Bạch Bào Tổng Quản

Tiêu Thư

IREAD.vn IREAD.vn IREAD.vn IREAD.vn

Mục lục

Chương 1: Thần Thông
Chương 2: Khô Vinh
Chương 3: Thăng Phẩm
Chương 4: Khiêu Chiến
Chương 5: Kiếm Pháp
Chương 6: Tô Như
Chương 7: Tiêu Kỳ
Chương 8: Thủ Đoạn
Chương 9: So Tài
Chương 10: Trúc Cơ
Chương 11: Khiêu Chiến
Chương 12: Lại Thua
Chương 13: Hộ Vệ
Chương 14: Thông Cân
Chương 15: Mãnh Hổ
Chương 16: Bí Mật Tuyệt Mật
Chương 17: Tình Huống Nguy Hiểm
Chương 18: Uy Phong
Chương 19: Tiên Thiên
Chương 20: Mai Phục
Chương 21: Mất Tích
Chương 22: Xông Lên Tiêu Diệt
Chương 23: Diệt Trại
Chương 24: Bí Kíp
Chương 25: Tu Luyện
Chương 26: Kiếm Kinh
Chương 27: Bắt Gặp
Chương 28: Tình Cờ Gặp Gỡ
Chương 29: Gây Chia Rẽ
Chương 30: Mua Nhà
Chương 31+1: Vào Lại (1)
Chương 31+2: Ra Tay (2)
Chương 32: Rời Cốc
Chương 33: Truy Sát
Chương 34+1: Hàng Ma (1)
Chương 34+2: Tình Thế (2)
Chương 35: Tuyết Lăng
Chương 36: Linh Thổ
Chương 37: Va Chạm
Chương 38: Thiên Linh
Chương 39: Cấy Ghép
Chương 40: Bái Kiến
Chương 41: Nguyệt Linh

http://tieulun.hopto.org

Chương 42: Tập Kích
Chương 43: Sống Sót
Chương 44: Bí Mật Tuyệt Mật
Chương 45: Tụng Kinh
Chương 46: Dùng Gậy Đánh
Chương 47: Xuất Quan
Chương 48: Khiêu Chiến
Chương 49: Khai Trương
Chương 50: Đòi Nợ
Chương 51: Mồi Nhử
Chương 52: Tình Hình Chiến Đấu
Chương 53: Điên Cuồng
Chương 54: Đi Đày
Chương 55: Luyện Hình
Chương 56: Phùng Văn
Chương 57: Bắt Cóc
Chương 58: Truy Tìm Tung Tích
Chương 59: Truy Sát
Chương 60: Khinh Công
Chương 61: Chỉ Xích
Chương 62+1: Tư Vũ (1)
Chương 62+2: Chí Thuần (2)
Chương 63: Ẩn Tình
Chương 64: Thành Công
Chương 65: Bang Chủ
Chương 66: Nắm Quyền
Chương 67: Triệu Luân
Chương 68: Giải Quyết
Chương 69: Thật Giả
Chương 70: Cứng Rắn
Chương 71: Chuộc Thân
Chương 72: Trục Xuất
Chương 73: Mưu Kế
Chương 74: Bạch Hổ
Chương 75: Tàn Khuyết
Chương 76: Thích Sát
Chương 77: Thu Hoạch
Chương 78: Tầng Hai
Chương 79: Đưa Ra Kế Sách
Chương 80: Pháp Viên
Chương 81: Hiện Thân
Chương 82: Tiêu Diệt
Chương 83: Nội Tình
Chương 84: Mượn Tranh
Chương 85: Tầng Ba
Chương 86: Thích Sát
Chương 87: Hiện Thân
Chương 88: Tìm Nội Gián

http://tieulun.hopto.org

Chương 89: Xích Dương
Chương 90: Chiêu Mộ
Chương 91: Khách Khanh
Chương 92: Tâm Tư
Chương 93: Mở Rộng
Chương 94: Liên Minh
Chương 95: Thích Sát
Chương 96: Hợp Tác
Chương 97: Dặn Dò
Chương 98: Lần Đầu Gặp Gỡ
Chương 99: Xuất Hiện
Chương 100: Khuyên Nhủ
Chương 101: Tập Kích
Chương 102: Giết
Chương 103: Đưa Thư
Chương 104: Trốn Tránh
Chương 105: Kinh Hãi Rút Lui
Chương 106: Hiện Thân
Chương 107: Kỳ Nguyên
Chương 108: Hoán Mạch
Chương 109: Tầng Bốn
Chương 110: Đánh Lén
Chương 111: Luận Hổ
Chương 112: Giằng Co
Chương 113: Phong Nguyên
Chương 114: Thích Sát
Chương 115: Ra Tay
Chương 116: Nổi Tiếng
Chương 117: Tê Ngô
Chương 118: Thi Thuật
Chương 119: Phi Thiên
Chương 120: Tiến Cử
Chương 121: Nhiệm Vụ
Chương 122: Nội Ứng
Chương 123: Hoàng Tề
Chương 124: Trị Thương
Chương 125: Tung Tích
Chương 126: Khích Tướng
Chương 127: Xuất Hiện
Chương 128: Chiêu Mộ
Chương 129: Báo Tin
Chương 130: Tiếp Tục Khuyên Nhủ
Chương 131: Xương Hổ
Chương 132: Có Được Xương Hổ
Chương 133: Vào Phủ
Chương 134: Bí Ẩn
Chương 135: Tuần Thành
Chương 136: Chỗ Dựa

http://tieulun.hopto.org

Chương 137: Vụ Án Phát Sinh
Chương 138: Lập Công
Chương 139: Cạm Bẫy
Chương 140: Vận Chuyển
Chương 141: Diệt Phái
Chương 142: Giải Thể
Chương 143: Thăm Hỏi
Chương 144: Thỉnh Cầu
Chương 145: Bảo Kiếm
Chương 146: Trần Quang
Chương 147: Cung Phụng
Chương 148: Thăm Dò
Chương 149: Ngọc Dung
Chương 150: Dẫn Lôi
Chương 151: Giết
Chương 152: Đấu Ngầm
Chương 153: Giết Chết
Chương 154: Tỏa Ma
Chương 155: Nguy Trùng
Chương 156: Cứu Nguy
Chương 157: Vấn Tội
Chương 158: Cắn Ngược Lại
Chương 159: Tự Nghi Ngờ
Chương 160: Lung Lạc
Chương 161: Đối Chất
Chương 162: Tự Đạo
Chương 163: Tạ Lễ
Chương 164: Xuất Phát
Chương 165: Nơi Đi
Chương 166: Ngọc Vẫn
Chương 167: Thâu Thiên
Chương 168: Hôi Yên Phi Diệt
Chương 169: Tránh Lôi
Chương 170: Ngủ Say
Chương 175: Tấn Cấp
Chương 176: Hôn Ước
Chương 177: Của Hồi Môn
Chương 178: Ám Sát
Chương 179: Song Vương
Chương 180: Bức Bách
Chương 181: Lưu Tình
Chương 182: Cừu Hận
Chương 183: Ban Đảo
Chương 184: Địa Vị
Chương 185: Ngộ Hại
Chương 186: Giá Họa
Chương 187: An Vương
Chương 188: Giao Chiến

http://tieulun.hopto.org

Chương 189: Cổ Đỉnh
Chương 190: Ảo Diệu
Chương 191: Thái Hoa
Chương 192: Song Quỷ
Chương 193: Đối Đầu
Chương 194: Lại Cứu
Chương 195: Thổ Lộ
Chương 196: Thú Huyết
Chương 197: Chiêu Đồ
Chương 198: Trở Mặt
Chương 199: Học Trận
Chương 200: Chào
Chương 201: Bích Liễu
Chương 202: Rời Đi
Chương 203: Lần Theo
Chương 204: Nghiên Cứu
Chương 205: Uy Lực
Chương 206: Tan Rã
Chương 207: Bán Con
Chương 208: Ngân Đạn
Chương 209: Lầu Trống
Chương 210: Phải Tìm Hiểu
Chương 211: Giúp Đỡ
Chương 212: Cổ Động
Chương 213: Vào Phủ
Chương 214: Lần Đầu Gặp Gỡ
Chương 215: Triều Dương
Chương 216: Rời Đi
Chương 217: Kẽ Hở
Chương 218: Kỳ Ngộ
Chương 219: Thiên Ngoại
Chương 220: Tai Mắt
Chương 221: Lòng Người
Chương 222: Thi Thuật
Chương 223: Muốn Cướp
Chương 224: Ngọc Dung
Chương 225: Thành Công
Chương 226: Cướp Người Đi
Chương 227: Lần Theo
Chương 228: Khắc Phục Hậu Quả
Chương 229: Tư Động
Chương 230: Hủy Dung
Chương 231: Hôn Ước
Chương 232: Thanh Điệp
Chương 233: Khéo Đưa Đẩy
Chương 234: Oán Khí
Chương 235: Mài Đao
Chương 236: Giết Chết

Chương 237: Giết
Chương 238: Phiền Phức
Chương 239: Loạn Hoàn
Chương 240: Thanh Không
Chương 241: Một Chiêu
Chương 242: Chỉ Diệt
Chương 243: Thái Thượng
Chương 244: Trảm Tình
Chương 245: Áo Bào Trắng
Chương 246: Thống Sát
Chương 247: Thần Đao
Chương 248: Dụ Giết
Chương 249: Bí Kíp
Chương 250: Thống Sát
Chương 251: Muốn Diệt
Chương 252: Diệt Môn
Chương 253: Hàn Yến
Chương 254: Việc Nặng
Chương 255: Như Ma
Chương 256: Trở Lại
Chương 257: Thanh Sơn
Chương 258: Trắng Trợn Cướp Đoạt
Chương 259: Giả
Chương 260: Đao Thật
Chương 261: Khuyên Bảo
Chương 262: Nhung Nhớ
Chương 263: Rời Đi
Chương 264: Lại Biến
Chương 265: Huyền Nữ
Chương 266: Quyền Kình (1)
Chương 266+2: Đả Thương (2)
Chương 267: Áp Chế
Chương 268: Bắt
Chương 269: Phượng Hoàng
Chương 270: Định Mưu
Chương 271: Nội Ứng
Chương 272: Đi Đường
Chương 273: Thư Quý
Chương 274: Nguyên Nhân
Chương 275: Xem Kiếm
Chương 276: Chỉ Điểm
Chương 277: Gian Nan
Chương 278: Đại Thắng
Chương 279: Kinh Diễm
Chương 280: Lên Tâm
Chương 281: Giết Chết
Chương 282: Lần Theo
Chương 283: Thần Thông

http://tieulun.hopto.org

Chương 284: Xá Lợi
Chương 285: Trọng Thương
Chương 286: Trận Khốn
Chương 287: Hóa Phật
Chương 288: Sinh Tử
Chương 289: Quay Đầu Lại
Chương 290: Vào Tự
Chương 291: Thiên Nhãn
Chương 292: Lựa Chọn
Chương 293: Thông Gió
Chương 294: Sát Cơ
Chương 295: Tặng Châu
Chương 296: Truyền Công
Chương 297: Sa Di
Chương 298: Lại Truyền
Chương 299: Tu Thành
Chương 300: Ngang Dọc
Chương 301: Trêu Đùa
Chương 302: Thuyết Phục
Chương 303: Phùng Y
Chương 304: Lại Thành
Chương 305: Thủ Đoạn
Chương 306: Phản Gián
Chương 307: Thao Túng
Chương 308: Vong Tình Thảo
Chương 309: Khiêu Chiến
Chương 310: Ác Chiến
Chương 311: Tôi Độc
Chương 312: Giết Chết
Chương 313: Giang Xuyên
Chương 314: Mắt Hạnh
Chương 315: Phản Chế
Chương 316: Vào Sông
Chương 317: Giúp Đỡ
Chương 318: Cấu Kết
Chương 319: Nhìn Thấu
Chương 320: Cứu Nguy
Chương 321: Hạ Lệnh
Chương 322: Hợp Tác
Chương 323: Ám Sát
Chương 324: Trở Về
Chương 325: Linh Hạc
Chương 326: Phệ Nguyệt
Chương 327: Chủ Ý
Chương 328: Tặng Thảo Dược
Chương 329: Ám Binh
Chương 330: Lại Mượn
Chương 331: ĐếN Công

http://tieulun.hopto.org

Chương 332: Thăm Lại
Chương 333: Đón Dâu
Chương 334: Phản Phục
Chương 335: Giúp Đỡ
Chương 336: Vạch Trần
Chương 337: Giết Tuyệt
Chương 338: Bạch Hạc
Chương 339: Trả Thù
Chương 340: Thích Khách
Chương 341: Thân Phận
Chương 342: Giao Chiến
Chương 343: Ám Sát
Chương 344: Kiêng Kỵ
Chương 345: Trù Tính
Chương 346: Lưu Ảnh
Chương 347: Tập Hợp
Chương 348: Lại Đâm
Chương 349: Giấu Dốt
Chương 350: Sắp Đến
Chương 351: Chức Vị
Chương 352: Lãnh Thu
Chương 353: Chém Giết
Chương 354: Thị Uy
Chương 355: Thuyết Phục
Chương 356: Nhân Phiến
Chương 357: Cứu Giúp
Chương 358: Lập Công
Chương 359: Cướp Cò
Chương 360: Thần Sang
Chương 361: Trả Thù
Chương 362: Từ Chối
Chương 363: Đắc Tâm
Chương 364: Cảnh Ngộ
Chương 365: Thoát Thân
Chương 366: Làm Tức Giận
Chương 367: Tước Chức
Chương 368: Thản Thừa
Chương 369: Tới Cửa
Chương 370: Thủ Nghĩa
Chương 371: Hồi Phủ
Chương 372: Lá Bài Tẩy
Chương 373: Kinh Sợ
Chương 374: Quyết Định
Chương 375: Bắt Đầu Động
Chương 376: Tu La
Chương 377: Bức Bách
Chương 378: Trúng Độc
Chương 379: Sở Thị

Chương 380: Giá Họa
Chương 381: Liều
Chương 382: Bế Quan
Chương 383: Phục Chức
Chương 384: Pháp Hằng
Chương 385: Hợp Tác
Chương 386: Ra Tay
Chương 387: Đại Điển
Chương 388: Bạt Tai
Chương 389: Áp Chế
Chương 390: Mượn Đao
Chương 391: Nguyên Do
Chương 392: Chấp Nhất
Chương 393: Răn Dạy
Chương 394: Giao Thủ
Chương 395: Điển Cố
Chương 396: Chuyện Cười
Chương 397: Kiêu Ngạo
Chương 398: Thân Vương
Chương 399: Không Thích Hợp
Chương 400: Nội Gian
Chương 401: Chất Vấn
Chương 402: Thánh Giáo
Chương 403: Hậu Chiêu
Chương 404: Hiểu Ngầm
Chương 405: Chí Cao
Chương 406: Kế Giết
Chương 407: Thiêu Đốt
Chương 408: Hồng Hóa
Chương 409: Thăm Dò
Chương 410: Giao Dịch
Chương 411: Ra Tay
Chương 412: Dự Tiệc
Chương 413: Yến Hội
Chương 414: Mời Chào
Chương 415: Bức Bách
Chương 416: Bí Thuật
Chương 417: Đồng Mệnh
Chương 418: Hồi Sinh
Chương 419: Va Chạm
Chương 420: Mê Hoặc
Chương 421: Thủ Đoạn
Chương 422: Phế Công
Chương 423: Kim Thân
Chương 424: Đắc Tâm
Chương 425: Lại Mời
Chương 426: Lai Lịch
Chương 427: Bạt Tai

http://tieulun.hopto.org

Chương 428: Tính Toán
Chương 429: Lạnh Nhạt
Chương 430: Ứng Đối
Chương 431: Mưu Hại
Chương 432: Tru Diệt
Chương 433: Tiến Cung
Chương 434: Tứ Kém
Chương 435: Yêu Bài
Chương 436: Bá Đạo
Chương 437: Điều Động
Chương 438: Động Thủ
Chương 439: Lại Tiến Vào
Chương 440: Tra Hỏi
Chương 441: Hung Thủ
Chương 442: Xem Thường
Chương 443: Liên Thủ
Chương 444: Diệt Phái
Chương 445: Mạnh Kiên
Chương 446: Ám Mưu
Chương 447: Không Gặp
Chương 448: Chân Thành
Chương 449: Pháp Ngộ
Chương 450: Khuyên Can
Chương 451: Sát Ý
Chương 452: Âm Lôi
Chương 453: Cứu Giúp
Chương 454: Hỗ Trợ
Chương 455: Chung Diệt
Chương 456: Thời Cơ
Chương 457: Gặp Lại
Chương 458: Phức Tạp
Chương 459: Xuất Quan
Chương 465: Tập Kích Ban Đêm
Chương 461: Tầng Bốn
Chương 462: Lại Tập Kích
Chương 463: Phế Công
Chương 464: Tuyệt Tự
Chương 465: Câu Tâm
Chương 466: Đưa Về
Chương 467: Bài Tra
Chương 468: Nội Thị
Chương 469: Kết Giao
Chương 475: Phải Nắm Bắt
Chương 471: Thăm Viếng
Chương 472: Cứu Hạc
Chương 473: Mất Tích
Chương 474: Thành Mê
Chương 480: Nộ Sát

http://tieulun.hopto.org

Chương 476: Thổ Nạp
Chương 477: Diệu Thuật
Chương 478: Lại Đánh
Chương 479: Mê Hoặc
Chương 485: Trả Thù
Chương 481: Tránh Phong
Chương 482: Ám Tiềm
Chương 483: Đào Tẩu
Chương 484: Thổ Lộ
Chương 485: So Kiếm
Chương 486: Cầu Cứu
Chương 487: Tu La
Chương 488: Làm Khó Dễ
Chương 489: Mê Hoặc
Chương 490: Tỉnh Ngộ
Chương 491: Sinh Tử
Chương 492: Vạch Trần
Chương 493: Trọng Thương
Chương 494: Giúp Đỡ
Chương 495: Ác Chiến
Chương 496: Dây Dưa Đến Chết
Chương 497: Thống Sát
Chương 498: Trình Báo
Chương 499: Dị Quả
Chương 505: Bách Phu Trưởng
Chương 501: Người Yếu
Chương 502: Độc Thệ
Chương 503: Giao Dịch
Chương 504: Đấu Xà
Chương 510: Ác Khách
Chương 506: Phạm Vào Sai Lầm
Chương 507: Trở Về
Chương 508: Cố Gắng Đón Đỡ
Chương 509: Thu Hoạch
Chương 510: Truy Huyết
Chương 511: Gặp Lại
Chương 512: Kiếp Nạn
Chương 513: Động Thủ
Chương 514: Đánh Bại
Chương 515: Mang Ân
Chương 516: Mỹ Nhân
Chương 517: Cướp Người
Chương 518: Cầu Viện
Chương 519: Hả Giận
Chương 520: Sắc Tâm
Chương 521: Rời Đi
Chương 522: Vây GiếT
Chương 523: Vào Phủ

http://tieulun.hopto.org

Chương 524: Tái Hiện
Chương 525: Cứu Viện
Chương 526: Bí Ẩn
Chương 527: Lựa Chọn
Chương 528: Giết Chết
Chương 529: Phục Sinh
Chương 530: Ngưng Không
Chương 536: Vũ Tinh
Chương 537: Lạnh Nhạt
Chương 538: Áp Chế
Chương 539: Lúng Túng
Chương 540: Vô Đề
Chương 541: Thu Phục
Chương 542: Đánh Phục
Chương 543: Tuyệt Vân
Chương 544: Hoài Nghi
Chương 545: Khám Xét
Chương 546: Được Sách
Chương 547: Thật Hiả
Chương 548: Bí Ẩn
Chương 549: Hiểm Ác Đáng Sợ
Chương 550: Phục Ngưu

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thần Thông

Vương triều Đại Quý, phủ Dật Quốc Công.

Sở Ly chèo thuyền trên hồ, gió thổi hiu hiu, tâm hồn nhẹ bỗng.

Phủ Dật Quốc Công tọa lạc trên một mặt hồ mênh mông, trên hồ có chín mươi chín đảo lớn nhỏ. Diễn Võ điện mà Sở Ly muốn đến cách Đông Hoa viên khoảng mười tám dặm.

Trên thuyền là một chàng trai dáng người tầm thước, tà áo xanh tung bay trong gió. Dung mạo hắn tuy bình thường nhưng khí chất lại rất oai hùng. Mặt nước mênh mông, tâm trạng của hắn cũng trôi lãng đãng theo dòng nước.

Mười chín năm hai tháng lẻ ba ngày, đã mười chín năm hai tháng lẻ ba ngày rồi!

Từng là một nhà nghiên cứu vật lý năng lượng cao nổi tiếng, là một nhân tài tiền đồ xán lạn nhưng chỉ vì một lỗi nhỏ trong phòng thí nghiệm thôi, tất cả nổ tung. Sau đó hắn đến thế giới này, đầu thai thành một người khác.

“Phịch! Phịch!” một tiếng động vang lên kéo hắn ra khỏi bầu suy tư hiện tại, hắn ngoái đầu nhìn thì thấy một con cá chép vàng óng ánh đang nằm giãy giãy trên thuyền.

Sở Ly lắc lắc đầu, cúi người bắt cá thả lại xuống hồ.

Khi đứng dậy, một tòa lầu cao hiện lên trước mắt hắn.

Tòa lầu cao hơn trăm thước, màu đồng ánh lên trong nắng, càng tôn lên vẻ uy nghi, tráng lệ của phủ Quốc Công.

Tòa nhà màu đồng tráng lệ ấy chính là Diễn Võ điện.

Trước Diễn Võ điện là một sân luyện võ rộng lớn, nền được làm bằng đất đỏ. Có rất nhiều người đang luyện tập ở đây, người luyện võ, kẻ luyện đao, tỉ thí… đủ cả, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sở Ly cho thuyền tấp vào bờ, bước vào sân luyện võ, đi được vài bước thì một thiếu niên tuấn tú đột nhiên xuất hiện trước mặt. Thiếu niên này vẻ mặt vô cùng phấn khởi.

Thiếu niên có dáng người cao, cao hơn Sở Ly một cái đầu, khoanh tay nhìn Sở Ly:

- Họ Sở kia, đến đây làm gì?

Sở Ly nhíu mày:

- Tránh ra, chó khôn không cản đường!

- Ha ha.

Thiếu niên đó bật cười, nói:

- Không lẽ ngươi muốn luyện võ?

Sở Ly chỉ mỉm cười, tiếp tục bước đi và nói:

- Trác Phi Dương, nếu ta nằm vạ dưới đất kêu la, ngươi có gánh nổi hậu quả không?

http://tieulun.hopto.org

Trong phủ nghiêm cấm đánh nhau. Hộ vệ và thị vệ đều do phủ cai quản, một bên võ, một bên văn, hai bên tuyệt đối không được đấu đá nhau. Nếu có, nhẹ thì giáng phẩm, nặng thì đuổi khỏi phủ.

Sở Ly là thị vệ chưa có phẩm cấp còn Trác Phi Dương là hộ vệ bát phẩm, hộ vệ ra tay với thị vệ là điều đại kỵ trong phủ, thế nên nếu như hắn nằm dưới đất kêu gào thì Trác Phi Dương dù có là thiên tài cũng không tránh khỏi bị trách phạt.

Trác Phi Dương nghe xong nhíu mày:

- Họ Sở kia, được rồi, đồ trơ tráo!

Sở Ly tiếp tục đi.

Trác Phi Dương nghiêng người nhường đường, mặt hầm hầm:

- Họ Sở kia, ngươi chỉ biết có mấy thủ đoạn cỏn con đó thôi sao?

Sở Ly cười nói:

- Đối phó với loại người xuẩn ngốc như ngươi, thủ đoạn cỏn con cũng đủ rồi!

Trác Phi Dương tức giận nhìn trừng trừng vào mặt Sở Ly, nắm đấm càng lúc càng chặt, tưởng như sẽ tung ra bất cứ lúc nào. Sở Ly uể oải nhìn hắn đầy vẻ khiêu khích.

Đột nhiên Trác Phi Dương nở nụ cười rất tươi, vẫy vẫy tay gọi:

- Triệu sư muội!

Từ xa, một thiếu nữ da trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp đang thướt tha bước đến.

Sở Ly mặt biến sắc, là Triệu Dĩnh, vào phủ cùng lúc với hắn, xinh đẹp, hiền thục, dịu dàng, là một cô nương mà bất kỳ nam nhân nào cũng thích.

Triệu Dĩnh nhẹ nhàng bước đến, vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Trác sư huynh? Sở sư huynh?

Sở Ly nhoẻn miệng cười:

- Triệu sư muội, đã lâu không gặp.

Kể từ khi được phân công về Đông Hoa viên thì phần lớn thời gian hắn đều ở trong Tàng Thư lầu, rất hiếm khi đến Diễn Võ điện.

Lần này đến Diễn Võ điện chủ yếu là vì muốn xem sách và các ghi chép có liên quan đến Tẩy Mạch quyết, do khi luyện Tẩy Mạch quyết hắn gặp không ít khó khăn.

Triệu Dĩnh cười nói:

- Chúc mừng Sở sư huynh, Đông Hoa viên là một nơi rất đẹp.

Sở Ly gật đầu:

- Cũng đẹp.

Đông Hoa viên nằm trên Ngọc Kỳ Đảo của tam tiểu thư Tiêu Kỳ, ở đó chỉ có hai thị vệ là hắn và Lý Việt. Hai người rất nhàn nhã, còn có cơ hội gặp tam tiểu thư, một khi lọt vào mắt xanh của tiểu thư thì ngày huy hoàng cũng không xa.

Trác Phi Dương hít thở sâu, tên này thật may mắn, khi không vào lại được vào Đông Hoa viên, ông trời không có mắt mà, nhất định phải cho hắn biết tay mới được!

http://tieulun.hopto.org

- Triệu sư muội, đừng để ý đến đồ bỏ đi này, hôm qua huynh vừa luyện xong Phá Vọng kiếm pháp, muội có muốn tỉ thí với huynh không?

- Trác sư huynh!

Triệu Dĩnh nhíu mày nhắc nhở, cảm thấy Trác Phi Dương ăn nói rất khó nghe.

- Được rồi, được rồi, hắn không phải là đồ bỏ đi là được chứ gì!

Trác Phi Dương vội vã đính chính rồi liếc nhìn Sở Ly nói:

- Mặc dù hắn đích thị là đồ bỏ đi!

Triệu Dĩnh bất mãn trừng hắn:

- Còn dám nói nữa!

Sở Ly cười nói:

- Triệu sư muội, không sao đâu, đừng thèm tính toán với hạng người ngu xuẩn này.

Triệu Dĩnh tức giận kêu lên:

- Sở sư huynh!

Sở Ly giơ tay ra vẻ đầu hàng:

- Triệu sư muội, đến Đông Hoa viên chơi đi, ở đó phong cảnh rất đẹp, tài nấu nướng của Lý sư huynh cũng rất tuyệt đấy.

Triệu Dĩnh cười toe toét đáp:

- Được đó, trước giờ muội luôn muốn đến Đông Hoa viên chơi…

Trác Phi Dương trề trề môi:

- Hừ, có gì đáng xem chứ, cũng chỉ là vài bãi cỏ, mấy luống hoa thôi, thời gian đó để luyện võ còn hơn, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng!

- Ý ngươi muốn nói là tam tiểu thư và đại công tử đều là hạng chơi bời lêu lổng, không sánh bằng ngươi sao?

Sở Ly nhếch nhếch miệng hỏi.

Tây Hoa Viên là nơi ở của đại công tử Tiêu Thiết Ưng.

Mặt Trác Phi Dương đỏ bừng lên, cười lạnh lùng, nhất quyết không đấu khẩu với Sở Ly.

- Triệu sư huynh, Sở sư huynh! Hai người thôi đi có được không... Sở sư huynh, muội sẽ đến Đông Hoa viên chơi, huynh hãy đi giải quyết việc của mình trước đi nhé.

Triệu Dĩnh nói giọng bất mãn.

Sở Ly nhìn Triệu Dĩnh:

- Triệu sư muội, có người bề ngoài khôi ngô tuấn tú nhưng trong lòng thế nào không ai biết, ngày dài mới biết lòng người. Sư muội đừng nhẹ dạ cả tin!

Trác Phi Dương gào lên:

- Họ Sở kia, nói vậy là ý gì hả?

Sở Ly chẳng thèm đoái hoài đến hắn, chỉ chắp tay bái biệt Triệu Dĩnh.

Sở Ly xoay người bỏ đi.

Trác Phi Dương đuổi theo, nhân lúc Triệu Dĩnh không để ý liền giơ tay ra.

Trác Phi Dương định tát vào mặt Sở Ly, nhưng Sở Ly nhanh chóng né được. Bề ngoài tưởng như Sở Ly không chú ý nhưng thật ra là hắn đã vận nội lực để tránh cú tát đó.

Sở Ly nhẹ nhàng né qua một bên, cái tát của Trác Phi Dương sượt qua mặt hắn, một làn gió thổi qua, có thể thấy cái tát đó không nhẹ.

“Bộp”, tiếng tát tai vang lên.

Truyện được c-ập nhật nh-anh -nhất tại iread.vn-

Sở Ly dùng tay trái tự tát vào mặt mình rồi nhanh chóng thu tay về, cái tát không mạnh nhưng cũng đủ để tạo thành tiếng.

Triệu Dĩnh vội vàng quay đầu lại.

Sở Ly thần sắc không đổi, dường như cái tát đó không phải tát vào mặt mình.

Trác Phi Dương tức giận trừng hắn.

Sở Ly cười cười, sờ sờ mặt:

- Quả nhiên là công phu giỏi, bái phục!

Trác Phi Dương càng tức tối hơn, trợn mắt nhìn hắn.

Triệu Dĩnh tức giận quát:

- Trác sư huynh!

Trác Phi Dương nghiến răng nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý, Sở sư đệ cũng không để bụng chứ, đúng không, Sở sư đệ?

Sở Ly quay đầu cười nói:

- Triệu sư muội, bỏ đi.

Triệu Dĩnh ngại ngùng nhìn hắn sau đó kéo Trác Phi Dương đi, tưởng như hai người sắp đánh nhau một trận to!

Sở Ly đứng nhìn dáng vẻ thướt tha đang rời đi của Triệu Dĩnh một hồi lâu, sau đó giơ tay xoa xoa lên má trái, dùng Đại Viên Kính Trí để kìm nén cơn giận trong lòng.

Nếu như không có Đại Viên Kính Trí thì chắc sẽ không tránh khỏi bị Trác Phi Dương chơi xấu.

Trong một thế giới mà võ công là trên hết này, được Triệu Dĩnh bao bọc, bảo vệ, hắn cảm thấy vô cùng cảm động.

Nhưng là một nam tử hán, sao lại để một cô nương bảo bọc được, nghĩ đến đây, hắn không thể chịu đựng được!

Trác Phi Dương, Phá Vọng kiếm pháp...

Hắn đi qua sân luyện võ, vào Diễn Võ điện.

Hắn lấy lệnh bài xuống trình cho thiếu niên ở trước điện, thiếu niên nhanh chóng nhìn hắn một lượt rồi ra hiệu cho hắn vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt hắn là các dãy sách dài, hắn cứ bước đi, thi thoảng lại dừng lại rút ra một quyển sách gì đó, nhanh chóng xem lướt qua rồi lại để sách về chỗ cũ, sau đó tiếp tục bước, lại dừng rồi lại lấy sách xuống đọc.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong một canh giờ, hắn đã đọc qua hai mươi hai quyển sách.

Hắn dường như đã biết trước vị trí của những quyển sách này, nên khi vào chỉ cần đến thẳng chỗ để sách là được, thật ra đây là lần đầu tiên hắn đến đây, Tẩy Mạch quyết là hắn xem ở Tàng Thư lầu.

Cả Diễn Võ điện dường như hiển hiện lên trong đầu hắn, mỗi dãy sách, tên của từng quyển sách dường như đều in rõ trong trí óc hắn.

Hắn rảo bước lên lầu, đến thẳng dãy sách thứ ba rồi giơ tay lấy quyển Phá Vọng kiếm phổ từ ngăn thứ hai xuống, đọc qua một lượt, rồi lại lấy tiếp bảy bản ghi chép khác xuống xem. Các bản ghi chép này ghi lại những điều tâm đắc khi luyện Phá Vọng kiếm phổ.

Khi hắn rời khỏi Diễn Võ điện, trong đầu hắn đã có nội dung của ba mươi bản ghi chép trong đó là hai mươi hai bản ghi chép tu luyện Tẩy Mạch quyết, một quyển Phá Vọng kiếm phổ và bảy bản ghi chép các tâm đắc khi luyện Phá Vọng kiếm phổ.

Hắn chèo thuyền về lại Đông Hoa viên, gió vi vu thổi, lòng người cũng thư thái hơn.

Ba mươi bản ghi chép vừa đọc ở Diễn Võ điện cũng bắt đầu in sâu vào đầu hắn.

…

Giờ Ngọ, ánh mặt trời chói chang, hắn cũng về đến Đông Hoa viên.

Đông Hoa viên là một hòn đảo nhỏ rộng chừng hai dặm, Đông Hoa viên được chia thành nhiều hoa viên nhỏ, mỗi hoa viên trồng một loài hoa quý hiếm khác nhau, hương hoa lan tỏa khắp đảo.

http://tieulun.hopto.org

Trên đảo chỉ có một ngôi nhà nhỏ, Sở Ly đẩy cổng bước vào, không khí mát mẻ ập tới, một cây cổ thụ to chiếm hết nửa mảnh sân nhà, phủ bóng mát rượi.

Hắn đi vào căn phòng phía Tây, sau đó mang một thanh kiếm đồng ra bắt đầu luyện kiếm. Từng đường kiếm chầm chậm lướt qua, một lúc sau cả người hắn đều ướt đẫm mồ hôi.

Nội dung của các bản ghi chép hắn xem qua đều in sâu vào đầu, Phá Vọng kiếm pháp vừa học được ở Diễn Võ điện quả nhiên uy lực vô song nhưng cũng hao tốn rất nhiều sức lực.

“Kẹt kẹt…” một thanh niên cường tráng, mặt tròn, mắt hí xuất hiện ở gian chính của ngôi nhà.

Hắn ta như một con gấu đen, bước đi khệnh khạng, vừa đi vừa vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài xong mới uể oải cất giọng:

- Người huynh đệ, sao về sớm vậy?

Sở Ly chuyên tâm luyện kiếm nên chỉ đáp “ừ” một tiếng.

Lý Việt, thị vệ cửu phẩm, là người phụ trách Đông Hoa viên cùng Sở Ly, thích ăn uống, có tài nấu nướng, võ công giỏi nhưng vì sợ chết nên không muốn vào Cửu Phẩm Lầu mà chỉ cam tâm làm thị vệ.

Hộ vệ và thị vệ trong phủ Quốc Công đều chia thành chín phẩm, tiền công chênh nhau mười lần.

Thị vệ tiền công ít, phẩm cấp dựa vào kinh nghiệm là chính, ba năm cửu phẩm, mười năm bát phẩm, hai mươi năm thất phẩm, bốn mươi năm lục phẩm, bảy mươi năm ngũ phẩm.

http://tieulun.hopto.org

Còn hộ vệ muốn thăng phẩm thì chỉ cần có võ công là được, nếu có thể vượt Cửu Phẩm Lầu thì mỗi vượt một tầng sẽ được thăng một phẩm.

Hộ vệ tiền công nhiều, còn có thể ra phủ làm nhiệm vụ, cuộc sống phong phú đa dạng, còn thị vệ thì chỉ suốt ngày ở phủ hầu hạ nhưng chỉ cần có chút năng lực là sẽ được làm hộ vệ.

Lý Việt xoay xoay cổ, rướn rướn chân, các khớp xương vang lên âm thanh tanh tách, sau đó bắt đầu vung tay luyện quyền, từng đường quyền nhẹ nhàng lướt qua như mưa sao băng, từng làn gió nhẹ cũng theo quyền lượn lờ qua lại.

- Người huynh đệ, đừng luyện kiếm, luyện quyền với ta đi!

Lý Việt dường như không thể im lặng được một phút giây nào.

Sở Ly vẫn im lặng.

- Không thể luyện nội công thì luyện quyền pháp để cơ thể khỏe mạnh cũng được mà, luyện kiếm gì chứ!

- Im miệng!

Sở Ly cất tiếng khi mồ hôi đầm đìa trên trán.

Trong thế giới tôn sùng võ học này, hầu như mọi người đều luyện võ từ nhỏ

Từ tám đến mười tám tuổi là thời gian để luyện các tâm pháp cơ bản, thời gian này phải luyện cho kinh mạch được cường tráng, khỏe mạnh, nếu không sẽ không chịu được các xung kích của nội lực, gây nguy hiểm đến tính mạng.

Qua giai đoạn đó, một khi kinh mạch đã định hình thì dù tâm pháp có thần kỳ đến đâu thì kết quả cũng không được gì, đến lúc đó nếu muốn kinh mạch

khỏe mạnh thì phải bỏ ra rất nhiều công sức để luyện.

Mười tám tuổi trở về trước, hắn đang ở Thu Diệp tự khổ luyện Đại Tri Độ Bổn Nguyên kinh, bỏ lỡ cơ hội luyện các tâm pháp cơ bản của võ thuật.

Hắn là một người luôn kiên trì, quyết tâm hơn người, tinh thần vững như bàn thạch.

Thêm nữa, kiếp trước hắn là một nhà nghiên cứu vật lý năng lượng cao, nên kiến thức về thế giới đương nhiên cao hơn rất nhiều người.

Hai thứ này hòa vào nhau giúp hắn luyện thành Đại Tri Độ Bổn Nguyên kinh mà thành tựu chính là Đại Viên Kính Trí thần thông.

Tinh thần vững vàng nên thời gian tu luyện của hắn nhiều hơn người khác rất nhiều, thông minh trác việt, chỉ cần nhìn là sẽ nhớ, thế nên Tẩy Mạch quyết hắn học rất nhanh, chỉ năm năm là đã luyện thành.

- Ha ha, nhìn kiếm của đệ đi, giết gà còn không được mà còn bày đặt luyện cái gì?

Sở Ly đột nhiên thu kiếm, nói:

- Đấu không?

Hắn thở hổn hển, cả người lảo đảo, phải chống kiếm xuống đất mới có thể đứng vững được, Phá Vọng kiếm pháp tổn hao rất nhiều sức lực của hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khô Vinh

- Ha ha.

Lý Việt cười lớn, quyền đánh ra càng mạnh.

- Huynh đánh không lại đệ đâu!

- Ha ha! Ha ha!

Lý Việt cười lớn hơn.

- Cười cái gì!

Sở Ly tức giận nói:

- Không dám đấu chứ gì?

Lý Việt thu quyền lại, cười cười nói:

- Muốn đấu thật hả?

- Nói nhiều quá!

- Ha ha, đừng tự hại mình chứ, huynh đánh thắng hộ vệ cửu phẩm đấy!

- Đừng nhiều lời, đấu không?

- Được thôi, đấu thì đấu.

Sở Ly để Thanh Phong kiếm lên bàn đá, sau đó cầm vỏ kiếm lên:

- Cẩn thận đấy!

- Được thôi!

Lý Việt nghiến nghiến răng.

Sở Lý vung vỏ kiếm lên:

- Lên đi!

- Xem quyền đây!

Lý Việt sợ nếu không ra tay thì Sở Ly sẽ lại nói ra những lời lẽ khó nghe nữa, nên vội xuất liền chiêu Hắc Hổ Đào Tâm.

Lý Việt xuất chiêu vô cùng tự tin, quả nhiên người có nội công và người bình thường cứ như người lớn và trẻ con vậy.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, cảnh quang trước mắt đột nhiên thay đổi.

Trong mắt hắn, Lý Việt phút chốc biến thành một khô lâu, kinh mạch màu trắng, nội lực xanh lục. Trong đầu Lý Việt xuất hiện một cảnh tượng đó là Sở Ly trúng chiêu, ngã xuống đất và chịu thua.

Tất cả những thứ trên người Lý Việt như thân thủ thế nào, nội lực ra sao, trong đầu đang nghĩ gì đều hiện rõ trong mắt Sở Ly, rõ như đang soi gương vậy.

Vỏ kiếm của hắn vung lên đánh khẽ một cái, tất cả chuyển biến đột nhiên dừng lại, Lý Việt cứ như là đang ngoan ngoãn đứng chờ, không chút phản kháng.

http://tieulun.hopto.org

- A...

Lý Việt la lên, dùng lực xoa bắp tay.

Sở Ly cười cười:

- Tiếp không?

- Đỡ này!

Lý Việt hét lên.

Sở Ly khẽ xoay cổ tay, đâm thẳng ra, Lý Việt dường như đang ra quyền tấn công, nhưng lại một tiếng la nữa, nửa người Lý Việt tê rần cả lên, không thể điều khiển.

Vỏ kiếm của Sở Ly đang ở trước cổ Lý Việt:

- Lý huynh, huynh tiêu rồi!

Lý Việt trợn mắt:

- Đây là kiếm pháp gì?

- Phá Vọng kiếm, tiếp nữa không?

- Tiếp!... Ta còn chưa ra tuyệt chiêu mà!

Lý Việt mặt đỏ bừng bừng gào lên.

Lý Việt cảm thấy lúc nãy dường như mình tự nộp mạng, Sở Ly hình như đều biết chiêu thức của hắn nên đã phá chiêu trước, chiêu này lần đầu tiên dùng, nhất định Sở Ly sẽ không biết!

- Bao nhiêu lần cũng vậy thôi, lên đi!

http://tieulun.hopto.org

- Hây!

Lý Việt gào to như tiếng sấm nổ, sau đó liền thi triển vô số chiêu thức tấn công Sở Ly.

Sở Ly dáng vẻ biếng nhác đâm kiếm về phía trước, Lý Việt lại một lần nữa la lên "A", sau đó loạng choạng lùi lại.

Sở Ly tiến tới một bước, vỏ kiếm vung lên kề ngay yết hầu của Lý Việt nói:

- Huynh lại tiêu rồi!

- Tà môn, bà nội nhà nó chứ, đúng là tà môn mà!

Lý Việt vừa xoa cổ tay vừa trợn mắt nhìn Sở Ly:

- Quyền pháp này của ta đệ chưa từng thấy qua mà.

Sở Ly thu vỏ kiếm về đáp:

- Quyền pháp gì cũng vậy thôi.

- Phá Vọng kiếm pháp vi diệu vậy sao?

Lý Việt nghi ngờ hỏi:

- Không có nội lực mà uy lực cũng mạnh vậy à?

Sở Ly gật đầu:

- Huynh luyện thử xem sao.

Trước đây Sở Ly cũng luyện kiếm pháp nhưng kiếm pháp đó hoàn toàn khác với kiếm pháp này, nếu đánh nhất định sẽ thua Trác Phi Dương.

http://tieulun.hopto.org

Phá Vọng kiếm pháp cũng giống như Độc Cô Cửu Kiếm vậy, nếu kết hợp với Đại Viên Kính Trí của hắn thì khi thi triển uy lực càng mạnh, xem ra, bây giờ hắn có thể đấu với Trác Phi Dương một trận ra trò rồi đây!

- Thôi bỏ đi, ta không có tư chất luyện kiếm.

Lý Việt vội khoát tay nói:

- Kiếm pháp này của đệ nhất định sẽ vượt qua Cửu Phẩm Lầu.

Sở Ly khó chịu khẽ đáp:

- Ám khí đâu!

- Ha ha…

Lý Việt bừng tỉnh, cười hì hì nói giọng vui vẻ:

- Tiếc là đệ không có nền tảng võ học, nếu không lại là Trác Phi Dương thứ hai!

Vào phủ một năm vượt hai ải, Trác Phi Dương hiện là thị vệ bát phẩm, là một thiên tài tiền đồ xán lạn.

- Trác Phi Dương...

Sở Ly nhếch mép cười lạnh lùng.

Lý Việt xáp lại gần, nói nhỏ:

- Huynh đệ này, đệ và Trác Phi Dương kia rốt cuộc là có hận thù gì?

Sở Ly chỉ ừ một tiếng.

Lý Việt hiếu kỳ hỏi:

- Hai người chẳng phải là đồng môn sao? Quan hệ chắc là tốt lắm.

- Đừng nhắc tới hắn, mất cả hứng!

Sở Ly khoát tay, tra Thanh Phong kiếm vào vỏ.

Giờ Trác Phi Dương đã nổi tiếng còn mình thì vẫn là một tên hộ vệ suốt ngày làm việc vặt, khác biệt một trời một vực. Còn Triệu Dĩnh nữa, có kháng cự được sự theo đuổi của Trác Phi Dương không? Sở Ly bất giác cảm thấy mọi việc đang vô cùng cấp bách!

Sở Ly thở dài buồn bã sau đó trở về gian phòng phía Tây nằm vật xuống giường, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Nhìn thấu thế giới, tâm trí thanh tịnh, đó chính là Đại Viên Kính Trí.

Đại Viên Kính Trí chính là sự kết hợp giữa Thiên Nhãn Thông và Tâm Thông của hắn.

Đại Viên Kính Trí bao trùm hết tất cả mọi sự vật trên đời, bao gồm những thứ bên trong và bên ngoài cơ thể người như thân thể, xương cốt, huyết dịch, kinh mạch, tinh khí và nội lực, thậm chí là những hình ảnh, ý nghĩ trong đầu con người.

Sau khi luyện thành Đại Trí Độ Bổn Nguyên kinh, tất cả những gì hắn xem qua đều in rõ trong đầu hắn, trí óc hắn vượt xa những người bình thường khác.

Hay là hắn dùng tài cán này để hưởng thụ tất cả mọi vinh hoa phú quý, thâu tóm quyền lực và vui chơi với các cô nương đẹp.

Nghĩ đến đây, hắn lắc lắc đầu.

Sư phụ đã nhờ vả nhiều người mới có thể đưa hắn vào phủ Quốc Công

này, sau khi vào hắn mới biết là mình không có nền tảng võ học, kém cỏi hơn rất nhiều người nên cần phải bỏ ra rất nhiều công sức để đuổi kịp họ.

Vào rồi mới biết là phủ Dật Quốc Công không phải là nơi dễ chịu và hòa thuận gì.

Lúc mới vào phủ, hắn cùng những người mới vào khác đều phải học quy tắc trong phủ. Hắn không thể luyện võ nên thường xuyên bị xem thường, chế giễu, bắt nạt, nhục mạ, và có một kẻ thù không đội trời chung là Trác Phi Dương, một thiên tài luyện võ. Trác Phi Dương giờ đã là thị vệ bát phẩm, còn hắn đến giờ vẫn chỉ là một tên làm việc vặt chưa được thăng phẩm.

Trác Phi Dương lúc nào cũng đối đầu với hắn, nếu như hắn không phải là người của hai thế giới và không có Đại Viên Kính Trí, chắc đã nổi khùng từ lâu rồi, giờ hắn đã luyện thành công Phá Vọng kiếm pháp, thế nên nỗi hận kia không thể nhịn được nữa!

…

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn luyện lại hai lần Phá Vọng kiếm pháp, sau đó chèo thuyền đến một hòn đảo nhỏ nơi có Tàng Thư lầu. Tàng Thư lầu cũng chính là tòa nhà bằng đồng uy nghi duy nhất trên đảo.

Tàng Thư lầu uy nghi đồ sộ phát ra ánh sáng lóng lánh, người đứng phía dưới nhỏ như những chú kiến vậy.

Trước cổng Tàng Thư lầu có hai chiếc đĩnh bằng đồng khổng lồ, cao bằng ba tầng lầu.

Trên bậc thang bằng đá xanh là một chiếc ghế bành, một bà lão tóc bạc phơ, dáng người thấp gầy đang ngồi trên ghế vui vẻ đọc sách, mái tóc của bà vô cùng gọn gàng, một cọng cũng không rối.

- Tôn bà bà!

Sở Ly tiến đến hành lễ.

Tôn bà bà mắt không rời quyển sách, khoát khoát tay.

Sở Ly lại hành lễ, sau đó nhẹ nhàng đi vào trong.

Vừa vào bên trong, trong phút chốc hắn cảm giác thời gian như bị đảo lộn, dường như hắn đang trong thư viện của thế giới trước khi hắn vượt thời gian, từng dãy từng dãy sách tỏa ra mùi mực thơm dìu dịu.

Hắn đọc hết kệ này đến kệ khác, đọc xong sách ở tầng trệt lại tiếp tục đọc sách ở lầu một. Không lâu sau, tất cả sách ở tầng trệt và phân nửa sách ở lầu một hắn đều đã đọc xong.

Trong Tàng Thư lầu chỉ có một mình hắn, đa số mọi người đều đến Diễn Võ điện hết cả, nơi đó là nơi chuyên về võ học nên rất ít người đến Tàng Thư lầu này.

Từ khi Sở Ly đến Tàng Thư lầu này đọc sách, hắn chỉ thấy mỗi mình Tôn bà bà, ngoài ra không thấy một ai khác.

Hắn vừa thấy tiếc nhưng cũng thấy rất vui, bởi vì những người kia đều không xem trọng những quyển sách ở đây, không biết rằng tri thức chính là sức mạnh, tri thức có thể chuyển hóa thành trí tuệ, mà trí tuệ là một sức mạnh không thua gì võ công.

- Ơ?

Hắn đột nhiên dừng lại, thở sâu để kiềm chế sự vui mừng của mình, sau đó nhìn kỹ lại lần nữa, trang này đúng là Khô Vinh Thụ đồ!

Chẳng lẽ vận may của mình đến rồi sao? Quả nhiên Khô Vinh Thụ đồ đã

xuất hiện, đây chẳng khác gì trúng vé số độc đắc vậy!

Nguồn: i.rea.d..v.n

Thu Diệp tự có hai bảo điển trấn tự, một là Đại Trí Độ Bổn Nguyên kinh, hai là Khô Vinh kinh. Đại Trí Độ Bổn Nguyên kinh thì hắn đã luyện xong, nhưng còn Khô Vinh kinh vì thiếu mất Khô Vinh Thụ đồ nên hắn không thể luyện được.

Khô Vinh Thụ là một vật trong truyền thuyết, chỉ có ở Tam Thập Tam Thiên, không bẩn không hư, thường dùng để độ kiếp, phúc thọ vô lượng.

Vật của Tam Thập Tam Thiên sao lại xuất hiện ở nhân gian chứ, vì hiếu kỳ nên hắn cũng không bận tâm về điều này cho lắm. Tiện thể có Khô Vinh Thụ đồ ở đây nên hắn quyết định sẽ luyện nốt Khô Vinh kinh, dù sao thì nếu luyện thành sẽ trường sinh bất lão.

Gặp được Khô Vinh Thụ đồ ở đây, phải chăng vận may của mình đã đến?

Hắn nhắm mắt, đầu óc trống rỗng, có một sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản không cho hắn ghi nhớ Khô Vinh Thụ, hay đấy, xem ra là hình thật!

Hắn xuất hiện ở bậc thang trước cổng:

- Tôn bà bà, hình vẽ này rất hay, ta muốn mô phỏng lại.

- Khô Vinh Thụ đồ?

Tôn bà bà nhìn qua một cái, bèn đứng dậy đi vào trong:

- Chờ chút.

Tô bà bà nhanh chóng trở ra và tặng hắn một bức tranh:

- Đây là bút tích thật của Lý Ngọc Minh, tặng ngươi đấy.

Sở Ly giở ra xem, lập tức lùi lại một bước.

Đây cũng là một bức Khô Vinh Thụ đồ, một thân cây lớn dường như đang nhảy ra khỏi hình, nét vẽ vô cùng sinh dộng và chân thật, đột nhiên hắn muốn quỳ rạp xuống đất.

Tôn bà bà cười hì hì nhìn hắn:

- Hay đấy!

Sở Ly là người đầu tiên nhìn thấy bức vẽ này mà không quỳ rạp xuống đất. Bà cười thầm, Tiểu Sở này quả nhiên không phải người tầm thường.

- Đa tạ Tôn bà bà!

Sở Ly vội vàng cuốn tranh lại, cung tay hành lễ.

- Được rồi...

Tôn bà bà lắc lắc đầu:

- Người trẻ tuổi thích đọc sách ngày càng ít, đứa nào cũng nông nổi, không có tương lai, hiếm thấy đứa nào thích đọc sách như ngươi đó!

Sở Ly cáo từ rời khỏi, sau đó chèo thuyền trở về Đông Hoa viên.

Chiếc thuyền chầm chậm lướt trên mặt hồ, đáy hồ là một lớp cát màu lam nên càng làm cho nước trong hồ trở nên trong xanh hơn, từng đàn cá nhẩn nha bơi lội, lá sen dập dờn lay động trong gió.

Sở Ly ngẩng mặt đón gió, cảm thấy tràn trề hi vọng, tất cả đều trở nên tốt đẹp hẳn.

http://tieulun.hopto.org

Hi vọng là Khô Vinh kinh có thể bù đắp nền tảng võ học, có thể giúp bản thân luyện được nội lực!

…

Bức tranh được treo ở đầu giường, còn Sở Ly thì ngồi xếp bằng, tỉ mẩn xem đi xem lại bức tranh đó. Hắn nhắm mắt rồi lại mở mắt, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lượt, cố gắng tập trung trí lực.

Cứ như vậy sau một hồi lâu nhưng lại không có kết quả gì, hắn nghiến răng, vận Đại Viên Kính Trí.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ vang lên, trên trời dường như rầm rền tiếng sấm, toàn thân hắn đột nhiên chấn động, giống như bị sét đánh vậy, cả người cứng đờ, không thể động đậy.

Bên tai cứ nghe tiếng sấm ầm ầm vang dội, mọi thứ trước mắt đều lay động không rõ, một luồng sức mạnh xâm nhập vào thân thể hắn, cứ như muốn cấu xé hắn vậy.

Tất cả bỗng nhiên dừng lại, dường như rất nhanh nhưng cũng dường như rất lâu vậy, ngũ quan dần hồi phục như cũ, tất cả mọi đau đớn đều biến mất, chỉ còn lại sự dễ chịu và thoải mái.

Hắn dứng dậy đi ra giữa sân, ngước mặt nhìn trời, nở nụ cười sảng khoái.

Dường như hắn đã được giải phóng khỏi vỏ bọc chật chội, khó chịu kia, ngũ quan cũng được phóng thích, một cảm giác tự do tự tại, hòa mình với thiên nhiên khiến hắn vô cùng vui sướng.

Hắn chính là một thân cây, một ngọn gió, một viên đá, thậm chí là cả một vùng đất rộng lớn bao la…

Sờ vào một gốc mai, trong phút chốc hắn cảm nhận được hắn và cây như đang hòa vào nhau, hắn như đang hóa thân thành gốc mai đó vậy, có thể cảm nhận được hơi ấm của đất trời, cảm nhận được ánh nắng chói chang, không khí trong lành. Tất cả những thứ đó cứ như được gốc mai đó chuyển hóa thành sức mạnh bao bọc lấy hắn.

Khí tức của cây hòa vào thân thể hắn, khiến Tẩy Mạch quyết bắt đầu chuyển vận, không lâu sau, hiệu quả đã vượt xa trước đây.

Dùng khí tức của cây mai để luyện, chỉ cần bốn năm.

Ngoài mai ra, hắn còn thử luyện với rất nhiều loài cây khác như liễu, tùng, song tử diệp... cuối cùng hắn quyết định chọn hoa Thanh Tang để luyện.

Hoa Thanh Tang là một loài hoa tương tự hoa Cúc, cánh hoa mỏng manh yếu ớt nhưng khí tức lại mát rượi và thanh tao hơn các loài cây khác, thế nên chỉ cần ba năm là có thể luyện xong Tẩy Mạch quyết.

Hắn muốn ngẩng mặt cười thật to, Khô Vinh kinh quả nhiên lợi hại!

Hoa Thanh Tang vốn là linh hoa cửu phẩm, vì hoa đẹp nên tam tiểu thư Tiêu Kỳ rất thích, thế nên trong Đông Hoa viên cũng có trồng.

Dược Viên được phân làm cửu phẩm, thị vệ Dược Viên có phẩm cấp cao hơn so với thị vệ các vườn hoa khác ít nhất là tám phẩm, ngoài ra các thị vệ này còn phải tinh thông các loài hoa cỏ mới được vào Dược Viên cửu phẩm.

Việc cần làm hiện giờ là thăng phẩm!

Sau khi thăng phẩm, sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với các loài linh thảo thượng phẩm, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc luyện Tẩy Mạch quyết, sớm bổ sung nền tảng võ học để có thể giành lại Triệu Dĩnh!

http://tieulun.hopto.org

- Huynh đệ, không xong rồi!

Lý Việt vội vàng chạy đến, làm gián đoạn suy nghĩ của hắn.

- Có chuyện gì?

Sở Ly chậm rãi hỏi, hắn dường như vẫn đang lâng lâng trong cảm tưởng tươi đẹp kia.

- Tuyết Lan bệnh rồi, mau đi xem thôi!

Lý Việt lôi hắn chạy đi.

Sở Ly vừa nghe Tuyết Lan bị bệnh liền vội vã chạy đến vườn Tuyết Lan.

Tuyết Lan không giống như các loài hoa lan khác, lá của nó trắng trong như băng tuyết, có thể nói là một loài hoa vô cùng thần kỳ của tạo hóa.

Vườn Tuyết Lan có tổng cộng một trăm hai mươi gốc, bước vào vườn cứ ngỡ như bước vào một thế giới hoàn mỹ, tâm hồn cũng trở nên thanh thản, nhẹ nhàng hơn.

Lúc này, lá của năm mươi gốc Tuyết Lan đột nhiên có hai chấm đen, nhìn vào là thấy.

Hắn xông vào ngửi ngửi, mùi hôi tanh xộc vào mũi, hắn nhăn mặt nói:

- Không phải bệnh đốm lá!

- Vậy là bệnh gì?

Lý Việt sốt ruột hỏi:

- Lần này tiêu rồi!

Tuyết Lan bên ngoài bán mười lượng một gốc, nếu như trồng bị chết trong phủ sẽ phạt mười lăm lượng, nếu hơn năm mươi gốc lan đều chết thì không những bị phạt tiền mà còn bị giáng phẩm, bị đuổi khỏi Đông Hoa viên nữa.

Ở Đông Hoa viên có thể tự do tự tại, hơn nữa còn là hoa viên của tam tiểu thư Tiêu Kỳ, được tam tiểu thư vô cùng yêu thích, vậy thì còn gì bằng nữa.

Sở Ly giơ tay ra sờ vào Tuyết Lan để có thể tương thông với nó nhưng không có bất kỳ một sự tương thông nào.

Hắn nhíu mày suy nghĩ, lục lọi trong mớ ký ức của mình.

Một lát sau, hắn mới nói:

- Là sâu ăn sương!

- Sâu ăn sương?

Lý Việt trợn mắt.

Sở Ly nói:

- Lý huynh, huynh có thể đi lấy Đoạn Trường thảo và Tố Hồn thảo không?

- Đều là những loài cỏ kịch độc... ta cửu phẩm, chỉ có thể lấy mười cây thôi.

- Vậy thì lấy mười cây, trộn nước của chúng vào với nhau.

- Được!

Lý Việt vội vàng chạy vù đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ngồi trong vườn Tuyết Lan, hai tay mỗi tay sờ vào hai gốc lan, chuyển khí tức của Tuyết Lan khỏe mạnh sang cho Tuyết Lan bị bệnh.

Sâu ăn sương là một loài sâu rất khỏe mạnh, chúng rất thích ăn sương, nước bọt của chúng rất độc, có thể nuốt chửng tất cả sinh khí.

Những gốc Tuyết Lan bị đốm đen nguyên khí bị tổn hại nghiêm trọng, héo úa ủ rũ, thậm chí có gốc chỉ còn hơi thở thoi thóp sắp lìa đời, nếu như không có Khô Vinh kinh, chắc chắn là đã chết hết mấy gốc rồi.

Chờ Lý Việt xách theo hai chiếc hộp chạy đến thì năm gốc lan bệnh nặng nhất đã hồi phục, Sở Ly cũng thờ phào nhẹ nhõm, như là chết đi sống lại vậy!

Sở Ly lấy một chiếc chày nhỏ, dầm cỏ ra lấy nước, sau đó dùng nước này cẩn thận thoa lên các đốm đen trên lá Tuyết Lan, lấy độc trị độc.

Lý Việt không dám mó tay vào, hắn ta tay chân cục mịch, không làm được những chuyện tỉ mỉ cẩn thận như Sở Ly.

- Huynh đệ, hay ta mời Mạnh Lão đến xem.

Lý Việt cất giọng hỏi.

Sở Ly khoát khoát tay trái.

Lý Việt ngại ngùng vò vò đầu, hành động này cho thấy là hắn ta không tin Sở Ly, nhưng do sự việc vô cùng hệ trọng nên phải đành chịu.

Sở Ly cũng chẳng bận tâm, bởi vì dù sao thì Lý Việt cũng là người nhát gan, hơn nữa hắn ta cũng không biết sự lợi hại của mình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thăng Phẩm

Một lúc sau, có tiếng bước chân tiến đến, Lý Việt đang theo sau một người béo tròn, hắn ta tươi cười hớn hở, đúng kiểu xu nịnh.

Mạnh Khánh Lâm, người chuyên chăm sóc Bách Thảo viện, thị vệ lục phẩm.

Mặt lão ta tròn núc ních, mắt ti hí. Vừa nhìn thấy đốm đen trên lá Tuyết Lan liền trợn tròn mắt, cao giọng quát:

- Còn không dừng tay lại!

Sở Ly để chiếc chày xuống, cung tay hành lễ:

- Mạnh Lão.

- Tiểu Sở, ngươi làm gì vậy?

Mạnh Khánh Lâm xông tới, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn xáp lại gần một gốc Tuyết Lan bị bệnh, xem tới xem lui, ngửi qua ngửi lại, sau đó lại nằm xuống đất ngửi ngửi, tiếp đến lại hốt một nắm đất đưa lên miệng nếm.

- Không phải bệnh đốm lá!

Mạnh Khánh Lâm nhíu mày, miệng phì phì phun đất vừa nếm ra.

Lý Việt nịnh nọt đem trà nước lên, cười giả lả.

Mạnh Khánh Lâm súc súc miệng, mặt ủ mày chau, bệnh đốm lá là bệnh thường gặp của Tuyết Lan và có rất nhiều biến thể, nhưng mấy đốm đen này lại không giống như bệnh đốm lá.

Cặp mắt ti hí của Mạnh Khánh Lâm trừng lên nhìn Sở Ly hỏi:

- Tiểu Sở, ngươi không phải đang trị bệnh đốm lá chứ?

Sở Ly trả lời:

- Là sâu ăn sương.

- Sâu ăn sương?

Mạnh Khánh Lâm chớp chớp cặp mắt hí, có chút ấn tượng rồi nói tiếp:

- Ngươi chắc không?

- Sáu phần.

- Tiểu tử ngươi, gan cũng to lắm!

Mạnh Khánh Lâm đưa cốc trà qua, nói:

- Nếu ngươi làm Tuyết Lan chết, kiếp này coi như ngươi xong đời!

Sở Ly cười cười, tiến đến nhận cốc trà.

Thấy hắn tự tin như vậy Mạnh Khánh Lâm lại nói:

- Mấy ngày sẽ có kết quả đây?

- Chỉ cần bốn ngày thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy được, vậy hãy chờ xem sao, nếu Tuyết Lan chết, ngươi đừng hòng ở lại đây!

Nói đoạn, Mạnh Khánh Lâm phẩy tay áo quay người bỏ đi, Lý Việt mặt hớn hở chạy theo sau, Sở Ly thì chắp tay tiễn, sau đó để cốc trà xuống, tiếp tục thoa nước thuốc.

…

Sở Ly ngày đêm ở trong vườn Tuyết Lan, nếu có gốc Tuyết Lan nào bệnh nặng liền chuyển khí tức vào, Lý Việt ở bên cạnh lo chuyện ăn uống, lập tức phát hiện hiện tượng bất thường.

Những gốc Tuyết Lan bệnh nặng, sắp không sống nổi, sau khi được Sở Ly sờ vào liền lập tức có sinh khí, giống như được ăn Bồi Nguyên đan vậy.

Hắn ta hiếu kỳ hỏi Sở Ly, Sở Ly chỉ nói đó là do khả năng thiên bẩm của mình nhằm bịt miệng Lý Việt lại, tránh việc hắn ta đi nói lung tung. Lý Việt phấn khởi vỗ ngực bảo đảm.

Đông Hoa viên tuy nhàn nhã nhưng trách nhiệm cũng rất nặng nề. Nếu để xảy ra chuyện gì lập tức sẽ bị phạt rất nặng, cho nên khi Lý Việt thấy hoa bị bệnh liền lo lắng tột độ, ăn không ngon, ngủ không yên.

Giờ thì tốt rồi, Sở Ly có bản lĩnh đặc biệt đó, cuối cùng cũng được ngủ yên rồi!

Ba ngày sau, đốm đen biến mất, lá Tuyết Lan khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, tuyệt đối không nhìn thấy bất kỳ dấu tích bị bệnh nào.

Lý Việt mời Mạnh Khánh Lâm đến kiểm tra. Mạnh Khánh Lâm đã xem qua những ghi chép về sâu ăn sương, lại thấy Sở Ly chữa bệnh thành công nên cũng hết lời khen ngợi, còn nói sẽ cố gắng hết sức để cất nhắc hắn.

http://tieulun.hopto.org

Thị vệ muốn thăng phẩm ngoài kinh nghiệm ra còn có thể lập công. Chỉ cần lập đại công thì có thể được cất nhắc thăng phẩm.

Lần này, Tuyết Lan trong phủ Quốc Công bị dịch bệnh tổn hại rất nhiều, nếu như dùng cách của Sở Ly, nhất định sẽ lập đại công, miễn cưỡng cũng được thăng phẩm.

…

Buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, ánh mặt trời chói chang khiến người ta cũng cảm thấy lười biếng. Đương lúc Sở Ly định đi nghỉ trưa thì có vài âm thanh lao xao vang lên, có người lên đảo. Ngay lập tức, Sở Ly và Lý Việt vội vã chạy ra bờ sông để xem là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Mạnh Khánh Lâm đang cười tít mắt bước xuống thuyền, vẻ mặt rạng rỡ.

Sở Ly và Lý Việt bèn tiến đến hành lễ.

- Tốt, tốt!

Mạnh Khánh Lâm vỗ vỗ vai Sở Ly, thân mật nói:

- Tiểu Sở, lần này nhờ phúc của ngươi nên Đông Hoa viên ta có thể nở mày nở mặt rồi.

Bách Thảo viện là nơi cai quản tất cả dược liệu trong phủ, Đông Hoa viên thuộc sự cai quản của tam tiểu thư Tiêu Kỳ, Tây Hoa viên do đại công tử Tiêu Thiết Ưng cai quản. Ở Bách Thảo viện, hai phe đấu nhau rất dữ dội, đương nhiên, Mạnh Khánh Lâm thuộc phe Đông Hoa viên.

- Đều hết bệnh rồi sao?

Sở Ly cười hỏi.

Mạnh Khánh Lâm cười lớn nói:

- Tổng cộng ba trăm gốc Tuyết Lan!

Lý Việt vội hỏi:

- Mạnh lão, vậy Sở huynh đệ có được thăng phẩm không?

- Từ hôm nay, Tiểu Sở sẽ là thị vệ cửu phẩm, Tiểu Lý, ngươi cũng được ăn theo, bát phẩm!

Mạnh Khánh Lâm cười hì hì móc ra hai tờ ngân phiếu nói tiếp:

- Một vạn lượng là của Tiểu Sở, còn hai ngàn lượng là của Tiểu Lý, đây là tiền thưởng của Bách Thảo viện chúng ta.

Sở Ly nhận lấy ngân phiếu, chắp tay cười nói:

- Đa tạ Mạnh Lão!

Có được phần thưởng lớn như vầy, Mạnh Khánh Lâm nhất định là đã bỏ ra rất nhiều công sức.

- Được lắm Tiểu Sở, nhân tài có thể bồi dưỡng đây!

Mạnh Khánh Lâm tiếp lời:

- Lần này xem như là đã cho Cố Lập Đồng biết mặt rồi!

Lý Việt kinh ngạc hỏi:

- Cố Lập Đồng lần này không tìm ra cách trị bệnh cho Tuyết Lan sao? Hắn ta là thiên tài mà!

http://tieulun.hopto.org

Cố Lập Đồng vào phủ được ba năm, là thị vệ bát phẩm, lập đại công hai lần, đã giới thiệu được hai loài hoa quý hiếm, tiền đồ xán lạn.

Mạnh Khánh Lâm khoát khoát cánh tay tròn múp míp của mình nói:

- Hắn không có tâm trạng làm chuyện này.

Sở Ly nói:

- Mạnh Lão, ta có thỉnh cầu này.

- Nói thử xem!

- Ta muốn tham quan Dược Viên.

- Ôi chao, dã tâm cũng lớn đấy, muốn vào Dược Viên?

- Chỉ là nghe danh đã lâu, nên rất hiếu kỳ.

- Ừm…

Mạnh Khánh Lâm nghĩ ngợi một lát rồi cười nói:

- Được rồi, chỉ được vào Dược Viên cửu phẩm!

- Đa tạ Mạnh Lão!

- Dược Viên không đẹp như tưởng tượng đâu, đi thôi!

Mạnh Khánh Lâm dẫn hai người lên thuyền, hắn đứng ở đầu thuyền chỉ huy, Lý Việt chèo thuyền, khoảng hơn nửa giờ sau cả ba đến một đảo nhỏ.

Bốn hộ vệ trung niên tiến đến, ánh mắt sắc như tên, Mạnh Khánh Lâm đưa lệnh bài ra, các hộ vệ liền cúi đầu lùi xuống nhường đường.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt nhăn mặt bịt mũi, tưởng như có thể nôn mửa bất kỳ lúc nào.

Sở Ly lắc đầu buồn bã, hòn đảo này nặng mùi quá, vô số mùi vị pha trộn vào nhau, thơm không thơm, hôi không hôi, mà vô cùng khó chịu.

T-ruyện được dịch tại iREA--D.vn-

Mạnh Khánh Lâm nhìn Lý Việt cười nói:

- Tiểu Lý, ở trong Dược Viên lâu ngày, trên người cũng sẽ có mùi này, có tắm sao cũng không sạch, thấy sao, thơm không, ha ha!

Lý Việt nhăn mặt nói:

- Vậy thì sao mà đến Yêu Nguyệt lầu cho được, cô nương nào chịu nổi mùi này chứ!

Mạnh Khánh Lâm cười nói:

- Ngươi tưởng tiền thưởng là thưởng không đấy à?

Một lúc sau, ba người đến một mảnh sân nhỏ.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí nhìn ra xa một dặm theo hình vuông, liền thấy có rất nhiều mảnh sân nhỏ nối tiếp nhau, mỗi mảnh sân là một ruộng trồng thảo dược, một loại linh dược.

Ruộng thảo dược trước mặt họ chuyên trồng cỏ Đuôi Chó, Sở Ly nhận ra đây là Phù Không thảo, là một loài thảo dược đứng đầu trong các linh dược cửu phẩm.

Một nam tử trung niên gầy gò đang cúi người cuốc cỏ, cẩn thận từng chút một, hắn sợ cuốc trúng Phù Không thảo. Cuốc mà hắn đang dùng được làm bằng ngọc bích, vô cùng tinh xảo.

- Mạnh Lão!

Nam tử trung niên nghe tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, sau đó chắp tay hành lễ.

Mạnh Khánh Lâm khoát tay:

- Tiểu Kinh, ngươi cứ làm việc đi, ta dẫn họ tham quan một chút.

- Người mới à?

Kinh Trị Hải cười hỏi.

Mạnh Khánh Lâm đáp:

- Lập công, được cất nhắc thăng phẩm, dẫn họ tham quan Dược Viên xem như thưởng khích lệ vậy.

Kinh Trị Hải mặt biến sắc, trịnh trọng chắp tay lại nói:

- Thất lễ rồi, hai vị huynh đệ cứ tự nhiên.

Được cất nhắc thăng phẩm không phải là chuyện dễ, những người như thế thường rất có tiền đồ, có chức quan gì cũng ưu tiên chọn thị vệ được cất nhắc trước.

- Kinh tiền bối, ta có thể sờ chút không?

- … Đương nhiên rồi, nhưng phải cẩn thận, chúng rất mỏng manh yếu ớt.

Sở Ly gật đầu cám ơn, cẩn thận đụng vào một cây Phù Không thảo, một luồng khí tức thuần khiết tràn vào.

Dùng nó luyện Tẩy Mạch quyết cần hai năm.

http://tieulun.hopto.org

Đây là linh dược cửu phẩm, nếu như là linh dược nhất phẩm, thì còn nhanh hơn nhiều!

Kết hợp tinh khí của linh dược và Tẩy Mạch quyết sẽ hiệu quả hơn dùng Thuế Phàm quả nữa. Thuế Phàm quả có thể giúp xương tủy thay đổi, nhanh chóng hoàn thành nền tảng võ học, thậm chí còn đem lại nhiều lợi ích nữa, chỉ tiếc đó chỉ là loại quả trong truyền thuyết.

Tinh khí của linh dược cũng giống như tinh khí của ngũ cốc mà con người thường dùng, một khi đã chết đi thì tinh khí cũng tiêu tan, hiệu lực chữa bệnh của linh dược và tinh khí là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Nội công là chuyển hóa tinh khí của ngũ cốc thành nội lực, tinh khí của ngũ cốc có thời hạn còn tinh khí của cỏ cây là vô hạn, dùng nó để thay thế tinh khí của ngũ cốc thì hiệu quả luyện công sẽ tăng nhanh chóng!

Nghĩ đến đây, Sở Ly cảm thấy tràn trề hi vọng!

- Tiểu tử, đang nghĩ đến chuyện tốt đẹp gì thế?

Mạnh Khánh Lâm cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Sở Ly buông tay ra cười cười.

- Đến nơi khác xem thôi, Tiểu Kinh, ngươi làm việc đi nhé.

Mạnh Khánh Lâm khoát khoát tay.

Kinh Trị Hải cung kính tiễn ba người ra tận cửa.

Ba người họ tiếp tục tham quan thêm năm mảnh vườn khác nữa, Sở Ly phát hiện tinh khí của Phù Không thảo là thuần khiết nhất. Thế nên hắn cần phải nhanh chóng thăng phẩm để sớm được đến đây tu luyện.

http://tieulun.hopto.org

Trên đường trở về, Lý Việt chèo thuyền, Mạnh Khánh Lâm cười nói với Sở Ly.

- Tiểu Sở, muốn vào đó sao?

Sở Ly gật gật đầu.

Lý Việt vội nói:

- Huynh đệ, ngươi không muốn ở Đông Hoa viên nữa à?

- Chạy qua chạy lại hai bên thôi.

- Tiểu Sở, kinh nghiệm của ngươi còn ít quá, phải chờ mấy năm nữa.

- Mạnh Lão sẽ có cách chứ.

- Cách à, có đấy, lập công!

- Mong Mạnh Lão chỉ dẫn cho!

- Ngươi biết là Cố Lập Đồng đang nghiên cứu Nguyệt Quang lan chứ?

Mạnh Khánh Lâm cười tít mắt nói:

- Chỉ cần ngươi có thể trồng được Nguyệt Quang lan trước hắn, ta đảm bảo ngươi sẽ được vào Dược Viên cửu phẩm!

- Nguyệt Quang lan…

Sở Ly nhíu mày.

Lá cong cong, ban đêm sẽ phát sáng, trông như ánh trăng khuyết nên mới có tên là Nguyệt Quang lan.

http://tieulun.hopto.org

Loài hoa này sống ở Nguyệt Quang đảo, chỉ cần rời đảo là chỉ sống được một tháng thôi, trước giờ không có ngoại lệ nào. Nhưng vì là loài hoa tuyệt đẹp nên được rất nhiều người thích.

Một gốc Nguyệt Quang lan ít nhất chũng hai trăm lượng bạc.

Hai trăm lượng bạc có thể mua được một ngôi nhà nhỏ ở Sùng Minh Thành.

Sở Ly là thị vệ cửu phẩm, một tháng được mười lượng bạc đã là cao rồi, làm một năm cũng không mua được một gốc Nguyệt Quang lan nữa, thế mới biết nó đắt cỡ nào.

Nguyệt Quang lan đắt đỏ thế nên có rất nhiều cao thủ nghiên cứu kéo dài tuổi thọ cho nó, tiếc là không ai thành công. Cố Lập Đồng tự cao tự đại nên mới dám thử thách như vậy.

- Không dám ư?

Mạnh Khánh Lâm cười toe nhìn hắn hỏi.

Lý Việt không ngừng nháy mắt với Sở Ly.

Sở Ly gật đầu:

- Được, ta sẽ thử xem sao.

Sau khi đưa Mạnh Khánh Lâm về, hai người liền về Đông Hoa viên, Lý Việt vừa chèo thuyền vừa trách móc Sở Ly:

- Huynh đệ, sao đệ gan vậy, là Nguyệt Quang lan đấy!

Sở Ly ngẩng mặt hóng gió cười nói:

- Thử thôi mà.

- Nếu như Cố Lập Đồng biết được, nhất định sẽ có chuyện đấy!

Sở Ly chỉ mỉm cười không nói gì.

- Ôi, gan của đệ…

Lý Việt chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Hắn ta rất khâm phục tính tình thoải mái của Sở Ly, hình như không gì có thể làm Sở Ly bận lòng cả. Nhưng tính tình như vậy lại rất dễ đắc tội người khác, rất dễ gây họa.

Sở Ly thấy Lý Việt lo lắng, bèn cười nói:

- Hắn dù sao cũng không dám xông vào Đông Hoa viên đâu nhỉ?

- Đương nhiên rồi, nhưng mà hắn lòng dạ hẹp hòi, bất chấp thủ đoạn, nhất định sẽ kiếm chuyện với đệ cho xem!

- Vậy thì hãy giữ bí mật, im lặng mà làm!

- Ta đương nhiên là không thành vấn đề rồi!

Lý Việt cao giọng đáp.

Sở Ly bất giác lắc lắc đầu, người như Lý Việt, chắc chắn là không thể giữ bí mật được.

Lý Việt lại nói lớn:

- Ta tuyệt đối sẽ không nói ra đâu!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khiêu Chiến

Sở Ly và Lý Việt đến Kỳ Thảo hiên.

Cách Kỳ Thảo hiên một con đường là một khu thuộc trung tâm Sùng Minh Thành. Tuy chỉ cách một con đường nhỏ nhưng nơi đó phồn hoa, náo nhiệt, người ngựa như nêm còn bên này thì yên tĩnh, thanh vắng, cứ như hai thế giới khác biệt nhau vậy.

Cổng Kỳ Thảo hiên cũ kỹ, hoang tàn, xung quanh là vài sạp đồ cổ và trang sức ế ẩm, như sắp dẹp tiệm vậy.

Tuy nhiên, Sở Ly lại không xem thường nơi này, ba năm không khai trương, khai trương sẽ ăn ba năm.

Vén rèm bước vào, một khung cảnh rộng lớn hiện ra trước mắt, đại sảnh rộng rãi, sáng sủa thoang thoảng hương hoa, từng chậu kỳ hoa dị thảo được đặt trên các kệ cổ vô cùng tinh xảo.

Chính giữa đại sảnh là một chiếc bàn Bát Tiên, một lão giả râu tóc bạc phơ đang thản nhiên ngồi uống trà.

Thấy hai người đến, lão giả cười tít mắt đứng dậy, chắp tay nói:

- Hai vị tiểu ca, xin cứ tự nhiên.

Ánh mắt của Sở Ly và Lý Việt lập tức dán vào Nguyệt Quang lan, cành lá xanh, dáng cong cong ánh lên tia sáng xinh tươi cứ như được chạm trổ bằng

ngọc bích vậy, đẹp không tì vết.

Lão giả tiến đến, cười ha ha nói:

- Hai vị thích Nguyệt Quang lan?

Lý Việt đáp:

- Ai mà không thích chứ!

- Lão bản, Nguyệt Quang lan này còn có thể sống được bao lâu?

- Mới chuyển đến đây thôi.

Lão giả giơ ra hai ngón tay:

- Ít nhất là hai tháng!

- Mười ngày thôi!

Sở Ly cười nói.

Lý Việt vỗ vỗ lưng, nói:

- Lão bản, mở mắt to ra chút đi!

- Ha ha, là người của phủ Quốc Công sao?

Lão giả mặt biến sắc, chắp tay cười nói:

- Thất lễ, thất lễ… vậy thì lão cũng không dám giấu gì, đích thực là chỉ sống được mười ngày thôi. Tuy nhiên năm nay cũng chỉ có một gốc này rời đảo thôi, gốc kế tiếp phải chờ đến sang năm, lão còn cả nhà phải nuôi dưỡng, nên có chết cũng sẽ không bán lỗ vốn đâu!

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt khoát khoát tay, nói:

- Đừng giả vờ tội nghiệp nữa, chiêu này bọn ta biết hết rồi!

Vô gian bất thương, những người có thể mở tiệm ở đây không ai nghèo cả.

Sở Ly chạm nhẹ vào Nguyệt Quang lan nói:

- Ra giá đi!

Tinh khí của Nguyệt Quang lan rất thuần khiết, dùng luyện Tẩy Mạch quyết chỉ mất một tuần.

Hắn thở mạnh ra, kiềm chế niềm vui tột độ của mình, quả nhiên là linh khí thuần khiết! Một năm, chỉ cần một năm là sẽ có được nền tảng mà hắn còn thiếu!

Lão giả định trả lời thì đột nhiên có tiếng bước chân đi đến. Một thanh niên bước vào, hai tay vén màn, cung kính cúi người, ngoài cửa có tiếng người vang lên.

- Triệu sư muội, mời!

- Trác sư huynh, huynh vào trước đi!

Một thanh niên khôi ngô tuấn tú bước vào, lưng mang trường kiếm, vẻ phấn khởi, kiêu ngạo đưa mắt nhìn xung quanh. Người này chính là Trác Phi Dương.

Theo sau là hai thiếu nữ xinh đẹp, một người thì gương mặt thanh tú, người còn lại thì da trắng như tuyết, không ai khác là Triệu Dĩnh.

Sở Ly và Trác Phi Dương đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều chau mày lại.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn sang Triệu Dĩnh.

Đại Viên Kính Trí lại chuyển động, Sở Ly thầm thở phào một cái, may là Triệu Dĩnh vẫn chưa động lòng, nàng chỉ kéo cô nương kia bước đến.

Trác Phi Dương lạnh lùng cất tiếng:

- Sao ngươi lại ở đây?

Sở Ly cười nhạt nói:

- Vậy là ý gì, sao ta lại không được đến đây?

Trác Phi Dương gầm gừ:

- Tạp dịch không phẩm cấp gì, một cọng cỏ còn không mua nỗi nữa là, đến đây xem cho đã mắt thôi chứ gì, tội nghiệp quá!

- Trác công tử cũng rảnh rỗi quá nhỉ!

Lý Việt đứng kế bên, nghĩ bụng sẽ có chuyện không hay xảy ra đây. Dù gì cũng là thiên tài Trác Phi Dương, nếu hắn và Sở Ly xảy ra xung đột thì không tốt.

Nghĩ đoạn, Lý Việt liền cung tay, cười lớn nói:

- Ha ha, Trác huynh, Triệu cô nương, ta là Lý Việt ở Đông Hoa viên!

Trác Phi Dương lạnh lùng liếc Lý Việt một cái, sau đó im lặng không nói gì.

Còn Triệu Dĩnh thì cười, đáp lễ:

- Lý sư huynh.

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương kênh kiệu nói:

- Tên họ Sở kia, còn không mau cút, chó khôn không cản đường!

- Trác Phi Dương, người khác gọi ngươi là thiên tài nên ngươi tưởng mình tài thật sao?

- Ta đương nhiên là thiên tài rồi!

Trác Phi Dương ngẩng mặt lên trời vỗ ngực nói tiếp:

- Ngươi có thông minh đến đâu đi nữa cũng chẳng được gì, cũng chỉ là một tên không có nội lực không có nền tảng thôi.

- Ôi trời… võ công có cao cấp mấy, nếu không có đầu óc thì cũng chỉ là hạng đần độn, ngu xuẩn mà thôi!

Sở Ly lắc lắc đầu đáp trả.

Trác Phi Dương nghiến răng, nhìn hắn với vẻ khinh thường rồi nói:

- Thế giới này, võ công là tất cả… tên họ Sở kia, ta hiện giờ là bát phẩm, năm nay có thể lên thất phẩm, còn ngươi, chẳng qua chỉ là một tên sai vặt, muốn lên bát phẩm cũng phải chờ thêm hai mươi năm nữa, hơn nữa còn phải không được sai sót gì, một tên vô đức vô năng như ngươi không gây họa mới lạ.

- Đầu óc bã đậu như ngươi, dù võ công có cao cường đến mấy cũng chỉ là hạng chó giữ nhà, không có tích sự gì!

Trác Phi Dương gào lên:

- Không tích sự gì cũng còn hơn ngươi!

http://tieulun.hopto.org

- Trác sư huynh, Sở sư huynh!

Triệu Dĩnh dậm chân hờn dỗi kêu lên.

Trác Phi Dương ngay lập tức thay đổi sắc mặt, dịu dàng cười nói:

- Triệu sư muội, Nguyệt Quang lan này thế nào?

- Đẹp lắm, nhưng đắt quá.

Triệu Dĩnh khẽ lắc đầu, sau đó vẻ tiếc nuối rời mắt khỏi Nguyệt Quang lan.

Trác Phi Dương nhìn Nguyệt Quang lan, sau đó cười nói:

- Triệu sư muội, hay là chúng ta đi nơi khác xem thử đi, ở đây với hắn xui xẻo lắm, đi!

Bạn đang đọc truy--ện tại iREAD.vn--

- Sở sư huynh…

Triệu Dĩnh cười ngượng ngùng, biết là không nên để hai người ở chung.

Sở Ly khoát khoát tay ý nói không sao, nhưng mặt thì đăm chiêu nhìn họ rời đi.

- Phù…

Lý Việt đột nhiên thở phào một cái, ngán ngẩm nhìn Sở Ly nói:

- Huynh đệ, đệ…

Trác Phi Dương là một nhân tài xuất chúng, trong tương lai nhất định là một nhân vật nổi tiếng, tốt nhất là đừng đụng đến, nếu không hậu hoạn khó

lường.

Sở Ly khoát tay nói:

- Lão giả, ra giá đi.

Lão giả cười lớn nói:

- Giá hữu nghị, hai trăm lượng!

- Quả nhiên là gian thương!

Lý Việt lắc đầu móc ngân phiếu ra.

- Đợi đã!

Rèn cửa vén lên, một người trẻ tuổi bước vào, người này dáng vẻ cao gầy, tướng mạo anh tuấn, hắn ta không phải ai khác mà chính là thị vệ đứng sau Trác Phi Dương lúc nãy.

Bạch Tri Tiết, thị vệ cửu phẩm, gặp ai cũng cười.

Nhưng lúc này, hắn ta lạnh lùng tiến đến trước mặt lão giả nói:

- Ta ra giá ba trăm lượng!

Lý Việt Trố mắt kêu lên:

- Tiểu Bạch?

Tên này bình thường gặp mình là cười toe toét, luôn miệng gọi Lý ca này Lý ca nọ, sao giờ lại đột nhiên lật mặt vậy, cứ như là hai người khác nhau vậy!

- Lão bản, sao hả?

Bạch Tri Tiết chẳng thèm đếm xỉa gì đến Lý Việt, chỉ lạnh lùng nhìn chủ tiệm.

Lão giả do dự nói:

- Chuyện này…

Hắn ta nhìn Sở Ly, sau đó lại quay sang nhìn Bạch Tri Tiết, người của phủ Quốc Công đều không thể đắc tội nhưng món hời trước mắt này cũng không thể không động lòng.

Hắn nhìn Sở Ly vẻ ái ngại.

Sở Ly nói:

- Năm trăm lượng!

- Sáu trăm lượng!

- Bảy trăm!

- Tám trăm!

- Một ngàn!

- Một ngàn mốt!

Bạch Tri Tiết lạnh lùng nhìn Sở Ly nói:

- Sở huynh đệ, ta khuyên ngươi nên nghĩ cho kỹ, rốt cuộc có muốn đối đầu với Trác công tử hay không!

Sở Ly nhìn Bạch Tri Tiết cười nói:

- Một vạn lượng!

http://tieulun.hopto.org

Bạch Tri Tiết nhìn Sở Ly chằm chằm nói tiếp:

- Sở huynh đệ, ngươi muốn đi vào đường cùng sao?

Sở Ly chỉ cười cười.

Bạch Tri Tiết do dự hồi lâu, cuối cùng ra giá:

- Một vạn mốt!

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Bái phục, ngươi thắng rồi!

Nói xong hắn quay người bỏ đi, Lý Việt trừng mắt nhìn Bạch Tri Tiết, vội vã chạy theo.

Trên con đường náo nhiệt, đông người qua lại, Sở Ly tức giận tột độ, dường như chỉ muốn đánh tên Trác Phi Dương đó một trận nên thân.

Phải một năm nữa mới lại có thêm một gốc Nguyệt Quang lan. Một năm, Cố Lập Đồng có thể sẽ thành công, Trác Phi Dương cũng sẽ lên làm hộ vệ thất phẩm, còn mình thì không được thăng phẩm, nền tảng cũng vô vọng nốt!

Lý Việt thấy sắc mặt Sở Ly u ám, buồn bã bèn khuyên răn:

- Huynh đệ, nghĩ thoáng chút đi, Trác Phi Dương kia giàu có, ngang ngược, đấu không lại đâu.

Sở Ly chỉ chau mày im lặng không nói gì, hắn cũng chẳng còn tâm trí đi chơi nên chỉ đành hồi phủ.

Sáng ngày hôm sau, khi Sở Ly đang luyện công trong vườn hoa Thanh Tang thì Lý Việt chạy đến nói:

- Huynh đệ, không xong rồi, không xong rồi!

Sở Ly chau mày nhìn hắn ta.

Lý Việt bèn nói:

- Tên Trác Phi Dương kia quả nhiên bụng dạ hẹp hòi.

- Nói mau!

Sở Ly bực bội hối thúc.

Lý Việt tức giận nói:

- Trác Phi Dương muốn đổi thị vệ!

Sở Ly mặt biến sắc:

- Ta sao?

Lý Việt gật đầu, đấm xuống đất một cái:

- Thật là ức hiếp người quá đáng mà!

Thị vệ và hộ vệ tiền công chênh lệch nhau rất lớn, về địa vị còn cách biệt lớn hơn. Hộ vệ bát phẩm có thể đi chung với một thị vệ cửu phẩm, tương tự, thị vệ bát phẩm có thể đi chung với một hộ vệ cửu phẩm.

Trác Phi Dương đòi người của Bách Thảo viện, đương nhiên Bách Thảo viện cũng không muốn vì mình mà đắc tội với thiên tài này.

Hơn nữa, thị vệ của hộ vệ cũng hơn hẳn những thị vệ khác. Hộ vệ một năm có hơn mười tháng ra ngoài làm nhiệm vụ, lúc này thị vệ chỉ rảnh rang trong phủ thôi, tự do tự tại, không cần làm gì cả. Hộ vệ làm nhiệm vụ sẽ được

thưởng rất nhiều, ngoài ra còn có thêm bổng lộc từ bên ngoài, chỉ cần họ bỏ ra chút ít thôi là những thị vệ đi theo sẽ được ăn uống phủ phê suốt ngày.

Nếu như mình từ chối, người khác chắc chắn sẽ nghĩ là mình không biết trời cao đất dày!

Trác Phi Dương, giỏi lắm, có tiến bộ, chiêu này đê tiện lắm!

- Làm sao đây?

Lý Việt sốt ruột nói.

Nếu như không có Sở Ly thì bản thân hắn ta cũng sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Hoa cỏ trong Đông Hoa viên đắt đỏ là thế, hở cái là bệnh.

Sở Ly nói:

- Đành phải dùng chiêu cuối cùng!

- Nói mau!

Lý Việt hối thúc.

Sở Ly tiếp:

- Ta sẽ viết một tấm thiệp khiêu chiến, Lý huynh giúp ta đem qua đó.

- Đệ muốn khiêu chiến Trác Phi Dương?

Lý Việt nghi ngờ hỏi:

- Huynh đệ, có mạo hiểm lắm không?

Kiếm pháp của Sở Ly mạnh mẽ là thế nhưng Trác Phi Dương không phải là hắn ta nên chưa chắc sẽ thắng.

Sở Ly cười đáp:

- Thử xem sao.

- Trời ơi… gan của đệ…

Lý Việt lắc đầu ngán ngẩm, Sở Ly không bận tâm đến gì cả, chuyện gì cũng dám làm.

Sở Ly trở về phòng, viết liền hai tấm thiệp, một thiệp khiêu chiến gửi Trác Phi Dương, thiệp còn lại là thiệp mời Triệu Dĩnh.

Lý Việt không hiểu bèn hỏi:

- Sao lại còn mời Triệu cô nương nữa?

- Không mời Triệu sư muội, tên Trác Phi Dương kia sẽ giở trò!

- Không phải vậy chứ?

- Hắn không chính trực, ngay thẳng như huynh nghĩ đâu, đê tiện lắm!

- …Thôi được rồi.

Lý Việt bán tín bán nghi nhận lời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kiếm Pháp

Một chiếc thuyền nhỏ đang rẽ nước lướt nhẹ về phía Đông Hoa viên trên mặt hồ mờ mịt sương mù.

Trên thuyền có ba người, Bạch Tri Tiết chèo chuyền, Trác Phi Dương và Triệu Dĩnh đứng ở đầu thuyền, gió hiu hiu thổi, tà áo của hai người họ bay phất phơ trong gió.

Triệu Dĩnh hôm nay vận trang phục xanh, nhẹ nhàng hỏi:

- Trác sư huynh, rốt cuộc là tại sao huynh và Sở sư huynh lại kết thù kết oán với nhau?

Trác Phi Dương chau mày nghĩ ngợi:

- Lần đầu tiên gặp hắn là thấy không ưa rồi… đã không có tài cán gì, lại cứ hay khoe khoang, nhìn là thấy ghét, chỉ muốn tát hắn một cái chết tươi cho xong!

- Hai người đều không có thâm thù gì, sao lại như vậy chứ!

Triệu Dĩnh chỉ biết lắc đầu cười, hai người này đều rất kiêu ngạo. Trác sư huynh kiêu ngạo thì còn hiểu được, nhưng còn Sở sư huynh thì lại không thể luyện công, nhưng hình như là có chỗ dựa hay sao ấy nên mới không xem Trác sư huynh ra gì. Chắc vì thế mà Trác sư huynh mới ghét Sở sư huynh như vậy.

Gửi thiệp khiêu chiến, vốn không phải chuyện đùa.

Phủ Quốc Công nghiêm cấm đấu đá nhau, một khi có thương vong, nhẹ thì phế võ công đuổi khỏi phủ, nặng thì xử tội chết. Nhưng còn khiêu chiến thì lại được phép, đối phương có thể từ chối, nhưng một khi đã nhận lời thì chỉ cần không chết, không phế thì sẽ không bị gì cả.

Sở sư huynh chủ động khiêu chiến, dù có bị Trác sư huynh đánh bị thương thì phủ Quốc Công cũng sẽ không quan tâm.

Trác Phi Dương nói:

- Ta không ưa cái vẻ ngạo mạn của hắn!

Triệu Dĩnh chỉ biết lắc lắc đầu, người kiêu ngạo thường ghét người khác kiêu ngạo hơn mình.

- Trác sư huynh, huynh định ra tay thật sao?

- Đương nhiên rồi!

Trác Phi Dương đáp:

-Hắn muốn chết mà, huynh là người thích hoàn thành tâm nguyện của người khác, nên huynh sẽ biến hắn thành một tên vô dụng!

Triệu Dĩnh chau mày, không hợp tính là sẽ ra tay độc ác sau, thật quá đáng. Nghĩ đoạn, nàng liền nói:

- Sao Sở sư huynh lại dám khiêu chiến chứ?

- Thì tức giận quá nên vậy chứ sao!

Trác Phi Dương đắc ý nói tiếp:

- Hắn ngạo mạn như vậy sao lại chịu làm thị vệ của huynh chứ!

- Ôi trời…

Triệu Dĩnh chỉ biết lắc đầu ngao ngán:

- Trác sư huynh, thật ra hai người chẳng thù hằn gì với nhau cả, hà tất phải như thế!

- Triệu sư muội, muội không hiểu.

Trác Phi Dương khoát tay cắt ngang lời Triệu Dĩnh:

- Cần ghét thì phải ghét, tên đó… một khi có cơ hội thì phải đánh cho chết!

- Vốn là đồng môn với nhau mà…

Triệu Dĩnh thở dài.

Trác Phi Dương tiếp:

- Triệu sư muội, muội không được mềm lòng!

- Ôi trời…

Triệu Dĩnh thở dài ngao ngán, nàng quyết định sẽ ra tay ngăn cản lúc dầu sôi lửa bỏng nhất.

Nàng thầm trách Sở Ly, lúc nào cần nhịn thì nhịn, thua thiệt chút rồi cũng sẽ qua thôi, hà tất phải đối đầu với Trác sư huynh như thế!

Lúc này, Bạch Tri Tiết báo:

- Công tử, Triệu cô nương, đến rồi!

http://tieulun.hopto.org

Ba người nhìn thấy một hòn đảo nhỏ hiện ra trước mắt, hòn đảo tuy nhỏ nhưng lại có rất nhiều cây xanh, các cây bao bọc quanh đảo còn rũ xuống mặt hồ càng làm cho hòn đảo thêm tươi đẹp khác thường.

Trác Phi Dương nói:

- Tri Tiết, ngươi chờ trên thuyền.

- Công tử, xin cẩn thận!

Bạch Tri Tiết nói:

- Dù sao thì cũng là địa bàn của chúng!

- Ta muốn xem xem hắn định giờ trò gì!

Trác Phi Dương khoát tay nói tiếp:

- Dù là trò gì thì khi gặp võ công cũng sẽ chẳng được trò trống gì đâu!

- Công tử nói chí phải.

Bạch Tri Tiết cung kính gật đầu.

Chiếc thuyền nhỏ từ từ cập vào bờ, cành liễu bên bờ hồ có treo một cái khánh, trên khánh có một quả chùy nhỏ, Triệu Dĩnh bèn gõ khánh, âm thanh vang lên khắp Đông Hoa viên.

Sở Ly và Lý Việt xuất hiện, lưng Sở Ly đang vắt một thanh kiếm, dáng vẻ vô cùng anh tuấn, uy dũng.

Sở Ly đứng trên cao nhìn xuống gật gật đầu nói:

- Trác Phi Dương, ngươi cũng gan đấy chứ! Triệu sư muội, hoan nghênh

muội đến!

Mặt Trác Phi Dương ụ xuống, thấy Sở Ly đứng trên cao nhìn mình như thế hắn ta vô cùng bất mãn, liền cười nhạt đáp:

- Ngươi là một tên bất tài vô dụng, có gì đáng sợ chứ!

Sở Ly quay đầu hỏi:

- Triệu sư muội, vào trong uống trà thôi.

Nhưng, Trác Phi Dương lại gào lên:

- Uống trà gì chứ, ai biết ngươi có bỏ độc không, không phải muốn khiêu chiến ta sao? Đừng nhiều lời, mau ra tay đi!

- Không cần gấp như vậy đâu.

- Đừng giở trò nữa!

Trác Phi Dương cắt ngang lời Sở Ly, tiếp tục gào lên:

- Tên họ Sở kia, muốn ra tay thì ra tay nhanh đi, còn không thì chịu thua, ngoan ngoãn làm thị vệ của ta!

- Ngươi đó, lỗ mãng quá! Sẽ không được trò trống gì đâu!

Sở Ly lắc lắc đầu nói.

- Ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám nói câu đó?

-Bạn-- đang đọc truyện tại i-READ.vn

Trác Phi Dương nhếch mép cười lạnh lùng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Ra tay, cũng được thôi, nhưng phải có điều kiện gì mới được chứ. Trác Phi Dương, nếu ta thắng, thì ngươi phải làm hộ vệ của ta!

- Nằm mơ!

Trác Phi Dương cười to:

- Tên họ Sở kia, ngươi đang nằm mơ sao, muốn ta làm hộ vệ cho ngươi ư?

- Sao, ngươi cảm thấy mình sẽ thua ư?

- Đương nhiên là không rồi!

- Vậy tại sao lại không dám nhận lời chứ? Không tự tin à?

- Sao mà không dám chứ!

- Còn Nguyệt Quang lan nữa, nếu thua thì phải đưa Nguyệt Quang lan cho ta!

- Ngươi cũng tham lam nhỉ!

Trác Phi Dương cười lạnh lùng vẻ châm biếm, sau đó nghiến răng nói:

- Một vạn mốt lượng đó!

Vừa nghĩ đến đây, Trác Phi Dương cảm thấy vô cùng tức giận, một vạn một ngàn lượng, đúng là bị lừa mà!

Triệu Dĩnh lúc này mới cười nói:

- Sở sư huynh, chỉ cần huynh thắng, Nguyệt Quang lan sẽ thuộc về huynh!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chắp tay cười đáp:

- Vậy đa tạ Triệu sư muội!

Đây không phải là lúc khách sáo, Nguyệt Quang lan hiện tại đang là thứ có thể thay đổi vận mệnh!

Triệu Dĩnh nói tiếp:

- Sở sư huynh, không phải huynh không thể luyện công sao?

- Không thể luyện nội công tâm pháp.

Sở Ly lắc đầu:

- Nhưng kiếm pháp thì có thể luyện.

Triệu Dĩnh nhìn hắn hỏi tiếp:

- Vậy thì được gì chứ?

Sở Ly liếc nhìn Trác Phi Dương:

- Đối phó hạng người xuẩn ngốc như hắn, không cần dùng nội công!

- Họ Sở kia, mạnh miệng quá nhỉ!

Trác Phi Dương cười một tràng dài nói:

- Không có nội công, để xem ngươi đánh bằng gì?

Sở Ly nói:

- Ta đã luyện Phá Vọng kiếm pháp, nhiêu đó cũng đủ để đối phó ngươi rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Phá Vọng kiếm pháp? Ha ha!

Trác Phi Dương cười lớn nói:

- Một tên vô dụng như ngươi, dù cho có bảo kiếm trong tay thì được tích sự gì chứ?

Triệu Dĩnh cảm thấy lời Trác Phi Dương nói tuy hơi khó nghe nhưng lại không sai, không có nội công sẽ không thể phát huy được uy lực của kiếm pháp.

Sở Ly nói:

- Trác Phi Dương, vậy ngươi có nhận lời không?

- Nếu ngươi thua thì sao?

Trác Phi Dương nghiêm mặt hỏi:

- Ta cũng phải ra điều kiện chứ, không thể để ngươi một mình ra điều kiện được.

Sở Ly vỗ ngực đáp:

- Một vạn ngân lượng sẽ thuộc về ngươi, ta sẽ rời khỏi phủ Quốc Công!

- Ngân lượng ta có, một vạn lượng chẳng đáng là bao!

Trác Phi Dương tiếp:

- Chỉ cần ngươi cút khỏi phủ Quốc Công, không làm chướng mắt ta là được!

- Quyết định vậy nhé, Triệu sư muội làm chứng!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh chau mày nói:

- Sở sư huynh, hai người hà tất phải đến nước này?

- Không còn cách nào khác, Trác Phi Dương lòng dạ hẹp hòi, lúc nào cũng kiếm chuyện với ta, nên ta đành phải cho hắn biết tay, có vậy hắn mới chịu dừng tay!

Sở Ly lắc đầu nói.

- Làm thị vệ của Trác sư huynh thật ra cũng tốt mà, có gì phải xấu hổ đâu.

Triệu Dĩnh cố gắng khuyên răn.

Sở Ly nhìn nàng rồi nói:

- Muội quả nhiên là một cô nương ngây thơ, lương thiện!

Triệu Dĩnh cười ngại ngùng. Huynh ấy kiêu ngạo như vậy, nếu làm thị vệ cho Trác sư huynh thì cũng khó cho huynh ấy quá, Trác sư huynh lần này cũng thật quá đáng.

Sở Ly rút kiếm ra:

- Trác Phi Dương, xuất kiếm đi!

Trác Phi Dương cười ngạo nghễ, bước đến trước mặt Sở Ly, giơ tay ra nói:

- Đối phó với ngươi, không cần dùng kiếm!

- Hãy xem kiếm pháp của ta đây!

Sở Ly đâm kiếm ra.

Trác Phi Dương đưa tay trái ra đỡ lấy kiếm, tiếp đến tấn công thẳng vào trung cung, dáng vẻ hết sức khinh thường Sở Ly.

Sở Ly lùi lại né chiêu, sau đó lại đâm kiếm tới.

- Ơ?

Trác Phi Dương giơ tay lên đỡ, mặt chau lại.

Sở Ly lại tiếp tục tấn công.

Trác Phi Dương lại đỡ, sau đó hắn ta quyết định dùng chưởng pháp khác, thế kiếm tuy không có lực nhưng mỗi một kiếm đánh ra đều nhắm vào yếu huyệt, nên hắn nghĩ tên họ Sở kia nhất định là rất thông thạo chưởng pháp lúc nãy hắn dùng.

Sở Ly lại tiếp tục đâm kiếm tới.

Trác Phi Dương ngỡ ngàng, không kịp đỡ, chỉ biết nhìn kiếm đâm thẳng vào cổ tay phải của mình.

Sở Ly thu kiếm lại, cười toe toét nói:

- Còn muốn đánh nữa không?

- Tiếp đi!

Trác Phi Dương nghiến răng hét lên.

Sở Ly lại vung kiếm lên.

Trác Phi Dương chuyển chưởng thành quyền, hắn ra một quyền thật mạnh, Sở Ly bình thản đâm kiếm tới.

http://tieulun.hopto.org

- A!

Trác Phi Dương hét lên đau đớn, lòng bàn tay phải đã bị trúng kiếm.

Sở Ly mặt trắng bệch, phải dùng kiếm chống xuống đất mới không bị ngã, nhát kiếm lúc nãy hắn đã dùng hết sức lực của mình, hắn cảm giác cả người không còn chút sức lực nào, rất khó chịu.

Mũi kiếm đâm thẳng vào lòng bàn tay của Trác Phi Dương.

Triệu Dĩnh vội vàng lấy ra một bình sứ, nhanh chóng giúp Trác Phi Dương cầm máu, nhìn hắn đầy vẻ lo lắng.

Trác Phi Dương tức giận tột độ, trừng mắt nhìn Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tô Như

Sở Ly hỏi:

- Trác Phi Dương, còn không chịu thua sao?

Triệu Dĩnh vội gọi:

- Trách sư huynh!

Nhưng Trác Phi Dương chỉ trừng mắt nhìn Sở Ly, hơi thở càng ngày càng nặng nề. Cảm giác không cam tâm, không tin vào những gì đã xảy ra cùng với cảm giác phẫn nộ đang bao trùm lấy hắn ta.

Sở Ly lắc đầu cười cười.

Triệu Dĩnh lại lay nhẹ Trác Phi Dương:

- Trác sư huynh!

Đột nhiên Trác Phi Dương quay sang nhìn nàng, tức giận nói:

Ta chịu thua!

- Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!

Sau đó hắn ta liền tự tát vào mặt mình sáu cái khiến cho gương mặt anh tuấn của hắn đỏ dần lên.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thắng thua là chuyện thường tình, hà tất phải như vậy?

- Ngươi…

Trác Phi Dương nhìn Sở Ly bằng ánh mắt tóe lửa.

- Sở sư huynh, huynh đừng nói gì nữa!

Triệu Dĩnh giọng quở trách nói.

- Thôi được rồi, có nói cũng chẳng được gì!

Sở Ly khoát tay nói tiếp:

- Quay về chăm chỉ luyện thêm đi, đừng tưởng được người khác khen là tưởng thật, ngốc mà cứ tưởng mình là thiên tài!

- Hôm nay ngươi đối xử với ta thế nào, sau này ta sẽ trả lại gấp trăm, ngàn lần!

Trác Phi Dương nghiến răng, tức giận nói sau đó quay người bỏ đi.

Triệu Dĩnh trách cứ nói:

- Sở sư huynh, huynh quá đáng lắm!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Triệu sư muội, da mặt hắn dày lắm, không yếu đuối vậy đâu!

- Muội sẽ mang Nguyệt Quang lan đến ngay!

Triệu Dĩnh giẫm giẫm chân, hờn mát nói xong cũng quay đầu bỏ đi.

Nhìn ba người họ chèo thuyền rời khỏi, Lý Việt cười to mấy tiếng, còn Sở

Ly thì đang vội dùng kiếm chống lên đất làm điểm tựa, sắc mặt hắn trắng bệch ra.

- Huynh đệ có sao không?

Lý Việt giơ tay ra đỡ và quan tâm hỏi han, Sở Ly cũng nhanh chóng nắm lấy tay hắn ta.

- Không sao, chỉ là dùng quá nhiều sức thôi.

- Vậy hãy mau ngồi xuống đi.

Lý Việt vội vàng nói.

Sau khi nghỉ ngơi được một lát, Sở Ly lại đến vườn hoa Thanh Tang. Hắn đưa tay sờ nhẹ vào một gốc hoa Thanh Tang, một luồng linh khí mạnh mẽ nhanh chóng truyền vào cho hắn, tinh thần hắn bất giác chấn động, hắn cũng vội vận hai lần Trường Xuân công để giúp điều hòa tinh khí. Sau khi tinh khí đã được bổ sung đủ, tinh thần hắn cũng cảm thấy phấn chấn hơn, cảm giác mệt mỏi cũng biến mất.

Trường Xuân chông là một tâm pháp hắn mới luyện được, là một loại Nội Đơn thuật của Đạo gia và cũng là một pháp môn dùng thúc đẩy tinh khí ngũ cốc, chữa bệnh và tăng cường tuổi thọ.

“Leng keng…” tiếng khánh vang lên, Lý Việt chạy ra và vội vàng đem Nguyệt Quang lan vừa mới nhận được vào nói:

- Triệu cô nương quả nhiên giữ lời, mới đó đã mang Nguyệt Quang lan đến cho chúng ta rồi!

Sở Ly mừng rỡ nhìn Nguyệt Quang lan, sau đó vẫy vẫy tay.

Lý Việt đem Nguyệt Quang lan đến cho hắn và hỏi:

Có cần phải chiết ra không?

Sở Ly lắc đầu.

Tay phải hắn sờ nhẹ vào Nguyệt Quang lan và bắt đầu vận Tẩy Mạch quyết, lập tức một luồng tinh khí thuần khiết truyền vào cơ thể hắn.

Những ngày sau đó, Sở Ly cũng chỉ ngồi bên cạnh Nguyệt Quang lan để cảm nhận nó, tìm hiểu tập tính và quy luật sống của nó.

Nguyệt Quang lan chỉ cần tưới đủ nước là được, không cần tưới quá nhiều nước.

Nguyệt Quang lan cũng là một loài hoa cần rất nhiều chất dinh dưỡng, đặt biệt là khi phát sáng vào ban đêm. Chỉ cần qua một đêm thôi là tất cả chất dinh dưỡng trong đất đều bị hút sạch.

Thế nên Sở Ly phải dùng bùn dưới hồ, trộn chung với đất mùn để thay đất trong chậu cho Nguyệt Quang lan.

Lúc đầu, Nguyệt Quang lan hầu như không thích nghi với bùn và đất mùn, thế nên nó cứ như một đứa trẻ thích gì làm nấy, thà đói chết chứ không ăn những gì mà nó không thích.

Vậy là, Sở Ly lại phải dùng linh khí của hoa Thanh Tang để duy trì sự sống cho Nguyệt Quang lan, khoảng một tuần sau đó, nó dần thích nghi và bắt đầu hút chất dinh dưỡng trong đất.

Sở Ly lại lần nữa cảm khái rằng, nếu không có Khô Vinh kinh, Nguyệt Quang lan chắc chắn không thể sống được!

Trong vòng một tháng, Sở Ly hầu như lúc nào cũng ở cạnh Nguyệt Quang lan, hắn không màng đến chuyện gì khác, chỉ chuyên tâm chăm sóc, theo dõi

Nguyệt Quang lan. Trong một tháng này, hắn chiết thêm được một cành Nguyệt Quang lan mới và cành mới chiết này hiện đã cao bằng nửa cành gốc.

Được tiếp linh khí nên Nguyệt Quang lan mới lớn rất nhanh. Thúc đẩy tăng trưởng cũng là phương pháp vận dụng mới của Khô Vinh kinh mà hắn phát hiện được.

Khô Vinh Thụ dường như là chúa tể của các loài cây cỏ, nó có thể giúp cho các loài cây héo úa, mất sức sống trở nên xanh tươi, tràn đầy sinh khí trở lại.

Phút chốc, trong đầu hắn nảy ra vô số ý nghĩ. Nguyệt Quang lan có thể lớn nhanh như thế nếu đổi lại là các loài linh thảo khác chẳng hạn như những loài linh thảo quý hiếm trong truyền thuyết thì sao?

Nếu có thể tìm thấy hạt giống của chúng thì Khô Vinh kinh cũng có thế giúp chúng sinh trưởng, rút ngắn thời gian sinh trưởng như Nguyệt Quang lan vậy, lợi ích mang lại chắc chắn sẽ không tưởng.

Nếu như có thể mở một tiệm kỳ hoa dị thảo, chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

Lý Việt thấy hắn nuôi dưỡng và chiết thành công Nguyệt Quang lan vội hối hắn mau đi bẩm báo nhằm tránh bị Cố Lập Đồng qua mặt. Nhưng Sở Ly vẫn chưa muốn báo, bởi vì hắn vẫn chưa nghĩ ra được cách ứng phó với những câu chất vấn đại loại như tại sao hắn lại nuôi trồng được Nguyệt Quang lan mới, hơn nữa Nguyệt Quang lan mà hắn trồng được lại lớn nhanh hơn… của những người khác.

Ngoài ra, việc dùng Khô Vinh kinh để nuôi trồng Nguyệt Quang lan cũng khiến hắn mất rất nhiều sức lực.

…

http://tieulun.hopto.org

Chiều tối, khi Sở Ly đang ngồi luyện công cạnh hai chậu Nguyệt Quang lan thì Lý Việt vội vã chạy tới ngồi bệt xuống đất nói:

- Huynh đệ, có tin mới…

- Cố Lập Đồng thành công rồi sao?

- Không phải Cố Lập Đồng, mà là Trác Phi Dương!

- Hắn sao?

- Trác Phi Dương hôm qua xuất quan, vượt Cửu Phẩm lầu… hiện giờ hắn đã là hộ vệ thất phẩm!

- Biết xấu hổ nên có cố gắng, quyết chí vươn lên thôi mà, cũng đâu có gì kỳ lạ, tài năng bẩm sinh của hắn cũng được đấy.

Sở Ly nghe xong gật đầu thờ ơ nói.

Lý Việt nghe vậy liền nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ:

- Đệ không lo sao?

- Lo hắn trả thù à?

- Nếu hắn lại tìm đến thì đệ chưa chắc đã là đối thủ của hắn!

- Vậy thì từ chối thôi.

Sở Ly cười cười.

Quy định trong phủ Quốc Công là để bảo vệ kẻ yếu hơn, nhưng đương nhiên, nếu muốn sống thoải mái một chút thì tự mình cũng phải biết cố gắng.

Lý Việt trợn tròn mắt:

- Từ chối? Chuyện này…

Sở Ly nói:

- Chúng ta dù gì cũng là thị vệ, làm sao có thể thi đấu võ công với hộ vệ được, cũng như bọn họ làm sao thi trồng hoa với thị vệ chúng ta được!

Truy.ện được cập nhật nh.anh nhất tại. iread..vn

Lý Việt lo lắng nói:

- Huynh đệ, ta cứ thấy có gì đó… không ổn.

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, yên tâm đi, ngày mai đến Bách Thảo viện bẩm báo đi.

Tuy ngoài mặt dửng dưng như trong lòng Sở Ly cũng rất lo lắng. Hắn biết tên Trác Phi Dương nhỏ mọn kia nhất định sẽ trả thù.

- Phải vậy chứ!

Lý Việt vô cùng phấn khởi:

- Đáng lẽ ta phải báo từ sớm rồi, nhằm tránh đêm dài lắm mộng, ngày mai ăn cơm xong đi ngay… hay là đi luôn bây giờ nhỉ!

Nói xong, hắn ta liền xoay người rảo bước.

Còn lại một mình, Sở Ly trầm ngâm nghĩ, Trác Phi Dương quả nhiên kiên trì, lần trước thắng hắn Sở Ly cũng đã phải dùng hết sức lực của mình.

Việc bổ sung nền tảng cơ bản cũng phải chờ thêm năm tháng nữa. Năm tháng sau, Trác Phi Dương nhất định sẽ lại mạnh hơn bây giờ!

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Khánh Lâm và Lý Việt vội vã chạy đến, thấy Nguyệt Quang lan mới, hắn vui mừng khôn xiết và không ngừng vỗ vai Sở Ly cười lớn.

- Tiểu tử, giỏi lắm, quả nhiên có bản lĩnh, ngươi quả nhiên thành công rồi!

Mạnh Khánh Lâm càng cười to hơn.

Sở Ly chỉ cười nói:

- Nhờ may mắn thôi.

Mạnh Khánh Lâm vừa ngồi vừa khoát tay nói:

- Tiểu Sở, không phải là giả chứ? Đừng vì muốn thắng Cố Lập Đồng mà làm chuyện dại dột!

Lý Việt nghe vậy la lớn:

- Mạnh Lão!

Mạnh Khánh Lâm đưa cặp mắt ti hí liếc hắn ta một cái nói:

- Làm gì dữ vậy, chỉ buột miệng hỏi thôi mà, chuyện này có liên quan đến thể diện của tiểu thư, không thành công cũng không sao nhưng nếu làm giả thì mất mặt lắm!

Sở Ly cũng ngồi xuống, đưa tay sờ nhẹ vào Nguyệt Quang lan, linh khí không ngừng chuyển động:

- Mạnh Lão, đây là chậu Nguyệt Quang lan mới trồng được, còn chậu kia là Nguyệt Quang lan mua về từ Kỳ Thảo hiên hơn một tháng trước.

- Chỉ mua một chậu mà đã thành công rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Khánh Lâm cười hỏi.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Mạnh Khánh Lâm mặt mày hớn hở, Cố Lập Đồng mua hơn mười chậu Nguyệt Quang lan để nghiên cứu, tốn rất nhiều tiền nhưng vẫn không thành công, Sở Ly chỉ cần một chậu là đã thành công, quả nhiên may mắn!

Lý Việt nói:

- Mạnh Lão, lão bản Kỳ Thảo hiên đó nói là năm nay Nguyệt Quang đảo có vấn đề nên cũng chỉ đưa ra đảo một chậu này thôi, bọn ta muốn mua thêm cũng không mua được!

- Trời ơi, lời của mấy người buôn bán mà cũng tưởng thật sao, họ chỉ nói vậy để bắt các ngươi mua thôi. Các ngươi tin thật sao?

- Mạnh Lão, từ nay về sau, Nguyệt Quang lan không còn là thứ chỉ có ở Kỳ Thảo hiên nữa.

Sở Ly cười tươi nói.

Mạnh Khánh Lâm nhìn chậu Nguyệt Quang lan mới chỉ cao bằng chậu lan cũ, xoa xoa tay nói:

Trời cũng sắp tối rồi, ta muốn thưởng thức vẻ đẹp độc đáo của Nguyệt Quang lan!

Hắn ta nói vậy không phải nghi ngờ gì Sở Ly. Hắn biết Sở Ly là một người thông minh, hắn ta nhất định sẽ không vì lợi ích trước mắt mà đánh đổi tiền đồ của mình.

Hơn nữa chuyện này không thể giả dối được, chuyện Nguyệt Quang lan được trồng thành công nhất định sẽ được truyền khắp nơi trong phủ. Phủ

Quốc Công tuy nhiều tiền của, mua một, hai chậu Nguyệt Quang lan không thành vấn đề gì, nhưng nếu muốn mua mấy trăm chậu thì có tiền cũng không mua được, Kỳ Thảo hiên không có nhiều Nguyệt Quang lan như vậy!

Thế nên hắn hỏi vậy cũng chỉ để nhắc nhở họ thôi. Phía Tây Hoa viện nhất định sẽ không cam tâm, bọn họ sẽ tìm cách để phủ nhận tin này và sẽ không cho Sở Ly cơ hội vươn lên.

Lý Việt tâm trạng vui vẻ hơn thường ngày nên đồ ăn cũng ngon hơn và nhiều hơn. Hắn ta mang ra tám món ăn và hai món canh, ba người ăn no căng bụng.

Đêm xuống, khi trăng lên, trước mặt họ cũng có hai ánh trăng khác. Hai chậu Nguyệt Quang lan đang phát sáng, đẹp một cách ngỡ ngàng.

- Ôi… đẹp quá!

Mạnh Khánh Lâm say mê và hết lời khen ngợi.

Sở Ly cười nói:

- Nhìn mãi cũng thấy không có gì đặc biệt.

- Thật không biết thưởng thức gì cả, ta có ngắm chúng một trăm năm cũng chẳng chán nữa!

Mạnh Khánh Lâm trừng hắn một cái nói.

Sở Ly lắc đầu cười, trăng sáng thì đẹp đấy nhưng có mấy ai ngày nào cũng ngắm trăng đâu.

- Tiểu Sở, chuẩn bị xong hết chưa?

Mạnh Khánh Lâm vừa nhìn Nguyệt Quang lan vừa hỏi.

Sở Ly cười:

- Chuẩn bị gì?

- Ngươi sắp nổi tiếng rồi. Thậm chí còn nổi tiếng hơn Cố Lập Đồng nữa!

Mạnh Khánh Lâm vỗ vai hắn nói.

Sở Ly cũng chỉ cười mà không tiếp lời.

- Chuyện vào Dược Viên, ngươi kiên nhẫn chút nữa, bên Tây Hoa viên nhất định sẽ tìm mọi cách để ngăn cản ngươi, nhưng công lao của ngươi ở ngay trước mặt đây, bọn họ có muốn ngăn cũng không được!

- Dạ, mọi chuyện nhờ Mạnh Lão.

- Ôi… nhờ phúc của ngươi, Đông Hoa viên ta cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu rồi!

Chỉ một mình Cố Lập Đồng thôi đã ép Đông Hoa viên họ không thể ngẩng cao đầu vậy thì có thể thấy Cố Lập Đồng quả thật là một nhân tài hiếm thấy.

Viên đinh cũng giống như bác sĩ vậy, cùng học một y thuật, nhưng sẽ có kẻ thấp người cao, quan trọng là tài năng thiên bẩm.

Mạnh Khánh Lâm cao hứng nói:

- Đem rượu ra đây!

Lý Việt vội vàng mang một vò rượu đến, Mạnh Khánh Lâm vui đến nỗi nốc hết một nửa vò rượu. Sau đó say đến nỗi lăn ngay ra đất nằm ngáy pho pho một giấc cho đến tận sáng ngày hôm sau mới rời khỏi Đông Hoa viên.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Khánh Lâm vừa rời khỏi không bao lâu thì lại có một chiếc thuyền nhỏ rẽ nước đến, trên thuyền là một thiếu nữ mặc y phục màu vàng, dung mạo xuất chúng, hai mắt to tròn, sống mũi cao, miệng chúm chím, đẹp như mỹ nhân trong tranh vậy.

Nàng nhẹ nhàng bước lên bờ và rung quả khánh nhỏ trên cành liễu.

Sở Ly và Lý Việt xuất hiện, vừa nhìn thấy nàng, Lý Việt đã la lớn:

- Tô tổng quản, tiếp đón không chu đáo, xin bỏ qua cho!

Sở Ly đứng cạnh chắp tay hành lễ, nghe Lý Việt la lớn như vậy nên hắn cũng biết được thân phận của người này. Nàng không phải ai khác, mà chính là Tô Như, thị nữ bên cạnh tam tiểu thư Tiêu Kỳ.

Tô Như từ nhỏ đã theo hầu tam tiểu thư, danh nghĩa là chủ tớ nhưng tình cảm của họ lại không khác gì tỷ muội. Địa vị của nàng trong phủ rất cao, nàng là tổng quản của Ngọc Kỳ đảo, đối với tất cả thị vệ mà nói, chỉ cần một câu của nàng thôi thì số phận sẽ lập tức thay đổi.

Tô Như nhoẻn miệng cười, khoát khoát tay:

- Được rồi, không cần đa lễ như vậy, nghe Mạnh Lão nói các ngươi trồng được Nguyệt Quang lan?

- Đúng vậy! Sở huynh đệ đã trồng được đấy!

Lý Việt tự hào khoe.

Tô Như đưa mắt nhìn sang Sở Ly.

Sở Ly cười chắp tay nói:

- Sở Ly xin bái kiến Tô tổng quản.

Tô Như cười:

- Là người đã thắng Trác Phi Dương sao?

Sở Ly ngại ngùng cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tiêu Kỳ

- Trác Phi Dương đến Đông Hoa viên, sau đó chạy về bế quan, vừa xuất quan thì vượt ba tầng, là công lao của ngươi sao?

Tô Như ánh mắt lấp lánh nhìn Sở Ly hỏi.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

- Ngươi đã viết thư khiêu chiến gửi Trác Phi Dương ư?

Tô Như lại cười nói:

- Cũng gan thật đấy, tên Trác Phi Dương kia lợi hại vậy mà.

- Hạ nhân cũng không có cách nào khác, bị bức bách quá nên phải làm liều.

- Hắn thua rồi đúng không? Hắn suốt ngày rêu rao nói là sẽ biến ngươi thành thủ hạ của hắn, giờ thì im re không nói gì hết.

Tô Như hứng thú nói.

Lý Việt hăng hái nói:

- Tổng quản, người không biết đó thôi, Trác Phi Dương thua thê thảm luôn đó!

- Không phải là ngươi không thể luyện nội công sao?

- Đúng vậy.

- Vậy sao lại có thể đánh bại Trác Phi Dương?

- Tổng quản, kiếm pháp của Sở huynh đệ rất lợi hại!

- Ồ…

Tô Như vẻ hiểu ra liền gật gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Xem ra ngươi có tài năng thiên bẩm về kiếm thuật, tiếc thật tiếc thật!

Lý Việt lấy làm lạ hỏi:

- Tổng quản, tiếc gì cơ?

- Không có nội công. Nếu như đối phó với cao thủ bình thường thì được nhưng nếu đó phó với cao thủ giỏi bẩm sinh thì sẽ không chịu nổi một nắm đấm.

Sở Ly chậm rãi gật đầu đồng ý. Hắn đã đọc rất nhiều sách nên kiến thức võ học cũng rất phong phú. Nội công của các cao thủ bình thường hoàn toàn xuất phát từ nội lực trong cơ thể họ, còn với các cao thủ có tài năng thiên bẩm thì nội lực của họ có thể tùy vào vật mà vận dụng.

Tô Như nói:

- Sở Ly, cứ chuyên tâm làm thị vệ thôi, thật ra thị vệ có tiền đồ hơn hộ vệ đấy!

Sở Ly chỉ cười.

Tô Như nghiêng đầu nhìn hắn:

- Không tin ư?

- Thị vệ quả thật là tốt hơn. Nắm quyền trong tay.

Sở Ly gật gật đầu nói.

- Ngươi thông minh đấy.

Tô Như cười, sau đó nói tiếp:

- Thị vệ tuy phải dựa vào ban thưởng nhưng đối với những người có tài mà nói thì mấy thứ đó không thành vấn đề.

Sở Ly gật đầu.

Tô Như cảm thấy Sở Ly rất thông minh, nàng chỉ nói một mà hắn đã hiểu mười. Ở tuổi của hắn hiện tại mà đã có thể hiểu nhiều như thế quả nhiên là người thông minh, chín chắn, nàng mỉm cười nói tiếp:

- Giờ chúng ta đi xem Nguyệt Quang lan thôi, trước giờ ta chưa từng thấy qua!

Lý Việt cười:

- Đông Hoa viên của chúng ta không mua Nguyệt Quang lan, nghe nói Tây Hoa viên đã mua rất nhiều lần rồi!

- Chúng ta làm tốt việc của mình là được.

Tô Như lắc nhẹ đầu. Tiểu thư không cho mua Nguyệt Quang lan nhưng vẻ đẹp của Nguyệt Quang lan khiến người ta khó bề cưỡng lại.

Ba người họ đến vườn trồng Nguyệt Quang lan.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi xem xét hai chậu Nguyệt Quang lan xong, Tô Như gật đầu hài lòng nói:

- Chả trách nhiều người thích nó như vậy, Sở Ly, thành công thật rồi sao?

Sở Ly đáp:

- Một tháng là lớn, thêm một tháng nữa sẽ có nhánh mới.

- Chậu mới lớn rồi, thì mang một chậu qua tặng cho Tây Hoa viên.

Tô Như nói.

Lý Việt thắc mắc hỏi:

- Tại sao?

Tô Như liếc hắn ta một cái rồi nói:

- Đại công tử dù sao cũng là huynh trưởng của tiểu thư, có gì hay ho đương nhiên phải đem qua bên đó tặng rồi!

- … Dạ.

Lý Việt đáp một cách miễn cưỡng.

- Không ảnh hưởng gì chứ?

Tô Như nhìn Sở Ly hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Không sao.

- Đi thôi, xem những nơi khác nữa. Vài hôm nữa tiểu thư sẽ đến đây xem.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như nói.

- Được thôi!

Lý Việt vô cùng hứng khởi bèn ra vẻ trịnh trọng khác thường:

- Tổng quản, mời!

Tô Như đi hết một vòng Đông Hoa viên, mỗi một nơi nàng đều dặn dò vài câu. Nơi này không sạch, phải quét dọn, bên kia nên cắm hoa gì, trong mắt nàng, nơi nào trong Đông Hoa viên cũng ít nhiều có vấn đề. Lý Việt mang theo bút ghi chép lại những lời dặn dò của nàng.

Tô Như đi được một đoạn lại dừng lại dặn dò này kia, cứ đi rồi dừng, dừng rồi đi, thế nên hết một buổi sáng nàng mới đi hết một vòng Đông Hoa viên và quay lại vườn trồng Nguyệt Quang lan.

- Xong rồi, nhiêu đó thôi. Đừng để xảy ra sơ sót gì, làm mất hứng của tiểu thư!

Tô Như cười vui vẻ nói.

- Đương nhiên rồi!

Lý Việt vỗ ngực bảo đảm.

Nhưng Tô Như lại liếc hắn ta một cái rồi nói:

- Nói cho hay thì cũng chẳng được gì, quan trọng là làm có tốt không thôi! Đừng có cẩu thả qua loa đấy, đi thôi!

Nàng khoát khoát tay rồi nhanh chóng đi ra ngoài, dáng vẻ yểu điệu thướt tha khiến lòng người xao động.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nghĩ thầm:

- Cô nương xinh đẹp như thế, không biết sau này ai có phúc cưới được đây, mình phải cố gắng mới được!

…

Những ngày tiếp đó, Sở Ly chỉ có thể tu luyện vào buổi tối, còn ban ngày cùng với Lý Việt làm đủ thứ chuyện, bận không thấy mặt trời, ngay cả trà cũng không kịp uống nữa.

Những nơi Tô Như dặn dò, hai người họ đều theo lời dặn của nàng mà làm. Họ chỉ sợ tiểu thư đột nhiên đến nơi mà họ vẫn chưa làm xong.

Còn bên chỗ Mạnh Khánh Lâm thì không có tin tức gì, mọi thứ yên ắng đến nỗi Sở Ly có hơi bất ngờ.

Cố Lập Đồng nổi tiếng là người tính tình kiêu ngạo, háo thắng và không từ thủ đoạn. Nếu hắn biết Sở Ly trồng thành công Nguyệt Quang lan, nhất định sẽ không bỏ qua cho Sở Ly.

Sở Ly đoán là hiện tại trong Bách Thảo viện đang ngấm ngầm đấu đá nhau kịch liệt, nên không vẫn chưa biết được rốt cuộc hắn có được vào Dược Viên không.

Sáng ngày thứ ba, Sở Ly đang tu luyện trong vườn Nguyệt Quang lan. Qua hai ngày được chăm sóc, Nguyệt Quang lan mới lại lớn hơn rất nhiều.

Đột nhiên tiếng khánh vang lên. Lý Việt vội vã chạy ra, sau đó hắn dẫn thêm sáu người vào. Những người này ánh mắc sắc bén tinh tường, tinh khí hưng vượng.

Sở Ly chớp chớp mắt, vận Đại Viên Kính Trí. Sáu người mới đến kinh

mạch phát ra ánh sáng trắng, hòa quyện cùng màu trắng sữa của nội lực.

Họ nhất định đều là những cao thủ nội lực bẩm sinh cao cường!

Lý Việt hớn hở nói:

- Huynh đệ, các vị tiền bối này là hộ vệ của tiểu thư, chút nữa tiểu thư sẽ đến!

Sở Ly đứng dậy chắp tay hành lễ.

Sáu người hộ vệ trung niên cũng chào đáp lễ, sau đó họ chia nhau thành ba nhóm nhỏ, mỗi nhóm hai người đi xung quanh đảo. Cuối cùng sáu người họ mỗi người một góc, đứng bảo vệ ở những nơi quan trọng.

Sở Ly cùng Lý Việt đứng chờ sẵn ở bến sông cạnh cây liễu.

- Huynh đệ, đệ thật không may, tiểu thư không thích Nguyệt Quang lan cho lắm. Nếu không, tiểu thư nhất định sẽ xem trọng đệ.

Lý Việt nhìn dòng nước lãng đãng trên hồ giọng than thở nói.

- Tiểu thư không thích ư?

- Ừm, tiểu thư nói Nguyệt Quang lan quá đắt đỏ, những thứ khiến người ta mê muội đến quên mất mọi thứ thì tốt nhất đừng đựng vào!

- Vậy sao…

Sở Ly gật đầu. Xem ra tam tiểu thư là người không thích xa hoa, không phải người dễ động lòng trước những thứ xa hoa bề ngoài.

Loại người này tâm trí kiên định, lại thêm tài năng và vị trí sẵn có nữa, chả trách các phủ vệ đều rất mến phục nàng.

Truyện được biê-n tập tại i--rea-d.vn

Sở Ly ngẫm nghĩ. Hiện tại hắn vẫn còn rất yếu, nếu muốn nhanh chóng trèo lên cao thì chỉ còn cách là dựa dẫm vào người khác. Tam tiểu thư Tiêu Kỳ chính là người có đủ điều kiện để giúp hắn trèo lên vị trí cao hơn, thế nên hắn phải xem tính tình nàng thế nào.

Hai người vừa chờ vừa nói chuyện một hồi. Một lát sau, một chiếc thuyền nhỏ rẽ nước trờ tới.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí nhìn một lượt bốn người trên thuyền. Hai người râu tóc bạc phơ, thiếu nữ áo vàng kia là Tô Như và một cô nương mặc y phục màu trắng.

Sở Ly không để ý gì đến sức mạnh tỏa ra từ hai người râu tóc bạc phơ kia. Tâm trí hắn hoàn toàn bị thiếu nữ y phục trắng kia chiếm lĩnh.

Nàng có nước da trắng hồng, tựa như một mỹ nhân được chạm trổ bằng ngọc vậy, đôi mắt to, đen tuyền lấp lánh sinh động như những vì sao trên trời.

Đặc biệt hơn nữa là khí chất thanh cao, tao nhã hơn người của nàng. Đối với nàng, dường như mọi thứ đều là phù du, một khí chất độc lập hiếm thấy và vô cùng xuất chúng.

Người như vậy, quả nhiên hiếm thấy!

- Bái kiến tiểu thư!

Lý Việt bước lên hai bước, cúi người hành lễ. Sở Ly cũng cúi người hành lễ theo.

Tiêu Kỳ khoát nhẹ tay:

- Được rồi.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt điềm lặng của nàng nhìn qua Sở Ly sau đó rảo bước vào trong.

Lý Việt và Sở Ly đi cuối cùng, trước mặt là hai vị tiền bối râu tóc bạc phơ, khí tức toát ra mạnh mẽ. Đi sau hai người họ, Sở Ly cảm thấy hít thở vô cùng khó khăn, hắn chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Tam tiểu thư Tiêu Kỳ cũng là cao thủ bẩm sinh, càng kỳ lạ hơn là ở giữa ấn đường tổ khiếu của nàng lại phát ra vệt sáng, vệt sáng lấp lánh như sao trên trời.

Tổ khiếu là thần đình, nếu nơi này phát sáng là như có con mắt thứ ba. Thế nên, nàng cũng có thể nhìn thấu lòng người!

Sở Ly tập trung trí lực quan sát, cũng may là Đại Viên Kính Trí cao hơn một bậc, có thể nhìn thấu nội tâm của nàng ấy. Nhưng nếu nhìn thấu nội tâm của nàng ấy nhất định sẽ bị nàng ấy phát hiện.

- Tiểu thư, chúng ta xem Nguyệt Quang lan trước đi.

Tô Như nói.

- Ừm.

Tiêu Kỳ gật đầu.

Mọi người kéo đến vườn trồng Nguyệt Quang lan, sau đó xúm xít săm soi, xem xét hai chậu Nguyệt Quang lan một to một nhỏ kia. Ánh mắt của Tiêu Kỳ nhìn sang Sở Ly, nàng nói:

- Thật sự là do ngươi trồng ư?

- Dạ vâng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chắp tay gật đầu.

Tiêu Kỳ lại nói tiếp:

- Sao lại trồng được?

Sở Ly trầm ngâm một lát, hắn quyết định đánh cược một lần, cơ hội hiếm có như vậy, hơn nữa Trác Phi Dương lại tiến bộ nhanh vậy, nên hắn không thể cứ mãi dậm chân tại chỗ.

Mắt của Tiêu Kỳ nhấp nháy.

Sở Ly quay đầu nhìn hết một lượt xung quanh.

Tiêu Kỳ khoát nhẹ tay nói:

- Các ngươi lui ra, Tiểu Như ở lại.

- Tuân lệnh.

Hai vị tiền bối kia nhìn Sở Ly một cái, sau đó rời bước đi khỏi vườn hoa.

Tiêu Kỳ yên lặng nhìn Sở Ly, nàng phát hiện sự khác biệt của hắn. Nội tâm hắn yên tĩnh như mặt nước hồ, ý nghĩ trong sáng thuần nhất, tâm trí kiên định, không phải là một người tầm thường.

Nàng lại nghĩ đến xuất thân của hắn. Từ nhỏ đã vào chùa tu luyện, rất có thành tựu về Phật pháp, quả nhiên là một người có đạo hạnh!

Tiêu Kỳ nói:

- Nói đi.

Sở Ly bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Kỳ nói:

- Tiểu thư, ta có thể trò chuyện với hoa cỏ.

- Ồ?

Tiêu Kỳ khẽ nhíu mày, bán tín bán nghi.

Nếu như là người khác nói với nàng những lời như thế, nàng nhất định sẽ cười không tin. Nhưng người nói ra câu đó lại là Sở Ly, nên nàng không thể xem thường. Một người tu luyện Phật pháp đến một cảnh giới nhất định ắt sẽ xuất hiện hiện tượng thần thông.

Sở Ly nói tiếp:

- Hoa cỏ tuy không có ý thức của chính bản thân chúng nhưng lại có tâm tư tình cảm, những tâm tư tình cảm này ảnh hưởng đến sự sinh trưởng, và sống còn của chúng.

- Thế nên ngươi mới trồng được Nguyệt Quang lan?

- Đúng.

- Có thể làm được đến mức nào?

Sở Ly lại trầm ngâm một lúc, mới nói:

- Chết hoặc sống.

- Tiểu Như, mau đem chậu Hàn Tinh thảo qua đây.

Tiêu Kỳ quay đầu sang ra lệnh cho Tô Như.

Tô Như nhận lệnh liền quay người đi ngay.

Tiêu Kỳ nói:

- Nghe Mạnh Lão nói, ngươi muốn vào Dược Viên?

Sở Ly gật gật đầu.

- Ngươi cảm thấy Đông Hoa viên không biết trọng nhân tài sao?

Tiêu Kỳ quả nhiên thẳng thắn. Sở Ly lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn xem xem năng lực của mình có thể làm đến đâu, có thể điều khiển được các loài linh thảo đó không thôi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Lần đầu tiên nàng gặp người có nhân tâm yên tĩnh như nước hồ như Sở Ly nên nàng cảm thấy rất thú vị.

Từ sau khi luyện xong Bí Điển thượng cổ do mẫu thân nàng để lại, nàng có thể nhìn thấu được lòng người. Nhưng cũng từ đó, thế giới của nàng cũng mất đi sự ấm áp và đẹp đẽ vốn có của nó, tất cả đối với nàng đều trở nên vô vị.

Tô Như nhanh chóng đem đến một chậu hoa màu xanh nhỏ. Cánh hoa nhỏ xinh, rất giống những vì sao trên trời.

Nhưng chậu hoa đó hơn một nửa đã héo úa, chỉ nằm chờ chết.

Tô Như đưa chậu hoa cho Sở Ly nói:

- Chậu Hàn Tinh thảo này Mạnh Lão đã xem qua rồi, ông ta nói không cứu được.

Sở Ly chạm nhẹ vào hoa, cảm quan tương thông, khí tức lúc có lúc không. Hắn lại dùng Đại Viên Kính Trí quan sát chúng, tiếp đến hắn bới đất trong chậu lên, phát hiện rễ của chúng đã bị hư quá nửa.

Sở Ly cắt bỏ những phần rễ đã chết kia, sau đó đổi đất mới cho chúng, cuối cùng tưới một ít nước lên. Xong xuôi mới ngẩng đầu lên nói:

- Ngày mai chúng sẽ sống lại.

- Có thể cứu sống chúng sao?

Tô Như hiếu kỳ nhìn hắn.

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Nếu như ngươi có thể cứu chúng sống lại thì đừng vào Dược Viên nữa!

Sở Ly kinh ngạc nhìn nàng.

- Bản lĩnh của ngươi đừng nói cho người khác biết!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói.

Sở Ly vui vẻ đáp:

- Dạ!

- Chờ cho Nguyệt Quang lan lại ra nhánh mới thì mang qua tặng cho Tây Hoa viên một chậu!

- Dạ.

Tiêu Kỳ lại khoát nhẹ tay:

- Các ngươi cứ làm việc của mình đi.

Sở Ly và Lý Việt vội cáo lui.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt lúc này mới thở phào một cái, Sở Ly thấy vậy bèn cười hỏi:

- Căng thẳng gì chứ?

- Nói thừa! Đứng trước mặt tiểu thư, ngươi không căng thẳng sao?

Lý Việt bực dọc hỏi.

Sở Ly lắc đầu cười.

Thấy vậy, Lý Việt chỉ biết chửi thầm, sau đó nói tiếp:

- Đệ thật sự có thể cứu sống chậu hoa kia ư?

- Không thành vấn đề.

Lý Việt cười toe toét nói:

- Tiểu thư nói không cho đệ vào Dược Viên, phải làm sao đây?

- Vậy thì không đi nữa.

- Ôi… vậy chẳng phải là rất đáng tiếc sao!

Lý Việt thở phào, miệng càng cười tươi hơn nữa.

Hai người họ trở về phòng, chuẩn bị chờ lệnh.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thủ Đoạn

Nhưng tam tiểu thư không gọi họ, chỉ có buổi trưa nhẹ nhàng đi qua để lại hương thơm phảng phất, Sở Ly không khỏi thất vọng hụt hẫng. Lý Việt cũng ỉu xìu không có chút tinh thần nào.

Phẩm chất của Hàn Tinh thảo cũng bình thường, không được tính là linh thảo, mức độ thuần khiết của linh khí gần giống với cây liễu, hắn đồng thời làm một lúc hai việc, một tay chạm vào Nguyệt Quang lan, tay còn lại đặt nhẹ lên Hàn Tinh thảo. Linh khí của Nguyệt Quang lan đang xoay chuyển Tẩy Mạch quyết, phân tán ra một tia truyền vào Hàn Tinh thảo.

Hàn Tinh thảo nhận được linh khí của Nguyệt Quang lan, chỉ trong vòng một đêm đã tràn trề sức sống, mượt mà xanh mướt, tươi tắn, cứng cáp như sau cơn mưa.

Sáng ngày thứ hai, Tô Như mặc một bộ y phục màu vàng mơ nhẹ nhàng xuất hiện, bao quanh là mùi hương thoang thoảng.

Sở Ly ngồi luyện công giữa vườn Nguyệt Quang lan, Lý Việt vẫn đang đợi dưới gốc liễu bên hồ, mong chờ mòn mỏi, cuối cùng cũng đợi được Tô Như. Hắn hồ hởi bước tới đón, hai người đi tới trước mặt Sở Ly.

Tổ Như xua tay ra hiệu Sở Ly không cần đa lễ, nàng nhìn Hàn Tinh thảo một hồi lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn Sở Ly:

- Sở Ly, đúng là chậu hoa đó sao?

Sở Ly gật đầu.

- Đúng vậy…

Tô Như không dám tin vào mắt mình, nàng đưa tay lay nhẹ Hàn Tinh thảo, lúc này mới tin là thật:

- Đúng là nó!

Nàng có đánh dấu trên chậu hoa này, người bên cạnh rất khó phát hiện.

Sở Ly cũng thầm thở dài, Tô Như tuy ít tuổi nhưng suy nghĩ chín chắn, không thể xem thường, bản thân mình cũng không được tự cao tự đại, cho rằng Đại Viên Kính Trí là có thể ỷ thế làm bừa.

Tô Như nhìn quan sát Sở Ly, đột nhiên khẽ cười:

- Sở Ly, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh.

Sở Ly chỉ mỉm cười không nói gì.

Tô Như lấy ra một chiếc khăn lụa trong tay áo, ở trong có bọc một hạt giống, đưa cho Sở Ly:

- Đây là hạt giống tiểu thư tặng cho ngươi, ngươi hãy nghĩ cách trồng nó đi.

- Hạt giống gì?

- Đàm Mộng hoa, ngươi từng nghe qua chưa?

Sở Ly trầm ngâm một chút, suy nghĩ nhanh chóng lục tìm trong kí ức:

- Đàm Mộng hoa giữ nhan sắc không già?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng là học rộng hiểu nhiều!

Tô Như gật đầu khen ngợi:

- Đúng là nó!

Tiểu thư có thể trọng dụng Sở Ly, nàng trở về có điều tra kĩ càng một lượt, hiểu rất rõ tình hình từ sau khi Sở Ly vào phủ.

Thích đọc sách, học rộng hiểu nhiều, là đối tượng duy nhất trong số phủ vệ phủ Quốc Công, dường như tất cả mọi người đều chuyên tâm tu luyện võ công, không có thời gian đọc sách, cảm thấy hiểu nhiều không bằng võ công lợi hại, suy nghĩ của Sở Ly quả là khác hẳn với người thường.

Sở Ly nhíu mày:

- Nghe nói, Đàm Mộng hoa mọc ở đỉnh tầng mây, môi trường sống e là…

- Trông chờ cả vào ngươi.

Tô Như cười rạng rỡ chỉ vào hạt giống:

- Nếu như ngươi thực sự có thể làm nó nảy mầm lớn lên, mới thực sự là có bản lĩnh!

- Được, để hạ nhân thử xem sao.

- Nếu như không mọc ra được, vậy thì hãy an phận chăm sóc hoa đi!

- Dạ.

Sở Ly trầm giọng nói.

Lý Việt ra vẻ nịnh bợ giúp đưa Hàn Tinh thảo về, Tô Như thẳng thừng từ

chối, uyển chuyển bước đi, Lý Việt đứng dưới gốc liễu nhìn theo rất lâu, tới khi bóng dáng con thuyền nhỏ mất hút hắn vẫn không nỡ thu lại ánh mắt.

Sở Ly cười nói:

- Lý huynh, mất hồn rồi à?

Lý Việt đỏ mặt lớn tiếng nói:

- Đừng nói linh tinh!

- Tỉnh lại đi!

Lý Việt lắc đầu:

- Đó không phải là cô nương mà chúng ta có thể mơ tưởng đâu!

- Ôi…

Lý Việt uể oải ngồi xuống, cầm cây gậy cỏ gạch bừa trên mặt đất:

- Có lúc ta cũng không cam tâm, chỉ muốn đi làm hộ vệ!

- Cho dù luyện được võ công tuyệt thế thì cũng không thể giành được mỹ nhân như Tô tổng quản.

- Nhưng nói cho cùng cũng có chút hi vọng mà!

- Cho dù là Trác Phi Dương, Tô tổng quản cũng không coi ra gì, huynh có soái hơn hắn, võ công lợi hại hơn hắn không?

- Cái miệng của đệ đấy…

Lý Việt chỉ vào hắn, nói có phần khó chịu:

- Ta mơ một giấc mơ đẹp cũng không được sao, sao phải giội một gáo nước lạnh vậy chứ!

- Ta sợ huynh sẽ làm chuyện ngốc nghếch, một khi bị tình cảm làm cho đầu óc u mê, việc gì cũng có thể làm!

- Ôi… đúng là không biết gã đàn ông nào có thể xứng với Tô tổng quản!

- Đó không phải là việc chúng ta cần quan tâm, làm việc thôi!

Sở Ly thở dài.

Có điều trong lòng hắn nghĩ hoàn toàn khác, dã tâm hừng hực, càng lúc càng dấy lên mãnh liệt, Tiêu Kỳ, Tô Như, Triệu Dĩnh, tất cả mình đều phải giành được thì mới không uổng công tới thế giới này một chuyến!

Một tháng sau đó, Sở Ly không rời khỏi Đông Hoa viên nửa bước.

Chập tối hôm nay, khi ánh hoàng hôn buông xuống, Đông Hoa viên càng nhuốm màu hoa lệ, Lý Việt bê một chậu Nguyệt Quang lan tới Tây Hoa viên, trở về với vẻ mặt phẫn nộ.

Sở Ly ngồi giữa vườn hoa Nguyệt Quang lan, đám đất bên cạnh trồi lên một mầm xanh, Đàm Mộng hoa đã nảy mầm.

Lý Việt ngồi phịch xuống đất, oán hận chửi rủa:

- Tên Cố Lập Đồng này đúng là kẻ tiểu nhân!

Sở Ly ngẩng đầu nhìn hắn ta.

Lý Việt nói:

- Đệ không nhìn thấy thái độ giận dữ vô cớ của hắn đấy thôi, cứ như thể

người ta nợ hắn một vạn lượng vậy!

Sở Ly mỉm cười.

- Bản lĩnh không bằng người ta thì đành chịu thôi, tỏ thái độ gì được chứ, cũng đâu phải lấy Nguyệt Quang lan của hắn!

Lý Việt càng nói càng bực tức, giọng nói mỗi lúc một lớn.

Sở Ly nói:

- Hắn còn nói gì sao?

- … Không có gì.

Lý Việt hậm hực.

Sở Ly cười:

- Nói ta ăn may, không thể coi là bằng chứng?

- Hừ, cũng gần như vậy.

Lý Việt bĩu môi.

Hắn biết bây giờ là thời điểm quan trọng, nếu Đàm Mộng hoa thật sự nảy mầm, Sở Ly sẽ được tiểu thư trọng dụng, không dây dưa gì với Cố Lập Đồng nữa.

Sở Ly nói:

- Đố kỵ là khó tránh khỏi, huynh đi đưa hoa có người khác nhìn thấy chứ?

- Người ở Tây Hoa viên đều ở đó, giữa đường gặp hai người, đệ sợ bọn họ không nhận sao?

Sắc mặt Lý Việt nghiêm túc hẳn:

- Tham lam chiếm làm của riêng?

Nguyệt Quang lan mới thích nghi với đất ở đây, Cố Lập Đồng dùng nó để trồng thêm mấy cây, nói là do mình nghiên cứu, như vậy sẽ rất phiền phức.

Sở Ly nói:

- Không thể không đề phòng.

- Ta đi tìm Mạnh Lão!

Lý Việt không thể ngồi yên, đứng bật dậy, lao nhanh đi.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười, những việc này chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần dựa hơi tam tiểu thư thì tiền đồ của mình cũng không thể kém cỏi.

Nguồ-n:- irea--d.vn

Mạnh Khánh Lâm nhanh chóng tới cùng Lý Việt, sắc mặt hồng hào, Sở Ly liền đứng dậy chào hỏi.

- Ha Ha, Tiểu Sở, ta tới báo tin vui!

Ông vỗ vai Sở Ly, cười ha ha:

- Lần này đúng là nở mày nở mặt, ngươi không nhìn thấy sắc mặt của Cố Lập Đồng đó thôi!

Sở Ly cười nói:

- Lý huynh vừa mới mang một cây Nguyệt Quang lan đi, Cố Lập Đồng sao vui vẻ được.

Mạnh Khánh Lâm hết sức vui mừng:

- Tiểu Lý đi rất đúng lúc, đụng phải Cố Lập Đồng đang mặt mày sa sầm đi khỏi Bách Thảo viện!

Lý Việt lắc đầu nói:

- Gã Cố Lập Đồng này thật quá đáng!

- Cũng có thể hiểu được.

Mạnh Khánh Lâm cười ha hả, nói:

- Tiểu Sở, ngươi lại thăng phẩm rồi, bát phẩm!

- Đa tạ Mạnh Lão!

Sở Ly chắp tay.

Mạnh Khánh Lâm xua tay:

- Sở Ly, thật ngại quá, chuyện vào Dược Viên phải đợi thêm một thời gian mới được.

Sở Ly nhìn hắn.

Mạnh Khánh Lâm than thở:

- Đám người Tây Hoa viên điên cuồng ngăn cản, phải đợi một thời gian nữa mới có kết quả, ngươi đừng vội.

- Ra vậy…

Sở Ly gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đương nhiên không thể nói ra quyết định của Tiêu Kỳ, nói ra chỉ có hại không hề có lợi.

Mạnh Khánh Lâm nói:

- Ngươi hãy cẩn thận Cố Lập Đồng, hắn một lòng một dạ muốn gây sự với ngươi, chắc chắn sẽ không phục!

Sở Ly cười:

- Thực ra so tài cũng không có gì, phải cọ sát mới có tiến bộ.

- Ta rất thích khí phách của tiểu tử ngươi!

Mạnh Khánh Lâm cười ha ha vỗ vai hắn:

- Không phục thì cứ tới, trị cho tâm phục khẩu phục thì thôi!

Lý Việt lắc đầu:

- Cố Lập Đồng vốn rất lợi hại.

- Vậy nên thắng hắn mới thể hiện rõ bản lĩnh của mình!

Mạnh Khánh Lâm cười nói:

- Quá kém cỏi, thắng cũng không có gì thú vị!

Sở Ly cười híp mắt không nói gì.

Hắn biết là Mạnh Khánh Lâm khích lệ như vậy là muốn mình thắng Cố Lập Đồng một lần, loại bỏ trở ngại vào Dược Viên.

Vào lúc hoàng hôn, Sở Ly bị Lý Việt kéo ra khỏi Đông Hoa viên, tới Nghênh Tiên lầu, thăng lên bát phẩm sao có thể không ăn mừng?

Nghênh Tiên lầu nằm ở phía nam Sùng Minh Thành, cách Nam Môn không xa, lầu cao chọc trời, biển hiệu đón gió bay phấp phới, cả Sùng Minh Thành đều có thể nhìn thấy.

Hai người ngồi ở vị trí cửa sổ lầu hai, nhìn xuống hàng xe ngựa nườm nượp trên phố, huyên náo phồn hoa, nảy cảm giác chúng sinh say hết mình ta tỉnh.

Bốn hũ rượu bích diệp nương được mở ra, hương rượu xộc lên mũi, mười đĩa cao lương mĩ vị, màu sắc hương vị hấp dẫn được bày lên bàn, hai người vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Lý Việt vô cùng hào hứng, cười ha hả nói:

- Huynh đệ, thế này mới đúng chứ, cuộc sống chính là thế này, chúng ta nhận tiền công cao như vậy, tại sao lại không hưởng thụ chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- Bữa hôm nay không dưới mười lượng bạc đâu nhỉ?

- Sáu lượng là đủ!

Lý Việt cười nói:

- Đồ ăn không đáng tiền, mắc là ở rượu, một lượng một hũ!

Sở Ly quả thực không rõ giá cả.

- Chúng ta một tháng được năm mươi lượng, lại còn cả tiền thưởng nữa!

- Nói cũng đúng.

Sở Ly cũng thích hưởng thụ, rượu ngon, mồi ngon và người đẹp, uống

loại rượu ngon nhất, ngủ với cô nương đẹp nhất. Hắn yêu cầu cao, nếu hưởng thụ thì phải hưởng thụ những thứ tốt nhất, đầu tiên cần có địa vị quyền thế và võ công mới có thể hưởng thụ được.

- Ô kìa… đây chẳng phải là Sở công tử danh tiếng lẫy lừng đó sao!

Đột nhiên một giọng nói lớn vang lên, hai người đứng trước bàn của họ.

Sở Ly đưa mắt nhìn qua, hai nam tử, một người cao gầy, đôi mắt hẹp dài, cao ngạo liếc mắt nhìn hai người, đứng bên cạnh là một nam tử mập ú, gương mặt béo trắng căng bóng.

- Cố Lập Đồng!

Lý Việt kêu lên.

Nam tử cao gầy lạnh lùng nói:

- Lý Việt!

- Cố Lập Đồng, ngươi đi theo ta ư?

Lý Việt sa sầm sắc mặt.

- Buồn cười!

Cố Lập Đồng cười nhạt:

- Ngươi chả phải đại mĩ nhân, ta đi theo ngươi làm gì! Sở Ly nói xem có đúng không?

Đôi mắt hẹp dài của hắn sáng quắc, dường như muốn nhìn thấu Sở Ly.

- Ta là Sở Ly, Cố huynh, nghe danh đã lâu!

Sở Ly quan sát Cố Lập Đồng, hai người lần đầu gặp mặt, Cố Lập Đồng võ công không tầm thường, xứng là hộ vệ cửu phẩm.

Cố Lập Đồng ngồi xuống không hề khách sáo, giơ tay:

- Tiểu nhị, thêm hai bộ chén đũa!

- Tới liền…

Sở Ly nhíu mày, hắn làm vậy rõ ràng không xem mình ra gì, xem ra không hề có thiện ý.

- Ngươi chính là Sở Ly?

Nam tử béo mập đưa mắt đánh giá Sở Ly:

- Huênh hoang gớm!

Sở Ly nhìn hắn:

- Vị huynh đệ này là…?

- Chu Ngọc Đình!

Nam tử béo mập cao ngạo nói.

Sở Ly như bừng tỉnh:

- Thì ra là Chu huynh.

Chu Ngọc Đình, thị vệ bát phẩm, con trai của Chu cung phụng Diễn Võ điện, quan hệ rộng rãi.

Chu Ngọc Đình cầm hũ rượu lên, rót đầy cho mình và Cố Lập Đồng, sau đó đặt mạnh xuống, hai người uống cạn một ly, rõ ràng đã coi mình là chủ

nhân.

Lý Việt vẻ mặt giận dữ, nhưng bị Sở Ly dùng ánh mắt ra hiệu ngăn cản.

Chu Ngọc Đình đặt hũ rượu xuống, vẻ mặt nhìn hắn đầy ẩn ý:

- Sở Ly, nói thật đi, Nguyệt Quang lan đúng là do ngươi trồng ư?

Sở Ly mỉm cười:

- Chu huynh nói vậy là ý gì?

- Nguyệt Quang lan là do Cố huynh trồng!

Chu Ngọc Đình đặt mạnh chén rượu xuống, lớn tiếng nói.

Sở Ly ngạc nhiên, nhìn Chu Ngọc Đình rồi lại nhìn Cố Lập Đồng, bật cười.

- Chu Ngọc Đình, ngươi nói linh tinh gì vậy?

Lý Việt đứng bật dậy, hai mắt trợn tròn giận dữ:

- Nguyệt Quang lan là do Cố Lập Đồng trồng?

- Đúng vậy, chính là do Cố huynh trồng!

Chu Ngọc Đình uống một ngụm rượu, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu:

- Sở Ly ăn trộm kỹ thuật của Cố huynh, loại người như vậy căn bản không xứng đáng sống ở phủ Quốc Công!

Sở Ly lắc đầu.

- Nói linh tinh!

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt phẫn nộ mặt đỏ bừng:

- Chu Ngọc Đình, ngươi thật không biết xấu hổ, Nguyệt Quang lan của các ngươi là do ta đưa tới, rất nhiều người đều nhìn thấy, đừng hòng chối cãi!

- Ai nhìn thấy vậy?

Chu Ngọc Đình xua tay phản đối:

- Nói bừa bênh vực các ngươi, bọn chúng thật to gan!

- Phương…

Lý Việt đang định nói tên, Sở Ly liền ngắt lời:

- Lý huynh, bỏ đi!

Lý Việt nhìn hắn.

Sở Ly rót cho hắn một chén rượu đầy, đưa lên:

- Nào, nghe một câu chuyện cười thú vị như vậy, nên uống một chén!

Lý Việt sững người, lập tức hiểu ý, cười ha ha:

- Đúng, đúng, chỉ có điều câu chuyện cười này không buồn cười chút nào!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 9: So Tài

- Lời nói vụng về như vậy, đúng là rất buồn cười!

Sở Ly lắc đầu cười nói.

Hắn đưa mắt nhìn Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình, lắc đầu:

- Hai vị muốn ỷ thế đông người, nhiều người nói dối cũng biến thành sự thật đó ư, ôi… Thay vì nghĩ ra thủ đoạn hèn hạ kiểu này, chi bằng đặt tâm trí vào những việc đúng đắn!

- Không đến lượt ngươi lên mặt dạy đời!

Chu Ngọc Đình cười nhạt, nói:

- Còn Sở Ly ngươi đó, muốn nổi trội tới phát điên, dám làm ra việc như vậy!

- Chu huynh, ngươi hãy câm miệng lại!

Sở Ly xua tay, nhìn Cố Lập Đình nói:

- Gặp mặt không bằng nghe danh, thật không ngờ Cố huynh lại là loại người như vậy, thất vọng, thất vọng quá!

Cố Lập Đồng hắng giọng:

- Ngươi muốn nói gì?

Sở Ly nói:

- Cố huynh, ngươi có thể chăm sóc được Nguyệt Quang lan?

- Ngươi có ý gì?

Cố Lập Đồng nhíu máy.

- Thật sự lo lắng thay cho Chu huynh,

Sở Ly lắc đầu bật cười, nói:

- Lẽ nào ta không biết đề phòng chiêu trò hèn hạ kiểu này sao? Nguyệt Quang lan không dễ chăm sóc thế đâu!

Sắc mặt Cố Lập Đồng lập tức trở lên khó coi, hằm hằm hỏi:

- Không phải có thể thích ứng với khí hậu ở đây rồi sao?

Sở Ly cười nói:

- Có thể thích ứng, nhưng mà một số tập tính vẫn cần phải biết, dù sao thì bản chất của nó vẫn là kén chọn, khó chăm.

Cố Lập Đồng cười nhạt, nói:

- Tên họ Sở kia, ngươi thật nham hiểm, ngươi vẫn còn giấu mánh này nữa!

Sở Ly gật đầu.

- Thật thoải mái! Thoải mái, ha ha!

Lý Việt cười ha hả, nâng chén rượu uống cạn, cười sảng khoái.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình sắc mặt sa sầm, trừng mắt giận dữ nhìn Sở Ly.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Cố huynh, cho ngươi thêm một năm nữa ngươi có nghiên cứu ra Nguyệt Quang lan được không?

- Đương nhiên!

- Đương nhiên!

Cố Lập Đồng hậm hực lên tiếng:

- Ta chẳng mấy mà thành công, nhưng bên Kỳ Thảo hiên không còn Nguyệt Quang lan!

Sở Ly nói:

- Được, ta cung cấp Nguyệt Quang lan cho Cố huynh, một tháng một cây, một năm mười hai cây, ta muốn xem xem Cố huynh có thể thành công hay không!

Cố Lập Đồng lên tiếng:

- Dù sao ngươi cũng đã nghiên cứu ra rồi, hà tất phải lãng phí tâm trí nữa!

- Cố huynh, ngươi chột dạ rồi à!

Sở Ly cười nói.

Cố Lập Đồng lạnh lùng nói:

- Gã họ Sở kia, đừng vội đắc ý, không phải lần nào ngươi cũng gặp may

vậy đâu!

Muốn trồng được Nguyệt Quang lan đúng là phải cần vận may, hắn đã nghiên cứu suốt một năm nhưng không mấy tiến triển, thậm chí mua cả đất trên đảo Nguyệt Quang cũng không có tác dụng. Hắn nghĩ đảo Nguyệt Quang dùng phương pháp của riêng mình để trồng Nguyệt Quang lan, cùng môi trường, cùng loại đất và khí hậu không có phương pháp thì không sống được.

Chu Ngọc Đình gằn giọng:

- Gã họ Sở kia, ngươi liệu hồn đấy!

Sở Ly nhíu máy, ngạc nhiên nói:

- Chu huynh đang uy hiếp ta đó ư, muốn dùng võ công?

- Ta đương nhiên không phạm quy định của phủ!

Chu Ngọc Đình bật cười:

- Nhưng người ngoài phủ không chắc đã nể mặt ngươi!

- Vậy thì ta sẽ báo trước cho người bên Hình Điện một tiếng!

Sở Ly lắc đầu, thủ đoạn của Chu Ngọc Đình thật hèn hạ, trắng trợn.

- Ngươi tưởng rằng Hình Điện sẽ quan tâm tới ngươi?

Chu Ngọc Đình đắc ý nói:

- Ta chỉ đùa vậy thôi!

Sở Ly đặt chén rượu xuống, rướn người tới trước mặt Chu Ngọc Đình:

- Nếu như ta bị thương, Nguyệt Quang lan sẽ không có ai chăm sóc, nhất

định sẽ chết rất nhiều, ngươi nghĩ mà xem, việc này sẽ tổn thất lớn cỡ nào? ...Cả phủ sẽ vì ngươi là con trai của Chu Lão mà bao che cho ngươi sao?

Chu Ngọc Đình sầm mặt, hậm hực một tiếng.

Sở Ly hạ giọng than thở:

- Chu huynh, ta nói với ngươi một câu thật lòng.

Chu Ngọc Đình bực bội nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Ngươi ngoài việc có một người phụ thân tốt ra thì chẳng có gì cả, bị Cố Lập Đồng lợi dụng vẫn vô cùng hứng khởi, Chu Lão mà biết được e rằng sẽ giận tới trợn mắt!

- Câm miệng!

Chu Ngọc Đình giận dữ quát lên:

- Đừng nhắc tới phụ thân ta!

Hắn hận nhất là người khác nói hắn ỷ vào phụ thân mình mới có được ngày hôm nay, Sở Ly nói câu nào câu đấy sắc như dao, cắt cứa vào tim hắn.

- Chu huynh.

Sở Ly ngạc nhiên nhìn hắn:

- Nếu như không có Chu Lão, ngươi là cái thá gì chứ, ngươi tưởng rằng mọi thứ của ngươi là do bản thân ngươi giành được sao?

- Gã họ Sở kia!

http://tieulun.hopto.org

Chu Ngọc Đình bật phắt dậy, đập mạnh xuống bàn:

- Ngươi muốn chết phải không!

Sở Ly ngồi thẳng người, cầm chén rượu nhấp một hớp, thong thả tự đắc:

- Chu huynh, chẳng qua là đôi ba câu thật lòng, so với những lời lẽ vu khống ban nãy của Chu huynh, thì chẳng đáng là gì!

- Gã họ Sở kia, ngươi đợi đấy!

Chu Ngọc Đình nghiến răng nghiến lợi, quay lưng bước đi.

Cố Lập Đồng vội vàng đứng dậy đi theo, sợ rằng Chu Ngọc Đình sẽ làm điều gì ngu ngốc, Sở Ly tạm thời chưa thể đụng tới, nhỡ xảy ra chuyện gì, phủ Quốc Công chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Ha ha…

Lý Việt cười lớn hai tiếng, vô cùng sảng khoái.

Sở Ly mỉm cười, cuối cùng cũng có chút tự tin, dựa thế phủ Quốc Công thì cần có địa vị và cống hiến tương đương ở trong phủ, một tên tạp dịch chịu ức hiếp thì không thể nói lí lẽ ở đâu được.

Hai người hào hứng uống rượu, cơm no rượu say sau đó xuống lầu, đi một vòng trong thành rồi bước tới trước một tòa lầu cao tới tận mây xanh.

Đèn đuốc huy hoàng, giống như cung điện trên trời, âm thanh đàn sáo du dương như từ trên mây vọng xuống.

- Nơi đây chính là Yêu Nguyệt lâu, vào mở rộng tầm mắt chút đi.

Lý Việt thịnh tình mời Sở Ly vào mở rộng tầm mắt.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xua tay lắc đầu, võ công của hắn chưa luyện thành, không thể phá tân.

- Ôi…

Lý Việt lắc đầu thở dài, như thể Sở Ly vừa bỏ lỡ một việc đáng tiếc ngàn năm.

Hai người đi về, tới trước Nam môn phủ Quốc Công.

Một dãy đèn lồng chiếu sáng trước cửa như ban ngày, trên Chu Môn, một chiếc đinh đồng to bằng bàn tay lấp lánh ánh sáng, sư tử đá ở hai bên hung hãn, dữ tợn, khí thế chấn nhiếp, giống như thể đang định chồm tới.

Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình đứng trước con sư tử đá bên trái, vẫy tay về phía Sở Ly và Lý Việt.

Lý Việt hậm hực:

- Hai gã này lại định giở trò gì đây!

Sở Ly bước lại gần, chắp tay cười:

Truyệ.n đ.ược biên tập tại ir.ead.vn.

- Cố huynh, Chu huynh, có gì chỉ bảo?

Cố Lập Đồng nhìn khuôn mặt cười híp mắt của Sở Ly, than thầm hắn ta đầu óc khôn ngoan, nham hiểm, là một kẻ địch mạnh.

Chu Ngọc Đình nghiến răng chửi thầm: Đồ giả tạo, đáng chết!

- Khụ khụ.

Cố Lập Đồng hắng giọng, cười nói:

- Sở huynh, nói thực lòng ta vẫn có chút không phục, cảm thấy ngươi có thể ăn may, muốn so tài với ngươi một phen.

- Cố huynh muốn so tài thế nào?

- Sở huynh có từng nghe nói tới Vân Dao thảo chưa?

- Linh thảo vô cùng hiếm có, làm nhẹ người bài trừ chất dơ, có thể tăng tu vi khinh công, được tính là thất phẩm phải không?

- Đúng vậy, Vân Dao thảo rất hiếm gặp, ở chỗ ta có một ít hạt giống Vân Dao thảo, Sở huynh có thể trồng thử xem sao.

- Cố huynh trồng thành công rồi?

- May mắn thành công.

Cố Lập Đồng kiêu ngạo gật đầu, thị vệ bát phẩm trồng linh thảo thất phẩm, hơn nữa lại là linh thảo rất hiếm có, quả không hổ là thiên tài.

Chu Ngọc Đình đưa cho Sở Ly một gói hạt giống:

- Cầm lấy đi, những hạt giống này rất quý giá đấy!

Sở Ly xua tay không nhận, cười nói:

- Cố huynh tính toán hay quá… thế này đi, nếu đã là so tài vậy thì hãy để Bách Thảo viện ra đề!

Nếu hắn trồng ra được những hạt giống này chẳng qua cũng chỉ sánh ngang với Cố Lập Đồng, trồng không ra thì không bằng hắn ta. Cho dù có Khô Vinh kinh hắn cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm, đương

nhiên không thể nhận cái này.

Chu Ngọc Đình hậm hực:

- Ngươi sợ thua sao?

Sở Ly nhìn Cố Lập Đồng:

- Nếu đã so tài thì hãy đọ sức hẳn hoi một trận, đừng dùng mấy thủ đoạn tà môn ngoại đạo này.

- … Được, quyết định vậy đi!

Cố Lập Đồng lên tiếng.

Gã Sở Ly này vô cùng nham hiểm, không gài bẫy được, phải đường đường chính chính thắng hẳn.

Sở Ly nói:

- Vậy quyết định vậy đi.

Hắn và Lý Việt bước vào phủ, chèo con thuyền nhỏ tới Đông Hoa viên.

Lý Việt khua chèo, tức tối bất bình:

- Tên Cố Lập Đồng này đúng là kẻ tiểu nhân!

Sở Ly gật đầu.

Cố Lập Đồng lòng dạ hẹp hòi, không có lòng bao dung người khác, thích dùng những mánh khóe hèn mọn, loại người như vậy cần đả kích thật mạnh, cho tới khi không dám phản kháng nữa thì thôi.

Đả kích toàn diện từ tâm lý và kĩ thuật hoa thảo mà hắn tự hào, phá hủy

dũng khí của hắn.

Sở Ly trở về vườn hoa Nguyệt Quang lan, Đàm Mộng hoa vẫn là quan trọng nhất, so tài cùng Cố Lập Đồng chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển có thể giúp mình thay đổi tâm trạng.

Ngày thứ hai thong thả trôi qua, sáng sớm ngày thứ ba, Sở Ly đang chạm vào Đàm Mộng hoa luyện Tẩy Mạch quyết, mùi của Đàm Mông hoa thuần khiết hơn hẳn Nguyệt Quang lan.

Sở Ly tự tin rằng trong vòng ba tháng có thể thành công về phần cơ bản.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng tới, Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí nhìn thấy Tô Như đang uyển chuyển bước tới, bộ y phục vàng đào tung bay.

Sở Ly đứng dậy chắp tay:

- Tô tổng quản.

Tô Như khẽ xua tay:

- Miễn lễ, ngươi cá cược với Cố Lập Đồng ư?

Sở Ly gật đầu:

- Cũng không có cách nào khác, hắn ức hiếp người khác quá đáng, không ứng chiến hắn sẽ xem thường Đông Hoa viên.

- Cũng đúng, không thể làm mất khí thế của Đông Hoa viên chúng ta.

Tô Như nhíu mày nói:

- Nhưng ngươi còn phải đặt tâm trí tới Đàm Mộng hoa nữa!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chỉ tay:

- Đàm Mộng hoa phát triển khá tốt.

- Ý, đây chính là Đàm Mộng hoa ư?

Tô Như mở to đôi mắt hạnh, ngạc nhiên nói:

- Không phải chứ, lớn nhanh vậy sao?

- Rạng rỡ và ngắn ngủi giống như pháo hoa.

Vốn sinh trưởng ở nơi tuyệt địa, ít người qua lại, nảy mầm, đơm hoa, kết trái trong vòng một tháng, sau đó sẽ mục nát cùng cành lá trở thành bùn đất, không để lại bất cứ dấu tích nào, giống như một giấc mộng vậy.

May mắn thì có thể tìm được hạt giống, nhưng rất ít khi có được may mắn này, bởi vậy Đàm Mộng hoa vô cùng quý hiếm.

Quan trọng hơn cả là Đàm Mộng hoa chỉ nở hoa vào ban đêm, chỉ nở một đêm, cho dù có nhìn thấy cũng tưởng rằng nó không nở hoa chỉ kết trái.

- Ngươi thực sự có thể khiến nó đơm hoa?

Tô Như vội hỏi.

Sở Ly gật đầu.

- … Vậy ta sẽ chờ đợi xem sao!

- Tổng quản muốn nhắc ta về thời điểm hái hoa sao?

- Xem ra ngươi biết thật.

- Ta sẽ cẩn thận để ý, không bỏ lỡ giai đoạn nở hoa.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như có thể hái Đàm Mộng hoa, ngươi có thể lập công lớn, tiểu thư sẽ trọng thưởng!

- Ta sẽ cố gắng hết sức!

- Cố hết sức vẫn không được, cần phải chắc chắn không bỏ lỡ!

- … Được.

Sở Ly từ từ gật đầu.

Tô Như thu lại ánh mắt nhìn Đàm Mông hoa:

- Bách Thảo viện đang tranh chấp gay gắt, không thể quyết định để hai người trồng hoa gì.

- Việc này không thể làm khó Bách Thảo viện chứ?

- Chẳng qua là đấu đá gắt gao quá thôi.

Tô Như lắc đầu nói:

- Tiểu thư có chút bực tức, kêu ta nhanh chóng xử lý dứt khoát việc này.

Sở Ly nở một nụ cười:

- Tổng quản có quyết định gì?

- Thần Tiên Tu đi.

Tô Như nói:

- Đây là loại thức ăn cho ngựa loại thượng thừa, đã thất truyền, trong phủ vẫn còn một ít hạt giống.

http://tieulun.hopto.org

- Thần Tiên Tu…

Sở Ly tìm kiếm trong đầu.

Một giống cỏ kỳ lạ, có chút vô bổ, không có công dụng làm thuốc đối với con người, nhưng lại là món đồ tốt đối với ngựa, có thể tăng cường thể chất của ngựa.

Xác suất sống sót của Thần Tiên Tu rất thấp, thiên thời địa lợi phù hợp mới có thể mọc được một đám nhỏ, tới nay con người vẫn chưa thể thấu hiểu hết tập tính của chúng, có người nói cần tưới bằng máu tươi, có người nói cần nhiệt độ thay đổi nhanh chóng, còn có người nói cần dùng phân của ngựa hoang đầu đàn, mỗi người một ý, cho tới nay vẫn chưa xác định rõ ràng.

- Sở Ly, ngươi có thể trồng được không?

- Là linh thảo phẩm nào?

- Chắc chừng lục phẩm.

- Có thể thử xem sao.

- Được, vậy quyết định thế đi!

Tô Như vỗ nhẹ đôi tay ngọc ngà:

- Được rồi, chỉ có việc này thôi, ta đi đây.

Nàng xua tay uyển chuyển bước đi, nhìn có vẻ chậm rãi nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Sở Ly thầm thở dài, khinh công nàng ta thi triển rất diệu kỳ, thật đáng ngưỡng mộ!

http://tieulun.hopto.org

Tới chập tối, Mạnh Khánh Lâm đưa hạt giống Thần Tiên Tu tới, là một vốc hạt giống giống với hạt lúa, hạt nào cũng bóng mẩy.

Hắn dặn dò vài câu, kỳ hạn là một tháng, ai trồng được người đó sẽ là người chiến thắng, nếu đều trồng được thì sẽ xem tỉ lệ sống sót, số lượng hạt giống của hai ngươi là như nhau, không hơn không kém, không ai được phép giở trò.

Trước khi về Mạnh Khánh Lâm vỗ vai Sở Ly:

- Sở Ly, lần so tài này đừng quá để tâm.

Sở Ly đưa mắt nhìn hắn.

Mạnh Khánh Lâm lại nói:

- Đây chỉ là hư danh thôi, muốn có thành tích thì không thể để thành tích gò bó, làm nghề này của chúng ta cần phải tĩnh tâm, không tĩnh tâm thì không thể tiến xa được.

Sở Ly mỉm cười:

- Đa tạ Mạnh Lão.

Những lời này đều là những lời từ đáy lòng, hắn quả là không coi mình là người ngoài.

- Sở Ly, ngươi có thiên phú, bây giờ quan trọng nhất là có thể bình tâm chứ không phải đi tranh đoạt danh lợi, nghiên cứu hoa cỏ không thể tranh giành thành tích nhất thời, đua theo thành tích chính là nông nổi, đừng giống như Cố Lập Đồng!

- Mạnh Lão, ta vẫn còn trẻ, cũng hiếu thắng, cũng thích tiếng tăm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói.

Mãnh Lão lắc đầu:

- Cố Lập Đồng là kẻ thích danh lợi từ trong xương tủy, tranh đoạt danh lợi sẽ kích phát sức mạnh của hắn, ngươi không giống hắn, vì thế không thể đi theo đường của hắn.

Sở Ly chắp tay trịnh trọng nói với Mãnh Lão:

- Đa tạ Mạnh Lão.

Bản chất của hắn không khác gì với Cố Lập Đồng, đều xem mình là trên hết, chỉ có điều trải qua hai kiếp người, có thể khống chế không để lộ ra ngoài mà thôi.

Cố Lập Đồng theo đuổi danh lợi, mình theo đuổi quyền thế, danh lợi tạm thời gác sang một bên.

Mạnh Khánh Lâm vỗ vai hắn, rồi quay người bước đi.

Sở Ly tiến tới bên hồ, sau khi quay về liền cầm nắm hạt giống, lặng lẽ cảm nhận sức sống của chúng, một nửa sức sống dạt dào, một nửa yếu ớt. Hắn ngồi giữa vườn Nguyệt Quang lan, dùng khí tức bồi dưỡng những hạt giống này, đợi chúng đều căng tràn sức sống rồi mới rắc xuống đất, lấp một lớp bùn mỏng lên trên, dùng tay nhấn xuống đất, cách lớp bùn mỏng hắn vẫn cảm nhận được hạt giống, lúc này hắn mới thở phào, đột nhiên hắn phát hiện ra rằng thực ra bùn đất cũng không thể cách ly mối liên hệ của hắn với hoa cỏ.

Hắn thử lại, trong vòng mười mét hắn có thể mượn đất để tạo liên kết với hạt giống, hắn thử không dùng tay, dùng chân để trao đổi linh khí, cũng không có gì khác biệt, thực ra dù là bộ phận nào cũng vậy, hắn nằm xuống

cũng có thể dùng lưng trao đổi linh khí với đất.

Hắn thử đi thử lại nhiều lần, các hoa cỏ khác cũng tương tự, trong vòng mười mét không cần tiếp xúc cũng có thể mượn đất để truyền linh khí.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng buông lơi, ánh sao mờ ảo.

Trong vườn hoa Nguyệt Quang lan.

Sở Ly cùng Lý Việt ngồi bên bàn đá uống trà, chiếc lò đất đỏ bên cạnh sôi sùng sục, nổi khói trắng, hương thơm thoang thoảng bay ra.

Không thắp đèn lồng, nhưng cũng không cản trở tầm mắt.

Xung quanh có ánh trăng, ba cây Nguyệt Quang lan phát ra ánh sáng trong trẻo, kèm theo Tuyết Lan ở xung quanh, ánh sáng trong vườn hoa rất dịu nhẹ, mờ ảo như trong mơ.

Đột nhiên vọng đến tiếng bước chân, Tiêu Kỳ và Tô Như uyển chuyển bước tới, bước chân nhẹ nhàng như lướt nhẹ trên mây, vô cùng duyên dáng, thướt tha.

Lý Việt đứng bật dậy, hai nàng đều mặc xiêm y màu trắng, giống như vốn dĩ đã đứng sẵn ở đó, ẩn nấp trong màn đêm, đột nhiên một luồng sáng chiếu rọi mới xuất hiện trong tầm mắt.

Sở Ly đứng dậy chào hỏi.

Trên người Tiêu Kỳ có tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, giống như một tiên tử không dính chút bụi trần, nàng nhẹ nhàng xua tay:

- Ngồi xuống đi.

Lý Việt cung kính bày ra hai tấm nệm thêu mời hai nàng ngồi xuống, sợ

rằng ngồi ghế đá sẽ lạnh, thể hiện sự tỉ mỉ, tinh tế của hắn.

Tô Như xách một chiếc hộp nhỏ, mở ra lấy ra một bộ đồ trà, tất cả đều được làm bằng dương chi bạch ngọc.

Ngón tay ngọc ngà thon thả của nàng xen kẽ tỏa sáng cùng bộ đồ trà dương chi bạch ngọc, đẹp đến mức rung động lòng người.

Nàng nho nhã tráng lại ấm và chén, rót trà đưa cho Tiêu Kỳ, sau đó ngẩng đầu nhìn Sở Ly:

- Sở Ly, tối nay thực sự sẽ nở hoa chứ?

Sở Ly gật đầu:

- Có thể.

- Nếu như sai, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Tô Như liếc mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản yên tâm, tối nay sẽ nở hoa, qua đêm nay nó sẽ hóa thành bùn đất.

- Vậy thì tốt…

Tô Như khẽ gật đầu, nói:

- Có dám chắc trồng được Thần Tiên Tu không?

- Không vấn đề.

- Hừm, ngươi khẩu khí cũng không nhỏ!

http://tieulun.hopto.org

Tô Như đưa mắt liếc nhìn hắn, thật bó tay! Nói thế nào đi nữa thì cũng nên giữ lại ba phần chứ?

Đồng ý ngay như vậy, lẽ nào không sợ sẽ có sơ suất sao?

Sở Ly nói:

- Thần Tiên Tu thực ra đã nảy mầm, hai ngày nữa sẽ mọc khỏi mặt đất.

- Ồ…?

Tô Như ngạc nhiên:

- Nhanh vậy ư? Thứ này đâu dễ nảy mầm như vậy.

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

Chúng cần có đủ linh khí mới có thể nảy mầm, vì thế yêu cầu môi trường rất cao, để mặc nó tự sinh tự diệt, không biết hấp thu bao nhiêu năm mới có thể nảy mầm, chưa kịp nảy mầm đã thối rồi.

- Nói như vậy là có thể thắng Cố Lập Đồng?

Tô Như nói.

Sở Ly cười đáp:

- Không vấn đề.

- Ta thực sự muốn xem ngươi thua thì sẽ thế nào.

Tô Như khẽ nói.

- Cố Lập Đồng cũng không phải tay vừa, ngươi cẩn thận chút!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Chỉ cần hắn không giở trò thì thua chắc!

Tô Như bĩu môi liếc mắt nhìn hắn.

Lý Việt liên tục đưa mắt ra hiệu cho hắn nói năng chú ý một chút, không thể đắc tội Tô tổng quản.

Truyện được. dịch trực t.iếp tại iREAD..

Tiêu Kỳ lặng lẽ uống trà, không nói lời nào.

Sở Ly đột nhiên chỉ vào một bông Đàm Mộng hoa to chừng ngón cái:

- Bắt đầu rồi!

Đàm Mộng hoa sinh trưởng rất nhanh, một tháng đã to bằng ngón cái, đầu cành mọc hai nụ hoa, kì lạ nhất là không có lá, chỉ trơ trụi cành và nụ hoa.

Sở Ly vừa dứt lời, nụ hoa khẽ run rẩy, từ từ nở ra một kẽ nhỏ, Tiêu Kỳ và Tô Như đều rất ngạc nhiên.

Nụ hoa nhanh chóng nở bung với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, mười phút sau, hoa nở hết, cánh hoa trắng như tuyết không một tì vết, giống như đang phát sáng.

Tô Như khẽ lẩm bẩm:

- Đẹp quá…

Sở Ly đọc qua giới thiệu về Đàm Mộng hoa, lần đầu tận mắt nhìn thấy Đàm Mộng hoa nở, đẹp không thể diễn tả bằng lời, hắn bất giác thấy xúc động.

http://tieulun.hopto.org

Một canh giờ sau, hoa bắt đầu đổi màu, nhuốm lên một lớp hồng phấn, lại một canh giờ nữa trôi qua, là màu đỏ rực rỡ, cứ mỗi canh giờ trôi qua lại đổi màu một lần. Tới cuối cùng, biến về lại không màu, giống như hai bông hoa mẫu đơn dùng băng điêu khắc, ánh sáng thoáng ẩn thoáng hiện.

Sở Ly đưa tay ra ngắt, dứt khoát hái hai bông hoa xuống.

Tiêu Kỳ, Tô Như và Lý Việt đều nổi giận trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly đặt hai bông hoa vào trong hộp ngọc, nhẹ nhàng đóng lại, thở phào một hơi, thấy cành hoa lập tức khô héo.

Cả ba người lúc này mới sực tỉnh, Đàm Mộng hoa hình như có sức mạnh kỳ lạ khiến người ta yêu thích, nâng niu không cần lý do.

- Tiểu thư, xong rồi.

Sở Ly đẩy hộp ngọc tới trước mặt Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nhìn hộp ngọc khẽ gật đầu.

Tô Như hỏi:

- Tiểu thư không cần thử công hiệu thuốc sao?

- Ừ, phải thử một chút.

Tiêu Kỳ gật đầu.

- Để nô tỳ!

Tô Như hồi hộp muốn thử.

Tiêu Kỳ liếc nhìn nàng, Tô Như mỉm cười lấy lòng.

Sở Ly nói:

- Nếu như không sai, một bông hoa có thể giữ nhan sắc sáu mươi năm, hai bông hoa có thể giữ nhan sắc chín mươi năm, đáng tiếc không có hạt giống.

- Vẫn còn một hạt.

Tô Như nói.

Tiêu Kỳ trầm ngâm một lát:

- Tô Như ngươi đi lấy đi.

- Vâng!

Tô Như hào hứng trả lời, đứng dậy lướt đi.

Không bao lâu sau, nàng lại nhẹ nhàng như mây bước tới, tay cầm một chiếc hộp nhỏ, hai tay dâng lên cho Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ mở ra, đẩy tới trước mặt Sở Ly.

Sở Ly lấy hạt giống đó ra, nhíu mày lại.

- Sao vậy?

Tiêu Kỳ hỏi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hạt giống này đã chết rồi.

- Chết rồi!

Lý Việt ngạc nhiên:

- Không trồng được nữa sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu, nhìn Tư Kỳ ái ngại:

- Đã không còn chút sức sống nào nữa, tiểu thư, xin tha lỗi cho ta không có cách nào cả!

Tiêu Kỳ khẽ mỉm cười:

- Vậy thì thôi, Sở Ly, việc này không được truyền ra ngoài, cũng không thể vì việc này mà thăng phẩm cho ngươi!

- Vâng!

Sở Ly gật đầu.

Lý Việt hiếu kỳ nhìn Tiêu Kỳ.

Tô Như khẽ cười:

- Sở Ly, ngươi không giận ư?

Sở Ly mỉm cười:

- Ta vốn là thị vệ Hoa viên, những việc này vốn nên làm.

- Ngươi biết điều vậy là tốt.

Tô Như cười rạng rỡ:

- Yên tâm đi, tiểu thư không bạc đãi ngươi đâu!

Sở Ly nói:

- Được tiểu thư trọng dụng, ta đã rất cảm kích rồi.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Tiểu thư chuẩn bị mở một khu linh địa ở Đông Hoa viên, việc này giao cho ngươi làm!

- Linh địa?

Sở Ly ngạc nhiên.

Đất ở Hoa viên không giống với những Hoa viên khác, là linh thổ dùng giá cao chót vót đề kiếm về.

Nghe nói cách tạo ra linh thổ đã thất truyền, chỉ có hoàng thất còn lưu lại, nhưng không truyền ra ngoài.

Sách trong Tàng Thư lâu cũng không có phương pháp hoàn chỉnh, Sở Ly so sánh hàng chục cuốn sách với nhau, thấu hiểu lý lẽ mới tìm ra được phương pháp làm ra linh thổ.

Hắn từng nói với Tô Như rằng mình tìm ra cách tạo ra linh thổ, Tô Như khi đó không chú tâm cho lắm, không ngờ thực sự để bụng, và cho là thật.

Linh thổ có thể nói là tấc đất tấc vàng, thậm chí quý hơn vàng.

Người bình thường cho dù biết cách tạo ra linh thổ cũng không có tác dụng gì, cần có linh thảo và đất mùn trộn lại với nhau, những linh thảo này không phải gia tộc và thế lực giàu có bình thường có thể chấp nhận được.

Tiêu Kỳ khẽ hỏi:

- Ngươi không làm được ư?

Sở Ly đáp:

- Tiểu thư thật quyết đoán!

- Khu linh địa này không thể quá lớn.

Tiêu Kỳ nói:

- Thử trồng một số linh thảo hiếm có.

Sở Ly chắp tay nói:

- Ta sẽ không để tiểu thư thất vọng!

Có linh địa, hắn sẽ không cần tới Dược Viên nữa, có bảo địa tu luyện của riêng mình thì có thể yên ổn tu luyện.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Theo lẽ thường, nên tìm một người có kinh nghiệm giúp ngươi, nhưng…

- Tiểu thư, một mình ta là được, tạm thời thử vậy!

Sở Ly nói.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Kỳ gật đầu, đứng dậy:

- Đêm khuya rồi, các ngươi nghỉ sớm đi.

Tô Như cầm hộp ngọc:

- Sở Ly, mấy ngày này ngươi an phận một chút, đừng gây sự nữa!

http://tieulun.hopto.org

- …Ta sẽ nhận thua với Cố Lập Đồng.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nhìn hắn một lát mới quay lưng bước đi.

Tô Như bĩu môi khẽ cười, liếc mắt nhìn hắn, xua tay ra hiệu không cần tiễn rồi mới uyển chuyển ra về.

Lý Việt trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Sở Ly, Sở Ly ra chiều ngẫm nghĩ.

- Đệ thực sự sẽ nhận thua?

Lý Việt hỏi.

Sở Ly gật đầu.

- Tại sao chứ?

Lý Việt hậm hực:

- Nhìn bộ mặt Cố Lập Đồng thật khó chịu, chỉ muốn tát cho một cái!

Sở Ly nói:

- Việc nhỏ không nhẫn nhịn sẽ loạn đại mưu, được rồi, huynh cũng giữ mồm giữ miệng không được nói ra đấy!

Lý Việt dần hiểu ra một chút:

- Tiểu thư muốn bí mật xây đựng Dược Viên?

- Ngươi biết là được!

Sở Ly quay lưng rời khỏi vườn hoa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trúc Cơ

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Sở Ly luyện công xong liền tới vườn hoa Nguyệt Quang lan, chỗ trồng Đàm Mộng hoa trống trơn không để lại chút dấu tích. Giống như pháo hoa bừng sáng rực rỡ sau đó hóa thành khói bụi, đó chính là Đàm Mộng hoa.

Hắn đột nhiên phát hiện ra dưới mặt đất có một luồng sinh khí yếu ớt, Đại Viên Kính Trí mở ra, chiếu thấu mặt đất, một hạt giống lặng lẽ nằm dưới mặt đất một mét. Hạt giống này giống hệt với hạt mà Tiêu Kỳ tặng, thì ra, hạt giống của Đàm Mộng hoa nằm ở đây! Đơm hoa, kết trái, sau đó có hạt, đây là lẽ thường tình, nhưng hạt giống của Đàm Mộng hoa lại như vậy, chả trách kì quái hiếm gặp, dần dần tuyệt chủng.

Tâm trí của hắn nhanh chóng xoay chuyển, hắn hiểu rõ giấy không thể bọc được lửa, bản thân mình hiện tại không có tư cách chiếm nó cho riêng mình, thế là hắn kêu Lý Việt đưa mình tới Ngọc Kỳ đảo.

Ngọc Kỳ đảo lớn gấp mười lần Đông Hoa viên, cây cối um tùm, đình đài lầu các san sát, rường cột chạm trổ vô cùng tinh xảo, toát lên sự vinh hoa phú quý.

Chưa đi tới Ngọc Kỳ đảo, hắn đứng trên mũi thuyền, từ rất xa đã cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn đang dõi theo mình, có thể nhào tới bất cứ lúc nào.

Khởi động Đại Viên Kính Trí, có mười hai luồng sức mạnh khủng khiếp ở trong rừng liễu, một luồng bất kỳ cũng có thể lập tức giết chết mình.

- Đây chính là Ngọc Kỳ đảo của tiểu thư, lên bờ hãy cẩn thận, đừng đi lung tung.

Lý Việt khua mái chèo dặn dò:

- Tuyệt đối cẩn thận.

Nét mặt hắn ta căng thẳng, nhìn Ngọc Kỳ đảo giống như đang nhìn một con quái vật.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Chiếc thuyền nhỏ tiến vào bờ, một người đàn ông trung niên vụt xuất hiện từ trong rừng, lẳng lặng nhìn, ánh mắt sắc bén như thể có thể nhìn thấu hắn.

Sở Ly chắp tay hành lễ, nói rõ thân phận của mình, xin gặp Tô tổng quản.

Người đàn ông trung niên gật đầu không nói gì, chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Sở Ly lặng lẽ đứng đợi, biết rằng đã có người đi truyền tin.

Một lát sau, Tô Như mặc bộ xiêm y vàng đào uyển chuyển bước tới, dịu dàng như liễu trước gió, giống như hòa nhập làm một với những nhành liễu đang đung đưa xung quanh, cùng nhau lay động.

- Sở Ly?

Tô Như xua tay ngọc ra hiệu Sở Ly không cần đa lễ, nàng có chút ngạc nhiên nhìn hắn:

- Có việc gì sao?

Sở Ly nghiêm túc gật đầu, nhưng không nói gì.

- Đi theo ta.

Tô Như hiểu hắn muốn nói chuyện riêng, nhẹ nhàng bước đi, tốc độ rất nhanh, Sở Ly vội vàng đi theo, bước vào một mái đình nhỏ.

Một đường núi nhỏ trải dài ra Ngọc Kỳ đảo, nối liền với mái đình trên mặt hồ, hồng trụ bát giác, góc mái hiên cong lên, một mình nổi bật trên mặt hồ, vắng lặng, tĩnh mịch.

Tô Như ngồi trên nệm thêu, ra hiệu Sở Ly ngồi xuống, nói:

- Nói đi.

Sở Ly ngồi xuống:

- Tổng quản, vẫn còn một hạt giống Đàm Mộng hoa.

- Không phải đã chết rồi sao?

Tô Như nhíu mày.

Nói tới việc này nàng có chút nuối tiếc, Đàm Mộng hoa có sức hút chí mạng đối với nữ giới, bất cứ người con gái nào cũng không thể từ chối nhan sắc trẻ mãi không già.

Trước đây không quan tâm tới hạt giống Đàm Mộng hoa lắm, vứt vào một xó, chứng kiến bản lĩnh trồng hoa phi phàm của Sở Ly mới định thử một phen, không ngờ thực sự có thể trồng được.

Nhìn hai bông Đàm Mộng hoa đó, nàng vô cùng hận sự bất cẩn của mình, nếu như bảo quản cẩn thận, nói không chừng hạt giống đó không chết.

Sở Ly nói cho nàng nghe suy đoán của mình.

http://tieulun.hopto.org

- Nói như vậy có nghĩa Đàm Mộng hoa vẫn có thể có hạt giống?

- Có khả năng này, liều thử xem sao.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Hai hạt giống đó từ đâu mà có?

- Tiểu thư cất giữ từ trước tới giờ.

Tô Như nói:

- Là di vật của phu nhân, vốn vứt ở một góc… còn chuyện làm sao có được thì không ai biết.

- Ta có một suy luận thế này, Đàm Mộng hoa thất truyền có thể có liên quan tới đặc tính của nó, quả kết thành hạt rất có khả năng là hạt giống giả, không thể nảy mầm, hạt giống giữ lại ở trong rễ mới là hạt giống thật, nhưng để kiểm chứng thì khá mạo hiểm.

- Điều đó có là gì, lần sau trồng lại, để lại một bông hoa.

- Không đơn giản như vậy, rất có khả năng kết trái rồi vẫn không hình thành hạt giống thật được.

Sở Ly lắc đầu:

- Há chẳng phải mất công toi.

Tô Như nhíu mày, gật đầu, Sở Ly suy nghĩ rất thấu đáo.

Sở Ly nói:

- Hơn nữa ta cũng lo lắng, hạt giống có tuổi thọ, sau hai ba lần nở hoa sẽ

biến mất.

Đôi mắt trong veo của Tô Như nhìn hắn:

- Ngươi có ý tưởng gì?

Sở Ly lắc đầu:

- Nếu như kiếm thêm được hạt giống, ta có thể thử xem sao, chỉ có một hạt giống, thực sự không dám làm bừa.

Tô Như nửa cười nửa như không cười:

- Vốn dĩ ngươi có thể giữ lại hạt giống này cho riêng mình.

Sở Ly là người trong nghề, biết rõ giá trị của hạt giống này, hơn nữa cũng không có ai biết nữa, hắn hoàn toàn có thể chiếm làm của riêng, nhưng hắn không làm vậy.

Theo nàng được biết, Sở Ly là một người thông minh tuyệt đỉnh, người thông minh rất khó chí công vô tư.

Sở Ly cười:

- So với hạt giống này, ta quan tâm tới sự coi trọng của tiểu thư hơn… hơn nữa, sao biết được đây không phải là thử thách của tiểu thư chứ?

Hành động này của hắn cũng là đang thăm dò xem Tiêu Kỳ có đáng để mình đối đãi thật lòng hay không.

- Ngươi đúng là người biết điều!

Tô Như cười khẽ:

- Đi theo ta!

Nàng xoay người uyển chuyển rời khỏi mái đình, đi qua rừng vây và mấy tòa đình đài lầu các, tới trước một tòa lầu cao sừng sững, giống như Thanh Đồng lâu của Tàng Thư lâu, bên trên có viết ba chữ lớn - Quan Tinh lâu.

Tổng cộng có ba tầng, cao chừng trăm mét, đứng dưới lầu khiến người ta có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Khi hai người đi qua, thi thoảng lại có thị nữ lướt qua, nhẹ nhàng uyển chuyển, tất cả khinh công đều rất lợi hại, tu vi đều mạnh hơn hộ vệ bát phẩm.

Tô Như dẫn hắn tới thẳng lầu cao nhất của Quan Tinh lâu.

Tầng đỉnh rộng rãi, trống trải, đứng trên đó, mặt hồ bao la cùng các hòn đảo nhỏ đều thu hết vào trong tầm mắt.

Một chiếc bàn nhỏ dùng để uống trà, hai tấm nệm thêu, một bộ đồ pha trà, năm đĩa điểm tâm và trái cây bày biện tinh tế, ngoài ra không còn vật gì khác.

Tiêu Kỳ mặc một bộ xiêm y màu trắng đang luyện kiếm, kiếm quang trong như nước, từ xa mười mét Sở Ly đã cảm nhận được khí lạnh bao trùm, toàn thân sởn da gà.

- Tiểu thư.

Tô Như bước lại gần, khẽ gọi.

Kiếm quang thu lại, Tiêu Kỳ thu kiếm, vứt về phía Tô Như, rồi đưa mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly chắp tay hành lễ.

Tô Như đón lấy trường kiếm, cất vào bao kiếm treo lên tường, nói:

- Sở Ly phát hiện Đàm Mộng hoa để lại một hạt giống, hắn ta suy đoán có thể nở hoa, hãy để hắn ta nói thử xem.

Ánh mắt trong trẻo của Tiêu Kỳ dừng lại trên khuôn mặt của Sở Ly.

Truyệ.n.. được bi.ên tập tại iread.vn

Sở Ly nói lại những suy đoán và lo lắng của mình lúc trước một lượt.

- Ngươi hãy làm cho hạt giống đó nở hoa, ta sẽ tìm lại, nếu như có thể trồng ra mười bông hoa sẽ thăng cho ngươi lên lục phẩm!

- …Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly chắp tay.

Hiện giờ hắn đang là bát phẩm, nếu dựa vào tư cách và kinh nghiệm thì phải mười năm nữa mới lên tới thất phẩm, ba mươi năm nữa mới đạt tới lục phẩm, lục phẩm là bước chân vào tầng trung, chỉ cách một phẩm so với thất phẩm nhưng khác biệt rất lớn.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta sẽ nhanh chóng tìm ra hạt giống.

Sở Ly gật đầu, vẻ mặt chần chừ.

- Có gì cứ nói!

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư định xây dựng Dược Viên ở Đông Hoa viên?

- Đúng, ta có ý định đó, ngươi nghĩ sao?

- Ta thấy, xây dựng ở đây thì tốt hơn.

- Lo lắng về sự an toàn sao?

Sở Ly gật đầu:

- Thiên hạ không có bức tường nào không thông gió, tới khi đó…

Linh thảo quý giá có thể khiến con người ta liều mình mạo hiểm, tới lúc đó Đông Hoa viên đứng đầu chống chọi, bản thân mình và Lý Việt sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

- Để ta nghĩ lại.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu, điều lợi hại trong đó cần phải suy xét cẩn trọng.

Sở Ly chắp tay cáo từ rời đi.

Một tháng sau đó, dường như hắn không đi ra ngoài, ngồi suốt tại vườn hoa Nguyệt Quang lan, chăm sóc Nguyệt Quang lan, canh chừng Đàm Mộng hoa.

Quả nhiên Đàm Mộng hoa tiếp tục đâm chồi nảy lộc, lớn nhanh như thổi.

Hắn thử trồng Thần Tiên Tu, gieo mấy hạt giống, nắm bắt rõ tập tính của nó, quả giống như mình nghĩ, sức hút linh lực của nó đáng sợ như quái vật.

Những hạt giống này nảy mầm, một đám đất trở nên hoang tàn, cỏ dại cũng khó sống, ít nhất năm năm mới có thể khôi phục trở lại, hắn không muốn Đông Hoa viên có một đám đất hoang trơ trụi giống như một đám tóc hói.

http://tieulun.hopto.org

Mọi tâm trí của hắn đều dồn hết cho Đàm Mộng hoa, ngày đêm cùng nó kết nối cảm quan, bản thân hóa thành Đàm Mộng hoa, cảm nhận sự dâng trào và biến mất đi của sinh mệnh, lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Khô Vinh.

Ánh trăng như nước chảy, giữa vườn hoa Nguyệt Quang lan, Sở Ly một mình ngồi trên mặt đất.

Hắn hái hai bông hoa, cẩn thật đặt vào trong hộp ngọc, tinh thần không tách ra vẫn nối liền với Đàm Mộng hoa, trải nghiệm sự héo úa của nó, sau khi héo úa vẫn còn một chút sức sống, trong cái chết có sự sống, trong sự sống có cái chết, héo úa luân hồi.

Linh quang lóe lên, trong chớp mắt nội dung của Khô Vinh Kinh vụt xuất hiện trong đầu, hư không trong đầu hiện lên cây Khô Vinh, cây Khô Vinh mỗi lúc một rõ ràng, lớn mạnh.

'Bùm' một tiếng động lớn, trước mắt hắn tối sầm, linh hồn nhảy lên, chui vào trong cây Khô Vinh, không gian cuồn cuộn bao la nhấn chìm linh hồn của hắn, hắn hóa thành cây Khô Vinh.

Năm tháng vô tận, các cảnh tượng vụt hiện ra trước mắt hắn, thiên địa hủy diệt, con người ra sức giãy giụa vô ích giống như con kiến trong dòng nước lũ, kêu la thảm thiết khổ đau, quỳ lạy thành kính, nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự diệt vong, biến mất rất lâu, thiên địa lại mở ra, cỏ cây sinh trưởng, thiên địa lại hủy diệt, lại mở, lại diệt, số lần sinh sôi và hủy diệt vô tận.

Giữa vô số lần sinh sôi và hủy diệt, thứ ngoan cường nhất không phải con người mà chính là cỏ cây, chúng hấp thu tinh hoa thiên địa kiên cường sinh sôi nảy nở, đi theo quy luật thiên địa, mùa xuân đâm chồi nảy lộc, mùa hạ đơm hoa, mùa thu kết trái, mùa đông ẩn mình, lấy đất mẹ bảo vệ bản thân, hấp thụ sức mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Giống như trải qua rất lâu, lại tưởng chừng như mới đây, Sở Ly từ từ tỉnh lại.

Linh hồn không biết về lại cơ thể từ khi nào, liên hệ khăng khít với thế giới này hơn, tâm tưởng bao phủ, cả Đông Hoa viên đều nằm trong Đại Viên Kính Trí.

Vầng trăng giống như một chiếc đĩa bạc lơ lửng giữa trời đêm, thông qua vị trí mặt trăng, hắn có thể đoán định được đã qua đi chừng một canh giờ.

Chỉ trong chốc lát, thế sự xoay vần.

Đại Viên Kính Trí soi rọi khắp trong ngoài, trước tiên hắn quan sát chính mình, lực tinh thần tăng lên gấp đôi, Đại Viên Kinh Trí có thể chiếu rọi ra xa ba dặm.

Có thể kết nối với hoa cỏ cách xa trăm mét, thông qua đất mẹ, kết nối linh khí, linh khí trở lên đậm đặc như nước, khác xa hoàn toàn so với linh khí như sương khói trước đây hấp thụ được.

Đột nhiên hắn hiểu ra, linh khí của cỏ cây cũng có tiên thiên và hậu thiên, trước đây hắn có thể tiếp xúc được linh khí hậu thiên, bây giờ có thể khống chế linh khí tiên thiên, sau khi nhập vào trong cơ thể, kinh mạch lập tức căng ra.

Xoay vần Tẩy Mạch quyết, hắn mỉm cười, nụ cười mỗi lúc thêm rạng rỡ, mừng vui.

Kinh mạch phát ra ánh sáng trắng lóng lánh, không chỉ hoàn thành trúc cơ, mà còn hoàn thành luôn khai mạch, một bước nhảy qua tầng thứ nhất!

Cơ thể được sức mạnh vô hình cường hóa, các bộ phận trên cơ thể như cơ bắp, xương cốt, kinh mạch đều trở nên vô cùng rắn chắc, toàn thân tràn đầy

sức mạnh vô tận, chỉ muốn ngẩng đầu lên thét lớn.

Quan sát một hồi, hắn từ từ bình tâm lại, sức sống của hạt giống Đàm Mộng hoa dưới lòng đất khá yếu, hắn dùng linh khí bồi dưỡng hồi phục nguyên khí cho nó.

Hiện giờ tác dụng linh khí của hắn rất mạnh, chỉ một lát, hạt giống lại tràn ngập sức sống, bắt đầu đâm chồi, tiếp tục một vòng đời mới.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Như thướt tha bước tới vườn hoa Nguyệt Quang lan, hương thơm thoáng ẩn thoáng hiện, nàng vẫn đẹp như thường lệ.

Sở Ly nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, bỗng có cảm giác thân thiết như thể nhìn thấy cố nhân, một canh giờ đêm qua khiến hắn trải qua vô số lần luân hồi, tâm tưởng trưởng thành lên rất nhiều.

Gặp lại Tô Như giống như trở lại thế gian, như thể cách xa mấy đời.

Tô Như lấy một chiếc hộp ngọc nhỏ từ trong tay áo ra đưa cho hắn:

- Sở Ly, đây là hai hạt giống, ngươi có thể thử làm theo ý tưởng của ngươi.

Sở Ly giơ hai tay đón lấy, đưa cho nàng một chiếc hộp ngọc lớn.

Tô Như lên tiếng hỏi:

- Trồng được Thần Tiên Tu rồi sao?

Sở Ly gật đầu, nói ra những lo lắng của mình.

Tô Như mở tròn đôi mắt trái hạnh, cười nói:

- Tốt lắm, Cố Lập Đồng vẫn chưa trồng được!

Sở Ly nhướn mày.

Tô Như nói:

- Thần Tiên Tu là báu vật đối với ngựa, hoang phế một vài mảnh đất đâu có là gì!

- Nó quá bá đạo, không thích hợp ăn nhiều.

Sở Ly nói.

Tô Như cười nói:

- Thần Tiên Tu thực ra không thể ăn nhiều, ăn một cân là đủ rồi, có thể tăng gân cốt của ngựa lên một bậc.

- Nếu tiểu thư muốn trồng, tốt nhất trồng ở ngoài phủ.

Sở Ly nói.

Tô Như khẽ nhíu đôi mày lá liễu:

- Ta sẽ hỏi tiểu thư… ngươi cứ trồng Đàm Mộng hoa trước đi, đã có bốn bông rồi, thêm sáu bông nữa là thăng lên lục phẩm.

- Không vấn đề!

- Hắn chưa trồng được, ngươi cũng không cần nhận thua nữa, coi như hòa.

Tô Như cười nói.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Khiêu Chiến

Tô Như uyển chuyển bước đi, mang đi làn hương thoang thoảng, cả Đông Hoa viên mất đi vài phần hương sắc, Sở Ly cảm giác có phần lạc lõng.

Hắn dùng linh lực bồi dưỡng khiến hai hạt giống tràn trề sức sống, trồng xuống đất, chả mấy chốc đã đâm chồi, lớn lên nhanh chóng, sau hai ngày có thể mọc lên khỏi mặt đất, nảy mầm xanh mơn mởn.

Hắn phát hiện chúng lớn rất nhanh, tốc độ bất ngờ tăng lên gấp đôi, thời gian một tháng rút ngắn xuống còn mười ngày, mười ngày chớp mắt đã qua đi.

Sáng sớm tinh mơ, sương mù như làn khói nhẹ bay vờn trên mặt hồ mênh mông, giống như cảnh trong mộng.

Tô Như mang theo mùi hương thoang thoảng xuất hiện, dáng vẻ yêu kiều đứng trước vườn hoa Nguyệt Quang lan, mỉm cười rạng rỡ nhìn Sở Ly:

- Làm xong rồi sao?

Sở Ly chỉ vào sáu chiếc hộp ngọc trên bàn đá.

Tô Như cười hỏi:

- Nhanh vậy sao?

- Làm nhiều thành quen.

Sở Ly cười nói:

- Sức hấp dẫn của lục phẩm quá lớn, lần này là ta liều một phen.

Tô Như nói:

- Lục phẩm xứng đáng ngươi liều một phen, đặt chân vào tầng trung, có thể vào Tàng Thư lâu xem một số sách quý, ngươi chắc chắn sẽ rất hứng thú.

- Đúng vậy.

Sở Ly cười gật đầu.

Tầng bốn của Tàng Thư lâu được gọi là Dị Kinh Các, lục phẩm mới có thể vào, bên trong có sách quý tàng kinh, thông tin bí mật và những câu chuyện kì quái, người bình thường không thể hiểu được.

- Tổng quản, ta có thể vào Diễn Võ điện không?

- Diễn Võ điện?

Tô Như ngớ người, sau đó bừng tỉnh:

- Ngươi vẫn chưa mất hết hi vọng, vẫn muốn luyện võ?

Sở Ly mỉm cười.

- Đương nhiên là có thể vào, ngươi đạt lục phẩm, có thể xem được những bí kíp cao cấp nhất.

Tô Như tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc càng là võ học thượng thừa, càng cần nền tảng vững chắc.

Võ học khác hoàn toàn so với các môn học khác, giống như học toán học

cao cấp, không có cơ sở nền tảng thì giống như đọc thiên thư vậy.

- Thường cũng có một vài ngoại lệ đúng không?

- Ừm… cũng có một số, nhưng tốt nhất đừng luyện.

- Ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

- Phẩm cấp trong phủ là thông dụng, đạt tới lục phẩm có thể xem được bí kíp Thiên Thần Kính, thực ra bí kíp tuy quan trọng nhưng không có đủ tài nguyên thì cũng không luyện được!

Sở Ly gật đầu.

Luyện võ cũng giống như y học thời hậu thế, cần có thầy tốt, thường xuyên rèn luyện, quan sát những ca phẫu thuật trình độ cao, chỉ ôm sách học thì không thể nào trở thành thần y được.

- Sở Ly, ngươi là người thông minh, theo lẽ thường thì không cần ta nhiều lời, nhưng ta vẫn phải nhắc ngươi một câu, không có nền tảng thì đừng luyện võ.

- Đa tạ tổng quản!

- Ôi… ngươi đấy…!

Tô Như mỉm cười lắc đầu, cảm giác Sở Ly không nghe khuyên bảo.

Diễn Võ điện là một tòa lầu cao chọc trời đúc bằng đồng, giống hệt với Tàng Thư lâu, đứng sừng sững phía sau bãi luyện võ rộng lớn, ánh sáng đồng thau sáng lóa.

Bãi luyện võ được rải đất đỏ, có hàng trăm người đang đọ sức, vô cùng náo nhiệt.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly một mình bước tới Diễn Võ điện, Lý Việt lo lắng cho Nguyệt Quang lan, ở lại trên đảo canh chừng, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Bước vào cửa của Diễn Võ điện, một chiếc quầy gỗ đàn hương chắn trước mặt, phía sau có hai thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi, tất cả đều mặc xiêm y xanh ngọc, mỉm cười tươi tắn chào hỏi.

Sở Ly đưa thẻ bài đeo lưng cho họ, hai thiếu nữ kinh ngạc nhìn hắn, lục phẩm trẻ tuổi như vậy thật hiếm có, vội vàng cung kính đưa cho hắn một tấm thẻ bài đúc bằng đồng.

Sở Ly đưa mắt nhìn qua, trên mặt đồng khắc bốn đám mây trắng.

Hai thiếu nữ đưa tay cúi lưng ra hiệu hắn có thể lên lầu.

Sở Ly khẽ gật đầu, bước lên lầu, đi thẳng lên tầng bốn cao nhất, hai thủ vệ trung niên trấn thủ trước cầu thang, đưa mắt nhìn thẻ bài trên lưng Sở Ly, không ngăn lại.

Hai người trung niên chỉ là hộ vệ cửu phẩm nhưng cũng đủ dùng rồi. Đừng nói tới hộ vệ cửu phẩm, cho dù là thị vệ cửu phẩm, cũng không ai dám liều lĩnh xông vào, nếu xông bừa vào sẽ bị đuổi ra ngoài, đánh mất đi cơ hội vào lại.

Bước vào tầng bốn, đột nhiên vắng vẻ hẳn.

Người ít, giá sách cũng ít, không dày đặc giá sách giống như lầu hai lầu ba, lầu bốn chỉ có năm giá sách, trên mỗi giá sách có khoảng một trăm cuốn sách.

Sách ở đây không được phép mang đi, không được sao chép, chỉ có thể tự học thuộc, không nhớ được thì lại tới đọc, lầu hai và lầu ba rất náo nhiệt, lầu bốn chỉ có năm người, buồn tẻ sánh ngang Tàng Thư lâu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lần lượt lật đọc bí kíp trên giá sách, đều là tâm pháp và võ học Thiên Thần Kính, mỗi cuốn sách ở đây mang ra ngoài đều có thể làm dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

Hắn đọc lần lượt, trải qua nửa ngày nhớ được một nửa giá sách, hắn định dùng năm ngày để ghi nhớ toàn bộ bí kíp trong đầu.

Hắn đặt cuốn bí kíp cuối cùng về chỗ, vươn vai thật lâu, từ từ bước khỏi Diễn Võ điện, mọi bí kíp ở tầng cao nhất điều đã khắc ghi trong đầu, hắn phải về chọn lựa kĩ càng xem rốt cuộc nên luyện loại nào.

Bước ra khỏi Diễn Võ điện, đi qua bãi luyện võ, nửa đường thì bị chặn lại.

Trác Phi Dương mặc bộ trường bào màu xanh ngọc, khoanh tay, cười lạnh chắn trước mặt hắn, Triệu Dĩnh đứng bên cạnh sắc mặt lo lắng.

Sở Ly nhíu mày nhìn hắn.

Trác Phi Dương lên giọng:

- Gã họ Sở kia, tên ăn hại như ngươi tới đây làm gì!

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn, chẳng buồn đáp lời, tiếp tục đi về phía trước.

Trác Phi Dương vượt qua thất phẩm, lòng tin trào dâng, chắc chắn có thể rửa sạch nỗi nhục trước đây, bước tới tiếp tục chặn đường:

Truyệ-n đượ-c dịch trực tiếp tại- iREAD-

- Gã họ Sở kia, ngươi sợ rồi ư!

- Ta sợ rồi!

Sở Ly gật đầu, nghiêm giọng nói:

- Đối với loại người vô liêm sỉ như ngươi, ta thực sự rất sợ, không đấu lại được lẽ nào không tránh được sao?

- Đấu lại một trận!

Trác Phi Dương hậm hực:

- Đừng tưởng rằng ngươi thật sự lợi hại, chẳng qua chỉ là một tên vô dụng không thể luyện võ!

Sở Ly cười:

- Ngươi muốn đấu thì đấu sao?

Hắn lắc đầu thở than:

- Trác Phi Dương, rảnh rỗi vậy hãy về luyện công đàng hoàng đi, đừng làm mất thể diện, xấu mặt thiên tài nữa!

Sắc mặt Trác Phi Dương sa sầm, nghiến răng nghiến lợi, so tài mồm mép mình không bằng hắn, phải đánh cho hắn khóc cha khóc mẹ mới được, hắn rút từ trong ngực ra một tấm thiệp phi về phía Sở Ly:

- Nhận lấy!

Tấm thiệp giống như một món ám khí, vừa nhanh vừa mạnh.

Sở Ly đưa tay nhận lấy, lật ra đọc qua, cười lắc đầu:

- Ta không đồng ý!

- Gã họ Sở kia, đồ hèn!

Gương mặt tuấn tú của Trác Phi Dương sa sầm, cười nhạt:

- Không xứng đáng làm đàn ông!

Sở Ly bật cười:

- Trác Phi Dương, ta có xứng đáng hay không không tới lượt ngươi nói, đúng rồi, còn nhớ vụ cá cược lần trước không, giờ ngươi vẫn đang là hộ vệ của ta!

Trác Phi Dương ngẩng đầu cười lớn.

Sở Ly lạnh nhạt nhìn hắn.

Trác Phi Dương cười một hồi lâu mới dừng lại, chỉ vào hắn cười hì hì, nói:

- Gã họ Sở kia, ngươi hồ đồ rồi sao, ta là hộ vệ của ngươi?

Sở Ly gật đầu:

- Dám cược dám chịu thua, ngươi không chấp nhận sao?

- Hi hi, ta rất muốn nhận, nhưng quy định trong phủ không cho phép!

Trác Phi Dương cười đắc ý:

- Ta làm hộ vệ của ngươi? Ha ha, ngươi xứng sao, ta là thất phẩm!

- Nói vậy tức là ngươi không chấp nhận?

Sở Ly cười hỏi.

Tiếng cười của của Trác Phi Dương im bặt, vẻ mặt sa sầm quát:

- Đợi khi nào ngươi là lục phẩm rồi tính, ta chấp nhận, nhưng không nói khi nào nhận!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười:

- Nói như vậy chỉ cần ta là lục phẩm ngươi sẽ ngoan ngoãn là hộ vệ cho ta?

- Nếu ngươi là lục phẩm, đương nhiên ta sẽ đồng ý!

Trác Phi Dương lại cười lớn:

- Tuy nhiên ngươi muốn thành lục phẩm thì phải đợi hai mươi năm nữa, tới lúc đó có lẽ ta đã là tứ phẩm thậm chí tam phẩm rồi, ngươi còn không xứng làm thị vệ cho ta nữa!

Sở Ly lắc đầu.

Trác Phi Dương đắc chí cười lớn:

- Bởi vậy mới nói, họ Sở kia, ngươi là tên vô dụng, đừng hòng muốn đổi đời, chỉ cần quỳ dưới chân ta, ha ha! Ha ha ha!

Sở Ly đưa mắt quan sát hắn.

Trác Phi Dương nhìn thấy ánh mắt kì quái của hắn, có phần chột dạ, sau đó lập tức nổi giận, quát lên:

- Không phục sao? Vậy thì nhận lời thách đấu đi!

- Thôi bỏ đi, tránh ra!

Sở Ly lắc đầu:

- Vẫn không tránh ra, ta sẽ cho ngươi một đấm đấy!

Trác Phi Dương trừng mắt nhìn hắn:

- Gã họ Sở kia, ngươi có biết ngượng không vậy?

Sở Ly cười:

- Ngươi thấy mình có biết ngượng không thế?

Hắn nói xong liền đi về phía trước, đụng thẳng vào Trác Phi Dương, Trác Phi Dương lùi lại sau một bước, hậm hực:

- Đồ hèn nhát, hôm nay tha cho ngươi một lần!

Sở ly cười, lắc đầu đi ra ngoài.

Triệu Dĩnh nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng:

- Trác sư huynh, bỏ qua đi.

- Triệu sư muội, không thể đồng cảm với loại người này, hắn là một con sói, có cơ hội thì phải đánh chết, nếu không hắn sẽ cắn lại!

- Sở sư huynh không thể luyện nội công, Trác sư huynh làm vậy thật khiến người khác xem thường!

Triệu Dĩnh nói.

Trác Phi Dương nhìn theo bóng Sở ly, lắc đầu.

Triệu Dĩnh hậm hực:

- Trác sư huynh, chúng ta giao đấu chút đi!

Trác Phi Dương nhíu mày không nói gì.

- Trác sư huynh?

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh sầm mặt.

Trác Phi Dương trầm ngâm suy nghĩ.

- Trác sư huynh…!

Triệu Dĩnh giận dữ gọi.

Nàng không thích Trác Dương Phi, nhưng cũng không thích Sở Ly, chỉ là tính tình lương thiện khiến nàng đồng cảm với kẻ yếu, hiện tại Sở ly không phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể chịu thiệt.

Trác Dương Phi ngẩng đầu lên, cười trừ, rồi lại cau mày:

- Có cảm giác hắn có âm mưu quỷ kế đợi ta, thật không ổn!

- Trác sư huynh, huynh lòng dạ hẹp hòi như vậy thực khiến người khác chướng mắt, huynh đường đường là nam tử hán đấy!

Triệu Dĩnh cười lạnh, nói.

Trác Phi Dương lắc đầu:

- Trực giác của ta rất chuẩn, trước giờ chưa sai bao giờ, nó đã từng cứu mạng ta mấy lần!

Triệu Dĩnh quay lưng bước đi.

Sở Ly chắp tay sau lưng đứng ở đầu thuyền, gió trên hồ thổi lướt qua mặt, Trác Phi Dương muốn gột rửa nỗi nhục lúc trước, mình đương nhiên sẽ giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, nhưng không thể đánh mất chừng mực trước mặt tam tiểu thư, vì chuyện vặt vãnh mà mất đi lợi ích lớn.

Về linh thổ, tốt nhất hiện giờ không nên chơi trội, khiến người khác chú ý.

http://tieulun.hopto.org

Bãi khiêu chiến có quyền lựa chọn địa điểm, với tính cách của Trác Phi Dương nhất định sẽ chọn Diễn Võ điện để gột rửa nỗi nhục trước đây, nở mày nở mặt trước đám đông.

Sở Ly nhanh chóng về lại Đông Hoa viên, viết hai tấm thiệp, nhờ Lý Việt gửi đi.

Lý Việt nhìn tấm thiệp, ngẩng đầu nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Làm phiền Lý huynh rồi.

Lý Việt nói:

- Huynh đệ, ngươi lại giở trò gì thế?... Lại khiêu chiến Trác Phi Dương ư?

Sở Ly cười gật đầu.

- … Được, chắc hắn sẽ đồng ý ngay lập tức!

Lý Việt lắc đầu nói:

- Nhưng đệ thực sự chắc chắn chứ?

- Thử rồi mới biết!

- Có mạo hiểm quá không?

Lý Việt đột nhiên lo lắng:

- Hiện tại hắn là thất phẩm đấy!

- Thắng bại là chuyện thường tình, không cần lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

- Ôi… đệ thật không biết sợ là gì!

Lý Việt lắc đầu, cầm hai tấm thiệp bước đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lại Thua

Nơi ở của Trác Phi Dương là một tiểu viện độc lập, ở gần một khu rừng thông, trong rừng thông có mười mấy tiểu viện như vậy, hộ vệ thất phẩm đều sống ở đây.

Trước đây hắn sống ở đại viện, bên trong có mười mấy gian phòng, mỗi người một gian, vô cùng náo nhiệt, trở thành thất phẩm liền chuyển tới ở tiểu viện.

Nếu như thăng lên hộ vệ lục phẩm sẽ có thể sống ở tiểu viện gần hồ, mở cửa là có thể nhìn cảnh sắc bên hồ, gió mát lướt qua, cảnh đẹp vô cùng.

Trác Phi Dương tâm trí không tập trung cùng Triệu Dĩnh giao đấu xong liền quay về tiểu viện của mình, nhìn thấy Lý Việt đứng trước tiểu viện cười tít mắt đợi mình.

Hắn bước tới nói chuyện không hề khách sáo:

- Ngươi tới đây làm gì?

Lý Việt chắp tay cười nói:

- Trác sư huynh, ta tới để đưa thiệp.

- Thiệp của gã họ Sở?

Trác Phi Dương nhíu mày.

Lý Việt đưa thiệp khiêu chiến ra, cười nói:

- Trác huynh đệ có thể trả lời liền hay không?

Trác Phi Dương mở ra đọc, sắc mặt sa sầm, cười nhạt:

- Gã họ Sở đó đúng là kẻ tiểu nhân sáng nắng chiều mưa.

Hắn khiêu chiến trước mặt thì Sở Ly từ chối, vừa về tới nơi thì thiệp khiêu chiến đã được gửi tới, thay đổi chóng mặt như vậy chẳng phải đang đùa giỡn với mình đó sao!

- Vậy Trác huynh sẽ nhận lời thách đấu chứ?

- Đương nhiên!

- Được, vậy giờ Ngọ ngày mai, Đông Hoa viên chào đón hai vị!

Lý Việt cười tít mắt, nói:

- Ta còn phải gửi thiệp mời cho Triệu cô nương nữa, cáo từ!

- Không tiễn!

Trác Phi Dương hậm hực, đẩy thẳng cửa bước vào, mặc kệ Lý Việt.

Lý Việt lắc đầu bật cười, giận sôi máu rồi, Trác Phi Dương có cần phải kích động vậy không chứ?

Triệu Dĩnh sống ở một gian đại viện, trong sân xôm tụ náo nhiệt, tiếng cười nói không dứt, Lý Việt đứng ở bên ngoài gọi Triệu Dĩnh, Triệu Dĩnh vẻ mặt kinh ngạc nhận lấy tấm thiệp.

- Lý đại ca, đây là gì thế?

Triệu Dĩnh mở tròn đôi mắt hạnh.

Lý Việt cười:

- Sở huynh đệ gửi thiệp khiêu chiến Trác huynh đệ, Trác huynh đệ đã đồng ý, ngày mai hoan nghênh hai vị!

- Lại khiêu chiến ư?

Triệu Dĩnh ngạc nhiên thốt lên.

Lý Việt miễn cưỡng cười:

- Ôi… nói thực lòng, ta cũng không biết Sở huynh đệ muốn làm gì, dù sao thì Triệu cô nương cứ đi xem náo nhiệt đi.

- Lẽ nào Sở sư huynh không biết Trác sư huynh đã là thất phẩm sao?

Triệu Dĩnh nhíu mày, có phần giận dữ:

- Lẽ nào Sở sư huynh muốn tự rước khổ sở vào người sao?

- Ha ha…

- … Được rồi, ta sẽ tới.

Triệu Dĩnh nhíu mày nói, trong lòng vô cùng lo lắng.

- Vậy làm phiền Triệu cô nương!

Lý Việt chắp tay chào, quay người bước đi.

Trác Phi Dương và Triệu Dĩnh ngồi thuyền tới Đông Hoa viên, Lý Việt đang đợi dưới gốc liễu bên bờ, giờ tay vẫy.

http://tieulun.hopto.org

- Gã họ Sở đâu?

Trác Phi Dương cảnh giác nhìn xung quanh.

Triệu Dĩnh xúng xính trong bộ xiêm y màu xanh ngọc, xinh đẹp dịu dàng, có chút lo lắng.

Đông Hoa viên là Hoa viên của tam tiểu thư Tiêu Kỳ, không được mời không thể xông vào, nếu không được Sở Ly và Lý Việt đồng ý mà đã vào đảo, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sở sư huynh lợi dụng điểm này, cho dù giết Triệu sư huynh cũng không có tội, chỉ sợ Sở sư huynh thực sự làm chuyện dại dột.

Trác Phi Dương lớn tiếng gọi:

- Gã họ Sở kia, Trác gia của ngươi tới rồi, còn không mau ra nghênh đón!

Nói xong, con thuyền nhỏ đã ghé sát bờ.

Lý Việt chắp tay cười nói:

- Trác huynh, xin bình tĩnh, Sở huynh đệ đang pha trà chờ đón hai vị ghé thăm, hãy đi theo ta!

Trác Phi Dương lạnh mặt, hậm hực một tiếng, quay đầu nói:

- Tri Tiết, ngươi đứng ở đây.

Tri Tiết nghiêm túc gật đầu:

- Ta hiểu rồi, công tử!

Trác Phi Dương và Triệu Dĩnh nhảy lên bờ, đi vào trong theo Lý Việt, chả

mấy chốc đã tới tiểu viện của họ, Trác Phi Dương hai mắt mở to, nhìn trái ngó phải, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Triệu Dĩnh thì hiếu kì nhìn ngắm xung quanh, Đông Hoa viên quả danh bất hư truyền, trăm hoa đua nữa, cảnh sắc tươi đẹp!

Trong tiểu viện, Sở Ly ngồi bên bàn đá thất thần, trên bàn bày sẵn bốn chén trà nóng, khói trắng bốc lên, hương trà ngào ngạt.

Hắn đang tu luyện Bích Hải Vô Lượng công, là bộ tâm pháp nội công mà hắn đã chọn lựa kĩ lưỡng. Mạnh mẽ bá đạo, giống như sóng lớn phóng lên không trung, mỗi khi vận công một vòng, nếu chỉ khống chế không thi triển sẽ cộng dồn một tầng, tối đa có thể cộng dồng chín tầng, phát huy sức mạnh gấp chín lần của bản thân.

Công pháp có uy lực mạnh như vậy, cũng có nhược điểm chí mạng, chưa sát thương người khác đã sát thương chính bản thân mình, cùng nhau hủy diệt, phá hủy kinh mạch trong tích tắc.

Hắn dám chọn môn công pháp này, một là vì Tẩy Mạch quyết là một bí pháp thượng thừa tôi luyện kinh mạch, hai là vì khả năng hồi phục tinh khí của cỏ cây rất mạnh.

Tẩy Mạch quyết sơ cấp và Khô Vinh kinh tăng cấp, giúp kinh mạch của hắn dẻo dai hơn người thường, Bích Hải Vô Lượng Công có thể phát huy tối đa sở trường của mình.

Hắn còn chọn một môn Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, một môn Phi Đao Đao quyết, tập trung nội lực xung quanh vào một đao, lập tức phán định thắng thua, đối phương chết, hoặc mình chết.

Bích Hải Vô Lượng công kết hợp Xá Thân Tuyệt Mệnh đao có thể phát huy sức mạnh gấp nhiều lần.

http://tieulun.hopto.org

Nghe tiếng bước chân, nội lực của hắn tan đi, ánh mắt ảm đạm hắn, không hề bộc lộ tinh khí, chẳng khác gì với người chưa từng luyện nội công tâm pháp.

Ba người bước vào tiểu viện, Sở Ly đứng dậy chắp tay, mỉm cười:

- Triệu sư muội hạ cố tới chơi khiến cảnh sắc nơi đây thêm rạng rỡ, mau ngồi xuống thưởng thức trà do Lý huynh trồng!

Trác Phi Dương hậm hực:

- Gã họ Sở kia, trà của ngươi đã bỏ thứ gì vào sao?

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử, ngươi tưởng rằng ai cũng như ngươi sao?

- Gã họ Sở kia, đừng mồm năm miệng mười, mau lên, ra tay đi!

Trác Phi Dương không muốn đấu võ mồm với hắn, chỉ có thua không thể thắng, tự chuốc bực bội.

Sở Ly nâng chén trà đưa cho Triệu Dĩnh:

- Trác Phi Dương, lần này cá cược là gì đây?

- Đừng giở trò này nữa, muốn đánh thì đánh, không đánh thì nhận thua.

Trác Phi Dương bĩu môi nói:

- Chỉ biết giở âm mưu thủ đoạn!

Sở Ly nghiêng đầu cười nói:

- Ăn một vố khôn ra nhiều, ngươi biết điều rồi đấy!

Trác Phi Dương cười nhạt:

- Gã họ Sở kia, ngươi không nắm chắc phần thắng, trong lòng chột dạ, sợ rồi hả?

- Ồ…?

- Thực sự dám ra tay, hà tất phải bày vẽ nhiều trò!

- Nói cũng đúng.

Trác Phi Dương hằn giọng:

- Nếu không, ngươi nhận thua luôn đi, tránh lát nữa bị ta đánh cho khóc cha khóc mẹ!

- Ha ha…

- Gã họ Sở kia, chỉ cần ngươi đồng ý với ta một điều kiện, ta sẽ không làm khó dễ ngươi!

- Việc gì?

- Hủy bỏ vụ cá cược trước đây!

- Ha ha…

- Gã họ Sở kia, đừng cái kiểu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu thực sự ra tay, ta nhất định sẽ phế bỏ ngươi, lần này là do ngươi chủ động khiêu chiến!

Trác Phi Dương nghiên răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly rút thanh kiếm trên bàn, đứng dậy tới giữa tiểu viện:

- Vậy bắt đầu thôi!

- Ha ha, náo nhiệt quá!

Một tiếng cười giòn tan đột ngột vàng lên.

Trác Phi Dương quay đầu, mặt lập tức biến sắc, vội vàng chắp tay, cung kính chào hỏi:

- Chào Tô tổng quản!

Sở Ly và Triệu Dĩnh, Lý Việt cũng vội chào hỏi.

Tô Như xinh đẹp đứng ngoài cửa, xiêm y vàng đào tung bay trong gió, nụ cười rạng rỡ làm sáng bừng cả tiểu viện.

- Đang làm gì vậy?

Tô Như mỉm cười hỏi, đưa mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nhìn Sở Ly, cung kính đáp:

- Bẩm tổng quản, Sở Ly gửi chiến thư cho ta, ta đành tới ứng chiến!

- Ra chiến thư? Sở Ly gửi thư khiêu chiến cho ngươi?

Tô Như tròn mắt.

- Đúng vậy.

Trác Phi Dương cung kính gật đầu:

- Không dám giấu giếm tổng quản!

http://tieulun.hopto.org

- Sở Ly, ngươi hồ đồ rồi ư?

- Tổng quản, ta muốn chiêm ngưỡng phong thái của thiên tài!

- Ngươi là thị vệ!

- Ta thích luyện võ.

- Ngươi chưa luyện nội công, khiêu chiến gì chứ, muốn chuốc khổ vào thân ư?

- Thua cũng không sao.

Trác Phi Dương nhìn Sở Ly, lại lén nhìn Tô Như.

Tô Như xinh đẹp rạng ngời, hắn không dám nhìn thẳng, chỉ nghe ra được nàng rất lo lắng cho Sở Ly, càng thêm đố kị, giận dữ, trong lòng điên cuồng gào thét: Phế bỏ hắn, nhất định phải phế bỏ hắn!

Chả trách gã họ Sở này dám khiêu chiến mình, thì ra có bùa hộ thân!

Hắn càng dám chắc mình có thể thắng, cười nhạt lườm Sở Ly, rồi quay đầu nhìn Tô Như:

- Tô tổng quản, đao thương không có mắt, lúc ra tay khó tránh mất đi chừng mực.

Sở Ly nói:

- Thực sự có thể giết được ta thì cũng xem như ngươi có bản lĩnh, tổng quản sẽ không truy xét!

- Liều lĩnh quá!

http://tieulun.hopto.org

Tô Như sa sầm mặt.

Trác Phi Dương vội vàng nói:

- Thế thôi vậy, thi đấu thế này cũng không có ý nghĩa gì, không giống với thực sự ra tay tàn sát!

Tô Như bênh vực Sở Ly, nếu ra tay thực sự, e rằng sẽ không được yên!

Sở Ly cười nói:

- Sợ rồi sao, Trác Phi Dương?

Trác Phi Dương lập tức nổi giận:

- Buồn cười!

- Tổng quản, xin hãy rời khỏi trận!

Sở Ly chắp tay nhìn Tô Như mỉm cười.

Tô Như trừng mắt nhìn hắn, giận dỗi nói:

- Ta mặc kệ mấy việc linh tinh của các ngươi!

- Trác Phi Dương, ra tay đi, thua rồi thì đừng tìm cớ nữa nhé!

- Xem nắm đấm của ta đây!

Trác Phi Dương thét lên một tiếng, hóa cơn giận dữ và đố kị thành nộ quyền, lao đi nhanh như cắt.

Sở Ly nghiêng người lùi lại một bước, khẽ giương mũi kiếm lên.

Trác Phi Dương gập người tránh kiếm, tung quyền bên trái, nhanh hơn

hiểm hóc hơn.

Mũi kiếm của Sở Ly quét ngang, đợi trước ở vị trí xuống quyền, Trác Phi Dương đành phải di chuyển vị trí quyền, thay đổi chiêu thức, lập tức mất đi ưu thế, kiếm của Sở Ly luôn chiếm trước thời cơ, buộc Trác Phi Dương phải không ngừng thay đổi chiêu thức.

Mười mấy chiêu qua đi, Trác Phi Dương bực bội muốn thét thật lớn, thậm chí có ý định điên cuồng là dùng nắm đấm chịu kiếm cũng phải cho Sở Ly một đấm.

Tô Như khẽ nhíu mắt.

Nàng nghe nói kiếm pháp của Sở Ly rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại tới vậy, nắm đấm của Trác Phi Dương nhanh như gió, vượt qua phản ứng của người thường, Sở Ly không có nội lực, dựa vào kiếm pháp vẫn có thể áp đảo Trác Phi Dương, đúng là kỳ tài kiếm pháp!

Nếu như hắn ta luyện nội lực, tốc độ và sức mạnh tăng lên, theo dự đoán của nàng, thậm chí có thể so sánh với hộ vệ lục phẩm.

Kỳ tài như vậy lại không thể luyện võ, thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Nàng bất giác lắc đầu.

Trác Phi Dương cố kìm nén để không giận dữ thét lên, phát động toàn lực, nắm đấm mỗi lúc một nhanh.

- A!

Đột nhiên hắn kêu lên thảm thiết, tốc độ chậm lại, mũi kiếm dừng lại trước cổ họng của hắn, khí lạnh xuyên ngang qua cổ.

Cổ Trác Phi Dương cứng đờ, sắc mặt sa sầm khó coi, nhìn trừng trừng Sở

Ly.

Sở Ly mỉm cười, thu kiếm:

- Trác Phi Dương, ngươi thua rồi!

- Ngươi…

Trác Phi Dương nhìn hắn trừng trừng.

- Không phục, đấu tiếp không?

- Đánh lại!

Sở Ly cười:

- Thật vô sỉ!

- Là ta sơ ý, có dám đánh lại không?

Trác Phi Dương gầm lên.

Tô Như nhíu mày.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Trác sư huynh!

- Nhưng…

Trác Phi Dương thực sự không nuốt được cục tức này.

Bản thân mình cố gắng nỗ lực, bế quan liều mạng tu luyện, cuối cùng vượt qua lầu ba, trở thành hộ vệ thất phẩm, cuối cùng có thể nở mày nở mặt, có thể dạy dỗ tên họ Sở này. Nào ngờ tên họ Sở này khó đối phó tới vậy, thất

phẩm cũng không đánh lại được hắn!

Hắn cho rằng Sở Ly chắc chắn đã dùng một loại thuốc kích thích tiềm lực nào đó, nếu không sẽ không thể nhanh như vậy, không luyện nội lực, sao có thể nhanh như vậy?

Chỉ cần kéo dài thời gian tới khi thuốc hết tác dụng, gã họ Sở này nhất định sẽ về lại nguyên dạng, thảm bại dưới tay mình!

Sở Ly nói:

- Nếu không phục thì đánh lại!

Trác Phi Dương nói:

- Nghỉ một lát rồi tính, ngươi không có nội lực, tránh để tới khi thua lại nói ta đánh luân phiên ức hiếp ngươi, không chịu nhận thua!

- Ta không trơ tráo tới vậy!

Trác Phi Dương mặt dày, nói với Tô Như:

- Tô tổng quản cười chê rồi!

Tô Như nói:

- Trác Phi Dương, việc hôm nay cần giữ bí mật, không được nói với ai!

- … Được.

Trác Phi Dương không hiểu nhưng cũng không hỏi gì.

Tô Như quan sát Trác Phi Dương:

- Ngươi trẻ tuổi như vậy có thể đạt tới thất phẩm, thật hiếm có!

- Thật hổ thẹn.

Trác Phi Dương gượng cười ngại ngùng.

Tô Như nói:

- Nhất thời thắng thua có là gì, thiên phú của ngươi tốt, sẽ càng ngày càng mạnh lên, không cần phải so đo thắng thua!

- Vâng.

Trác Phi Dương ngoan ngoãn gật đầu.

Tô Như không nói gì với hắn nữa mà quay ra nói chuyện với Triệu Dĩnh.

Phủ Quốc Công có không ít nữ hộ vệ, đại đa phần bảo vệ nữ giới trong phủ, cho dù đi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng không nguy hiểm lắm.

Triệu Dĩnh võ công cao, nhưng không đủ tàn nhẫn, không thích hợp chủ động tấn công, vì thế trước giờ vẫn ở trong phủ, rất ít khi đi làm nhiệm vụ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hộ Vệ

Sau một canh giờ, Trác Phi Dương lại tiếp tục khiêu chiến, kết quả hắn vừa xuất chiêu, lập tức bị ăn một kiếm, sắc mặt sa sầm khó coi.

Nhát kiếm này đâm vào vai hắn, khiến tay hắn không thể cử động.

Hắn nghiến răng, sắc mặt tái nhợt, không nói câu nào, quay người bước đi, thậm chí mặc kệ Tô Như và Triệu Dĩnh, ôm chặt vai bỏ về.

Triệu Dĩnh khi lên thuyền còn giận dữ lườm Sở Ly một cái, không ngờ Sở sư huynh gian xảo tới vậy, bản thân mình cũng bị lừa, khiến mình lo lắng vô ích một phen.

Sở Ly mỉm cười áy náy.

Đợi chiếc thuyền nhỏ mất hút, khi hắn quay đầu lại thì thấy đôi mắt đang cười của Tô Như.

Tô Như mím môi mỉm cười:

- Sở Ly, ngươi thích Triệu Dĩnh?

Sở Ly mỉm cười.

Tô Như khẽ cười:

- Xem ra Trác Phi Dương cũng thích nàng ấy, hai ngươi đứng cạnh nhau, Trác Phi Dương có ưu thế hơn.

Sở Ly không nói gì.

Tô Như mỉm cười dịu dàng nhìn hắn:

- Triệu Dĩnh có vẻ rất được yêu mến.

- Nàng ấy xinh đẹp, dịu dàng, lương thiện, có người đàn ông nào không thích?

Sở Ly thở dài, trong lòng rầu rĩ, Triệu Dĩnh không hề thích mình.

- Ngươi nghĩ rằng ngươi có hi vọng không?

- Đương nhiên!

- Ta thấy khó đấy!

Tô Như mím môi mỉm cười, nói:

- Ngươi có thể tranh được với Trác Phi Dương không?

- …

Sở Ly nhíu mày.

Trác Phi Dương không chỉ là thiên tài xuất chúng, tướng mạo tuấn tú, được nữ giới yêu thích hơn mình, hắn không muốn tự lừa dối mình, quả thực hắn không bằng Trác Phi Dương, hơn nữa các cô nương đều thích kiểu người như Trác Phi Dương, vô cùng nam tính, cuốn hút hơn nữa, mình đứng trước Trác Phi Dương liền trở lên nhạt nhòa.

Rất may là Triệu Dĩnh không phải cô nương bình thường, tính tình lương thiện, đồng cảm với kẻ yếu.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà giờ đây Trác Phi Dương là kẻ yếu, nàng ấy có khi nào sẽ quay lại đồng cảm với hắn không, đây đúng là một vấn đề.

- Nản lòng thất vọng rồi sao?

Tô Như cười tươi nói, đôi mắt trong veo nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu, nói:

- Ta sẽ không từ bỏ đâu!

- Vậy mới đúng chứ!

Tô Như cười nói:

- Từ bỏ thì không giống với tính cách Sở Ly ngươi!...Có cần ta giúp đỡ không?

Sở Ly nhướn máy nhìn nàng.

Tô Như cười nói:

- Không tin ta có thể giúp được sao?

- Đa tạ tổng quản!

Sở Ly chắp tay vái sâu:

- Phiền tổng quản giúp ta một tay!

Khi nhờ cậy người khác phải dứt khoát nhờ cậy, da mặt phải dày, không trả giá sao có thể có được người đẹp!

Tô Như cười khúc khích, cười nửa chừng liền lắc đầu:

- Đám đàn ông các ngươi… thật là!

Sở Ly mắc cỡ cười nói:

- Không thể trừng mắt nhìn người con gái mình thích bị gã đàn ông khác cướp mất? Huống hồ Trác Phi Dương đâu phải đối tượng tốt, ta không thể nhìn Triệu sư muội nhảy vào hố lửa!

- Ta còn không biết tâm tư của các ngươi sao?

Tô Như trợn mắt lườm hắn, nói:

- Đàn ông các ngươi cho rằng chỉ có mình mới xứng với mĩ nhân, không được theo người đàn ông khác!

Sở Ly cười hai tiếng.

Tô Như khẽ nói:

- Được rồi, không đùa với ngươi nữa, lần này ta tới là có việc!

- Vâng!

Sở Ly nghiêm sắc mặt.

Tô Như nhìn xung quanh một lượt, Lý Việt không có ở đây, chỉ có hai người họ đứng bên bờ hồ, gió thổi nhè nhẹ, nước hồ trong lành, rộng rãi yên tĩnh.

- Thần Tiên Tu ngươi có thể trồng đại trà không?

- Nếu như không sợ hủy hoại đất đai thì không vấn đề gì.

- Vậy thì được, lần này cần một lượng lớn Thần Tiên Tu, ngươi hãy nhanh

chóng trồng đi!

- Bao nhiêu?

- Ít nhất hai mươi mẫu!

- Hai mươi mẫu?

Sở Ly nhíu mày nhìn nàng:

- Hai mươi mẫu đất này sẽ hoang phế, ít nhất năm năm mới có thể hồi phục trở lại!

- Ừ!

- …Tốt nhất chọn trồng ngoài phủ, hơn nữa đất đai càng màu mỡ càng tốt.

- Cứ làm vậy đi!

Tô Như khẽ gật đầu, trầm ngâm nói:

- Việc này cần phải giữ bí mật!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Nhìn thần thái của Tô Như có thể biết rằng việc này không thể công khai.

- Ở Thập Vạn Đại Sơn có một sơn cốc, rất kín đáo, ngươi tới đó trồng, đất đai ở đó rất màu mỡ.

- Được.

Sở Ly gật đầu không do dự.

- Việc này phải giữ bí mật, không được để người khác chú ý tới.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như lắc đầu:

- Nhưng cũng không thể để sảy ra sai sót, vì thế ta định sắp xếp một hộ vệ cho ngươi.

- Thêm một người thêm một phần mạo hiểm.

Sở Ly nói:

- Một mình ta là được!

- Giữa đường nhỡ không may có chuyện gì thì sao?

Tô Như liếc hắn một cái, khẽ nói:

- Ngươi có thể ứng phó được không?

Sở Ly nhướn mày, mỉm cười, nhìn về hướng con thuyền nhỏ mất hút.

Tô Như nói:

- Được, vậy để Triệu Dĩnh đi cùng ngươi!

- Đa tạ tổng quản!

Sở Ly vui mừng, chắp tay cám ơn.

- Hừm, đúng ý ngươi rồi còn gì, nhưng làm hỏng việc sẽ giáng ngươi xuống hai phẩm, Triệu Dĩnh cũng sẽ giáng xuống thành tạp dịch!

- Được!

- Đi ra ngoài gặp rắc rối, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?

- Tổng quản yên tâm, tuyệt đối không để lộ thân phận của bọn ta!

http://tieulun.hopto.org

- Coi như ngươi thông minh!

Tô Như hài lòng gật đầu, việc này giao cho Sở Ly làm cũng coi như một thử thách, xem có thể dùng hắn ta được hay không!

Sáng sớm, tại cửa Phủ Nam Quốc Công.

Ánh sáng mặt trời rạng rỡ, hai con sư tử đồng giống như sống lại, sẵn sàng chồm lên vồ mồi.

Triệu Dĩnh mặc một bộ xiêm y xanh ngọc, dắt theo một con tuấn mã màu mận chín, lặng lẽ đứng ở bên một con sư tử, nhiệm vụ lần này khiến nàng có phần tò mò.

Khi nhận nhiệm vụ, nội dung nhiệm vụ là hộ tống một người, bí mật hành động, không được nói với bất kì ai, hơn nữa cũng không nói đối phương là ai, chỉ bảo sáng sớm đợi ở cổng Nam sẽ có có người tới tìm nàng.

Nàng rất hiếu kỳ, cũng rất hào hứng, chả mấy khi có một lần ra ngoài làm nhiệm vụ.

Không biết nhiệm vụ lần này sẽ có mấy người, hộ tống ai, có thể là một nhân vật quyền cao chức trọng nào đó, chỉ có nhân vật lớn mới cần bảo mật hành tung, sợ người khác biết.

Phủ Quốc Công rất hùng mạnh, uy danh vang khắp thiên hạ, nhưng những uy danh này đều là do đầu người gây dựng, kẻ thù rất nhiều, những người trong võ lâm rất tàn bạo, để báo thù có thể liều mạng, một khi để lộ hành tung, rất có thể bị một đám sói ác bao vây.

Bản thân mình chẳng qua chỉ là một hộ vệ cửu phẩm, lần đầu tham gia hành động bí mật thế này, nàng bất giác cảm thấy phấn khích, ánh mắt sáng lấp lánh, đợi một hồi lâu cũng không có cảm giác khó chịu.

Nàng đột nhiên nhìn thấy Sở Ly, vội vàng xua tay, ra hiệu Sở Ly đừng lại đây, mau đi chỗ khác, không cần tới chào hỏi.

Mặc dù tò mò tại sao Sở Ly cũng dắt ngựa, hình như cần ra khỏi phủ, nhưng nàng không để ý hết những việc này, một lòng một dạ quan tâm tới người cần xuất hiện, không muốn bỏ qua người đó, hoặc khiến đối phương có ấn tượng không tốt về mình.

Sở ly dắt một con ngựa màu mận chín chậm rãi bước tới trước mặt Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, khẽ giọng trách cứ:

- Sở sư huynh, huynh làm gì vậy!

Sở Ly cười nói:

- Triệu sư muội, muội đợi ai vậy?

- Không đợi ai!

Triệu Dĩnh vội nói.

Nhiệm vụ lần này rất bí mật, không thể nói cho người khác được, nàng ghi nhớ kĩ điều này.

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Đang đợi ta phải không?

- Vớ vẩn, muội không đợi ai cả!

Triệu Dĩnh đáp lời, xua tay:

http://tieulun.hopto.org

- Sở sư huynh có gì để khi khác nói, mau đi làm việc của huynh đi, muội đi ngay bây giờ đây!

Sở Ly bật cười.

Triệu Dĩnh nhíu mày liếc hắn:

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Triệu sư muội, muội đúng là đang đợi ta!

- Sở sư huynh…!

Triệu Dĩnh giậm chân giận dỗi, mặt đỏ bừng.

Sở Ly nói:

- Nhiệm vụ lần này của muội là hộ tống ta!

- Hả…?

Triệu Dĩnh mở tròn mắt.

Sở Ly gật đầu nói:

- Đúng vậy, là hộ tống ta, nhiệm vụ bí mật.

- Đúng… đúng là huynh sao?

Triệu Dĩnh chớp mắt, ngạc nhiên chỉ vào hắn.

Sở Ly cười nói:

- Trên thư nhiệm vụ của muội có chữ Ly đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Dĩnh nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Trên người muội có thẻ bài phủ Quốc Công chứ?

Triệu Dĩnh gật đầu.

- Không được mang theo, cất về đi, nhiệm vụ này không thể mang theo bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận.

- Đúng là huynh sao?

Triệu Dĩnh thất vọng hỏi.

Sở Ly bật cười:

- Mau lên đi, chúng ta cần nhanh chóng xuất phát!

- Còn có hộ vệ khác không?

- Không có, chỉ có muội, nhiệm vụ của muội rất quan trọng!

- Tại sao lại là muội?

- Trên đường đi sẽ giải thích cho muội rõ, mau hành động đi!

Sở Ly xua tay.

Triệu Dĩnh lườm hắn một cái, quay người đi vào trong phủ, thi triển khinh công nhanh chóng mất hút.

Một lát sau, nàng vội vàng trở lại, nói khẽ:

- Đi thôi!

http://tieulun.hopto.org

Hai người lên ngựa chạy song song nhau.

Cửa Nam của phủ Quốc Công chính là cổng thành phía Bắc của Sùng Minh Thành, hai người chậm rãi đi trong Sùng Minh Thành, xung quanh xe ngựa tấp nập, vô cùng náo nhiệt, cả Sùng Minh Thành giống như một cái chợ náo nhiệt, náo nhiệt hơn bình thường.

- Tại sao chỉ có một mình muội?

- Không để người khác chú ý tới, nhìn chúng ta giống như một đôi tình nhân vậy, không khiến người khác để ý!

- …Ai là tình nhân với huynh chứ!

- Ha ha…

- Muội chỉ là hộ vệ cửu phẩm, võ công không ra sao!

Triệu Dĩnh có chút xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên làm nhiệm vụ bí mật, phần thưởng của nhiệm vụ bí mật gấp ba lần nhiệm vụ bình thường, không phải ai cũng có thể nhận, theo lý mà nói, mình căn bản không có tư cách nhận nhiệm vụ thế này.

- Có thể không dùng võ công thì đừng dùng võ công!

Sở Ly ngồi trên ngựa, thong thả cưỡi ngựa.

- Lỡ như có nguy hiểm thì sao?

- Chỉ có một chữ - chạy!

- Vậy thì cần muội làm gì!

http://tieulun.hopto.org

- Đóng giả tình nhân!

- Sở sư huynh…!

Triệu Dĩnh bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

- Triệu sư muội, muội không muốn nhận nhiệm vụ này ư?

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Nếu thực sự không muốn nhận, có thể đổi người.

Triệu Dĩnh lườm hắn một cái, nói khẽ:

- Ai nói không muốn nhận?

Sở Ly nói:

- Không phải muội đang giận ta đó chứ?

- Giận huynh làm gì?

- Ta đánh bại Trác Phi Dương, muội thấy không nhẫn tâm?

- Nói linh tinh gì chứ, ai không nhẫn tâm!

Triệu Dĩnh giận dỗi nói:

- Chỉ là tỉ võ thôi, Trác sư huynh là kì tài võ học, sớm muộn cũng sẽ vượt qua huynh, Sở sư huynh đừng đắc ý vậy có được không!

- Ai nói Trác Phi Dương có thể vượt qua ta?

Triệu Dĩnh bĩu đôi môi hồng đào, nàng không muốn khơi gợi vết thương lòng của Sở Ly, không tới Trúc Cơ không thể luyện nội công tâm pháp, thật

đáng thương, không nên nói toạc ra.

Sở Ly cười nói:

- Triệu sư muội rất thích Trác sư huynh sao?

Triệu Dĩnh lườm hắn một cái không nói gì.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Ai bảo Trác sư huynh có gương mặt được mọi người yêu mến chứ, ôi… không ngờ Triệu sư muội cũng là người đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

- Sở sư huynh, huynh đừng nói linh tinh có được không, ai đánh giá con người qua vẻ bề ngoài!

Triệu Dĩnh tức giận nói:

- Muội không thích Trác sư huynh!

- Ai cũng nhìn ra muội thích Trác Phi Dương!

- Ăn nói linh tinh!

Triệu Dĩnh giận dỗi nói:

- Chẳng qua muội chỉ muốn Trác sư huynh chỉ dạy, để nhanh chóng nâng cao võ công của bản thân!

- Theo hắn học hỏi chi bằng theo ta!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Hắn chỉ biết cắm đầu vào luyện công, không đọc sách, kiến thức võ học còn kém xa!

- Sở sư huynh, luyện võ là cần luyện, chỉ đọc sách không không có tác dụng!

Triệu Dĩnh không tán thành.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Triệu sư muội, muội nghĩ sai rồi!

Hai người vừa nói vừa cưỡi ngựa đi qua dòng người đông đúc, thu hút sự chú ý của người khác, chàng trai tuy không tuấn tú cho lắm, nhưng được cái khí chất hiên ngang, cô nương xinh đẹp thanh tú, nhìn khá xứng đôi.

Sở Ly không vội, hắn ngồi trên lưng ngựa ung dung ngắm cảnh, trải nghiệm không khí của cuộc sống, đã từ lâu lắm rồi không có được tâm trạng thoải mái, dễ chịu thế này, từ khi có được Khô Vinh kinh, sau khi Trúc Cơ, tâm trạng không bị kìm nén nữa, coi như đã thực sự mở lòng.

Triệu Dĩnh khẽ nói:

- Sở sư huynh, muội sai ở đâu?

Sở Ly nói:

- Mọi người cho rằng võ công mình luyện là độc nhất vô nhị, nhưng không biết rằng, đó chỉ là lặp lại con đường cũ của người đi trước, trong Diễn Võ điện có rất nhiều sách vở tu luyện, ghi chép lại những trải nghiệm tâm đắc khi tu luyện thì mọi người không đi đọc, cứ tự mình mày mò…

Hắn lắc đầu khẳng khái nói:

- Như vậy chỉ phí thời gian thôi!

- Tự mình mày mò sẽ trải nghiệm sâu hơn!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh khẽ nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Nói như muội, không cần thầy giỏi, chỉ cần một mình mình là có thể luyện rồi!

- Hừm, không nói chuyện với huynh nữa!

Triệu Dĩnh không còn lời phản bác.

Sở Ly nói:

- Triệu sư muội luyện Phi Yến kiếm pháp đúng không?

- Đúng vậy.

- Có thời gian luyện cho ta coi.

- Sở sư huynh có thể hiểu Phi Yến kiếm pháp?

- Hiểu đôi chút, xem qua vài cuốn sách ghi chép tu luyện.

- … Được.

Triệu Dĩnh đáp khẽ, đợi xem hắn ta có phải đang khoác lác hay không!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thông Cân

Hai người ra khỏi thành, phi ngựa như bay trên đường.

Đi một mạch nửa ngày đường, tới trưa mới đến một khu rừng nghỉ chân.

Sở Ly tinh thần thoải mái, hắn nhìn có vẻ không có chút nội lực, nhưng có tinh khí cỏ cây không ngừng bồi dưỡng cơ thể, làm giảm mệt mỏi, bên cạnh đó, hắn có sức mạnh tinh thần cực mạnh, vì thế không hề cảm thấy mệt mỏi.

Triệu Dĩnh có nội lực hộ thể, cũng không cảm thấy mệt mỏi, quan trọng là giữ sức cho ngựa, hai con ngựa chạy suốt nửa ngày, mồ hôi ướt sũng.

Trời nắng gắt, không thích hợp gấp rút lên đường.

Hai người ngồi tại một căn chòi nhỏ trong rừng, căn chòi nhỏ này có chút loang lổ, tiêu điều, trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, được triều đình sửa chữa để người qua lại nghỉ chân.

- Sở sư huynh, ta luyện một lượt Phi Yến kiếm pháp nhé!

Triệu Dĩnh vừa bước vào mái chòi liền vội vã rút kiếm ra khỏi bao:

- Phiền Sở sư huynh chỉ điểm!

Sở Ly thản nhiên ngồi xuống, gật đầu:

- Vậy để ta xem.

Triệu Dĩnh lườm hắn một cái, bước tới giữa mái chòi, kiếm pháp sáng loáng, trong chớp mắt đã bao phủ khắp mái chòi.

Sở Ly ngẫm nghĩ gật đầu.

Triệu Dĩnh thu kiếm, đưa mắt nhìn hắn:

- Sở sư huynh?

Sở Ly giống như xuất thần, thực ra trong đầu hắn đang tái hiện lại động tác ban nãy của nàng, lần lượt phân tích từng động tác, sau một lượt, hắn đã ghi nhớ toàn bộ, có thể diễn luyện thành thạo.

- Sở sư huynh?

Triệu Dĩnh gọi lớn.

Thấy Sở Ly ngồi ngớ người ra đó nàng không khỏi giận dữ, lẽ nào kiếm pháp của mình tệ tới vậy, không đáng để hắn ta chú ý quan sát, ngược lại ngồi đây nghĩ tới việc khác?

Sở Ly định thần trở lại, mỉm cười.

- Sở sư huynh, ta luyện có chỗ nào không đúng sao?

Triệu Dĩnh nói.

Sở Ly đứng dậy, đưa tay ra.

Triệu Dĩnh đưa kiếm cho hắn, Sở Ly cảm nhận được hơi ấm, còn có cả hương thơm lưu lại.

Hắn vung một hoa kiếm:

http://tieulun.hopto.org

- Triệu sư muội, ta thấy muội vẫn chưa chạm vào cánh cửa Phi Yến kiếm pháp, vẫn chỉ đang lóng ngóng ở ngoài cửa.

- Vậy phiền Sở sư huynh chỉ điểm!

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn, khẩu khí lớn quá, bản thân mình từng khổ luyện Phi Yến kiếm pháp một năm, thành thạo tới không thể thành thạo hơn.

Sở Ly nhẹ nhàng vung kiếm, tốc độ cực nhanh, sau đó chậm lại, lại tiếp tục vung mạnh, nhanh chậm đan xen, khoan khoái tự nhiên, giống như một con chim yến nhẹ nhàng bay trên hồ nước, lúc sà xuống mặt hồ, lúc vút lên không trung, vô cùng tự do tự tại, nhanh chậm tự nhiên.

Triệu Dĩnh nhìn chằm chặp đường kiếm không hề chớp mắt, nàng rất hiểu Phi Yến kiếm pháp, nhìn kiếm pháp của Sở Ly, mắt nàng lập tức sáng rực, giống như được mở mang đầu óc.

Sở Ly thu kiếm, mỉm cười nói:

- Hiểu chưa?

- Tiết tấu!

Triệu Dĩnh lẩm bẩm một mình.

Sở Ly cười nói:

- Ngộ tính tốt lắm, tiết tấu, đây mới chính là tinh túy của Phi Yến kiếm pháp, không thể nhanh mãi được, chim yến bay nhanh, nhưng bay nhanh mãi cũng không được, cần chậm lại rồi mới có thể nhanh hơn.

Triệu Dĩnh nhíu mày nhìn hắn:

- Sở sư huynh cũng từng luyện Phi Yến kiếm pháp sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta luyện Phá Vọng kiếm pháp.

- Là Phá Vọng kiếm pháp mà Trác sư huynh luyện?

Sở Ly cười đáp:

- Đúng, ta nghe nói hắn luyện cái này nên mới luyện, phá vỡ toàn bộ những thứ vô căn cứ, chỉ thẳng vào lòng người, cảnh giới cực cao.

- Sở sư huynh, huynh thật xấu xa!

Triệu Dĩnh hậm hực.

Sở Ly bật cười, đưa kiếm cho nàng.

Triệu Dĩnh đón lấy kiếm, thuận thế luyện hai lượt, lưỡi kiếm phát sáng, mỗi lúc một phấn khích, nàng không ngờ sau khi được Sở ly chỉ bảo đôi điều, kiếm pháp của mình lập tức tăng lên một cảnh giới.

Hắn ta nói đúng, bản thân mình trước đây đúng là chưa chạm vào tới cửa của Phi Yến kiếm pháp, đây mới là Phi Yến kiếm pháp thực sự!

Đáng tiếc trước đây luyện tập với Trác sư huynh lâu như vậy, mà Trác sư huynh cũng không nhìn ra điểm này, bản thân mình cũng không lĩnh ngộ được, nếu không có lẽ đã tới bát phẩm rồi, luyện Phi Yến kiếm pháp tới cảnh giới này là có hi vọng thông qua bát phẩm!

Sở Ly quan sát xung quanh, xem có linh thảo hay không, linh khí của mỗi gốc cây đều hòa trộn với hắn, trong vòng trăm mét, không bỏ xót chỗ nào, đột nhiên hắn nhướn mày, đứng dậy rời khỏi mái chòi, tới bên một cây cỏ nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Cây cỏ nhỏ này nằm trong một khóm cỏ lớn, chả khác gì với những cây cỏ dại bình thường, không mấy nổi bật, nếu quan sát kĩ sẽ phát hiện ra nó sẽ xanh hơn một chút, cân đối hơn, giống như một cảnh đẹp độc đáo, Sở Ly cảm thán một tiếng, vận may của mình tới thật rồi!

- Đây là cái gì?

Một làn hương nhè nhẹ thổi tới, Triệu Dĩnh hiếu kỳ lại gần xem.

- Thông Cân thảo.

Sở Ly đáp, sau đó chìa tay ra:

- Mượn kiếm của muội dùng một lát.

Triệu Dĩnh đưa kiếm cho hắn.

Ánh kiếm lóe lên, cây cỏ nhỏ bị nhấc lên, kèm theo nó là sợi rễ rất dài, rơi xuống tay Sở Ly.

Hắn quan sát tỉ mỉ, mỉm cười, trả lại kiếm cho Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh lấy một chiếc khăn lụa trắng lau kiếm:

- Cái này có tác dụng gì vậy?

- Có thể tăng cường kinh mạch!

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Nhưng là một thứ chỉ có thể may mắn gặp chứ không phải cứ cầu là có, có cái này, thời gian Trúc Cơ sẽ rút ngắn đi nhiều!

- Thật không vậy?

Triệu Dĩnh dừng lau kiếm, ngạc nhiên hỏi:

- Thực sự có thể hỗ trợ Trúc Cơ sao?

Nếu như vậy, giá trị của Thông Cân Thảo này là rất lớn.

Sở Ly đáp:

- Cần phải kết hợp với một loại thuốc.

- Vậy ăn cái này, Sở sư huynh có thể đạt tới Trúc Cơ không?

Sở Ly cười không trả lời.

- Không ngờ thứ này thần kỳ như vậy…

Triệu Dĩnh hiếu kì quan sát nhành cỏ nhỏ, nhành cỏ mỏng manh, rễ vừa thô vừa dài.

Sở Ly cười nói:

- Nhìn thấy chia đôi, luyện thành thuốc xong chia cho muội một viên.

- Muội không cần.

Triệu Dĩnh vội vàng xua tay.

- Có thể tăng cường kinh mạch, tăng tốc độ tu luyện.

Bạn- đang đọc truyện- tại iREAD.-v-n

- Thực sự thần kỳ vậy ư?

- Đương nhiên!

- Nếu như kinh mạch của muội mạnh lên, chẳng phải tu luyện sẽ nhanh lên sao?

- Đương nhiên!

Triệu Dĩnh gật đầu, nội lực hoành hành bá đạo, kinh mạch có sức chịu đựng giới hạn, vận công tới số lần nhất định sẽ dừng lại để kinh mạch nghỉ ngơi, nếu không sẽ sụp đổ, bị thương.

Nếu như kinh mạch mạnh lên, thời gian tu luyện có thể tăng lên, có thể nhanh chóng tăng cảnh giới.

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Vậy muội có lấy không?

Triệu Dĩnh suy nghĩ một lát, liếc nhìn hắn hậm hực:

- Không cần!

Sở Ly bật cười, không nói gì thêm, gói nó lại cất vào trong ngực, dùng linh khí bồi dưỡng, sinh khí không bị mất đi, công hiệu sẽ mạnh hơn.

- Chúng ta gặp thành sẽ vào xem sao, chắc sẽ có Địa Long thảo.

- Được.

Hai người nhanh chóng lên đường, tới chập tối thì phi ngựa vào một tòa thành nhỏ - Bạch Vân thành.

Hai người tìm tới ‘Nhà trọ Hữu Lai’, lấy một tiểu viện, sau đó Sở Ly để Triệu Dĩnh đi nghỉ ngơi, hắn tới quầy thuốc trong thành xem có thể tìm được Địa Long thảo hay không, Triệu Dĩnh hiếu kỳ kiên quyết đòi đi theo hắn.

Thế là hai người thay bộ đồ thoải mái dễ chịu, dạo bước ra khỏi nhà trọ Hữu Lai.

Hoàng hôn buông xuống, tòa thành khoác lên mình một lớp hào quang.

Bước giữa dòng người đông đúc, hai người đều rất thảnh thơi, tự tại.

Triệu Dĩnh hiếu kỳ nhìn ngắm xung quanh, chưa từng có nhiệm vụ nào thoải mái, nhẹ nhàng thế này, thi thoảng nàng lại đưa mắt nhìn những món đồ bày biện ở các sạp hàng.

Sở Ly thấy nàng thích liền mua luôn, chả mấy chốc đã mua hai túi đồ lớn.

- Sở sư huynh, đừng mua nữa, chút tiền công của huynh…

- Muội không biết ta phẩm mấy rồi sao?

- Không phải cửu phẩm sao?

Triệu Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Sở Ly xòe sáu ngón tay ra, mỉm cười.

- Không phải chứ?

Triệu Dĩnh mở tròn mắt.

Sở Ly cười nói:

- Về lại phủ muội sẽ biết.

- Sao lại thế nhỉ…?

Triệu Dĩnh không dám tin, đôi mắt long lanh không ngừng nhìn qua nhìn lại trên mặt hắn.

http://tieulun.hopto.org

- Lấy công trạng siêu việt để giành phẩm cấp mà thôi, đâu có gì lạ nhỉ?

Sở Ly cười nói:

- Nhìn đường kìa!

Hắn kéo vội cánh tay trái của nàng, tránh để hai đứa nhỏ va vào, chúng mãi nô đùa, không để ý xem có va vào người khác hay không.

Triệu Dĩnh sững người, vội vàng rút cánh tay ra khỏi tay của hắn, đỏ mặt thẹn thùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly thu tay lại:

- Đi thôi, tới quầy thuốc phía trước xem sao!

- Được!

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu.

Hai người đi thẳng tới một quầy thuốc lớn, Sở Ly cần Địa Long thảo.

Quầy thuốc này có Địa Long thảo, giá cả không quá đắt, Sở Ly không hề do dự mua liền một cây, sau đó cùng Triệu Dĩnh trở về tiểu viện ở nhà trọ.

Triệu Dĩnh nghỉ tại gian phòng phía Tây, Sở Ly nghỉ tại gian chính.

Triệu Dĩnh ngắm nghía các món đồ mua được ở gian phòng phía Tây, thi thoảng lại bật cười.

Sở Ly thì nghiền giã hai cây thảo dược ở gian chính, trộn lại với nhau, rồi lại thêm một ngọn linh thảo vào, chắt lấy nước, trộn với mật ong, làm thành bốn viên mật hoàn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Dĩnh đang luyện kiếm, Phi Yến kiếm pháp mềm mại, uyển chuyển, kiếm quang sáng loáng, Sở Ly đẩy cửa bước ra, vươn vai, hít thở không khí trong lành, căng tràn lồng ngực.

Triệu Dĩnh mặc một bộ xiêm y thoải mái màu xanh ngọc, tôn nên đường nét cơ thể thướt tha, tư thế mạnh mẽ.

Sở Ly ngồi bên bàn đá.

Một lát sau, Triệu Dĩnh thu kiếm, hai má ửng hồng, vô cùng kiều diễm.

- Sở sư huynh, ngủ có ngon không?

Nàng cho kiếm vào bao.

- Cũng được.

Sở Ly lấy một chiếc lọ sứ từ trong ngực ra đưa cho Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh vội nhận lấy, ngạc nhiên hỏi:

- Đã luyện xong rồi ư?

Sở Ly gật đầu:

- Tổng cộng có bốn viên, muội một nửa ta một nửa, uống nhanh đi, tránh để thuốc mất đi tác dụng!

- Muội không cần!

Triệu Dĩnh vội xua tay, trả lại lọ sứ.

Sở Ly không cầm:

- Bảo muội nhận thì muội cứ nhận đi!

http://tieulun.hopto.org

- Muội không cần!

Triệu Dĩnh kiên quyết nói:

- Huynh cần cái này.

Không thể luyện nội công là nguồn gốc đau khổ của hắn, thuốc này có thể giúp được hắn ta, sao mình có thể tham lam được chứ?

Sở Ly đành thở dài, nhận lại, mở nắp lọ ra, đổ hai viên thuốc màu xanh ra, viên thuốc to chừng móng tay út, sau đó khẽ thò tay, cả người Triệu Dĩnh lập tức cứng đờ, bị điểm huyệt đạo, nàng kinh ngạc tròn mặt, khẽ há miệng.

Sở Ly liền búng hai viên thuốc vào miệng nàng, sau đó vỗ lưng nàng, cuối cùng lùi lại.

Triệu Dĩnh có thể vận động trở lại, ho mạnh mong có thể ho ra nhưng đều vô dụng, thuốc vừa vào miệng là tan, hóa thành hai làn hơi thơm di chuyển trong cơ thể, chỉ trong chớp mắt đã di chuyển được một vòng, hóa thành công hiệu của thuốc.

- Sở sư huynh…!

Triệu Dĩnh giận dữ, trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly vỗ tay cười:

- Được rồi, giải quyết xong!

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn tỏ vẻ bất mãn.

Sở Ly nói:

- Lườm tiếp sẽ rơi con ngươi đó!

http://tieulun.hopto.org

- Huynh thật quá đáng!

Triệu Dĩnh nổi cáu nói.

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, mau vận công đi, đừng lãng phí công dụng của thuốc.

Triệu Dĩnh lườm hắn, quay người bước vào trong phòng, Sở Ly mỉm cười, cũng quay lại phòng luyện hóa công hiệu của thuốc.

Đây là một phương thuốc cổ - Tôi Thể tán, sau này do Thông Cân thảo rất khó tìm nên đã thất truyền.

Thông Cân thảo do cỏ dại biến dị hình thành, chính là đột biến gen mà đời sau nói, không thể trồng thêm, lại không khác cỏ dại là bao, dường như không có ai nhận ra.

Do Sở Ly có Khô Tâm kinh, linh khí giao cảm, mới có thể tìm được Thông Cân thảo, hắn tin rằng trên thế gian này có rất nhiều Thông Cân thảo, chỉ là không ai tìm ra mà thôi.

Uống xong hai viên thuốc, lập tức có cảm giác khác biệt, kinh mạch ổn định, nội lực di chuyển nhanh hơn, quả nhiên là phương thuốc thần kì.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mãnh Hổ

Sở Ly luyện hóa xong công hiệu của thuốc, đẩy cửa bước ra, ánh sáng mặt trời rạng rỡ, đã một canh giờ trôi qua.

Cánh cửa gian phòng phía Tây cũng mở ra, Triệu Dĩnh bước ra khỏi cửa, trừng mắt nhìn Sở Ly, nói:

- Sở sư huynh, tạ ơn!

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của bản thân mình, kinh mạch dẻo dai hơn hai phần, nội lực cũng thông suốt hơn, di chuyển dễ dàng hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.

Như vậy, võ công của mình sẽ có thể tăng lên hẳn, trở về nhất định có thể thông qua bát phẩm!

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta đi ăn cơm trước rồi lên đường.

- Được.

Triệu Dĩnh gật đầu.

Tiểu nhị mang bữa sáng tới, hai người ăn tại bàn đá, sau đó tiếp tục lên đường.

Vừa ra khỏi thành, hai người phi ngựa như bay.

Trên đường không có người qua lại, ngựa của hai người phi rất nhanh, mặc dù vậy cũng không cản trở hai người nói chuyện.

Sở Ly kể về một số câu chuyện thú vị mà mình nghe được, nhanh chóng khiến Triệu Dĩnh quên đi cơn cáu giận, tiếp tục cười nói.

Sở Ly đọc rất nhiều sách, truyện lạ muôn nơi kể không hết, truyện cổ võ lâm nắm rõ như lòng bàn tay, khiến Triệu Dĩnh nghe vô cùng hào hứng, quên hết mọi thứ khác.

Đợi tới giữa buổi, Sở Ly đột ngột dừng ngựa lại, Triệu Dĩnh cũng vội ghì cương ngựa, quay người hỏi:

- Sở sư huynh, sao vậy?

Sở Ly chỉ tay về đỉnh núi trùng điệp phía xa:

- Đây là Mãnh Hổ sơn.

- Mãnh Hổ sơn thì làm sao?

Triệu Dĩnh quan sát dãy núi.

- Mãnh Hổ sơn có một khu Mãnh Hổ trại.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Đó là một sơn trại thực lực không tồi, thường cướp bóc người đi đường.

Triệu Dĩnh giật mình:

- Có khi nào chúng ta sẽ gặp cướp không?

- Không thể không đề phòng.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì phải làm sao? Đi đường khác à?

- Chỉ có con đường này thôi.

- Vậy thì xông qua thôi!

Triệu Dĩnh đặt tay lên kiếm:

- Cùng lắm thì đánh thôi!

Võ công của nàng tăng lên, trong lòng sớm đã muốn tìm cơ hội ra tay, muốn trải nghiệm xem rốt cuộc võ công mạnh tới mức nào nên không hề có chút sợ hãi.

Sở Ly lắc đầu:

- Mãnh Hổ trại có tiên thiên cao thủ.

Triệu Dĩnh mặt biến sắc, hạ kiếm xuống.

Tiên thiên cao thủ, họ không phải đối thủ, nội lực của tiên thiên cao thủ có thể phóng ra ngoài, mượn vật truyền lực, võ công của nàng có mạnh thế nào đi nữa cũng không thể thắng được!

Cho dù Sở sư huynh kiếm pháp có lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể đánh thắng tiên thiên cao thủ!

- Cẩn thận một chút, đi thôi.

- Nhất định phải đi sao?

- Lẽ nào đi về?

- …Ừ, vậy đi thôi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cưỡi ngựa chậm rãi, bước tới Mãnh Hổ sơn, hai bên đường cây cối um tùm, sau rừng là núi non trùng điệp, địa thế hiểm trở, có khí thế dễ thủ khó công, chọn nơi này dựng trại là một lựa chọn cực kỳ sáng suốt.

Sở Ly vừa đi vừa nói:

- Triệu sư muội, đợi lát nữa nếu ra tay, đừng nể nang gì.

Triệu Dĩnh nghi hoặc.

Sở Ly nói:

- Một khi không đánh chết sẽ thu hút tiên thiên cao thủ tới, sẽ rất phiền phức đấy!

- Được!

Triệu Dĩnh đành gật đầu.

Hai người đi tiếp chừng một lúc, Sở Ly cau mày, quay đầu ra hiệu cho Triệu Dĩnh, Triệu Dĩnh gật đầu hiểu ý đồ của hắn, phía trước có mai phục.

Sở Ly thúc ngựa, chắp tay:

- Vị bằng hữu trước mặt, xin hãy xuất hiện.

Triệu Dĩnh rút kiếm, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

- Ha ha…

Một tiếng cười lớn vang lên.

Cành cây rung chuyển, sáu đại hán bước ra từ rừng cây, đứng chặn trước mặt họ mười mét, tất cả đều để đầu trọc, sáu gã đầu trọc bóng lộn dưới ánh

nắng mặt trời.

- Các vị đại hiệp,

Sở Ly chắp tay:

- Hai phu thê ta trên người đều không có vật gì đáng giá, cũng không có tiền của.

Sáu gã đầu trọc đều đổ dồn mắt lên người Triệu Dĩnh, đảo mắt qua lại giữa gương mặt yêu kiều và thân hình yểu điểu thướt tha của nàng, ánh mắt mỗi lúc một rực lửa, chỉ muốn lập tức lột đồ, xử lý tại chỗ.

Sở Ly cau mày, thúc ngựa chặn lại ánh mắt của chúng, che Triệu Dĩnh ở sau lưng.

Triệu Dĩnh nhíu mày, sa sầm sắc mặt, ánh mắt như thiêu đốt của chúng giống như nhìn thấu qua xiêm y, vô cùng khó chịu.

- Tiểu tử, biết điều một chút thì hãy dâng mỹ nhân lên, bọn ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Gã cầm đầu khinh miệt liếc nhìn hắn, hằn giọng:

- Ngươi không xứng với tiểu nương tử này!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Các vị, cướp tiền không cướp sắc, đây là quy tắc của võ lâm!

- Quy tắc?

Đại hán cười ha ha:

- Quy tắc cái rấm, ở Mãnh Hổ sơn, Mãnh Hổ trại bọn ta chính là quy tắc!

Sở Ly rút kiếm ra:

- Vậy thì không còn gì để nói nữa, xin lĩnh giáo cao chiêu của các vị!

- Tiểu tử, ngươi nên nghĩ cho kĩ, một khi rút kiếm ra, bọn ta sẽ không nương tay đâu, giết chết ngươi sau đó chơi đùa với tiểu nương tử, rồi giết ả!

Truyện được dịch trực tiếp.tại iREAD...

Gã nhìn Sở Ly giống như mèo vờn chuột:

- Nếu như ngươi không động tới kiếm, tiểu nương tử sẽ lên núi làm áp trại phu nhân, có thể giữ lại tính mạng.

- Hừm, tiểu tử, ngươi dám dùng kiếm, đợi lát nữa bọn ta sẽ không giết ngươi, sẽ đánh gãy hai chân hai tay của ngươi, rút lưỡi, rồi chơi tiểu nương tử trước mặt ngươi!

Một gã đứng bên cạnh cười hì hì nói.

Ánh mắt Sở Ly trở lên sắc lạnh, trò mèo vờn chuột này không biết bọn chúng đã chơi bao nhiêu lần rồi, phối hợp thật ăn ý, mỗi kẻ trong số chúng đều đáng chết hàng trăm lần.

- Lắm lời!

Sở Ly quát một tiếng, rút trường kiếm:

- Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo!

- Tiểu tử được lắm!

Gã cầm đầu cười lạnh:

- Đợi lát nữa để ngươi mở to mắt nhìn bọn ta phục vụ tiểu nương tử của ngươi, nếu ngươi vẫn còn cứng đầu được, ông đây mới phục ngươi, xông lên!

Triệu Dĩnh rút kiếm bảo vệ trước mặt Sở Ly, mình là hộ vệ, sao có thể để Sở sư huynh xông lên trước được!

Sở Ly không đẩy nàng ra.

Một gã đàn ông cao lớn lao vụt lên phía trước, tay cầm trường đao hàn quang sáng lóa, mùi máu tanh ẩn hiện, thanh đao này chắc chắn đã từng giết rất nhiều người.

- Hì hì, tiểu nương tử, ta sẽ cưng chiều nàng!

Hắn cười dâm đãng, vung đao chém xuống, đao giống như một sợi lụa màu bạc, khí lạnh rùng mình.

- Sư muội, đừng sợ!

Sở Ly dịu dàng nói, sau đó bước lên trước một bước, chuẩn bị giúp Triệu Dĩnh một tay.

Triệu Dĩnh trấn tĩnh trở lại, giọng nói của Sở Ly ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ lạ khiến trái tim thấp thỏm của nàng cảm thấy yên tâm, lập tức bình tĩnh trở lại.

Mũi kiếm hất lên, nàng nhẹ nhàng vung kiếm, đối mặt với một đao tàn khốc, giống như một con chim yến đối mặt với cơn bão lớn, nghiêng mình chao liệng, tìm kẽ hở tấn công.

- Keng…

Đao kiếm va vào nhau, trường kiếm của Triệu Dĩnh thuận thế xoay một vòng, gã đàn ông cao lớn kêu lên một tiếng, vai trúng một kiếm, trường đao rớt ‘bịch’ xuống đất.

Nàng thu kiếm đứng đó, ánh mắt lấp lánh phát sáng.

Đường kiếm đẹp mắt như vậy khiến nàng càng thêm tự tin, Phi Yến kiếm pháp tiến bộ thêm một tầng quả nhiên uy lực đáng sợ, cảm giác kì diệu như yến bay này thật tuyệt vời, khiến nàng dám chấp nhận mọi khiêu chiến.

- Tiểu nương tử cũng có chút bản lĩnh đấy!

Gã cầm đầu bước lên một bước, phòng bị Sở Ly và Triệu Dĩnh truy kích, đợi đồng bọn của mình lùi về xong hắn mới cười lạnh:

- Đúng là đã xem nhẹ các ngươi rồi, ha ha, thú vị đấy!

Triệu Dĩnh tự tin hơn, ánh mắt trở lên sắc bén, quát khẽ:

- Một đám vô liêm sỉ, chịu chết đi!

Sở Ly thầm lắc đầu thở dài, nói thì lợi hại, nhưng khi ra tay vẫn nương tình, nếu là mình, gã vừa rồi chắc chắn đã mất mạng rồi.

- Để ta tới lĩnh giáo cao chiêu của tiểu nương tử!

Lại một gã nữa bước ra, tay cầm trường đao, ánh mắt tham lam nhìn cơ thể gợi cảm của nàng, cười hì hì và nói:

- Yên tâm đi, tiểu nương tử, ta sẽ không xuống mạnh tay đâu!

Triệu Dĩnh nổi giận nói:

- Xem kiếm đây!

Kiếm của nàng uyển chuyển lướt về phía gã kia, trường đao của gã cũng vung lên, liên tục không ngừng, đánh theo phương thức mềm mỏng, hoàn toàn khác biết với đòn tàn khốc ban nãy, giống như tơ nhện bao bọc hết vòng này tới vòng khác, cuộn chặt lấy chim yến.

Đường kiếm của Triệu Dĩnh nhẹ nhàng, linh hoạt, lúc nhanh lúc chậm, chả mấy chốc đã giao đấu với gã kia hơn hai mươi chiêu.

Sở Ly nhẹ nhàng nói:

- Sư muội, đừng sốt ruột.

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu, tâm trạng nôn nóng có phần bình tĩnh trở lại, kiên nhẫn đối phó đối phương, tìm nhược điểm của gã.

Đột nhiên ánh mắt nàng lóe sáng, cuối cùng đã tìm được sơ hở của gã kia, kiếm thế đột ngột tăng nhanh.

Gã đàn ông cao lớn rên rỉ một tiếng, trường đao rớt xuống đất, gã vội vàng lùi lại sau.

Sở Ly đột nhiên bước lên trước, ánh kiếm vung lên, gã đàn ông cao lớn ôm cổ ngã xuống đất, máu phun ra như suối, cổ họng phát ra tiếng ộc ộc, trừng mắt hận thù nhìn Sở Ly.

Sở Ly rung nhẹ trường kiếm, giũ máu đi, lạnh lùng nhìn đám người đối diện:

- Muốn đánh nữa không?

- Ngươi phải chết…

Một gã đàn ông cao lớn nhìn Sở Ly chằm chặp, nghiến răng, từ từ nói:

- Ngươi phải bị chết băm chết vằm, tiểu nương tử cũng vậy, chơi xong rồi bọn ta sẽ dùng đao cắt từng miếng thịt… nếu ta là ngươi ta đã sớm tự kết liễu rồi!

Sở Ly ngẩng đầu cười lớn:

- Một đám ô hợp, cũng mạnh miệng nhỉ!

Gã đàn ông nghiến răng, vung tay:

- Tất cả xông lên!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bí Mật Tuyệt Mật

Đám nam tử cao lớn xông lên bao vây, tay đều cầm trường đao, hàn quang sáng loáng, kết hợp với tạo hình đầu trọc càng tăng thêm sức uy hiếp.

Triệu Dĩnh đã tự tin hơn, nhưng đối mặt với vòng vây tấn công thì vẫn không nắm chắc phần thắng lắm, nàng nói khẽ:

- Sư huynh, chạy thôi!

Sở Ly lắc đầu:

- Giết chúng trước đã!

Để lại đám cặn bã này, không biết sẽ làm hại biết bao nhiêu người!

- Được thôi.

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu.

Nàng cũng thấy rằng đám người này rất đáng chết, nếu như hôm nay võ công của mình không ra gì sẽ thực sự bị chúng làm nhục, sống không bằng chết, nghĩ vậy thôi cũng thấy rùng mình, toàn thân sởn da gà, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ánh đao lóe qua, bốn thanh đao vung tới.

Sở Ly khẽ hét một tiếng, ánh kiếm đột nhiên sáng lóa, lập tức đâm xuyên qua cổ tay hai tên, tiếp đó hắn xoay người đâm một tên khác, Triệu Dĩnh chỉ

cần chú tâm đối phó với một tên là được.

- A! A!

Mấy tiếng rên thảm thiết đồng thời vang lên, cổ tay của ba tên đều bị trúng kiếm, đao rơi xuống đất.

Triệu Dĩnh cùng tên cuối cùng giao chiến kịch liệt, ánh kiếm và ánh đao đan xen vào nhau.

Tên này đao pháp rất mạnh mẽ, căng nhu kết hợp, không hề thua kém Phi Yến kiếm pháp của Triệu Dĩnh, Sở Ly không vội tới giúp đỡ, để Triệu Dĩnh có thể tích lũy kinh nghiệm.

Hắn đâm mạnh trường kiếm, cổ họng của cả ba kẻ kia đều trúng đòn, máu phun ra, ú ớ giãy giụa, trợn mắt oán hận nhìn Sở Ly, cho tới chết chúng cũng không để lộ ra vẻ sợ hãi.

Sở Ly lắc nhẹ trường kiếm, rút kiếm đứng sang một bên quan sát:

- Sư muội, đêm dài lắm mộng, xử gọn hắn đi!

- Được!

Triệu Dĩnh thét một tiếng, thế kiếm càng thêm nhẹ nhàng, uyển chuyển, vô cùng linh hoạt, khiến đối thủ không thể đề phòng.

- Ông đây phải kéo một kẻ chết cùng!

Gã đàn ông cao lớn giận dữ thét lên một tiếng, cơ thể đột ngột gồng lên, sắc mặt tím bầm, mặc kệ kiếm của Triệu Dĩnh chém tới, dùng vai đỡ kiếm, chém ra một đao, sử dụng chiêu thức khiến cả hai cũng bị thương.

Triệu Dĩnh thét một tiếng, tránh đòn.

Sở Ly thầm nhủ không ổn, đâm mạnh một cái trúng tim của gã kia.

Gã trợn trừng mắt cúi đầu nhìn thấy lưỡi kiếm trên ngực mình, chỉ tay vào hắn, máu không ngừng chảy ra từ miệng, sau đó nghẹo đầu, ngã ‘rầm’ xuống đất.

Sở Ly thở phào một hơi.

Triệu Dĩnh ngoảnh đầu nhìn hắn không hiểu.

Sở Ly lật vạt áo của gã đàn ông ra, một mũi tên nổ đang được gã nắm chặt trong tay, nếu như kiếm của hắn chậm một chút thôi, mũi tên nổ sẽ được phóng lên trời.

Sở Ly nói:

- Triệu sư muội, lần sau gặp những việc này, không được lui bước.

Triệu Dĩnh hổ thẹn gật đầu.

Ban nãy, xém chút nữa mình đã gây họa lớn, nếu như gã này phóng tên nổ đi, mình và Sở sư huynh sẽ lành ít dữ nhiều, một khi tiên thiên cao thủ ra tay, cả hai chắc chắn mất mạng!

Sở Ly gật đầu:

- Vừa nãy muội lùi lại là bản năng của con người, vì thế kinh nghiệm rất quan trọng.

- Ừm!

Triệu Dĩnh gật đầu, đột nhiên nói:

- Sở sư huynh cũng là lần đầu ra khỏi phủ đúng không?

- Trên sách có viết!

Sở Ly chỉ vào đầu mình, cười nói:

- Vì thế cần đọc nhiều sách, có lúc sẽ có thể cứu mạng muội!

- Ừm!

Triệu Dĩnh gật đầu rất dứt khoát.

Mình trước đây tưởng rằng võ công là tất cả, có võ công cao cường là có thể đối phó mọi nguy hiểm, đọc sách là vô dụng, chỉ ảnh hưởng thời gian tu luyện, võ công không mạnh, biết nhiều cũng vô dụng. Bây giờ xem ra mình suy nghĩ quá nông cạn, ngoài tu luyện ra còn cần chăm đọc sách.

Sở Ly cúi người cầm một thanh đao lên, cắt đầu của bảy tên kia xuống, nhanh chóng, gọn lẹ, bình tĩnh như không, giống như thể đang chặt thịt heo.

Triệu Dĩnh sắc mặt tái nhợt, nàng có thể giết người nhưng không dám nhìn đầu người, cảm giác Sở Ly quá tàn nhẫn, người đã chết rồi, thâm thù đại hận cũng đã tiêu tan.

Sở Ly vứt đao phủi tay, không hề bị vấy một giọt máu nào, nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của Triệu Dĩnh liền lắc đầu bật cười:

- Cảm thấy quá tàn nhẫn ư?

- Người đã chết rồi, hà tất phải làm vậy?

- Theo như ta biết, có một số kẻ tim ở bên phải, có một số kẻ từng luyện một số kì môn tâm pháp, có thể giả chết để thoát thân.

- Không phải chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Triệu sư muội, muội ở bên cạnh tên Trác Phi Dương ngốc nghếch đó, cũng trở nên ngốc nghếch rồi, chỉ biết chăm chỉ luyện công, như thể luyện tốt võ công sẽ thiên hạ vô địch, việc gì cũng có thể giải quyết vậy!

- Không phải vậy sao?

- Gã này tim ở bên phải!

Sở Ly chỉ vào một cái xác, vừa nói vừa lấy mũi kiếm rạch lớp da ra, để lộ ra một quả tim.

Triệu Dĩnh vội vàng khua tay, không muốn nhìn nhưng liếc thấy quả tim đó quả nhiên ở bên phải!

Sở Ly nói:

- Còn nữa, Trác Phi Dương nghĩ rằng mình là thiên tài, có thể luyện tới thiên hạ vô địch, đúng không?

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Trác sư huynh đúng là thiên tài!

Sở Ly bật cười:

- Ngây thơ quá! Ở phủ Quốc Công có luyện thế nào đi nữa cũng không thể luyện tới thiên hạ vô địch!

- Tại sao vậy?

Triệu Dĩnh kinh ngạc hỏi:

- Lẽ nào tâm pháp có vấn đề sao?

Sở Ly đáp:

- Muốn trở thành thiên hạ vô địch, chỉ có tâm pháp thôi không đủ!

- Còn cần có thiên phú, thiên phú của Trác sư huynh rất tốt!

- Ngoài thiên phú ra, còn cần những thứ khác… muốn luyện tới thiên ngoại thiên, cần tới tông phái, đây là vấn đề tuyệt mật, Triệu sư muội đừng nói ra ngoài!

- Tại sao vậy?

Triệu Dĩnh bị thu hút sự chú ý, hai người rời khỏi hiện trường máu tanh, nhảy lên ngựa, tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa cưỡi ngựa, Sở Ly vừa nói:

- Ý cảnh, tiên thiên trở lên, không phải dựa vào khổ luyện mà là tâm cảnh, ý cảnh, các đại phái trong thiên hạ có thể kế thừa hàng trăm năm, tất cả đều có bí cảnh ý cảnh tồn tại, phủ Quốc Công có bí kíp võ học nhưng không có bí cảnh ý cảnh, vì thế không thể luyện tới mức thiên ngoại thiên được.

- Ý cảnh…

Triệu Dĩnh trầm ngâm.

Sở Ly nói:

- Đây là bí mật tuyệt mật chỉ có lục phẩm mới có thể biết được, sau này muội cũng sẽ biết, nói trước cho muội biết là để muội đừng đi đường vòng, cần chú ý tích lũy học thức, chỉ biết vùi đầu khổ luyện thành tựu sẽ rất có hạn.

- Sở sư huynh, nói như huynh thì ở trong phủ chỉ có thể luyện tới tiên

thiên?

- Đúng!

- Không đúng, trong phủ chắc chắn có cao thủ thiên ngoại thiên chứ?

- Đương nhiên.

- Vậy họ luyện thế nào?

- Đây lại là một bí mật tuyệt mật!

- Sở sư huynh…!

- Được rồi, nói cho muội cũng không sao, nhưng muội phải đồng ý với ta, tuyệt đối không được nói cho người ngoài biết!

- Muội xin thề, tuyệt đối không nói với người thứ hai!

- Ừm.

Sở Ly gật đầu nói:

- Thực ra trong phủ có một quy định, qua tiên thiên, sẽ vào tông phái tu luyện.

- Tông phái?

- Đây cũng là một bí mật tuyệt mật.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Phủ Quốc Công mặc dù trấn áp tông phái nhưng không có nghĩa là cưỡng chế áp đặt, cũng có lôi kéo một số tông phái, tiên thiên cao thủ sẽ vào những tông phái này để tu hành.

Triệu Dĩnh tròn mắt. Đây đúng là một bí mật tuyệt mật, theo như nàng biết, phủ Quốc Công giúp triều đình trấn áp võ lâm, người trong giang hồ thường dùng võ lực để vi phạm pháp luật, những cao thủ võ lâm này nếu nổi điên lên, triều đình không thể chống chọi được, cần phủ Quốc Công giúp đỡ.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy phủ Quốc Công và tông phái võ lâm là đối thủ không đội trời chung, ai ngờ rằng đằng sau vẫn có cấu kết!

Sở Ly nhìn nàng:

- Nếu tiết lộ ra ngoài, muội biết hậu quả nghiêm trọng thế nào rồi chứ?

- Có chết muội cũng không nói ra!

Triệu Dĩnh gật đầu vô cùng dứt khoát.

Tông phái võ lâm biết được việc này nhất định sẽ nghĩ cách để giết chết những người này, nhân tài phủ Quốc Công sẽ suy yếu, thực lực sụt giảm, không trấn áp được võ lâm, như vậy sẽ đại loạn.

Sở Ly hài lòng gật đầu:

- Vì thế lựa chọn võ học rất quan trọng, liên quan tới tông phái sau này cần tới, Phá Vọng kiếm pháp không có tiền đồ, tông phái đã không còn, Phi Yến kiếm pháp sau này có thể vào Kinh Hồng phái, muội rất may mắn đấy!

- Phá Vọng kiếm pháp…

Triệu Dĩnh mở tròn mắt.

Sở Ly nói:

- Muội sẽ không đi nhắc Trác Phi Dương chứ?

- Nhưng…

Triệu Dĩnh chần chừ. Sở Ly không vui, nói:

- Muội định nói thế nào?

- Lẽ nào cứ để mặc Trác sư huynh đi đường vòng sao?

- Hừm, yên tâm đi, ta dùng Phá Vọng kiếm pháp đánh bại hắn, hắn sẽ không luyện nữa.

- Trác sư huynh rất có thể sẽ nhập ma, liều mạng luyện Phá Vọng kiếm pháp!

- Ôi…

Sở Ly lắc đầu thở dài.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Sở sư huynh, không phải ta thiên vị Trác sư huynh, chỉ là…

- Tùy muội vậy!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Dù sao thì hắn cũng là một tên ngốc, thành tựu có hạn!

Triệu Dĩnh lườm hắn một cái.

Sở Ly cười nói:

- Muội cho rằng ta cố tình hạ thấp hắn?

- Hai người thật là…

http://tieulun.hopto.org

- Tư chất của hắn rất tốt, tu luyện nhanh, cái này không vấn đề gì, quan trọng là hắn dốt nát, kém cỏi, một khi qua tiên thiên sẽ rất khó tiến bộ.

Triệu Dĩnh nhíu mày, bắt Trác sư huynh đọc sách chẳng khác gì giết hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tình Huống Nguy Hiểm

Hai người phi ngựa chừng nửa canh giờ, chạy được mấy chục dặm, khi sắp sửa ra khỏi phạm vi Mãnh Hổ sơn, Sở Ly lại ghì cương ngựa một lần nữa. Triệu Dĩnh nhanh chóng ghìm cương dừng lại, nhìn về phía trước, nàng vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác, cho rằng tuyệt đối không chỉ có một nhóm tới cướp giật.

Sở Ly nhíu mày nhìn về phía xa, trầm ngâm nói:

- Đám người này phải cẩn thận đối phó.

- Sư huynh, hãy để muội!

Triệu Dĩnh thấy rằng hộ vệ như mình thật thất trách.

Sở Ly lắc đầu. Ba gã đàn ông cao lớn trọc đầu bước ra từ phía đối diện, ăn vận giống hệt với sáu gã đàn ông cao lớn lúc trước gặp phải, tất cả đều là trung niên.

- Các ngươi là ai?

Sở Ly trầm giọng hỏi:

- Giữa thanh thiên bạch nhật, muốn ăn cướp sao?

- Là các ngươi sao?

Một gã đàn ông lực lưỡng, vạm vỡ từ từ bước tới, đứng cách Sở Ly mười

mét, ánh mắt sắc như lưỡi đao:

- Là các ngươi giết thủ hạ của ta?

- Không hiểu ngươi đang nói gì.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thủ hạ của ngươi là ai?

- Khốn kiếp, đừng giả vờ hồ đồ!

Gã trọc đầu cười lạnh nói xong liếc nhìn Triệu Dĩnh. Triệu Dĩnh cảm thấy giống như lưỡi đao chém tới, đâm thẳng vào tim mình, vội vàng hít một hơi thật sâu kìm nén nỗi sợ hãi, lạnh lùng trừng mắt nhìn lại.

Sở Ly nhíu mày nhìn gã:

- Giả vờ hồ đồ gì chứ, ta cũng thấy hồ đồ rồi, thẳng thắn luôn đi, nói đi, các ngươi muốn gì?

- Không phải là các ngươi sao?

Gã đầu trọc quan sát hai người.

Theo lý mà nói, với nhan sắc của ả kia, đám thủ hạ chắc chắn không bỏ qua, nhưng nhìn dáng vẻ của hai kẻ này không giống với người võ công lợi hại, kẻ có thể giết chết thủ hạ của mình tuyệt đối không phải cao thủ bình thường, lẽ nào nhầm rồi, không phải bọn họ?

- Chả hiểu đâu vào đâu!

Sở Ly bực tức lên tiếng, rút trường kiếm ra:

- Bọn ta cũng có võ công, nếu ra tay cũng chưa biết ai thắng ai thua, ta nói trước, bọn ta không có tiền!

- Hừm, nếu vậy thì hãy để tiểu nương tử này ở lại, ngươi thì cút!

Gã đầu trọc xua tay:

- Nhân lúc ta còn chưa nổi cáu, cút!

Sở Ly sa sầm sắc mặt, rút kiếm đâm tới:

- Bọn ngươi mới cút!

Kiếm thế mềm oặt, không chút sức lực, vừa nhìn đã biết chưa nhập môn, vừa khẽ vừa chậm, không chút uy hiếp.

Trong lúc này, gã trọc đầu đã bị Triệu Dĩnh hút hồn, cảm thấy nàng mỉm cười thật xinh đẹp, đúng là một báu vật trời ban, tuyệt đối không thể bỏ qua, có thể dụ nàng lên giường, như thế thật tuyệt biết bao…

- Thập gia cẩn thận!

Tiếng thét lớn từ sau lưng vọng lại khiến gã lập tức bừng tỉnh, vội vàng vận công nhưng thấy lồng ngực đau nhói, gã trợn tròn mắt nhìn trừng trừng Sở Ly, rồi lại cúi đầu nhìn ngực mình. Sở Ly rút kiếm lùi lại đằng sau, máu phụt ra tung tóe.

Hai gã đàn ông cao lớn đứng phía sau giận dữ thét lên và xông tới, hai đao mạnh mẽ chém xuống, rất tàn khốc bá đạo.

Sở Ly không lùi lại, ngược lại còn tiến lên, né người di chuyển ra sau lưng một tên, ánh kiếm lóe lên rồi biến mất, mũi kiếm đâm vào ngực gã đó, tiếp theo hắn lập tức rút kiếm, không để tên còn lại kịp phản ứng, mũi kiếm đã đâm vào ngực gã.

Chỉ trong chớp mắt, Sở Ly đâm ba nhát kiếm xuyên qua ngực ba tên.

Hắn dừng lại, cầm chặt kiếm thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

Triệu Dĩnh sững sờ đứng nhìn, Sở Ly giống như quỷ mị, thế kiếm nhanh, toàn thân nàng lạnh toát, với kiếm pháp như vậy, đối thủ căn bản không có sức phản kháng!

- Triệu sư muội!

Sở Ly khẽ gọi.

Triệu Dĩnh định thần trở lại, vội vàng bước tới đỡ hắn:

- Sở sư huynh, không sao chứ?

Nàng nhìn sắc mặt Sở Ly không ổn cho lắm, rõ ràng ba nhát kiếm vừa rồi cũng phải trả giá, một khi ra tay cần dốc hết toàn bộ sức lực, thậm chí kích phát tiềm lực, kiểu ra đòn này mình nên học, nàng thầm cản thán.

Sở Ly xua tay, không để nàng đỡ dậy:

- Nghỉ một lát là được, nơi này không thể ở lại lâu, mau đi thôi!

Hắn đánh giá quá thấp sự bá đạo của Bích Hải Vô Lượng công, sau khi cộng dồn ba lần, gánh nặng đối với kinh mạch không phải là ba lần mà là chín lần, nếu không phải kinh mạch đủ mạnh, lần này hắn chắc đã mất mạng.

- Được!

Triệu Dĩnh vội vàng gật đầu

- Bồi thêm cho chúng hai đao!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Triệu Dĩnh nghiến rằng gật đầu, cầm một thanh đao trên mặt đất, hạ quyết tâm bồi thêm đao ở hai bên ngực của chúng, chặt đầu thì nàng không xuống tay được, Sở Ly cũng không miễn cưỡng, trước khi Triệu Dĩnh vứt đao đi, hắn liền nói:

- Thanh đao này không tệ chứ?

Triệu Dĩnh sững người, vừa rồi chỉ có căng thẳng, không kịp phản ứng, thanh đao này quả thật rất sắc bén.

Triệu Ly nói:

- Giữ lại nó, đó là một thanh đao tốt… hai thanh còn lại cũng thử xem xem!

Triệu Dĩnh bước tới nhặt hai thanh đao còn lại lên, chém cái cây bên cạnh, cả hai đều rất sắc bén, mặc dù không tới mức chém sắt như chém bùn nhưng cũng sắc hơn nhiều so với đao bình thường, một khi giao chiến với kẻ khác sẽ có lợi thế hơn hẳn.

Sở Ly gật đầu:

- Giữ hết lại, đi thôi!

- Đi!

Triệu Dĩnh vội gật đầu.

Lau sạch sẽ ba thanh đao, tháo bao đao của ba gã kia cột lên yên ngựa, sau đó thúc ngựa lao đi.

Sở Ly ngồi trên lưng ngựa không nhúc nhích, Triệu Dĩnh thi thoảng lại

đưa mắt nhìn, quan sát sắc mặt của hắn.

- Sở sư huynh, chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ chân đi.

- Không cần, cứ đi tiếp đi, sắp rời khỏi địa phận Mãnh Hổ sơn rồi.

- Huynh bị thương sao?

- Không sao!

- Đi vội vàng như vậy, lỡ như lại gặp cướp thì phải làm sao?

- Giao cho sư muội.

- Ta…?

Triệu Dĩnh sững người, hổ thẹn nói:

- Muội thật vô dụng!

Sở Ly bật cười:

- Phẩm cấp của muội còn thấp!

- Nhưng muội là hộ vệ, Sở sư huynh là thị vệ!

Triệu Dĩnh nghiến chặt răng, nói:

- Lần sau giao cho muội!

Sở Ly mỉm cười gật đầu:

- Tất cả trông cậy cả vào Triệu sư muội!

- Hi vọng không gặp phải cướp nữa!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh than thở.

Nàng vừa nói được một lát liền gặp phải một toán cướp.

Mười gã đàn ông cao lớn cười hì hì bước ra từ trong rừng, đứng thành một hàng ngang chặn đường.

Bọn chúng mặc áo thô cộc tay, đầu tóc rối bù, tay cầm trường đao, vẻ mặt hung hãn, ánh mắt ham muốn hau háu nhìn Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh quay đầu nhìn Sở Ly, sắc mặt Sở Ly vẫn rất nhợt nhạt. Sở Ly nhìn nàng mỉm cười. Triệu Dĩnh hít một hơi thật sâu, giữ yên ngựa, giận dữ quát lớn:

- Này, các ngươi muốn làm gì?

Một gã cởi trần uể oải bước tới, hai mắt phát sáng nhìn chằm chặp Triệu Dĩnh:

- Ha ha, xin chào tiểu nương tử! Huynh đệ bọn ta muốn mời tiểu nương tử lên núi chơi!

- Không thèm, mau tránh ra, bọn ta đang rất vội!

Triệu Dĩnh quát.

- Ha ha, tiểu nương tử, lên núi được ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ sung sướng, đảm bảo tiểu nương tử không muốn xuống núi nữa!

Gã mình trần cười hì hì, nói:

- Vào trại hưởng thụ cuộc sống thần tiên!

Triệu Dĩnh sa sầm mặt, giận dữ nói:

- Còn không tránh đường, đừng trách ta không khách sáo!

- Ha ha, tiểu nương tử, bọn ta rất thực lòng!

Gã cười tít mắt, nói:

- Tên nhãi kia là ai?

- Ngươi không cần quan tâm!

Triệu Dĩnh tức tối nói.

Gã kia liền gật đầu:

- Xem ra là người thương của tiểu nương tử, bộ dạng ốm yếu, dặt dẹo, thế này đi, trên núi chúng ta có đại phu, để hắn lên cùng để khám bệnh, chữa khỏi cho hắn!

- Không cần!

Triệu Dĩnh nói.

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Được rồi, muốn ra tay thì ra tay đi, không cần lằng nhằng với chúng!

- Được!

Triệu Dĩnh quát lên:

- Nói lại lần nữa, tránh đường, nếu không ta ra tay đấy!

- Tới đi, ta cũng muốn lĩnh giáo bản lĩnh của tiểu nương tử!

Gã cười hì hì, đám đông cũng lớn tiếng cười hùa theo:

- Đúng vậy, lĩnh giáo bản lĩnh của tiểu nương tử!

Triệu Dĩnh mặc dù ngây thơ nhưng cũng không phải không biết gì, nghe chúng ám chỉ ý khác liền giận dữ, sắc mặt lập tức trở lên lạnh lùng, rút kiếm đâm tới.

Gã đàn ông cao lớn nhẹ nhàng né được, cơ thể lực lưỡng vô cùng linh hoạt.

Triệu Dĩnh thi triển Phi Yến kiếm pháp nhẹ nhàng uyển chuyển, gã kia dùng tay không không dùng đao, chỉ dựa vào thân pháp để đối phó, đồng thời nói những lời trêu ghẹo khiến Triệu Dĩnh nổi giận, kiếm thế mỗi lúc một mạnh mẽ.

Sở Ly lắc đầu không nói gì, những thứ này đều là kinh nghiệm, cần nàng ta tự tích lũy, không bị thiệt thòi thì không thể nào trưởng thành được.

Hơn năm mươi chiêu, Triệu Dĩnh có chút mất bình tĩnh, không ngờ gã thô bỉ này lại khó đối phó tới vậy, mình không hạ được hắn, phía sau còn những chín tên nữa, nghĩ vậy thôi đã thấy tuyệt vọng!

Giọng nói của Sở Ly vang lên:

- Dùng trí không dùng sức!

Triệu Dĩnh giật mình, mình không được mất bình tĩnh, vẫn còn Sở sư huynh nữa, huynh ấy hiện đang bị thương không thể ra tay, lỡ như mình thất bại, cả hai sẽ bỏ mạng ở đây. Nghĩ tới đây, nàng lập tức tự nhủ, đừng nôn nóng, đừng căng thẳng, từ từ nghĩ cách.

Kiếm thế của nàng lập tức ổn định, khôi phục lại trạng thái nhẹ nhàng uyển chuyển, uy lực cũng tăng lên hẳn. Gã đàn ông cao lớn kia bất giác nhíu mày, gã cũng cảm thấy khá nan giải, không ngờ tiểu nương tử này nhìn nhỏ

bé, yếu đuối nhưng kiếm pháp lại lợi hại vậy, muốn hạ được nàng ta chắc chắn không phải chuyện chốc lát, không thể mất mặt trước mặt các huynh đệ được!

- Đại ca, có cần huynh đệ chúng ta giúp đỡ không?

Đám đông hỏi xong liền cười vang lên:

- Đại ca, mình huynh đánh không lại rồi, để huynh đệ bọn ta giúp một tay, nhất định hạ được tiểu nương tử này.

Đám đông cười phá lên, vô cùng náo nhiệt, hò reo rôm rả.

Sở Ly lắc đầu, những lời này chỉ để quấy nhiễu tâm trí mà thôi, nhưng đám người này trắng trợn như vậy, xem ra đã dựa thế Mãnh Hổ trại làm không ít chuyện xấu, Mãnh Hổ trại…

Hắn hít một hơi thật sâu, nhíu mày suy nghĩ xem có thể tiêu diệt Mãnh Hổ trại hay không, chúng gây hại một vùng, không thể giữ chúng lại, đáng tiếc khả năng của mình quá nhỏ bé, rất khó chốngng lại cả Mãnh Hổ trại lớn mạnh.

- Câm mồm cho ta!... Đừng lải nhải nữa, ta xử lý được!

Gã nọ quát lớn.

- Ta thấy đuối sức rồi, đại ca đừng cố quá, để lại cho huynh đệ miếng canh cũng không có gì mà!

- Đúng vậy, đại ca, đồ tốt không nên độc chiếm!

- Người đẹp như vậy đúng là cực phẩm, lâu lắm rồi mới gặp được, tim ta cứ giống như mèo cào vậy, đại ca, nhanh lên nào!

- Câm miệng hết cho ta!

Gã kia giận dữ thét lên, chưởng pháp đột ngột thay đổi, từ nhẹ nhàng hóa thành tàn khốc, giống như thiết chưởng đỡ lấy trường kiếm.

- Bùm!

Chưởng và kiếm va chạm vào nhau, kiếm của Triệu Dĩnh bị đánh bật ra, nàng vô cùng kinh ngạc, lực lớn truyền lại từ trên kiếm suýt chút nữa khiến kiếm văng đi, gã này thật to gan, dám dùng tay không đỡ kiếm!

- Rầm rầm rầm…

Chưởng và kiếm không ngừng va chạm, kiếm của Triệu Dĩnh liên tục bị đánh bật ra, lực trên kiếm mỗi lúc một mạnh.

Sở Ly thấy Triệu Dĩnh giống như một con chim yến trong giông bão, lúc nào cũng có thể bị thổi bay nhưng vẫn nỗ lực sải cánh bay, trong lòng thầm gật đầu, mặc dù nàng rất lương thiện, yếu đuối, nhưng lúc quan trọng cũng rất liều mạng.

- A!

Gã đàn ông cao lớn đột nhiêu kêu lên một tiếng thảm thiết, Triệu Dĩnh rút kiếm lùi lại đằng sau.

Gã ôm vai kinh hãi nhìn Triệu Dĩnh. Triệu Dĩnh vẻ mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nhìn đám người đối diện, nói:

- Nếu không tránh đường, các ngươi cũng sẽ giống như hắn!

- Ha ha…

Đám đông cười phá lên.

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca, ăn đòn rồi kìa!

- Ta đã nói đừng ăn một mình mà, cần để huynh đệ giúp đỡ…

Đám đông nhao nhao cười nhạo, không hề coi Triệu Dĩnh và Sở Ly ra gì.

Võ công của Triệu Dĩnh chúng đã nhìn thấu, một người không đánh lại được nhưng cả đám xông lên, nàng ta tuyệt đối sẽ bị đánh gục, còn tên nhãi thư sinh kia, tới cử động cũng khó khăn, không có chút uy hiếp gì hết.

Bọn chúng đang tưởng tượng tới cảm giác sung sướng khi ôm tiểu nương tử xinh đẹp vào lòng, tên nào tên nấy mặt mày vui vẻ.

Triệu Dĩnh lạnh lùng nhìn chúng, đột nhiên xông lên giống như một con chim yến lanh lẹ bay giữa đám đông, chỉ trong chớp mắt làm hai tên bị thương, những tên còn lại đều rất giận dữ, tất cả đều rút đao xông lên bao vây tấn công, nàng lập tức rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Uy Phong

Triệu Dĩnh nghiến răng cố gắng chống chọi nhưng càng lúc càng tuyệt vọng, đao từ bốn phương tám hướng chém tới, có thể chém chết nàng bất cứ lúc nào, còn cả Sở sư huynh nữa, lẽ nào hai người bọn họ sẽ phải chết ở đây sao?

Nàng cố gắng không phân tán tư tưởng, toàn tâm toàn trí chú ý tới kiếm pháp, tìm sơ hở tấn công, cố gắng cầm cự được lúc nào hay lúc đấy.

- Sư huynh, huynh đi trước đi.

Nàng hét lớn.

Sở Ly thở dài, rút kiếm khỏi bao, đạp yên ngựa nhảy lên không, giống như chim ưng sải cánh lao xuống, nhanh như cắt.

- A... a... a...!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Triệu Dĩnh chỉ cảm thấy áp lực đột ngột giảm đi hơn nửa, nàng vội vàng quay lại nhìn thì thấy Sở Ly thân pháp như quỷ mị, lưỡi kiếm nhanh như chớp, vung lên hạ xuống là sẽ có một kẻ gục ngã.

Chỉ trong chớp mắt, nàng còn chưa kịp dùng tới chiêu thứ ba, tất cả đã ngã xuống, ngoại trừ hai người bọn họ.

- Sư huynh…

Triệu Dĩnh kinh ngạc.

Sở Ly nắm chặt kiếm, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, gượng cười, nói:

- Đi thôi, nơi này không thể ở lâu!

- Được!

Triệu Dĩnh gật đầu.

Lần này nàng không cần đợi Sở Ly nhắc nhở, vội vàng xách kiếm đâm một lượt đám người nằm trên mặt đất, sau đó đỡ Sở Ly lên ngựa, hai người phi ngựa rời đi, cuối cùng cũng đã ra khỏi địa phận Mãnh Hổ sơn.

Vừa rời khỏi Mãnh Hổ sơn, Triệu Dĩnh liền thở phào nhẹ nhõm, nàng quay đầu nhìn Sở Ly, sắc mặt Sở Ly vẫn chưa hề khá hơn chút nào, vẫn trắng bệch như tờ giấy.

- Sở sư huynh, chúng ta tìm một nơi nghỉ chân đi, lúc này đã rời khỏi Mãnh Hổ sơn rồi, không sợ bị cướp nữa.

- Đi xa hơn một chút đi, cẩn thận bọn chúng đuổi theo!

- Huynh vẫn có thể cầm cự chứ?

- Không vấn đề gì.

Sở Ly cười nói:

- Ta không sao, chỉ là vận công quá sức, hơi mệt mà thôi.

Triệu Dĩnh lắc đầu, mệt cũng không thế này, huynh ấy nhất định bị thương rồi, chắc là dùng bí pháp kích phát tiềm lực để lại di chứng, đặc biệt là ban nãy, chắc chắn là do hai lần dùng bí pháp nên càng bị thương nặng

hơn.

Nghĩ tới đây nàng lại tự trách mình, mình thật vô dụng, võ công thấp kém, không những không thể đảm nhận chức trách của hộ vệ, ngược lại còn là gánh nặng, thật nhục nhã.

Sở Ly cười nói:

- Triệu sư muội, muội cũng đừng tự trách mình, võ công mạnh yếu không phải do ai, cố gắng luyện công là được.

- Ừm.

Triệu Dĩnh cúi đầu.

Sở Ly nói:

- Sự kì diệu của Phi Yến kiếm pháp muội vẫn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn, cách tốt nhất là hãy quan sát yến bay, hoặc xem các loài chim khác bay thế nào, chắc sẽ có được đột phá.

- Đúng vậy!

Triệu Dĩnh ngẩng đầu, vẻ mặt hào hứng:

- Muội nên quan sát chim yến bay!

Sở Ly cười nói:

- Sẽ có cơ hội thôi!

Hai người vừa nói chuyện vừa đi thêm mười mấy dặm, cuối cùng cũng tới một khu rừng để dừng chân.

http://tieulun.hopto.org

Đã tới chập tối, Triệu Dĩnh nhảy lên trên cây quan sát, lắc đầu:

- Sở sư huynh, hôm nay có lẽ chúng ta phải ngủ ngoài trời rồi.

- Ta không kén chọn.

Sở Ly cười nói.

Hắn khoanh chân ngồi trên lớp lá dày, nội lực cuồn cuộn không ngớt truyền vào người từ lòng đất, bồi dưỡng cho cơ thể, kinh mạch giống như đất đai khô hạn gặp cam lộ, nhanh chóng hồi phục.

Sau khi kinh mạch hồi phục được đôi chút, hắn vận Tẩy Mạch quyết, tăng tốc độ hồi phục.

Triệu Dĩnh quan sát sắc mặt Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Ta không có gì đáng ngại cả, nghỉ một lát là được.

- Đều trách muội…

Triệu Dĩnh nói nhỏ.

Sở Ly nói:

- Triệu sư muội, muội nghĩ vậy là tự chuốc khổ vào người, có trách cũng chỉ trách ta tài nghệ không ra gì.

Sở Dĩnh lắc đầu:

Sở Ly cười nói:

- Triệu sư muội biết nấu cơm không?

- Đương nhiên!

- Vậy hãy nấu một bữa cơm thật ngon đi!

- Được!

Triệu Dĩnh gật mạnh đầu:

- Ăn no mới có sức trị thương!

Nàng quay người đi hái một ít rau dại, nấm, nàng rất am hiểu về nấm, nấm phần lớn đều không thể ăn, nếu không cẩn thận sẽ bị trúng độc nhưng nấm dại cũng rất tươi ngon.

Cuối cùng nàng dùng thịt khô và gạo, kèm theo một chút rau, nấm dại hái được để nấu thành một nồi cháo, nấu suốt hai canh giờ, hương thơm ngào ngạt.

Sở Ly ăn xong, toàn thân nóng bừng, vô cùng dễ chịu, cháo nàng nấu vừa chín tới, ăn khi đang mệt thật sự rất ngon.

Dưới ánh trăng sáng, Sở Ly ngồi lặng lẽ luyện công, Triệu Dĩnh ngồi cách hắn ba bước, nghe hơi thở trầm ổn của hắn đột nhiên cảm thấy an lòng. Nàng lén đưa mắt nhìn Sở Ly, gương mặt hắn có phần nghiêm nghị, toát lên khí thái và uy nghiêm vô hình.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, sợ Sở Ly phát hiện ra, nhớ tới nỗi sỉ nhục ban ngày, tinh thần nàng lập tức chấn động, phải liều mạng luyện công mới được, khi vận nội công, kinh mạch được củng cố, ổn định, tốc độ tu luyện của bản thân tăng lên gấp đôi, thật đáng kinh ngạc.

Khi ban ngày nàng cũng thấy kinh mạch đã được củng cố, nhưng không ngờ lại khủng khiếp tới vậy, hiệu lực của thuốc lúc này mới hoàn toàn tiêu

hao hết, lợi ích mới thể hiện rõ ràng. Nàng lại đưa mắt nhìn Sở Ly, sau đó nằm xuống ngủ.

Đến sáng sớm tỉnh dậy, nàng ngoái đầu lại nhìn không thấy Sở Ly đâu, nàng vội vàng nhảy lên cây quan sát, hai con ngựa vẫn còn, nhưng không thấy bóng dáng Sở ly, nàng đang định gọi thì nghe tiếng bước chân vọng tới, Sở Ly xách hai con hoẵng từ trong rừng bước ra.

- Sở sư huynh!

Nàng vội gọi.

Sở Ly nhấc hai con hoẵng tới, cười nói:

- Được ăn ngon rồi!

- Huynh phải nói với muội một tiếng chứ!

Triệu Dĩnh nhảy xuống trước mặt hắn, liếc nhìn hắn, cầm lấy con hoẵng:

- Vết thương của huynh sao rồi?

Sở Ly cười nói:

- Không vấn đề gì nữa rồi!

Triệu Dĩnh mỉm cười:

- Vậy thì tốt, sư huynh muốn ăn gì?

- Món muội nấu ngon nhất.

Sở Ly cười nói.

Triệu Dĩnh có mang theo nồi bát trên lưng ngựa, rất nhỏ nhắn gọn gàng, là

hành trang cần có của hộ vệ, hộ vệ khi đi ra ngoài, ăn đồ ăn của người khác sẽ rất nguy hiểm, cho dù có đồ bạc thử độc nhưng cũng không an toàn, tốt nhất là ăn đồ của mình.

- Xem muội trổ tài đây!

Triệu Dĩnh cười nói.

Hai người ăn một bữa thịt hoẵng, nấm dại kèm thêm thịt hoẵng, mùi vị thịt và nấm hòa quyện với nhau, tạo nên hương vị độc đáo, đậm đà, chỉ ngửi thôi cũng chảy nước miếng, hai người ăn no xong liền tiếp tục lên đường.

Chặng đường tiếp theo rất thuận lợi, không gặp phải cướp nữa, tới gần tối họ đã tới trước một sơn cốc.

Sơn cốc này rất kín đáo, nhìn giống như một vùng đất trũng nằm gần núi, sau khi đi vào mới phát hiện ra phong cảnh hoàn toàn khác, trong cốc cây cối xum xuê, cỏ cây rậm rạp, đất đai màu mỡ.

Sở Ly cảm thán, quả nhiên không hổ là phủ Quốc Công, thế lực lớn mạnh, có thể tìm được một nơi vừa tuyệt vời lại vừa kín đáo thế này.

- Chính là đây sao?

Sở Dĩnh đi theo vào trong sơn cốc, nhìn thấy cây cối rậm rạp, um tùm, nhăn nhó nói:

- Nơi này không có ai đặt chân tới đâu nhỉ?

Sở Ly gật đầu:

- Vì thế mới bí mật, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ không rời khỏi cốc!

- Phải ở đây bao lâu?

- Một tháng!

- Một tháng có thể làm gì chứ?

- Trồng Thần Tiên Tu, không biết thứ này sao?

Triệu Dĩnh lắc đầu, nàng chưa từng nghe tới cái này bao giờ.

Sở Ly mỉm cười giải thích cho nàng nghe về Thần Tiên Tu, sau đó bắt đầu làm việc, ba thanh đao kia được dịp dùng tới, chặt cây như chặt đậu phụ, Sở Ly chặt liền mấy gốc cây, cùng Triệu Dĩnh dựng hai gian nhà gỗ, đơn giản mà chắc chắn.

Ở vách đá sâu trong sơn cốc có hồ nước, mặt nước trong như gương, họ tới đây để lấy nước.

Triệu Dĩnh hàng ngày phụ trách nấu cơm, sau đó luyện công, Sở Ly thì khai khẩn năm mẫu đất trồng Thần Tiên Tu, nhân tiện trồng Đàm Mộng hoa.

Trong sơn cốc hắn tìm được bốn nhánh Thông Cân thảo, kết hợp với Địa Long thảo, lại luyện thêm được mười sáu viên Thông Cân đan, sau đó hai người chia đôi, Thông Cân đan quý giá đối với người khác, chỉ có thể gặp được chứ không thể cầu được, nhưng đối với hắn mà nói thì dễ dàng có được.

Triệu Dĩnh cũng không làm bộ làm tịch, thẳng thắn nhận lấy, sau khi uống phát hiện ra kinh mạch của mình lại mạnh thêm gấp đôi, có thể luyện công từ tối tới sáng, nội công luyện một buổi tối tăng lên rõ rệt, tốc độ của Sở Ly còn nhanh hơn.

Trong vòng mười ngày hắn đã phá được ba mươi huyệt đạo, phá tiếp sáu huyệt đạo sẽ có thể hậu thiên viên mãn, đối với hộ vệ, nếu như võ công không quá trì trệ thì có thể vượt qua thất phẩm, trở thành hộ vệ thất phẩm.

http://tieulun.hopto.org

Đáng tiếc hậu thiên viên mãn tới tiên thiên là một cột mốc lớn, tiên thiên rất khó đạt tới, vô số người dừng lại ở đây không thể nào đột phá được, mười người luyện võ có tới chín người bị chặn lại, giống như cú nhảy quan trọng nhất của cá chép vượt long môn.

Mấu chốt của việc đột phá tiên thiên vẫn là tu vi, nền móng chắc chắn, thiên phú tốt sẽ rất dễ dàng đột phá, nền móng không chắc, thiên phú tồi thì cả đời cũng phải dừng bước lại.

Sáng sớm ngày hôm nay, Triệu Dĩnh thức dậy bước ra khỏi phòng đánh răng rửa mặt trước, sau đó mới bắt đầu luyện Phi Yến kiếm pháp, nhớ lại những chỉ điểm của Sở Ly ngày hôm qua, nàng luyện đi luyện lại, sửa chữa từng chút một, chỉ sửa một chút hai chỗ, uy lực của Phi Yến kiếm pháp đã tăng lên rất nhiều.

Đôi mắt Sở Ly nhanh như chớp, có thể tìm được nhược điểm của kiếm pháp, chỉ trong vòng mười ngày, Triệu Dĩnh đã cảm thấy kiếm pháp của mình có sự thay đổi một trời một vực, uy lực vượt xa trước đây.

Nàng luyện xong kiếm liền tới trước gian nhà của Sở Ly, Sở Ly đang luyện Phá Vọng kiếm pháp, động tác chậm rãi, thong thả, giống như đang múa may bừa bãi, không thấy lợi hại chỗ nào cả.

Nàng lắc đầu, Trác Phi Dương không luyện bộ kiếm pháp này như vậy, là phải thật nhanh, hắn ta nói Phá Vọng kiếm pháp muốn phá giải kiếm của đối phương, kiếm nhất định phải nhanh, nếu nhìn nhược điểm, kiếm không đủ nhanh, cơ hội sẽ vụt mất, không có tác dụng gì.

Hiện giờ nàng tin tưởng Sở Ly hơn, Trác Phi Dương hành động ấu trĩ như trẻ con, kiến thức võ học cũng kém xa, Sở Ly luyện chậm như vậy chắc chắn có nguyên do, tuyệt đối không phải lãng phí thời gian.

- Sư huynh!

- Ờ, muội lấy bông hoa trên bàn ăn đi.

- Hoa gì đấy?

- Trồng đại vậy thôi, mùi vị không tệ.

- Không đùa muội đấy chứ?

Triệu Dĩnh nhìn hắn.

Nàng phát hiện ra Sơ Ly rất thích chọc ghẹo người khác, đùa giỡn mình khiến nhiều lúc dở khóc dở cười, muốn nổi cáu cũng không được.

Sở Ly vừa luyện kiếm vừa cười nói:

- Là một thứ đồ tốt, không ăn đừng hối hận!

- Nếu như ăn bị làm sao, muội nhất định tìm huynh tính sổ!

Triệu Dĩnh nói.

Cô bước tới bên bàn gỗ, mở hộp gỗ trên bàn ra, bên trong là một bông hoa lóng lánh, trong suốt, giống như hoa băng, vô cùng đẹp đẽ, thật sự không nỡ ăn.

- Ăn thế nào?

- Hái cánh hoa ăn liền là được, mùi vị rất ngon!

Triệu Dĩnh nhìn hắn không yên tâm, sau đó hạ quyết tâm, hái một cánh hoa xuống cho vào miệng, mùi vị mát ngọt trôi thẳng xuống cổ họng, chạy vào tận tim, cảm giác vô cùng dễ chịu, thế là nàng lại hái thêm một cánh nữa.

http://tieulun.hopto.org

Đợi nàng kịp phản ứng lại thì đã ăn hết một bông hoa, nàng ngượng ngùng liếc nhìn Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Đây là Đàm Mộng hoa, là thứ rất tốt đối với nữ giới.

- Có tác dụng gì?

Triệu Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Nàng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại thấy rất ấm áp, vô cùng dễ chịu.

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Có thể trẻ mãi không già

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiên Thiên

Triệu Dĩnh mở tròn đôi mắt trong suốt:

- Trẻ mãi không già? Khoác lác!

Sở Ly cười nói:

- Là hạt giống của tam tiểu thư, không thể sai được, cảm giác thế nào?

- Thứ quý giá như vậy…

Triệu Dĩnh nghi hoặc, có chút bất an, trừng mắt nhìn Sở Ly

- Huynh thật đáng ghét!

Nghe Sở Ly nói vậy, đột nhiên nàng nhớ ra, cho dù có ít đọc sách nhưng là con gái cũng từng nghe qua truyền thuyết về Đàm Mộng hoa.

Khi các nữ hộ vệ rảnh rỗi tụm lại trò chuyện, thường nói tới Đàm Mộng hoa, đều mơ ước nếu như mình gặp được loại hoa kì diệu đó sẽ tốt biết mấy, tuyệt vời biết mấy.

Họ đều biết đó là mơ ước không thể thực hiện, không nói tới việc Đàm Mộng hoa gần như tuyệt chủng, cho dù có Đàm Mộng hoa thì cũng không tới lượt họ.

Nàng không ngờ tới hôm nay nàng được ăn Đàm Mộng hoa, nàng chỉ là một hộ vệ nhỏ bé, sao có tư cách ăn nó chứ!

Sở Ly thu kiếm, tới trước mặt nàng hỏi:

- Sao vậy, cho rằng mình không xứng đáng ư?

- Đương nhiên rồi!

Triệu Dĩnh gật mạnh đầu.

Nàng tự biết thân biết phận, dung mạo cũng chỉ bình thường nhưng trên đời mĩ nữ nhiều vô số, phủ Quốc Công cũng có rất nhiều, huống hồ nhan sắc của mình cũng không được coi là đẹp nhất, không thể so sánh với nhiều cô gái trong phủ.

Đối với hộ vệ mà nói, tư chất mới thực sự quan trọng, võ công là giá trị căn bản, bản thân võ công thấp kém, chỉ là hộ vệ cấp thấp nhất, không thể thay đổi chỉ vì dung mạo được.

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Muội rất xứng đáng!

Triệu Dĩnh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Sao huynh có Đàm Mộng hoa?

- Trồng cho tiểu thư.

- Số lượng hoa sẽ được đếm chứ? Lấy việc công mưu lợi cá nhân sẽ rất phiền phức đấy, tam tiểu thư công chính nghiêm minh sẽ không tha cho huynh đâu!

Luật lệ của phủ Quốc Công rất nghiêm ngặt, một khi vi phạm sẽ trừng phạt rất nặng, nàng không muốn Sở Ly vì việc này mà bị phạt.

http://tieulun.hopto.org

- Yên tâm đi, tiểu thư có thưởng cho ta một bông.

- Thật chứ?

Triệu Dĩnh thở phào.

- Đừng nghĩ linh tinh nữa, Đàm Mộng hoa cũng có tác dụng tăng cường công lực, mau đi luyện công đi!

- … Được thôi.

Triệu Dĩnh mím môi, quay người bước đi.

Nàng cảm thấy có chút áp lực, Sở Ly cho nàng quá nhiều, nàng lại không có gì có thể báo đáp.

Nàng hiểu tâm ý của Sở Ly, nhưng tình cảm không phải những thứ khác, bản thân nàng cũng không thể miễn cưỡng, mặc dù thích Sở Ly, nhưng vẫn chưa tới mức độ bất chấp tất cả, chỉ là thích ở bên cạnh hắn mà thôi, không mãnh liệt như thiêu thân lao vào đống lửa.

Sở Ly nhìn theo bóng dáng thướt tha của nàng, lắc đầu, mình hơi nóng vội rồi, phải từ từ, bình tĩnh, dồn ép quá e là sẽ phản tác dụng.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, một tháng chả mấy chốc đã qua đi.

Việc tu luyện của Sở Ly có tiến triển nhanh chóng, ba mươi sáu huyệt đạo đã mở hoàn toàn, Hậu Thiên viên mãn, sau đó thuận lợi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, nội lực có thể đạt tới mượn vật truyền ra ngoài.

Hắn nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân, là do Khô Vinh kinh, vốn dĩ hắn có thể trao đổi linh khí với hoa cỏ, giống như nội lực phóng ra ngoài, đây đã là khả năng của Tiên Thiên, chỉ có điều chỉ có thể trao đổi với hoa cỏ mà thôi, sau khi mở ra ba mươi sáu huyệt đạo thì có thể mở rộng ra toàn bộ thế

giới.

Đạt cảnh giới Tiên Thiên, Khô Vinh kinh càng thêm lợi hại hơn.

Không những mở rộng tới hai trăm mét, thậm chí không cần giẫm chân trên mặt đất cũng có thể kết nối với cỏ cây, quan trọng hơn cả là hiện giờ hắn có thể chuyển linh khí của cỏ cây cho người khác. Điều này cũng có nghĩa là, trong vòng hai trăm mét, hắn có thể dùng nội lực tấn công người khác, khiến đối thủ không thể phòng thủ!

Nếu như Khô Vinh kinh tiếp tục thăng cấp, có thể kiểm soát ở cự ly xa hơn, nếu đạt tới một nghìn mét bản thân mình đúng là nghịch thiên, khi người khác luyện công, bất ngờ cho một đòn cũng đủ khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn vô cùng phấn khích, Khô Vinh kinh tuyệt vời!

Cảnh giới Tiên Thiên khiến lực tinh thần của hắn tăng đột biến, Đại Viên Kính Trí bao trùm khắp ba dặm, trong ba dặm có thể quan sát được mọi thứ, không có gì qua mắt được.

Triệu Dĩnh trong một tháng này cũng tiến bộ vượt bậc, đả thông được ba mươi huyệt đạo, bát phẩm đã vững chắc, thậm chí có khả năng đạt tới thất phẩm, nàng thấy rằng thêm nửa tháng nữa, mình có thể đạt tới Hậu Thiên viên mãn!

Trong đó có công lao của Thông Cân thảo, công hiệu của Đàm Mộng hoa giúp tăng công lực, tăng cường kinh mạch, nàng cảm thấy rằng tư chất hiện tại của mình mạnh hơn Trác Phi Dương tới hai phần, chắc chắn bước vào được Tiên Thiên.

Sáng sớm ngày hôm nay, Sở Ly cầm dao đi thu hoạch toàn bộ Thần Tiên Tu.

http://tieulun.hopto.org

Thần Tiên Tu nhìn qua giống như cỏ non, nhưng dài hơn mỏng hơn hai phần, sờ lên rất mềm mại, nhìn kĩ sẽ có thể thấy được sự khác biệt, nhưng ai mà đi chú ý quan sát kĩ cỏ chứ, càng không thể ngờ rằng đây là Thần Tiên Tu.

- Sư muội, nhiệm vụ của chúng ta kết thúc rồi.

Sở Ly và Triệu Dĩnh nhét đám cỏ này vào trong các bao tải, cười nói:

- Có thể về rồi.

Triệu Dĩnh lau mồ hôi trên trán, khẽ gật đầu, quan sát xung quanh.

Hai gian nhà gỗ cách nhau mười mấy mét, chỉ sống ở đây một tháng nhưng nàng có cảm giác như ở nhà, nơi này rất yên tĩnh, thoải mái.

- Được rồi, tắm giặt xong, hôm nay sẽ về.

Sở Ly cười nói.

Triệu Dĩnh hỏi:

- Làm thế nào để vận chuyển về?

Nàng nhìn hai mươi bao tải, phải thuê hai chiếc xe ngựa mới được, không ngờ sản lượng Thần Tiên Tu lại nhiều như vậy.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Để ở đây là được, không cần chúng ta quan tâm.

- Để ở đây?

Triệu Dĩnh ngạc nhiên.

Sở Ly cười nói:

- Sẽ có người tới lấy, việc còn lại không cần chúng ta lo, ăn xong bữa sáng sẽ đi.

-... Được thôi!

Triệu Dĩnh gật đầu, ngoái đầu mỉm cười nói:

- Sư huynh, huynh thật sự yên tâm sao?

Sở Ly bật cười:

- Ta rất tin tưởng tiểu thư, không xảy ra chuyện gì đâu.

Nàng tận mắt nhìn thấy Sở Ly vất vả thế nào, hàng ngày đều cẩn thận chăm sóc, nhổ cỏ bón phân tưới nước, không rời khỏi nửa bước, tối đến cũng ngồi ở đó. Nàng không biết Sở Ly đang mượn Thần Tiên Tu để tu luyện, tưởng rằng hắn không yên tâm, sợ dã thú tới giẫm đạp.

Sở Ly mỉm cười.

Triệu Dĩnh thấy hắn đã quyết định như vậy liền đi nấu cơm, hai người ăn cơm xong liền cưỡi ngựa rời khỏi sơn cốc.

Triệu Dĩnh thỉnh thoảng ngoái lại nhìn đằng sau, muốn xem có ai vào sơn cốc không.

Sở Ly vung roi, thúc ngựa phi đi, trong chốc lát đã không nhìn thấy sơn cốc nữa, Triệu Dĩnh đưa mắt nhìn hắn, không cam tâm, chỉ biết thở dài đuổi theo.

Không lâu sau đó, một đội kị sĩ trăm người phóng ngựa tới, khí thế mạnh mẽ, dù phi ngựa vẫn giữ vững đội hình, nhìn qua đã biết đây là một đội kị

binh đã được huấn luyện nghiêm ngặt.

Họ có một trăm người, hai trăm con ngựa, một người hai ngựa, đi đường mệt mỏi, toàn thân toát ra sát khí lạnh lùng, không ai nói câu gì, chỉ lặng lẽ gấp rút lên đường.

Tới trước sơn cốc, mười mấy kị binh liền bước vào sơn cốc, những người còn lại hình thành đội hình cảnh giới, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng, giống như coi thường mọi sinh mạng.

Không bao lâu sau một kị binh bước ra khỏi sơn cốc, dẫn thêm mấy kị binh nữa, mỗi người nhấc hai bao tải.

Hai mươi bao tải buộc lên hai mươi con ngựa, một trăm kị binh lại quất ngựa phi đi, phi nhanh như sấm sét, chớp mắt đã biến mất chỉ để lại một vùng dấu chân ngựa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mai Phục

Phi ngựa trên đường, Triệu Dĩnh thi thoảng lại ngoái đầu nhìn về phía sau, cứ muốn quay lại kiểm tra xem hai mươi bao tải còn đó không, có bị kẻ khác lấy mất không nhưng thấy Sở Ly bình tĩnh không nói gì, nàng biết nói nhiều cũng vô ích, căn bản không thể thay đổi được quyết định của hắn.

Nàng thầm lắc đầu, Sở sư huynh thật lơ là, lén trốn ở một bên nhìn cũng được, như thế mới yên tâm, cứ bỏ đi thế này thật không yên tâm chút nào, cứ cảm thấy sẽ có vấn đề, sẽ không ổn.

Tới trưa, ánh mặt trời gay gắt, Sở Ly vào trong rừng, cho ngựa uống chút nước, nghỉ ngơi một lát, thời tiết này không thích hợp lên đường.

Ngồi dưới bóng cây râm mát, Sở Ly lắc đầu nói:

- Sư muội, muội không thích hợp làm hộ vệ.

- Tại sao chứ?

Triệu Dĩnh ngồi đối diện với hắn, cầm một cành cây khua nhẹ:

- Tại muội võ công kém cỏi sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Quá tò mò! …Thân là hộ vệ, muội phải như câm như điếc, không làm được như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Triệu Dĩnh nhíu mày:

- Phải biết được đầu đuôi sự việc mới có thể đề phòng trước chứ.

- Hộ vệ vốn cần phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi, không cần biết có nguy hiểm hay không.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Còn muội, quá tò mò, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới khả năng phán đoán, phân tâm cho việc khác.

- Muội chỉ muốn xem ai đi lấy Thần Tiên Tu thôi mà.

- Biết hay không biết cũng đâu có khác gì nhau?

Sở Ly bật cười:

- Thần Tiên Tu là để cho ngựa ăn, muội nghĩ mà xem, ai tới lấy chứ?

- Người trong phủ.

Sở Ly bật cười.

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Lẽ nào không phải sao?

- Những việc nông cạn như vậy, tam tiểu thư sẽ làm sao?

- Vậy thì ai chứ?

- Thần Tiên Tu có thể phát huy tác dụng lớn nhất ở đâu?

Triệu Dĩnh nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Những công tử đó đua ngựa với người khác, đương nhiên ngựa càng lợi hại càng tốt.

Sở Ly đành nhìn nàng, thở dài:

- Quân đội, kị binh!

- A!

Triệu Dĩnh khẽ kêu lên, sao mình lại không nghĩ tới phương diện này chứ!

Sở Ly nói:

- Chỉ có kị binh ở trong quân đội, Thần Tiên Tu mới phát huy được uy lực mạnh nhất!

- Ý của Sở sư huynh là chỗ Thần Tiên Tu này sẽ được đưa vào trong quân đội?

Triệu Dĩnh mặt biến sắc, ngoái đầu nhìn xung quanh, nói khẽ:

- Chúng ta sẽ không bị diệt khẩu chứ?

- Ha ha!

- Liên quan tới quân đội, đó là đại sự cơ mật, phủ Quốc Công không thể cấu kết với quân đội! …Chúng ta biết việc này lẽ nào lại không nguy hiểm sao?

Triệu Dĩnh vẻ mặt căng thẳng, thấp giọng lo lắng nói.

Phủ Quốc Công không được qua lại với quân đội, đây là mệnh lệnh của triều đình, giống với hoàng tử không được kết giao với đại thần, nếu bị bắt sẽ là một trận đại nạn.

http://tieulun.hopto.org

- Không nghiêm trọng như vậy.

Sở Ly nói:

- Không nói ra là được.

Triệu Dĩnh thở phào, sau đó lập tức đỏ mặt.

Lúc này cô mới hiểu tại sao Sở Ly nhất định đòi đi ngay, mình thật ngốc, nếu ở lại nhìn, nhỡ bại lộ, lúc đó mới thực sự nguy hiểm, buộc đối phương phải giết người diệt khẩu!

Nghĩ tới đây nàng vội đứng dậy, rút kiếm luyện Phi Yến kiếm pháp.

Sở Ly ngồi dưới bóng cây, bộ dạng uể oải chỉ điểm vài câu, sau một canh giờ, mặt trời đã không quá gay gắt, hai người lại tiếp tục lên đường.

Tới chập tối, hoàng hôn buông xuống, chim bay về rừng. Sở Ly nhìn ánh tịch dương, đột nhiên ghìm cương, Triệu Dĩnh cũng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh, cầm chặt kiếm nhìn Sở Ly:

- Sư huynh?

- Có mai phục.

Sở Ly nhíu mày thở dài.

- Lại có cướp giữa đường sao?

Triệu Dĩnh giận dữ nói:

- Mãnh Hổ trại này thật là…!

Họ lại đặt chân vào lãnh địa Mãnh Hổ sơn, nàng vẫn luôn lo lắng có cướp

giữa đường, không ngờ vẫn không tránh được.

-Bạn đ-ang -đọc truyện tại iREAD.

Sở Ly ngẫm nghĩ một lát, quay đầu ngựa đi ngược lại, Triệu Dĩnh vội vàng chạy theo:

- Sư huynh?

- Phía trước không thể đi.

Sở Ly lắc đầu.

- Không phải là một toán cướp thôi sao, giết rồi đi qua là được!

Triệu Dĩnh hào hứng muốn ra tay.

Nàng đã không còn là kẻ học thức nông cạn, mà đã có sự thay đổi một trời một vực, kiếm pháp mạnh lên, nội lực cao thâm hơn, sắp đạt tới Hậu Thiên viên mãn, chỉ cần không gặp phải cao thủ Tiên Thiên của Mãnh Hổ trại thì sẽ không vấn đề gì. Thông thường, Tiên Thiên cao thủ sẽ không xuống núi cướp giật.

Sở Ly lắc đầu.

Đại Viên Kính Trí của hắn có giác quan thứ sáu, mưu cầu điềm lành tránh xa điềm hung, đã phát ra tín hiệu cảnh cáo, phía trước là đại hung, không thể tiến về phía trước.

- Vậy chúng ta cũng không thể đi đường vòng chứ?

Triệu Dĩnh không cam tâm, nói.

Sở Ly nói:

- Đợi một lát xem sao.

- Đợi tới khi nào?

- Bọn chúng cũng cần phải về núi.

- Nhỡ may chúng luân phiên canh gác thì sao?

- Vậy thì đợi cao thủ rời khỏi.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Chắc là có Tiên Thiên cao thủ!

Triệu Dĩnh mở tròn mắt, há hốc miệng rồi ngậm lại, gật đầu:

- Không thể không đề phòng, Tiên Thiên cao thủ mà cũng đi cướp, thật vô liêm sỉ!

Sở Ly cưỡi ngựa xông vào rừng, cột chặt ngựa lại, ngồi trên lá khô:

- Nửa đêm chúng ta sẽ xông qua!

Triệu Dĩnh gật đầu.

Hai người ngồi khoanh chân điều khí, tích lũy tinh thần.

Nửa đêm, mặt trăng đã lên cao, ánh trăng sáng vằng vặc.

Sở Ly mở mắt:

- Đi thôi! … Ngựa để lại!

- Không cưỡi ngựa sao?

http://tieulun.hopto.org

- Gây tiếng động lớn, chúng ta dùng khinh công để lên đường.

Triệu Dĩnh bịn rịn nhìn theo hai con ngựa, nàng rất thích chúng, cứ để mặc vậy có chút không nhẫn tâm.

- Ngựa già quen đường, chúng có thể tự tìm đường về.

- Thật sao?

- Ngựa trong phủ đều được huấn luyện cả, có thể tự về.

Người huấn luyện ngựa trong phủ rất giỏi, huấn luyện chúng rất thông minh, chỉ có chủ nhân mới có thể lại gần, lại còn biết đường, có thể tự chạy về, người ngoài không bắt được.

- Vậy thì tốt.

Triệu Dĩnh bịn rịn vuốt ve hai con ngựa.

Nàng buông dây cương, cầm lấy một ít thức ăn trên yên ngựa nhưng bị Sở Ly ngăn lại, hai người cần phải trang bị gọn nhẹ lên đường, những lúc quan trọng thêm một gói thịt khô cũng sẽ trở thành gánh nặng.

Hai người thi triển khinh công đi xa được chừng mười dặm, đột nhiên nhìn thấy một đống lửa, hai cái cây cháy bừng hừng hực giữa đường, chiếu sáng những gương mặt người xung quanh, mười mấy người ngồi quanh đống lửa, không nói lời nào.

Triệu Dĩnh nhìn Sở Ly, Sở Ly ra hiệu cho nàng cẩn thận, hai người lặng lẽ đi qua rừng cây, vòng qua bọn họ.

Trong rừng, hắn lúc dừng lại, lúc chạy nhanh, cứ đi đi rồi lại dừng, Triệu Dĩnh khi mới đầu cảm thấy rất kì lạ, nhưng sau đó thì đã hiểu ra vấn đề, hắn đang tránh các cạm bẫy.

http://tieulun.hopto.org

Nhiều cạm bẫy được đặt ở trong rừng, rất khó tránh né, động vào sẽ kinh động tới đám người kia, hơn nữa nàng phát hiện ra rằng trong rừng cũng có một nhóm người đang mai phục, không hề có chút tiếng động nào.

Nàng nghĩ thầm thật nguy hiểm, chúng mai phục ở đây chỉ để đối phó với hai người bọn họ sao? Họ giết quá nhiều người nên Mãnh Hổ trại nổi giận, vì thế cố tình đợi hai người? Nghĩ tới đây, Triệu Dĩnh toát mồ hôi lạnh, vậy chắc chắn sẽ có Tiên Thiên cao thủ ra tay, thật nguy hiểm!

Sở Ly dẫn theo nàng chạy trốn, tránh toàn bộ cạm bẫy, tránh những kẻ đang rình rập mai phục, an toàn rời khỏi, chui vào một cánh rừng khác, tốc độ của hắn dần tăng lên, Triệu Dĩnh thi triển khinh công chạy theo.

Chạy một mạch cách xa mười mấy dặm Triệu Dĩnh mới thở phào, dừng lại dựa vào một gốc cây.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mất Tích

- Tránh được rồi chứ?

Triệu Dĩnh hỏi nhỏ.

Sở Ly khẽ gật đầu:

- Nói chung là tránh được rồi, quy mô lớn quá!

- Vì chúng ta sao?

- Đúng.

Triệu Dĩnh nhíu mày, nói:

- Chúng ta đi lâu vậy mới trở về, chúng vẫn cứ canh chừng như vậy sao?

Nàng thầm giật mình, đã một tháng trôi qua, chúng rất có thể đã canh giữ suốt một tháng, phòng bị nghiêm ngặt như vậy không thể nào là một đám ô hợp có thể thực hiện, chắc đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Mãnh Hổ trại chẳng qua là một sơn trại bình thường, có thể làm tới mức này rõ ràng chúng đã rất phẫn nộ, không thể không giết hai người bọn họ.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Trong số những người chúng ta giết, có thể có nhân vật quan trọng.

- Vậy sao…

Triệu Dĩnh hoảng hốt, nói nhỏ:

- Có khi nào là thiếu trại chủ gì đó không?

- Rất có thể.

Sở Ly mỉm cười.

Hắn cảm giác rằng, có thể thân phận của ba gã trọc đầu kia có chút vấn đề, bị mình đánh lén mất mạng, hình như có tên được gọi là Thập gia, lẽ nào là thủ lĩnh đứng hàng thứ mười trong trại? Nếu vậy thì thật thú vị.

- Đám người này thật đáng ghét!

Triệu Dĩnh giận dữ nói:

- Chết không đáng tiếc, về phủ muội sẽ bẩm báo lên trên, mời người trong phủ đi tiêu diệt đám cặn bã này!

Mãnh Hổ trại không biết đã chà đạp bao nhiêu cô gái, giết không biết bao nhiêu người, tiếp tục để mặc cho chúng tiêu dao tự tại thì đúng là ông trời không có mắt.

- Nhiệm vụ lần này của chúng ta là tuyệt đối bí mật.

- … Đáng hận!

- Chăm chỉ luyện công, đợi khi nào võ công của muội lợi hại sẽ có thể tiêu diệt trại này!

- Vậy phải đợi tới chừng nào chứ!

Triệu Dĩnh không cam tâm nói:

- Cho dù muội có luyện tới Tiên Thiên, trong Mãnh Hổ trại cũng có Tiên Thiên cao thủ!

Sở Ly nói:

- Sẽ có cách cả thôi.

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn, nhíu mày trầm tư, nghĩ cách làm thế nào để tiêu diệt Mãnh Hổ trại.

Nghỉ ngơi một lát, đột nhiên nàng mắc đi vệ sinh, liền ngượng ngùng nhìn Sở Ly.

Sở Ly đang thi triển Đại Viên Kính Trí quan sát ba dặm xung quanh xem có động tĩnh gì không, nhưng việc này chỉ là tạm thời, hắn nghĩ Mãnh Hổ trại không chỉ mai phục ở một chỗ, chắc chắn sẽ có tầng tầng lớp lớp cạm bẫy, không thể lơ là.

Triệu Dĩnh lại liếc nhìn Sở Ly. Sở Ly thấy lạ, quay đầu nhìn nàng ta.

Triệu Dĩnh đỏ mặt sượng sùng, ngượng ngập, nói khẽ:

- Muội đi một lát.

Sở Ly sững người, lập tức hiểu ra, nói nhỏ:

- Đừng đi quá xa, không được sơ suất.

- Được.

Triệu Dĩnh gật đầu, chạy như đang trốn chạy. Nàng biết Sở Ly công lực thâm hậu, cách quá gần sẽ bị nghe thấy, như vậy xấu hổ lắm, thế là nàng chạy ra xa hơn một chút.

Sở Ly đành phải thu lại Đại Viên Kính Trí, nếu không sẽ có phần bỉ ổi.

Một lát sau, Sở Ly nhíu mày, lẽ nào là đi nặng?

Hắn cố kìm nén lo lắng, không dùng Đại Viên Kính Trí, lại thêm một lúc nữa, thực sự không thể nhẫn nại thêm, hắn mở Đại Viên Kính Trí, trong vòng ba dặm không thấy bóng dáng Triệu Dĩnh đâu.

Lòng hắn trùng xuống, vội vàng đứng dậy. Đại Viên Kính Trí cẩn thận men theo dấu chân của Triệu Dĩnh đi về phía trước, hắn nhanh chóng tới dưới một gốc cây, ở đó có thêm dấu chân thoáng ẩn thoáng hiện của một người nữa, nếu là thị lực của người thường chắc sẽ không nhìn thấy, nhưng không thể qua mắt được Đại Viên Kính Trí.

Sở Ly suy đoán, người này khinh công tuyệt đỉnh, nội công vô cùng tinh thâm, tuyệt đối là Tiên Thiên cao thủ!

Việc này quá trùng hợp!

Tiên Thiên cao thủ này chắc vừa đuổi tới, nếu không sớm đã bị Đại Viên Kính Trí phát hiện ra rồi, vừa đúng lúc mình không dùng Đại Viên Kính Trí thì hắn xuất hiện bắt mất Triệu Dĩnh.

Hắn hít một hơi thật sâu, nổi giận đùng đùng, vô cùng lo lắng nhưng được Đại Viên Kính Trí kìm nén, việc quan trọng lúc này là cứu Triệu Dĩnh ra, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ một mình nàng lọt vào tay Mãnh Hổ trại, lòng hắn lại nóng như lửa đốt. Tuy nóng lòng nhưng đầu óc hắn vẫn vô cùng tỉnh táo.

Hắn thi triển Đại Viên Kính Trí, đuổi theo dấu chân đi về phía trước, đối phương khinh công tuyệt đỉnh, cho dù mang theo Triệu Dĩnh nhưng dấu chân vẫn rất mờ nhạt, hắn cần dùng tới Đại Viên Kính Trí mới có thể nhìn rõ, đuổi theo.

http://tieulun.hopto.org

Tốc độ của hắn nhanh như chớp, vậy mà vẫn không đuổi kịp, bị bỏ lại rất xa. Sở Ly thầm thở dài, xem ra đành phải xông vào Mãnh Hổ trại.

Hắn không dám chắc chắn thành công, nhưng với tình hình này, không thể đi gọi cứu viện, chỉ có thể một mình xông vào, Triệu Dĩnh không thể đợi thêm một phút giây nào, tránh xảy ra sự việc đáng tiếc phải hối hận cả đời.

Đuổi theo suốt mười mấy dặm, mặt hắn hơi biến sắc, phía trước xuất hiện một đám người chặn đường, hai bên là vách núi, chỉ có thể xông qua, không còn đường nào khác.

Hai mươi bốn tên, tên nào tên nấy đều cầm trường đao, vẻ mặt hung hãn, sát khí ẩn hiện, Sở Ly vừa nhìn qua là biết chúng đều là những kẻ từng giết người, trong tay không chỉ có một mạng người, Mãnh Hổ trại này không biết đã hại chết bao nhiêu người!

- Tiểu tử, đứng lại!

Một gã bước lên trước, cầm đao chỉ vào Sở Ly.

Hai ba tên còn lại xách đao xông lên.

Sở Ly nhíu mày, dưới Đại Viên Kính Trí, những điều chúng suy nghĩ đều không thể che giấu, hạ quyết tâm thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, cho dù có phải là Sở Ly hay không chỉ cần nhìn thấy nam nữ cầm binh khí là sẽ giết!

Vẻ mặt hắn sa sầm, lửa giận nổi lên, trong một tháng nay không biết có bao nhiêu người bị giết, ta không giết người nhưng người vì ta mà chết, tội của mình quá lớn rồi. Lửa giận hóa thành sát ý, hắn rút kiếm, thân nhanh như cắt, lao vào đám đông giống như quỷ mị.

Kiếm sắc chớp nhoáng, ánh sáng lóe lên lại có một tên ngã xuống, chỉ trong chớp mắt. Hai mươi bốn tên nằm la liệt trên mặt đất ôm cổ họng giãy

giụa, máu tươi phun ra ngấm xuống bùn đất trở thành màu đỏ sẫm, phát ra mùi tanh nồng nặc. Sở Ly lắc nhẹ trường kiếm, lấy vạt áo của một tên lau sạch thân kiếm, rồi lại rùng mình, hất văng mùi máu tanh trên quần áo, sau đó tiếp tục vội vã lên đường.

Hai mươi bốn tên này võ công không tầm thường, nhưng tất cả đều là dưới Tiên Thiên, ở trước mặt hắn chẳng khác nào là tấm bia, bị hắn chém như chém dưa.

Hắn chỉ thấy rất thoải mái, không hề có chút thương tình, thân hình lướt nhanh đuổi theo sau vết chân.

Lại đuổi tiếp mười dặm, tới trước một cái đình nhỏ, cái đình đã tróc sơn, tồi tàn, đầy dấu vết gió mưa.

Trong đình có một người đàn ông trung niên mặc áo xanh đứng chắp tay sau lưng, gương mặt trắng trẻo, áo xanh phiêu dật, phong thái bất phàm.

Thân hình Sở Ly lướt nhẹ vào trong, đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên áo xanh, rồi lại nhìn xuống chân gã ta, nhíu mày nhìn gã:

- Các hạ ở đây đợi ta?

Trung niên áo xanh vuốt râu mỉm cười:

- Ngươi là tình nhân của tiểu nương tử kia?

Hắn có cái mũi cao, mặt mày tuấn tú, sáng sủa hơn người, khi mỉm cười rất rạng rỡ, khiến người khác dễ có thiện cảm.

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Các hạ là người của Mãnh Hổ sơn?

- Đứng hàng thứ năm.

Trung niên áo xanh mỉm cười nói:

- Vẫn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của tiểu huynh đệ, yên tâm, tiểu nương tử không có nguy hiểm gì, bọn ta chỉ mời nàng ta lên núi làm khách, không làm tổn thương tới nàng ta.

- Đứng thứ năm…

Sở Ly nói:

- Không biết trong trại có bao nhiêu thủ lĩnh?

- Có mười huynh đệ.

Trung niên áo xanh cảm thán:

- Lão thập bất tài, bị các người giết rồi, mấy năm gần đây hắn không biết tiến thủ, không thể đặt chân vào Tiên Thiên, bị giết cũng là tự chuốc lấy!

Sở Ly lạnh lùng nhìn gã.

Trung niên áo xanh vuốt râu than thở:

- Nhưng dù sao cũng là huynh đệ với nhau, thù sát thân của hắn cần phải báo, vì thế bọn ta đành phải ra tay, tiểu huynh đệ chắc cũng có thể hiểu chứ?

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Vì thế các ngươi lạm sát người vô tội?

- Ha ha…

Trung niên áo xanh lắc đầu cười nói:

- Thiên địa bất nhân, người sống trên đời này có ai thực sự là vô tội?

- Ngươi nói như vậy không sợ sẽ khiến nhiều người tức giận, sẽ bị đàn áp sao?

Sở Ly hiếu kì nhìn gã.

Trung niên áo xanh lắc đầu bật cười:

- Bọn ta sợ gì chứ, kẻ nào dám đánh lên Mãnh Hổ trại?

- Khẩu khí thật lớn!

Sở Ly cười nhạt.

Trung niên áo xanh nheo mắt nhìn hắn:

- Ngươi là một vị tuấn kiệt, không biết là môn hạ của ai?

- Nói ra sợ ngươi sẽ khiếp sợ.

- Ha ha…

Trung niên áo xanh vuốt râu cười lớn, lắc đầu nói:

- Vậy thì càng phải giữ các ngươi lại, chi bằng gia nhập Mãnh Hổ trại bọn ta, thế nào?

Sở Ly lắc đầu.

Trung niên áo xanh vuốt nhẹ râu, mỉm cười nói:

- Mãnh Hổ trại bọn ta rất tự do, thoải mái hơn nhiều so với ở môn phái, hơn nữa lại có nhiều Tiên Thiên cao thủ, bình thường có thể tỉ thí võ công, tiêu dao tự tại, hơn cả thần tiên.

http://tieulun.hopto.org

- Mãnh Hổ trại các ngươi có mấy Tiên Thiên cao thủ?

- Chín!

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan sát, biết hắn nói dối, Mãnh Hổ trại tổng cộng có mười hai Tiên Thiên cao thủ, gã đứng thứ mười chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên là vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, phế mất võ công, phải luyện lại từ đầu, mười hai người còn lại đều là Tiên Thiên cao thủ.

Mãnh Hổ trại có luật lệ, chỉ cần đạt tới Tiên Thiên là có thể trở thành thủ lĩnh.

- Chín Tiên Thiên cao thủ đã có thể hoành hành ngang ngược?

Sở Ly lắc đầu.

- Tự chuốc diệt vong thôi!... Rốt cuộc các ngươi nhốt sư muội của ta ở đâu?

- Trong trại.

Trung niên áo xanh mỉm cười nói:

- Chỉ cần tiểu huynh đệ có thể xông vào trại, bọn ta sẽ thả các ngươi đi, rất công bằng đúng không?

Sở Ly nhíu mày, hắn nói nửa đùa nửa thật, Triệu Dĩnh đúng là đã bị bắt tới Mãnh Hổ trại, nhưng chắc chắn không thể thả nàng ta, chúng muốn giết mình, giữ Triệu Dĩnh lại, trở thành món đồ chơi của chúng.

Sở Ly nhìn hắn:

- Nói vậy là đầu tiên phải vượt qua ải của ngươi?

- Đương nhiên.

Trung niên áo xanh vuốt râu mỉm cười, nói:

- Không qua được ải của ta thì đừng mong vào trại, tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi tuổi trẻ, thực lực không tồi, thực sự không muốn gia nhập với bọn ta sao?

Sở Ly rút trường kiếm, bình tĩnh nhìn gã:

- Tới đi.

- Ôi… đáng tiếc!

Trung niên áo xanh lắc đầu thở dài, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

Sở Ly phát động tầng ba Bích Hải Vô Lượng công, lao tới trước mặt gã, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực hắn, sau đó nhanh chóng rút kiếm, lướt qua cổ hắn.

- Keng…

Tiếng kim loại va vào nhau, kiếm của trung niên áo xanh chặn trước cổ họng, trừng mắt nhìn Sở Ly kinh ngạc.

Kiếm thế của Sở Ly không dừng lại, tiếp tục đâm tới.

Trung niên áo xanh vung kiếm lên, động tác đột nhiên chững lại, trừng mắt nhìn trường kiếm đâm vào cổ họng mình, rút kiếm, máu phun mạnh ra, gã muốn nói gì đó nhưng không nói lên lời.

Gã chửi thầm tên bỉ ổi, dám đánh lén.

Một luồng nội lực kì quái chui vào trong cơ thể gã, đảo loạn sự vận

chuyển của nội lực, chỉ nhiễu loạn một lát, thân hắn cứng đờ, không thể tránh được trường kiếm!

Sở Ly rút kiếm lùi lại đằng sau, lặng nhìn trung niên áo xanh, lạnh lùng nói:

- Yên tâm đi, các huynh đệ của ngươi sẽ lên đường cùng ngươi!

- Hự hự…

Trung niên áo xanh khó nhọc giơ ngón tay lên, người nghiêng dần, cuối cùng "rầm" một tiếng ngã xuống đất, người không ngừng co giật, máu chảy lênh láng, một lát sau đã nhuộm đỏ trên đất.

Sở Ly hít một hơi thật sâu, quay người rời khỏi cái đình, Khô Vinh kinh quả nhiên uy lực lợi hại!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Xông Lên Tiêu Diệt

Hắn lướt lên trên, men theo dấu chân đuổi theo, sau khi trung niên áo xanh bắt Triệu Dĩnh tới cái đình này liền có người tới dẫn nàng đi, Sở Ly đuổi theo dấu chân, hắn không biết vị trí của Mãnh Hổ trại ở đâu cả. Đuổi theo một mạch năm dặm thì tới sườn núi Mãnh Hổ.

Hắn có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, sơn trại nên xây dựng ở lưng chừng núi nhưng trong vòng ba dặm quanh đây không hề có Mãnh Hổ trại, rất có thể sơn trại được xây dựng ở phía bên kia.

Kẻ đang dẫn Triệu Dĩnh đi này khinh công không bằng trung niên áo xanh, dấu chân nổi bật hơn nhiều, cũng có thể hắn cố tình dụ mình tới đây để lừa vào vòng mai phục.

Có Đại Viên Kính Trí, hắn không có gì phải sợ hãi, có thể nhìn thấy trước mai phục, muốn tránh là có thể tránh được, chỉ sợ là không thể tránh mà thôi.

Hắn suy nghĩ một lát, thông qua Đại Viên Kính Trí nhìn thấy một đám người. Cách Sở Ly chừng một dặm, ở nơi có dấu chân đi qua, bốn gã trọc đầu đang yên lặng ngồi trên một tảng đá lớn, nhắm mắt, thần thái bình tĩnh, nghiêm nghị, toàn thân tỏa ra sát khí.

Bọn chúng đều có chuẩn bị từ trước, sự việc không khả quan cho lắm.

Sở Ly nhìn cách ăn mặc của chúng chính là cao thủ của Mãnh Hổ sơn, tất cả đều là Tiên Thiên, bốn Tiên Thiên cao thủ, chúng muốn không để xảy ra sơ suất gì sao?

Hắn giảm tốc độ lại, linh khí cuồn cuộn bao phủ quanh người, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, Khô Vinh kinh cũng tăng tiến thêm, hắn có thể điều động linh khí tinh khiết hơn của cỏ cây, trực tiếp hóa thành Tiên Thiên chân khí.

Trong hoàn cảnh thế này, nội lực của hắn là vô tận, không có gì phải sợ hãi cả.

Khi cách xa một trăm mét, bốn gã trọc đầu vẫn lặng yên ngồi trên tảng đá, chúng từ từ mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn, giống như nhìn một con kiến.

Một gã trọc đầu gằn giọng nói:

- Ngươi chính là tên tiểu tử đó, gan cũng to phết đấy!

- Hồng nhan họa thủy, anh hùng khó qua ải mĩ nhân.

Gã trọc bên cạnh lên tiếng:

- Hắn còn ít tuổi thế này, sao có thể qua ải mĩ nhân được chứ? Không thể không tới!

- Các ngươi là người của Mãnh Hổ trại?

Sở Ly trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy.

- Sư muội của ta bị các ngươi bắt đi?

- Đúng vậy!

- Giao người ra!

- Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng bọn ta!

- Xem đao đây!

Sở Ly đột ngột vung tay trái, phóng đi một luồng hàn quang.

- Hự…

Một gã trọc đầu ôm chặt cổ họng, trên cổ họng cắm một thanh phi đao tinh xảo.

Gã trừng mắt nhìn Sở Ly với vẻ không dám tin, sau đó từ từ ngã ra sau, cơ thể co giật, không lập tức chết ngay.

- Lão lục!

Ba trên trọc đầu còn lại kêu thất thanh, sau đó nhảy lên, lao về phía Sở Ly, trường đao giống như những dải lụa bạc cắt ngang không trung.

Sở Ly lướt người lùi lại, dừng trên một thân cây, đợi chúng tới gần mới nghiêng người lao đi, nhẹ nhàng né đòn. Ba gã trọc cũng hạ xuống thân cây đó, tiếp theo đó lại bật lên đuổi theo hắn.

- Hự…

Sở Ly lại vung tay, một luồng hàn quang phóng đi, một gã trọc nữa lại ôm cổ rớt từ trên không xuống.

- Rầm.

Hắn rơi mạnh xuống đất, đạp mạnh chân mấy lần, sau đó người cứng đờ, không động đậy nữa.

- Phi đao của tiểu tử này có vấn đề, chạy!

http://tieulun.hopto.org

Hai tên trọc còn lại quay đầu chạy.

Sở Ly cười nhạt, nội lực từ bốn phương tám hướng dồn về, tốc độ sau khi cộng dồn càng nhanh hơn, hắn phóng tiếp hai lưỡi phi đao, hai gã kia lập tức trúng đao chết, không thể phản kháng.

Sở Ly thở phào một hơi, dựa vào gốc cây, dùng linh lực cỏ cây bồi dưỡng kinh mạch.

Vừa rồi liên tiếp dùng bốn phi đao, áp lực đối với kinh mạch quá lớn. Khô Vinh kinh, cảnh giới Tiên Thiên, kết hợp Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, cộng dồn lại quả nhiên uy lực kinh người!

Nếu như ở trong thành, khi không có hoa cỏ, Sở Ly sẽ không thể thuận lợi sử dụng như vậy, môi trường hiện tại vô cùng có lợi đối với hắn.

Xá Thân Tuyệt Mệnh đao uy lực đáng sợ, vừa nhanh vừa chuẩn, đợi khi phi đao bay tới gần, chúng muốn né tránh, Khô Vinh kinh lập tức phát động, nội lực đột ngột truyền vào cơ thể, khiến động tác của chúng chững lại, điểm dừng này chính là thời khắc sống chết.

Hắn thở dốc vài hơi, vừa để linh khí cỏ cây bồi dưỡng kinh mạch, vừa tiếp tục đuổi theo dấu chân.

Qua hơn hai trăm mét, hắn vòng qua sườn núi, tới trước một sơn động.

Cửa vào Mãnh Hổ trại là một sơn động, dễ thủ khó công, không nói tới cạm bẫy, chỉ ám khí thôi chắc chắn cũng có vô số.

Hắn nghĩ một lát, thét lớn một tiếng, nhấc bổng một tảng đá lớn đen sì ở bên cạnh ném thẳng vào sơn động. Tảng đá cao chừng nửa người, gần giống như một người chui vào.

http://tieulun.hopto.org

- Rầm rầm rầm…

Một loạt tiếng động vang lên, Sở Ly chui theo vào trong.

Ám khí phóng ra dọc đường đi, ánh sáng xanh ẩn hiện, những tia khí thể bay lượn, là do trên những ám khi này đều tẩm kịch độc tạo thành.

Hắn bay lướt qua, chân không chạm đất, một lát sau phía trước bừng sáng, trước mặt là một sơn cốc, hắn đang đứng ở lưng chừng núi, phía dưới có một đám người.

Sở Ly đưa mắt nhìn, sơn cốc này quả là một nơi tuyệt vời, ấm áp dễ chịu lại vô cùng bí mật, sơn cốc chắc chắn còn có đường ra khác, chả trách chúng có thể coi trời bằng vung.

Nếu như không phải có dấu chân dẫn đường, cho dù hắn có Đại Viên Kính Trí, muốn tìm tới nơi này cũng phải mất rất nhiều công sức.

Sườn núi cách sơn cốc một trăm mét, cao ba mươi tầng lầu, đám người bên dưới lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt như dao cắt, giống như muốn băm vằm hắn.

Sở Ly lướt mắt nhìn một lượt, một trăm hai mươi hai tên, Tiên Thiên cao thủ có sáu tên, Hậu Thiên Viên Mãn có ba mươi bốn tên, đám còn lại không đáng lo ngại, nhưng kẻ nào kẻ nấy đều cầm trường đao, sát khí đáng sợ, cũng không thể xem nhẹ.

Sở Ly tính toán vẫn còn mười thanh phi đao, đủ để giết hết Tiên Thiên cao thủ.

Hắn dùng Đại Viên Kinh Trí quan sát cẩn thận, phát hiện ra sư muội Triệu Dĩnh liền thở phào.

- Tiểu tử!... Muốn gặp lại tiểu nương tử của ngươi thì hãy ngoan ngoãn chịu trói, nếu không huynh đệ bọn ta sẽ vui vẻ với ả ta!

Một gã đầu trọc trên đầu có sẹo tròn nhà phật lạnh lùng nói.

Sở Ly liếc mắt nhìn gã, có sẹo tròn nhà phật trên đầu chứng tỏ là một hòa thượng, sáu sẹo tròn có nghĩa vai vế không thấp, không biết là hòa thượng của chùa nào.

Hắn xuất thân từ Thu Diệp tự, biết rằng trong số các tăng nhân người tốt kẻ xấu lẫn lộn, không thể vơ đũa cả nắm, hòa thượng của Đại Lôi Âm tự giới luật nghiêm minh, vì trong tự chấp pháp nghiêm ngặt, không cho phép mưu cầu tư lợi, những tự viện khác thì không chắc đã như vậy.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Dám động vào sư muội của ta, ta sẽ giết hết Mãnh Hổ trại các ngươi!

- Ha ha…

Gã sư trọc cười ha ha, cơ thể lực lưỡng, rắn chắc phát ra âm thanh như chuông đồng Đại Lữ, gã cười lớn hai tiếng:

- Được, để xem ngươi có bản lĩnh đó hay không, xuống đây đi!

Sở Ly nói:

- Các ngươi thật nhát gan, không dám đánh tay đôi với ta, Mãnh Hổ trại không bằng gọi là trại chuột, nhát gan hơn chuột!

- Đại thủ lĩnh, để ta!

Một gã trọc đầu gầy gò trầm giọng nói:

- Không thể để tên tiểu tử này ngông cuồng như vậy được!

Sở Ly lên tiếng nhạo báng như vậy dưới con mắt của tất cả mọi người, bọn chúng ngông cuồng quen rồi, không xem ai ra gì, sao có thể chấp nhận Sở Ly hỗn xược như vậy.

- Lão tam, cẩn thận, tên tiểu tử này có chút kì quái!

Gã sư trọc nhíu mày nói.

- Rõ!

Gã đầu trọc trầm giọng.

Tuy người hắn gầy gò, nhưng mỗi động tác đều chứa đựng sức mạnh mãnh liệt, giống như một con báo. Có một bậc thềm đá xanh nối liền tới vị trí của Sở Ly, gã đầu trọc chạy trên bậc thềm giống như khỉ vượn, nhẹ nhàng nhảy về phía Sở Ly. Với tốc độ của hắn chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách trăm mét.

Sở Ly rút kiếm, Đại Viên Kính Trí quan sát hắn từ trong ra ngoài, tốc độ vận chuyển nội lực, tiết tấu động tác, sự co giãn của cơ, tất cả đều hiển hiện rõ ràng trong đầu hắn.

Tới gần, gã trọc thét lên một tiếng, mạnh mẽ như hổ sổ cũi, lao về phía Sở ly.

Sở Ly đâm một nhát, ánh kiếm lóe lên, sau đó lướt người lùi ra sau.

Gã trọc ôm chặt cổ họng, trừng trừng mắt nhìn hắn, rồi từ từ ngửa cổ ngã khỏi bậc thềm.

Gã sư trọc bay lên đỡ lấy hắn, sau khi chạm đất liền từ từ đặt xuống, vẻ mặt tối sầm, gã kia đã hết cách cứu chữa.

http://tieulun.hopto.org

Nhát kiếm này đâm trúng cổ họng, máu chảy như suối, lập tức đứt hơi, bộ óc đã bị chấn nát, thủ đoạn vô cùng tàn độc.

Gã ngẩng đầu nhìn Sở Ly trong không trung, ánh mắt hung tàn.

Sở Ly lắc đầu:

- Chỉ vậy thôi ư!

Nhát kiếm này của hắn khiến đám đông khiếp đảm, quá nhanh, quá hiểm hóc, cho dù là chúng đối mặt với nhát kiếm này cũng không chắc thoát được, một kiếm mất mạng, một kiếm quyết định sống chết, tam thủ lĩnh uy phong lẫm liệt cũng trở thành một cái xác không hồn.

Sở Ly nói:

- Đại thủ lĩnh, tới đi!

- Tiểu tử được lắm, xuống đây nếu không đừng trách ta ra tay tàn độc!

Gã sư trọc cười lạnh.

Tiểu tử này khá kì quái, không thể liều lĩnh, nếu không sẽ tổn thất nặng nề, những huynh đệ đi chặn đường xem ra không phải là không gặp hắn mà là đã bị hắn giết hết rồi! Nghĩ tới đây, chủ tâm giết người của hắn lại bùng lên mãnh liệt, bằng mọi giá phải giết chết tên tiểu tử này!

Sở Ly cười lạnh, nói:

- Ta xuống là có thể cứu được sư muội của ta?

Hắn mở Đại Viên Kính Trí, cả sơn cốc liền xuất hiện trong đầu, Triệu Dĩnh đang ngồi ở trong một sơn động kín đáo, cửa vào đã bị bịt bằng cây

mây.

Nếu như không có Đại Viên Kính Trí hắn sẽ không thể phát hiện ra sơn động này, sơn động cách hắn một trăm mét về phía Nam, bên cạnh có một Tiên Thiên cao thủ ngồi canh gác. Triệu Dĩnh ngồi trong sơn động tối đen như mực, không khí lạnh lẽo không ngừng thấm vào người, nàng ngồi không nhúc nhích, lạnh thấu tim gan.

Nàng cố gắng suy nghĩ, mình bị phong ấn huyệt đạo, bên cạnh có một đại cao thủ, bản thân mình căn bản không có cơ hội chạy trốn, không biết Sở sư huynh có thể tìm được mình hay không?

Trong lòng nàng rất mâu thuẫn, vừa muốn sư huynh tìm được mình, cứu mình ra, vừa lo lắng hắn tìm được mình, Mãnh Hổ trại là một nơi cực kì nguy hiểm, có Tiên Thiên cao thủ trấn thủ, Sở sư huynh nếu có tới e rằng cũng mất mạng ở đây!

Tiếng cười lớn của Sở Ly vọng tới, trong lòng nàng vừa mui vừng vừa lo lắng, nàng cố gắng đứng dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn, không thể cử động.

Gã đầu trọc bên cạnh mở mắt, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng:

- Ngoan ngoãn ngồi yên ở đây!

Triệu Dĩnh há miệng, nhưng không nói lên lời, nàng bị điểm huyệt câm.

Gã trọc cười nhạt, nói:

- Đúng là một kẻ si tình, vì ngươi mà bất chấp tính mạng!... Nếu đã đến rồi thì đừng mong rời khỏi, người tốt không sống thọ, đây là sự thật, tiểu nương tử cũng đừng hi vọng thêm nữa!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh há miệng, giận dữ nhìn gã.

Gã trọc nhắm mắt mặc kệ nàng.

Sở Ly đứng trên bậc thềm cúi xuống nhìn đám đông, đột nhiên cười lớn:

- Được thôi, để ta xuống!

Hắn nhún nhẹ mũi chân, lướt ngang qua hai trăm mét, phát động công pháp Bích Hải Vô Lượng phóng vào trong sơn động, không đợi gã trọc kịp phản ứng, một luồng hàn quang đã phóng vào tim gã, hắn xuất hiện trước mặt Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh mở tròn mắt, vui mừng khôn xiết.

Sở Ly đưa tay kéo nàng lên lưng, quay người lao ra khỏi động, nội lực cuồn cuộn truyền vào trong người nàng, mọi huyệt đạo lập tức thông suốt, Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Sư huynh, sao huynh lại tới đây?

Sở Ly cười:

- Ta không thể tới sao?

Hai người ra tới cửa động, một luồng đao quang đột ngột chém tới.

- Keng…

Sở Ly vung trường kiếm lên đỡ, đao kiếm va chạm.

Hắn xông lên, hết đao này tới đao khác chém xuống, tiếp theo là vô số đao quang chém mạnh xuống, những kẻ bên ngoài muốn bịt chặt cửa động lại, nhốt chết họ.

Triệu Dĩnh rút kiếm, cũng đâm ra một kiếm.

- Keng…

Trường kiếm bay đi, nội lực truyền vào theo cánh tay, kinh mạch trên tay xuất hiện cảm giác đau đớn kịch liệt, giống như bị xé nát, cũng may trên ngực lập tức lan tỏa một luồng nội lực ôn hòa, hóa giải nội lực truyền vào.

Triệu Dĩnh kinh ngạc nói:

- Tiên Thiên cao thủ.

Nàng lập tức bừng tỉnh, Sở sư huynh là Tiên Thiên cao thủ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Diệt Trại

Sở Ly nói khẽ:

- Ngoan ngoãn nằm yên, đừng cử động!

- Chúng ta không ra ngoài sao?

Triệu Dĩnh vung nhẹ cánh tay đang tê của mình, nói nhẹ.

Hai người đứng ở cửa động không ra được, vừa thò đầu ra là một đường đao bổ xuống.

Sở Ly mỉm cười lắc đầu:

- Ôm chặt vào, ta xông ra đây!

Triệu Dĩnh vội vàng ôm chặt cổ hắn, nằm sấp trên lưng hắn, tấm lưng rắn chắc truyền tới hơi ấm cùng với cảm giác an toàn, giống như nằm ở đây nàng ta sẽ không có gì phải sợ nữa, cho dù trời sập xuống cũng không sao.

Sở Ly hít một hơi thật sâu, Bích Hải Vô Lượng công lại cộng dồn, kết nối hai tầng, uy lực lập tức tăng lên gấp đôi, liền sau đó vung kiếm bảo vệ xung quanh, xông ra ngoài.

- Keng keng keng…

Trong hàng loạt tiếng đao kiếm va vào nhau, Sở Ly lao vút ra ngoài động.

Ngoài cửa động có bốn gã đầu trọc đứng đó, giận dữ nhìn hắn.

Sở Ly lướt người qua, bốn gã đầu trọc đuổi sát theo sau, chỉ trong chớp mắt đã ra tới cửa vào của Mãnh Hổ trại, vừa vào tới sơn động, đột nhiên một luồng đao quang xuất hiện, đột ngột mà thần kỳ, nhát đao này do gã sư trọc chém xuống.

Sở Ly có Đại Viên Kính Trí, sớm đã nhìn thấy hắn nấp trong sơn động dồn sức chém nhát đao này nên có thể nhẹ nhàng lướt người né tránh khỏi lưỡi đao, ngay sau đó trường kiếm đâm ra, đâm trúng trường đao khi gã sư trọc chưa dồn được lực mới.

- Keng…

Trường đao văng ra khỏi tay.

Gã sư trọc không hề quan tâm, rướn người tới, cả người lập tức gồng lên, kim quang thoáng ẩn thoáng hiện, gã vung quyền tấn công Sở Ly.

Sở Ly vung kiếm đâm trúng nắm đấm của gã.

- Keng…

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên, Sở Ly kinh ngạc:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công?

- Hừm, coi như ngươi hiểu biết!

Gã sư trọc cười lạnh, tiếp tục vung quyền tấn công.

Sở Linh vô cùng ngạc nhiên, Kim Cang Độ Ách Thần Công vốn là tuyệt học độc môn của Đại Lôi Âm tự, lẽ nào tên hòa thượng này là đệ tử của Đại Lôi Âm tự, như vậy thì phiền phức rồi, Đại Lôi Âm tự đứng đầu tứ đại tông

phái, là cây đại thụ chọc trời, thế lực phân bố khắp nơi.

- Ngươi thật to gan!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Kẻ phản tự mà dám ngông cuồng như vậy!

Đại Lôi Âm Tự giới luật nghiêm minh, gã tuyệt đối đã phạm giới, Giới Luật Đường bất luận thế nào đi nữa cũng đuổi bắt gã, một khi bắt được chỉ có con đường chết, tuyệt đối không để hắn sống sót.

Trong tình hình này, hắn dám công khai dựng trại, đúng là to gan lớn mật. Xem ra, hắn đã quyết tâm giết mình, thân phận của hắn nếu tiết lộ ra ngoài, tuyệt đối không còn đường sống, có mạnh thế nào đi nữa cũng không thoát được sự truy bắt của Đại Lôi Âm tự. Nghĩ tới đây, Sở Ly tức thì bay lùi lại phía sau, đón đường bốn gã đang đuổi tới.

Bốn gã bao vây xung quanh, Sở Ly thân hình uyển chuyển, kiếm nhanh như sấm sét, cùng là Tiên Thiên cao thủ nhưng nội lực của hắn là vô tận, kèm thêm Bích Hải Vô Lượng công cộng dồn có thể đánh áp đảo bốn gã kia, chỉ trong chớp mắt đã đâm gục một người.

- Tránh ra, để ta!

Gã sư trọc trầm giọng quát lớn, cơ thể lấp lánh kim quang lao về phía Sở Ly, hai quyền thấp thoáng kim quang, dứt khoát đón lấy kiếm của Sở Ly. Triệu Dĩnh trong lòng lo lắng, mắt của gã này hình như đã trở thành màu vàng, toàn thân giống như được bôi một lớp sơn màu vàng, thật kì quái, nhưng cũng rất lợi hại, trông giống như người đúc bằng đồng vậy, có đâm thế nào đi nữa cũng không thể làm bị thương hắn!

Sở Ly lướt người né đòn của hắn, xuất hiện ở phía sau một Tiên Thiên cao

thủ khác, một kiếm đâm trúng lưng gã. Hai gã còn lại thấy tình thế bất lợi lập tức né tránh nhưng bị Sở Ly đuổi theo sát nút. Hắn tránh đương đầu với gã sư trọc, xử lý trước những cao thủ Tiên Thiên còn lại, Bích Hải Vô Lượng công cộng dồn hai tầng, linh khí của cỏ cây trong vòng hai trăm mét không ngừng truyền tới, bồi dưỡng kinh mạch cho hắn. Hắn biết Kim Cang Độ Ách Thần Công, trong Tàng Thư lâu có mô tả, Kim Cang Độ Ách Thần Công uy lực rất mạnh, đao thương bất nhập, nhưng mức độ các tầng được quyết định bởi khoảng thời gian duy trì. Quan trọng hơn cả là nó rất tốn nội lực, nội lực của Tiên Thiên cao thủ liên miên không ngớt cũng không thể bù lại được sự tiêu hao của Kim Cang Độ Ách Thần Công, vì thế Kim Cang Độ Ách Thần Công rất khó duy trì lâu dài, Sở Ly không tin gã sư phá giới này có thể cầm cự được lâu.

Thân pháp của hai gã kia không bằng Sở Ly, lại ở trong sơn động, cuối cùng cũng không thể thoát được sự truy sát của Sở Ly nên bị giết, muốn kéo Sở Ly chết chung cũng không làm được.

Triệu Dĩnh thấy Tiên Thiên cao thủ bị Sở Ly giết như giết gà giết lợn, vừa thấy hưng phấn lại vừa kinh ngạc, thực sự không thể ngờ hắn võ công lợi hại như vậy, chả trách Trác sư huynh không phải đối thủ, còn kém xa!

Trong lòng nàng vô cùng hồ nghi, nhất định phải hỏi rõ ràng, lẽ nào hắn có kì ngộ gì?

Nghĩ tới đây nàng lại vô cùng phấn khích, người luyện võ không ai không muốn mình có kì ngộ, có được bí kíp tuyệt thế, hoặc ăn thiên địa dị quả, trở nên nổi tiếng, danh chấn thiên hạ, thiên hạ vô địch, tiêu dao tự tại, tung hoành thế gian.

Cuối cùng Sở Ly cũng đối đầu với gã sư trọc, kiếm quang ẩn hiện, tiếng kim loại va chạm đan xen, giao chiến kịch liệt.

Triệu Dĩnh nhìn tới hoa mắt, không ngờ kiếm có thể nhanh như vậy, kiếm của Sở Ly nhanh như chớp, gã sư trọc căn bản không thể né kịp, chỉ một hồi thôi hắn đã trần truồng, trên người không một mảnh vải che thân.

Triệu Dĩnh đỏ mặt, không dám nhìn xuống dưới. Kiếm đâm vào người gã sư trọc giống như đâm phải kim loại, không thể đâm vào được, không làm gì được gã nhưng Sở Ly cũng không chùn bước, vung kiếm điên cuồng tấn công không ngừng.

Gã sư trọc cười lạnh xuất quyền, gã mặc kệ kiếm của Sở Ly, chỉ muốn đánh trúng hắn, đáng tiếc thân pháp của Sở Ly quá nhanh, gã giống như một con gấu chậm chạp không thể nào động được vào người hắn.

Gã sư trọc trầm giọng nói:

- Ngươi không phá được Kim Cang Độ Ách Thần Công của ta đâu!

Sở Ly nói:

- Ta không tin!

- Vậy để xem ai giết chết ai!

Gã sư trọc lên tiếng.

Trong lòng hắn nảy sinh ý rút lui, giữ lại núi xanh lo gì không có củi đốt, một khi nội lực của mình khô cạn hết sẽ phiền phức to, phải nhanh chóng rút lui.

Trong lòng hắn nảy sinh sợ hãi nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ bị truy đuổi không ngừng nghỉ.

Sở Ly đột nhiên quay lưng bỏ đi, bay ra khỏi động, trượt xuống men theo bậc đá, xuống tới sơn cốc, sau đó vung kiếm chém giết không kiêng nể.

http://tieulun.hopto.org

Những cao thủ chưa đạt tới Tiên Thiên này đối với hắn chẳng khác gì những con cừu đợi bị thịt, không có sức phản kháng, Sở Ly giết chúng không hề do dự, không hề xót thương, những kẻ này chết không hết tội, nếu mềm lòng tha chết cho chúng, không biết sẽ hại chết bao nhiêu người!

- Sư huynh!

Triệu Dĩnh ở sau lưng hắn nhìn tới mức sửng sốt, kiếm của Sở Ly quá nhanh, chỉ trong chớp mắt mười mấy tên đã gục xuống, giống như cắt cỏ vậy, nàng nhìn thấy vậy có chút không đành lòng.

Sở Ly nói:

- Với những việc chúng làm, đáng chết cả trăm lần!

Triệu Dĩnh lặng lẽ không nói gì, theo lý là vậy, nhưng nhìn thấy những kẻ này bị giết không có sức phản kháng, nàng vẫn cảm thấy không nhẫn tâm, chỉ có thể dùng lí trí trấn an bản thân, nhắm mắt không nhìn nữa.

Trong cốc, tiếng chửi rủa vang lên không ngớt, bọn chúng đều là những kẻ hung tàn, đối mặt với sự tàn sát của Sở Ly, không những không sợ hãi mà còn chửi rủa xông lên, kẻ nào kẻ nấy cũng đều sử dụng những chiêu thức liều chết, muốn trước khi chết kéo Sở Ly chết cùng, chặn đường hắn để đồng bọn có cơ hội.

Kiếm của Sở Ly nhanh như chớp, thân pháp cực nhanh, không có kẻ nào đạt được ý đồ.

Đợi khi Sở Ly giết hết toàn bộ, trong cốc máu chảy thành sông, gã sư trọc đã nhân cơ hội chạy trốn, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bí Kíp

Sở Ly cười lạnh giả vờ như không biết, một mạch giết chết người của Mãnh Hổ trại, không để lại một tên nào, cho dù tìm nơi trốn cũng bị hắn tìm ra, giết chết không nương tay, không để tên nào lọt lưới.

Trong sơn cốc có một dãy nhà san sát nhau, các tòa tiểu viện nối liền với nhau, ở giữa có một đại sảnh, trong đại sảnh có trải một tấm thảm dày, rượu thịt sơn hào hải vị mùi thơm ngào ngạt.

Năm mươi cô gái trần truồng, không mảnh vải che thân, đang nằm trên mặt đất, giống như một bầy cừu non, đợi những đám đàn ông kia tới thưởng thức.

Họ nghe thấy những tiếng thét thảm thiết, chửi rủa, ai nấy cũng sợ hãi run rẩy, nhưng không dám đi ra xem đang xảy ra chuyện gì. Đợi Sở Ly lướt vào trong, họ đều trợn tròn mắt, vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn hắn.

Sở Ly liếc nhìn những cô gái này, mặt không đổi sắc, Triệu Dĩnh thì ngượng ngùng đỏ mặt.

Sở Ly nói khẽ:

- Sư muội, hãy bố trí ổn thỏa cho họ.

- Đưa họ về nhà sao?

- Chi bằng hãy ở tạm đây.

- … Được.

Triệu Dĩnh nghĩ ngợi một lát đành gật đầu, bọn họ cho dù có về nhà cũng không thể sống yên ổn, không bằng ở lại đây.

Sở Ly nói:

- Chọn ra một người đứng đầu, để họ tự sắp xếp, nơi này cần che giấu lại, không để người ngoài vào, họ có thể sống cuộc sống tự cung tự cấp, không có nguy hiểm gì cả, nếu như muội không yên tâm, sau này có thể tới xem.

- Được.

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu.

Sở Ly đặt nàng xuống, sau đó lướt ra khỏi sơn động, đuổi theo gã sư trọc suốt mười dặm.

Sắc mặt hắn tái nhợt, thở hồng hộc như trâu, hành động vô cùng chậm chạp, trì trệ, giống như người bị trọng thương.

Hắn đã chạy tới bên một dòng sông lớn, nước sông cuồn cuộn chảy từ tây sang đông, mênh mông cuồn cuộn, đúng lúc hắn định nhảy xuống sông, Sở Ly đột ngột xuất hiện, chắn trước mặt hắn, giơ kiếm liếc nhìn.

- Tiểu huynh đệ, có thể tha cho người khác thì hãy tha!

Gã sư trọc trầm giọng nói.

Sở Ly lắc đầu, thở dài:

- Tội nghiệt của ngươi quá nặng, không thể tha cho ngươi được!

Nói xong hắn vung tay.

http://tieulun.hopto.org

‘Phụt’ một tiếng, một luồng sáng trắng đâm vào cổ họng của gã sư trọc. Hắn ngửa người bay ngược về sau, Sở Ly nhảy lên không, đỡ lấy hắn, nếu thực sự ngã xuống sông thì sẽ không thể tìm được thi thể, như vậy mình sẽ không yên tâm.

Gã sư trọc ôm chặt cổ họng, mắt trợn trừng.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Bí kíp giấu ở đâu?

Gã sư trọc đột nhiên cười lạnh, chế giễu nhìn hắn, nụ cười mỗi lúc một lớn, cơ thể co giật, sau đó thở mạnh, đứt hơi.

Sở Ly từ từ đặt gã xuống, thở ra hai hơi khí đục, vừa rồi hắn dùng Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, đã dồn toàn bộ công lực toàn thân vào một đòn, là một đao lợi hại hơn so với bình thường.

Hắn biết đối phương có tuyệt chiêu để đảo ngược tình thế, đệ tử của Đại Lôi Âm tự không thể xem thường, nếu như một đòn không kết liễu được gã, gã sẽ thi triển bí kíp kích phát tiềm lực, liều mạng giết mình!

Linh khí xung quanh ồ ạt truyền vào trong người, bổ sung cho kinh mạch trống rỗng, bồi dưỡng kinh mạch, giúp hắn nhanh chóng phục hồi trở lại.

Hắn xách theo thi thể gã kia bay lên, chạy thẳng tới đỉnh núi, tới dưới một gốc cây tùng. Cây tùng già này gần như sắp chết, nhưng vẫn dồi dào sức sống, một nửa tán lá đã chìa ra ngoài vách núi, một nửa ở lại trên đỉnh núi, lắc lư chao đảo theo chiều gió, kiên cường, kiêu ngạo.

Sở Ly đào một hố đất cách gốc cây một mét, đất rất cứng nhưng không thể ngăn cản trường kiếm của Sở Ly, chẳng mất chốc ‘keng’ một tiếng, đụng phải một tấm đá, Sở Ly dùng kiếm lật tấm đá lên, vội vàng lùi lại phía sau.

- Phụt phụt phụt…

Một luồng sáng xanh lam phóng ra, dày đặc như mưa, nếu như không phải biết trước nơi này có bẫy sẽ rất khó tránh khỏi, vô cùng tàn độc.

Đợi ánh sáng xanh lam lần lượt rơi xuống đất, Sở Ly mới lấy một tảng đã đập mạnh xuống: "rầm" một tiếng động mạnh vang lên: "phụt phụt phụt" lại một đợt ánh sáng xanh lam phóng ra. Tới khi ánh sáng xanh lam rơi xuống đất Sở Ly mới lại gần, lấy kiếm bậy được một hộp đá, mở ra, bên trong là một cuốn sách lụa nhuốm vàng, bên trên là mấy chữ viết rất rắn rỏi "Kim Cang Độ Ách Thần Công".

Sở Ly cầm lên lật ra xem, tổng cộng có ba mươi sáu trang, mỗi trang là một tư thế, ba mươi sáu tư thế sống động như thật, hòa thượng đứng tấn nhìn không rõ mặt, nhưng có thể nhìn rõ sự thay đổi của mỗi thớ cơ, hai luồng nội lực một xanh một đỏ được đánh dấu rất rõ ràng.

Sở Ly lật qua một lượt ghi khắc trong đầu, sau đó lại lật lại một lượt, xác nhận không có sai sót gì mới vận nội lực nhẹ nhàng đóng cuốn sách lụa lại, sau đó lại cẩn thận đặt sách lụa vào trong hộp đá, chôn hộp đá xuống, tất cả lại khôi phục như trạng thái ban đầu.

Người nào sau này mở hộp đá ra sẽ nhìn thấy cuốn sách lụa, nhưng chạm vào cuốn sách lụa đó sẽ lập tức tan ra theo gió, chắc rằng khi đó tâm trạng sẽ không mấy vui vẻ, nghĩ tới đây Sở Ly lại nở một nụ cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Hắn chôn thi thể của gã sư trọc ở bên hộp đá, sau đó lướt về sơn động, vào Mãnh Hổ trại, Triệu Dĩnh đã tập trung toàn bộ các cô nương vào một chỗ, tổng cộng có một trăm sáu mươi cô nương, tất cả đều có nhan sắc hơn người.

http://tieulun.hopto.org

Những cô nương không có nhan sắc sớm đã bị bọn chúng giết rồi, chỉ để lại những cô nương có giá trị tiếp tục chơi đùa.

Sở Ly không làm phiền Triệu Dĩnh, tìm tới phòng ngủ của gã sư trọc, lục đi lục lại, tìm được ngân phiếu ba mươi vạn lượng, cất vào trong ngực, sau đó ra ngoài phòng khách, tới bên Triệu Dĩnh:

- Sư muội, đi thôi!

Triệu Dĩnh bịn rịn nhìn các cô nương, dặn dò họ vài câu, bảo họ an tâm, sẽ bít cửa động lại, không để ai có thể vào, họ yên tâm sống ở đây là được. Khi nàng có thời gian sẽ tới thăm họ.

Sở Ly và Triệu Dĩnh bít chặt sơn động lại, dùng dây mây che đi, đảm bảo không ai có thể phát hiện ra.

Sở Ly đề phòng bất trắc còn đặt một tảng đá lớn vào sơn động, cho dù có Tiên Thiên cao thủ tới đây cũng phải mất rất nhiều công sức mới có thể vào được, dưới Tiên Thiên thì không thể dịch chuyển tảng đá ra, đừng mong vào được.

Nhìn những thứ này, Triệu Dĩnh mới yên tâm.

- Sư huynh, họ thật đáng thương.

Hai người vừa thi triển khinh công lướt đi, vừa nói chuyện.

Sở Ly mỉm cười:

- Đúng là đáng thương, sau này có cơ hội sẽ bố trí ổn thỏa cho họ.

- Bố trí thế nào?

Triệu Dĩnh lắc đầu thở dài, cảm thấy có phần bất lực:

- Hay là bẩm báo với phủ, trong phủ sẽ có cách.

Sở Ly lắc đầu.

- Tại sao thế?

- Mở tửu lâu đi, hai tửu lâu là có thể sắp xếp ổn thỏa.

- Hả…?

- Tìm được ít bạc.

Sở Ly lấy ngân phiếu ra, đưa cho Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh sững người, nhận lấy ngân phiếu nhìn qua một lượt, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ba mươi vạn lượng?

Sở Ly gật đầu:

- Đủ để mở hai tửu lâu rồi.

- Nhưng mà…

Triệu Dĩnh ngập ngừng.

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta có phủ Quốc Công chống lưng, mở tửu lâu không khó, trong số họ, chắc sẽ có vài người có năng lực.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tu Luyện

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Mở tửu lâu… trong phủ có đồng ý không?

- Muội vẫn không rõ sao? Trong phủ rất khích lệ việc này.

Sở Ly cười nói:

- Sư muội, yên tâm đi, những việc này giao cho ta, ta sẽ xử lý.

Dù sao hắn cũng đã trải qua hai kiếp người, lại có một trái tim khát khao quyền lực, rất quan tâm tới xu thế chung, từng phân tích kĩ lưỡng những việc này. Trong phủ có lệnh, nghiêm cấm cậy thế ức hiếp người, không được lấy thân phận của phủ vệ để đàn áp người khác, nếu không sẽ xử lý theo quy định của phủ.

Rất nhiều người tưởng rằng trong phủ không cho phép phủ vệ kinh doanh, nhưng Sở Ly rất rõ, việc này phải xem là ngành nghề nào, ngành nghề thông thường không cho phép còn tửu lâu thì không trong danh sách này.

- Ba mươi vạn lượng bạc…

Triệu Dĩnh lắc đầu than thở:

- Những tên đó đúng là đáng chết!

Không cần hỏi cũng biết, chỗ bạc này là do chúng cướp bóc được, không

biết đã cướp của bao nhiêu người, bao nhiêu người đã chết dưới đao của chúng, Mãnh Hổ trại trước giờ cướp bóc đều giết thẳng tay, không để lại con đường sống, vì thế tội ác không rõ ràng, để chúng tự do tới ngày nay!

- Dùng chỗ bạc này giúp họ xây dựng một nơi nương thân, cũng coi như phải đạo!

- Được, vậy hãy thử xem sao!

- Giao cho huynh!

- Đúng rồi, võ công của sư huynh giờ ở cảnh giới nào?

- Tiên Thiên.

- Không phải chưa Trúc Cơ không thể luyện nội công sao?

Sở Ly mỉm cười.

- Sư huynh lẽ nào có kỳ ngộ gì?

- Coi như vậy.

- Kỳ ngộ gì thế?

Hai mắt Triệu Dĩnh phát sáng, hứng phấn hỏi tới cùng.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Không có gì, chỉ là ăn một loại quả kì diệu, là vậy đó.

- Quả gì vậy?

- Không biết, có thể là quả Thoát Phàm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Dĩnh nghiêng đầu nhìn hắn, hiếu kỳ hỏi:

- Lẽ nào quả Thoát Phàm có thể Trúc Cơ?

Sở Ly cười nói:

- Sau này muội đọc sách sẽ biết.

- Sư huynh may mắn quá đi!

Sở Ly cười khổ, lắc đầu:

- Chỉ là may mắn thôi, nếu không bỏ lỡ trúc cơ sẽ không bị ức hiếp nhiều như vậy.

- Nói cũng đúng.

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu.

Nàng tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh khốn cùng của Sở Ly, vì không trúc cơ không thể tu luyện, hắn chịu rất nhiều cơ cực, bị người khác thờ ơ cười nhạo, khinh miệt, sỉ nhục.

- Sư huynh ăn quả Thoát Phàm từ khi nào thế?

Sở Ly lắc dầu, lái sang chuyện khác:

- Quả Thoát Phàm chỉ có thể bù đắp trúc cơ, Tiên Thiên vẫn phải tự tu luyện, không thể một bước thành công, trong thiên hạ, không có thuốc thần kỳ nào ăn vào có thể đạt tới Tiên Thiên.

- Tiên Thiên…

Triệu Dĩnh thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới cảnh giới Tiên Thiên, nàng giống như đang đứng dưới một ngọn núi cao chọc trời, trông đã khiếp sợ, không tự tin có thể vượt qua.

Sở Ly cười nói:

- Căn cơ của muội rất ổn định, không vấn đề gì!

- Ừm!

Triệu Dĩnh gật đầu thật mạnh, tự khích lệ bản thân.

Sư huynh đã cho mình rất nhiều Thông Cân đan, kinh mạch của mình đã mạnh mẽ, dẻo dai hơn người thường, có ưu thế hơn người khác rất nhiều, nhất định có thể bước vào Tiên Thiên!

Hai người thi triển khinh công, tốc độ không chậm hơn cưỡi ngựa, đi đường nửa ngày, nội lực của Triệu Dĩnh cạn kiệt, Sở Ly đặt tay lên lưng nàng, liên tục truyền nội lực.

Nàng cảm thấy nội lực của Sở Ly rất thuần khiết và thâm hậu, liền hiếu kì hỏi hắn tu luyện tâm pháp gì, nghe nói là Bích Hải Vô Lượng công, nàng không khỏi giật mình. Bích Hải Vô Lượng công rất nổi tiếng, nhưng rất ít người tu luyện, nghe nói uy lực cực lớn, có thể càn quét cao thủ cùng vai vế, nhưng tu luyện nó giống như uống rượu độc giải khát, không khác gì tự sát.

- Sư huynh, Bích Hải Vô Lượng công rất nguy hiểm.

- Ta biết.

- Vậy sao huynh còn luyện?... À, muội hiểu rồi, Thông Cân thảo!

Nàng vỗ trán giật mình bừng tỉnh, Thông Cân Thảo khiến cho kinh mạch trở nên dẻo dai vô cùng, có thể chịu đựng được nội lực cộng dồn, vừa hay có thể giảm thiểu được tác hại của Bích Hải Vô Lượng công, Sở Ly mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

- Chả trách.

Nàng cũng hiểu ra tại sao Sở Ly lại có thể uy phong lẫm liệt, đánh đâu thắng đó như vậy, uy lực của Bích Hải Vô Lượng công không tầm thường. Hai người đi một mạch về lại phủ Quốc Công, sau khi vào phủ liền đường ai nấy đi, Triệu Dĩnh tới Diễn Võ điện giao nhiệm vụ, Sở Ly về lại Đông Hoa viên để tu luyện, hẹn nàng hai ngày nữa lên đảo chơi.

Trời chập tối, Sở Ly ăn xong cơm tối liền vào vườn Nguyệt Quang lan, Nguyệt Quang lan phát ra ánh sáng lấp lánh, dịu nhẹ, giống như cung trăng, đẹp đẽ, mờ ảo.

Đàm Mộng hoa không có linh khí của hắn bồi dưỡng, lớn rất chậm, tối nay sẽ nở hoa, Nguyệt Quang lan phát triển khỏe mạnh, đã chia thành ba nhánh, Lý Việt làm việc rất tốt. Bước chân nhẹ nhàng vang lên, mang theo hương thơm thoang thoảng, Sở Ly ngoảnh đầu lại nhìn, Tô Như mặc bộ xiêm y màu vàng đào uyển chuyển bước tới, nhan sắc thanh tú. Nàng khẽ xua tay ra hiệu Sở Ly không cần đa lễ, sau đó ngồi xuống đối diện với hắn:

- Làm tốt lắm!

Sở Ly ngồi xuống, rót cho nàng một chén trà:

- Nhận được rồi sao?

- Ừ.

Tô Như đón lấy chén trà, môi hồng khẽ nhấp một ngụm, cười nói:

- Trà của Lý Việt không tệ, có mùi vị đặc biệt, tiểu thư rất hài lòng.

Sở Ly mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

- Dọc đường có thuận lợi không?

Tô Như nửa cười nửa không cười nhìn hắn:

- Hộ vệ có làm tròn chức trách không?

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Đa tạ tổng quản!

Tô Như xua tay:

- Đừng tạ ơn ta, cho ngươi cơ hội, ngươi có nắm bắt được hay không phải dựa vào chính mình.

- Lần này đúng là nguy hiểm, gặp phải Mãnh Hổ trại.

- Mãnh Hổ trại… có từng nghe nói.

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Vậy phủ ta có biết những việc làm của Mãnh Hổ trại không?

Tô Như nhìn sắc mặt của hắn không tốt cho lắm, nhíu mày nói:

- Chúng đắc tội với ngươi?

- Đắc tội ta không sao, nhưng chúng…

Sở Ly nói một lượt những việc làm của Mãnh Hổ trại, Tô Như mím chặt môi, sắc mặt sa sầm nhìn hắn chằm chặp, không khí xung quanh dường như đông kết lại.

Nàng cũng là Tiên Thiên cao thủ, khí thế bất phàm, hơn nữa có thể kết hợp môi trường Hậu Thiên và tu vi, hình thành sức mạnh giống như thực thể.

http://tieulun.hopto.org

- Đáng chết!

Tô Như lạnh lùng nói:

- Tuần sát trong phủ thật đáng chết!

Sở Ly lắc dầu nói:

- Việc này vốn là trách nhiệm của quan phủ, nhưng chúng cướp bóc trực tiếp giết người, không có ai báo án, còn quan phủ mắt nhắm mắt mở, thì cũng không có cách nào nhúng tay vào.

Bất luận là triều đại nào, triều đình nào, quan lại đều giống nhau, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không bao giờ chủ động đi giải quyết vấn đề.

Tô Như nói:

- Tuần sát có chức trách này, đám người này không làm tròn trách nhiệm, ta sẽ bẩm báo với tiểu thư điều tra xem sao!

Sở Ly xòe tay ra:

- Bây giờ Mãnh Hổ trại chỉ còn lại một vài cô gái đáng thương, tiểu thư có thể phái người đến xem.

Tô Như nhíu mày trầm ngâm một lát, nghĩ lại một lượt từ đầu tới cuối, hỏi:

- Mãnh Hổ trại có Tiên Thiên cao thủ?

Sở Ly gật đầu rồi nói lại những kỳ ngộ của mình, giống như nói với Triệu Dĩnh.

http://tieulun.hopto.org

- Nói vậy hiện giờ ngươi cũng là Tiên Thiên cao thủ?

- Đúng vậy.

- Vậy ngươi có đi vượt Cửu Phẩm lâu không?

- Ta không muốn làm hộ vệ, làm thị vệ rất tốt.

- Thị vệ tốt… thú vị đấy!

Tô Như mím môi khẽ cười nói:

- Người thông minh như ngươi không nhiều, tất cả đều bị mức bổng lộc hậu hĩnh của hộ vệ mê hoặc.

Sở Ly đáp:

- Những cô nương đó rất đáng thương, ta muốn mở một tửu lâu trong thành để họ tự nuôi sống bản thân, Mãnh Hổ trại có không ít bạc.

Hắn không hề che giấu những gì mình nhận được, những nơi như Mãnh Hổ trại chắc chắn có không ít tiền của, nếu giấu giếm ngược lại sẽ không hay, luật lệ của phủ Quốc Công chính là kiếm được sẽ là của bản thân, không cần nộp lên trên.

- Mở tửu lâu sao…

Tô Như nhíu mày lắc đầu nói:

- Không dễ dàng thế đâu, tuy nhiên ý tưởng của ngươi cũng không tệ, nên để họ tự nuôi sống bản thân, tránh suốt ngày từ sáng tới tối nghĩ ngợi linh tinh.

Thân là nữ giới, nàng rất có thiện cảm với cách làm của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

- Tửu lâu mấu chốt là mùi vị, món ăn không ngon, họ cũng không có tác dụng.

Tô Như vừa nghĩ vừa nói:

- Phải nghĩ cách kéo vài đầu bếp từ Thần Đô về!

- Đúng vậy.

- Được rồi, việc này giao cho ta, nể tình họ, ta sẽ giúp ngươi một lần!

- Đa tạ tổng quản!

Sở Ly chắp tay hành lễ, trầm ngâm một lát nói:

- Lần này tiêu diệt Mãnh Hổ trại, chọc vỡ một tổ ong bắp cày.

- Diệt rất đúng!

Tô Như nói:

- Cái gì mà tổ ong bắp cày?

Sở Ly lắc đầu:

- Trại chủ của Mãnh Hổ trại biết Kim Cang Độ Ách Thần Công.

- Cái gì?

Tô Như sững người, mặt biến sắc:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Đại Lôi Âm tự sao, vậy đây đúng là một phiền phức không nhỏ!

Tô Như đứng dậy:

- Không được, việc này nhất định phải bẩm báo với tiểu thư!

- Không có kẻ nào sống sót, chắc sẽ không truyền ra ngoài.

- Tứ đại tông phái tồn tại lâu đời, dị thuật bí kỹ nhiều vô kể, không thể không đề phòng!

Tô Như uyển chuyển bước đi, quay lưng xua tay với hắn.

Sở Ly lắc đầu than thở, đây đúng là một phiền phức lớn, gã đó có bí kíp Kim Cang Độ Ách Thần Công, Đại Lôi Âm tự chắc chắn sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắn tới bên bờ, đứng dưới gốc liễu trầm tư, ánh trăng chiếu xuống mặt hồ, những làn ánh sáng lăn tăn chiều lên gương mặt trầm tĩnh của hắn.

Đại Lôi Âm tự không phải một môn phái bình thường, theo nội dung sách hắn đọc và thông tin hắn nhận được, nói về thực lực, phủ Quốc Công không bằng Đại Lôi Âm Tự.

Một lát sau, Tiêu Kỳ và Tô Như vội vàng đi tới, cùng nhau đứng ở mũi thuyền, Tiêu Kỳ áo trắng như tuyết, giống như một tiên nữ không vướng chút bụi trần. Ánh trăng sáng tỏ khiến gương mặt nàng lóng lánh như ngọc, mắt như sao sáng, rạng rỡ nổi bật.

Hai người mang theo làn hương thoang thoảng bước tới trước mắt hắn.

- Tiểu thư.

Sở Ly chắp tay hành lễ.

Tiêu Kỳ xua tay, khẽ nói:

- Đại Lôi Âm tự?

Sở Ly đáp:

- Thực ra trên người gã đó có bí kíp Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Tô Như ngoảnh đầu nhìn Tiêu Kỳ:

- Tiểu thư, việc này gay go đấy!

Tiêu Kỳ nhíu chặt mày, nhìn Sở Ly.

- Ngươi tìm thấy rồi?

Sở Ly gật đầu.

Tô Như không hề tỏ ra vui vẻ, giậm chân nói:

- Vậy thì phiền phức rồi!

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Thế nào?

Sở Ly đáp:

- Ta thấy rằng có thể luyện.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Nghĩ thì hay lắm, nếu dễ dàng như vậy, võ công của Đại Lôi Âm tự đã sớm truyền đi khắp thiên hạ rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ xua tay:

- Không hẳn vậy, bí kíp võ công của Đại Lôi Âm Tự truyền ra ngoài không ít, nhưng không ai có thể luyện thành công.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Hình như cũng không khó như vậy?

Sau khi hắn đã đọc qua bí kíp, thấy rằng luyện cũng không khó khăn gì, tăng cảnh giới rất nhanh.

- Võ học của Đại Lôi Âm tự, uy lực càng mạnh càng cần phật pháp cao thâm, tu vi phật pháp không đủ sẽ không luyện được.

Tiêu Kỳ nói:

- Tăng nhân của Đại Lôi Âm tự có chia văn võ, vào tự phải học trước mười năm phật pháp, cùng tu luyện tới Trúc Cơ, tu vi phật pháp đạt rồi mới có thể tu luyện võ công, hộ tự trừ ma, phật pháp không đủ cao thâm không được phép luyện võ.

- Vì thế không sợ võ học truyền ra ngoài?

- Bí kíp Kim Cang Độ Ách Thần Công không hề khó tìm, nhưng không có ai dám luyện.

Tiêu Kỳ lắc đầu, nói:

- Vì thế trong Tàng Thư lâu và Diễn Võ Đường không có

- Tại sao vậy?

Tô Như hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Kỳ nói:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công luyện vào sẽ tẩu hỏa nhập ma, có người nghi ngờ là bí kíp có vấn đề, sau phát hiện ra rằng không phải bí kíp có vấn đề, mà là tu vi phật pháp không đủ.

Tô Như hiếu kỳ, hỏi tiếp:

- Vậy ruốt cuộc là sao?

- Võ học của Đại Lôi Âm tự đều có ma tính, cần phật pháp bổ trợ, phật pháp không đủ, luyện võ học của Đại Lôi Âm tự chẳng khác nào tự sát.

Tô Như vội vàng nói:

- Vậy Sở Ly ngươi đừng làm bừa nhé!

Nàng lo lắng nhìn Sở Ly, Kim Cang Độ Ách Thần Công tiếng tăm lẫy lừng, là võ học tuyệt đỉnh của Đại Lôi Âm tự, không ai có thể kháng cự lại được sự mê hoặc đó, Sở Ly đã tu luyện rồi, dừng lại sẽ rất khó!

Sở Ly cười. Ánh mắt Tiêu Kỳ nhìn hắn có phần kì quặc.

Sở Ly mỉm cười:

- Đúng vậy, tiểu thư, phật pháp của ta cũng không tệ.

Tô Như vỗ tay, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kiếm Kinh

Nàng biết hoàn cảnh thân phận của Sở Ly, lớn lên ở Thu Diệp tự, từ nhỏ tu luyện phật pháp, là người có phật pháp tinh thông nhất tự. Mặc dù nói Đại Lôi Âm tự phật pháp cao thâm, những tự viện khác không thể sánh bằng, nhưng những người như Sở Ly, từ nhỏ hun đúc phật pháp, ngộ tính hơn người, chưa chắc đã thua kém đệ tử Đại Lôi Âm tự.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Võ học của Đại Lôi Âm tự dựa vào tu vi phật pháp, phật pháp càng tinh thâm, tu luyện sẽ càng nhanh, càng an toàn, nhưng võ học của Đại Lôi Âm tự đúng là nguy hiểm, một khi cảm thấy không thể khống chế được sát ý của mình cần lập tức dừng lại!

Sở Ly gật đầu cười nói:

- Ta sẽ cẩn thận, ta muốn luyện thử xem sao!

- Không gấp.

Tiêu Kỳ xua tay, khẽ nói:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công rất khó luyện, ngươi không có căn cơ võ học của Đại Lôi Âm tự, tăng cảnh giới sẽ rất chậm.

Sở Ly nhướng mày.

Tô Như cười nói:

- Nếu như luyện thành, vậy thì sẽ rất lợi hại!

Tiêu Kỳ liếc nhìn nàng.

Tô Như vội cười nói:

- Đương nhiên, cũng rất phiền phức, nếu như bị Đại Lôi Âm tự biết được, nhất định sẽ có chuyện!

- Sẽ phế võ công của ta?

- Đương nhiên!

- Bá đạo quá nhỉ?

- Họ bá đạo vậy không ai phản đối sao? Ba đại tông phái còn lại cũng không đánh lại được họ!

- …Ta hiểu rồi.

Sở Ly từ từ gật đầu:

- Ta sẽ cẩn thận dùng, phủ ta cũng không có ý định đối phó với họ sao?

- Tốn công mà không được lợi lộc gì.

Tô Như xua tay nói:

- Họ không ở trong địa phận của chúng ta, hãy để phủ Trung Quốc Công đau đầu đi!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Phủ Trung Quốc Công ứng phó được không?

http://tieulun.hopto.org

Hắn không tin cho lắm, phủ Quốc Công ở vào thế yếu tuyệt đối trước Đại Lôi Âm tự, phủ Trung Quốc Công có mạnh hơn nữa cũng không đối phó nổi.

- Kiềm chế lẫn nhau.

Tô Như nhìn Tiêu Kỳ:

- Dù sao thì Đại Lôi Âm tự cũng không dám lật mặt với phủ Quốc Công, còn cả triều đình nữa!

Đại Lôi Âm tự có mạnh hơn đi chăng nữa cũng không thể trở mặt hoàn toàn với triều đình, nếu không sẽ là một tự chống đối một nữa, cho dù có thể chiến thắng cũng là thắng bi thảm, ba đại tông phái còn lại sẽ không bỏ qua cơ hội giậu đổ bìm leo.

- Tiểu thư, trong phủ chúng ta còn võ học Đại Lôi Âm tự gì?

- Sở Ly, ngươi nghĩ kĩ rồi chứ, thực sự muốn luyện sao?

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Ta muốn lĩnh giáo sự kì diệu của võ học Đại Lôi Âm tự.

- …Thôi được!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Đi theo ta.

Ba người bước lên thuyền, lướt tới Ngọc Kỳ đảo.

Ngọc Kỳ đảo đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày, dưới ánh đèn,

đình đài lầu các trạm trổ tinh tế giống như cung điện của thần tiên.

Ba người bước tới Quan Tinh lâu, Tiêu Kỳ đích thân mở một ngăn tủ, lấy ra một chiếc hộp vuông, sau khi mở ra, liền cầm một cuốn sách màu vàng đưa cho Sở Ly:

- Đây chính là tâm pháp cơ bản của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly đón lấy, chất liệu không phải giấy không phải lụa, chạm vào có cảm giác khá kì lạ, bên trên viết "Đại Nhật Như Lai Phục Ma Kinh".

Sở Ly nhíu mày, lật ra xem, đó là một bộ kinh Phật.

- Đây là tâm pháp nhập môn của Đại Lôi Âm tự, cũng là tâm pháp trấn tự, trấn áp hàng phục mọi tâm ma.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Chỉ cần có thể chạm vào tầng thứ nhất là có thể luyện được võ học của Đại Lôi Âm tự, không phải đệ tử nhập môn không thể tu luyện võ học.

- Như vậy…

Sau khi lật qua, liền ghi vào trong Đại Viên Kính Trí, dùng Đại Viên Kính Trí để phân tích.

Uy lực của kinh Phật khó đoán, có sự kì diệu của kinh văn, muốn thông hiểu hết ý nghĩa của nó thì cần phải nâng cao tâm kính, có loại là bản thân kinh văn giống như lời niệm chú, khi đọc sẽ kết nối với Bồ Tát La Hán trên trời, nhận được tăng cường hỗ trợ, có loại cần phải tu luyện tâm tưởng, khai thác bảo tàng như ý của bản thân.

- Không có tác dụng đâu.

Tiêu Kỳ tiếp tục nói:

- Nghe nói tu luyện Đại Nhật Như Lai Phục Ma Kinh cần quán đỉnh, không truyền cho người thứ ba, họ có chỗ dựa như vậy nên không cần lo lắng gì, không sợ tuyệt học truyền ra ngoài, người nào luyện người ấy chết!

Sở Ly khẽ gật đầu.

Quán đỉnh truyền pháp sẽ không thể học lỏm, không phải ai cũng có thể quán đỉnh, tu vi không đủ thì cũng không có cách nào cả.

Trong Đại Lôi Âm tự người có thể quán đỉnh chắc không nhiều, lại không thể ra khỏi tự, vì thế người ngoài đừng hòng học được sự kì diệu của võ học Đại Lôi Âm tự.

- Tiểu thư muốn ta từ bỏ ý định này?

Sở Ly trả lại cuốn sách.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta biết ngươi là người thông minh, luôn muốn phá vỡ quy luật, có thể làm những việc người khác không thể.

Sở Ly cười.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhưng việc này phải thận trọng, Kim Cang Độ Ách Thần Công không dễ luyện vậy đâu!

- Được thôi, ta sẽ thử, không được sẽ từ bỏ.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Như vậy là tốt nhất.

Nàng làm vậy đúng là để thuyết phục Sở Ly, nhằm xóa tan lòng cầu thắng của hắn, nếu không hắn một lòng một dạ luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công rất có thể sẽ hủy hoại hắn. Nhưng phàm là người thông minh đều vô cùng tự tin, Sở Ly nói thế nào đi nữa cũng sẽ không nghe, chỉ có thể để hắn tự mình trải nghiệm tới tuyệt vọng mới từ bỏ. Để hắn xem Đại Nhật Phục Ma Kinh, là muốn trồng vào đầu hắn một hạt giống, không có Đại Nhật Phục Ma Kinh, sẽ không thể luyện được Kim Cang Ách Độ Thần Công, luyện cũng chỉ là thử, không cần miễn cưỡng, gạt bỏ lòng cầu thắng của hắn, loại bỏ nguy hiểm.

- Tiểu Như!

Tiêu Kỳ gọi.

- Dạ.

Tô Như hiểu ý thưa một tiếng, tới bên tủ lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ chừng ngón cái, lóng lánh màu trắng tuyết.

Nàng đưa bình ngọc cho Sở Ly:

- Sở Ly, đây là một hạt Tử Minh hoa, ngươi xem có thể trồng được không.

- Tử Minh hoa?

Sở Ly tìm kiếm trong đầu và nhanh chóng tìm ra, ngạc nhiên nói:

- Thực sự muốn trồng nó sao?

- Ừ, ta dùng để luyện công.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nhíu mày nhìn nàng.

Tiêu Kỳ nói:

- Yên tâm đi, ta biết tác hại của nó!

Sở Ly từ từ gật đầu, Tử Minh hoa rất đẹp nhưng có thể khiến người ta sản sinh ảo giác, nếu dính nước của nó sẽ có khuynh hướng tự sát, rất nhiều người đều không biết, chỉ cảm thấy hoa đẹp rực rỡ, mang về vườn trồng, cuối cùng cũng chết dưới cánh hoa của nó.

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi thật rườm ra, tiểu thư muốn dùng nó để làm thuốc luyện công, rốt cuộc ngươi có thể trồng được không?

Sở Ly cười:

- Ta thử xem sao.

- Thử?

Tô Nhi nổi cáu nói:

- Hoa này rất quan trọng!

Sở Ly đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ, cười nói:

- Được, ta nhất định sẽ trồng được!

- Vậy còn được!

Tô Như nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Tâm pháp ta tu luyện khác với tâm pháp bình thường, cần loại hoa này để mài dũa tâm tính.

Sở Ly gật đầu:

- Được, tiểu thư yên tâm, ta sẽ nhanh chóng trồng ra.

- Được.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

- Việc Mãnh Hổ trại ngươi không cần phân tâm, ta sẽ xử lý.

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly chắp tay, biết điều cáo từ.

Gió hồ buổi tối rất ẩm ướt, nhẹ nhàng thổi bay vạt áo Tô Như.

Nàng đứng bên bờ, lặng lẽ nhìn mặt hồ mênh mông phía xa:

- Sở Ly, việc Tử Minh hoa cần phải bảo mật, và phải nhanh chóng trồng được!

Sở Ly gật đầu nói:

- Tiểu thư cần nó tới vậy sao?

- Nó là mấu chốt để luyện công!

Tô Như quay đầu nhìn lại, ánh mắt trong veo:

- Nếu như có Tử Minh hoa, tu vi của tiểu thư sẽ tăng lên, tu luyện cũng có

thể dễ dàng hơn một chút!

- Ta sẽ hết sức cố gắng.

Sở Ly gật đầu.

Tô Như nghiêng đầu nhìn hắn:

- Ngươi không muốn biết tiểu thư luyện tâm pháp gì sao?

- Ta không hiếu kỳ.

- Coi như ngươi biết điều!

Tô Như khẽ cười nói:

- Võ công của tiểu thư được phu nhân truyền lại, phu nhân xuất thân từ Thanh Lộc Nhai.

- Sao…?

Sở Ly kinh ngạc.

Hắn thực sự không biết bí mật này, Thanh Lộc Nhai sao?

Thanh Lộc Nhai là một trong bốn tông phái trong thiên hạ, là tông phái siêu cấp tồn tại hàng ngàn năm, nền tảng hùng hậu không thể tưởng tượng được, không ngờ mẫu thân của tiểu thư xuất thân từ Thanh Lộc Nhai!

- Phu nhân mất sớm, chỉ để lại một bộ kiếm kinh cho tiểu thư, nhưng không phải võ học Thanh Lộc Nhai.

Tô Như lắc đầu nói:

- Cũng không biết phu nhân nghĩ sao, rõ ràng có thể truyền võ công

Thanh Lộc Nhai cho tiểu thư.

- Có lẽ là do luật lệ.

Sở Ly nói.

Tô Như liếc nhìn hắn nói:

- Bộ kiếm kinh này phu nhân vô tình có được, chưa có ai luyện bao giờ, không có kinh nghiệm của người đi trước, tiểu thư một mình mày mò, tiến triển rất chậm, nhưng vì do phu nhân truyền lại nên không thể không luyện.

- Tiểu thư đã đạt tới Tiên Thiên từ lâu, tiến triển không chậm.

Sở Ly nói.

Tô Như nói:

- Nếu không phải bộ kiếm kinh này, với tư chất tuyệt thế của tiểu thư, e rằng đã trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên rồi!

Sở Ly cười.

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Sao, ngươi không tin ư?

- Ta tin

- Nói một đằng nghĩ một nẻo.

Tô Như nổi giận nói:

- Tiểu thư xem qua là nhớ, võ công nào cũng chỉ luyện là biết, luyện là tinh thông, nếu không phải là bộ kiếm kinh này… hừ hừ, thôi bỏ đi!

Sở Ly nhướng mày, gật đầu.

Hắn từng dùng Đại Viên Kính Trí với Tiêu Kỳ, lực tinh thần hùng mạnh, lời Tô Như nói không phải nói chơi, mấu chốt quan trọng để trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên chính là lực tinh thần, tinh thần đủ mới có tư cách xung kích cảnh giới Thiên Ngoại Thiên.

Tâm pháp Tiêu Kỳ tu luyện rất kỳ lạ, có điểm kì diệu gần giống Tha Tâm Thông của Phật gia, rõ ràng bộ kiếm kinh này không phải vật tầm thường, phu nhân để tiểu thư tu luyện chắc chắn đã nhìn ra điểm kì diệu của nó.

Những võ học khác, cho dù luyện tới cảnh giới thiên thần cũng không thể nhìn thấu tâm trí kẻ khác, lợi ích vô cùng, hữu dụng hơn võ học tuyệt đỉnh đơn thuần, cũng chả trách phu nhân lựa chọn như vậy.

Sở Ly còn biết, Tử Minh hoa rất lợi hại nhưng cũng có điểm kì diệu, có thể tăng lực tinh thần. Vốn tưởng đã thất truyền, không ngờ lại nhìn thấy!

- Ngươi thực sự muốn xây tửu lâu?

- Đúng vậy.

- Ta sẽ mời hai đầu bếp về, sau đó sẽ tìm địa điểm. Thử trước rồi tính, nếu làm tốt, xây tửu lâu cũng không muộn.

- Đa tạ tổng quản!

- Tiền cửa tiệm coi như là tiền thưởng của ngươi.

- Chỗ ta cũng có tiền.

- Tiền của ngươi hãy để lại dùng, quyết định vậy đi nhé!

- Vậy làm phiền tổng quản chi tiền rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Dù sao thì cũng không tiêu tiền của tiểu thư, yên tâm đi.

Tô Như cười rạng rỡ vỗ vai hắn, Thần Tiên Tu không hề rẻ, quân đội cũng không thiếu tiền, lần này không những không mất tiền mà còn kiếm được một khoản không nhỏ.

Sau khi Sở Ly về lại Đông Hoa viên, hắn không nghỉ ngơi mà lập tức bắt tay trồng Tử Minh hoa.

Hạt giống Tử Minh hoa rất khó kiếm, sinh trưởng không dễ dàng, nhưng hắn biết điều quan trọng nhất là bảo mật, vì vậy liền tạo riêng một vườn hoa ở một nơi không mấy bắt mắt, người ngoài không đi tới.

Tử Minh hoa lớn rất chậm, Sở Ly chuyển linh lực hoa cỏ khác tới để giúp nó sinh trưởng, nhờ được tăng tốc độ nên chỉ trong mười ngày đã nở hoa.

Bông hoa nhỏ bé non nớt, vàng rạng rỡ, mượt mà không tì vết khiến người khác chỉ muốn nâng niu trên tay.

Nửa đêm ngày hôm nay, Tiêu Kỳ và Tô Như đích thân tới. Lý Việt đã về phòng ngủ, mười ngày này Sở Ly đểu ở trong vườn hoa Nguyệt Quang lan, chăm sóc Nguyệt Quang lan và Đàm Mộng Hoa, Lý Việt đã không lấy làm lạ, có Sở Ly trông nom, hắn ngủ cũng ngon giấc.

Tiêu Kỳ và Tô Như nhẹ nhàng đi tới. Tiêu Kỳ mặc áo trắng, Tô Như vẫn mặc áo vàng đào, hai người sánh vai cùng Sở Ly đứng trước Tử Minh hoa, ngắm nhìn năm bông hoa nhỏ màu vàng tươi tắn, ai có thể ngờ được đóa hoa xinh đẹp động lòng người như vậy lại có tên Tử Minh hoa.

- Tiểu thư, thế nào?

Sở Ly ngoái đầu hỏi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Đúng là Tử Minh hoa!... Sao ngươi làm được?

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ra vẻ thần bí!... Không bị ai phát hiện chứ?

- Đương nhiên

Sở Ly gật đầu.

Tô Như nói:

- Coi như ngươi hiểu chuyện!...Tiểu thư, hái thôi chứ?

- Được.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Nàng lạnh lùng, bình thản như mọi khi, dường như mọi việc trên thế gian này không thể khiến nàng để mất lễ nghĩa, lúc nào cũng bình tĩnh như mặt nước giếng cổ, phẳng lặng không gợn sóng.

Sở Ly biết đây vừa là tính cách của nàng vừa là do bộ kiếm kinh kia gây ra, chắc bộ kiếm kinh này có thể ức chế cảm xúc, duy trì bình tĩnh.

Tô Như lấy ra một chiếc hộp ngọc cất năm bông hoa vàng vào, nhìn Sở Ly:

- Tạm thời không để nó nở hoa nữa, đợi xem tiểu thư còn cần nữa hay không.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu.

Tư Kỳ nói:

- Sở Ly việc về linh điền ngươi hãy suy nghĩ đi.

Sở Ly vội vàng nói:

- Tiểu thư, ta đã nghĩ rồi linh điền vẫn nên xây dựng ở Ngọc Kỳ đảo.

Tiêu Kỳ lặng lẽ nhìn hắn.

- Xây dựng ở đây quá gây sự chú ý, hơn nữa phòng thủ cũng không đủ.

Linh điền là một miếng thịt khổng lồ, ai cũng không thể kháng cự được sức hút của nó, phòng thủ không đủ nhất định sẽ có kẻ liều mình mạo hiểm, tới lúc đó Đông Hoa Cung sẽ trở thành một nơi nguy hiểm, bản thân mình còn được, Lý Việt sẽ có nguy hiểm.

Tiêu Kỳ trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu.

- Ừm, cũng được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bắt Gặp

Tiêu Kỳ quan sát hắn, nói nhẹ:

- Ngươi luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công chưa?

Sở Ly gật đầu:

- Thử luyện rồi.

- Luyện thế nào.

- Cũng tạm.

Sở Ly luyện được mười ngày, Kim Cang Độ Ách Thần Công quả nhiên lợi hại, nó hình thành nên một luồng chân khí kì lạ, không chạy trong kinh mạch mà lại tích lũy trong cơ bắp mô xương, vận Kim Cương Độ Ách Thần Công, khí trong cơ bắp di chuyển hình thành một lớp màng chất vô hình, vô cùng kiên cố.

Kim Cang Độ Ách Thần Công chia làm sáu tầng: Da, thịt, gân, mạch, cốt, tủy.

Hiện hắn đạt tới tiểu thành tầng một, trên bề mặt da có một lớp màng khí, dẻo dai như da cá sấu, có thể gỡ ra tấn công, đao kiếm bình thường không thể phá vỡ.

- Không bị phản tác dụng?

Tiêu Kỳ chằm chặp nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Đúng là có chút không ổn thỏa.

Sau khi luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, trong lòng thi thoảng lại dấy lên cảm giác nôn nóng, khi ở vào tình trạng này nhìn gì cũng thấy không ưa, thôi thúc phá hủy tất cả, giết người sẽ thoải mái nhất.

Cũng may phật pháp của hắn tinh thâm, sát ý vừa nổi lên liền lập tức niệm kinh phật để trấn áp, thực sự không thể kìm chế thì vận Đại Viên Kính Trí, thanh tịnh mọi thứ, tiêu diệt sát ý.

Nếu như không có Đại Viên Kinh Trí, hắn cũng không dám luyện, không có Đại Viên Kính Trí mà cứ luyện, chắc chắn sẽ trở thành sát nhân cuồng ma. Hắn có cảm giác, trại chủ Mãnh Hổ trại biến thành như vậy rất có khả năng do luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công gây ra.

- Nếu thực sự không ổn thì đừng luyện nữa!

- Ta sẽ chú ý, nếu thực sự không được sẽ dừng lại.

- Ta biết ngươi biết chừng mực!

Tiêu Kỳ nhìn hắn cảnh cáo.

Sở Ly vội vàng gật đầu.

- Bọn ta quay trở về!

Tô Như vẫy tay.

Hai người lướt đi mang theo làn hương thoang thoảng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thở phào, nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của họ, trong lòng lại thấy muộn phiền, người đẹp như vậy nếu như không thuộc về mình, cuộc đời này sẽ thật bất hạnh biết bao!

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi thức dậy hắn bắt đầu luyện Phá Vọng kiếm pháp, Lý Việt đang hùng hổ luyện quyền, trong tiểu viện vô cùng náo nhiệt. Đột nhiên ngọc khánh vang lên, nhẹ nhàng vọng tới.

Lý Việt dừng quyền:

- Để ta đi xem sao.

Kiếm thế của Sở Ly vẫn liên miên không dừng, hắn gật đầu, tiếp tục yếu ớt múa kiếm.

Lý Việt chạy như bay ra ngoài, một lát sau vọng lại tiếng cười ha ha:

- Huynh đệ, mau xem ai tới đây.

Đại Viên Kính Trí của Sở Ly đã nhìn thấy Triệu Dĩnh, xiêm y xanh ngọc dịu dàng, dáng người uyển chuyển, gương mặt như bạch ngọc, vô cùng xinh đẹp. Nàng chậm rãi bước vào tiểu viện, mỉm cười:

- Sở sư huynh.

- Sư muội.

Sở Ly không ngừng kiếm thế, cười nói:

- Tới đây, tỉ thí một chút!

- Được.

Triệu Dĩnh rút kiếm khỏi bao, nhẹ nhàng nhảy tới gần hắn, đâm thẳng

kiếm, khoan thai đẹp mắt, giống như một con chim yến chao liệng qua mặt hồ.

Lý Việt không khỏi khen ngợi, trợn tròn không chớp mắt.

Kiếm của Sở Ly vẫn chậm rãi, chỉ bên trái, điểm bên phải, Triệu Dĩnh không ngừng biến đổi chiêu thức, đường kiếm nho nhã, khoan thai trở nên rời rạc, qua hai mươi mấy chiêu liền bay người lùi lại, trừng mắt nhìn hắn:

- Sư huynh, huynh thật quá đáng!

Sở Ly thu kiếm, lắc đầu:

- Kiếm pháp của muội không có tiến bộ gì cả.

- Muội vẫn luyện mà.

Triệu Dĩnh tra kiếm vào bao, cười rạng rỡ nói:

- Sư huynh, muội đã là hộ vệ thất phẩm rồi!

- Không đi vượt qua lục phẩm sao?

- Đợi khi nào đạt tới Tiên Thiên rồi vượt lục phẩm, như thế sẽ chắc chắn hơn.

- Ừm, cũng đúng.

- Hộ vệ thất phẩm?

Lý Việt kinh ngạc hỏi.

Triệu Dĩnh ngoảnh đầu cười nói:

- Lý sư huynh, muội không giống sao?

- Trời ơi, Trác Phi Dương mới có thất phẩm!

Lý Việt khen ngợi:

- Lại một thiên tài nữa, các người cùng một thời gian vào phủ đúng không?

- Đúng thế.

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Ta và Sở sư huynh vào phủ cùng đợt.

- Thất phẩm đấy.

Lý Việt lắc đầu bùi ngùi:

- Có để người khác sống không chứ!

Triệu Dĩnh cười tươi nói:

- Nếu như Sở sư huynh đi thử, chắc chắn sẽ vượt qua lục phẩm.

- Hắn…?

Lý Việt nhìn Sở Ly, cười nói:

- Kiếm pháp của hắn rất lợi hại, nhưng sợ ám khí, đáng tiếc!

Sở Ly nói:

- Đi thôi, vào vườn ngắm hoa.

- Được.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh vỗ tay.

Lý Việt vội vàng nói:

- Triệu sư muội chưa ăn sáng phải không?

- Chưa!

- Vừa đúng lúc, cùng ăn thôi, muội muốn ăn gì?

- Gì cũng được, các huynh ăn gì muội ăn nấy.

- Hãy để huynh lo!

Sở Ly và Triệu Dĩnh ra khỏi tiểu viện, thảnh thơi đi bộ men theo vườn hoa trên đảo.

- Sư huynh, tiểu thư biết việc của Mãnh Hổ trại rồi chứ?

- Ừm, tổng quản sẽ giúp đỡ.

- Vậy thì tốt…

Triệu Dĩnh thở phào, lắc đầu nói:

- Muội nghe ngóng rồi, mở tửu lâu rất khó, cần phải xây dựng một tòa lầu trước, trong thành tổng cộng có bốn tửu lâu, ba nhà là của phủ Thái Thú, một nhà có chỗ dựa mạnh, cạnh tranh với họ… rất khó!

Sở Ly gật đầu.

Triệu Dĩnh nói:

- Xây dựng một tòa lầu ít nhất mất một năm, chi phí cực lớn, xây xong rồi còn cần đầu bếp, đầu bếp giỏi của Trùng Minh thành đều đã có chủ, không lẽ

lại lấy từ trong phủ ra?

- Tổng quản sẽ mời đầu bếp từ Thần Đô tới, còn về việc xây lầu thì không vội, cứ bình tĩnh, bước đầu định mua một cửa tiệm, mở một tửu quán xem thế nào đã.

- Vậy thì tốt quá!

Hai người sánh vai đi bộ, thi thoảng vai lại chạm vai.

Sở Ly nói:

- Sư muội sắp sửa Hậu Thiên viên mãn rồi phải không?

- Đúng vậy, chừng nửa tháng nữa sẽ đạt tới.

Triệu Dĩnh nói:

- Sư huynh, muội phát hiện ra trong phủ luyện công không nhanh bằng ở sơn cốc.

- Ở đó yên tĩnh, môi trường cũng tốt.

Đáng tiếc không thể về đó luyện được, nếu như tới đó bế quan thì tốt quá.

- Tốt nhất đừng đi.

- Đúng rồi, muội muốn tới Mãnh Hổ trại xem có người tìm tới không, họ đều không có năng lực tự bảo vệ, trong lòng muội cứ thấy không yên tâm.

- Mấy ngày nữa rồi đi xem sao.

Triệu Dĩnh mỉm cười:

- Quyết định vậy đi, muội về bế quan luyện công, Hậu Thiên viên mãn sẽ

xuất quan, lúc đó chúng ta sẽ xuất phát!

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Hai người đi một vòng tiểu đảo, Triệu Dĩnh mở mang tầm mắt, tấm tắc khen ngợi, ở đây mỗi đóa hoa đều vô cùng tươi đẹp, khiến người ta không thể nào kháng cự lại được. Từ xa vọng tới tiếng gọi của Lý Việt:

- Ăn cơm thôi…!

Hai người về lại tiểu viện, trên bàn đá đã bày sẵn một bàn thức ăn, hương thơm nức mũi, Triệu Dĩnh mỉm cười cám ơn, Lý Việt ưỡn ngực vô cùng tự hào, kiêu ngạo giới thiệu lần lượt mười mấy món ăn.

Họ ngồi xuống bắt đầu ăn, đang ăn ngon lành, đột nhiên vọng tới tiếng ngọc khánh, Lý Việt đặt đũa xuống, nói:

- Để ta ra xem sao!

Sở Ly nhíu mày, là Trác Phi Dương!

Lý Việt nhanh chóng dẫn Trác Phi Dương tới tiểu viện. Trác Phi Dương mặc một bộ đồ màu xanh ngọc, gương mặt tuấn tú, sáng sủa, vừa bước vào sắc mặt liền sa sầm, giận dữ nhìn Triệu Dĩnh, lại nhìn Sở Ly, cười lạnh hai tiếng, hai người họ ngồi ăn cơm cùng nhau, nhìn qua giống như hai phu thê!

- Trác sư huynh.

Triệu Dĩnh vội vàng đứng dậy:

- Sao huynh lại tới đây?

- Huynh tới không đúng lúc sao?

Trác Phi Dương lạnh mặt nói:

- Thành thật xin lỗi, làm phiền các người rồi!

Sở Ly đặt bát xuống:

- Trác Phi Dương, đúng là khách quý!

Trác Phi Dương xua tay:

- Nếu không phải có Triệu sư muội, ta cũng không vào cái ổ chó của ngươi!

- Nơi này không chào đón ngươi!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Mời về cho!

- Triệu sư muội, sao muội lại ăn cơm với hắn?

Trác Phi Dương không thèm nhìn Sở Ly, quay đầu trịnh trọng nói với Triệu Dĩnh:

- Tốt nhất hãy tránh xa loại người như hắn, chúng ta đi thôi!

- Trác sư huynh!

Triệu Dĩnh nhíu mày, bất mãn nói:

- Đừng như vậy.

Trác Phi Dương nói:

- Vừa hay huynh cũng chưa ăn sáng, chúng ta cùng tới Bạch Vân lâu đi!

http://tieulun.hopto.org

- Muội ăn sắp no rồi!

Triệu Dĩnh nói:

- Huynh cũng thử đi, tài nấu ăn của Lý sư huynh rất lợi hại!

- Hắn ta cũng chỉ biết nấu cơm mà thôi, cả ngày luẩn quẩn bếp núc, toàn làm những việc của đàn bà!

Trác Phi Dương bĩu môi, khinh miệt liếc mắt nhìn Lý Việt:

- Kẻ bất tài vô dụng!

Lý Việt nghiến răng, nắm chặt tay, cuối cùng cũng không vung quyền ra, đối mặt với nhân vật thiên tài mình không có cơ hội chiến thắng.

- Lý huynh, đừng nghe hắn sủa!

Sở Ly vỗ vai Lý Việt, ngoảnh đầu nói:

- Trác Phi Dương, ngươi ngông cuồng quá đấy, tới địa bàn của bọn ta mà vẫn xấc xược như vậy!

- Sư huynh!

Triệu Dĩnh vội vàng xua tay nói:

- Thôi được rồi, muội về đây.

- Được, không giữ muội ở lại nữa.

Sở Ly nhìn nàng, lắc đầu.

Triệu Dĩnh biết võ công của Sở Ly, nếu thực sự lật mặt đánh Trác Phi Dương thành tàn phế, Trác Phi Dương sẽ không có lý, ai bảo nơi này là Đông

Hoa viên chứ, không mời mà xông vào là trọng tội, giết hắn cũng không có ai nói gì.

Trác sư huynh mặc dù hành động thái quá, nhưng nếu như bị đánh thành tàn phế, bản thân mình cũng thấy bất an.

Trác Phi Dương cười nhạt:

- Ngươi làm gì được ta chứ!

Sở Ly cười ha hả.

Triệu Dĩnh kéo vội Trác Phi Dương:

- Trác sư huynh, mau đi thôi.

Trác Phi Dương muốn giật ra nhưng phát hiện mình không giật ra được, bất đắc dĩ bị kéo ra khỏi tiểu viện, nhanh chóng tới bên bờ, Bạch Tri Tiết đang ngồi đợi trên thuyền. Nhìn thấy họ xuất hiện, Bạch Tri Tiết thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chèo thuyền lại gần, đón hai người lên thuyền.

Trác Phi Dương đứng ở mũi thuyền, ngạc nhiên quan sát Triệu Dĩnh:

- Triệu sư muội, nội lực của muội thâm hậu như vậy từ khi nào thế, lợi hại hơn cả huynh!

Triệu Dĩnh mỉm cười:

- Đâu có!

- Triệu sư muội, từ khi làm nhiệm vụ trở về, muội thay đổi rồi!

Trác Phi Dương lắc đầu than thở.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh gượng cười, không tiếp lời.

Trác Phi Dương thành khẩn hỏi:

- Sư muội, có phải huynh đã làm gì sai khiến muội giận không?

- Không có!

Triệu Dĩnh lắc đầu.

- Vậy rốt cuộc là tại sao?

Trác Phi Dương nhìn chăm chú gương mặt xinh đẹp của nàng:

- Vậy tại sao lại lạnh nhạt vậy?

- Trác sư huynh, muội vẫn như vậy mà, huynh nghĩ nhiều rồi.

Triệu Dĩnh lắc đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

Trác Phi Dương nhìn nàng chằm chặp:

- Triệu sư muội, muội đi làm nhiệm vụ cùng ai?

- Nhiệm vụ tuyệt mật, không thể nói, Trác sư huynh cũng biết quy tắc mà.

Triệu Dĩnh lắc đầu.

Trác Phi Dương nhíu mày:

- Muội thích người khác rồi phải không?

- Trác sư huynh, huynh nói linh tinh gì thế?

Triệu Dĩnh vội vàng xua tay, giận dữ nói:

- Muội không thích ai cả! Hơn nữa, Trác sư huynh cũng đừng hiểu nhầm, chúng ta chỉ là bằng hữu, không phải là loại quan hệ kia!

- Muội… muội…

Mặt Trác Phi Dương đỏ bừng, lập tức nổi giận.

Triệu Dĩnh nói:

- Chúng ta là đồng môn, vì thế quan hệ gần gũi hơn một chút, nhưng không phải như huynh nghĩ đâu, Trác sư huynh đừng hiểu nhầm!

- Muội thích người khác rồi!

Trác Phi Dương lạnh lùng nói.

Triệu Dĩnh lắc đầu thở dài, giờ nói gì hắn cũng không nghe, chỉ đành né tránh ánh mắt của hắn nhìn về phía xa.

Trác Phi Dương nhíu mày suy nghĩ, định điều tra rõ ràng nàng cùng ai làm nhiệm vụ, nhiệm vụ tuyệt mật không thể nghe ngóng được gì thì có thể bắt tay từ chỗ khác, ví dụ như trong thời gian này còn ai cũng đi ra ngoài nữa, rồi dùng phép loại trừ, điều tra chắc chắn sẽ tìm ra manh mối!

- Được rồi, vậy thì muội tới chỗ tên vô dụng đó làm gì?

Trác Phi Dương hít một hơi thật sâu, nói:

- Đầu óc hắn toàn những suy nghĩ quỷ quái, sư muội quá ngây thơ, đừng bị hắn lừa!

- Trác sư huynh, Sở sư huynh không có xấu như vậy!

- Hắn không xấu xa thì ai xấu xa?

Trác Phi Dương cười lạnh, nói:

- Tuy nhiên cũng chả sao, hắn xấu xa thì có sao chứ, một tên vô dụng, không cần xem ra gì!

Trước đây Triệu Dĩnh thấy rằng hắn chửi Sở Ly vô dụng chỉ rất khó nghe, nhưng không có nhiều cảm xúc, còn giờ nghe thấy vô cùng chối tai, chỉ muốn bịt chặt mồm hắn lại.

- Trác sư huynh, Sở sư huynh không yếu đuối tới vậy.

- Hắn chẳng qua chỉ giỏi kiếm pháp một chút, có thế nào đi nữa cũng không thay đổi được bản chất vô dụng của hắn, đợi huynh tới Tiên Thiên đánh cho hắn răng rơi đầy đất, nhất định huynh sẽ phế bỏ hắn!

- Bây giờ Sở sư huynh đã là thị vệ lục phẩm!

Triệu Dĩnh nói.

- Lục phẩm?

Trác Phi Dương sững người, mặt lập tức biến sắc:

- Hắn là lục phẩm?

- Huynh có thể đi điều tra xem.

- Không thể nào!

Trác Phi Dương nhíu mày, lắc đầu:

- Sao có thể chứ…?

Lục phẩm là một cột mốc rất khó vượt qua, đặc biệt là đối với thị vệ, Sở

Ly ít tuổi như vậy sao có thể trở thành lục phẩm!

- Trác sư huynh, huynh còn nhớ tới vụ cá cược không?

Trong lòng Triệu Dĩnh đột nhiên dấy lên niềm vui báo thù, mỉm cười nói:

- Lục phẩm đó, huynh mới chỉ là thất phẩm!

- Ta sẽ đi vượt lục phẩm!

Trác Phi Dương nói.

Triệu Dĩnh lắc đầu nói:

- Chưa tới Tiên Thiên, lục phẩm không có hi vọng đâu.

- Ta có thể làm được!

Trác Phi Dương giận dữ nói.

Triệu Dĩnh mỉm cười không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tình Cờ Gặp Gỡ

Trời còn chưa sáng, ánh trăng trong trẻo, chiếu sáng cửa sổ, trong phòng cũng có ánh sáng mờ ảo. Sở Ly ngồi trong gian phòng phía tây chậm rãi diễn luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, lần lượt thực hiện ba mươi sáu tư thế, tinh thần bình lặng không chút gợn sóng, trong đầu không chút tạp niệm.

Tinh thần phải đạt tới trạng thái này thì động tác mới có hiệu quả, tinh thần không tĩnh lặng, có luyện thế nào đi nữa cũng vô dụng, không còn là luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công nữa.

Ba mươi sáu tư thế, một luồng khí kì lạ lưu chuyển theo các động tác, mọi cơ thịt đều bị gột rửa một lần, cuối cùng khí len lỏi vào trong cơ thịt, dung hợp thành một thể.

Thông qua Đại Viên Kính Trí, hắn nhìn thấy cơ thịt được luồng khí đó cải thiện, trở nên săn chắc và đàn hồi hơn.

Hắn cảm thấy sức mạnh vô tận, như thể một quyền có thể đánh tan trời. Biết rằng đây chỉ là ảo giác, nhưng Kim Cang Độ Ách Thần công thực sự có thể tăng cường sức mạnh, hắn luyện chừng mười ngày, sức mạnh đã tăng lên được một nửa, thật đáng kinh ngạc, không biết sau này sẽ có những điều thần kỳ gì nữa.

Khi vận công, ánh sáng vàng nhạt chuyển động trên da thịt, trạng thái thể hiện không khác gì với trại chủ Mãnh Hổ trại, Sở Ly có thể đoán định rằng, Kim Cang Độ Ách Thần Công của gã đó chẳng qua chỉ là chút vẻ bề ngoài.

Kim Cang Độ Ách Thần Công trong tay gã giống như áo gấm đi đêm, nếu như luyện tốt, bản thân mình cũng không làm gì được hắn, sức mạnh tăng, tốc độ đương nhiên cũng tăng theo, đặc biệt là lực bộc phát, đối thủ không thể đề phòng, trại chủ Mãnh Hổ trại lại không đánh lại được mình, thật sự làm mất mặt Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Nghĩ tới đây Sở Ly càng thêm nể sợ Đại Lôi Âm tự, thần công thế này không biết khi luyện thành uy lực sẽ ra sao, Đại Lôi Âm tự sở hữu võ học thế này không biết sẽ đáng sợ thế nào!

Hắn cũng mừng thầm, Kim Cang Độ Ách Thần Công quan trọng nhất chính là công phu thiền định, cảnh giới thiền định càng thâm hậu, luồng khí kì lạ lưu chuyển càng nhanh, cảnh giới tâm định nông cạn, thì nội lực ngắt quãng, gần như không thể tu luyện.

Hắn có Đại Viên Kính Trí, công pháp thiền định cực kỳ thâm hậu, khi tu luyện cũng rất dễ dàng, thuận lợi. Luyện từ sáng tới tối, nửa chừng ăn cơm, sau đó lại về phòng luyện tiếp, hắn không để Lý Việt nhìn thấy, tránh để Lý Việt tò mò luyện theo, vô cùng có hại.

Trong phòng ánh sáng tối tăm, bị màu hoa hồng lấp đầy. Hắn vừa bước ra khỏi phòng, bên ngoài đã vọng lại tiếng bước chân nhẹ nhàng, kèm theo đó là mùi hương thoang thoảng, Tô Như đứng ngoài cửa sổ nhìn vào trong:

- Sở Ly, cùng ta vào thành đi dạo.

- Được.

Sở Ly bước khỏi gian phòng phía tây.

Hai người đi từ cửa nam, vào thẳng Sùng Minh thành.

Bóng chiều tà buông xuống, cả Sùng Minh thành được nhuộm thành màu

hoa hồng, khói bếp lượn lờ, phảng phất mùi củi lửa, tăng thêm phần sức sống, khiến Sở Ly có thể cảm nhận được sự chân thực của thế giới này, mình thực sự đang sống, không phải là một giấc mơ.

Tô Như mặc bộ xiêm y vàng đào, thong thả, tự tại bước trên đường phố:

- Hãy nhìn xem có cửa tiệm nào thích hợp hay không, hôm nay cần chọn xong.

Sở Ly nhíu mày, hôm nay cần chọn cửa hiệu làm tửu lầu. Hai người đi một vòng Sùng Minh thành, Sở Ly nhắm được hai cửa hiệu, không giáp mặt đường, cách đường lớn một con phố, không đông người.

Hắn thấy rằng nơi này thích hợp, một là yên tĩnh, hai là rượu ngon không cần lo cửa hiệu bị ở trong ngõ, thời đại này, chỉ cần đồ ăn ngon, không sợ không có người tới ăn.

Chọn xong cửa tiệm cũng là lúc màn đêm buông xuống, bầu trời chi chít sao.

Hai người tới Bạch Vân lâu - Tửu lâu tốt nhất Sùng Minh thành.

Tiểu nhị đón khách dưới lầu vừa nhìn thấy Tô Như liền vội vàng bước tới nghênh tiếp:

- Tiểu nhân xin chào Tô tổng quản, mời tổng quản…!

Tô Như xua tay nói:

- Hãy cho bọn ta hai chỗ trên lầu là được.

- Được, có liền!

Tiểu nhị vội vàng gật đầu.

Sở Ly đưa mắt nhìn quanh, nhíu mày, thật trùng hợp.

Người ở bàn đối diện cũng ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt trùng xuống, sau đó nhìn thấy Tô Như, vội vàng đứng dậy:

- Trác Phi Dương bái kiến Tô tổng quản!

Bên cạnh hắn ta là Bạch Tri Tiết cũng vội vàng chắp tay cúi người chào hỏi.

Tô Như xua tay:

- Không cần đa lễ, đều là ra ngoài dùng bữa, các ngươi tiếp tục ăn đi.

- Vâng.

Hai người lui xuống, về lại chỗ của mình tiếp tục ăn, động tác có phần nhẹ nhàng hơn.

Tô Như liếc nhìn Sở Ly, mím môi cười nói:

- Không phải oan gia không gặp mặt, thật trùng hợp phải không?

- Hắn vẫn thường ăn cơm tại đây, gặp phải cũng bình thường.

Sở Ly nói.

Trác Phi Dương thích hưởng thụ, đối xử rất tốt với chính mình, tiền công của hộ vệ rất hậu hĩnh, không hề thiếu tiền, huống hồ gia cảnh nhà hắn không tệ, vì thế dường như ngày ba bữa đều tới Bạch Vân lâu dùng bữa. Bạch Vân lâu là tửu lầu tốt nhất Sùng Minh thành, giá tiền không rẻ, người bình thường không thể hưởng thụ được.

Tô Như lắc đầu cười nói:

- Ngươi thực sự muốn hắn làm hộ vệ?

- Không cần.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hắn chỉ muốn giết ta, để hắn làm hộ vệ tức là dẫn sói vào nhà!

- Ngươi cũng hiểu lý lẽ đấy.

Tô Như gật đầu:

- Việc hộ vệ tuyệt đối không thể sơ ý, nhiều lúc chỉ cần một chút bất cẩn là có thể mất mạng, đúng rồi, ngươi và Triệu Dĩnh tiến triển tới đâu rồi?

- Vẫn bình thường.

- Cơ hội tốt vậy mà không nắm bắt được sao?

Tô Như mím môi cười nói:

- Các người ở cùng nhau một tháng cơ mà, cô nam quả nữ mà không xảy ra chuyện gì sao?

- Không.

Sở Ly lắc đầu.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Thật vô dụng.

Sở Ly cười khổ, nói:

- Tổng quản, Triệu sư muội không phải loại người đó, đừng làm nàng ấy

sợ hãi.

- Ngươi…

Tô Như lắc đầu thở dài:

- Thật thà quá, ngươi cũng là người thông minh, tại sao lại hiền lành, thật thà vậy chứ?

Sở Ly ngại ngùng cười nói:

- Ta đâu biết cách lấy lòng nữ giới?

- Ngươi tiếp xúc với bọn ta đều biểu hiện rất tốt mà.

Tô Như cười nói:

- Tự nhiên phóng khoáng trước mặt tiểu thư, không hề có hành động thái quá, ngươi là người đầu tiên!

Tiểu thư phong thái khiến người khác khiếp sợ, nhan sắc tuyệt thế, sức mạnh hình thành thực chất, đàn ông không có khả năng phản kháng trước sức mạnh này, ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng, không có người đàn ông nào bình tĩnh nổi khi đối mặt với tiểu thư.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có thể thoải mái đối mặt với tiểu thư và tổng quản là vì ta biết thân biết phận, không có ý định vượt quá giới hạn, đối với nàng ấy thì khác.

- Ra vậy…

Tô Như gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Triệu Dĩnh lẽ nào không thích ngươi?

- Đương nhiên không phải.

Sở Ly lắc đầu.

- Ồ… lần sau vậy, tranh thủ lần sau có nhiệm vụ lại để hai ngươi cùng làm.

Tô Như cười nói.

Hai người ngồi gần bàn của Trác Phi Dương, mặc dù xung quanh rất ồn ào, hắn vận công có thể nghe được cuộc trò chuyện của hai người, hắn nhanh chóng hiểu ra hai người đang nói về Triệu Dĩnh, tâm trạng trùng xuống, họ cùng làm nhiệm vụ! Nghĩ lại những biểu hiện của Triệu Dĩnh từ sau khi trở về, hắn hiểu ra Triệu sư muội có tình cảm với Sở Ly!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gây Chia Rẽ

- Tách!

Đũa trên tay Trác Phi Dương gãy làm đôi.

Bạch Tri Tiết giật nảy mình, nói khẽ:

- Công tử?

Sắc mặt Trác Phi Dương vô cùng khó coi, gật đầu nói:

- Đi, về thôi!

- Công tử no rồi sao?

Bạch Tri Tiết nói, thức ăn trên bàn căn bản chưa đụng đũa, thật đáng tiếc, cả bàn thức ăn này đâu có rẻ! Trác Phi Dương đứng dậy tới bên cạnh Tô Như, chắp tay cáo từ, Tô Như xua tay ra hiệu hắn cứ tự nhiên.

Trác Phi Dương oán giận trừng mắt nhìn Sở Ly, sau đó quay người bước đi.

Tô Như cười rạng rỡ, đưa mắt nhìn Trác Phi Dương rời khỏi.

Sở Ly thở dài:

- Tổng quản, người muốn sự việc thêm rối rắm.

Tô Như khẽ cười:

- Như vậy mới thú vị, Sở Ly, nếu như ngươi không tranh được với Trác Phi Dương ta sẽ thực sự nói ngươi là kẻ vô dụng.

- Tổng quản, chuyện nam nữ không giống với các chuyện khác, không đơn giản như vậy.

- Tại ngươi nghĩ quá phức tạp thôi… Được rồi, ngươi đừng dài dòng nữa, giành lấy Triệu Dĩnh về tay là được!

- Việc này là đương nhiên, Trác Phi Dương không phải đối tượng phù hợp, ta tuyệt đối không để Triệu sư muội rơi vào nước sôi lửa bỏng!

- Gã Trác Phi Dương này không xem ai ra gì, ích kỷ tư lợi, trong mắt chỉ có một mình hắn, chỉ được mỗi ngoại hình, ai đi theo hắn người đó xui xẻo!... Mai ta sẽ mua hai cửa tiệm này, sau đó lập tức thi công!

- Đa tạ tổng quản.

- Ngươi hãy làm xong việc này, nhanh chóng chuẩn bị việc linh điền, đây là một việc lớn.

- Được.

Thời gian bảy ngày chớp mắt qua đi.

Buổi trưa, mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, trong thành có phần yên ắng, ánh mặt trời thiêu đốt khiến mọi người phải chỉ muốn tránh nóng, cố gắng chui vào trong bóng râm. Sở Ly hẹn Triệu Dĩnh cùng tới xem hai cửa tiệm, hai người có nội lực hộ thể, không sợ nắng nóng.

Hai cửa tiệm đều đã làm thông với nhau, kết cấu bên trong được cải tạo thành một tửu quán, hai người bước vào quan sát một lượt, Triệu Dĩnh rất hài lòng, rất rộng rất thoáng đãng.

http://tieulun.hopto.org

Thăm quan một vòng xong hai người liền đi về, vừa đi dạo vừa nói chuyện, rất tự tại, thoải mái.

Bước vào một con ngõ nhỏ, rẽ một ngã rẽ, nhìn thấy một người áo xanh đứng ở giữa con đường đá xanh nhỏ, quay lưng lại phía hai người, thân hình cao lớn.

Sở Ly vừa nhìn liền nhận ra Trác Phi Dương, Triệu Dĩnh cũng nhận ra, đôi lông mày cong cong khẽ nhíu lại.

Mấy hôm nay, Trác Phi Dương luôn tới làm phiền nàng, nàng bế quan tránh mặt hắn không gặp, không ngờ hắn lại theo tới đây, thật là…

Sở Ly vẫn tiếp tục đi, Triệu Dĩnh cũng đành phải đi theo.

Đợi họ đến gần, Trác Phi Dương mới từ từ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh đành lên tiếng:

- Trác sư huynh!

- Triệu sư muội thật có nhã hứng!

Trác Phi Dương cười nhạt, nói:

- Không phải muội đang bế quan sao?

- Ra ngoài có chút việc, Trác sư huynh ở đây đợi muội sao?

- Ta không đợi muội!

Ánh mắt Trác Phi Dương lạnh lùng, trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Ta đợi ngươi, gã họ Sở kia!

Sở Ly nói:

- Trác Phi Dương, có việc gì?

- Gã họ Sở kia, ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi!

Trác Phi Dương chỉ vào hắn chửi mắng:

- Ngươi nhờ Tô tổng quản, điều Triệu sư muội làm hộ vệ cho ngươi, ngươi là tên tiểu nhân lấy việc công mưu cầu việc tư!

Sở Ly nổi giận nói:

- Ăn nói linh tinh!... Ngươi biết ngươi vi phạm quy định rồi chứ?

Hắn làm nhiệm vụ tuyệt mật, gọi là tuyệt mật chính là người thực hiện nhiệm vụ cần bảo mật, không được tiết lộ ra ngoài, những hộ vệ khác cũng không được nghe ngóng, thăm dò.

Hành động này của Trác Phi Dương là phạm luật, nếu truy xét, sẽ bị xử lý không hề nhẹ.

- Gã họ Sở kia, đừng tưởng rằng có Tô tổng quản làm chỗ dựa, ngươi sẽ thành kẻ có vai vế!

- Trác Phi Dương, ngươi thôi đi. Nói đi, ngươi muốn thế nào?

- Hừm!

Trác Phi Dương hạ tay chỉ Sở Ly xuống, bĩu môi nói:

- Ta sớm muộn gì cũng sẽ cho ngươi một bài học!...Triệu sư muội, chúng

ta về thôi.

- Trác sư huynh, có chuyện gì sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Trác Phi Dương, ta và Triệu sư muội có việc quan trọng, đừng gây rối nữa!

- Việc quan trọng? Hừm, chẳng qua là muốn kiếm chuyện tiếp cận Triệu sư muội mà thôi!

Trác Phi Dương cười nhạt nói:

- Ta còn không biết chút ý đồ đó của ngươi sao?

Sở Ly nói:

- Được rồi, Triệu sư muội dịu dàng, lương thiện, ai mà không thích, ta cũng vậy, thế thì sao nào, chỉ cho phép ngươi theo đuổi Triệu sư muội, không cho phép ta theo đuổi?

- Ngươi là một tên vô dụng, ngươi không có tư cách!

- Tương lai ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

- Việc tương lai không ai biết chắc được, tưởng rằng tư chất tốt là có thể trở thành cao thủ, ngươi ngây thơ quá, người tư chất tốt nhiều vô kể, có mấy kẻ thực sự trở thành cao thủ?...Trác Phi Dương, tên ngốc không coi ai ra gì như ngươi sớm muộn gì cũng mất mạng, nếu muốn tốt cho Triệu sư muội, ngươi hãy cách xa muội ấy ra!

Hai mắt Trác Phi Dương như muốn phun lửa, nghiến răng cười nhạt:

- Triệu sư muội đi theo tên vô dụng như ngươi càng không có cuộc sống tốt đẹp!

- Ta là lục phẩm, có thể nuôi Triệu sự muội, có thể cho muội ấy một cuộc sống yên ổn, ngươi có thể sao?...Thân là hộ vệ, từ sáng tới tối đầu buộc cạp quần, sống được hôm nay không biết có ngày mai hay không!...Nói không chừng ngày hôm sau làm nhiệm vụ đã mất mạng, ngươi muốn để Triệu sư muội cả ngày phải lo lắng không yên sao?

- Ngươi...

Trác Phi Dương vừa giận dữ vừa ảo não, không nên tranh luận với hắn, dùng sở đoản của mình tấn công sở trường của hắn thì chỉ tự chuốc nhục vào người, nghĩ tới đây hắn nói:

- Ta sắp sửa bước vào Tiên Thiên rồi, tới lúc đó…

Sở Ly xua tay:

- Vậy thì đợi tới khi ngươi đạt tới Tiên Thiên rồi tính, nói khoác ai chả nói được, Tiên Thiên đâu dễ dàng vượt qua, tạm biệt!

Hắn nói xong liền kéo tay áo Triệu Dĩnh đi, Triệu Dĩnh nhìn Trác Phi Dương rồi lại nhìn hắn, rất khó xử, không muốn tuyệt tình như vậy.

Nàng giậm chân, giằng khỏi tay Sở Ly, nói:

- Muội đi trước.

Nàng quay lưng, bỏ chạy.

Sở Ly đứng tại chỗ lắc đầu, nàng ta quá lương thiện, tới bước này rồi vẫn không muốn làm tổn thương Trác Phi Dương, thật khó xử cho nàng ấy!

Trác Phi Dương nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng, thở phào một tiếng, sắc mặt sa sầm:

- Gã họ Sở kia, ngươi tránh xa Triệu sư muội ra!

Sở Ly nói:

- Ngươi tránh xa muội ấy ra!...Đúng rồi, hiện giờ ngươi không phải là đối thủ của Triệu sư muội, ngươi biết chứ?

- Buồn cười!

Trác Phi Dương khinh miệt cười nhạt.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ngươi sớm ngày mơ mộng, tự cho mình là cao thủ, thực đáng thương… Trác Phi Dương, chi bằng ngươi hãy đi tỉ thí với Triệu sư muội, tới lúc đó ngươi sẽ biết mình nực cười tới mức nào!

- Ta sẽ thực hiện!

Trác Phi Dương lạnh lùng nói

Sở Ly đi về phía trước, ghé lại gần hắn:

- Nếu như ngươi đánh không lại Triệu sư muội, vậy thì tự cắt cổ đi, mất mặt!

- Liên quan gì tới ngươi!

Trác Phi Dương nói.

- Thật đáng thương!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu, đi lướt qua hắn.

Gân xanh trên tay Trác Phi Dương nổi lên, giống như những con sâu, nhưng hắn cố gắng kìm nén không ra tay, đợi tới Tiên Thiên rồi xử lý hắn, quân tử báo thù mười năm không muộn!

Sở Ly bước đi nhẹ nhàng, men theo đường đá xanh đi hết con ngõ nhỏ, nét mặt tươi cười.

Hắn có thể biết trước được Trác Phi Dương sẽ làm gì, tỉ thí với Triệu Dĩnh, phát hiện mình không bằng Triệu Dĩnh, sẽ giận dữ bế quan tu luyện, bản thân mình sẽ có chuỗi ngày yên ả. Trác Phi Dương là kẻ cao ngạo, theo chủ nghĩa đại nam nhân duy ngã độc tôn, nếu như thấy không bằng Triệu Dĩnh, tuyệt đối sẽ không theo đuổi nàng ta nữa, nhất định sẽ đợi tới khi đánh bại được Triệu Dĩnh mới theo đuổi tiếp, tới lúc đó, trái tim Triệu Dĩnh đã thuộc về mình rồi!

Nghĩ tới đây, bước chân Sở Ly càng thêm nhẹ nhàng, thoải mái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mua Nhà

Dọc đường đi, Trác Phi Dương sắc mặt sa sầm, trong đầu lẩn quẩn câu nói của Sở Ly, nghĩ tới những hành động của Triệu Dĩnh từ lúc gặp mặt, sắc mặt hắn lại càng khó coi, trong lòng có phần hoảng hốt, lẽ nào mình sẽ mất đi Triệu Dĩnh?

Hắn không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp mặt Triệu Dĩnh khi xưa. Khi đó vừa vào phủ được hai ngày liền tới Giảng Kinh đường báo danh, học luật lệ, khi hắn bước chân vào Giảng Kinh đường, trong số hơn hai mươi người, hắn lập tức nhìn thấy cô nương duy nhất trong Giảng Kinh đường, mọi người đều chú ý tới nàng ta.

Nghĩ tới đây hắn lại lắc đầu, tên vô dụng Sở Ly cũng thích Triệu Dĩnh, đúng là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, thật nực cười!

Hắn cảm thấy rất buồn cười nhưng cũng không đánh mất cảnh giác, gã này không thể luyện võ nhưng rất thông minh, Triệu sư muội dịu dàng, lương thiện, thơ ngây, lỡ như thực sự bị những lời đường mật của gã hút hồn, vì thế một khi có cơ hội là hắn tìm mọi cách để đả kích Sở Ly, không có cơ hội thì phải tự tạo cơ hội.

Nhưng sự thực rất phũ phàng, mỗi lần hắn đả kích Sở Ly đều thất bại thảm hại, chưa từng có lần nào thuận lợi, ngược lại toàn khiến bản thân mình bị mất mặt, giương mắt nhìn Triệu sư muội càng ngày càng tiến lại gần tên vô dụng Sở Ly, còn mình thì không biết phải làm sao, cảm giác này thật khó chịu!

Lẽ nào gã họ Sở kia có thể thành công, cướp mất trái tim của Triệu sư muội?

Hắn ta rầu rĩ về lại tiểu viện của mình, cả đêm trằn trọc không thể ngủ yên, sáng sớm ngày hôm sau, hắn tới bãi luyện võ của Diễn Võ điện từ rất sớm, nhìn thấy Triệu Dĩnh đang luyện kiếm. Ánh sáng mặt trời rạng rỡ, không nóng cũng không lạnh, Triệu Dĩnh mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc, dáng điệu yêu kiều không kém phần mãnh mẽ, dưới ánh mặt trời, toàn thân nàng giống như phát sáng, hình thành nên sức hút chết người, xung quanh có rất nhiều người đang luyện công. Trác Phi Dương đưa mắt nhìn quanh, trầm giọng nói:

- Triệu sư muội!

Kiếm thế của Triệu Dĩnh không dừng lại, lạnh nhạt nói:

- Trác sư huynh, huynh tới rồi!

Trác Phi Dương rút kiếm khỏi bao:

- Triệu sư muội, chúng ta tỉ thí một chút đi!

Triệu Dĩnh ngờ vực, thu kiếm:

- Tỉ thí!

Nếu như trước đây nàng sẽ không do dự mà đồng ý, nhưng giờ kiếm pháp của mình rất mạnh, Trác Phi Dương chắc chắn không phải đối thủ.

Trác Phi Dương gật đầu:

- Phá Vọng kiếm pháp của huynh gần đây có chút tiến triển, chúng ta tỉ thí xem sao, xem kiếm đây!

Hắn nói xong liền dùng kiếm đâm, Triệu Dĩnh không biết phải làm sao đành rút kiếm, vung một đường cong nhỏ, trường kiếm sắc bén đấu tới đấu lui cùng kiếm của Trác Phi Dương.

Ban đầu Trác Phi Dương còn chút hồ nghi, xuất kiếm không dùng hết lực, sợ làm nàng ta bị thương, nhưng về sau, thấy nàng ứng phó dễ dàng, kiếm pháp mạnh lên, hắn cũng dần dần tăng thêm lực. Cuối cùng hắn dùng hết sức lực toàn thân, thi triển Phá Vọng kiếm pháp lên tới đỉnh điểm nhưng vẫn không thể làm gì được Triệu Dĩnh, nàng hình như vẫn còn giữ sức, không làm mình mất mặt. Việc này khiến sắc mặt hắn không khỏi sa sầm, kiếm thế càng mạnh thêm.

Triệu Dĩnh cảm thấy bất thường nhưng không hề nghĩ ngợi nhiều, Phi Yến kiếm pháp nhanh nhẹn, uyển chuyển, ứng phó vô cùng nhẹ nhàng, cảm thấy đánh thoải mái hơn trước đây. Hai người nhanh chóng giao đấu hai trăm chiêu, Trác Phi Dương càng đánh kiếm thế càng sắc bén, càng lúc càng phẫn nộ.

Hắn ngầm phát động bí thuật mới học, kích phát tiềm lực, mặt đỏ như say rượu, hai mắt cũng đầy gân máu, kiếm quang dường như tăng đột biến, hàn khí áp bức. Hắn chưa đột phá tới Tiên Thiên, nội lực không thể phá thể phát ra ngoài, nhưng kiếm pháp thế này ở bãi luyện võ cũng rất hiếm thấy. Mọi người đều dừng tay lại xem.

Phi Yến kiếm pháp của Triệu Dĩnh dần dần đi vào cảnh giới tốt nhất, đối phó với đòn công hung mãnh càng lúc càng nhẹ nhàng, nàng đắm chìm trong trận chiến, miệng mỉm cười say mê.

Khi nàng cùng Sở Ly giao đấu, Sở Ly thường khiến nàng rơi kiếm chỉ trong vòng hai chiêu, Phi Yến kiếm pháp rất khó thi triển mượt mà, tự do, khi giao đấu với cao thủ Mãnh Hổ trại, trong lòng bừng bừng sát khí, không thể thoải mái, phóng khoáng như thế này.

http://tieulun.hopto.org

Phi Yến kiếm pháp một khi tâm kính càng ung dung tự tại, uy lực càng mạnh, linh quang vụt sáng, tùy ý ra đòn nhưng uy lực cũng rất đáng sợ.

- Keng…

Trác Phi Dương sững người, trường kiếm bay đi rơi xuống đất, hắn liền quay người bước đi, sắc mặt sa sầm.

Triệu Dĩnh lúc này mới phát hiện sự việc không ổn, vội vàng gọi theo.

Trác Phi Dương giống như không nghe thấy, bước vội đi, nhảy nhanh lên thuyền.

Bạch Tri Tiết đứng đợi trên thuyền, nghe thấy hắn lạnh lùng ra lệnh, đành nhìn Triệu Dĩnh cười khổ, khua chèo rời đi.

Triệu Dĩnh đứng trên bờ, nhìn theo bóng dáng Trác Phi Dương, thầm thở dài. Trác sư huynh lòng dạ hẹp hòi, thua mình nên thẹn quá hóa giận, lẽ nào đúng như Sở sư huynh nói, thực lòng huynh ấy không xem nữ giới ra gì, không cho phép nữ giới mạnh hơn mình?

Trước đây khi hai người tỉ thí cũng có tình trạng này, huynh ấy cố tình nhường để mình vui lòng, thua cũng không cảm thấy mất mặt, sao bây giờ lại không chấp nhận được?

Nàng lắc đầu than thở, bước vào tiếp tục luyện kiếm, Phi Yến kiếm pháp quả nhiên vô cùng kì diệu, bản thân mình vẫn còn lâu mới luyện thành.

Mấy ngày sau đó, nàng bế quan khổ luyện nội công, thi thoảng cũng tới bãi luyện võ luyện kiếm cho khuây khỏa, điều chỉnh tâm tình, tâm trạng vui vẻ luyện nội công mới nhanh chóng.

Trác Phi Dương không xuất hiện, bắt đầu bế quan.

Ngày thứ mười, Triệu Dĩnh đột phá huyệt đạo thứ ba mươi sáu, Hậu Thiên viên mãn, thế là nàng đi tìm Sở Ly, chuẩn bị tới Mãnh Hổ trại một chuyến.

Khi nàng tới Đông Hoa viên, gõ ngọc khánh nhưng không thấy ai xuất hiện, đành buồn bã trở về, chắc họ vào thành chơi rồi.

Sở sư huynh luôn ở trong Đông Hoa viên, không mấy khi ra ngoài xã giao, trước đây cũng không giao thiệp với đồng môn, vì tất cả mọi người đều coi thường, cười nhạo huynh ấy.

Nghĩ tới đây, nàng có chút đồng cảm với Sở Ly, Sở sư huynh thường bị lạnh nhạt, xem thường, thực sự rất khổ cực!

Sở Ly và Lý Việt đang cùng một người môi giới đi quan sát trong thành, đi khắp hai bên phố khu trung tâm, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà gần sông.

Con sông này vắt ngang qua Sùng Minh thành, rộng mười trượng, nước sông trong veo, bờ sông có mấy hàng liễu, cành liễu buông rủ thướt tha trong gió, giống mây giống khói.

- Hai vị công tử, đây là một căn nhà kiểu ngũ tiến, vốn là nhà của một đại thương gia, sau này vị thương gia đó gặp nạn trên biển, gia đình tan tác, buộc phải bán nhà.

Môi giới là một người đàn ông trung niên, gương mặt trung hậu, lắc đầu nói:

- Thế sự vô thường, đời như giấc mộng, đây cũng là một việc không thể kháng cự được, ôi… do chủ nhân đột ngột qua đời, nên mọi người mới cho rằng gian nhà này có vấn đề về phong thủy, rất ít người hỏi mua, vì thế giá tiền mới không cao.

Sở Ly gật đầu.

Căn nhà này rất lớn, người mua được đều không thiếu tiền, họ đều rất tin vào những điều này, tiền có nhiều thế nào đi nữa cũng không thể đấu lại được với ông trời, rất nể sợ vận mệnh.

Về phong thủy và khí vận của nhà ở, thà tin là có chứ không dám coi là không có, hơn nữa, nhà trong thành rất nhiều, không nhất thiết cứ phải mua căn nhà này.

- Nói đi, bao nhiêu tiền?

Lý Việt hỏi.

- Hì hì, một vạn lượng sẽ bán!

- Hừ, thế này mà là rẻ sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 31+1: Vào Lại (1)

- Hai vị công tử, nhà ở khu này lớn vậy, một vạn lượng đã là bán rẻ rồi, công tử có thể đi nghe ngóng giá nhà xung quanh đây, nếu đắt ta xin tự chặt đầu mình.

- Cái gã này, ta lấy đầu ngươi làm gì chứ!

Lý Việt trừng mắt.

- Một vạn lượng, cứ như vậy đi!

Sở Ly vỗ vai Lý Việt.

Hắn dùng Đại Viên Kính Trí nhìn quanh rồi, rất hài lòng với bố cục của căn nhà này, tiền sảnh, chủ viện, hậu viện, hoa viên, tất cả đều đầy đủ, hơn trăm người có thể sống thoải mái.

- Huynh đệ, như vậy có qua quýt quá không?

Lý Việt tròn mắt:

- Vẫn chưa vào xem mà!

- Không cần xem, đi làm khế ước đi.

Sở Ly mỉm cười với gã môi giới:

- Tốt nhất đừng giở thủ đoạn gì phía sau, bọn ta bình thường sống ở phủ

Quốc Công, thời gian không nhiều, không muốn phiền phức.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Người đàn ông trung niên vội vàng gật đầu, cười xòa, nhưng trong lòng giật thót, thầm tự vuốt mồ hôi, xém chút nữa thì gây họa!

- Hôm nay có thể vào ở được không?

Môi giới trung niên vội vàng gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên, tuy nhiên đã mấy ngày không có người ở rồi, tốt nhất nên dọn dẹp qua.

- Ừm, biết rồi, đa tạ.

- Hì hì, là tại hạ cám ơn hai vị công tử mới đúng, ta lập tức đi làm thủ tục, sẽ nhanh chóng làm xong!

Sở Ly gật đầu:

- Làm xong thì đưa tới phủ Quốc Công, nói là tìm Sở Ly ở Đông Hoa viên.

- Hiểu rồi.

Hai người đi về, Lý Việt nói nhỏ:

- Huynh đệ, mua ngôi nhà to vậy nên kín đáo chút thì tốt hơn, hà tất gì phải kêu hắn mang tới phủ?

Sở Ly lắc đầu:

- Việc này không có gì phải giấu giếm, không sao cả.

http://tieulun.hopto.org

- Thẳng thắn không có gì xấu, nhưng cần phải phân biệt việc nào ra việc nấy, hiện giờ đệ đột nhiên tăng lên lục phẩm, không biết có bao nhiêu kẻ ngưỡng mộ, đố kị, mong muốn đệ phạm lỗi, giáng phẩm cấp đấy!

- Việc này có gì sai trái chứ?

- Người ta sẽ hỏi, đệ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Là phủ thưởng!

- Người ta sẽ hỏi, đệ làm được việc gì mà được thưởng nhiều vậy?

- Việc này không tới lượt người khác hỏi.

- Ôi… dù sao thì như vậy cũng quá phô trương rồi!

- Được rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, những việc này đều nói với tổng quản rồi.

- Tô tổng quản cũng biết sao?

- Ừ.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Lý Việt lúc này mới thở phào.

Hai người vừa về tới Quốc Công Phủ thì gặp ngay Triệu Dĩnh ở cửa Nam, Triệu Dĩnh nhìn thấy họ vội vàng chạy tới như một con chim yến.

Sở Ly quan sát nàng ta, mỉm cười:

- Chúc mừng sư muội!

Triệu Dĩnh cười rạng rỡ, nói:

- Cũng bình thường, chúng ta mau xuất phát thôi.

- Được, hôm nay sẽ đi.

Sở Ly gật đầu.

Lý Việt vội vàng hỏi đầu đuôi ngọn ngành, Sở Ly vẫn chưa nói với hắn về việc Mãnh Hổ trại.

Sở Ly thoái thác về rồi sẽ nói, hắn cùng Triệu Dĩnh chia nhau ra đi tìm ngựa, hẹn gặp lại ở cửa Nam, sau đó quất ngựa xuyên qua Sùng Minh thành, ra khỏi cửa thành phía Nam, phi ngựa rời khỏi thành.

Vì trì hoãn, giờ đã là giữa trưa, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, hai người dùng nội lực hộ thể, cảm thấy không quá nóng, hai con ngựa vừa mới chạy, tràn đầy năng lượng.

- Sư huynh, tửu quán xây xong rồi, họ có tới hay không?

- Để họ tự chọn, muốn sống cuộc sống yên ổn thì ở lại, muốn náo nhiệt thì tới.

- Muội thấy rằng ở Mãnh Hổ trại không an toàn.

- Ừm, ta đã mua một căn nhà rồi, lần này đón họ tới ở.

- Vẫn là sư huynh suy nghĩ chu đáo.

- Hi vọng mọi chuyện thuận lợi.

Hắn đã sống hai kiếp người, hiểu rõ trên đời nhiều chuyện không theo ý muốn, không phải mình muốn làm gì là có thể thành công, dự tính rất tốt đẹp nhưng chưa chắc đã như ý.

http://tieulun.hopto.org

- Muội vẫn luôn lo lắng có người phát hiện ra nơi đó, luyện công cũng không yên tâm.

- Muội tăng cảnh giới rất nhanh.

Bạn đang đ-ọc truyện tại- iREAD. -

- Sư huynh, tại sao không nhìn ra huynh biết võ công vậy?

Nàng rất hiếu kì về vấn đề này, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên nhưng nhìn Sở Ly lại giống như không hề luyện võ công, hắn không có chút khí thế và dáng dấp của cao thủ võ công.

Nhìn qua, Sở Ly không có tướng khí huyết dồi dào của người luyện võ, ánh mắt không sắc bén, huyệt thái dương không có gì bất thường, giống như người bình thường, rất có tính lừa gạt, hắn mà nói mình không biết võ công, trừ khi đã biết rõ nội tình, nếu không ai cũng sẽ tin.

- Có thể là do quả Thoát Phàm.

Sở Ly cười nói.

Bình thường hắn chỉ giữ lại một tia nội lực ở đan điền, một chút rất ít ỏi đề phòng sự cố phát sinh, toàn bộ nội lực đều giấu trong lòng đất, chỉ cần suy nghĩ một cái là nội lực sẽ ào ào đổ về.

Không có nội lực chuyển động, đương nhiên không có trạng thái bất thường, người ngoài không thể biết được hắn có luyện võ công.

- Quả Thoát Phàm lợi hại quá.

Triệu Dĩnh khen ngợi:

- Còn nữa, sư huynh có võ công như vậy sao không đi vượt Cửu Phẩm

lâu? Làm hộ vệ tốt biết bao!

- Hộ vệ tốt ư?

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Đương nhiên rồi, có thể ra ngoài chơi, tiền công lại cao.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười.

- Lẽ nào làm hộ vệ không tốt sao?

Triệu Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Hộ vệ không phải không tốt, nhưng chí của ta không nằm tại hộ vệ.

- Vậy chí của huynh ở đâu?

Triệu Dĩnh càng hiếu kỳ.

Mọi phủ vệ trong phủ đều liều mạng làm hộ vệ, luyện công, đây là thế giới võ học thịnh hành, võ công không tốt sẽ không làm được gì cả, tất cả đều dùng võ công để định luận.

Sở Ly thì lại đi ngược lại với đạo lý đó, rõ ràng có võ công lợi hại nhưng lại không làm hộ vệ, cam tâm tình nguyện làm một thị vệ nhỏ bé.

Sở Ly cười:

- Ta thấy rằng làm thị vệ an toàn hơn.

- Sư huynh không giống với một kẻ nhát gan!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh nghiêng đầu nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta rất yêu mạng sống.

Triệu Dĩnh hiếu kì nhìn hắn:

- Sư huynh, huynh trả lời cho có lệ, nhất định có mục đích gì đó!

- Mỗi người đều có chí hướng khác nhau, ta thích cuộc sống ổn định, không làm hộ vệ.

Sở Ly cười nói:

- Việc này lẽ nào rất khó hiểu sao?

- Nếu như già thêm hai mươi tuổi nữa, huynh nói vậy muội tin, nhưng trẻ vậy mà nói vậy…

Triệu Dĩnh cười lắc đầu.

Sở Ly xua tay cười nói:

- Ta sẽ không làm hộ vệ đâu.

- Vậy thì thật đáng tiếc!

- Hiện giờ ta cũng là lục phẩm!

- … Nói cũng đúng.

Triệu Dĩnh gật đầu, thị vệ lục phẩm và hộ vệ lục phẩm địa vị cũng gần như nhau, chỉ là tiền công thấp hơn một nửa.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười nhìn nàng.

Thứ mình theo đuổi không giống với người khác, thứ mình cần cũng không chỉ là võ công, còn là quyền thế. Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền thế, ở kiếp trước hắn chịu đủ mọi giày vò của quyền lực, thân là nhà nghiên cứu, vốn để nghiên cứu đều bị cấp trên kiểm soát, giống như bị kẻ khác bóp tinh hoàn vậy, cảm giác đó vừa đau đớn, vừa đày đọa, hắn vô số lần lập chí nhất định phải làm quan.

Tới thế giới này, hắn ra khỏi chùa chính là vì vinh hoa phú quý, tận hưởng hương vị kì diệu của quyền thế, như thế mới không lãng phí một kiếp người.

Làm hộ vệ chỉ có thể theo đuổi võ công lợi hại, rất khó bước chân vào tầng lớp quyền lực của phủ Quốc Công, vì vậy dù thế nào đi nữa hắn cũng không đi vượt Cửu Phẩm lâu.

Hai người vừa cưỡi ngựa vừa nói chuyện, tới trưa ngày hôm sau thì tới Mãnh Hổ trại, nhìn thấy cửa động, hai người mặt biến sắc. Tảng đá khổng lồ đặt ở đó bị đánh tan tành, mảnh vụn văng khắp mặt đất.

Sở Ly quan sát những mảnh vụn này, thở dài:

- Nội lực thật thâm hậu, chưởng lực thật lợi hại!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 31+2: Ra Tay (2)

Nét mặt Triệu Dĩnh căng thẳng, nhíu mày nhìn các mảnh đá vụn, lo lắng nhìn Sở Ly:

- Sư huynh, họ không gặp nguy hiểm gì chứ?

Sở Ly lắc đầu.

Hắn đã dùng Đại Viên Kính Trí để quan sát rồi, một trăm năm mươi cô nương đều không sao cả, đang ngồi ở đại sảnh cúi đầu chắp tay tụng kinh.

Hắn nhìn thấy một lão hòa thượng, trên người mặc áo tăng nhân màu xám, trên đỉnh đầu có vết sẹo tròn, vóc dáng cao lớn, mũi sư tử mắt hổ, đang ngồi đối diện với các cô gái, miệng lầm rầm tụng kinh. Hắn thông qua Đại Viên Kính Trí có thể nhìn thấy kinh mạch của lão hòa thượng phát sáng, là Tiên Thiên cao thủ, hơn nữa nội lực vô cùng thâm hậu, hơn hắn mình một bậc, là một kẻ địch mạnh.

- Cao thủ đó ở bên trong sao?

Triệu Dĩnh vội hỏi.

Sở Ly gật đầu.

Triệu Dĩnh nhíu mày:

- Không làm gì bất lợi với họ chứ?

- Giờ vẫn ổn… đi thôi, vào trong xem sao.

Sở Ly bước vào trong sơn động, sau đó vào sơn cốc, tới Mãnh Hổ trại.

Lão hòa thượng đột nhiên mở mắt, đôi mắt sắc như kiếm quang, hàn khí bộc phát, liếc mắt nhìn các cô nương, sau đó đi ra khỏi đại sảnh, tới dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn Sở Ly.

Sở Ly đứng ở lưng chừng núi, chắp tay nói:

- Không biết hòa thượng là ai? Sao lại xông vào nơi này?

- Bần tăng Pháp Thiện.

Lão hòa thượng chắp tay nói phật hiệu của mình, rồi lạnh lùng nhìn Sở Ly:

- Không biết hai vị thí chủ từ đâu tới?

Sở Ly đáp:

- Tại hạ là thị vệ phủ Dật Quốc Công, thỉnh thoảng có đi qua đây, nơi này sơn tặc hoành hành nên thay trời hành đạo tiêu diệt chúng, chỉ giữ lại những cô nương này.

Hắn đã biết thân phận của vị Pháp Thiện này, liền giương ngọn cờ phủ Dật Quốc Công.

- Thí chủ là người tiêu diệt Mãnh Hổ trại sao?

Pháp Thiện hai mắt vụt sáng.

Sở Ly gật đầu:

- Đúng vậy.

- Thí chủ tuy trẻ tuổi mà võ công lợi hại vậy, bần tăng bái phục!

Pháp Thiện chậm rãi nói:

- Lần này bần tăng tới đây vốn định khuyên chúng từ bỏ cái ác theo cái thiện, buông hạ đồ đao, đáng tiếc chậm một bước, chúng đã bị tiêu diệt hết rồi, đáng tiếc!

Sở Ly mỉm cười:

- Hòa thượng có lòng, đáng tiếc chúng không có phúc hưởng thụ.

- Thí chủ, nên cho chúng có cơ hội buông hạ đồ đao, từ bỏ cái ác để hành thiện.

- Hòa thượng nói vậy là không đúng, cho chúng cơ hội, vậy chúng có từng cho những người mà chúng giết cơ hội không? Hung ác tàn bạo, trời đất không dung tha!

- A di đà phật, nhân quả tuần hoàn, lục đạo luân hồi, tất cả nếu có quả chắc chắn có nhân!

- Ý của hòa thượng là những người kia đều đáng chết?...Vậy thì bọn chúng cũng chắc chắn phải chết, đó gọi là kẻ giết người sẽ bị người khác giết!

Triệu Dĩnh nói:

- Hòa thượng, hãy tránh ra, bọn ta muốn gặp những tỉ muội kia.

Pháp Thiện chắp tay mỉm cười:

- Các vị nữ thí chủ đã có lòng hướng phật, thoát khỏi biển khổ, là điều đáng chúc mừng.

- Ta muốn nói chuyện với họ.

Triệu Dĩnh nói

- Mời…!

Pháp Thiện phất nhẹ áo hòa thượng, nghiêng người nhường đường.

Sở Ly và Triệu Dĩnh nhảy xuống, khi đi ngang qua chỗ hòa thượng, bề ngoài hắn có vẻ bình thản nhưng thực ra đang ngầm chú ý, chuẩn bị sẵn sàng nếu hắn đánh lén.

Lão hòa thượng này tới đây không nhằm mục đích tốt đẹp gì, là hòa thượng của Đại Lôi Âm tự, đứng đầu tứ đại tông phái, hiệu danh thiên hạ đệ nhất, không ai dám động tới.

Cho dù có nói ra phủ Quốc Công thì Sở Ly rất kiêng nể Đại Lôi Âm tự.

Ba người bước vào đại sảnh, một trăm năm mươi cô nương đang ngồi trên nệm cói, lầm rầm tụng kinh, thần thái trang nghiêm, Triệu Dĩnh lập tức đi nhẹ bước. Sở Ly hắng giọng một tiếng, phá vỡ không khí trang nghiêm trong đại sảnh.

Các cô gái ngẩng đầu, mặt lộ vẻ vui mừng.

Triệu Dĩnh cũng mỉm cười, khua tay với họ:

- Các vị tỉ tỉ, ta tới đón mọi người đây!

Một cô gái hơi lớn tuổi đứng dậy:

- Triệu muội muội, đi đâu vậy?

- Sư huynh đã mua nhà ở Sùng Minh thành, mọi người có thể tới đó sinh sống, sau này sẽ mở một tửu quán, các tỉ tỉ có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Các cô nương lộ vẻ chần chừ.

Triệu Dĩnh cười nói:

- Sư huynh nói, các tỉ tỉ cần tự lực cánh sinh, kiếm tiền nuôi sống bản thân, có thể ở lại nhà làm nô bộc cho sư huynh, cũng có thể tới tửu lâu giúp việc, dù sao thì cũng không được chơi không.

Các cô nương gật đầu, bọn họ thà làm việc nuôi sống bản thân còn hơn, ở không thế này là một việc rất khổ sở, làm việc sẽ giúp họ không nghĩ ngợi lung tung.

- Triệu muội muội, nếu như muốn ở lại thì sao?

- Nơi này không an toàn, lúc nào cũng có thể có người qua lại, giống như vị Pháp Thiện đại sư đây, không phải cũng tìm tới rồi đó sao?...Cũng may Pháp Thiện đại sư không phải người xấu, nếu không lần này các tỉ tỉ đã gặp nguy hiểm rồi.

- Triệu thí chủ, những nữ thí chủ này đều đã quy y cửa phật, bần tăng sẽ đưa họ tới am ni cô để tu hành để gột rửa tội nghiệt của kiếp này.

Pháp Thiện chắp tay mỉm cười nói.

Triệu Dĩnh sững lại:

- Quy y?

Pháp Thiện mỉm cười:

- Đúng vậy, họ đã được phật pháp cảm hóa, thành tâm hướng phật.

- Không hẳn vậy chứ?

Tru.yện đư.ợc. dịch tr.ực tiếp tại iREAD

Triệu Dĩnh nhíu mày, nhìn lướt qua các cô nương, họ cũng nhìn nàng không biết phải làm sao.

Triệu Dĩnh kéo cô nương đang đứng ra ngoài đại sảnh, thì thầm nói nhỏ.

Nàng hạ giọng, nhìn Pháp Thiện trong đại sảnh:

- Trương tỉ tỉ, chuyện gì xảy ra vậy?

Cô nàng có tên Trương Phù, khí chất nho nhã, lắc đầu nói khẽ:

- Vị đại sư này là cao tăng của Đại Lôi Âm tự, phật pháp tinh thâm, chúng tôi cảm thấy ông ấy nói có lý, kiếp này số phận không ra gì, tốt nhất tu cho kiếp sau.

Triệu Dĩnh bác bỏ nói:

- Tới Sùng Minh thành bắt đầu cuộc sống mới, Trương tỉ, cuộc đời sau này của chúng ta còn rất dài!

- Triệu muội muội, chúng tôi đều là tàn hoa bại liễu, chắc chắn sẽ không có tương lai.

- Nói linh tinh, ta và sư huynh sẽ không mặc kệ mọi người, thực ra bọn ta đều là phủ vệ của phủ Quốc Công!

http://tieulun.hopto.org

- Phủ Dật Quốc Công?

Trương Phù ngạc nhiên.

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Vì thế mọi người không phải lo lắng, sư huynh và ta có thể chăm sóc mọi người!

Trương Phù quan sát nàng ta từ trên xuống dưới, Triệu Dĩnh cười:

- Sao vậy, không giống sao?

- Đúng là không giống, không ngờ hai người lại là người của phủ Quốc Công!

Trương Phù lắc đầu thở dài:

- Nếu biết vậy mọi người đã không cần lo lắng rồi!

Trong mắt người đời, phủ Quốc Công quyền cao chức trọng, uy danh hiển hách, là một tồn tại đỉnh cao, có thể bấu víu quan hệ với phủ Quốc Công vậy thì không còn phải sợ gì nữa.

- Trương tỉ tỉ đi khuyên mọi người đi, ngày tháng tốt đẹp không muốn lại muốn đi làm ni cô, sao phải vậy chứ, sống cuộc sống náo nhiệt vẫn hơn!

- Ừ, để ta đi khuyên mọi người.

Hai người nói xong vài câu lại đi vào đại sảnh, Trương Phù nói nhỏ với các cô nương, các cô nương đều ngạc nhiên nhìn Triệu Dĩnh và Sở Ly, để lộ ra vẻ háo hức.

Pháp Thiện sắc mặt sa sầm, niệm một tràng phật hiệu, lắc đầu thở dài:

- Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, các vị nữ thì chủ không chịu giác ngộ, thực đáng buồn, đáng thương!

Sở Ly cười nói:

- Hòa thượng, hướng phật cần thành tâm, không thể miễn cưỡng.

- Sở thí chủ, trại chủ của Mãnh Hổ trại cũng chết trong tay ngươi đúng không?

- Không sai!

- Hắn dùng võ công gì?

- Xin tha lỗi cho tại hạ kiến thức nông cạn, không nhận ra.

- Hắn là phản đồ của bổn tự!

- Vậy sao…?

- Mặc dù hắn là phản đồ, nhưng lại là đệ tử của bổn tự, võ học vẫn còn, Sở thí chủ có thể giết được hắn, bần tăng muốn lĩnh giáo võ công của thí chủ.

Sở Ly mỉm cười:

- Lẽ nào hòa thượng muốn báo thù cho hắn?

- Thí chủ nói vậy là sai rồi!

Pháp Thiện lắc đầu nói:

- Bần tăng tới đây chính là để xử lý tên phản đồ này, hắn đã bị chặt đầu, bần tăng cũng không thể trở về tay không.

- Ý hòa thượng là gì?

Sở ly cười:

- Lẽ nào phản đồ của quý tự, các người có thể trừng trị, người khác thì không được sao?

- A di đà phật…

Pháp Thiện chắp tay.

Sở Ly cười nhạt một tiếng:

- Một Đại Lôi Âm tự bá đạo!

- Sở thí chủ, luật lệ này không chỉ của riêng bổn tự, mọi tông phái đều như vậy!

Pháp Thiện trầm giọng nói.

- Hòa thượng muốn lấy mạng ta?

- Đương nhiên không tới mức đó!

Pháp Thiện lắc đầu nói:

- Hắn là phản đồ, chết không đáng tiếc, Sở thí chủ chỉ cần thắng được bần tăng thì mọi ân oán sẽ xóa bỏ hết.

- Nếu như thua thì sao?

- Chỉ cần một cánh tay là được!

- Thú vị đấy!

Sơ Ly bật cười:

- Đại Lôi Âm tự khá lắm, thôi được, xin mời!

- Mời…!

Pháp Thiện chắp tay hành lễ:

- Mời Sở thí chủ dốc toàn bộ sức lực, đừng tự làm hại chính mình!

- Ha ha…!

Sở Ly cười lớn, rút kiếm khỏi bao.

Triệu Dĩnh nghe vậy nhíu mày, lạnh lùng trừng mắt nhìn Pháp Thiện, nói:

- Người xuất gia mà vậy đó, thật giả tạo!

Sở Ly lắc đầu.

Dưới Đại Viên Kính Trí, hắn có thể nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, lão hòa thượng này là một kẻ độc địa, nói là một cánh tay nhưng thực ra là muốn giết mình, một khi thất bại chắc chắn mất mạng!

Nhìn bề ngoài là cao tăng phật môn nhưng lại rất xảo quyệt, đúng là Phật pháp cũng không thể xóa bỏ tính cách của con người.

- Đắc tội rồi!

Sở Ly thét nhẹ một tiếng, rút kiếm đâm ra.

- Keng…

Chưởng và trường kiếm va chạm, trường kiếm bị hất ra, một luồng nội lực lạnh lẽo men theo trường kiếm truyền vào lòng bàn tay, len lỏi vào tim.

Sở Ly phát hiện Bích Hải Vô Lượng Công tầng thứ nhất cũng không cản

được, vội vàng cộng dồn, hai lần cộng dồn mới có thể ngăn cản luồng nội lực len vào tim.

Chưởng lực thật nham hiểm, một khi tấn công vào tim sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Hắn lảo đảo lùi lại hai bước, sắc mặt đỏ bừng, Bích Hải Vô Lượng Công tiếp tục cộng dồn, miễn cưỡng đâm ra một kiếm.

Pháp Thiện nở nụ cười, đập một chưởng xuống.

- Rầm!

Một tiếng động mạnh, Pháp Thiện mở tròn mắt lùi lại phía sau.

Liều mạng hóa giải nội lực phóng tới, lão bị Sở Ly lừa rồi, tưởng rằng Sở Ly đã cạn kiệt sức lực, không ngờ nội lực của Sở Ly lại mạnh mẽ tới vậy.

Sở Ly lập tức lấn tới, một kiếm đâm trúng vai lão ta.

- Keng…

Một tiếng động giống như kim loại va chạm vào nhau vang lên, trường kiếm không đâm vào được.

Sở Ly nhướng mày, Kim Cang Độ Ách Thần Công!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Rời Cốc

Pháp Thiện ngẩng đầu trừng mắt nhìn Sở Ly, thét lên một tiếng, vung mạnh quyền đánh về trường kiếm.

Sở Ly hất trường kiếm, mũi kiếm hướng vào lòng bàn tay của lão ta.

Chưởng thế của Pháp Thiện vẫn không đổi, mũi kiếm đâm thẳng vào lòng bàn tay lão.

- Keng…

Tiếng va chạm chói tai, trường kiếm của Sở Ly rung lên, nội lực tinh khiết, hồn hậu thuận theo kiếm phóng đi nhưng lại bị một sức mạnh vô hình cản lại ở bên ngoài, không thể tiến vào kinh mạch của Pháp Thiện.

Sở Ly ngạc nhiên, Kim Cang Độ Ách Thần Công thật lợi hại, quả nhiên uy lực kinh người, ngăn cản được sự xâm phạm của nội lực. Hắn lùi lại một bước, tiếp tục đâm:

- Keng…

Pháp Thiện giơ tay chắn trước ngực, mũi kiếm đâm vào lòng bàn tay của lão. Pháp Thiện trong lòng kinh ngạc, vị trí của kiếm này không khác gì với nhát kiếm lúc trước, đâm vào cùng một điểm, kiếm pháp như vậy quả thực đáng sợ. Sở Ly lướt qua, hóa giải nội lực trên tay, lại tiếp tục đâm nhanh như chớp.

- Keng…

Pháp Thiện lại giơ tay lên theo phản xạ, vẫn bị đâm trúng cùng một vị trí.

Lòng bàn tay của lão ta có phần tê đi, Kim Quang Độ Ách Thần Công có dấu hiệu bị phá, mặt hơi biến sắc, không dám để Sở Ly đâm thêm kiếm nào nữa, lão ta chủ động giành thế tấn công.

- A!

Lão ta thét lên một tiếng, vang như sấm, chưởng đánh trúng trung cung, muốn ép Sở Ly lùi lại. Nhưng không ngờ Sở Ly không những không lùi ngược lại còn tiến lên đâm tiếp một kiếm, góc độ rất hiểm hóc, tốc độ nhanh như sét.

- Keng…

Một lần nữa lại đâm cùng một vị trí.

Sắc mặt Pháp Thiện sa sầm, trong lòng càng kinh hãi, kiếm pháp của tên Sở Ly này thật đáng sợ, cứ tiếp tục thế này sẽ chẳng có lợi gì đối với mình.

Huyết khí của lão không lưu động, Kim Cang Độ Ách Thần Công không ổn định, vội vàng đổi chưởng thành quyền, một quyền vung ra, cuốn theo gió, vừa mạnh vừa hiểm hóc.

- Keng…

Tiếp theo đó, kiếm của Sở Ly liên tục tấn công, giống như chớp giật, tốc độ nhanh vô cùng.

Pháp Thiện hạ quyết tâm không né tránh nữa, nhìn thấy kiếm lao tới liền dùng chưởng hoặc dùng quyền, hoặc dùng tay áo để hóa giải đòn công, tránh bị mũi kiếm đâm cùng một vị trí như ban nãy, tay áo mềm mại được lão ta

vung ra lập tức giống như đao thương, uy lực đáng sợ.

Hai người không ngừng ra đòn, giằng co không có kết quả, lão ta không tránh được kiếm của Sở Ly, Sở Ly cũng không phá được Kim Cang Độ Ách Thần Công của lão ta, chớp mắt đã hơn một trăm chiêu.

Triệu Dĩnh đứng bên cạnh mở tròn mắt, không ngừng khen ngợi kiếm pháp của Sở Ly, đồng thời cũng thầm than thở lão hòa thượng Pháp Thiện lợi hại, không sống uổng bao năm cuộc đời, công phu thật khủng khiếp.

Đột nhiên "rầm" một tiếng vang lên, Sở Ly đột ngột đổi kiếm thành chưởng, đón lấy chưởng của Pháp Thiện, trong tiếng vang, hai người đều lùi lại một bước.

Sở Ly lùi lại một bước tra kiếm vào bao, vung hai tay giao chiến với Pháp Thiện, chỉ một lát đã qua hơn trăm chiêu. Sắc mặt Pháp Thiện tối sầm, lão ta không ngờ nội lực của Sở Ly lại thâm hậu tới vậy, nội lực hết đợt này tới đợt khác như thể không bao giờ cạn kiệt.

Kim Cang Độ Ách Thần Công có thể cản được đao kiếm, cũng có thể cản được chưởng lực xâm nhập, uy lực mạnh mẽ, chỉ có một điểm yếu là hao tổn quá lớn, cần có nội lực vô cùng thâm hậu để duy trì vận công.

Trải qua hai trăm chiêu, nội lực của Pháp Thiện có chiều hướng cạn kiệt, sau cảnh giới Tiên Thiên, lão ta rất hiếm khi gặp phải tình thế này, chỉ cần vận Kim Cang Độ Ách Thần Công, sau vài chiêu là có thể giải quyết đối thủ.

"Rầm" lại một tiếng động nữa vang lên, hai chưởng va chạm vào nhau, Pháp Thiện đột ngột quay người bước đi.

Sở Ly nói:

- Hòa thượng sao phải vội vàng bỏ đi vậy?

Đối với những kẻ có ý định giết mình, Sở Ly đương nhiên không thể để lão ta rời đi, hậu họa khôn lường, nội lực của hắn dồn xuống chân, chỉ với ba bước đã tới sau lưng Pháp Thiện, Pháp Thiện đột ngột quay đầu đánh ra một chưởng.

Sở Ly sớm đã có chuẩn bị đề phòng đòn đánh bất ngờ này của lão, biết chưởng này uy lực cực lớn, là Thôi Sơn chưởng của Đại Lôi Âm tự, nội lực cộng dồn giống như Bích Hải Vô Lượng công, uy lực vô cùng đáng sợ.

Hắn nhẹ nhàng lướt ngang một bước, nhẹ nhàng uyển chuyển né tránh, bước lên trước ra đòn.

- Rầm!

Pháp Thiện vội vàng ứng phó, chưởng của hai người va chạm mạnh.

Lão ta buộc phải lùi lại một bước, Sở Ly được thế không buông tha, tiếp tục tung chưởng, Pháp Thiện chưa kịp đứng vững, không kịp ra đòn, trên ngực đã trúng một chưởng của Sở Ly, lão ta tiếp tục lùi thêm bước nữa.

Kim Cang Độ Ách Thần Công ngăn cản lại chưởng lực của Sở Ly, nhưng không thể loại bỏ lực đẩy, đành phải lùi lại sau.

Sở Ly tiếp tục bồi thêm một chưởng, đánh vào cùng một vị trí, Pháp Thiện hét lên giận dữ, hai chưởng vung lên nhưng vẫn không thể thay đổi được cảnh ngộ của bản thân, không thể khống chế cơ thể, không tránh được hai chưởng nhanh như chớp của Sở Ly, khi lùi lại sau lại bị Sở Ly đánh liên tục ba chưởng.

- Phụt!

Pháp Thiện không kìm được dòng máu đang trào lên, há miệng, phun ra một ngụm máu.

Sở Ly bình tĩnh như thường, không bị lão ta ảnh hưởng, tiếp tục vung ra một chưởng.

“Rầm” một tiếng vang lên, Pháp Thiện và Sở Ly đồng thời lùi lại hai bước.

Pháp Thiện nhếch miệng cười nhạt, chưởng này đủ khiến tên tiểu tử này ăn đủ rồi, cho dù hắn gian ngoan, xảo quyệt cũng phải uống nước rửa chân của ta!

Phun máu chứng tỏ mình suy yếu, chỉ là để ra một chưởng bất ngờ, uy lực của Thôi Sơn Chưởng sau khi hoàn thành cộng dồn không phải thân xác phàm tục có thể chống đỡ được.

Sở Ly lùi lại hai bước, dưới chân có ba dấu chân sâu nửa tấc, nội lực hoàn toàn truyền xuống lòng đất. Hắn phát hiện ra ý đồ của Pháp Thiện, Pháp Thiện dồn sức ra đòn, hắn cũng có chuẩn bị, chưởng lực là giả chứ không thực, chứa nội lực nhưng không tiếp nhận, tất cả đều chuyển hết xuống dưới chân.

- Ngươi…

Vẻ mặt Pháp Thiện sa sầm, thấy dấu chân của Sở Ly liền biết không ổn.

- Ha ha…

Sở Ly cười một tiếng, tiếng cười hào sảng, không có chút dấu hiệu bị thương:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công của hòa thượng chắc không dùng tiếp được rồi nhỉ?

-Truyện được- dịch trực tiếp tại- iREAD-

- A di đà phật…

Pháp Thiện vẻ mặt nghiêm túc, hai tay chắp niệm phật hiệu, hít thở thật sâu:

- Sở thí chủ, bần tăng thua rồi, ân oán của Mãnh Hổ trại coi như xí xóa!

- Vậy tạ ơn hòa thượng!

Sở Ly cười híp mắt.

Pháp Thiện chắp tay, quay người bước đi.

Sở Ly lao nhanh chắn trước mặt lão ta, chặn đường:

- Sao hòa thượng phải đi vội vậy chứ?

- Sở thí chủ, ngươi định làm gì?

Pháp Thiện sa sầm sắc mặt.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Hòa thượng vừa nãy muốn làm gì, thì ta muốn làm vậy!

- Sở thí chủ, chẳng qua chỉ là tỉ thí mà thôi, sao phải làm mất hòa khí.

Pháp Thiện lắc đầu nói:

- Bổn tự và quý phủ trước giờ nước sông không phạm nước giếng, không nên vì việc của chúng ta mà động can qua.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Hòa thượng nói vậy sai rồi, lão không thể đại diện Đại Lôi Âm tự, ta

không thể đại diện phủ Dật Quốc Công, chỉ là ân oán cá nhân mà thôi, hòa thượng, xin mời!

- Bần tăng không phải đối thủ.

Pháp Thiện lắc đầu thở dài, nói:

- Sở thí chủ là bậc kỳ tài, bần tăng bái phục, nếu như Sở thí chủ thật sự muốn giết bần tăng, bần tăng cũng trói tay đợi chết, không phản kháng!

Triệu Dĩnh khẽ nói:

- Sư huynh…

Sở Ly liếc nhìn Triệu Dĩnh, nhìn các cô nương đang tỏ vẻ không nhẫn tâm, lại nhìn Pháp Thiện, bật cười nói:

- Thủ đoạn của hòa thượng khá lắm!

Pháp Thiện mỉm cười, chắp tay nói:

- Nếu vậy bần tăng xin cáo từ.

Lão ta đi sang một hướng khác, Sở Ly vừa định ngăn lại, Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Sư huynh, bỏ đi, để đại hòa thượng đi đi!

- Ôi…

Sở Ly lắc đầu thở dài.

- Có thể tha thì hãy tha cho người ta.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Hơn nữa, lão ta còn là hòa thượng Đại Lôi Âm tự.

Nàng biết sự lợi hại của Đại Lôi Âm tự, thiên hạ đệ nhất tông phái, thế lực giống như một cây cổ thụ chọc trời, có mặt ở khắp mọi nơi, phủ Quốc Công vẫn kém hơn một bậc, có thể không đắc tội thì đừng đắc tội, nếu bị Đại Lôi Âm tự truy sát, Sở sư huynh có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể thoát được!

Từ khi Đại Lôi Âm tự lập tự tới nay, phản đồ họ muốn truy sát không kẻ nào thoát được, không có trường hợp ngoại lệ.

Sở Ly nhìn theo bóng dáng Pháp Thiện, lắc đầu nói:

- Lão hòa thượng này không phải là người tha được thì sẽ buông tha, lão ta sẽ không từ bỏ đâu.

- Không từ bỏ thì sao chứ, lão ta đâu đánh lại được sư huynh!

Triệu Dĩnh cười nói.

Nàng không ngờ võ công của Sở Ly lại lợi hại tới vậy, lão hòa thượng của Đại Lôi Âm tự này nhìn qua là biết đã thăng cấp Tiên Thiên rất nhiều năm rồi, tu vi thâm hậu, có thể rời tự hành tẩu bên ngoài, tuyệt đối không thể làm mất mặt Đại Lôi Âm tự, vậy mà không thể đánh lại sư huynh vừa mới thăng cấp Tiên Thiên!

Sở Ly thở dài:

- Lão ta sẽ không buông tha đâu, chẳng bằng xử lý luôn cho gọn lẹ!

- Sư huynh, nếu có thể không giết người thì đừng giết người, hơn nữa, nếu giết lão ta, Đại Lôi Âm tự tuyệt đối sẽ không để yên, nhất định sẽ giết huynh, huynh trốn tránh được không? Trừ khi huynh ở mãi trong phủ, như vậy có mà

chán chết!

- Nhiều khi không thể không giết.

Sở Ly lắc đầu.

Hắn có thể nhìn thấu nội tâm Pháp Thiện, không hề có chút cảm kích, chỉ có phẫn nộ, muốn nghĩ cách giết mình, tha cho hắn mình sẽ gặp phiền phức, chỉ có thể giết mà thôi.

- Dù sao thì cũng là đệ tử của Đại Lôi Âm tự, có thể không giết thì đừng giết.

Triệu Dĩnh nói.

Sở Ly biết lo lắng của nàng ta, cười nói:

- Nể mặt sư muội, tha cho lão ta lần này!

- Vậy mới đúng chứ!

Triệu Dĩnh mím môi cười.

Các cô nương chia thành hai nhóm, nhóm lớn tuổi không muốn rời khỏi sơn cốc, muốn sống tới già ở đây, cách biệt với thế giới bên ngoài, yên tĩnh tự tại, không phải chịu quá nhiều sự ghẻ lạnh và khổ đau. Nhóm trẻ tuổi thì muốn theo Sở Ly về, dù sao thì họ vẫn còn trẻ, thích sự phồn hoa, không muốn sống tới già ở sơn cốc cô quạnh này.

Cuối cùng có năm mươi người rời khỏi sơn cốc, hơn một trăm người ở lại.

Trong sơn trại có ngựa, đủ để họ mỗi người cưỡi hai con, ai không biết cưỡi ngựa thì ngồi cùng với người biết cưỡi, tới chập tối bọn họ liền rời khỏi sơn cốc.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh vốn định ở lại một đêm, sáng mai rồi lên đường, nhưng Sở Ly nhất định đi vào buổi tối.

Đoàn người lên đường nhân lúc đêm tối, cầm đuốc, đi rất chậm.

Tới nửa đêm, đoàn người nghỉ lại ở trong rừng, Sở Ly bảo họ vây quanh một gốc cây, ngồi thành các vòng tròn. Triệu Dĩnh ngồi vòng ngoài cùng, Sở Ly thì nhảy lên trên cây.

- Sư huynh, Mãnh Hổ trại đã không còn, sẽ không có cướp bóc nữa chứ?

Triệu Dĩnh nhảy lên cây, đứng bên cạnh hắn, hương thơm thoang thoảng bay vào khoang mũi Sở Ly:

- Hơn nữa có cướp bóc cũng không chọn lúc này chứ?

Sở Ly lắc đầu.

- Lẽ nào huynh lo lắng lão hòa thượng đó?

- Ừm.

- Hắn xấu xa tới vậy sao?

- Nếu muội cho rằng người theo Phật đều trở thành người tốt, vậy thì muội nhầm to.

- Đệ tử Đại Lôi Âm tự không xấu vậy chứ?

- Xấu và tốt chỉ là tương đối thôi.

- Tốt là tốt mà xấu là xấu.

- Đứng ở lập trường của Pháp Thiện, ta giết đệ tử của Đại Lôi Âm tự, lão

nhất định phải giết ta để bảo vệ uy nghiêm của Đại Lôi Âm tự, lão cho rằng hành vi của mình là chính nghĩa, là tốt, nhưng theo chúng ta thì lại là xấu.

- Đương nhiên là xấu rồi.

Sở Ly lắc đầu:

- …Muội có huynh đệ không?

- Có, có hai ca ca.

- Giả dụ muội có một người ca ca bất hiếu, đánh phụ thân của muội rồi bỏ nhà đi, muội muốn bắt hắn về trị tội, nhưng muội vẫn chưa đuổi bắt được hắn thì đã có người giết hắn, muội sẽ làm thế nào?

- …

Triệu Dĩnh liếc mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Đương nhiên đây chỉ là ví dụ, muội có báo thù cho ca ca muội không?

- Hừm, đương nhiên rồi!

Triệu Dĩnh trả lời.

Sở Ly xòe tay ra:

- Đứng ở lập trường của chúng ta, hắn muốn giết chúng ta, lại là một kẻ gian xảo, nguy hiểm, thậm chí gây uy hiếp đối với người bên cạnh chúng ta, đương nhiên phải giết hắn.

Triệu Dĩnh nhíu mày cảm thấy thế giới này thật phức tạp.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Truy Sát

"Phụt" một tiếng huýt gió đột ngột vang lên, một luồng hàn quang phóng về phía Sở Ly. Sở Ly vội nghiêng người né tránh.

- A di đà phật.

Trong rừng vọng ra tiếng Phật hiệu vang như chuông đồng Đại Lữ, vọng khắp khu rừng. Giọng của Pháp Thiện vang lên:

- Bần tăng xin chào Sở thí chủ!

Sở Ly nói:

- Hòa thượng, ta tha mạng cho ngươi, ngươi vẫn không biết điều sao?

- Thí chủ có dám đánh một trận nữa không?

Vừa dứt lời, Pháp Thiện và hai tăng nhân áo xám xuất hiện, đứng cách những cô nương hơn mười mét, ngẩng đầu quan sát Sở Ly, ánh mắt bình tĩnh, dáng vẻ nghiêm túc. Pháp Thiện mỉm cười, hai tăng nhân trung niên vẻ mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly, cho dù đang ngẩng đầu nhìn nhưng vẫn là ánh mắt dò xét nhìn từ cao xuống, giống như nhìn một tên đệ tử bất tài, xấu xa.

Sở Ly đưa mắt ra hiệu cho Triệu Dĩnh, để nàng đứng một bên hỗ trợ. Hắn bay tới cách Pháp Thiện năm bước, hai tăng nhân còn lại là huynh đệ, tướng mạo bình thường, đầu trọc dẹt như cái đĩa, là cao thủ Tiên Thiên. Dáng dấp

hai người gầy gò, khô đét, thiếu dinh dưỡng, Sở Ly nhìn thấy được sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể của họ, tu vi không hề thua kém Pháp Thiện, ba người bọn họ cộng lại sẽ tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn.

Hai hòa thượng trung niên quan sát Sở Ly xong liền nhìn sang Triệu Dĩnh và các cô nương, lông mày nhíu lại, thái độ khinh thường, giống như nhìn thấy những thứ xấu xa. Sở Ly biết được suy nghĩ của bọn họ, lắc đầu.

Bọn họ ghét cay ghét đắng những cô nương này, nữ sắc là nguồn gốc của tội ác, hồng nhan họa thủy, chả trách sư điệt sa đọa biến chất, mặc dù là do bản thân không đủ định lực, nhưng cũng là vì những cô nương này quá hấp dẫn, khiến người khác không thể cưỡng lại, họ chính là cội nguồn tội nghiệt!

Sở Ly cảm nhận được sát ý của họ đối với các cô gái.

- Sở thí chú tuổi trẻ nhưng tu vi cao thâm, bần tăng xấu hổ không bằng, đành phải ba người cùng ứng chiến.

Pháp Thiện chắp tay mỉm cười, nói:

- Nếu Sở thí chủ có thể toàn mạng rút lui, bần tăng tuyệt đối sẽ không quấy rầy, quay người bước đi.

Sở Ly khẽ cười, lời những gì lão nói chắc qua là kế dụ địch, mục đính là để an ủi tâm tư của mình, không để mình bỏ trốn.

- Sở thí chủ, chúng ta tỉ thí lại có được không?

Pháp Thiện mỉm cười nói.

Sở Ly gật đầu:

- Ta cũng đang muốn lĩnh giáo!

- Mời…!

Pháp Thiện cười lớn hơn, trong lòng sát khí đằng đằng. Tinh quang trong mắt hai tăng nhân trung niên lóe sáng, sát khí ẩn hiện. Ba người họ quyết tâm giết chết Sở Ly, không để hắn chạy thoát, ba người họ có thể bày Tiểu Tam Tài trận, hỗ trợ tăng sức mạnh, Sở Ly cho dù có bản lĩnh thông thiên mọc cánh cũng không thể thoát được. Sở Ly tay giữ chuôi kiếm, thở dài:

- Hòa thượng, đúng là không chết thì không thôi à?

- Sở thí chủ nói vậy là có ý gì?

Pháp Thiện mỉm cười nói:

- Chỉ là tỉ thí mà thôi.

Sở Ly lắc đầu, không còn gì để nói với sự giả dối của Pháp Thiện, nói một đằng làm một nẻo như lão cũng thật hiếm gặp, người xuất gia không nói dối, đây mới là giới luật của Phật môn, Pháp Thiện là kẻ muốn dựa vào vận may để thành công. Sở Ly bất thình lình giơ tay lên: “phụt, phụt” hai luồng hàn quang phóng đi. Hai hòa thượng trung niên đột nhiên sững người, ôm chặt cổ họng, hai mắt trợn trừng nhìn Sở Ly, nét mặt vô cùng kinh hãi.

“Rầm! Rầm!” hai người ngã ngửa xuống đất, cổ họng cắm một cây phi đao tinh xảo, máu tươi phun ra, thấm ướt lá khô trên mặt đất. Sở Ly mặt không đổi sắc nhìn Pháp Thiện. Nụ cười trên mặt Pháp Thiện lập tức cứng đờ, nhìn hai sư đệ không dám tin vào mắt mình, rồi lại nhìn Sở Ly

- Ngươi… ngươi…

Trên mặt lão kim quang ẩn hiện, vận Kim Cang Độ Ách Thần Công.

- A di đà phật…

Pháp Thiện chắp tay niệm một tràng Phật hiệu, niệm xong sắc mắt lập tức nghiêm túc trở lại, xót thương nhìn hai sư đệ nằm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Sở Ly:

- Sở thí chủ, lẽ nào ngươi không sợ bổn tự truy sát sao?

Sở Ly mỉm cười:

- Ta là thị vệ của phủ Quốc Công, Đại Lôi Âm tự không thể vào phủ Quốc Công bắt người đúng không?

- Phủ Quốc Công sẽ chống lưng cho thí chủ sao?

- Đương nhiên!

- Được… được, bần tăng cáo lui!

Pháp Thiện cười lạnh hai tiếng, liếc nhìn các cô nương thật lâu sau đó quay người bước đi.

Sở Ly nhìn lão ta chậm rãi bước đi mà không đuổi theo. Bàn tay dưới áo nhà sư của Pháp Thiện cầm chặt một ám khí, có thể phóng về phía các cô gái bất cứ lúc nào, chỉ cần ra tay hắn sẽ phóng ám khí về phía tim mình. Triệu Dĩnh bay xuống trước mặt hắn, liếc nhìn hai tăng nhân trên mặt đất, thở dài bất lực, nàng sợ sẽ phải đi tới bước đường này, kết quả vẫn là tình trạng xấu nhất. Người đã giết rồi, giờ cần lo lắng cho tính mạng của Sở sư huynh, nàng hối thúc:

- Sư huynh, mau đuổi theo, hắn chạy rồi, Đại Lôi Âm tự sẽ biết chuyện!

Sở Ly lắc đầu:

- Thôi bỏ đi, tha mạng cho hắn!

http://tieulun.hopto.org

- Sư huynh, sao huynh có thể hồ đồ vậy chứ!

Triệu Dĩnh lo lắng nói:

- Mau bắt hắn lại, không thể để cho hắn đi báo tin.

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta là phủ vệ của phủ Quốc Công, lẽ nào phải sợ Đại Lôi Âm tự, đi thôi!

Tên Pháp Thiện này hoàn toàn không có sự nhân từ và ngu muội của người xuất gia, ra tay tàn độc, không từ thủ đoạn, thực sự không thể giữ lại, nhưng hiện giờ mình phải bảo vệ các cô nương kia, hành động gò bó, dẫn họ về Sùng Minh thành trước rồi tính.

Triệu Dĩnh giậm chân, tròn mắt, lo lắng nhưng không biết phải làm sao:

- Sư huynh, thực sự không biết nói gì với huynh nữa!

Sở Ly nói:

- Sau này muội cũng nên cẩn thận, Đại Lôi Âm tự nói không chừng cũng sẽ truy sát cả muội, ra ngoài ít thôi!

- Muội…

Triệu Dĩnh nhíu mày, chậm rãi gật đầu. Nàng thực sự rất lo lắng, Đại Lôi Âm tự hành sự bá đạo, chắc chắn sẽ nói nàng là đồng mưu, cùng truy sát, ôi… thực đau đầu!

Nàng nhìn Sở Ly rồi lại lắc đầu. Sở Ly nói:

- Yên tâm đi, Đại Lôi Âm tự có bá đạo thế nào đi nữa cũng không dám

gây sự ở Sùng Minh thành!

- Hi vọng là vậy!

Triệu Dĩnh thở dài.

Các cô nương cũng có chút lo lắng, vội hối thúc xuất phát, họ liền đi suốt đêm, chiều tối ngày hôm sau họ về tới Sùng Minh thành. Hơn một trăm con ngựa khí thế rầm rộ, quan thủ thành mặt biến sắc, đợi Sở Ly đưa ra lệnh bài phủ vệ, quan thủ thành mới thở phào nhẹ nhõm, mặt cười rạng rỡ. Phủ Quốc Công là thế lực lớn nhất Sùng Minh thành, phủ vệ của Quốc Công Phủ làm gì đâu tới lượt một tên quan thủ thành nhỏ bé quản thúc, chỉ có thể vui vẻ cho qua.

Hơn năm mươi mỹ nữ tiến vào thành thu hút vô số ánh mắt dõi theo, tuy nhan sắc của họ không phải đỉnh cấp nhưng tất cả đều là mỹ nữ, mỗi người một vẻ, những người xung quanh đều có thể tìm được mục tiêu yêu thích của mình.

Triệu Dĩnh thúc ngựa đi trước chạy về phủ tìm Lý Việt, Sở Ly thì dẫn các cô nương tới nhà mới mua. Đợi họ tới nơi, Lý Việt đã mở cửa đợi sẵn, mặc dù biết người đông nhưng nhìn thấy năm mươi mỹ nữ hắn vẫn kinh ngạc trợn tròn mắt, hết nhìn người này lại nhìn người khác, cảm thấy mắt không đủ dùng, nhìn mãi cũng không đủ.

- Huynh đệ, đây… đây là…

Hắn kéo lấy Sở Ly, nói nhỏ:

- Ở đâu ra nhiều mỹ nữ vậy?

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Lát sau sẽ nói, nói chung, hãy sắp xếp cho họ trước.

- Nói cho ta biết trước đi.

Lý Việt không kìm nén được hiếu kỳ:

- Rốt cuộc là ở đâu ra vậy?

- Từ từ sẽ nói cho huynh biết, mau làm việc đi.

Sở Ly đẩy hắn.

Lý Việt đành phải bước tới chào hỏi các cô nương. Hai ngày nay, hắn đã làm quen hết khu nhà, nhanh nhẹn sắp xếp chỗ ở cho họ, phòng rất nhiều, nhưng không thể mỗi người một phòng mà hai người ở chung một phòng.

Sở Ly kéo Triệu Dĩnh tới, dặn dò nàng, đợi họ thu xếp xong thì tìm thợ may tới may cho mỗi người hai bộ đồ, sửa soạn một lượt rồi ra khỏi nhà đi dạo một vòng để thích ứng với môi trường.

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Không vấn đề gì, giao hết cho muội, sư huynh, huynh định đi đâu?

Sở Ly nói:

- Đuổi theo Pháp Thiện!

- Giờ đuổi theo có kịp không?

- Cứ thử xem sao.

- Vậy có thể đuổi kịp không?

- Phải thử mới biết được.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy chẳng bằng không đi nữa.

Triệu Dĩnh lắc đầu nói:

- Dù sao thì cũng không đuổi theo kịp, cho dù đuổi kịp thì tin tức cũng đã bị tiết lộ rồi, hà tất phải tốn công?

Sở Ly lắc đầu:

- Tên hòa thượng Pháp Thiện này rất nguy hiểm, cần phải giải quyết!

- Lỡ như hắn còn có trợ thủ thì sao, cần phải cẩn thận.

Triệu Dĩnh nói:

- Hắn có thể tìm được hai người tới thì cũng có thể tìm được người khác.

Sở Ly gật đầu, lặng lẽ rời đi.

Triệu Dĩnh nhìn theo lưng hắn, nhíu mày vô cùng lo lắng, hòa thượng của Đại Lôi Âm tự không dễ đối phó!

- Huynh đệ của ta đâu rồi?

Lý Việt chạy tới hỏi:

- Triệu sư muội, muội không sao chứ?

- Không sao.

Triệu Dĩnh cố kìm nén lo lắng:

- Làm phiền huynh rồi, Lý sư huynh.

- Ừm, chỉ là việc nhỏ, được giúp đỡ các mỹ nữ là vinh hạnh của ta.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt vội vàng xua tay, cười ha ha nói:

- Đúng rồi, Triệu sư muội, sao lại có nhiều mỹ nữ thế này?

- Việc này sau này sẽ nói với sư huynh.

Triệu Dĩnh cười nói.

Lý Việt cười toét miệng, lắc đầu than thở, ai cũng kín mồm kín miệng, song hắn có cảm giác rằng lai lịch của những mỹ nữ này có vấn đề. Cũng may thái độ của họ rất hòa nhã, không kén chọn, ngang ngược.

Sở Ly bay ra khỏi thành, không cưỡi ngựa mà thi triển khinh công lao nhanh đi, nội lực cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng dồn tới từ dưới chân, giúp hắn thi triển khinh công đạt tới mức tối đa. Đợi đi tới khu rừng bữa trước họ đừng chân nghỉ ngơi, Sở Ly nhìn thấy dấu chân của Pháp Thiện, dùng Đại Viên Kính Trí kiểm tra, lao nhanh đi theo dấu chân của Pháp Thiện, Đại Viên Kính Trí có thể bao trùm khắp ba dặm, tìm được dấu chân của Pháp Thiện có thể giúp hắn không cần dừng lại quan sát.

Hắn đuổi một mạch tới khi trời sáng, Sở Ly tới đỉnh một ngọn núi cao, dừng trên vách đá thẳng đứng cao chừng mười mấy mét, trên lưng chừng vách đá có một hang động, Pháp Thiện đang ngồi trong hang đá khoanh chân điều khí, đột nhiên cảm thấy Sở Ly đang tiến lại gần, lão lập tức mở mắt. Pháp Thiện thò đầu ra thấy Sở Ly đứng trên vách đá vẫy tay:

- Hòa thượng, chúng ta lại gặp mặt rồi!

- Sở thí chủ định làm gì?

Sắc mặt Pháp Thiện sa sầm, lão đứng dậy bước tới cửa hang quát lớn:

- Lẽ nào thí chủ định đuổi cùng giết tận?

Sở Ly nói:

- Đây không phải việc hòa thượng ngươi đã làm sao? Ta chỉ là trả lại cho ngươi thôi!

Hắn nói xong liền bay người lên, Pháp Thiện lập tức móc từ trong ngực ra một viên đan hoàn cho vào miệng, sắc mặt lập tức đỏ bừng như say rượu, không né tránh kiếm của Sở Ly, gương mặt đỏ bừng của lão nhanh chóng bao phủ một màu tử kim.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 34+1: Hàng Ma (1)

Sở Ly nhướng mày, thầm gật đầu. Hắn đã bắt đầu mở Đại Viên Kính Trí, Pháp Thiện thực sự rất xảo quyệt, rất dứt khoát, lập tức uống bí dược, kích thích tiềm lực bản thân, khiến công lực tăng lên vô số lần, vận Kim Cang Độ Ách Thần Công tới mức tối đa, xuất hiện màu tử kim.

Phương pháp tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công gồm có ba mươi sáu thức, chia thành sáu tầng, luyện da, luyện thịt, luyện gân, luyện mạch, luyện xương, luyện tủy.

Tầng thứ nhất là màu vàng, tầng thứ hai là màu tử kim, ánh sáng tử kim xuất hiện, đao thương bất nhập, nóng lạnh bất xâm.

- A di đà phật…

Pháp Thiện niệm pháp hiệu, trấn áp lửa giận bừng bừng và sát khí cuồng bạo, bay tới trước mặt Sở Ly như một chiếc lá, vung chưởng đánh tới, Sở Ly quay người chạy đi. Hắn có Bích Hải Vô Lượng công, có thể cộng dồn công lực, nhưng Đại Lôi Âm Tự là thiên hạ đệ nhất tông, chắc cũng không thiếu loại võ học này, chỉ là không ai có Khô Vinh kinh nên rất ít người tu luyện, có luyện cũng không dám sử dụng, nhưng tới thời khắc sinh tử đâu còn có thể kiêng dè.

Công lực của Pháp Thiện tăng lên gấp bội, lại thi triển Thôi Sơn chưởng, Sở Ly không đỡ đòn trực diện mà né sang một bên.

- Chạy đâu cho thoát.

Pháp Thiện giận dữ thét lên, bước đi nhanh như sao băng lướt qua nền trời tới sau lưng Sở Ly, chưởng vung ra nhìn có vẻ chậm rãi nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới sau lưng hắn.

Ngay khi lão tấn công Sở Ly liền né người tránh đòn, xông vào trong rừng. Pháp Thiện đuổi theo phía sau, thân pháp cực nhanh, vung chưởng nhanh như chớp nhưng Sở Ly đều có thể né được trong gang tấc, chỉ trong chớp mắt hai người đã truy đuổi ra hơn mười dặm.

Sở Ly len lỏi trong rừng, lợi dụng cây cối cản đường, những cây nhỏ chừng cổ tay Pháp Thiện dùng một chưởng đánh gãy, uy lực đáng sợ, những nơi họ đi qua hơn hai mươi cây bị chém ngang thân. Pháp Thiện vẻ mặt giận dữ, lấp lánh ánh sáng tử kim giống như Nộ Mục La Hán, khí thế mạnh mẽ, hàng long phục hổ, uy mãnh vô cùng. Sở Ly biết tình hình này sẽ không thể kéo dài, đan dược lão ta uống cho dù mạnh, thần kì thế nào đi nữa cũng không thể cầm cự lâu dài, vì thế nên kiên nhẫn đối phó lão.

Bích Hải Vô Lương công đã cộng dồn tới tầng thứ ba, kinh mạch có chút đau đớn. Nghĩ tới đây, hắn lấy một bình sứ trắng trong ngực, đổ hai viên Thông Cân đan ra. Thông Cân đan uống xong lập tức hóa thành một luồng khí mát lan tỏa trong kinh mạch, bồi dưỡng kinh mạch đang đạt tới cực hạn, chữa lại những tổn thương xuất hiện.

Sở Ly vừa thi triển khinh công lao nhanh đi, vừa cảm thấy may mắn vì có Thông Cân đan, có thể cầm cự được tiếp, giờ bản thân đang giằng co tiêu hao với lão, coi ai có thể chịu đựng được tới phút chót.

Chỉ trong chớp mắt, hai người một đuổi một chạy đã ra xa tới hơn năm mươi dặm, sắp sửa ra khỏi khu rừng, Pháp Thiện đột nhiên quay người bỏ chạy mất hút khỏi tầm mắt của Sở Ly. Tốc độ của Sở Ly chậm lại, không vội vàng đuổi theo, hắn đọc được ý đồ của Pháp Thiện, muốn đánh một đòn bất ngờ, nếu hắn đuổi theo sẽ trúng ý lão ta, lão đang vận đòn Thôi Sơn chưởng

mạnh nhất để đợi hắn!

Hắn dựa vào một gốc cây, linh khí cuồn cuộn truyền vào trong người xuôi theo tâm pháp Tẩy Mạch quyết, cải tạo kinh mạch, giống như một dòng suối nước nóng đang lan tỏa. Hiệu quả của linh khí cỏ cây sau khi vận Tẩy Mạch quyết tăng lên đáng kể, chỉ trong tích tắc, mọi đau đớn trong kinh mạch đều tan biến, hồi phục lại như ban đầu, thậm chí còn dẻo dai hơn hắn. Hắn không vội vã đuổi theo, công lực của Pháp Thiện tăng mạnh, rất khó có thể khống chế hoàn toàn nguồn sức mạnh này, dấu chân của lão để lại rõ rệt hơn hắn trước đây, có Đại Viên Kính Trí, lão không thể ẩn nấp.

Nửa canh giờ sau, Sở Ly đoán rằng công hiệu thuốc của Pháp Thiện đã qua đi, hắn lao người về phía trước, đuổi tiếp nửa canh giờ thì nhìn thấy Pháp Thiện ở trước một dòng sông rộng lớn.

Lão đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá to bằng một chiếc giường nhỏ, mặt hướng ra dòng sông cuộn cuồn, dáng vẻ trang nghiêm.

Cảm nhận được Sở Ly đang tới gần, lão lập tức mở mắt, nhíu mày nhìn Sở ly.

Sở Ly đứng bên sông, sau lưng là nước sông cuồn cuộn, mỉm cười với Pháp Thiện:

- Hòa thượng, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi!

- Sở thí chủ sao có thể tìm được ta?

Pháp Thiện bình tĩnh hỏi, giọng nói hơi khàn.

Sở Ly cười đáp:

- Mũi ta rất thính.

Đối mặt với kẻ gian ảo thế này sao có thể nói ra sự thật.

- Thì ra là vậy…

Pháp Thiện lắc đầu thở dài:

- Sở thí chủ đúng là kì tài, đáng tiếc không gia nhập bổn tự, đáng tiếc, đáng tiếc…

Pháp Thiện có phần yếu ớt như thể di chứng của bí dược khiến cho lão nói chuyện cũng rất khó khăn.

Sở Ly cười nói:

- Ta cũng thấy đáng tiếc, hòa thượng chuẩn bị lên đường chưa?

Pháp Thiện nhìn hắn cười, đột ngột lao xuống sông, tốc độ cực kì nhanh.

Sở Ly vung tay, một luồng hàn quang phóng về phía Pháp Thiện, sau đó nước sông dậy sóng cuốn theo cơ thể gã nổi lên, xuất hiện một vùng nước đỏ, nhưng sau đó bị đánh trôi đi. Cơ thể lão chìm xuống đáy sông, Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí phát hiện lão ta không sao cả, trúng một đao ở cổ họng nhưng không chết. Sở Ly nhíu mày, lão này thật khó đối phó, vừa nãy chỉ là giả vờ yếu ớt, Đại Lôi Âm tự quả nhiên không thể xem thường, chắc còn có bí dược khắc chế suy yếu. Phi đao chỉ đâm rách da ở cổ lão, chảy không ít máu nhưng không có gì đáng lo ngại.

Sở Ly lao nhanh bên bờ sông, đuổi theo dòng nước cuốn Pháp Thiện trôi đi, hắn cần tấn công xử lý triệt để lão ta.

Pháp Thiện nín thở bơi dưới đáy sông, đáng tiếc Đại Viên Kính Trí của Sở Ly có thể nhìn thấy lão, cho dù lão có ẩn nấp kĩ càng thế nào cũng không thể thoát được, hắn cứ đuổi theo trên bờ chứ không vội xuống nước.

Sở Ly không biết bơi, nhảy xuống nước sẽ ở vào thế bị động, nước sông sẽ hạn chế uy lực của phi đao, chỉ đành ở lại trên bờ, Pháp Thiện có lặn lâu thế nào đi nữa cũng phải lên bờ.

Đợi thêm một canh giờ, Pháp Thiện ngỡ tưởng có thể thoát được khỏi Sở Ly, liền nhảy lên mặt nước, toàn thân kim quang thoáng ẩn thoáng hiện, cho dù trong hoàn cảnh này lão vẫn rất cẩn thận đề phòng Sở Ly.

Sở Ly lao tới, hai người giao chiến ở bên bờ sông, quyền chưởng qua lại hai trăm hiệp, Pháp Thiện quay người bỏ đi.

Sở Ly đuổi theo không buông tha, nhưng cũng không làm gì được Pháp Thiện, Kim Cang Độ Ách Thần Công khi đã thi triển thì đao thương bất nhập, chỉ có thể tiêu hao nội lực của lão, hai người nhanh chóng lao vào rừng.

Sở Ly lập tức nhíu mày dừng bước, trong rừng có mai phục bốn hòa thượng đầu trọc, tu vi của họ đều không tầm thường, thậm chí có một người còn hơn cả Pháp Thiện. Xem ra Đại Lôi Âm tự có cách truyền tin mà mình không biết, hắn dùng Đại Viên Kính Trí biết rằng Pháp Thiện không hề biết sự xuất hiện của bốn hòa thượng này, là bốn hòa thượng này tìm được Pháp Thiện. Sở Ly lắc đầu, cuối cùng thở dài:

- Hòa thượng, coi như ngươi lớn mạng, tạm biệt!

Hắn quay người lao đi, Pháp Thiện đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo hắn, nhíu mày không hiểu, hắn ta tuyệt đối không tốt bụng tới mức tha mạng cho mình!

Bốn hòa thượng bay tới như đại bàng sải cánh, áo xám tung bay, nhảy xuống bên cạnh lão, một hòa thượng hỏi:

- Pháp Thiện sư đệ, không sao chứ?...Có cần đuổi theo không?

- Là các sư huynh sao?

Pháp Thiện ngạc nhiên, sau đó lắc đầu:

- Không đuổi kịp!

- Lẽ nào tha cho hắn đi vậy sao?

- Sư huynh, kẻ này gian xảo, thủ đoạn quái dị, không thể không đề phòng!

- Ngươi bị hắn làm cho khiếp sợ rồi sao?

- Hai sư huynh Pháp Chính, Pháp Nhãn đã bị hắn giết, về miền cực lạc rồi!

- Hắn giết Pháp Chính, Pháp Nhãn rồi ư?

- Pháp Thiện sư đệ, hắn ít tuổi mà tu vi cao vậy, thuộc phái nào thế?

- Phủ Dật Quốc Công!

- Phủ Dật Quốc Công mấy năm nay có chiều hướng lụi bại, giờ xuất hiện một nhân vật như vậy, lẽ nào là công tử Tiêu gia?

- Chỉ là một phủ vệ.

- Phủ vệ mà lợi hại tới vậy, xem ra phủ Dật Quốc Công cũng không thể xem thường!

Bọn họ bàn tán rôm rả nhưng không có ý định đuổi theo, Pháp Thiện thuật lại một lượt tình hình giao chiến, sắc mặt bốn hòa thượng đều sa sầm.

- Pháp Thiện sư đệ, việc này không thể coi nhẹ!

Một hòa thượng trung niên nhíu mày nói:

- Nhân vật như vậy cần sớm loại trừ, nếu không sau này sẽ trở thành hiểm họa đối với Đại Lôi Âm tự chúng ta!

- Đúng, ta cũng có ý đó!

- Hãy mời sư huynh của Hàng Ma Viện ra tay đi!

- Được!

Pháp Thiện chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 34+2: Tình Thế (2)

Sở Ly cuối cùng cũng kìm nén ý định đánh lén giết chết Pháp Thiện, quay về lại Sùng Minh thành.

Trời đã về tối, nhà nhà đã lên đèn, khi hắn về lại khu nhà kia, cả khu nhà đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười không ngớt, tiếng nói trong trẻo, dễ nghe. Sở Ly mỉm cười, nghe họ cười vui như vậy hắn cũng thấy an lòng, mong rằng họ sớm bước ra khỏi quá khứ để bắt đầu cuộc sống mới!

Hắn bước vào ngoại viện, Lý Việt ra đón, vội vàng bước tới kéo chặt lấy hắn:

- Huynh đệ, cuối cùng đệ cũng về rồi!

Sở Ly cười nói:

- Đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?

- Ổn cả rồi!

Lý Việt lau trán, cười khổ:

- Huynh đệ, nếu đệ không về chắc ta sẽ mệt chết mất!

Sở Ly cười nói:

- Không tới mức đó chứ?

- Ta xin phục mấy bà cô này rồi, không ai là người an phận cả!

Lý Việt vội xua tay, làm ra vẻ như muốn tránh xa rắn rết.

Sở Ly nhướng mày:

- Họ biết võ công sao?

- Họ mồm mép lợi hại quá!

Lý Việt lắc đầu không ngớt, than thở vạn phần:

- Nói sai một câu là họ không chịu buông tha, mỗi người một câu, nói tới mức khiến ta choáng váng… huynh đệ, ta phải đi thôi, hoa viên không có người chăm sóc.

Sở Ly cười ha ha nói:

- Vốn định tìm giúp huynh một việc nhàn nhã lại được bao nhiêu mĩ nữ vây quanh, sướng quá còn gì!

- Ta phúc bạc, không hưởng thụ nổi, đệ tự xử lý đi!

Lý Việt vội vàng xua tay, lắc đầu nguây nguẩy, thần sắc khiếp sợ.

- Được rồi, huynh về trước đi, tối nay ta sẽ ở lại đây.

Sở Ly nói.

Lý Việt vẻ mặt kì quái nhìn hắn:

- Đệ ở đây thật sao?

- Ừ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu.

- Nhà của ta, lẽ nào không ở được?

- Nhiều mĩ nữ vậy đệ tận hưởng hết được không?

- Cút, không bỉ ổi như huynh nghĩ đâu!

Sở Ly tỏ vẻ bực dọc đẩy hắn một cái, Lý Việt thừa thế cười ha ha chạy đi.

Triệu Dĩnh nhẹ nhàng bước vào, nói khẽ:

- Sư huynh, sao rồi?

Sở Ly lắc đầu, sầm mặt:

- Để hắn thoát rồi!

- Thoát rồi?

Triệu Dĩnh mặt biến sắc, nhíu mày nói:

- Vậy thì phiền phức rồi!

Đại Lôi Âm tự nhất định sẽ không tha cho Sở sư huynh, Đại Lôi Âm tự muốn truy sát ai chưa bao giờ thất bại, Sở sư huynh sẽ gặp nguy hiểm!

Sở Ly mỉm cười:

- Không nghiêm trọng như vậy, ta trốn trong phủ, không ai dám làm gì!

- Sư huynh cũng không thể trốn cả đời trong phủ được, thế lực của Đại Lôi Âm tự quá lớn, họ sẽ không ngừng truy sát huynh!

Triệu Dĩnh nhíu mày lo lắng, than thở:

- Giờ phải làm sao đây?

Sở Ly nói:

- Rồi đâu sẽ vào đấy… muội đã tìm được phòng chưa?

- Muội…?

Triệu Dĩnh chỉ vào mình.

Sở Ly cười nói:

- Ta là đàn ông, họ sẽ cảm thấy bất tiện, việc này phải làm phiền muội mới được, muội chạy tới chạy lui suốt ngày sẽ rất lãng phí thời gian, tìm một phòng ở đây, thỉnh thoảng ở lại!

Triệu Dĩnh do dự, dù sao đây cũng là nhà của Sở Ly, huynh ấy nói có lý, mình không thể không để mắt những cô gái này, nhưng nếu ở lại nhà của huynh ấy, nói ra sẽ không hay, hơn nữa cũng không phải phép cho lắm.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì cả!

Triệu Dĩnh liếc mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Một thời gian nữa, khi họ thích nghi hoàn toàn, muội có thể dọn đi.

Chỉ cần dọn tới là có thể bước qua được cửa ải tâm lý, từng bước tiếp cận, khiến nàng không còn ý định dọn đi. Để theo đuổi được Triệu Dĩnh, Sở Ly cũng đã phải rất hao tâm tổn sức.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thấy nàng do dự không quyết, cười nói:

- Quyết định vậy đi, phòng phía tây không có người chứ?

- Không có.

Triệu Dĩnh lắc đầu:

- Bọn họ không ở chính viện.

- Vậy muội ở phòng phía tây.

- Nhưng…

- Nhưng nhị nhiều quá!

Sở Ly ngắt lời nàng ta:

- Không lẽ nào muội bỏ mặc không lo, từ sáng tới tối chạy qua chạy lại, làm gì có thời gian luyện công nữa… yên tâm đi, phần lớn thời gian ta đều ở Đông Hoa viên, không về đây!

Triệu Dĩnh vẫn do dự nhưng không nói thêm gì nữa.

Sở Ly cười nói:

- Ta cần điều khí, nhờ muội chăm sóc họ nhé.

Triệu Dĩnh nói:

- Họ có thể làm được mọi việc, muội còn không bằng họ.

Sở Ly gật đầu:

- Ở trong nhà thì vậy, vào thành sẽ khác, đúng rồi, muội chọn ra mấy

người quét dọn nhà cửa.

- Được.

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu, nhìn sắc mặt Sở Ly không được tốt lắm vội vàng nói:

- Được rồi sư huynh, huynh đi nghỉ sớm đi.

Sở Ly gật đầu, tới tiền viện, bước vào phòng ngủ phía đông bên cạnh đại sảnh, ngồi trên giường bắt đầu vận công.

Hắn ngồi trên giường hồi tưởng lại từng cảnh giao đấu lúc trước, tổng kết võ học của Đại Lôi Âm tự, quan sát vận hành tâm pháp của Pháp Thiện để biết cách đối phó nếu sau này gặp phải.

Đại Lôi Âm tự tuyệt đối sẽ không dừng tay, nếu không cũng sẽ không gọi là Đại Lôi Âm tự, Pháp Thiện nhất định sẽ tìm đồng bọn để truy sát mình. Bản thân mình là Tiên Thiên cao thủ, so với các cao thủ cùng cảnh giới có lợi hại hơn chút ít, nhưng một khi gặp phải cao thủ Thiên Ngoại Thiên, e rằng sẽ không có khả năng phản kháng, cách biệt về cảnh giới giống như thiên đường và địa ngục, rất khó vượt qua.

Đại Lôi Âm tự nền tảng thâm hậu, chắc chắn sẽ có rất nhiều cao thủ Thiên Ngoại Thiên, họ mà ra tay mình chắc chắn lành ít dữ nhiều, liều mạng luyện công tới được cảnh giới Thiên Ngoại Thiên mới có thể bảo vệ được bản thân.

Ở tại phủ Quốc Công thì không thể đạt tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên, cần phải có bí cảnh Ý Cảnh.

Bí cảnh Ý Cảnh đại đa số đều ở các đại tông phái, thân là thị vệ của phủ Quốc Công, có thể tới một số môn phái để tu luyện nhưng không phải ai cũng có thể đi. Số lượng những người này rất ít ỏi, không có cống hiến đặc biệt,

phủ Quốc Công sẽ không ban cho phủ vệ.

Hắn thở dài, vẫn phải lập công, phải lập được công trạng đặc biệt thì mới có hi vọng, cũng may Tiêu Kỳ rất công bằng, ban thưởng hậu hĩnh, chỉ cần lập công là có cơ hội, huống hồ Tiêu Kỳ cũng chưa đột phá Thiên Ngoại Thiên.

Sáng ngày hôm sau, Sở Ly về lại phủ Quốc Công, vừa về tới Đông Hoa viên đã thấy Lý Việt đang bận rộn nhổ cỏ cho vườn hoa Nguyệt Quang lan, cỏ dại trong vườn hoa Nguyệt Quang lan mọc rất nhanh do được Sở Ly cung cấp linh khí, cứ hai ngày lại phải làm cỏ một lần.

Lý Việt ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn liền cười rất nham nhở, quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới.

Sở Ly trợn mắt nhìn hắn.

Lý Việt cười nói:

- Mùi vị các mĩ nhân thế nào?

Sở Ly trừng mắt, cúi đầu thấy Nguyệt Quang lan và Đàm Mộng hoa đều phát triển bình thường, không cần mình phải lo lắng.

- Huynh đệ, đệ lấy đâu ra nhiều mĩ nữ tới vậy, lẽ nào định mở thêm một Yêu Nguyệt lâu?

Lý Việt kéo tay áo hắn.

Hắn ta hiếu kỳ cả đêm không ngủ được, những cô nương này ai nấy cũng đều quyến rũ, mọi hành động cử chỉ đều rất hút hồn, hắn thấy rằng họ hơn hắn những mĩ nữ của Yêu Nguyệt lâu.

Yêu Nguyệt lâu là thanh lâu nức tiếng nhất thành, là chốn tiêu tiền như

nước, những người tới với Yêu Nguyệt lâu không giàu có thì cũng rất quyền thế, người bình thường không thể vào cửa, vừa vào cửa đã mất trăm lượng bạc, trong khi đó hai trăm lượng đã có thể mua được một căn nhà nhỏ, có thể thấy chi phí ở đó đắt tới nhường nào.

Sở Ly lắc đầu, nói với hắn ta lai lịch của họ.

Lý Việt nghe xong liền, vung tay đấm mạnh một cái, thở dài:

- Thật đáng thương, không ngờ đệ lại làm được một việc lớn như vậy, đúng là công đức vô lượng!

Sở Ly cười khổ:

- Việc này là chọc vỡ tổ ong, chuốc họa vào người, gã trại chủ đó là đệ tử của Đại Lôi Âm tự, mặc dù là đệ tự phản tự nhưng ta giết hắn là có tội, Đại Lôi Âm tự còn đang truy sát ta kìa.

- Đại Lôi Âm tự…?

Lý Việt trợn tròn mắt.

Sở Ly gật đầu.

Lý Việt há hốc miệng không nói lên lời.

Đại Lôi Âm tự là một tông phái hùng mạnh, thế lực lợi hại hơn phủ Quốc Công nhiều, thị vệ của phủ Quốc Công được phủ Quốc Công bảo vệ, những cao thủ võ lâm thông thường sẽ không dám gây sự, nhưng Đại Lôi Âm tự thì khác hẳn.

Sở Ly xua tay nói:

- Ta đi bẩm báo với tổng quản một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

- Ài…

Lý Việt thở dài, gật đầu:

- Đi nhanh rồi về, sau này đệ ở lại trong phủ, đừng ra ngoài nữa, nguy hiểm lắm!

Cho dù Sở Ly có võ công cao cường thì hắn ta cũng không cho rằng Sở Ly có thể chống đỡ lại được sự truy sát của Đại Lôi Âm tự, cao thủ của Đại Lôi Âm tự nhiều vô kể, hơn hẳn phủ Quốc Công, nghe nói còn có cả cao thủ Thiên Thần vì thế mới trụ vững ngàn năm không sụp đổ.

Sở Ly tới Ngọc Kỳ đảo.

Vừa vào đảo, Tô Như đã bước tới đón, nàng mặc áo vàng đào duyên dáng, nửa cười nửa như không cười quan sát hắn.

Sở Ly rời thuyền lên bờ, chắp tay hành lễ:

- Tổng quản.

Tô Như xua tay khẽ cười:

- Nghe nói ngươi mua nhà, cất giấu một bầy mĩ nữ?

Sở Ly cười khổ, lắc đầu thở dài, nói lại một lượt những việc gặp phải.

Sắc mặt Tô Như lập tức biến đổi, vẫy tay dẫn hắn tới tầng cao nhất của Quan Tinh lâu, thấy Tiêu Kỳ mặc một bộ xiêm y màu trắng tuyết đang luyện kiếm.

Kiếm quang như tuyết, hàn khí tỏa ra xung quanh, Sở Ly lùi lại một bước, tránh luồng hàn khí lạnh lẽo, uy lực của kiếm pháp này thực sự đáng sợ, bản thân mình muốn ứng phó chắc cũng phải cộng dồn bốn tầng của Bích Hải Vô

Lượng công, nếu không sẽ không phải là đối thủ.

- Tiểu thư.

Tô Như đợi Tiêu Kỳ dừng lại mới đón lấy trường kiếm, tra vào bao và nói:

- Lần này Sở Ly gây ra đại họa rồi.

- Sao vậy…?

Đôi mắt trong veo của Tiêu Kỳ nhìn tới.

Sở Ly liền nói lại sự việc một lần.

- Pháp Thiện…

Tiêu Kỳ trầm ngâm, gật đầu:

- Là đệ tử Giới Luật Viện của Đại Lôi Âm tự, phụ trách truy bắt đệ tử phạm giới, ngươi có thể đánh thắng được hắn, võ công cũng khá lắm, không tồi!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Pháp Thiện nhìn qua không phải lợi hại lắm.

- Đúng, đệ tử Giới Luật Viên võ công tầm thường, nếu thực sự truy sát ngươi sẽ dùng đệ tử Hàng Ma Viện.

Tiêu Kỳ khẽ lắc đầu:

- Những kẻ này giết người không chớp mắt, võ công cao cường, không thể sơ ý.

- Tiểu thư, vậy phải làm sao?

Tô Như nhíu mày nói:

- Thương lượng với Đại Lôi Âm tự có được không?

- Vô dụng thôi.

Tiêu Kỳ nhỏ nhẹ nói:

- Bọn họ vô cùng ngang ngược kiêu ngạo, không xem phủ Quốc Công ra gì.

- Lẽ nào cứ để Sở Ly bị truy sát sao?

- Né tránh thôi.

- Ôi… thế thì thật ấm ức, bực bội.

- Tình thế ép người, Sở Ly nếu như đi ra ngoài bọn họ chắc chắn sẽ giết hắn không khách sáo, chúng ta có thể làm gì được chứ, khai chiến với Đại Lôi Âm tự sao?

Tô Như nói:

- Vậy thì cảnh cáo bọn họ trước, bọn họ dám giết Sở Ly, chúng ta sẽ giết đệ tử của Đại Lôi Âm tự, trong Sùng Minh thành, gặp tên nào giết tên nấy!

Tiêu Kỳ liếc nhìn nàng ta.

Tô Như chu môi, nói:

- Kẻ nào cũng dám ức hiếp chúng ta, tức quá đi mất!

Sở Ly nói:

- Tổng quản, Đại Lôi Âm tự không giống vậy.

- Mặc kệ là chùa nào, đụng tới phủ Quốc Công chúng ta thì phải trả giá!

Tô Như nói.

- Muôi… không chịu suy nghĩ gì cả!

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Nếu phủ Quốc Công thực sự uy phong tới vậy thì cách diệt vong cũng không xa nữa!

Sở Ly gật đầu.

Uy phong như vậy thì đặt hoàng cung đại nội ở đâu, phủ Quốc Công dù sao đi nữa cũng không giống với Đại Lôi Âm tự, muốn tồn tại cần phụ thuộc vào hoàng quyền.

Sở Ly nói:

- Được rồi, vậy thời gian này ta sẽ không ra khỏi phủ.

- Như vậy là tốt nhất.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Việc về linh thổ cũng bắt đầu làm thôi, đã chuẩn bị xong hết rồi, ngươi định ở trên Ngọc Kỳ đảo?

- Đúng vậy.

Sở Ly gật đầu.

- Được, vậy thì ở lại Ngọc Kỳ đảo.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Tiểu Như, hai ngươi đi chọn địa điểm, chọn chỗ kín đáo một chút, cố gắng giúp Sở Ly!

Tô Như bất mãn, uể oải trả lời:

- Vâng, tiểu thư!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tuyết Lăng

Hai người rời khỏi Quan Tinh Lâu, Sở Ly thấy Tô Như ủ dột, không vui liền cười nói:

- Tổng quản, ta ở lại trong phủ bọn họ sẽ chẳng làm gì được ta!

- Lẽ nào trốn cả đời ở trong phủ?

Tô Như nói:

- Mặc dù ngươi chỉ là một thị vệ.

- Qua một thời gian nữa, khi sóng yên bể lặng là ổn, Đại Lôi Âm Tự rất bận, không thể nào cứ truy sát ta mãi!

- Vậy thì ngươi nghĩ sai rồi!

Tô Như nhíu mày nói:

- Những tên hòa thượng này là đám đầu đá, một khi đã nhận định một việc nào đó nếu không đạt được mục đích sẽ không buông xuôi, người bọn họ muốn truy sát không ai có thể bình an vô sự, ngươi không được mất cảnh giác, tuyệt đối không được ra khỏi phủ!

- Trong thành cũng không sao chứ?

- Trong thành chắc không sao.

Tô Như do dự một lát rồi nói:

- Dù sao họ cũng có phần kiêng nể, bình thường sẽ không gây sự ở trong thành, nhưng tốt nhất là cứ ở trong phủ.

- Vậy thì được…

Sở Ly cười nói.

Tô Như than thở, nói:

- Ngươi đấy… thật giỏi gây chuyện, dây dưa với Đại Lôi Âm Tự, đúng là một phiền phức lớn!

Sở Ly xòe tay:

- Cũng không còn cách nào khác, gặp chuyện bất bình muốn rút đao tương trợ, không tiêu diệt Mãnh Hổ trại ta sẽ thấy có tội với lương tâm!

- Đi thôi!

Tô Như cũng không biết nên nói sao nữa, hắn đúng là đã làm một việc tốt, nhưng thường thì người tốt không được báo đáp, thế gian này bất rất công vậy.

Hai người đi qua một khu rừng rậm, trong rừng cây thấp thoáng một khu tiểu viện.

Tiểu viện gồm mười hai căn, mỗi căn đều cách nhau một khoảng nhất định, yên tĩnh không làm phiền lẫn nhau, có không gian riêng, đường nét thiết kế độc đáo.

Tô Như dẫn hắn tới trước một tiểu viện ở giữa.

http://tieulun.hopto.org

- Đây là khu nhà khách của tiểu thư.

Tô Như chỉ vào khu tiểu viện san sát nói:

- Nơi này vốn dùng để tiểu thư tiếp đón bằng hữu, mấy năm gần đây rất ít dùng tới, rất yên tĩnh, không có người qua lại.

Sở Ly quan sát xung quanh:

- Rất tuyệt.

Tiểu viện này nằm ở giữa rừng, vô cùng kín đáo, bốn bề yên tĩnh, hắn thích nhất là những nơi thế này, linh khí dồi dào, không khí trong lành.

- Tới xem gian này thế nào.

Tô Như mở cửa sân, phía tây là một rừng trúc, bên cạnh rừng có một mái đình nhỏ, phía đông là một vườn hoa, trong vườn hoa có một hồ cá, ngồi trong đình có thể ngắm nhìn rừng trúc, hoa cỏ và cá trong hồ, rất thanh tịnh và nho nhã.

Hai người bước chân vào tiểu viện, Sở Ly quan sát một lượt, gật đầu hài lòng.

- Ngươi ở lại đây, đi về qua lại giữa Đông Hoa viên và nơi này… linh điền đặt trong khu rừng này có được không?

- Ở trong sân đi.

- Diện tích có nhỏ không?

Sở Ly nói:

- Ban đầu không cần lớn lắm, cứ thử xem sao đã.

http://tieulun.hopto.org

Hắn không có kinh nghiệm, chỉ có lí thuyết, cần làm từng chút một, diện tích quá lớn nhỡ lỡ tay thì tổn thất sẽ rất lớn.

- Ừ, cũng được, tối nay linh thổ sẽ được chuyển tới, bắt đầu làm thôi!

Tô Như lộ vẻ hào hứng:

- Tử Minh hoa lần trước rất tốt, công lực của tiểu thư tăng lên nhanh chóng, công lao của ngươi không nhỏ!

Sở Ly mỉm cười.

- Nhưng ngươi đừng kiêu ngạo, tiểu thư luyện công cần rất nhiều dược liệu hiếm có, ngươi chưa chắc đã trồng ra được.

Tô Như cười rạng rỡ nói:

- Tới lúc đó ngươi sẽ không đắc ý được nữa!

Sở Ly cười nói:

- Ta hiểu, ta hiểu.

- Bốp, bốp!

Tô Như vỗ nhẹ hai bàn tay trắng ngần.

Trước cổng xuất hiện một thiếu nữ dáng dấp nở nang, đẫy đà, vóc dáng vô cùng gợi cảm.

Nàng mặc một bộ đồ màu trắng tuyết, rất xinh đẹp, khí chất nghiêm nghị, giống như một tiểu thư khuê các, cử chỉ nho nhã thoáng chút kiêu kì.

Sở Ly ngoái đầu lại nhìn Tô Như.

http://tieulun.hopto.org

- Đây là Tuyết Lăng, là thị nữ của ngươi.

Tô Như cười nói:

- Có việc gì cứ sai bảo nàng ấy là được.

- Xin chào công tử!

Tuyết Lăng bước tới hành lễ.

- Việc này… không cần đâu nhỉ?

Sở Ly do dự.

Tô Như khẽ cười:

- Ngươi không định việc gì cũng đích thân làm đấy chứ, ngươi có thể yên tâm sai bảo Tuyết Lăng, nàng ấy rất thông minh, biết hết mọi chuyện trên đảo!

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan sát Tuyết Lăng.

Nàng ta là một người kiêu ngạo, bề ngoài cung kính nhưng trong lòng thầm khinh miệt, căn bản không coi hắn ra gì. Thị vệ như như vậy sao có thể dễ dàng sai bảo.

- Sao vậy, không thích sao?

Tô Như cười nói:

- Tuyết Lăng xinh đẹp nhất đảo, không lọt vào mắt ngươi sao?

Sở Ly đưa mắt nhìn Tuyết Lăng cười nói:

- Như vậy có quá vùi dập tài năng của nàng ấy không?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là lục phẩm, nàng áy là bát phẩm, không vùi dập… được rồi, ngươi tự xử lý đi, tối ta sẽ tới!

Tô Như xua tay, đang quay người đi thì lại dừng lại:

- Đúng rồi, Tuyết Lăng cũng có võ công, không hề yếu đuối, ngươi không được ức hiếp nàng ấy đâu đấy!

- Ta đâu có gan làm vậy!

Sở Ly cười nói.

Tô Như khẽ cười một tiếng, xiêm y tung bay, uyển chuyển bước đi

Sở Ly quan sát Tuyết Lăng, Tuyết Lăng hơi cúi đầu nhìn xuống, gương mặt trắng trẻo, mịn màng có phần căng thẳng, đứng yên như một pho tượng, mặc cho hắn nhìn chằm chặp.

Sở Ly khẽ hắng giọng:

- Không cần quá nghiêm túc như vậy.

Hắn bước vào tiểu đình, ngồi xuống bên bàn đá.

Tuyết Lăng cũng đi theo, bàn tay thon thả lập tức bận rộn, đổ nước vào ấm trên lò đất đỏ, nhóm lửa, động tác thành thạo mà nho nhã, rất đẹp mắt.

Sở Ly nhìn theo động tác của nàng ta, ôn tồn nói:

- Ta rất kén chọn, nhiều thói xấu, yêu cầu cũng nhiều, nhưng hi vọng ngươi đừng không chịu nổi lại chạy tới kể khổ với tổng quản!

- Công tử yên tâm, ta sẽ làm tốt bổn phận của một thị nữ.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng khẽ nói.

Sở Ly mỉm cười:

- Tốt, yêu cầu của ta chỉ có vậy, biết bổn phận của mình!

- Việc trong phận sự ta sẽ hoàn thành!

Tuyệt Lăng lạnh nhạt trả lời.

Thị nữ trong phủ Quốc Công cũng là phủ vệ, thuộc về phủ Quốc Công, không phải sở hữu cá nhân, Sở Ly không thể muốn làm gì thì làm.

Sở Ly lắc đầu thở dài, bên cạnh có một thị nữ xinh đẹp thế này thật không thoải mái chút nào, sức mạnh của mĩ nhân là vô hình, khiến người ta thấy gò bó, không thể thoải mái sai bảo, đổi thành một thị vệ nam thì tốt biết bao. Đáng tiếc trên Ngọc Kỳ đảo chỉ toàn hộ vệ nam, không có thị vệ.

Ấm nước đất đỏ sôi sùng sục, khói trắng bốc lên.

Tuyết Lăng cầm một chén trà bạch ngọc, nho nhã rót một chén, hai tay dâng lên, vẻ mặt bình thản, động tác cung kính, không thể bắt bẻ.

Sở Ly đón lấy chén trà nhấp một ngụm, hương trà thoang thoảng, ngọt thấu tâm can, trà ngon, nghệ thuật pha trà cũng lợi hại, chắc hẳn đã được huấn luyện rất nghiêm khắc.

Vừa uống trà vừa ngắm nhìn vườn trúc xanh mướt, tiếng gió vi vút giống như âm thanh trên trời, dòng suy nghĩ của hắn dần dần bay xa.

Nến đối phó thế nào với việc truy sát của Đại Lôi Âm tự? Mặc dù Đại Lôi Âm tự trước giờ không gây sự ở trong thành, nhưng không đảm bảo họ không làm. Trên đầu hắn giống như đang treo lơ lửng một thanh bảo kiếm, lúc nào cũng có thể chém xuống.

http://tieulun.hopto.org

Cách duy nhất lúc này là đột phá tới Thiên Ngoại Thiên.

Muốn đạt tới Thiên Ngoại Thiên cần có bí cảnh Ý Cảnh, mình phải lập công mới có cơ hội tới môn phái lịch luyện. Nhưng tiểu thư cần đạt tới Tiên Thiên viên mãn trước, và mình lại có công trạng, tiểu thư cũng cần dựa vào mình, như thế mình mới có cơ hội vào môn phái lịch luyện.

Chỉ có điều không biết tiểu thư cần những linh thảo gì, mình có thể trồng được hay không?

Cùng là Tiên Thiên, trình độ cũng có cách biệt, thực sự luyện tới thiên nhân hợp nhất, nội lực tinh túy giống như thiên địa linh khí sẽ là Viên Mãn, có thể bước vào Thiên Ngoại Thiên.

Sở Ly nhờ vào Khô Vinh kinh và Đại Viên Kính Trí, sau khi đạt tới Tiên Thiên liền thẳng bước tới hậu kỳ, muốn đạt tới Thiên Ngoại Thiên thì chỉ thiếu Ý Cảnh.

Cùng là Tiên Thiên nhưng công pháp khác nhau thì thực lực cũng hoàn toàn không giống nhau, Bích Hải Vô Lượng công rất mạnh, nhưng không thể sánh với Kim Cang Độ Ách Thần Công, luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công tới mức đỉnh điểm, chỉ cần dựa vào cảnh giới Tiên Thiên là có thể tung hoành thiên hạ.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn lập tức sáng tỏ, Kim Cang Độ Ách Thần Công, hiện giờ quan trọng nhất chính là luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, gặp phải truy sát cũng có cơ hội bỏ chạy.

Hắn đứng dậy bước ra ngoài mái đình, tạo một tư thế kì quái, bắt đầu tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Nội lực cuồn cuộn đổ về, không ngừng phát động tâm pháp Kim Cang Độ

Ách Thần Công, nội lực tinh túy dạt dào hóa thành vô vàn tia khí kì dị, len lỏi trong da thịt, gân cốt của hắn.

Tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công rất tốn công lực, luyện ba mươi sáu thức, cao thủ Tiên Thiên chỉ cần luyện vài lượt là sẽ tổn hao hết nội lực, hắn nhờ vào Khô Vinh kinh, nội lực vô cùng vô tận, đệ tử Đại Lôi Âm tự tu luyện chắc chắn phải dùng tới đan dược, cần lượng lớn đan dược, Kim Cang Độ Ách Thần Công của họ là dùng đan dược để luyện thành. Cũng chỉ có tông phái như Đại Lôi Âm tự mới luyện nổi, môn phái thông thường cho dù có cho họ bí kíp Kim Cang Độ Ách Thần Công bọn họ không biết phải làm sao, không thể tiêu hao nổi nhiều đan dược như vậy.

Nội lực cuồn cuộn thông qua tâm pháp Kim Cang Độ Ách Thần Công hóa thành vô số tia khí kì dị chạy trong cơ thịt của hắn, càng lúc hắn càng thấy tinh lực dồi dào, sức mạnh vô tận. Hắn luyện hết lần này tới lần khác, dường như không ngừng nghỉ, từ sáng sớm tới tận trưa, tới khi Tuyết Lăng dọn bữa trưa ra hắn mới dừng lại, bước vào trong phòng khách ngồi xuống bên bàn bát tiên lặng lẽ ăn cơm, không nói lời nào, trong đại sảnh sáng sủa chỉ có tiếng Sở Ly nhai thức ăn, vô cũng rõ rệt.

Một lát sau, Sở Ly đặt đũa xuống:

- Ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi không cần đi theo.

- Vâng.

Tuyết Lăng cung kính đáp một tiếng.

Ăn xong cơm không luyện công, đi một vòng cho tiêu cơm, Sở Ly ra khỏi tiểu viện, đi xuyên qua khu rừng tới mép đảo, bước lên thuyền về lại Đông Hoa viên.

Lý Việt đang ngồi ăn cơm, thấy hắn trở về vội vàng hỏi hắn muốn ăn gì,

Sở Ly nói mình ăn rồi.

Lý Việt nhìn hắn, Sở Ly nói sau này phần lớn thời gian hắn sẽ ở trên Ngọc Kỳ đảo, không cần để phần cơm cho hắn.

Lý Việt hai mắt phát sáng:

- Huynh đệ, lần này đệ đổi đời rồi!

Sở Ly mỉm cười.

Lý Việt dọn cơm lên, ngồi bên bàn đá bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói:

- Ngọc Kỳ đảo là nơi ở của tiểu thư, đệ có thể sống ở bên đó tức là đã bước vào phe cánh của tiểu thư, sớm muộn gì cũng có thể nở mày nở mặt.

Sở Ly cười nói:

- Đâu có dễ dàng như vậy, không làm được việc, tiểu thư cũng sẽ không nương tay!

- Nói cũng đúng.

Lý Việt nuốt một miếng cơm, tán thành:

- Tiểu thư là người công chính nghiêm minh, trong mắt không cho phép có hạt bụi nào, nếu chỉ là muốn lấp liếm để sống qua ngày hoặc không cố gắng làm việc, tiểu thư sẽ không khách sáo, đệ cẩn thận chút!

Sở Ly nói:

- Sau này Đông Hoa viên dựa cả vào huynh rồi.

- Giao cho ta là được.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt vỗ ngực:

- Tuy nhiên nếu có việc gì xảy ra thì vẫn cần đệ giải quyết!

- Đương nhiên, ta sẽ để ý cả hai bên.

Sở Ly gật đầu.

Lý Việt cười tít mắt nói:

- Nhà ở ngoài phủ đệ có lo cả được không đấy?

Sở Ly cười nói:

- Có Triệu sư muội rồi.

- Hi hi, đệ và Triệu sư muội tiến triển không tồi nhỉ!

Lý Việt cười xảo trá:

- Sắp xong rồi chứ?

- Đâu dễ vậy, lòng dạ con gái giống như kim dưới đáy biển, không thể lơ là, huynh đừng nói linh tinh!

- Đương nhiên là không!

Lý Việt vỗ ngực:

- Ta rất kín mồm kín miệng!... Nghe nói Trác Phi Dương bế quan rồi, đệ cẩn thận chút!

Sở Ly gật đầu.

Tư chất của Trác Phi Dương rất lợi hại, nếu thực sự khổ luyện, đạt tới

Tiên Thiên sẽ không vấn đề gì, hắn cũng không dám xem nhẹ Trác Phi Dương.

Lý Việt mặc dù trông giữ Đông Hoa viên nhưng tin tức rất nhanh nhạy, hắn giao du rộng, hàng ngày đều ra khỏi đảo giao lưu với mọi người, nghe ngóng được không ít tin tức, có thật có giả nhưng rất thú vị, nghe rất hấp dẫn.

Hắn vừa ăn cơm, vừa hào hứng nói về lí do Trác Phi Dương bế quan. Là vì không đánh lại được Triệu Dĩnh, không muốn mất mặt nên giận dữ bế quan. Kiếm pháp của Triệu Dĩnh hiện rất lợi hại, ở bãi luyện võ Diễn Võ điện vô cùng uy phong, rất ít người có thể thắng được kiếm pháp của nàng ấy, tiếng tăm của nàng cũng mỗi lúc một lớn, là một thiên tài võ học.

Lý Việt khuyên Sở Ly nên gấp rút tấn công, kẻo miếng ăn tới miệng lại để bay mất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Linh Thổ

Màn đêm mờ ảo, ánh trăng trong veo. Sáu con thuyền được che bằng vải sơn đen lặng lẽ tiến sát lại Ngọc Kỳ đảo. Một nhóm người cao to lực lưỡng bước xuống, nhẹ nhàng vác hơn năm mươi bao tải vào trong tiểu viện của Sở Ly.

Trong tiểu viện đèn đuốc sáng trưng, Sở Ly đứng giữa sân chỉ huy mọi người đặt xuống, giọng trầm ôn hòa, giống như sợ làm người khác giật mình. Một lúc sau, những người kia lặng lẽ biến mất, thuyền rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, mất hút trong màn đêm mênh mang chỉ trong chớp mắt.

Tuyết Lăng đứng bên cạnh Sở Ly, ánh mắt trong trẻo có phần xao động, quan sát đống bao tải được mang tới. Mặc dù không biết trong bao đựng gì, nhưng thấy tác phong hành động thần bí tới vậy nàng cũng biết đây là việc cơ mật, cần giữ kín.

Sở Ly chỉ vào đống bao tải:

- Mở hết ra đi!

Tuyết Lăng bước tới, cúi người mở bao tải, lưng nàng tạo thành một đường cong hoàn mỹ, rung động lòng người. Sở Ly rời mắt nhìn về phía đống bao tải. Có bao đựng bùn đất màu đỏ sẫm, có bao đựng lá khô, cỏ khô, có bao đựng cát màu đen, còn có một số bao bốc ra mùi hôi thối, giống như phân vậy.

Tuyết Lăng chịu đựng những mùi khó chịu này, mặt không đổi sắc mở

miệng bao ra, xong xuôi mọi việc liền nhìn Sở ly.

Sở Ly quan sát chỗ bao tải tỏ vẻ hài lòng, những thứ mình cần đều đã được mang tới, hắn lại phát hiệu lệnh, để Tuyết Lăng dựa vào thứ tự chỉ định, đổ những thứ trong bao thành từng lớp từng lớp khắp sân, cuối cùng mang thêm hai thùng nước tưới lên bề mặt.

Hai người bận rộn suốt đêm, Sở Ly đứng bên cạnh chỉ huy, Lăng Tuyết làm việc không ngừng nghỉ, bộ đồ trắng tuyết lấm lem bùn đất, trên người tỏa ra mùi hôi khó chịu.

Sắc mặt Tuyết Lăng không đổi, Sở Ly nói cái gì nàng làm cái đó, không một lời oán than.

Sở Ly cười thầm, nha đầu này thật biết nhẫn nhịn.

Khi ánh mặt trời đầu tiên trong ngày xuất hiện, Sở Ly kết thúc điều khí, bước xuống giường đi ra ngoài phòng, gọi Tuyết Lăng tiếp tục tưới nước.

Tuyết Lăng bước ra từ gian phòng phía tây, xách hai thùng nước, múc nước, tưới khắp một lượt mảnh đất sáu mét chiều dài, sáu mét chiều ngang.

Xong việc, Sở Ly yêu cầu nàng ta sau một canh giờ nữa lại tưới thêm một lượt, việc quan trọng của ngày hôm nay chính là tưới nước, mỗi lần cách nhau một canh giờ.

Tuyết Lăng nghiến răng gật đầu.

Sở Ly sau khi dặn dò xong liền tiếp tục luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Lăng Tuyết đứng bên cạnh quan sát, sau một canh giờ lại bắt đầu tưới nước, tưới xong lại đứng cạnh xem Sở Ly luyện công, gần như nhớ toàn bộ

ba mươi sáu động tác.

Buổi trưa, Tuyết Lăng nấu một bàn thức ăn thịnh soạn.

Sở Ly ngồi bên cạnh bàn đá trong tiểu đình:

- Tuyết Lăng, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi!

- Công tử, ta chỉ là thị nữ, không thể ngồi cùng bàn!

Tuyết Lăng nghiêm mặt nói.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói:

- Chỉ có hai người chúng ta, không cần nhiều phép tắc tới vậy!

- Phép tắc không thể hủy bỏ!

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly bật cười:

- Được, tùy ngươi.

Hắn biết thân thế của Tuyết Lăng, nàng ta vốn là thiên kim tiểu thư tri phủ, về sau vị tri phủ đó bị võ lâm cao thủ thích sát, mẫu thân và nàng nương nhờ nhà người cậu, lúc đó nàng mới chỉ mười tuổi, vô cùng căm hận võ lâm cao thủ, rất khao khát võ công. Vị tri phủ đó là môn hạ của phủ Quốc Công, vì thế nàng mới vào phủ, trở thành thị nữ của Ngọc Kỳ đảo cho tới hiện nay hai mươi tuổi, hoàn thành Trúc Cơ, đang khắc khổ tu luyện.

Nhưng nàng không phải thiên tài tập võ, tiến bộ rất chậm, muốn vượt Cửu Phẩm lâu cũng cần một thời gian nữa, thấy Sở Ly tu luyện, nàng rất tò mò muốn biết môn võ công mà hắn luyện nàng có luyện được hay không.

Sở Ly cúi đầu ăn rất ngon miệng, ăn chừng một nửa đột nhiên nói:

- Võ công ta luyện không thích hợp với ngươi!

Sắc mặt Tuyết Lăng lập tức thay đổi.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn nàng ta, cười nói:

- Đây là tâm pháp Phật môn, không thích hợp cho nữ giới luyện, rất nguy hiểm, không đủ tu vi phật pháp, luyện nó sẽ là tự sát, đừng làm bừa!

- Công tử có đủ tu vi Phật pháp sao?

- Ngươi không biết lai lịch của ta?

- Tổng quản không nói.

- Ta từ nhỏ lớn lên ở trong chùa, tu luyện Phật pháp, vì thế mới dám luyện võ công này, ngươi thì không được, luyện sẽ chỉ có hại mà không có lợi, … ngươi đang luyện Thái Âm quyết?

- …Đúng vậy!

Tuyết Lăng khẽ gật đầu

Sở Ly nói:

- Uy lực tâm pháp này rất mạnh, nhưng cũng không dễ luyện.

- Không sao!

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly nhìn nàng ta:

- Luyện cái này, ngươi sẽ rất cực khổ đấy!

Thái Âm quyết không phải là một môn tâm pháp thông thường, tu luyện thành nội lực chí âm cực kỳ thuần khiết, uy lực cực mạnh, nhưng tu luyện tiến triển chậm, tốn thời gian hơn so với tâm pháp bình thường, được cái uy lực gấp đôi tâm pháp thông thường.

Thái Âm quyết thích hợp để thiên tài tu luyện, người thường tốt nhất nên tránh xa, Tuyết Lăng rất cao ngạo, nhưng tư chất bình thường, tiếp tục luyện trừ khi có ngoại lực hỗ trợ, nếu chỉ dựa vào bản thân sẽ gặp không ít trở ngại.

Tuyết Lăng mím môi không nói lời nào.

Sở Ly mỉm cười, không nói thêm gì nữa, tính cách của nàng ta là vậy, không đụng vào tường sẽ không quay đầu, chỉ có thể để mặc nàng ta tuyệt vọng sau đó từ bỏ. Tài nấu ăn của Tuyết Lăng cao hơn Lý Việt một bậc, thiên phú nấu nướng hơn hẳn thiên phú võ công, nàng ta thực sự không thích hợp luyện võ.

Nhưng hắn biết sự cố chấp của Tuyết Lăng gần như nhập ma, liều mạng luyện công để bảo vệ người thân, hắn cũng không muốn giội cho nàng ta một gáo nước lạnh, để mặc nàng ta gặp phải trắc trở may ra mới có tác dụng.

- Công tử, công tử không vượt Cửu Phẩm lâu sao?

- Không.

- Vậy công tử có thể vượt Cửu Phẩm lâu không?

Sở Ly cười ha ha. Tuyết Lăng lặng lẽ nhìn hắn, không hề có ý cười.

Sở Ly cười đáp:

- Ta không muốn vượt Cửu Phẩm lâu, ta không muốn làm hộ vệ.

- Vậy sao…

Tuyết Lăng khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Cho dù Sở Ly không dùng tới Đại Viên Kính Trí cũng nhìn thấy sự miệt thị của nàng ta, xua tay nói:

- Được rồi, đi ăn cơm đi, đừng quên tưới nước!

- Vâng.

Tuyết Lăng cúi người hành lễ, sau đó lùi ra khỏi mái đình, quay người bước đi.

Sở Ly nhìn theo dáng người nở nang, uyển chuyển của nàng, mỉm cười, đúng là một cô nương khiến người khác không yên tâm.

Hắn ăn xong cơm liền tới Tàng Thư lâu, đọc sách một canh giờ, sau đó lại tiếp tục luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công tới tối, rồi trở về Đông Hoa viên.

Hắn quyết tâm đọc hết một lượt sách trong Tàng Thư lâu, mỗi ngày dùng một canh giờ để đọc, nhân lúc không thể ra khỏi phủ cần nhanh chóng đọc hết.

Mấy ngày sau đó, hắn ở liền trên Ngọc Kỳ đảo, lúc tưới nước, lúc xới đất, hoặc lại thêm những thứ trong bao tải, bùn đất đỏ sẫm dần biến thành đen sẫm, cuối cùng đen như mực, mùi hôi thối ban đầu biến thành hương thơm thoang thoảng, giống mùi tử đàn.

Mùi này có nghĩa là linh thổ đã được cải tạo thành công, thứ bùn đất hỗn hợp này đã thực sự chuyển hóa thành linh thổ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Va Chạm

Tối hôm nay, Sở Ly về lại Đông Hoa viên lúc hoàng hôn, nhìn thấy Triệu Dĩnh ở trong tiểu viện của mình, đang ngồi uống trà bên bàn đá, trên người mặc một bộ đồ màu xanh ngọc, dáng điệu thướt tha. Triệu Dĩnh nhìn thấy hắn liền mỉm cười đứng dậy:

- Sư huynh, huynh bận rộn quá!

Sở Ly mỉm cười ngồi xuống đối diện với nàng, hít mùi hương thoang thoảng, nói:

- Sư muội đại giá quang lâm, bên đó xảy ra chuyện gì chăng?

- Không có.

Triệu Dĩnh ngồi xuống.

- Thời gian này chỉ đi dạo phố, không ngờ Sùng Minhthành lớn tới vậy, vẫn chưa đi hết, tâm trạng của các tỷ tỷ đều rất vui, huynh yên tâm đi!

Sở Ly gật đầu:

- Nhờ cả vào sư muội, bên ta bận quá không lo hết được.

- Có việc gì vậy?

- Việc này à… muội không nên biết sẽ tốt hơn.

- Ra vẻ thần bí!

Triệu Dĩnh liếc nhìn hắn, không hỏi thêm gì nữa.

- Tửu quán ra sao rồi?

- Còn thiếu đôi chút là ổn.

Triệu Dĩnh nhíu mày:

- Tiến triển rất chậm, muội thấy thiết kế của họ có chút vấn đề, diện tích khá lớn, đâu có nhiều khách tới vậy?

Sở Ly chỉ mỉm cười.

- Vị trí của tiệm lại không tốt, vắng vẻ yên tĩnh.

Triệu Dĩnh có phần lo lắng:

- Tại sao sư huynh lại chọn ở đó? Ở mặt phố không tốt hơn sao?

- Ta cần chỗ yên tĩnh như vậy.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, sẽ làm ăn được thôi, hơn nữa mở tửu quán cũng không phải để kiếm tiền.

- Nếu như lỗ vốn, họ sẽ áy náy, tự trách mình.

- Nếu thực sự lỗ vốn sẽ chuyển sang cái khác... nói không chừng sẽ lời đấy, đi nào, chúng ta đi một vòng trong thành xem sao.

- Vẫn đi nữa sao?

http://tieulun.hopto.org

Gương mặt xinh đẹp của Triệu Dĩnh nhăn nhó.

- Đi Kỳ Thảo hiên.

- Tới đó làm gì?

Triệu Dĩnh lập tức hiếu kì.

- Phố đó có không ít thứ tốt, tới xem có kiếm được gì không.

Phố có Kỳ Thảo hiên có rất nhiều cửa hàng đồ cổ, giống như phố đồ cổ ở đời sau, chỉ cần tinh mắt và may mắn là có thể lời to.

Triệu Dĩnh bán tín bán nghi.

Hai người ra khỏi phủ Quốc Công, tới Sùng Minh thành.

Trong thành khắp nơi chăng đèn kết hoa, những dãy đèn lồng đỏ chiếu sáng bừng Sùng Minh thành, đẹp hơn ban ngày, đường phố phồn hoa, tấp nập, xe ngựa nối đuôi nhau, tiếng mọi người buôn bán trả giá xen lẫn tiếng trẻ nhỏ nô đùa, vô cùng huyên náo.

Sở Ly và Triệu Dĩnh nhanh chóng đi từ phố trung tâm tới một con phố yên tĩnh, bước vào một cửa hàng đồ cổ.

Sở Ly kiến thức uyên bác, lại có Đại Viên Kính Trí, tìm đồ cổ giống như tìm một món đồ trong túi, nhanh chóng mua được hai món đồ bị cửa hàng tưởng là hàng giả bán đi với giá hời, hắn lau qua một lượt liền trở thành hàng thật tới bán cho một cửa hàng khác. Đi năm cửa hàng, Sở Ly kiếm được một trăm lượng bạc khiến Triệu Dĩnh ngạc nhiên không nói lên lời.

Hai người đi trên đường, Triệu Dĩnh đập nhẹ mấy tờ ngân phiếu trên tay, cười tươi như hoa:

- Sư huynh, chỗ tiền này huynh kiếm dễ dàng quá!

Sở Ly cười nói:

- Kiến thức chính là ngân lượng!

Hắn rất kín kẽ, chỉ kiếm khoản tiền nhỏ không mưu cầu khoản tiền lớn, tránh để người khác chú ý tới khiến sau này khó kiếm tiền, chọn cách mưa dầm thấm lâu chứ không chỉ buôn bán một lần rồi thôi.

- Lần này muội đã được mở rộng tầm mắt!

Triệu Dĩnh than thở.

Nàng chưa từng đích thân trải nghiệm, thấy rằng biết nhiều biết ít cũng như nhau, chỉ cần võ công giỏi là được, những lúc quan trọng vẫn phải dựa vào võ công, thấy Sở Ly kiếm tiền như lấy đồ trong túi mới nhận ra mình đã quá coi thường kiến thức. Nàng hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải chăm chỉ đọc sách.

Hai người bước vào Kỳ Thảo hiên, lúc này đã có hai người cúi đầu chọn đồ trong đó, chủ tiệm cười tít mắt đứng bên.

Sở Ly đưa mắt nhìn, là một chiếc sọt gỗ rất bình thường, đựng một ít rễ cây hình dạng kì quái, thích hợp làm chậu cảnh, tất cả đều là gỗ quý. Những rễ cây này mười lượng một cái, có thể chọn tùy ý, cho dù có quý giá cũng là rễ cây chết, cùng lắm dùng để làm chậu cảnh, điêu khắc những món đồ nhỏ, không thể trồng được. Hai người đang lựa chọn là người Sở Ly có quen biết - Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Khánh, họ đang tập trung tinh thần để chọn lựa, không để ý tới người đi vào.

Sở Ly mở Đại Viên Kính Trí, nhìn qua một lượt những rễ cây kia, rồi lại tìm kiếm cung điện ký ức trong não bộ, tìm ra lai lịch của chúng.

http://tieulun.hopto.org

Mắt hắn nhìn vào tay Cố Lập Đồng.

Tổng cộng có ba rễ cây, một cái hình dạng giống với cây tùng, mạnh mẽ, cứng cáp; một cái giống với một ông lão râu dài; cái thứ ba đen sì, cứng giống như rèn bằng thép, hình dáng một chiếc nơ rất đẹp, là sự kết hợp hoàn hảo giữa mạnh mẽ và mềm mại.

- Rất đẹp có đúng không?

Sở Ly chỉ tay, hỏi Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh gật đầu đồng ý.

- Mua nó nhé?

Sở Ly hỏi.

Truyện được dị--ch tr-ực tiếp tại iREAD-

- Cố sư huynh nhặt mất rồi.

Triệu Dĩnh cười nói.

Sở Ly mỉm cười, khẽ hắng giọng.

Cố Lập Đồng đã nghe thấy giọng Sở Ly, ngẩng đầu nói:

- Sở huynh đệ, thật trùng hợp!

- Cố sư huynh có mua được gì không?

Cố Lập Đồng giơ rễ cây trong tay lên:

- Mấy món đồ lặt vặt.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Thương lượng chút nhé, hãy nhường cho ta, tiền bạc không thành vấn đề.

- Ha ha…

Cố Lập Đồng bật cười.

Chu Ngọc Đình đắc ý trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Dựa vào đâu chứ?

Gã nhìn Triệu Dĩnh:

- Thế nào, Triệu sư muội, có quan hệ với gã họ Sở sao?

Triệu Dĩnh lập tức mặt đỏ bừng.

Sở Ly sa sầm sắc mặt:

- Chu huynh, hãy ăn nói cẩn thận!

- Cẩn thận cái gì, không đúng sao?

Chu Ngọc Đình cười ha ha,nói:

- Ngươi nẫng tay trên của Trác Phi Dương, lợi hại đấy!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Triệu Dĩnh là người của Trác Phi Dương từ khi nào vậy, đối với những kẻ buông lời dèm pha như vậy ta sẽ không khách sáo đâu!

- Ha ha, là ta nói đấy, làm gì được ta, ngươi không khách sáo thì thế nào

đây?

Chu Ngọc Đình trợn mắt, vô cùng đắc chí:

- Ta cứ nói đấy, gã họ Sở kia, ngươi nẫng tay trên của Trác Phi Dương!

Sở Ly thở dài, ngoảnh đầu nhìn Cố Lập Đình:

- Cố huynh, ngươi đi cùng với một tên thích gây chuyện thị phi thế này, cẩn thận sẽ khiến mình bị liên lụy đấy!

- Chu huynh nói cũng không sai.

Cố Lập Đồng cười tít mắt, nói:

- Sở huynh đúng là rất lợi hại, cướp được bạn gái của Trác Phi Dương, ta rất bái phục!

Triệu Dĩnh hít thở thật sau, nói lớn:

- Im mồm!

Hai người đều sững lại, Sở Ly ngạc nhiên nhìn nàng, không ngờ Triệu Dĩnh dịu dàng là vậy cũng biết nổi cáu, hắn cảm thấy rất thú vị.

Triệu Dĩnh mặt đỏ bừng, trừng mắt, ngón tay thon thả chỉ vào Chu Ngọc Đình, mắng không khách sáo:

- Huynh là đàn ông mà sớm ngày chỉ biết khua môi múa mép, ta thật thấy xấu hổ thay cho Chu cung phụng!

Chu Ngọc Đình trợn tròn mắt.

Triệu Dĩnh nói:

- Ta cùng Trác sư huynh và Sở sư huynh đều là đồng môn, cùng nhau luyện tập võ công, cùng nhau dạo phố, như vậy đã trở thành tình nhân của họ sao? Quan hệ của huynh và Cố sư huynh còn thân thiết hơn đấy!

- Triệu sư muội!

Cố Lập Đồng vội nói.

Sở Ly xua tay nói:

- Được rồi, đừng nói nữa!

Hắn chỉ vào ba cái rễ cây trên tay Cố Lập Đồng:

- Lão bản, huynh ấy đã trả tiền chưa?

- Ha ha, chưa!

Lão bản cười tít mắt nói, hắn đã nhận ra Sở Ly, trong lòng thầm kêu khổ, lại là người của phủ Quốc Công!

- Được, cái này một trăm lượng, ta mua!

Sở Ly chỉ vào cái rễ cây giống cây tùng mạnh mẽ.

Lão bản vội vàng nói:

- Cám ơn công tử!

Sở Ly nhìn Cố Lập Đồng:

- Cố huynh muốn mua không?

Cố Lập Đồng trợn mắt nhìn lão bản. Lão bản chắp tay xin lỗi, cười xòa, nói:

- Công tử, không có cách nào, cửa hàng chỉ là buôn bán nhỏ mà thôi!

Cố Lập Đồng cười nhạt:

- Hai trăm lượng!

- Vậy thì nó thuộc về Cố huynh!

Sở Ly liền nói, ngón tay chỉ vào rễ cây giống ông lão râu dài:

- Cái rễ này một trăm lượng!

- Hai trăm lượng!

Cố Lập Đồng cười nhạt.

- Cố huynh thật hào phóng, vậy nó cũng thuộc về Cố huynh!

Sở Ly mỉm cười, rất dứt khoát, hắn chỉ tay vào cái rễ thứ ba, cười nói:

- Năm trăm lượng!

Cố Lập Đồng nghiến răng nhìn hắn, hiểu được ý đồ của hắn, muốn dùng tiền gây khó dễ với mình, thay Triệu Dĩnh trút giận!

Hắn cười nhạt một tiếng vứt cái rễ cây giống như cành thép cho Sở Ly:

- Nó thuộc về ngươi!

Sở Ly giơ tay đón lấy, nhíu mày nhìn hắn.

Cố Lập Đồng cười đắc chí, nói:

- Cảm giác bị người khác gài bẫy không tệ chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Sư huynh!

Triệu Dĩnh kéo tay áo hắn, gương mặt đỏ bừng giận dữ.

Sở Ly lắc đầu, ngắm nghía rễ cây trên tay rồi lại lắc đầu.

Chu Ngọc Đình bật cười hả hê.

Sở Ly bước lên một bước, Chu Ngọc Đình ưỡn ngực tỏ vẻ không hề sợ hãi, liếc mắt khinh miệt nhìn hắn.

Sở Ly hạ giọng nói:

- Chu huynh, nếu như ta nói với Chu trưởng lão rằng, ngươi có một căn nhà ở đông nam thành nuôi đàn bà, không biết ông ấy sẽ thế nào?

Chu Ngọc Đình mặt biến sắc, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Sở Ly lắc đầu:

- Nhìn Chu huynh nhát quá! …Nếu như ta lại nói với Chu trưởng lão, ở đông bắc thành ngươi có một căn nhà để nuôi đàn bà, sẽ ra sao nhỉ?

- Ngươi dám!

Chu Ngọc Đình sa sầm sắc mặt, trợn trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly khẽ cười, lắc đầu:

- Kiểu người như ngươi mà cũng dám tung tin đồn nhảm… nếu như bên ngoài có những lời thất thiệt về Triệu sư muội, ngươi biết hậu quả thế nào đấy!

- Gã họ Sở kia, ngươi thật bỉ ổi!

Chu Ngọc Đình gầm lên giận dữ.

Sở Ly không thèm nhìn hắn, mỉm cười vẫy tay với Triệu Dĩnh:

- Triệu sư muội, chúng ta đi thôi!

Triệu Dĩnh trừng mắt lườm Chu Ngọc Đình, uyển chuyển bước khỏi Kỳ Thảo hiên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thiên Linh

Trong lúc Sở Ly quay người đi, làm vẻ vung tay tùy ý.

"Bốp" một tiếng bạt tai vang lên, Chu Ngọc Đình ôm mặt, giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Xem ta kìa, bất cẩn quá, xin lỗi nhé, Chu huynh!

Nói xong cũng không đợi Chu Ngọc Đình nói gì, liền quay lưng bước khỏi Kỳ Thảo hiên.

Ngoài Kỳ Thảo hiên, trên con đường phố bằng đá xanh vắng tanh, các dãy đèn lồng chiếu sáng như ban ngày, chỉ có một đôi vợ chồng già đang rón rén bước đi. Sở Ly cầm chiếc rễ cây bước ra khỏi Kỳ Thảo hiên, miệng mỉm cười.

Hắn nhìn Triệu Dĩnh sa sầm sắc mặt, cười nói:

- Sư muội, đừng nghe Chu Ngọc Đình nói linh tinh.

- Vâng.

Triệu Dĩnh bất mãn, không vui.

- Cái mồm hắn toàn nói lời khó nghe, không cần phải để bụng!

Triệu Dĩnh lặng yên không nói gì.

- Chu Ngọc Đình chỉ muốn chọc tức ta nên mới nói vậy, là ta liên lụy muội rồi!

Triệu Dĩnh vẫn không nói gì.

- Sau này hắn ta không dám nói linh tinh nữa, đảm bảo lần nào gặp cũng sẽ đều phải ngoan ngoãn!

- Đừng giận, chúng ta đã báo thù rồi, lại lừa hắn một vố!

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn:

- Không phải sư huynh bị gài sao? Năm trăm lượng đó!

- Ha ha, năm trăm lượng không đắt!

Sở Ly vuốt ve cái rễ cây rắn như thép, cảm thán:

- Đây là báu vật vô giá!

- Thật sao? …Đây là gì vậy?

- Cây Thiên Linh, muội nghe qua bao giờ chưa?

- Cây Thiên Linh…?

Triệu Dĩnh nhíu mày ngẫm nghĩ, sau đó lắc đầu.

Sở Ly cười nói:

- Vậy muội hãy tự về tìm hiểu thêm.

Cây Thiên Linh có thể tỏa ra một loại khí, giúp tăng tốc độ phát triển của

cây cối, là báu vật vô giá trong truyền thuyết, không ngờ có thể gặp được ở đây. Tuổi tác của cây tăng lên, tăng tốc sẽ càng nhanh, đối với những loài dược liệu quý giá, thời gian mới là quan trọng nhất, giá trị của cây Thiên Linh là không thể đo đếm.

- Cố Lập Đồng không nhận ra sao?

Triệu Dĩnh nói, ấn tượng của nàng với Cố Lập Đồng giảm sút nghiêm trọng, cùng một giuộc với Chu Ngọc Đình.

Sở Ly vuốt ve rễ cây, cười ha ha nói:

- Nếu hắn nhận ra thì mười vạn lượng cũng không nhượng lại!

Triệu Dĩnh nhìn Sở Ly mấy lượt sau đó lập tức nhận ra, từ khi bước vào Kỳ Thảo hiên, Sở Ly đã gài bẫy Cố Lập Đồng, hai rễ cây ban đầu đều cố ra vẻ tranh hơn thua, chỉ để khiến Cố Lập Đồng hiểu sai hướng.

Cổ Lập Đồng không hề hay biết đã trúng kế, nhường lại bảo bối cho hắn.

- Sư huynh, huynh thật gian xảo!

Sở Ly cười không nói gì.

- Muội thấy Chu Ngọc Đình bị dọa khiếp sợ, hắn không nhút nhát vậy chứ?

- Đó là vì muội không biết tính cách của Chu cung phụng.

Sở Ly bật cười:

- Ông ta nghiêm cấm Chu Ngọc Đình gần nữ sắc.

- Tại sao vậy?

- Trước kia Chu cung phụng luyện Đồng Tử công, bị kẻ khác dùng mỹ nhân kế phá đi công lực, nếu như biết Chu Ngọc Đình nuôi đàn bà, chắc chắn sẽ đánh gãy chân hắn!

- Có việc này sao…?

- Ở bên ngoài, Chu Ngọc Đình vừa hống hách vừa ngốc nghếch, trước mắt cha hắn thì giống như chuột gặp mèo.

Triệu Dĩnh tưởng tượng cảnh Chu Ngọc Đình so vai rụt cổ, bất giác bật cười.

Sở Ly cười nói:

- Muội nếu vẫn chưa hả giận, ta đi trị hắn thêm một trận nữa, có được không?

Triệu Dĩnh xua tay:

- Có quy định của phủ đấy! …Sư huynh, huynh đừng làm bừa!

Đối phó với kẻ mắng chửi mình, mắng chửi lại là được, nàng cũng đã mắng Chu Ngọc Đình một trận rồi, động thủ sẽ khác, lỡ như Sở Ly ra tay thật, tam tiểu thư dù có coi trọng hắn thế nào đi nữa cũng sẽ không bao che!

Nàng mở tròn đôi mắt trong veo, nghiêm túc nhìn Sở Ly.

- Được, được, ta không trừng trị hắn là được!

Sở Ly cười nói.

Sở Ly vẫn chưa hết hứng thú, tiếp tục vào hai cửa hàng bán hoa cỏ nữa, nhưng cuối cùng phải thất vọng ra về. Cây Thiên Linh vô cùng quý hiếm, nhưng trồng không dễ, phát triển rất khó khăn, giống như một vị vua cần có

những loài cây khác hỗ trợ, ba loại cây đó là cây Ô Thanh, cây Minh Hà, cây Kinh Hòe, không cây nào được thiếu.

- Sư huynh, trời không sớm nữa, chúng ta về thôi!

Triệu Dĩnh nhìn vầng trăng trên trời.

Sở Ly lắc đầu nhìn rễ cây Thiên Linh:

- Ta đưa muội về nhà!

- Muội muốn về phủ.

Triệu Dĩnh nói khẽ.

Sở Ly nhìn sắc mặt nàng, nàng vội vàng dời mắt, né tránh ánh nhìn của hắn.

Không cần dùng tới Đại Viên Kính Trí, Sở Ly cũng biết lời của Chu Ngọc Đình đã có ảnh hưởng, Triệu Dĩnh muốn tránh tai tiếng.

Mặc dù hắn non nớt trong tình trường nhưng cũng biết không thể quá nóng vội, cần phải mưa dầm thấm lâu, cười nói:

- Vậy cũng được, chúng ta cùng về.

- Muội định bế quan tu luyện, nhà bên đó sẽ không lo được.

- Không sao, ta sẽ để Lý huynh giúp đỡ.

- Được.

Triệu Dĩnh chậm rãi bước đi, trong lòng nặng trĩu.

Sở Ly giả vờ không nhìn thấy, cười tít mắt kể cho nàng nghe những câu

chuyện li kì và một số tin đồn trong phủ, Triệu Dĩnh vốn rất thích nghe những tin đồn này.

Triệu Dĩnh trả lời không mấy tập trung, hai người thong thả về lại phủ Quốc Công, bước vào phủ sau đó đường ai nấy đi, Sở Ly chèo thuyền về Đông Hoa viên.

…

Tô Như tới tiểu viện của Sở Ly, gõ cửa, Tuyết Lăng bước ra đón, cúi người hành lễ:

- Xin chào tổng quản!

Dưới ánh đèn, chiếc áo màu vàng đào của nàng vô cùng nổi bật, càng tôn lên vẻ đẹp yêu kiều của nàng:

- Sở Ly về Đông Hoa viên rồi sao?

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp.

Tô Như bước vào sân, quan sát khu đất đen, cẩn thận đi một vòng, tới ngồi xuống trong đình:

- Thế nào, hắn rất dễ hầu hạ phải không?

- …Cũng bình thường.

Tuyết Lăng chần chừ.

Tô Như ngoảnh đầu nhìn nàng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng cúi mặt nhìn xuống, vẻ mặt nghiêm nghị.

Tô Nhi chỉ vào nàng:

- Xem ra tật xấu của ngươi lại tái phạm rồi, mắt mọc trên đỉnh đầu, coi thường Sở Ly đúng không?

- Tổng quản…

Tuyết Lăng ngượng ngùng bật cười.

- Ta cũng lấy làm lạ, tại sao ngươi lại coi thường Sở Ly vậy?

Tuyết Lăng nhìn nàng, cúi đầu:

- Hắn không biết võ công có phải không?

- Hắn không biết võ công?

Tô Như sững người, cười ha ha.

Tuyết Lăng ngẩng đầu:

- Không phải sao?

- Ha ha, ai nói với ngươi hắn không biết võ công?

Tô Như cười không ngớt.

Tuyết Lăng bị Tô Như cười tới rợn người:

- Hai mắt hắn vô thần, hai chân hai tay không chút sức lực, không có nội lực, vừa nhìn đã biết là không luyện võ công!

Nói tới cuối cùng, nàng càng tin tưởng vào sự phán đoán của mình:

- Huyệt thái dương không có bất thường, cho dù có luyện võ tu vi cũng có hạn!

- Tuyết Lăng, đây là chuyện hài hước nhất mà ta từng nghe, trở về ta nhất định sẽ nói lại với tiểu thư!

Tuyết Lăng vừa nghe sẽ nói với tiểu thư trong lòng liền hoảng hốt, vì nàng rất cao ngạo nên thường bị tiểu thư trách mắng, vội vàng nói:

- Tổng quản, lẽ nào ta nói không đúng?

Tô Như hít sâu hai hơi, thu lại nụ cười:

- Ôi… nói thật cho ngươi biết, Sở Ly là Tiên Thiên cao thủ.

- Tiên Thiên cao thủ?

Tuyết Lăng sững người, kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Như cười nói:

- Ta đâu bao giờ lừa ngươi!

- Nhưng… nhưng…

Tuyết Lăng nhíu mày, không hiểu:

- Nhưng hắn không có dáng dấp cao thủ gì cả, Tiên Thiên cao thủ không phải là huyệt thái dương sẽ lõm vào sao?

- Thể chất của mọi người khác nhau, tướng mạo chưa chắc đã chuẩn xác.

Tô Như cười nói:

- Thế nào, thấy mình vẫn có thể cao ngạo được chứ?

Tuyết Lăng cúi đầu.

Thật không ngờ hắn ta là Tiên Thiên cao thủ, Tiên Thiên cao thủ trẻ tuổi như vậy có thể sánh với tiểu thư rồi.

Tiểu thư tư chất hơn người, tu luyện tuyệt học đỉnh cấp thế gian, lại có tài nguyên của phủ Quốc Công hỗ trợ, ít tuổi trở thành Tiên Thiên cao thủ không lấy gì làm lạ, nhưng Sở Ly chỉ là một thị vệ.

- Ngươi đấy…

Tô Như chỉ nàng:

- Nếu không sửa tính kiêu ngạo đi, sớm muộn cũng sẽ bị thiệt thòi, Sở Ly không mắng ngươi chứ?

- Tổng quản, ta có cao ngạo cũng tuyệt đối không quên bổn phận.

- Hừm, hắn ta là người rất thông minh, mấy suy nghĩ của ngươi hắn sớm đã nhìn ra rồi, chỉ là không so đo với ngươi mà thôi!

Tuyết Lăng xấu hổ cúi đầu.

- Có phải hắn đang luyện một loại võ công rất kỳ quặc không?

- Tư thế rất kì quặc.

- Ngươi tuyệt đối không được luyện.

Tô Như chỉ vào nàng:

- Ta cũng không dám luyện cái này!

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng gật đầu không mấy tình nguyện.

Tô Như nghiêm túc nói:

- Tuyết Lăng, ngươi chọn Thái Âm quyết thì không thể tham lam, môn võ công này rất tốn tâm sức.

- Vâng.

Tuyết Lăng dứt khoát trả lời.

Tô Như lúc này mới yên tâm:

- Ngươi là thị nữ của hắn, cần tận tâm chăm sóc hắn, đừng suy nghĩ linh tinh, hắn rất quan trọng đối với tiểu thư! …Nếu như khiến hắn không vui, bị phạt thì ta cũng không can thiệp đâu!

Tuyết Lăng đành nói:

- Vâng.

- Được rồi, ta đi đây.

Tô Như đứng dậy:

- Tiểu thư lo lắng cho ngươi nên mới bảo ta tới dặn dò đôi ba câu, ngươi quả nhiên hồ đồ rồi!

Tuyết Lăng hổ thẹn cúi đầu.

Tô Như xua tay, nhẹ nhàng rời khỏi Tiểu Viện.

…

Sáng sớm ngày hôm sau khi Sở Ly về lại tiểu viện thì thấy Tuyết Lăng dễ

sai bảo hơn nhiều, không giống lúc trước, chuyện gì cũng cần mình sai bảo mới làm.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí quan sát một lát, bật cười, tiểu thư thật tỉ mỉ.

Tuyết Lăng bưng hai món ăn chế biến cầu kỳ lên:

- Công tử, đây là hai món điểm tâm.

- Ừm, khá lắm.

Sở Ly liếc nhìn, màu sắc bắt mắt, mùi vị thơm ngon.

Tuyết Lăng lại bưng lên một hũ màu đen, mở nắp, mùi hương thơm nồng đặc biệt bay tới mũi hắn, vừa ngửi đã biết là rượu Quảng Lăng hơn mười năm.

Bình rượu này chí ít cũng phải mười lượng bạc.

- Công tử, mời…!

Tuyết Lăng giúp hắn rót đầy một chén bạch ngọc, hai tay dâng lên.

Sắc rượu vàng óng được bạch ngọc phản chiếu càng thêm đậm đà, nồng đượm, mùi vị đậm thêm vài phần.

Sở Ly đón lấy chén bạch ngọc, cười nói:

- Tuyết Lăng, nói xem có chuyện gì vậy?

- Công tử, ta muốn phiền công tử chỉ điểm tu luyện.

Tuyết Lăng đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt trong suốt rất có thần.

- Thái Âm quyết?

Sở Ly khẽ lắc nhẹ chén bạch ngọc.

Tuyết Lăng đứng thẳng lưng, khẽ gật đầu:

- Đúng vậy.

- Được.

Sở Ly mỉm cười:

- Nhưng muốn ta chỉ điểm, giá phải trả không ít!

- Công tử cứ sai bảo!

Sở Ly chỉ lên bàn:

- Mỗi bữa bốn món thức ăn một món canh, thêm một hũ rượu hảo hạng.

- …Không vấn đề gì!

Tuyết Lăng nghiến răng, chậm rãi dứt khoát trả lời.

Sở Ly cười tít mắt nhìn nàng, lại nhìn chằm chặp gương mặt nàng:

- Vậy thì được, ta sẽ chỉ điểm ngươi hai câu …điều chỉnh thời gian tu luyện một chút, giờ Tý luyện công, ban ngày đừng luyện Thái Âm quyết.

Tuyết Lăng chớp mắt, hồ nghi nhìn hắn.

Thái Âm quyết tu luyện rất khó khăn, tiến triển rất chậm, cần thời gian để mày mò từng chút một, nàng tranh thủ luyện từng giây từng phút một, chỉ luyện vào giờ Tý, tới năm tháng nào mới có thể khai mạch?

Sở Ly không nói nhiều, một chén bạch ngọc đã uống hết, cầm đũa bạch ngọc bắt đầu ăn cơm, vẻ mặt hưởng thụ.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng cầm hũ rượu rót đầy chén bạch ngọc, bán tín bán nghi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cấy Ghép

Hai ngày sau đó, nàng càng trở nên ân cần, bữa nào bữa nấy cũng đều là sơn hào hải vị và mĩ tửu. Sở Ly ăn uống vui vẻ, không nói gì nhiều, Tuyết Lăng bán tin bán nghi đi tu luyện. Ban ngày không luyện nữa, giờ Tý mỗi ngày thức dậy, ngồi ngay ngắn, luyện nửa canh giờ, khi mệt mỏi thì ngủ, nàng cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, tu luyện vào giờ Tý cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Cứ như vậy, thời gian tu luyện của nàng dài lên, hiệu suất cũng tăng lên, hơn hẳn những ngày tu luyện trước đây, càng nghĩ càng thấy thần kỳ.

Sáng sớm, mây đen che khuất mặt trời, bầu trời âm u. Sở Ly thì vô cùng vui mừng, uống rượu, ăn cơm, khoan thai, tự đắc ngồi nhìn sân nhà, linh thổ đã hình thành, có thể trồng được rồi. Hắn khẽ thở phào, cách làm ra linh thổ hắn đọc được từ sách, đây là lần thực tiễn đầu tiên, thực ra trong lòng cũng rất lo lắng.

Cách làm linh thổ là bí truyền của hoàng thất, phủ Quốc Công chỉ có linh thổ chứ không biết cách làm, đây là vũ khí quan trọng để hoàng thất kìm hãm phủ Quốc Công và các tông phái võ lâm.

Hắn đọc qua mấy chục cuốn sách viết về linh thổ, tất cả chỉ đề cập đôi ba điều, hắn dung hợp chắt lọc toàn bộ số sách đó mới tổng kết ra phương phương pháp này. Tới nay xem ra mình khá may mắn, phương pháp này cuối cùng đã thành công, sau này có thể thử trồng linh thảo, kiểm nghiệm hiệu quả của linh thổ.

Tuyết Lăng lặng lẽ đứng bên cạnh Sở Ly, thi thoảng lại rót thêm rượu cho hắn, trên người nàng tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. Nàng cẩn thận quan sát gương mặt của Sở Ly, thấy tâm trạng hắn khá vui vẻ, trong lúc rót rượu liền khẽ hỏi:

- Công tử, Thái Âm quyết tại sao nhất định phải tu luyện vào giờ Tý?

Nàng đặt bình rượu xuống, hai tay dâng chén bạch ngọc lên:

- Cảm nhận được hiệu quả rồi?

Sở Ly đón lấy chén rượu, ngắm nhìn hàng trúc vi vu, chậm rãi hỏi.

- Vâng.

Tuyết Lăng khẽ nói:

- Tu luyện dễ hơn và nhanh hơn.

Sở Ly khẽ nhấp một ngụm rượu, đặt chén rượu xuống, gắp một miếng thịt cho vào miệng, nhai chậm rãi:

- Tuyết Lăng, bình thường ngươi có đọc sách không?

- Đương nhiên …nhưng thời gian quá ít, đọc không nhiều.

- Đọc những sách gì?

- Phần lớn là sách lịch sử.

- Lý luận võ học thì sao?

- Đọc một ít.

- Muốn luyện giỏi võ, lý luận võ học rất quan trọng, còn cả sách y học, võ

và y không tách rời.

- Sách y học?

Lăng Tuyết ngạc nhiên.

Sở Ly lại cầm chén bạch ngọc lên nhấp một ngụm, nói:

- Đọc hiểu hết sách y học, rồi lại xem lý luận võ học sẽ có rất nhiều cảm ngộ.

- Vâng.

Tuyết Lăng khẽ gật đầu.

Sở Ly ít tuổi như vậy đã đạt tới Tiên Thiên, lợi hại hơn cả tiểu thư, nàng cũng mong muốn tu luyện được võ công tuyệt thế, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội trước mắt, coi Sở Ly là tấm gương.

Sở Ly nói:

- Tinh khí trong cơ thể luôn di chuyển, giống như con người đi đường vậy, vào giờ Tý, tinh khí phần lớn tập trung tại lộ tuyến tâm pháp của Thái Âm quyết, tu luyện sẽ hiệu quả gấp đôi, ngoài giờ Tý ra tu luyện sẽ chỉ tổn hại cơ thể, e rằng ngươi chưa luyện thành Thái Âm quyết thì đã gục ngã rồi!

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Rất nhiều tâm pháp võ công đều có hại cho cơ thể, luyện tới Tiên Thiên mới có thể bù đắp.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiên Thiên là một mốc sinh tử…

Hắn thở dài, vô số người đều dừng lại ở cửa ải Tiên Thiên, sống không quá sáu mươi tuổi, nhưng mọi người đều không sợ hãi, không cam tâm làm người bình thường, vì thế võ học ở thế giới này mới thịnh hành như vậy.

Tuyết Lăng mím môi, giọng nói có phần dịu nhẹ:

- Công tử có cách để tu luyện nhanh hơn không?

Sở Ly ngẩng đầu nhìn nàng.

Đôi mắt Tuyết Lăng trong veo, long lanh có vài phần thỉnh cầu, nàng vốn cao ngạo là thế khi làm bộ dạng này càng thêm phần đáng thương, Sở Ly cười nói:

- Đúng là có.

- Xin công tử dạy cho ta!

Tuyết Lăng dịu dàng nói.

Sở Ly đặt chén bạch ngọc xuống bước ra ngoài đình, nói một câu "Nhìn kĩ nhé", động tác chậm rãi, vung tay, đá chân, co duỗi, vạch đường cong, giống như thái cực quyền thời hậu thế.

- Tổng cộng có tám động tác, tất cả đều là luyện Thủ Thái Âm và Túc Thái Âm Kinh, tới giờ Tý thì luyện trước nửa giờ, rồi hãy luyện Thái Âm quyết.

- Vâng.

- Tám động tác rất đơn giản, nhớ cả rồi chứ?

Tuyết Lăng ngại ngùng nói:

- Công tử có thể luyện thêm một lần nữa được không?

- Lần này quan sát thật kỹ nhé.

Sở Ly vừa chậm rãi thực hiện lại một lần nữa, vừa nói:

- Chậm rãi vừa phải, không nhanh, khoan thai nhẹ nhàng, tuyệt đối không dùng lực.

Tuyết Lăng bắt chước sau lưng hắn, tám động tác rất đơn giản, nàng đã học thuộc.

- Hả, ta đã làm phiền hai người rồi!

Đột nhiên một tiếng cười giòn tan vang lên, ngắt ngang động tác của hai người, Tô Như mặc áo màu vàng đào uyển chuyển bước tới đứng trước cổng.

Sở Ly mỉm cười chắp tay.

Tuyết Lăng cúi người hành lễ:

- Tổng quản.

Tô Nhi cười tươi bước vào sân, tới gần phía trước:

- Sở Ly, tâm trạng vui vẻ nhỉ!

Sở Ly xua tay:

- Tuyết Lăng có cơm ngon rượu ngon phục vụ, đương nhiên cần được báo đáp, không có gì đáng nói, tổng quản, mời vào.

Hai người bước vào tiểu đình ngồi bên bàn đá.

Tuyết Lăng rót hai chén trà dâng lên sau đó nhẹ nhàng rời khỏi tiểu đình.

http://tieulun.hopto.org

Trong đình chỉ còn lại hai người.

Tô Như nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đặt chén trà bạch ngọc xuống, thở dài:

- Tìm được rồi.

Sở Ly ngẩng đầu lên:

- Tìm được cả rồi sao?

- Đúng vậy.

Tô Như mỉm cười:

- Tốn không ít công sức, cây Kinh Hòe và Minh Hà đều đang vận chuyển về, chỉ có cây Ô Thanh là không dám động tới.

Sở Ly nở nụ cười như thể trút bỏ được gánh nặng, phủ Quốc Công không hổ thế lực lớn mạnh, ba loại cây này rất hiếm có, đều sinh trưởng ở những nơi địa thế hiểm trở, nếu chỉ có một người có lẽ cả đời cũng không tìm được một loại.

- Mai ta sẽ lên đường.

- Sở Ly ngươi thực sự muốn ra khỏi phủ?

Tô Như nhíu mày, lo lắng nhìn hắn:

- Ngươi không quên chuyện Đại Lôi Âm tự chứ?

- Ta sẽ cải trang, có thể qua mắt bọn họ.

Sở Ly nói, trên thế giới này không có thuật thay đổi dung mạo, nhưng có thể thông qua cải trang để khiến dáng vẻ thay đổi hoàn toàn.

http://tieulun.hopto.org

- Nguy hiểm lắm!

Tô Như lắc đầu:

- Ta thấy hãy bỏ đi, để Cố Lập Đồng đi!

Sở Ly lắc đầu:

- Việc này rất quan trọng, ta phải đích thân hành động.

- Cố Lập Đồng cũng rất lợi hại!

- Yên tâm đi, ta không dễ bị chặn lại vậy đâu!

Tô Như đập tay xuống bàn đá, thét lên:

- Ngươi thường có tâm lý ăn may, sớm muộn gì cũng chết trong tay đám hòa thượng thối đó thôi!

Cây Ô Thanh rất khó tìm, khó sống, động vào sẽ chết, hắn có Khô Vinh kinh mới dám cấy ghép, người khác rất khó thực hiện, người khác rất khó di chuyển trồng chỗ khác.

- Tổng quản, cây Ô Thanh rất quan trọng.

Sở Ly lắc đầu:

- Nếu xảy ra sơ suất gì, vậy sẽ làm lỡ việc lớn, tổn thất nghiêm trọng!

- Nó có quan trọng thế nào cũng không bằng tính mạng của ngươi!

Tô Như giận dữ nói:

- Cây Ô Thanh sống, ngươi thì chết, vậy thì cây Thiên Linh ai trồng được? …Không được, ngươi không được đi!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn nàng, không biết phải làm sao.

Tô Như trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Để Cố Lập Đồng đi, hắn cũng không tồi, đừng tưởng rằng khắp thiên hạ này chỉ mình ngươi lợi hại!

- Đó là cây Ô Thanh…

Sở Ly thở dài.

Tô Như nói:

- Ngươi hãy ngoan ngoãn ở lại trong phủ, không được ra ngoài!

- …Vậy được thôi!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hắn cũng là người rất quý mạng sống, có kiêng dè Đại Lôi Âm tự, nếu thực sự gặp phải chưa chắc đã thoát được, không cần mạo hiểm thì tốt nhất không mạo hiểm.

Lúc này Tô Như mới nở nụ cười:

- Lăng Tuyết sai bảo thuận lợi chứ?

- Cũng được.

- Ngươi không được có ý đồ gì đâu đấy!

- Không dám!

- Hừm, đàn ông các ngươi ấy, đừng quên còn có Triệu Dĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười khổ, Triệu Dĩnh à, da mặt mỏng, chỉ vì mấy câu nói ác ý của Chu Ngọc Đình mà đang né tránh tai tiếng, thật đơn thuần, ấu trĩ, nhưng rất đáng yêu.

Tô Như mím môi cười, nói:

- Sao vậy, có xích mích?

Sở Ly mỉm cười.

Tô Như cười rạng rỡ hơn:

- Có cần ta giúp ngươi một tay không?

Sở Ly cười nói:

- Tính cách của nàng ấy không thể vội vàng được.

- Xem ra ngươi cũng không bốc đồng cho lắm.

Tô Như khẽ cười:

- Khá bình tĩnh, vậy ta sẽ sắp xếp Cố Lập Đồng đi di chuyển cây Ô Thanh.

- Bảo hắn ta cẩn thận.

Sở Ly nói:

- Cây Ô Thanh rất khó chăm sóc.

Tô Như đứng dậy, vẫy tay với hắn rồi rời đi.

…

http://tieulun.hopto.org

Hai ngày nay Tuyết Lăng luôn mỉm cười, càng nhìn càng thấy xinh đẹp.

Nàng thích mặc áo trắng, không nhuốm chút bụi trần, làm việc gì vấy bẩn lên quần áo đều lập tức thay bộ khác, tuyệt đối không chín bỏ làm mười, cho dù thường xuyên giặt đồ cũng phải mặc áo trắng.

Sở Ly cảm nhận khí của linh thổ, trồng Đàm Mộng hoa và Tử Minh hoa lên, phía đông nam và tây nam khu vườn đều trồng một cây đại thụ, to bằng một người ôm, không mấy bắt mắt. Hai cây đại thụ này chính là cây Minh Hà và Kinh Hòe, khí tức bình ổn, sinh khí dồi dào.

Đàm Mộng hoa và Tử Minh hoa phát triển rất mạnh mẽ, cứng cáp, nhanh hơn nhiều so với ở đất thông thường, theo tính toán của hắn, ít nhất cũng có thể rút ngắn một phần ba thời gian.

Hắn lại phát động Khô Vinh kinh sẽ chỉ cần một phần ba thời gian.

Khô Vinh kinh chỉ ở tầng thứ nhất, nếu tiếp tục thăng cấp, hiệu quả thúc đẩy sẽ càng mạnh thêm, kết hợp với linh thổ, hiệu quả sẽ rất đáng kinh ngạc.

Tuyết Lăng thu dọn bát đũa, tắm gội xong trên người tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, nàng bước tới trước mặt Sở Ly:

- Công tử, hai ngày nay ta tu luyện rất nhanh.

Sở Ly quan sát nàng ta một lượt:

- Ngươi luyện thử tám động tác kia ta xem.

- Được.

Tuyết Lăng vội vàng đáp lời.

Nàng bước ra khỏi mái đình, gương mặt xinh đẹp nghiêm nghị, dáng vẻ

nghiêm trang, bắt đầu diễn luyện, động tác chậm rãi, khoan thai, vô cùng nho nhã.

Sở Ly lớn tiếng nói:

- Cười, mỉm cười!

Tuyết Lăng gượng cười.

Sở Ly nói:

- Cười sẽ khiến quan khiếu thoải mái, tinh khí càng thêm linh động, cần dùng tâm thái chơi đùa để luyện!

Tuyết Linh điều chỉnh tâm thái, nụ cười tự nhiên hơn nhiều, động tác càng thêm mềm mại.

- Ừm, chính là như vậy, nhưng vẫn chưa đủ mềm mại, hãy tưởng tượng mình là một đứa trẻ sơ sinh, không dùng lực, chỉ thực hiện động tác tư thế, hoạt bát, thoải mái!

Tuyết Lăng điều chỉnh lại tâm thái và động tác của mình, tinh khí dần trở lên khác biệt.

Sở Ly hài lòng gật đầu, ngộ tính của Tuyết Lăng không tệ, mạnh hơn tư chất của nàng nhiều, chỉ điểm tỉ mỉ một lần là có thể hiểu ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí nhìn thì biết là Tô Như, hắn xua tay ra hiệu Tuyết Lăng cứ tiếp tục, còn mình thì ra khỏi đình mở cửa, Tô Nhi mặc bộ đồ vàng đào đứng ngoài cửa, sắc mặt nghiêm nghị.

Sở Ly nghiêng người đưa tay mời.

Tô Như uyển chuyển bước vào trong tiểu viện, liếc mắt nhìn qua mấy cây Đàm Mộng hoa và Tử Minh hoa, ánh mắt long lanh dừng lại trên hai cây đại thụ một lát.

Nàng bước thẳng vào trong phòng khách, lặng lẽ ngồi trên ghế thái sư.

Tuyết Lăng đã dừng động tác, nhẹ nhàng bước vào, dâng trà lên xong lùi ra, đóng cửa phòng khách lại.

Sở Ly uống một ngụm trà, nhìn Tô Như:

- Cây Ô Thanh xảy ra chuyện rồi sao?

- Chết rồi.

Tô Như thở dài, nói:

- Cố Lập Đồng cũng cố hết sức rồi, đáng tiếc…

Sở Ly nhíu mày. Giờ thì phiền phức rồi, đang đợi nó, cây Minh Hà và Kinh Hòe đều sống cả, chỉ cần cây Ô Thanh về tới nơi, ba cây hợp lại là có thể thử làm sống dậy cây Thiên Linh.

Khóe miệng Tô Như không biết từ lúc nào mọc một mụn nước nhỏ, giọng nói khàn khàn:

- Sở Ly, không thể dùng cây khác thay thế sao?

Sở Ly lắc đầu.

- Vậy phải làm thế nào?

- Không thể tìm được cây Ô Thanh khác sao?

- Ngươi muốn làm gì?

Tô Như trừng mắt, nói:

- Muốn ra khỏi phủ?

- Việc tới nước này rồi chỉ có thể đích thân ta ra tay thôi.

- Đừng hòng.

Tô Như nổi giận nói:

- Hay là mang một cành cây về xem có thể sống được không?

- …Không được.

Sở Ly thở dài.

Cây Thiên Linh cần khí của ba cây này bồi dưỡng, không đủ khí, cây Thiên Linh sẽ không thể sống được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bái Kiến

- Lẽ nào không còn cách nào khác sao?

Tô Như nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly thở dài:

- Tổng quản cũng biết, chỉ có duy nhất một cách.

- Không được.

Tô Như lắc đầu:

- Ngươi không được ra khỏi phủ!

Sở Ly trầm ngâm.

Thực ra có một cách chính là phái một vài hộ vệ cho mình, để Đại Lôi Âm tự kiêng sợ không ra tay.

Nhưng như vậy kinh động quá nhiều người, linh thổ là việc tiến hành bí mật, không thể để người ngoài biết được, huống hồ là cây Thiên Linh.

Cây Thiên Linh rất ít người biết tới nhưng tuyệt đối không thể xem thường người khác, ngươi lợi hại nhưng sẽ có người khác lợi hại hơn, không chắc là không ai biết tới cây Thiên Linh, có thể suy đoán ra sự tồn tại của cây Thiên Linh từ cây Ô Thanh và cây Minh Hà, Kinh Hòe mà họ di chuyển trước đó.

Sức hút của cây Thiên Linh quá lớn, rất nhiều người muốn có được, sẽ gây ra rất nhiều tai họa, vì thế cần hành động bí mật, không thể kinh động nhiều người.

Tô Như vẫn không từ bỏ ý định:

- Mang một cành về cũng không thể sống được sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Sống thì có thể sống, nhưng tới khi nào mới lớn? Cây non không có tác dụng, không thể nào đợi tới hai mươi năm được!

Ba loại cây này ít nhất cần tuổi đời hai mươi năm, ít hơn hai mươi năm linh khí sẽ rất yếu, không có tác dụng gì.

Rễ cây Linh Thụ gần như đã chết, dựa cả vào linh khí của nó để sống sót, thể chất không tốt sau này bồi dưỡng không được nữa thì chỉ có chết. Tô Như cắn chặt hàng răng trắng bóng, trầm ngâm không nói gì.

Sở Ly nói:

- Thế này đi, chúng ta sẽ đi ngược lại đạo lý.

- Làm thế nào?

Tô Như khẽ nghiêng người về phía trước.

- Chúng ta sẽ hành động rầm rộ, tiểu thư khi nào ra khỏi phủ?

- Ngươi muốn làm gì?

Tô Như tròn mắt nhìn hắn, hành tung của tiểu thư là bí mật, ngoài nàng ra không ai biết được.

- Lần sau tiểu thư ra khỏi phủ, ta sẽ trà trộn vào trong đám thị vệ, tiểu thư tiện đường đi qua chỗ cây Ô Thanh, sau đó chuyển cây về, thế có được không?

Hộ vệ và thị vệ của Tiêu Kỳ đều rất trung thành, sẽ không tiết lộ ra ngoài.

- Như vậy…

Tô Như trầm ngâm một lát:

- Đó cũng là một cách, khá ổn! …Ừm, khá ổn!

Nàng càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện, có hộ vệ của tiểu thư, Đại Lôi Âm tự sẽ không dám làm bừa, truy sát Sở Ly không giống với thích sát quân chủ, Đại Lôi Âm tự có ngang ngược, bá đạo thế nào đi chăng nữa cũng phải cân nhắc thật kĩ.

- Hãy để tiểu thư nhanh chóng xuất hành thôi!

- Được, ta sẽ thương lượng với tiểu thư, ngươi chuẩn bị đi, chỉ trong mấy ngày này thôi!

Tô Như đứng dậy, nàng biết hai ngày nữa tiểu thư sẽ đi bái kiến cô cô.

Sở Ly đi theo sau nàng ra khỏi phòng khách, Tuyết Lăng đang đứng dưới gốc cây Minh Hà luyện quyền, là tám động tác mà Sở Ly chỉ dạy lúc trước, Thái Âm quyết ban ngày không nên luyện, tám động tác này thì có thể.

Thấy Tô Như bước ra, Lăng Tuyết vội vàng thu thế, cùng Sở Ly tiễn nàng về.

Tô Như xua bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng bước đi, mất hút trong rừng cây.

Sở Ly quay về tiểu đình, ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng bưng hai đĩa điểm tâm, hai đĩa hột dưa lên, đãi ngộ của Ngọc Kỳ đảo rất tốt, Sở Ly trước đây ở Đông Hoa Viên không được hưởng thụ thế này.

…

Sáng sớm ngày thứ ba, Sở Ly đang luyện Phá Vọng kiếm pháp ở Đông Hoa viên, Tô Như uyển chuyển bước vào trong tiểu viện vẫy tay:

- Chuẩn bị đi, lập tức xuất phát!

- Bây giờ xuất phát sao?

Sở Ly thu kiếm.

- Ừm, lập tức lên đường, có gì cần chuẩn bị không?

- …Không.

- Vậy thì đi thôi.

Tô Như quay người bước đi, Lý Việt từ trong đại sảnh bước ra, cười nói:

- Tổng quản, uống chén trà đã.

- Không uống nữa!

Tô Như xua tay:

- Đông Hoa viên ngươi có thể trông nom được không?

- Đương nhiên không vấn đề gì!

Lý Việt vỗ ngực.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như không trông nom được, ta sẽ tìm người giúp ngươi.

Tô Như nói:

- Sở Ly có việc, không có thời gian.

- Không cần, không cần!

Lý Việt vội vàng xua tay.

Hắn rất biết thân biết phận, biết mình hay khiến người khác nổi giận vì hắn là kẻ nhiều lời, miệng nói không ngớt, Sở Ly có thể chịu đựng được nhưng người khác thì không chắc, cuối cùng sẽ khiến hai bên giải tán trong bực tức, chả bằng duy trì hiện trạng, mệt một chút nhưng yên tĩnh, tự tại.

Sở Ly cầm một tay nải, đi theo Tô Như rời khỏi Đông Hoa viên, hai người cưỡi ngựa đi qua Sùng Minh thành, tới ngoài thành thì đuổi kịp một tốp người.

Một nhóm hộ vệ áo xám bao quanh bảo vệ Tiêu Kỳ, thấy Tô Như xuất hiện liền mở một lối đi.

Sở Ly đi theo Tô Như tới phía trước.

Tiêu Kỳ cưỡi một con tuấn mã màu trắng, trên người mặc một bộ váy màu trắng, khoác một chiếc áo choàng xanh sẫm, dáng dấp mạnh mẽ.

- Lên đường thôi.

Thấy Sở Ly đi tới, Tiêu Kỳ liền giơ bàn tay ngọc ngà lên ra hiệu.

Sở Ly chắp tay, đi bên cạnh Tô Như, song song cùng Tiêu Kỳ.

Bốn hộ vệ áo xám cưỡi ngựa đi trước, bên cạnh có bốn ông lão, phía sau

có hai mươi kị sĩ.

Sở Ly đưa mắt nhìn quanh, gương mặt của hai mươi kị sĩ đều khắc in trong đầu, sáu ông lão, mười bốn trung niên, không có thanh niên.

Hắn thầm kinh ngạc, phủ Quốc Công quả nhiên thế lực hùng mạnh, mười bốn Tiên Thiên cao thủ, sáu ông lão đều là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cao thủ Thiên Ngoại Thiên đặt trong võ lâm sẽ là tông chủ của một phái.

Tiên Thiên cao thủ đặt trong võ lâm đã là cao thủ hạng nhất, có thể tung hoành một phương, nhưng trong phủ Quốc Công thì rất bình thường, Sở Ly ít đuổi đã trở thành Tiên Thiên cao thủ, đương nhiên rất đáng để người khác khen ngợi, nhưng dù sao cũng chỉ là Tiên Thiên cao thủ, đứng trong nhóm hộ vệ này cũng không có gì nổi trội.

Sở Ly mở Đại Viên Kính Trí nhìn suy nghĩ của bọn họ.

Đám người này trung thành có thể tin tưởng, nhưng không thể không đề phòng, không có phòng tuyến không thể đánh vỡ, không có người không có điểm yếu, chỉ cần nắm được điểm yếu bắt họ phản bội thì không phải là không thể.

Nhìn khắp một lượt, Sở Ly thở phào, đám người này đúng là rất đáng tin cậy.

Bọn họ sắc mặt nghiêm nghị, mắt không ngó nghiêng, thực ra là đang cố kìm nén lòng hiếu kỳ, muốn biết thân phận của Sở Ly là gì, rốt cuộc có phải nhân tình của tiểu thư hay không.

Sở Ly cười thầm trong bụng, bọn họ cũng thật dám nghĩ.

Hắn lặng lẽ cưỡi ngựa, không nói một lời, khiến Tô Như thi thoảng lại liếc nhìn hắn.

Sở Ly cũng thật biết nhẫn nhịn, không nói với hắn là đi đâu hắn cũng không hề hiếu kỳ sao? Cảm giác cắm đầu cưỡi ngựa rất bức bối, ấy vậy mà hắn cũng chịu được, quả nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Sở Ly đã biết họ cần đi đâu, Diệu Tố Quan trên đỉnh Lạc Tuyết, bái kiến cô cô của Tiêu Kỳ là Tô Nguyệt Linh.

Dưới ánh mặt trời rạng rỡ, bọn họ phi nhanh trên đường, tiếng vó ngựa chạy trên mặt đất vang như sấm, sau lưng dấy lên một làn khói vàng, giống như rồng vàng uốn lượn mãi không tan đi.

Tới buổi trưa, Tiêu Kỳ vẫy tay, Tô Như lớn tiếng nói:

- Mọi người dừng chân nghỉ một lát.

Mọi người từ từ dừng ngựa, tám kị sĩ tản ra xung quanh, kiểm tra địa hình, mười hai kị sĩ còn lại thì bảo vệ bọn họ ở giữa, quan sát bốn phương, vô cùng cảnh giác.

Bốn kị sĩ kia nhanh chóng quay lại, mọi người tiến vào trong một rừng cây, tháo dây cương cho ngựa ăn cỏ, uống nước, cho dù là lúc này nhóm ba người Tiêu Kỳ cũng vẫn được bảo vệ ở giữa.

Bảo vệ Tiêu Kỳ ở giữa đã trở thành bản năng của họ, bất cứ lúc nào cũng như vậy, mọi hành động đều rất tự nhiên, phản ứng theo tiềm thức.

- Sở Ly, chúng ta tới đỉnh Lạc Tuyết, chắc sẽ mất ba ngày.

Tô Như ngồi bên cạnh Sở Ly, khẽ vén lọn tóc mai:

- Không nói trước với ngươi, ngươi không giận chứ?

Sở Ly cười nói:

- Đây là quy tắc, ta hiểu, chúng ta tới đỉnh Lạc Tuyết làm gì thế?

- Cô cô của tiểu thư ở đỉnh Lạc Tuyết.

Sở Ly không hỏi thêm.

Tiêu Kỳ mặc một bộ váy trắng tuyết, không chút bụi trần, không hề có cảm giác đi đường mệt mỏi, thần thái thoải mái, thư thả:

- Khi về sẽ tìm cây đó!

- Vừa hay nó cách đỉnh Lạc Tuyết không xa.

Tô Như cười nói:

- Đúng là thuận đường.

Lúc đi và lúc về không cùng một đường, đây là kiến thức cơ bản của hộ vệ, trừ khi không còn đường nào khác.

- Vậy thì tốt.

Sở Ly cười nói.

- Đúng rồi, Tiêu cô cô rất lợi hại, ngươi gặp rồi đừng nói linh tinh nhé.

Sở Ly nhướng mày.

Tô Như nói:

- Nếu ngươi làm Tiêu cô cô không vui, lão bà ấy sẽ không khách sáo đâu!

- Vậy ta sẽ ở bên ngoài!

Tô Như mím môi cười, nói:

- Đương nhiên phải dẫn ngươi vào gặp mặt, Tiêu cô cô là một đại mĩ nhân!

Tiêu Kỳ liếc nhìn Tô Như, Tô Như vội vàng bịt miệng.

Tiêu Kỳ nói:

- Không nghiêm trọng như vậy, ngươi chú ý một chút là được.

- Vâng.

Sở ly cung kính đáp

Ba người nói chuyện một lát, uống hai ngụm nước liền tiếp tục lên đường.

Các hộ vệ càng thêm hiếu kỳ thân phận của hắn, người có thể lại gần tiểu thư nói chuyện như vậy thực sự không nhiều, thái độ nói chuyện tùy ý như vậy cũng thật hiếm thấy, ai gặp tiểu thư mà chả run sợ, không dám nói nên lời?

Buổi tối, họ tìm một khu rừng để dừng chân, may mà lúc này là đầu thu.

Buổi trưa ngày thứ tư, họ tới dưới chân một ngọn núi. Đây là một đỉnh núi hùng vĩ, bắt đầu từ lưng chừng núi, màu xanh tươi bị tuyết phủ trắng xóa, trở thành đỉnh núi tuyết, đỉnh núi tuyết cao vút tầng mây, nhìn không thấy đỉnh.

Sở Ly cho dù có Đại Viên Kính Trí cũng không nhìn thấy cảnh sắc trên đỉnh núi.

Họ cột chặt ngựa, thi triển khinh công đạp lên cây để đi, trên núi không có đường, chỉ có thể đi trên ngọn cây.

Lúc này các hộ vệ mới biết khinh công của Sở Ly rất lợi hại, trước đây cứ tưởng hắn chỉ là thị vệ, không biết võ công, ngoại hình của Sở Ly rất dễ đánh

lừa người khác. Một lát sau, họ dừng lại trước một đạo quan thấp thoáng trong rừng cây. Bức tường của đạo quan loang lổ nhiều màu, thấm đượm màu sắc thời gian, ba chữ "Diệu Tố Quan" rõ ràng sắc nét, là nét bút của nữ giới.

Sở Ly quan sát một lượt, đạo quan bị cây cối che khuất, trên núi lại không có đường đi, dường như không có người qua lại, thực sự là một nơi kín đáo để tránh sự đời.

Họ vừa dừng chân, cửa đạo quan liền mở ra, một thiếu nữ thanh tú tay cầm phất trần xuất hiện, nàng chừng mười ba mười bốn tuổi, giọng nói trong trẻo:

- Tiêu tỷ tỷ, xin mời…!

- A Thục, cô cô đang làm gì vậy?

Tiêu Kỳ hỏi.

- Đang pha trà, đoán được Tiêu tỷ tỷ và mọi người tới thăm.

Thiếu nữ A Thục gương mặt ngập tràn linh khí, hai mắt sáng long lanh, là một mĩ nhân, chỉ cần đôi mắt xinh đẹp đó cũng đủ làm mê đắm vô số đàn ông.

Tiêu Kỳ nói:

- Tiểu Như và Sở Ly vào cùng ta!

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nguyệt Linh

Sở Ly bước lên thềm đá xanh chín cấp, tiến vào trong đạo quan.

Trong đạo quan ngập tràn màu sắc thời gian, giống như một người già tuổi xế chiều.

Trong đầu Sở Ly đã nhìn thấy nữ tử trong đạo quan, trên người mặc đạo bào màu xanh sẫm, tay cầm phất trần bạch ngọc, gương mặt trắng hồng mịn màng, là một tuyệt thế giai nhân, tuổi tác ngang tầm với Tiêu Kỳ.

Nét mặt hai người có phần giống nhau, đều mang khí chất đặc biệt, lạnh lùng và đoan trang.

Trong đạo quan chỉ có một giai nhân này, ngoài ra không còn ai khác, vậy đây chính là cô cô của Tiêu Kỳ - Tiêu Nguyệt Linh.

Hắn thầm than thở, vốn tưởng là một bà lão, không ngờ lại là một mĩ nữ trẻ tuổi. Hắn dùng Đại Viên Kính Trí quan sát, Tiêu Nguyệt Linh tuổi còn rất trẻ nhưng đã đạt cảnh giới Thiên Ngoại Thiên, khí thế hồn hậu, bốn hộ vệ Thiên Ngoại Thiên của Tiêu Kỳ cũng không thể sánh bằng.

Nàng ngồi trước bàn trà phong cách cổ trong đại điện, eo mông thẳng tắp, vòng ngực kiêu ngạo, lặng lẽ thưởng thức trà, tay nâng chén trà bích ngọc, hơi nóng lượn lờ.

Đại điện thờ ba bức tượng thần, giống hệt như thật, một người nam tử trung niên, khí chất phiêu dật bất phàm, hai người phụ nữ trung niên xinh

đẹp, thoát tục, đứng cùng nhau giống như thần tiên quyến lữ.

Nàng ngồi đó uống trà trầm ngâm, giống như thòa thành một thể với ba bức tượng thần sau lưng.

“Cót két!”, cánh cửa đại điện mở ra, ba người Sở Ly cùng A Thục tiến vào trong điện.

A Thục vung phất trần, giọng nói trong trẻo:

- Sư phụ, Tiêu tỷ tỷ đã tới rồi.

- Ừm, mau tới ngồi đi.

Tiêu Nguyệt Linh thoát khỏi dòng suy tư, ngẩng đầu nhìn ba người, đôi mắt trong veo nhìn qua nhìn lại Sở Ly, dần trở lên sắc bén giống như một lưỡi dao mổ xẻ hắn ra để xem các cơ quan nội tạng bên trong.

- Cô cô!

- Bái kiến cô cô.

Tuyết Linh khẽ xua tay, ánh mắt vẫn quan sát Sở Ly:

- Ngươi là Sở Ly?

- Tiểu tử chính là Sở Ly.

Sở Ly chắp tay nói.

- Lại đây ngồi, uống trà.

Tiêu Nguyệt Linh nhẹ nhàng nói.

Sở Ly thẳng thắn đáp lời:

- Vâng.

Ba người bước tới bên bàn trà, ngồi xuống phía đối diện, mùi đàn hương phảng phất bay vào trong khoang mũi Sở Ly, hình như là hương thơm tỏa ra trên người Tiêu Nguyệt Linh, khiến người ta cảm thấy tĩnh tâm, không có tà niệm, chỉ có thanh tịnh, yên ả.

Trên bàn đã bày sẵn ba chén trà, giống như sớm đã biết bọn họ sẽ tới, Tiêu Nguyệt Linh đưa cho ba người.

Sở Ly hai tay đón lấy, khẽ nhấp một ngụm, lập tức một hương thơm dịu nhẹ trôi xuống bụng, từ đó lan tỏa ra, khí đục xung quanh người lập tức tan đi, toàn thân nhẹ nhàng, bay bổng.

Hắn thầm kinh ngạc, đây là linh trà, có thể tăng thể chất, tẩy tủy. Hắn chỉ thấy nó ở những câu chuyện kì thú trong sách, không ngờ hôm nay được uống loại linh trà trong truyền thuyết này, thật hào phóng.

Tiêu Nguyệt Linh cúi mắt, hàng lông mày cong dài giống như một chiếc quạt che đi đôi mắt long lanh, nhẹ nhàng thưởng thức linh trà.

Tiêu Kỳ và Tô Như cũng cúi đầu chuyên tâm uống trà, không nói lời nào, trong đại điện yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Đôi mắt to tròn của A Thục liên tục đảo quanh, hết nhìn người này lại nhìn người kia, cuối cùng hiếu kì dừng lại nhìn Sở Ly.

Sở Ly cảm nhận được ích lợi của linh dược, khí đục tiêu trừ, nội lực vận chuyển nhanh hơn một phần. Hắn biết ích lợi của loại linh dược này, lần đầu uống hiệu quả tốt nhất, sau này sẽ từ từ giảm đi, nhưng năm tháng tích lũy sẽ cải thiện được thể chất của một con người, khiến người đó trở thành kì tài võ học.

Sở Ly uống rất nhanh, trà trong chén bích ngọc chả mấy đã hết, hắn đặt chén xuống, ngồi ngay ngắn, lặng lẽ nhìn Tiêu Nguyệt Linh, Tiêu Nguyệt Linh không hề quan tâm tới ánh mắt của hắn, chỉ cúi mắt, chú tâm uống trà.

Một lát sau, nàng uống trà xong liền ngẩng đầu lên:

- Tiểu Kỳ, con sắp Viên Mãn rồi!

- Còn thiếu một chút.

Tiêu Kỳ đặt chén trà bích ngọc xuống.

Tiêu Nguyệt Linh quan sát nàng, khẽ mỉm cười:

- Rất tốt! Hiệu quả của Tử Minh hoa đích thực không tệ. … Ài, con và mẹ con giống hệt nhau, cố chấp!

Tiêu Kỳ mỉm cười.

Sở Ly lần đầu thấy nàng cười, giống như mặt trời sau trận tuyết, rung động lòng người.

Tiêu Nguyệt Linh nhìn qua:

- Sở Ly, ngươi đang luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Nguyệt Linh khẽ nhướng mày.

- Cô cô, con hơi lo lắng.

Tiêu Kỳ nói:

- Võ công của Đại Lôi Âm tự rất tàn độc, hiểm hóc, không biết có cạm

bẫy không!

- Sở Ly vận công ta xem thử.

Tiêu Nguyệt Linh nói

Sở Ly vận Kim Cang Độ Ách Thần Công, lập tức trên da kim quang ẩn hiện, khí chất toàn thân lập tức thay đổi, từ ôn hòa bình tĩnh trở thành mạnh mẽ, bá đạo, ánh mắt cũng sắc bén thêm vài phần.

- Rất tốt!

Tiêu Nguyệt Linh gật đầu, mỉm cười:

- Chưa tới một tháng đúng không? Xem ra công phu thiền định của ngươi rất tinh thâm!

Đệ tử Đại Lôi Âm tự tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, luyện mấy năm mới có thể nhập môn, còn Sở Ly mới luyện chưa tới một tháng, nếu Đại Lôi Âm tự biết được, chắc chắn sẽ giành về làm đệ tử.

Sở Ly mỉm cười, không có công phu thiền định thâm hậu hắn cũng không luyện được Đại Trí Độ Bổn Nguyên kinh, sau này trở thành Đại Viên Kính Trí, công phu thiền định càng thêm thâm hậu, thế gian hiếm có.

Tiêu Nguyệt Linh khẽ tung chưởng.

Sở Ly không di chuyển, mặc cho bàn tay nhỏ bé, nuột nà của Tiêu Nguyệt Linh đánh trúng ngực.

“Bùm” một tiếng vang lên, Sở Ly vẫn ngồi vững.

.Truy.ện được dịch trực tiếp. tại iREAD.

Tiêu Nguyệt Linh thu tay ngọc lại, trầm ngâm hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Sở Ly ngẫm nghĩ, nói:

- Giống như rơi xuống biển cả.

Hắn thầm kinh hãi, chỉ một chưởng rất nhẹ, bàn tay trắng ngần giống bạch ngọc, nhỏ bé thon thả đánh lên người truyền tới nội lực cuồn cuộn, giống như sóng lớn giận dữ đổ tới, muốn đánh đổ mình.

“Bùm” Tiêu Nguyệt Linh lại vung tiếp một chưởng.

Sở Ly bay đi, hắn đạp ba bước trên không, nhẹ nhàng hạ xuống đất, ngồi lại bên bàn trà.

- Chưởng này thì sao?

- Giống như giông bão ập tới!

- Vị trí nào trên cơ thể có cảm giác?

- Không có vị trí cụ thể nào.

- Được!

Tiêu Nguyệt Linh thở phào, nhìn Tiêu Kỳ mỉm cười:

- Yên tâm đi, không luyện sai.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Không cho hắn luyện nhưng hắn nhất quyết luyện, võ công của Đại Lôi Âm tự đâu có dễ luyện.

Nguyệt Linh Nhi cười:

- Kim Cang Độ Ách Thần Công rất lợi hại, đáng tiếc chỉ người tinh thông Phật pháp mới có thể luyện.

Nàng nhìn Sở Ly:

- Bí kíp ngươi lấy được của hắn ta có mấy tầng?

- Ba mươi sáu động tác.

Sở Ly nói:

- Sáu tầng.

- Thực ra Kim Cang Độ Ách Thần Công tổng cộng có chín tầng.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Nghe nói luyện tới tầng cao nhất có thể trở thành kim cang bất hoại thực sự, là có thể thành Phật, vì thế nó chính là một môn Phật pháp vô thượng, không được coi nhẹ, ngươi có thể thử.

- Chín tầng…

Sở Ly có chút giác ngộ.

Thời gian này hắn tu luyện cũng cảm thấy có gì đó thiếu sót, luyện không được thỏa mái lắm, hắn còn chưa hiểu lý do tại sao, thì ra là còn thiếu ba tầng.

- Ngươi rất may mắn.

Tiêu Nguyệt Linh khẽ cười mộtt iếng:

- Chỗ ta có một bộ công pháp Kim Cang Độ Ách Thần Công hoàn chỉnh, ngươi có thể luyện thử, …cảm thấy tâm trạng bất an, nôn nóng, nổi sát ý thì dừng lại.

- Vâng!

Sở Ly chắp tay trầm giọng nói.

- Trà cũng uống rồi, nên vận động một chút, Tiểu Kỳ, hãy để ta xem con tiến bộ tới bước nào rồi!

Tiêu Nguyệt Linh chậm rãi đứng dậy, vung phất trần bạch ngọc, sợi tơ mềm mại chạm vào chén trà, mấy chén trà lập tức văng thẳng ra xa hai trượng, dừng lại ở một góc đại điện, để lại một khoảng trống.

“Xoẹt” Tiêu Kỳ rút kiếm đâm đi, hàn quang lóe lên.

Tiêu Nguyệt Linh vung phất trần giống như những ngón tay, mềm mại len lỏi khắp nơi, không chút sơ hở, linh hoạt giống bầy rắn.

Kiếm quang của Tiêu Kỳ giống như tuyết, đâm đi phát ra tiếng “xoẹt xoẹt”, tốc độ cực nhanh, giống như chớp giật.

Sở Ly nhìn theo thầm khen trong lòng, kiếm pháp này quả thật đáng sợ, nếu mình và nàng giao đấu, chỉ đọ kiếm pháp, cho dù có Đại Viên Kính Trí hỗ trợ cũng chưa chắc đã đánh lại được, xem ra mình không thể chỉ hài lòng với Phá Vọng kiếm pháp, sau khi về phải tìm thêm một môn khoái kiếm nữa.

Phất trần và trường kiếm quấn quýt lấy nhau, người qua kẻ lại, khắp không gian như thể được bao trùm bởi tơ phất trần, kiếm quang như sấm

chớp, len lỏi trong những kẽ hở nhỏ, mỗi lúc một gian nan, cuối cùng bị những sợi tơ nhỏ quấn chặt lấy.

Phất trần xoắn lại, kéo một cái, trường kiếm bay ra khỏi tay.

Tiêu Kỳ nhảy lên không đón lấy, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất.

- Khá lắm, đúng là có tiến bộ.

Tiêu Nguyệt Linh hài lòng gật đầu, cười nói:

- Lần sau, khi con đạt tới Tiên Thiên viên mãn hãy lại tới đây!

- Vâng.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu, tra kiếm vào bao.

Tiêu Nguyệt Linh xua tay:

- Được rồi.

- Cô cô, con về đây!

Tiêu Kỳ chắp tay hành lễ.

A Thục bê tới một hộp gỗ giao cho Sở Ly, Sở Ly đón lấy, chắp tay cám ơn Tiêu Nguyệt Linh.

Tiêu Nguyệt Linh mỉm cười:

- Hãy nhớ kỹ, cần lấy Phật pháp làm cơ sở, có thắc mắc gì có thể tìm lời giải đáp trong kinh Phật.

- Vâng.

Sở Ly mở hộp gỗ ra, lấy ra một cuốn sách lụa đã ngả vàng, chất liệu rất kì lạ, không phải vải cũng không phải giấy, hắn cẩn tỉ mỉ sờ qua, bề mặt dẻo dai, tinh mịn.

Hắn đọc qua một lượt, nhắm mắt một lát, rồi lại đọc một lượt sau đó cất lại vào trong hộp gỗ, đóng nắp lại, trả về cho A Thục.

A Thục kinh ngạc nhìn hắn.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- A Thục, cất về đi, tạm biệt, không tiễn!

- Cô cô, vậy con về nhé!

Tiêu Kỳ hành lễ, quay người bước ra khỏi cửa.

Ba người rời khỏi đạo quan, hai mươi hộ vệ đã bao quanh đạo quan, thấy họ bước ra liền thu nhỏ đội hình, bảo vệ Tiêu Kỳ xuống núi.

Sở Ly khi bay qua ngọn cây có quay đầu lại nhìn nhưng đã không thấy bóng dáng đạo quan đâu nữa.

Đến và đi đều rất vội vàng, Tiêu Kỳ làm gì cũng vô cùng dứt khoát, nhìn một lượt rồi đi, như thể rất lạnh nhạt. Nhưng hắn biết, tình cảm của Tiêu Kỳ và Tiêu Nguyệt Linh rất sâu đậm, Tiêu Nguyệt Linh là chỗ dựa tinh thần của nàng, chỉ cần nhìn một cái cũng thấy an lòng, có thể giúp nàng chuyên tâm xử lý mọi việc trong phủ.

Trong đầu Sở Ly hiện ra bảy mươi hai động tác, thấu hiểu toàn bộ công pháp.

So với ba mươi sáu tư thế của sáu tầng đầu, ba mươi sáu tư thế của ba tầng sau phức tạp hơn, khó luyện hơn, hắn rất tò mò kim cang bất hoại là có

thể thành Phật thật sao?

Sau khi xuống núi, họ lập tức tìm ngựa, trải qua nửa ngày đường thì tới một khu rừng, Tô Như nói khẽ:

- Chính là ở đây!

Sở Ly khẽ gật đầu.

Tô Như lên tiếng:

- Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một lát đi.

Đám hộ vệ cảm thấy hơi lạ lùng nhưng cũng không hề nói gì, dừng ngựa quan sát xung quanh, bắt đầu cảnh giác.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tập Kích

Tô Như liếc nhìn Sở Ly, Sở Ly hiểu ý gật đầu, hai người tách khỏi Tiêu Kỳ đi vào trong rừng. Sở Ly đã nhìn thấy cây Ô Thanh. Nó không khác mấy so với cây tùng, nhìn qua sẽ tưởng là cây tùng già, sức sống cạn kiệt vì thế nửa khô héo nửa còn xanh.

Tới trước cây Ô Thanh, Tô Như chỉ:

- Thế nào?

Sở Ly cười nói:

- Lợi hại!

Ở nơi hiu quạnh không một bóng người thế này cũng tìm ra được cây Ô Thanh, chỉ có thể nói rằng thế lực của pQuốc Công vô cùng lớn mạnh khó đoán, khiến người khác kiêng nể.

Tô Như cười tít mắt nói:

- Phân phát hình ngươi vẽ đi, chả mấy mà tìm được, một số hộ vệ trí nhớ rất tốt, tiểu thư thích kì hoa dị thảo, mọi người khi đi tìm sẽ để ý.

Tiêu Kỳ yêu thích kì hoa dị thảo, hoa cỏ trong phủ không có, các hộ vệ tìm về được sẽ có thưởng, thưởng không nhiều nhưng có thể lấy lòng tiểu thư thì còn quan trọng hơn tiền bạc.

- Có thể di chuyển về trồng không?

Tô Như hỏi.

Sở Ly đã bắt đầu đào đất.

Hắn vận Kim Cang Độ Ách Thần Công, da thấp thoáng kim quang, đặc biệt là đôi tay, giống như được sơn một lớp bột vàng, một chưởng của hắn vung xuống, bùn đất lập tức mềm ra như đậu phụ, đào rất nhanh.

Tô Như cầm kiếm định giúp thì bị Sở Ly ngăn lại, rễ cây Ô Thanh rất mềm yếu, không chú ý sẽ lập tức bị hỏng, ảnh hưởng sự phát triển của cây.

Tô Như đành đứng bên cạnh quan sát, hắn giống như một người bằng vàng, tốc độ đào mỗi lúc một nhanh, kim quang trên người mỗi lúc một sáng, giống như nội lực mỗi lúc một mạnh, khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Nửa canh giờ sau, Sở Ly đào xong rễ cây Ô Thanh, từ từ đẩy đổ, sau đó lại đào một cây tùng già cỗi bên cạnh, đây là một cây tùng thật sự, nhìn rất giống với cây Ô Thanh, hắn đào ra để tung hỏa mù.

- Không cần vận chuyển cả đất về sao?

Tô Như hỏi.

Lúc trước vận chuyển hai cây kia đều chuyển luôn cả khối đất vị trí rễ cây về, rễ được đất bao phủ hoàn toàn, không lộ ra ngoài không khí.

- Như thế này là được, đi thôi!

- Ta lập tức sắp xếp!

Tô Như uyển chuyển bước đi.

Nàng nhanh chóng dẫn theo hai hộ vệ tới, họ không nói lời nào, một người vác cây Ô Thanh, một người vác cây tùng, hai cây đều to chừng đùi

người, cao hai mét.

- Cẩn thận nhẹ nhàng, đừng động vào làm hỏng.

Tô Như dặn dò:

- Chúng khó chiều hơn cả người!

- Tô tổng quản yên tâm, mọi người sẽ bảo vệ nó giống như một đại mĩ nhân vậy!

Một hộ vệ trung niên cười tít mắt nói.

Tô Như liếc nhìn hắn:

- Thường thúc, sớm muộn gì cũng chết trên bụng đàn bà thôi!

Hộ vệ trung niên cười khà khà:

- Thế càng tốt, đây chính là cách chết mà ta yêu thích nhất!

Tô Như giả bộ giận dữ trừng mắt nhìn ông ta, chậm rãi đi về.

Tiêu Kỳ ngồi trên tảng đá đọc sách, thấy họ về liền đặt sách xuống:

- Xong rồi à?

- Vâng.

- Vậy thì đi thôi.

Tiêu Kỳ cất sách đi.

Mọi người đứng lên rời khỏi rừng cây, bay người lên lưng ngựa, phi nhanh ra khỏi rừng.

Sở Ly liếc mắt về sau lưng, hai hộ vệ vác cây đi theo sát phía sau, phi ngựa rất nhanh, nội lực của Tiên Thiên cao thủ liên miên không ngớt, có thể duy trì được rất lâu.

Đi tới chiều tối, bọn họ liền tìm một rừng cây để nghỉ ngơi, chuẩn bị qua đêm.

Sở Ly tới trước cây Ô Thanh, tay đặt lên trên cảm ứng một lượt, sức sống có vẻ yếu ớt, nó rất khó chăm sóc, rời khỏi nơi sinh sống của mình sẽ nhanh chóng chết đi.

Hắn chuyển linh khí thuần khiết của cây cối xung quanh tới bổ sung sức sống cho nó. Được Sở Ly bồi dưỡng linh khí, nó nhanh chóng mơn mởn, hồi phục lại tinh thần.

Tiêu Kỳ và Tô Như đi theo hắn, để hộ vệ bảo vệ hắn ở giữa, có sự uy hiếp của Đại Lôi Âm tự, họ không dám sơ suất, không để cho Đại Lôi Âm tự có cơ hội ra tay.

Nửa đêm, Sở Ly đột nhiên mở mắt, mở Đại Viên Kính Khí, toàn cảnh phạm vi ba dặm xuất hiện trong đầu, màn đêm cũng không thể cản trở Đại Viên Kính Trí của hắn.

Sở Ly huýt một tiếng sáo dài, vang dội, cả khu rừng đều bị đánh thức.

Sở Ly thét lên:

- Có người!

Hai hộ vệ trực đêm không ngủ, nghe thấy tiếng huýt sáo liền nhìn Sở Ly.

Sở Ly đưa tay chỉ:

- Hướng đó có người đang tới, tốc độ rất nhanh!

http://tieulun.hopto.org

Chỉ hai câu nói, đám đông hộ vệ đều tỉnh dậy, rút đao rút kiếm, thu nhỏ trận hình, bảo vệ ba người Sở Ly vào giữa, Tiêu Kỳ và Tô Như cũng tỉnh dậy, thần sắc bình tĩnh, các hộ vệ đều không hề hoảng loạn.

Sở Ly chỉ về hướng ngược lại:

- Bên đó cũng có một nhóm người!

- Hãy nghe hắn!

Tiêu Kỳ nói.

Các hộ vệ điều chỉnh đội hình, số người ở hai hướng kia đều tăng lên.

Tô Như hiếu kì nhìn Sở Ly.

Sở Ly nhíu mày:

- Trực giác, trực giác của ta trước giờ rất chuẩn!

Tô Như bĩu môi, liếc nhìn hắn, trực giác có chuẩn xác thế nào đi nữa cũng không thể bằng tận mắt nhìn thấy, nếu như hắn không chắc chắn thì đừng nói linh tinh.

Ánh trăng như suối nước trải xuống rừng cây.

Đối với mọi người ở đây, chỉ cần ánh sáng lọt qua kẽ lá là cũng đủ để nhìn rõ mọi thứ, hai hướng đông, tây đều có một nhóm người xuất hiện.

Hai nhóm người đều mặc quần áo dạ hành màu đen, trùm khăn đen bịt mặt, một nhóm thậm chí còn trùm cả đầu, chỉ để lộ ra những con mắt lóe sáng sắc bén.

Sở Ly nhìn qua là biết nhóm trùm cả đầu là hòa thượng – hòa thượng Đại Lôi Âm tự!

Hai nhóm người lại gần liền lập tức xông lên, không nói lời nào.

Các hộ vệ cũng không nói gì, ba nhóm người giống như câm lao vào hỗn chiến.

Bốn hộ vệ Thiên Ngoại Thiên đứng bên cạnh Tiêu Kỳ, không tham chiến, mười sáu cao thủ Tiên Thiên chia thành hai tốp, nghênh chiến hai nhóm người kia.

Sở Ly không biết thân phận của nhóm người còn lại, đệ tử của Đại Lôi Âm Tự tổng cộng có tám người, nhóm còn lại thì có hai mươi người, võ công cao cường.

Các hộ vệ bị áp chế, có thể bị phá bỏ phòng thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng các hộ vệ rất kiên nhẫn, vẫn chưa bị hạ gục, ngược lại vẫn duy trì phản công, họ phối hợp rất ăn ý, hỗ trợ, yểm hộ lẫn nhau, giúp đối phương giảm bớt áp lực.

Sở Ly đưa mắt nhìn bốn ông lão, họ không hề có ý hành động, dưới Đại Viên Kính Trí hắn biết họ tuyệt đối không tùy tiện ra tay, cho dù hộ vệ có thương vong, không uy hiếp tới tiểu thư sẽ không ra tay.

- Hự!

Một tiếng kêu vang lên, Sở Ly nhìn thấy hộ vệ họ Thường lúc trước nói đùa với Tô Như đang ôm ngực ngã xuống, tim trúng một kiếm.

Sở Ly sa sầm sắc mặt, mặc dù không phải đệ tử của Đại Lôi Âm tự, là nhóm người kia hạ sát thủ, nhưng không có hòa thượng Đại Lôi Âm tự, các

hộ vệ cũng không bị động như vậy, hắn không giết người nhưng người vì hắn mà chết.

Tay phải hắn đột ngột vung lên, một luồng hàn quang lóe sáng, một kẻ áo đen bịt mặt ôm cổ họng, ngã ngửa ra sau: "rầm" một tiếng ngã xuống đất.

Tay phải của Sở Ly vung ra liên tục, hàng loạt luồng hàn quang bay đi, mỗi luồng hàn quang lóe lên lại có một kẻ áo đen bịt mặt ngã xuống, chỉ trong chớp mắt đã hạ gục mười tên, tình thế lập tức thay đổi.

Chỉ trong bốn năm hơi thở, mười tên gục xuống, ánh mắt của đám người trong rừng đều đổ dồn về phía Sở Ly.

Tay phải Sở Ly cầm một lưỡi phi đao, lạnh lùng nhìn bọn chúng, ánh mắt lóe sáng, giống như một sát thần dưới ánh trăng, khiến lòng người khiếp đảm.

- Rút lui!

Có người khẽ nói, hai nhóm người rút lui như thủy triều, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi rừng cây.

Các hộ vệ vẫn giữ cảnh giác, một viên đan hoàn được nhét vào miệng hộ vệ họ Thường, ông ta lập tức ho mấy tiếng rồi ngồi dậy. Sở Ly mở tròn mắt, kinh ngạc nhìn Tô Như.

Hắn rõ ràng nhìn thấy tim hộ vệ họ Thường bị đâm, sau đó hắn mới chợt hiểu ra ngọn ngành.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sống Sót

Tô Như mím môi cười nói:

- Nhìn gì vậy?

Sở Ly chỉ tay qua bên kia.

Tô Như cười nói:

- Ngươi tưởng Thường thúc chết rồi sao?

Sở Ly gật đầu. Kiếm đâm trúng tim, chắc chắn chết, không có cách nào cứu chữa.

- Tim của Thường thúc nằm bên phải, bên trái bị đâm rất nhiều kiếm rồi!

Tô Như lắc đầu cười nói:

- Cứu mạng ông ấy rất nhiều lần rồi!

- Thực không ngờ…

Sở Ly bật cười.

Tô Như nói:

- Ta từng gặp hai người như vậy, không sao cả.

Tiêu Kỳ nhìn hắn:

- Là Xá Thân Tuyệt Mệnh đao sao?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Kỳ quan sát hắn thật kĩ, Xá Thân Tuyệt Mệnh Đao tập trung công lực toàn thân để ra đòn, uy lực rất đáng sợ, nhưng cách đánh được ăn cả ngã về không này rất nguy hiểm, vì thế không mấy người học.

Sở Ly có thể phóng đi mười đao, uy lực của mỗi đao đều mạnh như vậy chắc chắn là kích thích tiềm lực, tổn hao rất lớn.

Sở Ly cười nói:

- Cũng may mọi người không sao.

Một lão giả trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ khiến chúng sợ bỏ chạy hết rồi.

Sở Ly mỉm cười bối rối, dù sao cũng là họa do hắn dẫn tới, nếu như thật sự có người chết hắn sẽ áy náy suốt đời.

- Bọn chúng chắc là người của phủ Nhân Quốc Công.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi không cần áy náy.

Sở Ly nhìn Tô Như.

Tô Như nói:

- Phủ Nhân Quốc Công là kẻ thù của chúng ta, đặc biệt là tiểu thư Lục Ngọc Dung của phủ Nhân Quốc Công, là kẻ thù không đội trời chung với tiểu

thư, ả ta rất xấu xa!

- Phủ Nhân Quốc Công …

Sở Ly gật đầu, thầm than một tiếng, bản thân mình lại có thêm một kẻ thù nữa!

Tô Như nói:

- Chúng ta và Nhân Quốc Công Phủ là kẻ thù, gặp phải thì đừng khách sáo, gặp kẻ nào giết kẻ nấy!

- Hiểu rồi.

Sở Ly đáp lời, không thắc mắc gì thêm, giờ không phải lúc để hỏi.

Ăn cây nào rào cây ấy, thân là người của phủ Dật Quốc Công, chỉ có thể bảo vệ phủ Dật Quốc Công, bất luận đối phương có phải chính nghĩa hay không, muốn giết mình thì mình chỉ có thể giết đối phương, người của phủ Nhân Quốc Công cũng vậy, sẽ không nói chính tà với mình, gặp mình sẽ giết.

Các hộ vệ nhanh chóng thu dọn tàn cuộc, về tới bên Tiêu Kỳ, bẩm báo tổn thất, ba người bị thương nặng, bốn người bị thương nhẹ, những người khác đều không sao, chỉ để lại chín thanh kiếm, tất cả đều là thanh phong kiếm sắc bén.

Họ đưa kiếm cho Sở Ly, đây là chiến lợi phẩm của hắn, chỗ thanh phong kiếm này đều là vật bất phàm, một thanh có thể bán được một trăm lượng, giá trị là cả một căn nhà nhỏ.

Sở Ly vộ vàng từ chối, họ vất vả chiến đấu, mình sao có thể giữ lại những thứ này.

Một hộ vệ trung niên đẩy kiếm tới:

- Tiểu Sở, hôm nay nếu không nhờ có ngươi, bọn ta đều sẽ bị thương, đây là quy tắc, không phải bọn ta khách sáo với ngươi!

Tô Như nói:

- Đây là quy tắc, Sở Ly, ngươi đừng khách sáo, mọi người đều làm theo quy tắc cả!

- …Vậy được rồi, sau này mời mọi người uống rượu.

Sở Ly không từ chối nữa.

- Được, thế mới thoải mái!

Hộ vệ trung niên cười ha ha nói:

- Yên tâm, chầu rượu này chắc chắn không thể thiếu, mọi người sẽ mời ngươi!

Các hộ vệ cười ha ha, ánh mắt nhìn Sở Ly có phần lạ lẫm, nghĩ tới việc hắn vung tay một cái lấy đi mạng một người lại cảm thấy lạnh người, đúng là chó biết cắn người thì không kêu, ai ngờ được rằng hắn là người hung hãn tới vậy!

Tiêu Kỳ nói:

- Việc hôm nay không được truyền đi, đặc biệt là võ công của Sở Ly.

- Vâng…

Mọi người gật đầu, hiểu rằng muốn dùng Sở Ly làm kỳ binh, hắn không có tướng mạo luyện công, rất thích hợp làm kỳ binh.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ, Sở Ly có thể nhìn thấy trước kẻ địch, rất có thể là do tu luyện Phật pháp khiến ngũ quan nhanh nhạy hơn hẳn người thường, khi đi đường có hắn ở bên cạnh sẽ yên tâm nhiều.

Chặng đường tiếp theo đều rất thuận lợi, Đại Lôi Âm tự và phủ Nhân Quốc Công giống như sợ hãi chạy mất. Tới chập tối, họ về tới phủ Dật Quốc Công.

Sở Ly về thẳng tiểu viện ở Ngọc Kỳ đảo, Tuyết Lăng đã nấu xong một bàn thức ăn, bày rượu lên bàn, Sở Ly ăn uống no say, mấy ngày hôm nay nhạt mồm nhạt miệng ghê gớm.

Nửa đêm, Sở Ly luyện kiếm trong tiểu viện, ánh kiếm như ánh sét, hắn lục tìm trong đầu bộ Trục Quang Truy Ảnh Kiếm, muốn luyện thử xem có thể chống đỡ được lại khoái kiếm của Tiêu Kỳ hay không.

Khi thi triển, kiếm quang nhanh như sấm sét, tạo thành một màn chắn ánh sáng bao phủ lấy hắn. Hắn vừa luyện vừa lắc đầu, vẫn không đủ nhanh. Tuyết Lăng đứng nhìn bên cạnh, thầm động viên mình cần cố gắng tu luyện thêm nữa.

“Cốc cốc”, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Sở Ly thu kiếm, Tuyết Lăng đi mở cửa.

Tô Như xinh đẹp đứng dưới ánh trăng ở bên ngoài, nàng nhìn vào trong:

- Sở Ly đâu?

- Tổng quản.

Sở Ly xuất hiện, chắp tay.

Tô Như xua tay:

- Được rồi, đi theo ta!

Nàng quay người bước đi, Sở Ly và Tuyết Lăng liền đi theo, tới sâu trong rừng.

Trên lớp lá khô dầy có đặt hai cái cây, Sở Ly đưa mắt nhìn qua, cúi người vác một cây vào trong sân, Tô Như chỉ cây còn lại, nói với Tuyết Lăng:

- Trồng cây này ở đây.

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp lời.

Nàng cảm thấy tối nay ai nấy cũng rất kì lạ, nửa đêm nửa hôm lại đi trồng cây, nhưng tổng quản đã nói vậy thì chỉ có thể làm theo, nàng vào sân lấy dụng cụ, phát hiện Sở Ly đã trồng xong một cây, đang đứng lấp đất, Tô Như mặc kệ bùn đất, cũng lại gần giúp đỡ.

Sở Ly đứng thẳng lưng, phủi linh thổ trên tay, thở phào, tỏ vẻ hài lòng.

Tô Như cười nói:

- Có sống được không?

- Không vấn đề!

Sở Ly cười nói:

- Bây giờ đã đủ rồi, mai là có thể trồng cây Thiên Linh!

- Hi vọng cây Thiên Linh có thể sống được!

Tô Như cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cũng đã kiểm tra tài liệu về cây Thiên Linh, biết rằng nó rất khó sống, huống hồ Sở Ly chỉ có một cái rễ cây khô, sẽ càng khó hơn gấp bội, hi vọng rất mong manh.

Sở Ly mỉm cười:

- Tổng quản đợi tin tốt lành là được!

- Được thôi!

Tô Như xua tay đi về.

Tuyết Lăng trồng xong, tưới nước cho cây thì Sở Ly đã về phòng, Tuyết Lăng chu môi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tới giờ Tý rồi, nên luyện công thôi.

Nàng luyện trước nửa canh giờ Thái Âm Bát Thức, sau đó về phòng, ngồi trên giường vận Thái Âm quyết, nội lực cuồn cuộn, quét hết oán khí trong người, vì Thái Âm quyết, hắn có hành thế nào đi nữa, mình cũng chấp nhận!

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng thức dậy vội vàng đi nấu cơm, thấy Sở Ly đang ngồi im bên cạnh một cành cây khô, quan sát chăm chú. Nàng tự giác rón rén bước đi, không làm phiền tới hắn, nàng cần làm mấy món thật ngon để chiêu đãi hắn.

Sở Ly nhìn cành cây Thiên Linh, trong lòng vui mừng, thế giới này thật kì diệu, cây Thiên Linh vừa trồng xuống, khí lập tức kết nối với ba cây kia, hấp thụ linh khí của ba cây đó.

Linh khí của ba cây đó truyền vào trong cây Thiên Linh, chuyển hóa thành linh khí của cây Thiên Linh, nhanh chóng bồi dưỡng sức sống cho nó, hiệu quả gấp nhiều lần so với việc Sở Ly dùng linh khí bồi dưỡng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bí Mật Tuyệt Mật

Hắn cảm nhận kĩ lưỡng, cây Thiên Linh đang nhanh chóng phát triển, rễ cây từ từ mọc ra, lan ra xung quanh, cuối cùng sẽ kết nối với ba cây kia, đạt tới mức độ khí và rễ sẽ nối liền với nhau, tới khi đó tốc độ sinh trưởng sẽ nhanh hơn nữa.

Ba gốc cây trồng lần lượt ở ba góc đông nam, tây nam, góc sau cùng của sân, tạo thành một hình tam giác cân, cây Thiên Linh trồng ở chính giữa ba cây đó, khoảng cách mười hai mét.

Sở Ly cảm ứng cây Thiên Linh, để nó bắt rễ hoàn toàn chắc cần hai ngày, có khí của ba cây kia hỗ trợ, tốc độ sinh trưởng của nó vượt xa tưởng tượng, trong vòng mười ngày sẽ có thể nảy mầm. Giờ nhìn qua chỉ là một cành cây khô, không có hiện tượng của sự sống.

Tuyết Lăng dọn đồ ăn lên, thi thoảng lại đưa mắt nhìn cành cây khô này lắc đầu, không hiểu Sở Ly đang hì hục làm gì, trồng cây đã đành, đằng này cắm một cành cây khô trên mặt đất, sau đó nhìn ngắm nó như bảo bối, thật kì quặc.

Nàng dọn xong cơm bày lên bàn đá trong tiểu đình, tới bên Sở Ly nói:

- Công tử, có thể ăn cơm rồi!

Sở Ly xua tay.

Hắn đang cảm ứng cây Thiên Linh, đột nhiên phát hiện ra nó không chỉ

hấp thu khí của ba cây kia, đồng thời cũng tỏa ra một luồng khí, luồng khí này là linh khí cực kỳ thuần khiết, thuần khiết hơn bất cứ loại linh khí nào mà hắn từng gặp, lan tỏa trong không trung, từ từ tan đi.

Luồng khí này không giống với khí trong người nó, sau khi khí này tan ra, rơi xuống ba cây kia, hắn có thể cảm thấy sức sống của chúng càng thêm mãnh liệt.

Hắn đang say sưa, bỏ mặc thời gian.

Một lát sau, Tuyết Lăng nhìn về tiểu đình, nói khẽ:

- Công tử thức ăn sắp nguội rồi!

Sở Ly ngoái đầu trừng mắt nhìn nàng, Tuyết Lăng cũng nhìn hắn không chịu thua kém, đôi mắt to tròn không hề chớp.

- Ngươi…

Sở Ly thở dài, lắc đầu, đứng dậy phủi tay.

Tuyết Lăng vội vàng bưng thau nước tới, hắn rửa tay xong liền vào trong tiểu đình, ngồi xuống cầm đũa ngọc lên:

- Nếu như ngươi ngủ chưa đủ giấc, trưa có thể ngủ bù.

- Vâng.

Tuyết Lăng đổ thau nước đi, bước vào trong tiểu đình đứng yên bên cạnh hắn, trên người tỏa ra hương thơm mát lạnh.

Sở Ly gắp một miếng rau, đột nhiên nhấp một ngụm rượu, nghĩ tới luồng khí thuần khiết ban nãy, lại nghĩ tới linh khí của cây Thiên Linh thuần khiết hơn nội lực của mình rất nhiều, nếu dùng linh khí của nó tu luyện sẽ tốt hơn

nội lực của mình, thậm chí có thể dùng linh khí đó để thuần hóa nội lực bản thân. Nghĩ tới đây, hắn càng thêm vui vẻ, uống một hơi cạn chén bạch ngọc.

Tuyết Lăng nâng hũ rượu lên rót đầy.

- Ôi, gặp đúng bữa rồi!

Tô Như đẩy cửa bước vào, tà áo vàng đào tung bay trong gió, nàng uyển chuyển bước tới tiểu đình, đưa mắt nhìn bàn đá:

- Một bữa ăn thật thịnh soạn!

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản ăn cơm chưa?

- Vừa ăn xong thì vội tới đây để xem cây Thiên Linh.

Tô Như xua tay, tới bên cành cây Thiên Linh, cúi người ngắm nghía, nhíu mày nói:

- Sống không vậy?

- Đã sống rồi.

Sở Ly cười nói.

- Mai là có thể nhìn thấy được.

- Không vấn đề gì chứ?

Tô Như quan sát kĩ lưỡng, nhìn tới nhìn lui cũng vẫn là một cành cây khô, không có cảm giác nó đang sống.

Sở Ly đặt chén ngọc và đũa ngọc xuống, tới bên cạnh nàng ta, cười nói:

- Đâu có nhanh như vậy.

- Nói cũng đúng.

Tô Như bật cười, mình nóng vội quá rồi.

Cây Thiên Linh là việc quan trọng, nếu như sống thật sẽ tăng tốc độ trưởng thành cho linh dược, tiểu thư sẽ tu luyện nhanh hơn, điều này có liên quan tới địa vị của cả Ngọc Kỳ đảo.

Nàng đứng dậy tới bên tiểu đình, xua tay nói:

- Ngươi cứ ăn tiếp đi.

Tuyết Lăng bước tới hành lễ, Sở Ly về lại tiểu đình, ngồi xuống tiếp tục ăn uống:

- Tổng quản, ta có một việc không hiểu.

- Ngươi còn có gì không hiểu?

Tô Như cười nói.

Tuyết Lăng bước ra khỏi tiểu đình, trà nhanh chóng được bưng lên, Tô Như đón lấy nhấp một ngụm:

- Nói đi.

Sở Ly nói:

- Tiêu cô cô ít tuổi hay là tu vi thâm hậu nên nhìn trẻ như vậy?

- Cô cô của tiểu thư lớn hơn tiểu thư mười tuổi.

- Xem ra là do tu luyện thành công.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói, Tiêu Nguyệt Linh nhìn qua chạc tuổi Tiêu Kỳ, không chỉ giống về tướng mạo mà còn cả khí chất.

- Ừ, Tiêu cô cô là kì tài tu luyện, không thua kém tiểu thư.

- Không biết cô cô theo phái nào?

Tô Như liếc mắt nhìn hắn:

- Ngươi hỏi cái này làm gì?

- Ta biết Tiêu cô cô đạt cảnh giới Thiên Ngoại Thiên, nếu trong Quốc Công Phủ sẽ không thể đạt được, nhất định phải theo phái khác, đúng vậy không?

- Xem ra ngươi cũng biết về việc lịch luyện.

Tô Như gật đầu nói:

- Tuy nhiên cái này không thích hợp với Tiêu cô cô, nói chung đây là một bí mật tuyệt mật, ngươi không biết thì tốt hơn.

Sở Ly hiếu kỳ nhìn nàng ta.

Tô Như lắc đầu.

- Nếu đã là bí mật tuyệt mật thì không phải là lịch luyện, cũng không phải kì ngộ, …lẽ nào Tiêu cô cô từ nhỏ đã theo môn phái nào đó? Ít tuổi đã đạt tới cảnh giới tông sư Thiên Ngoại Thiên, nhất định là một danh môn đại phái, chắc là tứ đại tông phái, không thể nào là Đại Lôi Âm Tự và Kim Cang Tự, Thanh Lộc Nhai và Tử Vân Sơn, …đạo bào trên người Tiêu cô cô là Thanh Lộc Nhai sao?

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi thông minh đấy!

Sở Ly thấy nàng ta không phủ nhận, ngẫm nghĩ gật đầu.

Quốc Công Phủ là kẻ địch với các tông phái võ lâm, Quốc Công Phủ là lưỡi kiếm hoàng thất sử dụng để trấn áp tông phái võ lâm, nếu như cấu kết với nhau, hoàng thất chắc chắn sẽ nổi giận, Quốc Công Phủ sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Sở Ly nhíu mày:

- Nước cờ này…

Hắn lắc đầu, đây không phải là nước cờ hay, hoàng thất sao có thể không biết, Dật Quốc Công Phủ chắc chắn sẽ bị nghi kỵ, thậm chí bị hoàng thất phạt nặng.

- Đây cũng là một việc bất đắc dĩ.

Tô Như thở dài:

- Tính cách của Tiêu cô cô không giống với tiểu thư, từ nhỏ đã vô cùng độc lập, khi đó lão tổ tông lại rất chiều chuộng, không ai dám nói gì, cô cô trốn khỏi Quốc Công Phủ, hóa thân thành một người bình thường, kết quả là cơ duyên trùng hợp nên bái vào Thanh Lộc Nhai.

Truyện được dịch trực- t-iếp tại -iR-EAD

Sở Ly lắc đầu, việc làm này của Tiêu Nguyệt Linh không khác gì đem Quốc Công Phủ đặt lên lửa nướng.

- Lão tổ tông tuyên bố cô cô đã chết.

Tô Như thở dài:

- Khi đó việc này rất ồn ào, cô cô có rất nhiều người theo đuổi, bao gồm cả đệ đệ của Lục Quốc Công Phủ Nhân Quốc Công.

- Sau đó thì sao?

Tô Như nói:

- Cô cô vốn tên là Tiêu Minh Huệ, sau khi vào Thanh Lộc Nhai thì đổi tên thành Tiêu Nguyệt Linh, từ đó không sửa lại nữa, không tự nhận là người Quốc Công Phủ, nói rằng Tiêu Minh Huệ đã chết.

- Tiêu Minh Huệ…

Sở Ly ngẫm nghĩ một lát:

- Quận chủ của Nhân Quốc Công Phủ là Lục Ngọc Dung?

Lần trước bị Nhân Quốc Công Phủ thích sát, khi trở về hắn đã tìm hiểu một lượt về Nhân Quốc Công Phủ, được biết người sai người tập kích bọn họ rất có thể là Lục Ngọc Dung, quận chủ kiệt suất của Nhân Quốc Công Phủ, là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh.

Tô Như nói:

- Phụ thân của Lục Ngọc Dung không liên quan gì với cô cô cả.

Sở Ly bán tín bán nghi.

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Những việc này ngươi biết làm gì, chỉ có hại không có lợi.

Sở Ly mỉm cười, uống cạn chén bạch ngọc.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng lại bê hũ rượu giúp hắn rót đầy, sau đó đặt hũ rượu xuống đựng lặng yên phía sau hắn.

Tô Như thở dài:

- Phụ thân của Lục Ngọc Dung khi đó thường bế quan khổ luyện, ả ta được thúc thúc chăm sóc, kết quả thúc thúc của ả ta say mê cô cô, nghe nói cô cô đã chết nên buồn bã mà qua đời.

Sở Ly sững sờ.

- Khi đó hai Quốc Công Phủ vẫn chưa là kẻ thù của nhau, sau khi thúc thúc của Lục Ngọc Dung chết mới thành kẻ thù!

- Lục Ngọc Dung không đi giết Tiêu cô cô chứ?

Lục Ngọc Dung chỉ hận, không hành động, sau này tin cô cô còn sống bị tiết lộ, ả ta mới bắt đầu báo thù, cô cô là người thúc thúc của ả si mê, cũng là người bị hại, Lục Ngọc Dung cảm thấy tất cả đều là lỗi của phủ chúng ta, tuyên bố cô cô chết để qua mặt người đời, bo bo giữ mình.

- Nghĩ vậy cũng khó trách.

- Ôi… hai phủ trở thành kẻ thù của nhau, oán thù càng ngày càng sâu sắc.

Tô Như lắc đầu:

- Nhân Quốc Công Phủ dưới sự quản lý của ả ta càng ngày càng mạnh!...Giờ ngươi đã biết rồi, có cảm giác gì không?

Sở Ly lắc đầu, đúng là không còn gì để nói.

Hắn uống một hơi sau đó trầm ngâm nói:

- Việc của Tiêu cô cô hoàng thất có biết không:

- Nhân Quốc Công Phủ đã biết chuyện, hoàng thất lẽ nào không biết?

Tô Như bĩu môi:

- Vì thế phủ chúng ta mới bị lạnh nhạt, nếu không sao có thể bị Nhân Quốc Công Phủ đè đầu cưỡi cổ chứ!

- Mẫu thân của tiểu thư thì sao?

Sở Ly nói:

- Hình như cũng là đệ tử Thanh Lộc Nhai?

- Việc ngày ngươi cũng biết?

- Tiêu cô cô không phải xưng là sư muội sao?

- Đúng, phu nhân cũng là đệ tử Thanh Lộc Nhai.

Sở Ly lắc đầu cười khổ, hoàng thất không kiêng kị Dật Quốc Công Phủ thì còn kiêng kị ai?

- Đây cũng là điều trùng hợp.

Tô Như lắc đầu:

- Lão gia khi xưa giấu giếm thân phận hành tẩu võ lâm, gặp gỡ với phu nhân, trúng tiếng sét ái tình.

- Sau đó thì sao?

Sở Ly nhíu mày:

- Lẽ nào phu nhân vào phủ sao?

- Không có.

Tô Như rầu rĩ nói:

- Sau khi phu nhân biết thân phận của lão gia, chủ động rời đi, lúc đó phu nhân đã mang thai, khi sinh tiểu thư đã qua đời vì khó sinh, tiểu thư được đưa về phủ, do lão tổ tông một tay nuôi lớn.

Sở Ly thở dài, nghe tới đây hắn có thể đoán được cảnh ngộ của Tiêu Kỳ, rất có thể không được lòng phụ thân, lão tổ tông đã qua đời nhiều năm, nàng sống cũng không dễ dàng gì.

- Cũng may hai vị công tử và nhị tiểu thư quan hệ thân thiết với tiểu thư.

Tô Như mỉm cười:

- Tiểu thư cũng coi là may mắn.

- Đúng vậy…

Sở Ly gật đầu.

Quy tắc của thế giới này là con trưởng sẽ kế nghiệp, đại công tử sẽ kế thừa Quốc Công Phủ, tứ công tử cũng không có quyền kế thừa, đừng nói tới các tiểu thư, huống hồ bên trên còn có một nhị tiểu thư, Tiêu Kỳ là tam tiểu thư.

Mối quan hệ xã giao của hắn rất nhỏ hẹp, hiện tại chưa từng gặp đại công tử, tứ công tử và nhị tiểu thư, chỉ nghe qua những thông tin về họ, đại công tử Tiêu Thiết Ưng anh minh thần võ, quốc công bế quan tu luyện, mọi việc trong phủ đều do đại công tử cai quản, là chủ nhân của Quốc Công Phủ.

http://tieulun.hopto.org

Tứ công tử Tiêu Bạch Hạc tư chất cực tốt, không màng thế sự chỉ luyện võ công, nghe nói đã ra khỏi phủ đi ngao du, đệ tử Quốc Công Phủ đều sẽ vào võ lâm lịch luyện, muốn đối đầu với võ lâm thì phải hiểu võ lâm.

Nhị tiểu thư Tiêu Thi không biết võ công nhưng vô cùng xinh đẹp, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, đáng tiếc bình thường không rời khỏi Ngọc Thi đảo, cho dù có ra khỏi đảo cũng đeo mạng che mặt.

Tam tiểu thư Tiêu Kỳ thông minh hơn người, giúp đại công tử xử lý công việc trong phủ, là trở thủ đắc lực của hắn.

- Vậy võ công tiểu thư tu luyện không phải là võ học Thanh Lộc Nhai?

- Đương nhiên không phải!

Tô Như lắc đầu nói:

- Là thượng cổ kỳ học phu nhân bất ngờ có được, tuy nhiên tu luyện rất khó, nếu không phải có Tử Minh Hoa, tiểu thư còn phải khổ sở nhiều, có Tử Minh Hoa tu luyện cũng dễ dàng hơn!

Sở Ly ngẫm nghĩ gật đầu.

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi tò mò vậy không tốt đâu!

Sở Ly cười nói:

- Biết những việc này khi làm việc cũng thoải mái hơn, không biết gì, tư tưởng không thông suốt, làm gì cũng sẽ rất gò bó.

- Tốt nhất là chôn chặt trong bụng.

Tô Như quay đầu trừng mắt nhìn Tuyết Lăng, Tuyết Lăng vội vàng lùi một bước.

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư còn muốn trồng linh thảo gì nữa?

- Còn có mấy loại linh thảo nữa, đều rất khó trồng và lớn rất chậm.

Tô Như nói:

- Ta đang tìm kiếm hạt giống, mấy ngày nữa sẽ đưa tới!

Sở Ly gật đầu.

- Kim Cang Độ Ách Thần Công của ngươi luyện tới đâu rồi?

- Tiến triển khá chậm!

Sở Ly lắc đầu:

- Ta thấy cách tu luyện có vấn đề, cần sửa lại.

- Đừng vội, Kim Cang Độ Ách Thần Công cần luyện cả đời!

Tô Như đứng dậy xua tay, nói:

- Được rồi, ngươi không cần tiễn nữa, mau ăn cơm đi, nguội hết rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tụng Kinh

Sở Ly tiễn Tô Như ra ngoài cửa, sau khi về lại thấy cơm đã dọn hết, chỉ để lại hai món nguội nhắm rượu.

Tuyết Lăng đang hâm lại thức ăn. Sở Ly lắc đầu mỉm cười, Tuyết Lăng là một cô nương vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, nhưng làm việc gì cũng không thể chê trách, khiến người khác không biết nói gì, bản thân mình chỉ biết thích nghi.

Một lát sau, Tuyết Lăng bê lại thức ăn dọn lên bàn, hương thơm hấp dẫn.

Sở Ly đặt chén bạch ngọc xuống bắt đầu ăn cơm.

Vừa ăn trong lòng vừa nghĩ về Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Tuyết Lăng rửa bát đũa xong về lại bên cạnh hắn, Sở Ly đột nhiên lên tiếng:

- Tuyết Lăng, ngươi hiểu Phật pháp không?

- Không hiểu.

Tuyết Lăng lắc đầu.

- Có biết chữ không?

- Đương nhiên!

- Có thể tụng kinh không?

- …Chắc cũng tạm?

Tuyết Lăng gật đầu:

- Công tử, ta không tin Phật!

Từ khi phụ thân bị thích sát, nàng không còn tin vào Phật nữa, mẫu thân tin phật Pháp, trong nhà thờ phụng Phật Tổ, hàng ngày đều thắp hương niệm Phật.

Nàng không bao giờ để ý nên mặc kệ, Phật Tổ nếu thực sự thần thông quảng đại tới vậy đã không khiến cho một người tốt như phụ thân phải chết, thiện ác đều có quả, nhân quả báo ứng, căn bản là nói láo!

Sở Ly nói:

- Ngươi đi lấy một cuốn Kim Cang Kinh lại đây!

- …Vâng!

Tuyết Lăng không hiểu ý định của hắn, nhưng cũng không hỏi gì nhiều.

Hiện nay, thế giới này thịnh hành võ học, Phật gia cũng rất thịnh hành, áp đảo hẳn Đạo gia, Thanh Lộc Nhai võ học huyền diệu khó đoán, nhưng uy danh của Đại Lôi Âm Tự thì lớn hơn.

Phật gia hưng thịnh, tín đồ phật giáo rất đông, kiếm một cuốn Kim Cang Kinh rất dễ dàng, nàng rời khỏi tiểu viện, chỉ đi một vòng Ngọc Kỳ đảo là có thể lấy được một cuốn kinh trở về.

Nàng tới tiểu đình, hai tay dâng lên.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đón lấy nhìn qua một lượt, gật đầu, đây chính là một cuốn Kim Cang Kinh vô cùng bình thường, hắn đưa lại cho Tuyết Linh:

- Ngươi cầm lấy, đọc thử ta nghe!

Tuyết Lăng nhìn hắn, đón lấy cuốn Kim Cang Kinh, bắt đầu đọc.

- Nếu như ta nghe thấy…

Sở Ly lẳng lặng lắng nghe, nàng đọc rất lưu loát, tốc độ không nhanh không chậm, giọng đọc trong trẻo dễ nghe, nghe nàng đọc cũng là một loại hưởng thụ.

Nàng đọc xong một lượt, Sở ly mỉm cười, nói:

- Tốt lắm!

Tuyết Lăng nhìn hắn không hiểu, không biết hắn đang có ý định gì.

- Tuyết Lăng, đợi một lát khi ta luyện công, ngươi đứng bên đọc kinh Phật giúp ta.

- Sẽ không làm phiền công tử luyện công chứ?

- Ngươi chỉ cần đọc là được!

Tuyết Lăng khẽ gật đầu.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi đi chuẩn bị một ít linh thảo mát họng, hãm thành trà, tránh lát nữa cổ họng lại khó chịu.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Linh đứng dậy đi tìm linh thảo mát họng.

Nửa giờ sau nàng quay về, cầm một túi linh thảo, sau đó bắt đầu hãm trà, hãm xong thì cho thêm linh thảo vào:

- Công tử, bắt đầu chưa?

- Bắt đầu thôi!

Sở Ly nói.

Hắn bước ra khỏi tiểu đình, tới dưới bậc thềm bắt đầu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, đánh một lượt bảy mươi hai động tác, Tuyết Lăng đứng một bên niệm kinh phật, giọng đọc ôn hòa, ung dung, không nhanh không chậm, vừa vặn thích hợp.

Trước đây nàng chưa từng đọc kinh Phật, nhưng từng nghe ở chỗ mẫu thân, khi đọc cũng rất ra dáng.

Nàng không vội vàng, nóng nảy, vì không phải vấn đề đọc mấy lần, nàng biết hắn một khi luyện sẽ luyện cả nửa ngày, cần đọc nửa ngày, vì thế không cần vội, từ từ đọc là được.

Nàng vừa đọc vừa ghi nhớ, cứ nhìn mãi vào sách mắt cũng sẽ rất khó chịu, để giảm bớt mệt mỏi, tốt nhất nên đọc thuộc luôn, đỡ tốn công tốn sức.

Kinh Phật vây quanh, tâm kính của Sở Ly cũng có thay đổi, giống như đặt chân vào đạo tràng, tâm tưởng trầm lắng, kết hợp với Kim Cang Kinh, không có người khác, không có bản thân, không có chúng sinh, tinh thần thoát khỏi thân xác, hoàn toàn dung hợp vào trong kinh ý của Kim Cang Kinh.

Không có quan niệm thời gian, không có ràng buộc không gian, tự do tự tại, tất cả đều trống trơn, mọi thứ trên trần thế đều rơi rụng, bụi trần biến mất,

chỉ còn lại một điểm linh muội bất diệt, tiến hành luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công theo tiềm thức.

Đợi khi hắn bừng tỉnh thì thấy Tuyết Lăng đang lặng lẽ nhìn hắn, đã dừng đọc Kinh Cang Kinh.

- Sao vậy?

Sở Ly nhìn sắc mặt kinh ngạc của nàng ta.

Tuyết Lăng chỉ tay lên trời:

- Công tử hãy nhìn trời.

Sở Ly đưa mắt nhìn, mặt trời đã lặn xuống phía tây, ráng chiều bao phủ, đã tới lúc lên đèn, bản thân mình vừa thất thần một ngày đã trôi qua.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử luyện công, nô tì không dám làm phiền.

Sở Ly gật đầu:

- Ngươi làm rất đúng.

Toàn thân hắn dồi dào tinh lực, không hề có cảm giác mệt mỏi, ngược lại càng thêm sung sức, giống như một quyền có thể đánh tung trời, tiến độ tu luyện của hôm nay cực nhanh, nhanh hơn hắn những ngày trước, xem ra hắn đã tìm ra đúng phương pháp.

Phật pháp kết hợp với võ công, tinh thần tách rời khỏi cơ thể, tinh thần và Phật pháp kết hợp, thân thể tu luyện Độ Ách Kim Cang Thần Công, không biết đệ tử Đại Lôi Âm Tự có luyện như vậy không, tuy nhiên việc này cần tinh thần mạnh mẽ, thông hiểu tinh túy của Phật pháp, lại còn cần phải có

công phu định thiền tinh thâm, rất hiếm người có thể đạt được.

T-ruyện đư-ợc biên t-ập tại iread.v-n

Tuyết Lăng vội vàng nói:

- Công tử, để nô tỳ hâm lại thức ăn!

Nàng vội vàng chạy đi, hâm lại chỗ thức ăn trong bếp, trong đầu không ngừng xuất hiện cảnh tượng khi hắn luyện công, rất kỳ lạ, giống như tinh thần thoát khỏi thể xác, biến mất khỏi thế giới này, chỉ để lại một cái xác không hồn.

Sở Ly đã đói meo, ăn hết veo mười món ăn, uống một hũ rượu, sau đó thở dài một hơi.

- Công tử, mai có tiếp tục không?

Tuyết Lăng đặt hũ rượu xuống nói.

- Tối tiếp tục, cổ họng ngươi không sao chứ?

- Không sao!

Tuyết Lăng nói.

Linh dược nàng hãm rất có tác dụng, làm mát hóng, kèm thêm nàng có giữ sức, vì thế không quá mệt mỏi.

Sở Ly quan sát nàng ta, mặc dù có chút oán giận nhưng vẫn đồng ý không chần chừ, thái độ không tồi.

Hắn lại cảm nhận một lượt cây Thiên Linh, nó vẫn còn rất yếu ớt, không thể dùng linh khí của nó được, đợi qua ngày mốt, dùng linh khí của cây Thiên

Linh để luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, thử xem hiệu quả thế nào.

Sở Ly ăn tối xong liền đi dạo một lát, sau đó tiếp tục luyện công.

Tuyết Lăng bắt đầu tụng kinh, nàng đã thuộc lòng, giọng đọc trong trẻo, dễ nghe, không nhanh không chậm.

Sở Ly nhanh chóng vào định cảnh, kết hợp với Kim Cang Kinh, chỉ có một điểm linh muội chỉ huy cơ thể tuy luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Tuyết Lăng thấy ánh mắt hắn dần trở lên vô hồn, biết hắn lại đi vào cảnh giới tinh thần, trong tình trạng này vẫn có thể tu luyện, thật thần kỳ.

Nàng đột nhiên có hứng thú với Kim Cang Kinh, trước đây không có Kim Cang Kinh hắn không như vậy, sau khi tụng Kim Cang Kinh, rõ ràng là do Kim Cang Kinh nên mới thế, lẽ nào Kim Cang Kinh có năng lực đặc biệt nào đó?

Nghĩ tới đây nàng lại lắc đầu, mẫu thân tụng nửa đời Kim Cang Kinh, cũng không phát hiện ra có thần thông gì, thậm chí tính cách cũng không thay đổi, vẫn thích càm ràm.

Nàng mặc dù thấy rằng đọc hay không đọc cũng vậy, Sở Ly chắc cũng không nghe thấy nhưng không lười biếng, vẫn tiếp tục đọc không ngừng.

Trăng tròn sáng tỏ, tỏa ra ánh sáng bạc dịu nhẹ như nhung lụa.

Trong tiểu đình không thắp đèn, ánh trăng cũng đủ giúp nhìn rõ ràng.

Dưới ánh trăng, trên người Sở Ly ẩn hiện kim quang, vô cùng kì dị, đặc biệt là hai tay kim quang càng mạnh, tu luyện một hồi rất hao tổn tinh thần, Kim Cang Độ Ách Thần Công khi tu luyện không chỉ tiêu hao nội lực mà còn hao tổn tinh khi.

Tuyết Lăng làm một bàn thức ăn, nàng từ chối lời khuyên nhủ của Sở Ly, không ngồi xuống ăn cùng.

Sở Ly cũng không khách sáo, ăn hết những món ăn trên bàn.

Tuyết Lăng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bước ra khỏi tiểu đình bắt đầu luyện Thái Âm Bát Thức.

Sở Ly quan sát một hồi, lắc đầu:

- Tuyết Lăng, ngươi vẫn chưa đủ mềm mại.

Tuyết Lăng dừng lại, đưa mắt nhìn hắn.

Nàng cảm thấy mình đã đủ mềm mại rồi, mềm mại như trẻ sơ sinh, không dùng một chút sức lực nào cả, hơn nữa thành quả tu luyện cũng rất tốt, luyện xong Thái Âm Bát Thức rồi luyện Thái Âm Quyết, nội lực cuồn cuộn, tiến bộ nhanh gấp nhiều lần.

Sở Ly nói:

- Đi đọc một ít Đạo kinh, sẽ có hữu ích.

- Vâng.

Tuyết Lăng gật đầu.

Sở Ly nghĩ một chút, đứng dậy nói:

- Được rồi, ta sẽ giúp ngươi thêm chút nữa.

Hắn lấy thanh trường kiếm trên cây cột sơn đỏ trong tiểu đình, rút kiếm khỏi bao, đặt kiếm xuống, cầm bao kiếm tới trước mặt Tuyết Lăng:

- Bắt đầu luyện thôi.

Tuyết Lăng nhìn bao kiếm, luyện lại từ đầu.

“Bốp!”, Sở Ly bất ngờ giơ tay lên, bao kiếm đập vào eo nàng ta, kêu lên một tiếng.

Tuyết Lăng “Á” một tiếng, một luồng khí nóng vô cùng truyền từ eo đi, cả người giống như ngâm trong nước nóng, lập tức thả lỏng, toàn bộ động tác đều biến đổi.

Sở Ly nói:

- Hãy nhớ cảm giác này!

Tuyết Lăng đỏ mặt, cảm giác vừa rồi rất kì lạ, nàng vội vàng lấy tinh thần, cố gắng nắm bắt cảm giác đó.

Sở Ly lắc đầu:

- Đừng quá chú tâm, thói quen của ngươi không ổn, việc gì cũng quá dốc tâm sức, cần thuận theo tự nhiên, quá chú tâm sẽ căng thẳng, thế là hỏng hết!

Hắn vừa nói vừa ra tay, bao kiếm đánh vào vai nàng, động tác của Tuyết Lăng mềm mại hẳn, lại một luồng khí nóng truyền vào trong người. Nàng có chút cảm giác, động tác chậm chập, không dùng bất cứ sức lực nào.

Sở Ly lại gõ vào mông nàng, vị trí xương cụt.

Lập tức mặt nàng đỏ bừng, cố kìm nén không xì hơi, vì có một luồng khí nóng xuyên suốt toàn thân, khiến nàng muốn bài tiết khí độc, nhưng việc đó quá khiếm nhã nên cố kìm chế, mặt nàng đỏ bừng, thẹn thùng, vô cùng kiều diễm.

Sở Ly cười thầm, không nói gì, cầm bao kiếm về tiểu đình, sau đó về phòng:

- Ngươi từ từ luyện, ta đi ngủ đây!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Dùng Gậy Đánh

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tuyết Lăng thức dậy, thấy trời đã sáng tỏ, liền vội vàng xuống giường, khi đẩy cửa bước vào tiểu viện đã thấy Sở Ly đang luyện kiếm trong sân.

Kiếm thế của hắn như sấm chớp, cực kỳ nhanh, nhưng lại rất lặng lẽ, nhẹ nhàng, không hề có tiếng vun vút trong không khí, giống như đang đánh lén, rất khó phòng thủ.

Nàng ta nhìn Sở Ly có chút ngại ngùng, mặt ửng đỏ, vội vàng chui vào trong bếp. Đêm qua nàng tu luyện Thái Âm quyết nhanh hơn, hiệu quả của Thái Âm Bát Thức cũng mạnh hơn hẳn, sự chỉ điểm của thầy giỏi là vô cùng quan trọng, nàng chỉ cầm bao kiếm đập ba cái, hiệu quả của Thái Âm Bát Thức dường như mạnh hơn gấp đôi, khác hẳn một trời một vực so với khi trước.

Sở Ly thấy nàng ta cúi đầu vội vã vào bếp, kiếm thế không ngừng, trong lòng cười thầm.

Cửa tiểu viện mở ra, Tô Như mặc áo vàng đào uyển chuyển bước tới, quan sát kiếm pháp của hắn, cười nói:

- Kiếm nhanh quá, sắp sánh kịp tiểu thư rồi!

Kiếm thế của Sở Ly vẫn không dừng lại, hắn cười nói:

- Đúng vậy, kiếm của tiểu thư nhanh hơn nhiều, ta còn kém xa!

Không phải hắn khiêm nhường, hắn luyện khoái kiếm mới phát hiện ra, sau khi đạt tới một tốc độ nhất định, muốn nhanh hơn chút nữa khó như lên trời, nhanh thế nào đi nữa cũng không thể bằng Tiêu Kỳ.

- Đương nhiên rồi!

Tô Như cười nói:

- Kiếm kinh tiểu thư luyện rất huyền bí, ngươi nhìn thấy là Thái Thượng Huệ Kiếm, nhanh chỉ là một mặt, điểm huyền diệu khác ngươi không nhận ra, kiếm pháp thông thường đối với tiểu thư căn bản vô dụng.

- Thái Thượng Huệ Kiếm…

Sở Ly đột ngột thu kiếm, kiếm quang khắp trời lập tức biến mất, hắn về lại tiểu đình tra kiếm vào lại bao, treo lên cột:

- Ý nghĩa lấy từ "Huệ Kiếm trảm tơ tình" có đúng không?

- Đúng vậy.

Tô Như mỉm cười nói:

- Thái Thượng Huệ Kiếm đối phó với những sơ hở trong tâm linh, vượt hơn so với kiếm pháp, ôi… nói thẳng ra là không đích thân trải nghiệm thì cũng vô dụng.

Sở Ly ngẫm nghĩ.

- Cây Thiên Linh hôm nay chắc sống rồi chứ?

Tô Như hỏi.

Nàng ta còn chưa kịp ăn cơm đã vội tới đây xem. Nói xong nàng liền tới

chỗ cây Thiên Linh quan sát cẩn thận.

Sở Ly giơ tay đào lớp đất mềm, để lộ phần dưới cành khô, chỉ vào mầm non mảnh như sợi tóc:

- Nhìn thấy rồi chứ?

Đó là một chiếc mầm xanh non căng tràn sức sống. Tô Như mở tròn mắt, vui mừng cười nói:

- Đúng là sống rồi!

Sở Ly cười nói:

- Chúc mừng!

- Ôi… đáng tiếc, việc này không thể giúp ngươi tăng phẩm.

Tô Như lắc đầu thở than:

- Tiểu thư sẽ tìm cơ hội bù đắp cho ngươi!

Sở Ly xua tay, cười nói:

- Tiếp tục tăng phẩm sẽ gây sự chú ý của người khác.

Lục phẩm đã giúp hắn trở thành lục phẩm trẻ tuổi nhất rồi, nếu tiếp tục tăng cao hơn nữa sẽ khiến người khác để ý. Hắn hiểu, bộ công pháp Tiêu Nguyệt Linh tặng chính là bù đắp của tiểu thư, nói thế nào đi nữa Kim Cang Độ Ách Thần Công cũng là tuyệt học đỉnh cấp của Đại Lôi Âm Tự, giá trị không gì sánh bằng. Công lao mà hắn lập được còn xa mới đạt tới giá trị của Kim Cang Độ Ách Thần Công, trồng sống cây Thiên Linh, rồi bồi dưỡng thêm mấy loại linh dược nữa may ra mới sánh được.

- Có thể nghĩ vậy là tốt nhất.

Tô Như gật đầu:

- Yên tâm đi, tiểu thư sẽ không bạc đãi ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Có thể gánh vác những nỗi lo cùng tiểu thư ta đã rất vui rồi.

Tô Như liếc hắn:

- Bớt nịnh bợ đi!

Nàng biết được tính cách của Sở Ly không phải là người vô tư cống hiến, hắn có dã tâm của mình, những người thông minh tuyệt đỉnh như hắn không thể nào không có dã tâm, tiểu thư thông minh, sắc sảo, không sợ người có dã tâm.

Sở Ly nói:

- Hạt giống linh thảo đã tìm được chưa? Có thể trồng rồi!

- Đợi thêm hai ngày nữa.

Tô Như nói, xua bàn tay bé nhỏ:

- Ta đi chuẩn bị đây, sẽ cố gắng nhanh chóng thu xếp!

Sau khi Tô Như rời đi, Sở Ly tiếp tục luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, Tuyết Lăng tụng kinh, hắn thử chuyển động linh khí của cây Thiên Linh, nó đã sống, linh khí có thể dùng.

Một khi luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, Khô Vinh kinh sẽ tự động

vận chuyển, linh khí của cây Thiên Linh sẽ cuồn cuộn đổ về.

Linh khí vô cùng thuần khiết, sau khi truyền vào trong người sẽ vận chuyển men theo lộ tuyến của Kim Cang Độ Ách Thần Công, cơ thịt nhanh chóng cảm nhận được, nếu như linh khí trước đây hắn nhận được giống như nước, vậy thì linh khí của cây Thiên Linh giống như thủy ngân.

Luyện nửa buổi, Sở Ly cảm thấy đã đạt tới cực hạn, cơ thịt gồng lên tê dại, không thể tiếp tục luyện thêm, nếu không sẽ chỉ có hại mà không có lợi.

Hắn dừng lại, chú tâm suy nghĩ.

Thiên phú của mình không đủ, độ dẻo dai của cơ bắp không đủ, không thể đáp ứng yêu cầu của Kim Cang Độ Ách Thần Công, cần kéo dài thời gian tu luyện, tăng cường cơ bắp trước. Hắn lục tìm trong đầu một lượt, tìm được một phương thuốc cổ, là một bài thuốc cổ dùng để tắm.

Phương thuốc này rất linh nghiệm, nhưng Nhân Linh thảo rất khó tìm nên dần dần bị thất truyền, một vị linh thảo quan trọng nhất chính là Huyền Ly thảo, phát triển rất chậm, lại khó trồng, huống hồ nó không phải là linh thảo, dường như không có giá trị làm thuốc, nhưng phương thuốc cổ này thì không thể thiếu nó.

- Tuyết Lăng, ta viết một đơn thuốc, ngươi tới chỗ tổng quản bốc thuốc nhé.

Sở Ly thu công, tới đại sảnh, ngồi trước cái bàn màu tím sẫm. Tuyết Lăng giúp hắn mài mực, Sở Ly cầm bút viết một phương thuốc, giao cho Tuyết Lăng:

- Nếu như không có Huyền Ly thảo, thử hỏi tổng quản xem có thể tìm được không, nếu không được thì tìm hạt giống của nó.

Hắn lại lấy thêm một tờ giấy nữa, vẽ khắc họa hình dáng loại linh dược này, rõ nét giống y như thật.

Tuyết Lăng gật đầu đồng ý, cầm tờ giấy lên khẽ thổi vài hơi, đợi tới khi khô mực mới mang đi.

Nửa canh giờ sau, Tuyết Lăng xách một chiếc túi về:

- Công tử, trong kho không có Huyền Ly thảo, cũng không có hạt giống, tổng quản nói sẽ nghĩ cách tìm.

Sở Ly gật đầu.

Thiếu Huyền Linh thảo, những linh dược này cũng không có tác dụng gì, linh dược trong phương thuốc này không đắt tiền, đều là linh dược cửu phẩm, có thể dùng được. Sở Ly ngồi trong tiểu đình suy nghĩ một lát, hắn đứng dậy lấy chiếc gậy gỗ ở góc tường:

- Tuyết Lăng, ngươi dùng cái này đánh ta.

- Sao cơ…?

Tuyết Lăng nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Có cơ hội xả giận, đừng bỏ lỡ!

- Đâu có!

Tuyết Lăng ngại ngùng nói:

- Tại sao lại đánh công tử?

http://tieulun.hopto.org

- Luyện công.

Sở Ly trả lời.

- Đánh mạnh cỡ nào?

Tuyết Lăng cầm lấy gậy gỗ. Cây gậy to bằng cánh tay đứa trẻ sơ sinh cầm trong tay nặng trình trịch, đây là gậy gỗ tùng, không rắn chắc lắm nhưng cho dù có không rắn chắc đánh lên người cũng rất đau.

- Tạm dùng một nửa lực.

Sở Ly nói:

- Thử xong rồi tính, đánh đi!

- Ta đánh nhé?

Tuyết Lăng giơ gậy lên.

- Đừng nói nhiều, mau lên!

Sở Ly bày thế thứ nhất:

- Sau lưng.

- Bốp!

Một gậy đánh mạnh xuống lưng hắn, phát ra một tiếng chắc nịch.

Sở Ly cảm nhận được cảm giác gậy đánh trên cơ bắp, gật đầu:

- Rất tốt, mạnh thêm chút nữa!

- Bốp!

http://tieulun.hopto.org

- Được, mạnh thêm chút nữa!

- Bốp!

- Mạnh hơn!

- Bốp!

- Mạnh hơn!

- Công tử, ta đã dùng hết sức rồi!

- Được rồi cứ như vậy, đánh đi!

- Bốp, bốp, bốp…

Tuyết Lăng đánh liên tục hơn hai mươi gậy, gậy nào cũng dùng toàn lực, bao nhiêu bực bội trong những ngày này đều tan biến, khóe miệng khẽ mỉm cười.

- Rắc!

Gậy gãy đôi.

Tuyết Lăng nhìn khúc gậy gãy, lắc đầu, lúc này nàng ta muốn thở dốc, cây gậy gỗ tùng này rắn chắc hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Sở Ly hơi khẽ nhắm mắt, dùng Đại Viên Kính Trí quan sát, cơ thịt bị đánh, nội lực của Kim Cang Độ Ách Thần Công phản ngược trở lại, vận chuyển nhanh hơn, hiệu suất nhanh hơn so với tu luyện bình thường, hiệu quả không tồi.

- Đi lấy thêm mấy cây gậy nữa lại đây.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng chậm rãi rời khỏi tiểu viện, khi trở về, nàng ôm một bó gậy gỗ, tổng cộng mười cây, gồm các loại gỗ khác nhau, tất cả đều to bằng cánh tay trẻ sơ sinh.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Xuất Quan

Mười cây gậy gỗ trong một ngày đều gãy hết. Mười cây gậy có cây cứng chắc, có cây mềm, tất cả đều không thoát khỏi số phận gãy nát.

Tuyết Lăng mệt mỏi rã rời, khi nấu cơm tay vẫn còn run rẩy, khi bưng cơm lên, bát đũa như thể sẽ rơi vỡ bất cứ lúc nào, rót rượu cho hắn cũng thấy đuối sức.

Sở Ly tinh thần sảng khoái, tu luyện một ngày bằng cả ba ngày, xem ra tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công cần có ngoại lực hỗ trợ. Trong đó có một điểm khó chính là duy trì tâm cảnh.

Khi bị đánh có thể chuyên tâm chú ý cảm giác của cơ bắp, tâm cảnh chìm đắm trong kinh Phật mới có thể thực sự tu luyện, tâm cảnh không ổn định thì chỉ có thể làm hỏng chuyện. Luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công không cho phép có tâm khí không thuận, nếu sinh ra tâm hỏa, công lực sẽ không thuần, càng luyện càng hỏng.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Sở Ly ăn cơm xong liền đi dạo trong tiểu đình, hắn dặn dò Tuyết Lăng kiếm lấy một ít gậy gỗ, tới bãi luyện võ để lấy gậy gỗ rắn chắc hơn, đừng hơi một tí là phải đổi gậy.

Tuyết Lăng rầu rĩ nhìn hắn:

- Công tử, tay của ta không còn chút sức lực nào nữa rồi!

Sở Ly nhìn đôi bàn tay nàng ta, Tuyết Lăng chìa tay ra, trắng ngần không

tì vết, mịn màng, sạch sẽ, đó là một đôi tay ngọc ngà rất đẹp, không hề nhìn ra vết tích từng làm việc nặng.

Sở Ly chắp thẳng đứng hai bàn tay, ra hiệu Tuyết Lăng đặt tay nàng ta vào. Tuyết Lăng do dự nhìn hắn, sau đó chạm tay mình vào.

Lòng bàn tay của hai người chạm vào nhau, nàng chỉ cảm thấy một luồng khí nóng ào ạt bao phủ hai tay mình, truyền từ cổ tay, cánh tay, bắp tay, vai, tới ngực rồi lan xuống dưới, tới tận lòng bàn chân, toàn thân được hơi nóng thẩm thấu, rất thoải mái, dễ chịu.

Sở Ly thu hai bàn tay lại:

- Cảm thấy thế nào?

Tuyết Lăng kinh ngạc vung tay:

- Đây là võ công gì vậy?

Nàng chỉ thấy mình giống như đang tắm nước nóng, toàn thân mệt mỏi tan biến, cảm giác đau nhức trong cơ cũng biến mất, sức lực lại dồi dào.

- Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Sở Ly nói.

- Cần nữa không?

- Thần kỳ thật!

Tuyết Lăng khen ngợi.

Nàng chèo con thuyền nhỏ rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, tới Diễn Võ điện lấy hai mươi cây gậy rắn chắc, tất cả đều to bằng cổ tay, bề mặt bóng mịn. Sở Ly

rất hài lòng, chỗ gậy này rắn chắc hơn nhiều. Hắn tiếp tục luyện một buổi sáng trong khi vẫn dùng gậy gỗ đánh như vậy.

Tuyết Lăng mồ hôi nhễ nhại, nàng có Thái Âm quyết hộ thể, nhưng vung gậy gỗ để đánh là dùng thể lực, con gái bẩm sinh thể lực đã yếu, có thể kiên trì cả buổi sáng đã là rất lợi hại rồi.

Có ba cây gậy gỗ bị gãy, lần này nàng đã biết phương pháp, một gậy đánh ba cái xong lập tức thay một gậy khác, để nó nghỉ ngơi, quả nhiên dùng bền hơn hẳn, cho dù như vậy cũng gãy mất ba cây, quần áo của Sở Ly thì rách mất một bộ.

Trước tiên là lưng sau đó là ngực, rồi đổi tới hai chân, tay, toàn thân chỉ chừa mỗi đầu.

Sáng sớm ngày thứ ba, Sở Ly ăn sáng xong, vừa mới bắt đầu luyện công, Tô Như liền đi tới, mang theo hạt giống Huyền Ly thảo.

Hôm nay Tô Như mặc một chiếc áo màu xanh ngọc, vô cùng khoan thai, nhẹ nhàng.

Sau khi Tô Như bước vào liền xua tay, ra hiệu họ tiếp tục, còn nàng thì đứng một bên quan sát.

Tuyết Lăng vung gậy gỗ đánh xuống lưng Sở Ly: “Bốp, bốp” rất có tiết tấu.

Sở Ly chậm rãi luyện bảy mươi hai thức, không bị gậy gỗ làm ảnh hưởng, hắn vẫn lặng lẽ chuyên tâm, khiến Tô Như vô cùng kinh ngạc.

- Cái này do ngươi nghĩ ra sao?

Tô Như lắc đầu cười nói:

- Nó đâu phải là võ công ngoại môn có thể luyện bừa bãi, cách này của ngươi có ổn không thế?

Sở Ly nói:

- Trước mắt thấy khá có tác dụng!

- Được thôi, tùy ngươi.

Tô Như bước tới tiểu đình, đặt mấy túi vải lên bàn, lên tiếng hỏi:

- Ngươi cần hạt giống Huyền Ly thảo làm gì? Còn cả những linh dược này nữa, ngươi đâu biết luyện đan!...Ngoài hạt giống Huyền Ly thảo ra, còn có năm loại linh thảo, ngươi xem có thể trồng được không?

Sở Ly vừa luyện công vừa nói ý tưởng của mình.

Tô Như chợt hiểu ra:

- Muốn tắm thuốc sao, tiểu thư có một phương thuốc đấy, ngươi có thể thử xem sao.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Phương thuốc của tiểu thư nhất định rất đắt giá, ta không dùng được.

- Đúng là rất đắt.

Tô Như gật đầu, tất cả đều là linh dược quý hiếm, người thường không thể dùng được:

- Tuy nhiên ngươi là phú ông, có thể dùng!

Sở Ly nói:

- Ta thử trước phương thuốc này đã.

- Được, dù sao cũng không đắt, chỉ có Huyền Ly thảo là khó tìm, ngươi tự trồng là được.

Nàng tới bên cây Thiên Linh, ngồi xuống quan sát, nhìn thấy mầm non liền mỉm cười:

- Khi nào nó có thể lớn lên đây?

- Một năm là được.

Sở Ly nói:

- Có ba cây kia hỗ trợ, nó sẽ lớn rất nhanh.

- Rất muốn nhìn xem nó lớn lên trông sẽ như thế nào.

Tô Như cười nói:

- Đúng rồi, báo cho ngươi một tin tốt lành, Trác Phi Dương xuất quan rồi!

Sở Ly bật cười:

- Tổng quản, đây đâu phải tin tốt lành gì!

- Ngươi cũng nên có chút việc rồi!

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Coi cuộc sống của ngươi mới yên bình làm sao, nhàn tản hết chịu nổi, lại có mĩ nữ hầu hạ!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Hắn đạt tới Tiên Thiên rồi sao?

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Hắn đúng là một kỳ tài võ học!

Ánh sáng ban mai rạng rỡ, giống như tâm trạng của Trác Phi Dương vậy.

Hắn mặc một chiếc áo xanh đứng ở mũi thuyền, đón gió hồ thổi tới, cảm giác mát lạnh, sảng khoái.

Lần này hắn bế quan, thành quả thu được rất khả quan, một bước tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Điều này khiến chính hắn cũng phải giật mình, không ngờ thiên phú của mình lại tốt tới vậy, vận số của mình lại đỏ tới thế, có thể cải tử hoàn sinh khi sự tự tin bị đánh tan tác, tiến bộ vượt bậc so với trước đây.

Nhớ tới cảnh tượng ra tay với Sở Ly, hắn lại cố kìm nén không vội xuất quan, sau đó còn luyện được một môn tuyệt học - Nhiên Huyết Phần Thân Quyết, là bí thuật kích thích tiềm lực đỉnh cao, một khi thi triển bí thuật này, sẽ thiêu đốt hết công lực toàn thân, chia thành ba lần thi triển, võ công tăng lên gấp bội. Một khi thi triển bí thuật này, cho dù là hai gã Sở Ly cũng sẽ bị đánh tơi bời.

Lần này, nhất định hắn phải cho gã họ Sở một trận nên thân, không đánh cho hắn ta khóc cha khóc mẹ sẽ không dừng tay, phải cho hắn ta biết rằng ai mới là người mạnh hơn!

Con thuyền nhỏ từ từ tới trước Diễn Võ điện, hắn bay lên bờ, Bạch Tri Tiết dừng thuyền lại, nhìn theo bóng dáng hắn. Lần này nếu không thể rửa nhục, công tử chắc chắn sẽ thành trò cười, mình là thị vệ cũng không ngóc

đầu lên được.

Trác Phi Dương ngẩng cao đầu, thần thái cao ngạo, sau khi bước vào bãi luyện võ liền tìm ngay được Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh đang một mình luyện kiếm, kiếm thế uyển chuyển, khoan thai, linh động, giống như một con chim yến đang chao liệng trên mặt hồ, vô cùng đẹp mắt.

Hắn bước nhanh tới trước mặt nàng, rút kiếm nhảy vào trong vòng, cười ha ha:

- Triệu sư muội, xem kiếm đây!

Nói xong liền rút kiếm đâm tới, vô cùng nhanh.

- Trác sư huynh?

Triệu Dĩnh không ngờ Trác Phi Dương đột ngột xuất hiện, liền ra tay nghênh chiến, thi triển Phi Yến kiếm pháp, hai lưỡi kiếm va vào nhau, suýt chút nữa trường kiếm của nàng tuột khỏi tay, nàng kinh ngạc mở tròn mắt, nội lực truyền ra ngoài, là cảnh giới Tiên Thiên! Cũng may nàng có kinh nghiệm đối phó với cao thủ Tiên Thiên, trước đây nàng từng nhiều lần đọ sức với Sở Ly, chịu không ít khổ sở, giờ lập tức phát huy được tác dụng, Phi Yến kiếm pháp càng trở lên linh động, không chém trực diện kiếm của hắn mà tìm sơ hở để tấn công, không có dấu vết để đối phương tìm kiếm.

Trác Phi Dương đâm liền mười lăm kiếm nhưng vẫn không có tác dụng gì, lập tức sắc mặt sa sầm, vốn dĩ định hạ được Triệu Dĩnh trong vòng mười chiêu để thoát khỏi ám ảnh thất bại trước đây, không ngờ Phi Yến kiếm pháp của Triệu Dĩnh lại tuyệt diệu tới vậy, nếu cứ thế này phải hơn năm mươi chiêu mới có thể thắng được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Khiêu Chiến

Nghĩ tới đây, hắn lại nhìn Triệu Dĩnh chằm chặp, đây là người con gái mình yêu sâu đậm vậy mà lại trở thành nỗi sỉ nhục của mình, cần phải đánh bại nàng, mình mới có thể đứng dậy, mới có thể khôi phục lại uy phong của đàn ông.

Hắn hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm, sau đó lùi sau một bước nhảy ra khỏi vòng chiến đấu:

- Triệu sư muội, ta ra tay thực sự đây!

Triệu Dĩnh tra kiếm vào bao:

- Trác sư huynh, chúng ta đánh tới đây thôi, muội không phải đối thủ của huynh, không ngờ Trác sư huynh đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên rồi!

- Triệu sư muội, muội chưa có thua!

Trác Phi Dương trầm giọng nói:

- Phi Yến kiếm pháp của muội rất lợi hại, tới đi, hãy để ta xem muội mạnh tới nhường nào!

Nói xong hắn liền thi triển Nhiên Huyết Phần Thân Quyết. Lập tức khí huyết trong người dâng trào, sục sôi, giống như huyết dịch hóa thành dầu lửa, bị đốt cháy ngay lập tức, toàn thân nóng bừng, chỉ muốn nhảy xuống hồ. Nhưng cùng với cái nóng đó chính là sức mạnh cuồn cuộn đổ về, sức mạnh

vô cùng vô tận.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, các thớ thịt trên người giống như đang nhảy nhót, nếu không được phát tiết sẽ không thoải mái, chỉ muốn ngay lập tức xông lên chém giết, đổ máu tại trận.

“Phụt!” hắn rút kiếm đâm ra, tiếng xé gió vang lên, tốc độ nhanh như chớp.

Triệu Dĩnh bước chéo một bước tránh đòn, trong lòng kinh hãi, không ngờ hắn đột nhiên trở nên nhanh tới vậy, hai mắt hắn đỏ ngầu toàn gân máu, vô cùng hung dữ, đáng sợ, giống như muốn ăn thịt mình.

Xuất phát từ bản năng bảo vệ bản thân, nàng rút kiếm khỏi bao.

- Keng…

Hai kiếm chém vào nhau, Triệu Dĩnh chỉ cảm thấy thân kiếm truyền tới một luồng sức mạnh cuộn trào khủng khiếp, bàn tay lập tức tê dại, mất kiểm soát, trường kiếm bay ra khỏi tay, cổ họng bị kiếm chỉ thẳng, hàn ý ập tới.

Trác Phi Dương chỉ mũi kiếm xong liền thu kiếm về bao, lạnh nhạt nói:

- Triệu sư muội đã nhường rồi!

Triễu Dĩnh cười miễn cưỡng:

- Trác sư huynh, bái phục!

Nàng chạm tay lên cổ thấy hàn ý vẫn còn, giống như mũi kiếm vẫn chỉ vào đó, toàn thân cứng nhắc không dám cử động.

Nàng đột nhiên có cảm giác, ban nãy Trác Phi Dương muốn giết mình, hắn phải cố gắng khống chế lắm mới có thể thu kiếm về, nghĩ tới đây nàng

đột nhiên thấy Trác Phi Dương thật xa lạ, Trác Phi Dương trước đây ích kỷ, tự cho mình là trung tâm nhưng không lạnh lùng tới vậy.

Trác Phi Dương chắp tay:

- Triệu sư muội, bữa khác lại nói chuyện!

Hắn quay người bước đi, bước nhanh rời khỏi bãi luyện võ, nhảy xuống thuyền nhỏ:

- Mau chèo thuyền!

Bạch Tri Tiết vội vàng chèo thuyền, con thuyền nhỏ lướt đi, nhanh chóng rời bờ.

Trác Phi Dương ngồi xếp bằng ở mũi thuyền, yên lặng nhắm mắt điều khí, Bạch Tri Tiết thấy hắn mặt đỏ phừng phừng, vội vàng hỏi khẽ:

- Công tử không sao chứ?

- Không sao!

Trác Phi Dương lạnh nhạt trả lời.

Bạch Tri Tiết thở phào, nhưng trong lòng thầm lo lắng, dạo này công tử điên cuồng luyện công, bế quan trong tiểu viện, khổ luyện từ sáng tới tối, gần như không có lúc nào nghỉ ngơi, hắn nghi ngờ nếu không đột phá được cảnh giới Tiên Thiên, có lẽ công tử sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Con thuyền nhỏ về lại đảo nơi tiểu viện của Trác Phi Dương, Bạch Tri Tiết giảm tốc độ, lặng lẽ đứng đó không lên tiếng, không làm phiền hắn.

- Phụt!

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương đột ngột nhổ ra một ngụm máu.

Máu văng xuống hồ, nhanh chóng lan ra thành một mảng nước màu đỏ tươi, sau đó nhạt dần đi.

- Công tử?

Bạch Tri Tiết kinh hãi.

Trác Phi Dương thổ huyết xong thấy dễ chịu hơn nhiều, sắc mặt hắn nhợt nhạt.

Hắn thở phào, lau miệng, trừng mắt nhìn Bạch Tri Tiết:

- Đừng ngạc nhiên như vậy, ta không sao!

- Vâng!

Bạch Tri Tiết vội đáp.

- Đỡ ta lên bờ!

Trác Phi Dương đưa tay ra, trừng mắt nhìn hắn khó chịu:

- Ngươi lanh lợi chút được không?

Bạch Tri Tiết vội vàng giơ tay ra đỡ hắn, nếu như là trước kia, Trác Phi Dương có chết cũng không để người khác đỡ.

Vừa lên tới bờ, Trác Phi Dương liền lập tức đẩy hắn ta ra, chậm rãi bước vào tiểu viện, trên đường gặp người quen vẫn mỉm cười chào hỏi rất lễ độ.

Về tới giường nằm xuống, Trác Phi Dương mềm nhũn như một đống bùn, cũng may sau khi phát động Nhiên Huyết Phần Thân Quyết chỉ cần dùng một

đòn, bằng không sẽ không nhẹ nhàng thế này. Nhiên Huyết Phần Thân Quyết quả nhiên vô cùng bá đạo, hắn nhớ lại kiếm lúc đó, đúng là nhanh như chớp giật, khí thế như sấm sét, cho dù đổi thành Sở Ly tuyệt đối cũng không thể đỡ được khoái kiếm này!

- Ha ha…

Hắn bật cười thành tiếng.

…

Chập tối ngày hôm sau, Sở Ly về lại Đông Hoa viên, hoa cỏ của Đông Hoa viên đều rất khó chăm sóc, chỉ sơ ý một chút thôi sẽ xảy ra chuyện, hắn không yên tâm Lý Việt, cứ hai ngày lại về xem một lần.

Hắn vừa bước lên bờ, Lý Việt và Triệu Dĩnh đã bước tới đón.

Sở Ly mỉm cười với Triệu Dĩnh:

- Sư muội, muội xuất quan rồi ư?

- Sư huynh.

Triệu Dĩnh mặc một chiếc áo màu xanh ngọc, dịu dàng, yêu kiều, rất dễ rung động lòng người.

Sở Ly nhìn gương mặt và dáng người mê hồn của nàng, trong lòng dấy lên tình cảm dịu dàng, nhưng vẫn biết rằng không thể nóng vội liền quay sang cười nói với Lý Việt:

- Lý huynh, lại có vấn đề gì vậy?

- Không phải là hoa!

Lý Việt xua tay, đưa cho hắn một tấm thiệp đỏ rực:

- Này, cái này là Trác Phi Dương gửi tới!

Sở Ly liếc mắt nhìn qua, không cầm lấy:

- Thiệp khiêu chiến? Vô vị, vứt đi là xong!

- Đệ không tiếp nhận sao?

Lý Việt tròn mắt.

Sở Ly cười nói:

- Đương nhiên là không, ta là thị vệ chứ đâu phải hộ vệ!

- Ha ha, tên thị vệ nhà ngươi chẳng qua là khoác một tầm da cừu.

Lý Việt lắc đầu cười:

- Đệ thật sự không nhận?

Thị vệ cảnh giới Tiên Thiên, Sở Ly là kẻ đầu tiên trong Quốc Công Phủ.

Sở Ly nói:

- Ta làm gì có thời gian chơi đùa với hắn, không nhận!

Nguồ-n: iread.v---n

- Hiện giờ Trác Phi Dương cũng là cảnh giới Tiên Thiên, sáng nay vượt Cửu Phẩm lâu, hiện giờ đã là hộ vệ lục phẩm!

Lý Việt lắc đầu than thở:

http://tieulun.hopto.org

- Lập tức hắn trở thành người nổi tiếng được săn đón, danh hiệu thiên tài càng vang dội!

Sở Ly mỉm cười:

- Thiên tài mà, hắn trước đây cũng rất nổi trội!

- Không giống nhau.

Lý Việt lắc đùa nói:

- Trác Phi Dương được mệnh danh là thanh niên đệ nhất cao thủ trong phủ!

- Ồ…?

Sở Ly nhướng mày, nhìn Triệu Dĩnh:

- Triệu sư muội cũng không đánh lại được hắn?

Triệu Dĩnh lắc đầu:

- Sư huynh, Trác sư huynh là Tiên Thiên cao thủ!

Sở Ly nói:

- Muội cũng gần bước chân vào Tiên Thiên rồi mà? Hơn nữa, với kiếm pháp của muội, đối phó với một người mới vào Tiên Thiên không khó mà.

- Muội không địch lại được một chiêu của Trác sư huynh.

Triệu Dĩnh mím môi không cam tâm.

- Thú vị đấy, xem ra hắn ta có tiến bộ lớn!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười, vừa nói vừa đi vào trong, tới tiểu viện.

Ba người ngồi bên bàn đá, Lý Việt hãm trà, ấm đất đỏ trên lò nhỏ đang bốc khói trắng.

Lý Việt đưa cho hắn một chiếc chén sứ:

- Nào, thưởng thức xem trà ta hãm có ngon hơn trà thị nữ xinh đẹp của ngươi hãm không?

- Thị nữ xinh đẹp?

Triệu Dĩnh ngờ vực nhìn qua.

Sở Ly trừng mắt nhìn Lý Việt, Lý Việt vội rụt cổ lại, ngậm miệng không nói gì nữa.

Triệu Dĩnh nhìn Sở Ly:

- Thị nữ xinh đẹp nào vậy sư huynh?

Sở Ly cười nói:

- Đừng nghe Lý huynh nói bừa.

Triệu Dĩnh nhìn Lý Việt, nói:

- Lý sư huynh, huynh không lừa muội chứ?

Lý Việt vội vàng xua tay:

- Coi như ta không nói gì.

- Lý sư huynh…!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh lườm hắn.

Lý Việt vội vàng nói:

- Sở huynh đệ có một thị nữ rất xinh đẹp …đương nhiên không xinh đẹp bằng Triệu sư muội!

- Vậy chúc mừng Sở sư huynh nhé!

Triệu Dĩnh quay đầu nhìn Sở Ly, nửa cười nửa không cười:

- Có một thị nữ xinh đẹp nhất định rất dễ chịu? Dẫn nàng ấy tới đây, muội rất muốn làm quen.

Sở Ly hắng giọng một tiếng, cười nói:

- Đó là Tô tổng quản sắp xếp, cũng có chút nhan sắc, kém xa sư muội, cũng chỉ có Lý huynh thấy nàng ta xinh đẹp, ánh mắt hắn không giống người bình thường!

Lý Việt há hốc miệng, muốn phản bác mắt mình sao lại không giống người bình thường, nhưng biết rằng miệng mình hay gây họa, nên đành phải kìm nén.

Triệu Dĩnh liếc nhìn Sở Ly, hắn càng giải thích như vậy càng chứng tỏ thị nữ đó rất xinh đẹp, huống hồ là thị nữ do Tô tổng quan sắp xếp, nhan sắc sao có thể kém được!

Lý Việt vội vàng nói:

- Huynh đệ, đệ thực sự không nhận thiệp khiêu chiến sao?

Sở Ly mỉm cười lắc đầu.

Lý Việt nói:

- Trác Phi Dương sẽ rêu rao khắp nơi, hủy hoại danh tiếng của đệ đấy.

- Ta chỉ là một thị vệ mà thôi.

Sở Ly bật cười.

Lý Việt ngoảnh đầu nhìn Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Muội đồng ý với những gì sư huynh nói, không cần nhận.

- Ta cho rằng tên Trác Phi Dương đó sẽ không từ bỏ!

Lý Việt chậm rãi lắc đầu thở dài:

- Thiên tài như hắn không thể chấp nhận được thất bại, đặc biệt là bại trong tay huynh đệ ngươi, đó sẽ là nỗi nhục cả đời của hắn, nhất định hắn sẽ tìm mọi cách để rửa nhục!

- Mặc kệ hắn ta, ta không nhận lời khiêu chiến.

Sở Ly nói.

Lý Việt nói:

- Với tính cách của hắn, bị ép quá việc gì cũng dám làm.

Sở Ly mỉm cười:

- Vậy càng tốt, hắn ra tay với ta thì để hắn lĩnh giáo sự lợi hại của quy định trong phủ.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh ngẫm nghĩ nhíu mày.

Nàng cảm thấy Lý Việt nói rất có lý, Trác sư huynh là thiên tài, được mọi người tôn sùng, không chịu chấp nhận thất bại, tuyệt đối sẽ ép Sở sư huynh nhận lời khiêu chiến, nói không chừng sẽ làm ra việc ngốc nghếch.

…

Ánh chiều tà chiếu trên mặt hồ đỏ rực, lấp lánh.

Bạch Tri Tiết lên bờ, đẩy cửa bước vào một gian tiểu viện, Trác Phi Dương đang luyện kiếm trong sân, chỉ liếc nhìn hắn ta một cái nhưng vẫn không dừng tay, chậm rãi hỏi:

- Sao rồi, gã họ Sở có nhận không?

Bạch Tri Tiết lắc đầu:

- Công tử, gã họ Sở không nhận.

- Hừm, tên chuột nhắt, hắn sợ rồi!

Trác Phi Dương cười lạnh, đắc ý nói:

- Sớm biết thế từ từ hãy vượt Cửu Phẩm lâu!

Bạch Tri Tiết do dự một lát, không nói gì.

- Còn có việc gì nữa, nói đi!

Trác Phi Dương nói.

Bạch Tri Tiết nhìn hắn, nói nhỏ:

- Triệu cô nương cũng tới Đông Hoa viên, có khi nào…?

http://tieulun.hopto.org

- Nói linh tinh!

Triệu Phi Dương ngắt lời hắn, gương mặt tuấn tú sa sầm:

- Trước giờ Triệu sư muội đều không muốn bọn ta so đo với nhau!

- Vâng!

Bạch Tri Tiết vội vàng gật đầu:

- Gã họ Sở thật vô liêm sỉ, thấy công tử lợi hại lập tức làm rùa rụt cổ, không đáng làm đàn ông!

- Gã đó thích giở mấy trò khôn vặt!

Trác Phi Dương nói:

- Tuy nhiên Triệu sư muội qua đó mà hắn vẫn nhẫn nhịn được, đúng là không giống đàn ông!

Nếu là mình, đứng trước người con gái mình yêu, bất luận thế nào đi nữa cũng không lùi bước, đánh không được cũng phải đánh, việc này liên quan tới dũng khí và tôn nghiêm của đàn ông, tuyệt đối không được nhút nhát!

- Công tử, vậy phải làm sao?

Bạch Tri Tiết hỏi:

- Hắn không nhận thì cũng không làm gì được hắn, hắn lại không tới Diễn Võ điện, cứ ở trong Đông Hoa viên, muốn mắng chửi cũng không tìm thấy hắn để mắng chửi!

- Ta viết thêm một bức thư nữa, chửi hắn cho đã!

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương nói:

- Ta không tin hắn có thể nhẫn nhịn được!

- Được.

Bạch Tri Tiết cười nói:

- Tiểu nhân đích thân đi gửi, nhất định phải nhìn thấy sắc mặt hắn!

- To gan gớm, không sợ hắn trút giận lên ngươi sao?

- Nếu hắn ra tay thì càng tốt!

Bạch Tri Tiết cười nói:

- Tam tiểu thư sẽ xử lý nghiêm minh, hắn là người của tam tiểu thư thì cũng không thoát khỏi trừng phạt!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khai Trương

Trác Phi Dương cười ha ha, vỗ vai hắn:

- Tốt, có khí phách, không hổ là người của Trác Phi Dương ta!

Trác Phi Dương xách kiếm đi vào phòng, dáng đi khệnh khạng, tinh thần hưng phấn, chửi rủa sảng khoái, mình không nói lại với hắn được, miệng mép của gã họ Sở đó quá lợi hại, nhưng nếu viết ra chắc cũng không thua kém gì hắn!

Hắn viết rất nhiều, vừa viết vừa cười ha ha, tự khen ngợi tài năng chửi rủa của mình, không ngờ bị Sở Ly khiêu khích, mình có thể viết ra những lời sâu cay thế này, thật thoải mái, sảng khoái! Hắn lớn tiếng gọi:

- Mang rượu ra đây!

Bạch Tri Tiết vội vàng bưng một vò rượu ra, đổ một bát rượu mạnh lớn.

Trác Phi Dương cầm bát uống sạch, lau miệng, cười ha hả:

- Ngon, ngon, thoải mái!

Bạch Tri Tiết lại rót thêm một bát nữa, Trác Phi Dương lại uống cạn.

Tửu lượng của hắn rất bình thường nhưng lại thích uống rượu mạnh, uống xong hai bát, mặt liền đỏ bừng, hắn cười ha hả rồi tiếp tục viết hết tờ này tới tờ khác, xả hết mọi nỗi giận dữ, uất hận.

Mỗi khi hắn viết xong một tờ, Bạch Tri Tiết lại cầm lên thổi cho khô.

Trác Phi Dương lại uống thêm một bát rượu, có phần ngà ngà say, hắn ném bút đi, cười lớn:

- Thật sảng khoái, thật sảng khoái!

Bạch Tri Tiết thổi khô tờ giấy cuối cùng rồi gom lại, tổng cộng mười tờ, hắn lấy một chiếc bao thơ gom lại thành một xấp dày, cười nói:

- Công tử, tiểu nhân đi đây!

- Đi đi!

Trác Phi Dương vô cùng phấn chấn, xua tay:

- Đi nhanh về nhanh, rồi nói với ta bộ mặt của hắn khi đó!

- Vâng.

Bạch Tri Tiết cung kính vâng lời, quay người bước đi.

Hắn chèo thuyền nhỏ tới bên ngoài Đông Hoa viên, lên bờ gõ ngọc khánh.

Lý Việt nhanh chóng xuất hiện, nhìn thấy hắn lập tức sắc mặt sa sầm:

- Gã họ Bạch kia, ngươi lại tới đây làm gì?

Hắn rất coi thường Bạch Tri Tiết, một kẻ tiểu nhân đắc chí, ngông cuồng, trước đây gặp ai cũng tươi cười, thân mật gọi sư huynh, khi được Trác Phi Dương nhận làm thị vệ lập tức đổi thái độ, mặt khó đăm đăm, ra vẻ ta đây, vênh váo, kiêu căng, lật mặt ra vẻ không quen biết!

Bạch Tri Tiết mặt khó đăm đăm, trầm giọng nói:

- Lý huynh, ta phụng mệnh công tử tới gửi thư cho Sở công tử!

- Sở huynh không nhận lời khiêu chiến!

- Yên tâm, không phải chiến thư, là thư bình thường!

- …Được rồi, đưa cho ta là được!

- Công tử có lệnh, cần phải đưa tận tay Sở công tử!

- Lắm chuyện!

Lý Việt bực dọc nói:

- Đi theo ta! …Ta cảnh cáo ngươi, đừng nhìn ngó lung tung, đừng đi lung tung!

- Biết rồi!

Bạch Tri Tiết lạnh lùng nói.

Lý Việt hừ một tiếng, trong lòng càng bực bội, quay người bước đi.

Bạch Tri Tiết đi sát sau lưng, hai người nhanh chóng tới tiểu viện, Sở Ly và Triệu Dĩnh đang nói chuyện, Triệu Dĩnh vui vẻ mím môi cười.

Thấy Bạch Tri Tiết, Triệu Dĩnh lập tức không cười nữa.

Bạch Tri Tiết bước lên hai bước, hai tay dâng thư lên:

- Sở công tử, đây là thư của công tử nhà ta.

Sở Ly nhìn hắn, mỉm cười nhận lấy thư, rút thư ra.

Triệu Dĩnh hiếu kì nhìn Sở Ly rồi lại nhìn xấp thư dày kia.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lần lượt lật ra xem, mỉm cười, nụ cười mỗi lúc một rạng rỡ, lắc đầu không ngớt.

Bạch Tri Tiết có chút sững sờ, sao thái độ hắn lại như vậy, không giống như nổi giận, ngược lại giống như xem một trò cười, thật là…

Không hổ là kẻ có thể đối đầu với công tử, hành sự quái đản, suy nghĩ kì quặc.

- Nói gì thế?

Triệu Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Sở Ly cất thư lại, cười ha ha nói:

- Thú vị lắm, được rồi, nếu hắn đã viết vậy thì ta cũng hồi đáp một bức thư, chuẩn bị bút mực đi!

Hắn nói xong mới nhớ, đây không phải Ngọc Kỳ đảo, Tuyết Lăng không có ở đây.

Triệu Dĩnh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Để muội làm!

Nàng đứng dậy bước vào trong phòng lấy bút mực, sau đó nhanh chóng mài mực đưa bút cho Sở Ly.

Sở Ly viết đơn giản mấy câu, thổi khô xong liền nhét vào bao thơ giao cho Bạch Tri Tiết:

- Đưa cho hắn đọc.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Bạch Tri Tiết đưa hai tay đón lấy.

Hắn cáo từ đi về, Lý Việt tiễn hắn đi, có mục đích giám sát, mọi loại hoa cỏ ở Đông Hoa viên đều rất quý giá, không thể bị phá hoại, nếu Bạch Tri Tiết giở trò, phá hoại vườn hoa, người xui xẻo sẽ là hắn, Bạch Tri Tiết là một kẻ tiểu nhân không thể không đề phòng.

Bạch Tri Tiết vô cùng tò mò nhưng không dám mở ra xem, hắn chèo thuyền nhỏ về tiểu viện của Trác Phi Dương, trình thư lên.

- Gã họ Sở tức nổ phổi rồi đúng không?

Trác Phi Dương thản nhiên rút một tờ giấy mỏng ra, đắc ý nói, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng rực.

- Vâng, hắn giận dữ bật cười.

Bạch Tri Tiết trả lời.

- Hừm, tài ăn nói ta không bằng hắn, nhưng nếu viết ra hắn tuyệt đối không bằng ta.

Trác Phi Dương cười lạnh, đưa mắt nhìn thư, sắc mặt sa sầm, đùng đùng nổi giận, nghiến răng nghiến lợi.

- Xoạt!

Bức thư hóa thành vô số mảnh vụn tan tành, rơi đầy mặt đất.

Bạch Tri Tiết sợ hãi giật mình, dè dặt liếc nhìn hắn:

- Công tử?

- Gã khốn họ Sở, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương gầm lên, đứng dậy đạp đổ ghế chạy ra khỏi phòng ngủ, ra sân múa trường kiếm, kiếm quang lấp loáng, cỏ cây xung quanh đều bị chém tơi bời, rơi đầy mặt đất.

Bạch Tri Tiết không dám lại gần, thầm ảo não, đáng tiếc hắn không nhìn trộm xem Sở Ly viết gì, giờ có muốn xem cũng không xem được.

Trác Phi Dương múa kiếm một lúc, trong sân không còn chỗ nào lành lặn, lúc này hắn mới trút hết giận, dừng lại chống kiếm thở dốc.

- Công tử?

Bạch Tri Tiết dè dặt.

Tâm trạng Trác Phi Dương bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói:

- Sớm muộn gì cũng xử lý hắn ta!

Bạch Tri Tiết vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, công tử không cần chấp nhặt với hắn!

- Hừm.

Trác Phi Dương hừm một tiếng, chỉ tay vào sân:

- Thu dọn đi!

- Vâng.

Bạch Tri Tiết thầm kêu khổ.

…

http://tieulun.hopto.org

Sáng sớm tinh mơ, Sùng Minh thành bỗng nhiên vang lên một tràng pháo nổ gấp gáp, rộn rã, mọi người tìm đến theo tiếng pháo.

Người trong thành phần lớn là người rảnh rỗi, thích xem náo nhiệt.

Lại gần xem, thì ra là tiệm phấn sáp và tiệm quần áo đã biến thành một tửu quán, bốn chữ lớn Nhàn Vân tửu quán khí thế hùng hồn, đáng chú ý nhất là hai hàng mĩ nữ đứng trước tửu quản, tổng cộng có hai mươi người, tất cả đều trẻ trung xinh đẹp, khiến người nhìn hoa mắt.

Sở Ly và Triệu Dĩnh đứng trước tửu quán, cười tít mắt nhìn hai mươi mĩ nữ.

Vốn dĩ có năm mươi người, nhưng tất cả đều tới đây sẽ quá gây chú ý, hai mươi người là vừa đủ, vừa có thể thu hút sự hiếu kì và thích thú của mọi người, lại vừa không khiến người khác thấy quá kinh ngạc, nếu như một lúc xuất hiện hẳn năm mươi mĩ nữ mới thật kì quái!

Triệu Dĩnh cười nói:

- Sư huynh, cuối cùng cũng khai trương rồi!

Người mà Tô tổng quản phái tới đều vô cùng lợi hại, tốc độ xây dựng rất nhanh, chỉ trong vòng nửa tháng đã hoàn tất.

Sở Ly cười nói:

- Sư muội, bên chỗ ta khá bận, nơi này nhờ cả vào muội nhé, chúng ta lấy danh nghĩa Quốc Công Phủ, sẽ không có ai dám gây sự.

- Được, cứ giao cho muội!

Triệu Dĩnh cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Đừng lơ là tu luyện.

- Không đâu.

Triệu Dĩnh lắc đầu:

- Muội đang mày mò từng chút một, thả lỏng tinh thần ngược lại giúp ích cho tu luyện.

Hậu Thiên Viên Mãn muốn đạt tới Tiên Thiên là một cột mốc lớn, căn cơ của nàng rất thâm hậu, lại uống không ít Thông Cân đan, nhưng vẫn kẹt ở đây, nghĩ tới việc Trác sư huynh một bước có thể đột phá, nàng chỉ biết ngưỡng mộ tầm quan trọng của thiên phú.

Tuy nhiên nghĩ một chút cũng hiểu được, gia thế của Trác sư huynh không tồi, không thiếu tiền, từ nhỏ Trúc Cơ đã uống rất nhiều linh đan diệu dược, vì thế có thể kích phát thiên phú tới mức tối đa, bản thân mình từ nhỏ không hề uống linh dược gì.

Sở Ly cười nói:

- Không vội, cứ từ từ, chậm một chút cũng tốt cho sau này, tích lũy từ từ nền tảng sẽ càng vững chắc hơn.

Hắn quan sát tửu quán trước mắt, vốn dĩ là hai gian hàng, thông với nhau thành một gian, tạo thành một đại tửu quán rộng bốn trăm mét vuông, có mười phòng đơn, trong sảnh có hơn ba mươi bàn, vì thế không có vẻ quá lớn, chỉ có yên tĩnh, thanh nhã.

Khách có thể chọn phòng đơn độc lập, tận hưởng sự yên tĩnh thanh nhã, cũng có thể ngồi trong sảnh cho náo nhiệt, đông vui.

Đốt xong pháo là một đội múa lân góp vui, sau một hồi náo nhiệt mới khôi phục lại cảnh yên tĩnh, các cô gái bước vào tửu lầu, ai làm việc người nấy.

Chủ quán, bưng bê, đón khách, rót trà, làm điểm tâm, cắt hoa quả, phân công rất rõ ràng, giúp cho việc phục vụ càng thêm chu đáo, khiến khách hàng thoải mái.

Sở Ly về lại phủ Quốc Công, tiếp tục luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Có sự chống lưng của phủ Quốc Công không ai dám tới gây sự, những kẻ hay gây sự thường thông tin nhanh nhạy, còn những kẻ mơ hồ chạy đến hống hách sớm đã bị mang ra cho chó ăn rồi.

Tiến triển tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công rất nhanh, gậy gỗ đã đổi thành gậy sắt.

Tuyết Lăng thở phào, mới bắt đầu dùng gậy sắt, không thể dùng lực quá mạnh, nàng cũng tiết kiệm sức lực hơn.

Mấy ngày sau, Tuyết Lăng cần dốc toàn sức, một gậy đánh xuống nàng có cảm giác đứt hết gân cốt, nhưng Sở Ly vẫn thấy như không, giống như dùng gậy gỗ đánh vậy.

…

Trời chập tối, đèn đuốc bắt đầu được thắp sáng, Trác Phi Dương tới phía trước Nhàn Vân tửu quán. Hắn mặc một chiếc áo màu lam ngọc, mặt mũi sáng sủa, tinh thần phơi phới, dọc đường từ Quốc Công Phủ tới Nhàn Vân tửu quán đã thu hút ánh mắt của không biết bao cô nương.

Hắn sầm mặt, coi như không nhìn thấy những ánh mắt ấy, chỉ thản nhiên

bước đi, sau lưng hắn là Bạch Tri Tiết.

- Là chỗ này sao?

Trác Phi Dương dừng lại, ngẩng đầu nhìn biển hiệu.

Bạch Tri Tiết vội vàng nói:

- Nhàn Vân tửu quán, đúng là nơi này rồi!

- Vào thôi.

Trác Phi Dương nói.

Hai cô gái xinh đẹp mặc áo màu trắng ngà dịu dàng bước tới:

- Chào mừng hai vị công tử, cho hỏi hai vị ngồi ở đâu?

- Ở bên kia đi!

Trác Phi Dương chỉ vào đại sảnh.

Bên trong rất rôm rả, hơn ba mươi chiếc bàn bát tiên đều ngồi kín người, khoảng cách giữa các bàn rất rộng, đặt ghế thái sư, có thể ngồi rất thoải mái, thảnh thơi uống trà hoặc uống rượu.

- Xin mời hai vị công tử.

Hai cô gái xinh đẹp quay người uyển chuyển bước đi, dẫn họ tới một bàn trống.

Trác Phi Dương đưa mắt nhìn quanh sau đó từ từ ngồi xuống, Bạch Tri Tiết đứng bên nói:

- Hãy mang rượu ngon, món ngon của các ngươi lên cả đây!

http://tieulun.hopto.org

- Công tử muốn gọi bao nhiêu món?

- Mười hai món đi, thêm một vò rượu ngon nữa!

- Xin đợi một lát!

Hai cô gái xinh đẹp quay người bước đi.

Sáu mĩ nữ mang đĩa lên, nối tiếp nhau bày lên mười hai món ăn, còn tặng thêm một món canh, kèm một vò rượu, vò rượu vừa đen vừa sáng bóng, thoang thoảng hương thơm ngào ngạt.

Bạch Tri Tiết xua tay cho họ lui xuống, đích thân rót rượu.

Trách Phi Dương nhấp một ngụm rượu, khóe miệng cười nhạt:

- Gã họ Sở kia kiếm đâu ra những cô gái này vậy?

Bạch Tri Tiết lắc đầu:

- Không nghe ngóng được, nghe đâu là Tô tổng quản giúp đỡ.

- Hừm!

Trác Phi Dương nghiến răng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đòi Nợ

Trác Phi Dương nổi giận đùng đùng, Sở Ly rất giỏi lấy lòng con gái, người cao ngạo như Tô tổng quản cũng rất xem trọng hắn, còn cả Triệu sư muội nữa… nghĩ tới đây hắn lại cười lạnh hai tiếng, uống liền hai chén rượu.

Bạch Tri Tiết lặng lẽ không nói gì.

Việc này rất khó xử, Sở Ly được Tô tổng quản nâng đỡ là một việc rất phiền toái, công tử muốn phế Sở Ly, tổng quản nhất định sẽ không buông tha.

Thân là tổng quản của Ngọc Kỳ đảo, một câu nói của nàng ta thôi cũng đủ khiến công tử không thể tiếp tục ở lại phủ Quốc Công.

Trác Phi Dương cúi đầu ăn, Bạch Tri Tiết ăn hai miếng xong cũng cúi đầu ăn ngấu nghiến, đồ ăn nơi đây làm rất bắt mắt, mỗi đĩa không có nhiều nhưng mùi vị rất ngon.

Hai người biến bực bội thành động lực ăn uống, một mạch ăn hết một bàn thức ăn, sau đó ngồi uống rượu, thờ ơ quan sát xung quanh, xung quanh đều đã ngồi kín người, các cô nương xinh đẹp đang đi lại xung quanh, bưng trà bưng nước, thêm thức ăn, rót rượu.

Bọn họ đều mặc áo màu trắng ngà, đơn giản mà thanh nhã, trên người thoang thoảng hương thơm nhè nhẹ, khiến người ta thêm tĩnh tâm, không thể nảy sinh những ý đồ bỉ ổi, chỉ cảm giác các mĩ nữ đi lại trước mặt vô cùng cuốn hút.

- Ôi…

Bạch Tri Tiết thở dài.

Tửu quán thế này không sợ không có người tới, đặc biệt là đàn ông.

Trác Phi Dương đập bàn, trầm giọng nói:

- Người đâu!

Hai cô nương xinh đẹp bước tới, dịu dàng cười nói:

- Hai vị khách quan đã ăn xong rồi sao? Có muốn mang trái cây lên không?

Trác Phi Dương gật đầu:

- Mang lên cũng được! …Có điều, bọn ta không mang tiền.

Hai cô nương sững người, đây là lần đầu họ gặp phải người tính ăn quỵt.

Hai cô nương nhìn nhau, một cô nương xinh đẹp nói:

- Hai vị công tử không nói đùa với tiểu nữ đấy chứ!

Trác Phi Dương lạnh giọng nói:

- Ta không nói đùa, ta thực sự không mang theo tiền!

- Vậy… thanh kiếm kia cũng được!

Một cô nương chỉ vào thanh trường kiếm đeo trên eo hắn.

Trác Phi Dương cười lạnh:

http://tieulun.hopto.org

- Đây là bội kiếm ta luôn mang theo bên người, kiếm còn người còn, kiếm chết người chết!

- Vậy công tử định thế nào?

Cô nương đó khẽ mỉm cười, nói:

- Lẽ nào muốn ăn không?

- Đúng thế, bữa cơm này ta ăn không đấy!

Trác Phi Dương cười lạnh, nói:

- Các ngươi định xử lý ta thế nào?

Một cô nương nhẹ nhàng bước đi.

Trác Phi Dương đưa mắt nhìn nàng ta, khoanh tay cười nhạt:

- Lẽ nào các ngươi có nuôi côn đồ?

Cô nương xinh đẹp còn lại lắc đầu cười nói:

- Vị công tử đây hiểu lầm rồi, chúng tiểu nữ đi bẩm báo với chủ quán một tiếng, xử lý thế nào chủ quán sẽ quyết định, chúng tiểu nữ chỉ là người bưng bê, không thể quyết định được!

Trác Phi Dương nhìn chằm chặp nàng ta, đối diện với thái độ này của mình mà vẫn có thể mỉm cười ôn hòa, Sở Ly tìm đâu ra những cô nương này thế không biết, thật lợi hại!

Một lát sau, Triệu Dĩnh xuất hiện trước mặt hắn, nhíu mày nhìn hắn:

- Trác sư huynh?

Nhìn thấy Triệu Dĩnh, Trác Phi Dương mặt đỏ bừng, sau đó lại sa sầm mặt, xem ra hai người này đã về hẳn một phe, Triệu sư muội không biết trân trọng bản thân chút nào cả, mình có gì không tốt chứ, sao nhất quyết phải đi theo Sở Ly? Nghĩ tới đây, hắn vừa giận vừa hận, sắc mặt hằm hằm:

- Triệu sư muội, muội là chủ quán ở đây?

Triệu Dĩnh gật đầu:

- Có thể coi là vậy.

- Không phải là tửu quán của Sở Ly sao?

- Muội phụ giúp trông nom.

- Muội là gì của hắn mà giúp những việc này!

Trác Phi Dương cười nhạt nói:

- Không phải hai người thực sự đã đến với nhau rồi đấy chứ?

- Không có việc đó!

Triệu Dĩnh nhíu mày nói:

- Trác sư huynh, đừng gây sự nữa, mau trả tiền rồi về đi!

Trác Phi Dương gân cổ:

- Không có tiền!

- Huynh mà không có tiền sao?

Triệu Dĩnh bật cười:

- Đúng là nực cười!

- Ta không có tiền đấy, muội muốn làm gì thì làm!

Trác Phi Dương cố chấp, bỏ mặc thể diện, lạnh lùng nói:

- Đây là tửu quán của Sở Ly, muội không cần quan tâm, muốn đòi tiền để hắn tới đòi ta!

- Trác sư huynh, huynh quỵt tiền là đúng sao?

Triệu Dĩnh nổi giận nói:

- Một trăm lượng, mau lên!

- Một trăm lượng, đắt vậy sao?

Bạch Tri Tiết buột miệng nói, sau đó lập tức bịt miệng lại.

Trác Phi Dương cười nhạt:

- Gã họ Sở đó chặt chém ghê gớm quá, một bàn thức ăn thế này, ta ăn còn chưa no mà những một trăm lượng?

- Mỗi món ăn đều có đề giá rõ ràng, chê đắt thì huynh đừng gọi!

Triệu Dĩnh bực bội nói:

- Các huynh toàn gọi những món đắt tiền, một bàn bình thường năm mươi lượng là đủ rồi, được rồi, các huynh đi đi!

- Ta không có tiền!

Trác Phi Dương nói.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh xua tay nói.

- Đừng đứng đây chướng tai gai mắt nữa, muội sẽ nói với Sở sư huynh!

- …Công tử!

Bạch Tri Tiết do dự.

Hắn có chút lúng túng, vốn định gây sự, cãi nhau một phen, bắt Sở Ly xuất hiện, nếu hắn không chấp nhận khiêu chiến thì mỗi ngày tới gây sự một lần, xem hắn có chịu đựng nổi không.

Trác Phi Dương nhíu mày nhìn xoáy vào Triệu Dĩnh. Triệu Dĩnh xoa mặt mình:

- Sao vậy?

Trác Phi Dương cười nhạt, nói:

- Triệu sư muội, muội thay đổi rồi!

Triệu Dĩnh ngán ngẩm nói:

- Trác sư huynh, lời này nên để muội nói với huynh!

Trác sư huynh vừa xuất quan đã tới tìm và đánh bại mình, rửa nhục thất bại khi trước, một người đàn ông mà lòng dạ hẹp hòi tới vậy thật khiến nàng coi thường.

- Ta đâu có thay đổi gì?

Trác Phi Dương vội nói.

Triệu Dĩnh xua tay:

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi, đây là tửu quán, hai người ăn xong rồi thì về đi, muội rất bận, không rảnh để dây dưa với huynh!

Đây là tửu quán của các cô nương Mãnh Hổ trại, Sở sư huynh đã nói rằng toàn bộ doanh thu sẽ thuộc về các nàng, Trác sư huynh tới ăn quỵt, thật ngang ngạnh!

Trác Phi Dương rất phẫn nộ trước thái độ của nàng ta:

- Được, hãy nói với gã họ Sở, muốn lấy tiền thì tới tìm ta.

- Biết rồi!

Triệu Dĩnh bực mình xua tay.

Trác Phi Dương hậm hực đứng dậy, cùng Bạch Tri Tiết rời khỏi Nhàn Vân tửu quán.

Hắn quay đầu lại nhìn Nhàn Vân tửu quán, nghe những tiếng cười từ trong vọng tới, hừ một tiếng, quyết định mai lại tới, hắn muốn nhìn xem Sở Ly có thể nhẫn nhịn được bao lâu, không ứng chiến ngày nào hắn cũng tới!

Bạch Tri Tiết nói khẽ:

- Công tử, tiểu nhân không biết Triệu sư tỷ cũng ở đây.

- Đứng nhắc tới muội ấy!

Trác Phi Dương lạnh lùng nói.

Bạch Tri Tiết vội im bặt, cảm giác hai người họ có chút thê thảm, đúng là xui xẻo, Triệu sư tỷ quả là khắc tinh của công tử, nếu hôm nay không có Triệu sư tỷ, chắc chắn sẽ lớn chuyện.

…

Sáng sớm, ánh mặt trời rạng rỡ, bãi luyện võ trước Diễn Võ điện vô cùng náo nhiệt.

Hơn hai trăm hộ vệ đang luyện công, có người múa kiếm, hàn quang sáng lóa, có người luyện đao, lưỡi đao sáng bạc, có người luyện côn, có người luyện thương, còn có một số người thì luyện kì môn binh khí, luyện quyền luyện chưởng cũng không ít, người nào người nấy luyện phần của mình, thi thoảng lại vang lên tiếng ha, hự.

Trác Phi Dương luyện kiếm ở một góc bãi luyện võ, kiếm quang như tuyết, bao bọc quanh người hắn, nước hắt vào cũng không thể ướt người. Bạch Tri Tiết luyện kiếm ở bên cạnh, kiếm thế rất nhanh, nhưng kém xa so với Trác Phi Dương, cao thấp rõ ràng.

Hắn được Trác Phi Dương chỉ điểm, kiếm thế tiến bộ hơn hẳn, có điều mới chỉ là giai đoạn khai mạch, tốc độ và sức mạnh vẫn còn rất kém, kiếm quang nhìn cũng rất yếu ớt. Nhưng hắn rất hài lòng, mình không thể so sánh với kì tài như công tử được, so với những người cùng trang lứa thì đã vượt hơn hẳn rồi.

Một con thuyền nhỏ lướt lại gần, thiếu nữ áo trắng tuyết nhẹ nhàng bước xuống thuyền, tới bên bãi luyện võ.

Da nàng trắng như tuyết, đôi mắt đen long lanh, giống như đang cúi nhìn mọi người, khí chất cao ngạo.

Nàng uyển chuyển bước tới gần Trác Phi Dương, lặng lẽ đứng một bên. Trác Phi Dương nhìn thấy mĩ nữ lập tức toàn thân sung sức, kiếm quang sáng hơn hẳn. Bạch Tri Tiết cũng có phần mất tập trung, thi thoảng lại liếc nhìn nàng ta, không biết nàng là ai, đây là lần đầu nhìn thấy, người đẹp như vậy

nếu đã từng gặp chắc chắn sẽ không thể quên, không thể là người vô danh được.

Công tử tài năng xuất chúng, rất được các cô nương mến mộ, nhưng đây là lần đầu tiên có một cô nương mạnh dạn, thẳng thắn tới vậy, khí chất lạnh lùng cùng dung nhan kiều diễm của nàng khiến cả người Bạch Tri Tiết bứt rứt, nhưng thấy công tử chú tâm luyện công, hắn không dám làm phiền.

Một lát sau, Trác Phi Dương đắc ý, hài lòng thu kiếm, nở một nụ cười rạng rỡ với cô nương đó, nói:

- Sư tỷ có chỉ bảo gì sao?

Thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng nói:

- Là Trác Phi Dương, Trác công tử có phải không?

- Chính là Trác mỗ.

Trác Phi Dương chắp tay.

- Vậy thì tốt.

Thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng nói:

- Tiểu nữ Tuyết Lăng, phụng mệnh công tử nhà tiểu nữ tới đòi số tiền Trác công tử còn nợ, một trăm lượng, đa tạ!

- Đợi chút!

Nụ cười của Trác Phi Dương trở lên kkiên cưỡng, vội nói:

- Công tử nhà ngươi là ai?

- Công tử nhà tiểu nữ là Sở Ly.

Tuyết Lăng cúi người.

- Sở Ly?

Sắc mặt Trác Phi Dương sa sầm, lạnh lùng nói:

- Ngươi là thị nữ của Sở Ly?

- Đúng vậy.

Tuyết Lăng gật đầu:

- Hôm qua, hai vị tới Nhàn Vân tửu quán ăn xong không thanh toán, công tử sai tiểu nữ tới thu tiền, có nợ có trả là lẽ đương nhiên!

Tuyết Lăng giống như một thỏi nam châm rất thu hút sự chú ý của người khác, mọi người ở bãi luyện võ đều len lén nhìn nàng, vốn ngưỡng mộ Trác Phi Dương có diễm phúc, võ học kì tài lại đẹp trai tuấn tú, có cô nương nào không yêu mến. Không ngờ nàng ta không phải là ngưỡng mộ Trác Phi Dương, ngược lại là tới đòi nợ, bọn họ ai nấy cũng cười thầm trong bụng, cảm thấy vô cùng khoái chí, chỉ hận một nỗi không thể vỗ tay khen hay.

Bạch Tri Tiết vội vàng nói:

- Vị cô nương này đừng nói linh tinh, ai nợ tiền chứ!

Tuyết Lăng lạnh lùng nhìn hắn:

- Sao vậy, định quỵt nợ?

- Được rồi!

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương ngắt lời Bạch Tri Tiết, lạnh lùng nói:

- Được, coi như gã họ Sở lợi hại, Tri Tiết, trả tiền cho nàng ta!

Bạch Tri Tiết rầu rĩ nhìn Trác Phi Dương, vẻ mặt khó xử.

Trác Phi Dương trầm ngâm nói:

- Sao thế, lời của ta ngươi cũng không nghe?

Bạch Tri Tiết cúi đầu nói:

- Công tử, tiểu nhân không mang tiền.

- Khốn kiếp!

Trác Phi Dương trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Vậy thì về lấy!

- Vâng!

Bạch Tri Tiết đáp lời rồi vội đi về.

Cả bãi luyện võ im phăng phắc, tất cả đều nghe được lời nói của họ, ánh mắt giễu cợt, hỉ hả.

Gương mặt tuấn tú của Trác Phi Dương sa sầm như muốn đóng băng, ánh mắt nhìn Tuyết Lăng không mấy thân thiện. Tuyết Lăng cúi mặt, không nhìn hắn.

Trác Dương cười nhạt:

- Ngươi trở thành thị nữ của gã họ Sở từ khi nào?

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng không nói gì, coi như không nghe thấy.

- Hừ, cùng một giuộc với gã họ Sở!

Trác Phi Dương cười khinh miệt:

- Đáng tiếc cho một nhan sắc xinh đẹp!

Tuyết Lăng vẫn không nói gì, lặng im như một pho tượng.

Điều này khiến Trác Phi Dương càng thêm phẫn nộ, mình hình như trở thành trò cười, hắn có thể cảm nhận được những ánh mắt chế giễu, dè bỉu ở xung quanh như muốn nhấn chìm hắn, tin rằng trong hôm nay thôi trò cười này sẽ truyền khắp phủ.

Gã họ Sở kia, ngươi được lắm, chúng ta không xong đâu!

Hắn gào thét phẫn nộ trong lòng, ánh mắt nhìn Tuyết Lăng vô cùng lạnh lùng.

Tuyết Lăng vẫn lặng im đứng đó, giống như một pho tượng ngọc, nhưng lại thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Họ tò mò Sở Ly là ai, có thị nữ như vậy, thật có diễm phúc, thật đáng ngưỡng mộ!

Bạch Tri Tiết thở hổn hển chạy tới, cầm hai tờ ngân phiếu, mỗi tờ một trăm lượng. Trác Phi Dương nhận lấy, cầm một tờ ném xuống đất:

- Cầm lấy, giao cho gã họ Sở!

Hắn nói xong liền quay người bước đi. Tuyết Lăng lặng lẽ cúi người nhặt lên, mặt không biến sắc, từ từ đi về.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người lắc đầu thở dài, tên Trác Phi Dương này tuy là kỳ tài võ học nhưng hành sự thật quá đáng, đối xử với một đại mĩ nhân xinh đẹp như vậy cũng không hề có chút phong độ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mồi Nhử

Đèn đuốc lung linh, Nhàn Vân tửu quán vọng ra tiếng cười nói vui vẻ, dường như đã kín chỗ. Các cô nương giống như những con bươm bướm hoa, uyển chuyển lướt qua. Trác Phi Dương mặc một chiếc áo xanh ngọc, gương mặt tuấn tú, eo đeo trường kiếm, giống như một công tử nho nhã, cùng Bạch Tri Tiết bước vào tửu quán.

Hai cô nương xinh đẹp ra đón, Trác Phi Dương xua tay:

- Tìm giúp ta một chỗ.

- Hai vị công tử, rất tiếc, bên ngoài đã hết chỗ rồi, chỉ còn phòng riêng thôi.

- Không còn chỗ sao?

- Rất tiếc, hai vị công tử …tửu quán của chúng tiểu nữ có quy tắc đặt bàn trước, có thể nói trước một tiếng để giữ chỗ.

- Hôm nay ta nhất định phải ăn ở đây, dọn chỗ cho ta!

- Công tử, mỗi người vào tửu quán đều là khách tôn quý, thực sự rất tiếc…

- Bốp!

Trác Phi Dương đột nhiên vung tay, tát mạnh thiếu nữ một cái.

Thiếu nữ xinh đẹp ôm mặt, kinh ngạc nhìn Trác Phi Dương.

Vì sau lưng có phủ Quốc Công, trước giờ không có ai dám tới gây sự, cãi vã cũng không có chứ đừng nói tới đánh người, nàng ta không ngờ vị công tử tuấn tú này lại dám làm vậy.

- Giờ có chỗ rồi chứ?

Trác Phi Dương cười lạnh.

Có không ít người nhìn qua, nhíu mày nhìn Trác Phi Dương, không có ai đứng ra khuyên can, chỉ định đứng xem, dám gây sự ở đây tưởng rằng phủ Quốc Công để yên cho chắc! Có trò hay xem rồi.

- Trác sư huynh! Huynh lại làm gì vậy?

Triệu Dĩnh giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Ánh mắt trong veo của nàng ta lạnh như băng, không ngờ Trác Phi Dương lại là kẻ tồi tệ tới vậy, dám ra tay, việc này đã phạm vào điều kiêng kị, hắn ta điên rồi!

Trác Phi Dương lạnh lùng nói:

- Triệu sư muội, muội lại ở đây sao!

- Sao huynh ra tay đánh người?

Triệu Dĩnh nhíu chặt mày, bất mãn trách cứ:

- Họ đều không biết võ công, vậy mà huynh cũng ra tay được!

- Ta không cần biết họ có võ công hay không, chỉ cần biết họ là người của gã họ Sở kia!

- Thật quá đáng!

Triệu Dĩnh chỉ vào hắn mắng:

- Huynh có khúc mắc với Sở sư huynh, tại sao lại liên lụy tới người khác?

Trác Phi Dương nói:

- Hắn là con rùa rụt đầu, ta đành phải ra hạ sách này!

- Trác sư huynh, Sở sư huynh không nhận lời khiêu chiến là vì không muốn đả kích huynh, huynh tưởng rằng mình địch lại được Sở sư huynh sao?

Triệu Dĩnh cười nhạt nói.

Triệu Phi Dương cười nhạt:

- Triệu sư muội xem ra rất tin tưởng hắn!

- Trác sư huynh, bên ngoài có rất nhiều việc quan trọng phải làm, ác nhân trong thiên hạ nhiều vô số, tại sao huynh chỉ biết chăm chăm nhìn vào một chút ân oán cỏn con?

Triệu Dĩnh thở dài nói:

- Nam tử hán đại trượng phu nên suy nghĩ kiến công lập nghiệp, không phải suốt ngày chỉ chú ý tới một chút ân oán, Trác sư huynh, huynh hãy rộng lượng một chút đi!

Trác Phi Dương nghe rất chói tai, cười nhạt nói:

- Kiến công lập nghiệp cái khỉ gì, ta chỉ muốn ân thù rành mạch!

- Ôi trời…

Triệu Dĩnh lắc đầu, hoàn toàn thất vọng.

- Hãy bảo gã họ Sở tới tìm ta, nhận thiệp khiêu chiến!

Trác Phi Dương quay người bước đi.

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn, tới bên cô nương kia:

- Trần tỉ tỉ, không sao chứ?

Nàng ta là Trần Nhân, có gương mặt tròn xinh đẹp, làn da mịn màng, ngũ quan tinh tế, cử chỉ đoan trang, rất thông minh, tháo vác vì thế làm công việc đón khách.

Trần Nhân xoa mặt, không quá quan tâm, cười nói:

- Chỉ là một cái tát thôi không sao cả, Triệu muội muội đừng nói với công tử!

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Đương nhiên phải nói với Sở sư huynh!

Trần Nhân lắc đầu thở dài:

- Đừng nói! …Cũng đâu có gì, chỉ là một cái tát mà thôi, không đáng nhắc tới, nói với công tử nhỡ may có chuyện gì xảy ra, ta có chết cũng không hết tội!

Triệu Dĩnh nhíu mày nhìn nàng ta.

Trần Nhân mỉm cười:

- Ta thực sự không sao cả.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh do dự không nói gì, việc này phải suy nghĩ kĩ lưỡng. Có điều nàng hoàn toàn thất vọng về Trác Phi Dương, không ngờ hắn lại là con người như vậy, ra tay đánh một cô nương không biết võ công!

…

Khi Sở Ly về lại Đông Hoa viên đã là lúc chập tối.

Hắn luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công một ngày, cơ bắp đau nhức, dư vị gậy sắt đánh trên người đâu có dễ chịu gì, gần đây Đông Hoa viên có một cây Trân Châu Mĩ Nhân bị bệnh, cần chăm sóc, hắn không về, Lý Việt sẽ không an tâm, ăn không ngon, ngủ không yên.

Ánh chiều tà chiếu trên mặt hồ, gió mát thổi tới, mặt hồ lấp lánh ánh sáng đỏ rực.

Hắn rời thuyền lên bờ, vừa vào tiểu viện đã thấy Triệu Dĩnh, nàng đang ngồi bên bàn đá cùng Lý Việt thương lượng điều gì đó, thấy hắn bước vào lập tức không nói nữa.

Sở Ly cười nói:

- Sao vậy, nói xấu gì ta sao?

- Sư huynh, gần đây sao huynh không tới tửu quán?

Triệu Dĩnh mặc một chiếc màu lục ngọc, tôn lên nước da trắng ngần, mịn màng, vô cùng xinh đẹp.

Sở Ly cười nói:

- Không phải đã có muội rồi sao, sư muội làm việc ta rất yên tâm.

Triệu Dĩnh trong lòng xấu hổ, thở dài.

Lý Việt nói:

- Huynh đệ, Trác Phi Dương vẫn không chịu từ bỏ, lại gửi thiệp khiêu chiến tới, lần này còn có thêm cá cược, mười vạn lượng!

Hắn nói xong liền đưa một tấm thiệp khiêu chiến màu đỏ cho Sở Ly.

- Mười vạn lượng?

Sở Ly nhướng mày, cười ha ha nói:

- Hắn nhất quyết đòi đánh một trận, tung hắn ra mồi nhử lớn thế này rồi!

- Lẽ nào đệ định ứng chiến?

Lý Việt vội vàng nói:

- Mười vạn lượng đó, hắn nhất định rất tự tin!

Sở Ly mỉm cười.

Triệu Dĩnh thở dài:

- Sư huynh, huynh đâu thiếu tiền!

Sở Ly cười nói:

- Ai nói ta không thiếu tiền? Tiền càng nhiều càng tốt!

- Huynh có cả thị nữ xinh đẹp rồi, đúng là thiếu gì có đó!

Triệu Dĩnh tỏ vẻ cáu giận liếc nhìn hắn.

Nàng chưa từng nhìn thấy thị nữ của Sở Ly, nhưng có nghe mọi người bàn tán nói rằng nàng ta rất xinh đẹp, lạnh lùng, kiêu sa, khiến người không thể

chối từ, ai cũng ngưỡng mộ đố kỵ, nếu có được thị nữ như vậy, giảm thọ hai mươi năm cũng đồng ý!

Sở Ly giả vờ không nghe thấy, không tiếp lời:

- Xem ra lần này Trác Phi Dương chuẩn bị cả tuyệt chiêu. Ừm, được rồi, ta chấp nhận khiêu chiến, Trác Phi Dương thông minh hơn rồi, dùng mấy trò vặt vãnh kia làm gì, ngay từ đầu tung ra mồi nhử này luôn, ta chắc chắn sẽ đồng ý!

- Sư huynh…!

Triệu Dĩnh mở tròn mắt.

Sở Ly cười nói:

- Sư muội, luyện võ rất tốn kém, muội nghĩ mà xem, một viên Bồi Nguyên đan tốn bao tiền?

- Có mười lượng thôi.

- Đó là ở trong phủ chúng ta, nếu như ra ngoài mua thì sao?

- Phải hai mươi lượng.

- Ngoài Bồi Nguyên đan, còn có Ích Khí đan, còn có Tử Khí đan, nói chung, thân là hộ vệ, đan dược không thể thiếu được!

- Nhưng cũng không hết mười vạn lượng!

Sở Ly lắc đầu:

- Muội đấy… đợi khi muội vào giang hồ sẽ biết, một thanh kiếm tốt đáng giá bao nhiêu?

- Một trăm lượng?

- Đó là một thanh kiếm thường, muốn tốt hơn một chút cần một ngàn lượng, bảo kiếm nổi tiếng cả một vạn lượng, thậm chí nhiều hơn!

- Không cần kiếm tốt như vậy chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- Muội nên biết tầm quan trọng của một thanh kiếm tốt, nó có thể quyết định sống chết, lẽ nào một mạng sống không đáng giá một vạn lượng?

Triệu Dĩnh sững sờ, không nói gì. Nàng là người luyện kiếm, đương nhiên biết được tầm quan trọng của một thanh kiếm tốt.

Sở Ly nói:

- Vì thế, lần khiêu chiến này ta chấp nhận, nhưng cần tới Diễn Võ điện để tỉ thí!

- Ôi…

Triệu Dĩnh thở dài.

- Hơn nữa, hắn dám tới Nhàn Vân tửu quán đánh người, sao ta có thể không dạy bảo hắn chứ!

Sở Ly nói.

Triệu Dĩnh liếc nhìn hắn, nói:

- Đây mới là mấu chốt vấn đề đúng không!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Trác Phi Dương giờ điên rồi, không đánh với hắn một trận không biết hắn còn gây ra chuyện ngu ngốc gì nữa, sớm muộn cũng phải giải quyết!

…

Bãi luyện võ trước Diễn Võ điện, mọi người quây thành một vòng tròn vô cùng yên lặng.

Ở giữa có hai người, Trác Phi Dương và Sở Ly.

Thanh niên đệ nhất cao thủ Trác Phi Dương khiêu chiến thị vệ Sở Ly, Sở Ly trẻ tuổi nhưng đã là lục phẩm, là nhân vật lợi hại trong số các thị vệ, ít tuổi như vậy nhưng đã là thị vệ lục phẩm, khó hơn cả hộ vệ.

Bạch Tri Tiết, Triệu Dĩnh và Lý Việt đều đứng trong đám đông, chăm chú nhìn hai người.

Chín giờ sáng, ánh mặt trời rạng rõ, mọi thứ xung quanh đều vô cùng sáng tỏ, gió thổi nhẹ trên mặt hồ, thổi tới đám đông, lướt trên gương mặt họ.

Sở Ly cảm nhận gió hồ thổi tới, hắn mỉm cười, liễu trên đào đều in dấu trong đầu, linh khí cuồn cuộn, có thể cung cấp cho hắn sử dụng bất cứ lúc nào.

- Sở thị vệ này biết võ công sao?

- Phí lời, nếu không biết thì Trác Phi Dương khiêu chiến cái gì?

- Nhìn đâu có giống.

- Ừ, ngươi nói cũng đúng, nhìn không giống, hai mắt vô thần, chân tay yếu ớt, giống người bình thường hơn, lẽ nào hai người họ có ân oán cá nhân, Trác Phi Dương khiêu chiến để trút giận?

http://tieulun.hopto.org

- Vậy Sở thị vệ ứng chiến cái gì chứ? Không phải tự tìm đường chết sao?

- Chắc bị ép không còn đường nào khác?

- Ta nghe nói, Sở thị vệ mở tửu quán ở bên ngoài, gọi là Nhàn Vân tửu quán, làm ăn rất tốt, Trác Phi Dương tới gây chuyện còn đánh người nữa, ai mà nhịn được chứ!

- Trác Phi Dương làm vậy là quá đáng rồi!

- Ai nói không phải chứ, nhưng ai dám quản, giờ Trác Phi Dương đang rất có tiếng tăm.

- Ôi… cái thế gian này ta cũng đã nhìn thấu rồi, nắm đấm ai mạnh người đó nói gì cũng đúng, mau luyện công thôi!

- Đúng vậy, ra sức luyện công thì mới có quyền lên tiếng, võ công không mạnh thì cứ phải ngoan ngoãn thôi!

Mọi người rì rầm bàn tán, ai cũng đồng cảm với Sở Ly.

Thị vệ lục phẩm cũng coi là tầng lớp cao trung, có quyền lực nhất định trong Quốc Công Phủ, nhưng đối mặt với khiêu chiến thì vẫn cần xem ai võ công mạnh hơn ai, trong thế giới này, võ công là số một.

Sự việc này khiến họ kiên trì con đường hộ vệ, cố gắng theo đuổi võ công hùng mạnh.

Sở Ly hắng giọng một tiếng, nhìn Trác Phi Dương đang trừng mắt phẫn nộ, chỉ muốn xé xác mình:

- Trác Phi Dương, thực sự sẽ bỏ ra mười vạn lượng chứ? Nhà ngươi giàu có, nhưng cũng không có mấy chục vạn lượng!

- Ngươi hối hận cũng muộn rồi!

Trác Phi Dương cười nhạt.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta sợ ngươi hối hận!

- Gã họ Sở kia, đừng khua môi múa mép nữa, đợi lát nữa ngươi chỉ có mà biết khóc!

- Hi vọng ngươi thua đừng khóc!

- Hừ!

Trác Phi Dương quay đầu lại, tay cầm chuôi kiếm, nhắm mắt không nhìn hắn.

Sở Ly mỉm cười, cảm nhận sự tuyệt vời của tự nhiên, kết nối với hoa cỏ xung quanh. A, có Thông Cân thảo ở bên ngoài bãi luyện võ, trong một bụi cỏ dại.

Còn có cả quả Xích Long, cũng là một vị thuốc tốt, ăn kết hợp với Địa Long thảo, có tác dụng tăng cường gân cốt, đáng tiếc hiệu quả không mạnh lắm, rất hữu dụng với người bình thường, đối với người luyện võ thì tác dụng không đáng kể.

Mọi người đột nhiên nhường đường, lũ lượt chắp tay hành lễ, hai lão giả tóc bạc trắng từ từ bước tới.

Một người cao béo, một người thấp gầy, hình thành một sự đối lập rõ rệt.

Lão giả cao béo cười tít mắt, lão giả thấp gầy thì nghiêm mặt, lạnh lùng như băng tuyết, ánh mắt nhìn mọi người giống như lưỡi đao lướt qua.

http://tieulun.hopto.org

Họ là trưởng lão cung phụng của Diễn Võ điện, lần này mời họ tới làm chứng, khiêu chiến chính quy đều như vậy, lần trước Sở Ly và Trác Phi Dương khiêu chiến không chính quy, vì thế Trác Phi Dương không thừa nhận kết quả.

Sở Ly chắp tay:

- Chử tiền bối, Hà tiền bối, làm phiền hai vị rồi!

Lão giả cao béo cười ha ha nói:

- Có trò vui để xem, ta rất thích!

Lão giả thấp gầy trầm giọng nói:

- Ngân phiếu đâu?

Trác Phi Dương lấy ngân phiếu trong ngực ra đưa lên, lão giả cao béo liền cầm lấy đếm, cười nói:

- Vừa đủ mười vạn lượng bạc, long phiếu của Tần Hòa Ngân Trang, được rồi, các ngươi có thể bắt đầu!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tình Hình Chiến Đấu

Lão giả thấp gầy trầm giọng nói:

- Bắt đầu đi!

Họ tới để xem chiến đấu, phụ trách hai điều, một là công chính, hai là đề phòng thương vong, bị thương một chút không đáng ngại, nhưng không thể để xuất hiện thương vong, cũng không thể để tàn phế, điều này cần có con mắt tinh tường và võ công cực kì lợi hại.

Thời điểm quan trọng, họ cần ra tay cứu người, dừng tỉ thí.

Sở Ly chậm rãi rút kiếm:

- Trác Phi Dương, thanh niên đệ nhất cao thủ, xin lĩnh giáo!

Trác Phi Dương thái độ chế nhạo, khinh khi nói:

- Gã họ Sở kia, ngươi là tên rùa rút đầu, cuối cùng cũng dám đối mặt với ta rồi!

Sở Ly cười nói:

- Ta muốn giữ cho ngươi chút thể diện, nhưng ngươi cứ thích lao vào ngõ cụt, đúng là tự gây nghiệp chướng thì không còn đường sống!

Hắn vừa nói vừa lắc đầu.

Trác Phi Dương cười lạnh lùng:

- Giữ thể diện cho ta, nực cười!

- Xuất kiếm đi, xem ngươi có chút bản lĩnh gì!

Sở Ly rung trường kiếm hàn quang sáng loáng.

- Xem kiếm đây.

Trác Phi Dương xuất kiếm, một kiếm đâm đi, nhanh như sấm sét, mũi kiếm lập tức tới trước ngực Sở Ly, chuẩn bị ra tay giết chết Sở Ly để thị uy trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn có vẻ bội phục hắn nhưng thực ra không hề phục danh hiệu thanh niên đệ nhất cao thủ của hắn, ai cũng muốn giẫm đạp lên hắn để nổi tiếng.

Sở Ly nghiêng người tránh né, đâm ra một kiếm.

Linh khí từ bốn phương tám hướng dồn về, giống như nước sông cuồn cuộn, cùng Bích Hải Vô Lượng Công vận chuyển ba chu kì, chỉ trong vòng hai câu nói đã hình thành ba lớp sóng, kinh mạch căng lên.

- Keng…

Hai kiếm giao nhau, kiếm của Trác Phi Dương tuột khỏi tay, kiếm của Sở Ly đâm về phía cổ họng của hắn.

- Dừng tay!

Trong tiếng thét dừng lại, lão giả cao béo và lão giả thấp gầy đồng thời ra tay, một người ngăn Trác Phi Dương, một người đánh vào kiếm của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Mũi kiếm của Sở Ly nâng lên, đâm vào lòng bàn tay của ông lão thấp gầy.

Lão giả thấp gầy mặt biến sắc, vội vàng rụt tay lại, trầm giọng nói:

- Dừng tay!

Sở Ly dừng kiếm, áy náy nói:

- Chử trưởng lão, thất lễ rồi!

Lão giả thấp gầy sắc mặt càng lạnh lùng, nói:

- Kiếm pháp sắc bén lắm, là Trục Quang Truy Ảnh Kiếm Quyết phải không?

- Chử trưởng lão thật tinh mắt!

Sở Ly chắp tay.

- Dùng cẩn thận kiếm này.

Lão giả thấp gầy quan sát hắn, nói:

- Trục Quang Truy Ảnh Kiếm Quyết dễ tấn công khó thu lại, cũng may ta và Hà trưởng lão không lơ là, nếu không ngươi gây họa rồi!

Sở Ly khiêm tốn lắng nghe, đưa mắt nhìn Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương mặt tái mét, ánh mắt nhìn Sở Ly như muốn phun lửa. Hắn vô cùng tức tối, không ngờ kiếm của Sở Ly lại nhanh tới vậy, đòn tuyệt chiêu của mình còn chưa kịp sử dụng, gã họ Sở này thật xảo quyệt! Thật gian manh!

Lão giả cao mập vỗ vai Trác Phi Dương, cười ha ha nói:

- Tiểu Trác, ngươi thua dưới Trục Quang Truy Ảnh Kiếm Quyết cũng không có gì mất mặt, kiếm quyết này không phải ai cũng có thể luyện thành, hãy về cố gắng thêm!

- Hà trưởng lão, đệ tử vẫn có thể tiếp tục tỉ thí.

Trác Phi Dương cố gắng gượng cười.

Lão giả cao béo nhìn lão giả thấp gầy, lại nhìn Sở Ly.

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Xin nghe theo sự phân xử của hai trưởng lão!

Chử trưởng lão thấp gầy trầm giọng nói:

- Thắng thua đã định!

- Chử trưởng lão…

Trác Phi Dương lập tức lo lắng.

Lão giả cao béo vỗ vai hắn, cười tít mắt nói:

- Đừng vội, đừng vội, ngươi cảm thấy mình thua không cam tâm?

- …Vâng.

Trác Phi Dương gật đầu.

Lão giả cao béo cười nói:

- Thực ra ngươi thua không oan ức, đây là một bài học sâu sắc, sau này sẽ cứu mạng ngươi, sư tử đấu với thỏ cũng phải dùng hết sức, ngươi đã sơ suất, vậy thì chỉ có thua mà thôi, đây là tỉ thí, nếu không có hai bọn ta, ngươi đã

mất mạng rồi!

- Nhưng…

Trác Phi Dương vẫn không phục, không cam tâm, Nhiên Huyết Phần Thân Quyết khổ luyện vẫn chưa kịp dùng, nó có thể phát huy uy lực gấp bội.

Sở Ly khẽ hắng giọng, mỉm cười nói:

- Thế này đi, nếu ngươi muốn tỉ thí, vậy thì coi như lần khiêu chiến thứ hai, lấy thêm hai mươi vạn lượng ra, ta lập tức đồng ý!

- Hai mươi vạn lượng, sao ngươi không đi ăn cướp đi!

Trác Phi Dương gầm lên, gương mặt tuấn tú trở lên dữ dằn.

Sở Ly nhìn dáng vẻ giận dữ của hắn mặt không đổi sắc, cười tít mắt nói:

- Không ăn không của ngươi hai mươi vạn lượng, nếu ta thua, trả ngươi mười vạn, ngươi thua thì hai mươi vạn thuộc về ta, công bằng chứ?

- Công bằng cái khỉ mốc!

Trác Phi Dương giận dữ thét lên.

Sở Ly xòe tay ra:

- Vậy thì hết cách rồi, kết thúc thôi.

- Ngươi… ngươi… bỉ ổi! Vô sỉ!

Trác Phi Dương lớn tiếng chửi rủa.

Sở Ly thở dài, lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương là một kẻ ích kỉ vô cùng, tự cho mình là trung tâm, không quan tâm tới suy nghĩ của người khác, cho dù dưới con mắt của vô số người vẫn không hề quan tâm tới phong độ của mình.

Sở Ly tra kiếm vào bao, chắp tay nói:

- Chử trưởng lão, Hà trưởng lão, hai vị vất vả rồi!

Hai người lắc đầu, lão giả cao béo liếc nhìn Trác Phi Dương, giao ngân phiếu cho Sở Ly:

- Tiểu Sở, lộc trên trời rơi xuống!

Sở Ly cười nói:

- Nhờ phúc của hai trưởng lão!

- Tiểu tử ngươi!

Lão giả cao béo lắc đầu cười.

Hắn thầm tiếc nuối, so với sự chín chắn, thận trọng của Sở Ly, Trác Phi Dương vẫn là đứa trẻ chưa trưởng thành, tự do bừa bãi, không coi ai ra gì, nếu như hắn ta có thể thắng thì không sao, dù sao thì cũng là dùng võ công để luận anh hùng, đáng tiếc hắn thua, càng làm tăng thêm sự thất bại của hắn, thua cả về võ công lẫn nhân phẩm.

Sở Ly nhét ngân phiếu vào ngực, chắp tay quay người định bước đi.

- Khoan đã!

Trác Phi Dương quát lên.

Sở Ly ngoảnh đầu nhìn hắn:

- Thua rồi, đừng không nhận thua, về luyện tiếp đi!

- Ta khiêu chiến tiếp.

Trác Phi Dương quát:

- Tri Tiết, đi lấy ngân phiếu!

- …Vâng, công tử!

Bạch Tri Tiết lớn tiếng đáp, sau đó chạy thẳng một mạch.

Trác Phi Dương trừng mắt nhìn Sở Ly, lạnh lùng nói:

- Nói trước rồi nhé, hai mươi vạn lượng, ngươi mười vạn lượng!

Sở Ly cười nói:

- Ta không giống ngươi, lời nói ra chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối nói lời giữ lời, yên tâm đi!

Hắn quay đầu chắp tay:

- Chử trưởng lão, Hà trưởng lão, lại làm phiền hai vị rồi, đây là mười vạn lượng!

Lão giả cao béo cầm lấy ngân phiếu của hắn, cười ha ha nói:

- Tiểu Sở, vẫn còn chưa cầm nóng tay!

- Không vội, sớm muộn gì cũng là của đệ tử.

Sở Ly cười nói.

Chử trưởng lão lạnh lùng nhìn hai người không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Bạch Tri Tiết đi như bay, Sở Ly còn chưa nói xong vài câu, Bạch Tri Tiết đã về tới nơi.

Trác Phi Dương giao ngân phiếu cho Hà trưởng lão cao béo, Hà trưởng lão đếm cẩn thận, giũ một cái:

- Long phiếu của Tần Hoa Ngân Trang, hai mươi vạn lượng, đủ cả rồi, các ngươi có thể bắt đầu!

Hắn nói xong, liền cùng Chử trưởng lão nghiêm túc theo dõi.

Trác Phi Dương tay giữ bao kiếm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly, tia máu từ từ chạy lên mặt, lan tới mắt, tới trán, cả gương mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, giống như người say rượu.

Sở Ly mỉm cười.

Nhiên Huyết Phần Thân Quyết, đây không phải công pháp hay ho gì, rất bá đạo, hắn có thấy công pháp này ở Diễn Võ điện, nhưng không tu luyện, chỉ có ba tầng, không bằng Xá Thân Tuyệt Mệnh đao.

Xá Thân Tuyệt Mệnh đao là dùng công lực toàn thân tập trung vào một đòn, gánh nặng đối với cơ thể nặng hơn nhưng uy lực cũng mạnh hơn nhiều.

Linh khí xung quanh cuồn cuộn dồn về, vận chuyển cùng Bích Hải Vô Lượng Công trước, sau khi cộng dồn hai tầng, lại vận Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, uy lực cộng dồn tiếp, vượt hẳn sức tưởng tượng.

Hà trưởng lão và Chử trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, nhận ra Trác Phi Dương đang thi triển Nhiên Huyết Phần Thân Quyết, lại nhìn Sở Ly, thấy hắn mặt không biến sắc, lặng lẽ đứng đó giống như không vận công, thực sự không nhìn rõ nông sâu.

http://tieulun.hopto.org

- Xem kiếm đây!

Trác Phi Dương thét vang như sấm, khiến mọi người đinh tai nhức óc.

Kiếm quang lóe lên rồi biến mất, mũi kiếm giống như phá bỏ giới hạn không gian, xuất hiện trước ngực Sở Ly trong tích tắc.

- Keng…

Hai kiếm giao nhau, trường kiếm của Trác Phi Dương lại bay ra, rơi tít vào chỗ đám đông.

Kiếm của Sở Ly thuận thế lao đi, đâm vào vai Trác Phi Dương.

- Dừng tay!

Hai tiếng thét dừng lại vang lên, hai lão giả đồng thời hành động, một người ngăn Trác Phi Dương lại, một người đánh về phía trường kiếm.

- Keng…

Trong âm thanh, thân kiếm của Sở Ly rung khẽ nhưng không thay đổi phương hướng. Có điều bị Chử trưởng lão đánh trúng, kiếm thế có phần chậm lại, cho phép Trác Phi Dương né tránh.

Sở Ly thu kiếm, chắp tay:

- Đa tạ Chử trưởng lão!

- Ừm, kiếm này của ngươi không đâm vào chỗ hiểm!

Chử trưởng lão gật đầu:

- Tấm lòng nhân từ, rất tốt!

http://tieulun.hopto.org

Lòng bàn tay hắn tê dại lan tới nửa bên người, hắn thầm kinh ngạc, nội lực của tên Sở Ly này thật thâm hậu, đúng là không để lộ tài năng!

Trác Phi Dương mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn xoáy vào Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười:

- Có tiếp tục khiêu chiến nữa không?

- Gã họ Sở kia…

Trác Phi Dương nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận mỗi nỗi không thể xé tan hắn ra.

Sở Ly lắc đầu, nói với Hà trưởng lão cao béo:

- Đã kết thúc chưa?

- Đương nhiên!

Hà trưởng lão cười ha ha gật đầu:

- Ngươi lại thắng rồi, Sở Ly, lợi hại lắm!

Sở Ly cười lắc đầu:

- Chỉ là may mắn mà thôi, Trác Phi Dương dễ bị kích động, rất dễ đối phó.

- Ha ha…

Hà trưởng lão bật cười, lời này không đúng lắm, Trác Phi Dương giận dữ thi triển Nhiên Huyết Phần Thần Quyết, công lực tăng lên gấp bội, càng khó đối phó.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đưa một xấp ngân phiếu cho Sở Ly, nói với Trác Phi Dương:

- Tiểu Trác, đừng rầu rĩ, thắng thua nhất thời không là gì, hãy chăm chỉ, rồi đoạt lại ngân lượng là được!

Trác Phi Dương coi như không nghe thấy gì, chỉ trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly nhét ngân phiếu vào ngực, chắp tay:

- Hai vị trưởng lão, đệ tử xin cáo lui!

- Ừm, đi đi.

Hà trưởng lão xua tay, Chử trưởng lão cũng gật đầu.

Sở Ly quay người chắp tay chào mọi người xung quanh, sau đó nhanh chóng rời khỏi bãi luyện võ, nhảy lên thuyền mất hút trong tầm mắt mọi người.

Mọi người vẫn chưa tản đi mà xúm lại bàn tán xôn xao.

Chử trưởng lão và Hà trưởng lão cũng rời đi.

- A…

Trác Phi Dương ngẩng đầu gầm lên giận dữ.

- Uy phong cái gì chứ, thanh niên đệ nhất cao thủ, ha ha!

Một thanh niên gầy gò cười nhạt giễu cợt.

- Suỵt…!

Người bên cạnh vội vàng ngăn hắn ta lại. Hành động đổ thêm dầu vào lửa là không lí trí.

- Suỵt cái gì mà suỵt! Ta nói có gì không đúng, mọi người tâng bốc hắn ta quá!

Thanh niên gầy gò nói.

- Quách huynh à, bớt nói vài câu, bớt nói vài câu!

Tên béo mập ú bên cạnh lo lắng xua tay.

Thanh niên gầy gò cười nhạt:

- Ta nói mấy câu thì đã làm sao?

- Ngươi nói gì?

Trác Phi Dương lao tới xuất hiện trước mặt hắn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn hắn trừng trừng:

- Ngươi nói gì?

Gã thanh niên gầy gò chột dạ, lùi lại sau một bước, thấy mọi người xung quanh nhìn tới, lập tức mặt đỏ bừng, có cảm giác bị sỉ nhục, liền bước lên một bước lạnh lùng nói:

- Ta nói gì chứ, ngươi chỉ có hư danh, không xứng làm thanh niên đệ nhất cao thủ!

- Ngươi muốn thử sao?

Trác Phi Dương cười lạnh lùng.

Gã thanh niên gầy gò nghiến răng nói:

- Thử thì thử!

http://tieulun.hopto.org

- Quách huynh!

Gã béo mập ú vội vàng kéo hắn lại. Gã thanh niên gầy gò vung tay hất tay hắn ta ra, nhìn Trác Phi Dương cười nhạt:

- Tỏ vẻ uy phong với mọi người làm gì chứ, có giỏi thì tới trước mặt Sở Ly thể hiện uy phong đi!

Hai chữ Sở Ly khiến Trác Phi Dương phát điên.

Hắn nghiến răng, đột ngột tung ra một chưởng.

- Rầm!

Gã thanh niên gầy gò bay đi, ngửa cổ phun một ngụm máu trong không trung.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Điên Cuồng

Rầm!

Gã thanh niên gầy gò rơi mạnh xuống đất, tiếp tục nhổ ra một ngụm máu.

Hắn khó khăn lắm mới gượng dậy được nửa người, kinh ngạc nhìn Trác Phi Dương.

Phủ vệ phủ Quốc Công nghiêm cấm tranh đấu cá nhân, nhẹ sẽ bị hạ phẩm, nặng sẽ bị phế bỏ võ công đuổi ra khỏi phủ, không ngờ Trác Phi Dương dám ra tay, đặc biệt là trước mặt đám đông như vậy, hắn không biết hay là không sợ luật lệ của phủ?

Trác Phi Dương cười nhạt:

- Đồ vô dụng, dám nói xằng nói bậy, ngươi tưởng rằng ngươi là họ Sở sao?

Mọi người lập tức phẫn nộ.

Văn khó đứng thứ nhất, võ không đứng thứ hai, người luyện võ thường rất chính trực, hiếu thắng hiếu chiến, ai cũng không phục ai, ai cũng muốn giành vị trí thứ nhất, đây là bản tính, không có cách nào loại trừ được.

Họ vốn dĩ không phục Trác Phi Dương là thanh niên đệ nhất cao thủ, lại thấy Trác Phi Dương bị Sở Ly hai lần đánh bại chỉ với một chiêu, lòng đố kị và kính phục ban đầu cũng hóa thành khinh thường, thấy hắn ngông cuồng

dám ra tay giữa chốn đông người, không ai có thể kiềm chế được nữa.

- Ngông cuồng quá!

- Hắn tưởng rằng mình thực sự là thanh niên đệ nhất cao thủ sao!

- Xong chuyện rồi còn ra oai cái nỗi gì, ôi… đáng thương!

- Lại còn thanh niên đệ nhất cao thủ nữa, một chiêu cũng không đỡ được, thật mất mặt!

- Khốn kiếp, dám ra tay!

Một thanh niên lực lưỡng nhảy ra, chỉ vào Trác Phi Dương quát:

- Gã họ Trác kia, ngươi muốn làm gì chứ?

- Ồn ào, một đám vô dụng, ta muốn làm gì thì làm!

Trác Phi Dương lạnh lùng liếc nhìn đám đông, đôi mắt đỏ ngầu như muốn nuốt sống mọi người, ánh mắt sắc bén giống như kiếm sắc.

Mọi người khiếp sợ, tỏ thái độ thù địch theo bản năng, càng lúc càng phẫn nộ.

- Gã họ Trác kia, ngươi dám tùy tiện đánh người, chúng ta không chấp nhận được, ta muốn thảo phạt hắn, mọi người hãy làm chứng.

Thanh niên lực lưỡng quát lên.

Trác Phi Dương cười nhạt:

- Vô danh tiểu tốt, đâu đáng để ta ra tay?

- Ngươi tưởng rằng mình là ai chứ, là thanh niên đệ nhất cao thủ sao, nực

cười!

Thanh niên lực lưỡng thái độ chế giễu, cười nhạt nói:

- Danh tiếng của ngươi được thổi phồng lên, thiên tài cái cóc khô gì chứ!

- Được.

Trác Phi Dương giận dữ thét lên, vung quyền đi.

- Rầm!

Thanh niên lực lưỡng chưa kịp phản ứng, người đã bị đánh bay đi.

Hắn phun ra một đường máu trong không trung, sau khi rơi "phịch" xuống đất liền giống như một tảng đá không nhúc nhích, bất tỉnh nhân sự.

Trác Phi Dương từ từ thu quyền, lạnh lùng liếc nhìn đám đông:

- Ai không phục nữa?

Mọi người càng thêm phẫn nộ.

- Để ta!

Một thanh niên thấp béo bước ra, lạnh lùng nói:

- Trác Phi Dương, xem ra ngươi không vô dụng như vậy, xem quyền đây!

Hắn vung ra một quyền, cả người cũng lao đi theo đường quyền, nhanh như cắt, hắn tu luyện Lưu Tinh Quyền uy lực cực mạnh.

Trác Phi Dương cười nhạt một tiếng, bước lên trước một bước đón đòn, một quyền văng ra.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thanh niên thấp béo ôm tay lùi lại sau, sắc mặt trắng bệch, chỉ trong chớp mắt trên trán đã vã mồ hôi hột.

- Tên đần độn không biết tự lượng sức!

Trác Phi Dương khinh miệt, nhìn cũng không nhìn, liếc nhìn đám đông:

- Còn ai nữa đây?

Thanh niên thấp béo buông tay, mọi người nhìn qua đều rùng mình. Cổ tay hắn gãy đôi, để lộ ra một khúc xương trắng, hắn luyện Lưu Tinh Quyền, nắm đấm vô cùng cứng chắc, vậy mà cũng bị đánh thành như vậy, có thể thấy quyền này của Trác Phi Dương lợi hại tới nhường nào.

Trong lòng mọi người khiếp đảm, thầm nhíu mày, Trác Phi Dương không hề yếu ớt như tưởng tượng.

Trác Phi Dương nhìn mọi người cười nhạt:

- Một đám nhát gan, thế nào, tưởng rằng ta hữu danh vô thực, đám các ngươi mạnh hơn ta, ngu xuẩn! …Tới đi, ai không phục, tới đi!

- Ta tới lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi!

Một thanh niên cao gầy từ từ bước ra khỏi đám đông, vẻ mặt nghiêm nghị.

Họ không dám coi thường võ công Trác Phi Dương, nhưng hắn thực sự quá ngông cuồng, không coi ai ra gì, mình mà rút lui sẽ không cam tâm, nói chung cứ đánh một trận xem sao, thua cũng tâm phục khẩu phục.

- Tới đi!

http://tieulun.hopto.org

Trác Phi Dương rút kiếm khỏi bao, cười nhạt nói:

- Hôm nay không đánh cho các ngươi tan tác tơi bời, ta sẽ không mang họ Trác nữa!

Câu nói này khiến đám đông phẫn nộ, mọi người xôn xao bàn tán, rì rầm chửi bới, cả bãi luyện võ trở lên râm ran.

Trác Phi Dương rút kiếm nói:

- Nhường ngươi ba kiếm!

Thanh niên cao gầy rút kiếm ra, phụt, phụt, phụt đâm đi ba kiếm, nhanh chóng, mau lẹ, Trác Phi Dương chỉ khẽ né người tránh né, rất nhẹ nhàng đơn giản, thái độ thản nhiên.

- Hết ba chiêu rồi!

Trác Phi Dương thét lên, vung ra một quyền.

- Keng…

Trường kiếm bay đi, rớt ra sau đám đông.

Trác Phi Dương thu quyền lại, cười nhạt, nói:

- Một tên vô dụng! …Còn kẻ nào nữa không? Không kẻ nào có thể để ta ra hai chiêu sao?

Đám đông bình tĩnh trở lại. Mấy người khiêu chiến ban nãy đều là những cao thủ lợi hại, có ý đồ với danh hiệu thanh niên đệ nhất cao thủ, tự cho rằng mình có tư cách.

Những người còn lại đều biết không địch lại họ được, đi ra đánh với Trác

Phi Dương chỉ có chuốc nhục vào thân.

Trác Phi Dương liếc nhìn một lượt, không thấy ai bước ra, khinh miệt nói:

- Một đám vô dụng!

Hắn quay người bước đi, Bạch Tri Tiết lườm mọi người một cái rồi vội vàng chạy theo.

Hắn vừa đi sau Trác Phi Dương, vừa thầm kêu khổ, nói nhỏ:

- Công tử, giờ phiền phức to rồi!

- Ngươi đưa ta về, sau đó đi tìm Đinh trưởng lão!

Trác Phi Dương nói.

- Vâng.

Bạch Tri Tiết vội gật đầu.

Trác Phi Dương vào phủ là do Đinh trưởng lão giới thiệu, ông ta là trưởng lão cung phụng của Diễn Võ điện, năm xưa Trác gia có ân với ông ta, vì thế mới giới thiệu Trác Phi Dương vào phủ, giờ Trác Phi Dương gây họa, đành phải dùng tới mối quan hệ này.

Ra tay đánh người trước đám đông, việc này vi phạm nghiêm trọng luật lệ của phủ, thậm chí có thể bị phế bỏ võ công đuổi ra khỏi phủ.

Trác Phi Dương vừa bước lên thuyền lập tức sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, người mềm nhũn ngồi xuống, Bạch Tri Tiết không hoảng hốt, hắn đã có kinh nghiệm, biết đây là di chứng sau khi thi triển Nhiên Huyết Phần Thân Quyết, chỉ cần hai ngày sẽ hết.

http://tieulun.hopto.org

…

Sở Ly về lại Đông Hoa viên, Lý Việt dọc đường vui mừng hả hê, cười không ngớt.

Về tới Đông Hoa viên, bước vào tiểu viện, Lý Việt cười ha ha:

- Thật sảng khoái! Sảng khoái!

Sở Ly mỉm cười ngồi xuống bên bàn đá:

- Sảng khoái gì chứ?

- Ta chắc rằng tên Trác Phi Dương đó sẽ tức muốn chết, không bao giờ dám đối đầu với đệ nữa!

Lý Việt cười ha ha, nói:

- Ba mươi vạn lạng, chắc hẳn đã khuynh gia bại sản rồi nhỉ?

Sở Ly lắc đầu:

- Trác gia rất giàu có, không đáng là gì.

- Giàu có vậy sao?

- Nếu không Trác Phi Dương sao có thể là thiên tài như vậy, chẳng phải là nhờ ăn linh dược từ bé đó sao?

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Không thể tát hắn hai cái bạt tai tại trận, thật đáng tiếc!

Hắn có ý định này nhưng cuối cùng từ bỏ.

http://tieulun.hopto.org

Làm vậy có phần quá đáng, vì cái lợi nhỏ mà mất đi cái lợi lớn, giải quyết ân oán không cần phải theo phép tắc, lần này đã khiến hắn mất mặt, gần như phá hủy sự tự tin của hắn rồi.

- Ôi…

Lý Việt lắc đầu than thở:

- Hắn đúng là xui xẻo, gặp tên khắc tinh nhà ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Ta đâu được coi là khắc tinh, người mạnh hơn ta có vô số.

Thanh niên đệ nhất cao thủ, danh hiệu này nên trao cho đệ!

Lý Việt cười tít mắt, nói:

- Huynh đệ, sau này e rằng sẽ không ít kẻ khiêu chiến đệ đấy.

Sở Ly nói:

- Được thôi, quy tắc cũ, mười vạn lượng!

- Hả…

Lý Việt tròn mắt.

Sở Ly nói:

- Không có mười vạn lượng ta sẽ không đồng ý.

- Thật là…

Lý Việt lắc đầu:

- Không ổn, mang tiếng hám của sẽ không hay, chúng ta là thị vệ, sau này đảm nhận chức vụ, ai yên tâm dùng đệ nữa chứ?

Sở Ly cười nói:

- Thời gian của ta rất quý giá, không có mười vạn thì đừng làm phiền ta.

Đây cũng là tự để lộ nhược điểm, lộ sơ hở, để những kẻ đối địch với mình nghĩ tới cách này đối phó với mình.

Nếu như là thủ hạ của người khác đương nhiên sẽ cần lo tới danh tiếng, nhưng Tiêu Kỳ thì khác, nàng thông minh, sắc sảo, Đại Viên Kính Trí của hắn có thể qua mắt được sự thăm dò của nàng, giành được tín nhiệm, danh tiếng không cần quan tâm.

Tự làm xấu mình như vậy cũng để thuận theo nhân tính.

Mọi người đều cần một lí do để coi thường người khác, an ủi bản thân, và Sở Ly đích thân mang lí do đó tới, mọi người sẽ nói với mình rằng, võ công hắn rất lợi hại nhưng rất hám của, không thanh tao, nho nhã.

Lý Việt thở dài:

- Huynh đệ, đây không phải chuyện nhỏ, còn phải suy nghĩ thêm!

Sở Ly cười nói:

- Sắp tới sẽ không có ai khiêu chiến đâu, ta về Ngọc Kỳ đảo trước.

- Ừm, cũng phải, để thị nữ xinh đẹp giúp ngươi thư giãn một chút!

Lý Việt cười hì hì, mỉm cười gian xảo!

Sở Ly trừng mắt nhìn hắn, chèo thuyền về lại Ngọc Kỳ đảo.

Trong tiểu viện, Tuyết Lăng mặc một bộ đồ màu trắng ngà, dáng vẻ mạnh mẽ, gương mặt ngọc ngà rạng rỡ, xinh như hoa dưới ánh nắng mặt trời. Nàng đang chậm rãi luyện Thái Âm Bát Thức, nhẹ nhàng, khoan thai. Thấy hắn về, sau khi thu thế nàng liền dâng lên một chén trà bạch ngọc:

- Công tử, thắng rồi chứ?

- Ừ!

Sở Ly thong thả trả lời.

Hắn ngồi trong tiểu đình hấp thu khí của cây Thiên Linh, vận tâm pháp trị thương, chả mấy chốc mấy thương tích nhỏ liền biến mất, điều chỉnh cơ thể tới trạng thái tốt nhất.

Đôi mắt trong veo của Tuyết Lăng nhìn lên mặt hắn, chăm chú quan sát.

Sở Ly nhìn nàng, nàng đường hoàng nhìn trực diện hắn:

- Trác công tử thua rồi sao?

- Đương nhiên.

Sở Ly cười nói:

- Ta thắng rồi hắn lẽ nào cũng thắng được?

Tuyết Lăng nói:

- Hắn không phải thanh niên đệ nhất cao thủ sao?

- Hắn rất mạnh.

Sở Ly gật đầu.

Nếu như mình không có Khô Vinh kinh thì sẽ không dám dùng Bích Hải Vô Lượng Công, cũng không dám luyện Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của Trác Phi Dương, Nhiên Huyết Phần Thân Quyết uy lực rất mạnh, hơn nữa lại rất khó luyện, Trác Phi Dương có thể luyện thành công trong thời gian ngắn như vậy, thiên phú đúng là rất cao.

- Vậy công tử sẽ là thanh niên đệ nhất cao thủ rồi?

Ánh mắt Tuyết Lăng lấp lánh.

Sở Ly bật cười:

- Cái gì mà thanh niên đệ nhất cao thủ chứ, đương nhiên không phải, được rồi, chúng ta tiếp tục luyện công!

Hắn chỉ vào đám gậy sắt ngoài đình. Tuyết Lăng mím môi, lắc đầu.

Sở Ly bước ra ngoài tiểu đình, bắt đầu luyện bảy mươi hai thức của Kim Cang Độ Ách Thần Công, Tuyết Lăng vung mạnh gậy sắt xuống: "bộp" một tiếng, hắn vẫn đứng vững như bàn thạch, động tác không hề bị ảnh hưởng,

"Bộp, bộp, bộp…" hết gậy này tới gậy khác giáng xuống, Tuyết Lăng đếm nhịp thở của mình, mỗi năm nhịp là một gậy.

Cửa tiểu viện mở ra, Tô Như mặc chiếc áo vàng đào uyển chuyển bước tới, mỉm cười nói:

- Ngươi vẫn yên ổn nhỉ!

Sở Ly thu công, tới tiểu đình ngồi cùng nàng, Tuyết Lăng dâng trà lên sau đó đứng sang một bên.

Tô Như xinh đẹp, thanh thoát, nửa như mỉm cười:

- Ngươi lại nổi tiếng rồi!

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản cũng biết việc khiêu chiến sao?

- Ngươi có biết rằng sau khi ngươi đi Trác Phi Dương đã nổi điên không?

Tô Như cười nói.

Sở Ly sững sờ.

Tô Như thở dài, lắc đầu nói:

- Thật khó xử! Gã đó tư tưởng không chín chắn cho lắm!

Sở Ly nói:

- Sao vậy.

Tô Như nói lại một lượt những chuyện xảy ra, Sở Ly nhíu mày:

- Lẽ nào đuổi ra khỏi phủ! Như vậy thì hơi đáng tiếc!

Trác Phi Dương mặc dù có sai sót, lúc nào cũng muốn phế bỏ mình, nhưng đối với Quốc Công Phủ mà nói thì hắn đúng là một thiên tài, là một thiên tài đáng để bồi dưỡng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đi Đày

Tô Như thở dài, lắc đầu nói:

- Hắn đánh bị thương nhiều người, bị phạt là do người đầu tiên, hắn nổi giận ra tay, những người còn lại là chủ động khiêu chiến, xử không nặng.

- Nói vậy là xử phạt không nặng?

Sở Ly nhướng mày, cười nói:

- Đã xử phạt chưa thế?

Việc này chắc rằng có người phe Trác Phi Dương giúp lo liệu, nếu không làm gì có chuyện phân biệt thành do đối tượng nào, cứ thế phạt hết là xong.

- Ừm, tiểu thư đã quyết định rồi.

Tô Như quan sát hắn:

- Báo cho đại công tử, để xem đại công tử có đồng ý hay không, dù sao việc này cũng liên quan tới nhân vật thiên tài, phải thận trọng.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản yên tâm đi, chút lòng bao dung này ta cũng có, Trác Phi Dương là thần tài của ta, nếu phải ra đi ta cũng không nỡ!

- Ngươi đó, thật là...

Tô Như liếc mắt nhìn hắn.

Nàng rất hài lòng với sự thông minh, lanh lợi của Sở Ly, mình đích thân tới thông báo với hắn chính là vì không muốn trong lòng hắn có khúc mắc, cảm thấy phủ bao che cho Trác Phi Dương.

Tô Như nói:

- Tiểu thư xử phạt là để hắn tới Đăng Vân thành trấn thủ ba năm.

Đăng Vân thành cách Sùng Minh thành hai ngàn dặm, không phồn hoa, náo nhiệt như Sùng Minh thành, phái đi xa dời khỏi phủ nhìn giống như trừng phạt nặng, nhưng cần phải xem xét sự khác biệt của nơi trấn thủ, có nơi phồn hoa, náo nhiệt, có nơi nghèo nàn, cùng khổ.

Đăng Vân thành cách Sùng Minh thành khá xa, người thường không rõ tình hình còn tưởng là một nơi cực khổ, thực chất không khổ chút nào, Tiêu Kỳ phạt như vậy là giơ cao đánh khẽ, vừa cảnh cáo những người khác vừa khiến Trác Phi Dương cảm kích.

Tô Như cười nói:

- Ngươi có nghĩ rằng tiểu thư thiên vị không?

- Tổng quản.

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Nếu ta là tiểu thư ta cũng sẽ làm vậy, dù sao hắn cũng là một thiên tài.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nếu như hắn không để bụng chút nào ngược lại sẽ là rất để bụng.

Sở Ly nói:

- Trác Phi Dương sớm muộn gì cũng vẫn sẽ tìm ta gây sự.

- Hắn đương nhiên là không phục rồi.

Tô Như nói:

- Đây cũng là đốc thúc dành cho ngươi, khiến ngươi không được hài lòng, thỏa ý, mất đi động lực, dụng ý của tiểu thư ngươi cần phải hiểu!

- Hiểu, đương nhiên hiểu, đa tạ tiểu thư!

Sở Ly chắp tay cám ơn.

Tô Như mím môi cười, nói:

- Được rồi, còn một tin tốt nữa muốn báo cho ngươi.

- Phạt Trác Phi Dương đi lưu đầy đã là một tin tốt rồi, từ nay hai tai sẽ được yên bình.

Sở Ly thong thả nói.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn:

- Từ nay trở đi ngươi sẽ thăng làm ngũ phẩm!

- Ngũ phẩm?

Sở Ly hơi sững người, việc này hắn rất bất ngờ.

Phẩm cấp cần phải xem xét kinh nghiệm và tư cách, ba năm cửu phẩm, mười năm bát phẩm, hai mươi năm thất phẩm, bốn mươi năm lục phẩm, bảy mươi năm ngũ phẩm, và thông thường ngũ phẩm chính là phẩm chất cao nhất của thị vệ, không lập được công lao kiệt xuất, cả đời cao nhất cũng chỉ là ngũ

phẩm.

Tăng phẩm cấp rất khó khăn, càng về sau càng khó, công lao hắn lập được khi làm tạp dịch so với địa vị ngũ phẩm hiện tại thì căn bản không là gì, hắn là lục phẩm cần có công lao vô cùng to lớn mới có thể được đề bạt lên ngũ phẩm.

Tô Như cười tít mắt nói:

- Lần trước ngươi giết chết mười Tiên Thiên cao thủ của phủ Nhân Quốc Công, đủ để tăng lên ngũ phẩm rồi, tiểu thư đã kìm xuống, tới nay thời cơ chín muồi, sẽ không có ai nói ra nói vào.

Hiện nay Sở Ly là thanh niên đệ nhất cao thủ, Trác Phi Dương sau khi nổi điên, mọi người đều hiểu rằng không phải Trác Phi Dương không ra gì mà là Sở Ly quá lợi hại. Ở bãi luyện võ không ai có thể đỡ được một chiêu của Trác Phi Dương, còn Trác Phi Dương thì không đỡ được một chiêu của Sở Ly.

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly chắp tay.

Tô Như nói:

- Sau này ngươi phải cẩn thận đấy, dù sao thì cũng rất nhiều người để ý tới ngươi!

- Ta hiểu.

Sở Ly gật đầu.

…

http://tieulun.hopto.org

Sáng sớm, ánh mặt trời rạng rỡ, chiếu sáng khắp Sùng Minh thành.

Ngoài cổng thành phía nam của Sùng Minh thành, Trác Phi Dương mặc một chiếc áo màu xanh ngọc, gương mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, khác hoàn toàn với gương mặt dữ tợn khi trước, Bạch Tri Tiết dắt theo hai con ngựa đi sau lưng hắn.

Hai người quay đầu lại nhìn Sùng Minh thành, tâm trạng phức tạp.

- Công tử, đi thôi, chúng ta mau lên đường thôi.

Bạch Tri Tiết khuyên nhủ.

- Ừ.

Trác Phi Dương thờ ơ đáp lời, ánh mắt vẫn nhìn về phía cổng thành.

Bạch Tri Tiết thở dài, biết hắn đang đợi ai, nhưng việc đã tới nước này, hai người họ giống như chó mất nhà, đắc tội với tất cả mọi người trong phủ, chờ đợi Triệu cô nương tới tiễn là không hiện thực.

- Công tử…

Bạch Tri tiết khuyên nhủ.

Trác Phi Dương xua tay, sắc mặt sa sầm, quay người đi.

Bạch Tri Tiết vội đưa dây cương cho hắn.

Trác Phi Dương quay đầu nhìn, sau đó nhảy lên lưng ngựa.

Hắn vừa ngồi lên ngựa, lại quay đầu lại nhìn tiếp, cuối cùng đành thất vọng thở dài, dáng người thấp xuống, giống như đang khom cúi.

http://tieulun.hopto.org

- Đi!

Hắn lắc dây cương, uể oải quát một tiếng.

- Trác sư huynh.

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Trác Phi Dương vội quay người lại, kìm mạnh dây cương, lập tức ngựa chồm đứng lên, hí vang dội.

Trác Phi Dương vui mừng mở tròn mắt, nhìn Triệu Dĩnh đang tới gần. Nàng mặc một chiếc áo xanh ngọc, nhẹ nhàng tới trước mặt Trác Phi Dương.

- Trác sư huynh!

Trác Phi Dương cười toét miệng:

- Triệu sư muội, cuối cùng muội cũng tới!

Triệu Dĩnh thở dài:

- Trác sư huynh phải đi thật sao?

Trác Phi Dương rầu rĩ nói:

- Hôm nay phải đi rồi, Triệu sư muội đi cùng ta nhé!

Triệu Dĩnh sững sờ, ngạc nhiên nhìn hắn.

Trác Phi Dương nói:

- Triệu sư muội, giờ ta chỉ có mình muội thôi, mọi người trong phủ Quốc Công chỉ cười nhạo ta, chỉ có muội quan tâm tới ta, Triệu sư muội, muội đi cùng ta tới Đăng Vân thành đi, ta không muốn đi một mình lẻ loi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn biết Triệu Dĩnh lương thiện, hay mềm lòng, mình ra bộ đáng thương rất có khả năng sẽ đả động được trái tim nàng ta.

Triệu Dĩnh vội lắc đầu nói:

- Trác sư huynh, huynh hiểu nhầm rồi!

- Không được sao?

Trác Phi Dương thất vọng nhìn nàng:

- Muội không muốn đi cùng ta?

- Trác sư huynh, muội phải nghe theo sự sắp xếp của Diễn Võ điện, đâu có thể đi theo huynh.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Huynh đừng nghĩ ngợi lung tung, phủ Quốc Công không từ bỏ huynh!

Trác Phi Dương cố nở nụ cười gượng gạo:

- Lưu đày ba năm, không phải từ bỏ thì là gì!

- Huynh gây ra chuyện lớn như thể nào hả?

Triệu Dĩnh giận dữ nói:

- Đánh bao nhiêu người, nếu không phạt huynh, mọi hộ vệ đều không phục, muội nghe nói Đăng Vân thành rất phồn hoa, đi tới đó sẽ không phải chịu khổ gì!

- Sao muội biết được?

Trác Phi Dương sa sầm sắc mặt, cười nhạt:

- Là gã họ Sở, nhất định là hắn ta nói phải không?

Triệu Dĩnh do dự một lát rồi gật đầu.

Trác Phi Dương cười nhạt, nói:

- Ta biết, Triệu sư muội ngay từ đầu đã thích gã họ Sở đó!

- Trác sư huynh…!

Triệu Dĩnh vội vàng nói.

Trác Phi Dương nói:

- Đừng tưởng ta là tên ngốc, Triệu sư muội, ánh mắt muội nhìn hắn hoàn toàn khác với nhìn ta!

Triệu Dĩnh nói:

- Trác sư huynh, không sớm nữa, mau đi đi, …tới đó rồi hãy chăm chỉ luyện công, đừng nản lòng!

- Hừm, mối thù này ta nhất định sẽ báo!

Trác Phi Dương cười nhạt, nói:

- Triệu sư muội, muội hãy bảo gã họ Sở đó rửa sạch cổ chịu chết đi!

- Trác sư huynh…!

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn không hài lòng.

Trác Phi Dương “hừ” một tiếng, nhảy lên ngựa, không nhìn Triệu Dĩnh, quất ngựa phóng đi, Bạch Tri Tiết chắp tay hành lễ, vội vàng thúc ngựa đuổi theo, hai người nhanh chóng mất hút trên đường.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh lắc đầu thở dài, Trác sư huynh này thật là…

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Luyện Hình

Sáng sớm tinh mơ, ánh mặt trời rạng rỡ, không khí trong lành có chút ẩm ướt.

Tại tiểu viện của Ngọc Kỳ đảo, Sở Ly nhíu mày ngồi không nhúc nhích trong tiểu đình, Tuyết Lăng đứng bên cạnh nhìn hắn.

Khí của cây Thiên Linh nhanh chóng lưu chuyển trong người, men theo lộ tuyến của tâm pháp Tẩy Mạch quyết, không ngừng cường hóa kinh mạch, linh khí của cây Thiên Linh rất thuần khiết, cường hóa mạnh hơn gấp ba lần so với Tẩy Mạch quyết, kinh mạch càng khỏe càng dẻo dai hơn. Có điều hắn không hề cảm thấy vui vẻ.

Trong đầu hắn lóe lên một ý tưởng nhưng lại lập tức biến mất, nghĩ ngợi tại sao Kim Cang Độ Ách Thần Công không tiến bộ.

Gậy sắt sau khi đánh mười ngày dần dần mất hiệu quả, hắn đổi sang gậy đồng cũng không có hiệu quả, hắn lại đổi thành đao cũng không có tác dụng, đổi thành kiếm cũng không xong. Đao kiếm chém lên người không hề xây xát, chỉ chém rách quần áo.

Nhưng hắn biết, Kim Cang Độ Ách Thần Công mức độ này không thể cản được cao thủ đỉnh cấp, đặc biệt là đệ tử đỉnh cấp của Đại Lôi Âm tự

Sau khi Trác Phi Dương rời đi, hắn không hề có chút lơ là, ngược lại càng thêm nỗ lực, uy hiếp của Đại Lôi Âm tự, uy hiếp của phủ Nhân Quốc Công giống như hai lưỡi đao treo trên đỉnh đầu. Cây Thiên Linh thúc đẩy linh thảo

trong tiểu viện phát triển, Huyền Ly thảo lớn rất nhanh, sau một tuần đã có thể thu hoạch, hi vọng cách tắm thuốc này có hiệu quả!

- Ài…!

Hắn lắc đầu thở dài, Kim Cang Độ Ách Thần Công đúng là khó luyện, tới bước này hình như gặp phải nút thắt, lẽ nào chỉ có thể đỡ được đao kiếm thông thường?

Hắn gấp rút luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công như vậy là vì muốn khắc chế, hóa giải nhược điểm của bản thân, Xá Thân Tuyệt Mạng đao khi ra tay sẽ cần một thời gian ngắn để hồi phục khí huyết. Thời gian này tuy vô cùng ngắn ngủi, nhưng đối mặt với cao thủ đỉnh cấp hoặc bị bao vây tấn công sẽ vẫn có chút ít nguy hiểm, có Kim Cang Độ Ách Thần Công thì hắn sẽ không phải sợ hãi gì nữa.

Tuyết Lăng không nhịn được nữa, đành lên tiếng:

- Công tử, hay là tới Diễn Võ điện xem sao đi?

- Diễn Võ điện?

Sở Ly ngẩng đầu nhìn gương mặt nhìn đẹp của nàng.

Tuyết Lăng nói:

- Ở Diễn Võ điện có không ít bí tịch, nói không chừng sẽ có cách tu luyện.

Sở Ly lắc đầu:

- Rất ít người luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

- Nhỡ may có thì sao.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly trầm ngâm một lát:

- Ừm, ngươi nói cũng có lý, tới Diễn Võ Đđện xem sao!

- Ta đi cùng công tử!

Tuyết Lăng vội vàng nói:

- Phẩm cấp của ta cũng có thể vào Diễn Võ điện!

- Không cần.

Sở Ly xua tay.

Tuyết Lăng mím chặt môi, nói nhỏ:

- Công tử, ta cũng muốn đi xem.

Sở Ly thấy lạ, nhìn nàng:

- Bình thường ngươi đi cũng được mà.

- Ta tự đi sẽ rất phiền toái, rất nhiều người tới bắt chuyện, bực bội lắm!

Tuyết Lăng nói:

- Tỏ thái độ, lờ đi cũng không xong, kẻ nào da mặt cũng rất dày!

Sở Ly nhìn nàng, mỉm cười.

Nàng luôn giữ vẻ mặt này, lạnh lùng như băng tuyết, cao ngạo, kiêu sa, dù có tỏ thái độ cũng không thay đổi bao nhiêu, kẻ có gan tới bắt chuyện da mặt đều rất dày, dám đối mặt với sự lạnh lùng của nàng.

http://tieulun.hopto.org

- Công tử, lẽ nào sợ Triệu sư muội nhìn thấy?

Đột nhiên Tuyết Lăng nói, ánh mắt nhìn hắn kì quái.

Sở Ly hắng giọng, nói:

- Sợ gì chứ, chúng ta rất đường hoàng!

- Chỉ sợ Triệu sư muội không nghĩ vậy.

Tuyết Lăng cười rạng rỡ.

Nàng luôn lạnh mặt, nụ cười thế này giống như tuyết rạng rỡ, vẻ mặt rạng ngời.

Sở Ly nói:

- Được rồi, dẫn theo ngươi đi!

- Tạ ơn công tử!

Tuyết Lăng vội vàng nói.

Tuyết Lăng chèo thuyền rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, nhanh chóng tới Diễn Võ điện. Hai người bước lên bờ dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ, cùng tiến vào bãi luyện võ.

Bãi luyện võ vốn đang vô cùng huyên náo lập tức im phăng phắc, mọi người đều dừng lại, nhường đường. Sở Ly tuy ngạc nhiên nhưng mặc không biến sắc, tốc độ không thay đổi, chậm rãi bước lên phía trước.

Tuyết Lăng đi bên cạnh hắn, động tác y hệt.

- Sở sư huynh!

http://tieulun.hopto.org

Có người chắp tay hành lễ, cười ha ha.

Sở Ly chắp tay cười đáp lễ.

- Sở huynh đệ!

- Sở sư đệ!

Lập tức mọi người lần lượt chắp tay chào, Sở Ly cứ thế chắp tay, mỉm cười chào hỏi mọi người, Mạnh sư huynh, Hà sư huynh, Phương sư huynh, họ của mỗi người đều được hắn gọi rất rõ ràng mạch lạc.

Bãi luyện võ vô cùng náo nhiệt, Sở Ly không hề dừng bước, cuối cùng cùng đi qua đoạn đường mà mọi người nhường ra cho hắn để vào đại sảnh Diễn Võ điện, kiểm tra lệnh bài xong liền lên lầu hai.

Hai mắt Tuyết Lăng lấp lánh, ưỡn khuôn ngực kiêu hãnh của mình, cảm thấy khá vinh hạnh.

Sở Ly khẽ thở dài, thế giới này là vậy, võ công là số một, mọi người đều sùng bái cao thủ võ lâm, vì thế ai nấy cũng liều mạng luyện công, bất chấp tất cả để theo đuổi võ công.

Lên tới lầu hai, Sở Ly lấy một cuốn sách đưa cho Tuyết Lăng, là một cuốn tâm đắc tu luyện Thái Âm quyết.

Tuyết Lăng cầm lấy giở ra xem, lập tức bị cuốn hút.

Sở Ly bắt đầu đi một lượt ở lầu hai, sau đó bước lên lầu ba, cuối cùng đi khắp Diễn Võ điện nhưng vẫn đành phải thất vọng quay về, quả thực không có tâm đắc tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Hắn nói một tiếng với Tuyết Lăng sau đó đi khỏi Diễn Võ điện, Tuyết Lăng bâng quơ đáp một tiếng, hoàn toàn đắm chìm trong bí tịch.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chèo thuyền tới Tàng Thư lâu, so với Diễn Võ điện, Tàng Thư lâu có nhiều loại sách hơn, không chỉ có bí kíp võ công còn có một số chuyện lạ, tin đồn võ lâm.

Hắn định xem qua một lượt Tàng Thư lâu, có thời gian sẽ tới. Hắn rút một cuốn ra đọc một lát, lập tức hai mắt phát sáng.

Cuốn sách này có ghi chép về một tin đồn, nghe nói thời thượng cổ từng xuất hiện một môn Dao Quang Tiểu Luyện Hình, là một bí thuật hóa hình của yêu tinh, yêu quái thời thượng cổ, sau này được người tu luyện nghiên cứu, sửa chữa, cho phép loài người có thể tu luyện, đặc biệt là nữ giới, sau khi tu luyện giống như chuyển thế đầu thai, trùng sinh một kiếp, lột bỏ lớp da cũ, biến thành không khác gì trẻ sơ sinh, dung mạo cũng thay đổi

Đặc biệt là đối với những cô gái xuất thân từ Mãnh Hổ trại, họ thường có tâm lý tự ti, cho rằng mình là tàn hoa bại liễu, cơ thể không còn sạch sẽ, vì thế khi gặp hắn thường rất gò bó, thiếu tự nhiên, không dám nhìn hắn.

Hắn rất ít khi về nhà và tới Nhàn Vân tửu quán là vì không muốn họ khó xử, không thoải mái, vừa nhìn thấy hắn, họ liền nhớ tới xuất thân của mình, không thể ngẩng đầu lên được. Hắn có thể thay đổi cuộc sống và số phận của họ, nhưng không thể thay đổi quan niệm của họ.

Nếu như tu luyện Dao Quang Tiểu Luyện Hình, họ sẽ giống như thay đổi thành một người khác, giống như được hồi sinh, chắc sẽ không còn tự ti, tự chuốc phiền muộn nữa, có thể ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đối mặt với cuộc sống.

Dao Quang Tiểu Luyện Hình rất ít người tu luyện, một là khi tu luyện sẽ muôn phần đau đớn, giống như rơi vào địa ngục, hầu như mọi người đều từ bỏ, hai là tu luyện cần dược thảo quý giá để tắm, quan trọng nhất là nó chỉ tôi

luyện, thay đổi thể chất, lột bỏ lớp da, khiến mình trở lên xinh đẹp hơn, giống tâm pháp trúc cơ, không có uy lực gì cả.

Sở Ly trầm ngâm, tìm kiếm trong đầu nhưng không có Dao Quang Tiểu Luyện Hình, Diễn Võ điện chắc cũng không có công pháp này, Tàng Thư lâu không biết có hay không, nghĩ tới đây, hắn liền nhanh chóng đóng lại cuốn sách, muốn đi tìm nó.

Chập tối, hắn đột nhiên nhớ ra mình để Tuyết Lăng lại Diễn Võ điện! Hắn liền về lại Diễn Võ điện, Tuyết Lăng không còn ở đó mà đã về tiểu viện ở Ngọc Kỳ đảo, Tuyết Lăng đang luyện Thái Âm Bát Thức.

Thấy hắn bước vào, Tuyết Lăng không nói gì, nhìn cũng không nhìn hắn, mím chặt môi đỏ, gương mặt mịn màng như ngọc.

Sở Ly cười ha ha hai tiếng, ngồi xuống trong tiểu đình.

Tuyết Lăng vẫn luyện công, không dâng trà nóng lên như mọi ngày nữa.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Có thu hoạch gì không thế?

- Không có.

Tuyết Lăng xị mặt nói.

- Có kẻ nào bắt chuyện không?

- Không có.

Tuyết Lăng nói, quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Hôm nay Diễn Võ Điện thật sự rất yên ả, không có đám ruồi nhặng phiền

phức như mọi khi, kẻ nào kẻ nấy đều rất an phận.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phùng Văn

Sở Ly cười nói:

- Xem ra ta cũng có chút tác dụng.

Tuyết Lăng mím môi bật cười, nhớ tới vẻ oai phong của Sở Ly khi đó, bất giác trong lòng có chút xao động.

Sở Ly nói:

- Sau này ngươi có thể tùy ý tới Diễn Võ điện.

Tuyết Lăng liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ta sẽ tự đi, không đi cùng công tử nữa!

Sở Ly cười nói:

- Ta tới Tàng Thư lâu, đọc sách quên mất thời gian …đúng là không có thu hoạch gì sao?

- Cũng tạm.

Tuyết Lăng lắc đầu thở dài, những cuốn sổ ghi chép về tu luyện Thái Âm quyết đó đều rất bình thường, có thể tham khảo một chút, nhưng tác dụng thì kém xa với Thái Âm Bát Thức.

Sở Ly nói:

- Dù sao đi nữa, Thái Âm Bát Thức cũng cần luyện cẩn thận, ngươi vẫn chưa có được thần tủy, càng luyện cẩn thận, hiệu quả sẽ càng tốt, Thái Âm quyết sẽ tiến bộ càng nhanh!

- Ta hiểu rồi.

Tuyết Lăng gật đầu.

Nàng đọc xong những cuốn sổ ghi chép về tu luyện của Thái Âm quyết, càng thêm trân trọng Thái Âm Bát Thức, biết được sự kì diệu của nó, càng thấy rằng Sở Ly rất lợi hại, những cuốn sổ ghi chép về Thái Âm quyết của Diễn Võ Điện hoàn toàn chỉ là tâm pháp, không có ai sáng tạo ra võ học như Thái Âm Bát Thức để kết hợp tu luyện, Sở Ly coi như là người khởi xướng đầu tiên.

Sở Ly lại ngồi xuống trong tiểu đình, tiện tay ném một viên Thông Cân đan vào miệng.

Hắn ăn Thông Cân đan như ăn kẹo, rảnh rỗi lại ăn một viên, hiệu quả càng ngày càng kém đi nhưng dù sao cũng có chút tác dụng, tích lũy đêm ngày, kinh mạch cũng thay đổi rõ rệt, khi cần thiết có thể cộng dồn Bích Hải Vô Lượng Công thêm một lần.

Tuyết Lăng thu thế bước vào pha trà.

Ấm đất đỏ trên lò nhỏ trong tiểu đình chả mấy chốc đã sôi sùng sục, bốc khói trắng.

Sở Ly đang ngơ ngẩn xuất thần nhìn trời ngẫm nghĩ, khi dùng khí của cây Thiên Linh tu luyện Tẩy Mạch quyết, Tẩy Mạch quyết kết hợp với Thông Cân đan, hiệu quả cực tốt.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng rót trà, động tác nho nhã, thành thạo, rất bắt mắt,

đáng tiếc Sở Ly không để ý, khiến nàng có chút thất vọng.

- Công tử, mời dùng trà!

Tuyết Lăng hai tay nâng chén trà bạch ngọc.

Sở Ly đón lấy, nhấp một ngụm, nở nụ cười khen ngợi.

Tuyết Lăng đột nhiên thấy toàn thân nhẹ nhõm, khóe môi bất giác nở nụ cười.

…

Nhà nhà lên đèn, Sùng Minh thành trở nên vô cùng náo nhiệt, con phố có Nhàn Vân tửu quán lại rất yên tĩnh.

Trong Nhàn Vân tửu quán thì náo nhiệt như phố trung tâm, các thiếu nữ yêu kiều đi len lỏi qua các bàn, dịu dàng uyển chuyển, khiến tửu quán thêm phần nhẹ nhàng, mĩ lệ, hương thơm phảng phất.

Một thanh niên áo gấm khệnh khạng bước tới trước Nhàn Vân tửu quán, bên cạnh có một người hầu dung mạo bình thường, chừng mười sáu mười bảy tuổi, gật đầu, khom lưng:

- Công tử, Nhàn Vân tửu quán, không sai, đúng là ở đây!

- Ừ…

Thanh niên lấy ra một chiếc quạt trắng phe phẩy qua lại, ngắm nghía mấy chữ Nhàn Vân tửu quán, gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Chữ viết rất đẹp, tuy nhiên ở vị trí này có buôn bán được không? Đâu có ai!

Hắn béo lùn chắc nịch, cổ thô rụt, khuôn mặt béo tròn mọc chi chít mụn, có mụn trắng, có mụn đỏ, khiến người khác không muốn nhìn.

- Công tử, nghe nói nơi này làm ăn rất được, tới muộn sẽ không còn chỗ!

Người đi theo hắn vội vàng nói:

- Chúng ta mau vào thôi, nếu không sẽ hết chỗ thật!

- Không vội!

Thanh niên áo gấm phe phẩy quạt, giọng nói chắc nịch:

- Ta tới rồi, không có chỗ cũng phải có chỗ!

- Công tử uy phong!

Người hầu vội giơ ngón cái lên, thái độ ngợi khen:

- Chỉ cần một câu nói của công tử, bọn họ không nhường chỗ cũng phải nhường!

- Ha ha, biết vậy là được!

Thanh niên áo gấm đắc ý, vênh mặt.

Hai người đứng trước tửu quán bình luận tự nhiên, hai thanh niên vội vàng chạy tới, thấy họ đứng ở ngoài, ngạc nhiên liếc mắt nhìn, cảm thấy hai người này không được bình thường cho lắm, tới rồi còn không lập tức vào liền.

Họ bước tới trước vén rèm đi vào, chiếc rèm đong đưa, bên trong tỏa ra không khí mát mẻ, xen lẫn mùi hương thoang thoảng.

Cái mũi vừa tẹt vừa gãy của thanh niên áo gấm liền mấp máy, mỉm cười hì hì:

- Thơm quá, ta rất thích!

Người hầu vội vàng nói:

- Công tử, vậy chúng ta vào thôi.

- Đi thôi!

Thanh niên áo gấm phẩy quạt.

Người đi theo hắn vội bước tới vén rèm, lập tức không khí mát lạnh và mùi hương thoang thoảng bay tới, hai thiếu nữ xinh đẹp bước tới tiếp đón.

Trần Nhân khẽ cúi người, mỉm cười nói:

- Công tử, thành thật xin lỗi, tối nay hết chỗ rồi, công tử có thể đặt trước ngày mai, ngày mai nhất định sẽ để dành chỗ cho công tử!

- Hết chỗ rồi?

Thanh niên áo gấm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy rằng bên trong rất mát mẻ, chắc chắn có dùng không ít đá, trên người mĩ nữ xinh đẹp, rạng rỡ trước mặt tỏa ra mùi hương thoang thoảng khiến hắn vô cùng phấn khích.

Người hầu lớn tiếng nói:

- Công tử nhà ta đại giá quang lâm là vinh hạnh của tửu quán các ngươi, mau dọn chỗ ra! …Này, đây là một trăm lượng, thưởng cho ngươi!

Hắn nói xong liền rút một tờ ngân phiếu trong ngực ra đưa cho Trần Nhân.

Trần Nhân lùi lại một bước, cười xua tay, nhìn cô nương bên cạnh, chỉ biết lắc đầu, việc thế này đã xảy ra vài lần rồi.

Trần Nhân gương mặt trái xoan, da trắng môi đỏ, lông mày cong cong tới tận tóc mai, hai mắt long lanh, sắc sảo, mặc dù không xinh đẹp, nho nhã bằng Tiêu Kỳ nhưng cũng là một đại mĩ nhân.

Trần Nhân cười nói:

- Công tử, không làm vậy được!

- Có gì mà không được, để ta!

Người đi theo thanh niên áo gấm hống hách xua tay, bước hai bước vào đại sảnh, trên tay vung tờ ngân phiếu một trăm lượng:

- Các vị đại gia, có ai sắp ăn xong rồi không, nhường chỗ sẽ biếu một trăm lượng, coi như chút lòng thành, tiểu tử xin đa tạ!

Truy.ện được dịch trực.tiếp tại. iREAD.

Hắn cười tít mắt, chắp tay chào một lượt.

Đại sảnh im phăng phắc, hắn nói rất rõ ràng, rất có khí thế, mọi người nhìn hắn, lại nhìn thanh niên áo gấm, ai nấy cũng lắc đầu bật cười, tiếp tục trò chuyện, không ai quan tâm nữa.

Hắn đợi một lát không thấy động tĩnh gì, nhíu mày, tiền là vạn năng, có thể sai khiến ma quỷ ấy vậy mà hôm nay mất tác dụng, một trăm lượng đâu phải con số ít, chỉ cần nhường chỗ là được, lời to còn gì!

Trần Nhân cười nói:

- Công tử, thành thực xin lỗi, xin đừng làm phiền khách khứa, hai vị mai

lại tới nhé, nhất định sẽ để dành chỗ tốt nhất cho hai vị.

- Công tử…

Hắn khó xử nhìn thanh niên áo gấm.

Thanh niên áo gấm nói:

- Hãy nói thân phận!

Hắn do dự:

- Nhưng lão gia…

- Đừng nhiều lời!

Thanh niên áo gấm trừng đôi mắt trố.

Hắn đành phải gật đầu, khẽ hắng giọng, trịnh trọng nói:

- Công tử nhà ta là Phùng Văn, lão gia là Phùng Thế Tài!

- Phùng Thế Tài…

Mọi người rì rầm bàn tán.

Có hai người vội đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Thì ra là công tử nhà Phùng đại hiệp, lại đây, chúng ta ngồi chung một bàn!

Thanh niên áo gấm Phùng Văn đắc ý phe phẩy quạt, người hầu mỉm cười, vội vàng chắp tay cúi người:

- Đa tạ hai vị công tử, đa tạ!

Hai người bước tới bàn của hai người kia, bàn bát tiên mới chỉ ngồi hai người, thêm hai người Phùng Văn nữa là vừa đủ.

Phùng Văn khệnh khạng chắp tay:

- Xin đa tạ, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của hai vị.

Hai thanh niên kia chính là hai người lúc nãy vào trước một bước, hai người báo danh tính, Phùng Văn không để ý, lười không buồn nhớ, tên đi cùng thì đứng ở bên cạnh.

- Phùng đại hiệp gần đây có khỏe không?

- Ừm, vẫn bình thường, chửi mắng vẫn lớn tiếng lắm, đánh người cũng rất hăng!

- Ha ha, vậy thì tốt, Phùng đại hiệp tuổi cao nhưng vẫn khỏe mạnh, thật bái phục, bái phục!

- Sức khỏe của ông ấy dùng hết vào ta, từ sáng tới tối chỉ đánh với chửi!

- Đó là tấm lòng nhân từ của Phùng đại hiệp.

- Khỉ gió!

- Phùng đại hiệp gần đây làm gì rồi?

- Còn làm gì chứ, chửi và đánh người khác, già mà sống dai!

- Ôi…

Hai thanh niên chỉ biết lắc đầu, đại trượng phu cũng khó tránh vợ không hiền thục, con không hiếu thảo, Phùng đại hiệp một đời anh minh không ngờ lại có một người con như thế này, thực khiến người khác xuýt xoa.

- Hi hi, còn chưa thỉnh giáo tên họ của cô nương!

Phùng Văn mặc kệ hai thanh niên kia, nhìn Trần Nhân cười tít mắt, hỏi:

- Tại hạ Phùng Văn.

Nàng không có cảm giác gì với gương mặt như Trư Bát Giới của Phùng Văn, đàn ông đều như vậy, thấy cô nương xinh đẹp là không đi tiếp được nữa, có người che giấu đi, có người thì bộc lộ ra mặt, nhưng suy cho cùng cũng không có gì khác nhau.

- Được rồi, mau mang các món ăn ngon nhất của các người lên đây!

Phùng Văn vừa cười vừa xua tay:

- Cô nương tên là…?

- Tiểu nữ tên Trần Nhân.

- Được, người đẹp tên cũng đẹp, hợp lại càng đẹp hơn!

Phùng Văn vỗ tay khen ngợi.

Trần Nhân thầm lắc đầu, lại một kẻ học đòi văn vẻ.

- Này, đây là công tử nhà ta thưởng cho ngươi!

Người hầu nhìn thấy ánh mắt của Phùng Văn, liền lấy một tờ ngân phiếu trong ngực ra đưa cho Trần Nhân:

- Còn không mau cám ơn công tử nhà ta!

Trần Nhân xua tay, không nhận ngân phiếu:

- Cám ơn Phùng công tử, tuy nhiên ở đây có quy tắc, không nhận tiền

thưởng.

- Gớm, quy tắc quái đản!

Phùng Văn cười nói:

- Có tiền không nhận, đây là lần đầu ta gặp phải, tốt lắm, ta rất thích!

Trần Nhân mỉm cười, cúi người quay lưng định bước đi.

- Khoan đã, khoan đã!

Phùng Văn vội vàng nói:

- Ta muốn hỏi Trần cô nương một câu, làm ở đây một năm được bao nhiêu tiền công?

- Phùng công tử hỏi vấn đề này làm gì?

Trần Nhân cười nói.

Phùng Văn cười tít mắt, phe phẩy quạt:

- Nhà ta cũng có một tửu lâu, ta muốn mời Trần cô nương qua đó giúp đỡ, bất luận thế nào đi nữa ta cũng sẽ trả gấp ba lần tiền công ở đây!

Hắn nói xong liền giơ ba ngón tay thô, ngắn lên.

- Tiểu nữ thích nơi này, không muốn đi nơi khác, đa tạ ý tốt của công tử.

Trần Nhân mỉm cười lắc đầu, quay người bước đi.

Phùng Văn há miệng, Trần Nhân đã đi xa.

Người hầu nói nhỏ:

- Công tử, tiểu nhân đi hỏi nhé?

- Không cần!

Phùng Văn xua tay, nhìn theo bóng dáng thướt tha của Trần Nhân, miệng cười nhạt.

Hắn hận nhất là bị đàn bà từ chối, gương mặt này của hắn, hắn tự nhìn cũng mắc ói, nhưng hắn lại không cho phép những cô nương khác mắc ói, từ chối hắn thì phải chịu đựng cơn giận của hắn!

Hai ngày sau, ngày nào Phùng Văn cũng tới, sau khi ngồi xuống lập tức vừa uống rượu vừa ăn, vừa chòng chọc nhìn Trần Nhân, nhìn là thấy đắm say nàng, si mê cuồng dại!

…

Buổi sáng ánh mặt trời rạng rỡ, Sở Ly làm xong việc ở Đông Hoa viên, chữa xong bệnh cho cây, liền tới dưới gốc liễu bên hồ nghỉ ngơi, ngắm nhìn mặt hồ trong veo, lấp lánh.

Triệu Dĩnh mặc một chiếc áo xanh ngọc, chèo thuyền lướt tới.

Sở Ly mỉm cười, vẫy tay từ xa.

Triệu Dĩnh nhảy lên bờ, tiến lại gần hắn, mang theo mùi hương cơ thể thoang thoảng, đôi mắt long lanh liếc nhìn, nói:

- Sư huynh, bên cạnh có thị nữ xinh đẹp, huynh thật biết hưởng thụ!

Sở Ly cười xua tay:

- Tửu quán không có việc gì chứ?

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh không cười nữa, nhíu mày nói:

- Không có chuyện gì to tát, chỉ là có một vài kẻ si tình, si mê Trần cô nương và những người khác.

- Sao…?

Sở Ly nhìn nàng.

- Trần tỉ tỉ và các cô nương khác đều rất xinh đẹp, có đàn ông yêu mến đâu có gì lạ, đúng không?

Sở Ly nhíu mày hỏi:

- Có bao nhiêu người như vậy?

- Bốn, năm người.

Triệu Dĩnh nhìn sắc mặt hắn không ổn, hạ giọng nói:

- Hàng ngày đều tới, rất si tình!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bắt Cóc

Sở Ly nhíu mày nói:

- Người rảnh rỗi quả không ít, để ta đi xem sao.

- Sư huynh, có vấn đề sao?

Triệu Dĩnh nhíu mày hỏi.

Nàng thấy rất bình thường, Trần Nhân và các cô nương khác ai cũng xinh đẹp, đàn ông ai là không thích mĩ nữ, thích họ cũng đâu có gì lạ.

Sở Ly lắc đầu thở dài, nói:

- Không chắc đã là việc tốt.

- Có phiền phức gì sao?

- Từ xưa tới nay không ít việc vì yêu sinh hận!

- Mới gặp mặt vài lần, chỉ là thích mà thôi, không tới mức vì yêu sinh hận chứ?

Triệu Dĩnh bán tín bán nghi.

Theo nàng nghĩ tình yêu sét đánh là một trò đùa, là những xúc động nông cạn.

Hai bên không hiểu nhau, chỉ dựa vào mấy lần gặp mặt đã thích, như vậy

không nghiêm túc, những người không nghiêm túc với tình cảm như vậy, sao có thể vì yêu sinh hận mà làm ra việc gì đó được chứ?

Sở Ly nói:

- Đề phòng không thừa, đi coi xem sao.

- Được thôi, huynh cũng nên đi xem thế nào rồi.

Triệu Dĩnh cười nói.

Từ lần duy nhất đến sau khi khai trương, hắn rất ít khi lui tới tửu quán, giống như không hề quan tâm vậy.

Sở Ly mỉm cười, thực ra hắn là muốn tránh tai tiếng, cũng không muốn để các cô nương khó xử, khiến họ nhớ lại quá khứ bi thương.

Sở Ly vội vàng lái sang vấn đề khác, nói những câu chuyện vui, Triệu Dĩnh nhanh chóng bị chuyển sự chú ý, không còn băn khoăn về vấn đề của các cô nương nữa.

Buổi chiều tối, Sùng Minh thành đèn đuốc huy hoàng.

Con phố của Nhàn Vân tửu quán tuy yên tĩnh nhưng sáng như ban ngày, hàng loạt đèn lồng treo dày đặc, hoa lệ hơn cả ban ngày.

Sở Ly và Lý Việt tản bộ trên con phố này, Lý Việt quan sát xung quanh, khen ngợi, nói:

- Một nơi rất đẹp, lấy cái yên tĩnh trong cái ồn ào, ai có thể ngờ được rằng phía đối diện lại náo nhiệt như thế chứ?

Sở Ly gật đầu.

Hai người chậm rãi bước tới Nhàn Vân tửu quán.

Lý Việt quan sát xung quanh, Nhàn Vân tửu quán bên ngoài rất bình thường, không hề xa xỉ, cũng yên tĩnh, vắng lặng giống với các cửa tiệm khác ở xung quanh.

Sở Ly vén rèm bước vào, lập tức vô cùng huyên náo, mát mẻ, xen lẫn mùi hương thơm thoang thoảng bay tới.

- Công tử?

Trần Nhân và Trần Tuyết vui mừng bước tới đón.

Sở Ly cười nói:

- Còn chỗ nào không?

- Vừa hay còn một chỗ!

Trần Nhân mỉm cười dịu dàng, cuốn hút lòng người.

Sở Ly cười nói:

- Ta và Lý huynh ngồi một lát.

- Hãy theo tiểu nữ!

Trần Nhân và Trần Tuyết uyển chuyển bước đi.

Hai người xuất hiện không hề gây chú ý, Trần Nhân và Trần Tuyết nhanh chóng dẫn họ tới một chiếc bàn bát tiên, các bàn xung quanh đều đã chật kín người.

Lý Việt cười nói:

- Ha ha, thật náo nhiệt.

Hắn không ngờ bên ngoài yên tĩnh, vắng lặng là thế, bên trong lại khác một trời một vực, là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trần Nhân mỉm cười nhìn Lý Việt:

- Lý công tử, nơi này tối nào cũng đông khách!

- Vẫn là Sở huynh có con mắt tinh tường, tới cái góc này cũng có thể kiếm tiền được.

Lý Việt cười ha ha nói.

Sở Ly cười nói:

- Lý huynh gọi món đi, mang lên cho ta bốn món ta thích là được.

- Được.

Trần Nhân và Trần Tuyết mỉm cười rạng rỡ đáp lời, họ từng nấu ăn ở phủ đệ, biết khẩu vị và sở thích của hắn.

Lý Việt cầm thực đơn lên lựa chọn cẩn thận sáu món ăn.

Trần Tuyết rời đi, Trần Nhân đứng bên cạnh phục vụ, nàng mỉm cười tươi tắn nói:

- Công tử gần đây rất bận sao?

- Ừ, rất bận, không tin hãy hỏi Lý huynh.

Sở Ly chỉ vào Lý Việt.

- …Đúng, đúng vậy.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt cười ha ha nói:

- Trong vườn có rất nhiều hoa bị bệnh, bọn ta bận rộn chữa bệnh cho hoa, ôi… thật nhọc lòng!

Hắn trừng mắt nhìn Sở Ly, không thấy Sở Ly bận rộn gì cả.

- Thì ra là vậy.

Trần Nhân mím môi cười, nhìn Sở Ly, dường như muốn quan sát xem lời của hắn là thật hay giả.

Ánh mắt Sở Ly nhìn Phùng Văn, Phùng Văn đang nheo đôi mắt trố của hắn nhìn qua bên này, ánh sáng lạnh trong mắt thoáng ẩn thoáng hiện, sát khí rợn người, Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, nhíu mày.

- Công tử, vị đó là Phùng Văn, Phùng công tử.

Trần Nhân nói.

Trần Tuyết bưng trà lên, mỉm cười rồi lui xuống.

- Có lai lịch thế nào?

Sở Ly nhấp nhẹ một ngụm trà.

Trần Nhân nói:

- Công tử của Phùng Thế Tài Phùng đại hiệp!

- Phùng Thế Tài…?

Sở Ly ngoảnh đầu nhìn Lý Việt.

Lý Việt lắc đầu, hắn cũng chưa từng nghe qua.

http://tieulun.hopto.org

Trần Nhân cười nói:

- Nghe nói Phùng Thế Tài, Phùng đại hiệp là cao thủ Tiên Thiên, danh tiếng lẫy lừng, hơn nữa rất nhiệt tình tốt bụng, đức cao vọng trọng trong võ lâm!

- Đức cao vọng trọng…

Sở Ly liếc nhìn Phùng Văn:

- Nhưng vị Phùng công tử này…

- Phùng công tử mấy ngày nay ngày nào cũng tới, cứ chằm chặp nhìn tiểu nữ, nhưng không có hành động gì vượt quá giới hạn, nên cứ để mặc hắn ta nhìn.

Trần Nhân cười nói.

- Đã tìm hiểu tính tình của hắn ta chưa?

Sở Ly hỏi.

Trần Nhân do dự một lát rồi lắc đầu.

- Tránh xa hắn ra một chút.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Võ công của gã này không tồi.

Trần Nhân ngạc nhiên:

- Phùng công tử biết võ công sao?

- Hậu Thiên viên mãn.

Sở Ly nói:

- Giả heo để ăn thịt hổ.

- Thật không ngờ…

Trần Nhân lắc đầu:

- Còn tưởng rằng hắn không biết võ công, chỉ là một công tử học đòi làm sang.

- Hắn giỏi ngụy trang.

Sở Ly nói:

- Hãy đề phòng hắn một chút, đặc biệt là thời gian này đừng ra ngoài một mình.

- Hắn sẽ…?

Trần Nhân kinh ngạc.

Sở Ly nói:

- Cẩn thận chút không có gì không tốt.

- …Vâng!

Trần Nhân do dự gật đầu.

Nàng thấy Sở Ly quá cẩn thận, Phùng công tử này không giống kẻ táo tợn, hàng ngày tới chỉ nhìn mình, ngoài ra không có hành động nào khác.

Sở Ly liếc nhìn nàng, mỉm cười, tên Phùng Văn này bề ngoài xấu xí, nội tâm cũng xấu xí vô cùng, là một gã tâm hồn méo mó.

http://tieulun.hopto.org

Người như vậy tốt nhất không nên dây vào, một khi hắn nổi điên lên, bản thân hắn cũng không biết sẽ làm ra việc gì.

…

Tửu quán nửa đêm thì đóng cửa.

Trần Nhân và mọi người đều kiệt sức, toàn thân đau nhức, cơ thể mệt lừ, tinh thần cũng mệt mỏi, ứng phó với nhiều người như vậy, cho dù họ có hai mươi người cũng rất mệt.

- Chúng ta đi ăn chút gì đó thôi.

Có người đề nghị.

- Được thôi, tới Bạch Vân lâu.

- Thực ra đồ ăn chúng ta làm không hề thua kém Bạch Vân lâu.

- Món mình làm đâu ngon bằng người ta làm, từ sáng tới tối làm cho người khác ăn, chúng ta cũng phải hưởng thụ việc để người khác phục vụ, đi, tới Bạch Vân lâu!

- Bạch VânlLâu đắt lắm.

- Phú bà, tiền kiếm được đâu có ít!

Thu nhập của Tửu Quán chia thành hai mươi hai phần, Sở Ly và Triệu Dĩnh mỗi người một phần, bọn họ mỗi người một phần, lợi nhuận mỗi ngày chia hai mươi hai phần cũng không hề ít, huống hồ bọn họ đều tiết kiệm.

- Được, tới Bạch Vân lâu ăn một bữa.

Các cô nương mỉm cười, cần phải thả lỏng, thư giãn một lần.

http://tieulun.hopto.org

Họ rời khỏi Nhàn Vân tửu quán, tới con phố trung tâm, phố trung tâm vẫn vô cùng náo nhiệt, người trong thành hình như không phân biệt ngày và đêm, giây phút nào cũng có người.

Hơn hai mươi cô nương cười cười nói nói bước trên phố, rất thu hút chú ý, mọi người đều ngoái nhìn, còn tưởng là các cô nương của thanh lâu nào đó cùng đi ra ngoài, nhưng thấy quần áo của các nàng đều rất giản dị, khí chất đoan trang, không hề có dáng vẻ phong trần, nên càng hiếu kỳ.

Trần Nhân nhìn xung quanh, Sở Ly có dặn dò không được ra ngoài một mình, mặc dù nàng không đồng ý nhưng vẫn làm theo không dám trái lời, lời của Sở Ly không tán thành cũng phải nghe, vì thế bình thường nàng không ra ngoài một mình.

Bây giờ mọi người cùng đi, chắc là không sao, nàng liền cùng các cô nương cười cười nói nói tới Bạch Vân lâu.

Bạch Vân lâu vẫn đang mở cửa, hơn hai mươi người vừa tới lập tức trở thành thượng khách, cơm rượu nhanh chóng được dọn lên, họ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

- Các tỉ nói xem có phải Sở công tử ghét bỏ chúng ta không?

Một cô nương uống một hớp rượu, hai má ửng hồng, xinh đẹp, kiều diễm, nàng khẽ nheo mắt, uể oải hỏi.

Không khí náo nhiệt lập tức có phần trùng xuống.

- Không phải chứ?

Trần Tuyết lắc đầu nói:

- Ta thấy Sở công tử muốn né tránh dị nghị, dù sao thì nam nữ khác biệt.

- Hừm, cho dù nam nữ khác biệt thì cũng không tới nỗi phải thế này chứ?

Có người bất mãn lên tiếng:

- Từ khi mở tửu quán, tới bóng dáng công tử cũng không thấy đâu, chỉ có hai ngày đầu xuất hiện một lần, ngồi một lát rồi đi, không nói gì với chúng ta.

- Ha ha, có nói chuyện với Trần Nhân!

Trần Nhân vội vàng liếc nhìn họ:

- Sở công tử đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, nếu không có sự bảo vệ của công tử, chúng ta đâu yên ổn thế này?

- Nói cũng đúng.

Các cô nương gật đầu.

Họ đều là những cô nương chân yếu tay mềm, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này họ chính là những con cừu non đợi mổ, ai cũng có thể ăn thịt, mở một tửu quán lớn vậy vẫn có thể bình an vô sự, chẳng phải chính là nhờ danh tiếng của phủ Quốc Công bảo vệ?

- Trần Nhân, tỉ nói đỡ giúp Sở công tử như vậy, có phải là…?

- Nói linh tinh gì vậy?

- Thích Sở công tử có gì phải ngại, mọi người đều thích mà nhỉ?

- Ôi…

Các cô nương đều lắc đầu thở dài.

Họ nghĩ tới thân thế của mình lập tức thấy tự ti, muộn phiền, hiện giờ họ

đâu có tư cách gì ở bên Sở công tử.

- Có thể là công tử chê chúng ta không trong sạch…

Có người nói.

- Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa!

Trần Nhân vội ngắt lời, lên tiếng:

- Sở công tử là người bận rộn, làm việc trong phủ đâu có rãnh rỗi, không thể tự làm chủ …mọi người ăn nhanh lên rồi về nghỉ ngơi sớm!

Các cô nương không còn hứng thú nói chuyện nữa, ai nấy cũng cúi đầu ăn cơm, ăn xong liền về nhà.

Họ về lại phủ đệ cần đi qua hai con phố, hai con phố đèn đuốc sáng như ban ngày, tâm trạng bọn họ đều rất ủ dột, có uống chút rượu, phải chao đảo dìu đỡ nhau đi. Khi đi qua con phố thứ hai, đột nhiên có hai bóng đen xông tới, bắt lấy Trần Nhân lao đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trước mặt các cô nương.

- A…

- Trần Nhân…!

Các cô nương lập tức trở lên hỗn loạn, thất thanh kêu gọi.

- Chúng ta về trước đã!

Trần Tuyết lớn tiếng hối thúc, họ thất tha thất thểu về lại phủ đệ.

Triệu Dĩnh đang luyện kiếm ở sân trước, dáng vẻ uyển chuyển, nhẹ nhàng, kiếm quang loang loáng.

http://tieulun.hopto.org

Nàng không yên tâm để mặc bọn họ nên buổi tối vẫn tới đây.

Các cô nương xông vào, mỗi người nói một câu, Trần Tuyết lớn tiếng kêu bọn họ im lặng, kéo Triệu Dĩnh nói:

- Triệu muội muội, mau… mau... Trần Nhân… Trần Nhân bị bắt đi rồi!

- Trần tỉ tỉ bị bắt đi rồi?

Triệu Dĩnh sững người.

Trần Tuyết chạy đến nỗi mặt đỏ bừng bừng, thở không ra hơi, Triệu Dĩnh không thể truyền nội lực ra ngoài, không thể giúp được gì, vội vàng hỏi:

- Bị ai bắt đi?

- Không… không biết, hai kẻ bịt mặt, bắt Trần tỉ tỉ xong rồi chạy mất tăm hơi!

- …Ta đi tìm sư huynh!

Triệu Dĩnh quay người chạy đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt họ.

Các cô nương thở một hơi, đồng loạt mềm nhũn người khuỵ xuống đất, trong lòng vô cùng hoảng sợ và bất lực, giống như lại quay lại với chuỗi ngày bị bắt về Mãnh Hổ trại khi xưa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Truy Tìm Tung Tích

Triệu Dĩnh không kịp tới hậu viện để cưỡi ngựa, dùng luôn khinh công, lao vào Quốc Công Phủ như một cơn gió, chèo thuyền tới Đông Hoa Viên, Đông Hoa Viên tĩnh lặng như tờ, hình như mọi người đã ngủ rồi.

Triệu Dĩnh vội vàng lên bờ, gõ ngọc khánh, thi triển khinh công lao vào trong. Khi nàng vào tới tiểu viện, phòng ngủ gian chính đã sáng đèn, Lý Việt đang mặc quần áo.

Triệu Dĩnh đứng ngoài cửa sổ gọi:

- Lý sư huynh, Sở sư huynh đâu rồi?

- Lý sư muội à.

Lý Việt ngáp ngủ đẩy cửa phòng khách, đi chân đất, uể oải hỏi:

- Tối nay hắn không về, muộn thế này rồi, muội tìm hắn có việc gì?

Hắn ngủ rất muộn, mới ngủ chưa được bao lâu, đang ngủ ngon giấc thì bị đánh thức, toàn thân không có chút sức lực nào.

- Không về! Không về!

Triệu Dĩnh nóng ruột, giậm chân, nói:

- Trần Nhân bị người ta bắt đi rồi, phải tìm gấp Sở sư huynh, hắn đang ở Ngọc Kỳ đảo sao?

- Trần Nhân?

Lý Việt lập tức tỉnh ngủ, giống như bị một gáo nước lạnh giội từ đầu xuống chân, mắt trợn tròn:

- Bị bắt? Ai bắt?

- Không nhìn rõ mặt!

Triệu Dĩnh sốt ruột nói:

- …Phải tới Ngọc Kỳ đảo!

- Không được.

Lý Việt vội vàng lắc đầu nói:

- Ngọc Kỳ đảo canh gác tầng tầng lớp lớp, thông báo không biết sẽ mất bao lâu nữa,… việc này!

Hắn tới trước một gốc cây nhỏ ở góc tường, cây nhỏ này mới trồng không bao lâu, chỉ to bằng một ngón tay, hắn giậm mạnh một cái cây gãy làm đôi, sau đó nhổ lên, nhìn cái cây gãy đôi, thở phào:

- Đợi lát nữa hắn sẽ về, Triệu sư muội, đừng lo lắng!

Triệu Dĩnh nhíu mày nhìn hắn, lại nhìn cái cây trên mặt đất, không hiểu hắn làm vậy để làm gì.

Lý Việt chỉ tay:

- Đây là cây Liên Lý, hai cây giống như vợ chồng, một cây chết cây còn lại cũng sẽ chết, Sở huynh đệ sẽ biết!

http://tieulun.hopto.org

- Có tác dụng không?

Triệu Dĩnh tỏ vẻ nghi ngờ:

- Giờ chắc huynh ấy ngủ rồi, đâu có thời gian đi nhìn cây!

- Yên tâm đi!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hắn có ngủ say thế nào đi nữa, một khi có cây chết, hắn sẽ biết liền! Đúng rồi, sao Trần Nhân bị bắt đi, lẽ nào là bọn dâm tặc?

- Ai mà biết được!

Triệu Dĩnh nhíu mày lắc đầu:

- Nếu như là cướp sắc thì phiền phức rồi!

Nếu cướp sắc, gặp phải kẻ thiếu kiên nhẫn, bọn họ đuổi tới chưa chắc đã kịp, nghĩ tới đây lòng nàng nóng như lửa đốt, vừa lo lắng vừa giận dữ.

Nàng giận bản thân mình vô dụng, gặp chuyện là lập tức mất bình tĩnh, không làm gì được, chỉ có thể tìm sư huynh! Bản thân mình nhất định phải tăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, không thể cứ vô dụng mãi thế này, việc gì cũng ỷ lại sư huynh.

- Có chuyện gì vậy?

Giọng Sở Ly vang lên, hắn bay tới trước mặt hai người, trên người vẫn đang mặc áo ngủ màu trắng, tay cầm thanh phong kiếm, gió vẫn thổi trên người.

- Huynh đệ, đệ tới rồi!

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt vỗ tay rồi lại xua tay:

- Mau mau, chúng ta vừa đi vừa nói!

Sở Ly xua tay nói:

- Không vội vào lúc này, sư muội, có chuyện gì?

- Sư huynh, Trần Nhân bị bắt trên đường trở về!

Triệu Dĩnh mắt đỏ sọng, ngân ngấn nước mắt chỉ trực rơi xuống.

Sở Ly nhíu mày:

- Trần Nhân?

Triễu Dĩnh gật đầu.

Sở Ly lập tức vận Đại Viên Kính Trí:

- Lên thuyền rồi nói!

- Đi thôi.

Lý Việt nói.

Sở Ly xua tay nói:

- Lý huynh, huynh ở lại.

- Ta cũng có thể giúp đỡ!

Lý Việt vội vàng nói.

Sở Ly lắc đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Đông Hoa Viên cần có người canh gác.

- …Thực sự không cần tới ta sao?

Lý Việt bất mãn nói.

Sở Ly nói:

- Nếu như Đông Hoa Viên lại xảy ra chuyện, chúng ta sẽ gặp rắc rối to, yên tâm đi, ta sẽ giải quyết!

- …Thôi được, vậy đệ nhanh lên nhé!

Lý Việt cũng không lằng nhằng thêm nữa.

Sở Ly ôm eo Triệu Dĩnh, bay nhẹ ra khỏi Quốc Công Phủ, gần như chỉ trong chớp mắt đã tới phủ đệ, các cô gái đều đang đợi ở đó.

Sở Ly mở Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy những cảnh tượng trong đầu bọn họ.

Thông qua những hình ảnh trong đầu họ, Sở Ly phân tích một chút, xác định là Phùng Văn, kẻ còn lại là người hầu bên cạnh hắn, hai kẻ này thật to gan lớn mật, dám làm việc này trong Trùng Minh thành, bọn chúng chán sống rồi!

- Ta đi tìm nàng ta, sư muội, muội ở đây cùng với họ!

Sở Ly trầm giọng nói.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Muội cũng đi cùng!

Nhỡ may thực sự có vấn đề gì xảy ra, một gã đàn ông như hắn cũng không thể xử lý được, đều là nữ nhi, nói gì Trần Nhân cũng dễ nghe theo hơn.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Có thể sẽ phải ra tay, muội thật sự muốn đi sao?

Triệu Dĩnh kiên định nhìn hắn:

- Sư huynh, muội không vô dụng như vậy, thêm một người có thêm một đôi mắt!

- Cũng được.

Sở Ly gật đầu, để nàng ta có cơ hội mở mang đầu óc cũng tốt:

- Vậy thì hãy chuẩn bị ra tay, đi thôi!

Triệu Dĩnh vắt thanh kiếm trên bàn lên eo. Hai người bay ra khỏi phủ đệ, nhanh chóng tới chỗ rẽ của góc phố, Sở Ly cúi đầu nhìn dấu chân, dưới sự quan sát của Đại Viên Kính Trí, dấu chân của hai người Phùng Văn hiện rõ dưới ánh trăng đêm.

Hắn duy trì trạng thái mở của Đại Viên Kính Trí, lao vút đi cho tới khi tới dưới chân tường thành cao sừng sững, đạp lên tường giống như đi trên mặt đất, tiếp theo đó bay qua tường hạ xuống đất giống như chim nhạn.

Dấu chân trong vòng ba dặm đều nằm trong tầm mắt của hắn, ra ngoài thành chạy khoảng hai mươi dặm tới một trang viên, họ nhảy qua tường vào thẳng trang viên, nhẹ nhàng tới một mảnh sân.

Trang viên yên ắng, chỉ có tiểu viện này là còn sáng đèn.

http://tieulun.hopto.org

Phòng ngủ gian chính vẫn sáng đèn. Trần Nhân co người trong góc giường, quần áo sộc sệch, đôi mắt xinh đẹp mở to kinh hãi, vung hai tay không để Phùng Văn đang cười quái dị tiến lại gần.

Phùng Văn cởi trần, cười ha ha không ngớt, hắn sấn lại gần Trần Nhân, lúc gần lúc xa, giống như mèo vờn chuột, mặc sức hưởng thụ, đùa giỡn, thấy dáng vẻ bất lực, sợ hãi của Trần Nhân, hắn càng thêm hưng phấn.

“Rầm!” cánh cửa phòng bị đạp tung, Phùng Văn nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn lại.

Thấy Sở Ly và Triệu Dĩnh hắn không những không sợ, ngược lại mắt phát sáng nhìn Triệu Dĩnh.

Làn da Triệu Dĩnh dưới ánh đèn càng trở lên trắng trẻo mịn màng, xinh đẹp ngọc ngà khiến kẻ dâm đãng như hắn không thể khống chế mình cứ trân trân nhìn nàng.

Sở Ly xông lên, rút kiếm đâm.

- Hự…

Phùng Văn trợn tròn mắt, nhìn hắn một cách không dám tin, sau đó lại cúi đầu nhìn trường kiếm trên ngực mình, giơ tay muốn rút kiếm ra.

Sở Ly lắc nhẹ, Phùng Văn bay lên.

- Rầm!

Hắn văng người vào cửa sổ, rơi xuống sân tối đen.

Trần Nhân lập tức lao vào ngực Sở Ly, khóc như mưa như gió.

Sở Ly có người đẹp trong lòng, nhưng không hề có chút tà niệm nào, chỉ

có thương xót, đồng cảm.

Cơ thể mềm mại của Trần Nhân khẽ run rẩy, giống như một con chim non hoảng loạn, vô cùng đáng thương, hắn vỗ nhẹ lưng nàng, thầm thương số phận Trần Nhân bất hạnh, lại phải chịu khổ thêm một lần nữa.

Triệu Dĩnh nhìn trong phòng, thở phào một hơi, cũng may đuổi theo gấp, cuối cùng cũng tới kịp, nếu chậm thêm một bước, hậu quả khó lòng tưởng tượng, trái tim đang treo ngược vì lo lắng của nàng đã có thể hạ xuống.

Sở Ly vỗ về Trần Nhân:

- Hắn đã chết rồi.

Triệu Dĩnh bước ra ngoài, kiểm tra thi thể một lượt, bồi thêm một kiếm nữa, đối với Phùng Văn nàng chỉ có căm hận, thấy rằng hắn chết là đáng đời, loại người này đáng chết.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Truy Sát

Sở Ly đợi Trần Nhân bình tĩnh trở lại, vỗ lưng nàng, dịu dàng nói:

- Được rồi, hết hiểm nguy rồi. Coi như bị chó cắn, chúng ta về nào!

- Công tử, đều tại tiểu nữ!

Trần Nhân rời khỏi vòng tay của hắn, lau nước mắt, đôi mắt long lanh sưng mọng:

- Tiểu nữ không lưu ý tới tên khốn này, thật sơ suất!

Sở Ly nói:

- Loại người này rất ít, đâu thể đề phòng, chỉ có thể trách không may mắn!

- Công tử, tiểu nữ muốn luyện võ!

Đôi mắt sưng mọng của nàng nhìn chằm chặp vào Sở Ly:

- Công tử, tiểu nữ không muốn phải sống trong sợ hãi thế này nữa!

- Luyện võ…

Sở Ly trầm ngâm, chậm rãi gật đầu;

- Được, ta sẽ nghĩ cách, mọi người chưa Trúc Cơ, muốn luyện võ phải bắt đầu từ đầu, có thể luyện rất nhiều năm cũng không thể trở thành cao thủ được!

- Vậy cũng vẫn phải luyện.

Trần Nhân nghiến răng.

Sở Ly nói:

- Vậy thì luyện thôi, mặc dù hơi muộn nhưng cũng tốt hơn là không luyện.

Triệu Dĩnh vào phòng nghe thấy vậy, nói:

- Trần tỉ tỉ, luyện võ phải Trúc Cơ trước, trong khoảng tám tới mười tám tuổi, qua khoảng thời gian này, Trúc Cơ có thể sẽ cần hai mươi mấy năm thậm chí ba mươi năm!

- …Dù vậy ta cũng vẫn luyện!

Trần Nhân nói.

Triệu Dĩnh do dự một lát:

- Luyện tới năm mươi tuổi vẫn chỉ là võ giả mới nhập môn, tới lúc đó…

Già rồi không thể làm những việc thể lực không cho phép, hơn nữa lại mới chỉ nhập môn, không được gọi là cao thủ, thực sự là không cần thiết, nàng ta không đành lòng nhìn Trần Nhân lãng phí thời gian.

Sở Ly nói:

- Muốn luyện thì cứ luyện thôi, sư muội, chúng ta đi thôi.

- Sao vẫn không thấy ai tới?

Triệu Dĩnh lấy làm lạ, liền hỏi.

Giết Phùng Văn chỉ có một kiếm nhưng động tĩnh không nhỏ, vậy mà

không ai tới xem xét.

Sở Ly nói:

- Đi thôi!

Phùng Văn đã dặn dò trước, có động tĩnh lớn thế nào đi nữa cũng không được tới làm phiền, những việc thế này không phải lần đầu hắn làm, kẻ thích làm hại đàn bà con gái, vì thế Sở Ly giết hắn cũng không hề nương tay, loại cặn bã thế này chết không hết tội.

Phụ thân của Phùng Văn - Phùng Thế Tài là Tiên Thiên cao thủ, xuất thân Thương Ngô phái, kiếm pháp lợi hại, bình thường hay hành hiệp trượng nghĩa, trong võ lâm rất có tiếng tăm. Đáng tiếc đại trượng phu khó tránh khỏi việc thê tử không hiền thục, con không hiếu thảo, Phùng Văn gây họa không ít, mọi người nể mặt Phùng Thế Tài không chấp nhặt, khiến hắn càng ngày càng được nước lấn tới, càng ngày càng không biết kiêng nể ai, cuối cùng đã gặp phải đối tượng dám giết hắn.

Nghĩ tới đây, Sở Ly lắc đầu, tay trái ôm Triệu Dĩnh, tay phải ôm Trần Nhân bay lên, lặng lẽ rời khỏi trang viên.

Triệu Dĩnh cảm nhận được một luồng hơi ấm từ bàn tay đang đặt trên eo mình truyền tới khắp người, khiến người nàng mềm nhũn, tê dại, mất kiểm soát.

Nàng trở nên căng thẳng, nín thở, tim đập loạn xa.

Trần Nhân được Sở Ly ôm lấy, chỉ cảm thấy ấm áp và an toàn, khiến nàng như tách biệt khỏi thế giới này, không còn sợ nguy hiểm và đau khổ nữa, chỉ muốn sẽ mãi như thế này.

Gió mạnh thổi tới, hơi lạnh lan tỏa, Triệu Dĩnh khẽ nói:

- Sư huynh, không cần nhanh vậy đâu.

Sở Ly lắc đầu.

Triệu Dĩnh ngẩng đầu nhìn, ánh trăng trong trẻo chiếu xuống mặt hắn, tâm trạng hắn có phần lo lắng.

Triệu Dĩnh khẽ hỏi:

- Sư huynh, có chuyện gì sao?

Nàng cảm thấy thái độ của Sở Ly có gì đó không ổn, hành động cũng kì lạ, có thể là do có việc gì đó mà nàng không biết.

- Ừm, có chút phiền phức.

Sở Ly đột ngột dừng lại. Lúc này bọn họ vừa hay tới bên một rừng cây.

Sở Ly đặt hai cô gái xuống nói khẽ:

- Triệu sư muội, muội dẫn Trần Nhân về trước đi!

- Sư huynh sao vậy?

Triệu Dĩnh vội hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Ta đột nhiên nhớ ra còn một chút việc chưa xử lý xong, ta quay lại một lát!

- Việc gì vậy?

Triệu Dĩnh hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xua tay:

- Sau khi về sẽ nói cho mọi người biết, muội dẫn Trần Nhân về nhanh đi, tránh lại xảy ra chuyện!

- …Thôi được!

Triệu Dĩnh thấy hắn kiên quyết, đành nói:

- Sư huynh, cẩn thận nhé.

Sở Ly nhìn nàng mỉm cười, bay đi, một lát sau, một tiếng huýt gió vọng từ xa tới. Triệu Dĩnh đang dẫn Trần Nhân đi về, nghe thấy tiếng huýt gió đoán rằng đó là Sở Ly, bất giác thấy có gì không ổn.

- Là tiếng của công tử sao?

Trần Nhân vội nói:

- Có phải có rắc rối gì không?

Triệu Dĩnh nhíu mày lắc đầu.

Sư huynh là cao thủ Tiên Thiên đỉnh cấp, thanh niên đệ nhất cao thủ của phủ Quốc Công, cho dù gặp phải Tiên Thiên cao thủ cũng có thể an toàn thoát thân. Trần Nhân cũng không quá lo lắng, cũng nghĩ rằng Sở Ly không gì là không thể.

Triệu Dĩnh vẫn có chút không yên tâm, lập tức tăng nhanh tốc độ.

Nàng đưa Trần Nhân về lại phủ đệ xong liền quay người ngược trở lại, với tốc độ của sư huynh, lẽ ra phải đi sau về trước mới đúng, nhưng giờ vẫn chưa tới nơi, có lẽ đã gặp phải rắc rối.

http://tieulun.hopto.org

Nàng vừa đi qua khu rừng liên nghe thấy bên trong có tiếng động.

Nàng men theo âm thanh nhẹ nhàng tìm tới nơi.

Ánh trăng trong veo chiếu xuống cánh rừng.

Bốn người đang hỗn chiến trong rừng, chỉ có tiếng rầm rầm vọng ra, giống như tiếng gỗ lớn đập vào tường, những nơi bốn người đi ngang qua cây cối đều bị đánh gãy, bùn đất và cỏ cây bay tứ tung, giống như có bốn con mãnh thú đi qua. Triệu Dĩnh mở tròn mắt, người bị ba kẻ kia bao vây chính là Sở Ly.

Ba người mặc áo đen trùm kín đầu và mặt, chỉ để lộ đôi mắt sắc lạnh, lạnh lùng thờ ơ, dường như không có tình cảm của con người, Triệu Dĩnh nhìn vào chỉ thấy khiếp sợ, run rẩy.

Sở Ly bị ba kẻ đó bao vây tấn công, từ bỏ kiếm dùng chưởng, khiến Triệu Dĩnh vô cùng lo lắng.

Chỉ thấy hai tay Sở Ly giống như được bôi một lớp bột vàng, không ngừng đánh trúng kẻ áo đen, phát ra hàng loạt âm thanh, ba kẻ áo đen kia dường như không có cảm giác gì vẫn điên cuồng tấn công không ngừng nghỉ.

Khi Sở Ly đánh trúng ba kẻ kia, đồng thời cũng bị ba kẻ đó đánh trúng, trên người liên tục bị trúng chưởng và quyền, ba kẻ áo đen kia hai tên dùng quyền, một tên dùng chưởng, quyền chưởng cũng có màu vàng giống như Sở Ly.

Triệu Dĩnh lập tức hiểu ra, bọn họ là người của Đại Lôi Âm tự, tới để truy sát Sở sư huynh!

Nàng mím chặt môi, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, sợ rằng một khi mình bại lộ sẽ khiến Sở sư huynh lo lắng phân tâm, tình cảnh lúc này của hắn

vô cùng bất lợi, một khi phân tâm chắc chắn sẽ nguy hiểm.

Nàng chỉ hận mình vô dụng, không giúp đỡ được gì, đi ra cũng chỉ là gánh nặng!

Nàng nhanh chóng suy nghĩ, tìm cách trong đầu, chỉ muốn xông ra giúp sức nhưng lý trí giữ nàng lại, thấy tình thế của Sở Ly rất bất lợi nhưng vẫn vô cùng ngoan cường, chắc vẫn có thể cầm cự một lát.

Nàng quay người nhẹ nhàng rời đi, sau khi ra khỏi rừng, liền thi triển khinh công tới mức tối đa, chạy một mạch về phủ Quốc Công, tới thẳng Ngọc Kỳ đảo.

Nàng còn cách Ngọc Kỳ đảo hai mươi mét, trên bờ đã xuất hiện bốn hộ vệ trung niên lạnh lùng nhìn nàng.

Triệu Dĩnh lòng nóng như lửa đốt, mỗi giây phút đều liên quan tới tính mạng của sư huynh, vội lên tiếng nói:

- Ta là hộ vệ thất phẩm Triệu Dĩnh, có việc gấp cần bẩm báo tam tiểu thư!

- Tam tiểu thư đã ngủ rồi, có việc gì mai rồi nói!

Một hộ vệ trung niên lạnh lùng nói.

- Việc liên quan tới tính mạng con người, mong các sư huynh châm chước!

Triệu Dĩnh lớn tiếng nói:

- Liên quan tới tính mạng của Sở sư huynh ở Đông Hoa viên!

- Ngươi đợi chút!

Hộ vệ trung niên mặt biến sắc, lập tức quay đầu bước đi.

Hiện nay danh tiếng của Sở Ly đã vang dội khắp phủ, tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn, họ đương nhiên có nghe danh, nếu như là người khác họ sẽ ngăn lại, nhưng việc này liên quan tới Sở Ly, họ không dám tự quyết định, cần phải bẩm báo một tiếng, cho dù bị liên lụy cũng coi như cho Sở Ly một ân tình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Khinh Công

Hắn hành động rất nhanh. Chỉ sau tích tắc, Tô Như mặc trường bào trắng ngà đã xuất hiện, gương mặt xinh đẹp dưới ánh trăng càng thêm dịu dàng trong sáng giống như bạch ngọc:

- Triệu Dĩnh, Sở Ly sao rồi?

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Tổng quản, Sở sư huynh bị ba kẻ bịt mặt bao vây, võ công đều rất lợi hại. Tiểu nữ nghĩ đó là người của Đại Lôi Âm tự!

- Sao…?

Tô Như mặt biến sắc nhíu mày nói:

- Ở đâu?

- Trong rừng ngoài thành.

Triệu Dĩnh nói.

- Giờ còn kịp không?

Triệu Dĩnh vội gật đầu:

- Càng nhanh càng tốt!

Tô Như lớn tiếng gọi:

- Lư lão!

Một người mặt áo xanh lập tức xuất hiện dừng lại trước mặt hai người. Đó là một ông lão râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng quắc đầy uy hiếp. Tinh thần của Triệu Dĩnh hoàn toàn bị đôi mắt đó áp chế, không còn biết ông ta trông thế nào nữa.

Lư lão chắp tay:

- Tô tổng quản.

Tô Như nói:

- Lư lão, làm phiền lão đi cùng cô ấy một chuyến tiếp ứng cho Sở Ly.

- Vâng.

Lư lão trầm giọng nói.

Tay phải ông ta đặt lên vai Triệu Dĩnh, hai người bay vào thuyền. Áo bào xanh của ông bay trong gió, ống tay rộng vung về phía sau, con thuyền nhỏ như căng buồm lướt đi giống một mũi tên rời khỏi cung nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Tô Như.

Nếu như kẻ truy sát Sở Ly chỉ có một người thì có lẽ là cao thủ Thiên Ngoại Thiên còn có ba người thì chắc là cao thủ Tiên Thiên cho nên không thể nào phái đi ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên chỉ để đối phó với hắn.

Đại Lôi Âm tự ngạo mạn, ngông cuồng, Sở Ly là cao thủ Tiên Thiên, phái ba cao thủ Tiên Thiên đi đối phó đã là mất mặt lắm rồi. Điều đó minh chứng rằng cao thủ Tiên Thiên trong tự không ai có thể chế ngự được Sở Ly.

Khinh công của Lư lão đạt mức tuyệt đỉnh hơn nữa lại là cao thủ Thiên Ngoại Thiên cho nên nhất định có thể cứu được Sở Ly.

Thần tướng tiên thiên của cô cô rất chuẩn nói hắn có tướng trường thọ, mọi chuyện đều có thể gặp dữ hóa lành. Tiểu thư vô cùng tin tưởng, bản thân nàng thì có chút lo lắng, sợ có sai sót.

Nghĩ tới đây nàng lại giậm chân tỏ vẻ bực mình rõ ràng đã nói với hắn không được ra khỏi phủ, vậy mà hắn vẫn không nghe, gây ra chuyện thế này. Khi trở về nhất định phải mắng cho hắn một trận.

Ánh trăng vằng vặc, mặt nước hồ gợn sóng lăn tăn, nàng đứng trên bờ đi tới đi lui, trong lòng vô cùng lo lắng.

Triệu Dĩnh chỉ đường, Lư lão và nàng hóa thành một trận gió lướt qua tường thành tới bên khu rừng kia.

Sở Ly ngồi trên mặt đất lưng dựa gốc cây, hơi thở kéo dài, đang ngồi điều khí. Ba kẻ bịt mặt đã nằm trên mặt cỏ không nhúc nhích, cổ họng mỗi tên để cắm một cây phi đao, đã chết tự bao giờ.

- Sư huynh.

Triệu Dĩnh run rẩy gọi sau đó lao tới trước mặt Sở Ly.

Nàng vừa thò tay kiểm tra xem Sở Ly còn thở không, hắn lập tức mở mắt:

- Sư muội, sao muội tới đây?

Triệu Dĩnh thở phào, toàn thân mềm nhũn vội vàng bám vào thân cây, giận dữ nói:

- Bị huynh dọa chết khiếp rồi! … Bị thương có nặng không?

- Không chết được.

Sở Ly cười nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lư lão, mệt nhọc chắp tay:

- Lư lão.

Hắn đương nhiên nhận ra vị hộ vệ của đảo Ngọc Kỳ này, Lư Sâm - cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Lư Sâm cười xua tay:

- Tiểu Sở, mạng lớn đấy!

Ông ta giật khăn che mặt của ba kẻ kia, để lộ ra đầu trọc với vết thẹo nhà sư lắc đầu thở dài:

- Hòa thượng của Đại Lôi Âm tự, … Lợi hại!

Hòa thượng của Đại Lôi Âm tự không dễ dàng bị giết như vậy, những kẻ có thể hành tẩu bên ngoài tự thế này đều rất lợi hại. Sở Ly cùng lúc giết chết ba tên, thanh niên đệ nhất cao thủ quả nhiên danh bất hư truyền, nếu như truyền ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động võ lâm.

Sở Ly gượng cười nói:

- Chỉ là may mắn mà thôi, sư muội, hãy chôn họ cho họ an nghỉ đi!

- Sư huynh thực sự không sao chứ?

Triệu Dĩnh nhíu mày hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Đi đi.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh bất mãn đi đào hố, nàng yêu ghét phân minh cho nên không hề có chút thiện cảm nào với những tên hòa thượng định hại Sở Ly.

Lư Sâm chôn ba hòa thượng xuống, lập một mảnh bài vị rồi lắc đầu thở dài.

Ba hòa thượng này võ công rất lợi hại thân là người trong võ lâm nhưng võ công có mạnh tới thế nào đi nữa cũng khó thoát khỏi kết cục này, khiến ông ta có cảm giác đồng cảm.

Sở Ly từ từ đứng dậy, Triệu Dĩnh vội vàng đỡ hắn, Sở Ly xua tay:

- Ta không yếu ớt tới vậy đâu!

- Đừng quá gắng gượng!

Triệu Dĩnh nói.

Cách đánh của bọn họ lúc trước thật kì quái, ngươi đánh ta một chưởng, ta đánh ngươi một chưởng, không hề né tránh. Hắn không bị thương mới là lạ!

Sở Ly bật cười không nói gì.

Đợi tới khi ra khỏi khu rừng, Sở Ly đã có thể thi triển khinh công, ba người về lại phủ Quốc Công.

Sở Ly để Triệu Dĩnh về trước, hắn theo Lư Sâm cùng về Ngọc Kỳ đảo.

Tô Như đang đi đi lại lại trên bờ hồ, nhìn thấy hai người xuất hiện lập tức sắc mặt giận dữ trừng mắt lườm Sở Ly:

- Sao ngươi còn chưa chết hả?

Nàng quay người bước đi, áo ngủ trắng ngà bay trong gió, chả mấy chốc

không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sở Ly mỉm cười, Tô Như nổi giận cũng có nghĩa nàng ta quan tâm tới mình. Điều này khiến hắn cảm thấy ấm lòng.

Lư Sâm vỗ vai Sở Ly mỉm cười, sau đó cũng quay người biến mất.

Sở Ly đi qua rừng cây về lại tiểu viện của mình.

Trong sân đèn đuốc sáng như ban ngày, Tuyết Lăng đang ngồi trong tiểu đình. Ấm đất đỏ đang sôi sùng sục, khói trắng bốc lên, nàng thất thần nhìn bầu trời sao.

Sở Ly đẩy cửa bước vào, nàng lập tức giật mình vội vàng chạy lại:

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

Sở Ly xua tay, tới bên cây Thiên Linh, ngồi phịch xuống đất.

Tuyết Lăng nhíu mày, vội vàng chạy vào nhà lấy ra một mảnh bồ đoàn màu trắng.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng, sau đó đứng dậy ngồi lên bồ đoàn, bùn đất lập tức làm bồ đoàn vấy bẩn. Tuyết Lăng cũng không để ý, nhìn chằm chặp vào mặt hắn:

- Sắc mặt không được tốt, công tử bị thương sao?

Sở Ly thở dài, linh khí cực kì thuần khiết của cây Thiên Linh truyền tới. Cơ thể nặng nề, mệt nhọc lập tức trở lên nhẹ nhõm hơn nhiều, hiệu quả trị thương như thần, linh khí của cây Thiên Linh không chỉ thuần khiết mà còn có công dụng trị thương.

Tuyết Lăng vội hỏi:

- Tại sao lại bị thương?

- Gặp phải hòa thượng của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly lắc đầu:

- Làm cho ta mấy món ngon, ta cần bồi bổ!

- Được.

Tuyết Lăng đáp lời, nhíu mày:

- Nhất định phải rời khỏi phủ sao, công tử đang bị hòa thượng của Đại Lôi Âm tự truy sát đấy!

- Không cần để ý nhiều tới vậy.

Sở Ly mỉm cười kể lại cho nàng ta nghe chuyện xảy ra.

Tuyết Lăng nhíu mày lắng nghe, không còn gì để nói. Gặp phải tình cảnh như vậy, nếu vì sự truy sát của Đại Lôi Âm tự mà không hành động gì thì cũng không phải Sở Ly. Hắn tự do tự tại, coi trời bằng vung, sao có thể lùi bước chứ.

- Nấu cơm! Nấu cơm!

Sở Ly xua tay.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng đứng dậy đi vào bếp.

Nàng rất nhanh nhẹn, chỉ một lát đã làm xong bốn món sơn hào hải vị. Tất cả đều là các món mặn, Sở Ly nhanh chóng ăn hết, sau đó tiếp tục ngồi bên cây Thiên Linh vận công trị thương.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng ngồi bên cạnh không chớp mắt nhìn hắn. Hắn cũng coi như không nhìn thấy, chỉ nhắm mắt vận công.

Tuyết Lăng thấy hắn không sao liền về phòng luyện Thái Âm quyết của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên, Tuyết Lăng đang luyện Thái Âm Bát Thức ở trong sân. Cửa tiểu viện bị đẩy ra, Tô Như uyển chuyển bước tới, áo vàng đào bay trong gió.

- Tổng quản!

Tuyết Lăng thu công, bước tới hành lễ.

Tô Như xua bàn tay ngọc:

- Hắn đâu rồi?

- Đang nghỉ ngơi, hôm qua vận công trị thương tới khuya!

Tuyết Lăng vội vàng nói sau đó do dự, hỏi:

- Có cần… gọi hắn dậy không?

Tô Như nói:

- Thôi! … Đây là Cửu Chuyển Phản Hồn đan, dùng để trị thương!

Nàng lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình bích ngọc đưa cho Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng đón lấy:

- Đa tạ tổng quản!

Tô Như bực bội nói:

- Đúng là không để người khác yên tâm!… Bị thương có nặng không?

Tuyết Lăng lắc đầu, nói:

- Ta thấy sắc mặt công tử tốt hơn nhiều rồi… Tiểu thư, có mấy hòa thượng truy sát vậy?

- Ba tên.

Tô Như vào tiểu đình ngồi xuống.

Tuyết Lăng rót một chén trà, tiếp tục hỏi:

- Công tử có thể thoát khỏi tay của ba tên hòa thượng cũng là rất lợi hại rồi, đó là hòa thượng của Đại Lôi Âm tự cơ mà!

Tô Như nhấp một ngụm trà, lắc đầu:

- Hắn giết ba tên hòa thượng đó rồi!

- Sao…?

Tuyết Lăng sững sờ.

Tối qua nàng thấy Sở Ly vận công trị thương, không dám làm mất thời gian của hắn, nghĩ rằng Sở Ly chỉ là chạy thoát khỏi sự truy sát của ba tên hòa thượng, không ngờ hắn giết chết ba tên đó rồi.

Tô Như thở dài:

- Đại Lôi Âm tự hiện tại đang nhất quyết truy sát hắn… Việc này ngươi đừng nói ra ngoài!

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng vội vàng gật đầu.

Nàng ngay lập tức hiểu ra rằng, nếu như việc này truyền ra ngoài khắp thiên hạ đều biết, Đại Lôi Âm tự vì danh tiếng của bản thân tuyệt đối sẽ không để công tử sống sót.

Tô Như cầm chén trà bạch ngọc thất thần.

Đại Lôi Âm tự chắc chắn sẽ không dừng lại, lần sau nhất định sẽ phái cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Sở Ly mặc dù rất mạnh nhưng sự cách biệt về cảnh giới thì không thể bù đắp. Đó là cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Nghĩ tới đây nàng lại lắc đầu, lông mày nhíu chặt.

- Tổng quản, vậy sau này công tử không thể ra khỏi phủ rồi sao?

- Đúng, ra ngoài cũng cần có hộ vệ đi theo.

Tuyết Lăng mím môi cười.

Tô Như lắc đầu:

- Cũng may giờ hắn là ngũ phẩm, có mấy hộ vệ đi cùng cũng hợp lý.

- Tổng quản.

Sở Ly đẩy cửa bước ra, mỉm cười chắp tay.

Tô Như sa sầm mặt, nói:

- Ngươi còn cười được à, không biết lo lắng là gì cả!

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản đang lo lắng về Đại Lôi Âm tự sao?

- Lẽ nào ngươi không lo lắng?

- … Khinh công tốt nhất của phủ ta là môn nào?

- … Khinh công có tốt thế nào đi nữa, nhiều lúc cũng không có tác dụng.

Tô Như lạnh mặt nói:

- Giống như tình hình lần này, ngươi có thể thoát được không?

Nàng đã tìm Triệu Dĩnh để tìm hiểu tình hình chi tiết, đoán biết được sự việc xảy ra. Lần này Sở Ly không chạy thoát được là vì có hai cô gái ở đó, hắn không thể bỏ mặc hai người để thoát thân. Mang theo hai cô gái, khinh công của hắn có tốt thế nào đi nữa cũng không thể nhanh được.

Đại Lôi Âm tự tìm được nhược điểm của hắn, lần sau không cần mai phục, chỉ cần bắt các cô gái, Sở Ly sẽ phải ngoan ngoãn xuất hiện.

- Không chạy thoát được là do khinh công không tốt.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thuật hợp kích của Đại Lôi Âm tự vô cùng lợi hại!

Tô Như gật đầu:

- Đại Lôi Âm tự có người biết trận pháp.

- Trận pháp?

Sở Ly nhíu mày nói:

- Trận pháp hiện tại vẫn chưa thất truyền sao?

Hắn đọc giới thiệu về trận pháp ở Tàng Thư lâu, tới nay đều không thấy sách trận pháp.

Muốn học trận pháp đòi hỏi phải có thiên phú, thiên phú không tốt cho dù có dùng cả đời cũng không thể nhập môn. Vì thế trong Tàng Thư lâu không có sách về trận pháp, chỉ sợ có người học sẽ làm lỡ cả đời.

Bởi vậy, trăm năm qua đi, trận pháp đã thất truyền.

- Đại Lôi Âm tự có giữ lại một chút ít về trận pháp.

Tô Như lắc đầu nói:

- Nơi khác đã thất truyền, đây cũng là căn cứ để họ an thân gởi phận.

- Hoàng thất thì sao?

- Hoàng thất có sách trận pháp nhưng không có ai học được.

- Cả triều đình cũng không có ai hiểu về trận pháp sao?

- Uy lực của trận pháp ngươi đã lĩnh giáo rồi, hoàng thất có yên tâm không?

Tô Như nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Uy lực của trận pháp rất mạnh, hai người có thể phát huy tác dụng của bốn người, mười người có thể phát huy uy lực của ba mươi người. Đó là uy hiếp cực lớn đối với triều đình, trận pháp thất truyền chắc cũng có triều đình đứng sau lưng đưa đẩy.

Tô Như nói:

- Đúng rồi, nói tới khinh công, khinh công tốt nhất hiện nay chính là Súc Địa Thành Thốn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Chỉ Xích

- Súc Địa Thành Thốn?

Sở Ly lắc đầu, hắn chưa nghe nói bao giờ.

- Là võ học bí truyền của Thanh Lộc Nhai.

Tô Như đặt chén trà bạch ngọc xuống rồi thở dài:

- Người ngoài không học được.

Nàng nhìn Sở Ly, ánh mắt long lanh.

Sở Ly không dùng Đại Viên Kính Trí cũng hiểu nàng muốn ám chỉ điều gì, đột nhiên cười nói:

- Không biết Tiêu cô cô có thể truyền cho ta không.

- Rất khó.

Tô Như mỉm cười, Sở Ly quả nhiên thông minh.

- Vậy tổng quản giúp ta nói thử với tiểu thư xem sao.

Sở Ly cười nói.

Tô Như hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn:

- Ta sẽ nói với tiểu thư một tiếng.

- Đa tạ tổng quản.

Sở Ly chắp tay cười nói.

Tô Như nói:

- Ngươi bớt để tiểu thư bận lòng là ta tạ ơn ngươi lắm rồi!

Sự tồn tại của Sở Ly liên quan tới việc tu luyện của tiểu thư, cây Thiên Linh, Tử Minh hoa, Đàm Mộng hoa, còn có những linh thảo quý giá khác nữa. Tất cả đều không thể tách rời Sở Ly, nói về tầm quan trọng, Sở Ly còn quan trọng hơn cả mình cũng không biết tiểu thư có suy nghĩ gì mà không giới hạn hoạt động của hắn, cho dù có tướng thuật của cô cô.

- Trong phủ chúng ta không có sách về trận pháp sao?

- Có nhưng ngươi không xem được.

Tô Như lắc đầu nói:

- Ngươi hãy từ bỏ ý định đó đi, tiểu thư sẽ không cho ngươi xem những thứ này đâu.

- Nói không chừng ta có thiên phú về trận pháp cũng nên.

Tô Như nói:

- Không thể mạo hiểm được, một khi mê mẩn với nó ngươi sẽ tiêu đời!

- Đâu có nghiêm trọng tới vậy.

Sở Ly lắc đầu bật cười.

Tô Như tỏ vẻ giận dữ nói:

- Tác hại của sách trận pháp rất nhiều, một khi say mê nó sẽ không ăn không nghỉ, tẩu hỏa nhập ma, tâm huyết nhanh chóng hao tổn mà chết, không biết đã có bao nhiêu thiên tài chết vì nó!

Người bình thường đọc sách trận pháp giống như đọc thiên thư, không hiểu nó viết gì. Những thiên tài tài trí cao siêu mới có thể đọc hiểu nhưng một khi đã chìm đắm trong đó thì giống như rơi vào đầm lầy, càng lúc càng chìm sâu, cuối cùng sẽ tự hại chết bản thân.

- Tại sao Đại Lôi Âm tự có thể truyền thừa trận pháp?

Tô Như nói:

- Nghe nói những cao tăng phật pháp tinh thâm có thể khai ngộ đắc đạo, trí tuệ tăng cao. Từ đó có thể nghiên cứu, học tập trận pháp. Những cao tăng này đã siêu thoát sinh tử, xả thân vì tự, Đại Lôi Âm tự hàng năm tổn thất không ít cao tăng vì trận pháp.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Sở Ly, đừng tưởng rằng ngươi phật pháp tinh thâm là dám xem sách trận pháp, dù có tinh thâm thế nào đi nữa cũng không thể so sánh với những cao tăng cả đời tu phật của Đại Lôi Âm tự được. Bọn họ còn thập tử nhất sinh, ngươi đừng mang thái độ ăn may, Kim Cang Độ Ách Thần Công còn chưa đủ cho ngươi luyện sao? … Hơn nữa, ngươi tưởng rằng bọn họ có thể nắm vững trận pháp sao? Chẳng qua chỉ là chút bề ngoài mà thôi!

Nhắc tới Kim Cang Độ Ách Thần Công, Sở Ly nói:

- Ta biết tại sao hiện nay ta lại tiến bộ chậm chạp rồi.

- Ngươi tiến bộ không hề chậm.

Tô Như nói.

Kim Cang Độ Ách Thần Công của Sở Ly một ngày tiến bộ ngàn dặm, vậy mà còn nói là chậm!

- Thời gian này vẫn giậm chân tại chỗ, dùng cách nào cũng không được.

Tô Như thản nhiên:

- Luyện công chính là vậy, có lúc nhanh có lúc chậm, qua đi là xong. Đừng nóng vội vì cái trước mắt, cứ từ từ!

- Ta tìm được căn nguyên rồi.

- Nói thử coi.

Tô Như nói.

Sở Ly nói:

- Cần công pháp luyện thể.

- Luyện thể?

Tô Như nhíu mày.

- Đừng làm bừa.

Sở Ly nói:

- Muốn luyện được Kim Cang Độ Ách Thần Công cần có công pháp luyện thể hỗ trợ.

http://tieulun.hopto.org

Đây là bí mật không truyền ra ngoài của Đại Lôi Âm tự, không viết ra giấy. Cho dù có người có được bí kíp Kim Cang Độ Ách Thần Công nhưng vì không biết kĩ xảo tu luyện giống như hắn, luyện tới cảnh giới nhất định cũng sẽ dừng lại không thể tiến bộ được.

- Cần công pháp luyện thể gì?

- Không cần công pháp gì đặc biệt.

Sở Ly nói:

- Đương nhiên càng lợi hại càng tốt.

- Vậy à…

Tô Như trầm ngâm nghĩ ngợi:

- Ngươi tới Diễn Võ điện xem thử, công pháp luyện thể có rất ít người luyện, tốn công tốn sức mà không được gì.

Sở Ly nhíu mày suy nghĩ, trong bí tịch võ công đỉnh cấp không có công pháp luyện thể.

- Hôm nay ta sẽ đi xem thử.

Sở Ly nói.

Tô Như đứng dậy nói:

- Lần này hãy nhớ kĩ, không được ra khỏi phủ!

Sở Ly mỉm cười không nói gì, hắn cũng không muốn ra khỏi phủ nhưng thực sự đã hết cách, không thể tự quyết định, hắn không dám hứa hẹn gì.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như trừng mắt nhìn hắn rồi uyển chuyển bước đi.

Tuyết Lăng tiễn Tô Như trở về, vội hỏi:

- Hôm nay công tử sẽ tới Diễn Võ điện sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Tới Diễn Võ điện trước sau đó tới Tàng Thư lâu.

- Được!

Tuyết Lăng hưng phấn đáp một tiếng.

Sở Ly cúi đầu ngẫm nghĩ xem chọn công pháp luyện thể gì.

Hai người ăn xong cơm, không đợi ra khỏi cửa, Tô Như lại xuất hiện.

- Sở Ly, ngươi đi theo ta, tiểu thư gọi ngươi!

Sở Ly để Tuyết Lăng tự đi tới Diễn Võ Điện còn hắn theo Tô Như tới Quan Tinh Lâu.

Khi hai người tới tầng hai, Tiêu Kỳ mặc một bộ váy màu trắng tuyết đang múa kiếm. Kiếm không nhanh nhưng liên miên không ngớt. Sở Ly thầm kinh ngạc, kiếm thế toát ra ý vị độc đáo, vượt xa khi trước.

Nàng chắc đã mày mò được con đường của Thiên Ngoại Thiên, thử dùng kiếm để đột phá cảnh giới, kiếm pháp mà nàng luyện vô cùng kì diệu.

Tiêu Kỳ thu kiếm thế, ánh mắt trong veo nhìn qua:

Truyện --được dịch trực tiếp tại iREA-D-

- Ngươi muốn luyện Súc Địa Thành Thốn?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chắp tay chào:

- Đối mặt với sự truy sát của Đại Lôi Âm tự, chạy là thượng sách.

Lần này suýt chút nữa mất mạng dưới tay bọn chúng, đồng thời cũng lĩnh hội được sự đáng sợ của Đại Lôi Âm tự. Nhờ có Đại Viên Kính Trí đi trước đón đường, không bị trận pháp ảnh hưởng, nếu không hắn chắc chắn không còn đường sống. May mà hắn thông minh, hỏi bọn họ tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công có bí quyết gì. Bọn họ không nói nhưng trong đầu có xuất hiện, bị hắn biết được cũng coi như có thu hoạch lớn.

Lần này là một bài học sâu sắc, nếu khinh công tốt hơn nữa có thể dẫn theo hai cô gái bỏ chạy.

Tiêu Kỳ nói:

- Súc Địa Thành Thốn là bí truyền độc môn của Thanh Lộc Nhai. Ta còn chưa học, ngươi nghĩ ngươi có hi vọng không?

Sở Ly cười nói:

- Ta nghĩ Tiêu cô cô rất quý mến ta.

- Tự tin thái quá!

Tô Như liếc nhìn hắn.

Tiêu Kỳ lắc đầu, bình tĩnh nhìn hắn:

- Cho ngươi một cơ hội, ngươi tới Diệu Tố Quan một chuyến đi!

- Tiểu thư, Đại Lôi Âm tự còn đang truy sát hắn đấy!

Tô Như kêu lên.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Đại Lôi Âm tự chắc chưa kịp phản ứng, Sở Ly một mình đi, một ngày là có thể tới nơi.

Bích Hải Vô Lượng Công mà Sở Ly luyện nổi tiếng với nội lực thâm hậu, nội lực của hắn có thể cầm cự được.

Sở Ly chắp tay nói:

- Được, ta sẽ đích thân đi xin Tiêu cô cô!

- Ta có một bức thư còn có cả một ít Tiêu Dao thảo.

Nàng chỉ vào tay nải trên bàn:

- Hãy giao tận tay cho cô cô!

Tô Như ngờ vực nhìn Sở Ly, có phần không yên tâm.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn nàng, Tô Như chỉ đành giao thư và tay nải cho Sở Ly:

- Đi đường cẩn thận.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản yên tâm.

- Có lần nào ngươi để ta yên tâm đâu!

Tô Như tỏ vẻ giận dữ nói:

- Đi luôn đi, đừng để người khác nhìn thấy!

Sở Ly gật đầu, nhận lấy tay nải rồi cất thư vào trong ngực, sau đó chắp tay rời khỏi Quan Tinh lâu, đi thẳng ra khỏi phủ Quốc Công rồi hòa vào dòng người qua lại, một mạch ra khỏi Sùng Minh thành, thi triển khinh công lao đi.

Hắn vận Bích Hải Vô Lượng Công, nội lực cộng dồn gấp đôi, tốc độ cực kì nhanh lao đi như một cơn gió. Tới chập tối thì tới được Diệu Tố Quan.

Bóng tịch dương nhuộm Diệu Tố Quan thành màu đỏ rực, thêm phần cổ kính, bể dâu.

Sở Ly tới trước quan, khẽ gõ cửa. A Thục nhanh chóng xuất hiện, quan sát hắn một lượt rồi dẫn vào Diệu Tố Quan, đến đại điện.

Đại điện rộng rãi thoang thoảng mùi đàn hương, Tiêu Nguyệt Linh đang quỳ trước tượng thần. Trên người mặc đạo bào màu xanh, dáng người yêu kiều không hề động đậy, Sở Ly vội vàng dời mắt.

A Thục quỳ trên một tấm bồ đoàn ở bên cạnh, không cử động.

Sở Ly lặng lẽ ngồi trong đại điện, thời gian giống như ngừng trôi. Thi thoảng lại có tiếng chim về rừng vọng lại từ bên ngoài.

Sở Ly cảm nhận mọi thứ của Diệu Tố Quan, từng cành cây ngọn cỏ. Hắn thấy phía sau Diệu Tố Quan có một vườn hoa, trong vườn hoa nở rực rỡ.

Một lát sau, Tiêu Nguyệt Linh đứng dậy uyển chuyển bước tới trước mặt hắn, đôi mắt long lanh giống như những vì sao lấp lánh, khóe môi như đang mỉm cười.

Sở Ly cúi lưng chắp tay hành lễ, sau đó đưa thư lên rồi giao tay nải cho A Thục.

Tiêu Nguyệt Linh xem xong thư, tươi cười nhìn hắn:

- Ngươi muốn học Súc Địa Thành Thốn?

Sở Ly nói:

- Đại Lôi Âm tự truy sát gắt gao, không có khinh công tuyệt đỉnh rất khó chạy thoát.

- Đám hòa thượng thối đó thật ngang ngược!

Tiêu Nguyệt Linh nói xong nhẹ nhàng bước ra khỏi đại điện, tới ngồi xuống bên bàn đá trong sân. A Thục bưng trà lên rồi đứng bên cạnh nàng, chăm chú lắng nghe.

Tiêu Nguyệt Linh nhìn ráng chiều trên trời, khẽ thở dài:

- Súc Địa Thành Thốn là độc truyền của Thanh Lộc Nhai, ta không thể truyền cho ngươi được.

Sở Ly nhủ thầm quả nhiên là vậy.

Bản thân mình yêu cầu hơi quá đáng, bí thuật độc truyền của Thanh Lộc Nhai một khi bị truyền ra ngoài, Thanh Lộc Nhai sẽ không buông tha. Tiêu Nguyệt Linh có mạnh thế nào đi nữa cũng không thể vi phạm, dù sao nàng ta cũng là đệ tử của Thanh Lộc Nhai.

- Tuy nhiên, khinh công đỉnh cấp trên thế gian này không chỉ có Súc Địa Thành Thốn!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Những cái khác không thể sánh bằng.

Hắn biết trên thế gian còn có một vài môn võ công đỉnh cấp khác nhưng cái nào cũng là bí truyền của danh môn chính phái và đại nội hoàng thất, hắn

không thể tiếp xúc tới.

- Ngươi có biết Chỉ Xích Thiên Nhai không?

- Chỉ Xích Thiên Nhai… Chưa nghe nói bao giờ.

Sở Ly lắc đầu.

- Chỉ Xích Thiên Nhai là thượng cổ võ học.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Ta có được khi còn trẻ, đáng tiếc vẫn chưa luyện thành. Ngươi có thể thử, giờ ngươi có nguy hiểm về tính mạng, nói không chừng có thể luyện thành.

Sở Ly cười khổ:

- Tiêu cô cô còn không luyện được, ta chỉ e là…

- Nam tử hán đại trượng phu cần có chí khí.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Không luyện được ngươi chắc chắn sẽ mất mạng, luyện được thì sẽ có chút hi vọng sống sót. Lần sau Đại Lôi Âm tự truy sát ngươi chắc chắn sẽ rất quyết liệt, dữ dội, khó lòng chống đỡ được.

- … Được.

Sở Ly chắp tay nói:

- Đa tạ Tiêu cô cô!

- A Thục!

Tiêu Nguyệt Linh xua tay, khẽ cười nói:

- Tuy nhiên, Chỉ Xích Thiên Nhai không thể tặng không cho ngươi được.

Sở Ly chắp tay, biểu thị nàng có gì cứ giao phó.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Ta có một người bạn tốt, gần đây gặp chút rắc rối, ngươi hãy đi bảo vệ nàng ta một tháng đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 62+1: Tư Vũ (1)

- Một tháng?

Sở Ly hơi khó xử.

Ở phủ Quốc Công mình thực sự không thể rời khỏi một tháng, chưa nói tới cây Thiên Linh, cho dù là những những linh thảo khác cũng không thể tách khỏi mình. Nếu xảy ra chuyện gì thì tội sẽ rất nặng.

- Thế nào, không đồng ý ư?

Tiêu Nguyệt Linh đưa mắt nhìn hắn, mỉm cười:

- Đây là giao dịch, ngươi có thể không đồng ý.

Sở Ly nghiến răng:

- Được! … Ta là thị vệ của phủ Quốc Công, không thể tùy ý rời khỏi vị trí cho nên cần báo với tiểu thư đã!

Tiêu Nguyệt Linh mỉm cười, gật đầu khen ngợi:

- Thật hiếm có!

Sở Ly là người thông minh tuyệt đỉnh, người như vậy thường có dã tâm rất lớn, khó tránh ích kỉ, làm gì cũng nhìn vào lợi ích. Sở Ly có thể nhớ tới bổn phận của mình khi đứng trước cám dỗ, không lập tức đồng ý, không quên cần bẩm báo với Tiêu Kỳ khiến nàng rất hài lòng.

Tiêu Kỳ lúc trước dẫn hắn tới gặp Tiêu Nguyệt Linh chính là muốn nhờ Tiêu Nguyệt Linh giúp nàng quan sát xem hắn có đáng để trọng dụng bồi dưỡng hay không.

Nếu như Tiêu Nguyệt Linh phủ nhận Sở Ly, vậy thì sẽ không có những việc về sau, hắn có thiên tài cỡ nào đi nữa thì cũng không cho phụ trách bồi dưỡng linh thổ.

Sở Ly có Đại Viên Kính Trí, đầu óc lúc nào cũng vô cùng tỉnh táo. Tiêu Kỳ hiện giờ là chỗ dựa của hắn, muốn giành được cơ hội lịch luyện tiếp xúc với Ý Cảnh, từ đó tiến vào cảnh giới Thiên Ngoại Thiên thì cần có sự giúp đỡ của Tiêu Kỳ. Số lượng người được lịch luyện của phủ Quốc Công rất ít, vô cùng quý giá, hắn cần không ngừng tích điểm cho bản thân.

Hơn nữa, hắn thích quyền thế, giờ hắn vẫn chưa có quyền thế mà nguồn gốc quyền thế là Tiêu Kỳ. Vì thế muốn nắm được quyền thế thì cần có được sự tín nhiệm và trọng dụng của Tiêu Kỳ, trở thành trợ thủ đắc lực, tâm phúc của nàng.

Hắn suy nghĩ nhanh chóng giống như chớp mắt phản ứng theo bản năng nhưng thực ra hắn đã suy nghĩ rất kĩ càng, là phản ứng và lựa chọn sau khi suy đi tính lại rất kĩ lưỡng, tới Tiêu Nguyệt Linh cũng bị qua mặt.

A Thục cầm một cuốn sổ cũ, ố vàng tiện tay giao cho hắn.

Sở Ly đón lấy rồi lật xem qua loa, sau đó ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Tiêu Nguyệt Linh.

Tiêu Nguyệt Linh liếc mắt nhìn hắn:

- Thế nào, không luyện được sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Một môn tâm pháp kì lạ.

- Không kì lạ cũng không trở thành tâm pháp đỉnh cấp nhất!

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Phải dựa vào bản lĩnh của ngươi thôi!

Sở Ly ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, trầm ngâm trong tâm pháp Chỉ Xích Thiên Nhai.

Tâm pháp của Chỉ Xích Thiên Nhai hoàn toàn khác với tâm pháp võ công hiện tại, là hai thể hệ võ học khác nhau.

Tâm pháp võ công đương đại là nội lực lưu chuyển men theo kinh mạch. Còn Chỉ Xích Thiên Nhai thì khác hẳn, nó luyện huyệt đạo, huyệt trung huyệt.

Theo lý luận của Chỉ Xích Thiên Nhai, trong người có đại hư không hòa thành một thể với thiên địa hư không, là thiên nhân hợp nhất đích thực.

Nếu như có thể phá mở hư không trong cơ thể thì có thể phá mở hư không ngoài cơ thể.

Lý luận kì lạ như vậy quả thực rất khó khăn.

Giữa hư không trong cơ thể và ngoài cơ thể có một lớp màng vô hình, trên bí tịch Chỉ Xích Thiên Nhai gọi nó là Thiên Địa Thai Mô. Vô hình hữu chất, mỏng như lưới, dẻo dai như thép bách luyện, do lực thiên địa ngưng tụ tạo thành. Muốn phá vỡ nó cần nội lực mạnh và thuần khiết, dùng tâm pháp đặc biệt ngưng tụ nội lực thành kim mới có một tia hi vọng.

Người đời chỉ nôn nóng đòi hỏi sức mạnh trong kinh mạch, trong máu thịt nhưng không biết rằng kho báu lớn nhất chính là hư không. Hư không có cất

giữ sức mạnh vô hạn, chỉ cần xem có thể mở ra kho báu này lấy sức mạnh hay không.

Sau khi Sở Ly xem xong thì cảm thấy trước mắt lóe sáng. Đây không chỉ là bí tịch khinh công, mà còn là lí luận võ học đáng kinh ngạc, khác hoàn toàn với võ học đương đại.

Hắn trầm ngâm một lát, sau đó quay sang nhìn Tiêu Nguyệt Linh:

- Loại lí luận này…

Tiêu Nguyệt Linh lắc đầu nói:

- Ta chưa luyện thành, lí luận nghe rất huyền diệu nhưng…

Nàng cười nói:

- Đây là bí tịch đoạt được ở di tích thượng cổ, hiện nay không có loại lí luận này nữa, chắc đã bị thời gian đào thải, không nên quá xem là thật nhưng hãy cứ luyện thử xem sao.

Sở Ly ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Nghe Tiểu Kỳ nói công phu thiền định của ngươi rất thâm hậu.

Sở Ly mỉm cười, từ khi luyện được Đại Trí Độ Bổn Nguyên Kinh, một khi hắn thiền định, tạp niệm sẽ nhanh chóng được loại trừ, không hề sinh ra dao động nào cả.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Luyện Chỉ Xích Thiên Nhai cần có công phu thiền định cực kì thâm hậu.

- Đó chính là võ công đạo môn.

Sở Ly nói.

Tâm pháp Chỉ Xích Thiên Nhai có hai điểm cực khó. Một là nội lực thâm hậu khó đoán, hai là tìm được huyệt trong huyệt. Huyệt này giống như huyền quan nhất khiếu của đạo gia, ở trong người nhưng lại không ở trong người, ở khoảng giữa, giữa có và không. Cần kiểm soát tâm thần chuẩn xác tới mức nhỏ nhất mới có thể tìm thấy được giống như tìm kim trong bóng tối. Tâm thần là tay, không đủ nhạy bén thì cho dù chạm được vào kim cũng không hề hay biết.

So với tiêu hao nhiều nội lực, tìm huyệt trung huyệt khó hơn nhiều. Không tìm được huyệt này, cho dù nội công thâm hậu tới đâu cũng vô dụng.

- Nó là võ công đạo môn nhưng ngươi có tu vi phật gia thâm hậu, nói không chừng có thể giúp ngươi thành công.

Sở Ly cười nói:

- Để ta thử xem… Không biết ta cần tìm ai?

- Trần Tư Vũ.

Tiêu Nguyệt Linh đáp:

- Ngươi không cần làm gì nhiều, chỉ cần bảo vệ nàng ta một tháng là được. Bên phủ Quốc Chắn sẽ thông báo một tiếng, Tiểu Kỳ sẽ đồng ý thôi.

- Vâng.

Sở Ly thẳng thắn đồng ý.

- A Thục.

Tiêu Nguyệt Linh giơ tay lên.

A Thục cầm một bức thư giao cho Sở Ly.

Sở Ly đón lấy rồi đưa mắt nhìn qua. Đây là thư viết cho Trần Tư Vũ, không để lại tên người viết, bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng.

Tru-yện được -dịch trực ti-ếp t-ại iREAD

- Ta đã nói trong thư rồi, ngươi đóng giả làm biểu đệ của Tư Vũ, tên là Trần Ly.

Tiêu Nguyệt Linh nói:

- Ngươi đừng để lộ thân phận của phận của phủ Quốc Công. Nàng ta sống ở nhà họ Hứa, ngõ Lưu Nhân, thành Vân Châu.

- Vâng.

Sở Ly gật đầu.

- Đi đi, Tư Vũ nếu xảy ra bất trắc, ngươi cũng đừng mong ở lại phủ Quốc Công nữa!

Tiêu Nguyệt Linh khẽ nói.

Sở Ly chắp tay chào, quay người bước đi.

- Tiểu thư, hắn có làm được không?

A Thục tiễn Sở Ly rời đi, về lại trước Tiêu Nguyệt Linh rồi lo lắng nói:

- Nhỡ may có gì sai sót…

Tiêu Nguyệt Linh mỉm cười:

- Có thể chống lại sự truy sát của Đại Lôi Âm tự, ngươi nói xem có được hay không?

A Thục nói:

- Nên để Kỳ tiểu thư phái người lão luyện, chín chắn đi. Hắn còn quá trẻ, thường khiến người ta không an tâm.

- Như vậy mới không gây chú ý.

Tiêu Nguyệt Linh xua tay nói:

- Được rồi, làm bài tập của ngươi đi, đừng lo lắng!

- Vâng.

A Thục bĩu môi, chạy vào trong phòng.

Vân Châu thành nằm cách Sùng Minh thành hai trăm dặm, là một thành trì hạng trung to bằng một nửa thành Sùng Minh.

Sở Ly đặt chân tới Vân Châu thành thì lập tức không khí huyên náo, phồn hoa lập tức đổ tới, khiến hắn có cảm giác đang bước vào thành Sùng Minh. Mặc dù không rộng bằng Sùng Minh thành nhưng vẫn náo nhiệt không kém.

Sở Ly tìm người hỏi thăm, sau đó nhanh chóng len lỏi qua nhóm người nhốn nháo, tới ngõ Lưu Nhân.

Ngõ Lưu Nhân cách con phố lớn náo nhiệt nhất chừng hai con phố, tĩnh lặng giữa cái ồn ào, là một nơi rất tuyệt. Sở Ly đoán Trần Tư Vũ chắc chắn là người giàu sang, phú quý, nếu không cũng không thể sống được ở nhà khu vực này.

Hắn dừng lại ở ngôi nhà thứ ba, nhìn con sư tử đá hung hãn, uy phong. Có

hai thanh niên trang phục gọn gàng cầm đao đứng đó cảnh giác nhìn hắn. Sở Ly nheo mắt, hai người này đều đã từng giết người.

Sở Ly lấy ra một bức thư đưa cho một thanh niên:

- Tại hạ Trần Ly, không biết Trần Tư Vũ có sống ở đây không?

- Ngươi biết thiếu phu nhân nhà chúng ta?

Thanh niên này vẻ mặt hung dữ nhưng thái độ rất ôn hòa, ánh mắt rất cảnh giác. Thanh niên còn lại giữ đao, vẻ mặt căng thẳng, cả hai đều rất cảnh giác.

Sở Ly mỉm cười:

- Vậy thì không sai rồi, ta là biểu đệ của Trần Tư Vũ. Đây là thư nhà, tỉ ấy xem xong sẽ hiểu.

Thanh niên trang phục gọn gàng nhận lấy thư, quan sát một lát rồi chắp tay, nói:

- Xin đợi một chút.

Hắn quay người bước vào trong phủ, thanh niên còn lại cầm đao trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly mỉm cười quay người quan sát xung quanh. Hắn vận Đại Viên Kính Trí, lập tức cả phủ đệ đều hiện lên trong đầu hắn.

Thanh niên cầm thư vào trong cửa lớn, đi qua một cái sân rất rộng tới thẳng đại sảnh. Hắn vừa đặt chân vào đại sảnh, bốn người ngồi trong đó lập tức nhìn tới, ánh mắt như chớp giật.

Một lão giả râu tóc bạc trắng, sắc mặt vàng vọt trầm giọng nói:

- Tiểu Đỗ, có chuyện gì vậy?

Hắn có khung xương rộng, vừa to béo vừa cường tráng, ngồi trên ghế thái sư giống như hổ ngồi. Khí thế hơn người, hai mắt nheo lại, ánh mắt sắc lạnh.

Thanh niên kia vội vàng cúi đầu, chắp tay cúi người nói:

- Đường chủ, là biểu đệ của thiếu phu nhân tới thăm.

- Biểu đệ?

Lão giả nhíu mày:

- Thiếu phu nhân có biểu đệ sao?

- Lý đường chủ, nếu là thư viết cho thiếu phu nhân vậy hãy để thiếu phu nhân xem qua, như thế sẽ biết ngay thật giả.

Nam tử tướng mạo anh tuấn, khoảng chừng ba mươi tuổi ngồi vị trí trên đầu cười nói:

- Không thể không nói cho thiếu phu nhân biết, đúng không?

- … Thôi được, giao cho thiếu phu nhân đi!

Lão giả đưa thư cho người thanh niên kia, quay đầu nói:

- Hứa hộ pháp, trong lúc then chốt, không thể không cẩn thận!

- Ta thấy rằng bang chủ quá cẩn thận rồi, chẳng qua chỉ là một Đoạn Nhạc Chưởng, hà tất phải căng thẳng vậy chứ?

Nam tử anh tuấn lắc đầu cười.

Lão giả kia nói:

- Hứa hộ pháp còn ít tuổi, có thể không biết hết sự lợi hại của Đoạn Nhạc Chưởng. Lão phu tận mắt chứng kiến, một chưởng sập núi, danh bất hư truyền!

- Cao thủ lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể chống đỡ được sự hao mòn của năm tháng.

Hứa hộ pháp mỉm cười, không mấy lưu tâm.

Lão giả kia trừng mắt.

Lão giả mặt mày hiền từ ngồi bên cạnh liền xua tay:

- Ha ha, được rồi, lão Hồ, việc này là ngươi không đúng rồi. Ngươi nghĩ mà xem, nếu ngươi là Hứa hộ pháp, có cần xem một lão già đã thành danh sáu mươi năm ra gì không?

- Hừm!

Lão giả không phục, hừm mạnh một tiếng.

Lão giả mặt mày hiền từ cười nói:

- Nếu là chúng ta hồi còn trẻ, nghe về những lão già này chắc chắn cũng không phục, cảm thấy họ già rồi, vô dụng rồi.

Hứa hộ pháp đưa mắt nhìn hai người bọn họ, chửi thầm đúng là cậy già lên mặt. Sau đó nhìn người ngồi bên tay trái.

Đó là một người đàn ông trung niên anh tuấn, gương mặt tuấn tú, khí chất phóng khoáng, đang nhắm mắt ngủ gật giống như đang ngủ say. Đó là một vị hộ pháp khác tên là Trịnh Công Minh.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa hộ pháp, Trịnh Công Minh mở mắt cười

nói:

- Tiểu Hứa, Hồ đường chủ và Lam lão nói không sai, không thể xem thường tên Đoạn Nhạc Chưởng này được, chúng ta đều không phải đối thủ của hắn!

- Trịnh hộ pháp từng gặp Đoạn Nhạc Chưởng?

- Đúng, đã từng lĩnh giáo một lần, suýt nữa mất mạng.

Trịnh Công Minh gật đầu:

- Đó là việc của ba năm về trước, giờ nghĩ lại vẫn còn kinh hãi!

Hứa hộ pháp ngạc nhiên, võ công của Trịnh Công Minh hắn hiểu rõ, cao hơn mình rất nhiều. Xem ra mình tuyệt đối cũng không phải đối thủ của Đoạn Nhạc Chưởng.

- Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân…

Lão giả mặt mày hiền từ lại thở dài:

- Nhân vật độc bá một phương, thiếu phu nhân có khúc mắc với hắn, đúng là kém may mắn!

Ba người đều lặng im không nói gì nữa.

Thiếu phu nhân quá xinh đẹp, từ xưa tới nay hồng nhan họa thủy nhưng có người đàn ông nào là không liều mạng giành lấy những họa thủy này chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 62+2: Chí Thuần (2)

Thanh niên quần áo gọn gàng cầm thư tới hậu viện tới trước chính sảnh, khẽ gọi:

- Khởi bẩm thiếu phu nhân, bên ngoài có một nam tử xin cầu kiến tự xưng là biểu đệ của thiếu phu nhân, còn có một bức thư nữa!

- Mang vào đây!

Một giọng nữ trong trẻo có phần khan tiếng vang lên, rất hút hồn.

- Vâng.

Thanh niên cung kính đáp một tiếng sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào. Một thiếu nữ thanh tú đứng ở trước cửa cầm lấy thư rồi quay người giao cho nữ tử trẻ tuổi ngồi trong chính sảnh.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí nhìn thấy dung mạo của nữ tử. Nàng có nước da trắng ngần, lông mày dài, đôi mắt đan phượng, sống mũi cao và bờ môi hơi dày. Nàng là sự kết hợp giữa trong sáng và gợi cảm.

Lúc này gương mặt nàng đang vô cùng buồn bã, rầu rĩ, nhìn rất đáng thương.

Sở Ly biết nàng ta chính là Trần Tư Vũ mà mình cần bảo vệ.

Nàng mặc một bộ váy trắng tinh, tóc búi cao có gài một bông hoa màu trắng khiến gương mặt trắng nõn nà của nàng càng thêm xinh đẹp, dáng vẻ

của nàng cho thấy nàng đang chịu tang.

Nàng rút thư ra, bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng, nàng nhanh chóng đọc xong, khẽ mỉm cười.

- Nguyệt Nhi, là biểu đệ Trần Ly của ta, ngươi hãy đi dẫn hắn vào đây!

Trần Tư Vũ nhét thư vào trong bao thơ.

- Vâng, tiểu thư.

Nguyệt Nhi đáp một tiếng giòn tan rồi bước khỏi đại sảnh tới ngoài cửa.

Sở Ly đang đứng chắp tay sau lưng ở bên ngoài.

Nguyệt Nhi bước ra khỏi cửa lớn, đưa mắt nhìn hắn:

- Công tử là biểu thiếu gia?

Sở Ly chắp tay:

- Vẫn chưa thỉnh giáo…

- Nô tì là Nguyệt Nhi nha hoàn của tiểu thư, biểu thiếu gia, hãy đi theo nô tì!

Nguyệt Nhi mỉm cười nói, nàng thấy Sở Ly khí khái anh hùng, thần sắc bình tĩnh, liền có ấn tượng tốt với hắn.

Sở Ly đi theo Nguyệt Nhi qua tiền viện, tới hậu viện từ bên cạnh tiền sảnh rồi tới trước chính sảnh.

Trần Tư Vũ đứng trên bậc thềm, duyên dáng yêu kiều. Ánh nắng rạng rỡ chiếu trên người nàng xóa tan nét bi thương đang bao phủ.

http://tieulun.hopto.org

- Xin chào biểu tỉ.

Sở Ly chắp tay hành lễ.

Trần Tư Vũ cố gượng cười nhìn hắn một lượt:

- Biểu đệ, sao lại tới vậy?

- Tiểu đệ tới nương nhờ biểu tỉ.

Sở Ly thở dài nói:

- Phụ mẫu qua đời, tiểu đệ lại không có việc làm, không sống được nữa nên tới đây nương nhờ biểu tỉ, mong biểu tỉ giúp đỡ!

- Biểu đệ đã tới rồi vậy hãy ở lại, từ từ rồi nghĩ cách, tìm việc làm.

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu, quay lại nói:

- Nguyệt Nhi, hãy tìm một nơi cho biểu đệ ở tạm.

- Vậy hãy ở lại Lưu Hương Viện.

- Được.

Trần Tư Vũ gật đầu:

- Dặn dò nhà bếp một tiếng, tối nay tiếp đón biểu đệ.

- Vâng.

Nguyệt Nhi đáp.

Nàng quay đầu cười nói:

- Biểu thiếu gia, đi theo ta.

Sở Ly chắp tay chào Trần Tư Vũ, đi theo Nguyệt Nhi xuyên qua vườn hoa bên cạnh, bước qua một chiếc cổng tròn vào một tòa tiểu viện.

Nguyệt Nhi cười nói:

- Biểu thiếu gia, tiểu viện này trước đây tiểu thư từng ở, biểu thiếu gia lưu lại đây.

- Đa tạ.

Sở Ly cười nói.

Nguyệt Nhi vội vàng xua tay nói:

- Không dám, biểu thiếu gia có việc gì cứ sai bảo, có cần tìm thêm hai nha hoàn không?

- Không cần.

Sở Ly xua tay.

Đợi khi Nguyệt Nhi đi khỏi, Sở Ly ngồi bên bàn đá trong tiểu viện ngẫm nghĩ.

Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân, chưa từng nghe nói bao giờ xem ra là một nhân vật lợi hại. Từ khi mình vào phủ Quốc Công chỉ quan tâm tới những tin tức của phủ Quốc Công, rất ít khi quan tâm chuyện ngoài phủ.

Hiện nay, chắc cũng nên để ý tới những việc ngoài phủ rồi.

Bốn người ngồi ở bên ngoài, ba người là cao thủ Tiên Thiên, một người là Hậu Thiên viên mãn. Hộ pháp, đường chủ, xem ra thực lực của bang phái này

cũng không thể xem thường.

Cao thủ Tiên Thiên ở phủ Quốc Công là hộ vệ lục phẩm hình như cũng không phải là hiếm nhưng ở bên ngoài đã là cao thủ đỉnh cấp. Còn Thiên Ngoại Thiên thì chính là cao thủ hạng nhất thật sự. Cao thủ Thiên Thần là những nhân vật trong truyền thuyết.

Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân lợi hại tới vậy chắc là cao thủ Tiên Thiên.

Hắn nghĩ một lát lại bắt đầu nghĩ về Chỉ Xích Thiên Nhai.

Huyệt trong huyệt, cần quan sát suy ngẫm về dũng tuyền tìm cho ra huyệt vị này.

Hắn có Đại Viên Kính Trí, có thể quan sát toàn bộ không bỏ sót bất cứ thứ gì nhưng không thể tìm ra được huyệt vị này. Không nằm trong người cũng không nằm ngoài người, vô cùng bí ẩn, đúng là phong cách của đạo gia.

Sở Ly nhanh chóng tiến vào định cảnh, tìm kiếm khi ngồi thiền.

Khi bắt đầu, huyệt dũng tuyền chỉ là một huyệt đạo nhỏ, cùng với quan sát và suy ngẫm sẽ lớn dần lên. Càng lúc càng lớn, quan sát suy ngẫm đạt tới vô hạn, sẽ lớn giống như bầu trời.

Sở Ly không vội vàng, Tiêu Nguyệt Linh cũng chưa luyện thành, rõ ràng là rất khó luyện. Ở đây một tháng, vừa hay hắn có thể tĩnh tâm tu luyện.

Hắn ở đây không thể để lộ thân phận. Một là vì thân phận phủ vệ phủ Quốc Công khá nhạy cảm, Trần Tư Vũ là bang phái võ lâm rất kiêng kị có dính líu tới phủ Quốc Công sợ bị cô lập. Hai là thế lực của Đại Lôi Âm tự quá lớn cho nên hắn sợ sẽ bị phát hiện.

Hiện giờ họ vẫn tưởng hắn ở trong phủ Quốc Công, chắc đang canh ở bên

ngoài.

Trong thời gian ngắn không xuất hiện họ sẽ không phát hiện ra bất thường gì, tưởng hắn bị thương đang trị thương trong phủ. Hắn cũng không cần lo lắng họ sẽ tìm được, đợi khi họ biết được thì hắn có lẽ đã về phủ rồi.

…

Buổi tối, ánh hoàng hôn chiếu xuống, cả phủ đệ nhuốm màu đỏ rực.

Một người cao lớn, lực lưỡng bước vào trong phủ. Bên cạnh có bốn người trung niên.

Hắn có thân hình cao lớn, gương mặt chữ điền, ánh mắt sáng quắc, nghiêm khắc. Trên người có khí thế uy nghiêm, vừa nhìn qua đã biết đây là người thường xuyên phát hiệu lệnh, có địa vị cao.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí để quan sát người này, thông qua việc trò chuyện với Nguyệt Nhi lúc chiều. Hắn biết người này là bang chủ của Kinh Vân bang Hứa Chí Thuần, bốn người khi trước ở đại sảnh là hộ pháp Hứa An Hạ, Trịnh Công Minh, Lôi Đường đường chủ Hồ Hải, khách khanh Lam Tĩnh Trung.

Hứa Chí Thuần bước vào đại sảnh, bốn người Trịnh Công Minh đứng dậy chắp tay:

- Bang chủ.

Hứa Chí Thuần xua tay:

- Không có việc gì chứ?

- Bang chủ, trong phủ có biểu đệ của thiếu phu nhân tới đã vào phủ rồi.

Hộ pháp Hứa An Hạ chắp tay nói:

- Chúng thuộc hạ không tiện ngăn cản.

- Biểu đệ…

Hứa Chí Thuần nhíu chặt mày, vuốt râu trầm ngâm:

- Khoảng bao nhiêu tuổi.

- Khoảng hai mươi tuổi.

Hứa An Hạ trầm giọng nói:

- Là một người bình thường, không có võ công.

Hồ Hải cao lớn trầm giọng nói:

- Bang chủ, trong thời điểm này không thể không đề phòng!

- Lão Hồ, ngươi thấy không ổn sao?

Hứa Chí Thuần chậm rãi nói.

Hồ Hải nói:

- Không phải khá trùng hợp sao?

Hứa An Hạ nói:

- Hồ đường chủ, thiếu phu nhân lẽ nào lại nhận nhầm biểu đệ của mình?

Hồ Hải bĩu môi:

- Nhỡ may có việc gì khó nói hoặc gã họ Triệu gửi thư uy hiếp thiếu phu

nhân thì sao?

Hứa An Hạ khinh miệt nói:

- Kinh Vân bang chúng ta lại sợ tên Triệu Luân đó sao!

Hồ Hải bực bội hậm hực, cũng thấy rằng lí do cũng mình quá khiên cưỡng, có phần không phục nói:

- Dù sao thì cẩn thận vẫn hơn, không thể để bị lợi dụng, nhỡ may bị đầu độc thì sao?

Hứa An Hạ vẻ mặt khinh miệt:

- Hắn không hề biết võ công, làm gì có bản lĩnh đầu độc?

- Hừm, lão Hồ cẩn thận không sai, tiểu Hứa phải học tập!

Hứa Chí Thuần gật đầu.

- … Vâng, bang chủ.

Hứa An Hạ chắp tay trả lời rồi trừng mắt nhìn Hồ Hải không phục.

Hứa Chí Thuần giả vờ không nhìn thấy sự khiêu khích của hắn, trầm giọng nói:

- Ta sẽ đích thân đi xem, mở tiệc tiếp đãi hắn. Các ngươi hãy về nghỉ đi.

- Bang chủ, chúng thuộc hạ ở lại vẫn hơn.

Hồ Hải vội vàng nói:

- Về cũng không có việc gì làm.

- Còn ở lại nữa, mĩ nhân trong phủ các ngươi sẽ chửi ta mất.

Hứa Chí Thuần nói, tỏ vẻ bực bội xua tay:

- Mau cút đi, trong phủ có ta, tên họ Triệu đó sẽ không dám tới đâu!

- Hì hì, bang chủ thần võ, gã họ Triệu đó đương nhiên sẽ không dám mạo phạm. Được rồi, vậy chúng thuộc hạ không ngồi đây gây chướng mắt nữa.

Hồ Hải cười hì hì, nói.

Bốn người cáo từ rời đi.

Hứa Chí Thuần chắp tay sau lưng đi tới hậu viện, Trần Tư Vũ đang ngồi lặng lẽ bên bàn đá ngẩng đầu nhìn trời, tâm trạng mơ hồ.

Nàng có dáng người dong dỏng cao, vai gọn eo thọn. Trên người mặc một bộ váy màu trắng, khó lòng che lấp dáng vẻ yêu kiều của nàng.

Sau khi Hứa Chí Thuần bước vào liền khẽ hắng giọng.

Trần Tư Vũ giống như không nghe thấy, vẫn ngồi yên nhìn trời.

- Biểu đệ của ngươi tới thăm sao?

- Vâng.

Trần Tư vũ nhìn trời, không nhìn ông ta.

Hứa Chí Thuần lại ho một tiếng:

- Ở quê tới sao?

- Là nhi tử của tam thẩm.

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ khẽ nói:

- Nuông chiều từ nhỏ, không nỡ để hắn chịu khổ, không luyện võ, kết quả trở thành một kẻ vô dụng!

- Ài…

Hứa Chí Thuần lắc đầu nói:

- Tam thẩm của ngươi làm vậy là đúng, không luyện võ cũng tốt.

Trần Tư Vũ cười nhạt:

- Không luyện võ sẽ bị người khác ức hiếp!

- Bị người khác ức hiếp còn hơn bị giết!

Hứa Chí Thuần thở dài nói:

- Nếu như có thể làm lại một lần nữa, ta nhất định sẽ không để Bằng Nhi luyện võ, thà để hắn là một kẻ chơi bời, lêu lổng còn hơn!

Trần Tư Vũ liếc mắt nhìn ông ta nói:

- Nếu có thể làm lại một lần nữa, phụ thân chắc chắn sẽ vẫn cho chàng luyện võ! Nếu không, Kinh Vân bang ai sẽ gánh vác, cơ nghiệp của phụ thân sẽ để lại cho ai?

- Giờ thì sao chứ…

Hứa Chí Thuần thở dài:

- Chẳng phải cũng giống nhau sao?

- Phụ thân chẳng phải vẫn còn nhi tử nữa sao!

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ cười nhạt:

- Chết một người rồi vẫn còn hai người nữa! Phụ thân không bắt họ luyện võ sao?

Hứa Chí Thuần bị hỏi không nói lên lời, lắc đầu:

- Buổi tối ta sẽ mở tiệc tiếp đãi biểu đệ của ngươi, hắn tới đây làm gì?

- Không còn đường sống, đành tới đây nương nhờ!

Trần Tư Vũ nói.

Hứa Chí Thuần nói:

- Vậy thì sắp xếp một vị trí trong bang cho hắn.

- Không cần!

Trần Tư Vũ nói:

- Hắn không biết võ công, vào cũng chỉ là gánh nặng. Con không muốn hắn can dự vào việc trong võ lâm, hãy để hắn ở trong phủ đọc sách!

- Ngươi đấy…

Hứa Chí Thuần lắc đầu nói:

- Đọc sách cũng tốt.

Nguyệt Nhi rón rén bước vào:

- Tiểu thư, lão thái gia, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.

- Vậy thì dùng bữa thôi.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Chí Thuần nói.

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu:

- Đi mời biểu thiếu gia tới tiền sảnh dùng bữa.

- Vâng.

Nguyệt Nhi đáp rồi quay người bước đi.

Hứa Chí Thuần nhìn Trần Tư Vũ, gương mặt nàng không chút biểu cảm cũng không nhìn hắn.

- Ài… Tư Vũ, ngươi cũng đừng đau lòng quá, người chết không thể sống lại, Bằng Nhi trên trời có linh thiêng cũng không muốn thấy ngươi như vậy.

Trần Tư Vũ liếc nhìn ông ta, ánh mắt sắc lạnh.

Hứa Chí Thuần lắc đầu rồi đứng dậy bước đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ẩn Tình

Sở Ly ngồi xuống bên cạnh Trần Tư Vũ cố tỏ vẻ chín chắn.

Hứa Chí Thuần hỏi, hắn trả lời, đơn giản rõ ràng, không nói thêm câu nào. Hứa Chí Thuần không hỏi hắn sẽ im thin thít mà cúi đầu ăn cơm.

Hứa Chí Thuần hỏi mấy lần sau đó cũng mặc kệ hắn.

Hắn thăm dò thì phát hiện ra Sở Ly đích thực không biết võ công, cũng yên tâm hơn, đối với tên vô dụng thế này hắn không xem ra gì.

Hiện nay việc hắn cần lo lắng là Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân, sợ Triệu Luân sẽ tập kích.

Nhi tử của hắn mới chết chưa tới một năm, không thể để Trần Tư Vũ xảy ra chuyện được. Huống hồ Trần Tư Vũ lại xinh đẹp thế này, hắn cũng có tâm sự không thể nói ra.

Sở Ly ngồi ở giữa, thầm than thở.

Tên Hứa Chí Thuần này cũng thật trắng trợn, không kiêng dè gì. Con dâu mà cũng dám tơ tưởng, nhi tử ông ta trên trời có linh thiêng chắc có làm ác quỷ cũng về lấy mạng hắn ta.

Sở Ly đưa mắt nhìn Trần Tư Vũ, chả trách nàng không nể mặt Hứa Chí Thuần. Nàng cũng là một người số khổ, cho dù có võ công cũng không thể đối phó được với Hứa Chí Thuần.

Tiêu Nguyệt Linh sai hắn tới bảo vệ nàng ta một tháng, rốt cuộc là vì ai? Triệu Luân hay Hứa Chí Thuần?

Hắn cảm nhận được sự đau khổ của Trần Tư Vũ. Trên thế gian này, nàng là một cô gái xinh đẹp, ra khỏi Vân Châu thành, nàng không có ai nương tựa cũng sẽ bị giày vò tới chết, huống hồ muốn đi cũng không đi được.

Sở Ly đến khiến nàng yên tâm hơn, cần phải suy nghĩ kĩ càng xem nên làm gì.

Sau khi ăn xong, Sở Ly tới hoa viên, ngồi bên bàn đá ngắm hoa.

Hoa viên đèn đuốc sáng trưng.

Hoa ở đây tuy không bằng Đông Hoa viên nhưng cũng có thể hun đúc linh khí.

Trần Tư Vũ xuất hiện, Nguyệt Nhi đi theo sau thì thấy Sở Ly ngồi bên bàn đá. Trần Tư Vũ xua tay, Nguyệt Nhi quay lưng bước đi chỉ để lại hai người ở đó.

Trần Tư Vũ ngồi xuống đối diện Sở Ly lặng lẽ nhìn hắn.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn Trần Tư Vũ.

Nàng là sự kết hợp hoàn hảo giữa trong sáng và gợi cảm, nếu nói về dung mạo, nàng không bằng Tiêu Kỳ, Tô Như nhưng khí chất đặc biệt rất hút hồn.

Trần Tư Vũ không quen với ánh mắt của Sở Ly, quay đầu ngắm hoa hỏi:

- Nguyệt Linh vẫn khỏe chứ?

- Vẫn vậy.

Sở Ly mỉm cười.

- Đã mười năm không trao đổi thư từ, không ngờ nàng ấy vẫn còn nhớ tới ta!

Sở Ly sững sờ, không thư từ qua lại, Tiêu Nguyệt Linh lại biết Trần Tư Vũ có rắc rối, sai mình tới bảo vệ, xem ra nàng ta quả nhiên có thần thông tiên tri.

Hắn kìm nén suy nghĩ trong lòng, trầm ngâm nói:

- Ngươi sợ Triệu Luân?

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu;

- Hắn võ công cao cường, Kinh Vân bang không có ai là đối thủ của hắn!

- Triệu Luân…

Sở Ly khẽ gật đầu:

- Hắn sống ở đâu?

- Ngươi muốn tới tìm hắn?

Triệu Tư Vũ nhíu mày lắc đầu: Không có tác dụng đâu, không ai biết hắn sống ở đâu, kẻ thù của hắn rất nhiều!

Nghĩ tới đây nàng lại lắc đầu, có chút buồn bã.

Ai có thể ngờ rằng, giết một tên dâm tặc lại là con trai của Triệu Luân!

Sở Ly trầm ngâm, không phải không thể chủ động ra đòn.

Trần Tư Vũ hiếu kì nhìn hắn:

- Không biết công tử tên thật là gì?

- Sở Ly, thị vệ ngũ phẩm của phủ Quốc Công.

Sở Ly nói.

Trần Tư Vũ ngạc nhiên, chả trách hắn không muốn xuất đầu lộ diện. Nàng cứ tưởng rằng hắn là đệ tử Thanh Lộc Nhai, không ngờ lại là người của phủ Quốc Công!

- Ta cũng có kẻ thù, vì thế không thể xuất đầu lộ diện.

Sở Ly nói.

- Kẻ thù của công tử là ai?

Sở Ly mỉm cười, lái sang chuyện khác:

- Gọi ta là biểu đệ là được, đừng để lộ sơ hở, phiền phức lắm.

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu.

Sở Ly lặng lẽ ngồi uống trà, không nói gì nữa.

Hoa viên sáng như ban ngày bỗng trở nên yên tĩnh.

Trần Tư Vũ suy nghĩ một lát, Sở Ly ngồi tỉ mẩn ngắm hoa. Có bông e ấp, có bông nở rộ đón chào ánh trăng, mặc dù không phải giống quý hiếm nhưng đều rất đẹp.

Một lát sau, Trần Tư Vũ thở dài:

- Biểu đệ…

Sở Ly ngẩng đầu nói:

- Biểu tỉ, Hứa bang chủ có ý đồ không chính đáng sao?

Trần Tư Vũ sững người, gương mặt trắng ngần khẽ ửng hồng, không dám nhìn hắn. Đây đúng là một điều sỉ nhục, nói ra nhất định sẽ bị người khác đàm tiếu, sỉ vả.

Sở Ly nói:

- Biểu tỉ, hãy để Tiêu cô cô gửi Hứa bang chủ một bức thư, như vậy cũng đủ uy hiếp ông ta rồi!

Trần Tư Vũ thở dài, lắc dầu:

- Hắn sẽ được nước lấn tới, lợi dụng danh tiếng của Nguyệt Linh để hoành hành, tác oai tác quái!... Ta không muốn gây rắc rối cho Nguyệt Linh!

Sở Ly nói:

- Nếu hắn thông minh thì sẽ không làm vậy.

- Lợi ích làm mờ mắt, hắn là kẻ bỉ ổi, vô sỉ, chuyện gì cũng có thể làm được.

- Xem ra phải cảnh cáo hắn mới được!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Vậy đi, trước khi ta đi sẽ nói rõ thân phận, chấn nhiếp hắn.

Trần Tư Vũ lắc đầu.

Kẻ háo sắc to gan lớn mật, tới thanh danh cũng không cần. Hứa Chí Thuần còn gì phải kiêng dè chứ!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười, không nói gì nữa.

…

Những ngày sau đó, Sở Ly ở lại trong Hứa phủ.

Hứa Chí Thuần võ công cao cường, hành động dứt khoát, quyết đoán bá đạo. Thủ hạ của hắn có không ít cao thủ, chỉ trong ba mươi năm, Kinh Vân bang đã từ một bang phái nhỏ không mấy tiếng tăm trở thành đệ nhất bang của Vân Châu thành.

Sở Ly đa số thời gian đều cầm sách ngồi trong sân, thi thoảng lại liếc nhìn một cái sau đó ngồi thơ thẩn.

Hắn đang tu luyện Chỉ Xích Thiên Nhai, tìm kiếm huyệt trong huyệt.

Mỗi sáng Trần Tư Vũ đều tới cùng hắn ăn cơm. Hai bữa còn lại đều do Nguyệt Nhi đưa tới tiểu viện, trong tiểu viện không có người tới, Sở Ly có thể an tâm tu luyện. Thời gian cứ thế trôi đi.

Đoạn Nhạc Chưởng vẫn không xuất hiện, giống như thể chỉ tung tin để đùa giỡn với Kinh Vân bang.

Nửa tháng chớp mắt đã qua đi.

Mỗi sáng Sở Ly đều cùng Trần Tư Vũ ăn sáng, nói chuyện về võ lâm hiện thời. Trần Tư Vũ tin tức nhanh nhạy, dù sao nàng cũng là phu nhân thiếu bang chủ của Kinh Vân bang.

Phu quân đã qua đời của nàng vốn là thiếu bang chủ, có rất nhiều tâm phúc trong bang.

Sau khi thiếu bang chủ qua đời, những tâm phúc này cũng nản lòng thoái chí. Có người chuyển sang môn phái khác, có người trung thành với thiếu

phu nhân, một nửa là vì nhan sắc xinh đẹp của thiếu phu nhân, một nửa là vì lòng trung thành với thiếu bang chủ.

Trần Tư Vũ ngồi trong nhà nhưng tin tức vẫn rất nhanh nhạy, mọi việc trong bang nàng đều biết hết.

Hứa Chí Thuần còn có hai người con riêng. Một người sáu tuổi, một người tám tuổi, bọn họ đều được Hứa Chí Thuần đưa đi nơi khác học nghệ, không ai biết rốt cuộc là đi đâu.

Sở Ly ăn xong cơm liền đi dạo trong hoa viên.

Trải qua nhiều ngày tiếp xúc, Sở Ly rất có thiện cảm với Trần Tư Vũ.

Nàng không chỉ xinh đẹp mà còn có đầu óc thông minh, thật sự hiếm có. Đáng tiếc số phận không được tốt cho lắm, vốn dĩ nàng có cuộc hôn nhân tốt đẹp nhưng phu quân lại đoản thọ khiến nàng rơi vào cục diện như hiện nay.

Trần Tư Vũ tỏ ý muốn rời đi, Sở Ly không phủ định mà có suy nghĩ khác.

Tối hôm nay, hắn ngồi thiền, cảm nhận hư không của huyệt dũng tuyền. Trong hư không bao la, không trung bao la, bóng tối bao la dường như thấp thoáng xuất hiện một điểm đen. Sở Ly giật mình, điểm đen lập tức biến mất.

Sở Ly mở mắt, khẽ mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thành Công

Cuối cùng đã tìm được! Sở Ly thở phào một hơi chỉ muốn ngẩng cổ cười lớn. Đây là bước quan trọng nhất, giống như mò kim đáy bể nhưng cuối cùng đã để mình mò được!

Hắn lo lắng nhất chính là Chỉ Xích Thiên Nhai chỉ là một ý tưởng viễn vông, vì lý luận này không được truyền thừa lại, từng bị thời gian đào thải đương nhiên phải có lí do của nó hoặc là không hợp lý hoặc là không thể luyện được.

Tới nay hắn nhìn thấy điểm đen chính là huyệt trung huyệt. Phá được huyệt đạo này, tìm được hư không trong hư không là có thể luyện thành Chỉ Xích Thiên Nhai.

Hắn đứng dậy đi qua cánh cổng tròn tới hoa viên, đi một vòng để bày tỏ sự vui mừng. Khi đã bình tĩnh trở lại, hắn lại trở về tiểu viện tiếp tục ngồi thiền.

Lần này hắn nhanh chóng tìm được điểm đen kia, nội lực cuồn cuộn dồn về đan điền không ngừng tích lũy, đè nén, thuần hóa. Cuối cùng hóa thành một đòn tấn công. Nội lực lao khỏi đan điền, vận chuyển men theo tâm pháp. Đặc biệt mỗi khi vận chuyển một vòng, nội lực lại thêm thuần khiết hơn. Sau ba vòng, nội lực dồi dào ngưng tụ thành một sợi nhỏ giống như một sợi tơ tằm, nhẹ nhàng tiến vào điểm đen.

“Bùm…” Sở Ly thấy bên tai vang lên tiếng nổ, cảnh tượng trước mắt chao đảo.

Hắn vận Đại Viên Kính Trí, duy trì tâm cảnh ổn định không để mình thoát khỏi trạng thái ngồi thiền. Bích Hải Vô Lượng Công cũng được vận chuyển, linh khí từ bốn phương tám hướng chuyển tới chuyển động men theo Bích Hải Vô Lượng Công rồi nhập vào đan điền. Sau đó lại vận chuyển men theo tâm pháp đặc biệt của Chỉ Xích Thiên Nhai hóa thành một sợi nhỏ, tiếp tục xuyên vào điểm đen.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao người khác không thể luyện được, cho dù là cao thủ Tiên Thiên lợi hại cũng không thể hồi khí nhanh như vậy, sau một đòn sẽ không thể tiếp tục thì làm sao có thể phá giải được huyệt hư không?

“Bùm…” bên tai Sở Ly lại vang lên tiếng nổ như sấm, cảnh tượng trước mắt chao đảo như muốn kéo hắn ra khỏi trạng thái thiền định.

Sở Ly tâm trí vững vàng, giữ vững cảnh giới thiền định tiếp tục quá trình ban nãy. Không biết đã qua bao lâu, cùng với một tiếng “bùm” vang lên, trước mắt hắn xuất hiện ánh sáng chói lóa, giống như bước vào bầu trời sao bao la. Trước mắt là hư không vô hạn, sao sáng lấp lánh, tâm hồn cũng trở lên vô cùng rộng mở.

Lập tức hắn hiểu ra rằng mình đã thành công phá giải huyệt hư không, thực sự bước vào cánh cửa Chỉ Xích Thiên Nhai.

Hắn mở mắt, ý niệm xuất hiện, hắn vụt biến mất xuất hiện trong hoa viên ở đầu bên kia cánh cổng tròn giống như thoát khỏi sự ràng buộc của không gian, chớp mắt tới được đích đến, không cần quá trình.

Việc này đã vượt qua tốc độ siêu tốc, phát động ý niệm lập tức cơ thể hành động theo. Cơ thể hành động theo ý niệm, ý niệm muốn tới đâu cơ thể liền theo tới đó, chân trời chỉ gần trong gang tấc!

Trên gương mặt hắn nở một nụ cười rạng rỡ, lập tức cơ thể biến mất trong

tích tắc rồi xuất hiện tiếp ở vị trí khác, hiện lên biến mất, thoáng ẩn thoáng hiện giống như ảo ảnh. Hắn vừa thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai vừa quan sát chính mình.

Nhanh là vậy nhưng nội lực tiêu hao cũng vô cùng khủng khiếp, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cũng không thể chịu đựng được. Sở Ly đoán rằng cao thủ Tiên Thiên thông thường chạy chừng hai dặm sẽ không thể tiếp tục vì nội lực cạn kiệt.

Khoảng cách một lần vượt qua càng dài, nội lực tiêu hao càng tăng gấp bội. Hắn vụt xuất hiện ở hoa viên chỉ là hơn ba mươi mét, nội lực tiêu hao đủ để hắn thi triển khinh công chạy cả ngàn dặm.

Hắn bất giác bật cười, đối với người khác mà nói chỉ có thể dùng làm tuyệt chiêu cứu mạng khi gặp nguy hiểm, ăn Bồi Nguyên đan cũng không thể tiếp tục thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai. Cùng lắm chỉ có thể dùng được hai lần, lợi dụng kẻ địch không đề phòng để chạy thoát thân. Hắn hấp thu linh khí cỏ cây, chỉ cần không tới hoang mạc, những nơi có cỏ cây hắn đều nhận được linh khí vô cùng vô tận, không bao giờ sợ nội lực cạn kiệt.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn trời, đã là nửa đêm, mặt trăng từ từ di chuyển trên bầu trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Đêm nay là một đêm tuyệt đẹp.

Cuối cùng đã luyện thành Chỉ Xích Thiên Nhai, mình thật sự rất may mắn, Khô Vinh kinh và Đại Viên Kính Trí đều không thể thiếu, chả trách lợi hại như Tiêu Nguyệt Linh cũng không thể luyện được. Chỉ Xích Thiên Nhai đúng là không thể dùng cho người tu luyện.

Hắn đột nhiên nhíu mày vận Đại Viên Kính Trí nhìn về hướng tiểu viện của Trần Tư Vũ.

Hứa Chí Thuần sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt đáng sợ càng thêm sáng quắc,

người ngà ngà say nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo, hào khí sục sôi trong lồng ngực không còn sợ trời cao đất dày.

Hắn tới trước cổng tiểu viện của Trần Tư Vũ, gõ cửa. Nguyệt Nhi bước ra mở cửa nhìn thấy ông ta liền kinh ngạc nói:

- Lão thái gia?

- Tiểu thư nhà ngươi đâu?

- Lão thái gia, tiểu thư đã ngủ rồi.

- Ta vào xem sao.

- Lão thái gia…

Nguyệt Nhi khó xử nhìn ông ta, nàng đứng trước cửa không có ý định nhường đường.

Hứa Chí Thuần sa sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Ta có việc cần nói với Tư Vũ, tránh ra!

- Lão thái gia, đã rất muộn rồi, mai nói không được sao?

Nguyệt Nhi lắc đầu nói:

- Thời gian này tiểu thư ngủ không được ngon, khó khăn lắm mới ngủ được…

- Ngươi là cái thá gì mà dám ngăn cản lão phu?

Hứa Chí Thuần nheo mắt, ánh mắt sáng quắc đáng sợ giống như hai lưỡi kiếm đâm vào mắt nàng.

Nguyệt Nhi cắn chặt môi, gương mặt xinh đẹp tái nhợt nhưng vẫn không lùi bước.

Hứa Chí Thuần bước lên phía trước, thân hình cao lớn tạo ra khí thế lấn át, môi dưới của Nguyệt Nhi bị nàng cắn tứa máu nhưng vẫn không chịu lùi bước.

- Nguyệt Nhi, để lão thái gia vào đi!

Trong chính sảnh vọng ra tiếng của Trần Tư Vũ.

- Tiểu thư…

Nguyệt Nhi quay đầu lại nói.

- Ngươi tránh ra đi!

Trần Tư Vũ trầm giọng nói.

- … Vâng!

Nguyệt Nhi đành phải nhường đường.

Hứa Chí Thuần mỉm cười:

- Tiểu nha đầu, hãy học tiểu thư nhà ngươi, cần phải biết điều!

Hắn bước nhanh vào đại sảnh sáng đèn rồi ngồi xuống đối diện với Trần Tư Vũ, hít hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người nàng, trái tim càng trở lên rạo rực, chỉ muốn ngay lập tức đè nàng xuống lột sạch thành con cừu non để thỏa sức hành động.

Trần Tư Vũ lạnh lùng nhìn ông ta:

- Nửa đêm nửa hôm không biết phụ thân tới có việc gì?

- Ha ha…

Hứa Chí Thuần nhìn chằm chặp gương mặt trắng ngần của nàng, ánh mắt như thiêu đốt.

Trần Tư Vũ như thể không nhận ra ánh mắt tham lam nồng nhiệt như hóa thành thực chất đó, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Hứa Chí Thuần đột nhiên bật cười:

- Tư Vũ, hà tất phải như vậy chứ, người chết không thể sống lại. Bằng Nhi đã chết rồi, ngươi cũng cần phải suy nghĩ cho bản thân mình!

- Không cần phụ thân quan tâm!

Trần Tư Vũ lạnh lùng nói:

- Đợi ta để tang hết ba năm, ta sẽ đi khỏi đây!

- Ngươi muốn rời khỏi đây?

Hứa Chí Thuần nhíu mày.

Trần Tư Vũ lặng yên không nói gì.

Hứa Chí Thuần sa sầm sắc mặt, nói:

- Ta có từng bạc đãi ngươi?

Trần Tư Vũ vẫn không nói gì.

Hứa Chí Thuần đứng bật dậy:

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao lại muốn đi khỏi đây?

- Trong lòng phụ thân hiểu rất rõ!

Trần Tư Vũ lạnh lùng nhìn hắn:

- Ta không muốn bị người đời mắng nhiếc, sỉ vả, muốn ngủ một giấc thật ngon, mong phụ thân hãy tự trọng!

- Tự trong… Tự trọng… Ha ha ha…

Hứa Chí Thuần ngẩng đầu cười lớn, càng lúc càng cười điên cuồng, đột nhiên hắn lao tới muốn ôm lấy Trần Tư Vũ vào lòng.

Trần Tư Vũ sớm có đề phòng, lập tức đạp ghế lộn người tránh được.

Trần Chí Thuần cười nhạt một tiếng, thân người nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng Trần Tư Vũ, đưa tay ôm chặt lấy nàng đưa môi định hôn.

“Phụt!” Tay áo Trần Tư Vũ xuất hiện một thanh đoản kiếm đâm về phía Hứa Chí Thuần.

Hứa Chí Thuần võ công thâm hậu, khi tâm trạng rạo rực vẫn có thể xoay người né tránh.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, bộ dạng dữ tợn:

- Tư Vũ, nàng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu. Đừng hòng đi đâu được, ngoan ngoãn trở thành người đàn bà của ta!

Hắn giơ tay phải ra túm lấy cổ tay Trần Tư Vũ, tay còn lại sờ lên ngực nàng.

Tay trái của Trần Tư Vũ vội buông kiếm, tay phải đón lấy cứa lên cổ.

http://tieulun.hopto.org

- Nàng!

Hứa Chí Thuần lại giữ chặt lấy tay kia của nàng nhìn nàng chằm chặp:

- Nàng thà chết cũng không chịu theo ta?

- Đúng vậy.

Trần Tư Vũ nói.

- Tốt, rất tốt!

Hứa Chí Thuần nghiến răng, nói từng chữ một:

- Nàng muốn chết, còn lâu, ta sẽ điểm huyệt đạo của nàng, cho tới khi ta chơi chán thì thôi!

Trần Tư Vũ cắn chặt môi dưới, trừng trừng nhìn ông ta.

Hứa Chí Thuần rung tay, toàn thân Trần Tư Vũ lập tức mềm nhũn. Một luồng nội lực chạy vào trong người, sức lực của nàng không thể sử dụng, tâm trạng của nàng không khỏi trùng xuống!

"Rầm!" Sở Ly xuất hiện đột ngột sau lưng Hứa Chí Thuần, một chưởng đánh trúng lưng ông ta phát ra một tiếng vang nặng nề.

- Ngươi… Ngươi…!

Hứa Chí Thuần từ từ quay người lại kinh ngạc trừng mắt nhìn.

Sở Ly lạnh lùng nhìn ông ta, loại cầm thú thế này, chết không đáng tiếc!

Trần Tư Vũ run rẩy, người mềm nhũn ngã xuống đất.

Sở Ly đưa tay đỡ lấy nàng rồi truyền vào người nàng một nguồn nội lực.

http://tieulun.hopto.org

Luồng khí ấm áp này lan tỏa khắp người nàng, hóa giải nội lực của Hứa Chí Thuần, giải huyệt đạo khiến nàng cảm giác giống như ngâm mình trong suối nước nóng, toàn thân ấm áp, dễ chịu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Bang Chủ

Nàng nhanh chóng hồi phục rồi vội vàng ngoái đầu nhìn Hứa Chí Thuần.

Hứa Chí Thuần ngã trên mặt đất không nhúc nhích, vẻ mặt không dám tin vào mắt mình vẫn còn nguyên trên mặt, không cần kiểm tra cũng biết hắn đã chết.

Nàng giật nảy mình, ngoảnh đầu nhìn Sở Ly.

Sở Ly gật đầu:

- Là ta giết hắn!

- Việc này… Việc này…!

Trần Tư Vũ mặt lập tức biến sắc.

Giết Hứa Chí Thuần sẽ phải đối mặt với sự truy sát của cả Kinh Vân bang, cho dù hắn là phủ vệ của phủ Quốc Công thì cũng không thể chống lại được sự bao vây tấn công của cao thủ Kinh Vân bang.

- Ngươi mau đi đi!

Nàng vội vàng đẩy Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Còn ngươi thì sao?

- Ta… Ta…

Trần Tư Vũ nhíu mày.

Sở Ly nhìn nàng:

- Ngươi định ở lại?

Trần Tư Vũ ngẫm nghĩ một lát cuối cùng lắc đầu, nghiến răng nói:

- Vậy thì cùng đi!

- Thực ra thì… cũng không nhất định phải đi.

Sở Ly cười nói:

- Chẳng phải ngươi có tâm phúc ở Kinh Vân bang đó sao?

Trần Tư Vũ ngờ vực nhìn hắn, gật đầu.

Sở Ly nói:

- Ngươi có thấy rằng đây là cơ hội để nắm quyền Kinh Vân bang không?

- A…?

Trần Tư Vũ kinh ngạc tròn mắt.

Sở Ly bật cười:

- Không được sao?

- Hắn ta chết ở đây, sao bọn họ có thể…

Trần Tư Vũ lắc đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Huống hồ ta chỉ là nữ nhi, hắn ta còn hai nhi tử nữa, dù thế nào cũng không tới lượt ta!

Việc này vượt ngoài sức tưởng tượng của nàng, từ trước tới giờ nàng chưa từng có suy nghĩ này.

Sở Ly nói:

- Hai nhi tử của hắn vẫn còn nhỏ đúng không?

- Đúng vậy, đều được đưa đi học nghệ rồi.

Trần Tư Vũ gật đầu.

- Rồng mất đầu không sống được, quần long mất đi thủ lĩnh không phải kế sách lâu dài. Bọn họ không thể kế thừa vị trí bang chủ, ngươi là phu nhân thiếu bang chủ đương nhiên sẽ kế thừa vị trí bang chủ!

- Không thể nào, ta là nữ nhi!

- Trên đời này không việc gì là không thể, cứ thử đâu có sao đâu!

Trần Tư Vũ nghi hoặc nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Ngươi là nữ nhi, ở đời này muốn sống yên ổn không cần lo nghĩ, tốt nhất phải nắm giữ quyền thế. Ngươi có Kinh Vân bang trong tay, ta cũng yên tâm trở về, Tiêu cô cô cũng yên tâm.

- … Như vậy thực sự ổn chứ?

Trần Tư Vũ do dự.

Nàng không muốn làm bang chủ gì đó, chỉ muốn sống yên ổn tới hết cuộc đời ở một nơi an bình nhưng nghĩ tới thế đạo hiện nay. Làm gì có nơi nào an toàn, yên ổn, kẻ yếu sẽ bị ức hiếp, đặc biệt là dung nhan của mình, từ xưa tới nay hồng nhan bạc phận.

- Thay vì người ngoài được lợi, không bằng nắm giữ Kinh Vân bang trong tay mình!

Sở Ly nói:

- Nếu thực sự không thành, ngươi cùng ta về phủ Quốc Công!

- … Được!

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu.

Sở Ly nói:

- Việc cần làm lúc này chính là ứng phó vấn đề này, hãy gọi toàn bộ những người nắm quyền của Kinh Vân bang tới.

- Được!

Trần Tư Vũ gật đầu, gọi Nguyệt Nhi vào.

Nguyệt Nhi vẫn đứng canh ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh bên trong. Nghe thấy tiếng gọi lập tức đi vào, nhìn thấy Hứa Chí Thuần nằm trên mặt đất liền giật nảy mình vội vàng nhìn Trần Tư Vũ và Sở Ly.

Trần Tư Vũ nói:

- Nguyệt Nhi, ngươi đi gọi Hồ đường chủ, nói hắn lập tức tới đây!

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Nguyệt Nhi vội vàng chạy đi.

Trần Tư Vũ quay đầu nhìn Sở Ly:

- Đổ tội lên đầu Triệu Luân sao?

Sở Ly đưa mắt nhìn nàng, quả nhiên không phải người thường, trong thời gian ngắn như vậy đã bình tĩnh trở lại, nghĩ ra cách ứng phó.

Trần Tư Vũ nói:

- Hoặc nói hắn phát bệnh?

Sở Ly nói:

- Đưa hắn ta về phòng, giả vờ không biết gì.

Vì thanh danh của Trần Tư Vũ, đương nhiên không thể để Hứa Chí Thuần ở đây, phải lặng lẽ đưa hắn ta về. Cũng may, việc Hứa Chí Thuần làm không để người khác biết, nên đã cho hộ vệ về nghỉ ngơi rồi.

- …

Trần Tư Vũ lòng trĩu nặng gật đầu.

Lôi Đường đường chủ Hồ Hải vừa béo vừa lực lưỡng nhanh chóng tới nơi, vừa vào cửa đã nhìn thấy Hứa Chí Thuần ở trong sắc mặt biến đổi, vội vàng gọi:

- Bang chủ? Bang chủ?!

Hắn ta đặt thử tay lên mũi Hứa Chí Thuần, sắc mặt sầm xuống rồi ngẩng đầu nhìn Trần Tư Vũ.

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ thản nhiên chào hỏi:

- Hồ bá!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hồ Hải nói rồi đưa mắt nhìn Sở Ly.

Trần Tư Vũ hai mắt đỏ hoe, khóc lóc nói:

- Phụ thân, người…

Hồ Hải nghi hoặc nhìn Sở Ly.

Sở Ly chắp tay:

- Tại hạ Trần Ly, bái kiến Hồ đường chủ!

Trần Tư Vũ thở dài:

- Nếu như lần này không có biểu đệ, e rằng ta sẽ không còn mặt mũi để sống nữa!

Hồ Hải nhìn Hứa Chí Thuần nằm trên mặt đất.

Hắn là nguyên lão lập bang, đương nhiên biết bản chất của Hứa Chí Thuần.

Hứa Chí Thuần cho dù có che giấu thế nào đi nữa nhưng ánh mắt nhìn Trần Tư Vũ vẫn có gì đó không ổn, Hồ Hải rất hiểu Hứa Chí Thuần nên đã phát hiện ra từ rất lâu rồi, chỉ thầm than thở, việc nhà thế này người ngoài khó lòng xen vào.

Hồ Hải thở dài, không biết phải nói sao liền đứng dậy:

http://tieulun.hopto.org

- Vậy sao bang chủ lại…?

- Hồ đường chủ, là ta ra tay.

Sở Ly nói.

Hắn bước tới cách ông ta chừng mười mét, sau đó vụt một cái về lại chỗ cũ. Giống như mây khói, nhanh tới mức người khác tưởng rằng hắn không hề di chuyển.

Hồ Hải giật mình, thân pháp này thật đáng sợ!

Hắn quan sát Sở Ly, đây là cao thủ Tiên Thiên, cao thủ Hậu Thiên tuyệt đối không thể có thân pháp này, đồng thời hắn lại rất trẻ tuổi, biểu đệ của thiếu phu nhân không phải là nhân vật tầm thường!

Hắn buột miệng nói:

- Không biết biểu thiếu gia thuộc môn phái nào…

Sở Ly lắc đầu, do dự:

- Việc này…

- Ta hiểu rồi.

Hồ Hải gật đầu, chắc là môn phái ẩn thế, đệ tử những môn phái này thường có kĩ năng hơn người, hành tẩu võ lâm rất thần bí, không mấy nổi bật, không bao giờ nói ra thân thế lai lịch của mình.

Nguồn:- i--read.v-n

Tâm trạng của hắn có phần phức tạp, mặc dù bang chủ hành sự có phần khiến người khác nổi giận nhưng cứ lặng lẽ chết như vậy thì thật uất ức, hơn

nữa chết dưới tay của một người trẻ tuổi lại càng nực cười.

Trần Tư Vũ nói:

- Thực ra, Trần công tử không phải biểu đệ của ta.

- Sao…?

Hồ Hải trợn tròn mắt.

Trần Tư Vũ thở dài nói:

- Trước đây ta hành tẩu võ lâm có quen biết với một tỉ muội tốt, là đệ tử đích truyền của Thanh Lộc Nhai, Trần công tử là do nàng phái tới.

- Lẽ nào Trần công tử là đệ tử ngoại truyền của Thanh Lộc Nhai?

Hồ Hải trợn tròn mắt.

Đệ tử đích truyền của Thanh Lộc Nhai chỉ có nữ giới, nam giới chỉ có thể là đệ tử ngoại truyền nhưng không phải đệ tử ngoại truyền thì võ công thấp kém. Ở trong võ lâm cũng rất đáng sợ, dù sao thì đó cũng là một trong tứ đại tông phái.

Tuy nhiên đệ tử ngoại truyền của Thanh Lộc Nhai không được phép hành tẩu võ lâm, chỉ có đệ tử đích truyền có thể xuống núi.

Hổ Hải hiểu tại sao Sở Ly không chịu nói ra môn phái của mình. Một khi bị Thanh Lộc Nhai biết được thì sẽ phải chịu hậu quả nghiêm trọng!

Sở Ly mỉm cười không phủ nhận.

- Chả trách…

http://tieulun.hopto.org

Hồ Hải lập tức gật đầu.

Võ công của bang chủ hùng mạnh, cho dù bị lòng háo sắc làm cho mê muội nhưng cũng không thể không có chút sức lực để phản kháng, thì ra là đệ tử của Thanh Lộc Nhai, vậy thì khó trách.

- Thiếu phu nhân, hai người mau đi đi.

Hồ Hải thở dài nói:

- Nhân lúc mọi người còn chưa biết chuyện, mau mau cao chạy xa bay, thành Vân Hải không thể ở lại nữa.

Trần Tư Vũ lắc đầu:

- Ta không muốn đi, Kinh Vân bang là cơ nghiệp của Vân Bằng, ta không thể vứt bỏ được!

- Thiếu phu nhân muốn…?

Hồ Hải kinh ngạc.

Trần Tư Vũ chậm rãi nói:

- Đúng, ta muốn tiếp quản Kinh Vân bang, mong Hồ bá giúp đỡ!

- Thiếu phu nhân, ngươi cũng thật dám nghĩ!

Hồ Hải gượng cười nói:

- Ngươi nên biết rằng đây là việc không thể!

- Mọi việc đều do con người!

Trần Tư Vũ nói:

- Hiện giờ phụ thân đã chết, Kinh Vân bang lẽ nào lại nhường cho người khác?

- Việc này…

Hồ Hải trầm ngâm.

Trần Tư Vũ nói:

- Một khi quần long mất đầu, e rằng sẽ không ai phục ai, Kinh Vân bang tan đàn xẻ nghé là điều khó tránh! … Lẽ nào Hồ bá nhẫn tâm để mất cơ nghiệp vất vả gây dựng này sao?

- Ài…

Hồ Hải thở dài.

Bang chủ thế mạnh, cho dù là những nguyên lão cùng gây dựng cơ nghiệp như mình cũng bị đàn áp dẫn tới trong bang không ai phục ai. Mình thân là nguyên lão, cũng là một trong số bốn đại đường chủ Phong - Vũ - Lôi - Điện, nếu nói làm bang chủ, nhất định sẽ có vô số người phản đối.

Không có ai phục ai, cứ như vậy, ai làm bang chủ cũng đều không phục, chắc chắc sẽ kết bè kéo cánh!

Đệ nhất bang của Vân Châu thành một khi tan tác tách ra sẽ trở thành một miếng thịt béo bở, lập tức bị thôn tính, Kinh Vân bang sẽ lập tức biến mất!

Sắc mặt hắn biến đổi không ngừng.

Nếu như thiếu phu nhân làm bang chủ, ngược lại sẽ không kịch liệt như vậy. Khi xưa thiếu bang chủ khá có uy tín, trong bang cũng không ít người giống mình ủng hộ thiếu bang chủ cho nên chuyển sự ủng hộ đó sang cho thiếu phu nhân cũng không phải là không thể.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu bang chủ thân thiết với hắn, hắn ngầm giúp đỡ thiếu phu nhân. Một khi thiếu phu nhân làm bang chủ, địa vị của mình cũng sẽ lập tức lên cao, trở thành tâm phúc, không còn bị đè nén nữa, sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Sở Ly không nói gì, không muốn để người khác nghĩ mình xen ngang vào việc của Kinh Vân bang.

- Hồ bá, Kinh Vân bang một khi bị phân tách, mọi người đều không có kết cục tốt đẹp gì!

Trần Tư Vũ nhíu mày nói:

- Tề Thiên bang tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội này!

Hồ Hải gật đầu:

- Thiếu phu nhân nói rất có lý!

Một khi Kinh Vân bang bị phân tách ra, những nguyên lão như hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho dù quy thuộc vào Tề Thiên bang, Tề Thiên bang cũng không yên tâm mà ngấm ngầm loại trừ mình để thao túng hoàn toàn Kinh Vân bang.

Trần Tư Vũ nói:

- Ta là một nữ nhi yếu ớt, cho dù có làm bang chủ cũng chỉ trên danh nghĩa, vẫn cần phải dựa vào Hồ bá và các nguyên lão. Nếu như Kinh Vân bang vì ta mà bị tiêu diệt, sau khi ta chết đi cũng không còn mặt mũi nào gặp Vân Bằng nữa!

- Ài…

Hồ Hải thở dài, nghiến răng nói:

- Được, thiếu phu nhân, ta sẽ cố gắng lo liệu!

- Vậy xin nhờ cậy cả vào Hồ bá!

Trần Tư Vũ cúi người cảm tạ.

Hồ Hải vội xua tay:

- Giờ cần xử lý ổn thỏa việc của bang chủ, nếu không sẽ đại loạn.

Trần Tư Vũ nói:

- Ta sẽ đưa phụ thân về phòng của mình, mai sẽ giả vờ như bất ngờ phát hiện.

- … Cũng được.

Hồ Hải gật đầu:

- Thiếu phu nhân hành sự chu đáo, nói không chừng dưới tay thiếu phu nhân, Kinh Vân bang chúng ta sẽ phát triển thêm một bước nữa!

- Ta chỉ là nữ nhi, hiểu gì chứ, chẳng qua chỉ là chút tài khôn vặt. Mọi việc đại sự trong bang vẫn phải nhờ cậy Hồ bá và mọi người.

Trần Tư Vũ lắc đầu.

Hồ Hải chắp tay:

- Vì thanh danh của thiếu phu nhân, mai ta sẽ hành động!

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu.

Hai người đã coi như cùng đứng trên một con thuyền.

http://tieulun.hopto.org

Đợi Hồ Hải đi khỏi, Sở Ly nhấc thi thể của Hứa Chí Thuần lên, vụt cái biến mất sau đó lại nhanh chóng xuất hiện.

Trần Tư Vũ thở phào, hỏi khẽ:

- Ta xử lý thế nào?

Sở Ly cười nói:

- Biểu tỉ đúng là có tài làm bang chủ!

Trần Tư Vũ liếc nhìn hắn, trải qua chuyện đêm nay, quan hệ giữa hai người lại thêm thân thiết hơn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nắm Quyền

Sáng sớm, khắp Hứa phủ đều rất yên tĩnh, người hầu đi lại nhẹ nhàng, cả phủ đệ vắng lặng như tờ, không ai phát ra tiếng động.

Đại sảnh trong phủ có sáu người đang ngồi tranh cãi kịch liệt. Tầng lớp quản lý của Kinh Vân bang đều tập trung tại đây, bốn đại đường chủ Phong - Vũ - Lôi - Điện, tả hữu đại hộ pháp.

Bang chủ Hứa Chí Thuần chết không chút động tĩnh, vô cùng đột ngột.

Sáng sớm hôm nay, người hầu gõ cửa không thấy động tĩnh gì, không dám xông vào phòng ngủ liền bẩm báo với thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân sai người phá cửa phòng ngủ, phát hiện bang chủ Hứa Chí Thuần đã chết trên giường.

Bang chủ anh minh thần võ đột ngột qua đời khiến ai cũng bàng hoàng, không thể tin vào việc này. Sau khi kiểm tra, bước đầu xác nhận là luyện công tẩu hỏa nhập ma. Ông ta qua đời đột ngột, bỏ lại Kinh Vân bang, bỏ lại một mớ bòng bong.

Bốn đại đường chủ, hai đại hộ pháp, sáu người ngồi ở đây bàn bạc đối sách xử lý hậu sự, bí mật phát tang tiến hành mai táng long trọng. Còn một việc nữa là nước một ngày không thể không có vua, bang chủ sẽ do ai làm.

Bốn đại đường chủ đều là nguyên lão dựng bang, đều có một đám thuộc hạ trung thành nhưng dưới sự chèn ép của Hứa Chí Thuần, họ chỉ có thể hô mưa gọi gió trong đường mình, ba đường còn lại không nể mặt. Còn hai đại

hộ pháp, căn cơ còn nông, không có sức uy hiếp.

Họ đều hiểu rằng, một khi bất đồng căng thẳng, Kinh Vân bang sẽ ngay lập tức bị phân tách. Tề Thiên bang ngày đêm dòm ngó nhất định sẽ tiến hành thôn tính, bọn họ sẽ không có chỗ chôn thân vì thế phải duy trì Kinh Vân bang hoàn chỉnh.

Nhưng để kẻ khác làm bang chủ, bọn họ chắc chắn không phục. Cuối cùng, hộ pháp Hứa An Hạ nói một câu, có thể để thiếu phu nhân trở thành bang chủ thay thế thiếu bang chủ kế thừa Kinh Vân bang.

Đề nghị này khiến mọi người yên lặng, đưa mắt nhìn nhau.

Thiếu phu nhân là nữ nhi, bọn họ rất khó hình dung ra việc Kinh Vân bang nghe theo hiệu lệnh của một cô gái, hơn nữa lại cách một tầng, nàng ta không phải con của bang chủ.

Đáng tiếc hai người con trai của bang chủ không ai biết họ học nghệ ở đâu, tuổi lại còn nhỏ, rất khó đảm nhận trọng trách.

- Ta thấy rằng thiếu phu nhân thích hợp!

Hồ Hải vuốt râu, trầm giọng nói:

- Thiếu phu nhân xử lý mọi việc công bằng, thông minh lanh lợi, có uy tín trong bang, huynh đệ trong bang đều nể phục.

- Nhưng nàng ta chỉ là nữ nhi!

Phong đường đường chủ trầm ngâm.

Hồ Hải nói:

- Đệ tử của Thanh Lộc Nhai đều là nữ nhi, có ai có thể sánh bằng?

- Việc này…

Mọi người chỉ biết lắc đầu.

Việc này không sai nhưng dù sao đệ tử Thanh Lộc Nhai không có mấy người. Thế giới này vẫn là thế giới của đàn ông, nghe hiệu lệnh của một cô gái cảm giác có phần không thoải mái, đi ra ngoài cũng không thể ngẩng đầu lên được.

Hồ Hải nói:

- Việc cấp bách trước mắt là đề phòng Tề Thiên bang nhân nước đục thả câu… Không phải ngươi muốn làm bang chủ đấy chứ? Không có mạng đó đâu, sớm từ bỏ ý định đó đi, an phận phò tá thiếu phu nhân!

- Lão Hồ nói không sai nhưng…

Vân Đường đường chủ là một người trung niên tuấn tú, vuốt râu thở dài nói:

- Việc này có chút giống với trò đùa!

Hồ Hải nói:

- Lão Mã, thiếu phu nhân còn, Kinh Vân bang còn. Chúng ta có thể đoàn kết lại, nếu đổi người khác ai sẽ phục chứ?… Tranh giành thừa sống thiếu chết để cướp vị trí bang chủ, cuối cùng cũng không thể sống sót.

Trịnh Công Minh đang nhắm mắt ngủ gật đột nhiên mở choàng mắt, chậm rãi nói:

- Thiếu phu nhân tính tình mềm dẻo, là nữ nhi hào kiệt có thể làm bang chủ.

http://tieulun.hopto.org

- Lão Trịnh đã nói vậy, chắc chắn không sai.

Hồ Hải cười ha ha nói.

Hứa An Hạ không nói gì, so với năm người trong sảnh, tư cách và kinh nghiệm của hắn là thấp kém nhất. Tiếng nói không có sức nặng là bao, đề nghị của hắn được mọi người chấp thuận đã là rất hiếm có rồi.

- … Được thôi, vậy thì hãy lập thiếu phu nhân làm bang chủ!

Điện Đường đường chủ râu tóc bạc phơ trầm giọng lên tiếng.

- Vậy mới đúng chứ!

Hồ Hải vỗ tay.

- Hi vọng lựa chọn này không sai…

…

Ánh trăng sáng tỏ bao phủ hoa viên Hứa phủ.

Sở Ly và Trần Tư Vũ ngồi bên bàn đá ngắm hoa, thảnh thơi trò chuyện, đèn lồng chiếu sáng vườn hoa như mộng như ảo.

- Thật không ngờ…

Trần Tư Vũ khẽ lắc đầu.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ vô cùng khó khăn dường như không thể thực hiện. Thật không ngờ lại thuận lợi tới vậy, chỉ mất một ngày, vị trí bang chủ Kinh Vân bang đã nằm trong tay nàng. Nàng cảm thấy có phần không chân thực giống như đang nằm mơ.

http://tieulun.hopto.org

Bang chủ của Kinh Vân bang, đây là vị trí nàng chưa từng nghĩ tới. Thân là bang chủ của Kinh Vân bang, quyền cao chức trọng, là một nửa chủ nhân của thành Vân Châu, giậm chân một cái cũng khiến thành Vân Châu rung chuyển.

Sở Ly mỉm cười nhìn nàng.

Không cần vận Đại Viên Kính Trí hắn cũng biết tâm trạng hiện tại của nàng ta, sự khác biệt một trời một vực giữa thiếu phu nhân và bang chủ của Kinh Vân bang khiến nàng không khỏi hưng phấn.

- Biểu tỉ, vị trí bang chủ không dễ dàng ngồi vững đâu.

Hắn dội một gáo nước lạnh cho Trần Tư Vũ khiến nàng bình tĩnh trở lại.

Trần Tư Vũ mơ hồ nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Tỉ có thể trấn áp được bốn đại đường chủ, hai đại hộ pháp, các khách khanh cao thủ và thậm chí là bang chúng bình thường không?

Trần Tư Vũ lập tức nhíu mày, cuối cùng lắc đầu.

Nàng là nữ nhi chân yếu tay mềm, võ công cũng không lợi hại, muốn trấn áp những nguyên lão có căn cơ thâm hậu là một điều không thể.

Sở Ly nói:

- Không thể trấn áp bọn họ, chỉ có thể làm bù nhìn, bang chủ cũng không có hay ho gì.

- Vậy thì phải làm sao?

Trần Tư Vũ nhíu mày hỏi.

- Lôi kéo chia rẽ khiến họ tự chế ngự lẫn nhau, không để cho họ đồng tâm, tránh để mất thực quyền.

Trần Tư Vũ ngẫm nghĩ.

Sở Ly mỉm cười.

Trần Tư Vũ là người thông minh, có tâm kế, làm việc gì cũng bình tĩnh, rất có tiềm năng. Chỉ cần rèn luyện thêm chưa chắc đã không thể ngồi vững vị trí bang chủ.

Sở Ly đợi thêm một lát cho nàng có thời gian suy nghĩ, sau đó lại nói tiếp:

- Nếu như thực sự không được thì phải làm mạnh tay.

Vũ lực là cách giải quyết nhanh nhất, chỉ ra lệnh sẽ vô cùng yếu ớt bất lực. Điểm mấu chốt của vị trí bang chủ là dùng vũ lực trấn áp.

- … Không tới vạn bất đắc dĩ thì đừng đổ máu.

Trần Tư Vũ nói.

Vừa mới ngồi lên vị trí bang chủ đã giết các nguyên lão sẽ khiến lòng người bất an, không có lợi cho việc khống chế Kinh Vân bang. Tề Thiên bang sẽ lợi dụng cơ hội thừa nước đục thả câu, Kinh Vân bang rất có thể sẽ chìm vào hỗn loạn.

Sở Ly nói:

- Trước khi đi ta sẽ giúp tỉ giải quyết một tên.

Trần Tư Vũ nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Lẽ nào tỉ muốn cảm hóa kẻ có ác ý với mình sao?

- Nhưng hiện giờ mà giết người…

Trần Tư Vũ do dự.

Sở Ly nói:

- Không giết người sao có thể lập uy? Không lập uy, một nữ nhi như tỉ nói ai nghe!

- Giết ai?

Trần Tư Vũ thở dài.

Nàng rất mâu thuẫn, cảm thấy giết người là không tốt, lại cảm thấy Sở Ly nói rất đúng. Không có sức uy hiếp, một bang chủ như mình sẽ chỉ là bù nhìn.

- Đường chủ của Phong Đường.

Sở Ly mỉm cười.

- Hắn câu kết với Tề Thiên bang.

Trần Tư Vũ kinh ngạc:

- Không phải chứ?

Phụ thân của phu quân nàng tuy là kẻ cầm thú nhưng thủ đoạn cao minh, tầm nhìn sắc bén, không ngờ bên cạnh hắn vẫn có kẻ tạo phản mà hắn không biết.

Sở Ly nói:

- Hứa bang chủ chưa hẳn đã không biết.

Trần Tư Vũ không hiểu, nhìn hắn.

Sở Ly thở dài:

- Hứa bang chủ quá tự tin, cảm thấy có thể nắm vững cục diện, tất cả đều nắm chắc trong lòng bàn tay. Vì thế cố tình giả vờ không biết, nhằm khiến Tề Thiên bang lơ là, lúc quan trọng sẽ xử lý mạnh tay.

Trần Tư Vũ nhíu mày trầm ngâm.

Những việc quanh co lắt léo này nghe cũng đã thấy nhức đầu, xem ra mình vẫn còn kém xa, muốn ngồi vững vị trí bang chủ thì còn phải học tập nhiều!

Sở Ly nói:

- Hứa bang chủ làm vậy là đùa với lửa, biểu tỉ không thể làm vậy. Vì thế cái đinh này nhất định phải nhổ đi, nếu đã muốn lập uy trong bang, vậy thì cần phải giáng một đòn phủ đầu cho Tề Thiên bang!

- Lập uy…

Trần Tư Vũ lập tức hiểu ra vấn đề.

Sở Ly mỉm cười:

- Việc này không vội, tỉ cần chuẩn bị trước. Vị trí bang chủ này ngồi cũng không dễ chịu đâu, cần chuẩn bị tinh thần!

- Ta sẽ chịu đựng được!

Trần Tư Vũ khẽ mím môi.

http://tieulun.hopto.org

Việc này liên quan tới tính mạng của mình, nàng là nữ nhi yếu ớt. Nếu như rời khỏi vị trí bang chủ, cho dù có thể bảo đảm được tính mạng nhưng cũng sẽ trở thành món đồ chơi cho kẻ khác.

Sở Ly mỉm cười gật đầu hài lòng.

Nàng vốn thông minh lại có nguy cơ sinh tồn thúc ép tiềm năng cho nên hắn tin rằng nàng sẽ làm tốt. Nhưng vấn đề là nàng thiếu thủ đoạn bảo vệ bản thân, sẽ rất nguy hiểm.

- Tỉ luyện võ công gì?

- Luyện Vũ Lạc quyết, còn có Vũ Lạc kiếm pháp, đều là võ học gia truyền.

- Không luyện những thứ khác sao?

- Không.

Không luyện tuyệt chiêu phòng thân sao?

- Kiếm pháp cũng có tuyệt chiêu.

- … Ta có một môn võ công, tỉ hãy giữ lại để dùng những lúc nguy cấp.

Sở Ly lấy từ trong ngực ra một cuốn sổ mỏng.

Trần Tư Vũ ngạc nhiên nhận lấy, cúi đầu đọc:

- Xá Thân Tuyệt Mệnh đao.

Nàng từng nghe qua môn võ công này, nghe nói uy lực rất lớn nhưng chỉ có một đòn, địch thủ không chết thì mình chết.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lại lấy ra một bình sứ đưa cho nàng:

- Đây là Bồi Nguyên đan, khi cần dùng Xá Thân Tuyệt Mệnh đao. Trước hết hãy uống cái này, một khắc sau hãy dùng Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, như thế có thể kịp thời khôi phục nội lực tiếp tục chiến đấu!

- Xá Thân Tuyệt Mệnh đao chỉ có thể dùng một đao đúng không?

- Chỉ có thể dùng một đao nhưng trước đó hãy uống Bồi Nguyên đan khôi phục nội lực, có sức tiếp tục chiến đấu, phải nhớ kĩ không thể dùng tiếp Xá Thân Tuyệt Mệnh đao.

- Tại sao?

- Xá Thân Tuyệt Mệnh đao khiến áp lực đối với kinh mạch quá lớn. Nếu dùng hai đao, kinh mạch sẽ không chịu đựng được, sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Hắn có Khô Vinh kinh tăng cường kinh mạch còn luyện cả Tẩy Mạch quyết, cộng thêm Thông Cân đan cường hóa. Vì thế mới có thể dùng nhiều lần Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, người thường không thể làm được, dùng hai lần sẽ có thể khiến đứt kinh mạch, trở thành phế nhân thậm chí tử vong.

Trần Tư Vũ nhìn Sở Ly một hồi, mím môi không nói ra lời cám ơn.

Sở Ly nói:

- Vũ Lạc quyết cũng tốt, Vũ Lạc kiếm pháp cũng không tồi, chỉ cần luyện tốt sẽ có thể trở thành cao thủ hạng một, quan trọng là phải đột phá Tiên Thiên. Bồi Nguyên đan có thể giúp tỉ, sau khi ta về sẽ gửi cho tỉ thêm mấy bình.

- Không cần đâu.

Trần Tư Vũ lập tức lắc đầu.

Bồi Nguyên đan nàng cũng biết, là linh dược độc môn của phủ Quốc Công, hiệu quả bổ sung nội lực rất mạnh, rất hiếm lưu truyền ra ngoài phủ. Người trong võ lâm coi đó là trân bảo, Sở Ly thật rộng rãi, nói tặng là tặng cả bình lại còn tặng tiếp, nàng thực sự không dám nhận.

Sở Ly cười nói:

- Bồi Nguyên đan rất quý giá trong võ lâm nhưng trong phủ thì không là gì. Tỉ cần nó để tăng tốc tu luyện, thân là bang chủ một bang, võ công không thể khiến mọi người khuất phục thì không phải kế sách lâu dài!

- Thôi được…

Trần Tư Vũ thở dài.

Kinh Vân bang cũng có đan dược nhưng dù sao cũng chỉ là bang phái hạng ba, so với phủ Quốc Công thì còn kém xa. Sở Ly đột nhiên nhíu mày, xua tay ra hiệu không lên tiếng. Có người xông vào phủ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Triệu Luân

Hứa An Hạ và Trịnh Công Minh ngồi trong đại sảnh thảnh thơi uống trà.

Trần Tư Vũ không giống với Hứa Chí Thuần, võ công không lợi hại, phải đề phòng cao thủ đánh lén. Từ khi quyết định để thiếu phu nhân kế thừa chức vị bang chủ, bọn họ chưa từng rời khỏi Hứa phủ.

Bốn đại đường chủ và hai đại hộ pháp quyết định không phát tang, tuyên bố với bên ngoài rằng bang chủ bệnh nặng, nằm liệt giường, đã truyền chức vị bang chủ cho thiếu phu nhân.

- Trịnh thúc, thiếu phu nhân có thể làm tốt chức vụ bang chủ không?

Hứa An Hạ đứng dậy đi qua đi lại, cứ ngồi mãi thật sự rất khó chịu.

Đại sảnh đèn đuốc sáng như ban ngày.

Trịnh Công Minh ngồi trên một chiếc ghế thái sư vuốt râu, mắt lim dim giống như lão tăng ngồi thiền.

- Trịnh thúc…!

Hứa An Hạ bực bội gọi:

- Trịnh thúc!

- Ngươi đấy…

Trịnh Công Minh mở mắt, vuốt râu lắc đầu:

- Chúng ta là hộ pháp, không cần lo nhiều vậy, làm tốt bổn phận của mình là được!

- Chúng ta cũng là tầng lớp quản lý trong bang, đương nhiên phải lo lắng nhiều hơn!

Hứa An Hạ nói.

Trịnh Công Minh cười:

- Ngươi làm vậy là vượt quyền rồi, chức trách của chúng ta là bảo vệ bang chủ. Những việc khác không cần quan tâm!

- Ta thấy bọn họ không có ý đồ gì tốt đẹp!

Hứa An Hạ nói:

- Tên nào tên ấy cũng gian manh, xảo quyệt, thiếu phu nhân có thể đấu lại bọn họ không?

- Ngươi quá coi thường thiếu phu nhân rồi!

Trịnh Công Minh nói khẽ.

Hứa An Hạ lắc đầu:

- Thiếu phu nhân có thông minh thế nào đi nữa cũng còn ít tuổi. Bọn họ lại từng trải, thuộc hạ bên dưới đều nghe lời bọn họ, thiếu phu nhân lên tiếng chưa chắc đã có tác dụng!

- Cứ từ từ, thiếu phu nhân trẻ tuổi là một nhược điểm nhưng cũng là ưu điểm.

http://tieulun.hopto.org

Hứa An Hạ bĩu môi, nói:

- Vậy phải đợi tới chừng nào, thân là bang chủ lại không thể ra lệnh, vậy thì chẳng bằng không làm!

Trịnh Công Minh cười nói:

- Bang chủ nhìn qua rất oai phong nhưng đằng sau phải dốc hết toàn bộ tâm huyết. Không ai là ngoại lệ, ngươi cho rằng lão bang chủ uy phong lẫm liệt sống rất sung sướng, thoải mái sao?

- Lão bang chủ uy danh cao, bọn họ không dám làm gì.

Hứa An Hạ bĩu môi:

- Ai cũng có ý đồ của riêng mình, thiếu phu nhân sẽ cực khổ đấy!

- Những lời này nói với ta thì được, không được nói linh tinh ở bên ngoài!

Trịnh Công Minh nghiêm mặt nói:

- Cẩn thận họa từ miệng mà ra.

Hứa An Hạ cười nói:

- Ta không có ngốc vậy, chỉ càm ràm trước mặt Trịnh thúc vậy thôi!

- Nói chung, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ bang chủ, không để cho những kẻ khác thừa cơ. Những việc khác không cần quan tâm, ngươi tập trung tinh thần đột phá cảnh giới Tiên Thiên mới là điều cốt yếu!

- Vâng…

Hứa An Hạ đành đáp lời.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cảm thấy cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn lại một lớp giấy ngăn cách nhưng vẫn không tài nào phá vỡ được, hắn vô cùng sốt ruột.

- Ai?

Trịnh Công Minh lập tức đứng bật dậy, không còn bộ dạng uể oải như ban nãy nữa. Tay cầm trường kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía lão giả đang bước vào đại sảnh.

Sắc mặt hắn lập tức sa sầm, Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân!

Có thể im hơi lặng tiếng vào tới đại sảnh, hắn lại không hề phát giác ra chứng tỏ võ công và tu vi của lão ta hơn hắn hắn!

- Ngươi là ai?

Hứa An Hạ rút kiếm xông về phía lão giả áo đen.

Lão giả áo đen gầy gò, thấp bé gầy guộc giống như một nông phu ở quê nhưng huyệt thái dương của hắn nhô cao, hai mắt sáng quắc, hai bàn tay rất lớn.

Thần sắc của hắn không thay đổi, tùy ý vung một chưởng chống lại trường kiếm của Hứa An Hạ.

“Keng” Kiếm của Hứa An Hạ tuột khỏi tay.

Hắn loạng choạng lùi lại sau ba bước, miệng vấy máu, kinh ngạc chừng mắt nhìn lão giả áo đen.

- Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân.

Trịnh Công Minh bước tới đứng chắn trước mặt Hứa An Hạ, rút trường kiếm ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi thật to gan!

Lão giả áo đen cười nhạt:

- Lão phu chính là Triệu Luân!

Trịnh Công Minh trầm giọng nói:

- Dám xông vào Hứa phủ, ngươi thật to gan!

- Lão phu hôm nay sẽ diệt Hứa gia, biết điều thì cút sang một bên!

- Khẩu khí lớn gớm!

- Xông lên đi.

Triệu Luân khinh miệt nhìn Trịnh Công Minh.

Hứa An Hạ ôm ngực, ngồi xuống đất, thần sắc mệt mỏi, hắn đã bị trọng thương.

Trịnh Công Minh chậm rãi đâm kiếm đi, không mong thành công chỉ mong không có sai sót gì.

Triệu Luân vung chưởng đỡ đòn.

Hai chưởng của lão giống hai chiếc quạt hương bồ vừa to vừa rộng nhìn có vẻ vụng về nhưng thật ra rất linh hoạt. Mỗi chưởng đều né tránh mũi kiếm đánh trúng thân kiếm, nội lực đi theo thân kiếm truyền vào hai cánh tay của Trịnh Công Minh.

Trịnh Công Minh sầm mặt xuất kiếm.

Triệu Luân quả nhiên danh bất hư truyền, nội lực kì lạ và thuần khiết. Hắn

không thể chống đỡ được, giống như bị hàng loạt chiếc kim đâm vào đan điền, ngăn cản nội lực vận chuyển, uy lực của kiếm cũng giảm sút mạnh.

Hứa An Hạ nhân lúc hai người giao chiến, từ từ nhích ra khỏi đại sảnh, khi tới cửa liền bắn đi một mũi tên tín hiệu.

“Bùm”

Mũi tên bay lên không trung, sau khi nổ tung hóa thành một trường kiếm màu vàng, sáng rực rỡ trên không, cả Vân Châu thành đều nhìn thấy.

Hắn thở phào, người mềm nhũn ngã xuống đất.

Trịnh Công Minh tâm thần phấn chấn. Tên tín hiệu đã phát đi, tiếp viện sẽ nhanh chóng tới nơi, chỉ cần cố cầm cự mấy phút là được.

Triệu Luân cười nhạt, không hề quan tâm.

Hắn đã điều tra kĩ lưỡng Kinh Vân bang, cao thủ Tiên Thiên chỉ có bốn năm tên, hơn nữa uy lực võ công đều không mạnh, không đáng sợ.

Uy lực của Đoạn Nhạc Chưởng mà hắn tu luyện rất mạnh, có thể coi thường tất cả những kẻ cùng vai vế, đối mặt với cao thủ Tiên Thiên không hề có áp lực gì, tới nay hắn chưa thất bại bao giờ.

Hắn biết rằng người tài dễ bị kẻ khác đố kị ganh ghét nên làm gì cũng rất thận trọng. Một khi kết thù sẽ lập tức diệt khẩu, diệt cỏ diệt tận gốc không để lại hậu họa. Chỉ có điều không ngờ đã cẩn thận như vậy mà vẫn không né được bi kịch, nhi tử của hắn bị giết hại.

Lão không diệt Hứa gia, nhi tử của hắn trên trời có linh thiêng cũng không được an nghỉ!

“Rầm!” Trịnh Công Minh bị trúng một chưởng.

“Phụt!” hắn phun ra một ngụm máu, không ngừng lùi lại phía sau, vung kiếm chống lại chưởng thế như vũ bão, tình thế vô cùng nguy ngập.

- Kẻ nào vậy?

Một tiếng thét vang lên, Lôi Đường đường chủ Hồ Hải chạy tới.

Giọng hắn quát vang như sấm, chấn động đại sảnh. Trịnh Công Minh tinh thần phấn chấn, vội vàng nói:

- Lão Hồ, kẻ địch khó đối phó, mau xông lên!

- Được!

Hồ Hải lập tức đồng ý, xông tới, hai chưởng rắn chắc như đá, đánh tới vừa nhanh vừa hiểm hóc:

- Hắn là ai?

- Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân.

Trịnh Công Minh nghiến răng nói.

- Lão tặc tử!

Hồ Hải nói, dùng chưởng đỡ chưởng của Triệu Luân:

- Được, khá lắm!

Hắn ta lùi lại hai bước, vô cùng kinh ngạc. Triệu Luân quả nhiên danh bất hư truyền, nội lực của chưởng lực vô cùng tinh thâm, hắn không phải đối thủ của hắn ta.

Điều này không những không khiến hắn sợ hãi, ngược lại càng thêm phấn

khích. Đối thủ lợi hại mới đáng mặt đối thủ, rất kích thích.

- Ha ha… Thật sảng khoái!

Hắn cười lớn vung quyền đánh tới, không ngừng đối chưởng với Triệu Luân.

Chỉ trong chớp mắt, quyền chưởng giao đấu mười lượt, ầm ầm vang đội.

Hồ Hải bị thương, bên mép dính máu. Trịnh Công Minh càng thê thảm hơn, người chao đảo, miễn cưỡng giữ được kiếm thế, hắn rất kiên nhẫn, sắp gục ngã song vẫn chưa bị ngã.

- Lão Hồ, lão Trịnh, ta tới đây!

Điện Đường đường chủ cũng xong tới, vung kiếm tấn công.

Trịnh Công Minh thở phào, người mềm nhũn ngồi xuống đất.

- Đoạn Nhạc Chưởng Triệu Luân?

Phong Đường đường chủ và Vũ Đường đường chủ cũng chạy tới, vung đao xông vào vòng chiến đấu.

Bốn đại đường chủ bao vây tấn công, hai đao, một kiếm, một chưởng. Tình thế của Triệu Luân rất nguy nan nhưng hắn không hề có ý rút lui, ngược lại càng chiến càng mạnh, hai chưởng vững vàng như cối xay bảo vệ xung quanh.

- Không được, ta rút lui đây!

Hồ Hải thét lên một tiếng, ngồi phịch xuống đất, miệng phun máu tươi, bị thương không nhẹ.

Hứa An Hạ biết mình không giúp được gì, chỉ có thể cho Trịnh Công Minh uống thuốc, sau đó lại đưa cho Hồ Hải hai viên đan dược.

Hồ Hải ném đan dược vào miệng toàn máu nhai vội, hai mắt vẫn quan sát trận chiến.

Đại sảnh sáng như ban ngày, hai đao một kiếm bao vây tấn công hai chưởng nhưng không hề chiếm thế thượng phong.

Trong miệng Hồ Hải lại trào lên một ngụm máu nhưng bị hắn nuốt xuống, quay đầu nói:

- Lão Trịnh, không ổn rồi, ngươi dẫn bang chủ đi trước đi!

- Đi…?

Trịnh Công Minh lắc đầu, cười khổ, nói:

- Ta đi không nổi nữa rồi.

- Hứa tiểu tử, ngươi dẫn bang chủ đi trốn đi!

Hồ Hải chỉ vào Hứa An Hạ.

Hứa An Hạ do dự:

- Hồ đường chủ, chúng ta không đánh lại hắn sao?

- Lão đầu này thực sự rất lợi hại!

Hồ Hải lắc đầu nói:

- Lão Hà bọn họ chỉ có thể cầm cự được một lát, thêm lát nữa sẽ không thể cầm cự được, hãy kêu bang chủ mau rút lui!

http://tieulun.hopto.org

- … Được!

Hứa An Hạ nghiến răng, quay người bước ra ngoài.

Sở Ly và Trần Tư Vũ đang ngồi ngắm trăng ở hoa viên.

“Rầm!”

Đúng lúc này tên tín hiệu nổ vang trên trời, kiếm vàng xuất hiện.

Trần Tư Vũ mặt biến sắc:

- Đây là tín hiệu cầu cứu khẩn cấp trong bang, các bộ phận đều không được hành động tùy tiện, chỉ gọi các đường chủ!

Sở Ly nói:

- Là Triệu Luân tới rồi, bọn họ không ngăn cản được Triệu Luân!

- Tối nay có Hứa hộ pháp và Trịnh hộ pháp ở đấy!

Trần Tư Vũ nhíu mày nói:

- Bốn đại đường chủ khác đi an táng Hứa Chí Thuần, Triệu Luân thật biết chọn thời điểm!

- Triệu Luân rất lợi hại!

Sở Ly nói.

- Vậy thì phải làm sao?

Trần Tư Vũ nhìn Sở Ly:

- Có cần rời đi không?

http://tieulun.hopto.org

- Đợi thêm một lát nữa xem.

Sở Ly lắc đầu.

Trần Tư Vũ nhìn hắn vẫn bình tĩnh, trong lòng cũng yên tâm hơn hẳn.

Hoa viên yên tĩnh không có tiếng động.

Một lát sau Hứa An Hạ vội vàng chạy tới, sắc mặt trắng bệch, miệng dính máu:

- Bang chủ!

Nguyệt Nhi đi sau lưng hắn ta cũng hoảng hốt chạy tới.

Trần Tư Vũ cố giữ bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Hứa hộ pháp, tình hình sao rồi?

- Bang chủ, không thể ngăn cản Triệu Luân. Trịnh hộ pháp, Hồ đường chủ và mọi người đã cố gắng cầm cự, chúng ta hãy tìm một nơi trốn tạm.

Hứa An Hạ vội vàng nói.

Hắn chạy tới định kéo Trần Tư Vũ đi, nhất định phải trốn đi trước khi Triệu Luân tới. Nếu bị Triệu Luân đuổi tới, chắc chắn không thoát khỏi cái chết!

Trần Tư Vũ rụt tay tránh né, nhíu mày nói:

- Hứa hộ pháp, vội gì chứ?

Hứa An Hạ vội vàng nói:

- Bang chủ, mau đi thôi, không thể chần chừ nữa!

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ thần sắc trấn tĩnh:

- Trịnh Hộ Pháp và mọi người không chống cự được sao?

- Không chống cự được?

Hứa An Hạ vội vàng nói:

- Bốn đại đường chủ đều đã tới rồi, chỉ có thể cầm cự được một lát, tranh thủ thời gian cho chúng ta chạy trốn!

Trần Tư Vũ nói:

- Năm người cùng lên cũng không phải đối thủ sao?

- … Đúng vậy?

- Vậy thì có thể chạy thoát được không?

- Trốn đã rồi tính sau!

Hứa An Hạ vội nói.

Trần Tư Vũ lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Tới đó xem sao!

Trần Tư Vũ thấy hắn bình tĩnh như không liền hít một hơi thật sâu, quyết định cá cược một phen:

- Hứa hộ pháp, dẫn đường đi!

- Bang chủ…!

http://tieulun.hopto.org

Hứa An Hạ trợn tròn mắt, quay đầu trừng mắt nhìn Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giải Quyết

Sở Ly chắp tay.

- Trần công tử, ngươi là biểu đệ của bang chủ, đừng làm hại bang chủ có được không?

Hứa An Hạ không khách sáo nói.

Hắn thấy Sở Ly và Trần Tư Vũ quan hệ thân mật bất giác nảy sinh lòng đố kị, có chút ý thù địch với Sở Ly.

Trần Tư Vũ nhíu mày:

- Hứa hộ pháp!

Sở Ly mỉm cười:

- Ta không hại biểu tỉ đâu.

- Giờ này là lúc nào rồi, ngươi không khuyên bang chủ trốn đi, lại còn đòi đi xem, đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Hứa An Hạ nổi giận đùng đùng, lên tiếng chất vấn:

- Lẽ nào ngươi là người của Triệu Luân?

Sở Ly bật cười, lòng đố kỵ và giận dữ có thể hủy hoại lí trí của một con người. Gã Hứa An Hạ này yêu thầm Trần Tư Vũ, thật thú vị.

- Hứa hộ pháp!

Trần Tư Vũ sa sầm sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Ta đã quyết định rồi, đi thôi.

Hứa An Hạ nhìn ánh mắt lạnh lùng của nàng, lời định nói ra lập tức kìm nén nuốt lại, trừng mắt nhìn Sở Ly, sau đó quay người bước đi.

Trần Tư Vũ chỉ biết lắc đầu nhìn Sở Ly. Đây chính là hiện trạng của nàng, không có uy danh, lời nói ra không có tác dụng, thường có người nghi ngờ và phản bác. Mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Sở Ly mỉm cười.

- Nguyệt Nhi, ngươi ở lại đây!

Trần Tư Vũ nói.

Nguyệt Nhi vội vàng nói:

- Tiểu thư, ta đi cùng tiểu thư, có chết cũng chết cùng với tiểu thư!

- Không chết được, ngươi ở yên đây!

Trần Tư Vũ liếc nhìn nàng:

- Đừng gây thêm phiền phức nữa.

Sở Ly nói:

- Nguyệt Nhi cô nương, yên tâm đi… Hãy giúp chúng ta làm bữa đêm, nửa đêm canh ba, đánh nhau một trận, bụng sẽ rất đói, khi về chúng ta sẽ ăn.

- … Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Nguyệt Nhi đành phải đồng ý, biết rằng mình đi cũng không giúp được gì.

Hứa An Hạ cười nhạt một tiếng, khẩu khí lớn gớm. Lẽ nào hắn còn luyện võ, là cao thủ không để lộ tài năng? Thật nực cười!

Ba người tới đại sảnh, Triệu Luân đã đánh cho ba đường chủ không còn sức để thở. Ai nấy miệng đều vấy máu, chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự.

- Bang chủ.

Hồ Hải nhìn thấy ba người Trần Tư Vũ bước tới vô cùng kinh ngạc, trừng mắt nhìn Hứa An Hạ.

Hứa An Hạ trừng mắt nhìn Sở Ly.

“Keng” một tiếng vang lên, đao của Vũ Đường đường chủ bay khỏi tay. Tiếp theo đó ông ta bị một chưởng đánh bay đi.

“Rầm!” Vũ Đường đường chủ ngã mạnh xuống chân ba người, máu trào ra khỏi miệng.

Trần Tư Vũ kinh hãi, mọi người mặt đều biến sắc. Ba người không phải đối thủ, huống hồ là hai người, kết cục chỉ có thể là thua.

Sở Ly lắc đầu, đột ngột xuất hiện trước mặt Triệu Luân nhẹ nhàng giáng một chưởng xuống.

Triệu Luân cười nhạt, giơ tay lên đỡ.

“Rầm!” một tiếng vang lên, Triệu Luân giống như một tảng đá bị ném tung đi đập mạnh vào cánh cửa chạm trổ ô hoa của đại sảnh.

“Rắc, rắc!”

http://tieulun.hopto.org

Ô hoa vỡ tan tành.

Triệu Luân xoay người bật dậy rồi giận dữ lao về phía Sở Ly.

Tay trái Sở Ly chắp sau lưng, chưởng phải giơ lên đỡ đòn. Bích Hải Vô Lượng Công đã cộng dồn ba tầng hoàn toàn tập trung vào chưởng phải.

“Rầm!”

Triệu Luân lại bị đánh bay ngược trở lại, phun máu trong không trung, rơi mạnh xuống nền đá xanh bên ngoài đại sảnh, sau đó lăn mấy vòng mới dừng lại.

Sở Ly lắc đầu, cúi lưng nhặt trường đao lên vụt một cái biến mất rồi xuất hiện sau lưng Triệu Luân. Đao quang lóe lên, máu phun ra như suối, đầu Triệu Luân bay lên không trung.

Sắc mặt Trần Tư Vũ lập tức tái nhợt, cắn mạnh môi dưới, không để mình kêu lên.

Sở Ly sắc mặt bình tĩnh vung nhẹ đao để máu rơi xuống đất, thân đao lại hồi phục như mới.

Hắn xuất hiện lại ở vị trí cũ đưa đao trả cho Vũ Đường đường chủ.

Vũ Đường đường chủ Hà Thủ sửng sốt nhìn hắn.

Hắn có gương mặt chữ điền, sắc mặt hồng hào, hai hàng lông mày bạc trắng như tuyết, có vẻ già nua.

Sở Ly mỉm cười:

- Hà đường chủ, thất lễ rồi, tạ ơn bảo đao!

- Không biết tiểu huynh đệ là…?

- Lão Hà, vị này là biểu đệ của bang chủ Trần Ly, Trần công tử.

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Thật không ngờ, biểu thiếu gia võ công lợi hại vậy. Bái phục, bái phục, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!

Bọn họ đều là nguyên lão lập bang, dựa vào đao kiếm đề xác định địa vị. Sở Ly mặc dù ra tay tàn bạo vô tình nhưng họ không hề cảm thấy có gì bất ổn, chỉ có ánh mắt Hứa An Hạ có phần né tránh, không dám nhìn Sở Ly. Nhớ tới những lời nói lúc trước, mặt hắn đỏ bừng càng không dám nhìn.

- Thì ra là biểu thiếu gia.

Hà Thủ thở dài, uống đan dược, lắc đầu cười khổ:

- Đúng là già rồi, vô dụng rồi.

Sở Ly cười nói:

- Hà đường chủ tuổi còn trẻ, đang trong thời kỳ đỉnh cao… Ta không thể ở mãi bên cạnh biểu tỉ được, biểu tỉ vẫn cần các vị tiền bối hỗ trợ mới được!

- Ha ha... Không dám…

Mọi người đều chắp tay khách khí nói.

Người luyện võ, người mạnh được kính trọng, Sở Ly tuổi trẻ đã có thân pháp như quỷ mị và tu vi hùng mạnh, bọn họ đương nhiên không dám làm phật ý.

Nhìn Sở Ly giết người chém đầu mặt không đổi sắc chắc chắn là một kẻ

thủ đoạn tàn độc.

Hứa An Hạ có chút chột dạ, mặc dù hắn từng giết người nhưng nhanh chóng lấy đầu đối thủ như vậy thì chưa từng. Hắn có cảm giác Sở Ly vô cùng máu lạnh, tuyệt đối không phải thiện nhân, mình không thể đối đầu với hắn.

Sở Ly đưa mắt ra hiệu cho Trần Tư Vũ.

Trần Tư Vũ mỉm cười:

- Bốn vị đường chủ, hai vị hộ pháp, cùng tới hậu hoa viên thôi. Nơi này quá hỗn loạn, không phải là nơi nói chuyện.

- Ha ha, vậy làm phiền bang chủ rồi.

Hồ Hải cười nói.

Sáu người tới hậu hoa viên, yên tĩnh, trong lành, tốt hơn đại sảnh nhiều. Ngồi ở đây trò chuyện đương nhiên sẽ có cảm giác thân thiện, giống như người một nhà.

Nguyệt Nhi biết điều bưng bữa khuya lên.

Họ bị thương không quá nặng, uống đan dược từ từ hóa giải dược lực, thương tích cũng dần hồi phục. Nhiều người bao vây tấn công cho nên Triệu Luân cũng không thể hạ thủ mạnh tay, nếu như chỉ có một người, trúng một chưởng của Triệu Luân chắc chắn sẽ mất mạng.

- Bang chủ, thực lực của chúng ta vẫn quá yếu!

Hồ Hải uống một hơi hết bát cháo, đặt bình bát sứ trắng xuống rồi lau miệng, than thở:

- Một mình Đoạn Nhạc Chưởng đã khiến chúng ta phải bỏ chạy, nói ra

thật mất mặt!

Trần Tư Vũ nhíu mày:

- Khách khanh hôm nay có việc, nếu có thêm hai vị khách khanh nữa chắc sẽ ổn thỏa hơn?

Hai vị khách khanh tu vi cũng ngang tầm chúng ta cũng không thể chống lại Triệu Luân được!

Hà Thủ đặt bát xuống, lắc đầu:

- Lão Hồ có cách gì không?

- Không có cách gì cả.

Hồ Hải lắc đầu:

- Võ công kém cỏi thì có cách gì chứ?

Họ đều đã có tuổi, võ công đã luyện tới đỉnh điểm, duy trì mức đỉnh cao đã không dễ, muốn tăng tiến thêm nữa khó như lên trời.

Ông nhìn Hứa An Hạ:

- Chỉ dựa vào tiểu Hứa thôi!

- Hắn tới được Tiên Thiên rồi tính!

Phong Đường đường chủ Dịch Hành nói.

Hắn ta dáng người gầy gò, thân hình trung bình, gương mặt hao gầy, diện mạo u uất, ánh mắt không ngừng láo liên, như thể lúc nào cũng đang suy nghĩ.

Hứa An Hạ xấu hổ cúi đầu.

Hắn có thể trở thành hộ pháp cũng là cố vớt vát, sau khi Hậu Thiên viên mãn vẫn không đột phá được chướng ngại Tiên Thiên. Tới nay vẫn giậm chân tại chỗ, hắn rất sốt ruột nhưng đáng tiếc sốt ruột cũng không có tác dụng, vẫn không bước qua được.

- Tuy nhiên có biểu thiếu gia ở đây, chúng ta yên tâm hơn nhiều.

Hồ Hải cười nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta thích đi đây đi đó, không muốn gò bó, không thể ở lâu một chỗ, không bao lâu nữa sẽ rời đi.

Trần Tư Vũ nói:

- Quan trọng vẫn là tăng cường thực lực của Kinh Vân bang.

- Kinh Vân bang chúng ta không có người tài, tiểu Hứa đã là người tốt nhất rồi.

Dịch Hành lắc đầu.

Hà Thủ nói:

- Nghe nói Tề Thiên bang có hai thanh niên tuấn kiệt tương tự như tiểu Hứa, đều có hi vọng trở thành Tiên Thiên. Nếu họ trở thành Tiên Thiên trước vậy thì thực lực của chúng ta sẽ yếu hơn.

Bọn họ vừa ăn cháo vừa bàn luận việc trong bang. Sở Ly không xen ngang, hắn vận Đại Viên Kính Trí có thể thấy được những suy nghĩ của họ, trong lòng thầm đắn đo.

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ lặng lẽ lắng nghe, cũng có chút cảm giác của bang chủ.

Ăn xong cháo, nói chuyện tới giữa đêm, sau đó họ mới tản đi.

Trần Tư Vũ tiễn họ đi xong, trở về hậu hoa viên mới thở phào một hơi. Cuối cùng cũng giải quyết được Triệu Luân, trừ được mối đại họa trong lòng, bốn đại đường chủ cũng bước đầu quy phục. Những ngày tháng sau này chắc sẽ dễ sống hơn, cửa ải khó nhất cũng coi như đã vượt qua.

Ngày hôm sau, Kinh Vân bang phát cáo thị, Triệu Luân giữa đêm xông vào Hứa phủ đã bị giết chết. Người thân có thể tới nhận xác, Kinh Vân bang ân oán phân minh, sẽ không liên lụy thân nhân.

Đại danh của Đoạn Nhạc Chưởng khắp Vân Châu thành không ai không biết, vốn dĩ rất nhiều người đợi xem Hứa Chí Thuần mất mặt, xem ông ta có thể đối phó được hay không. Không ngờ Triệu Luân bị giết, Kinh Vân bang quả nhiên không hổ danh là đệ nhất bang của Vân Châu thành.

Những ngày sau đó, Vân Châu thành lại bình yên trở lại.

Trần Tư Vũ đảm nhận chức vụ bang chủ, có Sở Ly uy hiếp, bốn đại đường chủ đã an phận rất nhiều. Quan niệm kẻ mạnh được tôn trọng đã ăn sâu vào trong xương tủy, Trần Tư Vũ có võ lực hùng mạnh chống lưng, bọn họ buộc lòng phải đi vào khuôn phép.

Mười ngày sau, Phong Đường đường chủ đang ngủ ở nhà thì bị hành thích mất mạng, bị kẻ khác chém đầu. Trước khi bị giết, hắn đã gửi một bức thư cho Tề Thiên bang. Ba đại đường chủ của Kinh Vân bang đều biết việc này là tác phẩm của ai, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Thân thủ của Sở Ly xuất quỷ nhập thần, giết bọn họ dễ như trở bàn tay. Dịch Hành là nội gián, bọn họ tiếp xúc bao năm cũng không phát hiện ra!

http://tieulun.hopto.org

Họ có nghi ngờ đây phải chăng là giá họa hãm hại, bang chủ muốn Dịch Hành nhường vị trí để đề bạt thân tín của mình nhằm khống chế triệt để Kinh Vân bang. Trong khi bọn họ còn ngờ vực, Sở Ly đã lặng lẽ rời đi trở về phủ Quốc Công.

Trước khi đi, Sở Ly nói với Trần Tư Vũ địa chỉ của mình, một khi có chuyện lập tức phái người tới Sùng Minh thành tìm hắn, hắn sẽ nhanh chóng tới nơi. Hắn còn đặc biệt dặn dò, người đưa thư tới nhà trong thành tìm mình, nhất định không được tới phủ Quốc Công. Tránh để người khác chú ý tới, sẽ vô cùng rắc rối.

Trần Tư Vũ hiểu rằng một khi có người theo dõi, thấy người của mình tới phủ Quốc Công, vậy thì Kinh Vân bang sẽ trở thành kẻ địch chung của võ lâm.

Địa chỉ Sở Ly để lại là một căn nhà nhỏ khác do hắn lặng lẽ mua, có thuê một người hầu. Bình thường hắn không tới đó cho nên không ai biết chủ nhân nơi đó là hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Thật Giả

Sở Ly về tới phủ Quốc Công đã là nửa đêm.

Hắn về lại Đông Hoa viên trước, thuyền nhỏ tạt vào bờ, hắn gõ ngọc khánh vang vọng khắp tiểu đảo. Một lát sau, Lý Việt mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù chạy tới, vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở. Thấy hắn, Lý Việt tỏ vẻ giận dữ trừng mắt nhìn hắn rồi lắc đầu:

- Ta còn tưởng là ai cơ đấy!

Sở Ly cười nói:

- Lý huynh, lâu lắm không gặp!

- Ài…rốt cuộc ngươi cũng về!

Lý Việt thở dài.

Sở Ly nhướng mày.

Lý Việt quay vào lại, vừa đi vừa nói:

- Ngươi mà còn không về thì sẽ thực sự xảy ra chuyện!

- Có chuyện gì thế?

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, lướt qua Đông Hoa viên một lượt. Hoa cỏ vẫn bình thường, đang rất tươi tốt, phát triển không tồi.

Lý Việt thở dài nói:

- Nguyệt Quang lan đưa tới Tây Hoa viên có vấn đề!

Hai người tới tiểu viện, ngồi bên bàn đá.

Sở Ly thắp đèn lồng, tiểu viện sáng như ban ngày.

Lý Việt hừ một tiếng, nói:

- Ngươi đi không bao lâu, Nguyệt Quang lan của Tây Hoa viên xảy ra vấn đề. Ta tới kiểm tra thấy đúng là héo rũ, úa tàn, có thể chết bất cứ lúc nào. Cố Lập Đồng vẫn nghĩ cách cứu chữa, tới giờ vẫn không cứu được.

- Một tháng rồi mà chưa chết sao?

- Cố Lập Đồng cũng rất lợi hại, kéo dài được tới tận bây giờ.

- Mai ta sẽ đi xem sao.

- Còn đợi tới mai sao, giờ đi ngay đi!

- Bây giờ sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Không nhanh chậm gì nửa ngày.

Lý Việt trừng mắt:

- Huynh đệ à, chết tới nơi rồi. Đại công tử chắc chắn không vui, nghe nói đại công tử rất thích đóa Nguyệt Quang lan đó!

Sở Ly bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Lý Viết nói:

- Tam tiểu thư rất lợi hại nhưng cũng phải nghe lời đại công tử. Nếu khiến đại công tử nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

- Cố Lập Đồng nói sao?

- Hắn…

Lý Việt bĩu môi:

- Hắn nói chậu hoa đó có thể là của đảo Nguyệt Quang, cũng chỉ có tuổi thọ một tháng!

Sở Ly nheo mắt, hừ nhẹ một tiếng, đúng là tâm địa độc ác!

Lý Việt đập mạnh xuống bàn:

- Hắn nói vậy là ý gì? Chẳng phải nói rằng Nguyệt Quang lan của chúng ta lấy từ đảo Nguyệt Quang sao, thật tức chết đi được!

- Bên đại công tử có tin tức gì không?

- Đại công tử không nói gì nhưng Chu Ngọc Đình nói rằng ngươi sợ tội bỏ trốn!

Lý Việt nghiến răng giận dữ nói.

Sở Ly nói:

- Chu Ngọc Đình…

- Hắn cậy có phụ thân nên coi trời bằng vung!

Lý Việt giận dữ nói:

- Đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không nhất định sẽ cho hắn một trận nhớ đời!

Chu Ngọc Đình cậy có phụ thân là cung phụng, nói gì cũng không kiêng nể. Cái miệng thối của hắn không biết đã đắc tội biết bao nhiêu người nhưng có ràng buộc của quy định trong phủ, mọi người cũng không làm gì được hắn, bởi vậy hắn mới ngông cuồng được tới nay.

Sở Ly xua tay nói:

- Xem ra phải giải quyết đàng hoàng!

- Ta sợ rằng Cố Lập Đồng biết ngươi đã về, làm chết Nguyệt Quang lan, như vậy sẽ là chết không đối chứng!

Lý Việt trừng mắt nhìn hắn, chỉ biết thở dài:

- Cần thận đừng để bọn chúng giở trò!

Sở Ly cười nói:

- Không còn sớm nữa, ngươi tiếp tục về ngủ đi.

- Dù sao thì ngươi cũng phải cẩn thận!

Lý Việt ngáp dài, bịt miệng đi về.

Sở Ly về phòng phía tây của mình, không hề lo lắng, cho dù là âm mưu quỷ kế thế nào đi nữa. Mình cũng có tam tiểu thư chống lưng, sẽ có cơ hội để chứng minh, không sợ bọn chúng hãm hại.

…

Sáng sớm tinh mở, Sở Ly chèo thuyền tới Ngọc Kỳ đảo.

Tô Như mặc áo vàng đào uyển chuyển bước tới mang theo hương thơm thoang thoảng.

Nàng cười rạng rỡ, quan sát Sở Ly:

- A, thần sắc tốt đấy?

Sở Ly chắp tay chào hỏi.

Sở Ly xua tay nói:

- Nghe nói ngươi ở cùng với một đại mĩ nhân suốt một tháng?

- Tiêu cô cô đã nói rồi sao?

- Đương nhiên rồi!

Tô Như nhẹ nhàng bước đi, xuyên qua rừng cây bước vào con đường nhỏ có trăm hoa đua nở, thi thoảng lại có các thị nữ xinh đẹp đi qua, cúi người chào hỏi.

Sở Ly nói:

- Tiêu cô cô sai bảo, không thể không tuân theo.

- Cô cô đã nói không ít điều tốt đẹp giúp ngươi.

Tô Như mỉm cười nói:

- Nói ngươi là người thông minh. Đúng rồi, khinh công luyện thành công chưa?

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

- Thực sự đã luyện thành rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

Tô Như kinh ngạc.

Tiểu thư và nàng đều luyện Chỉ Xích Thiên Nhai, đáng tiếc đều không luyện thành. Hiện nay vẫn có chút không cam tâm, nàng tưởng rằng Sở Ly cũng sẽ mất công toi, không luyện được.

Sở Ly cười nói:

- Cũng chỉ là ăn may thôi.

Ánh mắt trong veo của Tô Như nhìn qua nhìn lại trên mặt hắn sau đó liếc hắn một cái rồi quay đi:

- Xem ra ngộ tính của ngươi không tồi!… Việc của Tây Hoa viên ngươi đã biết rồi chứ?

Sở Ly gật đầu.

Tô Như nói:

- Tên Cố Lập Đồng này, thật là…

Sở Ly mỉm cười.

Tô Như nói:

- Sở Ly, ngươi hãy nói thật với ta, hoa đó sẽ không sao chứ?

Trong lòng nàng cũng không dám chắc, lúc trước khi Sở Ly trồng Nguyệt Quang lan, có mua một cây Nguyệt Quang lan ở Kì Thảo hiên và cây Nguyệt Quang lan đã sống sót, không chết, nàng nghi ngờ rằng cây mang tới Tây Hoa viên chính là cây đó.

Sở Ly rất to gan, việc này không phải không dám làm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Tổng quản, ta là người không biết đạo lý vậy sao? Cây Nguyệt Quang lan đó tuyệt đối không vấn đề gì, khỏe mạnh hơn những cây Nguyệt Quang lan bình thường nhiều… Ta cũng sợ bọn họ không chăm sóc cho nó sống được nên đã chọn cây tốt nhất!

- Thế sao lại xảy ra vấn đề được?

- Nguyệt Quang lan rất khó trồng, rất dễ xảy ra vấn đề.

- Cây trong vườn hoa của ngươi không vấn đề gì mà!

Sở Ly cười nói:

- Lý huynh chăm sóc cẩn thận theo lời dặn dò của ta còn Tây Hoa viên thì chưa chắc!

- Ừm…

Tô Như ngẫm nghĩ.

Sở Ly nói:

- Thậm chí ta còn nghi ngờ, Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình cố ý gây chuyện. Nguyệt Quang lan là bị họ phá hoại!

- Không phải chứ?

Tô Như sững sờ, nhíu mày nói:

- Bọn họ to gan vậy sao?

- Lòng đố kị khiến người ta điên cuồng, làm ra những việc không thể ngờ

tới được.

Sở Ly thở dài:

- Tâm tính của Cố Lập Đồng… Việc này không phải không thể xảy ra!

Tô Như ngẫm nghĩ một lát cũng gật đầu.

Cố Lập Đồng là kẻ hẹp hòi cả phủ Quốc Công đều biết. Hắn không từ thủ đoạn, làm ra không ít việc đi quá giới hạn, nếu không phải hắn là thiên tài về chăm sóc cây trồng, Hình Điện tiểu thư cai quản đã sớm ra tay phế bỏ hắn rồi.

Hai người tới tầng ba của Quan Tinh lâu.

Tiêu Kỳ đang luyện kiếm, nàng mặc một chiếc áo trắng không vướng bụi trần giống như tiên nữ trên trời.

Bảo kiếm lấp loáng hàn quang nhẹ nhàng, uyển chuyển trên tay nàng giống như một chiếc lông vũ, không phát ra tiếng động nào. Kiếm thế rất quy củ, không hề có chút sát ý nào.

Sở Ly từng nhìn nàng luyện kiếm, kiếm quang u ám, hàn khí đáng sợ. Hai lần này không giống nhau, kiếm thế hoàn toàn đã được kiềm chế, không có chút hỏa khí nào.

- Tiểu thư!

Sở Ly chắp tay hành lễ.

Tiêu Kỳ thu kiếm lại, ném kiếm qua một bên. Tô Như đón lấy, tra vào vỏ kiếm treo lên tường.

- Về khi nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ chậm rãi ngồi xuống nệm thêu, dáng vẻ nho nhã, đoan trang, eo lưng thẳng tắp, ngón tay ngọc ngà chỉ vào tấm nệm thêu đối diện.

Sở Ly ngồi xuống tấm nệm thêu đối diện với nàng:

- Đêm hôm qua.

Ánh mắt trong veo của Tiêu Kỳ nhìn hắn:

- Bên đó có thuận lợi không?

Sở Ly nói lại một lượt các sự việc diễn ra.

- Bang chủ?

Tiêu Kỳ đỡ lấy chén trà bạch ngọc Tô Như dâng lên, nhấp một ngụm:

- Ta tưởng ngươi sẽ đón nàng ta về đây, giữ lại bên người để bảo vệ.

Sở Ly đón lấy chén trà nói cám ơn, vừa bưng trà vừa nói:

- Lần này không giống vậy, Trần cô nương rất kiên cường, muốn cai quản cơ nghiệp của Kinh Vân bang.

- Kinh Vân bang…

Tiêu Kỳ nhíu mày, lắc đầu:

- Nàng ta là nữ nhi yếu ớt, quá nguy hiểm.

Sở Ly đặt chén trà xuống:

- Trước khi trở về ta đã tiêu diệt hết mọi nguy hiểm rồi, khoảng cách lại không xa, thi thoảng tới thăm cũng được.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu thân phận của ngươi bại lộ, sẽ bất lợi với Kinh Vân bang.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nói:

- Ta dùng tên giả.

- Phải cẩn thận một chút.

Tiêu Kỳ cầm chén trà trầm ngâm một lát:

- Xem ra phải cho ngươi một thân phận giả thực sự.

Sở Ly ngạc nhiên nhìn nàng.

Tiêu Kỳ nhìn Tô Như đang đứng ở bên cạnh:

- Tiểu Như, việc này ngươi hãy sắp xếp.

- Vâng, tiểu thư.

Tô Như gật đầu rồi liếc nhìn Sở Ly.

Tiểu Kỳ nhìn Sở Ly:

- Đừng xem thường người trong võ lâm, ngọa hổ tàng long, có rất nhiều người tài giỏi. Người của Kinh Vân bang cũng không yên tâm với ngươi, sẽ điều tra ngươi, huống hồ còn có người của Tề Thiên bang!

Sở Ly gật đầu nói ra kế hoạch của mình.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Việc này rất dễ bị phát hiện, để tiểu Như sắp xếp.

Tô Như nói:

- Lát nữa ta sẽ tìm người nhìn giống ngươi, sống trong nhà của ngươi.

- Không dễ tìm được chứ?

Sở Ly xoa mặt mình.

Tô Như liếc nhìn hắn:

- Yên tâm đi, cố tìm người có dung mạo giống ngươi, chỉ cần giống năm sáu phần là được!

Sở Ly cười nói:

- Vậy làm phiền tổng quản rồi.

Tô Như nói:

- Bằng hữu của cô cô, đương nhiên không thể sơ ý. Nếu như gây họa sát thân cho nàng, chúng ta sẽ mắc tội lớn, làm những việc này không phải vì ngươi.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Tiêu Kỳ liếc nhìn Tô Như, Tô Như le lưỡi không nói gì nữa.

- Chỉ Xích Thiên Nhai ngươi luyện thành công rồi sao?

- Đúng vậy.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ ánh mắt long lanh:

- Thực sự luyện thành rồi sao?

Sở Ly đột nhiên biến mất khỏi chỗ ngồi, xuất thiện ở cửa sổ rồi lại vụt xuất hiện ở nệm thêu. Chén trà trên tay không hề tràn ra một giọt nào giống như chưa từng động đậy, hình ảnh ban nãy chỉ là ảo ảnh.

- Chỉ Xích Thiên Nhai…

Tiêu Kỳ khẽ thở dài.

Tô Như nói:

- Được rồi, có gì đáng phải khoe khoang đâu chứ, Chỉ Xích Thiên Nhai này vô cùng tiêu hao nội lực, ngươi sẽ phải đổi mấy bình Bồi Nguyên đan để mang theo!

Sở Ly cười đồng ý.

Tiêu Kỳ nói:

- Chỉ Xích Thiên Nhai không chỉ là võ công mà cũng là thân pháp bộ pháp, thậm chí là tâm pháp huyền diệu, luyện được cái này, võ công của ngươi sẽ tăng mạnh.

Sở Ly gật đầu.

Có Chỉ Xích Thiên Nhai, thân pháp như quỷ mị, không thể đề phòng. Võ công đúng là sẽ có tăng tiến.

- Tiểu thư, việc của Tây Hoa viên cần nhanh chóng xử lý.

Tô Như nhắc nhở nói:

- Để Sở Ly đi coi xem sao, hắn nghi ngờ có người giở trò cố tình làm vậy.

- Ừm, ngươi hãy đi cùng hắn.

Tiêu Kỳ nói.

Tô Như dứt khoát đồng ý:

- Vâng.

Hai người cáo từ, Sở Ly vốn định về tiểu viện trước để kiểm tra hoa cỏ ở đó xem cây Thiên Linh phát triển thế nào, Huyền Ly thảo lớn tới đâu rồi nhưng bị Tô Như cười rằng muốn sớm về gặp gỡ mỹ nữ thị vệ. Bởi vậy, Sở Ly đành theo nàng tới Tây Hoa viên trước.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cứng Rắn

Hai người chèo thuyền tới một đảo nhỏ.

Đảo này to gấp đôi Đông Hoa viên, xung quanh liễu rủ rậm rạp, xanh mướt một màu, sức sống tràn trề. Nhìn từ xa sắc xanh khiến cho lòng người thư thái, cảm giác vô cùng giống với Đông Hoa viên.

Sở Ly thầm gật đầu, Cố Lập Đồng tính cách không ra gì nhưng đúng là có chút bản lĩnh, nhân rộng sức sống của hoa cỏ, có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của con người. Hai người tới đảo nhỏ, bên bờ đã có hai người đứng đợi, Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình vai kề vai đứng trước mặt hai người, sắc mặt không mấy thân thiện.

Sở Ly chắp tay chào:

- Cố huynh, Chu huynh, vẫn khỏe cả chứ?

Chu Ngọc Đình lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn không đáp lời mà chỉ chắp tay chào hỏi Tô Như.

Cố Lập Đồng cười đáp lễ:

- Sở huynh đệ phong độ hơn xưa, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Sở Ly mỉm cười:

- Cố huynh quá khen, Nguyệt Quang lan đã chết chưa?

- Có Cố huynh ra tay muốn chết cũng khó!

Chu Ngọc Đình nói:

- Nếu là ngươi chắc đã chết từ lâu rồi!

Sở Ly mỉm cười:

- Chu huynh cũng hiểu về Nguyệt Quang lan sao?

- Đương nhiên.

Chu Ngọc Đình vỗ ngực:

- Cố huynh nghiên cứu Nguyệt Quang lan, ta luôn theo sát bên cạnh!

Sở Ly nói:

- Tên bất tài như ngươi có quan sát nhiều thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng, câm mồm đi!

- Ngươi…

Chu Ngọc Đình trợn tròn mắt.

Tô Như mỉm cười, xua tay:

- Được rồi, không tranh cãi nữa, mau đi xem hoa thôi!

- Mời Tô tổng quản đi theo ta.

Cố Lập Đồng vỗ vai Chu Ngọc Đình để an ủi rồi nói với Tô Như.

Bốn người đi xuyên qua các khu vườn hoa, cấu tạo của nơi này hoàn toàn khác biệt với Đông Hoa viên. Toàn bộ hoa được trồng lẫn lộn với nhau khiến

người ta có cảm giác hoa mắt, không thoáng đãng như Đông Hoa viên nhưng phong phú sặc sỡ hơn.

Đông Hoa viên được xây dựng theo tính cách của Tiêu Kỳ. Nàng thích sạch sẽ, gọn gàng, gặp việc gì cũng bình tĩnh, lí trí; Còn Tây Hoa viên như thế này cũng một phần phản ánh được tính cách của đại công tử, cảm tính mạnh hơn lí tính, gặp chuyện dễ nóng vội. Sở Ly thầm phân tích.

Bốn người nhìn thấy Nguyệt Quang lan ở một tiểu đình không xa.

Nó đang rũ lá, héo tàn, những chiếc lá mơn mởn trước đây nay đã úa vàng.

Tô Như nhíu mày, nhìn thấy Nguyệt Quang lan đẹp là vậy trở thành bộ dạng như thế này, nàng thực sự không đành lòng.

Sở Ly đừng xa hàng trăm mét đã kết nối cảm quan, liên thông khí tức với Nguyệt Quang lan. Nguyệt Quang lan chính là hắn, hắn chính là Nguyệt Quang lan, cảm nhận cảm giác của Nguyệt Quang lan.

Tô Như thấy hắn thẫn thờ nhìn Nguyệt Quang lan, vội nói:

- Sở Ly?

Sở Ly quay đầu nhìn Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình. Hai người bọn họ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly thở dài:

- Các người không xứng đáng cai quản Tây Hoa viên!

- Ý gì vậy, gã họ Sở kia, ngươi nói vậy là ý gì?

Chu Ngọc Đình quát lên.

Sở Ly nói:

- Nguyệt Quang hoa là do có người cố tình phá hoại!

- Nói linh tinh, Tây Hoa viên của chúng ta không hề có ai tới.

Chu Ngọc Đình quát lớn, cười nhạt:

- Ngươi ăn nói bừa bãi quá rồi đấy, nhìn qua đã biết là có người phá hoại sao?

Sở Ly nói:

- Không có chút bản lĩnh này, ta dựa vào đâu để ở lại Đông Hoa viên!… Cố huynh, ngươi nói xem?

- Ngươi nói cho rõ ràng đi, phá hoại thế nào?

Cố Lập Đồng lạnh lùng nói.

Sở Ly nói:

- Là ngươi phải không, Cố huynh?

- Nực cười!

Cố Lập Đồng cười nhạt nói:

- Ngươi không thấy vu khống ấu trĩ như vậy rất buồn cười sao?

- Không thấy quan tài không đổ lệ phải không?

Sở Ly thở dài:

- Lấy xẻng ra đây!

http://tieulun.hopto.org

Chu Ngọc Đình nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Đào lên là biết!

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Các ngươi tưởng rằng không có chút sơ hở nào sao?

Chu Ngọc Đình nhìn Cố Lập Đồng.

Tô Như sớm đã nổi giận, lạnh lùng nói:

- Chu Ngọc Đình, còn không mau đi?

Chu Ngọc Đình đành phải đáp "Vâng" một tiếng sau đó đi lấy một chiếc xẻng nhỏ tới.

Sở Ly cầm lấy xẻng, xúc mạnh mấy nhát sau đó lại xúc từ từ, chả mấy chốc đã đào được một khối đất đen sì lên giao cho Tô Như:

- Tổng quản, chính là thứ này!

- Đây không phải là bùn đất sao?

Tô Như nói.

Nàng biết cách trồng của Sở Ly, đào một ít bùn dưới đáy hồ lên trộn với đất mục thành đất của Nguyệt Quang lan, khối đất đen sì này nhìn rất giống với bùn.

Sở Ly lắc đầu:

- Đây không phải là bùn bình thường, đã được thêm một số thứ vào rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Thứ gì vậy?

- Nước đái ngựa!

Sở Ly nói:

- Nguyệt Quang lan sợ nhất nước đái ngựa, người chôn thứ này xuống rất hiểu tập tính của Nguyệt Quang lan. Ngươi nói có đúng không, Cố huynh?

Cố Lập Đồng hừ một tiếng rồi không nói gì.

Sở Ly nói:

- Là ngươi chôn xuống đúng không?

Cố Lập Đồng thản nhiên lắc đầu:

- Không phải ta.

- Vậy lẽ nào là Chu huynh?

Sở Ly bật cười:

- Chu huynh không thông minh tới vậy!

Chu Ngọc Đình nổi giận nói:

- Ngươi nói linh tinh gì vậy, ta nói là ngươi chôn đấy!… Hơn nữa, ngươi nói là nước đái ngựa thì đó là nước đái ngựa sao? Dựa vào đâu chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- Cái này không khó, tìm các cung phụng của Bách Thảo viện tới xem là biết!

http://tieulun.hopto.org

- Được thôi, vậy tìm các cung phụng tới kiểm tra.

Chu Ngọc Đình nói lớn.

Cố Lập Đồng nói:

- Không cần!

- Cố huynh?

Chu Ngọc Đình vội vàng nói:

- Chúng ta không thể để mặc hắn nói năng xằng bậy được!

Sở Ly mỉm cười lắc đầu rồi đưa mắt nhìn Cố Lập Đồng.

Cố Lập Đồng nói:

- Là ta chôn xuống!

- Sao…?

Chu Ngọc Đình kinh ngạc trợn tròn mắt.

Sở Ly nói:

- Hà tất phải làm vậy!

- Chết một cây Nguyệt Quang lan để xem bản lĩnh của ngươi cũng đáng!

Cố Lập Đồng nói.

Tô Như lạnh lùng nói:

- Cố Lập Đồng, ngươi thật to gan!

http://tieulun.hopto.org

Cố Lập Đồng cười nói:

- Tô tổng quản, ta chẳng qua chỉ làm chết một cây Nguyệt Quang lan mà thôi. Một ngàn lạng bạc ta nhận phạt!

Sắc mặt Tô Như lạnh như băng tuyết trừng mắt nhìn hắn.

Cố Lập Đồng cười tít mắt nhìn nàng, không hề sợ hãi. Tây Hoa viên không thể thiếu hắn, có đại công tử che chở, Tô tổng quản có lợi hại thế nào đi nữa cũng không làm gì được hắn. Hắn không có gì phải sợ vì thế mới dám mạnh dạn thừa nhận.

Sở Ly nói:

- Cố huynh, thủ đoạn của ngươi thật bỉ ổi!

- Như nhau thôi!

Cố Lập Đồng nói, sau đó mỉm cười đắc ý.

Sở Ly thở dài, quan sát xung quanh:

- Không biết trước đây hoa cỏ của Tây Hoa viên bị bệnh, phải chăng là do ngươi tự làm cho chúng bị bệnh sau đó lại chữa trị hay không… Người khác bó tay chịu thua, ngươi thì có cách vì thế mới có tiếng là thiên tài?

- Ngươi..!

Cố Lập Đồng mặt biến sắc.

Sở Ly thở dài:

- Tâm địa bất chính, đáng tiếc, đáng tiếc!

http://tieulun.hopto.org

Hắn quay đầu nói với Tô Như:

- Tổng quản, chúng ta đi thôi, cây Nguyệt Quang lan này không vấn đề gì!

- Đi thôi!

Tô Như đưa mắt lườm Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình sau đó uyển chuyển bước đi.

Chu Ngọc Đình co rút cổ lại, sắc mặt Cố Lập Đồng rất khó coi nhưng vẫn không né tránh ánh nhìn, thần thái cứng rắn, không hề sợ sệt.

Thấy hai người đã đi khuất, Chu Ngọc Đình nói nhỏ:

- Cố huynh, sao phải làm vậy chứ, đắc tội Tô tổng quản cũng không được ích lợi gì!

- Sợ gì chứ?

Cố Lập Đồng nói:

- Chúng ta có đại công tử, nàng ta chả làm được gì hết!

- Tô tổng quản rất có uy tín trong phủ vệ.

Chu Ngọc Đình lắc đầu nói:

- Nàng ta lên tiếng một cái là chúng ta sẽ xui xẻo.

- Chúng ta sống ở Tây Hoa viên, ai dám tới đây gây sự!

Cố Lập Đồng bĩu môi:

- Hơn nữa, đánh chó phải ngó mặt chủ. Có đại công tử, bọn họ không dám làm bừa, yên tâm đi.

http://tieulun.hopto.org

- Ài…

Chu Ngọc Đình mặt mày ủ dột, cảm giác có chuyện chẳng lành.

…

Bước lên thuyền, Sở Ly vận nội lực, thuyền lao đi như tên bay khỏi dây cung. Tây Hoa viên nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Tô Như vẻ mặt sa sầm, giậm chân thật mạnh:

- Cố… Lập… Đồng!

Sở Ly mặc áo màu xanh, tư thái ung dung:

- Tổng quản, không nên chấp nhặt với hắn, kẻ tiểu nhân như vậy không đáng để so đo!

- Không trừng trị hắn ta sống cũng uổng phí!

Tô Như nói.

Sở Ly nói:

- So đo với hắn chỉ làm mất thân phận, hãy để ta!

- Ngươi…?

Tô Như quay đầu nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Đối phó với hắn không khó, chỉ có điều nể mặt đại công tử nên chưa xuống mạnh tay. Lần này hắn vô lễ với tổng quản như vậy thì không cần nhẫn nhịn nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi định làm thế nào?

Tô Như nhíu mày.

- Phủ vệ không được tàn sát lẫn nhau, nếu ngươi vi phạm luật lệ trong phủ ta cũng không giúp được ngươi!

Sở Ly cười nói:

- Ta đâu có ngốc vậy!

- Vậy ngươi làm gì được hắn?

Tô Như tỏ vẻ cáu giận nói.

Nàng đã nghĩ được rất nhiều cách nhưng tất cả đều vô dụng.

Tới tố cáo với đại công tử, đại công tử chắc chắn sẽ bao che cho Cố Lập Đồng hơn nữa sẽ nổi lòng cảnh giác, nghĩ rằng họ muốn loại bỏ người mình ghét ở Tây Hoa viên đi nên chắc chắn sẽ không tin lời họ nói.

Để người khác tìm Cố Lập Đồng gây chuyện, Cố Lập Đồng cứ ở lỳ trong Tây Hoa viên không chịu ra ngoài. Hắn lại có đại công tử chống lưng, phủ vệ khác cũng không làm gì được hắn!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nào hay, càng nghĩ càng bực bội!

Sở Ly mỉm cười:

- Giao cho ta là được, mấy ngày nữa tổng quản sẽ thấy!

- Ngươi đừng làm bừa đó.

Tô Như dặn dò hắn:

http://tieulun.hopto.org

- Không được vi phạm luật lệ trong phủ.

- Đương nhiên!

Sở Ly gật đầu!

…

Trăng tròn treo trên nền trời chiếu sáng trong trẻo.

Chu Ngọc Đình và Cố Lập Đồng uể oải bước tới Yêu Nguyệt lâu.

Đứng dưới Yêu Nguyệt lâu ngẩng đầu nhìn lên, Yêu Nguyệt lâu cao thẳng lên tầng mây. Tiếng đàn sáo và tiếng cười đùa giòn tan vọng tới, giống như cung điện trên trời, bước vào trong Yêu Nguyệt lâu có thể quên hết mọi buồn phiền của thế tục.

Chu Ngọc Đình và Cố Lập Đồng cách mấy ngày lại tới đây một lần, vô cùng si mê mỹ nữ ở nơi này.

Bọn họ có người đoan trang, có người yêu kiều, có người thơ ngây, có người quyến rũ. Khí chất mỗi người một vẻ và không ai là không xinh đẹp, tất cả đều là báu vật ông trời ban tặng cho đàn ông.

Mặc dù mỗi lần tới đây đều tốn kém không ít tiền nhưng bọn họ đều vô cùng vui vẻ, năm sáu ngày không tới toàn thân sẽ cảm thấy bứt rứt vô vị. Người chưa có phản ứng gì chân đã chủ động dẫn họ tới đây, không tài nào khống chế được.

Hai người đều có cô nương yêu thích, Cố Lập Đồng và Chu Ngọc Đình bước vào Yêu Nguyệt lâu xong liền đường ai nấy đi, tự tìm cô nương yêu thích của mình.

Chu Ngọc Đình khuệnh khoạng bước lên lầu ba, xua tay đuổi cô nương

dẫn đường đi chỗ khác còn hắn thì bước tới trước một gian phòng gõ cửa. Không thấy động tĩnh gì, bên trong tối đen, không thắp đèn.

Chu Ngọc Đình trong lòng khó chịu, lẽ nào Ngọc Kiều ngủ với kẻ khác?

Rõ ràng mình đã bao trọn nàng ta, không cho nàng ta tiếp khách!

- Người đâu, người đâu?

Hắn giận dữ đứng ngoài của quát.

Một thiếu nữ thanh tú nhẹ nhàng bước tới:

- Chu công tử!

- Sao thế này?

Chu Ngọc Đình chỉ vào gian phòng:

- Ngọc Kiều đâu?

- Ngọc Kiều tỉ tỉ xuất các rồi!

Thiếu nữ thanh tú ngạc nhiên nói:

- Chu công tử không biết sao?

- Xuất các?

Vẻ mặt Chu Ngọc Đình biến sắc:

- Xuất các khi nào?

Xuất các tức là hoàn lương, có người chuộc thân rời khỏi Yêu Nguyệt lâu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn vẫn đang tích bạc để chuộc thân cho Ngọc Kiều nhưng giá tiền chuộc thân quá cao, cần mười vạn lạng. Đây là một con số khiến hắn tuyệt vọng, tiền của hắn và Cố Lập Đồng cộng dồn lại cũng không thể sánh kịp.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chuộc Thân

Bây giờ hắn nghe được Ngọc kiều đã bị người khác chuộc mất, tin này giống như sét đánh ngang tai khiến hắn sững sờ.

Một lát sau hắn tỉnh tảo trở lại, tim giống như bị cắt mất một mảng, vội vàng kéo tay áo thiếu nữ thanh tú:

- Ai? Là ai dẫn Ngọc Kiều đi?

- Chu công tử!

Thiếu nữ thanh tú vội vàng giằng ra.

Chu Ngọc Đình lòng nóng như lửa đốt, tay túm chặt hơn, nói lớn:

- Nói mau, là ai?

- Chu công tử, công tử làm ta đau rồi!

Thiếu nữ thanh tú trách cứ.

Nàng không nói, Chu Ngọc Đình vô cùng nóng giận, lắc mạnh người nàng:

- Nói mau! Nói mau!

Thiếu nữ thanh tú không biết phải làm sao, khẽ vùng vằng rồi gỡ tay Chu Ngọc Đình ra, chỉnh đốn lại xiêm y màu hồng phần, bực bội nói:

- Chu công tử, công tử hãy bình tĩnh một chút có được không?

Chu Ngọc Đình sững người, ngạc nhiên nhìn nàng nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ sao võ công của nàng ta không tầm thường, vội vàng nói:

- Nói mau, là ai?

- Ta không biết.

Thiếu nữ thanh tú lắc đầu nói:

- Người ta không nói thân phận của mình, cầm mười vạn lạng chuộc Ngọc Kiều tỉ ra. Ngọc Kiều tỉ cũng đồng ý rồi, lầu chủ cũng không ngăn cản. Buổi chiều Ngọc Kiều tỉ liền đi cùng vị công tử đó.

- Trông hắn như thế nào?

Chu Ngọc Đình vội nói.

- Khí phách bất phàm.

Thiếu nữ thanh tú cười nói:

- Nhìn không tầm thường, vì thế Ngọc Kiều tỉ đồng ý không hề do dự.

- Ngọc Kiều… Ngọc Kiều…

Chu Ngọc Đình lẩm bẩm, trái tim giống như rơi xuống hầm băng, lồng ngực tức nghẹn dường như không thể thở được.

Thiếu nữ thanh tú nói:

- Chu công tử, ngoài Ngọc Kiều tỉ ra còn có các tỉ tỉ khác nữa, đảm bảo công tử hài lòng. Hà tất phải thương nhớ tới Ngọc Kiều tỉ, ta sẽ dẫn công tử

gặp một tỉ tỉ khác!

- Ta chỉ thích Ngọc Kiều thôi!

Chu Ngọc Đình lầm bẩm như người mất hồn.

Thiếu nư thanh tú mỉm cười nói:

- Không ngờ Chu công tử còn là người si tình, Ngọc Kiều tỉ nếu như biết được chắc chắn sẽ rất vui!

- Ngọc Kiều có để lại địa chỉ không?

Chu Ngọc Đình lại đưa tay ra túm.

Thiếu nữ thanh tú nhẹ nhàng né tránh:

- Hình như có để lại nhưng lầu chủ không đưa cho công tử đâu.

Chu Ngọc Đình vội vàng nở nụ cười nịnh nọt:

- Muội muội tốt, giúp ta đi mà!

Thiếu nữ thanh tú mím môi khẽ cười nói:

- Ta giúp công tử thì được lợi lộc gì đây?

Chu Ngọc Đình lấy từ trong ngực ra một trăm lạng bạc đưa cho nàng ta không tiếc nuối:

- Cho muội muội mua kẹo ăn, giúp ta đi, ta sẽ không quên ơn muội muội!

- … Thôi được rồi, nể mặt công tử si tình, ta giúp công tử hỏi thử xem sao.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ thanh tú nhận lấy ngân phiếu cất vào trong tay áo lụa rồi mỉm cười với Chu Ngọc Đình, dịu dàng bước đi:

- Công tử đợi ở đây nhé!

Chu Ngọc Đình vội vàng gật đầu.

Hắn nghĩ tới việc Ngọc Kiều lẳng lặng rời đi mà lòng đau như cắt, có điều hắn không cam tâm. Nhớ tới gương mặt xinh đẹp hút hồn của Ngọc Kiều, tình cảm xót thương lại dâng trào, không biết nàng có đau khổ không!

Ngọc Kiều quá ngây thơ, quá dễ dàng bị lừa. Nhỡ kẻ chuộc thân cho nàng là một gã xấu xa, ngược đãi, nhục mạ nàng, nàng là một cô gái yếu ớt thì biết làm sao đây?

Một lát sau, thiếu nữ thanh tú nhẹ nhàng trở lại, mỉm cười nhét một tờ giấy vào tay hắn:

- Xong rồi!

- Đa tạ muội muội! Đa tạ muội muội!

Chu Ngọc Đình vui mừng ra mặt, vội vàng cầm lấy tờ giấy rồi cẩn thận mở ra xem. Hắn liếc nhìn địa chỉ trong đó liền gật mạnh đầu:

- Tốt, tốt!

Hắn chắp tay:

- Hôm khác sẽ tạ ơn muội muội!

- Công tử đừng đi gây chuyện nhé!

Thiếu nữ thanh tú nói:

- Mặc dù công tử là người của phủ Quốc Công nhưng người ta lấy ra một lúc mười vạn lạng bạc, cũng không phải người bình thường, chưa chắc công tử đã có thể đấu lại được người ta.

- Ta hiểu, ta chỉ muốn nhìn Ngọc Kiều lần cuối.

Chu Ngọc Đình vội vàng gật đầu:

- Chỉ cần nàng ta sống tốt, ta sẽ không làm phiền!

- Ài...

Thiếu nữ thanh tú lắc đầu nhìn hắn bước vội đi. Tình cảm là một thứ rất kì diệu, có thể biến con người thành ra như vậy.

Truy..ện được dịch tr.ự.c tiếp tại iREAD

…

Chu Ngọc Đình bước ra khỏi Yêu Nguyệt lâu để mặc Cố Lập Đồng, đi vội tới địa chỉ viết trên tờ giấy. Người sống ở ngõ Điền Tỉnh không phải người giàu sang cũng là kẻ quyền quý nhưng cũng không thể ngăn cản được quyết tâm của hắn.

Hắn bước qua con phố náo nhiệt, tới ngõ Điền Tỉnh rồi dừng lại trước một khu nhà.

Hắn không hề do dự mà thi triển khinh công bay vào sân trước.

Trong sân đèn đuốc sáng trưng, hắn vừa hạ xuống liền thấy cửa đại sảnh mở ra, bóng dáng yêu kiều xuất hiện trong tầm nhìn. Hắn mở tròn mắt, hơi thở gấp gáp, vội vàng chạy tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Sở Ly đang ngồi trên ghế thái sư cười tít mắt ngắm nhìn

Ngọc Kiều nhảy múa.

Ngọc Kiều là một mỹ nữ dáng người cân đối cao ráo thướt tha, gương mặt xinh đẹp hút hồn, dáng vẻ mềm yếu khiến người khác yêu thương.

Nàng nhẹ nhàng nhảy múa, tư thế uyển chuyển như đã từng được huấn luyện nghiêm khắc.

Sở Ly đột nhiên vỗ tay, cười nói:

- Được rồi, Ngọc Kiều cô nương, Chu huynh tới rồi!

Ngọc Kiều quay đầu lại nhìn, lập tức mừng vui gọi:

- Chu công tử!

Chu Ngọc Đình vội vàng bước tới:

- Ngọc Kiều, sao nàng lại ở đây?

Ngọc Kiều lao vào ngực hắn, ngẩng đầu hỏi:

- Không phải công tử thay thiếp chuộc thân sao?

- Ta…?

Chu Ngọc Đình sững người nhìn Sở Ly.

Sở Ly mặc áo dài xanh, lặng lẽ ngồi trên ghế thái sư, cười tít mắt nhìn họ.

- Gã họ Sở kia, ngươi giở trò quái quỷ gì thế?

Chu Ngọc Đình bực bội nói.

Trong lòng hắn đang kìm nén lửa giận, lúc nào cũng có thể phát tác. Gã

này dám để Ngọc Kiều nhảy múa cho hắn xem, thật đáng hận!

Sở Ly cười nói:

- Ngọc Kiều cô nương, hãy để hai chúng ta nói chuyện riêng một lát.

- Vâng.

Ngọc Kiều khẽ đáp lời, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Chu Ngọc Đình há miệng nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly giơ tay chỉ vào ghế thái sư ở bên cạnh, cười nói:

- Chu huynh, ngồi xuống nói chuyện… Hà tất phải giận dữ vậy chứ, ta còn tưởng rằng Chu huynh sẽ cảm kích ta cơ đấy?

- Cảm kích?

Chu Ngọc Đình cười lạnh:

- Hừm!

Sở Ly nói:

- Thay ngươi chuộc thân cho Ngọc Kiều cô nương, Chu huynh lẽ nào không nói một tiếng cám ơn?

- Ngọc Kiều là của ta.

Chu Ngọc Đình quát lên.

- Đương nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười nói:

- Mười vạn lạng bạc này coi như ta cho Chu huynh vay, Chu huynh có thể từ từ trả.

Sắc mặt Chu Ngọc Đình có phần dịu lại, nhíu mày nói:

- Thật chứ?

Sở Ly cười nói:

- Có bao giờ ta nói lời mà không giữ lời không?

Chu Ngọc Đình cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Nịnh nọt vô duyên vô cớ, ngươi muốn làm gì?

- Thực ra cũng không có gì.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Việc này đối với Chu huynh mà nói chỉ là chuyện vặt, tiện tay làm là xong.

- Nói đi, ngươi muốn ta làm gì?

Chu Ngọc Đình nói.

Hắn biết Sở Ly đang uy hiếp và dụ dỗ mình, nếu hắn không đồng ý Sở Ly sẽ cướp mất Ngọc Kiều.

- Ta muốn ngươi nói sự thật trước mặt đại công tử.

Sở Ly nhấp một ngụm trà:

http://tieulun.hopto.org

- Nói việc Cố huynh đã làm.

- Không được!

Chu Ngọc Đình quả quyết nói.

Sở Ly thở dài:

- Xem ra Chu huynh coi trọng Cố huynh hơn, đàn bà như quần áo, huynh đệ như chân tay!

- Ta sẽ không làm kẻ tiểu nhân thất tín bội nghĩa.

Chu Ngọc Đình lắc đầu nói.

Sở Ly bật cười:

- Chu huynh, ngươi thật ngây thơ!

- Ai ngây thơ chứ!

Chu Ngọc Đình bực bội nói:

- Ngươi nói gì đi nữa ta cũng không đồng ý!

- Chu huynh trọng tình trọng nghĩa như vậy ta rất khâm phục.

Sở Ly nghiêm túc nói.

Chu Ngọc Đình hừ một tiếng.

Sở Ly nói:

- Tuy nhiên, nghĩa khí cũng phải coi với người nào. Ngươi nói nghĩa khí với một con sói lẽ nào không phải quá ngây thơ sao?

http://tieulun.hopto.org

Chu Ngọc Đình há miệng, Sở Ly xua tay ngắt lời hắn:

- Nói thế này đi, nếu như hôm nay Cố huynh đứng ở đây, hắn có đồng ý hay không?

Chu Ngọc Đình lặng yên.

Hắn biết Cố Lập Đồng là kẻ ích kỉ, sẽ đồng ý không hề do dự.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Trục Xuất

Sở Ly đặt chén trà xuống, nói:

- Ngươi nói nghĩa khí với Cố Lập Đồng nhưng Cố Lập Đồng lại coi ngươi là tên ngốc. Chu huynh ngươi không phải không hiểu chứ?

- Bất luận thế nào đi nữa ta cũng không thể thất tín bội nghĩa được.

Chu Ngọc Đình nói.

- Việc này sao lại gọi là thất tín bội nghĩa chứ? Nghĩ mà xem, Cố Lập Đồng cứ như thế này Tây Hoa viên có thể tốt lên được không? Sớm muộn cũng xảy ra chuyện!… Nguyệt Quang lan đang đẹp là vậy, hắn lại cố tình làm cho chết đi, còn có việc gì hắn không dám làm nữa? Trên đời đâu có bức tường nào không lọt gió. Nếu như sau này xảy ra chuyện, đại công tử nổi giận, ngươi sẽ phải làm sao?

Chu Ngọc Đình mặt biến sắc.

Đại công tử nổi giận tuyệt đối sẽ giận lây cả hắn.

Sở Ly nói:

- Cố Lập Đồng làm như vậy, hắn có từng suy nghĩ tới ngươi? Hắn thấy rằng thế giới này phải quay quanh hắn. Ngươi đối xử tốt với hắn là lẽ đương nhiên, hắn không hắn đã đối xử tốt với ngươi, không cần nghĩ cho ngươi, những lời này không phải là ta nói linh tinh chứ?

Chu Ngọc Đình lặng yên không nói gì.

Từng câu nói của Sở Ly đều không sai, Cố Lập Đồng đúng là không nghĩ gì tới mình, việc gì cũng lấy hắn làm chuẩn, mình thì chỉ là kẻ làm nền cho hắn.

Sở Ly tiếp tục nói:

- Nếu như bình thường ngươi có thể giúp hắn che giấu, nói không chừng có thể giấu được một thời gian. Nhưng hiện giờ tình hình đã khác, ta buộc ngươi phải lựa chọn hoặc là ngươi có thể lựa chọn yêu bản thân mình, cô nương tốt mà bản thân mình yêu mến hoặc là ngươi chết cùng với Cố Lập Đồng, là một người bình thường ngươi chắc sẽ biết chọn thế nào!

- Nhưng…

Chu Ngọc Đình nhíu mày.

Sở Ly xua tay:

- Hơn nữa, việc ngươi làm có phải là chính nghĩa không? Hành vi này của Cố Lập Đồng có nên ngăn cản lại không? Thân là thành viên của Tây Hoa viên, thuộc hạ của đại công tử, ngươi nên trung thành với đại công tử hay với Cố Lập Đồng? Lẽ nào Cố Lập Đồng quan trọng hơn đại công tử?

Sở Ly lại uống một ngụm trà:

- Người giấu chuyện chính là bất trung với đại công tử.

Hắn lại xua tay ngăn cản Chu Ngọc Đình lên tiếng, tiếp tục nói:

- Bất trung với đại công tử, bất nghĩa với cô nương mà mình yêu thương vậy mà lại đi nói trung nghĩa với một kẻ tiểu nhân bỉ ổi? Ngươi không thấy mình rất nực cười sao?

http://tieulun.hopto.org

Chu Ngọc Đình lặng yên không nói gì.

Sở Ly nói:

- Nếu như Chu huynh trượng nghĩa nói ra sự thật, làm một nam tử hán đại trượng phu, không chỉ Ngọc Kiều cô nương mà căn nhà này cũng sẽ thuộc về Chu huynh, đây cũng coi như là chút tâm ý của ta!

- Hừm, tâm ý của ngươi đắt quá!

Chu Ngọc Đình nói.

Sở Ly mỉm cười:

- Nói trước là căn nhà này ta tặng cho Chu huynh, còn tiền chuộc thân ngươi vẫn phải trả, chia thành mười năm, mỗi năm một vạn lạng không nhiều chứ?

- Hai mươi năm.

Chu Ngọc Đình nói.

Hiện giờ hắn ta chỉ là bát phẩm, lại không phải là hộ vệ, chỉ có thể lấy từ nhà nhưng một năm lấy một vạn lạng thì quá nhiều.

- Được rồi, hai mươi năm.

Sở Ly nói.

Hắn đứng dậy đặt chén trà xuống, lấy một tờ giấy ghi nợ trong ngực ra, đưa cho Chu Ngọc Đình:

- Điểm chỉ đi.

http://tieulun.hopto.org

Chu Ngọc Đình cầm lấy đọc qua, cắn rách ngón cái bên trái ịn dấu tay đỏ xuống, nói:

- Ngươi còn không yên tâm về ta!

- Nếu như Chu huynh làm việc gì đó không nên làm, ta sẽ cầm tờ giấy ghi nợ này đi tìm Chu cung phụng, Chu cung phụng sẽ không quỵt nợ đâu.

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, ta không làm phiền nữa, đêm xuân đáng giá ngàn vàng!

Hắn xua tay với Chu Ngọc Đình sau đó bay đi.

Chu Ngọc Đình đứng tại chỗ ngẩn ngơ.

- Công tử?

Ngọc Kiều dịu dàng bước tới giống như một nhành liễu yếu ớt đung đưa trong gió.

Mọi băn khoăn của Chu Ngọc Đình lập tức tan biến, hắn đưa tay ôm Ngọc Kiều vào lòng. Niềm vui có lại được sau khi mất đi bao trùm khắp tâm trí, hắn vội vàng ôm nàng chui vào phòng ngủ.

…

Sở Ly về lại tiểu viện ở Ngọc Kỳ đảo, lúc này đã là nửa đêm.

Hắn đẩy cửa, trong sân vọng tới tiếng quát:

- Ai?

- Ta!

Sở Ly bước vào trong sân.

Vừa bước vào sân, không khí lập tức thay đổi, trở nên trong lành hơn vài phần, hắn cảm thấy giống như mọi lỗ chân lông đều giãn ra vô cùng dễ chịu.

Tuyết Lăng mặc áo trắng đang luyện Thái Âm Bát Thức. Vừa nhìn thấy hắn, nàng ngạc nhiên nói:

- Công tử?

Sở Ly cười nói:

- Ta về ngươi không vui sao?

Tuyết Lăng mặt lạnh, nói:

- Ta có gì vui vẻ đâu, lại phải vất vả hầu hạ công tử!

Sở Ly lắc đầu cười rồi bước tới cạnh cây Thiên Linh, quan sát kĩ lưỡng một lượt rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Huyền Ly thảo đã mọc rất cao hơn hắn Huyền Ly thảo thông thường, vừa to vừa mập mạp, Huyền Ly thảo như thế này công hiệu sẽ tốt hơn hắn.

- Công tử, Đàm Mộng Hha đã nở hai lần, tổng quản đã hái hoa rồi.

- Ừm.

Sở Ly gật đầu, hắn đã sai người gửi thư để Tô Như có thể kịp thời tới hái Đàm Mộng hoa. Còn Tử Minh hoa và các loại hoa khác đều không cần phải gấp, mọc càng lâu càng tốt.

- Tổng quản nói công tử đi chăm sóc người đẹp rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tuyết Lăng bưng chén trà bạch ngọc lên.

Sở Ly đón lấy nhấp một ngụm:

- Một lời khó nói hết, sau này sẽ nói, ngươi luyện công đi.

- Công tử có ăn khuya không?

- Không cần.

- Ta cứ làm một ít vậy.

Tuyết Lăng nói, sau đó nhẹ nhàng chạy vào bếp.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười.

Cây Thiên Linh đã lớn thêm một đoạn, có bốn cây hỗ trợ quả nhiên phát triển rất nhanh, hiện đang là thời kì phát triển nhanh của nó. Chắc thêm một năm nữa tốc độ trưởng thành sẽ chậm lại, chậm như rùa, lớn nên từng tí một theo năm tháng, tuổi thọ của nó đạt tới hàng ngàn năm.

Sở Ly ngồi lại trong tiểu đình, thư thái hít thở, vẫn là ở nhà thì thoải mái hơn.

Lần này hắn rời phủ một tháng, khi về lại tiểu viện cảm thấy vừa thân thiết vừa dễ chịu, cảm giác đây chính là nhà mình vô cùng tự do thoải mái.

Đợi Tuyết Lăng mang bữa khuya lên, Sở Ly kêu nàng luyện một lượt Thái Âm Bát Thức để hắn xem tiến bộ ra sao.

Tuyết Lăng luyện một lượt, Sở Ly chỉ bảo đôi ba câu.

Tuyết Lăng tự mày mò cải tiến, trải nghiệm ý mà Sở Ly nói, cảm giác nhận được không ít ích lợi, quả nhiên vẫn cần hắn chỉ điểm.

Ngày hôm sau, Sở Ly uể oải trở dậy. Hắn ngồi một ngày trong tiểu đình, dùng khí của cây Thiên Linh để tôi luyện cơ thể, tiếp tục tu luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công. Huyền Ly thảo đã trưởng thành, có thể bắt đầu tắm thuốc rồi.

Chập tối, ánh chiều tà chiếu sáng chênh chếch trên khắp tiểu viện.

Tô Như mặc áo vàng đào dịu dàng đẩy cửa bước tới, không đợi Sở Ly bước ra nàng đã vào trong tiểu đình ngồi đối diện với hắn, nàng mở tròn mắt:

- Sở Ly, ngươi đã làm những gì thế?

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản, chuyện gì vậy?

- Cố Lập Đồng bị đánh gãy tay, trục xuất khỏi phủ Quốc Công!

Tô Như kinh ngạc nói:

- Đại công tử nổi giận, nguyên nhân không ai biết, ta đoán là do ngươi làm!

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Đáng tiếc!

- Đáng tiếc gì chứ, giả vờ giả vịt!

Tô Như trừng mắt nhìn hắn, bực bội nói:

- Kiểu như hắn nên sớm trục xuất khỏi phủ mới đúng!

Sở Ly nói:

- Hắn vẫn rất có tài!

Cố Lập Đồng tâm địa bất chính nhưng có tài trồng và chăm sóc hoa cỏ, nếu như mình không có Khô Vinh kinh đúng là không thể hơn được hắn.

- Mau nói xem nào, ngươi làm thế nào vậy?

Tô Như vội hối thúc.

Sở Ly cũng không giấu giếm, kể lại một lượt chyện xảy ra, cười nói:

- Dùng độc trị độc, dùng cách đường hoàng đối phó với hắn rất khó.

- Ngươi thật độc địa!

Đôi mắt trong veo của Tô Như kinh ngạc quan sát hắn:

- Đầu óc toàn những ý tưởng quái quỷ!

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

Tô Như nói:

- Mười vạn lạng?

Sở Ly lấy giấy ghi nợ ra:

- Thực ra cũng không định bắt hắn trả nhưng không nắm được điểm yếu của hắn, Chu Ngọc Đình sẽ không cam tâm bị khống chế.

Tô Như liếc nhìn hắn, nói:

- Ta không có mười vạn lạng cho ngươi!

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản nghĩ đi đâu vậy, sao có thể để tổng quản chi tiền được!

Tô Như liếc nhìn hắn:

- Ta còn không biết ngươi sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Mưu Kế

Sở Ly uống một ngụm trà rồi cười nói:

- Tiểu thư định sắp xếp Cố Lập Đồng ra sao?

- Tiểu thư mặc kệ hắn.

Tô Như bĩu đôi môi hồng, nói:

- Hắn bị trục xuất khỏi phủ, tiểu thư thấy đại công tử không làm sai. Nếu không phải có đại công tử, tiểu thư sớm đã xử lý hắn rồi.

- Dù sao hắn cũng là một nhân tài.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào cứ để hắn đi?

- Vậy phải làm thế nào?

Tô Như nghiêng đầu nhìn hắn:

- Sở Ly, lẽ nào ngươi muốn đuổi cùng giết tận?

Sở Ly bật cười lắc đầu.

- Tàn nhẫn quá!

Tô Như không tin hắn, nàng bất mãn trừng mắt nhìn hắn:

- Đã đủ thê thảm rồi, đời hắn coi như đã bị hủy hoại. Từ này về sau sẽ không xuất hiện trước mắt chúng ta nữa, có khác gì chết đâu.

Sở Ly nhìn nàng ta:

- Tổng quản thấy Cố Lập Đồng bị trục xuất khỏi phủ, hắn sẽ làm gì?

Tô Như bật cười:

- Hắn có thể làm gì chứ?

Sở Ly nói:

- Đừng quên hắn là thị vệ Tây Hoa viên, biết không ít việc của phủ Quốc Công, phủ Nhân Quốc Công sẽ bỏ qua một nhân tài như vậy sao? Nếu hắn nương nhờ vào phủ Nhân Quốc Công, phủ Nhân Quốc Công có thu nhận hắn không?

Nụ cười của Tô Như ngừng bặt.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Cố Lập Đồng rất hiểu các thành viên trong phủ, cùng với tính cách của từng người một. Nếu phủ Nhân Quốc Công có được hắn, biết được nhược điểm của từng người, sau đó lợi dụng điểm này sẽ giống như ta đối phó với Chu Ngọc Đình vậy, ai có thể chống đỡ được sao?

Tô Như nhíu mày trầm ngâm.

Tuyết Lăng đứng sau lưng hắn chuẩn bị tiếp tục đơm trà bất cứ lúc nào, nghe hắn nói vậy cũng không khỏi nhíu mày, lẽ nào thực sự phải diệt khẩu? Những lời công tử nói phải chăng đều là nhằm mục đích diệt cỏ diệt tận gốc!

Tô Như ngẩng đầu, thở dài:

- Xem ra vẫn phải tìm hắn về!

- Đúng, có thể lấy công chuộc tội.

Sở Ly gật đầu nói:

- Đừng phủ định toàn bộ.

Hắn thầm than thở, đối mặt với nhân vật như tam tiểu thư việc gì cũng cần thử thách. Nếu mình chỉ băn khoăn về ân oán cá nhân, tầm mắt và lòng dạ sẽ bị đánh giá thấp, rất khó được trọng dụng.

Cố Lập Đồng đi tới bước đường như hiện này đã hoàn toàn mất đi tương lai, cả đời chỉ có thể chật vật ở tầng lớp dưới cùng.

Hắn cũng đã hết giận, không cần phải giậu đổ bìm leo, ngược lại đây là cơ hội để mình thể hiện tấm lòng khoan dung.

- Ài…

Tô Như nhíu mày lắc đầu nói:

- Cơn giận của đại công tử không dễ dàng xoa dịu đâu, cần tiểu thư đi khuyên nhủ.

Sở Ly nói:

- Dù thế nào đi nữa, Cổ Lập Đồng vẫn rất có tài… việc này tốt nhất nên làm ngay tránh đêm dài lắm mộng, nói không chừng phủ Nhân Quốc Công hiện giờ đã bắt đầu hành động rồi!

- Ta lập tức sai người đi!

Tô Như đứng bật dậy.

http://tieulun.hopto.org

Áo vàng đào tung bay, nàng thi triển khinh công, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tiểu viện.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử, Cố Lập Đồng thực sự sẽ nương nhờ vào phủ Nhân Quốc Công sao?… Hắn không sợ phủ ta thích sát sao?

- Ngươi thấy sao chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- Hiện giờ hắn lâm vào cảnh đường cùng, đâu có thể quan tâm nhiều tới thế được.

Tuyết Lăng nhíu mày, chỉ biết gật đầu.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vì thế không thể xem thường bất cứ ai, ai cũng có giá trị của mình.

Tuyết Lăng khẽ gật đầu.

Sở Ly nói:

- Được rồi, hôm nay ta bắt đầu tắm thuốc. Ngươi chuẩn bị một chiếc thùng gỗ chuyên dụng đi cao hơn thùng tắm một chút, hẹp một chút, để ta đứng ở bên trong, cố gắng không lãng phí nước thuốc.

- Vâng, ta sẽ chuẩn bị, khi nào công tử bắt đầu?

- Tối.

- Được!

http://tieulun.hopto.org

Nàng quay người đi ra khỏi tiểu viện để tìm người làm thùng gỗ.

Sở Ly không biết đơn thuốc kia có hiệu quả không, Kim Cang Độ Ách Thần Công vẫn giậm chân tại chỗ thực sự khiến hắn vừa sốt ruột, vừa không biết phải làm sao.

Tới buổi tối, Sở Ly chuẩn bị tắm thuốc, Tô Như nhẹ nhàng đi tới.

Nàng vẫn mặc áo vàng đào, gương mặt xinh đẹp sa sầm đẩy cửa bước vào tiểu đình.

Sở Ly đang ngồi xổm nhìn cây Thiên Linh. Nó lớn rất nhanh, chỉ trong một ngày đã lớn được khoảng một tấc, vượt ngoài sức tưởng tượng.

Khô Vinh kinh thực sự thần kì, có thể thúc đẩy sinh trưởng.

Nhìn thấy Tô Như không nói lời nào bước vào tiểu đình, Tuyết Lăng rất biết quan sát, nàng dè dặt bưng trà lên sau đó lui xuống.

Sở Ly mỉm cười ngồi đối diện với Tô Như, nhận lấy chén trà bạch ngọc mà Tuyết Lăng đưa cho rồi nhấp khẽ một ngụm:

- Tổng quản, ai làm tổng quản không vui vậy, có cần ta ra tay không?

- Không cần tới ngươi!

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Có rắc rối rồi.

- Lẽ nào là Cố Lập Đồng…?

- Ừ, Cố Lập Đồng mất tích rồi!... Ta đã phái người đi tìm cả ngày trời mà không thấy, chắc có người dẫn hắn đi rồi!

- Phủ Nhân Quốc Công?

Sở Ly nhíu mày.

Hắn không ngờ mình đã đoán đúng, phủ Nhân Quốc Công ra tay thật nhanh.

- Cũng chưa rõ.

Tô Như lắc đầu, thở dài:

- Ra tay chậm một bước!... Giờ thì phiền phức rồi!

- Trong phủ có cao thủ truy tìm dấu vết mà nhỉ?

Sở Ly nhíu mày nói:

- Phải nhanh chóng tìm cho ra hắn, bất luận là phủ Nhân Quốc Công hay thế lực nào khác, chắc chắn có ý đồ xấu với phủ ta.

- Ta đã phái cao thủ truy tìm dấu vết đi rồi.

Tô Như mím chặt môi nói:

- Nếu như đúng là phủ Nhân Quốc Công vậy thì rắc rối rồi!

Sở Ly nói:

- Nếu như đúng là phủ Nhân Quốc Công vậy thì phải điều tra kĩ càng, tại sao họ biết tin nhanh như vậy, tin tức truyền đi ra sao… Chắc có nội ứng.

- Nội ứng…

Tô Như thở dài, gật đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Cái này là chắc chắn.

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta cũng có nội ứng trong phủ Nhân Quốc Công chứ?

Tô Như liếc mắt nhìn hắn:

- Ngươi hỏi cái này làm gì?

Sở Ly mỉm cười ra chiều đã rõ.

Rõ ràng là có nội ứng, các phủ Quốc Công đều rất hiểu nhau, không ai giấu được ai. Vậy thì mình cũng nguy hiểm, không chỉ phải cẩn thận với Đại Lôi Âm tự, còn phải cẩn thận với phủ Nhân Quốc Công, mình từng giết cao thủ của phủ Nhân Quốc Công.

Tô Như nhìn hắn chớp mắt, đôi mắt trong veo như nước.

Sở Ly bị nàng ta nhìn sởn da gà, vội xua tay:

- Việc đã tới nước này, ta cũng không có cách nào hay cả.

Tô Như cười rạng rỡ:

- Sở Ly, ngươi nhiều ý tưởng quỷ quái, nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Sở Ly đứng dậy đi lại vài bước, trầm ngâm không nói gì.

Tô Như thấy vậy lập tức tràn đầy hi vọng, nàng cười rạng rỡ rồi nói:

- Nói mau đi!

Sở Ly dừng bước:

- Có rủi ro.

- Bớt rườm rà đi, mau nói xem!

Tô Như lườm hắn.

Sở Ly hắng giọng, nói:

- Nội ứng trong phủ chúng ta, tổng quản biết rõ chứ?

Tô Như gật đầu:

- Ừ, không tìm ra toàn bộ, có thể tìm được vài tên.

- Vậy thì hãy nghĩ cách để nội ứng nghe ngóng được một bí mật.

- Bí mật?

- Bí mật về Cố Lập Đồng, nói rằng đây là khổ nhục kế.

Đôi mắt Tô Như vụt sáng, mỉm cười:

- Đầu óc ngươi toàn mưu mô!

Sở Ly nói:

- Kế này không chắc đã có tác dụng nhưng có còn hơn không rồi lại sai nội ứng của chúng ta nói bóng gió với Cố Lập Đồng, nói rằng phủ Nhân Quốc Công thực ra rất hận kẻ phản đồ, một khi hết giá trị lợi dụng, kết cục sẽ rất thê thảm khiến Cố Lập Đồng không dám nói quá nhiều.

- Ừ, kết hợp cả hai.

Tô Như gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Thực ra vẫn còn một chiêu.

- Mau nói xem sao!

Tô Như đẩy vai hắn.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản có từng nghĩ tới việc để Cố Lập Đồng lấy công chuộc tội không?

- Lúc trước ngươi đã nói rồi mà!

Tô Như nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Không phải cùng một việc.

- Vậy mau nói đi!

Tô Như trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Cứ nói lấp lửng hãy xem ta trị ngươi thế nào!

Sở Ly vội vàng giơ tay giả bộ đầu hàng, cười nói:

- Thực ra có thể để Cố Lập Đồng làm nội ứng.

- Nội ứng?

Tô Như sững sờ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu nói:

- Hư hư thực thực, nghe nói quận chúa của phủ Nhân Quốc Công là một nhân vật lợi hại, chưa chắc đã tin vào kế sách trước của chúng ta, ngược lại sẽ càng tin tưởng Cố Lập Đồng.

- Lục Ngọc Dung đúng là rất lợi hại.

Tô Như mím chặt đôi môi hồng đào, lắc đầu nói:

- Rất ít người có thể khiến tiểu thư bị thua thiệt!

Sở Ly nói:

- Để Cố Lập Đồng trở thành nội ứng, Lục Ngọc Dung tin tưởng hắn thì còn gì bằng. Lục Ngọc Dung bán tín bán nghi, chúng ta cũng không có tổn thất gì.

Tô Như nhìn hắn chằm chặp.

Sở Ly mỉm cười:

- Thấy ta quá nhẫn tâm?

- Ngươi biến Cố Lập Đồng thành một con cờ.

Tô Như lắc đầu nói:

- Không coi mạng người ra gì!

Không quan tâm tình cảm chỉ để ý lợi ích, coi người khác là quân cờ để kiểm soát. Đây là căn bệnh của người cầm quyền, tiểu thư thực ra cũng như vậy nhưng tiểu thư sinh ra đã là quận chúa cao quý, từ nhỏ tiếp nhận sự giáo dục như thế.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Nếu là người khác ta sẽ cướp người về nhưng là hắn thì…

Hắn hừ một tiếng:

- Ta không giết luôn hắn đã là rất nhân từ rồi!

Tô Như nghiêng đầu quan sát hắn:

- Ngươi thông minh như vậy sao không sớm xử lý hắn?

Nàng thấy rằng với sự thông minh của Sở Ly, muốn xử lý Cố Lập Đồng chẳng qua chỉ là việc vặt, hà tất phải đợi tới bây giờ.

- Ta vốn dĩ lương thiện, muốn thân thiện với người khác.

Sở Ly cười nói.

Tô Như trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Được rồi, nói thực lòng là không coi hắn ra gì, hắn chỉ là kẻ khôn vặt mà thôi.

Thực ra là hắn có chỗ dựa, nhìn một cái là biết rõ âm mưu của đối phương tương kế tựu kế, muốn xử lý Cố Lập Đồng rất đơn giản, ra tay lúc nào cũng được.

Mưu kế chẳng qua chỉ là thuận miệng nói vài câu, không muốn gây chuyện tránh làm đại công tử nổi giận. Đại công tử cai quản phủ Quốc Công, đắc tội hắn sẽ không có ích lợi gì.

http://tieulun.hopto.org

Những suy nghĩ này chỉ vụt lóe qua, Sở Ly tiếp tục nói:

- Hơn nữa ta cũng không khó tính tới vậy, lại không phải người khó gần, không quá đáng thì cũng chẳng buồn quan tâm, nhưng hắn đắc tội tổng quản thì không thể để mặc được!

Tô Như mỉm cười, trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi đấy…!

Nghe Sở Ly nói vậy, mặc dù nàng biết là nịnh bợ nhưng nàng vẫn rất vui.

Nói cho cùng, Sở Ly nói là làm, không phải chỉ khua môi múa mép. Trước đây Cố Lập Đồng khiêu khích hắn đều mặc kệ, lần này là muốn giúp mình xả giận.

- Được rồi, ta đi bẩm báo với tiểu thư.

Tô Như nhẹ nhàng đứng dậy:

- Nếu tiểu thư chấp nhận, ngươi sẽ lại lập công.

Sở Ly xua tay cười nói:

- Việc này đâu tính là công lao gì.

- Giả tạo!

Tô Như trừng mắt nhìn hắn sau đó nhẹ nhàng bước đi.

Sở Ly bắt đầu chuẩn bị tắm thuốc, chuẩn bị đầy đủ được liệu bắt đầu đun, hắn cần thử hiệu quả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bạch Hổ

Phòng phía tây trong tiểu viện, khói trắng bốc lên mang theo mùi thuốc đậm đặc.

Bình thường Sở Ly và Lăng Tuyết đều tắm ở đây.

Chiếc thùng gỗ cao bằng một người đặt dựng đứng ở trong phòng, dưới thùng gỗ là bếp xây bằng đá. Tuyết Lăng mặc áo trắng ngồi trước bếp, thỉnh thoảng lại cho thêm củi, lưng và mông cong thành đường cong hoàn mĩ.

Củi cháy bùng bùng, thi thoảng lại nổ lách tách. Trên thùng bốc khói trắng nghi ngút, mùi thuốc ngập tràn khắp căn phòng.

Chiếc thùng gỗ này được làm rất công phu, đáy thùng có lót một tấm thép, giữa tấm thép và đáy thùng có nước dày một thước, lợi dụng nước nóng để tăng nhiệt cho thùng gỗ bảo đảm duy trì nhiệt độ thuốc nước ở trong thùng không quá nóng mà cũng không quá lạnh.

- Két…

Sở Ly đẩy cửa bước vào.

Hắn khịt mũi, hài lòng gật đầu:

- Xem ra đun được rồi, bắt đầu thôi!

Tuyết Lăng đứng dậy bước ra ngoài.

Sở Ly cười nói:

- Đi đâu vậy?

- Ta đi ra ngoài trước.

Tuyết Lăng đỏ mặt nói:

- Công tử phải cởi đồ.

Sở Ly nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng thấy rất thú vị. Nàng không giữ được thái độ lạnh lùng, cao ngạo nữa, thật dễ xấu hổ.

Tuyết Lăng vội quay đầu đi ra ngoài, không dám nhìn Sở Ly.

Sở Ly lắc đầu, hắn tới từ thế giới hiện đại để lộ thân thể không có gì đáng ngại nhưng phong tục của thế giới này vẫn còn khá bảo thủ, để lộ vai đã là rất táo tợn rồi.

Sở Ly cởi đồ nhảy vào trong thùng gỗ rồi há miệng, cảm giác vừa nóng vừa tê. Nước thuốc nóng hừng hực hòa thành hàng loạt cây kim không ngừng đâm vào da thịt, mỗi lúc một lợi hại.

Việc này lợi hại hơn dùng gậy đánh, cảm giác được ở mọi vị trí.

Hắn vận tâm pháp Kim Cang Độ Ách Thần Công, vận Đại Viên Kính Trí, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của da và cơ bắp. Dưới sự hợp lực của thuốc nước tâm pháp, chúng càng lúc càng chặt chẽ, càng lúc càng đàn hồi.

Thời gian từ từ trôi đi, nước thuốc trong thùng vẫn rất nóng, lửa đưới bếp đã cháy hết. Nước thuốc vẫn bảo đảm nhiệt độ, giảm nhiệt rất chậm.

Sở Ly trán ướt đẫm mồ hôi, tạp chất thoát ra thông qua lỗ chân lông.

http://tieulun.hopto.org

Không biết đã qua bao lâu, Sở Ly mở mắt:

- Tuyết Lăng, vào đi.

Tuyết Lăng đáp một tiếng ở bên ngoài cửa:

- Tắm xong rồi chứ?

- Ừm, vào đi.

Tuyết Lăng đẩy cửa rồi cúi đầu bước vào, xách một thùng gỗ ở bên cạnh tới bên nồi. Trong nồi đã đun sẵn nước nóng, nàng múc nước nóng vào xô gỗ, sau đó thêm một thùng nước lạnh vào để điều chỉnh nhiệt độ. Một lát sau nàng lại đi ra, từ đầu chí cuối mặt nàng đỏ bừng.

Sở Ly xoay người nhảy vào thùng nước mát, tắm rửa sạch lại người. Sau khi lau khô hắn liền mặc bộ đồ màu xanh bước ra khỏi phòng, đi tới tiểu đình.

Tuyết Lăng đã pha trà bưng lên.

Sở Ly vân vê chén trà bạch ngọc, nhấp khẽ một ngụm, trầm ngâm suy nghĩ.

Hiệu quả của tắm thuốc không tệ nhưng hắn phát hiện ra rằng vẫn còn xa mới đạt tới kì vọng của hắn, tác dụng có giới hạn đối với Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Kim Cang Độ Ách Thần Công tổng cộng có chín tầng: da, thịt, gân, mạch, tủy, tinh, khí, thần. Ba tầng sau cùng vô cùng huyền bí dường như chưa ai có thể luyện thành, nghe nói luyện thành sẽ thành phật, thân xác bất hủ, kim cang bất hoại.

Hắn có tu vi phật pháp thâm hậu, nhập môn rất nhanh, luyện xong tầng

một, da vô cùng dẻo dai, có thể chống cự được các loại đao thương thông thường. Tầng hai vẫn chưa có tiến triển gì, cho dù hắn làm thế nào đi nữa cũng không thể khiến cơ bắp đạt tới kì vọng.

Dùng gậy đánh có hiệu quả nhưng tới mức độ nhất định cũng hết tác dụng, tắm thuốc cũng có một số hiệu quả nhưng dựa vào nó thì không thể luyện xong tầng thứ hai được.

Hắn lắc đầu thở dài, xem ra phải dùng cách của Đại Lôi Âm Tự là thông qua thuật luyện thể. Đáng tiếc trong Diễn Võ điện không có thuật luyện thể đỉnh cao, cho dù có hiệu quả e rằng hiệu quả cũng không thực sự tốt. Hơn nữa di chứng của luyện thể không nhỏ, có thể không cần luyện thì không nên luyện.

Tuyết Lăng đứng cạnh hắn, hỏi nhỏ:

- Tắm thuốc có tác dụng không?

Sở Ly gật đầu:

- Lần sau không dùng tắm thuốc nữa, làm thành cao bôi lên người thử xem sao.

Hắn đoán rằng nếu làm thành cao, dược lực sẽ được cô đặc lại, hiệu quả sẽ tăng thêm vài phần. Cách này có thể thử.

Tuyết Lăng đồng tình.

Khi hai người đang trò chuyện, Tô Như đẩy cửa bước vào, áo vàng đào tung bay trong gió mang theo hương thơm thoang thoảng, ngồi xuống đối diện với hắn.

- Ngươi đang tìm công pháp luyện thể sao?

Nàng lấy ra một cuốn sách mỏng màu ngả vàng trong ống tay áo đưa cho Sở Ly:

- Đây là thứ tìm được trong kho bí mật của tiểu thư, ngươi xem thử đi.

Sở Ly mỉm cười đón lấy, bên trên viết năm chữ lớn "Bạch Hổ Luyện Dương Đồ", móc vàng nét bạc, rất có khí thế.

- Bạch Hổ Luyện Dương Đồ…

Sở Ly từ từ lật ra, mặt biến sắc.

Tổng công có sáu bức vẽ, mỗi bức vẽ đều là một con bạch hổ. Mỗi con một tư thế, nằm trên mặt đất, bay trên trời, uể oải bước đi, định vồ mồi, lăn lộn, chạy như bay.

Bức vẽ nào cũng sống động như thật giống như có một con hổ đang ở trước mặt, khí thế mạnh mẽ. Nếu không phải tinh thần hắn vững vàng thì vừa lật bức vẽ đầu tiên có lẽ đã vứt ngay cuốn sách đi.

Tuyết Lăng đứng sau lưng hắn hiếu kì đưa mắt liếc nhìn, sắc mặt lập tức tái nhợt, sợ hãi run rẩy. Đây chính là sự run sợ theo bản năng, ăn sâu vào máu thịt.

Hắn xem xong sáu bức vẽ liền ngẩng đầu nhìn Tô Như.

Tô Như vỗ tay cười nói:

- Quả nhiên lợi hại, không sợ hãi!

Sở Ly lật lại một lượt, nhắm mắt hình dung trong đầu. Hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh yếu ớt từ sáu bức vẽ sống động như thật này, thế là thử tưởng tượng.

- Grừ…

Một tiếng hổ gầm vang lên trong đầu, một con mãnh hổ trắng như tuyết nhảy vào trong đầu hắn, lần lượt thực hiện sáu động tác, khí thế kinh người giống như thực tại.

Tô Như nhìn gương mặt hắn, thấy thần thái của Sở Ly có thay đổi. Nàng biết hắn đã có thu hoạch, chỉ một lúc đã có thể lĩnh ngộ được sự kì diệu của Bạch Hồ Luyện Dương Đồ, thật sự lợi hại, quả nhiên là kì tài luyện võ!

Sở Ly từ từ mở mắt ra, phát hiện toàn thân săn chắc, tràn đầy tinh lực, chịu ảnh hưởng của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Tô Như cười nói:

- Thế nào?

- Công pháp rất huyền diệu!

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Tu luyện thông qua mường tượng sao?

Tô Như cười nói:

- Ngươi rất thông minh… Đây là bí truyền đỉnh cao nhất, nghe nói là tuyệt học truyền từ Thượng Cổ Bạch Hổ Động.

- Bạch Hổ Động…

Sở Ly trầm ngâm một lát, trong đầu tìm kiếm một lượt, không có ghi chép gì về Bạch Hổ Động. Hắn cười nói:

- Không phải là truyền thừa ở Nam Trịnh đấy chứ?

Hắn căn cứ theo tên gọi, phán đoán đây là tông phái bên Nam Trịnh. Nam Trịnh phần lớn là man tộc, sống ở rừng rậm núi sâu. Các bộ lạc đa phần tự xưng là động, Bạch Hổ Động chắc là tên một bộ lạc của Nam Trịnh.

- Là của bên Nam Trịnh.

Tô Như gật đầu:

- Truyền thừa hàng ngàn năm, đáng tiếc đã hủy diệt. Con người có mạnh thế nào đi nữa cũng không thể chống lại thiên tai, nghe nói có một thiên thạch rơi xuống, Bạch Hổ Động lập tức biến mất.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Công pháp man tộc bên đó hình thành thể hệ riêng, lấy luyện thể làm gốc, ai ai cũng vô cùng khỏe mạnh, tốc độ cực nhanh nhưng đáng tiếc võ kĩ nhiều đâm ra phức tạp thiếu đi sự tinh tế, vì thế không có ưu thế áp đảo.

Có người muốn sử dụng sở trường của nó bù đắp cho sở đoản để vô địch thiên hạ. Đáng tiếc muốn lợi cả đôi đường không hề dễ, tới nay vẫn chưa ai làm được giống như ban ngày và ban đêm không thể dung hợp, không thể làm trái ngược với quy tắc này.

Kim Cang Độ Ách Thần Công của Đại Lôi Âm Tự có bóng dáng công pháp Nam Man được các cao tăng cảnh giới Thiên Thần của Đại Lôi Âm Tự nghiên cứu trở thành kì học giúp thân xác thành thánh.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tàn Khuyết

Tô Như nói:

- Cho ngươi mượn xem mấy hôm, đừng truyền ra ngoài, đây là của tiểu thư!

- Ta nhớ hết rồi.

Sở Ly mỉm cười trả lại cho nàng:

- Tạ ơn tổng quản, cũng tạ ơn tiểu thư.

Tô Như đưa tay ra đón lấy cất lại vào trong tay áo:

- Quên mất ngươi có thể ghi nhớ mọi thứ đã đọc. Tiểu thư nói rồi, luyện thể chỉ cần luyện sơ qua là được, đừng đảo lộn chủ thứ, căn bản vẫn là Kim Cang Độ Ách Thần Công.

- Đương nhiên rồi!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hắn mường tượng lại hình bạch hổ một lần nữa, bạch hổ trong đầu lại lần lượt thực hiện sáu động tác.

Lần này hắn vận Đại Viên Kính Trí nhìn sức mạnh vô hình cuồn cuộn xuất hiện từ hư không giống như những sợi tơ vô hình len lỏi vào trong cơ thể.

Sau khi những sợi tơ này len vào trong, cơ thể xuất hiện thay đổi rất kì lạ mặc dù rất nhỏ nhưng không thể qua mắt Đại Viên Kính Trí được. Máu thịt trở lên rắn chắc hơn giống như đã được loại bỏ hết những tạp chất không cần thiết, trở lên thuần khiết hơn.

Tô Như thấy hắn nhắm mắt, biết hắn đang thử luyện liền lắc đầu.

Thật tức chết đi được, nàng cũng từng luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ nhưng không hề có chút hiệu quả. Nàng không thể mường tượng ra được gì, vừa nhắm mắt vào là trước mắt một màu đen kịt.

Sở Ly bất ngờ mở mắt ra, ánh mắt lóe sáng rồi lại vụt biến mất.

- Sao rồi?

Tô Như hỏi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có chút kì lạ.

- Sao vậy?

- Cứ có cảm giác hụt hẫng.

Sở Ly nhíu mày trầm ngẫm:

- … Bạch Hổ Luyện Dương Đồ này chưa đầy đủ phải không?

- Ngươi có thể nhận ra sao?

Tô Như kinh ngạc.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào đúng là chưa đầy đủ?

- Đúng, chỉ là quyển thượng thôi.

Tô Như gật đầu nói:

- Bên ngoài đều tưởng rằng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ đã thất truyền, có thể tìm được quyển thượng đã là may mắn lắm rồi, chưa từng nghe nói về quyển hạ.

Sở Ly nhíu mày.

Tô Như nói:

- Tiểu thư nói rằng, quyển thượng đã rất uy lực rồi, đủ để ngươi luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, không nhất quyết phải cần quyển hạ nữa.

Sở Ly trầm ngâm không nói gì.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Sao thế? Nhất định phải cần quyển hạ ư?

Sở Ly nói:

- Không có nửa sau cứ có cảm giác bất an.

Rất nhiều bí kíp đều là cạm bẫy, đâu đâu cũng là cạm bẫy. Có cái tốt thì ngầm nhắc nhở một câu, không để ý là có thể luyện sai, rất nhiều thứ đều là tiềm ẩn bên trong không nói rõ ràng thậm chí có bí kíp còn không nói gì, không ghi trên giấy, chỉ truyền miệng đề phòng bí kíp bị người khác lấy mất.

Mặc dù Nam Hoang man tộc lòng dạ ngay thẳng không có âm mưu quỷ kế gì nhưng tuyệt đối không thể vì vậy mà xem nhẹ, không thể không đề

phòng.

- Ngươi đấy…

Tô Như lắc đầu nói:

- Bệnh của người thông minh, quá đa nghi!

Sở Ly cười nói:

- Không có chút thông tin gì sao?

Tô Như lắc đầu:

- Không có.

Sở Ly nhíu mày không nói gì.

Tô Như nói:

- Những việc thế này không thể điều tra được, ngươi nghĩ mà xem, ai có được bí kíp lại nói với người ngoài chứ. Hơn nữa, hắn có được quyển hạ nhưng giống như ngươi vậy, dám luyện không? Không luyện thì càng không có ai phát hiện ra.

Sở Ly lắc đầu:

- Chưa chắc.

Bạch Hổ Luyện Dương Đồ rất huyền diệu, người khác có được bí kíp chưa chắc đã chống đỡ lại được mê hoặc. Dù biết là nguy hiểm nhưng vẫn luyện, dưới sức hút lớn như thế rất có thể sẽ ôm tâm lý ăn may.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Dù sao thì ta cũng không nghe được tin tức gì cả.

Sở Ly nói:

- Trong võ lâm có người nào nổi tiếng về luyện thể không?… Luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tuyệt đối không thể là là kẻ vô danh.

- Luyện thể chỉ là việc vô bổ, rất ít người luyện.

Tô Như nhíu mày nghĩ, cử động nhẹ ngón tay thon thả:

- Để ta nghĩ xem sao, Thiết Đầu Hồ Tịnh, Thiết Quyền Kinh Tiểu Bạch, Tam Nhãn Long Vương Đinh Duy Tùng, hình như nổi tiếng cũng chỉ có ba người này, ngoài ra còn một số người nữa nhưng không đáng nhắc tới.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Bí kíp có thể nằm trong tay một trong ba người này.

- Ngươi thật khéo nghĩ!

Tô Như lắc đầu bật cười.

Sở Ly nói:

- Có tình báo về ba người này không?

Tô Như nhìn hắn thấy thái độ hắn nghiêm túc, đành nói:

- Được rồi, để ta đi lấy.

- Đa tạ tổng quản!

Sở Ly chắp tay.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, uyển chuyển bước đi. Một lát sau nàng quay lại, trên tay cầm ba cuốn sổ giao cho Sở Ly:

- Này, chính là đây!

Sở Ly nhận lấy giở ra xem, chỉ một lát đã xem xong ba cuốn sổ. Hắn ghi nhớ vào trong đầu và giao lại cho Tô Như:

- Bọn họ đều là sát thủ?

- Người luyện thể làm sát thủ được ông trời ưu ái, hơn nữa luyện thể rất tốn kém. Nếu như không sinh ra trong gia đình giàu có thì chỉ có thể đi cướp bóc hoặc cướp tiền của nhà giàu, nói chung là phải có của cải.

- Nói vậy cũng đúng…

Sở Ly gật đầu.

Người luyện thể và người luyện võ tướng mạo khác nhau. Võ giả tinh khí tỏa ra xung quanh, hai mắt sáng quắc, thậm chí khi luyện tới cảnh giới cao thâm, huyệt thái dương và đỉnh đầu đều có dị tượng.

Người luyện thể thì không giống vậy, họ không thể tu luyện nội lực chỉ có thể luyện thân xác, ngoại hình nhìn rất gầy gò giống như người bệnh tật ốm yếu, rất khó đề phòng, có khả năng ẩn trốn và lừa gạt cao.

Hơn nữa võ giả thường coi thường người luyện thể nên rất dễ ra tay.

Người luyện thể tốc độ nhanh, sức mạnh lớn nhưng tiềm lực nhỏ. Giai đoạn sau này không thể sánh với võ giả nhưng giai đoạn đầu thì có ưu thế hơn, nếu như nắm bắt được võ kĩ đòn chí mạng thì uy lực sẽ rất mạnh không thể đề phòng.

- Quyển hạ rất có thể nằm trong tay Đinh Duy Tùng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm nói.

- Sao nói vậy?

Tô Như cười nói.

Nàng căn bản không tin, chỉ dựa vào suy đoán, ngồi nhà gõ ngón tay là có thể đoán được bí kíp nằm trong tay ai, đúng là hão huyền.

- Hồ Tịnh luyện đầu, Kinh Tiểu Bạch luyện tay, chỉ có Đinh Duy Tùng tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, không có bộ phận nào nổi trội nhưng lại lợi hại nhất trong số ba người, chắc là đã luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

- Nhỡ may người ta luyện cái khác thì sao?

- Ta đã xem bí kíp ở Diễn Võ điện trong phủ, mọi công pháp luyện thể sau khi luyện thành đều rất khó uy hiếp cao thủ Tiên Thiên, đều là thứ vô bổ. Công pháp luyện thể của Đinh Duy Tùng lợi hại hơn tất cả công pháp luyện thể trong phủ, rất có thể đó là Bạch Hổ Luyện Dương Đồ!

- Được rồi, được rồi, vậy coi như là hắn đi.

Tô Như xòe tay ra:

- Ngươi không tìm được hắn ta đâu. Hắn là sát thủ, hành tung khó đoán, không thể tìm được.

- Dựa vào phủ Quốc Công cũng không thể tìm được.

- Thực sự là không tìm được.

Tô Như lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười đứng dậy.

- Cười gì chứ?

Tô Như tỏ vẻ bực bội nói:

- Hồ Tịnh và Kinh Tiểu Bạch bỏ chút sức lực là tìm được. Còn tên Đinh Duy Tùng này vô cùng thần bí, gian xảo, thậm chí không ai biết được hắn trông như thế nào!

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì ta càng dám khẳng định hắn luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, cho dù không phải thì công pháp của hắn cũng đáng để luyện.

- Ngươi muốn đối phó với hắn?

Tô Như nghiêng đầu nhìn Sở Ly:

- Vì công pháp luyện thể ư?

- Nếu như hắn là chính nhân quân tử vậy thì ta đương nhiên sẽ không làm vậy nhưng hắn là sát thủ, vậy thì không có gì đáng kiêng dè nữa.

- Đáng tiếc là không thể tìm được hắn.

Tô Như bĩu môi:

- Ngươi đừng phí công tốn sức nữa!

Sở Ly mỉm cười.

Tô Như thấy hắn rất chắc chắn, đành nói:

- Ngươi lại nghĩ được mưu mô quỷ kế gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Người như hắn ta không thể đi tìm hắn, phải để hắn tìm mình.

- Toàn nói linh tinh!

Tô Như lắc đầu.

- Hắn là sát thủ, chắc chắn phải để người khác tìm chứ?

- Nghe nói chỉ cần gửi ngân phiếu vào Phi Long Ngân Trang, viết tên người cần giết vào sau ngân phiếu. Nếu như ngân phiếu bị trả về tức là hắn không nhận, nếu như ngân phiếu không bị trả về tức là hắn đã nhận ủy thác.

- Phi Long Ngân Trang…

Sở Ly cau mày nói:

- Xem ra gốc rễ của hắn khá sâu đấy.

Tô Như gật đầu:

- Phi Long Ngân Trang phân bố khắp thiên hạ, không chỉ ở Đại Quý ta mà Bắc Lý và Nam Trịnh cùng Đại Thu Đại Phó đều có sự tồn tại của Phi Long Ngân Trang, thế lực rất lớn, không thể động tới được!

Sở Ly xoa cằm.

- Ngươi vẫn muốn tìm hắn?

- Ta dùng một vạn lạng để hắn tới giết ta.

- Chiêu này cũng từng có người dùng rồi, muốn báo thù cho người bị hắn giết, kết quả là bị giết thật!

Tô Như nói:

- Bây giờ không ai dám làm vậy nữa, tên Đinh Duy Tùng này tại sao lại được gọi là Tam Nhãn Long Vương? Chính là vì hắn có thể biết được mọi cạm bẫy, không ai có thể bắt được hắn!

- Vậy càng phải thử.

Sở Ly nói.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Sở Ly, ngươi dám làm như vậy ta sẽ tìm tiểu thư.

Sở Ly nhìn nàng ta.

Tô Như bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn.

Sở Ly nhìn thấy sự kiên định của nàng, cười nói:

- Được rồi, ta sẽ nghĩ lại.

Tô Như nhìn hắn chằm chặp.

Sở Ly xòe tay, cười nói:

- Được, ta đi luyện quyển thượng xem sao, không tìm hắn nữa!

Tô Như nói:

- Nếu ngươi lừa ta, ngươi biết hậu quả rồi đấy!

- Đương nhiên!

Sở Ly vội vàng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn không từ bỏ ý định tìm Đinh Duy Tùng. Có điều hiện tại không dễ tìm kiếm, lời Tô Như nói không thể không kiêng dè, dù sao đó cũng là tấm lòng của nàng ta.

Có Đại Viên Kính Trí nếu có nguy hiểm có thể phát hiện, dừng tu luyện, hơn nữa sáu bức vẽ của quyển thượng rất kì diệu đủ để hắn luyện một thời gian. Một khi có cơ hội, sau khi ra ngoài hắn sẽ tìm Đinh Duy Tùng, tới lúc đó Tô Như cũng không còn gì để nói.

…

Đông Hoa viên buổi chiều rất đẹp.

Ánh hoàng hôn nhuộm hoa cỏ thành màu đỏ, mặt hồ lăn tăn ánh sáng đỏ, thấp thoáng có tia nắng vàng, liễu bên hồ thướt tha theo gió, nhẹ nhàng mềm mại.

Sở Ly ngồi dưới gốc liễu bên bờ hồ luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Cùng với việc mường tượng, sức mạnh trong hư không truyền vào trong cơ thể, cơ thể xuất hiện thay đổi. Thời gian tu luyện càng dài, thay đổi càng trở lên rõ rệt, máu thịt càng thuần khiết và nhẹ nhàng.

Đột nhiên trong lòng hắn có phát hiện, hắn mở mắt ra nhìn thấy một con thuyền nhỏ đang lướt tới, trên thuyền là Triệu Dĩnh yêu kiều, áo xanh ngọc tung bay trong gió. Nàng đang giơ tay vẫy gọi.

Sở Ly mỉm cười vẫy tay.

Triệu Dĩnh nhảy xuống trước mặt hắn mang theo hương thơm thoang thoảng:

- Sư huynh về khi nào vậy?

- Vừa mới về.

Sở Ly cười nói:

- Chúc mừng sư muội.

Triệu Dĩnh cười nói:

- Sư huynh nhìn ra rồi sao?

- Cảnh giới Tiên Thiên.

Sở Ly quan sát nàng ta, cười nói:

- Rất đáng chúc mừng.

- Cũng nhờ vào Thông Cân đan của sư huynh.

Triệu Dĩnh cười rạng rỡ nói.

Sở Ly xua tay.

- Sư huynh, chúng ta vào thành chơi đi.

Triệu Dĩnh cười nói:

- Tới Yêu Nguyệt lâu được không?

Sở Ly nhướng mày.

Triệu Dĩnh nửa như cười đùa:

- Sư huynh chưa từng tới Yêu Nguyệt lâu?

- Sao muội biết ta từng tới đó?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói.

Triệu Dĩnh sầm mặt, hừm một tiếng.

Sở Ly nói:

- Lần đó là có việc nghiêm túc.

Triệu Dĩnh chu đôi môi hồng đào.

Hắn vừa về không thèm để ý tới mình mà lại chạy tới Yêu Nguyệt lâu, thật là…

Nghĩ tới đây, nàng vừa buồn vừa giận.

Sở Ly thở dài:

- Việc này thực sự không thể nói ra!

- Muội sẽ giữ bí mật.

Triệu Dĩnh vội vàng nói.

Sở Ly cười nói:

- Là làm theo lệnh tổng quản, nhiệm vụ cơ mật!

Triệu Dĩnh chu đôi môi hồng đào lườm hắn.

Sở Ly xòe tay tỏ ý hắn cũng không biết phải làm sao. Triệu Dĩnh hừm một tiếng cũng không hối thúc nữa, nàng biết hắn thực sự không thể nói ra.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thích Sát

- Đi, chúng ta vào thành đi dạo!

Sở Ly nói:

- Lâu rồi không vào trong thành!

- Sư huynh, mới một tháng thôi.

Triệu Dĩnh mỉm cười nói.

Sở Ly nhảy lên thuyền:

- Đi thôi!

Việc Kinh Vân bang hắn sẽ không nói với người ngoài. Nếu để lộ tin tức, Kinh Vân bang sẽ nguy hiểm.

Triệu Dĩnh biết ý không hỏi nhiều, nhảy lên thuyền:

- Đi thôi, tới Bạch Vân lâu!

Hai người bước lên thuyền, phát động nội lực. Thuyền lướt đi như bay, ra khỏi phủ, thong thả tự tại tới Bạch Vân lâu.

Hai người tới rất đúng lúc, tầng hai náo nhiệt vừa hay có một bàn trống gần cửa sổ.

Hai người ngồi xuống gọi một vài món ăn, Triệu Dĩnh nói những việc xảy

ra trong phủ trong tháng này. Nàng bị Sở Ly ảnh hưởng cho nên giờ cũng rất quan tâm tới các chuyện vặt vãnh.

Sở Ly vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Đèn đuốc mới lên, dưới ánh đèn dịu nhẹ Triệu Dĩnh càng trở lên xinh đẹp hút hồn, gương mặt trắng ngần như bạch ngọc, ánh mắt long lanh, khi đảo mắt lại càng đáng yêu.

Sở Ly chưa uống rượu đã thấy chếnh choáng.

Hắn cầm một chén rượu, nhấp khẽ một ngụm nhìn đôi mắt trong veo của Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh cảm nhận được ánh mắt hắn mỗi lúc một cuồng nhiệt, hai má ửng hồng càng thêm xinh xắn, yêu kiều.

- Cẩn thận!

Đôi mắt nàng mở to, nhìn phía sau lưng Sở Ly và rút kiếm đâm ra.

Sở Ly nhích chân, di hình hoán ảnh, sau lưng là một gã trung niên gầy gò, ốm yếu, quyền phải đánh trúng bóng của Sở Ly.

Thân hình gã cao ráo, mặc trường bào rộng thùng thình đã giặt tới bạc màu giống như một chiếc áo treo trên cành trúc.

Gương mặt dẹt dài, sắc mặt vàng vọt, hai mắt lim dim giống như nằm mơ chưa tỉnh, không giống như có võ công mà giống với một gã trung niên ngày đêm say khướt.

- Keng…

Mũi kiếm của Triệu Dĩnh đâm vào vai trái của gã trung niên phát ra tiếng

kim loại va vào nhau.

Sở Ly quay người đâm kiếm ra.

Hắn thấy mũi kiếm của Triệu Dĩnh chỉ để lại một vệt trắng ở lòng bàn tay đối phương, da cũng không bị rách, có thể thấy rằng đối phương có công phu hoành luyện phi phàm, đao thương bất nhập.

- Keng…

Kiếm của Sở Ly đâm vào lồng ngực gã đàn ông trung niên phát ra tiếng kim loại va vào nhau. Sở Ly cảm thấy mũi kiếm trượt đi giống như đâm vào sắt đá, không phải công phu hoành luyện mà là mang hộ tâm kính!

- Các hạ là ai?

Sở Ly lại đâm kiếm, Đại Viên Kính Trí đã vận từ trước.

Gã nam tử trung niên hừm một tiếng, quay người bước đi.

Sở Ly vụt xuất hiện sau lưng hắn, một chưởng đánh xuống.

“Rầm!” một tiếng vang lên, gã nam tử trung niên bay lên, đập vỡ cửa sổ bay ra ngoài lầu.

Sở Ly vụt biến mất sau đó xuất hiện giữa không trung, đánh tiếp một chưởng xuống ngực gã.

Triệu Dĩnh cũng cầm kiếm bay tới, nhẹ nhàng như chim yến.

Nàng bay lên không, không có điểm tiếp lực đành phải hạ xuống, vội vàng vung trường kiếm thi triển Phi Yến kiếm pháp. Thân người lập tức chậm lại, mũi chân chạm vào một cánh cửa ở lầu hai, nhẹ nhàng bay đi.

Sở Ly đuổi theo gã nam tử trung niên đánh ra ba chưởng, mỗi chưởng đều đánh nội lực thuần khiết vào ngực đối phương, có thể xuyên thấu hộ tâm kính.

Hắn đã biết thân phận của người này, Tam Nhãn Long Vương Đinh Duy Tùng!

Hắn còn chưa tìm Đinh Duy Tùng, Đinh Duy Tùng đã tự tới tìm hắn. Chuyện đời đúng là khó đoán!

- A…

Đinh Duy Tùng cuối cùng cũng không chịu được chưởng lực của Sở Ly, nội tạng bị thương.

Gã thấy mình giống như một con gấu nặng nề, động tác quá chậm chạp trở thành tấm bia mặc cho đối phương đánh, thật bực bội!

- Rầm!

Đinh Duy Tùng rơi phịch xuống đất, đất cát văng ra tung tóe.

Sở Ly hạ xuống bên cạnh hắn:

- Ai sai ngươi tới?

Đinh Duy Tùng nằm ngửa trên mặt đất, miệng vấy máu, hai mắt vẫn lim dim, cười ha ha nói:

- Ngươi khá lắm Sở Ly, quả không hổ danh đáng giá hai vạn lạng!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Ngươi luyện công pháp gì?

Đinh Duy Tùng đột nhiên lăn đi, xoay người bỏ chạy.

- Keng…

Triệu Dĩnh hạ từ trên không xuống, mũi kiếm đâm vào vai trái của gã.

Thân hình Đinh Duy Tùng chậm lại, Sở Ly đã tới sau lưng gã, đánh tiếp một chưởng.

“Rầm” Đinh Duy Tùng bay đi.

Gã phun một ngụm máu trong không trung, thân hình đột ngột tăng tốc hóa thành một làn khói biến mất trên phố. Người xem náo nhiệt còn chưa kịp phản ứng gì thì Đinh Duy Tùng đã mất tăm.

Sở Ly nhíu mày nhìn theo hướng Đinh Duy Tùng tháo chạy, tốc độ thật nhanh, gã đã sử dụng bí thuật.

Hắn không muốn để lộ Chỉ Xích Thiên Nhai, thế lực của Đại Lôi Âm tự có ở khắp mọi nơi, không thể không đề phòng.

- Sư huynh…

Triệu Dĩnh vung trường kiếm không cam tâm.

Sở Ly xua tay:

- Bỏ đi, mặc kệ hắn ta.

- Hắn ta sẽ còn tới nữa chứ?

Sở Ly lắc đầu.

- Rốt cuộc hắn là ai?

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh hỏi.

Sở Ly thu lại ánh mắt:

- Một tên sát thủ, đánh một đòn không trúng lập tức trốn xa ngàn dặm. Hắn sẽ không tới nữa đâu, về thôi, tiếp tục ăn cơm!

- Sư huynh vẫn còn tâm trạng ăn cơm sao?

Triệu Dĩnh liếc nhìn hắn.

Gã này thực sự rất dễ đánh lừa người khác, khó lòng đề phòng, bị sát thủ như vậy để mắt thực sự ăn ngủ không yên. Lần này không giết được gã ta, không tìm được người ủy thác, chắc chắn sẽ có lần ám sát sau.

Sở Ly cười nói:

- Việc này sau này sẽ thường xuyên gặp phải, đừng để ý!

- Suýt chút nữa hắn ta đã thành công!

Triệu Dĩnh lo lắng nói:

- Phải làm sao để đề phòng?

Sở Ly nói:

- May có sư muội.

- Không dám.

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn, rất giận dữ vì thái độ không mấy lưu tâm của hắn, thật không quan tâm tới tính mạng của mình!

Sở Ly tậm trạng rất vui, mỉm cười kéo tay áo của nàng bước lên lầu, nói

với lão bản đang đứng đón:

- Lão bản, xin lỗi nhé. Mọi tổn thất sẽ bồi thường, ăn xong sẽ thanh toán một thể!

Lão bản cười đon đả gật đầu, vội vàng giơ tay mời họ lên lầu.

Triệu Dĩnh ngồi đối diện với Sở Ly, thấy tâm trạng của hắn rất vui vẻ, uống hết chén rượu này tới chén rượu khác, chả mấy chốc uống hết một vò rượu thì bất giác bật cười:

- Sư huynh, gặp phải chuyện thế này huynh vui vậy sao?

Nàng cảm thấy suy nghĩ của Sở Ly thật kì lạ, lúc này không nghĩ cách đối phó ngược lại lại vui vẻ hồ hởi như thể bắt được bảo bối.

Sở Ly cười nói:

- Giữ được một mạng lẽ nào không vui sao?

Hắn đã nắm bắt được suy nghĩ của Đinh Duy Tùng, biết hắn chạy tới đâu. Quan trọng hơn cả là hắn suy đoán không sai, Đinh Duy Tùng đích thực luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ!

- Huynh không lo lắng về sau này sao?

Triệu Dĩnh tay bê vò rượu, giúp hắn rót đầy chén.

Sở Ly nâng chén uống cạn:

- Ta không phải hộ vệ, phần lớn thời gian đều ở trong phủ. Cho dù hắn ta lợi hại thế nào đi nữa cũng không vào được. Hơn nữa, dám gây sự trong thành, Đinh Duy Tùng đã cận kề cái chết rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Ừm, trong phủ nhất định sẽ cho hộ vệ truy sát hắn!

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu.

Dám gây sự trong thành thì phải chuẩn bị chịu sự xử lý của phủ Quốc Công. Phủ Quốc Công tuyệt đối không cho phép người trong võ lâm gây sự trong thành, kẻ vi phạm sẽ bị trừng phạt. Dám giết người, phủ Quốc Công sẽ không khách sáo.

…

Trăng đã lên cao, ánh trăng sáng vằng vặc.

Sở Ly lặng lẽ lướt đi trong Sùng Minh thành, chả mấy chốc hắn đã đứng trước một căn nhà yên tĩnh.

Đường Cổ Hòe đa phần đều là phủ đệ của quyền quý trong thành. Mỗi phủ đệ đều có sư tử đá gác cửa, một số phủ còn có cả hộ vệ. Những ngọn đèn lồng chiếu sáng con đường như ban ngày, đường đá xanh lấp lánh ánh sáng.

Sở Ly bay vào một phủ đệ hoa lệ, vận Đại Viên Kính Trí.

Cả phủ đệ hiển hiện trước mắt hắn, số lượng hộ vệ, trong phủ có bao nhiêu nam giới, bao nhiêu nữ giới, từng người một đang làm gì.

Hắn nhanh chóng tìm được Đinh Duy Tùng.

Đinh Duy Tùng ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt vận công.

Đây là một gian nhà chất củi, xung quanh toàn rơm củi, chỉ có một chiếc giường sơ sài đủ để cho một người nằm, trên mặt đất rải rác gỗ vụn.

Đinh Duy Tùng sắc mặt vàng vọt, không cử động, hơi thở yếu ớt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thu Hoạch

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí quan sát, khí huyết của Đinh Duy Tùng yếu ớt giống như một lão giả bảy mươi, di chứng của bí thuật quả lợi hại.

Hắn im hơi lặng tiếng xuất hiện trong phòng chứa củi, lặng lẽ đứng trước mặt Đinh Duy Tùng.

Đinh Duy Tùng không phát hiện ra điều gì bất thường, vẫn đang luyện công hồi phục khí huyết. Cơ thể gã mệt mỏi, phản ứng vô cùng chậm chạp.

Sở Ly đưa tay định phong ấn huyệt đạo của gã nhưng lại dừng lại, huyệt đạo của người luyện thể không giống với võ giả, rất có thể một chưởng không thành lại khiến gã ta càng chống cự kịch liệt.

- Hừm!

Sở Ly hắng giọng.

Đinh Duy Tùng vội mở mắt, sắc mặt biến đối, đứng dậy định bỏ chạy.

Sở Ly đưa tay ấn hắn xuống:

- Ngươi giống như ngọn đèn hết dầu, hà tất phải cố gắng vô ích! Chúng ta nói chuyện một chút!

- Có gì để nói?

Đinh Duy Tùng thầm vận bí thuật, muốn nhân lúc Sở Ly lơ là ra đòn tấn

công.

Sở Ly nói:

- Ngươi giấu Bạch Hổ Luyện Dương Đồ ở đâu?

- Bạch Hổ gì, Đồ gì?

Đinh Duy Tùng sững người, tỏ vẻ ngờ vực:

- Ngươi nói gì? Bạch Hổ gì, Đồ gì?

Sở Ly mỉm cười, biểu diễn thế này rất dễ lừa người khác.

- Vậy ta đổi câu hỏi khác, mấy năm gần đây ngươi kiếm được không ít đâu nhỉ? Giấu ở đâu rồi?

- Ngươi muốn gì?

Đinh Duy Tùng lạnh lùng nói.

Sở Ly cười nói:

- Chắc ngân phiếu đều được giấu ở một chỗ bí mật, thiết lập sẵn cạm bẫy, chỉ có mình ngươi có thể lấy được?… Giấu nhiều tiền vậy không tiêu cho nhanh còn giữ lại dưỡng lão, ngươi không thấy rằng rất nực cười sao?… Đinh huynh, ngươi tưởng rằng ngươi có thể sống được tới già sao?

- Không cần ngươi quan tâm!

Đinh Duy Tùng nói:

- Ngươi muốn chỗ ngân phiếu đó sao?

Sở Ly nói:

- Lấy ngân phiếu mua mạng sống đi.

- Ngươi muốn bao nhiêu?

Đinh Duy Tùng cười nhạt.

Sở Ly cười nói:

- Một mĩ nhân của Yêu Nguyệt lâu chuộc thân mất mười vạn lạng, cao thủ nổi tiếng như ngươi chắc chắn không thấp hơn một cô gái của Yêu Nguyệt lâu đâu nhỉ?

- Nói đi, muốn bao nhiêu?

Đinh Duy Tùng nói.

Sở Ly trầm ngâm một lát, giơ bàn tay trái ra, nói:

- Năm mươi vạn lạng!

- … Được, ta đồng ý!

Đinh Duy Tùng trầm giọng nói.

Sở Ly mỉm cười:

- Đinh huynh đúng là người dứt khoát!

Đinh Duy Tùng cho tay vào trong ngực lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Sở Ly:

- Ở đây có mười vạn lạng, ngươi cầm lấy trước, chỗ còn lại ta sẽ trả sau!

Sở Ly vừa đưa tay ra Đinh Duy Tùng lập tức nhanh chóng tung ra một quyền.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thu người né tránh.

Đinh Duy Tùng thu quyền, lắc đầu:

- Lợi hại!

Hắn thầm thở dài, cơ hội tốt nhất đã không thành công, gã họ Sở này đúng là một tên gian xảo!

Sở Ly cười nói:

- Đinh huynh, ngươi làm vậy là không đàng hoàng rồi!

- Được rồi, ta phục rồi!

Đinh Duy Tùng nói:

- Ngân phiếu ta giao cho ngươi, bốn mươi vạn lạng còn lại ta sẽ nhanh chóng lấy ra.

- Khi nào có thể lấy ra?

Sở Ly không nhận ngân phiếu, cười nói:

- Giao luôn một thể cho ta đi!

- Bây giờ không được.

Đinh Duy Tùng lắc đầu:

- Bây giờ ta không đi được, người khác cũng không lấy được!

Lúc này sắc mặt gã càng trở lên vàng vọt giống như được bôi một lớp nghệ.

http://tieulun.hopto.org

Hậu quả của việc tiếp tục dùng bí thuật chính là khí huyết cạn kiệt, lúc này gã cảm thấy nói chuyện thôi cũng hết sức mệt nhọc.

Sở Ly nhìn ngân phiếu trên tay gã, cười nói:

- Trên ngân phiếu này có bôi thứ đặc biệt, ta không cầm thì tốt hơn.

Đinh Duy Tùng gượng cười nói:

- Nực cười!

- Trên ngân phiếu có bôi kịch độc, Thất Bộ Đoạn Trường… Đinh huynh, Bạch Hổ Luyện Dương Đồ từ đâu mà ngươi có được?

- Cái gì mà Bạch Hổ Luyện Dương Đồ?

Đinh Duy Tùng ngờ vực nói:

- Lẽ nào là bí kíp võ công?

Sở Ly thở dài:

- Đinh huynh, vậy thì không trách được ta, tạm biệt!

Nói xong hắn vụt biến mất xuất hiện sau lưng Đinh Duy Tùng, kiếm quang lóe lên, trường kiếm đâm xuyên qua cổ gã, Đinh Duy Tùng lập tức mất mạng.

Nếu như bình thường Đinh Duy Tùng luyện thể thành công sẽ không dễ dàng bị giết như vậy. Nhưng Sở Ly dụ hắn dùng bí thuật hai lần, khí huyết khô kiệt, vô cùng suy nhược, đối mặt với kiếm sắc hắn sẽ không còn sức kháng cự.

Sở Ly thở dài rút kiếm ra, lau vết máu ở kiếm trên người Đinh Duy Tùng

rồi cắt một mẩu vạt áo của hắn gói ngân phiếu lại cất vào trong ngực, im hơi lặng tiếng bay ra khỏi phủ đệ, rời khỏi thành.

Ánh trăng trong veo, màn đêm mờ ảo.

Sở Ly thoáng ẩn thoáng hiện trong rừng sâu giống như hàng loạt bóng người chuyển động, hắn đang tới nơi Đinh Duy Tùng giấu Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Người ủy thác cho Đinh Duy Tùng thích sát hắn chính là Phùng Thế Tài, phụ thân của Phùng Văn, võ lâm đại hào danh tiếng lừng lẫy.

Sở Ly không vội vã đi tìm Phùng Thế Tài.

Chắc rằng đệ tử Đại Lôi Âm tự đang giăng thiên la địa võng đợi ở đó, hãy cứ để Phùng Thế Tài sống thêm một thời gian nữa. Đợi hắn tìm được Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, luyện được Kim Cang Độ Ách Thần Công mới có thể chống trả lại đệ tử Đại Lôi Âm tự, giết Phùng Thế Tài.

Chỉ Xích Thiên Nhai vô cùng tiêu hao nội lực nhưng tốc độ cũng cực nhanh, chỉ tới nửa đêm hắn đã chạy tới một ngọn núi cách xa cả ngàn dặm.

Ánh mặt trời buổi sáng vô cùng rạng rỡ, đứng dưới chân núi nhìn lên đỉnh núi chỉ nhìn thấy sườn núi tuyết trắng xóa, đỉnh núi bị mây trắng bao phủ.

Sở Ly thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai nhanh chóng tới được một sơn động lưng chừng núi. Xung quanh đều là băng tuyết, đặt chân lên rắn như đá, tuyết không hề có dấu hiệu sụt lún.

Một sơn động bị băng tuyết bịt kín không khác gì với những vách băng xung quanh, nếu như hắn không biết trước được mọi việc tuyệt đối sẽ không thể phát hiện ra.

Hắn dùng chưởng lực đánh tan băng cứng bước vào trong động, né tránh cạm bẫy. Cuối cùng hắn nhìn thấy một chiếc bàn đá, giường đá đơn sơ, còn có chén trà, bát đĩa sứ trắng, bên cạnh có thịt khô và lương thực.

Nơi này chính là nơi Đinh Duy Tùng ẩn thân, trừ khi xuống núi làm nhiệm vụ và thi thoảng đi xả hơi, bình thường hắn đều sống ở đây, vì thế không ai tìm được gã.

Trên bàn đá có đặt một hộp gỗ, hắn nhặt một mẩu băng ở bên ngoài đẽo thành một cây gậy, nhẹ nhàng mở hộp ra. Bên trong có một cuốn sổ mỏng ố vàng, giống hệt với bí kíp Bạch Hổ Luyện Dương Đồ mà lúc trước Sở Ly nhìn thấy.

Sở Ly cầm gậy băng gõ một cái, hộp gỗ vỡ thành mấy mảnh. Hăn rút kiếm ra, mũi kiếm khều nhẹ cuốn sổ mỏng rớt xuống trước mặt. Bên trên có ghi năm chữ “Bạch Hổ Luyện Dương Đồ”, móc vàng nét bạc, nét chữ giống hệt với cuốn lúc trước, rõ ràng đây là nét chữ của cùng một người nhưng bên trên không hề viết quyển thượng, quyển hạ.

Sở Ly biết, Đinh Duy Tùng không hề phát hiện ra mình luyện chỉ là quyển hạ, cứ tưởng rằng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ chỉ có sáu bức vẽ nhưng cho dù là vậy hắn cũng chỉ mường tượng ra được một bức vẽ mà thôi, năm bức còn lại không nhìn rõ, nghĩ tới là đau đầu. Đó chính là vì lực tinh thần không đủ, bị thế hổ làm bị thương, không trấn áp được sát khí và uy thế của bạch hổ, không thể nào mường tượng tu luyện được.

Sở Ly nhanh chóng xem hết sáu bức vẽ, trong đầu ngẫm nghĩ một lát rồi đứng tại chỗ mường tượng. Mười hai bức vẽ lần lượt xuất hiện, cuối cùng càng lúc càng nhanh rồi đột ngột biến mất, trong đầu chỉ còn một màn tối đen.

Sở Ly bình tĩnh không nhúc nhích, Đại Viên Kính Trí khiến hắn ung dung

như thường, chỉ lặng lẽ mường tượng, cho dù trong đầu là một màn đen kịt hắn cũng không hoảng loạn.

- Grừ…

Một tiếng gầm rung chuyển đất trời vang lên.

Cả người hắn rung chuyển theo âm thanh đó, trong hư không truyền tới sức mạnh mãnh liệt. Lúc trước tu luyện được chỉ như một sợi nhỏ, bây giờ hình thành một dòng lũ mạnh mẽ bá đạo xuyên suốt cơ thể như muốn phá tan máu thịt, xương cốt đều bị chèn ép vỡ vụn.

Cảm giác đau đớn như sóng biển ập tới, toàn thân hắn run rẩy không ngừng.

Tiếng hổ gầm mạnh mẽ kéo dài đánh tan bóng đen, trong đầu ánh sáng bao trùm, xuất hiện một con bạch hổ lớn gấp mười lần, vuốt hổ đặt trên hư không, lông không ngừng rung lên giống như đang lướt gió lao tới.

Mây theo rồng, gió theo hổ, đây mới chính là bạch hổ!

Bạch hổ khổng lổ thực hiện các động tác trong hư không, tổng cộng mười hai động tác, khí thế ngút trời.

Cảm giác đau đớn như bị băm vằm đột ngột biến mất, toàn thân ấm áp. Sức mạnh mạnh mẽ bá đạo trong hư không giống như hóa thành một dòng suối nước nóng bao trùm lên khắp người hắn.

Sở Ly mở mắt cúi đầu nhìn, quần áo hắn đã ướt đẫm, toàn thân phát ra mùi tanh, ngửi đã thấy buồn nôn.

Hắn cởi quần áo ra, chạy ra ngoài lăn lộn trên tuyết, để lại hàng loạt dấu ấn đen sì giống như một lớp dầu bôi trên tuyết.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thay một bộ đồ ở trong sơn động, xé vụn bí kíp sau đó bọc hết ngân phiếu lại bay xuống núi tuyết.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tầng Hai

Chưa tới buổi trưa Sở Ly đã về tới phủ Quốc Công, tốc độ lúc về nhanh hơn lúc đi một phần. Hiệu quả của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ quả nhiên kì diệu.

Hắn có được sáu mươi vạn lạng bạc, túi tiền lại căng phồng.

Tuyết Lăng vẫn làm mấy món ăn như bình thường, màu sắc và hương vị đều rất tuyệt, nàng còn hâm cho hắn một bình rượu.

Sở Ly bụng trống trơn, ăn rất ngon miệng, có cảm giác ở nhà.

Hắn đang ngồi ăn ngon trong tiểu đình thì cửa tiểu viện bị đẩy ra, Tô Như áo vàng đào dịu dàng bước tới mang theo hương thơm thoang thoảng vào tiểu đình, ánh mắt lấp lánh như sao trên trời, trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly ngạc nhiên cười nói:

- Tổng quản cùng ăn chút gì không?

- Sở Ly!

Sắc mặt Tô Như sa sầm nói.

Sở Ly nói:

- Việc của Đinh Duy Tùng sao?

Tô Như bực tức nói:

- Ngươi đã hứa với ta thế nào?

- Tổng quản nghe ta giải thích đã!

Sở Ly mỉm cười nhìn nàng.

- Nói đi.

Tô Như nói:

- Xem ngươi xảo biện thế nào!

Sở Ly cười nói:

- Nếu như ta nói Đinh Duy Tùng không phải do ta mời, tổng quản có tin không?

- Kẻ nào?

- Phùng Thế Tài!

- Hắn ta…?

Tô Như quắc mắt, nói:

- Hắn to gan vậy sao?

Phùng Thế Tài mặc dù là đại hào võ lâm, cao thủ Tiên Thiên nhưng đối với phủ Quốc Công mà nói giết hắn giống như giết một con kiến.

Sở Ly là người của phủ Quốc Công, nếu như hắn chết rồi lẽ nào phủ Quốc Công lại không truy cứu, xem ra hắn dám chắc rằng phủ Quốc Công không tìm được Đinh Duy Tùng cho nên sẽ không điều tra ra được hắn!

- Tổng quản đừng xem thường người trong võ lâm, bọn họ giàu sinh lực, nhiệt huyết. Phùng Văn bị ta giết, Phùng Thế Tài sao có thể nhẫn nhịn?

- Ừm, hắn chỉ có một đứa con trai.

Tô Như tin lời của Sở Ly.

Phùng Thế Tài là một kẻ khôn khéo nhưng cho dù khôn khéo thế nào đi nữa cũng có điểm người khác không thể xâm phạm, Phùng Văn là nhi tử độc đinh của hắn, cho dù không ra gì cũng là nhi tử, kết quả bị Sở Ly giết.

Kẻ tóc bạc tiễn đưa người tóc xanh, nỗi đau này nàng có thể hiểu được vài phần. Phùng Thế Tài kiêng dè thân phận của Sở Ly ở phủ Quốc Công, không thể đích thân ra tay nên mượn đao giết người cũng là điều đương nhiên.

- Đinh Duy Tùng đúng là do hắn ta mời?

Sở Ly dứt khoát gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác!

- Gã họ Phùng này…

Tô Như mím môi, hừm mạnh một tiếng.

Cho dù hiểu nỗi đau mất con của hắn ta nhưng hắn tìm người giết thị vệ của phủ Quốc Công, hơn nữa lại là thị vệ ngũ phẩm thì tuyệt đối không thể tha thứ, nếu không uy nghiêm của phủ Quốc Công đâu còn nữa?

Sở Ly nói:

- Không vội xử lý hắn, có hắn ở đó cũng có thể cầm chân được người của Đại Lôi Âm tự.

Hắn đoán rằng đệ tử Đại Lôi Âm tự vẫn đang giăng thiên la địa võng đợi hắn tự chui đầu vào rọ, nếu cứ để vậy ngược lại có thể hạn chế được đệ tử Đại Lôi Âm tự, hắn cũng có thể tự do hơn một chút.

- Đinh Duy Tùng có Bạch Hổ Luyện Dương Đồ không?

Tô Như nửa như cười đùa.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tô Như mở tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Đúng là có sao?

Sở Ly nói:

- Hắn luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, tuy nhiên tiếc là chỉ luyện được một hình, nếu không sẽ không vô dụng như vậy.

- Đinh Duy Tùng đã lợi hại lắm rồi, có thể chạy trốn dưới liên thủ của ngươi và Triệu Dĩnh.

Tô Như nói:

- Triệu Dĩnh giờ cũng là cao thủ Tiên Thiên rồi!

Sở Ly nói:

- Bạch Hổ Luyện Dương Đồ rất kì diệu, hắn luyện thành ra vậy đúng là mất mặt, tiểu thư có cần quyển hạ không?

Tô Như lắc đầu:

- Tiểu thư không hứng thú với cái này.

Sở Ly cười nói:

- Bạch Hổ Luyện Dương Đồ kết hợp hai phần thượng hạ lại với nhau hoàn toàn không phải là một cuốn bí kíp, luyện quyển thượng như vậy sẽ không luyện thành gì cả.

Tô Như hiếu kỳ nói:

- Quyển thượng không luyện được có phải là vì không đầy đủ không?

Sở Ly nói:

- Không luyện được quyển thượng thì đừng luyện là tốt nhất, cả quyển yêu cầu rất khắt khe, nếu tu vi phật pháp của ta kém cỏi một chút sẽ bị nó làm cho phát điên. Chia thành hai phần thượng hạ cũng là lòng nhân từ của tiền bối Bạch Hổ Động.

- Vậy sao…

Tô Như càng hiếu kỳ.

Sở Ly mỉm cười:

- Tuyết Lăng mang giấy bút lại đây!

- Vâng.

Tuyết Lăng đứng bên cạnh lặng lẽ lắng nghe, thi thoảng lại rót trà cho hai người.

Nàng cầm giấy bút mực nghiên ra, tay mài mực, sau khi xong thì đưa bút cho Sở Ly.

Sở Ly vung bút vẽ liên tục sáu bức hình hổ vờn, trên mỗi trang giấy đều là

hình bạch hổ rất sống động, mỗi con một vẻ giống như thật.

Sở Ly đặt bút xuống, cười nhìn Tô Như:

- Tổng quản, chính là sáu bức vẽ này.

- Công phu của ngươi không tồi.

Tô Như khen ngợi một câu, mắt nhìn sáu bức vẽ hổ vờn sau đó nhắm mắt lại.

- A!

Đột nhiên nàng kêu lên một tiếng, tay ôm chặt lấy đầu.

Sở Ly mỉm cười nhìn nàng.

Một lúc sau Tô Như mới buông tay xuống, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng yếu đi vài phần.

- Làm sao vậy?

Sở Ly nói:

- Cảm giác thế nào?

- Ta mường tượng bức hình đầu tiên, đầu đau như búa bổ.

- Tổng quản không đủ tinh lực, đừng miễn cưỡng sẽ tốt hơn.

- Được rồi.

Tô Như thở dài, quyết định từ bỏ:

- Vậy ngươi chuyên tâm luyện công đi, sớm luyện thành Kim Cang Độ

Ách Thần Công, đi ra ngoài cũng không sợ đám hòa thượng thối đó nữa.

Tô Như xua tay, uyển chuyển bước đi.

…

Màn đêm buông xuống, Sở Ly luyện hai lần Bạch Hổ Luyện Dương Đồ ở trong phòng, sau đó đứng dậy tới tiểu viện luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, sau bảy mươi hai động tác dường như hắn có thể nghe được tiếng máu chảy rào rào trong cơ thể.

Kim Cang Độ Ách Thần Công lại tiến bộ thêm một bậc.

Hiệu quả của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ cực mạnh nhưng hắn vẫn có chút lo lắng, không biết tới khi nào sẽ mất tác dụng, muốn luyện thành Kim Cang Độ Ách Thần Công thật khó.

Giết bốn đệ tử Đại Lôi Âm tự cũng không biết Kim Cang Độ Ách Thần Công phía sau phải luyện ra sao, dù sao thì trong tự cũng không có ai luyện thành.

Hai lượt Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, một lượt Kim Cang Độ Ách Thần Công, hắn cứ lặp đi lặp lại như vậy, vào phòng rồi lại đi ra, chuyên tâm tu luyện một ngày. Tới chập tối ngày hôm sau, trên người hắn kim quang bỗng nhiên sáng lấp lánh, giống như một người bằng vàng đứng dưới ánh hoàng hôn.

Tuyết Lăng sửng sốt say sưa nhìn hắn.

Sở Ly nắm chặt nắm đấm bật cười.

Tuyết Lăng vội vàng nói:

- Công tử luyện thành công rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vung cổ tay, cử động cánh tay, cười nói:

- Chỉ luyện thành tầng thứ hai!

- Vậy chúc mừng công tử!

Tuyết Lăng khen ngợi.

Nàng tận mắt nhìn thấy những cực khổ mà Sở Ly chịu đựng, bị đánh không biết bao nhiêu gậy, tới nay cuối cùng cũng không phụ công sức, hắn đã luyện thành tầng thứ hai, bản thân nàng cũng cần phải nỗ lực thêm.

Sở Ly ngừng cười, tầng tiếp theo là luyện gân, một khi luyện thành sức mạnh sẽ tăng mạnh, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, nói không chừng có thể tranh giành cao thấp với cao thủ Tiên Thiên của Đại Lôi Âm tự.

- Tuyết Lăng, ngươi lấy kiếm trong tiểu đình đâm ta thử xem.

- … Vâng!

Tuyết Lăng lấy thanh kiếm treo trên cột đỏ rồi bay ra khỏi tiểu đình, hạ xuống trước mặt Sở Ly, vung kiếm đâm vào vai hắn.

- Keng…

Một tiếng kim loại va vào nhau vang lên, mũi kiếm không đâm vào được.

Sở Ly mỉm cười:

- Đâm mạnh thêm một chút!

- Keng…

Tuyết Lăng đâm mạnh thêm.

http://tieulun.hopto.org

- Keng… Keng… Keng…

Tuyết Lăng đâm liên tục mười lần, lực đâm mỗi lúc một mạnh. Cuối cùng nàng dùng toàn bộ sức lực cũng không thể làm xước da Sở Ly!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đưa Ra Kế Sách

Tuyết Lăng cúi đầu nhìn trường kiếm:

- Kiếm này…

Nàng xách kiếm tới trước phòng chứa củi, chém một khúc gỗ to chừng chiếc đĩa, "xoẹt" một kiếm chém làm đôi không hề có chút trở ngại nào.

Tuyết Lăng nhìn khúc gỗ lại nhìn thanh kiếm trong tay, mặc dù không tới mức chém sắt thép như chém bùn nhưng cũng không phải trường kiếm bình thường có thể sánh bằng. Chống đỡ được sự sắc bén của thanh kiếm này, Kim Cang Độ Ách Thần Công quả nhiên lợi hại!

Sở Ly cười tít mắt nhìn nàng.

- Công tử, cứ như thế này chả phải công tử sẽ trở thành thiên hạ vô địch?

Tuyết Lăng hỏi:

- Đao thương bất nhập, còn gì phải sợ nữa?

Sở Ly cười nói:

- Làm gì có võ công thiên hạ vô địch, nếu như là bảo kiếm chưa chắc đã đỡ được, đổi thành cao thủ Tiên Thiên chưa chắc đã không thể phá.

- Vậy tìm một thanh bảo kiếm thử xem sao?

Tuyết Lăng háo hức muốn thử.

- Bảo kiếm ở đâu chứ?

- Ta đi tìm tổng quản!

Tuyết Lăng vội chạy đi.

Tô Như theo nàng bước vào trong sân, trên eo có đeo một thanh trường kiếm màu xanh lục rực rỡ khiến người ta không khỏi lo lắng vòng eo nhỏ bé của nàng sẽ bị đè gãy.

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Đem kiếm tới là được rồi, sao lại còn phiền cả tổng quản tới thế này?

- Ta không thể tới sao?

Tô Như chậm rãi bước tới trước mặt hắn, quan sát hắn khắp một lượt:

- Luyện được tầng hai rồi sao?

Sở Ly cười nói:

- Bạch Hổ Luyện Dương Đồ quả nhiên có tác dụng!

- Xem kiếm đây!

Đột nhiên Tô Như thét lên một tiếng, hàn quang lóe lên đâm vào vai Sở Ly.

Sở Ly không hề né tránh, mũi kiếm đâm trúng vai nhưng không thể đâm xuống, kiếm lún xuống nửa tấc.

- Thú vị đấy!

http://tieulun.hopto.org

Tô Như thu kiếm vào bao, nhìn vai hắn:

- Còn có thể chế ngự lực!

- Luyện thành công tầng thứ hai là có thể cương có thể nhu.

- Vậy ngươi cũng không thể vận công mọi lúc mọi nơi phải không?

Tô Như cười rạng rỡ nói, kiếm trên eo lại lóe hàn quang đâm vào vai Sở Ly.

Sở Ly vẫn không hề né tránh, mũi kiếm lún vào da nhưng không thể đâm vào.

- Ý, ngươi có chuẩn bị hay là công hiệu của Kim Cang Độ Ách Thần Công?

Tô Như kinh ngạc hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Công pháp vận chuyển tùy ý, tâm động công pháp cũng chuyển động!

Hắn có Khô Vinh kinh, có thể khống chế ngự khí từ xa trăm mét. Xá Thân Đoạt Mệnh đao và ngự khí cùng đồng thời sử dụng, hòa thượng Đại Lôi Âm tự cũng không dễ dàng giết được hắn.

- Quả nhiên kì diệu, hơn hẳn những công pháp bình thường.

Tô Như khen ngợi nói.

- Tuyệt học nổi tiếng của Đại Lôi Âm tự đương nhiên phải có điểm độc đáo của nó.

http://tieulun.hopto.org

- Tuy nhiên chỉ là tầng thứ hai, còn kém xa!

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, dội cho hắn một gáo nước lạnh tránh để hắn đắc ý.

Theo như nàng biết, đệ tử của Đại Lôi Âm tự phần lớn chỉ luyện được tầng thứ nhất, rất ít người luyện được tầng hai, còn tầng ba thì càng hiếm người luyện được, dù sao thì luyện được tầng một cũng đã đủ dùng rồi.

Sở Ly mỉm cười.

Tu luyện tầng thứ nhất của Kim Cang Độ Ách Thần Công rất hao tốn nội lực, nội lực tiêu hao khi tu luyện tầng thứ hai tăng gấp đôi, luyện tầng thứ ba theo hắn đoán chắc vẫn cần gấp đôi nữa. Cứ gấp bội lên như vậy, không biết tới những tầng cuối có ai có thể tu luyện được.

Tuy nhiên nghĩ cũng đúng, thành phật thành tổ vốn dĩ là trường hợp cá biệt hàng ngàn hàng vạn năm mới có một người. Nếu như thân xác thực sự dễ dàng thành thánh như vậy thì ai ai cũng là phật đà.

Sở Ly vào ngồi trong tiểu đình:

- Tổng quản, việc của Cố Lập Đồng giải quyết chưa?

Tô Như ngồi đối diện với hắn, thở dài.

Tuyết Lăng bưng hai chén trà lên, chén bạch ngọc được nước trà xanh biếc thấm đượm hương thơm, sắc xanh mướt giống như giọt sương trên lá liễu.

- Vẫn chưa giải quyết?

- Đâu dễ dàng như vậy!

Tô Như đón lấy chén trà bạch ngọc, mở nắp thổi nhẹ hơi nóng, nhấp khẽ một ngụm, thở dài nói:

- Lục Ngọc Dung rất lợi hại, sớm đã đoán được chúng ta sẽ đuổi theo nên chia thành nhiều tốp cao thủ bày nghi trận, mấy nhóm này đều là giả cả!

- Cố Lập Đồng vẫn ở trong Sùng Minh thành?

- Không thể nào.

Tô Như đặt chén trà bạch ngọc xuống:

- Nếu như vẫn còn ở Sùng Minh thành, tuyệt đối không thể qua mắt chúng ta được!

Sở Ly mỉm cười.

Tô Như nói:

- Ngươi cười gì chứ?

Sở Ly xua tay.

- Đừng tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì!

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, tức tối nói:

- Đúng, là lúc trước ta sơ ý để Cố Lập Đồng mất tích nhưng đó là vì không quan tâm tới hắn. Bây giờ đã điều động mọi tai mắt rồi, nếu hắn vẫn còn ở trong phủ tuyệt đối không thể trốn được!

Sở Ly nhấp nhẹ một ngụm trà, cầm chén trà bạch ngọc ngẫm nghĩ:

- Nói như vậy, hắn đã rời khỏi Sùng Minh thành nhưng không biết là đi

đường nào, vậy thì rất phiền toái!

- Có thể im hơi lặng tiếng rời đi vậy thì cũng có thể im hơi lặng tiếng quay lại.

Sở Ly lại nhấp một ngụm trà, đặt chén trà xuống:

- Không thể đề phòng được!

- Vậy thì có cách nào chứ!

Tô Như nói:

- Không thể nào phong tỏa Sùng Minh thành nội bất xuất ngoại bất nhập được!

Sở Ly mỉm cười:

- Dựa vào thế lực của phủ Quốc Công ta, tại sao lại không được?

Tô Như nghiêng đầu nhìn hắn:

- Làm thế nào?

Sở Ly lại cầm chén trà bạch ngọc lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

- Nói mau đi, đừng tỏ vẻ thần bí nữa!

Tô Như hối thúc.

Sở Ly lại đặt chén trà xuống, giơ bốn ngón tay lên:

- Bố trí bốn tấm lưới bủa vây.

Tô Như gật đầu, lắng tai nghe.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhấn ngón trỏ xuống:

- Tầng thứ nhất: trà quán tửu quán ngoài thành.

Tiếp theo hắn nhấn ngón giữa xuống:

- Tầng thứ hai: cổng thành.

Nhấn tiếp ngón áp út:

- Tầng thứ ba: khách sạn, tửu lâu.

Hắn mỉm cười nhấn tiếp ngón út cuối cùng:

- Tầng thứ tư: quan tuần tra trị an, một khi quăng tấm lưới thứ tư này ra, những người lạ mặt sẽ không thể thoát được.

Tô Như ngẫm nghĩ.

Sở Ly lại nhấc chén trà bạch ngọc lên, nhấp một ngụm:

- Như vậy có bất cứ động tĩnh gì chúng ta cũng có thể nắm bắt ngay lập tức để ứng phó, thậm chí có thể ra tay trước.

Tô Như quan sát Sở Ly, mím môi cười nói:

- Sở Ly, ngươi làm thị vệ đúng là hơi lãng phí tài năng!

Sở Ly cười nói:

- Lời ta nói chỉ là lí thuyết suông, không đáng nhắc tới.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn, ngẫm nghĩ lời hắn nói.

Phủ Quốc Công có bố trí tai mắt trong thành là ăn mày và một số người

buôn bán ở các cửa hàng. Tuy tai mắt phân bố khắp nơi, rất kín đáo bí mật nhưng nghe Sở Ly nói vậy nàng liền nhận thấy khiếm khuyết, có thể hoàn thiện hơn nữa.

- Ta đi thương lượng với tiểu thư!

Tô Như đứng bật dậy, xua tay ra hiệu Sở Ly không cần tiễn sau đó uyển chuyển bước đi.

Sở Ly mỉm cười uống một ngụm trà, hắn còn cách con đường cầm quyền rất xa.

…

Màn đêm buông xuống, mặt trăng như lưỡi liềm.

Sở Ly bay ra khỏi tiểu viện, chèo thuyền rời khỏi Đông Hoa viên, không làm kinh động tới Lý Việt.

Hắn rời khỏi phủ Quốc Công, đi qua Sùng Minh thành, ra khỏi thành tới trang viên của Phùng Thế Tài. Hắn muốn giết Phùng Thế Tài, không giết Phùng Thế Tài lão ta sẽ còn tiếp tục tìm người giết hắn.

Tầng hai Kim Cang Độ Ách Thần Công đã luyện xong, cho dù gặp phải sự truy sát của Đại Lôi Âm Tự hắn cũng tự tin mình có thể an toàn chạy thoát, huống hồ hắn còn có Chỉ Xích Thiên Nhai.

Hắn vừa bay xuyên qua rừng cây vừa than thở thế lực của mình quá yếu, không có tai mắt. Nếu như có thể nắm quyền trong phủ Quốc Công thì đâu cần hắn đích thân đi tìm, thậm chí còn không cần hắn đích thân ra tay.

Đáng tiếc thời gian hắn vào phủ quá ngắn, kinh nghiệm và tư cách có hạn, thân là ngũ phẩm cũng rất khó nắm quyền. Cần lịch luyện mấy năm mới có hi

vọng, cho dù hắn không ngừng tăng thêm thành tích cho bản thân thì cơ hội cũng không nhiều, chỉ là hơn với không có gì được một chút mà thôi.

Muốn làm việc thuận tiện thì cần phải bồi dưỡng một vài thế lực, Kinh Vân bang là một trong số đó, có cơ hội cần phát triển thêm các thế lực khác nữa, không thể nắm quyền cũng không đến nỗi thân cô thế cô, tương lai có thể nắm quyền thì làm việc gì cũng càng trở lên dễ dàng hơn.

Hắn suy nghĩ mông lung, đột nhiên dừng bước, Đại Viên Kính Trí nhìn thấy cách sau lưng hắn ba trăm mét có một lão giả áo xám đang bay tới, khí thế cuồn cuộn như sóng lớn hoàn toàn thu lại trong cơ thể không hề để lộ ra ngoài.

Sở Ly nhướng mày, cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Sở Ly chuyển phương hướng, rời khỏi hướng sơn trang của Phùng Thế Tài, đi về phía Nam, lão giả áo xám cũng thay đổi phương hướng, rõ ràng lão giả đang đi theo hắn. Nếu như không có Đại Viên Kính Trí sẽ rất khó phát hiện ra sự tồn tại của lão ta.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Pháp Viên

Sở Ly thi triển Đại Viên Kính Trí tới mức đỉnh điểm, đọc cảnh tượng trong đầu của lão giả áo xám, lập tức hắn mỉm cười, xem ra tiểu thư rất quan tâm tới mình, phái cao thủ Thiên Ngoại Thiên ngầm bảo vệ.

Nghĩ tới đây, dũng khí của hắn lại tăng thêm, hắn chuyển phương hướng đi về phía trang viên của Phùng Thế Tài.

Tới gần trang viên của Phùng Thế Tài, mặt hắn đột ngột biến sắc.

Đại Lôi Âm tự quả nhiên có bố trí người ở đây nhưng khác với suy đoán của hắn, không phải là một nhóm người mà chỉ có một đệ tử Đại Lôi Âm tự.

Một hòa thượng anh tuấn trẻ tuổi, người mặc áo tăng nhân màu xám lặng lẽ ngồi thiền không nhúc nhích trên giường trong một gian phòng.

Hòa thượng trạc tuổi Sở Ly, gương mặt sáng sủa, mũi đầy đặn, miệng vuông, vô cùng tuấn tú, dáng người cao gầy nhưng ẩn chứa sức mạnh cuộn cuộn, sục sôi.

Sở Ly thầm khen ngợi Đại Lôi Âm tự quả nhiên ngọa hổ tàng long, không thể xem thường.

Sở Ly không cần ra tay cũng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn ta.

Phùng Thế Tài đã ngủ ở phòng bên cạnh phòng hòa thượng, có đệ tử Đại

Lôi Âm tự bảo vệ hắn ngủ rất an tâm, trong lòng còn ôm một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Sở Ly đứng trầm ngâm ngoài trang viên, nên giết hòa thượng trẻ tuổi trước hay giết Phùng Thế Tài trước.

Nếu giết hòa thượng trẻ tuổi trước, giết hắn xong Phùng Thế Tài sẽ dễ dàng xử lý.

Hắn vận Chỉ Xích Thiên Nhai, linh khí xung từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn truyền vào cơ thể. Hắn vụt biến mất, giây lát sau đã lao qua cửa sổ xuất hiện trước mặt hòa thượng trẻ tuổi, tay vung ra một luồng hàn quang.

- Keng…

Phi đao bị cổ họng của hòa thượng đánh bật ra, giống như đâm vào sắt đá.

Sở Ly vụt biến mất khỏi chỗ ban nãy, xuất hiện ở sau lưng hòa thượng.

Sở Ly thầm khen ngợi hòa thượng trẻ tuổi phản ứng rất nhanh, khi phi đao gần sát cơ thể liền vận Kim Cang Độ Ách Thần Công để chống đỡ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên quả nhiên có trực giác với nguy hiểm, công pháp vận theo ý niệm, suy nghĩ song song với hành động.

- Phụt.

Trong tiếng xé gió khe khẽ, một luồng sức mạnh cực kì thuần khiết đánh tới sau lưng hắn.

Sở Ly biến mất khỏi chỗ ban nãy, giây phút sau đã xuất hiện ở cách xa một trượng.

Hòa thượng trẻ tuổi giống như một cái bóng lướt dưới ánh trăng bay về phía Sở Ly, ngón trỏ tay phải khẽ điểm nhẹ sau lưng hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đã vận Đại Viên Kính Trí từ trước, thấy rõ tình hình sau lưng.

Ngón tay hòa thượng trẻ tuổi chỉ ra có uy lực kinh người, phóng ra một luồng nội lực vô hình, phá không lao đi như phi đao, là nội lực phóng ra ngoài!

Sở Ly không mạo hiểm đi chống cự, đối phương động ngón tay hắn lập tức né tránh, cho dù thân pháp đối phương nhẹ nhàng, cực kì nhanh nhưng vẫn kém Chỉ Xích Thiên Nhai một bậc.

Chỉ lực phóng xuống đất, mặt đất xuất hiện một lỗ nhỏ, Sở Ly thầm cảm thán nếu như chỉ lực này đánh trúng người, Kim Cang Độ Ách Thần Công tầng hai của hắn cũng không chắc đã chống đỡ được.

Hòa thượng trẻ tuổi liên tục chỉ ngón tay, Sở Ly vận Chỉ Xích Thiên Nhai giống như thi triển thuật hóa thân. Dưới ánh trăng xuất hiện mấy chục bóng người, bóng nào cũng đều là ảo ảnh bị lực của ngón tay đánh trúng.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã chạy đuổi ra xa hai dặm.

Sở Ly tiến vào một rừng cây, Chỉ Xích Thiên Nhai phát động mạnh thêm, sau vài hơi thở, hòa thượng trẻ tuổi đã không cảm nhận được Sở Ly nữa, hắn ta hoàn toàn đã biến mất.

Hòa thượng trẻ tuổi đứng trên một chạc cây, dưới ánh trăng, đầu hòa thượng phát sáng lấp loáng.

Hòa thượng nhíu chặt mày, ánh mắt sáng quắc nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Sở Ly đâu.

Trên đỉnh núi đối diện, Sở ly đột nhiên xuất hiện thét lên một tiếng.

Hòa thượng trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn qua, Sở Ly đã ở cách xa ngàn dặm,

cho dù đuổi theo cũng không kịp.

Sở Ly cười lớn:

- Hòa thượng pháp hiệu là gì?

- A di đà phật… tiểu tăng Pháp Viên.

Hòa thượng trẻ tuổi chắp tay hành lễ:

- Sở thí chủ khinh công thật lợi hại!

Sở Ly giọng sang sảng:

- Chỉ lực của Pháp Viên hòa thượng rất lợi hại! Là công pháp gì vậy?

Hắn nhìn rõ tâm pháp chỉ lực, lộ tuyến nội lực của Pháp Viên, đáng tiếc hắn không phải cảnh giới Thiên Ngoại Thiên, nội lực không thể phóng ra ngoài, đợi sau này đạt tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên mới có thể dùng được.

- Vấn Tâm Chỉ.

- Kim Cang Độ Ách Thần Công của hòa thượng đã đạt tới tầng ba rồi phải không?

- Đúng vậy.

- Tốt, quả nhiên lợi hại, có duyên sẽ gặp lại.

Sở Ly cười lớn, thân hình vụt biến mất không để lại tung tích.

Hòa thượng Pháp Viên cúi mặt thở dài. Hắn ta đích thân ra tay nhưng vẫn không giết được Sở Ly. Pháp Thiện sư huynh nói không sai, kẻ này gian xảo khó đối phó, tâm trí hơn người!

Hắn bay về sơn trang, trở lại phòng mình ngồi xếp bằng trên giường.

- Á

Hắn sững người lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng vận công lắng nghe. Phòng bên cạnh chỉ có hơi thở của một người, hắn không kịp lo tới việc tránh dị nghị, một chưởng đánh tung cửa phòng bước vào trong.

Trong phòng không có gì kì lạ, không có dấu hiệu có người xông vào.

Hắn bước tới giường, kéo màn ra, trên giường là Phùng Thế Tài và cô gái xinh đẹp, cô gái chỉ mặc yếm đỏ, để lộ vai và cánh tay trắng ngần. Sắc mặt hắn không đổi liếc mắt nhìn Phùng Thế Tài, gương mặt tuấn tú lập tức sa sầm.

Phù Thế Tài tai to mặt lớn, gương mặt chính trực, lúc này đang nằm bất động ở đó, thanh thản giống như đang ngủ say.

Pháp Viên đưa tay xờ vào mũi Phùng Thế Tài, quả nhiên không còn hơi thở, ông ta đã chết!

Là Sở Ly quay về giết Phùng Thế Tài, mình bị hắn lừa rồi!

Cho dù hắn ta phật pháp thâm hậu, bẩm sinh tuệ căn cũng không khỏi nổi giận, ánh mắt sáng quắc chỉ muốn một chưởng đánh chết Sở Ly.

…

Sở Ly lặng lẽ về lại phủ Quốc Công, lão giả áo xám cũng về phủ.

Hắn ngồi trên giường trong phòng ở Đông Hoa viên, yên lặng hồi tưởng lại các động tác của Pháp Viên, hình dung lại rõ ràng từng động tác một, nghiên cứu võ công của Pháp Viên để biết cách đối phó nếu sau này gặp phải.

Nếu như không có Chỉ Xích Thiên Nhai hắn sẽ khó thoát được sự truy sát của Pháp Viên. Cao thủ Thiên Ngoại Thiên trẻ tuổi như vậy, chỉ nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Pháp Viên là người đầu tiên tránh được Xá Thân Đoạt Mệnh đao, cao thủ Thiên Ngoại Thiên bước đầu thức tỉnh sức mạnh tinh thần, có cảm ứng với nguy hiểm.

Kim Cang Độ Ách Thần Công tầng thứ ba quả nhiên lợi hại, chống lại được nội lực tập kích, Xá Thân Đoạt Mệnh đao cũng không phá được.

Muốn phá Kim Cang Độ Ách Thần Công của Pháp Viên cần phi đao mạnh hơn nữa quan trọng hơn cả là mức độ thuần khiết của nội lực. Nếu như hắn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Pháp Viên sẽ không đỡ được phi đao của hắn.

Vấn Tâm Chỉ, đây là một môn chỉ lực cực mạnh, đáng tiếc giờ hắn không thể dùng, nội lực không thể phóng ra ngoài, luyện chỉ có hại.

Dựa vào trực giác có thể biết được Kim Cang Độ Ách Thần Công của hắn không thể đỡ được Vấn Tâm Chỉ, Kim Cang Độ Ách Thần Công cũng cần phải thăng cấp!

Luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công tới tầng thứ tư sẽ có thể luyện mạch, tới khi đó, Bích Hải Vô Lượng Công có thể cộng dồn bốn tầng thậm chí là năm sáu tầng, uy lực có lẽ sẽ đối phó được với cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Hắn loại bỏ tạp niệm, mường tượng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ. Các luồng sức mạnh kì lạ trong không gian xâm nhập vào trong máu thịt. Tới sáng sớm, hắn luyện một lượt Kim Cang Độ Ách Thần Công, tiến bộ thần tốc.

http://tieulun.hopto.org

Cứ thế này, không cần quá lâu tầng thứ ba có thể đạt tới viên mãn, điều này khiến hắn rất hưng phấn.

…

Sáng sớm, hắn ăn xong bữa sáng liền tới Ngọc Kỳ đảo, đẩy cửa tiểu viện bước vào đã thấy Tô Như ngồi ở tiểu đình. Nàng mặc áo vàng đào không vướng bụi trần, gương mặt ngọc ngà và chén trà bạch ngọc trong tay tôn lên vẻ đẹp của nhau.

Sở Ly bước vào tiểu đình rồi ngồi xuống đối diện nàng.

Tô Như đặt chén trà bạch ngọc xuống, đôi mắt tuyệt đẹp liếc nhìn hắn:

- Tìm thấy Cố Lập Đồng rồi!

Tuyết Lăng bưng chén trà lên, đứng sau lưng Sở Ly.

Sở Ly uống một ngụm trà:

- Hắn ở đâu vậy?

- Bạch Thạch thành.

- Bạch Thạch thành …

Sở Ly tìm kiếm trong đầu vị trí của nó, trầm ngâm nói:

- Cách xa ngàn dặm, đã đi được nửa đường rồi phải không?

Bạch Thạch thành nằm giữa Sùng Minh thành và Đăng Châu thành, phủ Nhân Quốc Công nằm ở Đăng Châu thành.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hiện Thân

- Ừm.

Tô Như thở dài.

Sở Ly đứng dậy đi qua đi lại, trầm ngâm nói:

- Nói như vậy đúng là hắn đã rơi vào tay phủ Nhân Quốc Công… Ý tiểu thư thế nào?

- Tiểu thư không nói.

Tô Như tỏ vẻ ảo não:

- Vẫn còn đang do dự.

Sở Ly gật đầu:

- Không sai người đi sao?

Tô Như ngẩng đầu nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Hay là để ta đi!

Việc này rất khó giải quyết, Cố Lập Đồng sống hay chết không quan trọng, quan trọng là đại công tử, không cẩn thận sẽ khiến đại công tử ghét bỏ.

Tô Như lắc đầu nói:

- Việc này không động vào là tốt nhất!

Sở Ly nói:

- Đi thôi, tới gặp tiểu thư!

Tô Như nhíu mày, Sở Ly cười nói:

- Thực ra không phức tạp tới vậy, một đằng là cứu, một đằng là giết, lẽ nào không quản, không quan tâm chứ?

- Việc này quá rắc rồi!

Tô Như nhíu mày nói:

- Đâu có đơn giản như ngươi nói.

- Đơn giản hóa vấn đề, dù sao cũng phải chia sẻ lo lắng với tiểu thư, đi thôi!

Sở Ly cười nói, đứng dậy bước ra ngoài.

Tô Như do dự một lát sau đó cũng đi theo hắn.

Hai người bước tới Quan Tinh lâu, đi thẳng tới lầu ba.

Tiêu Kỳ đang đứng gần cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mặt trời chiếu thẳng vào trong làm gương mặt trắng ngần của nàng càng trở lên hồng hào rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh xinh đẹp không giống người trong trần thế.

- Tiểu thư.

Sở Ly chắp tay chào hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ quay người lại, ánh mắt trong veo nhìn lên mặt hắn:

- Tiểu Như đã nói với ngươi rồi phải không?

- Đúng vậy, Cố Lập Đồng đã tới Bạch Thạch thành.

- Có ý tưởng gì không?

- Giao hắn cho ta!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Ta sẽ giải quyết!

Tiêu Kỳ lặng lẽ nhìn hắn:

- Ngươi muốn làm như thế nào?

- Tương kế tựu kế, ám toán phủ Nhân Quốc Công.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ:

- Tương kế tựu kế?

Sở Ly nói:

- Nếu ta là Lục Ngọc Dung, cho dù chúng ta cứu Cố Lập Đồng hoặc giết hắn, hắn đều là mồi nhử tốt nhất.

Sở Ly nói:

- Bố trí mai phục, lấy tính mạng.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi muốn thực hiện mai phục ngược lại sao?

- Đúng, chia thành ba tốp, chắc là đủ rồi.

- Cố Lập Đồng thì sao?

- Tiểu thư muốn xử lý hắn thế nào?

- Cứu hắn về đi!

- Được!

Sở Ly đồng ý dứt khoát.

Tiêu Kỳ mỉm cười:

- Ngươi không định cho hắn đi làm nội ứng nữa sao?

Nàng nghe qua kế sách ban đầu của Sở Ly là cho Cố Lập Đồng trở thành nội ứng, không ngờ lần này Sở Ly cũng không nhắc lại.

Sở Ly nói:

- Lúc này đã khác lúc trước, tình hình hiện tại không còn phù hợp, tìm nội ứng tốt nhất là tìm luôn người của phủ Nhân Quốc Công!

Theo hắn, tìm thẳng người của phủ Nhân Quốc Công sẽ có hiệu quả và đỡ phức tạp hơn Cố Lập Đồng. Cố Lập Đồng cho dù vào được phủ Nhân Quốc Công thì trong thời gian ngắn cũng không thể nào tiếp xúc được với thông tin gì hữu dụng.

- Vậy thì tốt!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Trước đây còn lo hắn nóng lòng muốn lập công, nghe được những lời này nàng cũng thở phào. Hắn là người thông minh cũng rất bình tĩnh, nàng chậm rãi nói:

- Cứu Cố Lập Đồng về!

- Vâng!

Sở Ly đáp lời.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Cần bao nhiêu người?

Sở Ly nói:

- Bên cạnh Cố Lập Đồng có mấy cao thủ?

Tô Như vội vàng nói:

- Có bốn cao thủ Tiên Thiên!

Sở Ly trầm ngâm một lát, nói:

- Vậy thì ta cần ít nhất bốn mươi cao thủ Tiên Thiên, tốt nhất có cả cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên không thể được.

Tiêu Kỳ lắc đầu.

Sở Ly đành nói:

- Vậy thì bốn mươi cao thủ Tiên Thiên đi.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như nói:

- Cần nhiều người vậy sao?

- Lục Ngọc Dung có lẽ đã đề phòng chúng ta tương kế tựu kế.

Sở Ly nói.

Tô Như nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ:

- Được, bốn mươi cao thủ Tiên Thiên!

- Đa tạ tiểu thư.

Sở Ly chắp tay.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Tô Như, ngươi hỗ trợ Sở Ly!

- Vâng, tiểu thư.

Tô Như đáp.

…

Đèn đuốc sáng trưng, Cố Lập Đồng ngồi bên bàn bát tiên sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh đèn chiếu bóng người hắn lên giấy dán cửa, một mình một bóng vô cùng đơn độc.

Hắn ngồi trong phòng ngủ gian nhà chính ở trong một gian tiểu viện chữ thiên của nhà trọ Chấn Hưng.

- Ài…

Cố Lập Đồng thở dài.

Phòng khách bên phải có hai cao thủ Tiên Thiên, ngoài sân có hai cao thủ Tiên Thiên. Bọn họ lấy danh nghĩa là bảo vệ nhưng thực chất là giám sát hắn, không cho hắn chạy trốn!

Sắc mặt hắn tiều tụy, ánh mắt mơ hồ.

Tới nay hắn vẫn không hiểu tại sao Chu Ngọc Đình lại phản bội hắn, nói toàn bộ những việc làm của hắn với đại công tử khiến đại công tử nổi giận, phạt nặng hắn.

Mặc dù hắn chỉ coi Chu Ngọc Đình là công cụ nhưng hắn thấy mình làm rất chu đáo, Chu Ngọc Đình coi hắn là bằng hữu cho nên không nên phản bội hắn mới đúng!

- Ài…

Hắn lại thở dài.

Lòng người khó đoán, lúc trước còn thân thiết như huynh đệ, lúc sau đã độc ác tố cáo bí mật, nghĩ thôi đã thấy đau lòng, chẳng bằng chăm sóc hoa cỏ, bọn chúng không biết nói chuyện nhưng cũng không phản bội mình!

Hắn đứng dậy mở cửa, vầng trăng nằm chênh chếch trên trời, chiếu sáng tiểu viện trở lên mờ ảo, hai bóng người áo đen đứng lặng lẽ dưới gốc mai không hề động đậy.

Hắn mặc kệ, đã tới bước này, sống chết đã không do hắn quyết định, dứt khoát buông xuôi, muốn chém muốn giết tùy ý!

Nghĩ tới đây hắn lại lắc đầu, phủ Quốc Công nhất định không để hắn lọt

vào tay phủ Nhân Quốc Công. Dù sao hắn cũng biết không ít chuyện riêng của đại công tử, một khi để lộ ra ngoài, đại công tử sẽ gặp nguy hiểm.

Đại công tử ân oán phân minh không tới mức sai người giết mình nhưng tam tiểu thư thì chưa chắc, huống hồ còn có gã Sở Ly kia, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để thuyết phục tam tiểu thư.

Cho dù mình có thể trốn thoát, tới phủ Nhân Quốc Công thì cũng rất khó sống, có giá trị lợi dụng thì không sao, một khi hết giá trị lợi dụng. Đối với phản đồ, phủ Nhân Quốc Công chắc chắn không nhân từ.

Nghĩ tới nghĩ lui, tương lai của hắn chắc chắn rất thê thảm!

Hắn nghiến răng, gằn giọng nói ba chữ:

- Chu… Ngọc… Đình!

Hắn hận Chu Ngọc Đình tới tận xương tủy, chỉ muốn xé xác gã ta ra, đáng tiếc giờ đây tính mạng hắn còn khó giữ, mối thù này khó mà báo được!

- Rầm, rầm!

Ngoài trời đột nhiên nổ tung hai đóa hoa sáng rực.

Hàng loạt bóng đen bay vào trong sân, hai hộ vệ áo đen trong sân lập tức bắn tín hiệu chiếu sáng khắp tiểu viện.

Cố Lập Đồng nhìn rõ mười người lao về phía hai hộ vệ áo đen, chỉ trong chớp mắt đã vọng tới tiếng kim loại va vào nhau leng keng.

Hai cao thủ trong phòng lập tức lao ra hỗ trợ nhưng rất khó xoay chuyển tình thế.

Cố Lập Đồng mím chặt môi cười nhạt một tiếng, xem ra phủ Quốc Công

nhất quyết phải giết mình bằng được, nghĩ tới đây hắn liền cảm thấy nản lòng.

- Cố huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Sau lưng hắn vọng tới tiếng nói hào sảng của Sở Ly.

Cố Lập Đồng vội quay người lại.

Sở Ly đứng bên cạnh bàn bát tiên, cười tít mắt. Ánh đèn khẽ nhảy nhót trên gương mặt của hắn, đôi mắt hắn sáng quắc, khí khái hào hùng.

- Gã họ Sở kia!

Cố Lập Đồng cười nhạt:

- Lần này ngươi hài lòng rồi chứ?

Sở Ly cười nói:

- Cố huynh tưởng ta tới giết ngươi sao?

- Chứ sao nữa?

Cố Lập Đồng trừng mắt, lạnh lùng nói.

- Cố huynh hiểu nhầm rồi!

Sở Ly xua tay:

- Ta phụng mệnh tam tiểu thư tới cứu ngươi!

- Tam tiểu thư tốt bụng vậy sao?

Cố Lập Đồng bán tín bán nghi.

http://tieulun.hopto.org

Tam tiểu thư hành sự công chính, thưởng phạt phân minh nhưng khi cần giết người tuyệt đối không lưu tình, không có lòng nhân từ của nữ nhi. Với tình hình hiện này, giải quyết mình mới là cách tốt nhất.

Sở Ly nói:

- Ngươi phạm lỗi, đuổi ra khỏi phủ là điều đương nhiên nhưng tam tiểu thư luyến tiếc nhân tài, ngươi hãy ra bên ngoài làm việc, lập công rồi lại điều về phủ.

- Ta nhất định sẽ về lại phủ Quốc Công!

Cố Lập Đồng nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Ly bật cười.

Cố Lập Đồng lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ta không về lại được sao?

- Về lại phủ không dễ dàng như vậy.

Sở Ly rủ rỉ nói, mặc kệ tiếng vũ khí va chạm ở bên ngoài.

Chỉ một lúc, hai mươi hộ vệ phủ Nhân Quốc Công đã chạy tới. Hộ vệ phủ Dật Quốc Công lập tức rơi vào thế yếu, một chọi hai, tình thế rất bất lợi. Sắc mặt Sở Ly không đổi giống như không nhìn thấy gì, vẫn bình thản nói chuyện với Cố Lập Đồng:

- Đừng quên còn có Chu Ngọc Đình nữa.

- Chu… Ngọc… Đình!

Cố Lập Đồng nghiến răng nói ra ba chữ, lạnh lùng nói:

- Món nợ này ta sẽ tính sổ với hắn!

Sở Ly cười nói:

- Ngươi bị đại công tử ghét bỏ, Chu Ngọc Đình có một người cha tốt, ngươi không có chỗ dựa sao có thể đấu lại với Chu huynh?

- Hừm!

Cố Lập Đồng cười nhạt.

Hắn rất tự tin với tài năng của mình, chỉ cần làm việc đàng hoàng tam tiểu thư nhất định sẽ đề bạt hắn. Dưới trướng đại công tử, Chu cung phụng rất có tiếng nói, nhưng tam tiểu thư làm việc công chính, không sợ Chu cung phụng gây sự.

Sở Ly quan sát hắn ta, cười nói:

- Xem ra mấy ngày nay Cố huynh ngủ không ngon giấc.

- Đa tạ quan tâm!

Cố Lập Đồng cười nhạt.

Sở Ly nói:

- Cố huynh nhất định rất hiếu kỳ phải không?

- Hiếu kỳ gì?

- Tại sao Chu huynh đột nhiên phản bội, đâm lén sau lưng ngươi?

- Ngươi biết sao?

Sở Ly mỉm cười:

- Ta giúp Chu huynh chuộc Ngọc Kiều ra, mười vạn lạng bạc mua tiền đồ của ngươi!

- Là ngươi…

Cố Lập Đồng sững người, sau đó lập tức đùng đùng nổi giận, chỉ hận một nỗi không thể đánh nát gương mặt đang cười tít mắt của hắn:

- Ngươi…

Sở Ly xua tay cười nói:

- Trước đây Cố huynh khiêu khích ta, ta không so đo nhưng ngươi cứ hết lần này tới lần này tới lần khác khiêu khích. Ta đành phải đưa ra hạ sách này, nói ra cũng là vì bất đắc dĩ!

- Khốn nạn!

Cố Lập Đồng nghiến răng.

Sở Ly vẫn giữ nụ cười trên môi:

- Là người đều sẽ có nhược điểm, Chu huynh là kẻ si tình, Cố huynh là người hiếu thuận với mẹ. Nếu như mua chuộc nha hoàn bên cạnh lão thái thái nói xấu vài câu, khiến lão thái thái nổi giận, không biết hậu quả sẽ ra sao?

- Ngươi…!

Cố Lập Đồng mặt biến sắc.

Sở Ly cười nói:

- Ta nói đùa thôi, phủ Nhân Quốc Công thực sự muốn thu nhận ngươi vào phủ chắc chắn sẽ không thể bỏ mặc lão thái thái, vì thế nếu ngươi tới phủ

Nhân Quốc Công, hậu quả có thể biết trước được… Có đi theo ta không?

- … Gã họ Sở kia, ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi!

Cố Lập Đồng lạnh lùng nói.

Sở Ly cười nói:

- Đối với bằng hữu ta là quân tử, đối với kẻ địch ta là tiểu nhân. Cố huynh, chúng ta là bằng hữu sẽ tốt hơn, đi thôi!

Cố Lập Đồng nói:

- Lẽ nào ngươi không muốn giết ta?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nếu như ta muốn giết ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể sống tới giờ sao?

Cố Lập Đồng lặng yên, hắn đã lĩnh giáo sự nham hiểm của Sở Ly, lời hắn nói không phải là khoác lác.

Sở Ly bước tới bên cửa sổ, đưa tay ném tín hiệu lên trời.

- Bùm…

Một tiếng nổ lớn vang vọng không trung, trên không xuất hiện một thanh kiếm vàng, kim quang lấp lánh, nổi bật giữa màn đêm.

Chỉ trong chớp mắt, mười hộ vệ phủ Dật Quốc Công xông vào tiểu viện. Tình thế lại thay đổi, hai bên giằng co qua lại, tiểu viện vô cùng chật chội, giao chiến hỗn loạn.

Sở Ly thu tay về, quay đầu nhìn Cố Lập Đồng:

- Đi không?

- Được!

Cố Lập Đồng không do dự thêm. Sở Ly rất đáng sợ nhưng đây là cơ hội hiếm có, hắn liều một phen!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tiêu Diệt

Sở Ly kéo Cố Lập Đồng vụt biến mất khỏi căn phòng.

Cố Lập Đồng bị gió thổi làm cho không thể mở mắt, mí mắt hơi hé mở chỉ nhìn thấy ánh sáng cong queo, không nhìn rõ gì cả. Chỉ có tiếng gió vun vút, cuồng phong dồn dập đổ tới khiến lồng ngực hắn nhanh chóng có cảm giác buồn nôn. Cảm giác đó dần dần tập trung lại, mỗi lúc một mạnh lên.

Một lát sau, Sở Ly đột ngột dừng lại, Cố Lập Đồng không thể kìm nén cảm giác buồn nôn, vội cúi người nôn thốc nôn tháo.

Sở Ly lắc đầu, quan sát tiểu viện ở phía xa.

Hộ vệ của phủ Nhân Quốc Công lúc này vẫn không xuất hiện, thật biết nhẫn nhịn. Kế hoạch thật hoàn hảo, muốn nhân lúc hai bên sức cùng lực kiệt mới ra tay bất ngờ, tiêu diệt đối thủ mệt mỏi.

Cố Lập Đồng lấy khăn tay lau miệng sau đó đứng thẳng người dậy, sắc mặt tái mét.

Hắn thấy mình đang đứng trên nóc nhà, ánh trăng sáng vằng vặc, gió đêm xào xạc thổi lên người mát lạnh, cảnh đêm tuyệt đẹp.

Sở Ly chắp tay sau lưng, áo xanh tung bay, trầm ngâm nhìn về phía xa.

Cổ Lập Đồng thầm lắc đầu. Sở Ly có danh hiệu thanh niên đệ nhất cao thủ, hắn vốn cảm thấy rất nực cười, một tên thị vệ lại còn là đệ nhất cao thủ,

tới nay xem ra đúng là danh bất hư truyền, khinh công của hắn quả rất lợi hại!

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí tập trung tinh thần kiểm tra động tĩnh ở bên kia, xem có cạm bẫy gì tiếp theo không, tránh sau cùng để cho phủ Nhân Quốc Công được lợi.

Kiểm tra kĩ lưỡng một lượt, hắn thở phào. Phủ Nhân Quốc Công chia làm ba đợt, bốn hộ vệ của Cố Lập Đồng. Hai mươi tên đang giao chiến, còn có hai mươi tên đang mai phục ở chỗ kín đáo cách tiểu viện chừng hai trăm mét.

Sở Ly cẩn thận như vậy là vì sợ Lục Ngọc Dung chia người thành bốn đợt, cũng sợ có cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Cũng may, hiện tại tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Bốn mươi người hỗn chiến trong tiểu viện, thực lực tương đương, khó phân thắng bại, thời gian trôi đi, thực lực hai bên đều đã giảm sút, kiên trì chống cự đợi người phe mình xuất hiện.

Thủ lĩnh hai mươi hộ vệ mai phục của phủ Nhân Quốc Công là một nam tử trung niên cao lớn giống như một con hùng sư, mũi sư tử mắt to, ánh mắt sáng quắc.

Gã ngồi xổm trong bóng tối góc tường không nhúc nhích, chú ý lắng nghe động tĩnh.

Gã căng thẳng tính toán thời gian vừa không để phe mình thương vong quá nhiều vừa khiến đối phương không còn lại bao nhiêu thực lực, tìm thời cơ tốt nhất để xuất hiện, tiêu diệt toàn bộ địch, lập đại công!

Bây giờ xông ra phe mình đã có một số thương vong, người của phủ Dật Quốc Công vẫn còn sức chạy thoát, không bắt được mấy người, như vậy là thất bại.

Mục tiêu lần này là tiêu diệt, vất vả bố trí cạm bẫy, có được cơ hội mà khiến đối thủ khiếp sợ bỏ chạy tức là mình vô dụng, không có công chỉ có tội.

Nếu như ra tay quá muộn, người trong phủ tổn thất quá lớn, lửa giận của những hộ vệ kia có thể thiêu chết mình, tiểu thư cũng chưa chắc đã bảo vệ được mình!

- Hồ đại ca, bây giờ chúng ta xông ra chứ?

Bên cạnh có một người hỏi nhỏ.

Nam tử trung niên lắc đầu.

- Tiểu thư tính toán không sai, lần này bọn chúng quả nhiên làm mạnh tay!

Có người cười nói.

Nam tử trung niên quay đầu, trừng mắt:

- Nói nhỏ chứ!

- Hồ đại ca, ngươi cẩn thận quá rồi, kế sách của tiểu thư đám ngốc phủ Dật Quốc Công đó sao có thể nhìn thấu chứ?

- Đừng coi thường phủ Dật Quốc Công!

- Chúng có vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ tới cạm bẫy này!

- Sự việc còn chưa thành công, đừng đắc ý quá sớm!

Nam tử trung niên tức tối nói:

- Các ngươi nhỏ tiếng một chút, nghe động tĩnh ở bên kia, nếu đi muộn

chúng ta sẽ chẳng có ích lợi gì đâu!

Đám đông im bặt, tên nào tên nấy xoa tay hằm hè chuẩn bị đánh một trận lớn. Đại công đang ở trước mặt, chỉ đợi bọn họ giơ tay ra hái!

Sở Ly đứng ở xa nhìn thấu được suy nghĩ của nam tử trung niên kia.

Hắn cũng đang đợi thời cơ tốt nhất, hành động trước nam tử trung niên cao lớn, nhanh chóng bắt gọn không cho chúng có cơ hội ra tay.

Thời gian chậm chạp trôi đi, một khắc giống như một giờ.

Đột nhiên Sở Ly ném lên không trung.

“Bùm!” một tiếng nổ như sấm vang lên giữa trời đêm. Trong không trung xuất hiện một thanh kiếm vàng phát sáng chói lóa, tỏa sáng cùng mặt trăng.

Hai mươi hộ vệ phủ Dật Quốc Công lao ra từ trong bóng đêm, xông vào tiểu viện.

Võ công của họ mạnh hơn, thần khí dồi dào, sau khi xông vào, tiêu diệt đối phương dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong chớp mắt, hộ vệ của phủ Nhân Quốc Công đều gục ngã, đợi khi nam tử trung niên cao lớn kịp phản ứng, dẫn người xông ra, hai mươi hộ vệ của phủ Nhân Quốc Công đều đã bị tiêu diệt. Nam tử trung niên xông vào nhìn thấy tình cảnh này vội vàng thét lên:

- Rút lui!

Sở Ly thét lên một tiếng, hộ vệ phủ Dật Quốc Công đang truy đuổi lập tức dừng lại.

Sở Ly quay đầu cười nói:

- Cố huynh, đại công cáo thành, chúng ta đi thôi!

Cố Lập Đồng cảm thấy vô cùng khó hiểu, đứng xa như vậy hắn không hề nghe thấy tiếng chém giết ở trong tiểu viện. Sở Ly kéo hắn xuất hiện ở tiểu viện.

- Sở sư đệ!

Các hộ vệ của phủ Dật Quốc Công lần lượt hành lễ, vui mừng phấn khởi.

Sở Ly có danh hiệu thanh niên đệ nhất cao thủ trong phủ Quốc Công, hơn nữa thời cơ lần này cũng nắm bắt vô cùng chuẩn xác khiến người khác không khỏi kinh ngạc.

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Các vị sư huynh vất vả rồi!

- Đâu có, đâu có.

Mọi người lần lượt đáp lễ.

- Sở sư đệ, tại sao chúng ta không đuổi theo?

- Chúng ta cần biết hài lòng, tiếp tục đuổi theo có khi lại có cạm bẫy khác.

- Việc này đúng là không thể không đề phòng, phủ Nhân Quốc Công rất gian xảo! Khiến bọn họ từng thiệt hại không ít, rất khó đề phòng, Sở Ly cẩn thận như vậy không có gì sai.

Lần này giết được hơn hai mươi cao thủ Tiên Thiên đúng là một thành công hiếm có.

- Cuối cùng cũng có thể xả giận một lần!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người ai nấy cũng vui vẻ, người bị thương cũng cười rất rạng rỡ.

Sở Ly nói:

- Mọi người mau rút lui thôi.

- Xin nghe theo lời Sở sư đệ!

Mọi người nói.

Sở Ly đột nhiên nhíu mày giơ tay ra hiệu, mọi người lập tức yên lặng nhìn hắn.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Đúng là đã tới rồi, đi về phía Nam, đi mau!

Mọi người đỡ người bị thương lao ra khỏi tiểu viện chạy về phía nam.

Một nam tử trung niên đi bên cạnh Sở Ly, hắn là người có danh vọng nhất trong số các hộ vệ tên là Trình Văn Huy.

- Sở sư đệ, sao vậy?

Trình Văn Huy hỏi nhỏ.

Bên cạnh Cố Lập Đồng có hai hộ vệ dẫn hắn chạy, không cần Sở Ly phải ra tay.

Sở Ly nói:

- Bọn chúng vẫn còn một đợt mai phục.

- May quá!

http://tieulun.hopto.org

Trình Văn Huy toát mồ hôi lạnh:

- Đúng là phủ Nhân Quốc Công!

Mỗi khi bọn họ giao chiến với phủ Nhân Quốc Công đều bị chèn ép gắt gao, tổn thất không ít. Bọn họ vừa hận vừa tuyệt vọng đồng thời cũng có chút sợ hãi.

Sở Ly nói:

- Bốn đợt mai phục, đúng là rất lợi hại!

Hắn nhìn thấy từ Đại Viên Kính Trí, cao thủ đợt thứ tư cũng có hai mươi người, phân tán ở các nơi trong thành. Có người ẩn nấp ở phủ đệ nào đó, có người ẩn trong nhà trọ, còn có người đi trên phố. Sau khi nhận được tín hiệu cần mất một chút thời gian để tập trung nên đã cho Sở Ly cơ hội ung dung né tránh.

Phương pháp phân tán binh lính thế này, Sở Ly rất khen ngợi, đúng là không thể đề phòng, chứng tỏ phủ Nhân Quốc Công có tổ chức rất đắc lực ở trong tòa thành này, bình thường đều che giấu thân phận.

Sở Ly dẫn theo họ lúc chạy về phía Nam, lúc chạy sang phía Đông rồi lại sang phía Bắc, rồi lại về phía Tây. Chuyển tới chuyển lui khiến Trình Văn Huy và mọi người thấy hoa mắt chóng mặt, cuối cùng họ cũng ra khỏi tiểu thành, chạy vào một rừng cây rậm rạp.

Sở Ly dẫn đường ở phía trước, mọi người đi xuyên qua rừng cây, thi thoảng lại nhảy lên cành cây, lao đi như bay dưới ánh trăng.

Bọn họ đều là cao thủ Tiên Thiên, nội lực liên miên không ngớt lại bền bỉ hơn người, một mạch chạy hết một đêm, khi trời rạng sáng mới dừng lại.

http://tieulun.hopto.org

Áo xanh tung bay của Sở Ly hạ xuống, quay đầu cười nói:

- Được rồi, cuối cùng đã cắt đuôi bọn chúng rồi, mọi người nghỉ chút đi!

Mọi người lần lượt thở phào, uể oải nằm dưới gốc cây, cao thủ Tiên Thiên chạy suốt như vậy cũng không đuối sức.

Cố Lập Đồng toàn thân nhức mỏi.

Hắn được hai cao thủ Tiên Thiên đỡ chạy, mặc dù không tốn sức lực nhưng chạy trong gió giống như phi ngựa, toàn thân khó chịu.

Sở Ly tới bên cạnh Cố Lập Đồng:

- Cố huynh, ngươi sắp tới nơi rồi!

- Đi đâu?

Cố Lập Đồng nói.

- Tịnh Hải thành … cách đây không xa, mai là có thể tới nơi.

Cố Lập Đồng yên lặng, nhắm mắt.

Trình Văn Huy cười nói:

- Sở huynh đệ, ngươi tiễn Cố sư đệ tới đó, ta dẫn bọn họ đi!

Sở Ly trầm ngâm.

Trình Văn Huy cười nói:

- Qua Tiếu Phong thành, bên đó sẽ có người tiếp ứng, ta sẽ cẩn thận!

Lần này giáng cho phủ Nhân Quốc Công một đòn mạnh, bọn chúng nhất

định sẽ điên cuồng vây giết, sử dụng mọi sức mạnh để tiêu diệt nhóm người bọn họ.

Những năm gần đây, phủ Nhân Quốc Công càng ngày càng mạnh lên, có thế lực lợi hại ở Sùng Minh thành, không biết khi nào sẽ lại xuất hiện cao thủ của phủ Nhân Quốc Công, rất khó đề phòng, cần phải hết sức cẩn thận.

Sở Ly nhìn Cố Lập Đồng, cuối cùng nói:

- Mọi người cùng trở về.

- Sở sư đệ, không cần đâu.

Trình Văn Huy nói.

Sở Ly lắc đầu.

Trình Văn Huy không từ chối nữa, hắn cũng không tự tin cho lắm. Lục Ngọc Dung tài trí hơn hắn đại công tử, thực sự rất đáng sợ, nghe nói tam tiểu thư tài trí hơn người, đáng tiếc chỉ quản lý hình luật trong phủ, không có cơ hội để thể hiện.

- Ta có thể tự đi, không cần hộ tống.

Cố Lập Đồng mở mắt.

Sở Ly mỉm cười.

Cố Lập Đồng nói:

- Bọn chúng chỉ lưu tâm tới mọi người, không quan tâm tới ta.

- Điều đó cũng chưa chắc!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu.

Nghỉ ngơi một lát, Sở Ly dẫn mọi người tiếp tục lên đường.

Vốn dĩ chỉ cách hơn một ngàn dặm nhưng vòng qua vòng lại khiến quãng đường trở thành hơn hai ngàn dặm, mất năm ngày bọn họ mới về tới phủ Quốc Công.

Cố Lập Đồng được thuận đường đưa vào phủ Thành Thủ của Tịnh Hải thành, trở thành viên đinh của phủ Thành Thủ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nội Tình

Hoàng hôn buông xuống ở phía tây, ánh nắng còn sót lại bao phủ khắp mặt hồ.

Sở Ly vừa về tới Đông Hoa Viên, Tô Như đã tới dẫn hắn đi Ngọc Kỳ đảo.

Vừa bước tới dưới lầu đã nghe thấy tiếng đàn réo rắt vọng tới, âm thanh mạnh mẽ có sát khí ẩn hiện.

Hắn quay người nhìn Tô Như.

Tô Như thở dài, nói khẽ:

- Tiểu thư cãi nhau với đại công tử.

- Vì ta sao?

- Đúng.

Tô Như nói nhỏ:

- Đại công tử rất không vui.

Sở Ly mỉm cười, hắn cũng đoán được đôi chút, rồi lại vận Đại Viên Kính Trí nhìn nàng ta là có thể biết được mọi chuyện xảy ra.

Cố Lập Đồng do đại công tử đích thân trục xuất khỏi phủ. Tài đức vẹn toàn chính là tiêu chuẩn dùng người của hắn, có tài không có đức thì tuyệt đối

không dùng.

Theo như suy nghĩ của đại công tử, Cố Lập Đồng đã bị trục xuất khỏi phủ thì không còn là người của phủ Quốc Công nữa, sống chết theo số trời, huống hồ phủ Nhân Quốc Công không giết hắn chỉ là lôi kéo hắn mà thôi, không cần phải nhiều chuyện.

Sở Ly dẫn người giết hai mươi hộ vệ của phủ Nhân Quốc Công, tin truyền về phủ, đại công tử nổi giận đùng đùng.

Ả điên Lục Ngọc Dung nếu không cần động chạm tới thì tốt nhất không nên động tới. Phủ Nhân Quốc Công thế lực mạnh, phủ Dật Quốc Công khó lòng chống cự, bởi vậy cần hết sức tránh xung đột, dành thời gian phục hồi nguyên khí. Vậy mà lần này lại chủ động tấn công, ả Lục Ngọc Dung đó chắc chắn sẽ điên cuồng báo thù, phủ Nhân Quốc Công chết hai mươi người, bọn họ ít nhất phải giết bốn mươi người!

Sự việc lần này Tiêu Kỳ tự ý hạ lệnh, coi thường quyền uy của hắn, thật vô phép tắc.

Đại công tử vốn định xử lý Sở Ly nhưng Tiêu Kỳ không đồng ý, thế là hai người tranh cãi.

Tiêu Kỳ mắng đại công tử là cổ hủ, ả Lục Ngọc Dung đó là kẻ được nước lấn tới, căn bản không biết dừng lại, nói hòa khí với loại người đó thì thật nực cười.

Phủ Dật Quốc Công tuyệt đối không thể ép dạ cầu toàn, đánh cho Lục Ngọc Dung biết điều mới có thể nói chuyện hòa khí, hiện giờ sĩ khí của hộ vệ trong phủ giảm mạnh, tình thế rất bất lợi.

Tiêu Kỳ quản lý việc nội bộ, làm sạch sẽ tác phong trong phủ, đại công tử quản lý việc bên ngoài, điều động hộ vệ.

Tiêu Kỳ thấy phủ Quốc Công luôn bị kiềm chế ở mọi phương diện, cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn nên mới đi nước cờ này.

Tô Như hạ thấp giọng:

- Cẩn thận chút, tiểu thư đang bực bội!

Sở Ly nói:

- Có nghiêm trọng không?

Tô Như xua tay cười nói:

- Hai người bọn họ cũng không phải mới cãi nhau một hai lần, mấy hôm lại tranh cãi một lần. Hai ngày nữa sẽ ổn, tuy nhiên ngươi hãy tránh xa đại công tử một chút!

- Vừa hay ta cũng cần chuyên tâm luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công.

- Ừm, tốt nhất ở trong tiểu viện không đi ra ngoài.

- Không vấn đề gì.

Hai người bước chân vào Quan Tinh lâu tới thẳng lầu ba.

Tiêu Kỳ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, quay lưng lại với họ. Nàng đang ngồi trước hiên án gảy đàn, bóng dáng yêu kiều khiến Sở Ly tim đập thình thịch.

- Tiểu thư!

Tô Như khẽ gọi:

- Sở Ly tới rồi.

Tiếng đàn im bặt, Tiêu Kỳ quay người lại, gương mặt xinh đẹp tuyệt mĩ

rất lạnh lùng.

Ngón tay thon dài của nàng chỉ vào tấm bồ đoàn màu trắng ngà đối diện.

Sở Ly bước tới ngồi trên tấm bồ đoàn, lặng lẽ nhìn nàng.

Người nàng tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, thấm vào lòng người, đôi mắt trong veo của nàng đang nhìn hắn chăm chú:

- Lần này ngươi làm rất tốt.

- Rất nguy hiểm, Lục Ngọc Dung sắp xếp bốn đợt mai phục.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Ả ta có trăm ngàn mưu kế, đúng là rất khó đối phó.

- Phủ Nhân Quốc Công thâm nhập quá sâu vào phạm vi thế lực của phủ ta.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Dọc đường tới Tịnh Hải gần như đều có người của bên đó, thật đáng sợ!

Tiêu Kỳ sa sầm mặt.

Sở Ly nói:

- Một khi có chuyện, bọn họ có thể ngăn cản việc trao đổi tin tức của chúng ta, chúng ta sẽ khó mà đề phòng được!

Ánh mắt Tiêu Kỳ khẽ chuyển động.

Sở Ly thở dài:

- Đường đi tới Tịnh Hải giống như hậu hoa viên của bọn họ, đây mới chỉ là đường tới Tịnh Hải, những con đường khác trong phủ e rằng cũng không lạc quan cho lắm!

Mười hai tuyến đường trong thiên hạ, mỗi phủ Quốc Công trấn thủ một tuyến đường, mỗi tuyến đường lại chia thành sáu phân nhánh, đường họ đi chính là phân nhánh Tịnh Hải.

Tô Như kéo tay áo hắn.

Sở Ly giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục nói:

- Tới mức độ này rồi, hộ vệ của chúng ta không hề có chút an toàn nào cả. Việc này mà truyền ra ngoài e rằng lòng người sẽ dao động, hậu quả khó lường!

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Kỳ càng sa sầm.

Tô Như nói nhỏ:

- Đừng nói nữa.

Sở Ly coi như không nghe thấy gì, tiếp tục nói:

- Tiểu thư, cứ thế này phủ Quốc Công sẽ mất đi tác dụng, mặc cho kẻ khác chém giết!

- Câm miệng!

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly lặng lẽ nhìn nàng.

Tiêu Kỳ sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Ta cũng không ngờ tình thế lại nghiêm trọng tới vậy!

Tô Như nói:

- Tiểu thư, không nghiêm trọng vậy chứ?

Sở Ly nhìn nàng thở dài:

- Nghiêm trọng hơn ta nói nhiều, nghĩ mà xem, tiểu thư đi ra ngoài, bọn họ muốn thích sát lúc nào thì thích sát lúc đấy, như vậy mới đáng sợ làm sao?

- Hộ vệ bên cạnh tiểu thư có thể ứng phó.

Tô Như nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Mười người có thể ứng phó, một trăm người có thể ứng phó nhưng hai trăm người thì sao? Bọn họ có thể tùy ý điều động người mà không bị chúng ta phát giác, coi phủ của chúng ta như phủ của bọn họ!

Tr-uyện được dịc-h t-ại iREAD.

Tô Như không nói gì.

Một lúc lâu sau Tiêu Kỳ thở dài, lắc đầu,

Sở Ly không nói gì thêm, nói nhiều vô ích.

- Cố Lập Đồng đâu rồi?

Tô Như chuyển sang vấn đề khác.

Sở Ly nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đã tới Tịnh Hải thành.

- Hắn rất khó quay về lại.

Tiêu Kỳ nhíu mày.

- Đại ca sẽ không dung tha cho hắn.

- Thực ra hắn là một kẻ có tài có thể sử dụng, tại sao tiểu thư không thu về dưới trướng của mình?

- Tâm tính không tốt, rất khó đảm đương trọng trách.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly tiếc nuối:

- Đáng tiếc.

Hắn có thể dùng Cố Lập Đồng, có Đại Viên Kính Trí có thể nhìn thấy được mọi suy nghĩ của hắn ta bất cứ lúc nào, sau đó tiến hành cảnh cáo, huống hồ Cố Lập Đồng cũng có nhược điểm chí mạng, nắm được điểm này hắn sẽ không dám tạo phản.

- Hãy quan sát một thời gian đã.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Biểu hiện tốt thì lại điều về đây.

Sở Ly mỉm cười.

Tiêu Kỳ cũng có khả năng nắm bắt nhân tâm, dám dùng hắn ta.

Chính vì nàng có năng lực này vì thế mới biết đánh giá nhân tâm, người

có đức lại có tài quá khó tìm, có thể bao dung cho người khác, khác hẳn với sự tự cao ngạo mạn của đại công tử, phong cách hành sự của hai người có xung đột.

Tiêu Kỳ lặng lẽ nhìn hắn:

- Sở Ly, lần này ngươi làm rất tốt, đáng tiếc không thể xin công trạng!

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư nói gì vậy chứ.

Tiêu Kỳ nói:

- Tiếp theo hãy ở trong phủ đừng đi ra ngoài, Đại Lôi Âm tự lại còn cả phủ Nhân Quốc Công, Lục Ngọc Dung sẽ điên cuồng báo thù!

- Được, ta sẽ ở trong phủ luyện công.

- Tháng sau nhị tiểu thư sẽ tới Tịnh Hải thành chúc thọ.

Tiêu Kỳ nhíu mày trầm ngâm:

- Ngươi hãy đi cùng.

- Thành Tịnh Hải?

Sở Ly nhíu mày.

Tô Như vội vàng nói:

- Tiểu thư, có nguy hiểm quá không?

Đại Lôi Âm tự và phủ Nhân Quốc Công đều muốn xử lý hắn, đi ra ngoài há chẳng phải tự tìm đường chết?

Tiêu Kỳ nói:

- Trong một tháng hãy luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công tới tầng thứ ba, cùng với Chỉ Xích Thiên Nhai, cũng có năng lực tự bảo vệ mình rồi!

Tuy nàng không luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công nhưng nàng biết sự thay đổi của mỗi tầng. Tới tầng thứ ba, đao kiếm khó làm bị thương, nội lực đánh vào có thể giảm bớt hơn phân nửa, kèm theo Chỉ Xích Thiên Nhai là hắn đã có thể tự bảo vệ rồi.

Sở Ly lộ vẻ chần chừ:

- Tầng ba… e là rất khó!

- Nói chung, ngươi hãy xem xét để thực hiện.

Sở Ly nhìn thấy trên bàn có một bức họa, cười nói:

- Đây là tác phẩm của tiểu thư?

Tiêu Kỳ cầm bức họa lên giao cho hắn.

Bên trên có vẽ một con mãnh hổ, khí thế mạnh mẽ giống như có thể lao ra từ trong tranh bất cứ lúc nào.

Sở Ly nói:

- Sát khí nặng nề quá!

Hắn khẽ giật mình, mơ hồ cảm nhận được ích lợi của bức họa này, nhìn hổ để nhận thần ý của nó, có ích cho việc luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

- Còn kém xa.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhìn tranh của Lục Bá Viễn mới biết thế nào là sát khí.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư có tranh của Lục Bá Viễn?

Lục Bá Viễn, bậc thầy đan thanh tiền triều, sở trường vẽ hổ. Người khác vẽ hổ là vẽ da, vẽ thịt, vẽ xương, hắn ta vẽ hổ là vẽ khí vẽ thần, hình hổ vẽ ra được gọi là diệu phẩm vô thượng, giá trị liên thành.

- Có mấy bức, ngươi muốn xem?

- Ta có thể xem được không?

- Tiểu Như, lát nữa hãy mang tới cho hắn.

Tiêu Kỳ nói:

- Quan sát một tháng.

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly mừng rỡ.

Tiêu Kỳ xua bàn tay ngọc ngà.

Sở Ly biết điều cáo từ đi về.

Hắn về lại tiểu viện ở Ngọc Kỳ đảo, đẩy cửa bước vào, ánh hoàng hôn chiếu xuống nhuộm đỏ tiểu viện. Tuyết Lăng mặc một bộ đồ màu trắng dịu dàng đang chậm rãi, nhẹ nhàng luyện Thái Âm Bát Thức, nghe thấy tiếng động nàng vội quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh ngạc.

Sở Ly nói:

- Mắt mở to vậy làm gì?

Tuyết Lăng vội vàng thu thế:

- Công tử về từ khi nào vậy?

- Vừa mới về.

Sở Ly bước vào phòng khách.

Tuyết Lăng đi vào theo:

- Vẫn chưa ăn cơm sao?

- Đúng vậy.

Sở Ly uể oải ngồi trên ghế thái sư, thở dài thườn thượt, dọc đường truy sát và chạy trốn khiến tinh thần giảm sút, lúc này có thể thực sự thả lỏng rồi.

Tuyết Lăng lập tức bận rộn, hành động nhanh nhẹn, nhanh chóng hâm trà bưng lên, sau đó lại đi nấu cơm.

Đợi Sở Ly uống hết một tách trà, Tuyết Lăng đã làm xong bốn món ăn bê tới, rồi lại mang một vò rượu ngon lên rót đầy chén cho hắn:

- Công tử, ăn tạm lót dạ, bữa khuya ta sẽ làm món ngon hơn.

Sở Ly hít hà mùi thơm hấp dẫn, hài lòng gật đầu, gắp thức ăn, uống rượu, nghe Tuyết Lăng kể lại những việc lớn xảy ra trong phủ mấy ngày này.

- Két…

Cửa sân bị đẩy ra, Tô Như uyển chuyển bước vào. Nàng cầm một chiếc

hộp dài lấp lánh ánh sáng tím, nhìn thấy Sở Ly đang thoải mái ăn cơm liền mỉm cười nói:

- Thật có phúc!… Tranh đây!

Sở Ly đặt chén rượu xuống bước tới nhận lấy tranh.

Tô Như giao cho hắn:

- Ở đây tổng cộng có mười bức họa của Lục Bá Viễn, ngươi phải cẩn thận, không được làm hỏng. Tiểu thư rất yêu thích chúng, nếu không phải lần này ngươi lập được công tiểu thư sẽ không nỡ mang ra đâu!

Sơ Ly cười rạng rỡ, vuốt ve chiếc hộp dài màu tím:

- Đương nhiên rồi! Đương nhiên rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Mượn Tranh

- Lấy ra xem đi.

Tô Như cười nói.

Sở Ly mở hộp ra, một mùi hương dịu nhẹ bay tới, đây là hương liệu dùng để chống ẩm mốc, hương liệu này gia đình thông thường không thể dùng nổi.

Các bức họa được xếp chồng lên nhau ở trong hộp, Sở Ly cẩn thận lấy một cuộn tranh, từ từ giở ra, chỉ thấy một con hổ vàng mắt trắng đang ngửa cổ gầm rất sống động ở trên giấy.

Sở Ly buột miệng khen ngợi:

- Đẹp!

Nhìn bức họa này giống như nhìn thấy một con hổ thật sự đang đứng gầm ở trước mắt, toàn thân cảm thấy lạnh toát.

Tuyết Lăng hiếu kỳ đưa mắt liếc nhìn, lập tức mặt biến sắc.

Sở Ly quay đầu nhìn nàng ta, cười nói:

- Không đủ gan, phải luyện thêm!

Tuyết Lăng cố kìm nén sợ hãi, lại đưa mắt nhìn, sắc mặt lại biến đổi, giống như thực sự có một con hổ đang vồ tới muốn nuốt sống mình. Nỗi sợ hãi xuất phát từ đáy lòng, không thể kiểm soát, không thể khống chế.

Tô Như cười nói:

- Được rồi, đừng dọa người ta nữa!

Sở Ly ngoái đầu cười nói:

- Tuyết Lăng, ngươi phải luyện gan đi. Hãy treo bức họa này ở trên tường, hàng ngày tới nhìn mấy lần!

Tuyết Lăng do dự nói:

- Phải treo lên thật sao?

Sở Ly chỉ vào một bức họa tùng hạc duyên niên:

- Treo ở chỗ đó!

Bức họa tùng hạc duyên niên được treo trên tường hướng chính bắc, đối diện với cửa đại sảnh, bước chân vào đại sảnh lập tức nhìn thấy.

Tuyết Lăng đành phải đưa mắt nhìn Tô Như.

Tô Như trách cứ:

- Sở Ly, ngươi làm gì vậy?

Sở Ly cười nói:

- Việc này có lợi cho nàng ta, nhát gan như vậy nếu đi ra ngoài gặp kẻ hung ác, võ công có mạnh đi nữa cũng không thể thi triển ra được!

- … Việc này cũng đúng.

Tô Như nghĩ một lát, gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Người trong võ lâm ở bên ngoài tên nào tên nấy cũng đều hung tàn dữ tợn, lời độc ác nào cũng có thể nói được, đừng nói võ công của Tuyết Lăng không ra sao, cho dù võ công lợi hại nhưng nhát gan không thi triển ra được thì cũng sẽ rất nguy hiểm.

Tuyết Lăng chu môi, đành gỡ bức họa tùng hạc duyên niên xuống, cẩn thận treo bức họa kia lên.

Sở Ly chắp tay sau lưng đứng ở trước cửa, chỉ huy nàng điều chỉnh cho bức họa trở lên ngay ngắn, nhìn lên giống hệt một con hổ đang đứng ở đó.

Tô Như cười nói:

- Tuyết Lăng, võ công của ngươi luyện thế nào rồi?

Tuyết Lăng mỉm cười:

- Tốt hơn nhiều rồi.

- Vậy thì tốt.

Tô Như cười nói:

- Có thầy giỏi Sở Ly chỉ bảo đó là phúc phận của ngươi, ngươi phải trân trọng cơ hội đấy.

Tuyết Lăng nhìn Sở Ly, khẽ gật đầu.

Sở Ly lại mở tiếp một cuộn tranh nữa ra, là một bức họa mãnh hổ săn dê, lông mướt như nước chảy, răng sắc nhọn, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, đôi mắt vô cùng lạnh lùng vô tình, có khí thế vạn vật đều là con mồi.

Hắn lắc đầu cảm thán, không hổ là Lục Bá Viễn.

Tranh của Lục Bá Viễn không chỉ truyền thần, quan trọng hơn cả là chứa đựng sức mạnh tinh thần. Sở Ly suy đoán, có lẽ vị đại sư đan thanh này là một cao thủ Thiên Thần hoặc là một người dùng tranh nhập đạo, đã mày mò ra được đạo vận.

Để Tuyết Lăng thi thoảng lại ngắm tranh không chỉ khiến nàng ta tăng dũng khí mà còn khiến tinh thần mạnh thêm, vô cùng hữu ích.

Lực tinh thần mạnh, thời gian tu luyện tâm pháp sẽ lâu hơn, nội lực vận chuyển nhanh hơn, cũng là mấu chốt để tăng cảnh giới sau này.

Tô Như ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt si mê của hắn bất giác mỉm cười.

Tiểu thư nhìn những bức họa này cũng có thái độ tương tự, mình thì không làm được như thế, nhìn những bức họa này chỉ cảm thấy run sợ, không thấy đẹp chỗ nào.

Sở Ly ngắm nhìn từng bức họa một, xem hết một lượt mười bức giống như ăn một bữa yến tiệc thịnh soạn rồi vô cùng hài lòng đặt tranh về lại hộp, cười nói:

- Đúng là diệu phẩm vô thượng!

- Ngươi vẽ cũng không tồi.

Tô Như cười nói:

- Ta thấy ngươi vẽ linh thảo, công lực rất thâm hậu mà!

- Ta còn kém xa, không có danh sư chỉ điểm, không thể mày mò được điểm then chốt.

- Đáng tiếc quá!

- Có cơ hội nhất định phải bái một vị danh sư làm thầy để học tập!

- Trong phủ có một danh sư.

- Là ai?

Sở Ly vội vàng hỏi.

- Nhị tiểu thư.

Tô Như cười nói:

- Nhị tiểu thư từng bái Hàn Tích đại sư làm thầy, ngươi có biết Hàn Tích đại sư chứ?

Sở Ly ngạc nhiên nói:

- Nhị tiểu thư là đệ tử của Hàn Tích đại sư sao?

Hàn Tích đại sư là một trong những họa sĩ hàng đầu đương đại, sở trường vẽ tranh sơn thủy, trong lòng chất chứa sông nước vạn dặm, núi non mười vạn dặm. Những bức họa vẽ ra đều khiến người xem như được đích thân tới nơi, là thượng phẩm hun đúc tinh thần, được rất nhiều người ca ngợi.

- Hàn Tích đại sư từng ở trong phủ năm năm.

Tô Như nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Khi đó nhị tiểu thư mười ba tuổi, sau này Hàn Tích đại sư nói không còn gì có thể dạy được nữa nên đã rời đi.

Sở Ly nói:

- Nghe nói Hàn Tích đại sư tính tình kì quặc, trước giờ không thu nhận đệ

tử, cũng không gặp người ngoài.

- Hàn Tích đại sư sống ở trong núi sâu, một lần đi hái thuốc bị rắn độc cắn, vừa hay nhị tiểu thư đi ngang qua cứu được ông ta, thế nên ông dạy nhị tiểu thư năm năm để trả hết ân tình.

Sở Ly ngạc nhiên, cười nói:

- Nhị tiểu thư thật may mắn!

- Nhị tiểu thư đúng là rất may mắn.

Tô Như thở dài:

- Đáng tiếc không luyện võ.

- Tại sao?

- Sức khỏe yếu, không chịu được nội lực.

Tô Như lắc đầu nói:

- Yếu từ trong bào thai, không có cách chữa trị, rất hay đau ốm.

- Đáng tiếc quá.

- Ngươi muốn theo học nhị tiểu thư, hi vọng không lớn lắm, hãy luyện công trước đi!

Sở Ly cười nói:

- Cũng đúng.

- Ta đi đây.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như xua bàn tay ngọc ngà rồi chậm rãi bước đi.

Ánh trăng sáng vằng vặc, gió đêm thổi qua khóm trúc vang lên những tiếng rì rào khe khẽ.

Sở Ly ngồi lặng yên trong tiểu đình giống như một pho tượng.

Trong đầu, một con bạch hổ như sống lại, thi thoảng lại gầm lên diễn luyện các tư thế trong Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Tâm trí hắn thay đổi, mười bức họa mãnh hồ nhìn thấy lúc ban ngày xuất hiện trong đầu.

Bạch hổ lao về phía một bức họa giống như một giọt nước rơi xuống vũng nước. Bạch hổ biến mất trong bức tranh, một lát sau, bức họa nổ tung biến mất, bạch hổ nhảy ra, tăng thêm một phần thần vận.

Bạch hổ lần lượt làm rách vụn mười bức họa, xuất hiện biến hóa thay da đổi thịt, sống động như hổ thật.

Tâm thần Sở Ly đi vào trong con hổ, cảm nhận sự bình tĩnh và lạnh lùng, không sợ hãi của nó.

Hắn chia một tia tinh thần quan sát bản thân, sức mạnh từ hư không ập tới đang thay đổi cơ thể, cơ thể giống như được ngâm trong thuốc nước, liên tục biến hóa.

Khi hắn bừng tỉnh, ánh mặt trời đã chiếu sáng rạng rỡ.

Một đêm bất giác qua đi, cơ thể hắn càng trở lên rắn chắc, dẻo dai hơn. Hắn nắm tay, cảm nhận thấy sức mạnh tăng lên, hiệu quả rõ rệt.

Sở Ly đứng dậy luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, khí tức lưu chuyển, tiến bộ vượt bậc.

Tuyết Lăng đang luyện Thái Âm Bát Thức, luyện xong thì bắt đầu nấu bữa sáng.

Sở Ly ăn sáng trong đại sảnh, ngồi quay lưng với cửa. Tuyết Lăng đứng bên cạnh hắn, đối diện với tường phía bắc nhìn bức tranh mãnh hổ.

Nàng biết Sở Ly cố tình làm vậy nhưng cũng không biết phải làm sao. Khi Sở Ly ăn xong cơm, toàn thân nàng đã ướt đẫm mồ hôi, thấm ướt hết quần áo.

Nàng thu dọn xong bát đĩa liền vội vàng về phòng tắm gội.

Mấy ngày sau đó, Sở Ly ở trong tiểu viện giống như thể chưa từng trở về, không bước chân ra ngoài nửa bước, có việc gì cũng giao cho Tuyết Lăng đi làm, toàn tâm toàn ý luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công. Hắn cần luyện được tầng ba trong vòng một tháng.

Từ khi xem tranh của Lục Bá Viễn, uy lực của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tăng mạnh, Kim Cang Độ Ách Thần Công cũng tiến bộ rất nhanh nhưng hắn vẫn có cảm giác, Kim Cang Độ Ách Thần Công và Bạch Hổ Luyện Dương Đồ kết hợp luyện cùng nhau sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Luyện xong Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công sẽ nhanh hơn, tâm cảnh cũng có thay đổi nhỏ. Không rời khỏi tâm cảnh của mãnh hổ đã luyện tiếp Kim Cang Độ Ách Thần Công sẽ giống như một mồi lửa ném vào trong chảo dầu, sát ý đằng đằng, bừng bừng không thể ngăn cản.

Khi tu luyện, hắn dùng Đại Viên Kính Trí trấn áp, dập tắt sát ý, không bị nó ảnh hưởng. Nhưng đó là cưỡng chế trấn áp, không phải tiêu trừ, một khi

Đại Viên Kính Trí dừng lại, sát ý lập tức lại bùng bùng nổi lên.

Tuyết Lăng lại bắt đầu đọc kinh phật, dùng kinh phật để tiêu trừ sát ý, khi Sở Ly tu luyện, nàng lại đứng một bên đọc kinh phật.

Sở Ly thông qua kinh phật Tuyết Lăng đọc có thể tiêu trừ sát ý hồi phục tâm cảnh. Nhưng sau mỗi ngày tu luyện đều cần phải đọc kinh phật để tiêu trừ sát ý, chiếm dụng thời gian tu luyện khiến hắn vô cùng lo lắng, đáng tiếc không thể luyện Đại Nhật Như Lai Phục Ma Kinh.

Đại Nhật Như Lai Phục Ma Kinh là truyền thụ quán đỉnh, bản thân hắn cho dù thế nào đi nữa cũng không thể học được, chỉ có thể dùng phương pháp vụng về là hao phí thời gian.

Cũng may có Đại Viên Kính Trí, cảm thấy không ổn lập tức vận Đại Viên Kính Trí liền bình tĩnh trở lại ngay, sát ý không thể kiểm soát hắn, nếu không hắn cũng không dám luyện.

Hôm nay, Tô Như tới thăm cây Thiên Linh và những linh thảo khác, Sở Ly nhân cơ hội này liền hỏi:

- Tổng quản, trong phủ còn có không ít tranh phải không?

- Đúng.

Tô Như mặc áo vàng đào, ánh mắt rời khỏi cây Thiên Linh, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Sao vậy, ngươi vẫn muốn xem tranh?

Sở Ly cười nói:

- Ta muốn xem những tranh vun đúc tính tình, tu tâm dưỡng tính.

Tô Như nói:

- Tu tâm dưỡng tính?

Sở ly nói:

- Luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công sát khí bạo tàn quá nặng, ta muốn điều hòa một chút.

Tô Như ngừng cười:

- Sao vậy, có vấn đề sao?

Sở Ly xua tay cười nói:

- Vấn đề không lớn, chỉ cần điều chỉnh tâm cảnh là được, có tranh của Hàn Tích đại sư không?

- Ừ, có vài bức.

Tô Như nói:

- Tuy nhiên là của nhị tiểu thư… Ta đi mượn nhị tiểu thư!

- Đa tạ tổng quản.

Sở Ly chắp tay cười nói.

Tô Như quan sát hắn, nhìn hắn không giống tâm cảnh bị nhiễu loạn nhưng nàng vẫn không khỏi lo lắng.

Sở Ly thở dài:

- Đáng tiếc không thể theo nhị tiểu thư học vẽ tranh.

- Ngươi hãy từ bỏ ý định này đi!

Tô Như nói:

- Nhị tiểu thư không giống với tiểu thư, tiểu thư bề ngoài lạnh lùng nội tâm bên trong nhiệt tình, nhìn lạnh lùng vậy thôi nhưng rất dễ nói chuyện. Nhị tiểu thư thì là bề ngoài nhiệt tình nội tâm bên trong lạnh lùng, nhìn dịu dàng thân thiện nhưng không có ai có thể thân mật, bình thường đều không đi ra ngoài, không gặp người ngoài… Ta đi hỏi xem có thể mượn được không?

Nàng nói xong liền đứng dậy uyển chuyển bước đi.

Một lát sau, nàng ôm một chiếc hộp gỗ trắng dài tới, giao cho Sở Ly:

- Mượn được rồi, đây đều là tác phẩm của Hàn Tích đại sư, tổng cộng có tám bức, ngươi phải cẩn thận đấy!

Sở Ly vội vàng mở ra, cẩn thận lấy ra một bức họa, một bức tranh sơn thủy đập vào mắt hắn, núi xanh biên biếc, thấp thoáng một góc của một ngôi nhà.

Tâm tình của Sở Ly bất giác dễ chịu, hắn mỉm cười, mọi ý nghĩ nóng nảy đều tan biến.

- Thế nào?

- Không hổ là tác phẩm của đại sư!

Sở Ly khen ngợi.

- Một tháng, đừng làm hỏng nhé!

Tô Như dặn dò.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản yên tâm!

Tô Như vẫn không yên tâm, nói:

- Những bức họa này đều là bảo bối của nhị tiểu thư. Nếu làm hỏng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Sở Ly cười nói:

- Nhị tiểu thư thật hào phóng.

- Là vì nàng ta và tiểu thư rất thân thiết.

Tô Như liếc nhìn hắn rồi uyển chuyển bước đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tầng Ba

Trăng treo trên nền trời, ánh trăng sáng vằng vặc.

Sở Ly ngồi trên một chiếc thuyền. Ánh trăng chiếu sáng mặt hồ gợn sóng lấp lánh, Tuyết Lăng ngồi ở một đầu thuyền.

Sở Ly ngồi xếp bằng, trên gối đặt một chiếc cổ tranh. Bên cạnh có một chiếc chén bạch ngọc, trong chén là rượu ngon màu vàng kim, rượu sóng sánh theo nhịp lắc của thuyền.

- Tưng tưng…

Sở Ly gảy đàn.

Hai hàng lông mày dài của Tuyết Lăng nhíu chặt lại, sắc mặt nhăn nhó, nhẫn nhịn.

Tiếng đàn của Sở Ly thực sự chói tai, không có vần điệu, chắc chắn là chưa được huấn luyện chuyên môn, chỉ tùy ý gảy bừa.

Sở Ly thì tự cảm thấy hài lòng, hắn từng học thư pháp, đan thanh ở trong tự nhưng chưa học gảy đàn. Ban ngày nhìn Tiêu Kỳ gảy đàn, đột nhiên hắn nảy sinh hứng thú. Ánh trăng, nước hồ, mĩ nhân, mĩ tửu, dưới cảnh đẹp như vậy, gảy một khúc nhạc sẽ thật tao nhã biết bao.

Đáng tiếc hắn có thiên tài thế nào đi nữa cũng không gảy được một khúc nhạc hay, âm thanh gảy ra rất chói tai.

Sở Ly mỉm cười, cảm thấy rất thú vị.

Tuyết Lăng thấy rất mất hứng, tiếng ồn thật khó chịu, nàng vội đứng dậy nói:

- Công tử, để ta!

Sở Ly ngẩng đầu mỉm cười nói:

- Ngươi biết gảy đàn!

- Biết đôi chút.

- Vậy thì được, ngươi gảy.

Sở Ly đẩy đàn đi, giống như có một bàn tay vô hình nâng lấy đàn nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Tuyết Lăng.

Tuyêt Lăng đưa tay đón lấy, thở phào một hơi, cuối cùng tai nàng ta cũng không bị giày vò nữa!

- Công tử muốn nghe khúc nhạc nào?

- Phù hợp với cảnh đẹp hiện tại là được.

Sở Ly mỉm cười lơ đễnh, ngẩng đầu nhìn trời đêm. Màn đêm thật tĩnh lặng, trời đêm trong xanh, xung quanh tĩnh lặng. Ngọc Kỳ đảo đèn đuốc sáng trưng, nơi này thật yên tĩnh.

Hắn tới đây để điều chỉnh tâm trí, ứng phó với sát ý do Kim Cang Độ Ách Thần Công sinh ra, điều chỉnh tâm trí giống như điều chỉnh dây đàn, cần căng trùng thích hợp.

Tiếng đàn réo rắt vang lên, từ từ truyền đi trong màn đêm yên tĩnh, men

theo mặt nước vọng đi rất xa.

Hộ vệ trên Ngọc Kỳ đảo đều nghe thấy tiếng đàn nhưng không ai nói gì. Sở Ly là tâm phúc của tiểu thư, hắn chỉ cần không làm gì quá đáng bọn họ cũng mắt nhắm mắt mở, coi như không nhìn thấy gì không nghe thấy gì, đó mới là đạo để giữ mình.

Sở Ly nhắm mắt, người khẽ lắc lư, lắng nghe tiếng đàn, tâm linh vừa sôi nổi vừa nhẹ nhõm.

Trong đầu hắn lại mường tượng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, một con mãnh hổ thoáng ẩn thoáng hiện trong đầu giống như nhảy ra từ hư không, thực hiện các tư thế, sức mạnh cuồn cuộn từ trong bầu trời đêm đổ về, truyền vào người hắn.

Tiếng đàn réo rắt, Tuyết Lăng cúi đầu chăm chú gảy đàn, để lộ chiếc cổ trắng ngần.

Sở Ly đột nhiên từ từ bay lên, ngồi trên không cách mặt đất một thước, áo xanh trên người bay phần phật như có gió thổi.

Tuyết Lăng nhìn thấy cảnh lạ nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên, tay vẫn không ngừng nhẹ nhàng gảy đàn. Trong tiếng đàn dìu dặt áo xanh của Sở Ly căng phồng lên, giống như cuồng phong thổi mạnh. Tuyết Lăng ngồi đối diện với hắn nhưng lại cảm thấy gió rất nhẹ nhàng, thổi lên mặt giống như đang vuốt ve.

Một canh giờ sau, Tuyết Lăng vẫn nhẹ nhàng gảy đàn, ánh mắt trong veo chăm chú nhìn Sở Ly, thấy thần sắc của hắn vẫn bình thản giống như đang ngủ say nhưng ngồi xếp bằng trên không trung không hề phù hợp với đang ngủ.

- Phù…

Đột nhiên Sở Ly khẽ kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu từ từ truyền đi, vang vọng cả phủ Quốc Công.

Ánh mắt Tuyết Lăng lấp lánh, cảm thấy trên người hắn có bóng một con mãnh hổ thoáng ẩn thoáng hiện, chỉ vụt lên hai lần rồi biến mất khiến nàng ngỡ rằng mình hoa mắt.

Sở Ly mở mắt ra, người nhẹ nhàng hạ xuống thuyền, chậm rãi diễn luyện bảy mươi hai thức của Kim Cang Độ Ách Thần Công.

Tuyết Lăng thấy vậy biết rằng hắn đang ở trong thời điểm quan trọng, tuy hai tay nàng tê dại nhưng vẫn kiên trì gảy đàn.

Trong tiếng đàn du dương, Sở Ly diễn luyện hai lần sau đó từ từ thu thức.

Đột nhiên trên người Sở Ly kim quang phát sáng, sau đó đột ngột biến mất, thu hết vào trong người hắn, không để lại bất cứ dấu vết nào, hắn lại khôi phục lại bộ dạng không biết võ công.

- Tuyết Lăng, đa tạ!

Sở Ly ngồi xếp bằng xuống, cầm chén bạch ngọc uống một hớp rượu, mỉm cười.

Tiếng đàn dừng lại, hai tay Tuyết Lăng rời khỏi phím đàn, khẽ run rẩy:

- Công tử, luyện thành công rồi chứ?

- Tăng thêm một tầng.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Trên gương mặt lạnh lùng của Tuyết Lăng khẽ nở một nụ cười:

- Chúc mừng công tử!

- Công lao của ngươi không nhỏ… Tối nay ta sẽ giúp ngươi luyện công!

Sở Ly cười nói.

Nếu như không có tiếng đàn của nàng điều hòa tâm cảnh của hắn, hắn cũng không thể tăng lên một tầng khi luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Cùng với việc Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tăng lên một tầng, Kim Cang Độ Ách Thần Công tầng thứ ba cũng thuận thế đạt tới viên mãn, luyện gân đại thành, bước vào tầng luyện mạch.

Luyện gân xong giúp sức mạnh của hắn tăng lên gấp đôi, lực lớn vô cùng.

Tuyết Lăng không nói gì chỉ nhìn hắn, đôi mắt trong veo lộ vẻ hiếu kì.

- Giúp ta sao?

Tuyết lăng không hiểu.

- Ừm… Đã tới giờ tý, ngươi cũng nên vận công rồi.

Tuyết Lăng ngẩng đầu nhìn vầng trăng.

- Vậy chúng ta có về không?

- Ở đây luôn đi.

Sở Ly đứng dậy tới ngồi ở giữa thuyền, chỉ về phía đối diện:

- Ngồi ở đây, quay lưng lại với ta.

Tuyết Lăng rất hiếu kì nhưng cũng không hỏi nhiều. Nàng đứng dậy đẩy đàn ra, bước tới đối diện Sở Ly, quay lưng lại với hắn sau đó từ từ ngồi

xuống, cách hắn một thước.

Hương thơm thoang thoảng bay vào khoang mũi, dáng người yêu kiều lọt vào tầm mắt, ánh mắt Sở Ly tránh nhìn vào vòng eo nhỏ bé và vòng mông đẫy đà của nàng:

- Ta giúp ngươi vận công, hãy thả lỏng tinh thần!

- Được.

Tuyết Lăng càng thêm hiếu kỳ.

Sở Ly đặt hai bàn tay lên lưng nàng, nội lực thuần khiết truyền vào người nàng từ lòng bàn tay, vận chuyển theo lộ tuyến tâm pháp của Thái Âm quyết.

Tuyết Lăng cảm nhận được nội lực của Sở Ly đang lưu chuyển, rất kì lạ.

Tốc độ vận chuyển nội lực của hắn rất nhanh, vận chuyển Thái Âm quyết không hề sai sót, tốc độ không chỉ nhanh gấp mười lần, giống như khác biệt giữa cưỡi ngựa và đi bộ.

Chỉ một lát, đan điền lập tức có cảm giác cương lên.

Sở Ly từ từ thu tay lại:

- Ngươi tự luyện một lượt đi.

Tuyết Lăng vận công, nội lực không hề trì trệ, vẫn giống như khi nàng tự luyện, chả mấy chốc đã vận chuyện một vòng kinh mạch, tu luyện của đêm nay bằng nàng tu luyện cả tháng.

Nàng quay đầu, tròn mắt nhìn Sở Ly.

Hai người ở rất gần nhau, nàng cảm nhận được hơi thở của Sở Ly, thấy có

phần lúng túng, vội vàng nhích người ra.

Nàng vội vàng hỏi:

- Công tử vận công luôn nhanh như vậy sao?

- Ừm.

- Đây chính là khác biệt giữa thiên tài và người thường sao?

- Không chỉ có vậy.

Sở Ly mỉm cười:

- Tốc độ nội lực, độ lớn, độ dẻo dai của kinh mạch, dung lượng của đan điền và ngộ tính của cá nhân, có rất nhiều phương diện liên quan tới tu luyện.

- Tiểu thư nói tư chất của ta bình thường, thực sự kém vậy sao?

- Tiểu thư không gạt ngươi.

- Trước đây ta nghĩ rằng mình có thể cần cù bù thông minh nhưng…

Tuyết Lăng khẽ lắc đầu, ánh mắt mơ hồ.

- Nỗ lực sẽ tốt hơn là không nỗ lực.

Tuyết Lăng nói:

- Ta tu luyện cả tháng mới bằng công tử tu luyện một ngày, có chăm chỉ thế nào đi nữa…

Nàng chỉ biết lắc đầu, chán nản thất vọng.

- Tư chất của ngươi bình thường nhưng khá may mắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Nếu như ngươi lười biếng, ta sẽ không giúp ngươi, vì thế cần cù bù thông minh là không sai, Tuyết Lăng hãy cố gắng hơn nữa!

Tuyết Lăng điều chỉnh lại tâm trạng, mím chặt môi hồng:

- Ta sẽ không từ bỏ!

Những tối sau, Sở Ly đều giúp nàng ta tu luyện.

Tu luyện Thái Âm quyết rất vất vả, lực tinh thần của Tuyết Lăng không đủ, tu luyện vô cùng khó khăn. Nhưng đối với Sở Ly thì đó không là vấn đề gì, tiến triển cực nhanh, có xu hướng một ngày đi ngàn dặm.

Ngoài Thái Âm quyết ra, Sở Ly còn truyền dạy cho nàng Tẩy Mạch quyết, dùng linh khí cỏ cây truyền vào cơ thể nàng để vận chuyển Tẩy Mạch quyết giúp kinh mạch của nàng mạnh mẽ dẻo dai hơn, có thể chịu đựng được sự vận công mạnh mẽ của Sở Ly.

Sở Ly giúp nàng vận công, một là vì muốn báo đáp nàng, hai là có ý bồi dưỡng. Nàng là thị nữ của hắn, võ công quá yếu sẽ rất phiền phức, võ công mạnh mới có có thể giúp đỡ được hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thích Sát

Dưới sự giúp đỡ của Sở Ly, Tuyết Lăng nhanh chóng đột phá Khai Mạch, đạt tới cảnh giới Phá Huyệt. Uy lực của Thái Âm quyết rất mạnh, cảnh giới Phá Mạch không hề yếu, có thể thắng được hộ vệ bát phẩm.

Ban ngày, Tuyết Lăng ngoài luyện Thái Âm Bát Thức ra còn luyện thêm một môn chưởng pháp khác – Huyền Âm Chưởng cũng là một môn võ học đỉnh cấp.

Uy lực của võ học đỉnh cấp rất mạnh nhưng tu luyện không dễ dàng, yêu cầu có ngộ tính tốt. Ngộ tính của Tuyết Lăng bình thường, song có Sở Ly ở bên chỉ điểm và tỉ thí kích phát ngộ tính cho nàng nên luyện cũng rất nhanh.

Chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, Tuyết Lăng không thể phát huy uy lực của Huyền Âm Chưởng, chỉ biết nỗ lực không ngừng, trên tay có một tia hàn độc, chạm vào hàn khí sẽ xâm nhập, phá hoại khí âm dương trong người đối phương.

Tới cảnh giới Tiên Thiên, nội lực có thể truyền qua vật, khi đó mới là lúc Huyền Âm Chưởng thể hiện uy lực.

Huyền Âm Chưởng kết hợp với Thái Âm quyết, chí âm chí hàn, uy lực đáng sợ. Cho dù đối thủ mạnh hơn nàng ta một bậc cũng chưa chắc đã chống cự nổi, chỉ có tu luyện tâm pháp chí cương chí dương mới có thể chống đỡ.

Sở Ly có ý bồi dưỡng Tuyết Lăng đương nhiên sẽ không để nàng quá thoải mái. Buổi sáng ăn xong cơm, đi dạo một giờ là bắt đầu luyện công,

dùng Huyền Âm Chưởng giao đấu với Sở Ly, Sở Ly dùng các loại võ học để dẫn chiêu.

Trong đầu hắn ghi nhớ rất nhiều võ học đỉnh cấp, lần lượt lấy ra diễn luyện. Cho dù không thành thạo, uy lực giảm mạnh nhưng Tuyết Lăng vẫn không thể chống cự được hoặc bị quyền cước đánh trúng hoặc bị kiếm đâm hoặc bị đao chém.

Cho dù đao kiếm đều làm bằng gỗ nhưng trúng người vẫn rất khó chịu, Sở Ly kiên quyết cứng rắn để kích phát tiềm lực của nàng nên lực đánh không hề nhẹ, trúng một kiếm sẽ đau tới nửa ngày.

Tuyết Lăng nghiến răng kiên trì, nàng kiên định ý chí phải tu luyện thành võ công cái thế, trừng trị võ lâm cao thủ. Từ trước tới nay nàng một mình khổ luyện nhưng hiệu quả không đáng kể, tiến bộ rất ít, khi niềm tin đã mất hết chỉ có ý chí kiên định này giúp nàng tiếp tục kiên trì.

Hiện nay, Sở Ly dốc lòng chỉ dạy, nàng biết đây là cơ hội hiếm có, cho dù phải chịu nhiều khổ cực hơn nữa nàng cũng phải nắm bắt cơ hội cố gắng tu luyện.

Thái Âm quyết tiến bộ nhanh chóng, kinh mạch càng ngày càng dẻo dai, nội lực lưu chuyển càng nhanh hơn, nàng dần có lĩnh ngộ sâu sắc hơn về sự kì diệu của Huyền Âm Chưởng. Nàng cảm thấy mình thay da đổi thịt theo từng ngày.

Cho dù vô cùng đau đớn nhưng hàng ngày Tuyết Lăng vẫn liều mạng tu luyện. Sở Ly rất nể phục nàng, tưởng rằng nàng sẽ không chịu được mấy ngày, sẽ từ bỏ nhưng không ngờ nàng càng ngày càng hăng hái, là một người cuồng tu luyện.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Sở Ly đoán rằng nhị tiểu thư cũng sắp

xuất phát. Hắn không biết thời gian cụ thể nhưng chắc cũng không còn bao lâu nữa.

…

Vân Châu thành, Kinh Vân bang.

Trong phủ Hứa gia, không khí ảm đạm bao trùm.

Hộ pháp Hứa An Hạ và Trình Công Minh ngồi trong đại sảnh, lặng lẽ không nói gì, không khí nặng nề bao trùm đại sảnh.

“Rầm!” cánh cửa đại sảnh bị đẩy ra, Lôi Đường đường chủ Hồ Hải bước vội vào, cơ thể vừa béo vừa cao lớn rất nhẹ nhàng nhanh nhẹn, ông ta ngồi bịch xuống ghế thái sư khiến chiếc ghế kêu lên răng rắc.

- Bà nó chứ!

Hồ Hải nghiến răng nghiến lợi:

- Nhất định là do Tề Thiên bang gây ra!

- Hồ đường chủ, giờ nói những điều này còn có ý nghĩa gì?

Hứa An Hạ bực tức nhìn ông ta.

Hứa An Hạ ít tuổi, bình thường không dám sửng cồ với Hồ Hải như vậy, bây giờ trong bụng đang bực bội, lửa giận bừng bừng, đụng vào lập tức bộc phát.

Hồ Hải trừng mắt nhìn hắn ta, nói:

- Lại chả phải do các ngươi vô dụng!

Hứa An Hạ nghiến răng, lặng yên không nói gì.

Gương mặt anh tuấn của Trịnh Công Minh sa sầm, vuốt râu nói:

- Chúng ta quả thực đã không làm tròn bổn phận, không thể ngăn cản được!

- Chỉ có một tên thôi sao?

Hồ Hải hỏi:

- Thực sự chỉ có một tên?

- Đúng, người này thân pháp cực nhanh, chưởng lực rất kì quặc!

Trịnh Công Minh vuốt râu nhíu mày nói:

- Hình như ta đã từng nhìn thấy loại chưởng pháp này, nội lực như lửa.

Hắn nghĩ lại cảnh tượng khi đó, một bóng người màu xanh lam xuất hiện trước mặt, hắn vội vã tung chưởng chống đỡ. Chưởng lực của đối phương giống như một luồng dung nham phóng tới, kinh mạch lập tức bị thiêu đốt, nội lực không thể ngăn cản được nó mà chỉ có thể mặc cho nó hoành hành trong cơ thể, chỉ một lát hắn đã bị thương.

Chỉ trong thời gian rất ngắn, bóng người này đã đột phá sự ngăn cản của hai người. Một chưởng đánh vào lưng bang chủ, bang chủ lập tức ngất đi, tới nay vẫn chưa tỉnh, linh dược gì cũng đã uống nhưng không hề có tác dụng.

Hắn rất lo lắng, cao thủ như vậy vào Đăng Vân thành sẽ không ai có thể chống trả, bang phái nào có được cao thủ như vậy cũng đều là một mối uy hiếp cực lớn, địa vị thống trị của Kinh Vân bang sẽ bị đe dọa.

Nguồ-n-: ire-ad.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Hải nhíu mày nói:

- Thật kì lạ, cao thủ này đến từ đâu vậy?

Hứa An Hạ nói:

- Cao thủ như vậy không thể là một kẻ vô danh, nhất định là một cao thủ có tiếng tăm.

- Ài...

Hồ Hải thở dài:

- Bang chủ không biết có thể vượt qua cửa ải này không, vận mệnh của Kinh Vân bang chúng ta thật không tốt!

- Ài…

Trịnh Công Minh vuốt râu lắc đầu, sắc mặt rất khó coi.

Mấy người bọn họ thay nhau trị thương cho bang chủ, dùng nội lực để áp chế nội lực sục sôi kia, họ cũng chỉ có thể áp chế chứ không thể loại bỏ. Thương tích ngày một nghiêm trọng, cứ tiếp tục thế này e rằng bang chủ sẽ không qua khỏi.

Hứa An Hạ nhíu mày nói:

- Đáng tiếc không tìm được biểu thiếu gia!

- Chỉ có bang chủ mới biết cách liên hệ với biểu thiếu gia!

Trịnh Công Minh lắc đầu.

- Việc cấp bách lúc này vẫn là nghĩ cách để bang chủ tỉnh lại, cho dù chỉ

tỉnh lại một lát.

Hồ Hải nhíu mày nói:

- Nếu không Kinh Vân bang chúng ta sẽ tiêu đời!

Hắn thấy rằng chỉ có biểu thiếu gia tới mới có thể đối phó gã kia, nếu không cho dù có chữa trị khỏi cho bang chủ cuối cùng cũng không thoát khỏi độc thủ của gã.

- Ta có một cách này.

Trịnh Công Minh trầm ngâm nói:

- Nhưng chỉ có hại không có ích lợi với thương tích của tiểu thư, chỉ sợ…

- Hãy dùng cách của ngươi đi!… Giờ đã là lúc nào rồi, lão Trịnh ngươi vẫn còn chần chừ sao, quyết định vậy đi!

Hồ Hải ngắt lời hắn:

- Cố gắng cứu sống, ngươi mau lên đi!

Hứa An Hạ nhìn Trịnh Công Minh:

- Trịnh hộ pháp, lẽ nào…?

- Ta không dám bảo đảm.

Trịnh Công Minh thở dài.

- Có trách nhiệm gì mình ta gánh vác!

Hồ Hải gắt lên:

- Đừng chần chừ nữa, cho dù bang chủ tỉnh lại cũng sẽ đồng ý với quyết định của ta, mau lên lão Trịnh!

- … Thôi được.

Trịnh Công Minh chậm rãi gật đầu.

Ba người vào trong phòng ngủ, Nguyệt Nhi đang ngồi ở đầu giường. Trần Tư Vũ nằm ngửa mặt bất động trên giường, thần thái khoan thai, sắc mặt đỏ bừng như say rượu, hơi thở gấp gáp, khuôn ngực nhấp nhô theo nhịp thở.

Nguyệt Nhi lo lắng chăm chú nhìn nàng, thi thoảng lại ngâm nước làm mát khăn bị nóng, sau đó lại đặt lên trán nàng.

Hơi thở của Trần Tư Vũ nóng như thiêu đốt.

Hồ Hải nói:

- Nguyệt Nhi cô nương, chúng ta đã nghĩ ra cách để bang chủ tỉnh lại!

- Vâng!

Nguyệt Nhi vội đứng dậy nhường chỗ.

Hồ Hải nhìn Trịnh Công Minh:

- Lão Trịnh!

Trịnh Công Minh do dự một lát, chậm rãi nói:

- Việc đã tới nước này thì đành phải thực hiện hạ sách đó thôi!

Hắn đứng bên giường, điều khí một lát sau đó từ từ đặt ngón trỏ lên trán Trần Tư Vũ, giữ nguyên không động đậy.

Mọi người trong phòng mở to mắt quan sát, hơi thở khẽ khàng, không dám thở mạnh.

Qua thời gian chừng một tách trà, Trịnh Công Minh sắc mặt nhợt nhạt buông tay ra, sau đó loạng choạng lùi lại đằng sau, Hứa An Hạ vội vàng đỡ lấy hắn.

Hồ Hải vội nói:

- Sao rồi lão Trịnh, có thành công không?

- Bang chủ sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Trịnh Công Minh gượng cười:

- Nhưng tỉnh lại không được lâu, thương tích sẽ nặng thêm, không thể duy trì được quá lâu.

- Hiểu rồi.

Hồ Hải nói:

- Bang chủ sẽ có cách!

Trần Tư Vũ đột nhiên một tiếng rên lên khe khẽ, nàng từ từ mở mắt, mơ hồ nhìn mọi người.

Bọn họ vội bước tới trước giường, lo lắng nhìn nàng.

- Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi!

Nguyên Nhi vui mừng bật khóc.

Trần Tư Vũ khẽ nhíu mày nhìn nàng, lại nhìn nhóm người Hồ Hải bên

giường:

- Hồ đường chủ, Trịnh hộ pháp, Hứa hộ pháp, ta bị thương sao?

- Bang chủ, bang chủ bị thương rất nặng, biểu thiếu gia có thể chữa trị được không?

- Kẻ đó là ai?

- Không điều tra ra.

Hồ Hải hổ thẹn lắc đầu:

- Gã đó giống như nhảy ra từ tảng đá, không hề có chút tin tức nào, chúng ta không thể đề phòng gã ta, vạn nhất có lần sau…

Hắn gượng cười:

- Chỉ đành mời biểu thiếu gia ra tay thôi!

- Ừm!

Trần Tư Vũ khẽ gật đầu:

- Nguyệt Nhi.

- Tiểu thư!

Nguyệt Nhi lau nước mắt.

- Hộp trang sức.

Hơi thở của Trần Tư Vũ rất yếu ớt, nhưng lời nói ra rất rõ ràng.

- Vâng, tiểu thư.

http://tieulun.hopto.org

Nguyệt Nhi vội vàng đứng dậy lấy ra một chiếc hộp tử đàn, bên ngoài khắc hoa văn, đơn giản mà hoa mĩ.

- Hứa hộ pháp!

Hứa An Hạ vội vàng nói:

- Có, bang chủ?

Trần Tư Vũ nói:

- Trong hộp trang sức có một chiếc vòng bạc, bên trên có khắc địa chỉ của biểu thiếu gia, ngươi cầm chiếc vòng bạc đó đi gặp biểu thiếu gia, những việc còn lại giao cho biểu thiếu gia xử lý!

- Vâng, bang chủ!

Hứa An Hạ vội vàng gật đầu nhìn Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi mở hộp trang sức, lấy ra một chiếc vòng bạc giao cho hắn.

Trần Tư Vũ nhìn Hồ Hải và Trịnh Công Minh:

- Hồ đường chủ, Trịnh hộ pháp, sau khi biểu thiếu gia tới, mọi việc hãy nghe theo biểu thiếu gia.

- Vâng, đường chủ.

Hai người trầm giọng nói.

Trần Tư Vũ mỉm cười, nhắm mắt lại tiếp tục hôn mê.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hiện Thân

Hứa An Hạ quan sát chiếc vòng bạc, trong vòng bạc có khắc chữ, vận công vào mắt thì nhìn thấy tám chữ nhỏ được khắc: “Nhà họ Trần, Tỉnh An phường, Trùng Minh thành”.

Không nhìn kĩ sẽ tưởng là hoa văn trên vòng bạc.

Hứa An Hạ nhìn Trần Tư Vũ đang hôn mê rồi lại nhìn Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi nói nhỏ:

- Hứa hộ pháp, mau đi mời biểu thiếu gia tới đây đi!

- Được!

Hứa An Hạ trầm giọng gật đầu, nhìn Hồ Hải và Trịnh Công Minh:

- Trịnh hộ pháp, Hồ đường chủ, ta lập tức đi ngay!

Hồ Hải nói:

- Tiểu Hứa, ngươi phải cải trang một chút!

- Được, ta hiểu!

Hứa An Hạ trầm giọng nói.

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, về lại nhà của mình, làm rối tóc, thay một bộ quần áo màu xám cũ rách, trái ngược hẳn vẻ gọn gàng sạch sẽ thường

ngày. Hắn bôi một lớp bụi đất lên mặt khiến người khác không nhận ra diện mạo, sau đó âm thầm rời khỏi nhà tới chợ trâu ngựa trong thành mua một con tuấn mã, phi nhanh đi. Đi một ngày, khi chập tối hắn vào được Trùng Minh thành.

Hắn tìm tới một căn nhà theo địa chỉ, đứng quan sát bên ngoài căn nhà. Đây là một ngôi nhà cũ kĩ, bình thường, vừa nhìn đã biết là nhà của gia đình trung lưu.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố kìm nén sự sốt ruột và mệt mỏi, bước lên trước gõ cửa, rất nhanh sau đó có một lão đầu thò đầu ra, hoài nghi nhìn hắn.

- Lão đầu, đây là Trần phủ có phải không?

- Đúng vậy.

Lão đầu quan sát hắn.

- Ta tìm Trần Ly, Trần công tử, đây là tín vật.

Hứa An Hạ giao vòng bạc cho hắn.

Lão đầu cầm lấy vòng bạc, đóng cửa lại:

- Được, công tử đợi một lát.

Thời gian chậm chạp trôi qua từng tí một.

Hứa An Hạ sốt ruột giậm chân tại chỗ, thấy xung quanh nhà nhà đã lên đèn. Con phố hắn đứng được ánh đèn bao phủ, bên trong vẫn không có động tĩnh gì khiến hắn hoài nghi không biết có phải bang chủ nhầm lẫn gì không.

Hắn chờ đợi mòn mỏi, cánh cửa vẫn đóng kín mít, giống như quên mất hắn đang đứng ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Hắn giậm chân, đi tới đi lui. Bang chủ tình hình nguy cấp, dùng cách thức phát tiềm lực để bang chủ tỉnh lại, thương tích của bang chủ sẽ trở lên nguy kịch hơn, bọn họ không thể cứu được!

Nếu tiếp tục kéo dài, e rằng hắn sẽ không thể nhìn mặt bang chủ lần cuối được!

Hắn chỉ muốn lập tức xông vào trong căn nhà họ Trần này, túm cổ biểu thiếu gia xách về Kinh Vân bang nhưng lí trí do dự một lát hắn lại nhẫn nhịn.

- Két…

Cửa mở, lão đầu bước ra đưa cho Hứa An Hạ một đôi vòng bạc:

- Công tử nhà ta đã biết chuyện, công tử có thể về rồi.

Nói xong lão đầu liền quay người đóng cửa lại.

Hứa An Hạ vội vàng nói:

- Lão đầu, đợi chút!

Lão đầu quay đầu lại nhìn hắn, Hứa An Hạ nhìn đôi vòng bạc trên tay, nhíu mày nói:

- Trần công tử đâu?

- Ồ, công tử nhà ta đã đi rồi.

- Đi rồi?

Hứa An Hạ vội vàng nói:

- Đi đâu?

- Ngươi muốn công tử nhà ta đi đâu thì công tử đi tới đó.

Lão giả cười tít mắt nói:

- Chàng trai, hãy về đi.

Hứa An Hạ nhíu mày nhìn lão. Lão đầu xua tay, quay người đóng cửa lại.

Hứa An Hạ cúi đầu nhìn hai chiếc vòng bạc, phát hiện đó là một đôi, lại vội vàng lấy chiếc vòng bạc mình mang theo ra, vỗ vào trán, hắn lại có cảm giác đôi vòng bạc đó không phải là một đôi!

Hắn lo lắng khôn nguôi, không biết biểu thiếu gia kia có đi tới Kinh Vân bang hay không. Nhưng việc đã tới nước này chứng tỏ hắn đã tìm đúng người, chỉ đành quay về, không thể xông vào trong.

Nghĩ tới đây hắn quay người rời khỏi nhà họ Trần, nhảy lên tường thành, tìm được ngựa của mình, phi ngựa nước đại trở về.

…

Kinh Châu Thành, Kinh Vân bang.

Phòng ngủ trong nhà họ Hứa đèn đuốc sáng trưng, hàn khí lạnh người.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, trên mặt đất có đặt mấy chậu đồng đựng đầy đá lạnh, đá lấp lánh phát sáng, phòng ngủ biến thành hầm đá.

Lạnh như vậy, Trịnh Công Minh và Hồ Hải vẫn ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

Trịnh Công Minh đứng ở bên giường, Hồ Hải ngồi trên giường, hai tay đặt ở sau lưng Trần Tư Vũ, trên đầu bốc khói trắng, trán ướt đẫm mồ hôi, Trần Tư Vũ nhắm chặt mắt không cử động, hôn mê bất tỉnh.

http://tieulun.hopto.org

Mặt nàng đỏ bừng như tôm chín, hơi thở ra nóng hổi.

Nguyệt Nhi vắt mạnh khăn, đôi tay nổi gân xanh, lòng nóng như lửa đốt nhìn Trần Tư Vũ, cứ tiếp tục thế này, tiểu thư chắc chắn lâm nguy vì sốt!

- Lão Trịnh, sao rồi?

Hồ Hải lau mồ hôi trên trán, vô cùng mệt mỏi, hỏi khẽ.

Trịnh Công Minh không nhúc nhích, đỉnh đầu bốc khói trắng nghi ngút, áo dài ướt đẫm.

Hồ Hải sốt ruột, trong lòng dấy lên cảm giác bất lực.

Chưởng pháp quỷ quái này lợi hại quá, họ không có cách nào chữa trị. Linh đan diệu dược nào cũng đã từng thử qua nhưng không hề có tác dụng gì, chỉ biết giương mắt nhìn bang chủ từng bước tiến lại gần vực thẳm tử vong.

- Hồ đường chủ…

Nguyệt Nhi ngoái đầu nhìn Hồ Hải với ánh mắt cầu khẩn.

Hổ Hải buồn bã lắc đầu thở dài.

Nguyệt Nhi cắn chặt môi, hai mắt đỏ sọng.

Bóng xanh vụt lóe lên, Sở Ly xuất hiện trước giường.

Nguyệt Nhi mở tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Biểu thiếu gia!

Sở Ly gật đầu, mỉm cười với Hồ Hải, đưa tay chạm vào cổ tay nóng hổi của Trần Tư Vũ.

http://tieulun.hopto.org

Lông mày hắn lập tức nhíu chặt lại.

Hổ Hải không có tâm trí kinh ngạc trước khinh công im hơi lặng tiếng xuất hiện của hắn, vội vàng nói:

- Biểu thiếu gia, có cứu được không?

Sở Ly đặt tay nàng ta xuống:

- Để thử xem.

- Lão Trịnh!

Hồ Hải vội gọi.

Trinh Công Minh mở mắt, yếu ớt gật đầu, buông hai tay ra, rời khỏi giường nhường lại vị trí.

- Trịnh hộ pháp vất vả rồi.

Sở Ly nói.

Nguyệt Nhi đỡ vội Trần Tư Vũ, Sở Ly ngồi ra phía sau nàng, hai tay đặt lên lưng truyền nội lực cho nàng, sau đó một chia thành hai, một luồng nội lực cầm cự với luồng khí nóng hổi trong người Trần Tư Vũ, một luồng nội lực vận theo tâm pháp Thái Âm quyết.

Thái Âm quyết chí âm chí hàn, nội lực của Sở Ly lưu chuyển rất nhanh, chỉ trong chớp mắt khí trong người nàng đã mát trở lại, nhiệt độ giảm xuống vài phần. Thời gian cứ thế trôi đi, nội lực do Thái Âm quyết tu luyện ra càng lạnh thêm, sức nóng dần dần giảm xuống.

Một canh giờ sau, Sở Ly thu công, mở mắt ra.

http://tieulun.hopto.org

Đám người Nguyệt Nhi trợn tròn mắt nhìn gương mặt đã khôi phục vẻ trắng ngần của Trần Tư Vũ.

Lông mi của Trần Tư Vũ khẽ động đậy, dần mở mắt ra, vừa nhìn thấy Sở Ly liền mỉm cười.

Sở Ly cười nói:

- Biểu tỷ, ta tới rồi.

Trần Tư Vũ mỉm cười không nói gì.

Hồ Hải khen ngợi nói:

- Vẫn là biểu thiếu gia lợi hại, ta và Lão Trịnh đã cố hết sức những cũng vô dụng. Biểu thiếu gia vừa tới liền mã đáo thành công, không phục cũng không được!

Sở Ly cười nói:

- Không có Hồ đường chủ và Trịnh hộ pháp trì hoãn, ta tới cũng không kịp.

Hắn thở dài, lắc đầu nói:

- Chưởng pháp độc ác thế này, xem ra các người đã đắc tội với nhân vật lợi hại.

- Thật xấu hổ, vẫn chưa điều tra ra là kẻ nào.

Hồ Hải lắc đầu nói:

- Thân pháp rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã hạ gục hai hộ pháp, đả thương bang chủ!

http://tieulun.hopto.org

Tịnh Công Minh lúc này đã điều khí xong, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, suy yếu, nói:

- Người này tướng mạo bình thường, thực sự không biết là thần thánh phương nào.

Sở Ly nói:

- Hắn muốn giết biểu tỉ, vậy sẽ còn tới nữa.

- Biểu thiếu gia, ngươi ở lại mấy ngày đi.

Hồ Hải nói:

- Không trừ được tên đó, chúng ta thực sự không an tâm!

Sở Ly nhìn Trần Tư Vũ hai mắt lấp lánh nhìn mình, cười nói:

- Được, ở lại vài ngày.

Nguyệt Nhi vui mừng nói:

- Biểu thiếu gia, ta đi dọn dẹp phòng cho thiếu gia!

Sở Ly mỉm cười cám ơn.

Nguyệt Nhi giúp Trần Tư Vũ kê gối để nàng ngồi dậy, sau đó hồ hởi chạy đi, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Sở Ly nói:

- Tìm kiếm trong nội bộ trước… thích khách này có thể tìm được ngay biểu tỉ, chứng tỏ có nội ứng.

- Hừm, ta sẽ tìm ra tên này!

http://tieulun.hopto.org

Hồ Hải nghiến răng nghiến lợi.

Trần Tư Vũ lắc đầu nói:

- Không được hành động rầm rộ, bang vừa mới an định được mấy ngày, không thể để lòng người lo lắng.

Nàng là nữ nhi muốn mọi người phục tùng không hề dễ dàng, hơn nữa võ công của nàng lại không mạnh, cần thể hiện thủ đoạn cao siêu. Những việc này cần thời gian để mọi người cảm nhận, hiện tại cần tạm ổn định tình hình đã.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tìm Nội Gián

- Không diệt trừ nội gián, trong lòng ta rất bực bội!

Hồ Hải nhíu mày nói:

- Bà nó chứ, nếu như tìm ra ta sẽ giết chết hắn!

Trần Tư Vũ nói:

- Nội ứng e rằng không ít!

- Ai da…

Hồ Hải thở dài, nhìn Sở Ly:

- Việc này cũng không biết phải làm sao. Lòng người cách một lớp da, ai biết bọn chúng nghĩ gì, được ăn no uống say vẫn không hài lòng, con người chính là vậy đó!

- Bọn họ ngay từ đầu vào bang đã có ý đồ!

Trịnh Công Minh nói:

- Đối xử tốt với chúng cũng vô dụng… Hồ đường chủ, làm thế nào tìm ra nội gián?

- Rà soát một lượt những kẻ canh giữ hôm đó, thẩm vấn từng tên một!

Hồ Hải nói.

Trần Tư Vũ nhíu chặt đôi mày dài.

Làm vậy sẽ gây mất lòng, cũng tổn hại sĩ khí, huống hồ chưa chắc đã có tác dụng, nếu có tác dụng đã không có nội gián.

Trịnh Công Minh vuốt râu không nói gì, hắn là hộ pháp, những việc này không nằm trong phận sự của hắn, hắn sẽ không lên tiếng.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Để ta… Ta sẽ xem xét một lượt, tranh thủ tìm ra nội gián!

- Biểu thiếu gia ra tay thì tốt quá!

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Tuy nhiên…

Võ công của biểu thiếu gia rất lợi hại nhưng phân biệt nội gián không phải đánh giết, võ công lợi hại cũng vô dụng, cần có đầu óc tỉ mỉ, hiểu sâu sắc đối thủ, xem biểu hiện của bọn họ có khác gì ngày thường. Những kẻ nội gián này đều là những tên gian manh xảo quyệt, không dễ gì khiến chúng để lộ sơ hở!

Sở Ly nói:

- Cứ thử xem.

- Phải làm thế nào?

Trần Tư Vũ hỏi nhỏ.

Sở Ly nói:

- Cho bọn họ mười người một nhóm vào đây, tỉ phát ngân lượng cho họ, vừa hay có thể ổn định lòng người.

- Chỉ vậy thôi sao?

Trần Tư Vũ hỏi.

Sở Ly nói:

- Bảo họ báo họ tên, tỉ nói đôi ba câu tùy ý là được.

- … Thôi được.

Trần Tư Vũ chậm rãi gật đầu.

Hồ Hải tròn mắt, há miệng nhưng không nói gì.

Sở Ly quay đầu nhìn hai người Hồ Hải.

Trịnh Công Minh đứng dậy cười nói:

- Bang chủ, nếu ngươi đã không có vấn đề gì nữa, chúng ta sẽ đi sắp xếp một chút, mỗi người mười lạng được không?

Trần Tư Vũ ngẫm nghĩ:

- Có nhiều có ít đi, biểu hiện tốt thì cho nhiều một chút, biểu hiện bình thường thì cho ít một chút, để kích thích đấu chí của họ.

- Được, vậy thì biểu hiện bình thường mười lạng, biểu hiện tốt hai mươi lạng, được chứ?

- Được.

Trần Tư Vũ gật đầu, mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lần này cám ơn Trịnh hộ pháp và Hồ đường chủ.

- Bang chủ, là do chúng ta không làm tròn bổn phận.

Trịnh Công Minh lắc đầu thở dài:

- Xin bang chủ trách phạt!

- Tài không bằng người thì phải chấp nhận thôi.

Trần Tư Vũ mỉm cười xua tay:

- Trịnh hộ pháp, Hồ đường chủ, hai người đi sắp xếp đi, làm xong sớm nghỉ ngơi sớm, vì ta mà hai người đã vất vả nhiều rồi.

- … Vậy chúng ta xin cáo từ, biểu thiếu gia.

Hồ Hải chắp tay cáo từ.

Sở Ly cũng mỉm cười chắp tay.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Nguyệt Nhi lặng lẽ rời khỏi phòng, ra ngoài đứng canh.

Trần Tư Vũ thở dài:

- Ta thực sự không biết phải làm sao…

Sở Ly xua tay:

- Tỉ nên sớm liên hệ với ta!… Gần đây mọi chuyện đều thuận lợi chứ?

- Cũng tạm, nói chung đã đứng vững!

Trần Tư Vũ mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

- Thật hiếm có.

Sở Ly khen ngợi.

Trần Tư Vũ có thể làm được tới bước này quả thực không dễ dàng gì. Một cô gái làm bang chủ, cho dù có nhóm người Hồ Hải phục tùng, thì bang chúng bên dưới chưa chắc đã phục, đối thủ sẽ lấy điểm này để cười nhạo khiến bọn họ không thể ngẩng đầu.

Trần Tư Vũ lắc đầu thở dài, lộ vẻ mệt mỏi:

- Không ngờ lại khó tới vậy.

Sở Ly nói:

- Vạn sự khởi đầu nan, qua được ải này, về sau sẽ thuận lợi.

- Lần thích sát này ta lo rằng không phải lần cuối cùng.

Trần Tư Vũ nói:

- Võ công của ta không lợi hại, đây là nhược điểm chí mạng.

Sở Ly gật đầu.

Thế gian này suy cho cùng vẫn là kẻ mạnh được tôn trọng. Võ công không đủ mạnh mọi người sẽ không tâm phục khẩu phục, quyền chức có cao thế nào đi nữa cũng vậy, nếu không triều đình cũng không yếu thế, xử lý nhân vật võ lâm cũng cần tới sự hỗ trợ của phủ Quốc Công.

- Đáng tiếc tư chất của ta không tốt.

Trần Tư Vũ than thở.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm không nói gì.

Bây giờ hắn chỉ có hai cách giúp người khác tăng thực lực, một là giúp đối phương tu luyện, hai là Thông Cân đan. Cả hai đều là một quá trình lâu dài, cần thời gian, không thể nào một bước lên mây.

Nhưng còn có một cách là dùng Bồi Nguyên đan, cách này quá xa xỉ, hắn có nhiều tiền thế nào đi nữa cũng không đủ dùng.

Bồi Nguyên đan là linh dược của riêng phủ Quốc Công, công thức đặc biệt, người ngoài không biết được. Tuy nhiên theo như hắn biết, linh dược cần thiết không phải hiếm có, giá thành không cao nhưng rất khó luyện.

Nó không giống với dược hoàn thông thường, cần luyện chế bằng phương pháp đặc biệt. Đan hoàn bình thường chỉ cần cho dược liệu theo tỉ lệ vào, nấu lên, sau đó hòa nước thuốc với mật ong, làm thành dược hoàn là được.

Bồi Nguyên đan thì không phải vậy, dược liệu cần lần lượt thêm vào, sức lửa phải tỉ mỉ, luyện chế vô cùng khó, một nửa dựa vào kinh nghiệm, một nửa dựa vào vận may. Nấu ăn cũng không có cách nào nấu được mùi vị giống nhau, huống hồ là nấu thuốc.

Với tình hình hiện tại, muốn phát triển thế lực của bản thân thì cần lượng lớn Bồi Nguyên đan, hắn cần phải thử xem sao. Sau khi trở về sẽ trồng một số linh thảo xem có thể dùng kinh nghiệm kiếp trước của mình phân tích ra thành phần Bồi Nguyên đan để tự luyện chế được hay không.

Chỉ cần làm ra dụng cụ thích hợp, bản thân hắn là nhà nghiên cứu vật lý, phân tích thành phần Bồi Nguyên đan chắc không khó, khó là ở công cụ thí nghiệm.

Trần Tư Vũ nói:

- Võ công không ai có thể giúp được, ta sẽ nỗ lực tu luyện.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ nghĩ cách, cao thủ thế này cũng không nhiều, đừng lo lắng!

Trần Tư Vũ khẽ thở dài, nàng vẫn có cảm giác bất lực, nguyên nhân chính là vì võ công của mình quá thấp.

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí nhìn thấy đông người tiến vào Hứa phủ, số lượng tăng lên dần, tất cả đều đứng ở trước đại sảnh.

Kinh Vân bang có thể trở thành bang phái lớn nhất Vân Châu thành cũng không phải nhờ may mắn. Tinh thần của những người này hơn hẳn người thường, đứng lặng lẽ ở trước đại sảnh cũng tỏa ra khí thế đáng sợ.

Hứa An Hạ tới bên ngoài bẩm báo, người đã tập trung, ngân lượng có cần mang tới không.

Trần Tư Vũ nói:

- Đi tới đại sảnh thôi.

Nàng đứng dậy, Nguyệt Nhi vội vàng đỡ nàng.

Trần Tư Vũ xua tay ra hiệu không cần, nội thương của nàng đã được chữa trị, vừa rồi đã hồi phục được một ít nguyên khí, có thể đi lại bình thường. Nàng chậm rãi tới đại sảnh, ngồi xuống ghế thái sư.

Bên cạnh ghế thái sư, mấy rương lớn đều đã mở ra, bên trong xếp ngăn nắp vô số thỏi bạc, ánh bạc lấp lánh chói mắt.

Sở Ly ngồi xuống ở một vị trí phía xa, không muốn xuất hiện trước bang chúng, không để họ biết sự tồn tại của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Trần Tư Vũ liếc mắt nhìn hắn, tuy rất hiếu kì nhưng biết Sở Ly làm vậy có ý của mình nên không hỏi nhiều, xua tay:

- Bảo mọi người, mười người vào một lần.

- Vâng!

Hứa An Hạ quay ra ngoài dặn dò.

Mười người một nhóm, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào đại sảnh sau đó báo cáo tên của mình.

Trần Tư Vũ mỉm cười gật đầu, giao đĩnh bạc cho họ, sau đó xua tay cho họ lui xuống.

Nàng ngoái đầu nhìn Sở Ly, Sở Ly gật đầu.

Trần Tư Vũ yên tâm, lại xua tay, một nhóm mười người nữa tiến vào, lần lượt báo họ tên. Trần Tư Vũ mỉm cười gật đầu, quan sát họ một lát. Sau khi tiễn năm trăm hai mươi người đi, tổng cộng phân phát tám ngàn lạng bạc.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí đọc suy nghĩ của họ.

Con người khi nhìn thấy bạc tâm trạng sẽ kích động, những suy nghĩ ẩn giấu trong lòng sẽ xuất hiện. Sở Ly nhìn là biết ai là người trung thành, ai là người có lòng dạ bất trắc, thậm chí có ác ý.

Gặp hết năm trăm hai mươi người, Trần Tư Vũ có chút mệt mỏi, cho Hồ Hải và mọi người về nghỉ ngơi, có Sở Ly ở đây nàng rất yên tâm.

Trần Tư Vũ về phòng ngủ, Sở Ly đưa cho nàng một tờ giấy, bên trên ghi tên mười người.

Trần Tư Vũ nhíu mày nhìn danh sách, ngẩng đầu nói:

- Đều là nội ứng sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Xích Dương

Sở Ly mỉm cười:

- Không ngờ phải không?

- Sao lại nhiều vậy chứ?

Trần Tư Vũ nhíu mày nhìn hắn:

- Đặc biệt là Trần Tuyết Phong…

Trần Tuyết Phong là tâm phúc mà nàng coi trọng, vốn dĩ trung thành với phu quân của nàng. Sau khi phu quân nàng qua đời liền trung thành với nàng, ăn nói thận trọng làm việc nhanh nhẹn. Sau khi nàng lên chức bang chủ rất coi trọng hắn, có ý định bồi dưỡng. Thật không ngờ, trên danh sách này lại có tên của hắn!

- Trần Tuyết Phong.

Sở Ly trầm ngâm:

- Hắn không phải là nội ứng của Tề Thiên bang mà là nội ứng của Lạc Hoài bang.

- Lạc Hoài bang…

Trần Tư Vũ càng nhíu chặt mày:

- Lạc Hoài bang của Bạch Vân thành?

- Đúng là vậy.

Sở Ly nói:

- Hắn là hạt giống của Lạc Hoài bang, ẩn náu lâu dài. Đợi tới khi hắn lên tới vị trí cao sẽ ra đòn chí mạng, Kinh Vân bang và Lạc Hoài bang có thù sao?

- Là việc của hai mươi năm trước, Lạc Hoài bang vốn là bang phái của Vân Châu thành.

Trần Tư Vũ nói;

- Sau đó bị Kinh Vân bang đánh bại đành phải rời khỏi Vân Châu thành tới Bạch Vân thành, không ngờ bọn họ vẫn chưa từ bỏ.

- Mưu tính sâu xa.

Sở Ly khen ngợi:

- Lạc Hoài bang này cũng không thể xem thường, ài… Đúng là không thể xem nhẹ anh hùng trong thiên hạ.

- Bọn họ trụ vững ở Bạch Vân thành với tư cách là kẻ ngoại lai đương nhiên là lợi hại.

Trần Tư Vũ gật đầu.

Nàng là bang chủ, biết bang phái ngoại lai muốn trụ vững ở một nơi sẽ khó khăn tới nhường nào. Vân Châu thành cũng thường có bang phái ngoại lai, Kinh Vân bang đều thẳng tay đàn áp đuổi đi, không một bang phái nào có thể trụ lại được.

http://tieulun.hopto.org

- Đáng tiếc.

Trần Tư Vũ nhìn tên của Trần Tuyết Phong.

Sở Ly nói:

- Hắn đúng là một nhân tài sao?

- Rất thông minh, lanh lợi, làm việc khôn khéo, năng lực rất mạnh.

Trần Tư Vũ than thở:

- Ta rất coi trọng hắn, tương lai muốn đề bạt hắn làm đường chủ, nào ngờ… nghĩ thôi cũng thấy sợ.

Trần Tuyết Phong che giấu quá tốt, nếu hiện giờ nàng đề bạt hắn làm đường chủ, một khi hắn tạo phản, thực lực của Kinh Vân bang sẽ tổn thất nghiêm trọng. Bên ngoài sẽ nhân cơ hội thừa nước đục thả câu, e rằng sẽ có họa diệt bang.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Nếu đúng là nhân tài vậy có thể để hắn đầu hàng chúng ta!

- Đầu hàng chúng ta?

Trần Tư Vũ nhíu mày:

- Có thể yên tâm sử dụng không?

Sở Ly cười nói:

- Là người sẽ đều có nhược điểm, tóm được nhược điểm của hắn sẽ có thể khiến hắn trung thành tuyệt đối!

http://tieulun.hopto.org

- Hắn có nhược điểm gì?

Trần Tư Vũ nói:

- Ta đoán Lạc Hoài bang đã nắm được nhược điểm của hắn. Nếu không cũng không thể khiến hắn một lòng trung thành tới vậy, Trần Tuyết Phong vào bang đã tám năm, cũng là người có thâm niên rồi.

Sở Ly suy nghĩ trong đầu, chậm rãi nói:

- Hắn ta có một tỉ tỉ, từ nhỏ sống dựa vào nhau, người chị này gả cho một đường chủ của Lạc Hoài bang, muốn Trần Tuyết Phong quy thuận thì phải ra tay từ anh rể của hắn.

- Một đường chủ cơ đấy…

Trần Tư Vũ lắc đầu nói:

- Không thể mua chuộc được.

Những người có địa vị cao thế này rất khó mua chuộc bởi không có được vật trao đổi có giá trị. Hắn đã là đường chủ hà tất phải chạy sang bên này, bên này căn cơ không ổn định, trên chức đường chủ nàng tuyệt đối không thể bổ nhiệm hắn.

Sở Ly nói:

- Không vội, Lạc Hoài bang hiện tại chưa có ý ra tay, cứ coi như không biết, dùng thế nào thì vẫn dùng vậy. Lần sau ta sẽ quan sát hắn, chắc chắn sẽ tìm ra được nhược điểm của hắn.

- Được.

Trần Tư Vũ nói:

- Nếu như có thể khiến Trần Tuyết Phong quy thuận chúng ta, sau này sẽ dễ dàng xử lý Lạc Hoài bang!

Tầm nhìn của nàng không chỉ bó gọn trong Vân Châu thành, còn có cả Bạch Vân thành và Đăng Vân thành. Kinh Vân bang muốn lớn mạnh thì không thể bó hẹp ở Vân Châu thành, cần phải đi ra ngoài, mở rộng địa bàn.

Trần Tư Vũ cúi đầu tiếp tục nhìn danh sách:

- Tên Thẩm Hạo này cũng là nội ứng lần này sao?

- Đúng, nội ứng của Tề Thiên bang.

Sở Ly thở dài:

- Lần này Tề Thiên bang ra tay mạnh, chiêu mộ một cao thủ tuyệt đỉnh, nhất định phải giết chết tỉ.

- Gã đó là ai?

- Xích Dương Chưởng La Phong.

- Xích Dương Chưởng?

Trần Tư Vũ hít một hơi thở lạnh:

- Chả trách!

Sở Ly cũng lấy làm lạ, không ngờ Tề Thiên bang có thể chiêu mộ được Xích Dương Chưởng, thật sự không thể xem thường.

Từ lần trước sau khi về phủ, hắn luôn chú ý thu thập tình báo võ lâm nên rất hiểu về võ lâm. Xích Dương Chưởng là cao thủ Tiên Thiên tiếng tăm lẫy lừng, mọi người không biết tướng mạo của hắn nhưng đều biết uy lực của

Xích Dương Chưởng rất đáng sợ, có không ít người nổi tiếng chết dưới Xích Dương Chưởng.

Sở Ly rất hiếu kỳ, Vân Châu thành chỉ là một thành trì tầm trung, hơn nữa lại nằm trên đường Sùng Minh, đường Sùng Minh nằm ở phía đông Đại Quý, vị trí hẻo lánh. Xích Dương Chưởng thường hoạt động ở Trung Nguyên, rất ít khi tới bên này.

Trần Tư Vũ ngẩng đầu nhìn Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ xử lý hắn.

- Nghe nói hắn rất xảo quyệt.

Trần Tư Vũ nhíu mày nói:

- Thoáng ẩn thoáng hiện, rất khó bắt gặp.

Xích Dương Chưởng giết không ít người, kẻ thù ở khắp mọi nơi, có thể sống tới ngày nay đương nhiên phải thận trọng, lại còn gian xảo đa nghi, dường như không ai có thể tìm được hắn.

Nàng vỗ tay:

- Tiếp tục nhử hắn ra sao?

- Hắn rất xảo quyệt đa nghi, rất khó ra tay lại.

Sở Ly nói:

- Sử dụng nội ứng của Tề Thiên bang đi.

Trần Tư Vũ cười nói:

- Sao đệ biết Tề thiên bang có nội ứng?

- Ta ngầm theo dõi ngươi, ngươi ngầm theo dõi ta. Đây không phải là trò mà các bang phái võ lâm quen dùng đó sao?

Sở Ly cười nói:

- Ta tin nhất định có, nếu không đệ nhất bang của Vân Châu thành sẽ là hữu danh vô thực!

Trần Tư Vũ mỉm cười:

- Bị đệ nói đúng rồi… Nguyệt Nhi!

Nguyệt Nhi đám một tiếng, bước vào:

- Tiểu thư!

- Ngươi đi tìm người của Tề Thiên bang, giúp tìm vị trí của Xích Dương Chưởng.

Trần Tư Vũ nói.

Nguyệt Như do dự:

- Dùng tới mấy người?

- Hai người đi.

Trần Tư Vũ nói:

- Bảo họ cẩn thận một chút!

- Vâng.

Nguyệt Nhi đáp lời sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

…

La Phong là một người đàn ông trung niên gương mặt tiều tụy, sắc mặt ốm yếu và mệt mỏi nhưng vẫn còn giữ lại được sự tao nhã của thời trẻ, không mất đi vẻ anh tuấn.

Hắn ngồi trong một tửu lâu ở Vân Châu thành, tầng hai tửu lâu trống trơn, ngoài một nha hoàn xinh đẹp đứng ở sau lưng thi thoảng lại giúp hắn rót rượu thì không còn ai khác.

Hắn cầm chén bạc, lặc nhẹ mỹ tửu trong chén, hương thơm nồng quyến rũ. Hắn ngồi cạnh cửa sổ nhìn xuống dòng người đi qua đi lại trên phố Vân Châu thành, có khí khái người đời say hết chỉ mình ta không say.

Khi hắn hành sự đều dùng khăn đen bịt mặt, bình thường thì tháo khăn đen ra, không ai có thể ngờ rằng một kẻ ốm yếu thế này lại là cao thủ võ lâm đỉnh cấp, thần bí quỷ không biết thần không hay.

Hắn nhìn một lát, thở dài:

- Rót rượu!

- Lão gia, uống ít thôi.

Nha hoàn xinh đẹp khẽ khuyên nhủ.

Nàng ta biết sức khỏe của lão gia không được tốt, không nên uống nhiều rượu, ba chén là đủ, uống tiếp sẽ quá nhiều, ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Nha đầu nhà ngươi, thật mất hứng!

http://tieulun.hopto.org

La Phong lườm nàng ta.

Nha hoàn xinh đẹp ánh mắt long lanh, yêu kiều quyến rũ:

- Uống nữa sẽ không tốt, cần phải quý trọng bản thân mình!

La Phong đành lắc đầu:

- Thôi được, thôi được, nghe theo ngươi!

Nha hoàn xinh đẹp cười rạng rỡ, thu dọn chén của hắn.

- Ăn xong bữa cơm này chúng ta sẽ đi.

La Phong hít một hơi thật sâu, nghiêm giọng nói:

- Nơi này không thể ở lại lâu.

- Nơi này lão gia có gì không yên tâm?

Nha hoàn xinh đẹp cười nói:

- Không hề có cao thủ đỉnh cấp nào.

- Không thể sơ suất.

La Phong lắc đầu nói:

- Không ai là kẻ tầm thường cả, có thể trở thành bang phái lớn nhất trong thành chắc chắn sẽ phải có thủ đoạn của mình, đề phòng sẽ không sai!

- Vâng, nghe lời lão gia.

Nha hoàn xinh đẹp cười khúc khích nói:

- Lão gia cẩn thận như vậy, nô gia thật bội phục!

- Chỉ biết nịnh bợ!

La Phong liếc mắt nhìn nàng ta:

- Nực cười nhất là đám người tự cho mình là thiên hạ vô địch. Trong thế gian này cao thủ vô số, ai có thể là thiên hạ vô địch chứ!

- Lão gia, vậy chúng ta đi đâu?

Nha hoàn xinh đẹp cười hỏi.

Nửa chiều, cả tửu lâu chỉ có một bàn bọn họ, không sợ người ngoài nghe thấy.

- Tới Bạch Vân thành trước xem sao.

La Phong nói:

- Ta có một kẻ thù ở bên đó!

Nha hoàn xinh đẹp nói:

- Vậy bây giờ chúng ta đi sao?

- Ăn no uống say rồi đi cũng không muộn.

La Phong vỗ nhẹ vào eo nha hoàn xinh đẹp, nói:

- Gã đó mấy năm nay không ổn rồi, rất dễ đối phó!

Nha hoàn xinh đẹp nũng nịu liếc nhìn hắn, uốn éo vòng eo nhỏ nhắn.

Một bóng xanh vụt hiện ra, Sở Ly đột ngột xuất hiện sau lưng La Phong.

http://tieulun.hopto.org

La Phong sởn tóc gáy, vội ôm lấy nha hoàn xinh đẹp nhảy ra khỏi cửa sổ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chiêu Mộ

La Phong ôm nha hoàn xinh đẹp nhảy lên không trung, quay người nhìn lại, một bóng xanh xuất hiện trong tầm mắt hắn, Sở Ly đánh nhẹ một chưởng trúng ngực hắn.

La Phong và nha hoàn xinh đẹp giống như bị gậy gỗ lớn đánh trúng, bay thẳng đi.

Rầm!

Hai người va vào một cửa tiệm đồ cổ ở đối diện, đập vỡ tấm biển và đập vụn cửa phòng.

Trong cửa tiệm vọng ra tiếng kêu gào kinh sợ.

La Phong xoay người bật dậy, đỡ nha hoàn chạy trốn, biến mất trước khi người trong cửa tiệm chạy ra.

- Lão gia…?

Nha hoàn xinh đẹp ở trong ngực hắn kêu lên, nhìn thấy miệng hắn vấy máu:

- Lão gia bị thương rồi!

La Phong mím chặt môi, nghiến răng chạy thật nhanh, quay đầu lại nhìn không thấy bóng dáng Sở Ly đâu nữa mới thở phào, nói:

- Không chết được!

Nha hoàn xinh đẹp lấy trong ngực ra một chiếc lọ sứ, đổ ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn, sau đó ôm chặt hắn không nói gì nữa.

La Phong chạy một mạch khỏi Sùng Minh thành, tới trong một rừng cây liền ngồi phịch xuống dưới gốc một cây tùng rồi thở dài một hơi.

Nha hoàn xinh đẹp lấy trong tay áo ra một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng giúp hắn lau máu trên miệng:

- Lão gia nghỉ ngơi một lát, cẩn thận vận công!

- Không sao!

La Phong lắc đầu, nói nhỏ:

- A Mai, lần này rắc rối rồi!

- Lão gia, đừng nói gì cả, mau vận công đi.

A Mai nói.

La Phong thở dài:

- Ta bị thương không nặng… Lần này chúng ta chết chắc rồi!

- Lão gia đừng nói những lời xui xẻo như vậy, chúng ta không phải đã chạy thoát rồi sao!

A Mai lắc đầu an ủi:

- Vân Châu thành bé nhỏ như vậy lấy đâu ra cao thủ đỉnh cấp!

Nàng nói vậy nhưng chính nàng cũng không tin, người vừa rồi vụt một cái

xuất hiện, vụt một cái biến mất, không giống khinh không mà giống như ảo giác. Gặp cao thủ có khinh công như vậy rất khó trốn thoát, không biết khi nào sẽ lại xuất hiện đánh lén, không thể phòng bị.

Nghĩ tới đây nàng quay đầu lại nhìn xung quanh sợ rằng Sở Ly lại đột nhiên xuất hiện.

La Phong vừa nói vừa vận công.

Nội lực chí dương chí cương lưu chuyển, quấn lấy nội lực chí âm chí nhu trong cơ thể. Luồng nội lực này rất kì quái, giống như một dòng nước lạnh băng, không thể nào luyện hóa được.

A Mai không nói thêm nữa, sợ rằng sẽ làm phiền La Phong đang chuyên tâm luyện công.

La Phong điều khí một khắc, lông mày nhíu chặt, khí lạnh kia vẫn không hề bị loại bỏ, thuần túy giống như nội lực của cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Sao rồi?

A Mai thấy hắn mở mắt vội vàng hỏi.

La Phong nói:

- Chúng ta tới Bạch Vân thành!

- Được!

A Mai vội vàng gật đầu.

Vân Châu thành bây giờ là nơi cực kì nguy hiểm, không thể ở lại, đi càng sớm càng tốt.

La Phong đứng dậy, ôm A Mai thi triển khinh công lao đi trong rừng cây, không dám đi đường lớn.

A Mai nằm trong ngực hắn, thở than:

- Lão gia, là nô tì làm liên lụy lão gia.

La Phong chân đạp gió bay xuyên qua các cành cây, cúi đầu liếc nhìn nàng:

- Đừng nói linh tinh, ngươi không liên lụy ta!

- Nếu như không có nô tì, lão gia cũng không bị trúng một chưởng của hắn.

- Không tránh được.

La Phong nói.

- Khinh công của hắn quá lợi hại.

- Lão gia nói xem có khi nào hắn đuổi theo sau chúng ta không?

- Ừm.

- Thực là có đuổi theo sao?

- Chắc chắn sẽ không buông tha cho ta!

La Phong hừm một tiếng, nói:

- Vậy thì đã sao, cùng lắm thì đánh một trận!

- Là kẻ thù nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

A Mai hỏi nhỏ:

- Cao thủ lợi hại như vậy phải rất nổi tiếng mới đúng, hắn lại trẻ tuổi như thế!

La Phong nhíu mày suy nghĩ.

Hắn cũng ngờ vực, rốt cuộc là kẻ nào, ở đâu tới, tuổi trẻ mà có khinh công lợi hại như vậy tuyệt đối danh chấn võ lâm nhưng trong võ lâm lại không có thanh niên cao thủ nào nổi tiếng về khinh công.

Khinh công của gã này thật quái dị, tuyệt đối không phải là kẻ vô danh nhưng lại không nổi tiếng. Tâm trạng của hắn trùng xuống, tình hình bất thường thế này hắn không phải chuyện tốt đẹp gì, điều đó có nghĩa thế lực của đối phương rất phức tạp khó đoán.

A Mai hỏi nhỏ:

- Có khi nào là Vân Châu thành?

- Kinh Vân bang?

- Ừm, chẳng phải lão gia đã đánh bang chủ Kinh Vân bang một chưởng đó sao?

A Mai hoảng hốt, càng nghĩ càng cảm thấy mình đã đoán đúng, vội nói:

- Hắn cũng đánh lại một chưởng để báo thù!

- Cũng có lý…

La Phong khẽ gật đầu.

Sau đó lại lập tức lắc đầu:

- Kinh Vân bang bé nhỏ vậy lấy đâu ra cao thủ lợi hại như thế!

A Mai nói nhỏ:

- Lão gia, Kinh Vân bang là bang phái lớn nhất thành Vân Châu, tại sao bang chủ lại là một nữ nhi trẻ tuổi, võ công bình thường như vậy, người không thấy kì lạ sao?

- Có chút kì lạ!

La Phong nhíu mày gật đầu.

A Mai nói:

- Nếu như sau lưng nàng ta không có cao thủ đỉnh cấp, sao có thể trấn áp được Kinh Vân bang? Những kẻ ở Kinh Vân bang hiện đều là nguyên lão dựng bang, con dâu của tiền nhiệm bang chủ có thể trấn áp được sao? Ta không tin đâu!

Thế giới này là thiên hạ của đàn ông, nữ nhi sinh ra thân phận đã thấp hơn một bậc, nếu không có thực lực mạnh tuyệt đối, nam nhân sao có thể phục tùng.

- Gã đó là kẻ chống lưng cho Trần Tư Vũ?

La Phong cúi đầu nhìn A Mai.

A Mai chớp mắt, dứt khoát gật đầu:

- Chắc chắn không sai!

La Phong nhíu mày.

Chưởng đó của hắn nhằm lấy tính mạng của Trần Tư Vũ, chắc đã không

cứu được nữa nhưng chưởng lực của tên kia rất thuần khiết, nếu như kịp thời cứu chữa Trần Tư Vũ sẽ không chết được, vì thế gã ta mới không lấy mạng của mình?

Tuy nhiên mối thù này không dễ dàng hóa giải, vốn dĩ tới để giết người, đối phương chưa chắc đã không muốn giết mình.

A Mai đảo mắt, nói nhỏ:

- Tại sao hắn không hạ sát thủ?… Lão gia, chắc hắn muốn chiêu mộ người!

- Sao…?

La Phong ngạc nhiên nhìn nàng ta.

A Mai cười nói:

- Tại sao hắn lại nương tay? Chắc chắn là có ý đồ, nghĩ tới nghĩ lui thấy rằng hắn nhằm vào lão gia, cao thủ của Kinh Vân bang có hạn, nếu như có lão gia giúp đỡ, thực lực sẽ tăng lên!

- Hi vọng hão huyền!

La Phong lạnh lùng nói.

- Thực là hi vọng hão huyền sao?

Một giọng nói sang sảng vang lên bên tai hắn ta, La Phong giật mình sởn tóc gáy quay người đánh ra một chưởng.

Chưởng của hắn đánh trúng bóng của Sở Ly, một chưởng đánh vào không khí. Hắn thấy sự việc không ổn lại quay người đánh về phía sau, bóng xanh vụt biến mất, hắn lại đánh trúng một chiếc bóng, Sở Ly hiện thân trên một

cành cây cách xa một trượng.

Cây tùng đung đưa theo gió, hắn chắp tay sau lưng đứng trên cành cây, eo đeo trường kiếm, áo xanh tung bay, từ từ nhấc tay phải lên, trong lòng bàn tay là một bông hoa bằng ngọc phát sáng dịu nhẹ.

A Mai vội vàng xờ lên mái tóc đen nhánh của mình.

La Phong nhìn thấy bông hoa ngọc kia rất quen thuộc, lại thấy động tác của A Mai, liền cúi đầu nhìn xuống mái tóc nàng, sắc mặt lo lắng, đó là hoa ngọc của A Mai!

Tâm trạng hắn trùng xuống, đây chỉ là một bông hoa ngọc nhưng đối phương muốn nói lên rằng hắn muốn giết A Mai sẽ dễ như trở bàn tay, không hề tốn chút sức lực nào, mình có thể đỡ được một chưởng của hắn nhưng A Mai thì không thể, trúng một chưởng sẽ chết chắc!

Sở Ly mỉm cười nhìn La Phong:

- Thế nào?

- Ngươi là ai?

La Phong lạnh lùng nói.

A Mai đảo mắt nhìn Sở Ly, kinh ngạc vì hắn còn rất trẻ, cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi lại thắng được cả lão gia đúng là thiên tài kiệt xuất!

Sở Ly nói:

- Tại hạ Trần Ly, chúng ta nói chuyện một chút được không!

- Muốn đánh thì đánh đi!

La Phong nói:

- Ta sẽ theo tới cùng!

Sở Ly nói:

- Ta có một đề nghị, La huynh có muốn nghe?

- Nói đi!

La Phong nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Kinh Vân bang muốn mời La huynh làm khách khanh, kì hạn ba năm, thế nào?

- Nằm mơ!

La Phong cười nhạt, quả nhiên A Mai đã nói đúng.

Sở Ly mỉm cười:

- Nếu như không phải trong lúc nguy nan La huynh vẫn không bỏ mặc A Mai cô nương, khi đó ta đã không chỉ dùng chưởng mà là kiếm và lúc này cũng không ở đây nói chuyện với La huynh!

Sắc mặt La Phong rất khó coi.

A Mai cười nói:

- Đa tạ Trần công tử, lão gia nhà ta không phải nhân vật tầm thường, Kinh Vân bang có thể mời được không?

- Mỗi năm một vạn lạng bạc được chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- A Mai cô nương thật có phúc!

Nếu như La Phong khi đó vứt bỏ A Mai bỏ chạy, Sở Ly sẽ giết luôn La Phong chứ không định chiêu mộ hắn. Dù sao thì Sở Ly cũng không ở bên Trần Tư Vũ, nhỡ La Phong có lòng dạ bất chính, hắn thực sự không yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Khách Khanh

- Một vạn lạng sao…

A Mai khẽ cười rồi ngẩng đầu nhìn La Phong:

- Lão gia, nô tì cũng có phần chán ghét những chuỗi ngày bôn ba bất định rồi, an định lại cũng tốt.

La Phong nhíu mày nhìn nàng.

Sở Ly cười tít mắt nhìn A Mai, có cô gái như vậy bên cạnh cũng là phúc của La Phong.

A Mai quay đầu cười nói:

- Tuy nhiên, Trần công tử, kẻ thù của lão gia nhà ta không ít!

Sở Ly cười nói:

- Người trong võ lâm ai không có vài kẻ thù.

- Nói cũng đúng.

A Mai khẽ cười nói:

- Tuy nhiên nếu như có kẻ thù tìm tới nơi, chúng ta sẽ bỏ chạy, nếu không chẳng phải sẽ gây rắc rối cho Kinh Vân bang, có phải không?

Sở Ly cười ha ha.

La Phong lạnh lùng nói:

- Kẻ thù của ta không phải dạng vừa, vạn nhất trút giận lên Kinh Vân bang, đừng trách ta không nhắc trước!

Sở Ly cười nói:

- Nói thử xem có những kẻ thù nào?

- Cửu Hoàn Đao, Bạch Diện Hổ, Trảm Tâm Đao. Ba kẻ này mạnh nhất.

La Phong nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, bọn họ không dám tới.

- Không dám?

La Phong cười nhạt, nói:

- Dựa vào thực lực của Kinh Vân bang? Một người trong số chúng cũng đủ tiêu diệt rồi!

Sở Ly cười nói:

- Vậy ngươi quá xem thường Kinh Vân bang rồi!… Cao thủ của Kinh Vân bang không nhiều, nhưng ở Vân Châu thành, Kinh Vân bang là bá chủ, kẻ thù của ngươi một khi vào thành ngươi sẽ biết ngay lập tức. Việc ngươi cần làm là trừng trị bọn chúng chứ không phải là bọn chúng truy sát ngươi!… Việc này chẳng phải sẽ tốt hơn một mình ngươi chống chọi với chúng và bị truy sát tới mức thê thảm hay sao?

La Phong nhíu mày nói:

- Ngươi tin tưởng ta vậy sao?

Hắn rất hiểu những gì Sở Ly nói, thân cô thế cô không phải kế lâu dài, không phải hắn cao ngạo mà là không muốn khuất phục dưới kẻ khác, không tin tưởng các bang phái kia, nhỡ hắn tới nương nhờ bọn họ lại trở mặt bán đứng hắn thì phải làm sao?

Sở Ly cười nói:

- Ta tin tưởng tình cảm của ngươi với A Mai cô nương hơn.

- Hừm!

La Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn bất bình trước việc Sở Ly dùng A Mai để uy hiếp mình, khiến hắn phải làm theo lời Sở Ly nhưng hắn cũng không có cách nào khác, Sở Ly đúng là đã nắm giữ điểm yếu của hắn.

Những năm tháng trước đây không có A Mai, hắn tiêu dao tự tại. Nhưng tới nay mọi chuyện đã khác, có A Mai, hắn có điều bận tâm và ràng buộc, không thể nào tự do đi lại, phải suy tính nhiều hơn.

- Trần công tử, Trần bang chủ của Kinh Vân bang rất xinh đẹp!

A Mai cười rạng rỡ nói.

Sở Ly nhìn nàng ta:

- Nàng ta là biểu tỉ của ta.

- Thì ra là vậy!

A Mai chợt hiểu ra, cười khẽ nói:

- Có thể dùng thân phận nữ nhi nắm quyền Kinh Vân bang, tiểu nữ tử vô cùng bái phục!

Sở Ly nói:

- Vừa hay hai người cũng sống ở Hứa phủ, cũng có người nói chuyện. A Mai cô nương là người thông minh cũng có thể giúp biểu tỉ một tay.

- Được thôi, ta cũng muốn có người bầu bạn.

A Mai cười nói.

Sắc mặt La Phong sa sầm. Sở Ly nhìn La Phong:

- La huynh, quyết định vậy đi. Ta đi trước một bước, Hứa phủ chào đón hai vị!

Hắn vụt biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

Gió mát xào xạc thổi nhẹ trên cành cây.

La Phong sắc mặt hầm hầm, không nói lời nào.

A Mai nói khẽ:

- Lão gia, là nô tì làm liên lụy người!

- Những lời như vậy sau này đừng nói nữa!

La Phong tỏ vẻ giận dữ nói:

- Ngươi tưởng rằng không có ngươi ta có thể chạy thoát được sao?

A Mai lặng yên không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Nàng vừa nhìn qua Trần Ly đã biết hắn là người nham hiểm, tàn độc. Nếu như lão gia không đồng ý, kết quả không đoán cũng biết, lão gia rất khó giữ tính mạng.

La Phong nói:

- Thôi đành vậy, có một thế lực để dựa vào cũng bớt phải lo lắng, có thể sống cuộc sống thoải mái.

- Chúng ta không bỏ chạy sao?

- Không chạy thoát được.

La Phong lắc đầu nói:

- Đi thôi, hãy về xem Kinh Vân bang!

…

Chập tối, bóng chiều tà nhuộm vàng Hứa phủ.

Bốn đại đường chủ, hai đại hộ pháp và một khách khanh, bảy người tụ tập tại Hứa phủ, lặng lẽ ngồi uống trà.

Vũ Đường đường chủ Hà Thủ đặt chén trà xuống, thở dài:

- Lão Hồ, chúng ta nên tăng thực lực thôi. Lần này may mà bang chủ mạng lớn, nếu thực sự xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không còn mặt mũi để sống nữa!

Tr-uyện đ-ược dị-ch trực tiếp -tại iREAD

- Lão Hà ngươi nói thì dễ, đi đâu để tìm cao thủ đây?

Hồ Hải bĩu môi, nói:

- Mẹ nói chứ, cao thủ chắc chắn do Tề Thiên bang phái tới, bỏ ra rất nhiều tiền… Tề Thiên bang, Tề Thiên bang!

Nói tới sau cùng, ông ta nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn đập tan Tề Thiên bang.

- Cũng không có cách nào.

Hà Thủ lắc đầu nói:

- Lần này đã đánh trúng điểm yếu của chúng ta.

Phong Đường đường chủ Trình Trường Phong là đường chủ mới bổ nhiệm, căn cơ không hề non yếu, vốn là người trong Phong Đường, mặc dù chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên nhưng rất được lòng người, có thể trấn áp được trận thế.

Trình Trường Phong nhíu mày nói:

- Hồ đường chủ, phải nghĩ cách thôi, một lần có thể may mắn thoát nạn, lần sau thì sao? Không thể cứ để biểu thiếu gia ở đây không về, chúng ta rất sẵn lòng nhưng biểu thiếu gia không đồng ý!

Nói ra hắn rất cảm kích Sở Ly, nếu vị biểu thiếu gia này không giết đường chủ cũ làm sao hắn có thể làm đường chủ được.

Hồ Hải nhíu mày nhìn Trịnh Công Minh.

Trịnh Công Minh đang nhắm mắt ngủ gật, cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn tới liền vuốt râu lắc đầu:

- Không có cách nào.

http://tieulun.hopto.org

- Lão Trịnh, ngươi không có bạn bè gì sao?

- Không có.

- Có phải là sợ có cao thủ tới ngươi sẽ bị mất địa vị?

Hồ Hải nói.

Trịnh Công Minh vuốt râu, chậm rãi nói bốn chữ:

- Ăn nói bậy bạ!

Hồ Hải trừng mắt nói:

- Lão Trịnh, bang chủ có các ngươi hay không cũng như nhau, không được việc gì cả!

- Người giỏi còn có người giỏi hơn, sao có thể ngăn cản được tất cả mọi người?

Trịnh Công Minh vuốt râu lắc đầu:

- Lần này không gặp may, lần sau thì chưa chắc.

- Lần sau lại có cao thủ như thế này tới nữa, các ngươi có thể chống cự được sao?

Hồ Hải cười nhạt nói.

Hứa An Hạ sắc mặt sa sầm, cảm thấy câu nói nào cũng nhằm vào mình nhưng không có cách nào phản bác. Lần này đúng là do hắn không làm tròn bổn phận, một chưởng cũng không đỡ được, thật mất mặt. Nếu như không có biểu thiếu gia tới, hắn có chết trăm lần cũng không chuộc hết tội!

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng bước chân vọng tới, Trần Tư Vũ mặc áo trắng chậm rãi bước vào, bên cạnh là La Phong và A Mai, Nguyệt Nhi đi ở sau cùng.

- Bang chủ.

Mọi người đứng dậy chắp tay chào hỏi.

Trần Tư Vũ xua bàn tay ngọc ngà:

- Không cần đa lễ.

Nàng quay đầu nhìn La Phong, mỉm cười nói:

- La lão, mời!

La Phong cúi người gật đầu:

- Mời bang chủ!

Mọi người đổ dồn mắt nhìn La Phong, ngờ vực quan sát hắn, không biết bang chủ đang có ý định gì.

Trần Tư Vũ bước tới ngồi xuống chiếc ghế thái sư ở chính giữa, Nguyệt Nhi đứng sau lưng nàng ta, mọi người lần lượt ngồi xuống. La Phong ngồi vị trí đầu tiên bên trái nàng, bên phải là khách khanh Lam Tịnh Trung.

Lam Tịnh Trung là khách khanh trong bang, thân phận tách biệt, bình thường không tham gia vào các việc trong bang, đa phần là lặng yên không góp ý nhưng lúc này cũng hiếu kì quan sát La Phong, không biết vị này có tư cách gì mà ngồi ở vị trí đó.

- Các vị, ta xin giới thiệu một chút.

Trần Tư Vũ mỉm cười:

- Vị này là La Phong La lão, từ hôm nay sẽ là khách khanh của Kinh Vân bang chúng ta.

Bàn tay đang vuốt râu của Trịnh Công Minh sớm đã sững lại, từ khi La Phong bước chân vào đại sảnh hắn đã nhìn chằm chặp La Phong không dời mắt.

Hứa An Hạ trừng mắt, lửa giận có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Trần Tư Vũ vừa dứt lời hắn lập tức đứng bật dậy, trừng mắt quát La Phong:

- Là ngươi sao?

La Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, không quan tâm!

Hứa An Hạ chỉ vào hắn lớn tiếng nói:

- Ngươi chính là tên thích sát bang chủ!

Trần Tư Vũ xua tay nói:

- Hứa hộ pháp, bình tĩnh, ngồi xuống nói chuyện!

Hứa An Hạ vội nói:

- Bang chủ, gã này chính là tên lần trước thích sát bang chủ, sao lại trở thành khách khanh vậy?

- Không đánh không quen biết.

Trần Tư Vũ cười nói:

- Được rồi, ngồi xuống, ngồi xuống!

Hứa An Hạ bực bội ngồi phịch xuống ghế.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tâm Tư

Sau khi Hứa An Hạ ngồi xuống liền lạnh lùng trừng mắt nhìn La Phong.

La Phong cầm chén trà lên uống, mặc kệ những người xung quanh.

Bốn đại đường chủ cảm thấy vô cùng khó hiểu, dù có nghĩ thế nào đi nữa cũng không thể ngờ được rằng La Phong sẽ đường đường chính chính tới đây và được mời làm khách khanh.

Hồ Hải không nhịn được, nói:

- Bang chủ, vị này chính là Xích Dương Chưởng La Phong?

- Đúng vậy.

Trần Tư Vũ nói:

- Hồ đường chủ, các vị đường chủ, từ nay về sau mọi người là người một nhà, cần đồng tâm hiệp lực độc bá Vân Châu thành!

Mọi người nhìn chằm chặp La Phong như muốn nhìn thấu hắn.

La Phong chậm rãi đặt chén trà xuống, chắp tay chào một lượt khiến Trần Tư Vũ cũng không biết phải làm sao. La Phong rất cao ngạo, không có ý định kết giao với mọi người, không coi bọn họ ra gì.

Hứa An Hạ lạnh lùng hừ một tiếng.

Trịnh Công Minh nheo mắt, vuốt râu quan sát La Phong, kìm lòng không nói gì.

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Bang chủ, hắn trở thành khách khanh của chúng ta, bang chủ rộng lượng hơn nam tử, bái phục, bái phục!

- Hồ đường chủ đừng khen ngợi ta nữa!

Trần Tư Vũ mỉm cười lắc đầu:

- La tiền bối tới rồi, thực lực của Kinh Vân bang chúng ta sẽ tăng mạnh, có hi vọng trấn áp được Tề Thiên bang.

Hồ Hải ưỡn ngực, cảm thấy vô cùng tự tin, nói:

- Để xem lần này đám oắt con đó có thể mời được cao thủ nào tới!

Hứa An Hạ sầm mặt, cảm giác vô cùng tức tối.

- Nghe đại danh Xích Dương Chưởng đã lâu.

Hà Thủ chắp tay cười nói:

- La huynh sao lại chịu hạ mình tới bang của chúng ta? Tại hạ thực sự không hiểu!

Hồ Hải cười nói:

- Chắc chắn là công lao của biểu thiếu gia!

La Phong khẽ ho một tiếng, trầm giọng nói:

- Không sai, ta nhận ủy thác của Trần công tử tới đây!

http://tieulun.hopto.org

Mặt hắn nóng bừng.

Mọi người chợt hiểu ra, trong lòng ai nấy cũng có suy nghĩ của riêng mình, lại là biểu thiếu gia!

Trần Tư Vũ vỗ tay, cười nói:

- Hôm nay nói tới đây thôi, ngày rộng tháng dài, từ từ sẽ quen dần. Mọi người hãy đi làm việc của mình đi!

- Bang chủ, ta ở lại.

Hồ Hải nói:

- Chỉ có Lão Trịnh và tiểu Hứa ở đây ta không yên tâm.

Ông ta đưa mắt nhìn La Phong.

Dù sao hắn cũng là người mới vào, lòng trung thành còn chưa được kiểm chứng, nhỡ hắn là nội gián do Tề Thiên bang phái tới, ra tay gây khó dễ sẽ rất nghiêm trọng, biểu thiếu ra đã đi rồi, không thể sơ suất được.

Trần Tư Vũ nói:

- Có La tiền bối ở đây, không sao đâu.

Hồ Hải nhủ thầm chính là đề phòng hắn ta nhưng mặt vẫn cười tươi:

- Hôm nay ta rất rảnh.

Trần Tư Vũ nhìn thấu suy nghĩ của ông ta, cười nói:

- Được rồi Hồ đường chủ, đi làm việc của ngươi đi, ta tự có chừng mực!

Hổ Hải đưa mắt ra hiệu cho nàng ta nhưng cuối cùng cũng chỉ biết gật

đầu, liếc nhìn La Phong, chắp tay nói:

- Được rồi, vậy tối chúng ta lại tới!

Trần Tư Vũ xua bàn tay ngọc ngà. Mọi người rời khỏi đại sảnh, ra khỏi cửa Hứa phủ.

…

Hà Thủ nói:

- Xích Dương Chưởng La Phong, sao hắn lại tới bang ta làm khách khanh?

Xích Dương Chưởng La Phong uy danh lẫy lừng trong võ lâm, theo lý mà nói hắn sẽ không xem Kinh Vân bang ra gì. Tới Kinh Vân bang làm khách khanh đúng là đã hạ mình, sao La Phong lại làm việc như vậy chứ? Huống hồ, La Phong còn đánh trọng thương bang chủ, đùng một cái hóa địch thành bạn, trở thành khách khanh, chuyển biến nhanh quá!

- Chắc chắn là biểu thiếu gia.

Phong Đường đường chủ Trình Trường Phong nói:

- Vị biểu thiếu gia này của chúng có thể làm những việc mà người khác không thể!

- Nhất định là biểu thiếu gia ép La Phong làm.

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Nhìn bộ dạng không cam tâm của La Phong thì chắc chắn là vậy rồi!

- Biểu thiếu gia cũng không yên tâm sự an toàn của bang chủ.

http://tieulun.hopto.org

Trình Trường Phong lắc đầu cười khổ:

- Cũng là chúng ta vô dụng, thực lực quá yếu.

- Chúng ta mạnh hơn nữa cũng có thể mạnh hơn La Phong sao?

Hà Thủ thở dài.

Bọn họ là những nhân vật hô phong hoán vũ ở Kinh Vân bang nhưng nhìn khắp võ lâm thì chỉ là những kẻ vô danh, không đáng nhắc tới, cùng là cảnh giới Tiên Thiên nhưng thực lực mạnh yếu cũng có khác biệt một trời một vực.

- Nói cũng đúng.

Hồ Hải nói:

- Tài năng không bằng người khác thì cũng không biết phải làm sao.

Hà Thủ nói:

- Nghe uy danh Xích Dương Chưởng từ lâu, ta thực sự muốn thỉnh giáo vài chiêu!

Thân là Vũ Đường đường chủ, hắn cũng có suy nghĩ này, đối với việc La Phong tới bang vừa thấy may mắn nhưng cũng vừa phải dè dặt.

La Phong tới sẽ tăng mạnh thực lực của Kinh Vân bang, họ đều được hưởng lợi nhưng hắn chắc chắn sẽ đứng về phía bang chủ. Danh tiếng của Xích Dương Chưởng vượt xa bọn họ, võ công lợi hại, bang chủ có được hắn ủng hộ sẽ có thể kiên quyết hơn, gây ra sức ép lớn hơn đối với bốn đại đường chủ bọn họ.

Trải qua thời đại Hứa Chí Thuần, quyền thế của bốn đại đường chủ đã bị

ép tới mức thấp nhất, khom mình làm kẻ dưới, bảo sao nghe vậy. Bây giờ cuối cùng cũng khổ tận cam lai, bang chủ quyền uy không mạnh, bọn họ cũng dễ sống hơn, chỉ muốn duy trì hiện trạng, bang chủ tiếp tục làm bù nhìn.

Một khi bang chủ thế mạnh, bọn họ sẽ lại phải quay về những ngày trước đây, dù thế nào đi nữa cũng không cam lòng.

Suy nghĩ như vậy bọn họ liền muốn ra oai cảnh cáo La Phong.

Trịnh Công Minh và Hứa An Hạ không phải đối thủ của La Phong, mặc dù đó là đánh lén nhưng nếu có phòng thủ cũng chưa chắc thắng được. Cho dù không đánh lại nhưng cũng có thể cầm cự được vài chiêu.

- Lão Hà, ngươi không đánh lại được.

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Không được cũng phải đánh!

Hà Thủ nói:

- Phải cho hắn biết được ai là chủ nhân!

- Ngươi đấy…!

Hồ Hải lắc đầu nói:

- Suy nghĩ nhiều quá, yên tâm đi, bang chủ không phải là người qua cầu rút ván!

Hà Thủ lo lắng điều gì, Hồ Hải và những người khác đều hiểu rõ, chỉ là không nói ra mà thôi.

La Phong gia nhập sẽ trở thành tâm phúc trực thuộc của bang chủ, vị thế

cao hơn bọn họ, lời nói của bọn họ sẽ không còn đủ mạnh nữa, ngày tháng sau này sẽ rất khó sống.

- Bang chủ trẻ tuổi, những lão già chúng ta phải giúp nàng ta không đi vào đường lệch lạc.

Hà Thủ nói.

Hồ Hải cười nói:

- Ngươi đừng đi vào đường lệch lạc, kẻ tiền nhiệm của lão Trình chính là một bài học! Biểu thiếu gia không phải là kẻ biết nương tay đâu!

- Đương nhiên rồi!

Hà Thủ thầm giật mình.

Bọn họ ai cũng kiêng nể biểu thiếu gia, võ công cực cao, thủ đoạn nham hiểm, giết người không chớp mắt, cho dù bọn họ là đường chủ, biểu thiếu gia cũng không nể tình!

- Ừ, đánh đòn phủ đầu cảnh cáo La Phong cũng được.

Trình Trường Phong nói:

- Tuy nhiên chỉ sợ chính mình sẽ bị mất uy phong.

- Cũng chưa chắc!

Hà Thủ nói:

- Gần đây võ công của ta có tiến bộ vượt bậc!

Hồ Hải cười nói:

- Được thôi, ta cũng muốn xem tên Xích Dương Chưởng này rốt cuộc có khả năng gì!

Buổi tối mọi người tập trung ở Hứa phủ.

Mỗi tối bọn họ đều tụ tập ở đây để thảo luận các việc trong bang, trao đổi ý kiến, đưa ra kiến nghị. Đây chính là thói quen hình thành từ khi Trần Tư Vũ lên làm bang chủ.

Trần Tư Vũ và La Phong vẫn chưa tới, Hồ Hải và mọi người đã ngồi uống trà nói chuyện phiếm.

- Lão Trịnh, gã họ La không gây sự với ngươi chứ?

Hồ Hải cười hỏi.

Hứa An Hạ nói:

- Hắn…? Hừm!

- Sao vậy, đánh nhau rồi sao?

Hồ Hải sấn tới, toét miệng cười nói.

Hứa An Hạ bĩu môi, bất mãn nói:

- Hắn ta mắt mọc trên đầu, căn bản không xem chúng ta ra gì!

- Sao…?

Hà Thủ nhíu mày:

- Đúng là như vậy sao?

- Ngông cuồng cao ngạo hơn cả những gì ta nói!

Hứa An Hạ phẫn nộ nói:

- Lẽ nào lại như vậy chứ!

- Tiểu Hứa!

Trịnh Công Minh vuốt râu liếc mắt nhìn hắn:

- Tài không bằng người, nói nhiều điều vô ích như vậy làm gì chứ!

Hứa An Hạ im lặng.

Trần Tư Vũ chậm rãi bước vào, phía sau là La Phong.

Nàng nhìn khắp lượt mọi người, bước tới ghế thái sư ở chính giữa ngồi xuống:

- Đang nói gì vậy?

- Bang chủ, ta muốn giao đấu vài chiêu với La huynh!

Hà Thủ đứng dậy nói:

- Từ lâu đã nghe danh của Xích Dương Chưởng, muốn đích thân lĩnh giáo!

Trần Tư Vũ nhìn La Phong.

Nàng đảo mắt, lờ mờ hiểu được suy nghĩ của Hà Thủ và mọi người.

La Phong lạnh lùng nhìn Hà Thủ:

- Ngươi…? Các ngươi cùng lên đi!

- Khẩu khí lớn gớm!

http://tieulun.hopto.org

Hà Thủ đứng dậy, chắp tay:

- La huynh, tuy ngươi uy danh lừng lẫy nhưng chúng ta cũng không phải hạng tầm thường, ta xin thử tài nghệ của La huynh!

La Phong không muốn phí lời, rời khỏi ghế thái sư rồi đứng trước mặt hắn ta, giơ tay ra:

- Nào, ra tay đi!

Trần Tư Vũ nói:

- Chỉ là tỉ thí, đừng làm mất hòa khí!

Hai người gật đầu, Hà Thủ thét một tiếng, chưởng pháp nhanh chóng vung ra, sử dụng toàn lực.

La Phong hừ một tiếng, vung chưởng đi.

Chưởng này tuy chậm nhưng lại tới đích trước, vòng qua chưởng pháp của Hà Thủ, đánh nhẹ vào người hắn.

Hà Thủ tròn mắt nhìn, cơ thể chậm chạp như ốc sên, giương mắt nhìn ngực mình trúng một đòn, bay ra xa một trượng sau đó mới đứng vững.

Hắn xờ lên ngực mình, bên trên có một dấu tay nhưng không có cảm giác gì.

- Lợi hại!

Hồ Hải giơ ngón cái khen ngợi.

Hắn nhận ra sự huyền diệu của chưởng này, tốc độ cực nhanh, lực dùng rất tuyệt diệu, nếu là mình cũng không thể tránh được chưởng đó.

Người tài giỏi ra tay lập tức biết được trình độ tới đâu, quả thật không có chút giả dối, Xích Dương Chưởng quả nhiên danh bất hư truyền.

Hà Thủ chắp tay, vẻ mặt rầu rĩ:

- Bái phục!

Vẻ mặt La Phong không chút biểu cảm, ngồi lại xuống ghế thái sư bên trái Trần Tư Vũ.

Trần Tư Vũ cười nói:

- Mọi người còn ai muốn lĩnh giáo Xích Dương Chưởng không?

Hồ Hải và mọi người đều lắc đầu.

Trần Tư Vũ nói:

- Được rồi, vậy chúng ta bàn việc chính sự, liên quan tới Tề Thiên bang… Tề Thiên bang gần đây quá ngông cuồng, tự tung tự tác, như thể bọn hắn là chủ nhân của Vân Châu thành, đã tới lúc làm cho chúng tỉnh lại rồi!

- Bang chủ, chúng ta sẽ đánh Tề Thiên bang sao?

Hồ Hải hai mắt phát sáng.

Trần Tư Vũ gật đầu:

- Ta chuẩn bị tiêu diệt một đường của Tề Thiên bang.

Cơ cấu của Tề Thiên bang cũng giống Kinh Vân bang, gồm có bốn đường, mỗi đường trăm người, số người cũng tương tự Kinh Vân bang nhưng thực lực thì không sánh bằng.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì tốt quá!

Hồ Hải cười ha ha:

- Bà nó chứ, từ lâu đã thấy chúng ngứa mắt rồi, bang chủ thì không cho ra tay!

Trần Tư Vũ nói:

- Nội bộ bang chưa ổn định sao có thể phát động chiến đấu, giờ đã có La lão, thời cơ đã chín muồi, có thể ra tay rồi.

- Ra tay thế nào?

Hồ Hải vội vàng nói.

La Phong nói:

- Bang chủ!

Trần Tư Vũ quay đầu nhìn hắn ta, cười nói:

- La lão có kiến nghị gì?

La Phong trầm giọng nói:

- Không phải rắc rối vậy, giết luôn Hoàng Hải là được!

- Việc này…

Trần Tư Vũ nhíu mày trầm ngâm

- Hừm, khẩu khí lớn gớm!

Hứa An Hạ bĩu môi.

http://tieulun.hopto.org

La Phong cũng không để tâm, chỉ nhìn Trần Tư Vũ.

Trần Tư Vũ:

- Có dám chắc không? Có nguy hiểm quá không?

La Phong nói:

- Nhân lúc bọn họ chưa biết ta vào bang, không đề phòng, rất dễ ra tay.

- La huynh, Hoàng Hải là bằng hữu của ngươi phải không?

Hà Thủ hỏi.

Hoàng Hải là bang chủ Tề Thiên bang, võ công lợi hại, mặc dù không bằng Hứa Chí Thuần nhưng cũng không thể xem nhẹ, chỉ một người trong số họ sẽ không phải đối thủ của gã ta.

La Phong lắc đầu nói:

- Không phải.

- La huynh thích sát bang chủ, không phải vì Tề Thiên bang sao?

Hà Thủ hỏi.

La Phong nói:

- Là Tề Thiên bang nhưng không phải Hoàng Hải.

- Vậy là ai?

La Phong lặng yên không trả lời.

Moi người lập tức kinh ngạc nhìn nhau, không ngờ kết quả là vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Mở Rộng

- Vậy thì giết Hoàng Hải!

Hồ Hải nghiến răng nói:

- Gã này rất khó đối phó.

Hắn đã chịu nhiều thua thiệt dưới tay Hoàng Hải, nếu không cũng không để Tề Thiên bang phát triển, cũng chỉ có Hứa Chí Thuần mới trấn áp được Hoàng Hải.

Sau khi Hứa Chí Thuần chết đi, bọn họ đều rất kiêng dè hắn ta.

La Phong nhìn Trần Tư Vũ. Trần Tư Vũ suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu:

- Cũng được, quần long mất đầu sẽ dễ đối phó hơn, La lão, làm phiền ngươi ra tay rồi!

La Phong nói:

- Ta sẽ giải quyết hắn ta!

Trần Tư Vũ nhìn Trình Trường Phong:

- Trình đường chủ, có thể làm rõ hành tung của Hoàng Hải không?

- Không vấn đề!

Trình Trường Phong vội nói.

Phong Đường của bọn họ phụ trách thu thập tình báo và thích sát, xâm nhập sâu vào nội bộ của Tề Thiên bang, tai mắt khắp nơi cho nên điều tra rõ hành tung của Hoàng Hải không hề khó.

Trần Tư Vũ nói:

- Lần hành động này giới hạn trong phạm vi nhỏ nhất, dùng tối đa hai ngươi để nắm bắt hành tung của Hoàng Hải!

- Ta hiểu, bang chủ!

Trình Trường Phong chắp tay.

Điều động người rất dễ bị phát giác, đánh rắn động cỏ.

Trần Tư Vũ nhìn những người khác:

- Các vị còn bổ sung gì không?

- Bang chủ, nếu như La huynh thành công, chúng ta tốt nhất nên hành động ngay lập tức.

Hồ Hải nói:

- Hành động quan trọng phải thần tốc, ra tay trước để chiếm ưu thế.

Trần Tư Vũ trầm ngâm.

Hồ Hải nói:

- Bang chủ còn sắp xếp gì khác sao?

- Có thể phân tách Tề Thiên bang ra không?

Trần Tư Vũ đảo mắt, nhìn mọi người:

- Nếu như khiến bọn họ tranh giành vị trí bang chủ…

- Rất có khả năng!

Hà Thủ gật đầu:

- Tình hình của Hoàng Hải giống với lão bang chủ trước đây, anh minh thần võ, người dưới chướng không có mấy uy danh, tuy nhiên có một điểm… Hoàng Hải có con trai!

- Có hai con trai!

Hồ Hải nói.

Ánh mắt Trần Tư Vũ lấp lánh:

- Hổ phụ khuyển tử, hai đứa con trai đều bất tài nhưng lại là mối đe dọa. Hồ đường chủ, có thể giết hai tên này không?

- Không vấn đề!

Hồ Hải vỗ ngực, cười hì hì, nói:

- Hai tên đó đều là kẻ chơi bời lêu lổng, xử lý chúng dễ như trở bàn tay!

- Tối nhất là đồng thời xử lý!

Trần Tư Vũ nói:

- Làm thành ân oán cá nhân.

- Bang chủ.

La Phong nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không cần phải rắc rối vậy, ta nhân lúc bọn chúng ở nhà giết luôn cả ba cha con chúng là được.

- Quá nguy hiểm.

Trần Tư Vũ nói.

La Phong thân pháp nhanh, chưởng pháp lợi hại, thích sát thành công xong sẽ rút lui. Thích sát một người không quá nguy hiểm, còn thích sát ba người thì hoàn toàn khác, chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh, phòng vệ của Hoàng Hải không thể xem nhẹ, võ công của La Phong tốt thế nào đi nữa, rơi vào vòng vây cũng có nguy hiểm tới tính mạng.

- Ài… Có biểu thiếu gia ở đây thì tốt!

Hồ Hải thở dài.

Trần Tư Vũ cười nói:

- Không thể việc gì cũng trông cậy cả vào biểu đệ, hắn rất bận.

Trước khi đi Sở Ly nói rằng, có La Phong thì có thể thu phục Tề Thiên bang, chỉ là một câu nói nhẹ nhàng vậy thôi nhưng nàng rất coi trọng.

La Phong nói:

- Bang chủ, hãy để việc này cho ta.

- … Được thôi, La lão, chúng ta sẽ tiếp ứng ngươi.

- Không cần.

La Phong xua tay nói:

- Người đông ngược lại dễ hỏng chuyện, một mình ta là ổn!

- … Được, vậy nghe theo La lão.

Trần Tư Vũ chậm rãi gật đầu.

…

Đại sảnh Hứa phủ, đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

Trần Tư Vũ và mọi người ngồi trong đại sảnh, đại sảnh yên ắng tới mức một chiếc kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

A Mai mặc một chiếc áo xanh lục ngồi ở vị trí của La Phong, tướng ngồi ngay ngắn, hai tay nắm chặt khăn tay, thi thoảng lại nhìn ra ngoài cửa.

Các nhân vật chủ chốt của Kinh Vân bang ngoài La Phong vắng mặt ra đều đã tập trung ở đây.

Hồ Hải phá tan sự yên lặng, lên tiếng nói:

- Lão Trình, thực sự không có vấn đề gì chứ?

Trình Trường Phong nói:

- Tình báo của ta không sai, Hoàng Hải nghỉ ngơi rất có quy luật, giờ thìn thức dậy, ăn sáng xong sẽ tới bang, buổi tối về ăn cơm, sau đó đọc sách rồi mới ngủ, không có gì đặc biệt cả.

- Hắn không tới Yêu Nguyệt lâu sao?

Hồ Hải bĩu môi.

Trình Trường Phong lắc đầu nói:

- Hoàng Hải không gần nữ sắc.

- Vậy thì cuộc sống đâu còn thú vị nữa!

Hồ Hải nói.

Trịnh Công Minh vuốt râu mỉm cười.

Hà Thủ nói:

- Ngươi tưởng rằng ai cũng giống ngươi? Một tên quỷ háo sắc!

Trần Tư Vũ khẽ ho, liếc mắt nhìn bọn họ.

Hồ Hải lúng túng cười hì hì, lái sang chuyện khác:

- Lão La cũng thật là… chọn đúng lúc phòng thủ nghiêm ngặt nhất để ra tay!… Nếu là ta, ra tay trên đường là tốt nhất, dễ thành công!

- La huynh là cao nhân nên bạo dạn!

Hà Thủ nói.

Hồ Hải cười nói:

- Lão Hà, ngươi vẫn không phục có phải không?

- Ta không dám!

Hà Thủ xua tay:

- Ta tâm phục khẩu phục, ta đang giận bản thân mình vô dụng!

- Vậy ngươi hãy nỗ lực luyện công đi!

http://tieulun.hopto.org

Hồ Hải nói:

- Có gì to tát đâu, chưởng pháp của ngươi quá bình thường, hãy tìm một bộ chưởng pháp lợi hại hơn để luyện!

- Nói thì dễ!

Hà Thủ giận dữ trừng mắt nhìn ông ta:

- Đi đâu tìm chưởng pháp lợi hại đây? Bí kíp võ công đều là báu vật vô giá, ngươi muốn có là có được sao?

- Ừm…

Hồ Hải nghiêng đầu suy nghĩ:

- Ta nghe nói Nhất Quyền Trấn Xuyên Hồ Bình Dương tới Bạch Vân thành rồi có phải không?

- Đúng vậy.

Hà Thủ gật đầu.

Những cao thủ danh tiếng lẫy lừng đó giống như những minh tinh thời hiện đại, nơi họ đi qua đều rất thu hút sự chú ý, thường có người nhiệt tình chiêu đãi thể hiện thiện ý của chủ nhà, ngoài cao thủ cố tình che dấu thân phận như La Phong ra, phần lớn cao thủ đi tới đâu tin tức cũng đi theo tới đó.

- Hồ Bình Dương sao…

Hồ Hải vuốt râu, nhìn Trịnh Công Minh.

- Lão Trịnh, gã này không phải dạng vừa đâu, chúng ta giải quyết hắn ta lấy quyền pháp cho lão Hà có được không?

- Liều lĩnh!

Trịnh Công Minh vuốt râu lắc đầu.

A Mai nắm chặt khăn tay, liên tục nhìn ra ngoài cửa, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lão gia một mình xông vào Tề Thiên bang, chắc chắn không hề dễ dàng, nhỡ có chuyện gì xảy ra làm sao mình có thể sống tiếp được đây!

Nàng liếc mắt nhìn mọi người trong đại sảnh, biết rằng họ nói chuyện để kìm nén lo lắng nhưng bọn họ có lo lắng thế nào đi nữa cũng không phải vì quan tâm lão gia, chỉ là quan tâm thành bại mà thôi.

Nàng hiểu, lần này lão gia là muốn lập công thể hiện ý quy thuận đồng thời cũng là lập uy.

- Lão Trịnh, ngươi nói vậy là ý gì?

Hồ Hải kêu lên.

Trịnh Công Minh nói:

- Ảo tưởng hão huyền!

- Sao lại là hão huyền?

Hồ Hải không phục nói:

- Toái Tâm Quyền của Hồ Bình Dương uy lực đáng sợ, giết hắn ta tìm lấy bí kíp là được!

- Sao ngươi biết hắn có bí kíp?

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Công Minh nhấp một ngụm trà:

- Nhỡ hắn không mang theo thì sao?

- Loại người như hắn ta, giết cũng chả sao!

Hồ Hải nói.

Trịnh Công Minh nói:

- Chưa chắc đã có thể toàn mạng rút lui.

- Bây giờ có lão La, chắc sẽ không vấn đề gì!

Hồ Hải nói.

Trước khi La Phong tới, họ không dám gây sự với Hồ Bình Dương, danh tiếng Hồ Bình Dương bình thường có thể sống tới ngày nay đều là dựa vào quyền pháp đỉnh cấp.

Trịnh Công Minh không buồn để ý tới ông ta, nhắm mắt lại.

Hồ Hải không phục trợn trừng mắt.

Trần Tư Vũ xua bàn tay ngọc ngà, nói:

- Được rồi Hồ đường chủ, nếu là ngươi, ngươi có mang theo bí kíp trên người không?

Hồ Hải nói:

- Đương nhiên là không!

Trần Tư Vũ tỏ vẻ giận dữ liếc mắt nhìn ông ta.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Hải cười hì hì nói:

- Cũng có khả năng này mà!

Hà Thủ nói:

- Đa tạ ý tốt, ta không hưởng nổi, miễn đi!

Bóng xanh vụt xuất hiện, La Phong nhẹ nhàng bước vào trong đại sảnh, thần thái ung dung, điềm tĩnh, chắp tay về phía Trần Tư Vũ:

- Bang chủ, nhiệm vụ đã hoàn thành!

Mọi người đứng phắt dậy.

Hồ Hải nói lớn:

- Lão La, thành công rồi sao?

La Phong gật đầu, bước tới bên A Mai, mỉm cười nhìn nàng, A Mai mím chặt môi.

- Ha ha… Tuyệt vời!

Hồ Hải cười lớn:

- Tuyệt vời!

Hà Thủ vội vàng nói:

- Không bị thương chứ La huynh?

La Phong lắc đầu nói:

- Không đỡ nổi một đòn!

http://tieulun.hopto.org

- Đúng là trời giúp Kinh Vân bang ta!

Hồ Hải cười ha ha nói:

- Bang chủ, chúng ta cũng hành động thôi!

Trần Tư Vũ khẽ nói:

- Mọi người hãy hành động theo kế hoạch!

- Vâng!

Mọi người đồng thanh đáp, tất cả đều chắp tay về phía La Phong, La Phong lạnh nhạt gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Liên Minh

Hậu hoa viên phủ Thành Thủ của Tịnh Hải thành.

Trăng sáng vằng vặc treo trên nền trời chiếu sáng khắp muôn nơi, hậu hoa viên yên tĩnh, an bình.

Cố Lập Đồng đứng trong tiểu đình bát giác, tay cầm chén rượu chậm rãi thưởng thức, từng ngụm từng ngụm gột rửa đi những muộn phiền và tuyệt vọng trong lòng.

Hắn một mình ngồi ở đó, đìu hiu cô quạnh, không bạn bè, không kẻ địch, từ sáng tới tối chỉ ở hậu hoa viên không thể ra ngoài.

Cho dù ra ngoài, Tịnh Hải thành cũng không có gì để xem, kém xa với Sùng Minh thành, giống như từ thành phố về làng quê nghèo khổ khiến hắn thực sự không có hứng thú đi dạo phố.

Gần đây tình thế gắt gao, người của phủ Nhân Quốc Công xuất hiện khắp nơi, hắn ra ngoài sẽ có nguy hiểm, đành ở lại trong phủ Thành Thủ sống qua ngày.

Chỉ chăm sóc hoa quả, đối với hắn mà nói chỉ là việc vặt vãnh, kì hoa dị thảo ở phủ Quốc Công hắn đều có thể chăm sóc đâu ra đấy, những hoa cỏ ở đây đâu đáng nhắc tới.

- Ài…

Hắn khẽ thở dài.

Đời hắn coi như xong rồi, khiến đại công tử ghét bỏ, không thể trở về phủ Quốc Công, có thể sống ở phủ Thành Thủ đã là ân tình của tam tiểu thư. Hắn không muốn mất mạng, đương nhiên hắn cũng không muốn mình trở thành quân cờ đối phó với phủ Quốc Công.

Cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể quay về lại phủ Quốc Công nữa!

Nghĩ tới những ngày tháng trước đây ở phủ Quốc Công, được ăn ngon mặc đẹp, nở mày nở mặt, giờ đây chỉ có thể lặng lẽ sống qua ngày, hắn thực sự cảm thấy cuộc sống thật vô vị.

- Cố huynh thật có nhã hứng!

Bóng xanh thoắt hiện ra, Sở Ly xuất hiện trong tiểu đình, hắn mặc áo xanh, eo đeo trường kiếm, ngồi đối diện với Cố Lập Đồng.

Cổ Lập Đồng nhíu mày nhìn hắn:

- Sao ngươi tới đây?

Sở Ly cười nói:

- Cố huynh vẫn khỏe chứ?

- Ngươi tốt bụng vậy sao?

Cố Lập Đồng cười nhạt nói:

- Muốn tới xem ta có bỏ trốn hay không sao?

- Ngươi có thể trốn đi đâu chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bật cười:

- Cố huynh là người thông minh, ta rất yên tâm.

- Không có việc gì thì không tới đây!

Cố Lập Đồng nói:

- Giờ ngươi là người thân tín của tam tiểu thư, rất bận rộn, đâu có thời gian rảnh rỗi quan tâm tới một kẻ vô dụng như ta?

Sở Ly cười nói:

- Tinh thần sa sút, cảm thấy cuộc sống vô vọng?

- Ngươi nói xem?

Cố Lập Đồng nói.

Hắn phó mặc tất cả cho số phận, không kiêng nể gì nữa, lạnh lùng nói:

- Được rồi, đừng giả đò nữa, có gì thì nói mau đi!

Sở Ly không quan tâm thái độ của hắn, cười nói:

- Có chút việc cần ngươi giúp đỡ.

- Nói đi!

Cố Lập Đồng nói:

- Ta có thể từ chối sao?

Sở Ly nói:

- Giúp ta trồng một ít thảo dược.

- Linh thảo sao?

Cố Lập Đồng nhíu mày nhìn hắn:

- Ngươi muốn làm gì?

Sở Ly lấy từ ngực ra một tờ giấy đưa cho hắn:

- Ta sẽ đánh tiếng trước với Thành Thủ.

Cố Lập Đồng mở tờ giấy ra, cúi đầu đọc lướt rồi ngẩng đầu nói:

- Nhiều vậy sao?

Sở Ly nói:

- Đa số là dược liệu thông thường, có mấy loại linh dược, ngươi làm được không?

- Ai nói không được!

Cố Lập Đồng cao ngạo nói:

- Không vấn đề gì!

- Nơi này không có linh thổ!

- Mấy loại linh thảo này không cần phải dùng tới linh thổ!

Cố Lập Đồng bĩu môi, quan sát hắn một lượt:

- Ngươi trồng những cái này làm gì?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười, xòe tay ra.

Cố Lập Đồng nói:

- Cần trồng bao nhiêu?

- Càng nhiều càng tốt.

Sở Ly nói:

- Có điều cần bảo mật, lại cần phải nhanh hết mức!

- Ta có ích lợi gì?

Cố Lập Đồng nói.

- Một ngàn lạng.

Sở Ly lấy mười tờ ngân phiếu từ trong ngực ra đưa cho hắn:

- Đủ không?

- Cũng tàm tạm!

Cố Lập Đồng mỉm cười.

Sở Ly đáng ghét thế nào đi nữa thì mình cũng không thể có khúc mắc với tiền được, hơn nữa, hắn cũng biết mạng mình là do Sở Ly cứu về.

Được Sở Ly cứu mạng, tuy hắn không thể nảy sinh cảm kích, nhìn Sở Ly vẫn đáng ghét như thường nhưng không thể vì vậy mà đoạn tuyệt qua lại, sau này vẫn còn phải dựa vào hắn, nếu không mình sẽ rất khó sống.

Sở Ly quan sát xung quanh:

- Không tìm đàn bà sao?

- Không có tâm trạng!

Cố Lập Đồng cẩn thận gấp tờ giấy lại cất đi, nói:

- Ở nơi này làm gì cũng vô vị!

Nguồn:--- iread.

- Không vội, qua một thời gian nữa, đợi mọi chuyện lắng xuống, tam tiểu thư sẽ nghĩ cách xin cho ngươi, đại công tử nói không chừng sẽ hồi tâm chuyển ý.

- Không thể nào!

Cố Lập Đồng lắc đầu.

Hắn rất hiểu tính cách của đại công tử, không chấp nhận bất cứ sự khiếm khuyết nào, bản thân mình đã có vết nhơ, đại công tử tuyệt đối sẽ không dùng lại.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi là người tài, đại công tử nói không chừng sẽ tiếc người tài!

- Trong phủ vô số thiên tài, không thiếu ta!

Cố Lập Đồng nói:

- Giờ ta không muốn gì cả, chỉ muốn sống bình an qua ngày mà thôi.

Sở Ly nhìn hắn:

- Với tay nghề của ngươi, sống ở phủ Thành Thủ không vấn đề gì.

Cố Lập Đồng cao ngạo hừm một tiếng.

Sở Ly nói:

- Phủ Nhân Quốc Công thế mạnh, ngươi phải cẩn thận đấy!

Cố Lập Đồng nói:

- Yên tâm đi, ta không ra ngoài phủ!

Sở Ly cười nói:

- Nếu như ngươi làm tốt, ta sẽ nghĩ cách điều ngươi đi chỗ khác, tìm nơi phủ Nhân Quốc Công không thể tới được.

- Ngươi…?

Cố Lập Đồng liếc nhìn hắn, khinh thường nói:

- Ngươi muốn nắm quyền, còn sớm lắm!

Hắn rất hiểu tình hình trong phủ, Sở Ly có lợi hại thế nào đi nữa nhưng hai ổ khóa tuổi tác và kinh nghiệm đã khóa chặt cánh cửa giúp hắn trở thành nhân vật quyền thế.

Hắn mới vào phủ được hai năm, tuổi còn trẻ, kinh nghiệm còn non yếu.

Tình cảm của hai năm sao có thể so với mười mấy, hai mươi mấy năm được, rất dễ phản bội, hơn nữa người trẻ tuổi tâm tính bất định, một khi nắm quyền, nếu nhất thời lỗ mãng sẽ làm hại tính mạng nhiều người, bởi vậy không thể không thận trọng.

Sở Ly nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không vội, chúng ta đều còn rất trẻ.

- Yên tâm đi, ta sẽ trông cẩn thận những thứ này.

Cố Lập Đồng vỗ vào vị trí tờ giấy ở trong ngực:

- Sẽ không làm lỡ chuyện của ngươi.

Sở Ly mỉm cười gật đầu, Cố Lập Đồng là người thông minh, chỉ nói vậy thôi đã hiểu.

…

Trần Cửu Đăng ăn xong cơm liền về thư phòng của mình.

Trong thư phòng có ba ngọn nến, chiếu sáng như ban ngày, không làm hại tới mắt.

Tuy hắn là cao thủ võ lâm nhưng lại rất thích đọc sách mở rộng tầm mắt, hiểu thấu lòng người, có lợi cho việc thăng tiến của mình. Mặc dù hiện giờ hắn là Thượng Nghị Đường đường chủ, nhưng hắn vẫn không hài lòng.

Hắn ngồi bên bàn đọc sách, gương mặt chữ điền, giữa hai lông mày có một vết nhăn thẳng đứng hằn sâu, ánh mắt sắc bén, thi thoảng có hung quang ẩn hiện, khí thế oai vệ.

Đột nhiên hắn quay người lại, phía sau là Sở Ly mặc áo xanh đang đứng.

- Các hạ là thần thánh phương nào vậy?

Trần Cửu Đăng từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Trần Cửu Đăng Trần đường chủ phải không?

- Chính là Trần mỗ!

Trần Cửu Đăng gật đầu:

- Các hạ đêm hôm tới đây không biết có gì chỉ giáo?

Sở Ly nói:

- Ta là Trần Ly của Kinh Vân bang.

Trần Cửu Đăng mặt không biến sắc, chỉ lạnh nhạt nói:

- Kinh Vân bang, bang ta và Kinh Vân bang không có liên hệ gì phải không?

- Trần Tuyết Phong.

Sở Ly nhìn hắn.

Đầu óc khôn ngoan, là một nhân vật lợi hại, tu vi Tiên Thiên, không hơn không kém, nếu như không có ngoại lực hỗ trợ chắc chắn cả đời sẽ chỉ như vậy nhưng hắn không cam tâm chỉ dừng lại tại đây.

Trần Cửu Đăng mỉm cười:

- Trần gì Phong?... Là ai?

Sở Ly cười nói:

- Ngươi là anh rể của hắn, không biết hắn là ai sao?

Trần Cửu Đăng lắc đầu cười nói:

- Các hạ có lẽ nhận nhầm người rồi, ta không biết Trần Tuyết Phong là ai càng không phải là anh rể của hắn.

Sở Ly nói:

- Nếu đã vậy thì chỉ có thể giết hắn thôi.

Trần Cửu Đăng nhìn hắn chằm chặp, muốn nhìn thấu những suy nghĩ của hắn, cuối cùng thở dài:

- Thôi được, hắn là em vợ của ta, các hạ muốn sao?

- Chúng ta giao dịch được không?

Sở Ly cười nói:

- Kinh Vân bang giúp ngươi trở thành bang chủ.

- Ngươi muốn làm gì?

Trần Cửu Đăng nói.

- Lấy ba phần thuế.

Sở Ly nói.

- Không thể nào.

Trần Cửu Đăng kiên quyết phủ định.

Sở Ly mỉm cười:

- Đừng vội, ngươi có thể suy nghĩ thêm… Một khi ngươi trở thành bang chủ, hai phái chúng ta có thể liên kết, như vậy có thể độc bá một thành, thậm chí nhiều hơn nữa!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thích Sát

Trần Cửu Đăng trừng mắt nhìn Sở Ly, nhíu mày không nói gì, bán tín bán nghi.

Hắn rất kiêng dè Sở Ly, người có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện ở thư phòng của mình thì tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Trong phủ có hai mươi tám hộ vệ canh giữ, chim chóc cũng khó bay vào, Sở Ly xông vào không khó, khó là không gây ra động tĩnh nào.

Kinh Vân bang muốn giúp đỡ mình làm bang chủ, lại điều tra ra Trần Tuyết Phong. Vậy họ chắc cũng hiểu rõ về mình, biết rằng mình không cam tâm làm bù nhìn.

Sở Ly mỉm cười:

- Chọn ngươi là vì ngươi có thể nâng đỡ được Lạc Hoài bang, Trần Tuyết Phong là người có tài, bang chủ yêu mến người tài, không muốn giết hắn.

- Các hạ khẩu khí lớn gớm.

Trần Cửu Đăng lạnh lùng nói. Ở tuổi này, ở địa vị này, hắn không dễ dàng tin người, chỉ có ba người biết được sự tồn tại của Trần Tuyết Phong là hắn, phu nhân hắn và bang chủ.

Vạn nhất là bang chủ tới thăm dò thì sao, tên Trần Ly này là người của Kinh Vân bang hay người của bang chủ?

Bang chủ là kẻ đa nghi, chưa chắc đã không làm ra được việc này!

Sở Ly nói:

- Lạc Hoài bang rất nhiều kẻ muốn làm bang chủ, ba vị đường chủ còn lại chắc cũng có hứng thú, chỉ là đáng tiếc cho Trần Tuyết Phong.

- Hiện giờ A Phong hắn…?

Trần Cửu Đăng nói.

Sở Ly nói:

- Hắn không biết chúng ta đã điều tra ra, làm việc rất cần mẫn, bang chủ định đề bạt hắn.

- Việc này rất quan trọng, hãy cho ta hai ngày để suy nghĩ.

Trần Cửu Đăng trầm ngâm nói.

- Trần đường chủ vẫn không tin ta.

Sở Ly mỉm cười:

- Được thôi, vậy ta sẽ giúp ngươi loại trừ đường chủ của Thượng Võ Đường trước nhé!

Trần Cửu Đăng ngờ vực nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Thượng Võ Đường đường chủ là kẻ đối địch với ngươi, giúp ngươi một tay coi như là thành ý của chúng ta!

Hắn nói xong, người vụt biến mất khỏi thư phòng.

http://tieulun.hopto.org

Trần Cửu Đăng bật dậy kéo cửa phòng, xông ra ngoài sân, màn đêm mù mịt, bóng người đã mất hút.

Sở Ly giống như chưa từng tồn tại, chỉ là một giấc mơ cả hắn.

- Người đâu! Người đâu!

Trần Cửu Đăng quát lên.

Một nhóm hộ vệ vội vàng chạy tới, đứng dưới bậc thềm, nghiêm trang nhìn hắn.

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp uyển chuyển bước tới, dáng người yêu kiều, tư thế dịu dàng:

- Lão gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Cửu Đăng liếc mắt nhìn qua, các hộ vệ đều ở đây, không ai bị thương, rõ ràng họ không hề biết Sở Ly từng tới đây. Hắn đành thở dài, xua tay:

- Thôi được rồi, làm việc của các ngươi đi!

Mọi người tản đi mà vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ trung niên bước tới nhìn hắn, nói nhỏ:

- Lão gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Cửu Đưng lắc đầu mỉm cười:

- Không sao… Phu nhân, nàng sức khỏe yếu, mau đi nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng những việc này!

http://tieulun.hopto.org

- Không ngủ được, cảm thấy tâm thần bất an.

Người phụ nữ trung niên lắc đầu nói:

- Lão gia, người cũng sớm đi nghỉ đi, đừng quá vất vả, sức khỏe là quan trọng nhất!

- Được thôi…!

Trần Cửu Đăng gật đầu.

Người phụ nữ trung niên ôm cánh tay hắn đi về phía trước, hai ngươi đi dạo tới hậu hoa viên, nàng nhìn bầu trời sao khẽ thở dài.

Trần Cửu Đăng biết tâm tư của nàng, xua tay cho nha hoàn lui xuống, nói nhỏ:

- Phu nhân lại nhớ tới A Phong sao?

- Ài… Cũng không biết hắn giờ sao rồi.

Người phụ nữ trung niên thở dài:

- Từ nhỏ đã phải chịu cực khổ, lần nào nhìn thấy những người trẻ tuổi trong bang là lại nhớ tới hắn. Không biết hắn có nguy hiểm gì không.

- Phu nhân hãy yên tâm, A Phong rất lanh lợi.

Trần Cửu Đăng vỗ nhẹ tay nàng ta.

Người phụ nữ trung niên lắc đầu nói:

- Thiếp chỉ có thể tự an ủi bản thân, sống chết có số, phú quý tại trời. Đi theo tỉ tỉ như thiếp, hắn không được hưởng phúc ngày nào, nghĩ thôi đã thấy

áy náy.

Trần Cửu Đăng nói:

- Nếu không được, hãy để A Phong về đây đi!

- Có thể để hắn về đây sao?

Phụ nữ trung niên vội hỏi.

Trần Cửu Đăng gật đầu:

- Đúng vậy, hai ngày nữa ta phái người đi đón hắn về.

- Vậy thì tốt quá!

Người phụ nữ trung niên vội vàng gật đầu:

- Thiếp không mong muốn hắn có thành tích gì, chỉ cần bình an, khỏe mạnh là được rồi, nếu như có thể lấy vợ sinh con nối dõi cho nhà họ Trần thì thiếp đã mãn nguyện rồi.

Trần Cửu Đăng trầm ngâm không nói gì.

Nếu như Trần Ly thực sự có lòng giúp mình, chưa chắc đã tha cho A Phong, dùng A Phong làm con tin, nếu như thả A Phong về, ngược lại khiến hắn lo lắng.

…

Trần Cửu Đăng ôm chặt phu nhân suy đi tính lại, gã Trần Ly này rốt cuộc có thực lòng giúp mình không. Dã tâm của Kinh Vân bang thật không nhỏ, chỉ là một nữ nhi mà lại có dã tâm lớn tới vậy!

http://tieulun.hopto.org

Tuy nhiên có cao thủ như Trần Ly, có dã tâm cũng là điều đương nhiên.

Hắn ta mơ màng ngủ thiếp đi, bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa:

- Lão gia! Lão gia! Lão gia!

Trần Cửu Đăng ngồi bật dậy, trầm giọng nói:

- Có việc gì?

- Lão gia, bang chủ truyền gọi, có việc gấp cần thương lượng, kêu lão gia lập tức tới nơi, cần mang theo nhiều hộ vệ!

- Được, ta đi liền.

Trần Cửu Đăng vỗ nhẹ phu nhân đang mơ màng, nói khẽ:

- Ta có việc cần ra ngoài một lát, phu nhân cứ ngủ đi.

Người phụ nữ trung niên đang ngủ say, lẩm bẩm nói:

- Xảy ra chuyện lớn rồi sao?

- Không có gì.

Trần Cửu Đăng mỉm cười vỗ nhẹ nàng ta.

Người phụ nữ trung niên lại tiếp tục say giấc.

Trần Cửu Đăng nhẹ nhàng trở dậy mặc đồ, cẩn thận kéo cửa bước ra bên ngoài, quản gia trung niên vội vàng bước tới, nói nhỏ:

- Lão gia, rất gấp!

Trần Cửu Đăng trầm giọng nói:

- Việc lớn thế nào đi nữa cũng không được phép kinh động phu nhân!

- Vâng.

Quản gia trung niên vội đáp lời.

Trần Cửu Đăng tới phòng khách, một thanh niên vội đứng dậy, chắp tay nói:

- Bái kiến Trần đường chủ, bang chủ triệu tập gấp. Phiền Trần đường chủ triệu tập hộ vệ, chúng ta lập tức lên đường, bang chủ còn đang đợi.

Trần Cửu Đăng nói:

- Tiểu Thôi, xảy ra chuyển gì vậy?

Tiểu Thôi nhìn ngó xung quanh.

Trần Cửu Đăng cười nói:

- Đều là người mình cả, nói đi!

- Võ đường chủ bị thích sát!

Tiểu Thôi thở dài, lắc đầu nói:

- Người đã chết rồi!

Trần Cửu Đăng mặt biến sắc, nghĩ tới Trần Ly, vội nói:

- Ai làm?

- Không biết!

Tiểu Thôi xòe tay:

- Bang chủ nổi giận, không biết ai làm, khi hộ vệ phát hiện xông vào thì thích khách đã trốn rồi!

- Có việc như vậy sao!

Trần Cửu Đăng sa sầm sắc mặt, bước vội ra ngoài.

Các hộ vệ vội vàng theo sau.

Trần Cửu Đăng xua tay:

- Các ngươi ở lại canh giữ trong phủ!

- Đường chủ, bang chủ dặn phải dẫn theo hộ vệ, tránh để thích khách giết các đường chủ khác!

Tiểu Thôi khó xử nói.

Trần Cửu Đăng lắc đầu;

- Ta không sao, trong phủ không thể không có người!... Được rồi, quyết định vậy đi, Tiểu Thôi, đi thôi!

Hắn vội vàng bước đi, bên cạnh chỉ giữ lại hai hộ vệ, những người khác đều về lại vị trí cũ.

Bọn họ biết Trần Cửu Đăng rất quan tâm tới phu nhân của mình nên đều rất chuyên chú, đề phòng thích khách lẻn vào.

Trần Cửu Đăng ra khỏi phủ, hắn không cưỡi ngựa mà thi triển khinh công bay đi, giữa đường gặp hai vị đường chủ còn lại, Thượng Trí Đường đường chủ và Thượng Nhân Đường đường chủ, cả hai đều được đám đông hộ vệ bảo vệ, rất khí thế.

http://tieulun.hopto.org

Vừa bước vào đại sảnh trong bang liền thấy bang chủ Mã Đồng ngồi trên ghế thái sư, sắc mặt sa sầm, toàn thân đùng đùng nộ hỏa, có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

Trần Cửu Đăng bước vào đại sảnh vội vàng nói:

- Bang chủ, Võ đường chủ sao rồi?

- Chết rồi!

Mã Đồng thân hình cao lớn, mặt đỏ bừng, mắt xếch mày ngài, tướng mạo đường đường.

Trần Cửu Đăng vội vàng hỏi:

- Không điều tra ra là ai sao?

- Không!

Mã Đồng nói:

- Tất cả đều là lũ vô dụng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hợp Tác

Trần Cửu Đăng nói:

- Bang chủ, là chúng ta không làm tròn chức trách, không phát hiện ra có cao thủ vào thành!

- Giờ nói những điều này cũng vô ích.

Mã Đồng hừm một tiếng, nói:

- Lập tức điều động người tìm cho ra gã đó, giết hắn!

Trần Cửu Đăng nói:

- Chắc hắn đã trốn thoát rồi!

- Hừm, chưa chắc!

Mã Đồng lạnh lùng nói:

- Hãy cắt cử toàn bộ huynh đệ trong bang đi tìm, cho dù có phải đào ba tấc đất cũng phải tìm ra hắn cho ta!

- Bang chủ…

Trần Cửu Đăng trầm ngâm đưa mắt nhìn hai vị đường chủ còn lại.

Mã Đồng nói:

- Có gì cứ nói, lúc này rồi còn gì có thể không thể nói chứ?

Trần Cửu Đăng gật đầu nói:

- Ta lo rằng người của chúng ta đi hết, thực lực trong bang suy yếu, nhỡ gã đó quay lại, chúng ta… Cho dù hắn không quay lại, Thiết Y bang há lại không thừa nước đục thả câu?

Lạc Hoài bang chỉ có bốn đại đường chủ, không có hộ pháp và khách khanh, cho dù là bá chủ ở Bạch Vân thành thì cũng không thể đạt tới mức độ độc bá Bạch Vân thành, trong thành còn có Thiết Y bang đối đầu nữa..

Mã Đồng nhíu chặt mày, chậm rãi gật đầu.

Trần Cửu Đăng nói:

- Nghĩ tới nghĩ lui rất có thể là cao thủ của Thiết Y bang!

- Ừm, có lý!

Mã Đồng trầm ngâm nói:

- Tuy nhiên có một điều là tại sao lại tìm tới Võ đường chủ?

- Võ đường chủ võ công mạnh nhất.

Trần Cửu Đăng nói:

- Có uy hiếp lớn nhất đối với Thiết Y bang!

- Thiết Y bang…

Mã Đồng nheo đôi mắt xếch, liếc nhìn ba vị đường chủ.

- Bang chủ, hay là chúng ta tấn công Thiết Y bang.

http://tieulun.hopto.org

Thượng Trí Đường đường chủ Ngô Tử Ngọ nói:

- Quân đội đau thương chắc chắn sẽ giành chiến thắng, nhân lúc mọi người còn đang nổi giận hãy ra tay thật mạnh đối với Thiết Y bang!

- Sĩ khí của Thượng Võ Đường thế nào?

Mã Đồng nói.

Ngô Tử Ngọ nói:

- Đang rất đồng tâm hiệp lực, là lúc cùng căm thù kẻ địch!

Sắc mặt Mã Đồng biến đổi liên tục, suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng hắn xua tay:

- … Thôi bỏ đi!

Cẩn thận không bao giờ là thừa, hắn chưa suy nghĩ rõ ràng, đầu óc rối mù, lúc này không dễ ra tay, e rằng kẻ địch cố ý làm cho hỗn loạn sau đó thừa cơ đối phó với mình.

Trần Cửu Đồng thở dài, chỉ biết lắc đầu.

- Bang chủ…

Ngô Tử Ngọ kích động nói:

- Cơ hội rất tốt mà, bỏ lỡ sẽ không còn nữa!

Ngô Tử Ngọ dáng người hơi gầy, khuôn mặt hẹp dài, sắc mặt tiều tụy giống như một người bệnh nhưng lại là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên. Hắn ta rất nóng tính nhưng đầu óc rất nhiều mưu mô quỷ kế, Mã Đồng nghi kị hắn ta nhất.

Ngô Tử Ngọ cảm thấy Mã Đồng nhát gan, ngu xuẩn, rất không phục nhưng cũng không biết phải làm sao.

Thượng Nhân Đường đường chủ Bạch Cảnh Nhân tướng mạo đường đường, nét mặt uy nghi nhưng từ đầu chí cuối vẫn không nói một tiếng, bình thường cũng giống như tượng gỗ vậy. Bang chủ nói sao hắn theo vậy, rất được bang chủ tín nhiệm và trọng dụng.

Mã Đồng cuối cùng vẫn xua tay cho mọi người giải tán, dặn dò mọi người tăng cường đề phòng, không để thích khách lại vào thích sát tiếp.

Khi Trần Cửu Đồng về tới phủ đệ trời đã gần sáng, hắn không muốn kinh động tới phu nhân nên tới thư phòng, vừa đẩy cửa bước vào liền thấy Sở Ly ngồi trước thư án, tay cầm một cuốn sách.

Sở Ly đặt sách xuống, mỉm cười nói:

- Trần đường chủ, thế nào?

- Là ngươi làm sao?

- Đương nhiên.

Trần Cửu Đồng lạnh lùng nói:

- Ngươi thật to gan!… Ngươi không sợ ta sẽ kêu lên sao?

Sở Ly bật cười.

Trần Cửu Đồng giận dữ trước thái độ ngạo mạn không coi ai ra gì của hắn nhưng vẫn cố kìm nén, nhíu mày nói:

- Võ công của các hạ thật lợi hại!

Sở Ly không để tâm, xua tay nói:

- Trần đường chủ suy nghĩ sao rồi?

Trần Cửu Đăng trầm ngâm không nói gì.

Hành động này của Sở Ly vừa là uy hiếp cũng đồng thời là quyết tâm, nếu mình từ chối sẽ có hậu quả giống như Võ đường chủ, tình thế mạnh hơn con người, con người phải khuất phục trước hoàn cảnh!

Nghĩ tới đây hắn thở dài.

- Ta có một điều kiện!

Trần Cửu Đăng nói.

- Nói nghe xem sao!

- Hãy thả A Phong về!

- Ngươi không thấy rằng Trần Tuyết Phong ở lại bên đó sẽ tốt hơn sao?

- Ba phần thuế quá cao!… Một phần!

Sở Ly lắc đầu:

- Thấp nhất hai phần!… Nếu không chúng ta làm công không, không đáng để ra tay.

Trần Cửu Đăng nhíu mày nhìn hắn.

- Ngươi tưởng rằng chỉ giết Mã Đồng là đủ sao?

Sở Ly mỉm cười lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mã Đồng chết rồi ngươi cũng không thể làm bang chủ được.

- Sao…?

Trần Cửu Đăng không phục trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly đứng dậy chỉnh lại trang phục:

- Mã Đồng chết đi, kẻ có khả năng làm bang chủ nhất chính là Bạch Cảnh Nhân.

- Xem ra ngươi rất hiểu chúng ta!

Trần Cửu Đăng nói.

Hắn nghĩ thầm trong bụng, nếu như Mã Đồng chết đi, mình có thể trấn áp được cục diện hay không? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể chắc chắn.

Bốn đại đường chủ đều không phải những kẻ tầm thường, Võ đường chủ nóng nảy, lỗ mãng chết rồi thì vẫn còn Ngô Tử Ngọ túc trí đa mưu, Bạch Cảnh Nhân thâm trầm, tất cả đều không rõ đối phó, huống hồ lại phải đối phó cùng một lúc. Nhưng lại không thể giết tất cả, nếu giết hết Lạc Hoài bang cũng coi như xong.

Sở Ly nói:

- Trần đường chủ ngươi không đủ uy danh, cần thời gian để tăng uy danh.

Trần Cửu Đăng lặng yên không nói gì.

Sở Ly nói:

- Ta lập kế hoạch ba năm, ba năm sau ngươi thành bang chủ, thống nhất Bạch Vân thành, sau đó liên thủ với Kinh Vân bang, mỗi bên lấy một phần

đưa bang phái đạt tới đỉnh điểm cao nhất.

Trần Cửu Đăng nhìn hắn nói:

- Ba năm!

Sở Ly nhìn hắn:

- Trần đường chủ cho rằng thời gian quá lâu sao?

- Mỗi bên lấy hai tòa thành không vấn đề gì chứ?

- Ngươi thực sự nghĩ vậy sao?

- Đương nhiên, một thành cũng được.

Trần Cửu Đăng có phần chột dạ nói.

Nếu thực sự muốn càn quét hai thành, chắc cũng đã tiến sát tới diệt vong!

Phủ Quốc Công không thể để yên, sẽ không trừng mắt để bọn họ phát triển lớn mạnh, nếu độc bá một thành, phủ Quốc Công có thể sẽ mắt nhắm mắt mở, nếu nhiều hơn nữa sẽ có nguy hiểm.

- Kế hoạch này thế nào?

- Vậy phải giúp ta thế nào?

- Tình hình cụ thể để nói sau, hoặc là chi viện người, hoặc là truyền thông tin, chúng ta có nội ứng ở Thiết Y bang!

- … Được!

Trần Cửu Đăng từ từ gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn biết mình đã không có cơ hội lựa chọn, như thế này đã là tốt nhất.

Sở Ly mỉm cười:

- Vậy sau này chúng ta là người một nhà, nếu tôn phu nhân nhớ Trần Tuyết Phong, có thể tới Vân Châu thành gặp mặt.

Trần Cửu Đăng lập tức sa sầm sắc mặt. Tên Trần Ly này chưa rời đi, vẫn ở bên cạnh mình mà mình không hề phát giác ra. Phu nhân chính là điểm yếu của hắn, chắc chắn đã bị hắn nhìn thấu.

Sở Ly xua tay, người vụt biến mất không để lại tăm tích.

Trần Cửu Đăng quan sát xung quanh, ai biết được hắn đã đi thật hay chưa, hay vẫn ở xung quanh đây, bị gã này để ý tới đúng là đêm ngày không yên tâm. Chỉ có thể hợp tác với hắn!

Sở Ly dừng lại ở Trần phủ, dùng Đại Viên Kính Trí nhìn thấy suy nghĩ của hắn mới thực sự yên tâm.

Một khi hắn trở thành bang chủ Lạc Hoàng bang, hai thành liên kết với nhau, lợi ích sẽ lớn hơn hắn một bang một phái.

Thực sự kiểm soát thế lực ngầm của một thành sẽ có rất nhiều tác dụng, một khi mình nắm quyền sẽ có hỗ trợ rất lớn.

Hắn về lại Vân Châu thành một chuyến, nói lại một lượt vấn đề của Trần Cửu Đăng. Trần Tư Vũ hết lời khen ngợi La Phong, có cao thủ đỉnh cấp như vậy ở bên cạnh, đi ngủ cũng có thể yên tâm.

Sở Ly không gặp mặt La Phong, chỉ ngấm ngầm quan sát một lượt, dùng Đại Viên Kính Trí để đọc suy nghĩ trong đầu hắn. Thấy hắn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, Sở Ly mới yên tâm, đi suốt đêm về lại phủ Dật Quốc

Công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Dặn Dò

Tiểu viện ở Ngọc Kỳ đảo.

Sở Ly đẩy cửa bước vào tiểu viện, lỗ chân lông trên người lập tức giãn ra, toàn thân dễ chịu, linh khí của cây Thiên Linh truyền vào trong người giống như suối ngọt gột rửa kinh mạch, mọi gió bụi đều bị đánh bay.

Tuyết Lăng mặc áo trắng đứng luyện công dưới trăng, gương mặt trắng ngọc ngà, động tác khoan thai nho nhã như chim hạc.

- Công tử.

Nàng dừng lại.

Sở Ly xua tay nói:

- Tiếp tục, cứ mặc kệ ta.

- Để ta làm bữa khuya cho công tử.

Tuyết Lăng nói:

- Đúng rồi, tổng quản có việc gấp tìm công tử.

- Việc gì vậy?

- Tổng quản không nói.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Nhưng rất gấp.

Sở Ly gật đầu. Nếu như là việc gấp lúc này biết mình đã trở về nàng ta sẽ lập tức tìm tới đây.

- Vậy làm nhiều đồ ăn khuya một chút.

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp lời, giúp hắn hâm một bình trà trước sau đó mới nhẹ nhàng bước vào bếp

Sở Ly nhấp một ngụm trà, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa khắp lồng ngực, bất giác thở một hơi dài khoan khoái, ở nhà vẫn thoải mái hơn.

Cửa tiểu viện được đẩy ra, áo vàng đào bay trong gió, Tô Như duyên dáng bước tới, vào tiểu đình ngồi đối diện với hắn.

Sở Ly rót một chén trà đưa cho nàng, cười nói:

- Tổng quản, có việc gấp thật sao?

Tô Như đón lấy chén trà bạch ngọc, trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi cũng thật bình tĩnh!

- Có việc gì vậy?

- Việc của nhị tiểu thư!

- Sắp xuất phát rồi sao?

- Mai sẽ xuất phát!

Tô Như nói:

- Nếu ngươi về muộn thêm một ngày thì sẽ không kịp nữa!

- Hộ vệ của nhị tiểu thư thiếu ta cũng không sao!

Sở Ly mỉm cười nhấp một ngụm trà.

Tô Như tỏ vẻ tức giận nói:

- Đúng là hoàng đế không lo lắng thái giám lo lắng!

Sở Ly đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói:

- Việc này rất quan trọng sao?

- Việc này khó khăn lắm tiểu thư mới giành được!

Tô Như trừng mắt nhìn hắn:

- Nếu ngươi làm lỡ việc sẽ khiến người khác tức chết!

Sở Ly ngờ vực nhìn nàng ta.

Theo lý mà nói, hộ vệ của nhị tiểu thư rất đông, thiếu hắn cũng không sao, vì thế hắn chỉ muốn đi theo lấy kinh nghiệm, không được cũng không sao.

Tô Như liếc nhìn hắn nói:

- Nhị tiểu thư khác với tiểu thư.

Sở Ly suy ngẫm gật đầu.

Đại công tử và nhị tiểu thư là con của đại phu nhân, cùng cha cùng mẹ, tam tiểu thư là con của tam phu nhân, tứ công tử là con của nhị phu nhân. Nhị tiểu thư vì có mẹ là đại phu nhân nên thân phận tôn quý. Huống hồ, trong số bốn huynh muội, ba người cơ thể khỏe mạnh chỉ có nhị tiểu thư là yếu ớt từ

nhỏ, không thể tu luyện, đương nhiên sẽ được yêu quý, chiều chuộng hơn.

- Nếu như có thể lọt vào mắt nhị tiểu thư sẽ rất có lợi đối với ngươi!

Tô Như nói.

Sở Ly nói:

- Làm phiền tiểu thư phải hao tâm tổn sức rồi.

- Hừm, tuy ngươi là ngũ phẩm nhưng vào phủ muộn, tuổi tác lại quá trẻ, tiểu thư muốn đề bạt ngươi cũng gặp nhiều trở ngại, không đủ tư cách và kinh nghiệm.

Tô Như nói:

- Nếu như nhị tiểu thư coi trọng ngươi, sẽ gặp ít cản trở hơn.

Sở Ly khẽ gật đầu.

Hắn có thể đoán được, nói về sức ảnh hưởng với đại công tử, nhị tiểu thư hơn hẳn tam tiểu thư. Nhị tiểu thư coi trọng mình sẽ ảnh hưởng tới sự quyết định của đại công tử, cản trở sẽ ít đi rất nhiều.

- Tổng quản, mai nhị tiểu thư sẽ xuất phát sao?

- Đúng.

Tô Như khẽ nhấp một ngụm trà, nho nhã đặt chén trà xuống:

- Nhị tiểu thư cần đi chúc thọ Khang đại học sĩ ở Tịnh Hải thành.

- Tịnh Hải thành…

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Đó không phải là nơi yên bình, phủ Nhân Quốc Công có rất nhiều thế lực ở đó, chắc chắn bọn họ sẽ ra tay!

- Chắc sẽ không đâu.

Tô Như lắc đầu:

- Lục Ngọc Dung muốn giết tiểu thư, không có thù hằn gì với nhị tiểu thư.

- Đây là suy nghĩ của tam tiểu thư sao?

Sở Ly nhíu mày

Tô Như đặt chén trà xuống:

- Có vấn đề sao?

Sở Ly nói:

- Giờ đã khác trước rồi, hai phủ Quốc Công đã trở mặt, có cơ hội nhất định sẽ ra tay!

- Nhị tiểu thư không có uy hiếp gì, nàng ấy không biết võ công, cũng không cai quản việc trong phủ, không tranh giành thế sự, hà tất phải sát thương nàng ta mà khiến đại công tử nổi giận?

Tô Như lắc đầu nói:

- Một khi sát thương nhị tiểu thư, đại công tử tuyệt đối sẽ nổi điên lên. Hai phủ nhất định sẽ khai chiến, hai bên sẽ tổn thất nặng nề, Lục ngọc Dung không dám làm bừa!

Sở Ly lắc đầu:

- Lần trước bọn họ bị thua thiệt, nhất định sẽ báo thù!

Tô Như nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Ta đoán, Lục Ngọc Dung chưa chắc đã giết nhị tiểu thư nhưng nếu như cướp nhị tiểu thư đi buộc đại công tử phải trả tiền chuộc, đại công tử chắc chắn sẽ làm theo, như vậy có thể đả kích sĩ khí của phủ Quốc Công!

Tô Như nhíu chặt mày:

- Đã quyết định rồi, hộ vệ lần này của nhị tiểu thư không nhiều, không muốn phô trương khiến Khang đại học sĩ không hài lòng, hắn rất ghét người trong võ lâm.

- Bao nhiêu hộ vệ?

- Đây là điều tuyệt mật, sao có thể tiết lộ ra ngoài?

Sở Ly gật đầu:

- Vậy hãy nói qua với nhị tiểu thư một tiếng.

- Không có tác dụng đâu.

Tô Như nói:

- Tính cách của nhị tiểu thư không giống với tiểu thư, rất khó thuyết phục.

Tiểu thư khí chất lạnh lùng như băng tuyết, đối xử với ai cũng lạnh nhạt nhưng lại là người bề ngoài nghiêm khắc bên trong khoan nhượng, rất khoan dung với mọi người, cũng chịu lắng nghe ý kiến của người khác. Nhị tiểu thư thì hoàn toàn ngược lại, nhìn có vẻ dịu dàng thùy mị nhưng trong lòng luôn

đề phòng, không chấp nhận bất cứ sai sót nào, nhị tiểu thư và đại công tử có tính cách giống đại phu nhân.

- Vậy cứ làm hết sức còn lại nghe theo mệnh trời.

Sở Ly cầm chén trà lên.

- Công tử, tổng quản, bữa khuya đã xong rồi.

Tuyết Lăng dùng khay gỗ bưng bốn món ăn nóng hổi, màu sắc và mùi vị bắt mắt cùng một hũ rượu đã hâm nóng lên.

Nàng đứng sau lưng Sở Ly, rót rượu cho hai người, trong chén bạch ngọc đựng đầy rượu biếc xanh, khiến chén ngọc ánh lên biêng biếc.

Tô Như bưng chén bạch ngọc lên nhấp một ngụm, hài lòng gật đầu:

- Ở bên nhị tiểu thư hãy nói thật ít, nhị tiểu thư không khoan dung với người khác đâu. Nếu không chú ý đắc tội nàng ấy khiến cuối cùng không những không được trọng dụng mà còn khiến nàng ta ghét bỏ.

Sở Ly gật đầu cầm đũa bạc lên ăn.

Tô Như cầm đũa bạc gắp một miếng thịt, nhai chậm rãi.

Sở Ly cười nói:

- Vậy ta sẽ làm một kẻ câm, không nói một câu nào.

- Tốt nhất là vậy.

Tô Như cười nói:

- Chỉ sợ ngươi không nhịn được thôi!

Sở Ly uống một hớp rượu, cười nói:

- Việc này không khó mà?

- Đợi ngươi nhìn thấy nhị tiểu thư rồi sẽ biết khó hay không khó!… Nhớ kĩ, nhị tiểu thư không thích người nói nhiều, muốn lấy lòng nàng ấy thì phải lặng im!

Tô Như lắc đầu cười nói:

- Còn phải chú ý một nhân vật, cho dù đi bất cứ đâu nhị tiểu thư cũng dẫn theo.

- Sao…?

Sở Ly nhìn nàng ta.

Tô Như nói:

- Quách Mộ Lâm Quách cung phụng!

Sở Ly lắng tai nghe.

Hắn còn tưởng rằng là nha hoàn của nhị tiểu thư, giống như Tô Như, tuy là chủ tớ từ nhỏ nhưng tình cảm giống như tỉ muội.

Tô Như nói:

- Vị Quách lão này y thuật cao siêu, nhị tiểu thư sức khỏe yếu, cần điều dưỡng mọi lúc mọi nơi, không cẩn thận sẽ bị bệnh, nếu không có Quách lão, nhị tiểu thư sớm đã…

Sở Ly nói:

- Hiểu rồi, không được đắc tội ông ta.

- Quách lão chỉ có một đứa con duy nhất nhưng đã bị giết rồi.

Tô Như lắc đầu thở dài:

- Cả đời chỉ cứu người không giết người nhưng con trai lại bị người luyện võ giết, ngươi nghĩ mà xem, ông ta sẽ có suy nghĩ gì?

- Vì thế ông ta rất căm hận người trong võ lâm?

Sở Ly nói.

Tô Như than:

- Phàm là những người luyện võ, ông ta đều ghét, đừng mong lấy lòng ông ta, tránh xa ông ta ra!

Sở Ly dứt khoát gật đầu.

Tô Như vẫn không yên tâm, dặn dò nói:

- Nói chung, nhiệm vụ của ngươi là tăng trải nghiệm, không phải đi thể hiện!

Sở Ly cười nói:

- Tránh xa nhị tiểu thư, không thể hiện!

- Tốt nhất là không nói gì, tránh xa nhị tiểu thư, tránh xa Quách cung phụng!

Tô Như cười nói:

- Làm được như vậy thì ta yên tâm!

http://tieulun.hopto.org

- Được.

Sở Ly cười nói.

Tô Như lắc đầu:

- Nhị tiểu thư có sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa cũng chạy thoát được, không cần ngươi phải bận tâm, giữ mạng của ngươi là được rồi.

- Phủ Nhân Quốc Công có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại Thiên?

- Hơn mười người.

- Ít vậy thôi sao?

Sở Ly ngạc nhiên.

Vương triều Đại Quý tổng cộng có mười hai phủ Quốc Công, mỗi phủ có khoảng mười người vậy là hơn một trăm người, công thêm các tông phái võ lâm, Đại Quý to lớn vậy nhưng cũng không quá ba trăm cao thủ Thiên Ngoại Thiên, ít hơn hắn tưởng rất nhiều.

Theo hắn, so với xã hội hiện đại, Trúc Cơ giống như thi vào đại học, tăng lên Tiên Thiên giống như giảng viên, Thiên Ngoại Thiên thì giống như viện sỹ thượng viện và nghị viện, còn Thiên Thần thì giống như Newton, Einstein, vô cùng hiếm có.

Thế giới này chỉ lãnh thổ của vương triều Đại Quý đã bằng mười lần thế giới trước đây, nhân khẩu chừng bốn tỷ. Mọi người theo đuổi võ học cuồng nhiệt hơn cả người hiện đại theo đuổi tiền tài, chỉ có hơn ba trăm cao thủ Thiên Ngoại Thiên là quá ít, tuổi thọ của cao thủ Thiên Ngoại Thiên có thể đạt tới hai trăm năm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Lần Đầu Gặp Gỡ

- Ít…?

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Phủ Nhân Quốc Công những năm gần đây rất mạnh, có hơn mười người, giống như phủ chúng ta có ba người, những phủ Quốc Công khác e rằng cũng không quá mười người!

Sở Ly nhíu mày:

- Vậy các tông phái võ lâm thì sao?

- Cũng có tứ đại tông phái một trăm năm có được một hai người, những môn phái khác một trăm năm cũng không xuất hiện được một người.

Tô Như lắc đầu nói:

- Ngươi tưởng rằng cao thủ Thiên Ngoại Thiên dễ có lắm sao? Với tư chất vượt bậc của tiểu thư mà vẫn giậm chân tại chỗ đấy thôi!

Sở Ly nói:

- Thiên Ngoại Thiên khó khăn vậy sao?

- Đương nhiên là khó rồi!

Tô Như cười nói:

- Ngươi đừng ôm hi vọng này nữa, võ công của ngươi đủ dùng rồi, lại không phải hộ vệ, không cần có võ công lợi hại tới vậy.

Sở Ly lắc đầu.

Tô Như nói:

- Quan trọng là phải xem cơ duyên của mỗi người, Thiên Ngoại Thiên cần ngộ tính cực tốt, lại xuất hiện linh cảm, vậy là cơ duyên đã tới.

Sở Ly nhíu mày không nói gì.

Tô Như xua bàn tay ngọc ngà nói:

- Đi xa đề quá rồi, nói về nhị tiểu thư đi, lần này ngươi đi để tăng kinh nghiệm, đừng quá thể hiện, nếu quá thể hiện nói không chừng sẽ đắc tội với nhị tiểu thư, như vậy sẽ rất rắc rối!

Sở Ly nói:

- Giờ ta đã đắc tội với đại công tử rồi, nếu đắc tội với nhị tiểu thư nữa e rằng sẽ không thể nâng cao địa vị!

- Có tiểu thư, đương nhiên có thể nâng cao địa vị.

Tô Như liếc nhìn hắn:

- Tuy nhiên phải có tư cách và kinh nghiệm, không có hai mươi năm thì đừng hi vọng!

Sở Ly chậm rãi gật đầu, quả thực quan trọng nhất là phải ổn thỏa.

Tô Như gắp một miếng sườn heo xào, thổi cho nguội sau đó cho vào miệng từ từ nhai nuốt rồi tiếp tục nói:

- Nhị tiểu thư có sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên hộ tống, nếu Lục Ngọc Dung điên thật, ngươi cũng đừng ra tay, cô ta ít nhất phái đi bảy cao thủ Thiên Ngoại Thiên, ngươi có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể thắng được cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Thông minh một chút, đừng tự tìm đường chết!

Sở Ly đưa mắt nhìn nàng ta.

Tô Như lườm mắt nhìn hắn:

- Mạng sống đặt lên hàng đầu, ngươi là cao thủ Tiên Thiên đi đối phó với cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ chết một cách vô ích!

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ tổng quản!

Hắn có chút cảm động, không thực sự thân thiết sẽ không thể nói ra những lời này, rất phạm điều cấm kị.

Tô Như đặt đũa ngọc xuống, uống cạn rượu trong chén bạch ngọc:

- Ta ăn no rồi, ngươi ăn từ từ, ta đi đây.

Nói xong nàng liền xua tay bước ra khỏi tiểu đình, biến mất như một làn gió giống thường lệ.

Sở Ly vội vàng đi theo.

Tô Như trước khi ra khỏi cửa lại dặn dò:

- Mai ta sẽ tới đưa ngươi đi gặp nhị tiểu thư, nhớ dậy sớm!

Sở Ly đáp một tiếng.

…

Trời vừa hửng sáng, Sở Ly và Tuyết Lăng đang luyện công, Tô Như mặc áo xanh ngọc đẩy cửa bước vào.

Sở Ly lập tức thu thế, Tuyết Lăng thì đi vào phòng lấy tay nải cho hắn.

- Đi thôi.

Tô Như quay người bước ra ngoài.

Tuyết Lăng tiễn hai người ra khỏi cửa, đứng ở cửa nhìn theo cho tới khi bóng hai người khuất dần trong rừng cây.

Tô Như quay người liếc nhìn, bước chân nhẹ nhàng:

- Tuyết Lăng nghe lời chứ?

- Tốt hơn nhiều rồi.

- Tính tình nàng ta cứng rắn, tuy nhiên ngươi rất biết cách uốn nắn người khác, bây giờ nàng ta coi như đã được uốn nắn ổn thỏa!

Sở Ly quay đầu nhìn nàng:

- Tổng quản định đổi người sao?

- Ngươi đổi không?

Tô Như nửa như cười đùa.

- Mới dùng quen, sao có thể đổi được?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Các món ăn nàng ta nấu rất hợp khẩu vị của ta.

- Nha đầu này tình tình nóng nảy, nếu đổi người thật nói không chừng nàng ta sẽ gây ra chuyện gì đó!

Tô Như lắc đầu nói.

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

Hai người bước lên một chiếc thuyền nhỏ, đi trên mặt hồ gợn sóng, một khắc sau, trong màn sương mỏng ở phía xa xuất hện một chiếc thuyền hoa, thuyền trông có vẻ đang trôi từ từ trên mặt hồ nhưng thực chất là lướt đi rất nhanh, thuyền nhỏ phải mất một lúc mới đuổi kịp.

Một thanh niên khôi ngô đứng ở mũi thuyền hoa, áo xanh lam tung bay, gương mặt tuấn tú, chắp tay cười nói:

- Tô tổng quản!

Tô Như nói:

- Hải Thanh Sơn, nhị tiểu thư ở trên thuyền phải không?

- Vâng.

Hải Thanh Sơn gật đầu:

- Tiểu thư đang nghỉ ngơi bên trong.

- Sở Ly, lên đi.

Tô Như quay đầu nói:

- Vị này là Hải Thanh Sơn Hải hộ pháp, ngươi đi theo hắn là được.

Sở Ly gật đầu, bay lên thuyền hoa, chắp tay chào Hải Thanh Sơn.

Hải Thanh Sơn thân hình khôi ngô, cao lớn, tướng mạo tuấn tú, chắp tay cười rạng rỡ:

- Tại hạ Hải Thanh Sơn, đại danh của Sở huynh đệ như sấm bên tai, hôm nay rất vui được gặp mặt!

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Không dám, mong Hải huynh chỉ giáo!

- Không cần khách sáo, bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ đồng cam cộng khổ.

Hải Thanh Sơn cười nói:

- Ta dẫn ngươi đi gặp tiểu thư.

Sở Ly gật đầu.

Thuyền nhỏ của Tô Như đã đi rất xa.

Sở Ly đi theo Hải Thanh Sơn tới trước khoang thuyền, Hải Thanh Sơn đứng chắp tay cung kính bẩm báo:

- Tiểu thư, Sở Ly huynh đệ tới rồi.

Hắn nói rất khẽ, giống như sợ kinh động tới người ngủ bên trong.

- Ừm, tăng tốc độ đi!

Một giọng nói dịu dàng vọng ra.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Hải Thanh Sơn cung kính đáp.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, trong khoang thuyền chia thành hai gian, gian đầu tiên có bảy lão giả, ai cũng lớn tuổi nhưng rất tráng kiện, Sở Ly nhìn thấy có sáu người là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, một người là cao thủ Tiên Thiên. Gian thứ hai bố trí rất nho nhã, một nữ tử xinh đẹp nằm trên giường thơm, lông mày dài như vẽ, ánh mắt như nước mùa thu, quả thực rất xinh đẹp, dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Nàng một tay chống đầu, một tay cầm sách đọc, lông mày để lộ ra vẻ mệt mỏi, thần sắc uể oải.

Nàng hờ hững đáp lại Hải Thanh Sơn một câu, ngáp dài đặt sách xuống, ngồi dậy rời khỏi giường, đẩy cửa sổ đón lấy không khí trong lành, hít một hơi thật sâu, khuôn ngực nhô cao phập phồng theo hơi thở.

Sở Ly thầm than thở, đệ nhất mĩ nhân Đại Quý quả nhiên danh bất hư truyền, cử chỉ hành động, lời nói tiếng cười đều rất đẹp.

Nàng không mang theo nha hoàn chắc là cũng biết đường đi nguy hiểm.

Sở Ly nhanh chóng dành sự chú ý lên lão giả cao thủ Tiên Thiên, Quách Mộ Lâm mà Tô Như nói.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên đang đánh cờ, Quách Mộ Lâm thì ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần. Hắn ngồi rất xa, thái độ căm ghét lộ rõ, tách biệt hoàn toàn với sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia.

Hải Thanh Sơn nói:

- Sở huynh đệ, ngươi phải chuẩn bị tâm lí, chúng ta dọc đường làm thị vệ, hầu hạ người.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười gật đầu:

- Ta vốn là thị vệ!

- Ha ha, ngươi là thị vệ và cũng là thanh niên đệ nhất cao thủ của phủ chúng ta!

Hải Thanh Sơn cười nói.

Sở Ly xua tay:

- Mọi người đùa vậy thôi, đệ nhất cao thủ, thật nực cười!

Hải Thanh Sơn nói:

- Trác Phi Dương rất lợi hại, ta từng giao đấu với hắn.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí đọc suy nghĩ của Hải Thanh Sơn, phát hiện những lời Hải Thanh Sơn nói đều xuất phát từ đáy lòng, không phải lời nói khách sáo.

Hải Thanh Sơn cười nói:

- Có thời gian chúng ta tỉ thí vài chiêu.

- Được.

Sở Ly đồng ý.

Hải Thanh Sơn không hề có nhiều tà niệm, một lòng một dạ chuyên tâm luyện công, có nét không quan tâm chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách thánh hiền. Hơn nữa cũng là một thiên tài, thuận lợi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, vì được nhị tiểu thư trọng dụng nên cũng không gặp phải các thủ đoạn nham hiểm, tâm tư đơn thuần, quang minh chính đại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Xuất Hiện

Thuyền hoa ghé sát bờ, trên bờ là rừng cây hạnh xanh mướt.

Tiêu Thi bước ra khỏi khoang thuyền, mang một tấm khăn sa trắng che đi dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, chỉ để lộ ra một đôi mắt trong veo như nước mùa thu, khí chất lạnh lùng khá giống với Tiêu Kỳ.

Hải Thanh Sơn hạ tấm ván xuống, sau đó cùng Sở Ly bước xuống thuyền hoa đi thẳng vào rừng.

Sở Ly đi theo hắn chừng mười mấy mét, trong rừng có một bãi cỏ rộng, ở đó có một chiếc xe ngựa màu xanh rộng lớn và tám con tuấn mã.

Hải Thanh Sơn quay đầu lại nói:

- Sở huynh đệ, có biết đánh xe ngựa không?

- Biết.

Sở Ly đáp.

Trước kia khi hắn xuống núi từng theo phu xe lão Thôi học và đánh xe ngựa.

- Vậy thì làm phiền Sở huynh đệ rồi.

Hải Thanh Sơn nói.

Hắn tháo dây cương của tám con ngựa, dắt ra ngoài.

Sở Ly lên xe ngựa, vung roi, xùy xùy hai tiếng, xe ngựa bắt đầu chạy theo những con ngựa phía trước tới bên bờ.

Hải Thanh Sơn cười nói:

- Tiểu thư, Sở huynh đệ biết đánh xe ngựa, hãy để Quách lão nghỉ ngơi là được.

- Tiểu tử, đừng nịnh nọt nữa, ta thích đánh xe ngựa.

Quách lão lạnh lùng nói.

Hải Thanh Sơn cười hì hì hai tiếng, có phần bối rối nhìn Tiêu Thi.

Tiêu Thi nói:

- Quách lão, lão ngồi cùng ta, để Sở Ly đánh xe.

- Được thôi.

Quách Mộ Lâm đành đồng ý, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Tiểu tử, nếu ngươi đánh xe không ra gì, xem ta trừng trị ngươi thế nào!

Sở Ly chắp tay mỉm cười.

Quách Mộ Lâm hừm một tiếng, đỡ Tiêu Thi vào trong xe ngựa.

Thân xe ngựa màu tím, vô cùng rộng rãi, bên ngoài nhìn rất bình thường chỉ là hơi lớn mà thôi, bên trong được bày biện rất tao nhã, lịch sự, nằm thế nào cũng được.

Hải Thanh Sơn vỗ vai Sở Ly nói khẽ:

- Đừng để bụng, Quách lão là người tốt.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Lời nói không hề có sức mạnh đối với hắn, người khác nói gì hắn không hề để tâm.

Hắn đánh xe ngựa rất dễ dàng, ngựa dường như biết được suy nghĩ của hắn.

Hắn thông qua Đại Viên Kính Trí, tình trạng mặt đường và suy nghĩ của ngựa đều biết rất rõ, lúc nào cũng có thể điều chỉnh tỉ mỉ, khiến xe ngựa vừa nhanh vừa không lắc, đi đường hẹp cũng không chòng chành.

Sau nửa canh giờ, bọn họ tới một trục đường lớn. Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên phân tán ra, bốn người bảo vệ bốn góc xe ngựa, hai người còn lại một người đi trước một người đi sau, Hải Thanh Sơn thì đi phía trước dò đường, thi thoảng lại chạy mất tăm hơi.

Còn một con ngựa không có người cưỡi thì tháo dây cương để nó tự chạy ở phía sau, trên lưng ngựa có chất hai bọc đồ lớn.

Sở Ly không quan tâm tới những việc khác chỉ chuyên tâm đánh xe. Hắn biết Quách Mộ Lâm đang cất giữ hàng loạt những lời nói nhạo báng trong bụng lúc nào cũng có thể trút ra, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội đành phải khổ sở nín nhịn.

Tiêu Thi tay cầm một tập thơ.

Quách Mộ Lâm kìm nén những lời lẽ trong bụng xuống, lấy một cuốn sách y thuật ra xem và nhanh chóng chuyên tâm vào đó, thi thoảng lại gạch vẽ vài nét, mặt mày hớn hở, thời gian cứ thế trôi đi.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng mấy chốc mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Hải Thanh Sơn thúc ngựa tới trước xe ngựa, chắp tay nói:

- Tiểu thư, phía trước có một tiểu đình, hãy vào nghỉ ngơi, ăn chút gì đó.

- Được.

Tiêu Thi nói.

Hải Thanh Sơn thúc ngựa lên trước dẫn đường, Sở Ly vung roi tăng tốc xe ngựa, tiến nhanh vào một rừng cây, trong rừng có một tiểu đình cũ kỹ, loang lổ để cho người đi đường nghỉ chân, do quan phủ xây dựng.

Hải Thanh Sơn tháo hai bọc đồ xuống, bên trong có mấy hộp gỗ và túi nước, hắn nhanh chóng dứt khoát mở hộp gỗ lấy ra bốn món ăn vặt đặt lên bàn đá, sau đó phát một ít lương khô và thịt kho cho Sở Ly và sáu đại cao thủ.

Quách Mộ Lâm và Tiêu Thi ngồi ở bàn đá ăn cơm, sáu đại cao thủ thì ngồi bên ngoài bảo vệ tiểu đình, vừa ăn lương khô và thịt kho vừa quan sát xung quanh, cẩn thận đề phòng.

Bạn đa-ng đọc t-ruyện- tại iREAD.v-n

Hải Thanh Sơn gọi Sở Ly, hai ngươi dắt ngựa ra xa, mở dây cương cho ngựa ăn cỏ, hắn thì ngồi trên bãi cỏ bắt đầu ăn lương khô, Sở Ly cũng ăn lương khô và thịt kho.

Tiêu Thi gỡ tấm vải sa trắng xuống để lộ gương mặt xinh đẹp, chậm rãi ăn cơm, vô cùng nho nhã ung dung.

Nàng chỉ ăn cơm, không lên tiếng, Quách Mộ Lâm cũng không nói tiếng nào. Hai người tuân thủ nguyên tắc không nói chuyện khi ăn, chỉ lặng lẽ ăn,

ăn rất chậm.

Ăn xong cơm, Tiêu Thi cầm khăn tay lau miệng, đeo lại tấm khăn sa trắng lên mặt, đứng dậy bước khỏi tiểu đình, đi dạo trong rừng cây, áo trắng xanh ngọc tung bay trong gió, dáng điệu thướt tha.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi sát theo nàng, bảo vệ nàng ở giữa, không dám dời đi.

Sở Ly nhanh chóng ăn hết lương khô và thịt kho, Hải Thanh Sơn vẫn chậm rãi ăn.

Sau nửa tiếng, Tiêu Thi về lại bên trong xe ngựa, Quách Mộ Lâm trước khi lên xe liền trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Tiểu tử, chạy nhanh vậy làm gì!

Sở Ly chắp tay mỉm cười gật đầu:

- Được, vãn bối sẽ chạy chậm lại.

Quách Mộ Lâm hừm một tiếng, rất cáu giận trước thái độ bị mắng cũng không cãi lại của hắn, không thể mắng một trận thoải mái, tỏ ra mình gây sự vô lý, ông ta chỉ đành hừm một tiếng rồi chui vào trong xe.

Tiêu Thi ngồi trong xe, khẽ mỉm cười, lắc đầu cầm tập thơ lên.

Hiện tại Sở Ly không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn bình an, lần này xuất hành rất bí mật, không tiết lộ ra ngoài nhưng Lục Ngọc Dung rất lợi hại, không thể không đề phòng.

Quách Mộ Lâm ngồi xuống xong liền cầm sách y thuật lên, nói:

- Tên tiểu tử này có lai lịch thế nào?

- Quách lão, hắn rất được tam muội coi trọng, muốn bồi dưỡng.

- Ồ, ái tướng của tam tiểu thư.

Quách lão hừm một tiếng, gật đầu không nói gì nữa.

- Quách lão thấy hắn thế nào?

- Người tam tiểu thư coi trọng đương nhiên không tồi.

- Cũng đúng.

Tiêu Thi nhìn tập thơ, chậm rãi nói:

- Là một kẻ rất thông minh!

- Ừm!

Quách Mộ Lâm lắc đầu:

- Đáng tiếc Tiểu Thi không thích người thông minh!

Tiêu Thi mỉm cười, rõ ràng không để tâm tới việc Sở Ly ở bên ngoài nghe được những điều họ nói.

Sở Ly thầm cười khổ, Tiêu Thi nhìn xinh đẹp hút hồn, dịu dàng nho nhã nhưng đúng như Tô Như nói, nàng ta khó tiếp cận hơn tam tiểu thư nhiều.

Hắn đánh xe vừa nhanh vừa êm, đi chậm hơn buổi sáng một chút nên xe ngựa càng êm hơn.

Xung quanh dần có người, thi thoảng lại gặp người cưỡi ngựa hoặc đánh xe, người đi lại trên đường không hề ít.

Đoàn người bọn họ không thu hút sự chú ý, trên đường gặp rất nhiều

những đoàn người quy mô như vậy.

Cách sắp xếp một xe ngựa có mấy kị sĩ rất thường thấy, xe ngựa của bọn họ tuy to hơn một chút nhưng bề ngoài rất bình thường, không giống với người có tiền.

Hải Thanh Sơn phi ngựa trở về, đi song song với xe ngựa:

- Tiểu thư, phía trước có một tòa thành nhỏ, có vào nghỉ một đêm không?

- Ừm.

Tiêu Thi đáp một tiếng.

Hải Thanh Sơn nói khẽ với Sở Ly:

- Ngã phía trước rẽ trái, cách năm mươi dặm có Bách Vệ thành.

Sở Ly gật đầu.

Hắn đột nhiên liếc nhìn hai kị sĩ vừa vượt qua, nhíu mày.

Hải Thanh Sơn thấy thần sắc của hắn thay đổi, khẽ hỏi:

- Sao vậy?

Sở Ly chỉ hai kị sĩ đã đi xa:

- Bọn họ đi khảo sát địa hình!

- Sẽ gây bất lợi cho chúng ta sao?

Hải Thanh Sơn sửng sốt.

Sở Ly gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Hải Thanh Sơn nhíu mày:

- Lẽ nào là thổ phỉ?

Sở Ly vừa vung roi vừa lắc đầu:

- E rằng nhằm vào nhị tiểu thư.

Sắc mặt Hải Thanh Sơn sa sầm:

- Ngươi nghi ngờ đó là người của phủ Nhân Quốc Công.

Sở Ly gật đầu.

Hải Thanh Sơn nói:

- Để ta đi xem sao.

Hắn nói xong liền phi ngựa đuổi theo hai kị sĩ kia, cho dù Sở Ly nói sai đi nữa thì điều tra cũng không thừa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Khuyên Nhủ

Sau nửa canh giờ, Hải Thanh Sơn phi ngựa trở về, sắc mặt sa sầm.

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn. Hải Thanh Sơn tới bên cạnh xe ngựa nói nhỏ:

- Tiểu thư, phủ Nhân Quốc Công quả nhiên đã để ý tới chúng ta!

Quách Mộ Lâm nói:

- Hải tiểu tử, sao ngươi điều tra ra được?

Hải Thanh Sơn cười nói:

- Ta mạo nhận mình là người phủ Nhân Quốc Công liền đánh lừa được bọn chúng!

- Ngươi nhìn rất thật thà vậy mà cũng có tài khôn vặt!

Quách Mộ Lâm nói.

Hải Thanh Sơn xoa gáy, bối rối mỉm cười, những điều này không phải hắn thông minh mà là kinh nghiệm học từ người bên cạnh.

- Mặc kệ bọn chúng.

Giọng nói dịu dàng của Tiêu Thi vang lên.

Hải Thanh Sơn vội vàng nói:

- Bọn chúng chắc chắn sẽ gây bất lợi cho tiểu thư.

- Có sáu vị cung phụng ở đây, không sợ chúng giở trò.

- Chỉ sợ bọn chúng có phòng bị.

Hải Thanh Sơn vội vàng nói:

- Ngộ nhỡ bọn chúng cũng phái cao thủ Thiên Ngoại Thiên tới thì sao?

- Biết rồi, đi đi.

Giọng nói dịu dàng của Tiêu Thi rất nhỏ nhẹ nhưng lại khiến Hải Thanh Sơn không thể phản bác.

Hắn lắc đầu thở dài nhìn Sở Ly.

Sở Ly nói nhỏ:

- Trong phủ có thể phái thêm cao thủ không?

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì không thể nào.

Hải Thanh Sơn lắc đầu.

Trong phủ chỉ có tám cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cử đi sáu người đã là vượt mức, hai người còn lại tuyệt đối không thể phái đi. Phủ Quốc Công mới là gốc rễ, trong phủ có nhiều linh dược, lại còn có đại công tử và tam tiểu thư, ngộ nhỡ tám cao thủ Thiên Ngoại Thiên đều bị phái đi hết, kẻ khác lợi dụng sơ hở này tấn công, hậu quả khó lòng tưởng tượng.

Nếu không phải nhị tiểu thư địa vị tôn quý cũng sẽ không phái đi sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Bình thường đại công tử và tam tiểu thư đi ra ngoài cũng chỉ phái đi bốn người mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhíu mày trầm ngâm.

Hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên trấn thủ quá nguy hiểm, người trong võ lâm coi phủ Quốc Công là cái gai trong mắt, có cơ hội hủy diệt phủ Quốc Công bọn họ tuyết đối sẽ không bỏ qua.

Với tình hình hiện tại, cách tốt nhất là không tăng viện, là vây Ngụy cứu Triệu, hoặc đi điều động các công tử phủ Nhân Quốc Công, một khi bọn họ đi ra ngoài, bên cạnh chắc chắn có cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi cùng, như vậy sẽ làm suy yếu sức mạnh mai phục bên này.

Suy nghĩ này luẩn quẩn trong đầu, hắn do dự không biết có nên nói ra hay không.

Nhị tiểu thư ghét người thông minh, mình nói ra chắc chắn sẽ bị coi là khoe khoang, sẽ bị ghét bỏ.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói khẽ:

- Tiểu thư, ta có điều muốn nói.

- Nói đi.

Giọng nói dịu dàng của Tiêu Thi cất lên.

Sở Ly nói:

- Phải điều chuyển cao thủ Thiên Ngoại Thiên của bọn họ đi!

- Nực cười!

Quách Mộ Lâm nói:

- Ngươi tưởng rằng cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ nghe theo ngươi sao?

Sở Ly bỏ ngoài tai lời nói của hắn ta, bình tĩnh nói:

- Viết một bức thư nhờ đại công tử nghĩ cách điều động mấy vị công tử của phủ Nhân Quốc Công ra khỏi phủ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhất định sẽ đi cùng.

- Ngươi nói thì dễ, bọn họ lẽ nào lại để cho người ngoài chi phối?

Quách Mộ Lâm chế giễu không khách sáo.

Sở Ly sắc mặt không đổi, nói:

- Đại công tử chắc sẽ có cách.

- Ý của ngươi rất hay.

Tiêu Thi khẽ cười nói:

- Nhưng không dễ thực hiện, bọn họ đều không ngốc!

Sở Ly mỉm cười.

Có rất nhiều cách để bọn họ ra khỏi phủ, kế này không được thì nghĩ kế khác, không tin họ vẫn ở mãi trong phủ được. Đáng tiếc mình không nắm quyền, lo lắng nhưng cũng không biết phải làm sao, nói nhiều vô ích ngược lại khiến người khác phản cảm.

- Toàn những lời nói vô dụng, còn ý tưởng gì không?

Quách Mộ Lâm nói.

Sở Ly nói:

- Nếu thực sự không được thì tiểu thư hãy tách ra đi riêng.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi nói vậy tức là các ngươi ở ngoài sáng, ta âm thầm đi, để bọn họ chú ý tới các ngươi?

Sở Ly nói:

- Đúng vậy!... Đánh không lại thì bỏ chạy.

Có Tiêu Thi ở đây muốn chạy cũng không chạy được.

- Dưới tay cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cho dù ngươi muốn chạy cũng không chạy được…

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Ta biết rồi!

Sở Ly biết điều không nói gì nữa.

…

Quách Mộ Lâm nói nhỏ:

- Ý tưởng của tên tiểu tử này không tồi, chúng ta tách ra đi riêng cũng tốt.

- Quách lão, không được.

Tiêu Thi khẽ lắc đầu.

Quách Mộ Lâm tỏ vẻ bực dọc nói:

- Một khi động thủ, tiểu thư sẽ là gánh nặng của bọn họ, muốn chạy cũng không chạy được!

- Ta há lại sợ mấy mánh khóe ma quỷ đó sao!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi bình tĩnh kiên định nói:

- Phủ Quốc Công chúng ta thành cái gì rồi?

- Tiểu thư à…

Quách Mộ Lâm chỉ biết lắc đầu nói:

- Tính cách này của tiểu thư sớm muộn sẽ phải chịu thiệt thòi, đại trượng phu phải biết ứng phó với tình thế, tiểu thư là nữ nhi hà tất phải lo nhiều làm gì, giữ được tính mạng mới là căn bản!

Tiêu Thi nói:

- Ta muốn xem phủ Nhân Quốc Công muốn giở trò gì!

- Giết tiểu thư.

Quách Mộ Lâm nói:

- Đại công tử nhất định sẽ nổi điên, phủ Quốc Công cũng coi như xong!

- Quách… lão…!

Tiêu Thi bất mãn trừng mắt nhìn ông ta.

Quách Mộ Lâm bĩu môi nói:

- Tiểu thư tưởng rằng ta dọa tiểu thư sao? Tiểu thư nghĩ mà xem, nếu như tiểu thư chết rồi, đại công tử có phát điên không?

- Yên tâm đi, đại ca trông vậy nhưng rất tài trí, lúc quan trọng có thể bình tĩnh được.

Tiêu Thi nói.

- Nha đầu ương bướng, tức chết đi được.

Quách Mộ Lâm giận dữ đứng dậy, vén rèm bước ra.

Tới khoang ngoài, sáu đại cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhìn hắn ta lắc đầu.

Quách Mộ Lâm hừm một tiếng ngồi phịch xuống.

Hắn ta cũng không khuyên được nhị tiểu thư bướng bỉnh, quan trọng hơn cả là nàng không sợ chết, cảm thấy sống vô vị, sức khỏe yếu, sống chỉ là chịu giày vò.

Gặp người như vậy có khuyên cũng vô ích.

Sở Ly đánh xe ngựa rẽ sang trái, đi được năm mươi dặm đường, tới chập tối thì vào Bắc Vệ thành.

Bắc Vệ thành tuy nhỏ nhưng rất náo nhiệt, vị trí nằm bên đường, thường có người vào nghỉ chân, hoặc ăn cơm hoặc qua đêm khiến tòa thành nhỏ này trở lên vô cùng náo nhiệt.

Hải Thanh Sơn đã tìm trước một nhà dân, không ở nhà trọ.

Đây là một ngôi nhà hai tầng, sau khi sắp xếp ổn thỏa, Hải Thanh Sơn bận rộn luôn chân luôn tay, làm các công việc của thị vệ rất cặn kẽ, rõ ràng là đã quen làm những việc này. Sở Ly không giúp đỡ được gì, liền đi mua đồ theo danh sách Quách Mộ Lâm viết ra.

Hắn đi một vòng, xách rau thịt mua về, Quách Mộ Lâm đích thân xuống bếp nấu ăn, chả mấy chốc hai mâm cơm đã được nấu xong, một mâm hương sắc hấp dẫn, rau thịt rất nhiều, một mâm rất thanh đạm.

Tiêu Thi và Quách Mộ Lâm ăn mâm cơm thanh đạm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly và mọi người ngồi ăn ở đại sảnh, Tiêu Thi và Quách Mộ Lâm ở trong thư phòng bên cạnh.

Ba người đang ăn ngon miệng, một lão giả bỗng nhiên nhíu mày, sáu người đưa mắt nhìn nhau, lão giả kia bỏ đũa xuống bay ra ngoài.

Âm thanh ‘rầm, rầm’ vang lên không ngớt.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, thấy lão giả tên Triệu Khánh Sơn bay lên trên tường, vung ra một chưởng, trên cành cây cách xa hai trượng có một người rơi xuống, sau khi rơi xuống đất liền xoay người lăn một vòng sau đó lại nhảy lên, quay người bỏ chạy.

Triệu Khánh Sơn đấm một quyền, nam tử trung niên chạy xa ba trượng bay ngang đi, đập mạnh vào tường, nhắm mắt ngất xỉu.

Triệu Khánh Sơn bay xuống xách gã ta lên. Gã nam tử trung niên đột nhiên mở mắt, một luồng hàn quang trong tay áo đâm về phía Triệu Khánh Sơn.

Triệu Khánh Sơn cười nhạt, lắc nhẹ một cái. Chủy thủ có ánh sáng xanh lét dừng lại giữa chừng rơi xuống đất, gã nam tử trung niên giống như bị Triệu Khánh Sơn lắc cho toàn thân rệu rã, không còn chút sức lực nào, toàn thân mềm nhũn, tê liệt.

Triệu Khánh Sơn nhấc gã về lại đại sảnh, ném xuống đất, ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

Sở Ly nhìn gã nam tử trung niên, xem những cảnh tượng trong đầu gã.

Hải Thanh Sơn đặt đũa xuống bước tới trước gã ta, trầm giọng hỏi:

- Người của phủ Nhân Quốc Công?

Gã trung niên nhắm chặt mắt, toàn thân hắn chỉ có mỗi đôi mắt là có thể cử động.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Thanh Sơn, cẩn thận một chút. Gã này rất xảo quyệt, đừng để bị gạt!

Hải Thanh Sơn gật đầu nhìn vào mắt gã trung niên:

- Các ngươi có bao nhiêu ngươi?

- Định mai phục ở đâu?

- Nếu không nói thì đừng trách ta không khách sáo, dùng đại hình ngươi không nói cũng phải nói!

Hải Thanh Sơn thấy gã trung niên không nói gì liền vỗ ba cái sau lưng gã.

Gã trung niên run rẩy, mặt đỏ bừng giống như bị điện giật không ngừng, hai mắt nhanh chóng đỏ ngầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tập Kích

Sau thời gian một tách trà, gã trung niên mồ hôi vã ra như tắm, miệng há ra nhưng không nói lên lời, giọng nói không phát ra được.

Sở Ly biết đây là do Triệu Khánh Sơn điểm huyệt câm của hắn.

Triệu Khánh Sơn thảnh thơi ăn cơm không buồn nhìn qua bên đó.

Làm vậy để buộc gã trung niên tuyệt vọng, sau đó mở huyệt đạo, khiến gã có được một tia hi vọng, sẽ nói ra hết những điều mình biết.

- Cũng được rồi đấy Triệu lão.

Hải Thanh Sơn quay đầu nhìn Triệu Khánh Sơn, tiếp tục nữa sẽ chết người.

Triệu Khánh Sơn lắc đầu nói:

- Thanh Sơn, ngươi quá mềm lòng rồi!

Hải Thanh Sơn xấu hổ mỉm cười, hắn giết người không mềm lòng nhưng nhìn người khác bị giày vò thì lại không nhẫn tâm, thà một kiếm giết luôn cho xong.

Lão giả bên cạnh lạnh nhạt nói:

- Có lão Quách ở đây, muốn chết cũng khó!

Triệu Khánh Sơn đặt đũa xuống, đứng dậy vỗ vào sau lưng gã trung niên.

- Hự…

Gã trung niên kêu ré lên, âm thanh chứa đựng đau đớn khiến người khác cũng có thể cảm nhận được.

Hải Thanh Sơn thầm thở phào, nhìn gã trung niên:

- Nói đi, nói rồi ta thả ngươi đi, nếu không nói ta chỉ có thể giết ngươi!

- Thả ta thật sao?

Gã trung niên giọng nói khàn đục, ngờ vực trừng mắt nhìn hắn.

Gã thấy rằng mình khó thoát cái chết, chỉ muốn chết nhẹ nhàng một chút, khi tới đây gã đã biết điều này.

Hải Thanh Sơn nói:

- Ngươi về cũng không dám nói mình bị bắt và đã khai hết, nếu không phủ Nhân Quốc Công chắc chắn sẽ giết ngươi, ngoan ngoãn giả vờ không biết gì may ra còn có cơ hội sống sót… Hơn nữa, kẻ tép riu như ngươi không làm nên trò trống gì, giết ngươi sẽ đánh rắn động cỏ!

Gã trung niên đảo mắt, cảm thấy rất có lý, mình đúng là vẫn còn một cơ hội sống sót.

- Còn không nói mau!

Hải Thanh Sơn giận dữ nói:

- Cứ chần chừ, đồng bọn của ngươi sẽ nghi ngờ đấy!

http://tieulun.hopto.org

- Được, ta nói!

Gã trung niên than thở, lấy tinh thần nói:

- Chúng ta chỉ đi dò đường, không tham gia hành động, nghe nói tiểu thư phái đi năm cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Năm tên?

Hải Thanh Sơn nhíu mày:

- Chỉ có năm tên?

Gã trung niên vội giơ ngón tay lên thề độc. Hải Thanh Sơn nhíu mày xua tay, gã trung niên vội xoay người bò dậy, chạy vào trong màn đêm.

Sở Ly nhìn cảnh tượng trong đầu gã trung niên, gã không nói dối. Đáng tiếc thân phận quá thấp, không thể tin tưởng, Lục Ngọc Dung rất có thể đã giấu cả bọn họ, thậm chí tính toán tới cả việc họ bị bắt, dùng họ để truyền thông tin giả, nói chung thật thật giả giả, không có tác dụng gì cả.

Hải Thanh Sơn nhíu mày ngồi xuống, tinh thần mất tập trung cầm đũa lên, gắp một miếng thịt bò cho vào miệng, nhai từ từ:

- Triệu lão, hắn nói thật hay nói dối?

- Có vẻ không vấn đề gì.

Triệu Khánh Sơn nói.

- Năm cao thủ Thiên Ngoại Thiên, xem ra Lục Ngọc Dung không tính tới việc nhị tiểu thư lần này dẫn theo nhiều người hơn.

Hải Thanh Sơn cười nói, tinh thần nhẹ nhõm.

http://tieulun.hopto.org

Bình thường đúng là chỉ có bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên, lần này dẫn theo nhiều hơn là vì thời gian trước đây phủ Quốc Công lợi dụng Cố Lập Đồng xử lý một nhóm cao thủ Tiên Thiên của phủ Nhân Quốc Công, lo lắng phủ Nhân Quốc Công báo thù.

Sở Ly đưa mắt nhìn Hải Thanh Sơn.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Tiểu Sở, ngươi có điều gì muốn nói sao?

Sở Ly nói:

- Những gì tiểu lâu la biết chưa chắc đã là sự thật.

- Ý của ngươi là Lục Ngọc Dung lừa cả người của mình?

Triệu Khánh Sơn nhíu mày hỏi.

Sở Ly khẽ gật đầu.

Triệu Khánh Sơn nghĩ ngợi, thở dài:

- Không thể không đề phòng, nha đầu đó rất tinh ranh.

Hải Thanh Sơn không nghĩ vậy, cười nói:

- Triệu lão, mọi việc đều dựa vào thực lực để nói chuyện, mặc kệ ả ta có âm mưu quỷ kế gì đi chăng nữa chỉ cần chúng ta đủ mạnh, đường đường chính chính xông tới là được, ả ta không có gì đáng sợ cả!

- Âm mưu quỷ kế vẫn rất có tác dụng.

Triệu Khánh Sơn cười nói:

- Được rồi, cho dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải cẩn thận đề phòng, không để cho chúng thừa cơ, nếu thấy tình thế bất lợi thì dẫn tiểu thư bỏ chạy!

Mọi người gật đầu tán thánh, lấy bất biến ứng vạn biến là được.

…

Ngày hôm sau, khi bọn họ lên đường, thỉnh thoảng lại có kị sĩ đi ngang qua, hoặc là hai ba người hoặc là năm sáu người, tất cả đều nhìn bọn họ không kiêng nể như thể sẽ ra tay tấn công bất cứ lúc nào, cho dù bị Triệu Khánh Sơn bắt được mấy tên chúng cũng không sợ.

Triệu Khánh Sơn và mọi người trong lòng kiêng dè nhưng cũng không thể yếu thế, bắt được liền phế võ công.

Trong thời gian hai ngày, Triệu Khánh Sơn đã phế võ công của tám tên, đáng tiếc đều là cao thủ Hậu Thiên, không hề tổn hại thực lực của phủ Nhân Quốc Công.

Sở Ly chỉ lo đánh xe, không quan tâm tới những việc khác.

Chắc chừng năm ngày là có thể tới được phủ Khang đại học sĩ, dọc đường đi thi thoảng lại có người ra thăm dò, khiêu khích nhưng họ vẫn bình an vô sự, Tiêu Thi căn bản không biết động tĩnh ở bên ngoài, vẫn lặng yên ngồi đọc sách.

Chập tối, mặt trời ngả về phía Tây. Mọi người dừng lại trước một ngọn núi nhỏ, trên núi có một ngôi miếu nát, bọn họ định vào miếu nghỉ ngơi một đêm.

Ngôi miếu lẻ loi trên núi, hiện tại phật pháp hưng thịnh, miếu đổ nát thế này là do vị trí, xung quanh ít người, không có người không có hương hỏa thì

miếu có tốt cũng lụn bại.

Cửa miếu có hai lỗ vỡ, lọt gió, trong miếu tượng phật đổ vỡ không đầy đủ, kim cang mặt mày giận dữ chỉ còn một mắt.

Hải Thanh Sơn và Sở Ly nhìn quanh một lượt sau đó trải nệm màu trắng ngà trên mặt đất.

Tiêu Thi giẫm lên nệm, ngồi xuống bục tròn bằng gỗ vừa mới làm, quan sát xung quanh, khẽ gật đầu:

- Đi ra khỏi nhà thì có sao dùng vậy, không cần bận rộn nữa Thanh Sơn.

Hải Thanh Sơn lấy hộp gỗ bày biện bốn đĩa thức ăn, rồi lại phát lương khô và thịt kho cho mọi người. Sở Ly giết được mấy con hoẵng, hái một ít rau dại và nấm về, dùng nồi nấu thành một nồi thịt, mọi người ăn rất ngon miệng.

Nửa đêm, khi mặt trăng đã lên cao. Tới lượt Sở Ly gác đêm.

Hắn ngồi yên không động đậy, cơ thể hòa làm một thể với đất mẹ, tinh thần hòa làm một thể với bóng đêm, cảm nhận thiên địa tĩnh mịch. Bỗng hắn giật mình, lập tức vận Đại Viên Kính Trí, phát hiện có bảy lão giả áo xám bay tới, tốc độ nhanh như gió.

Sở Ly mở mắt, mím môi huýt sáo.

Triệu Khánh Sơn và mọi người lập tức tỉnh dậy, Tiêu Thi nằm trên một chiếc giường mới làm trong miếu cũng tỉnh dậy, nhíu mày nhìn ra ngoài.

Hải Thanh Sơn nhảy tới trước mặt Sở Ly, Triệu Khánh Sơn và những người khác thì bốn người nhảy lên nóc miếu, hai người vào trong miếu, bảo vệ Tiêu Thi.

Hải Thanh Sơn nói:

- Có người tới sao?

Sở Ly chỉ về hướng của bảy lão giả áo xám:

- Hải huynh, không ổn thì hãy dẫn tiểu thư bỏ chạy!

Hải Thanh Sơn gật đầu dứt khoát nhìn về hướng Sở Ly chỉ:

- Bao nhiêu ngươi?

- Bảy người.

Sở Ly nói.

- Chỉ có bảy người sao?

Hải Thành Sơn thở phào.

- Có thể là cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Xem ra bọn họ đã thăm dò thực hư của chúng ta, sắp ra tay thật sự rồi!

Bảy cao thủ Thiên Ngoại Thiên, áp đảo hoàn toàn sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên của họ, một cao thủ Thiên Ngoại Thiên dư sức đối phó với cao thủ Tiên Thiên, đúng là không có sơ hở nào, Lục Ngọc Dung ra tay thật dứt khoát, tàn bạo.

Chỉ trong tích tắc, bảy lão giả áo xám xuất hiện, lao thẳng vào trong miếu.

Hải Thanh Sơn định xông lên nghênh đón thì bị Sở Ly kéo lại, chạy lên chỉ có đường chết!

http://tieulun.hopto.org

Hải Thanh Sơn giãy giụa, Sở Ly vội vàng nói:

- Hải huynh, đừng làm bừa, bọn họ là cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Tất cả sao?

Hải Thanh Sơn dừng giãy giụa, nhíu mày nói:

- Không thử sao biết được?

Sở Ly nói:

- Đợi một chút!

Triệu Khánh Sơn và những người khác xông tới, hai bên vung quyền cước từ xa, trong không trung lập tức vang lên âm thanh “vù vù” không ngớt, giống như ám khí ngợp trời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Giết

Hải Thanh Sơn mặt biến sắc, không giãy giụa thêm.

Sáu người cản đánh sáu người, còn lại một cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì bay về phía xe ngựa.

Sở Ly mặt biến sắc, Hải Thanh Sơn vội giãy giụa định lao đi.

Sở Ly biến mất khỏi chỗ đứng, Hải Thanh Sơn lảo đảo vội vàng đứng vững, tiếp theo đó hắn dùng toàn bộ sức lực thi triển khinh công bay về phía xe ngựa hòng ngăn cản lão giả áo xám kia.

Nhị tiểu thư Tiêu Thi không biết võ công hơn nữa cơ thể yếu đuối, không thể bị kinh hãi, Quách Mộ Lâm Quách lão tuy là cao thủ Tiên Thiên nhưng chỉ là cảnh giới tu vi, không luyện võ kĩ gì lợi hại, nếu động thủ sẽ không thể đỡ nổi một đòn.

Lão giả áo xám chỉ cần qua đó, nhị tiểu thư sẽ không còn đường sống!

Nghĩ tới đây, Hải Thanh Sơn lòng nóng như lửa đốt, xung quanh như có lửa thiêu, tốc độ nhanh hơn hẳn bình thường, lao đi như một mũi tên về phía xe ngựa, cho dù phải chết cũng phải cản lão giả áo xám kia lại, không hề nghĩ xem mình có phải đối thủ của cao thủ Thiên Ngoại Thiên hay không.

Trước mắt hắn vụt qua một bóng xanh, Sở Ly xuất hiện trước xe ngựa, co người chui vào trong.

“Rầm!” khoang xe ngựa vỡ tan tành, mảnh vụn bay ra tung tóe, Sở Ly một tay ôm Tiêu Thi, một tay ôm Quách Mộ Lâm đứng trên xe ngựa.

- Tiểu tử lợi hại đấy!

Lão giả áo xám trầm giọng, vung quyền trong không trung.

Sở Ly vụt biến mất khỏi chỗ đứng, xuất hiện ở cách xa hai trượng, lớn tiếng nói:

- Hải huynh, ta đi trước một bước, không cần liều mạng với bọn họ!

Hắn nói xong lại vụt biến mất, vị trí hắn đứng có một quyền ấn rõ rệt.

Hải Thanh Sơn dừng lại, tròn mắt không dám tin, sau đó lập tức thở phào, gần như gục xuống đất.

Sở Ly ôm theo hai người biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lão giả áo xám giận dữ đuổi theo.

Nếu như để Sở Ly chạy thoát, bọn họ sẽ rất mất mặt, bảy đại cao thủ ra tay mà không làm gì được một cô gái yếu ớt, sẽ không còn mặt mũi nào hưởng thụ cung phụng của phủ Nhân Quốc Công.

Một cây tùng thấp bé hiên ngang đón gió, cành cây cong queo gấp khúc.

Đột nhiên, dưới gốc cây xuất hiện bóng dáng ba người Sở ly.

Sở Ly thở phào, buông tay ra. Sắt mặt Tiêu Thi trắng bệch không còn một giọt máu.

Quách Mộ Lâm sắc mặt cũng rất khó coi, đẩy vội Sở Ly ra, tức giận nói:

- Tên tiểu tử này, chân tay lóng ngóng, Tiểu Thi có mệnh hệ gì ta sẽ hỏi tội ngươi!

Sở Ly cũng cảm thấy không ổn. Tiêu Thi người nhẹ như không, mềm nhũn, yếu đuối hơn tưởng tượng rất nhiều, mình chỉ biến mất mấy lần, phá hư không, người thường đúng là sẽ khó chịu đựng nổi, khó chịu hơn cả phi cơ thời hiện đại đột phá tốc độ âm thanh, nghiêm trọng hơn khi cơ thể rơi vào trạng thái mất trọng lực mấy lần.

Tiêu Thi cúi lưng nôn khan, xua tay.

Quách Mộ Lâm cẩn thận xoa lưng cho nàng, hỏi nhỏ như thể sợ làm nàng giật mình:

- Có sao không? Có khó chịu không?

Tiêu Thi rút trong tay áo ra một chiếc khăn lụa lau miệng, sắc mặt tái nhợt khẽ mỉm cười trông càng thêm yếu ớt:

- Không sao, Sở Ly đã cứu chúng ta.

- Hừm, không biết là cứu mạng hay giết người!

Quách Mộ Lâm giận dữ trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười có vẻ lúng túng, là hắn suy nghĩ không chu đáo.

Quác Mộ Lâm nói:

- Nếu thêm một lần nữa, Tiểu Thi chắc sẽ mất mạng!

Sở Ly rầu rĩ:

- Quách lão, cũng không thể trói tay chờ chết chứ?

Quách Mộ Lâm hừm một tiếng, quay đầu không thèm nhìn hắn, nói nhỏ:

- Tiểu Thi, sao rồi?

Tiêu Thi ho khẽ hai tiếng, gượng cười:

- Đỡ nhiều rồi.

Đôi mắt long lanh như nước mùa thu của nàng nhìn Sở Ly, cười nói:

- Đa tạ, Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư nặng lời rồi, đây là chức trách của ta… Tốt nhất chúng ta không nên dừng lại quá lâu, bọn họ có thể sẽ đuổi tới!

- Ngươi nhanh như vậy, bọn họ vẫn đuổi kịp sao?

Quách Mộ Lâm không tin nói:

- Mũi hắn đâu thính như mũi chó?

Sở Ly lắc đầu:

- Ngũ quan của cao thủ Thiên Ngoại Thiên đều lợi hại hơn người thường, chưa chắc đã không ngửi thấy mùi, tiểu thư và Quách lão hãy thay quần áo đi, ta đi một lát.

Hắn nói xong liền bước đi.

- Đợi chút!

Quách Mộ Lâm vội nói:

- Ngươi đi đâu?

Sở Ly nói:

- Ta quay về xem sao, xem có thể dụ tên đó đi hay không.

- Dụ thế nào?

Quách Mộ Lâm hỏi.

- Giết một tên, hắn đương nhiên sẽ quay về.

- Khẩu khí lớn gớm, ngươi có thể giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên sao?

- Muôn sự tại người, thử xem sao.

Sở Ly đưa mắt nhìn Tiêu Thi.

Sự việc vốn dĩ rất đơn giản, chỉ cần dẫn Tiêu Thi bỏ chạy, không để đối phương đuổi kịp là xong nhưng Tiêu Thi sức khỏe yếu, không thể chịu đựng được khinh công chạy nhanh, cho dù không dùng Chỉ Xích Thiên Nhai, khinh công bình thường cũng không chịu được.

Hắn đoán cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia có thể đuổi kịp, không thể bỏ trốn thì chỉ có cách quay về, nhân lúc gã ta không đề phòng nói không chừng sẽ có cơ hội.

Chỉ dẫn dụ lão giả áo xám kia đi chỗ khác thì không thể giải quyết vấn đề, nếu lão giả áo xám không thèm để ý tới hắn vậy thì hắn cũng chả có cách nào, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của hắn ta, đánh lén cũng vô dụng… nếu đánh lén thì phải đánh lén sáu người đang giao chiến, như thế mới có hi vọng.

http://tieulun.hopto.org

Đánh lén giết một tên là có thể dụ lão giả áo xám kia quay về, cao thủ phủ Nhân Quốc Công thấy không có hi vọng thành công sẽ từ bỏ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất sợ chết.

- Cầm lấy!

Quách Mộ Lâm vứt cho hắn một lọ sứ màu đen.

Sở Ly đưa tay đón lấy, nhìn Quách Mộ Lâm.

- Thất Lý Nghênh Phong Độc!

Quách Mộ Lâm nói:

- Đứng ở đầu gió mở cái này ra, võ công lợi hại thế nào đi nữa cũng không chống cự được!

Sở Ly ngạc nhiên:

- Có thể hạ gục cả cao thủ Thiên Ngoại Thiên sao?

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên có là gì chứ!

Quách Mộ Lâm nói:

- Chỉ cần là nhục thể phàm thai thì sẽ đều bị hạ gục!

Sở Ly bán tín bán nghi. Nếu như thực sự có thứ này vậy thì cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không có gì đáng sợ.

Tiêu Thi lắc đầu:

- Quách lão, nói thật đi, đừng hại hắn!

Quách Mộ Lâm nói:

- Được rồi, cao thủ Thiên Ngoại Thiên không dễ dàng hạ gục tới vậy, bọn chúng tên nào cũng tinh ranh, vừa mở nắp ra là bọn chúng đã cảm ứng được nguy hiểm, nín thở rồi.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, cất lọ vào trong ngực, dùng khi thời cơ thích hợp nói không chừng có tác dụng.

Mặt hắn bỗng biến sắc, thầm kêu không ổn.

Lão giả áo xám xuất hiện trong Đại Viên Kính Trí, cách đây ba dặm, chỉ vài hơi thở là có thể đuổi tới nơi, hình như hắn ta biết được nơi bọn họ lẩn trốn, đạp cành cây xông thẳng tới.

Hắn nhanh chóng suy nghĩ, thân hình vụt biến mất, xuất hiện ở cách xa một trăm mét, chỉ biến mất hai cái đã xuất hiện cách xa một dặm, phát ra một tiếng huýt gió. Lão giả áo xám nghe thấy tiếng huýt gió thì dừng lại, suy nghĩ một lát, mỉm cười, tiếp tục đi thẳng, bỏ mặc Sở Ly.

Sở Ly nhìn thấy tình hình này trong Đại Viên Kính Trí, thầm than kế hoạch không theo kịp biến đổi, chỉ đành đón đầu.

Lão giả áo xám tăng tốc độ, bay đi giống như một chiếc bóng, chỉ trong chớp mắt đã đi được cả dặm đường, khi cách Tiêu Thi mười dặm liền vung ra một quyền.

Sở Ly thầm kêu khổ, chỉ đành biến mất tại chỗ, xuất hiện trước mặt Tiêu Thi, hứng chịu quyền đánh tới.

“Rầm!” trên mặt hắn thấp thoáng sắc vàng, vung tay phóng ra một luồng hàn quang.

“Phụt!” Hàn quang xé không giống như xé vải.

Lão giả áo xám né người muốn né tránh nhưng vẫn chậm một bước, sau đó rùng mình bay ngược ra sau.

Sở Ly người mềm nhũn ngã xuống, ánh sáng màu vàng biến mất, sắc mặt tái nhợt.

Lão giả áo xám bay ra xa mười mét, trước ngực cắm một thanh phi đao, đao thân ngập vào trong người chỉ còn lại cán đao nhưng hắn ta vẫn chưa chết.

Hắn ta gắng gượng ngồi dậy, cúi đầu nhìn máu chảy xối xả trước ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly khóe miệng vấy máu nhưng vẫn cười rạng rỡ.

Tiêu Thi mặt biến sắc, sững sờ nhìn Sở Ly.

Một đòn của cao thủ Thiên Ngoại Thiên đâu dễ dàng đỡ tới vậy!

Quách lão vội bước tới kiểm tra vết thương của Sở Ly, Sở Ly gắng gượng xua tay, từ từ bò dậy, nhích bước tới trước mặt ông lão áo xám, chậm rãi rút trường kiếm trên eo ra, vung mạnh trường kiếm.

Hàn quang lóe lên, lão giả áo xám đầu lìa khỏi cổ, máu phun ra xa mười mấy bước.

“Keng…” trường kiếm rơi xuống đất, Sở Ly ngã ngửa về sau.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Đưa Thư

Liều mình đỡ một đòn của cao thủ Thiên Ngoại Thiên, năm tầng Bích Hải Vô Lượng Công, kinh mạch đứt hết, lục phủ ngũ tạng dịch chuyển vị trí, Sở Ly phun ra một ngụm máu, hơi thở yếu ớt.

Quách Mộ Lâm xông tới, giữ cổ tay hắn, lấy từ trong ngực ra một bình ngọc, đổ đan hoàn trong bình ngọc ra, năm viên đan hoàn xanh ngọc nhét hết vào miệng Sở Ly.

Sở Ly khẽ rùng mình, một ngụm máu phun ra, đẩy đan hoàn ra ngoài.

Quách Mộ Lâm lo lắng, vội vàng ấn mấy ngón tay xuống ngực Sở Ly, rồi lại nhặt đan hoàn rơi xuống đất lên, bỏ mặc bùn đất, nhét lại vào miệng Sở Ly, trầm giọng nói:

- Nuốt đi!

Sở Ly há miệng, cố gắng nuốt đan hoàn, linh khí xung quanh cuồn cuộn truyền vào cơ thể, bồi dưỡng cơ thể, duy trì sức sống. Nếu như không có Khô Vinh kinh hắn cũng không dám làm như vậy. Thương tích có nặng thế nào đi nữa thì chỉ cần còn một hơi thở Khô Vinh kinh cũng có thể cứu sống.

- Tiểu tử nhà ngươi thật liều mạng!

Quách Mộ Lâm thấy hắn nuốt đan hoàn mới thở phào, lắc đầu nói:

- Đùa với mạng sống!

Tiêu Thi nhìn cái xác bị chém đứt đầu của lão giả áo xám, thần sắc bình tĩnh, từ từ bước tới bên Sở Ly, nói nhỏ:

- Quách lão, hắn không sao chứ?

- Không ổn cho lắm!

Quách lão nắm cổ tay Sở Ly, lắc đầu nói:

- Thương tích quá nặng, tên tiểu tử này tàn nhẫn với bản thân quá!

Sở Ly ngoái đầu nhìn Tiêu Thi.

Tiêu Thi ngồi xuống, thở dài:

- Sở Ly, vất vả rồi!

Sở Ly mỉm cười không nói gì, sợ mình mở miệng ra sẽ không kìm nén được máu.

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Tiếng gọi của Hải Thanh Sơn truyền tới.

Quách Mộ Lâm vận công thét lên:

- Hải tiểu tử, ở bên này!

Hải Thanh Sơn chạy nhanh tới, nhìn Sở Ly nằm trên mặt đất khẽ sững người, chạy tới nơi lại giật mình khi nhìn cảnh tượng đầu một nơi người một nẻo của lão giả áo xám.

- Tiểu thư, không sao chứ?

Hải Thanh Sơn vội vàng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi lắc đầu:

- Không sao.

Hải Thanh Sơn nhìn Sở Ly trên mặt đất:

- Sở huynh đệ bị thương có nặng không?

Sở Ly mỉm cười, khóe miệng vấy máu, cười vậy nhìn càng thêm thê thảm.

Tiêu Thi cúi đầu nhìn Sở Ly, quay người chậm rãi bước tới dưới gốc cây, dựa vào cây ngồi xuống. Hải Thanh Sơn vội cản nàng lại, cởi áo mình ra lót xuống đất sau đó để nàng ngồi lên áo.

Quách Mộ Lâm lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra thì thấy hai hàng ngân châm, phát sáng lấp lánh dưới ánh trăng sáng tỏ.

Hắn ta đỡ Sở Ly dậy, cắm nhanh ba mươi sáu chiếc ngân châm lên người Sở Ly, phía trước phía sau, bên trái bên phải đều cắm không ít, nhìn giống như một con nhím.

- Không được vận công!

Quách Mộ Lâm nói:

- Ta giúp ngươi hóa giải dược lực!

Giọng Sở Ly khàn đặc giống như bị sặc khói, nói rất khó khăn:

- Vậy làm phiền Quách lão.

- Ài!

Quách Mộ Lâm lắc đầu:

- Đừng nói nữa.

Hắn ta đột nhiên im bặt, kinh ngạc nhìn Sở Ly.

Theo lý mà nói, bị thương nặng như vậy lúc này thương tích sẽ xấu đi, hắn phải hôn mê, không thể tỉnh táo được. Hắn ta lại bắt mạch lại cho Sở Ly, hình như không yếu đi, xem ra dược lực đã phát huy tác dụng.

Hải Thanh Sơn chạy tới:

- Quách lão, Sở huynh đệ không sao chứ?

- Theo tình hình hiện tại thì không chết được.

Quách Mộ Lâm đặt tay Sở Ly xuống, gật đầu:

- Có thể giữ được tính mạng, đúng là ông trời có mắt!

- Vậy…

Thanh Hải Sơn đang định hỏi lại thôi, nhìn Sở Ly.

Quách Mộ Lâm nhìn hắn, giận dữ nói:

- Ngươi muốn hỏi võ công có thể giữ được không chứ gì?

Hải Thanh Sơn lúng túng mỉm cười.

Quách Mộ Lâm cười nhạt:

- Lúc nào rồi mà vẫn còn nghĩ tới võ công, võ với chả công, rốt cuộc có gì tốt chứ!

Hải Thanh Sơn biết đã đụng chạm tới nỗi đau của ông ta, vội nói:

- Đúng, đúng, võ công không tốt đẹp gì.

- Đám người luyện võ các ngươi...

Quách Mộ Lâm trừng mắt nhìn hắn, bực tức xua tay:

- Cút, cút qua bên kia!

Hải Thanh Sơn bối rối xoa gáy, chạy về bên cạnh Tiêu Thi.

Tiêu Thi liếc nhìn hắn.

Hải Thanh Sơn hiểu ý nghĩa ẩn chứa trong đôi mắt trong veo của nàng: Tự chuốc nhục.

Sở Ly thầm cười khổ, nội lực cộng dồn năm tầng chạy trong kinh mạch giống như nước lũ chảy qua sông nhỏ, nhưng mà nước lũ chảy qua đường sông sẽ bị phá hủy, nội lực không cộng dồn năm lần căn bản không thể giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Hắn có Khô Vinh kinh, có Tẩy Mạch quyết, còn có Kim Cang Độ Ách Thần Công, lại dựa vào Thông Cân đan nên mới dám liều như vậy.

Quách Mộ Lâm lại bắt mạch cho hắn, dược lực phát huy tác dụng sẽ từ từ khỏe lại.

Hắn ta đứng dậy bước tới bên Tiêu Thi:

- Tiểu Thi, để ta kiểm tra cho tiểu thư.

Tiêu Thi đưa cổ tay trắng như tuyết ra, Quách Mộ Lâm giúp nàng bắt mạch, thở phào:

- Cũng may vấn đề không nghiêm trọng, phải điều dưỡng kĩ lưỡng một

thời gian, không thể giày vò thêm nữa.

Tiêu Thi nói nhỏ:

- Sở Ly không sao chứ?

- Ài…

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Hắn muốn chết chung với cao thủ Thiên Ngoại Thiên, có thể giữ được tính mạng đã là ông trời ban phúc rồi, võ công không giữ được nữa!

Hai hàng lông mày của Tiêu Thi nhíu chặt lại.

Quách Mộ Lâm nói:

- Kinh mạch bị hủy hoại, là một phế nhân.

Tiêu Thi khẽ lắc đầu.

Quách Mộ Lâm cười nói:

- Tuy nhiên không có võ công cũng tốt, dù sao có Tiểu Thi nuôi hắn, sống cuộc đời bình an cũng là điều hạnh phúc.

Tiêu Thi khẽ đảo mắt, ánh mắt liếc qua Sở Ly giống như con nhím ngồi ở phía xa, khẽ thở dài một tiếng:

- Ở độ tuổi của hắn đều có suy nghĩ rằng võ công quan trọng hơn sinh mệnh, e rằng một khi gục ngã sẽ không thể gượng dậy!

- Cũng không tới mức vậy.

Quách Mộ Lâm cười nói:

- Hắn nhẫn tâm với chính mình như vậy sẽ không dễ dàng suy sụp đâu, yên tâm đi.

Tiêu Thi nhìn Sở Ly, khẽ gật đầu.

Nửa canh giờ sau, sáu người Triệu Khánh Sơn cũng bay tới, quần áo rách nát, không còn chút khí chất như thường ngày, toàn thân nhếch nhác.

- Tiểu thư.

Bọn họ thấy Tiêu Thi bình an vô sự, tất cả đều rất vui mừng.

Tiêu Thi mỉm cười:

- Các vị tiền bối vất vả rồi.

Sáu người Triệu Khánh Sơn lại gần nàng, nhìn thấy sắc mặt nàng chỉ hơi nhợt nhạt, ngoài ra không có vấn đề gì khác, ai nấy cũng thở phào nhủ thầm may mắn.

Bảy đại cao thủ tới tập kích, bọn họ bị giữ chân lo thân không xong, cũng không biết phải làm sao.

Lúc này họ mới có tâm trạng quan sát xung quanh, nhìn thấy lão giả áo xám đầu một nơi người một nẻo, lại nhìn Sở Ly toàn thân bị cắm châm bạc, kinh ngạc nói:

- Tiểu Sở giết sao?

Quách Mộ Lâm trợn mắt:

- Đợi các ngươi tới thì chúng ta chết từ lâu rồi!

- Tiểu Sở, hắn…

Sáu người kinh ngạc nhìn Sở Ly.

Bọn họ là cao thủ Thiên Ngoại Thiên biết rõ sự cách biệt một trời một vực giữa cao thủ Thiên Ngoại Thiên và Tiên Thiên, cao thủ Tiên Thiên có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Sở tiểu tử liều chết chung với gã đó, võ công của hắn không bằng gã kia nhưng mạng thì ngoan cường hơn!

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói.

Triệu Khánh Sơn và mọi người kinh ngạc nhìn Sở Ly.

Sở Ly có thể giết được một cao thủ Thiên Ngoại Thiên chắc đã tu luyện được võ học uy lực mạnh, cao thủ cùng một cảnh giới cách biệt cực lớn, quan trọng vẫn là uy lực của võ công, trong tình huống cực đoan chưa chắc đã không thể vượt cảnh giới.

Chắc Sở Ly là người trẻ tuổi, gặp nhị tiểu thư tuyệt sắc vô song, xá thân bảo vệ, bộc phát sức mạnh kinh người và trùng hợp giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

- Tiểu thư, chúng ta có tiếp tục đi không?

Triệu Khánh Sơn nhíu mày nói:

- Phủ Nhân Quốc Công muốn lật mặt rồi.

Sở Ly ho khẽ một tiếng.

Quách Mộ Lâm bước tới:

- Nói đi!… Lúc nào rồi mà vẫn còn lo nghĩ!

Sở Ly nói khẽ:

- Cần lập tức thông báo cho tri phủ.

- Ngươi thật thích lao tâm khổ tứ, lúc nào rồi, yên tâm dưỡng thương đi!

Quách Mộ Lâm giận dữ nói:

- Những việc còn lại không cần ngươi lo!

Sở Ly nói:

- Ta muốn nhờ Hải huynh giúp gửi thư cho tam tiểu thư.

Hải Thanh Sơn vội vàng nói:

- Không vấn đề gì.

Tiêu Thi nhìn Sở Ly, lắc đầu mỉm cười, xem ra hắn vẫn trung thành với tam muội!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trốn Tránh

- Gửi thư gì?

Quách Mộ Lâm nổi giận nói:

- Ngươi vẫn còn lo chuyện bao đồng gì chứ!

Sở Ly nói:

- Phái đi bảy cao thủ Thiên Ngoại Thiên, có lẽ Lục Ngọc Dung cũng tới rồi, một cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã chết, bọn họ tuyệt đối không dừng lại, chúng ta chỉ có từng này người, sẽ chết chắc… Huống hồ, đây cũng là cơ hội tốt để giết Lục Ngọc Dung.

Quách Mộ Lâm bắt mạch cho hắn, nói:

- Nguyên khí dồi dào gớm!

Hắn ta không ngờ dược lực mạnh tới vậy, mặc dù còn một hơi thở uống hết mấy viên linh đan nhưng cũng không thể khiến một người sắp chết tỉnh táo tới vậy.

Tiêu Thi nhíu mày trầm ngâm, khẽ gật đầu:

- Thanh Sơn, ngươi hãy đi một chuyến đi.

- Vâng, tiểu thư!

Hải Thanh Sơn chắp tay đáp.

- Tiểu thư, hãy để ta!

Triệu Khánh Sơn nói:

- Nhân tiện đưa Sở Ly về.

- … Cũng được!

Tiêu Thi nhìn Sở Ly.

Sở Ly vội vàng nói:

- Nhị tiểu thư!

Tiêu Thi lặng lẽ nhìn hắn.

- Triệu tiền bối không thể rời đi, Lục Ngọc Dung không biết khi nào sẽ tới!

- Vậy còn ngươi thì sao?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly trầm ngâm một lát, lắc đầu:

- Ta cũng không thể rời đi.

- Sao…?

Tiêu Thi lộ vẻ hứng thú.

Sở Ly nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta có thù với phủ Nhân Quốc Công, một khi rời khỏi tiểu thư, bọn chúng lập tức giết ta!

Tiêu Thi mỉm cười:

- Bọn chúng muốn giết ngươi hơn sao?

- E là vậy.

Sở Ly rầu rĩ gật đầu.

Tiêu Thi khẽ cười:

- Thì ra ngươi cũng sợ chết.

- Ta sợ bị giết chết một cách vô vị.

Sở Ly nói:

- Đi theo tiểu thư còn có các vị tiền bối, một khi ta không còn sự bảo vệ của các tiền bối, Lục Ngọc Dung nhất định sẽ giết ta.

Quách Mộ Lâm hiểu kỳ hỏi:

- Tại sao ngươi lại có thù lớn với Lục Ngọc Dung vậy?

Sở Ly cười khổ.

Triệu Khánh Sơn mỉm cười lắc đầu.

- Lão Triệu, ngươi biết gì sao?

Quách Mộ Lâm bực bội trừng mắt nhìn ông ta:

- Còn không nói mau!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Khánh Sơn cười nói:

- Thời gian trước chẳng phải đã diệt uy phong của phủ Nhân Quốc Công đó sao?

- Bạch Thạch thành!

Hải Thanh Sơn buột miệng nói.

Triệu Khánh Sơn nhìn Sở Ly, cười nói:

- Giết hai mươi bốn cao thủ Tiên Thiên ở Bạch Thạch thành, chính là do Sở Ly dẫn đầu, ngươi nói Lục Ngọc Dung có muốn giết hắn không?

- Chỉ muốn lập tức xé nát hắn!

Quách Mộ Lâm gật đầu:

- Rơi vào tay Lục Ngọc Dung, ta nghĩ muốn chết cũng khó, chắc sẽ bị giày vò một thời gian!

Sở Ly gật đầu.

- Thì ra là người có công.

Tiêu Thi cười rạng rỡ nói:

- Được rồi, ngươi đi theo ta, Quách lão?

- Ừ, là phải đi theo chúng ta, như vậy có thể chăm sóc được cho hắn.

Quách Mộ Lâm nói:

- Hắn bị thương quá nặng!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi quay đầu nói:

- Thanh Sơn, ngươi về đi, hãy nói việc này với đại ca một tiếng, nghe theo sự sai bảo của huynh ấy.

- Vậy ta về rồi ở đây phải làm sao?

Hải Thanh Sơn không yên tâm nói.

Tiểu thư cần người chăm sóc, sáu vị tiền bối và Quách cung phụng đều không thể hầu hạ người khác, lại còn cả Sở Ly cần người khác chăm sóc, không có hắn thực sự không biết bọn họ phải làm sao.

- Ngươi đi đi!

Quách Mộ Lâm nói:

- Không có ngươi chúng ta sẽ chết đói chắc?

Hải Thanh Sơn nhìn Tiêu Thi.

Tiêu Thi cười nói:

- Đi đi, đi nhanh về nhanh.

- … Vâng.

Hải Thanh Sơn chắp tay đáp một tiếng rồi nhìn Sở Ly.

Sở Ly gắng gượng vẫy tay gọi.

Hải Thanh Sơn hiếu kì tiến lại gần.

Sở Ly nói nhỏ:

- Đừng nhanh quá, cẩn thận bị chặn lại.

- Ta biết.

Hải Thanh Sơn nói.

Hắn thi triển khinh công bay đi, lao nhanh vào trong rừng cây.

Đường đi không an toàn, cần phải đề phòng phủ Nhân Quốc Công chặn đánh, nếu cưỡi ngựa mục tiêu sẽ quá lớn, dễ bị lộ, cần nhanh chóng truyền tin về phủ để tìm người tiếp viện, nếu không phủ Nhân Quốc Công tập kích lần nữa, tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm!

Triệu Khánh Sơn nói:

- Tiểu thư, chúng ta đổi nơi khác thôi.

Tiêu Thi khẽ gật đầu:

- Sở Ly có thể đi không Quách lão?

- Phải đi chậm một chút.

Quách Mộ Lâm nói:

- Đáng tiếc xe ngựa bị Sở Ly làm hỏng rồi!

Sở Ly bối rối mỉm cười.

Quách Mộ Lâm trừng mắt nhìn hắn, quay đầu nói:

- Lão triệu, đánh xe ngựa lại đây!

Triệu Khánh Sơn quay người bay đi, chả mấy chốc xe ngựa được đánh tới, những con ngựa còn lại cũng được dẫn tới, cho tám con ngựa chạy về tám

phương hướng khác nhau nhằm phân tán sự chú ý của đối thủ.

Sở Ly thầm khen ngợi, đều là người từng trải trong võ lâm, kinh nghiệm thật phong phú.

…

Xe ngựa không có khoang xe, trở thành xe không có nóc. Sở Ly nằm trên chăn bông mềm, nhắm mắt tiếp nhận linh khí từ bốn phương tám hướng truyền tới bồi dưỡng cơ thể, cùng với nhiệt lực dồi dào từ bụng dưới truyền tới, cơ thể hắn nhanh chóng hồi phục.

Đi được nửa canh giờ, Sở Ly đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu thư, bọn chúng lại tới rồi!

- Người phủ Nhân Quốc Công sao?

Tiểu Thi mở mắt.

Nàng đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần bên trái Sở Ly.

Sở Ly gật đầu.

Quách Mộ Lâm ngồi bên phải hắn, nhíu mày nói:

- Sao ngươi biết?

- Cảm giác.

Tiêu Thi ngoái đầu nhìn hắn.

Quách Mộ Lâm nói:

- Lão Triệu, có người tới sao?

Triệu Khánh Sơn chậm rãi gật đầu:

- Chúng ta phải tìm chỗ trốn thôi.

Có tiểu thư ở đây bọn họ không thể trốn thì chỉ có thể liều chết chống cự, đáng tiếc Hải Thanh Sơn không thể lập tức về ngay, đây là một trận chiến cam go, cũng may đã giết được một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, nếu không sẽ không có cơ hội thắng.

- Bên kia có một sơn động!

Sở Ly chỉ về phía ngọn núi ở bên cạnh.

- Quách huynh, ngươi dẫn tiểu thư và Sở Ly qua bên đó, chúng ta đánh lạc hướng chúng!

Triệu Khánh Sơn quay đầu nói, việc đã tới nước này chỉ còn cách tin theo Sở Ly.

- … Được!

Quách Mộ Lâm chỉ biết gật đầu.

Sở Ly vốn không định tùy tiện đưa ra ý kiến, tránh để người khác nghĩ hắn là kẻ khoe khoang nhưng thực sự không thể nhẫn nhịn, Triệu Khánh Sơn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhưng không có thiên phú xử lý nguy hiểm.

Hắn ho khẽ một tiếng:

- Triệu tiền bối, chúng không thấy chúng ta sẽ phái người đi tìm, sẽ nhanh chóng tìm ra thôi!

- Nói cũng đúng.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Khánh Sơn nhíu mày.

Được Sở Ly nhắc nhở hắn ta liền nhận ra quyết định của mình không ổn, ba người bọn họ không có sức phản kháng, một khi bị tìm thấy sẽ chết chắc, ngược lại không bằng đi theo mình, mình có thể bảo vệ họ an toàn.

- Chúng ta cũng đi qua đó.

Sở Ly nói.

- Ừm… đúng!

Triệu Khánh Sơn vội gật đầu:

- Chúng ta cùng đi qua đó!

Quách Mộ Lâm lắc đầu:

- Lão Triệu, đầu óc ngươi kém quá!

Triệu Khánh Sơn tức giận nói:

- Ngươi cũng có hơn gì! Chúng ta cũng đừng chê bai nhau nữa!

Tiêu Thi nhìn Sở Ly khẽ nói:

- Vậy lên núi thôi!

Mọi người tăng tốc độ, khi xe ngựa tới chân núi, Quách Mộ Lâm cõng Sở Ly đỡ Tiêu Thi trèo nhanh lên lưng chừng núi, nhìn tới nhìn lui cũng không phát hiện ra sơn động nào.

Sở Ly ở sau lưng Quách Mộ Lâm giơ tay chỉ:

- Bên kia.

Quách Mộ Lâm nhìn qua, trợn mắt nhìn một hồi:

- Làm gì có sơn động nào!... Sở tiểu tử à, ngươi từng tới đây sao?

- Gạt đám dây mây kia đi là có thể nhìn thấy.

Sở Ly nói.

Triệu Khánh Sơn đi theo hướng hắn chỉ tới trước vách đá, dây mây dày đặc bao phủ gần như không nhìn thấy màu sắc của tảng đá.

Hắn ta gạt bỏ đám dây mây rậm rạp kia đi, đột nhiên dừng tay cười ha ha nói:

- Đúng là có sơn động!… Ta vào xem sao!

Hắn nhảy lên chui vào trong sơn động, một lát sau liền thò đầu ra, vẫy tay gọi mọi người.

Quách Mộ Lâm cười ha ha nói:

- Giỏi đấy Sở tiểu tử, đúng là có thật!

Quách Mộ Lâm đỡ Tiêu Thi, vầng trán trắng trẻo mịn mà của nàng đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt, bộ dạng yếu ớt đáng thương.

Triệu Khánh Sơn sắp xếp lại dây mây che đi sơn động, mọi người đi chừng mười mét thì tới tận cùng liền tản ra tìm chỗ ngồi xuống.

- Sở tiểu tử, nếu như bọn chúng tìm được thì chúng ta sẽ chết hết!

Quách Mộ Lâm quay đầu quan sát, lắc đầu nói:

- Ai bảo bọn chúng có thể bắt cua trong lỗ!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Bọn chúng không tìm được nơi này đâu.

- Cũng chưa chắc!

Quách Mộ Lâm nói.

Triệu Khánh Sơn vội xua tay ra hiệu không nói nữa.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí nhìn thấy dưới chân núi có mười bốn người, sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên, tám cao thủ Tiên Thiên. Bọn họ đuổi theo dấu tích xe ngựa không ngừng nghỉ.

Sở Ly thầm thở phào, tình hình thế này cũng chỉ dám cược một phen, nếu bị bọn họ tìm thấy sẽ là đường cùng.

Một lát sau, Sở Ly bỗng nhíu mày:

- Bọn chúng tìm tới rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Kinh Hãi Rút Lui

- Vậy phải làm sao?

Quách Mộ Lâm vội nói:

- Sao đám người này có thể tìm được?

Sở Ly nói:

- Chắc bọn chúng có cao thủ lần theo dấu vết!… Triệu tiền bối, tiếp tục trốn cũng không có tác dụng, chỉ có thể liều mạng thôi.

Triệu Khánh Sơn nhíu mày nhìn hắn, lại nhìn Tiêu Thi:

- Tiểu thư, chúng ta dẫn chúng đi nơi khác!

- Được.

Tiêu Thi khẽ gật đầu.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Quách lão, nơi này giao cho ngươi đấy!

- Các ngươi có được không thế, chắc chắn chút nhé!

Quách Mộ Lâm nói:

- Đừng để bọn chúng dẫn đi rồi tới giết hết chúng ta!

- Dẫn chúng đi chỗ khác thì vẫn còn một đường sống!

Triệu Khánh Sơn nói.

- Được rồi, được rồi, mau lên đi!

Quách Mộ Lâm xua tay.

Sáu người Triệu Khánh Sơn bay ra khỏi sơn động, lao nhanh lên núi, thét lên một tiếng trên đỉnh núi.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí để quan sát.

Mười bốn người bao vây đỉnh núi, sáu người ở phía trước, tám người ở phía sau, chẳng mấy chốc đã lên tới nơi hỗn chiến cùng nhóm người Triệu Khánh Sơn, tám cao thủ Tiên Thiên biết điều đứng cách xa chiến trường.

Nhóm người Triệu Khánh Sơn cho rằng những cao thủ Tiên Thiên này chính là nhược điểm nên đánh về phía cao thủ Tiên Thiên.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên ngăn cản, cao thủ Tiên Thiên bỏ chạy nhưng giống như cừu gặp sói, Triệu Khánh Sơn nhắm đúng thời cơ, một chưởng đánh trúng một gã trung niên cách xa hai trượng.

Gã trung niên đập vào tảng đá bay ngược trở lại, phun ra một ngụm máu trong không trung, sau đó rơi xuống nằm không nhúc nhích.

Bảy cao thủ Tiên Thiên khác càng khiếp đảm, liều mạng bỏ chạy, chả mấy chốc biến mất khỏi tầm mắt nhóm người Triệu Khánh Sơn.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng liều mạng ngăn cản nếu để đám người Triệu Khánh Sơn tiếp tục giết người trước mặt mình, như vậy sẽ thật mất mặt.

http://tieulun.hopto.org

Mười hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên chiến đấu với nhau, chưởng lực quyền lực vô hình đan xen trong không trung, cát đá bay mù mịt, lá cây bay rợp trời giống như cuồng phong nổi lên, khí thế rất đáng sợ, khiến bảy cao thủ Tiên Thiên không dám lại gần.

Sở Ly nhíu mày, bảy cao thủ Tiên Thiên kia đang ở cùng một chỗ, sau đó tiến lại bên này.

Sở Ly lập tức biến sắc mặt.

Quách Mộ Lâm vội nói:

- Sao vậy Sở tiểu tử, sao sắc mặt ngươi biến đổi liên tục vậy, làm gì vậy?

Sở Ly vội vàng giơ ngón trỏ đặt lên môi:

- Quách lão!

Quách Mộ Lâm mặt cũng biến sắc, nói nhỏ:

- Tìm tới rồi sao?

Sở Ly lo lắng gật đầu.

Quách Mộ Lâm nhíu chặt mày, quay người bước ra ngoài, Sở Ly vội vàng giơ tay cản lại.

Quách Mộ Lâm sợ hắn còn yếu không dám dùng lực, chỉ trừng mắt.

Sở Ly nói nhỏ:

- Hãy để ta!

- Ngươi điên rồi sao?

Quách Mộ Lâm giận dữ hạ thấp giọng quát:

- Ngươi không biết tình trạng hiện tại của ngươi sao? Lại còn muốn ra tay?

Sở Ly nói:

- Ta có cách.

- Có cách cái con khỉ!

Quách Mộ Lâm ngắt lời hắn.

Sở Ly mỉm cười lắc đầu.

Tiêu Thi nói nhỏ:

- Các ngươi muốn ra tay?… Không cần thiết đâu.

- Tiểu Thi?

Quách Mộ Lâm quay đầu nhìn nàng.

Tiêu Thi nói:

- Lục Ngọc Dung không dám giết ta, Quách lão, ngươi dẫn Sở Ly đi đi!

- Tiểu Thi, đừng nói linh tinh!

Quách Mộ Lâm tức giận nói.

Tiêu Thi khẽ cười:

- Lục Ngọc Dung thông minh như vậy sẽ biết hậu quả nếu làm vậy, giết ta, đại ca nhất định sẽ khai chiến!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn Tiêu Thi.

Đôi mắt trong veo của Tiêu Thi liếc nhìn hắn:

- Nói đi, giờ đã là lúc nào rồi.

Sở Ly nói:

- Chỉ sợ Lục Ngọc Dung muốn chọc giận đại công tử.

Tiêu Thi giật mình ngẫm nghĩ.

Sở Ly thầm thở dài. Vận mệnh thật khó đoán, ông trời cho nhị tiểu thư dung mạo tuyệt thế, cho nàng ta trí tuệ thông minh, đáng tiếc lại không cho nàng ta một cơ thể khỏe mạnh, so với sức khỏe có lẽ nàng thà không có những thứ kia.

Sở Ly khẽ đẩy Quách Mộ Dung ra, bước ra ngoài cửa động nhìn bảy cao thủ Tiên Thiên đang tiến lại gần.

Bốn trăm mét, ba trăm mét, hai trăm mét… năm mươi mét, bốn mươi mét…

“Phụt! Phụt!” Sở Ly đồng thời vung hai tay, hai luồng hàn quang phóng đi.

Hắn phun ra một ngụm máu lảo đào lùi lại dựa hoàn toàn vào vách đá để nâng đỡ cơ thể.

Đao quang xé không khí cắm vào cổ họng hai cao thủ.

Bọn họ ôm cổ, trợn trừng mắt không cam tâm sau đó ngã ngửa ra sau.

Những người còn lại kinh hãi lùi lại một trăm mét, nấp vào sau tảng đá

quan sát xung quanh.

Sở Ly phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn rất bình tĩnh, như thể người bị thương không phải là mình.

Quách Mộ Lâm nhìn Tiêu Thi lắc đầu thở dài.

Tiêu Thi hiểu ý của ông ta, Sở Ly sắp mất mạng rồi.

Nàng là tiểu thư phủ Quốc Công, hộ vệ xả thân bảo vệ nàng là chức trách của họ, nàng cảm kích nhưng không có quá nhiều cảm giác, ai cũng có vận mệnh của riêng mình.

Người thông minh đều quý trọng bản thân, Sở Ly thông minh là vậy nhưng vẫn ung dung, bình tĩnh đối mặt với cái chết đột nhiên khiến nàng cảm động.

Sở Ly dựa vào vách đá thở dài.

Kinh mạch đang hồi phục lại bị tổn thương nghiêm trọng, không cẩn thận sẽ trở thành phế nhân, tuy nhiên hắn rất tin tưởng Khô Vinh kinh, có Khô Vinh kinh, kinh mạch có tổn hại thế nào đi nữa cũng có thể khôi phục, cho dù võ công bị phế hoàn toàn cũng không đáng lo ngại.

Linh khí cuồn cuộn từ trong núi truyền tới, bồi dưỡng cơ thể, khôi phục thương tích.

Quách Mộ Lâm lấy ra một lọ ngọc, đổ ra một viên đan hoàn màu đỏ duy nhất đưa cho Sở Ly.

Sở Ly cho luôn vào miệng, một luồng khí mát chạy thẳng tới bụng dưới, hóa thành nhiệt lưu cuồn cuộn, toàn thân giống như đang ngâm trong nước cực kỳ nóng, cơ thể nhẹ nhõm, dễ chịu hơn nhiều, thương tích cũng giảm đi

hai phần.

Quách Mộ Lâm lắc đầu liếc nhìn hai thanh phi đao tinh xảo trong tay Sở Ly, thuốc tốt thế nào đi nữa cũng không chịu được hắn làm vậy, chỉ có thể tận tâm tận lực.

Trong đầu Sở Ly xuất hiện cảnh tượng ở bên ngoài.

Mười hai người Triệu Khánh Sơn đang giằng co, sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên của phủ Nhân Quốc Công đang cầm chân họ, lựa chọn thế thủ, nhóm người Triệu Khánh Sơn vô cùng sốt ruột, tấn công không ngừng.

Năm cao thủ Tiên Thiên đều mặc áo xám, nằm rạp một lát lại tiếp tục bò về phía sơn động, bọn họ cũng đoán được phương hướng của phi đao.

“Phụt, phụt!” Hai luồng hàn quang lại phóng đi.

Hai cao thủ Tiên Thiên ôm cổ ngã xuống đất đứt thở.

Ba kẻ còn lại lập tức nằm rạp xuống, lui về phía sau tảng đá không dám cử động, toàn thân lạnh toát, bốn kẻ đã chết, tới đối thủ cũng chưa nhìn thấy.

Bọn họ đã nghe bên trên dặn dò phải cẩn thận, gã họ Sở rất lợi hại, bọn họ cũng đã vô cùng cẩn trọng. Không ngờ, gã họ Sở này lợi hại ngoài sức tưởng tượng!

Máu ọc ra từ khóe miệng Sở Ly, sắc mặt trắng bệch, người mềm nhũn ngồi xuống đất.

Ba kẻ phía sau tảng đá đưa mắt nhìn nhau có ý rút lui.

- Đi, đi thôi!

Một kẻ lên tiếng, hai kẻ còn lại đồng loạt gật đầu, cúi người lén lút lùi lại,

sau khi lùi xa chừng trăm mét mới cuống cuồng chạy lên đỉnh núi.

Triệu Khánh Sơn thấy bọn họ quay về, mặt biến sắc, tấn công mãnh liệt, dốc sức liều mạng.

Một cao thủ Thiên Ngoại Thiên của phủ Nhân Quốc Công quát lên:

- Tiểu Tôn, tìm thấy người chưa?

Cao thủ Tiên Thiên kia nhăn nhó:

- Mạnh lão, chỉ còn lại ba chúng ta, gã họ Sở kia giết bốn huynh đệ của chúng ta rồi!

- Hắn ở đâu?

- Chắc là ở gần đây!

- Không nhìn thấy hắn sao?

- Không… không thấy!

- Vô dụng!

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên nghe xong liền biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ bỏ chạy vì sợ hãi, quát:

- Gọi người qua đây!

- Vâng!

Cao thủ Tiên Thiên rút ống tín hiệu từ trong ngực ra ném lên trời, ống tín hiệu lập tức nổ tung hóa thành một đám mây đỏ, ngưng tụ không tan đi.

Sáu người Triệu Khánh Sơn mặt biến sắc.

http://tieulun.hopto.org

Sáu người bọn họ bị giữ chân, bên tiểu thư sẽ không có sức lực phản kích, một khi có người tới, tất cả sẽ chết hết.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hiện Thân

Chỉ nghe thấy "bùm" một tiếng, Quách Mộ Lâm bò ra cửa động, cẩn thận nhìn ra ngoài, thấy đám mây đỏ không tan trên bầu trời, mặt biến sắc:

- Hỏng rồi, bọn chúng gọi thêm người tới rồi!

Sở Ly sắc mặt trắng bệch nhưng lại bật cười.

Quách Mộ Lâm bắt mạch cho hắn, chỉ biết thở than:

- Vẫn còn một hơi thở!… Mạng tiểu tử này lớn thật, giày vò thế vẫn cầm cự được!

Sở Ly gắng gượng cười:

- Cũng nhờ có đan dược của Quách lão!

- Ài… Ta chỉ có một viên đó thôi, hết cả rồi, ngươi còn ra tay tiếp thì cho dù đại la kim tiên tới cũng không có cách cứu ngươi!

Quách Mộ Lâm hơi tiếc của cau mày, nói:

- Đừng cố nữa!

Sở Ly nói:

- Chết thế này còn tốt hơn bị người khác giết.

- Nói cũng đúng.

Quách Mộ Lâm gật đầu.

Hắn ta ngoảnh đầu nói với Tiêu Thi:

- Tiểu Thi, xem ra chúng ta sẽ mất mạng ở đây!

Tiêu Thi ung dung mỉm cười nói:

- Thì chết thôi!

Chết cũng là một loại giải thoát, sống phải chịu đau khổ và tuyệt vọng cũng không có gì khác biệt.

Sở Ly nói:

- Quách lão, trời không tuyệt đường người.

- Lúc nào rồi, còn đường sống sao?

Quách Mộ Lâm bực bội nói:

- Đám người lão Triệu cũng thật là…

Sở Ly nói:

- Không có Triệu tiền bối và mọi người chúng ta đã chết từ lâu rồi!

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên chỉ có cao thủ Thiên Ngoại Thiên mới có thể đối phó, không có Triệu Khánh Sơn và mọi người, hắn có thể giết được một tên nhưng giết không nổi hai tên, chắc chắn sẽ chết.

“Bùm!” Trên trời vang lên một tiếng nổ lớn tựa sấm rền.

Quách Mộ Lâm vội vàng ngẩng đầu nhìn, không dám tin vào mắt mình:

- Là tín hiệu của chúng ta! Sao lại là của chúng ta?

Tiêu Thi nói:

- Thanh Sơn không nhanh như vậy chứ?

Sở Ly cười nói:

- Là tam tiểu thư tới rồi!

Tiêu Thi thông minh tuyệt đỉnh, ngay lập tức hiểu ra vấn đề, nhìn hắn chăm chú:

- Xem ra các ngươi đã có chuẩn bị từ trước!

Hải Thanh Sơn về tới nơi rồi Tiêu Kỳ mới tới thì không thể nào nhanh vậy, lúc này đã tới chắc chắn là gặp Hải Thanh Sơn ở dọc đường.

Sở Ly nói:

- Ta có để lại kí hiệu trên đường, tiểu thư có thể tìm được.

- Tam muội chắc đã sớm đề phòng Lục Ngọc Dung.

Tiêu Thi gật đầu, chậm rãi nói:

- Hai người bọn họ đã đấu với nhau mấy lượt, coi như cũng hiểu đối phương… Quách lão, vết thương của hắn không sao chứ?

- Chưa chết được, sống chịu khổ!

Quách Mộ Lâm trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly thì không lo lắng lắm, Khô Vinh kinh vô cùng huyền diệu, có thể ứng phó được.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên hắn mỉm cười:

- Tam tiểu thư tới rồi!

Quách Mộ Lâm bò tới cửa động ngó nhìn:

- Ở đâu?

Một tiếng thét trong treo vang lên, giống tiếng hạc trên không trung, một bóng trắng bay tới.

Quách Mộ Lâm cười nói:

- Đúng là tam tiểu thư!

Sở Ly thở phào, toàn thân mềm nhũn khuỵu xuống, dựa hoàn toàn vào vách đá.

Quách Mộ Lâm vội gạt dây mây vẫy tay gọi.

Bóng trắng vụt tới, cửa động tối lại, hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, Tiêu Kỳ mặc áo trắng bay tới trước mặt họ.

- Quách lão, nhị tỉ!

Gương mặt lạnh lùng của Tiêu Kỳ khẽ nở nụ cười:

- Không sao chứ?

Tiêu Thi khẽ lắc đầu nói:

- Ta không sao.

Ánh mắt trong veo của Tiêu Kỳ liếc nhìn Sở Ly, dường như thắp sáng cả sơn động, lông mày nhỏ dài khẽ nhíu lại.

Quách Mộ Lâm nói:

- Sở tiểu tử bị trọng thương, cần tĩnh dưỡng… Võ công coi như bị phế rồi!

- Còn sống là được.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly chắp tay, gượng cười nói:

- Tiểu thư!

Tiêu Kỳ nói:

- Đi thôi.

Quách Mộ Lâm cõng Sở Ly, Tiêu Kỳ dìu Tiêu thi, bốn người rời khỏi sơn động, xuất hiện trước mặt một nhóm cao thủ Tiên Thiên.

Hải Thanh Sơn vội bước tới đón Tiêu Thi:

- Tiểu thư!

Tiêu Thi khẽ gật đầu.

Sở Ly liếc mắt nhìn hơn hai mươi cao thủ Tiên Thiên, ai nấy mắt sáng lấp lánh, sát khí thoáng ẩn thoáng hiện, điều là những kẻ tinh nhuệ trải qua nhiều trận chém giết.

- Thanh Sơn, đánh xe ngựa lại đây.

Tiêu Kỳ nói.

Hải Thanh Sơn chắp tay đáp lời sau đó rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Xe ngựa nhanh chóng được đánh tới, vẫn là chiếc xe ngựa không có khoang xe.

Tiêu Kỳ đỡ Tiêu Thi lên xe, Tiêu Thi ngồi xuống xong liền nói:

- Để Sở Ly lên xe luôn đi.

Sở Ly không từ chối.

Quách Mộ Lâm đặt hắn lên xe, nhảy tới vị trí phu xe.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta đi xem Triệu lão và mọi người!

Sở Ly vội nói:

- Tiểu thư, không cần đi đâu!

Chiến trường chiến đấu của cao thủ Thiên Ngoại Thiên không khác gì chiến trường thời hậu thế, đạn bay tứ tung, không cẩn thận sẽ bị thương. Tiêu Kỳ võ công cao thế nào đi nữa thì vẫn là cao thủ Tiên Thiên, lại gần sẽ rất nguy hiểm.

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn sau đó bay đi.

Sở Ly chỉ biết lắc đầu.

Hắn vận Đại Viên Kính Trí thấy Tiêu Kỳ bay lên núi, xông vào chiến trường kịch liệt của mười hai người không hề do dự, trường kiếm trên eo lóe sáng chém thành một luồng điện quang đâm vào lão giả tóc đỏ, chính là đối thủ của Triệu Khánh Sơn.

Triệu Khánh Sơn kinh hãi, vội kêu lên:

- Tam tiểu thư.

Hắn ta giật nảy mình, đây là trận chiến giữa cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cao thủ Tiên Thiên tới nơi chỉ tự tìm cái chết, nếu như tam tiểu thư có mệnh hệ gì hắn ta có chết cũng không chuộc hết tội.

Đối thủ của hắn ta cười khinh thị, chỉ ngón tay.

“Phụt!” trong tiếng huýt gió, một luồng chỉ lực xé không phóng về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ bước theo bộ pháp kì quái tiến về phía trước, né tránh chỉ lực, mũi kiếm đâm tới lão giả tóc đỏ.

Lão giả tóc đỏ thầm giật mình, bộ pháp của nàng có chút kì lạ nhưng lão ta không để ý cho lắm, cao thủ Tiên Thiên không đáng lo ngại. Lão đánh ra một chưởng, chưởng lực mạnh mẽ đánh về phía trường kiếm, đoán rằng trường kiếm sẽ tuột khỏi tay bay đi.

Mũi kiếm đón lấy chưởng lực, giống như một con cá bơi ngược dòng, chưởng lực khiến tốc độ của kiếm càng nhanh hơn, lão giả tóc đỏ còn chưa kịp phản ứng gì thì mũi kiếm đã đâm xuyên qua lòng bàn tay của lão, nàng nhanh chóng lùi về phía sau Triệu Khánh Sơn.

Triệu Khánh Sơn thấy có cơ hội liền điên cuồng tấn công, không để lão giả tóc đỏ có cơ hội cầm máu trị thương.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên cho dù lợi hại thế nào đi nữa, máu chảy không ngớt cũng không thể chịu đựng nổi, lão ta vội vàng lùi lại tìm người giúp đỡ, tình thế giằng co bị phá vỡ.

- Đi!

Lão giả tóc đỏ thét lên, sáu người biến mất khỏi tầm mắt mọi người như một trận cuồng phong.

Tiêu Kỳ sợ bọn họ lại đi đối phó với đám người Sở ly, vội nói:

- Mau về thôi!

Sáu người Triệu Khánh Sơn vội vàng về lại chỗ mọi người, phát hiện mọi người không sao đều thở phào. Nếu như không có Tiêu Kỳ đích thân dẫn người tới viện trợ hậu quả thật khó lòng tưởng tượng.

…

Mọi người tiếp tục lên đường, chả mấy chốc đã tới một thị trấn nhỏ, kiếm hai xe ngựa, Tiêu Thi và Tiêu Kỳ mỗi người một xe.

Sở Ly nằm trên xe ngựa chòng chành qua lại, linh khí bốn phương tám hướng không ngừng truyền vào người, bồi dưỡng cơ thể, làm dịu đi những cơn đau trên người, nội thương không nhẹ, chỉ khẽ cử động cũng đau đớn vô cùng.

Khô Vinh kinh vô cùng diệu kì, hắn có thể cảm nhận rõ ràng thương tích của mình đang nhanh chóng hồi phục, kinh mạch từ từ mạnh lên.

Trong lúc nhàm chán, Sở Ly đột nhiên nảy ra một ý tưởng, một lúc làm hai việc, vừa điều khiển linh khí dồi dào bồi đắp cơ thể, vừa mường tượng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, sức mạnh vô hình từ hư không truyền tới, cường hóa cơ thể.

Linh khí của Khô Vinh kinh giống rượu, sức mạnh của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ thì giống thuốc, hai thức kết hợp lại, hiệu quả tăng gấp bội.

Tinh thần tiêu hao rất nhanh, đợi khi hắn cảm thấy mệt mỏi, kết thúc

mường tượng, vận Đại Viên Kính Trí quan sát cơ thể, phát hiện thương tích đã hồi phục được rất nhiều, hiệu quả vượt ngoài sức tưởng tượng.

Có cách này hắn tin rằng, chỉ cần sáu bảy ngày là vết thương có thể hồi phục.

Hắn lại nảy ra ý định, vận chuyển Kim Cang Độ Ách Thần Công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Kỳ Nguyên

Cửa khoang xe đột nhiên lay động, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa, Tiêu Kỳ xuất hiện trước mặt hắn.

Sở Ly dừng vận công, gượng ngồi dậy:

- Tiểu thư.

Tiêu Kỳ xua tay ra hiệu hắn nằm xuống nói, nhẹ nhàng nói:

- Khá đấy Sở Ly, anh hùng cứu mĩ nhân!

Sở Ly cười khổ.

Tiểu Kỳ quan sát hắn:

- Võ công phế rồi, ngươi có dự định gì?

Nàng thông qua Quách Mộ Lâm đã biết được mọi chuyện xảy ra, tâm trạng rất phức tạp. Sở Ly thông minh tuyệt đỉnh, võ công lại mạnh, còn có thiên phú đáng sợ về mặt linh thảo, tương lai sẽ trở thành trợ tá đắc lực, vì thế mới khổ tâm bồi dưỡng, tăng cường kinh nghiệm cho hắn. Không ngờ, sắp đặt lần này lại có hậu quả như vậy, hắn liều chết bảo vệ nhị tỉ khiến nàng không biết phải nói sao.

Võ công bị phế không nói làm gì, đối với hắn thiên phú tuyệt đỉnh và trí tuệ thông minh mới là quan trọng nhất, võ công ngược lại không quan trọng, chỉ cần địa vị đủ cao đương nhiên sẽ có hộ vệ đi theo.

Nàng chỉ sợ Sở Ly vì chuyện này mà trở nên suy sụp, võ công là tất cả ở thế giới này, đặc biệt là đối với một người nam tử, võ công là tôn nghiêm, không có võ công lợi hại dù có quyền thế cũng chỉ là phù du.

Không vì thế phụ thân cũng không bế quan quanh năm, bỏ mặc địa vị Quốc Công nhằm mong muốn đột phá cảnh giới Thiên Thần.

Võ công của hắn bị phế vì cứu nhị tỉ, nói cho cùng nguyên nhân cũng là tại nàng, khiến nàng có chút áy náy.

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư, không nghiêm trọng vậy đâu.

- Y thuật của Quách lão rất lợi hại.

Tiểu Kỳ lắc đầu, tưởng rằng hắn không thể chấp nhận được sự thật này, nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm tĩnh dưỡng, đừng nghĩ lung tung, ta còn cần ngươi giúp đỡ.

Sở Ly nói:

- Lần này tiếc là không nhìn thấy Lục Ngọc Dung!

- Ả ta không dễ dàng xuất hiện, sẽ bị người khác nắm được chỗ sơ hở!

Tiêu Kỳ nói.

Giữa các phủ Quốc Công không được đấu đá, đây là quy định của hoàng thất, không muốn vì nội đấu mà tổn hao quốc lực, dẫn tới việc không thể trấn áp được thiên hạ võ lâm. Tất cả mọi ám toán thích sát đều có thể lấp liếm, một khi Lục Ngọc Dung xuất hiện sẽ thành điểm sơ hở!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhíu mày nói:

- Phủ Quốc Công thì sao?

- Đại công tử không ra khỏi phủ thì không sao.

- Đại công tử có thể nhịn nổi không?

Sở Ly nhíu mày nói:

- Chỉ sợ Lục Ngọc Dung dùng kế điệu hổ li sơn.

Đại công tử dễ nóng nảy, làm việc theo cảm tính, rất dễ điều động.

Tiêu Kỳ mỉm cười:

- Đại ca không dễ bị lừa như vậy, lúc quan trọng vẫn rất bình tĩnh.

Sở Ly thấy nàng quả quyết vậy cũng yên tâm.

Tiêu Kỳ lần trong ngực ra một bình bạch ngọc đưa cho hắn:

- Đây là Kỳ Nguyên đan, ngươi thử xem sao.

Sở Ly nhận lấy:

- Đa tạ tiểu thư.

- Lần này sau khi trở về hãy ngoan ngoãn ở lại trên đảo.

Tiêu Kỳ nói:

- Cũng là một việc tốt.

Sở Ly gượng cười nói:

- Rất nhàm chán, cuộc sống vô vị.

- Ngươi sẽ có việc làm.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly tinh thần dao động.

Tiêu Kỳ nhận ra sự thay đổi tinh thần của hắn, lắc đầu nói:

- Ngươi thích làm quan vậy sao?

Sở Ly cười nói:

- So với võ công ta thích quyền lực hơn, sức mạnh này tuyệt diệu hơn nhiều.

- Quyền lực tuyệt diệu hơn võ công sao?

Sở Ly mỉm cười:

- Ta tính tình tản mạn, quyền lực vừa ý ta hơn, mọi việc đều có người khác đi làm, không cần ta đích thân ra tay.

Sở Ly nói:

- Vậy ngươi hãy làm tổng quản Thiên Linh Viện trước đi.

- Thiên Linh viện?

Sở Ly ngẫm nghĩ:

- Trong phủ hình như không có nơi này!

- Sau khi trở về ta sẽ chuẩn bị thành lập Thiên Linh viện.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Là nội viện của Ngọc Kỳ đảo.

- Tiểu viện của ta sao?

Sở Ly gượng cười.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Sao thế, chê chức quan nhỏ?

Sở Ly xua tay nói:

- Sao tiểu thư lại nghĩ tới việc thành lập Thiên Linh viện?

- Vườn của ngươi dần phát triển, trên đời không có bức vách nào không lọt gió, thay vì để người khác nhòm ngó chi bằng đường đường chính chính xuất hiện trước mắt người đời.

Tiêu Kỳ nói.

- Tuyệt vời!

Sở Ly khen một câu, ngẫm nghĩ nói:

- Người đời ngu muội, không quan tâm tới sự phát triển của sự vật, đánh lạc hướng sự chú ý của họ, họ sẽ không nhìn ra sự kì diệu thực sự của Thiên Linh viện.

Sự tồn tại của cây Thiên Linh sẽ khiến Thiên Linh viện trở thành bảo địa kỳ trân dị thảo, thay vì khiến người khác nghi ngờ điều này không bằng dùng việc khác thu hút sự chú ý, chặn tầm mắt của họ, muốn che mắt người khác không thể dùng tường ngăn nhưng có thể dùng thứ khác, lòng người rất dễ

mông lung mê muội.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta ngoài phụ trách giám sát nội quy trong phủ ra còn phụ trách tiêu diệt nội gián, ta chuẩn bị cắt mảng nội gián vào trong Thiên Linh viện.

Sở Ly kinh ngạc nhìn nàng.

Nội gián là việc quan trọng, cơ mật, hắn vào phủ mới được một thời gian ngắn, sao có thể phụ trách việc này?

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi có thể nhìn thấu lòng người, rất thích hợp làm việc này.

Sở Ly nói:

- Sợ rằng gặp phải cản trở.

- Việc này ngươi không cần lo, chỉ cần làm tốt là được.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta tin rằng đại ca ta sẽ đồng ý!

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly đương nhiên chắp tay đồng ý, không thoái thác.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi nghĩ kỹ xem cần phải làm gì, sau khi trở về sẽ bắt đầu làm việc.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Kỳ đứng dậy bước ra.

Sở Ly mỉm cười, cuối cùng cũng bắt đầu tiếp xúc với quyền lực, lần này đúng là trong cái rủi có cái may!

Hắn mở bình ngọc ra, bên trong có ba viên dược hoàn màu trắng tuyết, to bằng quả nhãn, uống một viên lập tức cảm thấy nhiệt lực cuồn cuộn toàn thân, thương tích đỡ hơn hẳn, Kỳ Nguyên đan này tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Nhân lúc cơ thể nóng hừng hực, hắn vận Kim Cang Độ Ách Thần Công. Những luồng khí nóng lưu chuyển trong cơ thể, chạy tới các kinh mạch vô hình, cảm giác chắc chắn, mạnh mẽ dâng trào, giống như kinh mạch trở thành vật hữu hình, không ngừng được gia cố, trở lên dẻo dai, chắc khỏe hơn.

Trên người hắn xuất hiện kim quang, đầu tiên là vàng nhạt, sau đó vàng rực, cuối cùng thậm chí biến thành tím vàng, cả người giống như một bức tượng tím vàng, thi thoảng lại phát sáng lấp lánh.

Rèm cửa lay động, Quách Mộ Lâm chui vào trong khoang xe. Kim quang trên mặt Sở Ly lập tức biến mất.

Quách Mộ Lâm ngồi xuống đưa tay ra bắt mạch cho Sở Ly, lập tức kinh ngạc nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư cho ta một viên Kỳ Nguyên đan.

Quách Mộ Lâm cướp lấy, mở bình ngọc ra xem, lại hít vài hơi, vẻ mặt ngất ngây:

- Là Kỳ Nguyên đan… Tam tiểu thư đối xử tốt với ngươi thật!

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

Quách Mộ Lâm đóng bình lại, cẩn thận trả lại cho hắn:

- Cầm chắc thứ này, Kỳ Nguyên đan đó là thứ có thể cứu mạng!

Sở Ly nói:

- Kỳ Nguyên đan có công hiệu gì?

- Chỉ cần ngươi còn một hơi thở sẽ có thể giữ mạng một ngày!

Quách Mộ Lâm nói:

- Nghĩ mà xem, đối với người luyện công một viên Kỳ Nguyên đan chính là một mạng sống!

Sở Ly như bừng tỉnh.

Quách Mộ Lâm hằm hằm nhìn hắn nói:

- Kỳ Nguyên đan không có tác dụng với thương tích của ngươi, kinh mạch của ngươi bị phế, cơ thể hồi phục không tồi, không chết được, uống cái này đúng là phí của trời!

- Vậy thì ta không uống nữa.

- Giữ lại đi.

Quách Mộ Lâm nói:

- Tương lai sẽ dùng tới.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Quách lão, võ công của ta thực sự không thể khôi phục sao?

- Luyện công có gì tốt chứ?

Quách Mộ Lâm trừng mắt nhìn hắn:

- Đánh đánh giết giết sớm muộn cũng chết dưới đao kiếm, giờ ngươi rất tốt, sống yên ổn trong phủ cả đời mới là có phúc!

Sở Ly cười nói:

- Xem ra Quách lão có cách!

- Không có!

Quách Mộ Lâm nói.

Sở Ly cười ha ha hai tiếng:

- Cũng đúng thôi, tình trạng hiện tại của ta, người thường đúng là bó tay!

Quách Mộ Lâm nghiến răng:

- Tiểu tử thối, kế khích tướng tầm thường vậy, ta không mắc mưu đâu!

Sở Ly cười nói:

- Tạm thời coi là kế khích tướng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hoán Mạch

Quách Mộ Lâm trừng mắt nhìn hắn, vuốt râu nói:

- Đúng là có một cách.

Sở Ly bán tín bán nghi liếc nhìn hắn ta rồi lại quay đi.

Quách Mộ Lâm trợn trừng mắt, giận dữ nói:

- Sao, không tin?

Sở Ly uể oải nói:

- Vừa nghe đã thấy không chắc chắn, Quách lão còn không dám dùng, nghe có ích gì chứ?

- Vớ vẩn!

Quách Mộ Lâm nói:

- Sao ta lại không dám dùng chứ.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Quách lão nói thử xem.

Quách Mộ Lâm nói:

- Ngươi nghe qua Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật bao giờ chưa?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Chưa nghe bao giờ.

- Ngươi không hiểu y thuật đương nhiên là chưa nghe bao giờ.

Quách Mộ Lâm liếc nhìn hắn, vẻ mặt xem thường.

- Quách lão, mặc dù ta không học y thuật nhưng có hiểu biết đôi chút.

- Ngươi hiểu y thuật?

- Ta có đọc không ít sách y thuật, có nhớ một ít.

- Vậy ta hỏi ngươi, hồng mạch là sao?

- Nóng nhiệt.

- Tế mạch?

- Âm hư, huyết hư.

- Cũng hiểu đôi chút đấy, hồng mạch và số mạch đều là?

- Nhiệt độ cao.

- Cũng am hiểu lí luận suông.

Sắc mặt Quách Mộ Lâm dịu xuống, vuốt râu nói:

- Xem ra ngươi cũng thích y thuật.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Đương nhiên hắn sẽ không nói học y để học võ, khi hắn muốn tăng tốc

Trúc Cơ, cách nào cũng đã thử, hắn từng định giải quyết nhờ y thuật nên đã học thuộc tất cả các y thuật nhìn thấy, cuối cùng vẫn phải dựa vào Khô Vinh kinh.

- Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật không phải thuật châm cứu thông thường.

Quách Mộ Lâm than thở:

- Là một bộ châm pháp thần kỳ có thể thay trời đổi đất!

- Thay trời đổi đất…

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Lẽ nào là phạt mao tẩy tủy, dịch cân hoán cốt?

- Cái này… cũng gần như vậy.

Quách Mộ Lâm vuốt râu gật đầu, có chút lúng túng nói:

- Tuy nhiên, có thể biến đổi kinh mạch, còn gân cốt thì…

- Hiểu rồi, Hoán Mạch Thuật.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

- Dùng riêng cho Trúc Cơ đúng không?

- Không sai.

Quách Mộ Lâm chậm rãi nói:

- Nghĩ mà xem, người khác cần mười năm Trúc Cơ, bộ châm pháp này chỉ cần vài ngày thậm chí là nửa ngày, bớt đi không ít công sức, vô cùng thần kỳ!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly kinh ngạc:

- Chỉ cần ít thời gian vậy sao?

Quách Mộ Lâm vuốt râu đắc ý gật đầu.

- Không thể nào!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Nếu thần kỳ vậy sao chưa nghe nói bao giờ?

- Khụ khụ!

Quách Mộ Lâm ho hai tiếng, đành nói:

- Bộ châm pháp này quá nguy hiểm, một là sống hai là chết, Trúc Cơ chứ đâu phải liều mạng, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy nên chả có ai dùng!

- Những người bỏ lỡ mất Trúc Cơ chắc sẽ dám dùng?

- Làm gì có ai bỏ lỡ Trúc Cơ?

Quách Mộ Lâm lấy làm lạ, nhìn hắn:

- Tâm pháp Trúc Cơ có đầy rẫy, chọn đại một bộ là được, cho dù nhà nghèo cũng có thể luyện, trừ những người không thích hợp luyện võ.

Sở Ly chợt hiểu ra, chỉ biết lắc đầu.

Trước đây hắn bỏ lỡ Trúc Cơ là vì bế quan trong tự lĩnh ngộ Đại Trí Độ Bổn Nguyên Kinh, không có tâm trí để ý tới việc khác, không nghĩ tới việc luyện võ.

http://tieulun.hopto.org

Thế giới ngày nay, Trúc Cơ giống như tiêm phòng thời hiện đại, là một việc nhất định phải trải qua, không có gì lạ cả.

Quách Mộ Lâm nói:

- Bộ châm pháp này vừa hay thích hợp với tình hình hiện tại của ngươi, tuy nhiên quá nguy hiểm, ta đang do dự có nên dùng hay không, thấy rằng không nói ra thì tốt hơn.

- Nguy hiểm chỗ nào?

- Huyệt vị cần xác định chuẩn xác, không được sai sót một ly.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Ngươi có đọc sách y thuật, biết rằng huyệt đạo của mỗi người đều không giống nhau, có chút ít khác biệt, hơn nữa Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật yêu cầu mỗi huyệt đạo đều phải chính xác, sai khác sẽ mất mạng liền!

Sở Ly trầm ngâm gật đầu, hắn có thể nhìn thấu cơ thể người đương nhiên biết rằng huyệt đạo của mỗi người là khác nhau, giống như chiều cao của mỗi người cũng có khác biệt.

- Quách lão, ta có thể học bộ châm pháp này không?

- Ngươi học cái này làm gì?

- Ta thấy bộ châm pháp này rất kì diệu, muốn nghiên cứu một chút.

Sở Ly nói:

- Ta muốn tìm hiểu xem nó thay đổi kinh mạch như thế nào.

- Ngươi học thì được nhưng không được dùng.

http://tieulun.hopto.org

Quách Mộ Lâm nói.

Tự mình không thể châm cứu cho mình, hắn ta không lo Sở Ly làm bừa, dùng cho người khác chẳng khác nào giết người.

Sở Ly vui mừng:

- Đa tạ Quách lão!

- Ngươi đợi chút, ta đi lấy cho ngươi xem.

Quách Mộ Lâm nhảy xuống xe ngựa, một lát sau lại đi vào đưa cho Sở Ly một cuốn sổ mỏng, viết năm chữ Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật.

Sở Ly lật ra xem, mười ba trang, một trăm lẻ chín huyệt, châm pháp của mỗi huyệt đều yêu cầu nghiêm ngặt, châm cắm sâu bao nhiêu, ngân châm hay kim châm, mộc châm, xoay châm, châm thẳng, sâu trước nông sau hay nông trước sâu sau, hoặc nhấn chặt hoặc rút lên.

Sở Ly lật hết một lượt, nhắm mắt suy nghĩ, toàn bộ nội dung khắc ghi trong trí óc.

Hắn ngẩng đầu nhìn Quách Mộ Lâm thì nhìn thấy ánh mắt cười đùa của ông ta.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Rất phức tạp.

- Biết lợi hại chưa?

Quách Mộ Lâm nói:

- Ngươi tưởng rằng y thuật đơn giản lắm sao?

http://tieulun.hopto.org

- Quách lão thi triển châm thuật này bao giờ chưa?

- Chưa!

Quách Mộ Lâm lắc đầu:

- Già rồi, khi có được bộ châm pháp này ta đã lớn tuổi, trí nhớ giảm sút, không nhớ nổi, huống hồ quá hao tổn tinh thần, không kiên trì được, sẽ hại người!

Sở Ly cười nói:

- Để ta thử xem sao nhé?

- Ngươi…?

Quách Mộ Lâm bật cười lắc đầu nói:

- Chưa biết ngươi có thể tìm đúng huyệt vị hay không, chỉ những châm pháp này thôi, ngươi có biết không?

- Quách lão chỉ dạy ta là được.

Sở Ly nói.

Quách Mộ Lâm nói:

- Ngươi tưởng dễ học thế sao?

- Học thử xem, có sao đâu?

- … Được thôi, vậy ta dạy ngươi, có điều ta chỉ dạy một lượt, không học được thì mặc ngươi!

- Đa tạ Quách lão!

http://tieulun.hopto.org

Quách Mộ Lâm hậm hực lấy hộp châm trong ngực ra, giải thích cho Sở Ly một lượt cái nào là châm dài, cái nào là châm ngắn, sau đó thực hiện một lượt thủ pháp dùng châm, nói một mạch rồi mới lấy một cây châm dài đưa cho Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười thực hiện lại một lần, thủ pháp dùng châm không hề sai sót.

Quách Mộ Lâm bĩu môi:

- Tiểu tử, ngươi không thành thực, trước đây ngươi từng học rồi phải không?

Sở Ly lắc đầu.

Quách Mộ Lâm nói:

- Thôi được, cho dù ngươi chưa học, tiếp theo còn nữa đây!

Ông ta lại dùng phương pháp dạy học nhồi vịt nói cho Sở Ly nghe cảm ngộ dùng châm và thủ pháp đặc biệt của mình.

Sở Ly thuật lại một lượt không sai một chữ, khiến Quách lão hiểu rằng Sở Ly có bản lĩnh nhìn qua sẽ ghi nhớ không quên, là kì tài thiên phú giống tam tiểu thư.

- Khá lắm, Sở tiểu tử!

Ánh mắt Quách Mộ Lâm sáng quắc, cười hì hì nói:

- Theo ta học y đi!… Dù sao thì võ công của ngươi cũng phế rồi, vừa hay có thể chuyên tâm học y, nhất định sẽ thành thần y!

Sở Ly cười nói:

- Ta có thể dùng Cửu Chuyển Hoán Mạch chứ?

- Nếu luyện tập chăm chỉ thì có thể.

Quách Mộ Lâm gật đầu.

- Tuy nhiên không thể tự dùng châm, ngươi từ bỏ ý định đấy đi!

Sở Ly có bản lĩnh nhìn qua là nhớ có thể ghi nhớ chính xác thủ pháp dùng châm của một trăm lẻ chín huyệt vị, điều này giải quyết được một vấn đề khó.

Sở Ly nói:

- Quách lão hãy giúp ta dùng châm.

- Ta…?

Quách Mộ Lâm nhíu mày nói:

- Ta không dám làm bừa, nếu có sai sót sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

Sở Ly mỉm cười:

- Ta sẽ xác định huyệt, huyệt đạo của ta ta biết rất rõ, sau đó dùng bút đánh dấu lại là được!

Quách Mộ Lâm do dự:

- Ngươi có thể xác định chính xác huyệt đạo của mình?

Người luyện võ lâu ngày có năng lực nhìn thấu bên trong cơ thể, đúng là có biết huyệt đạo của mình. Người luyện công thời gian dài có thể cảm nhận được huyệt đạo trên kinh mạch vận công, nhưng huyệt đạo ngoài lộ tuyến vận

công rất khó nhận biết chuẩn xác, rất mơ hồ, hắn ta là cao thủ Tiên Thiên đương nhiên biết về việc này.

Sở Ly nói:

- Quách lão không biết ta từng luyện mười mấy năm thiền định công phu? Có chút tâm đắc về quan sát bản thân mình.

- Có thể nhìn thấu cơ thể?

Quách Mộ Lâm hỏi.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Quách Mộ Lâm cũng rất hứng thú với Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật kì diệu này, muốn đích thân thi triển thử:

- Được, vậy hãy thử xem sao!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Tầng Bốn

Cho dù muốn thử thì cũng không thể lập tức thử, phải tìm một nơi yên tĩnh. Chập tối, khi ánh hoàng hôn buông xuống, bọn họ đi vào một nhà trọ trong thành. Sở Ly, Tiêu Thi và Tiêu Kỳ được sắp xếp trong một tiểu viện, xung quanh phân bố hộ vệ, sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên trấn thủ trong sân.

Trong phòng phía tây thắp chín ngọn nến, sáng như ban ngày.

Sở Ly ngồi xếp bằng trên giường, cởi trần chỉ mặc quần cộc, trên người đã đánh dấu một trăm lẻ chín điểm đỏ và điểm đen, Quách Mộ Lâm mở hộp gồm ba hàng châm trên bàn ra gồm mộc châm, ngân châm, kim châm.

Tiêu Kỳ đứng ở bên cạnh, thần sắc thản nhiên nhìn những điểm đỏ trên người hắn như thể Sở Ly vẫn đang mặc áo.

- Tam tiểu thư, đợi lát nữa nếu như tinh thần và thể lực của ta không đủ, tiểu thư hãy cho ta một viên Bồi Nguyên đan.

Quách Mộ Lâm đứng dậy cầm một cây mộc châm, dặn dò Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

- Được, vậy bắt đầu dùng châm!

Quách Mộ Lâm gật đầu, khi chuẩn bị cắm mộc châm xuống người Sở Ly thì dừng lại:

- Kỳ Nguyên đan chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Kỳ gật đầu.

Quách Mộ Lâm hít một hơi thật sâu, vẻ mặt căng thẳng.

Sở Ly mở mắt, nói:

- Quách lão, bắt đầu đi, không chết được đâu!

- Ngươi câm miệng.

Quách Mộ Lâm trừng mắt:

- Toàn nói những điều xui xẻo!

Sở Ly lại nhắm mắt, bắt đầu quan sát bên trong cơ thể:

- Nếu như hạ châm không đúng, ta sẽ lên tiếng.

- Được.

Quách Mộ Lâm nói:

- Nếu có gì không đúng phải nói liền nhé!

Sở Ly nói:

- Biết rồi, mau lên nào!

Quách Mộ Lâm hít một hơi thật sâu, chậm rãi cắm mộc châm xuống.

Sở Ly nói:

- Không vấn đề!

Quách Mộ Lâm lại cắm thêm một mộc châm xuống, Sở Ly tiếp tục phán

đoán xem đúng hay chưa.

Chỉ một lát, ba mươi mộc châm đều đã được cắm hết, tất cả đều rất chuẩn xác không có sai sót gì.

Cắm xong ba mươi sáu cây châm, Quách Mộ Lâm lau mồ hôi trên trán, nói chung không có sai sót gì, tuy nhiên trước dễ sau khó, càng về sau càng dễ xảy ra sai sót, một khi sai sót sẽ càng nguy hiểm.

Ba mươi sáu ngân châm cũng đã cắm xong, Quách Mộ Lâm mồ hôi nhễ nhại.

Tiêu Kỳ chăm chú nhìn Sở Ly, thấy Sở Ly nói chuyện bình tĩnh, thần sắc như thường, giống như ngân châm không hề cắm lên người mình, nàng cũng thấy yên tâm một chút, nàng ở đây là sợ vạn nhất có nguy hiểm thì ra tay cứu hắn.

Quách Mộ Lâm nghiến răng nhìn kim châm trong hộp.

Kim châm mềm hơn nữa, muốn khống chế chuẩn xác thì cần nội lực, không cẩn thận sẽ có nguy hiểm, hắn cần cắm châm không được sai sót một chút nào, khó hơn nhiều so với mộc châm và ngân châm.

Tiêu Kỳ nói:

- Quách lão, nghỉ một lát đi!

Quách Mộ Lâm do dự một lát gật đầu.

Tiêu Kỳ cầm bình sứ trên bàn đưa cho ông ta, Quách Mộ Lâm uống một viên Bồi Nguyên đan, lau mồ hôi:

- Tiểu tử, cẩn thận nhé, có gì không ổn thì phải nói liền!

Sở Ly cười nói:

- Quách lão, cứ cắm châm là được, ta không yếu đuối vậy đâu!

- Tên tiểu tử này!

Quách lão hừm một tiếng, cầm một cây kim châm, rung khẽ khiến châm trở lên thẳng đứng, sau đó từ từ đâm xuống.

Hắn cắm châm rất nhanh, một lát đã cắm hết ba mươi sáu châm, chỉ còn lại một châm cuối cùng.

Sở Ly quan sát cơ thể mình, một trăm lẻ tám chiếc châm cắm vào không chút cảm giác, thật kỳ lạ. Châm mộc bình thường cắm vào một huyệt đạo sẽ có cảm giác, cắm càng nhiều cảm giác càng mạnh mới đúng, bộ châm này thì ngược lại, mới đầu hơi tê một chút, sau đó cắm càng nhiều cảm giác càng bớt đi, cuối cùng toàn thân giống như tê dại.

Quách Mộ Lâm mồ hôi vã ra như tắm, hắn lau mồ hôi trên trán, đôi mắt đỏ sọc nhìn huyệt thiên trung của hắn, kim châm khẽ rung lên, giống như muốn bay ra. Quách Mộ Lâm vận công vào châm, châm cuối cùng cần tâm pháp đặc biệt.

Truyện được dị.ch tại iREAD.v.n..

Kim châm từ từ tiến lại gần thiên trung, sắc mặt Quách Mộ Lâm càng trở lên căng thẳng. Sở Ly cũng nhìn kim châm, đợi nó tiến lại gần thiên trung, kim quang lóe lên, châm đã đâm xuống.

- Hự…

Cổ họng Sở Ly phát ra một tiếng rên khẽ, một trăm lẻ chín chiếc châm đồng thời lay động kịch liệt, chỉnh tề giống như gió thổi sóng lúa. Sở Ly cảm

thấy lỗ chân lông toàn thân mở ra, điên cuồng hút lấy linh khí trong hư không, những linh khí này đổ vào trong kinh mạch, không ngừng gia cố kinh mạch.

Sở Ly nhanh trí vận chuyển Kim Cang Độ Ách Thần Công, toàn thân kim quang lấp lánh, mình trần giống như được bôi một lớp bột vàng, phát ra kim quang. Hắn giống như biến thành kim thân la hán.

Quách Mộ Lâm mở tròn mắt nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Chắc không vấn đề gì.

- Hắn thế này là…

Quách Mộ Lâm chỉ vào Sở Ly, việc này thật khác thường.

- Đây là một môn công phu.

Tiêu Kỳ nói.

Quách Mộ Lâm gật đầu, hắn không nghĩ tới Kim Cang Độ Ách Thần Công, dù sao đây cũng là tuyệt học của Đại Lôi Âm tự, người thường không dám luyện.

Thời gian cứ thế trôi đi, kim quang trên người Sở Ly dần dần biến đổi, càng lúc càng đậm màu, trở thành tím vàng, trong sắc tím thấp thoáng ánh sáng vàng, trang nghiêm thần thánh, khiến người khác muốn quỳ lạy.

Nửa canh giờ trôi qua, kim quang trên người Sở Ly biến mất, châm như lông nhím trên người phóng ra. Eo Tiêu Kỳ hàn quang lóe lên, “keng, keng” toàn bộ châm bay về phía nàng và Quách Mộ Lâm đều bị đánh bật ra.

Sở Ly mở mắt, kim quang trong mắt lóe lên sau đó lập tức ẩn đi, mỉm cười rạng rỡ, chỉ muốn bật cười thật lớn.

Lần này gặp họa được phúc, luyện thành công tầng bốn luyện mạch của Kim Cang Độ Ách Thần Công!

Quách Mộ Lâm vội vàng nói:

- Tiểu tử, sao vậy?

Sở Ly cười nói:

- Quách lão, đa tạ!

Quách Mộ Lâm nói:

- Thành công rồi sao?

- Đúng vậy!

Sở Ly gật đầu.

Quách Mộ Lâm hai mắt phát sáng, cười ha ha:

- Tốt! Tốt!

Sở Ly mặc lại áo xanh, cười nói:

- Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật quả nhiên thần kỳ!

- Ăn may thôi!

Quách Mộ Lâm vui mừng phấn khích, nhưng sau đó lại lắc đầu bất mãn than thở:

http://tieulun.hopto.org

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Khả năng nhìn thấu cơ thể của Sở Ly rất lợi hại, có thể nhìn rõ huyệt đạo của mình, nếu đổi thành người khác sẽ không được, vì thế Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật chỉ có thể thi triển trên người hắn, không thể dùng với người khác, dựa vào năng lực của mình cũng không thể thi triển, thật đáng tiếc.

Tiêu Kỳ nói:

- Võ công của ngươi lại tăng tiến rồi sao?

- Luyện thành công tầng thứ tư.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Kỳ nhướng mày kinh ngạc nhìn hắn.

Tầng thứ tư của Kim Cang Độ Ách Thần Công mà một mức cực cao, gần như đao thương bất nhập, thậm chí có thể chống cự một nửa nội lực của cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Quách Mộ Lâm thôi cười, sa sầm mặt nói:

- Võ công, lại là võ công!

Sở Ly nói:

- Trời không tuyệt đường của ta, Quách lão, lần này phải cám ơn Quách lão!

- Luyện công không có kết cục tốt đẹp!

Quách Mộ Lâm hậm hực trừng mắt nhìn hắn, châm cũng không thu, quay người kéo cửa đi thẳng.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ lắc đầu bật cười, Quách lão có khúc mắc trong lòng, không biết làm sao cả.

Nàng nhìn Sở Ly:

- Vết thương lành rồi sao?

Sở Ly đứng dậy bước xuống giường, xoay cánh tay, cười nói:

- Đã lành hoàn toàn!

- Vậy thì tốt!

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi hãy cứ giữ nguyên hiện trạng.

Sở Ly cười nói:

- Ta sẽ làm quân đánh úp sao?

- Đúng, đề phòng bất chắc, hi vọng sẽ không cần dùng tới.

- Được.

Những ngày sau, Sở Ly vẫn cứ nằm giả bộ trọng thương chưa lành, quan sát tình hình xung quanh, phát hiện không có kẻ quấy nhiễu, phủ Nhân Quốc Công giống như biến mất, không có hứng thú với đoàn người này nữa.

Việc này có chút kỳ lạ, Sở Ly rất hiếu kỳ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đánh Lén

Trưa hôm nay, Sở Ly đột nhiên gõ vào khoang xe.

Tiêu Kỳ cưỡi ngựa bước tới bên cạnh khoang xe của hắn, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy?

- Tiểu thư, ta cảm thấy không yên tâm, hãy bắt một người phủ Nhân Quốc Công hỏi thử xem.

Sở Ly nói.

- Ngươi lo lắng Lục Ngọc Dung sẽ đối phó với Trùng Minh thành sao?

- Rất có thể.

- Yên tâm đi, đại ca sẽ không mắc mưu đâu.

- Hãy cứ hỏi thử xem sao.

- … Được thôi.

Tiêu Kỳ gọi người tới dặn dò hai câu, chả mấy chốc đã bắt được một thám tử ở phía sau nửa dặm.

Đoàn người dừng lại, mọi người ngồi dưới một rừng cây nghỉ ngơi.

Sở Ly được dìu xuống xe ngựa, ngồi trên một tảng đá xanh, trước mặt là một nam tử trung niên, tướng mạo bình thường, đứng giữa đám đông không

có bất cứ điểm bất thường nào, gã đang cúi đầu đứng đó không nhúc nhích.

Tiêu Kỳ đứng bên cạnh Sở Ly, lạnh lùng liếc nhìn nam tử trung niên:

- Ngươi là người của phủ Nhân Quốc Công, không cần phủ nhận, hãy thành thực khai báo ta sẽ thả ngươi đi!

Nàng đích thân thẩm vấn, một là vì nàng là tam tiểu thư của phủ Quốc Công, nói lời sẽ giữ lời, nói sẽ thả gã ta đi đối phương sẽ tin, hơn nữa cũng muốn nhìn rõ suy nghĩ của đối phương để lấy thông tin chính xác nhất.

- Đúng.

Gã đàn ông trung niên nói nhỏ:

- Tại hạ đúng là hộ vệ của phủ Nhân Quốc Công.

- Tôn tính đại danh.

Tiêu Kỳ ôn tồn nói.

- Tại hạ Hồ Nhân.

Gã lập tức trả lời.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Đây là tên họ thật của ngươi sao?

- Đúng vậy!

Nam tử trung niên vội nói:

- Không dám giấu diếm, tại hạ đích thực là Hồ Nhân.

Tiêu Kỳ bình tĩnh nhìn gã, sau đó đưa mắt ra hiệu cho một hộ vệ ở bên cạnh.

Hộ vệ trẻ tuổi bước tới, đánh mạnh một chưởng vào sau lưng nam tử trung niến khiến gã ngã nhào, sau đó giẫm lên tay phải của gã, lạnh lùng nói:

- Chán sống rồi sao, dám lừa gạt tam tiểu thư!

Nam tử trung niên nằm bò trên mặt đất, mặt dính đầy bùn đất và cỏ khô, gã cố gắng ngẩng đầu kêu lên:

- Không dám, ta thực sự tên là Hồ Nhân!

Tiêu Kỳ lắc đầu không nói gì.

Hộ vệ trung niên ấn mạnh chân, tiếng “rắc, rắc” vang lên, tay phải gãy vụn.

- A…

Hộ vệ trung niên kêu lên thảm thiết, khiến chim chóc trong rừng sợ hãi bay đi.

Sở Ly bịt miệng ho một tiếng, càng giống với người bị trọng thương chưa lành, hắn lắc đầu thở dài:

- Sao phải khổ vậy, chỉ là hỏi mấy vấn đề bình thường, không cần thiết phải giở trò, cho dù Lục Ngọc Dung biết ngươi khai ra cũng không làm khó ngươi.

- Những gì ta nói đều là thật!

Hộ vệ trung niên tỏ vẻ cầu khẩn, bộ dạng dáng thương:

- Ta không nói dối!

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Phế tay trái luôn đi!

- Vâng, tam tiểu thư!

Hộ vệ trẻ tuổi đáp lời, mặc kệ gã trung niên giãy giụa kêu gào, thuận thế giẫm gãy tay trái của gã.

Tiêu Kỳ nói:

- Sự kiên nhẫn của ta có hạn, lần sau sẽ phế võ công của ngươi!… Lục Ngọc Dung đi đâu rồi?

- Không biết!

Gã đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt, hai tay đã bị giẫm gãy, không còn chút sức lực nào, giọng nói khàn đục, thở than:

- Ta chỉ là một tiểu lâu la, làm sao biết được hành tung của tiểu thư!

- Vậy cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì sao?

Tiêu Kỳ nói.

- Bọn họ đã rút về phủ Quốc Công rồi!

Nam tử trung niên dứt khoát đáp lời.

Gã nhìn thấy sự quyết tâm của Tiêu Kỳ, lần sau thực sự sẽ phế võ công, vậy thì sẽ mất hết mọi thứ, sống không bằng chết!

Tiêu Kỳ nhìn gã lắc đầu:

- Xem ra ngươi không muốn võ công nữa rồi!

Nam tử trung niên vội vàng lớn tiếng nói:

- Ta xin thề với trời, nếu ta nói dối sẽ bị đao kiếm phanh thây không được chết một cách tử tế!

Tiêu Kỳ nói:

- Phế bỏ hắn!

- Vâng, tam tiểu thư!

Hộ vệ trẻ tuổi giậm chân lên đan điền của gã trung niên không hề do dự.

- Ta nói, ta nói!

Gã trung niên vội vàng kêu lên.

Tiêu Kỳ không nói gì.

Hộ vệ trẻ tuổi nhấn chân thật mạnh, gã trung niên kêu lên tuyệt vọng, trợn trừng mắt nhìn Tiêu Kỳ, ánh mắt thù hận như muốn xuyên thấu nàng.

Tiêu Kỳ bình tĩnh xua tay:

- Vứt ra ven đường.

Hộ vệ trẻ tuổi xách gã trung niên như xách một con chó vứt ra ven đường, sau đó quay lại không nói lời nào.

Mọi người đều bị Tiêu Kỳ làm cho chấn động, hành động nhẹ nhàng.

Sở Ly nói:

- Xem ra Lục Ngọc Dung vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Ừ.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Tới nước này rồi mà vẫn chưa từ bỏ… Sự thông minh của ả đi đâu cả rồi?

Hai người đều có thể nhìn thấu nhân tâm, nam tử trung niên kia nói dối. Trong tình hình như vậy vẫn rất trung thành, loại người này phế bỏ là thích hợp nhất, vừa không còn uy hiếp vừa tha mạng cho gã.

Sở Ly cười nói:

- Điều động nhiều cao thủ Thiên Ngoại Thiên như vậy mà không thành công, chắc ả ta không cam tâm, ả ta cũng là người!

Truy.ện được. dịch trực ti.ếp tại.iREAD

Đôi mắt trong veo của Tiêu Kỳ nhìn lên mặt hắn:

- Có thể tìm thấy bọn họ không?

Nàng biết Sở Ly thông minh nhạy bén, có thể gặp điều tốt lành tránh điều không may, có thể cảm nhận được nguy hiểm, thông qua loại cảm ứng với nguy hiểm này chắc có thể tìm được đám người Lục Ngọc Dung.

Sở Ly trầm ngâm:

- Muốn phản khách thành chủ sao?

- Chủ động xuất kích một lần chắc sẽ khiến Lục Ngọc Dung từ bỏ ý định.

http://tieulun.hopto.org

- Cũng đúng… Được thôi, để ta thử xem sao.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta đi cùng ngươi.

Sở Ly nhìn nàng, không phản đối.

Tiêu Thi và mọi người lại lên đường, hộ vệ theo sát bảo vệ, Sở Ly và Tiêu Kỳ lặng lẽ rời khỏi đoàn người, thi triển khinh công xuyên qua rừng cây.

Một khắc sau, Sở Ly dừng lại trước một sơn cốc, chỉ vào trong sơn cốc rậm rạp xanh tươi.

Tiêu Kỳ ngạc nhiên:

- Bọn họ ở trong đó sao?

Sở Ly gật đầu:

- Chắc tới tám chín phần, nơi đó nguy hiểm nhất.

Trong đầu hắn đã nhìn thấy tình hình trong sơn cốc, sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên đều ở trong đó, đáng tiếc không có Lục Ngọc Dung. Mặc dù hắn chưa gặp Lục Ngọc Dung bao giờ nhưng nếu ả ta ở đó hắn sẽ nhận ra.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên nghỉ ngơi trong rừng cây của sơn cốc, tinh thần uể oải.

- Tiểu thư, ra tay thật sao?

- Ừ.

Được thôi, vậy tiểu thư đi trước một bước, ta dẫn bọn chúng tới!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn, rõ ràng không buồn phản bác, quả quyết phủ định.

Sở Ly cười nói:

- Khinh công của ta lợi hại, bọn họ không đuổi kịp được.

- Ngươi đi gọi Triệu lão và mọi người tới!

- Bọn họ vừa tiến lại gần, đối phương sẽ cảnh giác, rất khó mai phục!

Sở Ly nói.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên có trực giác đối với nguy hiểm, rất khó mai phục, đối phương muốn né tránh giao chiến sẽ rất khó bắt được, trừ khi giống như tình hình Tiêu Thi, bị ép tới không còn đường nào khác.

Hiện nay Sở Ly đã hiểu rõ dự định của Lục Ngọc Dung, mục đích của cô ta không phải giết Tiêu Thi mà là giết Triệu Khánh Sơn và mọi người, tiêu hao thực lực của phủ Dật Quốc Công, giết một cao thủ Thiên Ngoại Thiên là hiệu quả nhất.

Nhìn giống như muốn đối phó với Tiêu Thi, che mắt người phủ Dật Quốc Công, giống như nước sôi luộc ếch, thực lực của phủ Dật Quốc Công sẽ suy yếu dần, cuối cùng bị phủ Nhân Quốc Công ức hiếp.

Tiêu Kỳ nhíu mày không cam tâm.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, hãy để ta!

Tiêu Kỳ khẽ lắc đầu:

- Đừng làm bừa!

Sở Ly cười nói:

- Ta đánh không lại sẽ bỏ chạy, không vấn đề gì cả!

Hắn nói xong không đợi Tiêu Kỳ lên tiếng liền biến mất khỏi vị trí cũ, khi xuất hiện trở lại đã đứng trong rừng cây của sơn cốc.

“Phụt!” một tiếng, một luồng hàn quang phóng về phía Tịch Vụ - thủ lĩnh của sáu cao thủ Thiên Ngoại Thiên phủ Nhân Quốc Công.

Tịch Vụ dáng người thấp bé gầy gò, không giống với cao thủ đỉnh cấp mà giống với lão nông làm ruộng hơn.

Trong lòng hắn dấy lên dấu hiệu cảnh giác, né người tránh né nhưng tốc độ của phi đao quá nhanh, lướt qua vai hắn để lại một vết thương dài, máu tươi chảy ra.

- Ai?

Tịch Vụ ôm vai, sắc mặt sa sầm, từ lúc hắn cảnh giác tới lúc hắn né tránh, thời gian ngắn tới mức không kịp phản ứng.

Sở Ly vụt biến mất, xuất hiện bên cạnh Tiêu Kỳ nói nhỏ:

- Mau đi thôi!

Tiêu Kỳ và hắn thi triển khinh công bay đi, sáu bóng người bay ra khỏi sơn cốc, đám người Tịch Vụ điên cuồng đuổi theo, đuổi tới bên này theo trực giác.

Sở Ly thấy tình hình không ổn, nói nhỏ:

- Tiểu thư, đắc tội rồi!

Nói xong hắn đưa tay ôm lấy eo Tiêu Kỳ, vụt biến mất khỏi vị trí cũ.

Tiêu Kỳ vừa định giãy giụa thì cảnh vật trước mắt cong queo, toàn thân bị áp lực vô hình cực lớn đè xuống khiến nàng không thể cử động, một lát sau trước mắt sáng bừng, khôi phục lại ánh sáng, hai người đã ở trên đường lớn, không biết đã bay bao xa.

Nàng quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly buông tay, hơi ấm và cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay khiến hắn có cực kì không nỡ nhưng vẻ mặt vẫn mỉm cười như không có gì:

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên đúng là đáng sợ, có thể đuổi theo kịp… Tuy nhiên bọn họ sẽ không dám làm bừa, ta đánh một tên bị thương rồi.

- Ngươi đánh hắn ta bị thương?

Tiêu Kỳ nhìn hắn.

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Tầng thứ tư có thể thi triển tối đa Bích Hải Vô Lượng Công.

Tiêu Kỳ nói:

- Đã tới tầng thứ tư, ngươi vẫn không phải đối thủ của cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

Nàng cũng chợt nhận ra, tầng thứ tư luyện mạch của Kim Cang Độ Ách Thần Công, kinh mạch cực kì dẻo dai, Bích Hải Vô Lượng Công sẽ như hổ thêm cánh, Bích Hải Vô Lượng Công cộng dồn thêm một tầng, uy lực tăng vượt bậc, giúp thực lực của hắn tăng mạnh!

- Đương nhiên!

Sở Ly cười nói:

- Tuy nhiên lần này bọn chúng không dám liều lĩnh trắng trợn nữa, sẽ ngoan ngoãn một chút!

- Hi vọng là vậy.

Tiêu Kỳ nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Luận Hổ

Hai người đuổi kịp mọi người, Sở Ly không đóng giả bệnh nhân nữa mà làm phu xe.

Tiêu Kỳ cưỡi ngựa đi song song với hắn.

Sở Ly vung roi, chậm rãi hỏi:

- Tiểu thư, tiểu thư đã gặp linh hổ bao giờ chưa?

- Linh hổ…

Tiêu Kỳ trầm ngâm:

- Ngươi muốn nhìn thấy linh hổ sao?

Nàng lập tức đoán ra tâm tư của Sở Ly.

Hắn luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, muốn nhìn hình thái thực sự của linh hổ, có lợi cho tu luyện, hắn đã xem qua hình mãnh hổ của đại sư, chắc có ích lợi, nên mới có ý tưởng này.

Sở Ly cười nói:

- Nếu như có thể nhìn thấy linh hổ thì tốt quá.

- Ngươi chắc cũng biết sự lợi hại của linh hổ.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Với tu vi hiện tại của ngươi, gặp phải linh hổ chỉ có đường chết.

- Tiểu thư từng gặp linh hổ rồi sao?

- Nếu như gặp rồi thì bây giờ ngươi đã không thấy được ta nữa.

- Linh hổ thực sự lợi hại vậy sao?

- Thông qua Bạch Hổ Luyện Dương Đồ ngươi có thể thấy được đôi chút!

Tiêu Kỳ bình thản nói:

- Bọn chúng là con cưng của ông trời, bẩm sinh thông linh, cơ thể cường tráng, huyết mạch truyền thừa phương pháp tu luyện, nếu như không phải chúng sống trong Thập Vạn Đại Sơn không ra ngoài, chê thế giới bên ngoài thì loài người sớm đã tuyệt chủng rồi!

Sự đáng sợ của linh hổ vượt xa tưởng tượng, nàng tiếp xúc với bí mật hoàng thất nên được biết một khi linh hổ xuất hiện sẽ tiêu diệt người của một tòa thành. Loài người cho dù có mạnh thế nào đi nữa, đứng trước linh hổ cũng chỉ giống như con sâu cái kiến, trừ khi là cao thủ cảnh giới Thiên Thần thì mới có khả năng chạy thoát.

Thập Vạn Đại Sơn linh khí đậm đặc, thành trì và thôn trấn bên ngoài so với Thập Vạn Đại Sơn giống như cống nước thối vô cùng bẩn thỉu, linh hổ không thể chịu được, không muốn sống ở đó một giây phút nào nên mới cho con người có cơ hội sinh sống.

Sở Ly thở than:

- Thập Vạn Đại Sơn…

Hắn đọc càng nhiều sách càng hiểu về thế giới này, phát hiện ra rằng thế giới này con người không phải vua của vạn vật, linh thú trong Thập Vạn Địa

Sơn mới là chúa tể thực sự, coi con người như sâu kiến.

Võ học có thịnh hành thế nào đi nữa, đứng trước linh thú cũng không nhằm nhò gì, bảo kiếm đâm không rách da linh thú, võ công ở trước mặt linh thú cũng chỉ như gãi ngứa.

Hắn còn biết rằng võ học lợi hại cũng là học từ linh thú, giống như Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, chưởng pháp, quyền pháp đương thời đều có nguồn gốc từ linh thú, kẻ mô phỏng linh thú đứng trước linh thú thật sự có chút nực cười.

Thập Vạn Đại Sơn là lạc viên của linh thú, cấm địa của con người, đặt chân vào sẽ chết chắc.

Tiêu Kỳ nói:

- Cho dù là cao thủ cảnh giới Thiên Thần, tới gần Thập Vạn Đại Sơn cũng thập tử nhất sinh.

- Những hình hổ kia làm thế nào vẽ ra được?

- Có thể là do cảnh giới Thiên Thần truyền lại, hoặc là đời đời tương truyền.

Tiêu Kỳ nhíu mày lắc đầu nói:

- Mãnh hổ trong hình có giống thế nào đi nữa thì cũng không bằng một phần vạn của linh hổ thật sự, đáng tiếc người nhìn thấy linh hổ thực sự không ai còn sống sót!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Lẽ nào không có ai nuôi hổ?

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn như thể trách hắn hỏi một câu hỏi ngu xuẩn:

- Ai dám nuôi hổ, tự tìm đường chết!

Không nói tới việc làm thế nào có được linh hổ con, cho dù có cơ hội có được linh hổ con cũng không thể nuôi, linh hổ trong thế gian đều có cảm ứng, sẽ nhanh chóng tìm tới nơi, giết cả nhà, dẫn hổ con đi.

Sở Ly thở than:

- Thực sự muốn nhìn thấy linh hổ.

- Tới cảnh giới Thiên Thần mới có một tia hi vọng.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Dưới cảnh giới Thiên Thần, Thập Vạn Đại Sơn là cấm địa.

Sở Ly chỉ biết gật đầu.

- Tuy nhiên Khang đại học sỹ có cất giữ một vài bức họa về hổ, có thể nhờ nhị tỉ mượn cho ngươi xem.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly mắt phát sáng.

Hắn phát hiện ra rằng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ vô cùng kì diệu, khác hoàn toàn so với các công pháp luyện thể bình thường, thậm chí hắn còn cảm thấy Bạch Hổ Luyện Dương Đồ không hề thua kém Kim Cang Độ Ách Thần Công, thậm chí còn mạnh hơn.

Kim Cang Độ Ách Thần Công dựa vào sức mạnh trong cơ thể, Bạch Hổ Luyện Dương Đồ hấp thu sức mạnh vô hình trong hư không. Nhưng muốn

Bạch Hổ Luyện Dương Đồ mạnh thêm lên, thế của bạch hổ là quan trọng nhất. Hắn quan sát hình hổ, tu luyện tăng cảnh giới nhanh hơn, nếu như có thể nhìn được linh hổ thực sự chắc chắn sẽ càng có uy lực, đáng tiếc bạch hổ khó gặp, chỉ có thể nhìn hình hổ.

Kiếp trước hắn nhìn thấy hổ, mặc dù không thể sánh bằng linh hổ của kiếp này nhưng cũng có vài phần bóng dáng, không giống như người thời nay, chỉ nghe nói chứ chưa từng nhìn thấy hổ thật bao giờ, tất cả chỉ dựa vào tưởng tượng.

Điều này giúp Sở Ly tu luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tăng cảnh giới nhanh hơn người thường. Nhưng nếu muốn tu luyện thành công Bạch Hổ Luyện Dương Đồ thì phải nhìn thấy linh hổ thật sự mới được.

- Tiểu thư, ta muốn đi ra ngoài một lát.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Sẽ về ngay!

Tiêu Kỳ nhíu mày, xem ra hắn không muốn nói với mình, nàng không hỏi nhiều:

- Đừng quá lâu!

- Nếu có chuyện ta sẽ phát tín hiệu!

Sở Ly vỗ lệnh tiễn trong ngực, cười nói:

- Gặp nguy hiểm ta có thể chạy thoát được.

- Đi đi!

Tiêu Kỳ xua bàn tay ngọc ngà.

Sở Ly chắp tay chào, vụt biến mất khỏi xe ngựa.

Quách Mộ Lâm đi tới:

- Tam tiểu thư, Sở tiểu tử đâu rồi?

- Hắn có chút việc riêng cần làm.

- Tên tiểu tử này thật khiến người ta lo lắng.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt liếc nhìn hắn. Không ngờ Sở Ly có thể lọt vào mắt Quách Mộ Lâm, y thuật của Quách Mộ Lâm cực cao siêu, tính tình rất khó chịu, ngoài nhị tỉ ra hắn thấy ai cũng ngứa mắt, thường nhạo báng chế giễu, Sở Ly trở thành một ngoại lệ.

- Lần này nếu như không có hắn, ta và nhị tiểu thư đều đã chết rồi!

Quách Mộ Lâm thở dài nói:

- Tên tiểu tử này vô cùng nhẫn tâm với bản thân mình!

- Hắn rất trung thành.

Tiêu Kỳ nói.

Quách Mộ Lâm nói:

- Chúc mừng tam tiểu thư, ta thấy nhị tiểu thư cũng động lòng muốn cướp hắn về phía mình!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ mím môi cười khẽ.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Người vừa thông minh vừa trung thành như vậy rất hiếm có, nên trọng dụng!

Tiêu Kỳ nói:

- Ta thấy hắn thích y thuật, mong Quách lão chỉ điểm.

- Ta muốn truyền y thuật cho hắn.

Quách lão nói:

- Người bây giờ liều mạng luyện công, không thích học y, cứ như vậy bị thương sẽ không có ai cứu chữa!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu, đây đúng là một vấn đề lớn, trọng võ khinh văn, người hành nghề y thường là những người không thể luyện võ bất đắc dĩ mới lựa chọn chứ không phải thực sự yêu thích, cứ như vậy nhân tài y thuật sẽ thiếu hụt, càng ngày càng mai một, y thuật tinh thâm của tiền nhân sẽ bị thất truyền.

…

Ở sâu trong rừng, Sở Ly xuất hiện đột ngột sau lưng Pháp Viên, vung tay phóng ra một luồng hàn quang..

Tăng bào xám của Pháp Viên tung bay, dịch chuyển một thước, chỉ tay về phía sau.

“Phụt!”, “phụt!”

Hai tiếng xé gió gần như đồng thời vang lên, Sở Ly nghiêng người né tránh chỉ lực, chỉ lực vô hình vô cùng rõ ràng trong mắt hắn.

Pháp Viên cũng né được hàn quang, quay người vung ra một quyền.

“Bùm” lực quyền giống như đá tảng bay tới.

Sở Ly đưa chưởng ra ấn xuống.

“Rầm!” Hắn bị đẩy lùi lại ba bước, chân xoay chuyển hóa giải lực chưởng, lòng bàn tay giống như bị dao cắt, một luồng kình lực vẫn lan tỏa trong cánh tay, nội lực vô cùng thuần khiết, Sở Ly khen ngợi.

Tuy nhiên hắn đã không sợ nội lực của Pháp Viên. Hắn dựa vào công pháp thuần hóa nội lực của Chỉ Xích Thiên Nhai, Bích Hải Vô Lượng Công kết hợp với Chỉ Xích Thiên Nhai, tạo ra một luồng nội lực vô cùng thuần khiết, đối kháng với nội lực của Pháp Viên.

Nếu như là trước đây, kinh mạch của hắn sẽ không chống chọi được sự đối kháng của hai loại nội lực thuần khiết nhưng hiện giờ thì không phải sợ nữa.

Tuy nhiên công pháp này vô cùng phức tạp, cần vận hai lần tâm pháp phức tạp, đặc biệt là công pháp thuần hóa nội lực của Chỉ Xích Thiên Nhai, thông thường không phải dùng để đối địch. Tạm thời có thể dùng để ứng phó khi cần, cũng có thể dọa nạt người khác.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Giằng Co

- A di đà phật!

Pháp Viên đứng cách hắn mười bước, tăng bào màu xám tung bay, gương mặt tuấn tú đầy căng thẳng.

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Pháp Viên hòa thượng, vẫn chưa từ bỏ tà tâm!

Pháp Viên trịnh trọng chắp tay:

- Võ công của Sở thí chủ lại tăng tiến, thật đáng chúc mừng!

Sở Ly xua tay:

- Giả tạo! Võ công của ta tăng lên, ngươi vui mừng thật sao? Đại Lôi Âm tự các ngươi chỉ mong sao võ công của ta bị phế, giết chết ta!

- Sở thí chủ nói vậy là sai rồi!

Pháp Viên lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Tiểu tăng phụng pháp chỉ của phương trượng hàng phục Sở thí chủ, nếu như Sở thí chủ quy y Đại Lôi Âm tự, mọi người trên dưới đều rất vui mừng!

Sở Ly xua tay:

- Hòa thượng, miễn đi, chúng ta không cùng đường, ta còn chưa hưởng

thụ hết vinh hoa phú quý, chưa nhìn thấu hồng trần!

Khi xưa hắn xuất tự vào phủ Quốc Công chính là muốn đi khắp hồng trần, hưởng thụ vinh hoa phú quý của thế giới này, phật pháp tinh thâm kỳ diệu, con người có thông minh thế nào đi nữa, nếu không đi hết hồng trần, nhìn thấu hồng trần thì cũng không thể ngộ thấu ý nghĩa của phật pháp. Cũng giống như một người chưa từng ăn thịt, nói ăn nhiều thịt sẽ ngấy, không đáng ăn, không ăn nhiều thịt, nói có nhiều, ngộ tính có tốt cũng không thể trải nghiệm được cảm giác ngấy.

- A di đà phật…

Pháp Viên thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Sở Ly cười nói:

- Hòa thượng nhất định phải giết ta sao?

- Hàng yêu phục ma, không thể đùn đẩy trách nhiệm cho người khác!

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Sở thí chủ, hà tất phải vậy chứ?

Sở Ly nói:

- Hòa thượng, vậy ta không khách sáo nữa!

Pháp Viên chỉ tay, im hơi lặng tiếng.

Sở Ly di chuyển sang ngang một bước để né tránh:

- Hòa thượng thật nham hiểm, đây là chỉ lực gì?

- Vô Tướng Chỉ.

Pháp Viên hòa thượng nói:

- Sở thí chủ, xin mời!

Sở Ly đột ngột biến mất khỏi vị trí cũ.

Thân hình Pháp Viên cũng cử động, bay bổng giống như một làn khói, lúc xuất hiện ở phía trước lúc lại ở phía sau, đề phòng Sở Ly xuất hiện ở sau lưng mình, đồng thời cũng liên tục phóng chỉ lực hóa thành một tấm lưới lớn bảo vệ quanh người, không để Sở Ly lẳng lặng tiếp cận.

Sở Ly xuất hiện ở cách xa mười trượng, cười ha ha nói:

- Hòa thượng sợ chết thật, người xuất gia không nhìn thấu sinh tử, cảnh giới vẫn chưa đủ!

Pháp Viên mặt không biến sắc, chắp tay niệm phật hiệu, khen ngợi:

- Khinh công của Sở thí chủ thật lợi hại!

Sở Ly nói:

- Pháp Viên, ngươi cứ đi theo ta vậy cũng không phải cách, không phá được khinh công của ta, ngươi lại không thể lấy tính mạng của người khác để uy hiếp, chi bằng chúng ta dừng tay lại!

Pháp Viên điềm nhiên nói:

- Ta sẽ đi theo Sở thí chủ, tìm sơ hở.

- Ngươi định đi theo tới bao giờ?

- Một tháng không được thì một năm, một năm không được thì mười năm.

Pháp Viên nói:

- Sở thí chủ là tâm ma của tiểu tăng, nhất định phải tiêu diệt!

Sở Ly bật cười:

- Ta trở thành tâm ma của ngươi, thú vị đấy, vậy chỉ có thể giết ngươi thôi!

Hắn vụt biến mất khỏi vị trí cũ.

Pháp Viên cũng hành động theo, thân hình bay bổng như một làn khói, Sở Ly vẫn không xuất hiện.

Pháp Viên không dám dừng lại, sau một khắc vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Hắn nhíu mày, lập tức dừng lại, chú ý về phía sau, chỉ lực đã tập trung lại, có thể tấn công bất cứ lúc nào, cũng chuẩn bị để né tránh đòn đánh lén của đối phương bất cứ lúc nào.

Gió nhẹ thổi qua cành cây, thổi lên mặt mát rượi, khu rừng vắng lặng không chút động tĩnh.

Hắn không dám lơ là, vẫn vô cùng cẩn trọng.

Sở Ly đột ngột xuất hiện trước mặt Pháp Viên, Pháp Viên vẫn luôn chú ý ở phía sau lưng, không ngờ Sở Ly lại xuất hiện ở phía trước,

“Phụt!” một luồng hàn quang đâm trúng cổ họng Pháp Viên.

Pháp Viên cố gắng dịch chuyển sang ngang, né được đòn nhờ vào cảnh giác và trực giác lúc mấu chốt, bên trái cổ bị lưỡi đao cứa rách, nếu không có Kim Cang Độ Ách Thần Công bây giờ hắn đã bị thương rồi.

Sở Ly lắc đầu, có Kim Cang Độ Ách Thần Công hộ thể, muốn giết Pháp Viên cũng không dễ dàng.

- Hòa thượng, tiếp tục!

Sở Ly cười khẽ, lại biến mất.

Pháp Viên đột nhiên ngồi xếp bằng xuống, cúi đầu nhắm mắt, chắp tay tụng kinh, vận Kim Cang Độ Ách Thần Công lên tới đỉnh điểm, toàn thân có kim quang bao phủ, pháp tướng trang nghiêm. Sở Ly đứng cách xa hai mươi mét quan sát hắn.

Pháp Viên đã luyện tới tầng bốn Kim Cang Độ Ách Thần Công, đúng là kì tài thiên phú, lợi hại hơn mình một bậc, hòa thượng Đại Lôi Âm tự trẻ tuổi như vậy đã có thể đạt tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên, không biết còn có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại Thiên nữa, thật đáng sợ.

Thời gian dần trôi đi, Pháp Viên lấy ra một bình sứ, uống một viên đan hoàn rồi tiếp tục tụng kinh.

Kim Cang Độ Ách Thần Công cực kì hao tổn nội lực, mỗi khi tăng lên một tầng, công lực tiêu hao lại tăng gấp đôi, Sở Ly đoán rằng nội lực của Pháp Viên có thâm hậu thế nào đi nữa thì cũng không thể tiêu hao quá lâu, không giống như Khô Vinh kinh có thể vận chuyển linh khí cây cỏ xung quanh để sử dụng.

Sở Ly vụt biến mất khỏi vị trí cũ, trở về xe ngựa.

Tiêu Kỳ đang nói chuyện cùng Tiêu Thi bên xe ngựa, cảm thấy hắn xuất

hiện liền liếc mắt nhìn qua, ánh mắt trong veo như suối mát.

Sở Ly mỉm cười gật đầu, vung nhẹ roi ngựa.

Chặng đường tiếp theo, thỉnh thoảng Sở Ly lại xuất hiện đánh lén trước mặt Pháp Viên, Pháp Viên đối phó rất cực khổ nhưng vẫn không bị thương, Kim Cang Độ Ách Thần Công giúp hắn không thua trận. Hắn không thể làm gì được Sở Ly, Sở Ly cũng không làm gì được hắn.

…

Khang phủ Tịnh Hải thành.

Sở Ly thay một bộ áo xanh thư sinh, cầm một chiếc quạt, lập tức che giấu đi khí khái hiên ngang, nhìn giống như một thư sinh, cùng Quách Mộ Lâm đi sau lưng Tiêu Thi, Tiêu Kỳ, tiến vào Khang phủ náo nhiệt.

Khang đại học sĩ là quan lớn của triều đình, mặc dù đã từ quan nhưng học trò ở khắp thiên hạ, không ít người có địa vị cao.

Người tới chúc thọ phần lớn là quan viên triều đình, rất hiếm gặp nhân vật võ lâm.

Mọi người đều biết Khang đại học sĩ rất căm ghét người trong võ lâm, cho rằng bọn họ cậy võ làm xằng, coi pháp luật triều đình không ra gì, trắng trợn không kiêng nể ai, cần phải trừng trị mạnh tay, tốt nhất là giết hết, như vậy thiên hạ sẽ thái bình.

Từ khi hắn nắm quyền đã trấn áp không ít tông phái võ lâm, thậm chí tiêu diệt hai môn phái. Đệ tử hai môn phái này rất xấu xa, làm nhiều điều ác, vi phạm luật pháp nhưng hai phái vẫn bao che, hắn dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt luôn hai môn phái, là đại án chấn động thiên hạ khi đó.

Trước khi tới Sở Ly đã tìm hiểu về vị Khang đại học sĩ này, là một người hiền lành trong triều, tính tình ôn hòa nhưng gặp người trong võ lâm liền lập tức trở mặt, tuy nhiên văn chương và thơ từ của hắn thì nổi tiếng thiên hạ, rất được các trí thức ca tụng.

Văn đàn thái đẩu, kẻ thù chung của võ lâm.

Người hầu dẫn bốn người họ vào trong tiền viện của phủ học sĩ, Tiêu Thi và Tiêu Kỳ được dẫn vào sảnh chính, Sở Ly và Quách Mộ Lâm thì được dẫn vào sảnh bên, hai người không có tư cách gặp Khang đại học sĩ.

Sảnh bên cũng vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người hầu kẻ hạ, cũng có hộ vệ ánh mắt sáng quắc, hai người bước vào không thu hút sự chút ý.

Sở Ly và Quách Mộ Lâm ngồi xuống ghế thái sư, dọc đường hai người đều thảo luận về y thuật, Sở Ly thỉnh giáo một lượt những vấn đề nan giải gặp phải trong sách y thuật, Quách Mộ Lâm kiên nhẫn giảng giải từ nông tới sâu khiến Sở Ly hiểu biết được thêm rất nhiều thứ, cũng coi như đã bước vào cánh cửa y đạo.

Hắn có bản lĩnh nhìn qua là nhớ, các bài thuốc cổ kinh điển và dược thảo đều đã học thuộc lòng, đọc vô cùng lưu loát, điều này khiến Quách Mộ Lâm vô cùng ngưỡng mộ, đồng thời cũng kí thác rất nhiều hi vọng, cảm thấy hắn là hạt giống thần y, chỉ cần bồi dưỡng sẽ có thể thành tài.

Họ nói chuyện một lúc, lại được dẫn ra ngoài, đi qua mấy cánh cửa tới một tiểu viện yên tĩnh, trong viện có một rừng trúc xanh mướt, Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đang ngồi trong tiểu đình ngắm trúc, bên cạnh có một nha hoàn thanh tú.

- Nhờ phúc của nhị tỉ, hai ngày này được sống ở đây.

Tiêu Kỳ nói:

- Quách lão và Sở Ly cũng ở luôn đây đi.

Sở Ly cười nói:

- Vị Khang đại học sĩ ghét người trong võ lâm như vậy mà vẫn mời được cao thủ Thiên Ngoại Thiên làm hộ vệ sao?

Dọc đường tới đây hắn đã vận Đại Viên Kính Trí để quan sát Khang phủ, phát hiện có hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Hắn có chút ngờ vực, từ lúc nào cao thủ Thiên Ngoại Thiên rẻ tiền tới vậy?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Phong Nguyên

- Là hoàng thất phái tới!

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Không có cao thủ Thiên Ngoại Thiên trấn thủ, Khang học sĩ sớm đã bị hại rồi.

Quách Mộ Lâm nói:

- Hắn cũng giỏi khiến người khác hận!

- Khang học sĩ cốt cách thanh cao, được các trí thức ủng hộ và yêu mến, nếu bị thích sát sẽ gây ra đại họa!

Tiêu Thi khẽ nói.

- Nói cũng đúng.

Quách Mộ Lâm gật đầu nói:

- Nếu bị giết, giới học sĩ sẽ càng thù hận võ lâm, nhất định sẽ liều mạng hối thúc triều đình đàn áp võ lâm, nói không chừng sẽ khiến thiên hạ đại loạn!

Sở Ly khẽ ho một tiếng:

- Không đến nỗi vậy chứ?

- Ngươi tưởng rằng hiện nay thiên hạ thái bình sao?

Quách Mộ Lâm liếc hắn nói:

- Sóng ngầm cả đấy, vạn nhất thực sự đại loạn, phủ Quốc Công sẽ phải đứng mũi chịu sào!

Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ:

- Nên có sự chuẩn bị trước!

Tiêu Kỳ nói:

- Nếu thực sự đại loạn cũng phải chịu thôi, sợ nhất là khi kẻ địch bên ngoài xâm phạm, những nhân vật võ lâm này làm loạn!

Sở Ly lắc đầu:

- Võ lâm cũng hơi thái bình.

- Võ lâm không thái bình, trị an hỗn loạn, lòng dân nhốn nháo.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Ta hiểu ý của ngươi nhưng không dám làm vậy.

Nàng hiểu ý của Sở Ly, muốn gây chia rẽ khiến võ lâm hỗn loạn, để họ tự tàn sát lẫn nhau, từ đó suy yếu thực lực, cho dù tương lai gây loạn cũng không làm nên trò trống gì, đáng tiếc như vậy là đùa với lửa, triều đình không dám làm bừa.

- Triều đình không có ý nhất thống võ lâm sao?

Sở Ly nói.

- Muốn làm nhưng không làm được.

Tiêu Kỳ nói:

- Trừ khi là người của tứ đại tông phái nếu không sẽ rất khó khiến mọi người khâm phục nhưng tứ đại tông phái địa vị nổi trội, triều đình không dám động tới!

Sở Ly than thở:

- Một tình thế rất khó xử.

- Đúng vậy.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thi mỉm cười nói:

- Sở Ly ngươi theo Quách lão học y, y thuật thế nào rồi?

Sở Ly cười nói:

- Cũng biết được sơ sơ.

- Ngươi cũng thật không biết khiêm tốn!

Quách Mộ Lâm tỏ vẻ bực bội nói:

- Ta mới là biết sơ sơ, còn ngươi sơ sơ cũng chưa biết!

Sở Ly cười nói:

- Đều nhờ Quách lão chỉ dạy.

- Ngươi giúp ta xem thử!

Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ.

Làn da nàng trắng như tuyết, trắng hơn Tiêu Kỳ nhưng lại thiếu vẻ hồng hào, kết hợp với hàng lông mày xinh đẹp của nàng, nét yếu ớt càng khiến người khác thương yêu, cẩn thận che chở, không dám lớn tiếng.

Tiêu Kỳ nói:

- Xem thử đi.

Sở Ly đặt tay phải lên cổ tay Tiêu Thi, cảm giác mịn màng, man mát truyền từ đầu ngón tay vào người, hắn kìm nén tim đập thình thịch, chăm chú kiểm tra, một lát sau lại kêu nàng đổi cổ tay còn lại, kiểm tra kĩ càng một lượt.

Lông mày hắn từ từ nhíu lại, phát động Đại Viên Kính Trí từ từ kiểm tra cơ thể nàng cẩn thận từng li từng tí nhưng không hề tìm ra vấn đề gì.

- Kiểm tra ra chưa?

Quách Mộ Lâm nói.

Sở Ly không nói gì, vẫn chăm chú nhìn Tiêu Thi.

Hắn cứ nhìn vậy khiến Tiêu Thi có chút không thoải mái, như thể ánh mắt đó nhìn xuyên qua quần áo, cơ thể lõa lồ xuất hiện trước mắt hắn, da thịt cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Sở Ly nhíu mày:

- Có chút không ổn.

Hắn từng kiểm tra cơ thể của người sinh ra đã ốm yếu, không hề giống với Tiêu Thi.

Tình trạng của Tiêu Thi có chút kì lạ, kinh mạch nhỏ bé, tinh khí yếu ớt, giống như ngọn đèn sắp tắt, chỉ một cơn gió thổi qua sẽ tắt hẳn, đây không phải cơ thể suy nhược mà là hiện tượng không đủ sức sống, tuổi thọ sắp hết.

- Bẩm sinh ốm yếu, còn không nhìn ra sao?

Quách Mộ Lâm nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Hình như không phải.

- Sao lại không phải?

Quách Mộ Lâm hào hứng nói:

- Người nhìn ra điểm gì kì lạ?

Sở Ly quay đầu nói với Tiêu Kỳ:

- Tiểu thư có thể tìm một cô gái trẻ tuổi không biết võ công không, tốt nhất là nhỏ hơn tiểu thư hai tuổi.

- Không biết võ công…

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Không vấn đề!

Quách Mộ Lâm nói:

- Nhìn ra vấn đề gì rồi?

- Ta nghi tiểu thư không phải bẩm sinh cơ thể suy yếu mà là một loại thủ pháp đặc biệt.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Ta từng đọc được một loại thủ pháp hại người trên một cuốn tạp ký, giết người trong vô hình.

Trước đây mặc dù hắn đọc sách y thuật nhưng không có người chỉ điểm, chỉ biết sơ qua về lý luận, sau khi được Quách Mộ Lâm chỉ điểm, dung hợp xuyên suốt, nhìn lại cơ thể người đã khác hoàn toàn trước đây, hiểu rõ hơn về sự kì diệu và tinh xảo của cơ thể người.

Cơ thể của Tiêu Thi thoạt nhìn qua khá giống với bẩm sinh suy yếu, mạch tượng chính là vậy, triệu chứng bề ngoài cũng phù hợp nhưng có một số vấn đề không phù hợp với tướng bẩm sinh suy yếu.

Quách Mộ Lâm có lợi hại, bắt mạch chuẩn xác thế nào đi nữa cũng không thể bằng Sở Ly có thể nhìn thấu cơ thể, giống như sự khác biệt giữa siêu âm và chụp cộng hưởng từ MRI.

- Thủ pháp gì?

Tiêu Kỳ dặn dò nha hoàn xong quay đầu hỏi Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Phong Nguyên Chỉ… Bước đầu nghi ngờ là cái này, còn phải đợi kiểm chứng.

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ một lát lắc đầu, chưa nghe qua bao giờ.

Quách Mộ Lâm cũng nhíu mày suy ngẫm, hắn cũng chưa nghe qua bao giờ.

Tiêu Thi trầm ngâm nói:

- Phong Nguyên Chỉ, hình như ta từng đọc qua, là trút hết nguyên khí bẩm sinh, rút ngắn tuổi thọ của người khác?

Sở Ly gật đầu.

- Không phải chứ?

Quách Mộ Lâm nhíu mày nói:

- Nhìn triệu chứng của Tiểu Thi hoàn toàn là bẩm sinh suy yếu!

Sở Ly nói:

- Sau khi thi triển Phong Nguyên Chỉ, biểu hiện ra bên ngoài chính là bẩm sinh suy yếu, vì nó không ngừng hao tổn nguyên khí bẩm sinh…. Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán của ta, phải kiểm tra kĩ mới biết được.

Trong lúc trao đổi, nha hoàn lúc trước đã dẫn theo một nha hoàn khác vào.

Sở Ly nhìn qua nha hoàn thanh tú, cơ thể nhỏ bé hơi gầy, sắc mặt hồng hào, không biết võ công nhưng rất khỏe mạnh.

Nàng tới trước mặt bốn người, cúi đầu không động đậy.

Sở Ly cũng không nói gì chỉ chăm chú nhìn nàng. Một lát sau hắn lại nhìn Tiêu Thi, ánh mắt chuyển đổi qua lại giữa hai người.

Sau một khắc, Sở ly xua tay, Tiêu Kỳ cho nha hoàn kia lui xuống, nha hoàn lúc trước cũng đi cùng ra khỏi tiểu viện.

Tiêu Kỳ nói:

- Là Phong Nguyên Chỉ sao?

- Chắc tới tám chín phần.

Sở Ly nói:

- Không ngờ thủ pháp này chưa thất truyền.

- Có cách gì không?

Tiêu Kỳ hỏi.

Ánh mắt Tiêu Thi trong veo, lặng lẽ nhìn hắn, tâm trạng không hề xao động.

Quách Mộ Lâm bán tín bán nghi.

Nói thế nào đi nữa Sở Ly cũng mới chỉ học y được mấy ngày, trình độ chưa cao, thực sự có thể đoán định được đâu là bẩm sinh suy yếu đâu là Phong Nguyên Chỉ sao? Tiêu Thi không phải người thường, nếu như phán đoán sai, xảy ra sự cố thì có chết cũng không chuộc hết tội.

Sở Ly nói:

- Vừa hay ta biết thủ pháp hóa giải, thủ pháp hóa giải không khó, tuy nhiên… có chút nguy hiểm.

- Hóa giải thế nào?

Tiêu Kỳ hỏi.

Sở Ly nhìn Tiêu Thi:

- Cần dùng nội lực thâm hậu vỗ vào bách hội, tốt nhất là cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Không sống thì chết đúng không?

Dùng nội lực thâm hậu đánh vào bách hội, cao thủ Thiên Ngoại Thiên bị trúng đòn này cũng chết, huống hồ là một cô gái yếu đuối như nhị tỉ!

Sở Ly gật đầu:

- Đúng vậy!

- To gan quá! Vậy mà ngươi cũng dám nói!

Quách Mộ Lâm trợn mắt giận dữ nói:

- Liều lĩnh!

Tiêu Thi nhíu mày trầm ngâm.

Sở Ly từng cứu mạng nàng, nàng không nghi ngờ lòng trung thành của hắn nhưng không tin tưởng y thuật của hắn cho lắm.

Tiêu Kỳ chăm chú nhìn hắn:

- Sở Ly, ngươi có chắc chắn không?

Sở Ly nói:

- Chắc tám chín phần!

- Đúng là liều lĩnh.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Thôi, coi như không có chuyện này.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn Tiêu Thi lắc đầu không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thích Sát

Tiểu viện lại chìm vào yên lặng, Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đều đang trầm tư.

Quách Mộ Lâm nói:

- Sở tiểu tử, ngươi đọc được Phong Nguyên Chỉ ở đâu?

Sở Ly nói:

- Kỳ Thuật Thông Khảo.

- Ta sẽ về nghiên cứu thêm.

Quách Mộ Lâm nói:

- Xem thực sự có Phong Nguyên Chỉ hay là tiểu tử ngươi nói xằng nói bậy!

Sở Ly nói:

- Quách lão, ta đâu có gan như vậy! Tuy nhiên việc này không gấp, cứ từ từ.

Sở Ly đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau khi ăn xong bữa tối, Sở Ly tới phòng của Tiêu Kỳ.

Tiểu viện tổng cộng có bốn gian phòng, sương phòng hai bên trái phải, còn có hai phòng ngủ ở sảnh chính.

Tiêu Kỳ ở phòng ngủ bên trái, khi Sở Ly bước vào, Tiêu Kỳ đang đọc sách dưới nến, ánh nến sáng như ban ngày, gương mặt nàng dịu dàng xinh đẹp giống như mỹ ngọc dương chi.

Tiêu Kỳ đặt sách xuống, chỉ vào nệm thêu.

Sở Ly chắp tay, ngồi xuống cách nàng hai bước.

Tiêu Kỳ nói:

- Có gì muốn nói, nói đi.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, theo ta thấy, tuổi thọ của nhị tiểu thư không còn nhiều.

- Việc này cũng có thể nhìn ra được sao?

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Sở Ly khẽ gật đầu:

- Đây không phải võ công cũng không phải y thuật mà là phật môn thuật pháp mà ta tu luyện.

- Nhị tỉ còn thời gian bao lâu?

Tiêu Kỳ hỏi.

Sở Ly đáp:

- Không tới nửa năm.

- Nửa năm?

Tiêu Kỳ nhíu mày hỏi:

- Tỉ ấy trúng Phong Nguyên Chỉ thật sao?

- Đúng.

- Ngươi có thể đoán định sao?

- Có thể.

- Vậy ngươi còn do dự gì chứ?

- Ta nói chưa chắc đã có tác dụng, hơn nữa nhị tiểu thư thân phận cao quý, hãy để người khác xem thử, tìm một cao thủ Thiên Ngoại Thiên tới đi.

- Ngươi không tự tin sao?

- Ta địa vị thấp, lời nói không có trọng lượng, bất luận là nhị tiểu thư hay đại công thử đều sẽ không để ta ra tay.

- Nếu như là ngươi, ngươi có thể hóa giải không?

- … Có thể!

Sở Ly nói chậm rãi.

Hắn vô cùng tự tin vì có thể nhìn thấu tình hình trong cơ thể nàng ta, nội lực cũng đủ mạnh, đánh một chưởng là có thể hóa giải Phong Nguyên Chỉ. Nhưng việc này rất phức tạp, địa vị của hắn không cao, nếu như là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, phủ Quốc Công chắc chắn sẽ coi trọng và tín nhiệm, hắn chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù trở thành tổng quản nhưng lại không thể khiến người khác tín phục.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ đặt sách xuống, đứng dậy mở cửa sổ, gió đêm từ từ thổi vào phòng, ánh nến khẽ đung đưa.

Tiêu Kỳ nhìn vầng trăng trên trời, lòng phẳng lặng như nước, suy nghĩ về quan hệ lợi hại của việc này.

Nàng hiểu những lo ngại của Sở Ly, đại ca là một ải quan trọng.

Đại ca tuyệt đối không tin tưởng Sở Ly, sẽ không để hắn lo liệu việc này, hơn nữa cũng chưa chắc đã tin vào sự phán đoán của hắn, chắc chắn sẽ phủ định Phong Nguyên Chỉ.

- Nửa năm…

Tiêu Kỳ trầm ngâm.

Sở ly nói:

- Tiểu thư, chưa chắc đã được nửa năm.

- Cứ từ từ, đúng là không thể nóng vội!

Tiêu Kỳ nhìn chăm chú:

- Quan hệ lợi hại của việc này, không cần ta phải nói nhiều.

Nàng tin tưởng Sở Ly như vậy là vì việc này không hề có ích gì với Sở Ly, chỉ có rủi ro.

Hắn đã là ân nhân cứu mạng của nhị tỉ, công lao đủ lớn, lại cứu nhị tỉ một lần nữa cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, lợi ích không nhiều, một khi thất bại sẽ có thể mất mạng, với tính khí của đại ca tuyệt đối sẽ trút giận lên người Sở Ly, hắn chắc chắn sẽ khó sống.

Nhưng nàng cũng rất hiểu khó khăn của việc này, đại ca rất lo lắng cho nhị tỉ, cũng không tin Sở Ly có năng lực này, tuyệt đối không lấy nhị tỉ ra mạo hiểm.

Sở Ly thở dài nói:

- Nói không chừng Phong Nguyên Chỉ còn có cách hóa giải khác, để ta kiểm tra xem.

- Ừm, ta cũng sẽ cho người kiểm tra.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Việc này hãy giữ bí mật trước đã, đừng để lộ ra ngoài.

Sở Ly nói:

- Đương nhiên.

Tiêu Kỳ xua bàn tay ngọc ngà:

- Ngươi đi đi.

Sở Ly rầu rĩ đứng dậy, cùng nàng ngồi trong một căn phòng, xung quanh là mùi hương thoang thoảng trên người nàng khiến hắn có cảm giác mãn nguyện và vui vẻ, thời gian trôi đi thật nhanh đã phải rời đi, lập tức trong lòng có chút trống trải hụt hẫng, cứ muốn ngồi mãi ở đây.

Hắn cố nén cảm giác hụt hẫng, chắp tay bước ra khỏi phòng.

http://tieulun.hopto.org

Ra tới sân, ngồi trong tiểu đình, hắn nhìn vầng trăng trên trời, cảm giác ưu tư, tâm trạng bùi ngùi, rất muốn uống một chút rượu để vơi bớt nỗi buồn trong lòng.

Truyện được- dịch trực ti-ếp tại-- iREAD

…

Tai Sở Ly bỗng cử động, hướng về phía bên cạnh.

Hắn vận Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy mười mấy người áo đen đang bò dưới cây hoa, nấp trong bóng tối ở góc tường, không hề cử động, hòa làm một thể với bóng tối xung quanh.

Sở Ly nhướng mày những nhân vật võ lâm này quả thực không thể nhẫn nhịn, không muốn để Khang đại học sĩ mừng thọ xong.

Sở Ly tiếp tục phát động Đại Viên Kính Trí đọc hình ảnh trong đầu họ, là hai môn phái.

Hắc lắc đầu, khi xưa Khang đại học sĩ tiêu diệt hai phái, đám người này chính là dư nghiệt của hai tông phái kia, khổ sở nhẫn nhịn nhiều năm để phục thù, hòng khiến quan viên triều đình khiếp sợ.

Hắn nghĩ ngợi một lát nhưng không hành động.

Khang phủ không phải phủ Quốc Công, hắn là khách không cần thiết xen vào việc này, rất dễ bị liên lụy, huống hồ Khang đại học sĩ có cao thủ Thiên Ngoại Thiên bảo vệ, không có nguy hiểm gì.

Hắn thu lại một tầng Đại Viên Kính Trí, chỉ nhìn hành động của những người này.

Đêm dần khuya, bất giác đã tới nửa đêm, cả Khang phủ đều chìm vào giấc

ngủ.

Sở Ly biết Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đều đã ngủ, Quách Mộ Lâm trằn trọc một hồi rồi cũng ngủ, cả tiểu viện trở lên yên tĩnh.

Sở Ly đứng dậy bước ra khỏi cửa, chắp tay sau lưng đứng trong tiểu viện ngắm trăng.

Mặt trăng giống như một lưỡi câu.

Một lúc lâu sau, Đại Viên Kính Trí nhìn thấy những người áo đen kia bắt đầu hành động.

Bọn họ cứ ba người chia thành một tốp, tổng cộng có bảy tốp, đi về phía các hướng khác nhau, có người tới đại sảnh Khang phủ, có người tới hậu viện, có người đi tới phòng khách, ba người áo đen thì đi tới tiểu viện của họ.

Sở Ly không muốn để bọn họ quấy nhiễu giấc ngủ của Tiêu Kỳ, khi bọn họ tới gần tường tiểu viện định nhảy lên thì hắn đột ngột xuất hiện sau lưng họ, dùng tâm chưởng đánh đứt tâm mạch, chết không một tiếng động.

Chỉ có một người bay lên không, nhảy qua tường vào trong sân. Sở Ly giết hai người xong lại xuất hiện sau lưng hắn, một chưởng đánh chết, sau đó đón lấy thi thể của hắn lặng lẽ bay ra ngoài tường.

Hắn đặt ba kẻ kia ở cùng nhau, sau đó về lại trong tiểu đình của tiểu viện.

Khang phủ trở nên hỗn loạn, chả mấy chốc phòng chứa củi bốc cháy nghi ngút, có người tỉnh lại lớn tiếng kêu cứu, rất nhiều người lao đi cứu hỏa.

Người áo đen thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội rút đao giết người.

Sở Ly nhíu mày, hộ vệ của Khang phủ thật vô dụng, không thể kịp thời phát hiện ra tình hình.

Sở Ly vụt biến mất hai lần, giết chết ba người áo đen sau đó biến mất.

Những kẻ đi thích sát hậu viện, Sở Ly không xen vào, chỉ quan sát trong đầu.

Khi bốn nhóm mười hai tên áo đen tiến sát hậu viện, mỗi người uống một viên thuốc, hai mắt nhanh chóng đỏ ngầu, toàn thân bao phủ khí hung bạo.

Bọn họ xông vào hậu viện, một cao thủ Thiên Ngoại Thiên đột nhiên xuất hiện, sáu người áo đen cầm chân cao thủ Thiên Ngoại Thiên, mặc kệ đòn tấn công của cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cứ liều mạng tấn công bỏ mặc sống chết, rõ ràng họ đều là tử sĩ.

Sáu người còn lại xông vào phòng ngủ, lao về phía một lão giả gầy gò.

Sở Ly lần đầu tiên nhìn thấy Khang đại học sĩ, người thấp gầy, râu tóc bạc phơ, hai mắt sáng quắc, mặc dù không biết võ công nhưng tinh thần ngưng tụ, khí thế uy nghiêm.

Đối mặt với sáu người áo đen ông ta mặt không biến sắc, ngược lại còn giận dữ quát:

- Hỗn xược!

Một lão giả áo xám đứng bên cạnh hắn, đánh hai chưởng về phía sáu người kia, chưởng lực cuồn cuộn khiến bọn họ không thể tiến lên.

Những người áo đen hai mắt đỏ như máu, bọn họ giống như quái vật, hai người lao về phía lão giả áo xám, giương ngực đỡ lấy chưởng lực, phun ra máu nhưng vẫn xông lên.

Bốn người áo đen còn lại thì nhào về phía Khang đại học sĩ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên thấy không ổn vội vàng né tránh người áo đen, chặn trước mặt

Khang đại học sĩ, ra tay cực nhanh, chưởng ảnh khắp trời, lần lượt đánh trúng bốn người áo đen.

Hắn ta vốn tưởng có thể đánh bay bọn họ nhưng không ngờ bọn họ cứ thế chịu một chưởng, chỉ phun máu, không lùi lại sau mà tiến lên gần hơn, bốn người áo đen đồng thời nhào tới ôm chặt lấy hắn.

Hai người áo đen mắt đỏ còn lại thì nhào tới quật ngã Khang đại học sĩ, há miệng, cắn về phía cổ họng hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ra Tay

Sở Ly đột ngột xuất hiện sau lưng Khang đại học sĩ, lần lượt đánh bay hai người áo đen, tiếp theo đó hàn quang trên eo hắn lóe lên, hóa thành một dải lụa màu bạc chém hai cái đầu bay đi, máu phun ra như suối.

Sở Ly tiếp tục vung trường kiếm, lại hai chiếc đầu bay đi cùng máu.

Hai người áo đen còn lại cuối cùng cũng bị cao thủ Thiên Ngoại Thiên giết chết, hắn ta đánh vỡ nát đầu của hai người.

Cả căn phòng toàn mùi máu tanh.

Khang đại học sĩ nhíu mày, bịt mũi, sắc mặt tái nhợt.

Hắn ta kiên cường, cứng rắn, gặp đại nạn mặt không đổi sắc nhưng không thể chịu được loại chấn động tâm lý này, cảm giác buồn nôn xộc lên ngực.

Sở Ly chắp tay mỉm cười:

- Khiến học sĩ hoảng sợ rồi!

- Đa tạ tráng sĩ, không biết tráng sĩ là anh hùng nơi nào?

Khang đại học sĩ chắp tay trầm giọng nói.

Sở Ly nói:

- Tại hạ là phủ vệ phủ Dật Quốc Công, cáo từ!

Hắn vụt biến mất trước mặt hai người trở về tiểu viện. Tiểu viện yên tĩnh không một tiếng động, tiếng ồn ào phía xa loáng thoáng vọng tới.

Tiêu Kỳ đã tỉnh dậy nhưng chỉ ngồi trên giường không động đậy, Quách Mộ Lâm mặc dù có tu vi Tiên Thiên nhưng tinh thần cảnh giác cực kì thấp, ngủ rất say.

Cả phủ học sĩ nhốn nháo, hộ vệ lũ lượt hành động, tìm kiếm những kẻ lọt lưới.

Tiêu Kỳ bước xuống giường đẩy cửa ra ngoài tiểu viện, thấy Sở Ly ngồi trong tiểu đình liền tới ngồi đối diện với hắn.

- Tiệc mừng thọ của Khang đại học sĩ không dễ dàng tổ chức!

Tiêu Kỳ hạ giọng nói:

- Đừng làm phiền nhị tỉ.

Tiêu Thi sức khỏe yếu, ngủ không ngon giấc, chỉ một chút động tĩnh cũng có thể khiến nàng tỉnh dậy, không ngủ tiếp được, cơ thể sẽ càng yếu đi.

Sở Ly nói nhỏ:

- Kẻ thù quá nhiều.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Đều là những kẻ mềm nắn rắn buông!

Sở Ly gật đầu.

Mềm nắn rắn buông là bản tính con người, kẻ thù của chúng có Khang đại học sĩ, cũng có phủ Quốc Công, nếu chúng dám tới phủ Quốc Công, phủ

Quốc Công nhất định sẽ triển khai đàn áp mạnh bạo, nhổ tận gốc bọn chúng lên. Còn Khang đại học sĩ hiện đã từ quan vì thế chúng mới dám ngông cuồng, nếu không cũng sẽ không nhẫn nhịn nhiều năm như vậy.

Bên ngoài có tiếng bước chân nhưng nhanh chóng dừng lại.

Sở Ly vụt biến mất xuất hiện trước một đội hộ vệ, chắp tay:

- Ba kẻ này có ý đồ bất chính, đã bị giết, phiền các vị nhẹ nhàng một chút, tiểu thư nhà chúng ta không được khỏe, dễ giật mình!

- Là Sở hộ vệ sao?

Một nam tử trung niên dẫn đầu mười hai hộ vệ nói nhỏ:

- Lão gia đã dặn dò rồi, không được làm phiền sự yên tĩnh của tiểu thư, chúng ta xin cáo từ, cám ơn Sở hộ vệ đã giúp đỡ!

Sở Ly chắp tay.

Các hộ vệ xách ba thi thể lên nhẹ nhàng rời đi.

Sở Ly vụt xuất hiện trước mặt Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ nhìn hắn.

Sở Ly nói nhỏ:

- Có ba tên muốn tới đây, ta sợ làm phiền giấc ngủ của tiểu thư nên giết rồi.

- Ngươi đấy…

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Đây là phủ đại học sĩ, đừng làm bừa.

Nếu như không may giết nhầm người sẽ rất phiền phức, dù sao thì đây cũng không phải phủ mình, huống hồ người ta có thể thấy rằng hắn vượt quá chức phận, trong lòng không vui.

Sở Ly mỉm cười đồng ý.

Ngày hôm sau ăn xong cơm, Sở Ly và Quách Mộ Lâm ra khỏi phủ, đi một vòng Tịnh Hải thành, Tiêu Kỳ và Tiêu Thi thì đi gặp Khang đại học sĩ.

Tịnh Hải thành tuy lớn nhưng không phồn hoa, hai ngươi ăn xong cơm trưa mới về lại tiểu viện.

Tiêu Thi đang ngồi trong tiểu đình gảy đàn, Tiêu Kỳ thì đọc sách, rừng trúc xào xạc, tiểu viện thanh u, tao nhã.

Thấy hai người đi về, Tiêu Thi ấn phím đàn, mỉm cười nhìn hắn:

- Sở Ly, tối qua ngươi cứu Khang đại học sĩ?

Sở Ly cười nói:

- Đúng vậy, tiện tay giúp đỡ.

- Khang đại học sĩ cám ơn ngươi, này, mấy bức tranh hổ này tặng cho ngươi.

Tiêu Kỳ chỉ vào một chiếc hộp màu tím trên bàn:

- Đều là vật quý giá, vô cùng giá trị.

- Tranh hổ?

Sở Ly vui mừng ra mặt, vội vàng mở hộp ra, tổng cộng có sáu cuộn tranh.

Hắn lần lượt mở ra, mỗi bức họa mãnh hổ đều có đặc sắc riêng, vô cùng khí thế, bức nào cũng là tác phẩm tinh phẩm.

Sở Ly đã hiểu, các họa sỹ của thế giới này vẽ hổ thường thông qua trí tưởng tượng của mình, ngưng tụ những tồn tại hung hãn nhất trong tranh hổ, là một loại tinh khí thần dũng mãnh nhất.

Sở Ly thông qua những thứ này thu được rất nhiều lợi ích.

Thấy Sở Ly cười không khép được miệng, Quách Mộ Lâm ngó nhìn một lát không thấy đẹp ở đâu cả, lắc đầu nói:

- Xem cái này không bằng xem hình kinh mạch, linh hổ có gì đáng xem chứ?

Sở Ly cười nói:

- Khí thế này thật mạnh mẽ!

Quách Mộ Lâm thờ ơ, cười nói:

- Khang đại học sĩ tặng cái này sao? Bủn xỉn vậy?

- Quách lão muốn gì?

Tiêu Thi cười nói.

- Là đại học sĩ chắc sẽ có một số cổ tịch quý giá?

Quách Mộ Lâm nói:

- Đó mới là đồ tốt!

- Quách Lão muốn tìm kiếm Phong Nguyên Chỉ?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi mỉm cười hỏi.

Quách Mộ Lâm lúng túng ho hai tiếng:

- Ta muốn xem qua!

Tiêu Thi nói:

- Ta đã thỉnh giáo Khang đại học sĩ rồi, người cũng từng nghe qua về Phong Nguyên Chỉ.

Quách Mộ Lâm không mấy ngạc nhiên nói:

- Quả không hổ là đại học sĩ, cái này cũng biết.

- Đại học sĩ kiến thức uyên bác.

Tiêu Thi cười nói:

- Nhưng không phải ai cũng có thể được gọi là đại học sĩ, Khang đại học sĩ có bản lĩnh nhìn qua là nhớ, người đọc hết sách của Tử Quang Các Tàng Thư, Tử Quang Các Tàng Thư của triều đình phong phú hơn phủ Quốc Công chúng ta nhiều!

- Vậy Khang đại học sĩ có biết cách hóa giải Phong Nguyên Chỉ không?

- Có, chính là cách Sở Ly nói.

- Không có cách khác sao?

- Không có.

Tiêu Thi nhìn Sở Ly:

- Sở Ly ngươi có dám giúp ta không?

Sở Ly cười nói:

- Ta có gì không dám chứ?

Tiêu Thi nói:

- Nếu Quách lão xác định đúng là Phong Nguyên Chỉ, ngươi hãy giúp ta giải!

- Ta về nghiên cứu cẩn thận, rõ ràng về Phong Nguyên Chỉ đã.

Quách Mộ Lâm nói:

- Lỡ như không phải…

Sở Ly xem tranh, mỉm cười lắc đầu.

…

Trong đầu Sở Ly mường tượng về Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, một con bạch hổ nhảy vào hư không trong đầu, thực hiện các tư thế, thu hút sức mạnh vô hình trong hư không dồn vào trong cơ thể, cường hóa cơ thể, khí thế của bạch hổ tăng lên, sức mạnh vô hình trong hư không càng lúc càng hùng hậu.

Khi vừa nhìn thấy Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, sức mạnh vô hình này giống như gió thổi nhẹ, bây giờ đã giống như gió lớn. Hắn có thể cảm nhận được sau mỗi lần tu luyện, cơ thể đều cường tráng thêm một ít, tích lũy lâu dài không biết sẽ cường tráng tới mức độ nào!

Hai ngày sau đó, phủ đại học sĩ vô cùng náo nhiệt, không có ai tới thích sát nữa, sự thất bại của đám người kia khiến những kẻ định hành động hiểu rằng phủ đại học sĩ không dễ dàng xông vào.

Cổng Nam Trùng Minh thành.

http://tieulun.hopto.org

Người qua lại đều đi rất nhẹ nhàng, ai nấy đều ngậm miệng, im hơi lặng tiếng đi qua.

Một nhóm hộ vệ phủ Quốc Công vây quanh một nam tử trung niên anh tuấn, không cử động, sát khí bao trùm khiến người qua kẻ lại không dám lên tiếng.

Nam tử trung niên anh tuấn lông mày sắc như kiếm, ánh mắt sáng như sao, mũi cao, đứng im ở đó, khí chất cao quý khiến người khác không dám nhìn thẳng, đó chính là đại công tử phủ Dật Quốc Công Tiêu Thiết Ưng.

- Công tử, ta phái tiếp người đi xem sao.

Lão giả áo bào xanh bên cạnh Tiêu Thiết Ưng nói nhỏ.

Tiêu Thiết Ưng xua tay:

- Không cần, đợi một lát nữa.

- … Vâng.

Lão giả râu tóc bạc phơ nói nhỏ.

Lão giả này tuy râu tóc trắng hết nhưng sắc mặt hồng hào bộc lộ tu vi thâm hậu.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Lâm Toàn, khi nào lấy được Trường Sinh thảo?

- Công tử, đang ở trên đường rồi.

Lâm Toàn nói nhỏ:

- Chắc nửa tháng nữa sẽ có thể vào phủ.

- Tốt!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nhất định không được để xảy ra sơ suất, uống thứ này vào chắc sức khỏe của nhị muội sẽ tốt lên!

Lâm Toàn râu tóc bạc phơ trịnh trọng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nổi Tiếng

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Phủ Nhân Quốc Công càng ngày càng quá đáng, lần này nếu không có tam muội tới đó, nhị muội chắc đã lành ít dữ nhiều, Lục Ngọc Dung điên rồi!

- Công tử, ta thấy ả ta không nhằm vào nhị tiểu thư, quan trọng vẫn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên của chúng ta, bọn chúng phái đi bảy cao thủ Thiên Ngoại Thiên, rõ ràng là muốn giết cao thủ Thiên Ngoại Thiên của chúng ta!

Lâm Toàn trầm giọng nói.

- Ừ, tam muội cũng nghĩ vậy.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Chúng tưởng rằng chúng ta dễ bị ức hiếp!

- Công tử, bây giờ vẫn không phải lúc gây chiến!

Lâm Toàn nói nhỏ.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Cũng phải cho Lục Ngọc Dung biết thế nào là lợi hại, ả ta quá ngông cuồng, không coi ai ra gì!

- Lần này bọn chúng tổn thất nghiêm trọng, mất đi một cao thủ Thiên

Ngoại Thiên, thực lực giảm mạnh, cũng coi như hả giận!

Lâm Toàn mỉm cười nói:

- Cần chúc mừng tam tiểu thư có được thủ hạ kiệt suất!

- Hừm, tên Sở Ly này!

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày.

Lâm Toàn nói:

- Công tử không yên tâm sao?

- Tuổi trẻ không thận trọng, hơn nữa thời gian hắn vào phủ quá ngắn.

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm nói:

- Dùng không yên tâm lắm.

- Hắn xả thân cứu nhị tiểu thư.

Lâm Toàn cười nói:

- Lòng trung thành không còn phải nghi ngờ, còn về tính thận trọng, tuổi còn trẻ nếu quá thận trọng ngược lại không phải việc tốt, quá già dặn và thâm trầm.

- Cũng đúng.

Tiêu Thiết Ưng khẽ gật đầu:

- Ta đã quá khắt khe rồi, nói thế nào đi nữa lần này hắn đã cứu nhị muội, ta phải trọng thưởng cho hắn!

http://tieulun.hopto.org

Lâm Toàn mỉm cười:

- Chắc tam tiểu thư sẽ trọng thưởng, không cần công tử phải nhọc lòng.

- Ài… Tam muội này…!

Tiêu Thiết Ưng chỉ biết lắc đầu:

- Không biết phải nói sao với muội ấy!

- Tam tiểu thư cũng đã tận tâm.

Lâm Toàn nói:

- Tam tiểu thư đã đủ tài hoa, công tử hà tất phải tự làm khổ, chuyện gì cũng tự gánh vác, hãy để tam tiểu thư chia sẻ cũng cũng được mà!

- Trong số bốn huynh muội chúng ta, thiên phú võ công cao nhất là tam muội, tứ đệ mặc dù cũng giỏi nhưng vẫn kém tam muội một bậc, tương lai hi vọng tam muội vượt hơn hẳn mọi người nhưng muội ấy lại phân tâm vào những việc thế tục!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu thở dài:

- Có khuyên thế nào cũng vô dụng!

Muốn đặt chân vào cảnh giới Thiên Thần, quan trọng nhất là ngộ tính và thiên phú, hắn và tứ đệ tuy thiên phú không tệ nhưng vẫn kém xa tam muội, bọn họ không hi vọng đạt tới cảnh giới Thiên Thần, tam muội thì có thể. Một khi đạt tới cảnh giới Thiên Thần, phủ Quốc Công sẽ không còn gì phải lo lắng nữa, không ai dám động tới, đây mới thực sự là giúp đỡ phủ Quốc Công. Một mình hắn tuy mệt nhưng vẫn trẻ tuổi có sức khỏe, vẫn có thể gánh vác, nhưng tam muội không tán đồng với suy nghĩ của mình, cứ phân tâm vào những việc thế tục, biết rằng muội ấy có ý tốt nhưng hắn vẫn vừa giận vừa

không biết phải làm sao.

Lâm Toàn mỉm cười lắc đầu.

Bốn huynh muội này tình cảm rất tốt, có lẽ là vì Quốc Công bế quan, mẫu thân đều không còn, vì thế đều nương tựa vào nhau, tình cảm rất sâu đậm. Hơn nữa cũng vì không có mâu thuẫn lợi ích, trưởng tử kế thừa vị trí Quốc Công, ấu tử ham mê võ học, nhị tiểu thư sức khỏe yếu, tam tiểu thư thì có một trái tim xuất trần, bọn họ đồng tâm hiệp lực cứu vãn thế suy yếu của phủ Quốc Công.

- Tới rồi!

Tiêu Thiết Ưng đột nhiên kêu lên.

Phía xa trên đường mù mịt cát bụi, một nhóm người từ từ tiến lại gần, chính là nhóm người Tiêu Thi, Tiêu Kỳ.

Tiêu Thiết Ưng vội vàng lên đón.

Tiêu Kỳ áo trắng không nhuốm bụi trần, sắc mặt lạnh lùng tới gần Tiêu Thiết Ưng liền xuống ngựa, đưa mắt nhìn xung quanh:

- Đại ca, trận thế lớn thế này để làm gì vậy!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Mọi người lần này lập được đại công, đương nhiên phải long trọng nghênh đón!

Ng-uồn: ire-ad.-

Tiêu Kỳ biết ý hắn nói, thần sắc bình thường nói:

- Cũng bình thường.

Tiêu Thi kéo rèm khoang xe, lộ ra gương mặt che vải sa trắng, ánh mắt lấp lánh, bất mãn nói:

- Đại ca, đông người thế này làm gì chứ, mau về phủ thôi!

- Được thôi, về phủ!

Tiêu Thiết Ưng vội vã gật đầu, cẩn thận hỏi:

- Nhị muội, sức khỏe vẫn ổn chứ?

- Vâng, rất tốt.

Tiêu Thi buông rèm ngồi lại trong xe.

Tiêu Thiết Ưng đi bên xe ngựa cùng Tiêu Kỳ, ánh mắt như chim ưng nhìn qua Hải Thanh Sơn và Sở Ly, dừng lại một chút trên mặt Sở Ly.

Sở Ly chắp tay chào.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu, quay đầu nói chuyện với Tiêu Kỳ.

…

Tuyết Lăng thấy Sở Ly về, sắc mặt lạnh lùng nhưng có làm thêm mấy món ăn ngon, bưng lên một vò rượu ngon, hầu hạ ân cần hơn một chút, không tỏ vẻ vui mừng, dường như không quan tâm tới việc đi đi về về của hắn.

Sở Ly cầm chén lắc nhẹ, chén bạch ngọc ánh rượu xanh ngọc, sinh khí dồi dào, bất giác muốn uống cạn một hơi, muốn uống hết luồng sinh khí dồi dào kia.

http://tieulun.hopto.org

- Mấy ngày nay có việc gì không?

Sở Ly chậm rãi hỏi.

Gió mát nhẹ nhàng thổi qua, ánh trăng sáng tỏ, cảnh sắc tiểu viện trở lên đẹp hơn, rừng trúc góc tường phía tây xào xạc giống như tiếng nhạc trên trời.

Tuyết Lăng mặc áo trắng tuyết không vướng bụi trần, gương mặt lạnh lùng:

- Không có việc gì lớn, à, đúng rồi, bằng hữu tốt của công tử nổi tiếng rồi.

Sở Ly liếc nhìn nàng.

Tuyết Lăng nói:

- Triệu Dĩnh sư muội!

- Nàng ấy làm sao rồi?

Sở Ly nhíu mày.

Tuyết Lăng nói:

- Có kẻ tới Nhàn Vân tửu quán gây sự, Triệu Dĩnh sư muội ra tay, đánh gãy chân mười mấy người.

- Là những ai?

Sở Ly nói, giọng điệu trách cứ:

- Nói hết một lượt đi!

- Hình như là một nhóm đệ tử Tê Ngô phái tới Nhàn Vân tửu quán, trêu ghẹo thị nữ của tửu quản, khiến Triệu Dĩnh sư muội nổi giận, Triệu Dĩnh sư

muội đánh gãy chân toàn bộ bọn chúng, vứt ra ngoài tửu quán, tiếng kêu gào rất đáng sợ… Nghe nói việc làm ăn của Nhàn Vân tửu quán càng tốt lên!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Đúng là Triệu Dĩnh sư muội sao?

- Tuyệt đối không sai, ta đã đi xác nhận rồi!

Tuyết Lăng gật đầu:

- Công tử không tin sao?

Sở Ly nói:

- Xem ra đám người đó quá đáng quá rồi!

Triệu Dĩnh sư muội tính tình yếu mềm, không thích hợp xông pha võ lâm, không dễ dàng ra tay, có thể đánh gãy chân bọn chúng chứng tỏ đám người phái Tê Ngô này rất khốn kiếp, thực sự làm Triệu Dĩnh nổi giận nên mới ra tay mạnh tới vậy.

Tuyết Lăng nói:

- Tê Ngô cũng là một phái lớn, chúng dám hoành hành trong thành đương nhiên võ công không tồi, nghe nói có mấy cao thủ Tiên Thiên, kết quả vẫn bị Triệu Dĩnh sư muội trừng trị, Triệu Dĩnh sư muội bây giờ rất có tiếng tăm.

Sở Ly ngẫm nghĩ gật đầu.

Phi Yến kiếm pháp của Triệu Dĩnh vốn rất tuyệt diệu, nàng lĩnh ngộ khá sâu sắc, lại có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, cao thủ Tiên Thiên bình thường sẽ không đánh lại được nàng ta.

Hắn liếc nhìn Tuyết Lăng cười nói:

- Ngươi rất ngưỡng mộ Triệu sư muội?

- Công tử, khi nào ta mới có thể được như Triệu Dĩnh sư muội?

Tuyết Lăng đưa mắt nhìn hắn.

- Ngươi muốn đột phá cảnh giới Tiên Thiên sẽ khó khăn hơn Triệu sư muội nhiều, cứ từ từ.

Tuyết Lăng vẻ mặt thất vọng, thở dài.

- Ăn xong cơm rồi ta giúp ngươi luyện công.

Sở Ly uống cạn một hơi.

Tuyết Lăng giúp hắn rót đầy chén, gương mặt lạnh lùng khẽ nở một nụ cười:

- Đa tạ công tử.

Mấy ngày nay nàng vẫn kiên trì khổ luyện nhưng kết quả khiến nàng càng tuyệt vọng, những ngày này mình điên cuồng tu luyện vẫn không bằng công tử giúp tu luyện một đêm, khoảng cách giữa người với người quá lớn, một người trên trời một người dưới đất, ông trời thật bất công!

Vừa oán thán vừa khổ luyện, nhờ việc quan sát hình mãnh hổ trên tường ý chí của nàng kiên định hơn, càng thêm nỗ lực tu luyện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tê Ngô

Sở Ly ăn xong cơm liền giúp nàng tu luyện một tối.

Tinh thần của hắn rất hùng mạnh, Tuyết Lăng tăng cảnh giới rất nhanh, một buổi tối đột phá hai huyệt, tiến lại gần cảnh giới Tiên Thiên hơn, gương mặt lạnh lùng của Tuyết Lăng không giấu nổi nụ cười.

Ngày hôm sau khi ăn sáng, Tô Như mặc áo vàng nhẹ nhàng bước tới, gương mặt xinh đẹp trong sáng, ánh mắt biết cười.

Nàng bước vào tiểu viện, đưa mắt nhìn cây Thiên Linh, cây Thiên Linh đã cao tới eo nàng, phát triển rất tốt, nụ cười của nàng càng thêm rạng rỡ, uyển chuyển bước tới tiểu đình, ngồi trước mặt Sở Ly.

Sở Ly ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng trên người nàng bay tới, cười nói:

- Tổng quản gặp chuyện gì vui vậy?

- Ngươi tăng lên chức tổng quản, có được coi là chuyện vui không?

Tô Như khẽ cười.

Tuyết Lăng bưng chén trà bạch ngọc vào tiểu đình, khẽ đặt trước mặt nàng, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nhìn Sở Ly.

Tô Như cười nói:

- Tuyết Lăng, công tử nhà ngươi thăng quan tiến chức, hôm nay được

thăng làm tổng quản Thiên Linh viện!

- Tổng quản Thiên Linh viện?

Tuyết Lăng ngờ vực nói:

- Hình như ta chưa nghe thấy Thiên Linh viện bao giờ!

- Thiên Linh viện chính là tiểu viện của các ngươi.

Tô Như mỉm cười nói:

- Dù thế nào đi nữa, tổng quản cũng chính là tổng quản… Sở Ly, ngươi có thể có mười thị vệ, hai mươi hộ vệ, bao gồm hai cao thủ Tiên Thiên!

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Đâu cần dùng nhiều người vậy.

- Hộ vệ ngươi có thể tới Diễn Võ điện điều động bất cứ lúc nào.

Tô Như nói:

- Còn thị vệ, ngươi có thể chọn bất cứ lúc nào, chọn hay không tùy ngươi, dù sao thì lương bổng của Thiên Linh viện sẽ giao trực tiếp cho ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Có bao nhiêu?

- Mỗi tháng một vạn lạng bạc.

- Nhiều vậy sao?

Tuyết Lăng mở tròn mắt.

Bổng lộc của hộ vệ và thị vệ được phủ chi trả trực tiếp, Thiên Linh viện không cần lo, một vạn lạng bạc này dùng để làm việc và ban thưởng.

- Không nhiều.

Tô Như nhấp một ngụm trà:

- Tương lai lập công sẽ tăng thêm… Việc của Triệu Dĩnh ngươi nghe nói rồi chứ?

- Nghe sơ sơ, Tuyết Lăng nói không rõ ràng lắm.

- Đám người Tê Ngô phái!

Tô Như nói:

- Phùng Thế Tài có một người em trai, là trưởng lão của Tê Ngô phái.

- To gan gớm!

Sở Ly sa sầm mặt.

- Chắc muốn thăm dò thực hư.

Tô Như cười nói:

- Triệu Dĩnh vừa ra tay khiến bọn chúng sợ hãi chạy về rồi!

- Tê Ngô phái…

Sở Ly trầm ngâm.

- Tê Ngô phái này cũng không thể xem thường.

Tô Như nói:

- Mấy năm gần đây thế lực tăng mạnh, trong phái có mấy thanh niên tuấn kiệt, có dấu hiệu phát triển.

- Bọn họ dám khiêu khích phủ Quốc Công?

Sở Ly nhíu mày.

Thân phận của Triệu Dĩnh không phải bí mật, chỉ cần điều tra một chút sẽ biết, đối phó với Triệu Dĩnh ở Sùng Minh thành chính là khiêu khích phủ Quốc Công.

Tô Như cười nhạt nói:

- Những năm gần đây phủ ta suy yếu, người khác càng ngày càng không xem phủ ta ra gì, Tê Ngô phái thông qua khiêu khích phủ chúng ta để nổi tiếng, muốn được lợi về mình!

- Không sợ phủ vệ ra tay sao?

- Bọn họ biết chừng mực, điểm duy nhất thất sách là không ngờ võ công của Triệu Dĩnh lợi hại tới vậy.

Tô Như mỉm cười nói:

- Ai ngờ được rằng, Triệu Dĩnh trông yếu ớt nhưng võ công lại rất lợi hại, đều là công lao của ngươi.

Sở Ly xua tay.

- Bọn họ lần này đã ngoan ngoãn rồi, biết phủ Quốc Công chúng ta không phải chó mèo nào cũng có thể gây sự!

Tô Như nói, rồi lại bật cười:

http://tieulun.hopto.org

- Nói ra cũng là Triệu Dĩnh lập công!

- Vất vả cho Triệu sư muội rồi.

Sở Ly than thở.

Từ khi Nhàn Vân tửu quán khai trương tới nay, Triệu Dĩnh vẫn trấn thủ ở bên đó không rời nửa bước, chỉ sợ có người ức hiếp những cô gái đáng thương kia.

- Võ công của nàng ấy không bị thụt lùi cũng thật hiếm có.

Tô Như nói:

- Tuy nhiên nơi đó thích hợp với nàng ấy.

Triệu Dĩnh tính tình yếu mềm, không thích hợp ra khỏi phủ làm hộ vệ, nàng đã kiến nghị với Diễn Võ đường, xây dựng Nhàn Vân tửu quán thành nhiệm vụ để Triệu Dĩnh không cần đi làm những nhiệm vụ khác, ở luôn trong Nhàn Vân tửu quán.

Sở Ly chuyển sang vấn đề khác:

- Tổng quản, Bạch Hổ Luyện Dương Đồ có thể truyền ra ngoài không?

- Ngươi muốn truyền cho ai?

Tô Như ngạc nhiên.

Đây là thượng cổ kì công, huyền diệu khó đoán, hợp nhất hai quyển thượng hạ sẽ là thuật luyện thể hiếm có thời nay, mặc dù yêu cầu ban đầu hơi cao, người thường không thể luyện.

Sở ly nói:

- Các tỉ muội của Nhàn Vân tửu quán.

- Bọn họ có thể luyện sao?

Tô Như mỉm cười:

- Đừng đùa chứ!

Tiểu thư còn không luyện được, bọn họ có thể luyện sao? Căn bản là điều không thể!

- Ta có cách tận dụng!

- Cách nào?

- Phương pháp quán đỉnh của phật môn.

- Dù là cách nào đi nữa nhưng không phải ngươi nói cứ luyện sẽ tổn hại tinh thần sao?

Tô Như nói.

- Ta sẽ thêm phần nhập môn vào Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, luyện cơ sở trước, rồi từ từ sẽ luyện được Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

- Có việc tốt như vậy sao?

Tô Như nói:

- Để ta thử trước!

- Có thể truyền cho họ không?

Tô Như nhíu mày ngẫm nghĩ:

http://tieulun.hopto.org

- Ta phải hỏi tiểu thư đã!

Sở Ly khẽ gật đầu.

Đây là lẽ đương nhiên, giá trị của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ không thể ước lượng, sao có thể tùy tiện truyền ra ngoài? Không chỉ không công bằng mà còn có hậu họa.

Tô Như nói:

- Ngươi thử quán đỉnh cho ta xem sao, xem cách của ngươi có tác dụng không.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản thực sự dám thử sao?

- Lẽ nào ngươi lại hại ta?

Tô Như thản nhiên cười nói:

- Khi nào thử đây?

- Bây giờ cũng được.

- Vậy hãy thực hiện đi.

Tô Như đặt chén trà xuống.

Sở Ly bước tới ngồi bên cạnh nàng, cười nói:

- Tổng quản hãy tĩnh tâm.

Hắn vừa nói, tay phải từ từ ấn xuống đỉnh đầu Tô Như.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như không nhúc nhích, cười tít mắt nhìn hắn, hai người gần trong gang tấc, nghe thấy hơi thở của nàng, thơm như hoa lan, đôi mắt trong veo như mặt hồ, da nàng mịn màng, gương mặt xinh đẹp, tinh tế, càng lại gần càng thấy xinh đẹp hút hồn.

- Nhắm mắt lại.

Sở Ly nói.

Tô Như nhắm mắt cười nói:

- Vậy là được sao?

Sở Ly không đáp lời, thi triển thuật quán đỉnh của phật môn, truyền một bức hình mãnh hổ vào trong đầu nàng. Thông qua nhìn hình mãnh hổ hắn đã có cảm ngộ, nắm bắt được kiến thức và quy luật trong đó, mở rộng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, mỗi bức hình mãnh hổ đều có thể hóa thành Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, nhưng khí thế có mạnh có yếu, hiệu quả cũng không giống nhau, có chia thành cấp riêng biệt.

Khí thế bạch hổ truyền vào trong đầu Tô Như hơi yếu, thông qua bức hình này có thể hấp thu sức mạnh vô hình trong hư không, giống như một làn gió nhẹ, hiệu quả cường thân hơi yếu, tích lũy tới mức độ nhất định cũng có hiệu quả kì diệu.

Sở Ly buông tay ra, Tô Như mở mắt rồi lại nhắm mắt thử mường tượng trong đầu, quả nhiên có một con bạch hổ đang nhảy, thực hiện các động tác, có những luồng sức mạnh yếu ớt truyền vào trong cơ thể.

- Đúng là Bạch Hổ Luyện Dương Đồ!

Nàng kinh ngạc tròn mắt nhìn Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười:

- Luyện trước một thời gian, đợi khi tinh thần mạnh lên lại luyện tiếp.

- Sở Ly, ngươi thật lợi hại!

Tô Như phấn khích nói.

Nàng hiểu ý định của Sở Ly, làm suy yếu khí thế của bạch hổ, hiệu quả có thể sẽ yếu đi một chút nhưng cũng còn hơn không luyện rất nhiều, vốn dĩ Bạch Hổ Luyện Dương Đồ ngưỡng yêu cầu quá cao, người thường không thể luyện được. Nàng háo hức đứng dậy, xua tay lướt ra khỏi tiểu viện.

Tuyết Lăng hiếu kỳ nhìn Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Ngươi không thể luyện.

- Tại sao vậy?

Tuyết Lăng thất vọng hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Thuật luyện thể, tốt nhất đợi tới cảnh giới Tiên Thiên hãy thử.

Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tuy huyền diệu nhưng hắn không biết có cản trở việc đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên hay không, Trần Nhân và mọi người thì khác, đã nhiều tuổi lại tổn thương căn bản, hắn để họ đi một con đường khác.

- Cảnh giới Tiên Thiên…

Gương mặt lạnh lùng của Tuyết Lăng lộ vẻ rầu rĩ, mục tiêu xa xôi quá.

Tô Như nhanh chóng quay lại, cười nói:

- Tiểu thư đồng ý rồi, tuy nhiên chỉ được truyền quyển thượng, còn nữa…

Sở Ly tỏ vẻ lắng tai nghe.

Tô Như nói:

- Chỉ cho phép ngươi dùng phương pháp quán đỉnh để truyền thụ, không được xem bí tịch.

Truyền thừa có được từ quán đỉnh khác với bí tịch, không thể truyền bằng lời, vẽ bạch hổ trong đầu ra giấy, không chỉ đòi hỏi công phu đan thanh rất lợi hại, người ngoài xem cũng vô dụng.

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly cười nói.

Hắn nhìn thấy một tia hi vọng, có thể bồi dưỡng Trần Nhân và mọi người thành trợ lực của mình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Thi Thuật

Sở Ly tới nhà ở trong thành, các cô gái đều ở đó, thấy hắn thì đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Triệu Dĩnh trừng mắt nhìn hắn trách cứ.

Sở Ly nhìn mọi người mỉm cười, các cô gái đều bận việc của mình, không ai rảnh rỗi, có người thêu hoa, có người cắt tỉa cành hoa, có người luyện công, có người đang may quần áo, có người thì đọc sách, cả phủ đệ đều vô cùng náo nhiệt.

Triệu Dĩnh mặc áo xanh lục, chân đi nhẹ nhàng, bước tới đón hắn:

- Sư huynh!

Sở ly cười nói:

- Sư muội vất vả rồi, gần đây thế nào?

- Lần này về sẽ không đi nữa chứ?

Triệu Dĩnh nói.

- Có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Sở Ly cười nói:

- Tê Ngô phái là sao vậy?

Sắc mặt Triệu Dĩnh sa sầm, nói:

- Đừng nhắc tới bọn chúng!... Một đám háo sắc cặn bã!

Sở Ly cười nói:

- Có cần ta ra tay trừng trị bọn chúng không?

Triệu Dĩnh mím chặt môi hồng, ngẫm nghĩ gật đầu:

- Trừng trị bọn chúng một chút cũng được, những kẻ đó thật xấu xa, một đám khốn nạn, Tê Ngô phái không phải thứ tốt đẹp gì!

Nàng nghĩ tới tình hình lúc đó lại phẫn nộ.

Những tên khốn đó muốn toàn bộ các cô gái của Nhàn Vân tửu quán mua vui cho chúng nếu không sẽ ngày ngày tới gây sự, khiến Nhàn Vân tửu quán không thể kinh doanh, không có tiền ăn cơm, cuối cùng nhất định cũng phải cầu xin bọn chúng đùa giỡn với mình.

Nghe những lời thô tục đó, nàng không thể nhẫn nhịn nên đã đánh gãy chân bọn chúng.

Xong việc nghĩ lại mình đã quá mềm lòng, đối với những tên ác ôn khốn nạn đó thì nên phế bỏ, khiến chúng không thể làm điều ác được nữa!

Sở Ly nói:

- Giao cho ta!

- Sư huynh, mọi việc thuận lợi cả chứ?

Triệu Dĩnh nói:

- Huynh không nên rời khỏi phủ!

Nàng biết Đại Lôi Âm Tự và phủ Nhân Quốc Công đều muốn giết hắn.

- Ừ.

Sở Ly mỉm cười đồng ý, vẫy tay gọi Trần Nhân đang cắt tỉa cành hoa.

Trần Nhân mặc áo trắng ngà, đôi mắt phượng long lanh hút hồn, nàng chỉ vào mình, Sở Ly gật đầu.

Trần Nhân đặt kéo xuống, hiếu kì nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Sư muội, muội và Trần Nhân đi theo ta.

Hắn dẫn hai cô gái vào phòng yên tĩnh.

Căn phòng này hắn dùng để luyện công, bố trí vô cùng đơn giản, một giường một bàn, trên tường có treo một chữ "Tĩnh", ngoài ra không còn vật nào khác.

Triệu Dĩnh hỏi:

- Sư huynh, có việc gì vậy?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Ta có một bộ châm thuật, có thể Trúc Cơ, nhưng có chút mạo hiểm.

- Bao lâu có thể Trúc Cơ?

- Một tối là được.

http://tieulun.hopto.org

- Thật sao?… Châm thuật gì vậy?

- Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật.

Sở Ly cười nói:

- Chắc muội chưa nghe nói bao giờ, lấy được từ chỗ Quách Mộ Lâm tiền bối.

- Quách cung phụng sao…

Triệu Dĩnh lập tức hiểu ra.

Quách Mộ Lâm có địa vị cực cao trong phủ, y thuật cao siêu, chuyên trách chăm sóc sức khỏe cho nhị tiểu thư.

Sở Ly nhìn Trần Nhân đang lặng lẽ không nói gì:

- Trần Nhân, Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật có thể giúp ngươi Trúc Cơ thành công chỉ trong một đêm nhưng rủi ro rất lớn, có thể mất mạng, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ.

Trần Nhân không do dự:

- Công tử, ta muốn thử!

Sở Ly thở dài, gật đầu.

Hắn rất hiểu suy nghĩ của các cô gái này, họ rất hận sự yếu đuối của mình, chỉ cần có một cơ hội để mạnh lên, họ tuyệt đối không bỏ qua, cho dù phải đánh cược cả mạng sống của mình.

- Ngồi lên giường.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Truyền cho ngươi một số thứ trước, nhớ kĩ không được truyền ra ngoài!

- Vâng.

Trần Nhân cởi giày ngồi xếp bằng trên giường, tư thế ngay ngắn.

Sở Ly quay đầu nhìn Triệu Dĩnh.

Triệu Dĩnh vội vàng nói:

- Biết rồi, muội sẽ giữ yên lặng.

Sở Ly hài lòng gật đầu, lấy trong ngực ra một chiếc hộp, tổng cộng có ba tầng, đặt mộc châm, ngân châm và kim châm.

Triệu Dĩnh hiếu kỳ mở tròn mắt, không dám chớp.

Sở Ly giơ tay phải đặt yên lên bách hợp của Trần Nhân.

Trần Nhân từ từ nhắm mắt lại giống như ngủ say.

Triệu Dĩnh nghi ngờ nhìn Sở Ly, không hiểu hắn đang làm gì, phát hiện mi mắt Trần Nhân nhanh chóng rung lên, khiến nàng càng thêm hiếu kì.

Sở Ly nhanh chóng buông tay, trầm giọng nói:

- Duy trì mường tượng, đừng phân tâm.

Hai tay hắn lần lượt cầm mộc châm, cắm nhanh lên người Trần Nhân, tiếp sau đó là hai loại châm còn lại, nhanh chóng cắm hết một trăm lẻ chín châm, Trần Nhân giống như một con nhím.

Truyệ-n được b-iê-n tập tại iread.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh mở tròn đôi mắt long lanh, nhìn Trần Nhân dường như không có cảm giác, nhưng nàng nhìn thấy sởn da gà.

Trong phòng đột nhiên có một trận gió thổi qua, gió mát nhẹ nhàng thổi trên gò má.

Triệu Dĩnh nhìn trước ngó sau, cửa sổ không mở sao lại có gió?

Gió lạnh thổi qua người nàng, áo quần Trần Nhân bị châm giữ cố định, gió không thổi bay, chỉ thổi bay mái tóc đen nhánh của nàng.

Triệu Dĩnh nhìn Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười ra hiệu nàng đừng nói gì.

Thời gian dần dần trôi qua, gió mạnh dần lên, từ gió nhẹ biến thành gió mạnh.

Quần áo Triệu Dĩnh tung bay, kêu lên phần phật, giống như cuồng phong bay qua.

Cứ như vậy từ trưa tới chập tối gió mới yếu dần đi.

Ánh chiều tà chiếu vào cửa sổ, nhuộm đỏ căn phòng.

Sở Ly đột nhiên ra tay thu hết châm về, Trần Nhân từ từ mở mắt.

Triệu Dĩnh phát hiện ánh mắt nàng trong veo, tinh khí thần đầy đủ, mặc dù không nhìn ra tướng luyện võ nhưng cảm giác không yếu ớt nữa.

- Công tử…

Trần Nhân nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn trong người, vui mừng nhìn Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Từ nay về sau ngươi có thể luyện công rồi, nhưng đừng luyện võ công tâm pháp, chỉ luyện Bạch Hổ Đồ mà ta truyền cho ngươi.

- Vâng.

Trần Nhân đáp không do dự, nói:

- Công tử, tại sao không luyện tâm pháp?

Sở ly nói:

- Bạch Hổ Đồ ta truyền cho ngươi rất huyền diệu, lúc nào cũng có thể luyện, những tâm pháp khác chưa chắc đã có tác dụng.

- Vâng.

Trần Nhân không hỏi thêm nữa.

Nàng biết mình bây giờ mình mới bắt đầu luyện công là rất muộn, Sở Ly chắc chắn đã nghĩ tới những tình huống thông thường nên mới truyền Bạch Hổ Đồ cho mình.

Nàng do dự một lát:

- Công tử có dùng châm cho mọi người không?

- Ai muốn luyện thì dùng cho người đó.

- Mọi người đều muốn luyện công.

- Từng người, từng người một.

- Công tử vất vả rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trần Nhân nói:

- Tối nay hãy ở đây ăn cơm!

- Cũng được.

Sở Ly gật đầu

- Hãy bảo Trần Tuyết tới đây, mọi người hãy đi làm việc đi.

- Vâng.

Trần Nhân đáp một tiếng sau đó đi ra ngoài.

Trần Tuyết nhanh chóng bước vào.

Sở Ly quán đỉnh truyền Bạch Hổ Luyện Dương đồ cho nàng sau đó dùng châm, nửa đêm mới hoàn thành.

Các cô gái đều về phủ, không khí càng thêm náo nhiệt.

Sở Ly không về lại phủ Quốc Công mà ở lại đây nghỉ ngơi. Ngày hôm sau tiếp tục truyền Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật cho các cô gái.

Hắn chuẩn bị mười bộ châm, dựa vào lực tinh thần mạnh mẽ mỗi lần dùng châm với mười người.

Ba ngày nhanh chóng qua đi, các cô gái đều Trúc Cơ thành công bắt đầu tu luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Sở Ly còn chưa nghĩ ra sẽ truyền cho họ võ công gì để phát huy được uy lực của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, chưởng pháp không ổn nên định truyền cho họ trảo pháp hoặc quyền pháp, thậm chí chuẩn bị để họ luyện phi đao.

http://tieulun.hopto.org

…

Đẩy cửa tiến vào tiểu viện, linh khí thuần khiết đậm đặc truyền vào trong người, Sở Ly thoải mái than lên.

Tuyết Lăng đang luyện công, thấy hắn trở về liền nhìn hắn:

- Công tử, xảy ra chuyện gì sao?

Sở Ly xua tay, ngồi vào tiểu đình.

Tuyết Lăng rót trà bưng lên, quan sát sắc mặt của hắn:

- Sao lại tiều tụy thế này?

Ba ngày này Sở Ly không ngừng thi triển quán đỉnh và Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật, cho dù tinh thần hùng mạnh cũng không thể chịu nổi, nhìn giống như hai ngày không ngủ, sắc mặt tiều tụy.

Sở Ly nói:

- Không sao.

- Lẽ nào công tử tới Yêu Nguyệt lâu?

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly liếc nhìn nàng ta.

Tuyết Lăng bĩu môi, nói lái sang chuyện khác:

- Công tử, nghe nói phủ xảy ra chuyện rồi!

Sở ly nhướng mày.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng biết hắn đang hối mình mau nói, liền nói nhỏ:

- Hình như có người trộm đồ của chúng ta.

- Kẻ nào to gan như vậy?

Sở Ly nhíu mày:

- Phủ Nhân Quốc Công sao?… Nhất định không phải vật tầm thường phải không?

- Hình như không phải phủ Nhân Quốc Công.

Tuyết Lăng nói:

- Do người Thiết Yêu Lĩnh làm, đồ vật gì thì không rõ, nhưng chắc chắn rất quý giá, nghe nói đại công tử đang rất giận dữ, đã phái người đi rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Phi Thiên

Sở Ly nhíu mày:

- Thiết Yêu Lĩnh…

- Ừm, nghe nói là một ngọn núi nhỏ trên đường Tịnh Hải, không có tên tuổi lắm.

- Bọn chúng lẽ nào điên rồi, dám chặn đường phủ Quốc Công?

- Hình như không biết đó là đồ của phủ ta!

Sở Ly ngẫm nghĩ:

- Xem ra là vật quan trọng, bí mật vận chuyển, không để lộ thân phận, Thiết Yêu Lĩnh thật xui xẻo. Có thể khiến đại công tử nổi giận, tuyệt đối không phải thứ tầm thường.

Là đại công tử của phủ Quốc Công, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, vật tầm thường không xem ra gì, khiến hắn ta nổi giận chắc chắn là vật hiếm có, giá trị không nhỏ, Thiết Yêu Lĩnh xui xẻo rồi!

Tuyết Lăng nói:

- Đại công tử đã phái người đi điều tra rồi, lần này Thiết Yêu Lĩnh gặp đại nạn rồi.

Sở Ly mỉm cười:

- Rốt cuộc là thứ gì?

- Chỉ một Thiết Yêu Lĩnh nhỏ bé căn bản không đáng nhắc tới, sẽ tìm được nhanh thôi.

Tuyết Lăng nói:

- Những kẻ đó thật đáng chết!

Sở Ly nói:

- Ừm, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, bọn chúng chắc chắn thường xuyên làm những việc như thế này, có thể tiêu diệt thì tiêu diệt, trừ hại cho võ lâm.

Tuyết Lăng cũng rất đồng tình, nàng vô cùng căm hận bọn cường đạo, không biết đã có bao nhiêu người vô tội bị chúng làm hại.

- Công tử, việc này không liên quan gì tới chúng ta cả.

Tuyết Lăng nói:

- Hãy suy nghĩ xem làm thế nào xây dựng Thiên Linh viện đi, công tử định chọn bao nhiêu người?

- Vẫn chưa nghĩ xong.

Sở Ly nói.

Nhiều người rất phiền phức, ít người làm việc không thuận tiện, hắn nhất thời chưa thể quyết định, cần phải suy nghĩ thận trọng, đợi thêm rồi tính, vội vã chọn người sau này muốn đổi sẽ càng rắc rối, cũng may tiểu thư không hối thúc, cho hắn thời gian dư dả.

http://tieulun.hopto.org

- Nơi làm việc xây dựng ở trong tiểu viện của chúng ta sao?

- Ngươi thấy sao?

- Chọn một nơi khác đi!

Tuyết Lăng vội nói.

Hiện giờ nàng đã xem tiểu viện là nhà của mình, không muốn có người tới làm phiền.

Sở Ly nói:

- Chọn ở đâu được đây?

- Công tử, nếu chọn ở Ngọc Kỳ đảo thì thị vệ chỉ có thể chọn nữ.

Tuyết Lăng nói:

- Tiểu thư không thích đám đàn ông thối ở xung quanh, cảm thấy rất gai mắt.

Sở Ly bật cười.

Tuyết Lăng trừng mắt, nghiêm túc nói:

- Đúng là vậy đấy.

Sở Ly cười nói:

- Hộ vệ của Ngọc Kỳ đảo không phải đều là đàn ông thối đó sao?

Hộ vệ của Ngọc Kỳ đảo tuy có nữ nhưng cũng không ít nam, tuy nhiên hắn biết Tiêu Kỳ thực sự thích sạch sẽ, không thích có đàn ông lại gần.

Tuyết Lăng nói:

- Nam hộ vệ đều ở bên ngoài, công tử có thấy nam hộ vệ ở bên trong Ngọc Kỳ đảo không?

Sở Ly khẽ gật đầu, lời Tuyết Lăng nói đúng là sự thật.

Tuyết Lăng nói:

- Theo nô tì thấy thì nên xây dựng ở ngoài đảo.

Sở Ly nhíu mày lắc đầu.

Tuyết Lăng ngạc nhiên:

- Nhất định phải xây dựng ở chỗ chúng ta sao?

- Không thể rời khỏi Ngọc Kỳ đảo.

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng không hiểu nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Vườn của của chúng ta dùng trồng linh thảo, đều là những linh thảo hiếm có, không thể để người ngoài phát hiện, danh hiệu của Thiên Linh viện chỉ là để che đậy cho nó, nếu xây dựng ở ngoài đảo sẽ mất đi ý nghĩa vốn có.

- Ồ, thì ra Thiên Linh viện dùng để yểm hộ, không cần quá quan tâm, đúng không?

Tuyết Lăng lập tức hiểu ra vấn đề.

Sở Ly mỉm cười:

- Nếu như nhắc tới Thiên Linh viện mà không nghĩ tới linh thảo sẽ là tốt nhất!

Chức năng của Thiên Linh viện là kiểm tra rà soát nội gián, giống như cơ quan đặc vụ, phải khiến người khác nghe tên đã sợ vỡ mật mới được coi là thành công, không có lực uy hiếp như vậy chỉ có thể nói lên rằng mình vô dụng.

Tuyết Lăng cười nói:

- Vậy phải xây dựng ở đâu đây? Không thể nào là Quan Tinh lâu của tiểu thư được!

Sở Ly nói:

- Khu nhà bên cạnh vẫn còn trống phải không?

- Đúng vậy.

Tuyết Lăng gật đầu.

- Vậy thì xây dựng ở bên cạnh.

Sở Ly nói:

- Như vậy cho thuận tiện.

Chỉ có thể tìm nữ thị vệ và nữ hộ vệ.

Tuyết Lăng nhìn hắn chằm chặp không chớp mắt.

Sở Ly cười nói:

- Xem tình hình.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng bĩu môi.

Sở Ly nói:

- Tạm thời không tìm người, đợi xem đã.

Thiên Linh viện là để điều tra nội gián, không cần bản thân ra tay, nữ giới thường tỉ mỉ, làm việc kiên trì hơn, có thể chịu đựng được những việc vặt vãnh. Nhưng quản lý những cô gái đó sẽ hơi rắc rối, hắn không muốn từ sáng tới tối thống lĩnh toàn nữ nhi, uy thế mất hết, ngược lại khiến người khác chê cười.

…

- Vô dụng! Vô dụng!

Tiêu Thiết Ưng ném mạnh chén trà, mảnh vụn văng đầy mặt đất.

Hắn thở dốc, đi tới đi lui, gương mặt tuấn tú sa sầm.

Trong đại sảnh có hai người đang đứng, Lâm Toàn và một nam tử trung niên, sắc mặt đều rất khó coi.

Tiêu Thiết Ưng đi tới đi lui một hồi, cố nén lửa giận, trầm giọng nói:

- Lão Thiết, ngươi nói xem, một Thiết Yêu Lĩnh nhỏ bé có thể cướp được Trường Sinh Thảo, ngươi có tin không? Nói ra sẽ khiến người khác cười thối mũi!

Nam tử trung niên nói:

- Công tử, người của Thiết Yêu Lĩnh đúng là rất lợi hại, chúng ta đã sơ suất, quan trọng là trong đó có một cao thủ khinh công đỉnh cấp, hắn cướp Trường Sinh Thảo rồi bỏ chạy, chúng ta cố hết sức cũng không đuổi kịp!

http://tieulun.hopto.org

- Là kẻ nào?

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng hỏi.

Nam tử trung niên lắc đầu:

- Bịt mặt, không nhận ra!

- Các ngươi không biết đi điều tra sao?

Tiêu Thiết Ưng giận dữ nói:

- Những việc này còn để ta phải dạy sao?

- Công tử, chúng ta đã tra hỏi người của Thiết Yêu Lĩnh rồi, bọn họ cũng không biết!

Nam tử trung niên nói:

- Bọn họ cũng rất giận dữ, cảm thấy bị nẫng tay trên, làm không công cho kẻ khác.

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau lưng. Hừm!

Tiêu Thiết Ưng cười nhạt nói:

- Kế hoạch thật lợi hại!

Nam tử trung niên nói:

- Người này thân hình thấp gầy, khinh công tuyệt đỉnh hơn nữa là cao thủ Tiên Thiên!

- Một cao thủ Thiên Ngoại Thiên không cản được cao thủ Tiên Thiên, hừ!

Tiêu Thiết Ưng bĩu môi:

- Xem ra khinh công của gã này đúng là tuyệt đỉnh, việc này điều tra không khó chứ?

Cao thủ Tiên Thiên đứng trước cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ giống như trẻ con đứng trước người lớn, đây là quan niệm thâm căn cố đế của mọi người, nếu như không phải lần trước Sở Ly giết chết một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Tiêu Thiết Ưng căn bản sẽ không tin vào việc này.

Một cao thủ Tiên Thiên có thể thoát khỏi lòng bàn tay của cao thủ Thiên Ngoại Thiên cần có khinh công cực kỳ lợi hại, trong võ lâm người như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay, đối chiếu thêm vóc dáng nữa sẽ không khó điều tra.

Nam tử trung niên nói:

- Bước đầu suy đoán, rất có thể là Phi Thiên Thần Hầu!

- Phi Thiên Thần Hầu Tưởng Hòe?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày:

- Có khi nào thông tin bị tiết lộ?

- Không thể nào!

Nam tử trung niên lắc đầu:

- Người chúng ta dùng đều có thể tin tưởng, tuyệt đối không thể lộ tin tức!

- Vậy tại sao Tưởng Hòe lại biết được?

- Chắc là trùng hợp!

http://tieulun.hopto.org

- Hừ, thật khéo trùng hợp!

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Lần này trùng hợp, mất luôn Trường Sinh Thảo, gã Tưởng Hòe đó nói không chừng đã ăn nó rồi!

- Công tử, người bình thường không biết Trường Sinh Thảo.

Nam tử trung niên nói.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Tưởng Hòe là ai? Hắn không biết Trường Sinh Thảo sao?

Lâm Toàn râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào đứng bên cạnh không nói lời nào, lúc này mới lên tiếng:

- Công tử, nếu như là Tưởng Hòe thì không thể trách lão Hoàng được!

Tiêu Thiết Ưng sầm mặt gật đầu.

Khinh công của Tưởng Hòe tuyệt đỉnh, thiên hạ hiếm có, cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không thể địch nổi.

- Nếu như là Tưởng Hòe, e rằng Trường Sinh Thảo…

Lâm Toàn chỉ biết nói:

- Chúng ta hãy tìm cách khác thôi.

Cho dù Tưởng Hòe không ăn cũng không thể tìm lại, khinh công của Tưởng Hòe lợi hại như vậy, cho dù phái mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi cũng không thể bắt được.

http://tieulun.hopto.org

- Công tử, có cần tung tin đi không?

Nam tử trung niên nghiến răng nói:

- Chúng ta không lấy được, cũng không thể để gã họ Tưởng độc chiếm, một khi biết là Trường Sinh Thảo, sẽ có vô số kẻ liều mình cướp đoạt!

- Vô dụng thôi!

Tiêu Thiết Ưng càng thêm buồn bã.

Tưởng Hòe khinh công cực kỳ lợi hại, hành sự quái dị, không biết hắn ở đâu.

- Chết tiệt!

Tiêu Thiết Ưng đập tay xuống bàn trà gỗ đàn hương, nghiến răng nghiến lợi:

- Tưởng… Hòe…!

Hắn cực khổ lắm mới tìm được một cây Trường Sinh Thảo, chỉ cần uống Trường Sinh Thảo, nhị muội sẽ hoàn toàn khỏe mạnh, không ốm yếu, không phải chịu khổ nữa, vậy mà tới phút chót mọi công sức lại đổ xuống sông xuống bể, hắn chỉ muốn xé xác Tưởng Hòe.

- Công tử, tam tiểu thư tới rồi.

Ngoài sảnh có người bẩm báo.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Tiến Cử

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng bước vào đại sảnh, đại sảnh như bừng sáng.

Đôi mắt trong veo của nàng liếc nhìn mảnh vụn chén trà và chưởng ấn trên bàn trà gỗ đàn hương, lại nhìn Tiêu Thiết Ưng sắc mặt sa sầm, khẽ nói:

- Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Tiêu Thiết Ưng nghiến răng nói:

- Trường Sinh Thảo bị cướp rồi!

Tiêu Kỳ nhíu mày, ánh mắt liếc nhìn người đàn ông trung niên:

- Tống thúc, sao vậy?

Người đàn ông trung niên lúng túng nói:

- Tam tiểu thư, chúng ta bị người của Thiết Yêu Lĩnh mai phục trên đường, có thể là Phi Thiên Thần Hầu thừa nước đục thả câu, cướp mất Trường Sinh Thảo!

- Có thể là Phi Thiên Thần Hầu sao?

Sắc mặt Tiêu Kỳ sầm xuống.

- Có thể cướp đồ trước mắt Hoàng lão, thân pháp cực nhanh, vóc dáng nhỏ bé, cho dù bịt mặt thì tám phần là Phi Thiên Thần Hầu!

Tiêu Kỳ lạnh lùng nói:

- Tưởng Hòe thật to gan!

Nàng quay ra nhìn Tiêu Thiết Ưng, ánh mắt lấp lánh nhưng không nói gì.

Việc sắp thành lại hỏng, cảm giác bực bội này nhất định sẽ giày vò đại ca tới phát điên, oán trách hắn làm việc không chu đáo đã vô dụng, việc cần kíp lúc này là đoạt lại Trường Sinh Thảo, đây là cơ hội duy nhất để nhị tỉ khỏe mạnh trở lại.

Tiêu Thiết Ứng hít một hơi thật sâu, cố kìm nén những buồn bực trong lòng, trầm giọng nói:

- Tam muội, có chuyện gì?

- Muội muốn để Sở Ly cai quản một viện!

Tiêu Kỳ nói

- Thiên Linh viện mới thành lập sẽ để hắn làm tổng quản.

- Vớ vẩn!

Tiêu Thiết Ưng giận dữ nói:

- Hắn bao nhiêu tuổi? Vào phủ được bao lâu? Tổng quản đâu có thể tùy tiện làm được?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Hiện tại hắn đã là ngũ phẩm, liều mạng cứu nhị tỉ, lòng trung thành không cần nghi ngờ, hơn nữa hắn rất có tài, muội chuẩn bị để hắn thay muội gánh vác một số việc, phụ trách loại bỏ nội gián trong phủ.

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày:

- Hắn có thể gánh vác được không? Khả năng của muội không ai bì kịp!

Hắn biết khả năng đặc biệt của tam muội, có thể nhìn thấu nhân tâm, vì thế mới có thể dễ dàng điều tra tiêu diệt nội gián, người thường không có khả năng này, không thể làm được như nàng.

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn tu hành phật pháp từ nhỏ, tu vi cực thâm hậu, có thể nhìn thấu nhân tâm, cho dù không làm được như muội nhưng vẫn có thể đảm nhiệm việc điều tra nội gián.

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày không nói gì.

Hắn cảm thấy Sở Ly còn quá trẻ tuổi, vào phủ không lâu, tình cảm đối với phủ Quốc Công không thể sâu đậm bằng những người từ nhỏ lớn lên trong phủ, dùng rất không yên tâm, cứu nhị tỉ có thể là do hắn nhất thời bồng bột vì đối mặt với mỹ nữ, không thể chỉ đơn giản quy kết cho trung thành.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn:

- Đại ca, muội dùng người huynh còn không yên tâm sao?

- … Nói cũng đúng.

Tiêu Thiết Ưng lập tức tỉnh ngộ, tam muội có thể nhìn thấu nhân tâm, lòng trung thành của Sở Ly tuyệt đối không cần lo lắng.

Tiêu Kỳ nói:

- Muội định cấp cho Thiên Linh viện mỗi tháng một vạn lạng bạc.

- Một vạn lạng cũng không nhiều…

Tiêu Thiết Ưng gật đầu nói:

- Hắn có thể làm tốt không?

- Trường Sinh Thảo bị Phi Thiên Thần Hầu cướp mất, sợ rằng sẽ không tìm lại được!

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Chắc là đã để lộ tin tức.

- Không thể nào.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Đều là những người có thể tin tưởng!

- Đâu có việc trùng hợp như vậy!

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Thế này đi, hãy để Sở Ly điều tra!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu:

- Phẩm cấp của hắn không đủ!

Những người vận chuyển Trường Linh Thảo lần này đều là tâm phúc của hắn, lòng trung thành có thể tin tưởng, nếu như Tiêu Kỳ điều tra còn có thể trấn áp, là Sở Ly bọn họ sẽ bất mãn trong lòng, cuối cùng người phải đau đầu lại là hắn.

Tiêu Kỳ nói:

- Vậy thì thăng cho Sở Ly một phẩm.

- Lại thăng một phẩm?

Tiêu Thiết Ưng bật cười:

- Hắn tăng quá nhanh rồi!

- Với công lao cứu nhị tỉ, không thể thăng một phẩm sao?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Nếu không có đan dược của Quách lão, lần này hắn đã mất mạng rồi! Công lao xả thân cứu mạng như vậy không thể tăng phẩm sẽ khiến lòng người nguội lạnh!

Nhắc tới Tiêu Thi, Tiêu Thiết Ưng lại lập tức mềm lòng, trầm ngâm không nói gì.

- Đại ca, huynh có thành kiến với Sở Ly?

Tiêu Kỳ nói không khách sáo.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Ta thấy hắn còn quá trẻ, không đủ chín chắn!

- Sở Ly hành sự rất cẩn thận, lão luyện, rất chín chắn!

Tiêu Kỳ nói:

- Chỉ vì ít tuổi mà ghìm công lao của hắn xuống, không thăng phẩm cấp cho hắn sao?

- Được rồi, được rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng đành nói:

- Dù sao ta cũng không nói lại muội, muội kiên quyết như vậy thì hãy thăng một phẩm cho hắn đi!

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đương nhiên, hắn có thể cứu nhị muội, đúng là nên tăng phẩm.

Lúc này Tiêu Kỳ mới hài lòng, nhẹ nhàng nói:

- Còn về việc Trường Sinh Thảo, cũng may không để nhị tỉ biết, nếu không sẽ lại bệnh nặng… Muội thấy rằng nhất định có vấn đề, lần này là Trường Sinh Thảo, lần sau thì sao?... Lẽ nào để Trường Sinh Thảo mất trắng vậy sao?

Trường Sinh Thảo vô cùng quý giá, với thế lực của phủ Quốc Công cũng phải mất mấy năm để tìm kiếm, cuối cùng tìm được một cây thì bị kẻ khác cướp mất.

Giận dữ tạm chưa nói tới, đối với nhị tỉ là một sự tổn thương cực lớn, vốn dĩ nàng có thể hồi phục nhưng lại mất đi cơ hội.

Tiêu Thiết Ưng nghiến rằng lạnh lùng nói:

- Nhất định phải giết tên họ Tưởng này!

Tiêu Kỳ nói:

- Khinh công của hắn thế gian hiếm có, ai có thể giết được hắn?

Tiêu Thiết Ưng im lặng, sắc mặt càng khó coi hơn.

Tiêu Kỳ nói đúng nỗi đau của hắn, cho dù thế lực của phủ Quốc Công rất lớn nhưng cũng không thể làm gì được, Phi Thiên Thần Hầu chỉ cần chui vào mười một đường còn lại, thậm chí rời khỏi Đại Quý thì có thể tiêu dao tự tại.

Tiêu Kỳ nói:

- Nếu như không giết được hắn, ngược lại khiến hắn có sát tâm, nhị tỉ một khi ra khỏi phủ, hắn đánh lén thì phải làm sao?

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng càng khó coi hơn.

Tiêu Kỳ nói:

- Sở Ly tăng một phẩm, có thể điều tra các hộ vệ lần này rồi!

- Tam muội thực sự nghĩ rằng họ có vấn đề sao?

- Đại ca tin rằng việc này là trùng hợp sao?

- … Nói không chừng đúng là trùng hợp.

Tiêu Thiết Ưng do dự nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Muội không tin là trùng hợp, cho dù là trùng hợp, điều tra một chút cũng không sao, cũng đâu oan uổng bọn họ!… Việc này hãy giao cho Sở Ly!

- Hừm, muội làm vậy là giúp hắn lập uy!

Tiêu Thiết Ưng bực bội nói:

- Tận tâm bồi dưỡng quá!… Thôi được, ta đồng ý nhưng ta có một điều kiện!

- Đại ca cứ nói!

- Muội cũng phải điều tra!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đừng để hắn biết, xem kết quả điều tra cuối cùng có giống của muội không, muội không được nói trước với hắn!

Tiêu Kỳ gật đầu nói:

- Được, không vấn đề!

Nàng rất tin tưởng Sở Ly, một khi có vấn đề chắc chắn hắn sẽ điều tra ra.

Ánh mắt nàng lấp lánh, mỉm cười:

- Nếu như hắn điều tra ra thì sao?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nếu như hắn có thể điều tra ra, sau này hắn có thể mặc sức hành động, việc điều tra nội gián trong phủ sẽ giao cho hắn!… Tuy nhiên đã được tam muội xử lý hết một lượt rồi, chắc cũng không vấn đề gì!

Tiêu Kỳ khẽ lắc đầu nói:

- Lòng người dễ thay đổi, lúc trước còn trung thành, lúc sau chưa chắc đã trung thành, vì thế mới cần Thiên Linh viện.

- … Nói cũng đúng.

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Hắn cúi đầu, lông mày nhíu chặt, lòng buồn bã khó giải tỏa.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca, việc đã tới nước này nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ coi như không tìm được Trường Sinh Thảo!

- Tên Tưởng Hòe đáng chết!

Tiêu Thiết Ưng nghiến răng nghiến lợi.

- Trường Sinh Thảo có thể sẽ không tìm lại được nhưng giết Tưởng Hòe thì chưa chắc là không thể làm được!

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng tinh thần phấn chấn, ngẩng đầu nói:

- Ai có thể giết hắn?

- Sở Ly.

Tiêu Kỳ nói.

- Hắn sao…?

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu bật cười:

- Tam muội, muội quá coi trọng tên Sở Ly này rồi, cao thủ Thiên Ngoại Thiên còn không làm gì được hắn, Sở Ly có giết nổi không?

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca nghĩ muội nói dối huynh sao?

Tiêu Thiết Ưng sững người, nhíu mày:

- Hắn thực sự có thể giết được Tưởng Hòe?

- Sau việc này hãy để hắn thử xem sao.

Tiêu Kỳ nói.

- Đừng, giết Tưởng Hòe trước!

Tiêu Thiết Ưng vội vã xua tay, nói:

- Để tên Tưởng Hòe đó sống thêm một ngày ta không cam tâm!... Hơn nữa, ngộ nhỡ Trường Sinh Thảo vẫn ở trong tay hắn thì sao?

Tiêu Kỳ trầm ngâm.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nếu như Sở Ly có thể bắt được Tưởng Hòe, Tưởng Hòe có thể giao ra Trường Sinh Thảo, ta có thể coi như chưa từng xảy ra việc này!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Nhiệm Vụ

Tiêu Kỳ có chút cảm động, vì nhị tỉ, đại ca có thể gạt bỏ tâm trạng, cố nén cơn tức này xuống.

Một khi Sở Ly bắt được Tưởng Hòe, nếu như không thể bỏ ra chút thành ý, chỉ cưỡng bức ép buộc sẽ khiến Tưởng Hòe liều mình phản kháng, tuyệt đối không giao ra Trường Sinh Thảo, chỉ có duy nhất cách cho hắn cơ hội mới có thể lấy lại Trường Sinh Thảo được.

Cơ hội này rất mong manh nhưng chỉ có một tia hi vọng cũng phải tranh thủ, Trường Sinh Thảo chỉ có thể tìm về được trong tâm thái như vậy.

- Tam muội, nếu Sở Ly có thể bắt được Tưởng Hòe, sao muội không nói sớm?

Tiêu Thiết Ưng trách cứ.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Khinh công của Sở Ly rất cao nhưng không phải thần tiên, chưa chắc đã có thể làm được.

- Có một chút hi vọng cũng phải giữ lấy!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Được rồi, giờ muội lập tức sai hắn xuất phát, tăng làm tứ phẩm, nếu như thực sự tìm được Trường Sinh Thảo về đây sẽ tăng tiếp một phẩm!

Tiêu Kỳ nói:

- Cần phủ phối hợp, phải tìm ra chỗ ẩn náu của Tưởng Hòe trước!

- Đang tìm rồi!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sẽ nhanh có tin tức thôi.

- Muội đi tìm Sở Ly!

Tiêu Kỳ nói.

Trong lòng nàng không có hi vọng tìm lại Trường Sinh Thảo. Tưởng Hòe là Phi Thiên đại đạo, kiến thức uyên bác, sao có thể không nhận ra Trường Sinh Thảo, cho dù mới đầu không coi trọng, biết thân phận của phủ Quốc Công cũng có thể đoán được là vậy quý giá, điều tra kĩ chắc sẽ điều tra ra.

Có thể tăng sáu mươi năm tuổi thọ, e rằng Quách Hòe đã ăn vào bụng rồi.

Tiêu Thiết Ưng bất mãn trừng mắt nhìn nàng:

- Mau đi tìm đi!

- Không vội gì một khoảnh khắc!

Tiêu Thiết Ưng bực tức nói:

- Có thể chỉ vì mải nói đôi ba câu, Tưởng Hòe đã ăn mất Trường Sinh Thảo rồi!

- Được rồi, muội đi liền!

Tiêu Kỳ lắc đầu, hiện giờ hắn đang ở vào trạng thái gần như điên cuồng,

không dễ dàng nói lý lẽ với hắn.

…

Sở Ly đang ngồi trong tiểu viện chăm sóc linh thảo, đã thu hoạch một đợt, trồng thêm hạt giống mới.

Cây Thiên Linh đã tỏ rõ uy lực, thời gian thu hoạch rút ngắn hai phần ba so với bình thường, linh thảo một năm thì chỉ cần bốn tháng.

Tuyết Lăng luyện Huyền Âm Chưởng ở bên cạnh, Huyền Âm Chưởng không chỉ chưởng lực kì lạ, chưởng pháp cũng rất kì diệu, cần lĩnh ngộ thật kĩ càng, luyện nhiều thành quen.

“Cốc, cốc”, cửa tiểu viện vang lên tiếng gõ cửa.

Sở Ly nhìn qua Đại Viên Kính Trí thì thấy là Tiêu Kỳ, xua tay ra hiệu cho Tuyết Lăng để hắn đích thân đi mở cửa, phủi linh thổ trên tay, mở cánh cửa tiểu viện, chắp tay chào:

- Tiểu thư.

Tiêu Kỳ mặc áo trắng tuyết giống như không vướng bụi trần, Tô Như mặc áo xanh ngọc, xinh đẹp yêu kiều.

- Vào trong nói chuyện.

Tiêu Kỳ bước vào tiểu viện.

Nàng nhìn cây Thiên Linh và linh thảo xung quanh cây Thiên Linh, hài lòng gật đầu, tốc độ phát triển của linh thảo rất nhanh, mặc dù chỉ là một đám đất linh thổ nhỏ nhưng có thể sánh ngang Linh Dược Viên. Hơn nữa có thể trồng được những linh thảo dược viên không trồng được, giá trị của tiểu viện không thể ước lượng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng vội bước tới hành lễ.

Bốn người bước vào tiểu đình, trúc xanh xào xạc theo gió, yên ả dễ chịu.

Tuyết Lăng bưng trà lên sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tiêu Kỳ đặt chén trà bạch ngọc xuống, ánh mắt trong trẻo nhìn Sở Ly:

- Sở Ly, giờ ngươi đã là tứ phẩm rồi.

Sở Ly ngạc nhiên, sau đó cười nói:

- Đa tạ tiểu thư!

Từ ngũ phẩm thăng lên tứ phẩm khó như lên trời, hắn thiết nghĩ phải cần nhiều năm mới có thể tích lũy đủ công lao thăng phẩm, tứ phẩm không phải tích lũy thời gian là có thể đạt được, tất cả đều dựa vào công lao.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi xứng đáng được như vậy… Còn một việc nữa.

- Thiên Linh viện sao?

Sở Ly cười nói:

- Đại công tử không đồng ý?

- Đại ca đã đồng ý rồi.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Nhưng trong phủ xảy ra một chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn nàng.

Tiêu Kỳ nói:

- Vốn dĩ đã tìm được một cây Trường Sinh Thảo, kết quả lại bị Phi Thiên Thần Hầu cướp mất.

- Trường Sinh Thảo?

Sở Ly sững người, ngạc nhiên nói:

- Trường Sinh Thảo trong truyền thuyết sao?

- Đúng vậy.

- Trên thế gian này thực sự có Trường Sinh Thảo?

Sở Ly xuýt xoa nói:

Nguồ.n: irea.d..v.n

- Thật không ngờ, nghe nói có thể tăng sáu mươi năm tuổi thọ, đúng là một món đồ tốt… Sao lại bị cướp vậy?

Có thể tìm được Trường Sinh Thảo chứng tỏ thế lực của phủ Quốc Công rất lớn mạnh, không nên bị cướp mới đúng, cho dù không được coi trọng cũng không thể sơ suất, chắc chắn có cao thủ Thiên Ngoại Thiên hộ tống, đúng lý sẽ không thể nào xảy ra chuyện được.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Ngươi biết Phi Thiên Thần Hầu không?

Sở Ly trầm ngâm một lát, gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Trong đầu hắn tìm kiếm tình báo về Phi Thiên Thần Hầu, cao thủ Tiên Thiên, khinh công tuyệt đỉnh không ai sánh bằng, cho dù gặp cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng có thể an toàn trốn thoát.

Sở Ly tin rằng điều này không phải lời đồn xuông, khinh công của mình cũng là tuyệt đỉnh, gặp cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng có thể an toàn trốn thoát.

- Phi Thiên Thần Hầu nhân lúc Thiết Yêu Lĩnh mai phục hộ vệ trong phủ liền ra tay cướp mất Trường Sinh Thảo.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ không thấy tăm hơi, rất có thể đã nhận ra Trường Sinh Thảo.

Sở Ly thở dài:

- Có thể đã ăn rồi!

- Nếu như hắn ăn rồi thì giết hắn, nếu chưa ăn thì hãy lấy về, hắn giao trả Trường Sinh Thảo có thể tha cho hắn.

Tiêu Kỳ nói:

- Việc này giao cho ngươi!

Sở Ly sững người, ngạc nhiên chỉ vào mình.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi khinh công giỏi nhất, có hi vọng bắt được hắn, nếu như có thể lấy lại Trường Sinh Thảo sẽ thăng tiếp một phẩm.

Sở Ly gượng cười nói:

- Tiểu thư, ta không lợi hại tới vậy.

Tô Như liếc mắt nhìn hắn nói:

- Sở Ly, không thử sao biết được?

Sở Ly thở than:

- Chắc hộ vệ trong phủ đã thử rồi?

- Đại ca phái đi hai lượt người, giờ vẫn chưa có tin tức gì, chắc là không có hi vọng gì cả.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Phi Thiên Thần Hầu dễ bị bắt như vậy không biết đã chết bao lần rồi, phải dựa vào ngươi thôi.

Sở Ly cầm chén trà bạch ngọc lên, nhấp một ngụm, than thở:

- Tìm Phi Thiên Thần Hầu khó hơn mò kim đáy bể.

Phi Thiên Thần Hầu là phi thiên đại đạo lừng danh thiên hạ, đắc tội vô số người, tới nay vẫn tiêu dao tự tại, không ai làm gì được hắn, chứng tỏ không ai biết nơi hắn ẩn náu, hơn nữa lại tinh thông thuật ẩn náu, thiên hạ bao la, muốn tìm ra nơi hắn ẩn thân đúng là ảo tưởng hão huyền.

Cướp được Trường Sinh Thảo, không cần nghĩ cũng biết, Tưởng Hòe chắc chắn sẽ trốn đi, ẩn náu một thời gian.

Trong tình hình này mà muốn tìm được hắn trừ khi có kì tích xảy ra, mình có Khô Vinh kinh và Đại Viên Kính Trí, nhưng không phải thần tiên, không thể làm những việc bất khả thi.

http://tieulun.hopto.org

- Phủ sẽ cử người giúp ngươi.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly than thở:

- Tiểu thư, tiểu thư cũng biết là sẽ không có tác dụng gì!

Phi Thiên Thần Hầu không chỉ đắc tội phủ họ mà còn đắc tội hết phủ Quốc Công của mười hai đường, đặc biệt là phủ Nhân Quốc Công, hận hắn tới tận xương tủy, chỉ muốn lập tức giết hắn. Phủ Nhân Quốc Công thế lực mạnh cũng không tìm ra hắn, đừng nói tới phủ Dật Quốc Công.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Nói vậy là ngươi không muốn đi?

Sở Ly nhìn sắc mặt không tỏ thái độ gì của nàng, thở dài nói:

- Tiểu thư đã có lệnh, ta đương nhiên phải tuân lệnh!

- Vậy thì tốt.

Tiêu Kỳ thần sắc dịu xuống.

Tô Như nói:

- Vậy còn lằng nhằng gì nữa! Mau lên đi chứ, tranh thủ thời gian, có thể chỉ chậm một chút thôi Tưởng Hòe đã nuốt mất Trường Sinh Thảo rồi!

Tiêu Kỳ hỏi:

- Còn cần gì không?

- Trường Sinh Thảo cho ai vậy?

Tiêu Kỳ sững người, không ngờ lúc này hắn lại hỏi vấn đề này:

- Cho nhị tỉ.

Sở Ly ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

Xem ra đại công tử rất trọng tình cảm, sáu mươi năm tuổi thọ, cám dỗ cực lớn vậy mà hắn có thể kháng cự để Trường Sinh Thảo cho Tiêu Thi, cũng đáng để mình tận tâm tận lực.

Tô Như nói:

- Có cần ta giúp ngươi không?

Sở Ly lắc đầu:

- Càng ít người càng tốt, muốn bắt được Phi Thiên Thần Hầu không dễ dàng gì.

- Bắt đầu từ đâu?

Tiêu Kỳ hỏi.

Sở Ly trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói:

- Nhóm hộ vệ kia đã về chưa?

- Ngươi nghi ngờ có nội ứng sao?

Tiêu Kỳ lập tức hiểu ý hắn.

Sở Ly nói:

- Mười phần chắc tới tám chín phần!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nội Ứng

- Nội ứng…

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Bọn họ đều là những tâm phúc trải qua thử thách, nếu không đại ca cũng không phái họ đi.

- Tiểu thư, tiểu thư nên biết lòng người dễ thay đổi.

Sở Ly xòe tay.

Tiêu Kỳ thở dài:

- Ta thật sự hi vọng suy đoán của ngươi là sai.

- Vậy hãy thử xem sao.

Sở Ly cười nói:

- Bọn họ trở về chưa?

- Về từ hôm qua rồi.

- Đại công tử cũng nên khao thưởng chứ? Chúng ta tới tham dự cùng.

- … Cũng được.

Tiêu Kỳ chậm rãi gật đầu, nói:

- Nếu không có manh mối, ngươi không tìm được Tưởng Hòe sao?

Sở Ly gượng cười nói:

- Tiểu thư, vậy thì rắc rối rồi, phải điều tra từng tí một… Phải xem vận may của nhị tiểu thư thế nào!

Tiêu Kỳ khẽ thở dài:

- Số phận của nhị tỉ thật trắc trở.

- Chưa chắc đã không tìm được, tiểu thư đừng nản lòng.

Sở Ly an ủi.

Hắn cũng thấy số của nhị tiểu thư không tốt cho lắm.

Sinh ra trong gia đình quyền quý, xinh đẹp tuyệt thế, tập trung mọi nét đẹp trong thiên hạ nhưng lại không có cơ thể khỏe mạnh, không cảm nhận được lợi ích của phú quý, đau khổ hơn cả đầu thai vào gia đình bình thường.

Khó khăn lắm mới tìm được Trường Sinh Thảo, có hi vọng hồi phục sức khỏe thì nửa chừng gặp biến cố, bị người khác cướp đi, thật xui xẻo.

Tuy nhiên hắn biết, chỉ dựa vào Trường Sinh Thảo sẽ không trị khỏi bệnh cho nhị tiểu thư được, nếu như đúng là bẩm sinh ốm yếu, uống Trường Sinh Thảo sẽ lập tức khỏe mạnh, đáng tiếc nàng trúng Phong Nguyên Chỉ, Trường Sinh Thảo có kì lạ thần kì thế nào đi nữa cũng không giải được Phong Nguyên Chỉ, cơ thể vẫn ốm yếu.

Nhưng dù có vô dụng với nhị tiêu thư thì Trường Sinh Thảo vẫn là linh thảo cấp truyền thuyết, có thể tăng sáu mươi năm tuổi thọ, vô cùng giá trị, bị cướp mất đương nhiên phải đi cướp về, nhị tiểu thư uống xong cho dù không thể trị khỏi thì dược lực vẫn còn, chỉ cần giải được Phong Nguyên Chỉ vẫn sẽ

tăng sáu mươi năm tuổi thọ.

Tiêu Kỳ nói:

- Chuẩn bị đi, tối nay sẽ dẫn ngươi đi, trong phủ ta đã từng thanh lọc một lần nhưng cũng khó trách có kẻ lọt lưới, sau này ngươi có thời gian hãy thanh lọc thêm lần nữa.

- Được.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ đứng dậy rời đi, Tô Như đi ngay sau nàng.

…

"Bốp!" Tiêu Thiết Ưng ném mạnh chén trà xuống đất, vỡ tan tành.

Sắc mặt sa sầm, lạnh lùng nói:

- Toàn kẻ vô dụng! Vô dụng!

Nam tử trung niên cúi đầu không nói gì, mặt đỏ bừng.

Lâm Toàn đứng ở một góc cũng ngậm chặt miệng, đại công tử tính tình nóng nảy, những lúc giận dữ không dễ nói chuyện, hắn sẽ không nghe bất cứ điều gì.

Đi đi lại lại mười mấy lượt, Tiêu Thiết Ưng ngồi phịch xuống ghế thái sư, thở dốc nói:

- Hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hai mươi cao thủ Tiên Thiên cũng không bao vây được một tên Tưởng Hòe, nếu như hắn tới thích sát lẽ nào cũng chỉ giương mắt nhìn?

Nam tử trung niên nói nhỏ:

- Công tử, khinh công của kẻ này quá lợi hại, nhưng võ công không mạnh, không thích sát công tử được.

- Câm mồm!

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Không thích sát được ta, vậy nhị muội thì sao?

Nam tử trung niên lập tức im mồm.

Nhị tiểu thư không biết võ công, lại đau yếu, một khi Tưởng Hòe tiếp cận sẽ chỉ có đường chết.

- Ta không yêu cầu các ngươi bắt được hắn, giết hắn, chỉ cần đi theo hắn, các ngươi thì sao, hả…?

Tiêu Thiết Ưng trầm giọng nói:

- Nhiều người như vậy mà cũng không đi theo hắn được, giờ làm sao đây? Đi đâu tìm hắn?

Nam tử trung niên thở dài.

Bây giờ thực sự rắc rối rồi, đánh rắn động cỏ, Tưởng Hòe gian ngoan xảo quyệt, tiếp tục tìm sẽ rất khó, hắn kiếm một chỗ ẩn náu một vài năm, bọn họ sẽ phải nhọc công tốn sức, đừng hòng có ngày nào thảnh thơi!

Hắn ta chán nản nói:

- Công tử, chúng ta tham công rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi làm hỏng đại sự!

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Lần này nhị muội thực sự hết hi vọng rồi, ta nói sao chứ, chỉ cần đi theo hắn, đi theo hắn, ta sẽ phái người đối phó hắn, các ngươi thì sao chứ… Hả…? Các ngươi làm những gì!

Ánh mắt Tiêu Thiết Ưng sắc lạnh, lửa giận bừng bừng trong lồng ngực, chỉ muốn cho hắn ta một chưởng, đánh cho đám chỉ biết làm hỏng chuyện này một trận thừa sống thiếu chết. Nhưng lý trí còn sót lại níu kéo hắn, trong lòng thất vọng vô cùng, lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng ta không biết những suy nghĩ của các ngươi!

Bọn họ chẳng qua là sợ người khác bắt được Tưởng Hòe sẽ chứng tỏ mình vô dụng, vì thế muốn bắt được Tưởng Hòe trước, đoạt lại Trường Sinh Thảo, lấy công chuộc tội, kết quả là đã thất bại.

Truyện đượ.c d.ịch trực tiếp t.ại iREAD.

Nam tử trung niên cúi đầu không nói gì.

- Thôi, sự việc đã tới nước này nói nhiều cũng vô ích!

Tiêu Thiết Ưng xua tay, hít một hơi thật sâu, nén giận nói:

- Tối nay tới cả đây, ta mời mọi người uống rượu, dù sao đi nữa mọi người cũng vất vả rồi!

- Công tử…

Nam tử trung niên ngẩng đầu, hổ thẹn nói:

- Chúng ta thực sự không còn mặt mũi nào uống rượu.

- Đừng nhiều lời nữa!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Ta cần phải chửi các ngươi một trận thật đã.

-... Vâng!

Nam tử trung niên chỉ biết gật đầu.

- Cút đi!

Tiêu Thiết Ưng xua tay.

Nam tử trung niên giống như được đặc xá, chắp tay hành lễ, quay người bước vội đi.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng trừng mắt nhìn theo bóng dáng hắn, không nói lời nào.

Lâm Toàn râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, nói nhỏ:

- Công tử, bọn họ cũng chỉ là nhất thời nông nổi, làm ra việc ngu ngốc này… Không ngờ hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không trừng trị được tên Tưởng Hòe đó!

- Hừm, Tưởng Hòe dễ giết vậy sớm đã bị phủ Nhân Quốc Công giết rồi!

Tiêu Thiết Ưng cười nhạt nói:

- Bọn họ phái đi bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhưng cũng không làm gì được hắn, hai người mà muốn lập công, đúng là ngu xuẩn!

http://tieulun.hopto.org

- Công tử không cần phải giận đám bọn họ, giận dữ có hại cho sức khỏe!

Hắn ta lắc đầu nói:

- Bây giờ phải xem phía tam tiểu thư thôi.

- Vốn dĩ bọn họ theo sau, biết được hành tung của Tưởng Hòe, Sở Ly còn có một tia hi vọng, bây giờ mất tung tích rồi, hắn tìm người ở đâu?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Mò kim đáy bể, uổng công vô ích!

- Tiểu tử Sở Ly rất lợi hại, nói không chừng có thể biến không thể thành có thể.

Hắn mỉm cười nói:

- Người thường bị trọng thương như vậy không chết cũng tàn phế, hắn không bao lâu đã có thể hồi phục!

- Cũng may ta không nói với tam muội rằng có phái người theo dõi Tưởng Hòe.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Nếu không không biết muội ấy sẽ chế giễu thế nào nữa!

Hắn vốn định cho tam muội một bất ngờ, để được sùng bái, tam muội quá cao ngạo, không hề có chút tình cảm sùng bái kẻ làm đại ca là hắn, khiến hắn không thấy có thành tựu.

Lâm Toàn cười nói:

- Tam tiểu thư dám đồng ý chắc cũng có vài phần chắc chắn, hãy đợi Sở Ly xem sao.

- Hi vọng hắn có thể thành công, cướp lại Trường Sinh Thảo, ta sẽ trọng thưởng hắn.

Tiêu Thiết Ưng nói.

Lâm Toàn mỉm cười gật đầu:

- Nếu tìm được thì đúng là kì tài.

…

Sở Ly lặng lẽ ngồi bên một chiếc bàn, sau lưng là Tuyết Lăng giúp hắn rót rượu.

Trong đại sảnh có bày bảy chiếc bàn.

Một bàn là Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ, một bàn là Sở Ly và ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên, năm bàn còn lại là hai mươi cao thủ Tiên Thiên, sự xuất hiện của Sở Ly rất thu hút sự chút ý.

Mọi người đều không hiểu, tuổi còn trẻ lại không phải là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, có tư cách gì ngồi cùng bàn với ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên?

Tuy nhiên công tử sắp xếp như vậy chắc có đạo lý của hắn, bọn họ đang mang tội không dám hỏi nhiều.

Tiêu Thiết Ưng nhanh chóng giới thiệu với mọi người:

- Trong phủ mới thành lập Thiên Linh viện, Sở Ly là tổng quản Thiên Linh viện, phụ trách điều tra thanh lọc nội gián, cấp vị tứ phẩm.

Sắc mặt mọi người lập tức nghiêm túc, thị vệ tứ phẩm đúng là có tư cách ngồi vị trí đó, hơn nữa lại phụ trách thanh lọc nội gián, đúng là quyền cao chức trọng.

Sở Ly chắp tay chào hỏi mọi người, sau đó cầm chén rượu uống hết, ngồi xuống không nói gì.

Tuyết Lăng bước lên, nhấc bình rượu rót đầy chén.

Mọi người lần lượt uống cạn.

Từ đầu tới cuối, Sở Ly đều rất bình tĩnh, không nói một câu nào, mọi người đã nghe qua danh hiệu của Sở Ly, thanh danh hiển hách, không dám lơ là.

Đợi tiệc tàn, chỉ còn lại Sở Ly, Tiêu Kỳ và Tiêu Thiết Ưng, Sở Ly mới nói.

- Đại công tử, tiểu thư, đích thực có nội ứng!

Sở Ly thần sắc nghiêm nghị.

- Kẻ nào?

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi.

Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ, nói:

- Hoàng tiền bối.

- Hoàng Tề?

Tiêu Thiết Ưng lớn tiếng hỏi.

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên Hoàng Tề?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Hoàng Tề

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hắn biết Tiêu Kỳ không nhìn ra.

Tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên sẽ thấp thoáng có một chút sức mạnh tinh thần, sẽ cản trở người khác thăm dò nội tâm của hắn, tu vi của Tiêu Kỳ còn thấp, nếu nàng đạt tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên thì có thể nhìn thấu nội tâm của cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hiện nay mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, không thể nhìn thấu được.

- Không phải chứ?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày.

Tiêu Kỳ cũng có phần không chắc chắn.

Nàng không cảm nhận ra điều gì bất thường, rất khó thăm dò nội tâm của cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhưng Sở Ly sẽ không kết luận vô căn cứ, nói xằng nói bậy.

Đó là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, là trụ cột của phủ Quốc Công, nếu không vấn đề gì mà nghi oan cho người ta, tiền đồ của Sở Ly ở phủ Quốc Công cũng chấm dứt.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên trong thiên hạ có hạn, là những nhân vật đỉnh cấp nhất, phủ Quốc Công không dám tùy tiện điều tra cao thủ Thiên Ngoại

Thiên, một khi đắc tội với họ, họ nhất định sẽ bỏ đi luôn, ràng buộc của phủ Quốc Công đối với họ rất yếu ớt.

Sở Ly nói:

- Tưởng Hòe không phải do ông ta gọi tới nhưng người của Thiết Yêu Lĩnh do ông ta tìm tới.

- Tại sao?

Tiêu Thiết Ưng không hiểu nói:

- Thiết Yêu Lĩnh không hề có uy hiếp gì!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hắn ta muốn chiếm đoạt Trường Sinh Thảo.

- Cái gì?

Tiêu Thiết Ưng trầm giọng nói.

Sở Ly nhìn Tiêu Thiết Ưng:

- Đại công tử, Hoàng Tề biết thứ hộ tống là Trường Sinh Thảo chứ?

- Chắc là không biết.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu:

- Ta không nói cho người khác biết!

Sở Ly nói:

- Hắn ta biết.

Tiêu Thiết Ưng sa sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Hắn ta nhất định đã lén mở hộp ra!… Đúng là coi trời bằng vung!

Quy tắc của hộ vệ là không thể mở vật hộ tống, luôn phải giữ kín, một khi mở ra sẽ có thể biết được, làm hỏng quy tắc sẽ phải chịu phạt.

Hoàng Tề mở hộp, rõ ràng không coi chủ nhân của phủ Quốc Công là mình ra gì, biết mình không làm gì được hắn.

- Sáu mươi năm tuổi thọ.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Đối với những người nhiều tuổi, đây là một sự cám dỗ vô cùng lớn, có thể hiểu được.

Lần này Tiêu Thiết Ưng có tin đôi chút.

Hoàng Tề là cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã hơn một trăm năm mươi tuổi, tuổi càng cao càng quý trọng mạng sống của mình, nhìn thấy Trường Sinh Thảo há lại không động lòng?

Hơn nữa, có thể lợi dụng Thiết Yêu Lĩnh để chiếm đoạt Trường Sinh Thảo, thực hiện không một chút sơ hở, cho dù có người nghi ngờ, thì do hắn ta là cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không dám nói bừa.

Cho dù làm mất Trường Sinh Thảo, Hoàng Tề có lỗi thì cũng không có tổn thất gì lớn, hoàn toàn có thể thoái thác rằng mình không biết hộ tống thứ gì, không biết quý giá ra sao, chỉ là lỗi nhỏ một lần mà thôi.

Điều đó đánh đổi được sáu mươi năm tuổi thọ, nếu là mình mình cũng làm.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Vậy Tưởng Hòe cướp Trường Sinh Thảo, hắn ta cũng bị bất ngờ?

- Đúng là vậy!

Sở Ly mỉm cười:

- Đây chỉ là suy đoán của ta, rốt cuộc là đúng hay sai vẫn cần đại công tử đích thân kiểm chứng.

- Ta sẽ hỏi hắn ta kĩ lưỡng.

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca, muội có thể đứng bên cạnh theo dõi.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu, muội ấy không nói mình cũng sẽ mời muội ấy tham gia, mượn sức mạnh nhìn thấu nhân tâm của muội ấy. Hắn cho rằng trước đây không phát hiện ra là vì muội ấy không nghi ngờ Hoàng Tề, một khi đã có lòng nhất định sẽ nhìn ra.

Sở Ly chắp tay nói:

- Đại công tử, tiểu thư, vậy ta xin cáo từ trước, bên này đã không có tin tức gì thì ta tới nơi xảy ra vụ việc kiểm tra xem sao.

- Ài…

Tiêu Thiết Ưng thở dài, nói lại chuyện xảy ra lúc trước.

Tiêu Kỳ khẽ nhíu mày, bất mãn nhìn hắn.

Tiêu Thiết Ưng gượng cười:

- Tam muội, ta đâu ngờ bọn người đó lại làm bừa như vậy!

Sở Ly nói:

- Việc này không phải làm bừa, đại công tử nghĩ một chút sẽ hiểu.

Tiêu Thiết Ưng sững người, lập tức nghĩ tới Hoàng Tề, sắc mặt sa sầm, nói:

- Chả trách, vẫn là do lòng tham gây ra!… Tối nay ta sẽ tìm Hoàng Tề nói chuyện!

Sở Ly cầm chén trà lên nhấp một ngụm sau đó từ từ đặt xuống:

- Nếu đúng là vậy, đại công tử định xử lý hắn ta thế nào?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày ngẫm nghĩ, nói:

- Phế võ công của hắn ta!… Dù sao hắn ta cũng có công lao, không thể xử lý quá nặng!

- Được, phế võ công, nuôi dưỡng trong phủ.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly ngẫm nghĩ gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Sở Ly, ngươi có suy nghĩ gì?

Sở Ly cười nói:

- Thân phận của cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất cao, xử lý rất rắc rối.

- Nói cũng đúng!

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Giờ hắn đã hiểu Sở Ly đôi chút, Sở Ly đúng là một kẻ thông minh, hơn nữa nói chuyện cũng rất dễ nghe, không giống những kẻ cậy tài ngạo mạn, đáng để bồi dưỡng, chả trách tam muội vất vả cất nhắc, coi là tâm phúc.

…

Một vầng trăng sáng treo trên nền trời, ánh trăng như suối nước.

Sở Ly cùng Tuyết Lăng về tới tiểu viện, vừa bước vào tiểu viện Tuyết Lăng đã nói:

- Khi nào công tử đi?

Sở Ly chắp tay sau lưng đi dạo trong tiểu viện.

Tuyết Lăng vừa đi vừa chạy theo sau:

- Cứ trì hoãn thế này có được không?

- Không vội.

Sở Ly trả lời không mấy tập trung.

Phi Thiên Thần Hầu rất khó đối phó, không dễ tìm được hắn.

Cho dù mình tới nơi xảy ra biến cố tìm ra vết tích của hắn thì cũng không đuổi được hắn, khinh công tuyệt đỉnh sẽ không thể để lại vết tích quá rõ ràng. Tin tốt duy nhất vào thời điểm hiện tại là nơi xảy ra sự cố nằm trên đường

Lôi Châu, đường này là thế lực của phủ Quốc Công.

Trên đường Lôi Châu, đâu đâu cũng có thế lực của phủ Quốc Công, Phi Thiên Thần Hầu chắc không sẽ không giấu được tung tích, chỉ cần tìm ra hắn sẽ dễ xử lý!

Những lúc thế này mới biết võ công và quyền thế đều có tác dụng của riêng mình, võ công mạnh cũng không có tác dụng, vẫn là quyền lực mạnh hơn, nhưng có lúc võ công mới là điểm mấu chốt.

- Công… tử…!

Tuyết Lăng dừng lại, giậm chân.

Sở Ly quay đầu nhìn nàng ta.

Tuyết Lăng nói:

- Ta đang nói kìa!

- Được rồi.

Sở Ly xua tay nói:

- Việc này vẫn cần phải đợi tin tức.

Tuyết Lăng nói:

- Vậy Thiên Linh viện thì sao? Khi nào thì điều tra nội gián!

Nàng thấy rằng Thiên Linh viện rất uy phong.

- Toàn đắc tội người khác.

Sở Ly thở dài:

- Đây đâu phải việc dễ dàng gì, tương lai bọn họ nghe tới tên Thiên Linh viện sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cũng giống như Đông Xưởng, Tây Xưởng, Cẩm Y Vệ thời đại đó, tuyệt đối không phải danh tiếng tốt, Thiên Linh viện tương lai sẽ có kết quả như vậy, vì thế hắn không tích cực lắm, định bụng không làm gì cả.

- Không thoải mái mới tốt.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly nhìn nàng:

- Cần phải nhìn xa hơn một chút, đắc tội quá nhiều người tương lai làm gì cũng khó khăn!

- Có tiểu thư ủng hộ là được.

Tuyết Lăng nói:

- Mặc kệ bọn họ!

- Ngươi đấy…

Sở Ly lắc đầu bật cười.

Tuyết Lăng bĩu môi:

- Dù sao thì ta thấy không cần quan tâm nhiều tới vậy, ai cũng hận nội gián, điều tra ra mọi người đều vui vẻ.

- Ừm, từ từ rồi tính.

Sở Ly gật đầu.

Nội gián không dễ dàng tra ra được, giống như việc Hoàng Tề lần này, ảnh hưởng rất lớn, hậu quả nghiêm trọng, trách nhiệm của Thiên Linh viện rất nặng nề, ngộ nhỡ sau này xảy ra chuyện vì nội gián, Thiên Linh viện sẽ bị trách tội đầu tiên.

Tuyết Lăng thấy hắn không mấy hào hứng, không quan tâm tới mình đành bĩu môi:

- Ta đi pha trà!

Sở Ly ngồi trong tiểu đình uống trà, vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mới tìm được Tưởng Hòe, xem có điểm đột phá nào.

Thời gian cứ thế trôi đi, màn đêm dần buông xuống.

Cửa viện đột nhiên được mở ra, Tô Như mặc áo xanh ngọc uyển chuyển bước vào.

Sở Ly đứng dậy, Tô Như nhẹ nhàng bước vào tiểu đình, mang theo hương thơm thoang thoảng:

- Ngồi xuống nói chuyện đi.

- Có kết quả rồi sao?

Sở Ly nhìn sắc mặt lo lắng của nàng, hỏi thẳng vấn đề:

- Thế nào rồi?

Tô Nhi đón lấy chén trà Tuyết Lăng đưa tới:

- Ngươi nói đúng!

Sở Ly thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như nói:

- Đánh một trận, loạn hết cả lên cuối cùng cũng chế ngự được hắn, phế bỏ võ công!

Sở Ly không hề có cảm thấy vui vẻ.

Mỗi một cao thủ Thiên Ngoại Thiên đều rất quan trọng với phủ Quốc Công, phế bỏ một người chả khác nào làm suy yếu thực lực của mình, không phải việc tốt đẹp gì.

Tô Như lắc đầu nói:

- Ta thấy đại công tử rất bị đả kích!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Trị Thương

- Chỉ hi vọng đại công tử có thể nghĩ thoáng một chút.

Sở Ly nói.

Buồn bã thất vọng là khó tránh khỏi, dù sao cũng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên được gửi gắm trọng trách, địa vị cực cao, dường như chưa từng nghi ngờ bọn họ, không ngờ lại xảy ra vấn đề.

Quan trọng là thiếu đi một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, thực lực của phủ Quốc Công lại giảm đi một tầng.

Tô Như sa sầm mặt không nói gì.

Sở Ly nhìn nàng ta, nhíu mà nói:

- Tổng quản, xảy ra chuyện gì sao?

- Không có!

Tô Như lắc đầu, không nhìn hắn.

Sở Ly suy nghĩ nhanh như chớp, không vội vàng vận Đại Viên Kính Trí mà nhíu mày trầm ngâm nói:

- Hoàng Tề ra tay, chắc tiểu thư và đại công tử đã bị cuốn vào… Lẽ nào tiểu thư bị thương rồi?

Tô Như cúi đầu uống trà, không nói lời nào.

Sở Ly nhướng mày:

- Bị thương thật sao? Có nặng không?… Cao thủ Thiên Ngoại Thiên chứ đâu phải Tiên Thiên, để ta đi xem sao!

- Ngươi đi xem thì có tác dụng gì chứ?

Tô Như xua tay, nói khẽ:

- Tiểu thư đang tự trị thương!

- Bị thương có nặng không?

- Hừm, suýt chút nữa thì mất mạng!

Sở Ly không hiểu nói:

- Tiểu thư đã cận kề với Thiên Ngoại Thiên rồi, không bị thương nặng vậy chứ?

Võ học Tiêu Kỳ tu luyện vô cùng kì diệu, hiện nay đã có bóng dáng của Thiên Ngoại Thiên, gặp cao thủ Thiên Ngoại Thiên đâu phải không có sức chống trả, tu vi của Hoàng Tề không quá tinh thâm, đúng ra đâu thể bị thương quá nặng được.

Tô Như nói:

- Tiểu thư vì cứu đại công tử!

- Hoàng Tề dám ra tay với đại công tử?

- Lão ta điên rồi, biết mình bại lộ sẽ không có kết cục tốt đẹp gì nên muốn

giết đại công tử!

Tô Như lạnh lùng nói:

- Đúng là lòng người khó đoán!

Những cao thủ Thiên Ngoại Thiên có địa vị cực cao trong phủ, đãi ngộ cực tốt nhưng vẫn tham lam, muốn cướp đồ của phủ Quốc Công, khi bạo lộ thì muốn giết người, đúng là một kẻ vô ơn.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư đỡ thay công tử một chiêu?

- Đúng vậy, gã họ Hoàng đang nói chuyện thì đột nhiên ra tay.

Tô Như lắc đầu nói:

- Tiểu thư cũng không đề phòng, nhờ thân pháp nhanh chắn phía trước đại công tử, chịu một quyền của Hoàng Tề.

- Bị thương ở đâu?

Sở Ly vội hỏi.

- Tiểu thư đỡ của hắn một quyền.

Tô Như than thở:

- Trong lúc gấp rút không kịp vận công, bị gãy tay trái rồi!

Nàng vừa nói vừa lắc đầu, sắc mặt lo lắng.

Sở Ly đứng dậy đi ra ngoài:

- Dẫn ta đi xem sao!

- Ngươi đi làm gì, tiểu thư đang vận công trị thương, không gặp ai cả.

Tô Như xua tay nói.

Sở Ly vẫn không dừng bước:

- Ta có chút tâm đắc đối với trị thương, có thể giúp tiểu thư một tay.

- Ngươi có cách gì sao?

Tô Như đứng dậy đi theo hắn.

Sở Ly cười nói:

- Lần trước ta bị thương rất nặng vậy mà vẫn hồi phục rất nhanh đó thôi.

- … Có cách gì vậy?

Tô Như bán tín bán nghi nhìn hắn.

Nàng có nghe nói về việc lần trước Sở Ly cứu nhị tiểu thư suýt nữa mất mạng, hồi phục đúng là rất nhanh.

Hai người đã đi ra khỏi tiểu viện, bước vào trong rừng cây.

Sở Ly nói:

- Ta có luyện một môn tâm pháp chuyên trị thương, hiệu quả không tệ.

- Tiểu thư cũng có tâm pháp chuyên trị thương.

Tô Như nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bực bội nói:

- Tổng quản, lẽ nào ta lại hại tiểu thư?

- … Nói cũng đúng.

Tô Như mỉm cười, gật đầu:

- Được rồi, ngươi một lòng trung thành, không biết tiểu thư có gặp ngươi không, tiểu thư nói không để ai quấy rầy.

Sở Ly nói:

- Mau đi thôi!

…

Đêm đã về khuya, cả Ngọc Kỳ đảo đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày, dưới ánh đèn, đình đài lầu giác, rường cột chạm trổ giống như thiên cung tiên khuyết.

Hai người dừng lại ở lầu hai của Quan Tinh lâu, Tô Như ra hiệu hắn dừng lại, đợi mình đi hỏi ý kiến, sau đó nhẹ nhàng lên lầu ba.

Sở Ly vận sẵn Đại Viên Kính Trí.

Trên một chiếc giường ở lầu ba, Tiêu Kỳ sắc mặt nhợt nhạt đang ngồi xếp bằng lặng lẽ vận công, tay trái bị kẹp tấm gỗ, dùng vải trắng để buộc.

Sở Ly nhìn sâu hơn, tay trái bị gãy thành từng khúc từng khúc, kinh mạch bị hủy hoại, những kinh mạch khác cũng yếu ớt, mất hết sức sống, nội lực Hoàng Tề tu luyện thật vô cùng thâm độc.

Tô Như bước lên trên, hắn bước theo lên lầu ba, xua tay với Tô Như.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly tới thẳng phía sau lưng Tiêu Kỳ, hai tay đặt lên tấm lưng mềm mại của nàng, Khô Vinh kinh tập trung linh khí thảo mộc, từ từ truyền vào người nàng, giúp nàng bồi dưỡng kinh mạch.

Tô Như ấm ức nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn, không dám làm phiền.

Sau thời gian một tách trà, Tiêu Kỳ từ từ mở mắt.

Hai tay Sở Ly không buông ra, vẫn dùng linh khí bồi dưỡng cơ thể nàng:

- Tiểu thư, tới chỗ của ta!

Sắc mặt Tiêu Kỳ hồng hào hơn một chút, cảm nhận được nội lực thuần khiết, sức sống dồi dào truyền tới từ hai tay Sở Ly, khôi phục kinh mạch tốt hơn tâm pháp trị thương của mình, vết thương không xấu đi nữa.

Giọng Tiêu Kỳ hơi khàn:

- Đi tới chỗ ngươi?

- Ở bên cây Thiên Linh có thể trị thương.

Sở Ly nói.

- … Được.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly thu hai tay lại, Tiêu Kỳ chậm rãi bước xuống giường.

Tô Như trừng mắt nhìn Sở Ly, vội vàng nói:

- Tiểu thư, vết thương đỡ hơn chưa?

- Ừm, không sao.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly lắc đầu.

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn Sở Ly:

- Đi thôi.

Ba người đi xuống lầu tới tiểu viện của Sở Ly.

Vừa bước vào tiểu viện Tiêu Kỳ đã cảm thấy không khí trong lành ập tới, toàn thân dễ chịu hơn vài phần, trước đây không bị thương không có cảm giác nhạy bén thế này, bây giờ yếu người cảm giác càng nhạy bén.

Sở Ly nói:

- Tuyết Lăng, lấy hai tấm bồ đoàn ra đây.

- Vâng!

Tuyết Lăng đáp một tiếng, bước vào phòng khách lấy hai tấm bồ đoàn ra, đặt bên cạnh cây Thiên Linh theo phương hướng Sở Ly chỉ.

Tiêu Kỳ ngồi trên một tấm bồ đoàn, Sở Ly ngồi sau lưng nàng.

Tô Như và Tuyết Lăng đứng bên cạnh quan sát.

Sở Ly nhắm mắt, truyền linh khí của cây Thiên Linh vào người Tiêu Kỳ, đồng thời cũng vận Tẩy Mạch quyết trong người nàng. Tiêu Kỳ để mặc nó, không hỗ trợ cũng không ngăn cản, chỉ quan sát nội lực vận hành, bất giác rơi vào trạng thái quên mình.

Tới khi nàng bừng tỉnh, phát hiện trời đã sáng rõ, mặt trời giữa buổi chiếu lên người mình vô cùng ấm áp, cái giá rét tan biến, sau lưng linh khí không ngừng truyền vào.

Nàng lặng lẽ quan sát một lát, kinh mạch đã khỏe mạnh, vết thương cũng khôi phục một nửa, cánh tay trái vẫn còn hơi đau, xương vỡ không thể nhanh khỏi hoàn toàn tới vậy, cần dưỡng thương vài ngày, kinh mạch đã thông suốt không bị cản trở, kinh mạch hồi phục thì gân cốt sẽ hồi phục nhanh hơn.

Sở Ly từ từ buông tay.

Tô Như và Tuyết Lăng đang ngồi bên cạnh vội vàng đứng dậy.

Tuyết Lăng đi bê cháo tới, Tô Như thì đổ một viên đan hoàn trong lọ sứ ra giao cho Sở Ly.

Hai người đều không ăn gì từ tối tới giờ chắc chắn đều rất đói, hơn nữa Sở Ly vận công lâu vậy nhất định rất mệt mỏi, Tô Như cho hắn uống Ích Khí đan, bổ khí, cũng có thể an thần.

Tiêu Kỳ đứng dậy, cúi đầu nhìn Sở Ly.

Sở Ly đã uống Ích Khí đan, nhắm mắt điều khí.

Tô Như vội vàng hỏi:

- Tiểu thư, sao rồi?

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Hồi phục được một nửa… Đi thôi, đừng làm phiền Sở Ly, kêu hắn tối tới chỗ ta.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như vội nói.

Tuyết Lăng nói:

- Tiểu thư, ăn cháo đã, giờ về vẫn phải nấu.

- Cũng được.

Tiêu Kỳ vào trong tiểu đình, Tuyết Lăng đặt hai bát cháo xuống, lo lắng nhìn Sở Ly.

Tiêu Kỳ nói:

- Yên tâm đi, hắn chỉ mệt thôi, nghỉ một ngày là khỏe.

Tuyết Lăng khẽ gật đầu.

Tiêu Kỳ vừa ăn cháo vừa quan sát Sở Ly.

Không ngờ nội lực của Sở Ly thuần khiết tới vậy, tinh thần mạnh mẽ, có thể điều khiển nội lực vận chuyển tâm pháp trị thương trên người nàng, sức mạnh tinh thần mạnh mẽ như vậy là điều quan trọng nhất để tiến vào cảnh giới Thiên Ngoại Thiên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tung Tích

Chỉ cần cho hắn đủ cơ hội, khả năng hắn đặt chân vào cảnh giới Thiên Ngoại Thiên là rất lớn.

Đáng tiếc cơ hội không nhiều, nếu như hắn ở trong tông phái võ lâm đỉnh cấp, có thể giờ đã đạt tới cảnh giới Thiên Ngoại Thiên rồi, xem ra là phủ Quốc Công nợ hắn!

Nàng lắc đầu thở dài.

Nàng ăn không nhanh, ăn từng miếng cháo một, vừa ăn vừa suy nghĩ.

Đợi khi ăn xong một bát cháo, khi đặt bát xuống, Sở Ly đã đứng dậy bước tới.

- Công tử…

Tuyết Lăng nhìn kĩ hắn.

- Không sao.

Sở Ly xua tay, ngồi xuống đối diện với Tiêu Kỳ:

- Tiểu thư, tu vi của Hoàng Tề mạnh vậy sao?

- Hắn tự biết đã là đường cùng, ngoan cố chống cự!

Tiêu Kỳ lạnh nhạt lắc đầu nói:

- Đã xem nhẹ sự kiên quyết của hắn!

Bây giờ nghĩ lại nàng mới thấy mình sơ ý, không nên để mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên tránh mặt ở ngoài phòng, tưởng rằng Hoàng Tề sẽ không dám ra tay với họ, cùng lắm là bỏ chạy, không ngờ hắn nổi sát ý.

Sở Ly nói:

- Vẫn giữ lại tính mạng cho hắn ta sao?

- Dù sao thì hắn ta cũng từng lập đại công.

Tiêu Kỳ nhỏ nhẹ nói:

- Giết hắn ta sẽ khiến người khác mất lòng.

- Đại công tử không sao chứ?

- Đại ca không bị thương.

- Tiểu thư cần tĩnh dưỡng, không được làm gì.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Để ta thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật đi!

- Sao…?

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu:

- Nội lực của Hoàng Tề rất hiểm độc, tổn hại tới kinh mạch, tốt nhất không nên để lại hậu họa, ảnh hưởng tới việc tăng lên cảnh giới Thiên Ngoại Thiên trong tương lai.

http://tieulun.hopto.org

- Ta thấy sắp hồi phục hoàn toàn rồi.

Tiêu Kỳ nói.

Nàng thấy rằng kinh mạch của mình đã gần như hồi phục.

Sở Ly nói:

- Nội lực của Hoàng Tề sát thương vô hình, bây giờ nhìn như đã hồi phục nhưng vẫn còn ẩn họa.

Tiêu Kỳ chỉ mơ hồ cảm nhận được tình hình kinh mạch của mình, dựa vào cảm giác Sở Ly có thể nhìn thấy rõ ràng, ở những nơi nhỏ bé vẫn còn vết tích, cứ để chúng tiếp tục phát triển, kinh mạch sẽ bị tổn thương, nhiều lần lập lại sẽ thành tật khó chữa.

- Sở Ly, Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật rất nguy hiểm!

Tô Như đứng sau lưng Sở Ly, không tán thành:

- Nếu có gì bất trắc…

Sở Ly cười nói:

- Ta đã thi triển năm mươi lần Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật rồi, không nguy hiểm gì cả.

Tô Như ngạc nhiên, sau đó hiểu ra:

- Ngươi dùng với đám người Trần Nhân sao?

- Đúng vậy, bọn họ đều muốn luyện võ, không có Trúc Cơ, vừa hay có thể giúp họ toại nguyện.

http://tieulun.hopto.org

- Lớn tuổi như vậy rồi, giờ mới Trúc Cơ…

Tô Như nói tới đây liền dừng lại, Sở Ly là một ví dụ, Trúc Cơ rất muộn nhưng chuẩn bị kĩ càng làm gì cũng thuận lợi, tiến vào cảnh giới Tiên Thiên trước cả người khác.

Sở Ly nói:

- Bọn họ luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, không biết có thành tựu gì không.

- Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật…

Tiêu Kỳ trầm ngâm, chậm rãi gật đầu:

- Được thôi!... Đợi ngươi về rồi thi triển.

- Hôm nay đi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thương tích của tiểu thư không thể kéo dài.

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Vấn đề của Tưởng Hòe rất quan trọng, chậm một khắc nói không chừng hắn đã ăn mất Trường Sinh Thảo rồi, sớm một khắc nói không chừng có thể đòi về được, việc này liên quan tới tính mạng của nhị tỉ.

Sở Ly nói:

- Xong rất nhanh thôi.

Hắn không vội, nếu trong phủ không có tin tức gì, mình không thể mò

kim đáy bể.

- … Tinh thần của ngươi có thể chịu đựng được không?

- Không vấn đề gì!

- Được!

Tiêu Kỳ nói:

- Tranh thủ thời gian, việc Tưởng Hòe phải thật nhanh… Tiểu Như, ngươi tới chỗ đại ca giục thử xem.

- Vâng, tiểu thư.

Tô Như đáp lời, quay người bước đi.

Nàng còn vội về xem Sở Ly thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật, để phòng tránh xảy ra sự cố, Cửu Chuyển Hoán Mạch Thuật rất nguy hiểm.

Sở Ly chỉ tay nói:

- Chúng ta hãy tới thư phòng.

Tiêu Kỳ đứng dậy, ba người tới thư phòng của Sở Ly, Tuyết Lăng đã lấy ba hộp châm ra, đặt bên tay Sở Ly.

Tiêu Kỳ ngồi xuống ghế thái sư:

- Có cần cởi đồ không?

- Cởi áo ngoài là được.

Sở Ly cầm mộc châm lên.

Tiêu Kỳ bình thản cởi áo trắng tuyết, chỉ mặc áo ngủ màu trắng, lập tức bớt đi một phần lạnh lùng, thêm một phần sinh khí.

Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ xinh đẹp yêu kiều, thầm than một tiếng, nàng vẫn không xem mình là đàn ông.

Sở Ly nói:

- Thả lỏng tinh thần, không cần vận công.

Tiêu Kỳ nhắm mắt lại.

Sở Ly cắm châm rất nhanh, liên lục cắm hết một trăm lẻ chín chiếc châm, vô cùng thuần thục.

Tiêu Kỳ vừa hít thở mấy hơi liền cảm thấy lỗ chân lông trên người được mở ra, sức mạnh vô hình ùa vào, cơ thể giống như ở trong hồ nước, những sức mạnh vô hình giống như nước hồ truyền vào người qua lỗ chân lông, rồi truyền vào kinh mạch, cường hóa kinh mạch.

Đợi Tô Như về tới nơi, nhẹ nhàng tiến lại gần thấy trên người Tiêu Kỳ toàn là châm, một trăm lẻ chín chiếc châm giống như gió thổi qua đồng lúa, dập dờn chỉnh tề, thấp thoáng vang lên tiếng động rì rào, giống như tiếng gió thổi qua đầu bông lúa.

Sở Ly nói:

- Tuyết Lăng, lấy bát cháo lại đây, ta đói rồi.

Tuyết Lăng vội vàng đáp lời, chậm rãi ra khỏi thư phòng.

Tô Như nhìn Tiêu Kỳ:

- Sở Ly, không vấn đề gì chứ?

- Yên tâm đi!

Sở Ly nói.

Tô Như trừng mắt nhìn hắn:

- To gan lớn mật!

Thi triển loại bí thuật này vô cùng nguy hiểm, tiểu thư thân thể thiên kim, sao có thể mạo hiểm, nếu không phải tiểu thư tự quyết định, nói thế nào đi nữa nàng cũng không đồng ý.

Tuyết Lăng bưng ba chén cháo gạo trắng lên, hương thơm nức mũi, Sở Ly húp vài hơi đã hết một bát, ăn liền ba bát mới hài lòng gật đầu.

Tuyết Lăng đón lấy bát cháo, bưng ra ngoài, thư phòng lại chỉ còn lại ba người.

Sở Ly nói:

- Đại công tử nói sao?

- Vẫn chưa có tin tức gì.

Tô Như than thở.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Xem ra không hi vọng gì!

- Ngươi có cách tìm ra hắn không?

Tô Như nhìn Sở Ly.

Việc này quá khó, cho dù tiểu thư cũng không biết phải làm thế nào, phủ

Quốc Công quyền cao thế lực mạnh nhưng lại không làm gì được một tên Phi Thiên Thần Hầu, nói ra ngoài ai có thể tin được, nhưng đây chính là uy lực của võ công, nhiều lúc vượt xa quyền lực.

Sở Ly nói:

- Cũng chỉ có thể thử thôi.

Giờ hắn không nghĩ ra được diệu kế gì, chỉ có thể dựa vào Đại Viên Kính Trí, nếu thực sự vẫn không được thì treo thưởng, trọng thưởng sẽ có người tài, nhất định sẽ tìm được manh mối, chỉ cần có chút ít manh mối, Tưởng Hòe sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Thời gian dần trôi đi, đợi tới chập tối, Sở Ly lập tức rút châm, Tiêu Kỳ từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt nàng sáng quắc, tinh khí thần dồi dào như thể chưa từng bị thương.

Sở Ly mỉm cười:

- Chúc mừng tiểu thư!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- May nhờ có ngươi!

Không chỉ thương tích kinh mạch của nàng hồi phục hoàn toàn, tu vi cũng tăng thêm một bậc, tích lũy thâm hậu hơn, sẽ dễ dàng đột phá cảnh giới Thiên Ngoại Thiên hơn, đúng là trong cái rủi có cái may.

Sở Ly cười nói:

- Vết thương trên tay tiểu thư vẫn phải cẩn thận.

- Ta có Tiếp Cốt Cao, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không sao.

Tiêu Kỳ nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa.

Sở Ly sắc mặt thay đổi, vận Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy một thị vệ trẻ tuổi đứng bên ngoài.

Nơi này là chỗ ở của hắn, rất bí mật, bình thường chỉ có hai người khách là Tiêu Kỳ và Tô Như, ngoài ra không có ai khác tới đây.

- Để ta đi xem sao!

Tô Như vội vàng nói.

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Đi nhanh lên!

Thiên Linh viện có cây Thiên Linh, một khi cây Thiên Linh bị lộ ra ngoài sẽ rất rắc rồi.

Tô Như nhẹ nhàng bước ra ngoài, sau đó nhanh chóng quay lại:

- Tiểu thư, có tin của Phi Thiên Thần Hầu rồi!

Sở Ly tinh thần phấn chấn.

Tô Như cũng không vòng vo:

- Nhìn thấy hắn ở Mẫn Châu gần Lôi Châu!

- Mẫn Châu…

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm, lắc đầu.

- Sở Ly, đi theo ta!

Tiêu Kỳnói.

Ba người nhanh chóng rời khỏi tiểu viện tới thẳng lầu ba của Quan Tinh lâu.

Tô Như lấy ra một tấm bản đồ, Sở Ly nhìn thấy vị trí của Mẫn Châu.

Tiêu Kỳ nói:

- Cách hơn một ngàn dặm, ngươi phải nhanh lên, hôm nay xuất phát, Tiểu Như, đưa cho Sở Ly hai bình Ích Khí đan!

- Vâng.

Tô Như đáp lời, lấy hai bình đan dược trong tủ đưa cho Sở Ly.

- Ngươi dùng khinh công đi tới đó đi!

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly cầm lấy Ích Khí đan, chắp tay:

- Ta lập tức đi ngay!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Khích Tướng

Có thể tìm được tung tích của Tưởng Hòe đúng là may mắn, manh mối này không thể bỏ qua, hắn chỉ muốn lập tức mọc thêm hai đôi cánh để bay đi, chặng đường ngàn dặm trong mắt hắn không phải quá xa.

- Không cần về chuẩn bị chút sao?

Tô Như nói:

- Lấy quần áo để thay giặt!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không lo được nhiều vậy, thời cơ hiếm có, ta lập tức đi ngay, chắc một đêm là có thể tới nơi!

- Cũng được.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Cẩn thận tên Tưởng Hòe này, hắn không chỉ khinh công tuyệt đỉnh, võ công cũng rất lợi hại, nghe nói có quyền pháp cao thâm, đừng tưởng rằng hắn chỉ giỏi khinh công mà bỏ qua quyền pháp của hắn!

Sở Ly cười nói:

- Đương nhiên rồi, cáo từ!

Tiêu Kỳ khẽ xua tay:

- Đi đi!

- Sở Ly, ngươi đợi một chút, ta lấy chút đồ cho ngươi.

Tô Như vội vàng nói, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nàng cầm tới một tay nải giao cho Sở Ly:

- Bên trong có đồ ăn, ngươi đi cả đêm, hãy ăn chút đồ lót dạ!

Sở Ly mỉm cười nhận lấy, sau đó vụt biến mất.

Hắn mặc sức thi triển Xích Chỉ Thiên Nhai, linh khí xung quanh dạt dào, cuồn cuộn truyền vào người hắn sau đó hóa thành nội lực, giúp Xích Chỉ Thiên Nhai có thể liên tục thi triển.

Trời rạng sáng, hắn tới Mẫn Châu.

Lần theo kí hiệu riêng của phủ Quốc Công hắn tìm tới một hộ gia đình.

Đây là một gia đình giàu có, nhà cao cửa rộng, phủ đệ bốn tầng, phía sau có hoa viên, nguy nga lộng lẫy.

Hắn tiến thẳng vào khu nhà phía trước, xuất hiện trước phòng chứa củi, phòng chứa củi này có kí hiệu đặc biệt của riêng phủ Quốc Công.

Hắn gõ cửa, bên trong vọng tới giọng nói vang như sấm:

- Ai đấy?

Sở Ly đáp:

- Sở Ly!

http://tieulun.hopto.org

Cánh cửa phòng củi mở ra, bên trong là một nam tử khôi ngô cường tráng, chừng ngoài ba mươi tuổi, mặt đen sạm, hai mắt sáng quắc, tinh khí thần dồi dào.

Hắn nhìn có vẻ biết chút ít võ công, chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên.

Sở Ly lấy một lệnh bài bạch ngọc ra:

- Thị vệ tứ phẩm Sở Ly của phủ Quốc Công.

Lệnh bài của thị vệ tứ phẩm được làm bằng bạch ngọc, ấm áp lấp lánh, là ngọc tuyệt phẩm, thể hiện sự phú quý của phủ Quốc Công, bán mảnh ngọc này với giá một vạn lạng cũng không thành vấn đề.

- Mời vào!

Nam tử cường tráng nhìn qua lệnh bài bạch ngọc, lấy lệnh bài gỗ mun của mình ra giao cho Sở Ly:

- Mạc Tháp, ngươi có thể gọi ta là lão Mạc!

Sở Ly liếc nhìn lệnh bài gỗ lim, bước chân vào phòng chứa củi, hắn không ngồi xuống mà nói luôn:

- Mạc huynh, chúng ta không nói những lời khách sáo nữa, sự việc gấp rút, Tưởng Hòe ở đâu?

- Không tìm thấy.

Mạc Tháp xoa đầu, gượng cười lúng túng.

Sở Ly nhướng mày.

Mạc Tháp thở dài:

- Ta không tận mắt nhìn thấy Tưởng Hòe, một người đưa tin của ta nhìn thấy hắn ở tửu lầu, nhưng sau đó thì để mất dấu của hắn!

Sở Ly nhíu mày trầm ngâm.

Mạc Tháp nói:

- Có lẽ Tưởng Hòe đã không ở Mẫn Châu nữa, gã này rất cảnh giác, một khi phát hiện có người theo dõi sẽ lập tức bỏ trốn, chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa!

Sở Ly gật đầu, đây đích thực là phong cách hành động của Tưởng Hòe, thấy không ổn liền chạy, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!

- Ta cũng tìm người nghe ngóng rồi, không ai nhìn thấy Tưởng Hòe cả, vì thế ta nghi ngờ hắn đã trốn rồi!

Sở Ly than thở:

- Đúng là một kẻ khó đối phó!

- Lẩn như trạch, ta đã điều động tai mắt của toàn thành vẫn không ai nhìn thấy hắn, chắc đã rời đi rồi.

Mạc Tháp áy náy nói:

- Đều tại ta đã không dặn dò kĩ lưỡng, nhìn thấy thì coi như không biết, đừng theo dõi!

- Không theo dõi hắn cũng không ở lại lâu.

Sở Ly xua tay:

- Không ở một chỗ quá lâu.

http://tieulun.hopto.org

Mạc Tháp vội gật đầu:

- Làm phiền ngươi tới một chuyến, thành thật xin lỗi!

- Chưa chắc đã không có thu hoạch… Làm phiền Mạc huynh một chuyện.

- Xin cứ nói.

Mạc Tháp vội vàng nói.

Hắn có chút chột dạ, việc này mình làm không tới nơi tới trốn, sợ phủ trách tội làm việc không hiệu quả, chỉ do dự một chút người trong phủ đã tới rồi.

Sở Ly nói:

- Có thể tới nơi cao nhất trong thành treo một tấm vải trắng, bên trên viết Tưởng Hòe là con kỹ nữ!

- Sao…?

Mạc Tháp trợn tròn mắt.

Sở Ly cười nói:

- Hắn không lộ diện, vậy thì chửi hắn xem hắn có ở trong thành hay không.

- Việc này…

Mạc Tháp gượng cười nói:

- Làm vậy…

- Có chút không quang minh chính đại sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười:

- Hắn cướp đồ của chúng ta, chửi hắn vài câu có là gì?

- Chửi vài câu sau lưng không sao.

Mạc Tháp gượng cười nói:

- Nhưng treo ở nơi cao nhất có quá đáng không?

- Muốn ép hắn xuất hiện.

Sở Ly xòe tay nói:

- Chỉ có thể dùng hạ sách này.

- Nhưng hắn ta khinh công tuyệt đỉnh, cho dù có xuất hiện thật cũng không có cách nào bắt được hắn.

Mạc Tháp nói.

Sở Ly nói:

- Chỉ cần hắn xuất hiện, việc còn lại giao cho ta.

- Xem ra khinh công của Sở huynh đệ cũng rất lợi hại.

Mạc Tháp cười nói.

Việc này cũng khó trách, phủ đã phái hắn tới đây nhất định là kẻ có khinh công hơn người, nếu không cũng không cần tới làm gì, hơn nữa hắn tới được đây nhanh như vậy, đúng là khinh công lợi hại.

- Vậy nhờ Mạc huynh một phen!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xua tay nói.

- Tưởng Hòe khinh công tuyệt đỉnh nhưng cũng rất cao ngạo, cho dù biết là cạm bẫy cũng sẽ xuất hiện!

Mạc Tháp nói:

- Không kiêng dè, nhất định sẽ đi giật tấm vải trắng đó!

Sở Ly mỉm cười.

Tưởng Hòe không phải kẻ đại ác, chỉ thích cướp đồ, nói là lấy của người giàu chia cho người nghèo.

Làm như vậy không biết đã đắc tội bao nhiêu người, nhưng hắn vẫn có thể tiêu dao tự tại, một là vì có khinh công tuyệt đỉnh, hai là vì làm việc cẩn trọng, chưa chắc đã mắc mưu.

Nhưng lần này hắn đã quá đáng rồi, Trường Sinh Thảo là vật cứu mạng, hắn cướp đi đồng nghĩa với việc tuyệt đường sống của nhị tiểu thư, không khác nào là thù giết người.

- Sở huynh đệ hãy nghỉ ngơi ở chỗ ta, ta lập tức phái người đi làm.

Mạc Tháp nói.

Sở Ly khẽ gật đầu, chắp tay:

- Vậy làm phiền rồi.

Mạc Tháp xua tay nói:

- Đây là việc trong phận sự, không cần khách sáo.

http://tieulun.hopto.org

Hắn là người nói là làm, lập tức chắp tay quay người bước đi, đóng cửa lại.

Sở Ly ngồi trên dường điều khí. Thi triển Xích Chỉ Thiên Nhai suốt một đêm, nội lực vô cùng vô tận, áp lực đè lên cơ thể rất lớn, cũng may Kim Cang Độ Ách Thần Công đã đạt tầng thứ tư mới có thể cầm cự được.

Tới trưa, Mạc Tháp trở về, mang cho Sở Ly một ít rượu thịt.

Hai người uống rượu, ăn thức ăn, nói chuyện phiếm.

Mạc Tháp nói những việc mình làm, mua chuộc tửu lầu lớn nhất thành, đổi biển hiệu thành tấm vải trắng chửi Tưởng Hòe, phấp phới bay trong gió, cả thành Mẫn Châu đều có thể nhìn thấy.

Mạc Tháp cười ha ha nói:

- Chỉ cần Tưởng Hòe vẫn ở đây, trừ khi hắn cam chịu làm con rùa rụt cổ, nếu không nhất định sẽ ra tay. Thân có khinh công tuyệt thế, tính tình cao ngạo, Tưởng Hòe có thể nhẫn nhịn cơn giận này được không? Nếu như nín nhịn vậy thì Mạc mỗ ta thừa nhận thua hắn, tâm phục khẩu phục.

Sở Ly nghe Mạc Tháp cười ha ha, lắc đầu bật cười:

- Sở huynh đệ, tối nay chúng ta canh gác ở tửu lầu, xem hắn có xuất hiện hay không!

- Không cần đâu, ta đi là được.

- Một mình ngươi sao?

Mạc Tháp nhíu mày:

- Nhiều người thêm sức mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu:

- Nhiều người cũng vô dụng thôi.

- … Được.

Mạc Tháp thấy Sở Ly vô cùng tự tin nên cũng muốn khoanh tay xem kịch hay, muốn biết thị vệ tứ phẩm do phủ phái tới có khinh công kinh người gì. Trong lòng hắn ta vừa ngưỡng mộ Sở Ly lại vừa có chút đố kỵ. Mình có võ công giỏi nhưng chỉ có thể ở tại Mẫn Châu xa xôi hẻo lánh, so với Sở Ly đúng là một trời một vực!

Hắn muốn xem Sở Ly có bản lĩnh gì, nếu hắn ta làm hỏng việc phủ cũng sẽ biết không phải mình vô dụng mà là Tưởng Hòe quá lợi hại.

Sở Ly nhìn rõ tâm tư của hắn nhưng giả bộ không biết, bản tính con người là vậy, không thể yêu cầu quá cao, Mạc Tháp chỉ cần không cản trở là được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Xuất Hiện

Ăn uống một hồi, Sở Ly nhìn trời bên ngoài, đứng dậy cáo từ, Mạc Tháp muốn đi giúp đỡ nhưng Sở Ly khéo léo từ chối.

Mặt trời lặn xuống phía tây, cảnh chiều hôm mờ trong sương khói.

Ráng chiều vạn trượng nhuộm đỏ bầu trời, nhuộm cả thành Mẫn Châu thành một màu hoa hồng, đất trời một màu đỏ rực.

Sở Ly lặng lẽ rời khỏi phủ đệ, chậm rãi bước đi, cảm nhận không khí của thành Mẫn Châu, chả mấy chốc đã tới tửu lâu Triều Dương lâu mà Mạc Tháp nói.

Tửu lâu lớn nhất thành Mẫn Châu, cao chừng hai mươi mét, đứng trên đỉnh có thể nhìn xuống cả thành Mẫn Châu.

Đứng dưới lầu nhìn lên, một tấm vải trắng dài tung bay trong gió, bên trên dùng chu sa màu đỏ viết “Tưởng Hòe là con kỹ nữ”, tuy nhiên nhìn dưới ánh hoàng hôn không nổi bật cho lắm.

Sở Ly mỉm cười, bước vào trong Nghênh Tiên lâu, ngồi vào một vị trí trên lầu ba.

Vẫn còn sớm, người ăn cơm không nhiều, lầu ba có bảy tám bàn có người ngồi, thì thầm bàn tán về việc này, ngồi trên lầu ba nhìn qua cửa sổ đang mở sẽ thấy tấm vải trắng, không muốn nhìn cũng khó.

- Ai mà rảnh rỗi làm chuyện thất đức thế này chứ?

- Ăn no rửng mỡ đó mà!

- Phi Thiên Thần Hầu, ta từng nghe đại danh của hắn, nghe nói khinh công rất lợi hại!

- Nghe danh hiệu là biết khinh công lợi hại rồi, trông như thế nào?

- Nghe cái danh hiệu, chắc là kẻ miệng nhọn má hóp!

- Ha ha, có mấy ai nhìn thấy Phi Thiên Thần Hầu đâu, gã này nghe nói không mấy khi lộ diện!

- Nếu hắn ta nhìn thấy cái này chắc sẽ tức nổ phổi nhỉ?

- Cũng không biết là tên thất đức nào làm, thật độc địa!

- Chắc chắn là kẻ thù của Phi Thiên Thần Hầu.

- Có giỏi thì tìm hắn báo thù, tại sao lại phải giở chiêu trò này?

- Phi Thiên Thần Hầu khinh công lợi hại, muốn báo thù nhưng không tìm được người, chỉ có thể dùng hạ sách này thôi!

- Nghe ngươi nói vậy cũng có lý!

- Chắc là muốn báo thù nhưng không thành, muốn xả giận, dù sao thì Phi Thiên Thần Hầu cũng không phải thứ tốt đẹp gì!

- Ha ha, lẽ nào Phi Thiên Thần Hầu từng trộm đồ của ngươi?

- Ha ha, ngươi tưởng rằng Phi Thiên Thần Hầu cái gì cũng cướp sao? Lão Phùng làm gì có gì đáng để Phi Thiên Thần Hầu cướp! Ngươi mời hắn tới

cướp hắn cũng chả thèm để ý!

- Linh tinh!… Ta không bị cướp, một người bạn của ta bị Phi Thiên Thần Hầu cướp, là ngọc quan âm gia truyền!

- Vậy người bạn của ngươi nhìn thấy Phi Thiên Thần Hầu trông như thế nào không?

- … Không nhìn thấy!

- Vậy sao hắn biết là bị Phi Thiên Thần Hầu cướp?

- Ngoài khinh công của hắn ra thì ai có thể im hơi lặng tiếng trộm được ngọc quan âm trong mật thất?

- Ha ha, cũng chưa chắc đâu!

- Dù sao thì cũng chắc tới tám chín phần.

Sở Ly nghe những lời bàn tán của họ thầm lắc đầu, xem ra một nửa sự nổi tiếng của Phi Thiên Thần Hầu là do đồn đại sai sự thật, trong mười việc có lẽ hắn chỉ làm một hai việc, những việc khác đều do mọi người đổ lên đầu hắn.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, phạm vi ba dặm đều xuất hiện trong đầu hắn.

Tấm vải trắng dài tung bay trong gió, Triều Dương lâu đèn đuốc sáng trưng, chu sa trên vải trắng dưới ánh đèn còn nổi bật hơn ban ngày, nơi bất kì trong thành đều có thể nhìn thấy.

Sở Ly uống một hớp rượu, gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai chậm rãi.

Phi Thiên Thần Hầu nếu hành động có lẽ sẽ lựa lúc người đông náo nhiệt

hoặc lúc không có người, thời cơ tốt nhất chính là lúc đông người, có thể thừa nước đục thả câu.

Thời gian cứ thế trôi đi, đêm đã về khuya, Triều Dương lâu càng lúc càng náo nhiệt.

Trong tửu lầu đèn đuốc sáng trưng vọng ra tiếng huyên náo và tiếng đàn múa hát ca, thậm chí còn có cả tiếng cười giòn giã, Sở Ly liếc mắt nhìn mấy bàn xung quanh, tất cả đều gọi người lên hát, vừa nghe hát vừa uống rượu ăn thịt, thật thư thái.

Sở Ly ngồi một mình bên cửa sổ, tự rót tự uống, nhìn có phần nổi bật.

Người bên cạnh thấy hắn quần là áo lượt, khí chất ung dung quý phái, là một người không tầm thường cũng không có kẻ nào không có mắt tới gây sự.

Truyện được dịch trực tiếp tại i-RE-AD--

- Nhìn xem, bên trên viết gì?

Trước Triều Dương lâu đột nhiên có người dừng lại, chỉ vào tấm vải trắng kêu lên.

Mọi người đi lại xung quanh liền ngẩng đầu nhìn, quan sát chữ trên tấm vải trắng.

Sở Ly lắc đầu, biết bao người bình thường không ngẩng đầu nhìn trời, đặc biệt là biển hiệu của Triều Dương lâu, bản thân của tòa lầu cao sừng sững chính là biển hiệu.

Người bên dưới tụ tập mỗi lúc một đông, bàn tán xôn xao.

Sở Ly mỉm cười, đám đông tập trung quá nhanh, có bất thường, xem ra là có người thao túng, chắc là do Tưởng Hòe làm.

Mọi người đều có thói quen tụ tập xem náo nhiệt, hai ba người chụm lại thành một nhóm bàn luận, việc này do ai làm, sao lại vô văn hóa vậy, Triều Dương lâu lại nhường biển hiệu của mình ra, thương nhân trục lợi tới mức này thật đáng xem thường!

“Phụt!” một tiếng động nhẹ vang lên, một luồng ánh sáng phóng về phía mảnh vải trắng trên không.

“A!” mọi người kêu lên, bỏ chạy toán loạn.

Cây cột to bằng tay trẻ nhỏ dài chừng hai mươi mét từ từ đổ xuống, nếu đổ vào người có thể đè chết người, ai dám đứng đó để cho cột đè chứ?

Cũng may chiếc cột khá dài, đổ xuống chậm, cuối cùng đổ xuống một nóc nhà ở bên cạnh, nên bị giữ lại, tấm vải trắng viết chữ rơi xuống đất.

Sở Ly chăm chú nhìn người ra tay.

Một thanh niên dáng người dong dỏng cao búng một viên đá nhỏ đánh gãy cây cột to bằng cổ tay, uy lực của cú búng tay này đúng là đáng sợ, hắn thầm than không bằng, rõ ràng đây là một môn võ công đặc biệt.

Người thanh niên kia tướng mạo anh tuấn, hiên ngang, hắn ta cười nhạt liếc nhìn mảnh vải trắng sau đó trà trộn vào dòng người, cùng mọi người chạy ra ngoài.

Sở Ly quan sát hắn nhưng cũng không quên để ý xung quanh, dưới Đại Viên Kính Trí, mỗi gương mặt, mỗi biểu hiện trên các khuôn mặt đều xuất hiện hết trong đầu hắn, ngoài thanh niên kia ra, những người xung quanh đều không có bất thường.

Sở Ly quan sát cảnh tưởng trong đầu của người thanh niên anh tuấn đó,

lập tức sững người, mặt biến sắc.

Mọi người trên lầu ba đổ đồn ra trước cửa sổ, cúi nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên dưới, không ngớt xuýt xoa, bàn tán sổi nổi, tại sao tự dưng biển hiệu lại đổ xuống chứ, thật nguy hiểm!

Có người cho rằng, việc này là do ông trời cũng không hài lòng, vì thế chém bay biển hiệu.

Có người cho rằng sự việc có phần trùng hợp, Triều Dương lâu đã năm mươi năm tuổi, biển hiệu cũng nên đổi thôi, cột gỗ tuy to nhưng trải qua mưa dập gió vùi hôm nay không gãy ngày khác cũng sẽ gãy.

Sở Ly quan sát hành động của thanh niên kia trong đầu, đột nhiên biến mất khỏi bàn ngồi.

Thanh niên anh tuấn kia đi theo đám đông rời khỏi Triều Dương lâu, lại trà trộn tiếp vào dòng người đi lại trên phố, cuối cùng rẽ mấy lượt, tiến vào một con ngõ quanh co.

Con ngõ rất yên tĩnh, con đường lát đá xanh lấp lánh ánh sáng xanh dưới ánh đèn lồng.

Sở Ly đột ngột xuất hiện cách mười mét sau lưng người thanh niên anh tuấn, lên tiếng:

- Tưởng Hòe!

Thanh niên anh tuấn sững người lại một chút sau đó lại tiếp tục đi.

Sở Ly nói:

- Tưởng Hòe, đồ của phủ Dật Quốc Công xử lý thế nào rồi?

Thanh niên anh tuấn mặt biến sắc nhưng vẫn không ngừng tiến về phía trước, như thể không nghe thấy lời Sở Ly, nhanh chóng biến mất trong góc rẽ của con ngõ.

Sở Ly mỉm cười, ai ngờ được Phi Thiên Thần Hầu lại có tướng mạo đường hoàng tới vậy, không hề mặt quắt tai dơi, đi trên phố sẽ không ai tin hắn là Phi Thiên Thần Hầu, thế sự lạ kì thường khiến người ta bất ngờ!

Hắn nhìn thấy vị trí của Trường Sinh Thảo trong đầu Tưởng Hòe, thở phào một hơi, cám ơn trời đất.

Thật may mắn vì Phi Thiên Thần Hầu là một người thông minh, Trường Sinh Thảo vẫn còn, nhưng chỉ nhìn thấy một mật thất trong đầu hắn, vị trí của mật thất ở đâu thì không rõ, cần phải hỏi thêm đôi ba câu.

Nghĩ tới đây, người hắn lại vụt biến mất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chiêu Mộ

Sở Ly lại xuất hiện cách mười mét sau lưng Tưởng Hòe, lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc ngươi giấu Trường Sinh Thảo ở đâu?

Tưởng Hòe quay người, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi là ai?

Sở Ly mỉm cười:

- Sở Ly, phủ Dật Quốc Công!

- Không quen biết!

Tưởng Hòe lạnh lùng nói.

- Phi Thiên Thần Hầu Tưởng Hòe.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Thật không ngờ Phi Thiên Thần Hầu đại danh lẫy lừng lại là các hạ!

- Ta?

Tưởng Hòe chỉ vào mình:

- Phi Thiên Thần Hầu?

Sở Ly gật đầu.

Tưởng Hòe cười lớn mấy tiếng:

- Thật nực cười!

Sở Ly nói:

- Trường Sinh Thảo rất phỏng tay, chắc ngươi cũng không muốn giữ lại? Đại công tử của tệ phủ đã nói, chỉ cần giao ra Trường Sinh Thảo sẽ có thể không hỏi tội, từ nay nước sông không phạm nước giếng, coi như việc này chưa từng xảy ra!

- Ta không hiểu ngươi đang nói gì!

Tưởng Hòe lắc đầu nói:

- Các hạ nhận nhầm người rồi, cáo từ!

Sở Ly cười nói:

- Tưởng huynh hà cớ gì phải đi vội vậy!

Hắn lấy ra một tấm lệnh bài bạch ngọc ném qua:

- Hãy xem lệnh bài của ta!

Tưởng Hòe vung tay áo cuốn lấy lệnh bài bạch ngọc, sau đó hất vào trong tay nhìn qua một lượt, lắc đầu:

- Không biết, đây là lệnh bài của phủ Quốc Công sao?

Sở Ly cười tít mắt nói:

- Tưởng huynh là người trong nghề đương nhiên là biết, hà tất phải giả vờ

hồ đồ?… Không ngờ Tưởng huynh tinh thông Thúc Cốt Thuật, khi giao chiến sẽ thi triển Thúc Cốt Thuật trước, sau khi xong việc lại khôi phục lại, người khác đều không nhận ra!

Thúc Cốt Thuật không chỉ thu nhỏ cơ thể mà mặt cũng thu nhỏ lại, thay đổi xương cốt toàn thân.

Bình thường một người béo lên, người bên cạnh có thể sẽ không nhận ra, xương cốt thay đổi càng khiến người khác không phân biệt được, huống hồ cũng không ai nghĩ tới vấn đề này.

Sắc mặt Tưởng Hòe sa sầm, trừng mắt nhìn Sở Ly chằm chặp, tay siết chặt lệnh bài bạch ngọc như muốn bóp nát.

Đây là bí mật lớn nhất của mình, ngoài mình ra, cho dù là nương tử của mình cũng không biết, gã họ Sở này rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết bí mật này!

Phủ Quốc Công quả nhiên ngọa hổ tàng long, nhất định phải là người tài trí xuất chúng mới có thể suy đoán ra được.

Sở Ly nhìn ánh mắt sáng quắc của hắn, lúc sát ý đằng đằng, lúc chần chừ do dự, Sở Ly mỉm cười:

- Tưởng huynh muốn giết ta để diệt khẩu? Không nể mặt phủ Quốc Công, không muốn xoay chuyển tình thế?

- Phủ Quốc Công cũng không là gì!

Tưởng Hòe nói.

Sở Ly bật cười ha ha.

Đối với bốn đại tông phái, phủ Quốc Công đúng là không đáng lo ngại,

nhưng đối với những môn phái bình thường, phủ Quốc Công chính là một quái vật khổng lồ, không thể kháng cự, đối với người đơn thương độc mã như Tưởng Hòe, nếu có thể không đắc tội với phủ Quốc Công thì tuyệt đối không đắc tội.

Tuy Tưởng Hòe có khinh công lợi hại nhưng không phải là người không có các mối quan hệ, hắn cũng có bạn bè và người thân, nếu đối đầu với phủ Quốc Công, thế lực của phủ Quốc Công không giết được hắn nhưng có thể đối phó với người thân của hắn.

Huống hồ hắn đã đắc tội với phủ Nhân Quốc Công, nếu đắc tội thêm một phủ nữa thì hắn sẽ hết đường sống.

Sở Ly nhìn rõ tình trạng của Tưởng Hòe, phát hiện điều bất ngờ, hắn có nhược điểm chí mạng.

Trước đây Tưởng Hòe to gan coi trời bằng vung, cậy vào khinh công tuyệt đỉnh hoành hành không chút kiêng dè, đắc tội quá nhiều người, đặc biệt là phủ Nhân Quốc Công, tới giờ vẫn luôn bị phủ Nhân Quốc Công truy sát.

Hiện nay Tưởng Hòe đã khác trước, hắn có thê tử, lại rất yêu thê tử của mình, trong lòng có điều ràng buộc, lo lắng cho sự an toàn của thê tử.

Bị phủ Nhân Quốc Công truy sát hai năm, hắn cảm nhận rất rõ sự lớn mạnh của phủ Quốc Công, tai mắt ở khắp mọi nơi, cho dù hắn có khinh công tuyệt đỉnh cũng phải trốn đông trốn tây, nhưng vẫn không thể thoát được sự truy đuổi của phủ Nhân Quốc Công.

Một mình hắn thì không sao nhưng thê tử của hắn phải lo lắng sợ hãi cùng với hắn, khiến hắn vô cùng đau khổ.

Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, sự dịu dàng của phụ nữ chính là mồ chôn anh hùng, anh hùng liều lĩnh như hắn cũng trở nên mềm yếu.

Đây là một cơ hội hiếm có, Sở Ly đương nhiên không thể bỏ qua, tấn công liên tục, phá vỡ đấu chí của hắn, khiến hắn quy thuận phủ Quốc Công.

Giết hắn thì dễ nhưng để hắn quy thuận phủ Quốc Công, tăng thực lực cho phủ Quốc Công thì rất khó.

Cao thủ khinh công tuyệt đỉnh như Tưởng Hòe có tác dụng rất lớn, cao thủ Tiên Thiên bình thường khó lòng sánh bằng, nhiều lúc thậm chí còn quan trọng hơn cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Tr-uyệ-n được dịch trực -tiếp tại i-READ

- Ngươi cười gì chứ?

Tường Hòe lạnh lùng nói.

Sở Ly nói:

- Trời đất bao la nhưng không có nơi dung thân, nói một cách tương đối thì phủ Quốc Công khá an toàn, Tưởng huynh có thể bố trí gia quyến trong phủ Quốc Công, sẽ không còn gì phải lo lắng nữa!

- Ngươi đang chiêu mộ ta sao?

Tưởng Hòe bật cười.

Sở Ly gật đầu:

- Ta thân là tứ phẩm, có quyền chiêu mộ cao thủ vào phủ.

- Ngươi là tay sai của phủ Quốc Công sao?

Tưởng Hòe nói.

http://tieulun.hopto.org

- Tay sai?

Sở Ly bật cười:

- Con người sống trên đời đều là tay sai cả, đệ tử của danh môn đại phái cần phải nghe theo tông phái, người dân bình thường thì phải nghe theo triều đình, cho dù một thân một mình cũng phải chịu sự chi phối của dục vọng bản thân, ai có thể thực sự tự do?

- Lý lẽ xằng bậy!

Tưởng Hòe cười nhạt khinh khi.

Sở Ly nói:

- Được và mất vốn là một thể, có được thì phải có mất, đứng dưới đại thụ có thể hóng gió, nếu đã hóng gió thì há có thể không phải trả giá?… Vào phủ Quốc Công tuy ngươi mất đi tự do, nhưng có thể bảo vệ gia quyến của ngươi, cái giá phải trả này lẽ nào không xứng đáng?

Tưởng Hòe cười nhạt không nói gì.

Sở Ly tiếp tục nói:

- Nếu như ngươi chỉ có một mình có thể tiêu dao tự tại, nhưng ngươi có gia đình, sao có thể tiêu dao?… Kẻ thù của ngươi ở khắp thiên hạ, lẽ nào không có ai có thể tìm được ngươi, báo thù gia đình ngươi?

Sắc mặt Tưởng Hòe vô cùng khó coi, câu nói này đâm trúng điểm yếu của hắn ta.

- Tình trạng của ngươi, danh môn đại phái sẽ không chấp nhận!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Muốn vào phủ Quốc Công còn khó hơn vào danh môn đại phái, không có tứ phẩm trở lên tiến cử, tuyệt đối không vào được phủ Quốc Công!… Nói thực với ngươi, ta vừa trở thành tổng quản một viện, cần tâm phúc của bản thân, nếu như là người khác tới đây chắc chắn sẽ ra tay giết ngươi, đâu cần tốn lời thế này?

Tưởng Hòe liếc mắt nhìn Sở Ly, cười nhạt nói:

- Ra tay? Có thể làm gì ta chứ?

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Ngươi tưởng rằng ta không làm gì được ngươi nên mới buộc phải chiêu mộ ngươi?

Hắn nói xong liền biến mất khỏi vị trí cũ, xuất hiện sau lưng Tưởng Hòe.

Tưởng Hòe vụt di chuyển sang ngang, tốc độ cực kì nhanh.

Sở Ly bước một bước lại tới sau lưng hắn, Tưởng Hòe lại di chuyển sang ngang, Sở Ly lại bước một bước theo sau.

Tưởng Hòe trong lòng kinh hãi, tốc độ lên tới đỉnh điểm, giống như một làn khói nhẹ bay lên trên tường, bay qua hàng loạt bờ tường, hàng loạt mái nhà, dưới ánh trăng sáng vằng vặc giống như một cái bóng lướt qua, nhìn không rõ thân hình.

Hắn chạy thẳng một mạch ra xa trăm dặm, ra khỏi thành Mẫn Châu, tới một rừng cây, dừng lại dưới một gốc cây tùng, đắc ý mỉm cười.

Đột nhiên hắn sững người, vai hắn bị vỗ nhẹ, phía sau vọng tới giọng Sở Ly:

- Khinh công của Tưởng huynh đúng là lợi hại.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe quay người lại giống như gặp phải ma, trừng mắt nhìn Sở ly.

Trên thế gian này lại có người có khinh công lợi hại hơn mình sao?

Khinh công của mình được trời ban, do ăn phải một quả kì lạ khiến cơ thể nhẹ như lông vũ, khinh công tu luyện không phải đỉnh cấp nhưng tốc độ cực nhanh, không ai sánh kịp.

Khinh công của gã Sở Ly này nhanh hơn mình, sao lại thế được!

- Nhắc nhỏ ngươi một câu, chúng ta có thể tìm được ngươi, phủ Nhân Quốc Công chắc chắn cũng có thể, tốt nhất ngươi hãy mau cao chạy xa bay!… Trường Sinh Thảo ta sẽ lấy về trước.

Sở Ly chỉ vào lệnh bài trên tay hắn:

- Nếu như ngươi đã nghĩ kĩ rồi thì hãy mang lệnh bài này tới phủ Quốc Công tìm ta, không muốn tới thì tùy ngươi, có thể dùng lệnh bài này xin phủ Quốc Công giúp một lần!

- Ngươi…

Tưởng Hòe nhíu mày.

Sở Ly xua tay, vụt biến mất.

Tưởng Hòe sa sầm sắc mặt, cố gắng suy nghĩ.

Sẽ lấy Trường Sinh Thảo về, lẽ nào bọn họ đã tìm được nơi mình cất giấu Trường Sinh Thảo?

Hay chỉ là lừa mình, một khi mình tới đó hắn sẽ nhân cơ hội xuất hiện cướp mất Trường Sinh Thảo?

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe do dự không biết làm sao, cuối cùng thấy rằng nơi mình giấu Trường Sinh Thảo vô cùng bí mật, chỉ có mình biết, phủ Dật Quốc Công lợi hại cỡ nào đi nữa cũng không thể tra ra được, không nên mắc mưu của hắn ta!

Nhưng nhỡ may hắn ta tìm được thật thì sao?

Tự mình giao ra hoàn toàn khác với việc hắn ta tìm được.

Lời nói ban nãy của Sở Ly, hắn có phần coi khinh nhưng cũng có chút động lòng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Báo Tin

Đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, Tưởng Hòe cuối cùng vẫn quyết định đi xem sao.

Hắn bay lên núi, tới một sơn cốc nhỏ, sau đó ấn nhẹ hai lần lên vách đá phủ đầy rêu xanh.

"Bùm" một tiếng vang lên, vách đá xuất hiện một cửa động.

Hắn lách người vào trong, tìm tới một căn phòng đá chừng hai mươi mét vuông.

Thạch thất như thế này hắn có tổng cộng mười hai nơi, cất giấu những món đồ mà hắn trộm được, có một số là đồ cổ giá trị liên thành, có một số là dụng cụ lung linh, quý hiếm. Hắn ăn trộm những món đồ này một phần là muốn đổi lấy bạc, một phần chỉ là thích ngắm nghía.

Có khinh công tung hoành thiên hạ, hắn hành sự không phải lo nghĩ, muốn cướp thì cướp, hơn nữa chuyên chọn nhà giàu có để cướp.

Hắn nhìn mật thất một lượt, không giống như có người đã động vào, hắn đột ngột quay đầu lại nhìn cũng không có ai theo dõi.

Giữa thạch thất là một chiếc tủ gỗ màu tím, giống hệt tủ của tiệm thuốc với những ngăn kéo nhỏ, hắn kéo một chiếc ngăn kéo ở chính giữa ra, mặt lập tức biến sắc. Chiếc ngăn kéo đựng Trường Sinh Thảo này đã trống trơn!

Hắn mở to mắt, không dám tin vào điều mình nhìn thấy, hắn mở hết những ngăn kéo khác ra, châu báu vẫn còn, tất cả các ngăn kéo đều không có Trường Sinh Thảo!

Trường Sinh Thảo hắn đương nhiên không thể quên, hắn nhớ rất rõ rằng nó nằm ở ngăn kéo chính giữa!

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, không có dấu tích có người từng tới đây, lẽ nào Trường Sinh Thảo có chân, tự bỏ chạy?

Hắn cảm thấy vô cùng hoang đường, đột nhiên hắn phát hiện dưới đáy ngăn kéo có một hàng chữ nhỏ, vội tập trung thị lực nhìn: “Trường Sinh Thảo đã lấy lại, đừng tìm, Sở Ly”.

Sắc mặt Tưởng Hòe sa sầm.

Uổng cho mình tự cho rằng khinh công thiên hạ đệ nhất, không ngờ còn có kẻ mạnh hơn, khinh công của gã Sở Ly này vượt xa mình!

Càng đáng sợ hơn là, mật thất này ngoài mình ra không còn ai biết, làm thế nào mà Sở Ly biết được?

Lẽ nào hắn vẫn luôn ở xung quanh mình mà mình không phát giác ra sao?

Nghĩ tới đây, hắn liền kêu lên:

- Sở Ly, ra đây!

Tiếng của hắn vang vọng khắp thạch thất.

- Lén la lén lút là hành động của kẻ tiểu nhân!

Tưởng Hòe nói.

Một lát sau vẫn không hề có động tĩnh gì.

Tưởng Hòe đoán rằng Sở Ly lấy được Trường Sinh Thảo xong chắc chắn đã về phủ Quốc Công lĩnh thưởng, Trường Sinh Thảo là sáu mươi năm tuổi thọ.

Khi đó hắn nổi hứng, thấy Thiết Yêu Lĩnh cùng một đám người khác đang giao chiến liền xông vào góp vui, cướp đồ đi, nhìn thấy món đồ này hắn lập tức hối hận, chỉ tại tay mình táy máy, gây ra rắc rối lớn.

Trường Sinh Thảo của phủ Dật Quốc Công, nhị tiểu thư Tiêu Thi, đệ nhất mỹ nhân của Đại Quý, hắn biết Tiêu Thi sức khỏe yếu nhiều bệnh tật, nhìn thấy cây Trường Sinh Thảo này hắn cũng biết nó dùng để trị bệnh cho Tiêu Thi.

Nếu như mình ăn cây Trường Sinh Thảo này, phủ Dật Quốc Công chắc chắn sẽ phát điên, thậm chí cả Đại Quý cũng sẽ phát điên, mình có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể trốn thoát được, vì thế hắn cố chống lại cám dỗ, cất Trường Sinh Thảo đi.

- Hừm!

Tưởng Hòe ném vỡ tan một chiếc bát ngọc, cực kỳ bực bội.

Trường Sinh Thảo do mình trả lại hay bị cướp đi là hai việc hoàn toàn khác nhau, đây là đường lui mà mình để lại, tới nay đã bị Sở Ly chặn mất.

Hắn vừa dè chừng vừa sợ Sở Ly, nghĩ tới câu nói cuối cùng của Sở Ly, mặt hắn lại biến sắc, vội vàng bay ra khỏi mật thất.

Việc quan trọng nhất lúc này là cao chạy xa bay, phủ Dật Quốc Công có thể tìm thấy mình, phủ Nhân Quốc Công chắc chắn cũng có thể, phủ Nhân Quốc Công còn mạnh hơn phủ Dật Quốc Công một bậc, càng khó đối phó.

Hắn bay như một làn khói tới một căn nhà nhỏ trong thành, hạ xuống sân.

Trời đã về đêm, trong phòng vô cùng tĩnh lặng, hắn nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng trong phòng ngủ, khẽ thở phào, từ từ đẩy cửa bước vào.

- Phu quân?

Trên giường vọng lại một giọng nói dịu dàng.

- Ngọc Đình, ngủ đi.

Tưởng Hòe nhẹ nhàng nói.

Hắn cởi áo ngoài lên giường nằm, trong bóng tối, một cơ thể mềm mại thoang thoảng hương thơm chui vào lòng hắn:

- Phu quân, sao giờ mới về?

- Uống thêm mấy chén.

Tưởng Hòe vỗ vai nàng, khẽ thở dài:

- Ngọc Đình, mai chúng ta chuyển nhà nhé.

- Được.

Ngọc Đình khẽ đáp một tiếng.

Tưởng Hòe nghe câu trả lời dịu dàng của nàng, không hỏi một câu tại sao, trong lòng càng cảm thấy áy náy.

Hắn biết Ngọc Đình thích yên tĩnh, thích cuộc sống an bình, ghét những chuỗi ngày lang bạt kì hồ, ghét chém chém giết giết, trốn đông trốn tây, nhưng mình thì không làm được, hắn hổ thẹn làm đàn ông!

http://tieulun.hopto.org

Nghe hơi thở nhẹ nhàng của nàng, Tưởng Hòe nói khẽ:

- Chúng ta vào trong rừng rậm núi sâu sống qua ngày!

- Được.

Ngọc Đình khẽ đáp:

- Chỉ cần ở bên phu quân, đi đâu cũng được.

- Ài…

Tưởng Hòe càng cảm thấy áy náy.

Ngọc Đình nép sát vào ngực hắn, nhỏ nhẹ nói:

- Phu quân không cần lo lắng, thiếp không sao cả.

- Hôm nay có người chiêu mộ ta.

Tưởng Hòe nói:

- Là phủ Dật Quốc Công, muốn ta vào làm việc cho phủ Quốc Công.

Ngọc Đình ngạc nhiên:

- Tại sao phủ Dật Quốc Công lại chiêu mộ phu quân?

- Xem trọng khinh công của ta đó mà.

Tưởng Hòe nói.

- Vào nhà quyền quý rất nhiều nguy hiểm, thôi đừng vào.

Ngọc Đình nói.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe nói:

- Nếu như ta làm việc với phủ Quốc Công, nàng cũng có thể vào phủ Quốc Công sinh sống, không cần lo lắng sợ hãi nữa, có thể sống cuộc sống an bình.

- Làm việc cho phủ Quốc Công rất nguy hiểm.

Ngọc Đình nói:

- Phủ hạ lệnh chàng không thể không nghe theo, nếu đắc tội người khác sẽ mất mạng bất cứ lúc nào!

Tưởng Hòe lắc đầu nói:

- Khinh công của ta rất lợi hại, bọn họ sẽ không để ta chết.

- Thiếp biết phu quân tự do tự tại quen rồi, không chịu được gò bó.

Ngọc Đình dịu dàng nói:

- Đừng vì thiếp mà khiến mình phải chịu uất ức!

Nàng càng nói vậy Tưởng Hòe càng thêm áy náy.

“Cốc cốc”, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

Tưởng Hòe giật mình, ôm lấy Ngọc Đình bật dậy:

- Ai?

- Tưởng huynh, là ta.

Giọng của Sở Ly vọng từ ngoài vào:

http://tieulun.hopto.org

- Ta tới báo với ngươi một tiếng, hành tung của các ngươi bại lộ rồi, người của phủ Nhân Quốc Công đang đuổi tới đây, tốt nhất hãy đi ngay lập tức!

Tưởng Hòe thở phào, trầm giọng nói:

- Đợi chút!

Hắn cứ mặc đồ ngủ như vậy bước ra khỏi phòng ngủ, kéo cửa phòng, thấy Sở Ly đang đứng ở ngoài cửa, ánh trăng trong veo chiếu lên mặt hắn.

Tưởng Hòe nói:

- Sao ngươi biết?

Sở Ly mỉm cười:

- Tai mắt của phủ Quốc Công rất nhạy bén, các ngươi còn không đi sẽ không đi được nữa đâu!

- Bọn chúng không cản được ta!

Tưởng Hòe nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta thấy bọn họ cầm mấy tấm lưới to, chắc muốn dùng lưới bắt ngươi.

Tưởng Hòe mặt biến sắc.

Sở Ly nói:

- Không có người thiên hạ vô địch, bọn họ tìm được cách khắc chế khinh công của ngươi.

Tưởng Hòe nói:

- Ngươi có ý đồ gì?

- Giúp ngươi hạ quyết tâm thôi.

Sở Ly mỉm cười, gật đầu chào cô gái xinh đẹp đã ăn mặc chỉnh tề từ từ bước tới:

- Vị này là Tưởng phu nhân phải không? Quả nhiên xinh đẹp!

Thư Ngọc Đình diện mạo xinh đẹp, dáng người cao ráo, đôi chân thon dài, eo thon ngực nở, dáng đi uyển chuyển, tướng mạo không thua kém nhóm người Trần Nhân, nhưng so với Tiêu Kỳ, Tuyết Lăng thì vẫn thua kém vài phần, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Tưởng Hòe nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Rời khỏi nơi này trước, nếu ngươi không tin chúng ta có thể đứng từ xa quan sát.

- Được!

Tưởng Hòe nói.

Hắn ôm Thư Ngọc Đình bay lên, hạ xuống nóc một ngôi nhà không xa, nằm bò trên mái ngói nhìn xuống xung quanh, chả mấy chốc đã có tám người áo đen xuất hiện, chia thành bốn hướng tiến về phía nhà hắn.

Mỗi nhóm hai người, tay cầm một tấm lưới đánh cá màu bạc, lấp lánh hàn quang dưới ánh trăng, rõ ràng đây là lưới đánh cá được chế tạo đặc biệt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tiếp Tục Khuyên Nhủ

Mặc dù cách hàng trăm mét nhưng Tưởng Hòe vẫn thở chậm lại, sợ sẽ kinh động bọn họ.

Hắn không nhìn thấu tu vi của những người này, bước chân không hề phát ra tiếng động, cho dù hắn nằm ở trong tiểu viện thì cũng không nghe được tiếng bước chân của họ.

Bọn họ hành động rất thảnh thơi, giống như đi chơi, không hề lộ ra sát ý. Nhưng Tưởng Hòe biết đám người này rất tàn bạo, hung ác, một khi bắt được tuyệt đối không giữ lại tính mạng của mình, vật lộn với họ suốt hai năm, thủ đoạn tàn khốc của phủ Nhân Quốc Công rất đáng sợ.

Bọn họ lặng lẽ tới bên ngoài nhà của Tưởng Hòe, hai người bay lên đứng trên tường, nhẹ nhàng đấm một quyền về phía phòng ngủ.

“Rầm! Rầm!” hai tiếng động lớn vang lên.

Tưởng Hòe nhìn thấy cửa phòng ngủ của mình nổ tung, hai quyền bay thẳng vào trong, đây đều là cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Hắn vội cúi thấp người, nhìn Thư Ngọc Đình lắc đầu ra hiệu đừng lên tiếng, đừng ngẩng đầu, cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất nhạy bén, thậm chí có thể cảm nhận được có người nhìn mình.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Thư Ngọc Đình võ công yếu kém, chỉ có thể nhìn được đại khái, xem ra phủ Nhân Quốc Công quyết làm mạnh tay, lần này

phái tới hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Trước đây khi truy sát chỉ dùng một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, giờ phái tới hai người, nếu vẫn không bắt được có thể sẽ dùng tới ba người, bốn người.

Khi hai quyền được đánh đi, bốn tấm lưới bạc cũng được tung lên trời, từ từ bay xuống bao phủ toàn bộ phủ đệ.

Dưới ánh trăng, bốn tấm lưới lấp lánh hàn quang khiến Tưởng Hòe khiếp sợ.

Nếu hắn ở bên trong chắc chắn đã trở thành cá mắc lưới, những tấm lưới này nhìn là biết được đặc biệt chế tạo, muốn cắt đứt chắc chắn phải mất một chút thời gian.

Có hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên ở đây, chỉ chậm trễ một chút thôi sẽ khó giữ mạng.

Mình thì không vấn đề gì nhưng Ngọc Đình thì sao? Rơi vào tay chúng, hắn không dám tưởng tượng kết cục của nàng!

Nghĩ tới đây, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Sở Ly đâu.

Lần này nếu không có Sở Ly báo tin, hắn sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn.

- Không có ai!

- Trốn rồi!

Bốn người áo đen bay xuống quây thành một vòng, thấy trong nhà không có ai.

- Khốn kiếp, lại để hắn chạy mất rồi!

- Chạy nhanh hơn thỏ!

- Lần này sao lại để lộ tin tức chứ?

- Gã này lẩn nhanh như trạch, có lẽ cảm thấy bất ổn nên chạy trước!

- Chết tiệt, chết tiệt! Tốn công vô ích!

- Không vội, hắn có thể trốn được một lần, không thể trốn được cả đời!

- Theo ta nghĩ hắn chắc không chạy được xa, mau điều động người đi điều tra, chắc chắn sẽ tìm ra!

Những lời thảo luận của bọn họ đều lọt vào tai Tưởng Hòe, Tưởng Hòe không lên tiếng. Nếu như không có Thư Ngọc Đình ở bên cạnh, hắn đã xông ra cười ha ha, nhạo báng vài câu rồi bay đi, cho bọn chúng tức chết, nhưng có Thư Ngọc Đình ở bên cạnh, hắn dẫn theo Thư Ngọc Đình sẽ ảnh hưởng tới thân pháp, rất có thể sẽ bị hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên đuổi kịp.

- Mạnh lão, Tề lão, Trương lão, Triệu lão, đều là lỗi của chúng ta!

Một người áo đen cúi đầu xin lỗi:

- Chúng ta nghe được tin lập tức tìm đến nhưng vẫn chậm, khiến bốn vị tiền bối mất công không một chuyến.

Tưởng Hòe giật mình, bọn họ phái tới bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Ha ha, không sao, coi như ra ngoài hít thở!

Một ông lão xua tay cười nói:

- Cảnh sắc bên này cũng không tệ!

- Được rồi lão Mạnh, ngươi còn nói nữa sao, bốn chúng ta ra tay mà không làm gì được một tiểu bối, nói ra thật mất mặt.

- Lão Triệu, thanh niên bây giờ không giống trước đây, không thể xem nhẹ được, lão Tiền đã chết trong tay một gã trẻ tuổi đấy!

- Ngươi nói Sở Ly của phủ Dật Quốc Công sao? Tên tiểu tử đó à, phủ ta không ít người xui xẻo khi gặp hắn!

- Đại tiểu thư đã ra lệnh tất sát, bằng mọi giá phải giết được hắn.

- Tên tiểu tử này còn khó giải quyết hơn Phi Thiên Thần Hầu, đúng là phải mau giết hắn cho bằng được, đợi hắn mạnh lên, phủ Quốc Công chúng ta sẽ không được yên thân!

- Không ngờ phủ Dật Quốc Công cũng có nhân tài như vậy.

- Chỉ là một tên tiểu bối, không thể làm lên chuyện gì được!

- Lão Trương, ngươi nghĩ vậy là sai rồi, nếu gặp hắn thì phải cẩn thận, đừng để xảy ra vấn đề không đáng có, lão Tiền không hề thua kém chúng ta? Kết quả thì sao? Ài… Nghe nói lão Tịch cũng bị hắn đả thương!

Bốn người bọn họ đứng nói chuyện ở một bên, bốn người áo đen còn lại thì thu lại chiếc lưới bạc đang bao phủ trên phủ đệ.

Truyện được dịch.trự.c.tiếp tại iREAD.

Đợi họ xong việc, bốn lão giả cũng nói chuyện xong, chậm rãi rời đi.

Tưởng Hòe thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn thấy Sở Ly đang chắp tay sau lưng đứng cách họ không xa, lặng lẽ nhìn theo phương hướng bốn người

áo đen bỏ đi.

Tưởng Hòe nói:

- Người họ nói chính là Sở huynh phải không?

- Là ta.

Sở Ly không nhìn theo nữa, lắc đầu nói:

- Xem như là kết tử thù với phủ Nhân Quốc Công!

- Ngươi từng giết cao thủ Thiên Ngoại Thiên?

- Chỉ là may mắn thôi.

Tưởng Hòe có cao ngạo thế nào đi nữa cũng biết mình không thể giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên, khinh công có mạnh hơn nữa cũng không thể.

Đánh lén sẽ không qua mắt được cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hắn có thể dựa vào khinh công tuyệt đỉnh để bỏ chạy chứ không thể giết được bọn họ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên có trực giác nhạy bén với nguy hiểm.

- Tưởng huynh suy nghĩ thế nào rồi?

Sở Ly đưa mắt nhìn Thư Ngọc Đình:

- Ta nghĩ, việc tối nay sẽ còn tái diễn!

Tưởng Hòe sắc mặt sa sầm.

Nghĩ tới cảnh ban nãy hắn lại thấy lo lắng bất an.

Sở Ly nói:

- Có hai lựa chọn, hoặc trực tiếp quy thuộc phủ Quốc Công, để phu nhân sống trong phủ, hoặc không quy thuộc phủ Quốc Công, sống trong Sùng Minh thành, nếu phủ Quốc Công có việc, Tưởng huynh hãy giúp đỡ là được.

Tưởng Hòe nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Trong Sùng Minh thành không kẻ nào dám làm bừa, người trong võ lâm nếu động thủ trong thành, phủ Quốc Công sẽ truy sát tới chết, tới nay chưa kẻ nào thoát được, phủ Nhân Quốc Công cũng không dám ra tay ở Sùng Minh thành, phá hoại quy tắc hậu quả khôn lường, sống ở Sùng Minh thành rất an toàn, nếu như Tưởng huynh thực sự không chịu được gò bó, có thể chọn cách sau.

- Sống tại Sùng Minh thành có bất lợi không?

- Đương nhiên.

Sở Ly cười nói:

- Sùng Minh thành rất an toàn nhưng thiên hạ bao la không thiếu kẻ không sợ chết, hàng năm đều có người tới Sùng Minh thành gây sự, cuối cùng bị phủ Quốc Công truy sát mà chết, sống ở phủ Quốc Công mới là an toàn nhất.

- Vào nhà quyền quý rất nhiều nguy hiểm, tranh giành nội bộ của phủ Quốc Công nhất định rất kịch liệt phải không?

Tưởng Hòe nhíu mày nói:

- Ta sợ Ngọc Đình sẽ bị ức hiếp!

Sở Ly cười ha ha, lắc đầu:

- Xem ra Tưởng huynh không hề hiểu về phủ Quốc Công chúng ta.

Tưởng Hòe nghiêm túc nhìn hắn, việc này liên quan tới tính mạng của mình, phải thận trọng.

Sở Lý nói:

- Phủ Dật Quốc Công chúng ta khác với các phủ Quốc Công khác, đấu đá nội bộ ít nhất, trong phủ đại công tử nắm quyền, nhị tiểu thư đau ốm quanh năm không tham gia quản lý, tam tiểu thư chỉ quản việc trong phủ, nàng cũng không có dã tâm, một lòng tu luyện, tứ công tử thì chuyên tâm tu luyện cũng không quan tâm việc trong phủ, tình cảm huynh đệ sâu đậm, không có đấu đá nội bộ. Ta thuộc môn hạ tam tiểu thư.

- Tam tiểu thư?

Tương Hòe nói.

Sở Ly nói:

- Tam tiểu thư Tiêu Kỳ, cai quản hình phạt trong phủ… Huống hồ phủ Quốc Công là quần thể nhiều hồ lớn, dựa vào tu vi của Tưởng huynh, vào phủ có thể trở thành hộ vệ lục phẩm, sẽ có nhà riêng để ở, không ai làm phiền, tự do hơn ngươi tưởng nhiều.

- Lẽ nào không có điểm nào không tự do?

- Nếu như là hộ vệ lục phẩm, hàng năm có sáu lần nhiệm vụ, trừ điểm này ra thì chỉ cần tuân thủ luật lệ trong phủ, ngoài ra không còn gò bó nào hết.

Sở Ly cười nói:

- Nhiệm vụ có thể lựa chọn, không ép buộc.

- Vậy mọi người đều chọn nhiệm vụ an toàn, nhiệm vụ nguy hiểm ai làm?

Tưởng Hòe bán tín bán nghi.

Sở Ly cười nói:

- Nhiệm vụ an toàn thù lao thấp, nhiệm vụ nguy hiểm thù lao cao, cách biệt mười lần, trăm lần… Ở phủ Quốc Công, nhiệm vụ an toàn không có ai làm, càng nguy hiểm càng nhiều người giành làm, có người tự cho rằng võ công cao, có người thích mạo hiểm, muốn kích phát tiềm lực, có người thích tiền tài đan dược… Tưởng huynh chắc cũng hiểu, không phải không có ai muốn vào phủ Quốc Công, mà là yêu cầu của phủ Quốc Công cao hơn các danh môn đại phái, nếu không phải Tưởng huynh có khinh công lợi hại sẽ không có cơ hội vào phủ Quốc Công!

Tưởng Hòe có phần do dự, thực sự tốt đẹp vậy sao?

Sở Ly nghiêm túc nói:

- Hộ vệ của phủ Quốc Công có hai loại, một loại như ta đã nói, là hộ vệ không có chức vụ, loại còn lại là hộ vệ có chức vụ, hộ vệ có chức vụ thì nghe lệnh cấp trên, không có tự do.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Xương Hổ

- Hộ vệ có chức vụ có lợi gì?

Tưởng Hòe hỏi.

Hắn cho rằng người luyện võ phần lớn không chịu được gò bó, làm việc theo lệnh người khác rất khó chịu, nhất định phải có lợi ích cực lớn mới có người làm.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Không có lợi ích gì khác!

- Sao…?

Tưởng Hòe ngạc nhiên.

Sở Ly nói:

- Ngoài việc ổn định hơn một chút ra thì không có lợi ích gì khác.

- Không phải vậy chứ?

Tưởng Hòe nhíu mày nói:

- Nếu như không có lợi ích gì, ai lại để cho người khác sai khiến?

Sở Ly mỉm cười:

- Cỏ lẽ cũng có một ích lợi đó là có thể thăng quan!

- Thăng quan…

Tưởng Hòe trầm ngâm.

Sở Ly nói:

- Giống như Thiên Linh viện của ta, ngươi vào đó đương nhiên phải làm từ dưới làm lên, nếu như làm tốt sẽ tiếp tục thăng lên.

- Luyện võ đâu phải để làm quan!

Tưởng Hòe nói.

Sở Ly cười nói:

- Giống như Thiên Linh viện, không có thị vệ thống lĩnh, hộ vệ thống lĩnh, phó thống lĩnh, nếu ngươi làm thống lĩnh đương nhiên có thể sai khiến người khác… Phàm là việc gì cũng phải tận tâm tận sức và chỉ với một câu sai khiến sẽ có người làm cho ngươi, đằng nào dễ chịu hơn?

Tưởng Hòe lắc đầu.

Quyền lực đúng là một cám dỗ lớn, có mấy ai có thể từ chối?

Sở Ly nói:

- Được rồi Tưởng huynh, ta nói cũng khô cả miệng rồi, quyết định ra sao hãy nói một câu, rốt cuộc có vào phủ Quốc Công không?

- Ta có thể tin tưởng ngươi được không?

Tưởng Hòe nói:

- Đừng lừa ta vào phủ.

Sở Ly bật cười:

- Nói một câu thật lòng, muốn hại ngươi ta còn cần nhiều lời vậy sao? Hà tất phải tới báo tin, đứng một bên xem trò vui là được… Hơn nữa ta đối xử thực lòng với Tưởng huynh, nếu không, ta chỉ cần ra tay khi bọn họ bắt được các người, khi đó Tưởng huynh chẳng phải sẽ mang ơn ta hay sao? Cần gì ta phải mỏi mồm khuyên nhủ chứ?

Tưởng Hòe mỉm cười.

Điểm này khiến hắn tin tưởng Sở Ly hơn, nếu như Sở Ly giở thủ đoạn, đợi mình gặp nạn mới ra tay, khi mình biết ơn hắn thì không cần phải nói nhiều cũng sẽ lập tức đồng ý.

- Phu quân, hay là chúng ta vào phủ Quốc Công đi.

Thư Ngọc Đình khẽ nói.

Tưởng Hòe nhìn nàng.

Thư Ngọc Đình thấy phu quân của mình đã động lòng nhưng vẫn còn ngại mất mặt, lời này chỉ có thể để mình nói, cho dù tương lai hắn có oán trách mình thì lúc này cũng không lo nhiều như vậy được nữa, cơ hội hiếm có.

- Ngọc Đình, nếu như vào phủ, nói không chừng còn cực khổ hơn bây giờ!

Tưởng Hòe thở dài.

Thư Ngọc Đình mỉm cười nói:

- Chỉ cần chúng ta ở bên nhau, ở đâu cũng vậy thôi!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Tưởng huynh, phủ Quốc Công không thể nào nguy hiểm hơn cuộc sống của ngươi hiện tại đâu!

- Ài…

Tưởng Hòe thở dài, chậm rãi nói:

- Thôi được, vậy hãy vào phủ Quốc Công!

Sở Ly vỗ tay cười nói:

- Chúc mừng Tưởng huynh, Tưởng huynh sẽ không phải hối hận đâu!

Tưởng Hòe lắc đầu:

- Ai mà biết được chứ.

- Vô số người muốn vào phủ Quốc Công nhưng có mấy ai vào được?

Sở Ly cười nói:

- Tưởng huynh có phúc mà không biết!… Bây giờ chúng ta sẽ lên đường về phủ!

- Không vấn đề gì!

Tưởng Hòe vui vẻ đồng ý.

…

Sáng sớm tinh mơ, sương mù giống như một tấm vải lụa bay bổng trên mặt hồ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly hít thở không khí trong lành, ẩm ướt, cất bước tiến vào Quan Tinh lâu.

Tô Như đang ngồi ở đại sảnh, nàng mặc một chiếc áo vàng đào tôn lên gương mặt như bạch ngọc, mỉm cười rạng rỡ nhìn hắn:

- Đại công cáo thành?

Sở Ly cười nói:

- May mắn hoàn thành nhiệm vụ!

- Tốt! Tốt!

Tô Như vẫy tay:

- Mau đi gặp tiểu thư, tiểu thư vẫn đang đợi!

Hai người bước lên lầu ba, Tiêu Kỳ đang ngồi xếp bằng trên giường điều khí, thạch cao trên tay trái đã được gỡ bỏ, bên ngoài nhìn giống như chưa từng bị thương, nàng khẽ nhắm mắt, yên lặng nghiêm trang giống như quan âm ngồi trên hoa sen.

Sở Ly bước vào lầu ba, nàng mở mắt.

Sở Ly lấy hộp ngọc trong ngực ra, hai tay dâng lên:

- Tiểu thư, Trường Sinh Thảo!

Tô Như đón lấy, đưa đến trước mặt Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nói:

- Mở ra.

Tô Như mở hộp ra, bên trong có một cây cỏ xanh mướt, hình dáng giống hệt với cỏ dại bình thường, nhưng to gấp bốn năm lần cỏ dại, sắc xanh mơn mởn ánh lên sức sống dạt dào, vừa nhìn đã biết đó không phải vật tầm thường.

- Lần này có thể cứu được nhị tỉ rồi.

Tiêu Kỳ khẽ nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Vô dụng thôi.

Tiêu Kỳ liếc mắt lườm hắn.

Sở Ly nói:

- Có Phong Nguyên Chỉ, cho dù có mười cây Trường Sinh Thảo cũng không cứu được nhị tiểu thư!

- Câm miệng!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Đại ca không muốn nghe những lời này.

Sở Ly thở dài, chỉ biết lắc đầu.

Hắn địa vị thấp hèn lời nói không có trọng lượng, y thuật thì mới chỉ theo Quách Mộ Lâm học được một tháng, dù thế nào đi nữa cũng không thể khiến người khác tin tưởng.

- Tiểu thư, ta chiêu mộ Tưởng Hòe vào phủ rồi!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Hả…?

Tiêu Kỳ tròn mắt.

Tô Như cười nói:

- Thật hay đùa vậy? Người như Tưởng Hòe cũng có thể bị chiêu mộ sao?

Sở Ly cười gật đầu:

- Hiện giờ hắn đã khác xưa, hắn có phu nhân vì thế muốn sống cuộc sống yên ổn, hắn lại đắc tội phủ Nhân Quốc Công, suýt chút nữa bị phủ Nhân Quốc Công bắt được!

- Tưởng Hòe khinh công tuyệt đỉnh, là người tài hữu dụng!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Ngươi có thể chiêu mộ hắn, đó là đại công.

Sở Ly mỉm cười:

- Người tài như hắn không thể để ta sử dụng sẽ thật sự đáng tiếc.

- Đi nghỉ ngơi đi, việc còn lại giao cho ta xử lý.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly chắp tay, quay người bước đi.

Tiêu Kỳ nhìn Trường Sinh Thảo một lát, cảm nhận sức sống dạt dào, biết đúng là thật liền đóng hộp đi tới đảo Thiết Ưng.

http://tieulun.hopto.org

Buổi sáng phủ Quốc Công vô cùng náo nhiệt, náo nhiệt hơn bình thường, trên mặt hồ thuyền qua lại nườm nượp.

Nàng và Tô Như bước tới hậu hoa viên của Thiết Ưng đảo, Tiêu Thiết Ưng đang luyện công ở hậu hoa viên, chưởng lực rợp trời, quanh người tử khí đằng đằng, bên cạnh không có ai hầu hạ.

Thấy Tiêu Kỳ bước tới, Tiêu Thiết Ưng kinh ngạc thu công, thời gian này nàng tới đây chắc chắn là có việc.

- Đại ca, tìm được Trường Sinh Thảo rồi.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng sững người, vui mừng ra mặt:

- Tìm về được rồi sao?

Tiêu Kỳ nhìn Tô Như, Tô Như hai tay bưng hộp ngọc đưa tới trước mặt Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng mở hộp ngọc ra nhìn, lập tức cười ha ha:

- Quả nhiên là Trường Sinh Thảo!

Hắn đưa tay vuốt ve hộp ngọc, cảm giác mát lạnh truyền tới khiến hắn bình tĩnh lại đôi chút, nói:

- Đúng là trời không tuyệt đường người, nhị muội được cứu rồi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu

- Sở Ly tìm lại được sao?

- Đúng vậy.

- Tiểu tử đó quả nhiên lợi hại!

Tiêu Kỳ nói:

- Tuy nhiên Sở Ly kiên quyết nhị tỉ trúng Phong Nguyên Chỉ, Trường Sinh Thảo không có tác dụng!

- Hừm!

Tiêu Thiết Ưng hừm một tiếng:

- Hắn thật cố chấp!

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Thôi mặc kệ hắn, hãy mau cho nhị tỉ uống đi.

- Đúng, đúng.

Tiêu Thiết Ưng lại mỉm cười:

- Buổi sáng sẽ cho nhị muội uống!

Hắn hào hứng đóng hộp ngọc lại, trầm ngâm nói:

- Tên tiểu tử này đúng là lợi hại, không thể không thưởng!… Tiếp tục thăng lên một phẩm có vẻ hơi nhanh, tam muội, muội nghĩ nên thưởng gì thì được?

- Lúc trước đã nói thăng lên một phẩm, lẽ nào nói lời không giữ lời?

Tiêu Kỳ nhíu mày.

- Nếu là người khác, thăng lên một phẩm cũng không có gì nhưng Sở Ly hiện đã là tứ phẩm, đã rất khủng khiếp rồi, nếu tiếp tục thăng lên cũng không tốt cho hắn.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói.

- Muội thấy rất tốt!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói.

- Thôi được, nếu muội kiên quyết thì hãy thăng lên một phẩm!

Tiêu Thiết Ưng đành nói:

- Thưởng gì nữa đây?

- Trong phủ có một mảnh xương hổ …

Tiêu Kỳ nói:

- Thưởng cho hắn đi!

- Xương linh hổ?

Tiêu Thiết Ưng lộ vẻ xót của:

- Cái này…

- Nếu đại ca không nỡ, hãy cho hắn mượn một thời gian.

Tiêu Kỳ nói.

- Hắn dùng xương linh hổ làm gì?

Tiêu Thiết Ưng do dự không quyết, nghi hoặc hỏi:

- Lẽ nào định ăn sao? Thứ này không thể làm thuốc được!

Xương linh hổ vô cùng độc, cho vào thuốc uống sẽ chết liền, sát khí ngút trời, cần cất giữ trong vật đặc biệt, khẽ chạm vào cũng sẽ chết, sát khí giết người vô hình, đáng sợ hơn cả bảo kiếm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Có Được Xương Hổ

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, cần cảm nhận thế của linh hổ!

- Hắn dám động vào xương hổ?

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu:

- Đừng làm bừa, hắn là nhân tài, đừng hủy hoại!

- Bạch Hổ Luyện Dương Đồ của hắn đã có chút thành tựu, nếu có xương hổ sẽ tiến bộ nhanh hơn, nếu không e là chỉ dừng lại tại đây thôi, như vậy rất đáng tiếc!

- Được đấy, luyện được cả Bạch Hổ Luyện Dương Đồ!

- Hắn cũng khá may mắn, gom đủ được hai quyển thượng hạ!

Tiêu Thiết Ưng thở dài, hắn cũng luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, đáng tiếc không tìm được phương hướng, không luyện được.

Bây giờ xem ra, thiên phú võ học của Sở Ly đúng là xuất chúng, hơn cả tam muội, thật hiếm có, đích thực đáng được dốc sức bồi dưỡng.

Hắn là trưởng tử của phủ Quốc Công, đương nhiên sẽ không đi đố kị, ngoài ngưỡng mộ ra còn càng phải coi trọng Sở Ly, người tài như vậy không thể tận dụng thì đúng là tội lỗi, phủ Quốc Công muốn lớn mạnh thì phải dùng

thật tốt người tài.

- Đại ca…

Tiêu Kỳ nói:

- Mảnh xương hổ đó để lại cũng vô dụng, không thể cho vào thuốc, cũng không dám chạm vào, chi bằng hãy cho hắn!

- Hắn dùng được sao?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sát khí ngút trời, nếu hắn chạm vào sợ sẽ tiêu đời luôn!

- Phật pháp của hắn tinh thâm, có cảm ứng nhạy bén với nguy hiểm, nếu nguy hiểm sẽ tránh được.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca không nỡ phải không?

- Ai nói ta không nỡ!

Tiêu Thiết Ưng xua tay, hậm hực nói:

- Được rồi, cho hắn!

Tiêu Kỳ mỉm cười.

Tiêu Thiết Ưng thở dài, nghiến răng để bớt xót của:

- Nhưng nhất định phải nói rõ với hắn, thứ này không phải trò đùa đâu!

- Đương nhiên rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ mím môi cười:

- Thực ra đại ca vẫn đang tiếc rẻ phải không?

Tiêu Thiết Ưng bực bội trừng mắt nhìn nàng:

- Muội cứ cười ta đi!

- Mảnh xương hổ này sao có được vậy?

- Ai biết được chứ!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Trước đây ta từng hỏi phụ thân, phụ thân nói người cũng không biết.

- Nhưng cả thiên hạ chỉ có một mảnh xương linh hổ này phải không?

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Chắc là do vị cao thủ cảnh giới Thiên Thần nào đó mang về từ Thập Vạn Đại Sơn, nói không chừng còn có nhiều mảnh.

- Mang thêm nữa sẽ khiến linh hổ tìm tới.

Tiêu Kỳ nói:

- Võ giả cảnh giới Thiên Thần cũng không dám.

- Nhỡ có mấy cao thủ cảnh giới Thiên Thần thì sao?

- Đại ca đừng cãi cố nữa!

http://tieulun.hopto.org

- Vì thế, xương hổ rất hiếm có.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu than thở:

- Tuy nhiên Sở Ly có thể tìm lại Trường Sinh Thảo, cứu mạng nhị muội, quan trọng hơn một mảnh xương hổ nhiều!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi hậu hoa viên tới sảnh chính.

Tiêu Thiết Ưng còn chưa ngồi xuống đã lớn tiếng gọi:

- Lâm Toàn! Lâm Toàn!

- Công tử!

Lâm Toàn râu tóc bạc phơ, da mặt hồng hào xuất hiện, cười tít mắt nói:

- Công tử có sai bảo gì?

- Hãy mang mảnh hổ cốt trong nội khố ra đây!

Tiêu Thiết Ưng nói.

- Vâng!

Lâm Toàn đáp một tiếng rồi quay người bước đi.

Tiêu Thiết Ưng chỉ vào ghế thái sư, Tiêu Kỳ ngồi xuống.

Tiêu Kỳ trầm ngâm một lát, nói:

- Đại ca, nếu như Sở Ly nói đúng thì sao?

- Cái gì?

Tiêu Thiết Ưng sững người, sau đó lập tức nhớ ra, lắc đầu bật cười:

- Phong Nguyên Chỉ?

Tiêu Kỳ chậm rãi nói:

- Sở Ly rất tự tin với phán đoán của mình.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Xem ra muội càng lúc càng tin tưởng hắn, đó không phải là một việc tốt, nói thế nào đi nữa hắn cũng chỉ là thuộc hạ, cần phải đề phòng, không thể tin tưởng tuyệt đối!

- Muội hiểu!

Tiêu Kỳ gật đầu.

Nàng rất hiểu thuật dùng người, bản tính con người vốn ác độc, không thể tin tưởng hoàn toàn.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nếu đúng là Phong Nguyên Chỉ thì tìm người hóa giải, không có gì to tát cả!

Tiêu Kỳ nhíu mày trầm ngâm, Phong Nguyên Chỉ đâu dễ dàng hóa giải.

Lâm Toàn nhanh chóng về lại đại sảnh, hai tay dâng lên một chiếc hộp nhỏ màu đen, kích thước giống như hộp đựng trang sức châu báu:

- Công tử!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng cầm lấy giao cho Tiêu Kỳ:

- Đây chính là xương hổ, nhớ là phải nói rõ ràng với hắn, nhất định không được chạm vào!

- Được!

Tiêu Kỳ đáp một tiếng:

- Hắn đâu ngốc vậy!

- Ta sợ hắn cao ngạo, không chịu khuất phục, nếu chạm vào bị sát khí xuyên qua người, hắn có lợi hại đến mấy e rằng cũng phải chết.

Tiêu Thiết Ưng nói.

Tiêu Kỳ cười nói:

- Đại ca, Sở Ly chiêu mộ Tưởng Hòe vào phủ rồi.

- Sao…?

Tiêu Thiết Ưng sững người, sắc mặt sa sầm.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca muốn xử lý Tưởng Hòe thế nào?

Tiêu Thiết Ưng hít thở vài hơi.

Trước ngày hôm nay, hắn thực sự muốn băm vằm Tưởng Hòe, Trường Sinh Thảo đã mất lại tìm về được khiến cơn giận của hắn giảm đi một nửa, nhưng nghe tới cái tên Tưởng Hòe hắn vẫn cảm thấy rất bực bội, lửa giận không thể dập tắt.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Lẽ nào đuổi ra khỏi phủ.

- Linh tinh!

Tiêu Thiết Ưng nổi giận trừng mắt nhìn nàng:

- Khinh công của hắn vô cùng lợi hại, có thể quy thuận phủ ta đương nhiên không thể bỏ lỡ!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

- Tên tiểu tử Sở Ly quả nhiên có chút bản lĩnh.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Tưởng Hòe cao ngạo như vậy, đâu thể dễ dàng quy thuận phủ ta!

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn có thể nhìn thấu nhân tâm, tìm nhược điểm để công hạ tâm lí phòng thủ của đối phương.

- Không vội sắp xếp, để Tưởng Hòe tự chọn.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Gã Sở Ly này chắc chắn sẽ thuyết phục Tưởng Hòe gia nhập Thiên Linh viện!

Tiêu Kỳ khẽ cười:

- Rất có thể.

Lâm Toàn bưng hai chén trà lên, cúi người đứng sang một bên.

Tiêu Kỳ nói với Lâm Toàn:

- Lâm Toàn, ngươi đã lớn tuổi rồi, nên an hưởng tuổi già, hãy tới Diễn Võ đường làm cung phụng!

Lâm Toàn cười nói:

- Đa tạ tam tiểu thư quan tâm, ta là kẻ hèn mọn, nghỉ ngơi sẽ thấy khó chịu, chân tay vẫn linh hoạt, hầu hạ đại thiếu gia, tâm trạng sẽ thoải mái.

- Ài…

Tiêu Kỳ lắc đầu.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Không có Lâm Toàn bên cạnh ta sẽ không quen! Những nha đầu kia chân tay lóng ngóng, ngứa mắt!

Tiêu Kỳ nói:

- Những nha đầu đó đâu tỉ mỉ bằng Lâm Toàn!… Nhị tỉ cũng nên tìm một người!

- Tính tình muội ấy như vậy, vừa ý ai được chứ?

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Không có nha hoàn thân cận hầu hạ sao được, không tiện chút nào.

Bên cạnh Tiêu Thi không có nha hoàn thân cận, chỉ có một đám nha hoàn

hầu hạ, tính cách nàng lại cổ quái, không thích có người ở bên cạnh, thích sống một mình, tự do tự tại, nên có rất nhiều điều bất tiện.

Giống như nàng còn có Tô Như, những việc vặt vãnh không cần quan tâm, Tô Như có thể giúp nàng lo liệu, nàng chỉ cần chuyên tâm tu luyện và xử lý việc trong phủ.

Những việc vặt vãnh nếu vẫn cần sai bảo từng việc một sẽ rất mệt, nhị tỉ thì lại thích làm như vậy.

- Mấy nha hoàn bên cạnh muội ấy cũng có năng lực.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Muội ấy không thích có người bên cạnh, tìm người cũng phí công vô ích thôi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Đột nhiên Tiêu Thiết Ưng mở to mắt:

- Tam muội, không lẽ muội muốn nói, điều Lâm Toàn sang cho nhị muội đấy chứ?

- Đại ca có chịu không?

Tiêu Kỳ mím môi cười.

Tiêu Thiết Ưng vội lắc đầu:

- Không được, không được.

- Vậy thì thôi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca, chiều hãy cho nhị tỉ uống Trường Sinh Thảo, muội về trước đây.

- Đi đi, đi đi!

Tiêu Thiết Ưng xua tay không mấy vui vẻ.

Lời của nàng ta làm nhiễu loạn tâm tư của hắn, hắn đưa mắt nhìn Lâm Toàn lắc đầu, dù thế nào đi nữa Lâm Toàn là đàn ông, lớn tuổi cũng vẫn là đàn ông, người thân cận của nhị muội nhất định phải là nữ.

Sở Ly đang luyện công trong tiểu đình, mường tượng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, Tiêu Kỳ và Tô Như mở cửa đi thẳng vào tiểu đình, ngồi đối diện với hắn, Tô Như đặt một chiếc hộp đen lên bàn đá.

Sở Ly chắp tay chào, hiếu kì nhìn hộp đen.

- Ngươi thăng lên một phẩm, tam phẩm rồi… Trong này là một mảnh xương linh hổ.

Tiêu Kỳ nói:

- Sát khí khủng khiếp, nhất định không được chạm vào!

- Xương hổ?

Sở Ly ngạc nhiên.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu nói:

- Đây là phần thưởng cho ngươi lấy lại được Trường Sinh Thảo, chắc sẽ có tác dụng cho ngươi luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Sở Ly khẽ mở hộp màu đen ra, sát khí liền giống như một con mãnh hồ chồm tới.

Sở Ly vui mừng hớn hở đóng nắp hộp lại, chắp tay cám ơn thêm lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Vào Phủ

Tiêu Kỳ dịu dàng mỉm cười.

Vốn dĩ chỉ cần Tô Như đưa tới là được nhưng nàng không yên tâm, cần phải đích thân dặn dò một lượt, tránh để Sở Ly liều lĩnh đi mạo hiểm, thực sự xảy ra chuyện.

Đợi khi họ rời đi, Sở Ly về lại tiểu đình, từ từ mở hộp đen ra, sát khí như thủy triều ập đến, giống như hóa thành một con mãnh hổ chồm tới, rất đáng sợ, bất giác muốn quay người bỏ chạy.

Sở Ly giơ tay ra, từ từ tiến lại gần xương hổ, cách một thước thì dừng lại, hàn khí lạnh lẽo xâm nhập vào cơ thể, kinh mạch và cơ bắp giống như có vô số hàn châm xuyên qua, vô cùng đau đớn.

Hắn rụt tay về, nhìn xương hổ, cảm nhận sát khí trên xương hổ.

Chỉ một mảnh xương đã có uy thế và sát khi thế này, hắn có thể tưởng tượng được một linh hổ còn sống sẽ có uy thế như thế nào.

Bạch Hổ Luyện Dương Đồ cần loại uy thế ngất trời thế này, bạch hổ trong mường tượng sẽ càng có uy thế, sức mạnh từ hư không truyền tới sẽ càng mạnh, càng thuần khiết, uy lực của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ sẽ càng khủng khiếp hơn.

Tuyết Lăng được Sở Ly sai bảo, sắp xếp nơi ở cho gia đình Tưởng Hòe, đầu tiên để Thư Ngọc Đình ở tạm nhà khách, rồi dẫn Tưởng Hòe vào trong

phủ làm thủ tục.

Nàng mặc áo trắng thướt tha trong gió, khí chất lạnh lùng như băng tuyết, chèo thuyền dẫn Tưởng Hòe tới Diễn Võ điện.

Bãi luyện võ trước Diễn Võ điện, các hộ vệ tụ năm tụm bảy so đọ võ công, cũng có người một mình tu luyện, luyện đao luyện kiếm, luyện chưởng luyện quyền đủ cả, vô cùng náo nhiệt.

Tuyết Lăng chậm rãi bước lên bờ, bãi luyện võ đang náo nhiệt dần dần yên lặng, mọi người nhường một con đường để Tuyết Lăng đi ở giữa, không cần phải đi đường vòng.

Tuyết Lăng mặt nghiêm nghị, khẽ gật đầu coi như chào hỏi mọi người.

Tưởng Hòe đi bên cạnh nàng được hàng trăm người chú ý tới, đa phần là những ánh mắt không mấy thân thiện, khiến hắn vô cùng không thoải mái.

Đi qua đám đông Tưởng Hòe mới thở phào, nói nhỏ:

- Tuyết Lăng cô nương, bọn họ sao vậy?

Tuyết Lăng nhẹ nhàng nói:

- Công tử nhà ta được mệnh danh thanh niên đệ nhất cao thủ.

- Sở huynh đệ uy phong vậy sao?

Tưởng Hòe ngạc nhiên.

Tuyết Lăng kiêu ngạo nói:

- Đệ nhất cao thủ là do công tử đánh được mà có, bọn họ không ai không phục!

- Quả nhiên lợi hại.

Tưởng Hòe khen ngợi.

Hắn có thể nhận ra trong số những người này có không ít cao thủ Tiên Thiên, thực lực của phủ Quốc Công quả nhiên khủng khiếp.

Tuyết Lăng uyển chuyển bước đi, dẫn hắn tới Diễn Võ điện, nói rõ nguyên nhân, giúp Tưởng Hòe nhận lệnh bài.

- Đây chỉ là lệnh bài thị vệ cấp thấp nhất, muốn chuyển thành hộ vệ phải đi vượt Cửu Phẩm lâu.

Tuyết Lăng nói:

- Hãy đi theo ta!

- Cửu Phẩm lâu?

Tưởng Hòe hỏi.

Tuyết Lăng nói:

- Hộ vệ trong phủ chỉ luận võ công, không quan tâm những thứ khác, vượt tới tầng mấy của Cửu Phẩm lâu sẽ là hộ vệ phẩm đó, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của cá nhân, Tưởng công tử không cần giấu tài, phẩm cấp càng cao, bổng lộc càng cao, kém một phẩm sẽ ít hơn mấy lần!

- Được.

Tưởng Hòe chậm rãi gật đầu.

Hắn mới tới phủ Quốc Công, muốn đứng vững ở đây đương nhiên phải thể hiện tài năng của mình, hắn nhìn thấy bãi luyện võ có nhiều cao thủ Tiên

Thiên tới vậy, cảm thấy hơi áp lực.

Hai người bước tới trước Cửu Phẩm lâu, lầu thanh đồng sừng sững dưới ánh nắng mặt trời phát ra hàn khí và ánh sáng, khí thế hùng hậu khiến người ta ngột thở.

- Đây chính là Cửu Phẩm lâu.

Tuyết Lăng ngẩng đầu lên nhìn, mỗi lần tới nhìn đều bất giác có cảm giác mình thật bé nhỏ:

- Tưởng công tử có thể cầm lệnh bài để vào.

- Tuyết Lăng cô nương, xin đợi một chút.

Tưởng Hòe bước nhanh vào trong Cửu Phẩm lâu.

…

Tuyết Lăng đứng lặng lẽ trước Cửu Phẩm lâu, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên người ấm áp, trên người nàng ta vẫn bao phủ hàn khí không hề tan đi.

Khí chất nàng lạnh lùng, lại tu luyện Thái Âm quyết, lúc nào cũng có cảm giác lạnh như băng.

Thái Âm quyết càng tinh thâm, hàn khí trên người nàng càng mạnh, đứng gần sẽ có cảm giác như ngâm mình vào trong suối mát, không thể xem thường.

Tính cách nàng cũng bị Thái Âm quyết ảnh hưởng, càng ngày càng trở lên lãnh đạm lạnh nhạt, không quan tâm tới bất cứ việc gì, tinh thần kí thác ở tiểu viện, chỉ khi ở tiểu viện mới cảm thấy tinh thần thoải mái, mới bộc lộ những tình cảm vui buồn, ra tới bên ngoài, trái tim giống như bị bao phủ bởi một lớp băng, rất khó rung động.

http://tieulun.hopto.org

Một canh giờ chả mấy chốc đã qua đi, nàng đột nhiên ngẩng đầu, thấy Tưởng Hòe bước ra khỏi cánh cửa bằng đồng, sắc mặt nhợt nhạt, bước đi khó khăn.

Tuyết Lăng lấy một bình đan hoàn trong ngực ra, đổ lấy một viên đưa cho hắn:

- Không bị thương chứ?

- Mệt quá!

Tưởng Hòe gượng cười.

Tuyết Lăng nói:

- Đây là Bồi Nguyên đan, hồi phục nội lực.

- Đa tạ!

Tưởng Hòe cầm lấy uống luôn, lắc đầu gượng cười:

- Quả nhiên lợi hại!

- Tưởng công tử vượt qua tầng mấy?

- Chưa vượt qua tầng năm.

- Ồ vậy là vượt qua tầng bốn, lục phẩm, lợi hại!

Tuyết Lăng khen ngợi nói:

- Vừa tới đã vượt tới lục phẩm, thật hiếm có, tiền đồ rộng mở.

- Trong thời gian ngắn ta sẽ không vượt qua được lầu năm.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe uống Bồi Nguyên đan, lập tức cảm thấy hơi nóng lan tỏa toàn thân, tinh thần phấn chất, cảm giác suy yếu lập tức tan biến.

Hắn thầm khen ngợi, Bồi Nguyên đan tốt hơn hẳn những đan dược mình từng uống, không hổ là phủ Quốc Công!

Tuyết Lăng cười nói:

- Lục phẩm đã rất lợi hại rồi, mỗi tháng có tám trăm lạng bạc.

- Sở huynh đệ là tứ phẩm.

Tưởng Hòe nói.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Công tử là thị vệ, bổng lộc ít hơn hộ vệ nhiều!

- Thị vệ tứ phẩm, Sở huynh đệ thật lợi hại!

Tưởng Hòe nói.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử lập vô số công lao, Tưởng công tử, chúng ta đi thôi, tới tiểu viện của các người.

Bọn họ tới nhà khách đón Thư Ngọc Đình, Tuyết Lăng chèo thuyền đưa Tưởng Hòe và Thư Ngọc Đình tới một tiểu đảo.

Tiểu đảo xanh mướt một màu, liễu rủ bao quanh, cành liễu đung đưa trong gió, sức sống dào dạt ập tới.

Ba người xuống thuyền bước chân lên con đường nhỏ có hoa tươi ven

đường, đến một tiểu viện rất đẹp.

Tuyết Lăng đẩy cửa tiểu viện:

- Tưởng công tử, Tưởng phu nhân, đây là nơi ở của hai người, hai người hãy xem qua, nếu không hài lòng có thể đổi nơi khác.

Tưởng Hòe cười nói:

- Lại còn có thể chọn nơi ở sao?

Tuyết Lăng nói:

- Nhà ở trong phủ rất nhiều, tùy ý chọn cũng không hết, hai vị không cần vội, sống một thời gian nếu thấy không hài lòng cũng có thể đổi.

- Trong phủ có nhiều nhà ở vậy sao?

Tưởng Hòe ngờ vực hỏi.

Tuyết Lăng nói:

- Nhà trong phủ vốn rất nhiều, lại có nhiều hộ vệ không sống trong phủ, vì thế rất dư thừa.

- Không sống trong phủ cũng được sao?

Tuyết Lăng gật đầu:

- Hộ vệ rất tự do, chỉ cần tuân thủ luật lệ của phủ, hoàn thành nhiệm vụ của mình là được, sống ở đâu tùy ý.

- Lẽ nào phủ không sợ…

Tưởng Hòe nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

Cách làm thế này có nhiều sơ hở, phủ Quốc Công giống như không có đề phòng gì, không hề có cảm giác nghiêm ngặt.

Tuyết Lăng nói:

- Tưởng công tử lo lắng sự an toàn trong phủ sao?

- Đúng vậy.

Tưởng Hòe gật đầu.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử yên tâm, phủ Quốc Công chúng ta khác với các phủ khác, đều được xây dựng ở các tiểu đảo trên hồ, mỗi tiểu đảo đều có hư và thực, có người muốn tấn công vào, nói không chừng sẽ có đi mà không có về!

Tưởng Hòe bán tín bán nghi.

Tuyết Lăng mỉm cười:

- Từ khi phủ Quốc Công xây dựng tới nay, có vô số kẻ muốn tấn công phủ Quốc Công nhưng đều thất bại.

- Tại sao vậy?

Tưởng Hòe nói:

- Lẽ nào trên mỗi đảo đều có cao thủ trấn thủ sao?

Tuyết Lăng nói:

- Đương nhiên có cao thủ trấn thủ rồi, hư thực biến hóa khôn lường, chỉ có tam tiểu thư rõ nhất, đây là điều cơ mật.

http://tieulun.hopto.org

- Thì ra là vậy…

Tưởng Hòe khẽ gật đầu.

Thư Ngọc Đình đi vào tiểu viện, nhìn ngắm xung quanh.

Một khu vườn hoa, một rừng trúc, còn có một tiểu đình, yên tĩnh an bình, bố trí rất thanh tao.

Trong phòng đồ dùng đều mang phong cách cổ, mộc mạc, tự nhiên, vừa nhìn đã biết là gỗ quý, do thợ giỏi làm ra, trong cái mộc mạc có sự xa hoa.

Thư Ngọc Đình vừa nhìn đã thấy yêu thích, mỉm cười.

Tuyết Lăng thấy họ hài lòng, giúp họ tìm một thị nữ phụ trách việc sinh hoạt thường ngày của họ, Tưởng Hòe chính thức trở thành hộ vệ của phủ Quốc Công, có thể tới Diễn Võ điện quan sát, kết giao bạn bè.

Khi Tuyết Lăng trở về tiểu viện đã là lúc hoàng hôn, ánh tàn dương nhuộm đỏ tiểu viện, Sở Ly đang nhìn một chiếc hộp đen ở trong tiểu đình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Bí Ẩn

- Công tử!

Tuyết Lăng bước tới khẽ gọi.

Sở Ly quay đầu nhìn nàng:

- Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?

Tuyết Lăng giật nảy mình, sững người lại, ánh mắt của hắn giống như hàn kiếm đâm vào người mình, nàng như rơi vào hầm băng, toàn thân không thể cử động.

Sở Ly cảm thấy bất thường liền thu lại ánh mắt, xua tay:

- Xin lỗi… Bọn họ đã ổn định rồi chứ?

- Vâng.

Tuyết Lăng thở phào, tim đập loạn xạ, cảm giác vừa rồi thật đáng sợ.

Sở Ly đóng hộp đen lại:

- Tưởng huynh vượt tới tầng mấy?

- Hiện là hộ vệ lục phẩm.

Tuyết Lăng nói:

- Võ công của hắn rất lợi hại, công tử tìm được hắn ở đâu vậy?

Sở Ly bật cười:

- Tưởng huynh là Phi Thiên Thần Hầu nổi danh võ lâm, có thể vượt lục phẩm là điều đương nhiên, họ hài lòng chứ?

- Nô tì thấy họ rất hài lòng.

Tuyết Lăng nói:

- Tưởng phu nhân rất yêu thích.

Sở Ly gật đầu nói:

- Ngươi thường xuyên qua đó thăm họ, dù sao cũng mới tới đây, cần có người giúp đỡ, chỉ có một thị nữ sẽ khó tránh chăm sóc không chu đáo.

- Vâng.

Tuyết Lăng nói:

- Hay là ta tìm thêm hai người nữa giúp đỡ?

- Không cần.

Sở Ly nói:

- Họ từ từ thích ứng là được… Được rồi, ngươi đi làm việc của mình đi.

Tuyết Lăng chỉ vào hộp đen:

- Đây là gì vậy?

- Xương hổ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Ngươi đừng động vào nó, chạm vào sẽ mất mạng!

- Ban nãy công tử rất đáng sợ.

- Ta đang vật lộn với sát khí của nó, ngươi tới vừa đúng lúc… Hàng ngày đều xem tranh hổ chứ?

- Đương nhiên rồi!

Tuyết Lăng gật đầu.

Nàng thấy hiệu quả của việc xem tranh hổ rất tốt, càng ngày càng bạo dạn, không nhút nhát sợ sệt vô cớ nữa, làm việc cũng chín chắn hơn hẳn, nàng cảm thấy vận nội lực cũng nhanh hơn một phần.

Sở Ly hài lòng gật đầu nói:

- Mai ta sẽ đổi một bức khác.

- Đa tạ công tử.

Tuyết Lăng nhận được ích lợi, biết những bức tranh hổ này đều rất quý giá, người bình thường sẽ không nỡ treo lên cho người khác xem.

Sở Ly xua tay, Tuyết Lăng đi vào bếp nấu cơm.

…

Từ khi Tưởng Hòe vào phủ Quốc Công, Sở Ly chưa từng xuất hiện, ngồi trong tiểu viện xem xương hổ, cảm ngộ sát khí, làm lớn mạnh mãnh hổ trong mường tượng của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

http://tieulun.hopto.org

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh truyền tới từ hư không cũng ngày một mạnh, giống như sóng lớn ập tới, nhấn chìm mình.

Cơ thể càng ngày càng rắn chắc, sức mạnh tăng lên, tốc độ cũng nhanh hơn, uy lực của Kim Cang Độ Ách Thần Công cũng lớn hơn nhiều, được Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tăng uy lực, Bích Hải Vô Lượng Công có thể dễ dàng cộng dồn năm tầng.

Sở Ly thầm cảm khái, mảnh xương hổ này giúp mình quá nhiều.

Hắn luôn có cảm giác muốn chạm vào xương hổ, trong lòng luôn có một điềm cảnh cáo không để mình chạm vào nó, có nguy hiểm tới tính mạng.

Hắn tin vào trực giác của mình, vẫn luôn kiềm chế mong muốn đó lại, chỉ nhìn, cảm nhận ở cự ly gần, không chạm vào.

Sở Ly khi rảnh rỗi lại giúp Tuyết Lăng luyện công, tăng cảnh giới cực nhanh.

Khuyết điểm lớn nhất của Thái Âm quyết chính là phát động chậm, trước lực tinh thần hùng mạnh của hắn, Thái Âm quyết có thể dễ dàng thoải mái, không gặp trở ngại nào cả.

Nhờ sự giúp đỡ của hắn, Tuyết Lăng luyện một ngày bằng một tháng, sau một tháng nàng đã hoàn thành phá huyệt, đạt tới Hậu Thiên Viên mãn, chỉ thiếu một bước là sẽ bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Tuyết Lăng có chút nôn nóng, không tìm được huyền quan, không tìm được đường vào Tiên Thiên.

Nàng biết Tiên Thiên là một ngưỡng cửa sắt, mười người thì có tới tám người bị ngã trước cửa Tiên Thiên, bản thân mình tư chất bình thường, có thể nhanh chóng tới được cửa Tiên Thiên đều dựa vào sự giúp đỡ của công tử,

nếu chỉ dựa vào tu luyện của bản thân, chín năm mười năm cũng không đạt tới bước này được.

Nghĩ tới đây nàng không vội nữa, từ từ nghiền ngẫm, chắc chắn sẽ tìm được điểm mấu chốt.

Sáng sớm, Sở Ly luyện công xong, ngồi trong tiểu đình, nhận chén trà ngọc Tuyết Lăng đưa cho, đột nhiên chỉ vào bục đá đối diện:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện.

Nàng mặc áo trắng tuyết không nhuốm bụi trần, gương mặt như bạch ngọc, ánh mắt trong veo như mặt hồ thu, nàng hiếu kì nhìn hắn:

- Công tử?

Sở Ly nói:

- Gần đây bị kẹt ở ngưỡng cửa Tiên Thiên sao?

- Đúng.

Tuyết Lăng buồn rầu nói:

- Không tìm được phương hướng, không có cảm giác gì hết.

Nàng từng hỏi Triệu Dĩnh, trước khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên sẽ có cảm giác kì lạ, thấp thoáng cảm nhận được sự tồn tại của huyền quan, mình thì không hề có cảm giác gì cả, xem ra còn rất xa vời.

Sở Ly nói:

- Ngươi không tĩnh tâm, rất khó tìm được cảm giác.

- Vậy làm sao mới có thể tĩnh tâm được?

Tuyết Lăng hỏi.

Sở Ly mỉm cười:

- Khi ngươi không nghĩ tới cảnh giới Tiên Thiên nữa thì sẽ có thể tĩnh tâm.

- Sao có thể vậy được!

Tuyết Lăng lắc đầu nói.

Luôn muốn đột phá cảnh giới Tiên Thiên, ngày muốn đêm muốn, dù thế nào cũng không thể từ bỏ.

Sở Ly nói:

- Tính cách của ngươi rất khó đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên.

Càng cố chấp càng khó tĩnh tâm, tâm không tĩnh, mức độ tĩnh không đủ sâu sẽ không thể chạm vào được huyền quan, không tìm được đường Tiên Thiên.

Cảnh giới Tiên Thiên tại sao lại khó đột phá tới vậy, ngăn cản đại đa số người, không đơn thuần chỉ vì tư chất mà là do tâm tính.

Khi thực sự từ bỏ cảnh giới Tiên Thiên, không cố chấp nữa, tâm mới có thể thật sự tĩnh, mức độ tĩnh mới sâu, huyền môn sẽ hiện ra.

Nhưng vừa tới đã từ bỏ, không có mong muốn gì thì cũng không thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Vất vả tìm kiếm mà lại từ bỏ, tuyệt vọng hoàn toàn giống như sức sống chấm dứt, từ bỏ hi vọng.

Lúc này chính là tâm cảnh âm cực sinh dương, chính là thời cơ tốt nhất, sẽ nhìn thấy huyền môn, từ đó bước vào con đường Tiên Thiên. Mức độ mong muốn càng sâu, mức độ tĩnh tâm khi từ bỏ càng sâu sẽ giống như đại triệt đại ngộ trong phật gia, không có vất vả tìm kiếm, từ bỏ luôn thì mức độ tĩnh tâm cũng không đạt được.

Nhưng thời cơ tốt nhất này trôi qua rất nhanh, rất ít người có thể nắm bắt được.

Đột phá Tiên Thiên tại sao không thể hướng dẫn chính là vì nguyên nhân này, nói trước sẽ không thể đạt tới tâm cảnh âm cực sinh dương, không thể đột phá được tới cảnh giới Tiên Thiên, vì thế không thể nói, nói ra chỉ hại đối phương.

Huống hồ, có thể tổng kết ra điều này cũng chỉ có mình Sở Ly, đại đa số người đều mơ mơ hồ hồ bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng không hiểu mình vào thế nào, tại sao lại vào.

Sở Ly có tư duy khác với thế giới này, phật pháp tinh thâm, rất am hiểu về sự kì diệu của tâm cảnh, có thể nhìn thấu bí ẩn của Tiên Thiên.

Khi xưa Sở Ly tiến vào cảnh giới Tiên Thiên mà không gặp cản trở nào không phải vì tâm cảnh mà là thiền định tinh thâm, mực độ tĩnh tâm cực sâu, tìm kiếm một lát là tìm thấy huyền quan, bước chân vào con đường Tiên Thiên.

Còn tính cách của Tuyết Lăng là kiên nghị cố chấp, dù thế nào cũng không từ bỏ, vậy thì không thể vào được cảnh giới Tiên Thiên.

Sở Ly không thể cứ mặc nàng ta giống như kẻ mù đi đại, tốn công vô ích,

chỉ dựa vào nàng ta cho dù chín năm mười năm cũng không vào được Tiên Thiên.

Tuyết Lăng không phục nói:

- Công tử, vậy ta không vào được cảnh giới Tiên Thiên sao?

Sở Ly nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ thì ngươi sẽ không vào được.

- Tại sao chứ?

Tuyết Lăng hỏi.

Sở Ly mỉm cười.

Tuyết Lăng cắn môi đỏ:

- Công tử, vậy công tử sẽ giúp ta chứ?

Sở Ly bật cười.

Tuyết Lăng liếc mắt nhìn hắn.

Nàng tin lời Sở Ly và không có niềm tin vào bản thân, hắn đã nói mình không thể vào được, ắt hẳn không sai, nhưng nhìn thái độ của hắn chắc là có thể giúp mình.

Ở trước mặt người khác nàng còn quan tâm tới thể diện và lòng tự tôn, trước mặt Sở Ly nàng sớm đã vất bỏ những thứ này.

Sở Ly nói:

- Được rồi, ta sẽ giúp ngươi.

Tuyết Lăng vui mừng ra mặt:

- Đa tạ công tử!

- Đi thôi, tới tĩnh thất của ta.

Sở Ly đứng dậy bước ra khỏi tiểu đình, tới phòng phía tây chính sảnh.

Hai người ngồi lên trên giường, Tuyết Lăng ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, dáng vẻ trang nghiêm.

Sở Ly ngồi đối diện với nàng, ngón tay cái đặt chặt lên ấn đường của nàng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tuần Thành

Tuyết Lăng chỉ cảm thấy tim mình không ngừng chìm xuống giống như rơi xuống vực sâu, từ từ chìm xuống đáy vực, trước mắt tối đen như mực.

Thời gian như dừng lại, không biết mình đã ở trong bóng tối bao lâu. Đại não như đông cứng lại, thời gian và không gian cũng đông cứng theo.

Không biết là lúc nào nàng bỗng tỉnh lại, có một điểm sao sáng lấp lánh trước mắt, thoáng ẩn thoáng hiện, giống như một ngôi sao trên bầu trời đêm.

Nàng giật mình, nhanh chóng tiến sát lại gần ánh sao sáng. Càng lại gần điểm sao sáng hóa thành một luồng sáng, trong luồng sáng thấp thoáng có một cánh cửa, nàng bất giác tập trung đi vào cánh cửa ánh sáng, lập tức một tiếng nổ lớn vang lên bên tai.

Cơ thể hòa làm một với thiên địa, bản thân chính là núi, chính là biển, chính là mặt đất.

Thái Âm quyết vốn phát động khó khăn cũng trở lên thông suốt, dễ dàng. Nàng liên tục hấp thu khí mát trong thiên địa, cảm giác dạt dào, hùng hậu lan tỏa, chỉ muốn ngẩng đầu thét lớn, giải tỏa sự dễ chịu trong lồng ngực.

Nàng mở mắt, tinh quang lấp lánh, chậm rãi thu kiếm:

- Đa tạ công tử.

Sở Ly đã rụt ngón tay lại, mỉm cười:

- Ngộ tính không tồi!

Tuyết Lăng lập tức cười rạng rỡ:

- Công tử, ta đã là Tiên Thiên rồi sao?

Sở Ly gật đầu.

Tuyết Lăng than một tiếng:

- Đây chính là cảnh giới Tiên Thiên sao… Đúng là khác biệt hẳn!

Nàng cảm thấy tu vi của mình tăng lên gấp mười lần, nội lực của Thái Âm quyết tự lưu chuyển liên tục, giống như nước sông không ngừng chảy, cơ thể chất chứa sức mạnh khổng lồ, như thể một quyền có thể đánh vỡ trời.

Sở Ly nói:

- Mấy ngày này hãy luyện Huyền Dương Quyền nhiều một chút để củng cố tu vi, cảm giác không gì là không thể chỉ là ảo giác thôi.

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp.

Cảm giác bay bổng của nàng lập tức biến mất, tĩnh tâm lại, xem ra cảm giác hùng mạnh không gì không thể này là hiện tượng bình thường, không phải chỉ mình mình mới có, cao thủ Tiên Thiên không phải thiên hạ vô địch.

Sở Ly xua tay, Tuyết Lăng biết điều quay người rời đi.

Nàng ra khỏi tĩnh thất của Sở Ly, tới tiểu viện, bắt đầu tu luyện Huyền Âm Chưởng. Nàng lập tức cảm thấy sự khác biệt, Huyền Âm Trưởng thi triển càng dễ dàng, lưu loát hơn, những chỗ chưa hiểu hiện nay cũng có thể hiểu

thấu, chưởng pháp càng tự nhiên, nhanh nhẹn hơn.

Cùng với việc thi triển, xung quanh nàng nhanh chóng lạnh giá, nội lực có thể truyền qua vật khác, quả nhiên đã khác hẳn, uy lực của Huyền Âm Chưởng có thể thực sự phát huy rồi.

Uy lực của Huyền Âm Chưởng có nhiều tầng, tầng một làm trì trệ nội lực của đối thủ, làm chậm thân pháp, một khi đối thủ tiếp xúc với nội lực của nàng sẽ bị đóng băng, tầng kế tiếp sẽ đóng băng tim, chết ngay tức khắc, tầng kế tiếp nữa có thể sát thương người khác vô hình, một tia nội lực cực âm, cực thuần khiết phá hoại sự cân bằng của lục phủ ngũ tạng trong cơ thể, âm dương mất cân bằng sẽ chết.

Những ngày sau đó, nàng ngoài tới Diễn Võ Đường thăm Tưởng phu nhân ra thì chỉ ở trong tiểu viện luyện công, Huyền Âm Chưởng càng nhuần nhuyễn hơn.

Sở Ly thì vẫn xem xương hổ, ngưng luyện khí thế, tăng hiệu quả Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Thế hổ tăng cường, cơ thể hắn càng mạnh thêm, sức mạnh và tốc độ đều không ngừng tăng lên, hắn thầm khen ngợi sự mạnh mẽ của Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Bạch Hổ Luyện Dương Đồ quả nhiên là thượng cổ tuyệt học, nghe nói thượng cổ tuyệt học có thể đọ sức với linh thú mà không hề thua kém, cuối cùng đã đuổi linh thú vào Thập Vạn Đại Sơn, từ đó trở đi, võ học ngày một lụn bại.

Sở Ly đoán rằng có lẽ nguyên nhân là do linh thú đã vào hết Thập Vạn Đại Sơn.

Không có linh thú áp bức, kích phát tiềm lực sinh tồn của loài người, quan

trọng hơn cả là võ học đều bắt nguồn từ linh thú, tới nay con người còn không biết hình dạng của linh thú thế nào, không cảm nhận được khí thế của linh thú, vẽ hổ không thành thành ra chó, vì thế uy lực của võ học giảm mạnh, ngày một khó đạt tới cảnh giới Thiên Thần.

Muốn đạt tới cảnh giới Thiên Thần chắc phải vào Thập Vạn Đại Sơn, nhưng nơi đó linh thú hoành hành, dưới cảnh giới Thiên Thần mà vào đó sẽ chết chắc, muốn sống sót ở Thập Vạn Đại Sơn, cần tập trung vận khí của thiên địa vào người.

Sở Ly tự ngẫm, vận khí của hắn không tồi, nếu không cũng không chuyển thế đầu thai tới thế giới này, giữ được kí ức của tiền kiếp, hơn nữa lại luyện được thần thông Đại Viên Kính Trí nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm vào Thập Vạn Đại Sơn.

Chỉ đáng tiếc kiến thức của tiền kiếp chưa có đất dụng võ, chỉ để lại phương thức tư duy khác với thế giới này.

…

Sáng sớm, Tuyết Lăng cùng Sở Ly ăn xong cơm, thấy Sở Ly lại ngồi trong tiểu đình nghiên cứu mảnh xương kia, biết hắn nghiên cứu sẽ mất cả buổi sáng, không để ý tới ai, thế nên nàng một mình ra khỏi tiểu viện, chèo thuyền tới Diễn Võ điện, tìm một ít bí kíp để xem.

Bước chân vào cảnh giới Tiên Thiên, tầm mắt và cảm giác của nàng đã khác đi, xem lại bí kíp sẽ có cảm nhận khác.

Gió mát khẽ thổi qua mặt, mặt hồ trong veo, nàng mặc áo trắng ngà tung bay trong gió, nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ.

Một lát sau, nàng dừng thuyền ghé vào bờ, bước tới bãi luyện võ náo nhiệt, ánh mắt trong veo lướt nhìn qua một lượt, nhìn thấy Tưởng Hòe trong

đám đông.

Tưởng Hòe là người từng trải, lại có khả năng ứng biến thích nghi với hoàn cảnh, chỉ mới vài ngày đã hoàn toàn hòa nhập với các hộ vệ của phủ Quốc Công, kết giao được với mấy bằng hữu, thi thoảng lại rủ nhau đi uống rượu, rất thân thiết, cuộc sống như cá gặp nước.

Tuyết Lăng rất bội phục sự khôn khéo của Tưởng Hòe, có thể hạ mình, hắn là cao thủ đỉnh cấp, khinh công tuyệt đỉnh, nếu đổi lại là mình sẽ chả buồn giao thiệp với đám người kia.

Công tử cũng không làm được như Tưởng Hòe, công tử quá ít nói, điểm này không được lòng người khác lắm, rất khó có thể thân thiết với mọi người.

Tuyết Lăng tới thẳng bãi luyện võ, mọi người lập tức đổ dồn mắt về phía nàng.

Tưởng Hòe bước nhanh tới trước mặt nàng, cười nói:

- Tuyết cô nương, sao hôm nay lại có thời gian tới đây, Sở huynh đệ sao rồi?

- Công tử bận lắm.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Tưởng đại ca sống khá thoải mái đấy chứ?

- Ha ha.

Tưởng Hòe phấn khởi cười nói:

- Tìm được mấy gã hợp gu, cũng không tệ. Đúng rồi, Tuyết cô nương giúp ta xem nên nhận nhiệm vụ gì để làm.

Hắn có phần cảnh giác và bài xích phủ Quốc Công, chỉ vì phu nhân nên mới buộc phải vào phủ. Những ngày này hắn phát hiện ra rằng mình đã hơi quá đà, quá đề cao bản thân.

Những hộ vệ này đều không phải những kẻ tầm thường, sống không bó buộc, thích đi đâu thì đi, chỉ cần hoàn thành đủ nhiệm vụ, không vi phạm luật lệ của phủ thì mặc ngươi muốn làm gì thì làm, chả ai quản, thậm chí đi ra ngoài chơi một vài tháng cũng không sao, vì nhiệm vụ cuối năm mới thống kê, tính theo năm.

Mấy ngày nay hắn đang nghiên cứu xem nên nhận nhiệm vụ gì để làm.

Những giao dịch trước đây sẽ không thể làm nữa, bản thân mình tiêu tiền như nước, phải có khoản thu mới được, thù lao của mỗi nhiệm vụ đều rất cao, nhận một nhiệm vụ sẽ không lo thiếu tiền, hơn nữa rảnh quá cũng chán, cuộc sống quá yên bình sẽ mong được thay đổi.

Tuyết Lăng nói:

- Tưởng đại ca có thể tìm nhiệm vụ tuần thành, vừa an toàn lại vừa có thể làm quen với Sùng Minh thành, sẽ nhanh chóng thích ứng với phủ Quốc Công hơn.

- Tuần thành?

Tưởng Hòe trầm ngâm.

Nhiệm vụ tuần thành không ít, hơn nữa người nhận nhiệm vụ tuần thành rất ít, rất tẻ nhạt, mọi người đều không có hứng thú với lại nhiệm vụ không hề mạo hiểm thế này, vả lại thù lao rất thấp.

Tuyết Lăng liếc nhìn hắn:

- Tưởng đại ca chê tuần thành quá nhạt nhẽo sao?

Tưởng Hòe cười nói:

- Mọi người đều không thích nhiệm vụ này.

Tuyết Lăng nói:

- Cũng phải thôi, quen làm những nhiệm vụ mạo hiểm rồi, nhiệm vụ tuần thành đúng là rất nhàm chán, thời gian mười ngày không kiếm được nhiều bằng ra ngoài làm nhiệm vụ một ngày.

Tưởng Hòe cười nói:

- Nhiệm vụ tuần thành có điểm gì đặc biệt không?

- Không có.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Những năm gần đây rất ít người không có mắt tới gây sự ở Sùng Minh thành, tuần thành không khác gì gõ canh, vì thế thù lao không cao… Thực ra cũng vì muốn quan tâm tới các hộ vệ, có một số hộ vệ cảm thấy mệt mỏi, không muốn ra ngoài mạo hiểm nữa, muốn sống cuộc sống yên ổn, nhận nhiệm vụ này là được.

- Phủ cũng thật quan tâm tới tâm trạng của người trong phủ.

Tưởng Hòe khen ngợi.

Hắn dần dần cảm thấy phủ Quốc Công rất khoan dung, thoải mái, hành sự khiến người ta tin tưởng, cam tâm tình nguyện báo đáp, không hề bá đạo ức hiếp người khác như hắn tưởng tượng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng cười nói:

- Tưởng đại ca mới tới, hãy làm từ những nhiệm vụ dễ, làm quen dần, ngày tháng còn dài, không cần phải vội.

- Được, xin nghe theo lời Tuyết Lăng cô nương.

Tưởng Hòe vui vẻ nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Chỗ Dựa

Tưởng Hòe làm việc rất dứt khoát, chắp tay cáo từ Tuyết Lăng, tiến vào đại sảnh Diễn Võ điện nhận nhiệm vụ tuần thành.

Tới chập tối, hắn tới trước nha môn Sùng Minh thành, nhìn thấy mười mấy hộ vệ phủ Quốc Công đang tụm năm tụm bảy nói chuyện.

Tưởng Hòe quen thân với hai người trong số đó, liền bước tới.

- Tiểu Tưởng, ngươi cũng nhận nhiệm vụ tuần thành sao?

Một người trung niên chào hỏi Tưởng Hòe.

Tưởng Hòe cười nói:

- Thật trùng hợp, Hồ huynh cũng nhận sao?

Hồ Chí Văn vỗ vai hắn:

- Ta già rồi, thích nhất những nhiệm vụ thế này, còn ngươi trẻ tuổi vậy nhận nhiệm vụ nhàm chán này làm gì?

Hồ Chí Văn tướng mạo bình thường, đứng giữa đám đông cũng không nổi bật, vì thân hình hắn vừa cao vừa gầy, nhìn bộ dạng có vẻ yếu ớt, hai mắt sáng quắc, vừa nhìn đã biết có tu vi rất thâm hậu.

Hắn là cao thủ Tiên Thiên, cùng là hộ vệ lục phẩm giống như Tưởng Hòe, trạc ngoài ba mươi nhưng thực ra đã gần năm mươi, người luyện võ khi bước

vào cảnh giới Tiên Thiên nhìn sẽ trẻ ra rất nhiều, tám mươi tuổi nhìn sẽ giống như năm mươi, thậm chí hơn một trăm tuổi cũng chỉ như mới ngoài sáu mươi.

Tưởng Hòe cười nói:

- Ta mới tới đây, nhận nhiệm vụ này để làm quen với với hoàn cảnh.

- Nói cũng đúng.

Hồ Chí Văn gật đầu:

- Ngươi nghĩ vậy không sai, không tham công không hấp tấp, cứ bình tĩnh, dù sao thời gian còn dài, không cần phải vội vàng!

Tưởng Hòe mỉm cười gật đầu:

- Đúng, thời gian còn dài.

Hồ Chí Văn liếc nhìn xung quanh cười nói:

- Ta thấy luôn là Tuyết Lăng cô nương đi cùng ngươi, lẽ nào ngươi là người thân của Tuyết Lăng cô nương?

- Ta và Tuyết Lăng cô nương không có quan hệ gì.

Tưởng Hòe xua tay.

Hồ Chí Văn liếc nhìn hắn:

- Ai mà tin được? Tuyết Lăng cô nương là người đẹp lạnh lùng, không thân thiết với bất cứ ai, ngươi nhìn mà xem ở bãi luyện võ đâu có hộ vệ nào dám bắt chuyện với nàng ta?

http://tieulun.hopto.org

- Nàng ta đáng sợ vậy sao?

Tưởng Hòe bật cười.

Hắn không thấy như vậy, mặc dù Tuyết Lăng khí chất rất lạnh, sắc mặt bình thường lạnh nhạt, ánh mắt cũng rất lạnh lùng nhưng đối xử rất ôn hòa với vợ chồng mình, không hề lạnh lùng như dáng vẻ bề ngoài.

Hồ Chí Văn nói:

- Phàm là những kẻ bắt chuyện với Tuyết Lăng cô nương đều bị nói cho muối mặt.

- Tuyết Lăng cô nương lợi hại quá!

- Nàng ta lợi hại hơn nữa mọi người cũng không dám làm xằng.

- Cũng đúng, luật lệ nghiêm ngặt, không cho phép đấu đá nội bộ.

Tưởng Hòe chậm rãi gật đầu.

Cảm nhận lớn nhất của hắn trong thời gian này chính là sự hòa bình của phủ Quốc Công, không hề khốc liệt, toan tính đấu đá như mình tưởng tượng, mọi người đều rất hòa hợp, như thể không tranh giành với đời, thực sự khiến hắn rất ngạc nhiên.

Không khí như vậy làm sao có thể tạo ra đấu khí? Không có cạnh tranh thì lấy đâu ra động lực?

- Luật lệ đúng là nghiêm cấm đấu đá nội bộ.

Hồ Chí Văn lắc đầu, cười nói:

- Nhưng Tiểu Tưởng ngươi hơi ngây thơ rồi đấy, tưởng rằng thực sự có

thể cấm được đấu đá nội bộ sao?

- Mọi người dám phạm luật sao?

Tưởng Hòe ngạc nhiên.

Theo như hắn được biết, luật lệ trong phủ rất nghiêm ngặt, tam tiểu thư thiết diện vô tình, ai dám vi phạm luật lệ đều sẽ không buông ta, nghe nói đã có mười hộ vệ rơi vào tay nàng ta đều bị phế võ công đuổi ra khỏi phủ.

- Luật lệ đúng là không dám vi phạm.

Hồ Chí Văn cười nói:

- Tuy nhiên cũng không phải không có cách lách luật, có thể hạ chiến thư, công khai quyết đấu, cái này luật lệ cho phép.

Tưởng Hòe gật đầu.

Cho phép đấu đá nhưng có giới hạn, hắn cảm thấy việc này không tệ, nếu cứ không cho đấu đá mới càng gây thêm mâu thuẫn, người luyện võ rất nhiệt huyết, sao có thể không đấu? Kìm nén bản tính không phải là kế lâu dài.

Hồ Chí Văn nói:

- Mọi người đều không làm gì được Tuyết Lăng cô nương vì nàng ta có chỗ dựa vững chắc.

- Sao cơ?

Tưởng Hòe cười nói:

- Tuyết Lăng cô nương có chỗ dựa gì vậy?

- Sở Ly đấy!

Hồ Chí Văn bật cười:

- Lẽ nào ngươi chưa nghe đại danh của Sở Ly?

- Danh tiếng của Sở Ly lớn tới vậy sao?

Tưởng Hòe cười nói.

- Tiểu Tưởng, ngươi đừng giả vờ hồ đồ với ta!

Hồ Chí Văn chỉ hắn.

Bên cạnh có hai người bước tới, nhìn Tưởng Hòe:

- Ai không biết Sở Ly?

Hồ Chí Văn thuận miệng giới thiệu Tưởng Hòe với hai người họ, Triệu Tĩnh, Khúc Ngạo Vân, cười nói:

- Hiện nay Sở Ly đã là thị vệ tam phẩm, tổng quản Linh viện, Linh viện làm gì ngươi biết không?

- Hừm, cũng đâu có gì lợi hại, chẳng qua được tam tiểu thư quý mến, lại may mắn lập công mấy lần thôi!

Khúc Ngạo Văn bực bội nói.

Hắn ta hơi gầy nhưng khỏe mạnh, giống như một con báo săn, hai mắt sáng quắc, ẩn chứa dã tâm.

- Tiểu Khúc, ta ghét nhất thái độ này của ngươi!

Hồ Chí Văn nói không khách sáo:

- May mắn sao? Ngươi may mắn thì có đánh được Trác Phi Dương không?

Khúc Ngạo Vân bĩu môi không nói gì.

Khi xưa hắn bị Trác Phi Dương dùng một chiêu đánh bại, nghĩ tới thôi cũng thấy mất mặt, lời nói của Hồ Chí Văn coi như chọc vào vết thương của hắn, tuy nhiên tu vi của hắn không đủ để đấu lại Hồ Chí Văn nên đành im lặng.

Hồ Chí Văn bĩu môi nói:

- Tam tiểu thư hành sự công bằng, nếu như Sở Ly không lập được những công trạng kia thì cũng không thể đạt tới tam phẩm!.. Thiên Linh viện làm việc điều tra tiêu diệt nội gián, kẻ nào nghe tới mà không đau đầu?

- Chúng ta không thẹn với lòng hắn đâu thể vu oan hãm hại được, tam tiểu thư sẽ không cho phép hắn làm bừa!

Khúc Ngạo Vân không phục nói.

Hồ Chí Văn nói:

- Không cần vu oan cho ngươi, chỉ cố tình giày vò ngươi, ngươi biết phải làm sao chứ? Vì thế Tiểu Khúc à, ngươi hãy ngoan ngoãn im miệng lại đi, đừng tự chuốc rắc rối vào người!

- Ha ha, ta thấy Sở Ly đâu giống người hẹp hòi như vậy?

Tưởng Hòe nói.

Hồ Chí Văn cười nói:

- Nói cũng đúng, hắn cũng phải bò lên từ tầng đáy, ban đầu cũng bị không

ít người chế giễu, trừ Trác Phi Dương suốt ngày từ sáng tới tới tìm hắn gây sự, bây giờ bị cử tới một xó xỉnh xa xôi ra thì hắn không hề gây sự với ai.

Khúc Ngạo Vân nói:

- Vậy còn không phải là hẹp hòi sao?

- Trừ Trác Phi Dương ra hắn có làm gì ngươi khác đâu?

Hồ Chí Văn cười nói:

- Nếu như đổi lại Tiểu Khúc ngươi, ngươi có độ lượng không?

- Kết cục của gã họ Cố cũng đâu tốt đẹp gì.

- Đó là hắn tự chuốc lấy, người tốt cũng không thể tha cho hắn được.

- Ài, bây giờ Sở Ly đã vượt xa chúng ta rồi.

Hồ Chí Văn lắc đầu than thở:

- Có chỗ dựa là hắn, ai dám đắc tội với Tuyết Lăng cô nương? Chán sống rồi sao?

- Tuyết Lăng cô nương quá lạnh lùng, bắt chuyện cũng vô dụng thôi.

Khúc Ngạo Vân lắc đầu nói.

Hồ Chí Văn nói:

- Nếu chúng ta quen biết với Sở Ly vậy thì có thể tha hồ sung sướng… Vì thế Tiểu Tưởng à, ngươi hãy nắm bắt chắc cơ hội nhé!

Tưởng Hòe mỉm cười không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Khúc Ngạo Vân nhìn hắn:

- Ngươi quen biết với Sở Ly?

Hồ Chí Văn nói:

- Quan hệ của Tiểu Tưởng và Sở Ly rất tốt.

- Thật vậy sao?

Hai mắt Khúc Ngạo Vân sáng ngời.

Tưởng Hòe cười nói:

- Cũng tạm, có chút quen biết!

- Bây giờ ngươi có thể vào được phủ Quốc Công thì không phải là quen biết bình thường!

Hồ Chí Văn nói:

- Lẽ nào không phải Sở Ly dẫn ngươi vào?

- Nói cũng đúng.

Tưởng Hòe nói.

- Ta đã nói mà, phần lớn mọi người đều vào phủ Quốc Công từ nhỏ, giữa đường xin vào rất khó.

Hồ Chí Văn nói:

- Hãy nắm chắc cơ hội, đi theo Sở Ly sẽ có nhiều ích lợi!

Tưởng Hòe cười nói:

- Ta vẫn muốn tự mình xông pha hơn!

- Muốn một mình xông pha sao?

Hồ Chí Văn bật cười:

- Ngươi ngây thơ quá, Tiểu Tưởng.

- Muốn một mình xông pha đâu có sao?

Khúc Ngạo Vân nói:

- Không ai đáng tin cả, dựa vào bản lĩnh của mình kiếm cơm ăn.

- Kiếm cơm không thành vấn đề.

Hồ Chí Văn nói:

- Nhưng ngươi không muốn nói một tiếng mọi người đều phải nghe theo sao?

- Như vậy đâu có ý nghĩa gì!

Khúc Ngạo Vân nói.

Tưởng Hòe mỉm cười gật đầu.

- Thôi bỏ đi, mỗi người một chí hướng.

Hồ Chí Văn chỉ biết xua tay nói:

- Đi thôi, đi tuần thành!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Vụ Án Phát Sinh

Tưởng Hòe và Hồ Chí Văn là một nhóm, hai người phụ trách một con phố.

Đầu phía đông của con phố này là một khu dân cư yên tĩnh, đầu phía tây là phố lớn náo nhiệt, trên phố có một tửu lầu hai tầng - Phụng Tiên lâu.

Khu dân cư có treo rất nhiều đèn lồng, đèn lồng sáng rực, rất tĩnh mịch.

Trên phố lớn đèn lồng càng nhiều, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt.

Tưởng Hòe không khỏi xuýt xoa, quả không hổ là Sùng Minh thành, náo nhiệt hơn cả ban ngày, tuy nhiên nghĩ cũng đúng, ban ngày ai cũng bận rộn, tối đến nghỉ ngơi mới ra ngoài đến những nơi náo nhiệt.

Phụng Tiên lâu cao hai tầng, bảng hiệu treo cao trong gió đêm, bay phấp phới.

Trước Phụng Tiên lâu, cầu hoa cao bằng một tầng lầu có treo đầy đèn lồng, ánh đèn chiếu rọi khiến tửu lầu giống như cung điện trên trời, tiếng đàn sáo vọng ra giống như tiên âm du dương.

Hai người chậm rãi đi trên phố, bước giữa dòng người tấp nập.

Hồ Chí Văn dáng vẻ tản mạn, uể oải:

- Việc tuần thành rất vô vị, cứ đi tới đi lui thế này thôi, ban đầu còn thấy náo nhiệt, thú vị, nhìn mười mấy hai mươi mấy lần cũng phát ngán!

- Đúng là rất náo nhiệt!

Tưởng Hòe quan sát xung quanh.

Hồ Chí Văn nói:

- Người trong thành đều biết luật lệ, không làm xằng, vì thế chúng ta cũng chỉ đi vậy thôi, không cần làm gì.

Hai người tới dưới cầu hoa của Phụng Tiên lâu, hắn vừa dứt lời thì có tiếng gào thét vọng tới.

Tưởng Hòe vội nói:

- Bên trên đánh nhau rồi!

Sùng Minh thành nghiêm cấm ẩu đả, nếu là nhân vật võ lâm thì sẽ bị phế bỏ võ công đuổi khỏi thành, nếu không phải người trong võ lâm thì đánh hai mươi trượng, phạt mười lạng bạc, luật lệ rất nghiêm khắc, thực hiện rất triệt để.

Hồ Chí Văn xua tay:

- Không cần vội.

Hắn dẫn Tưởng Hòe lên Phụng Tiên lâu, tới thẳng lầu hai, ở đó họ nhìn thấy hai người đang đứng, hai gương mặt sắp dính vào nhau, không ngừng chửi rủa, tửu khách xung quanh đều đứng xem.

Tưởng Hòe nhìn qua một lượt, số người hai bàn liền kề không bằng nhau, một bàn bốn người, người đang đứng mắng chửi là một gã đàn ông cao lớn, một bàn hai người, người đang đứng mắng chửi là một người trung niên gầy gò.

http://tieulun.hopto.org

- Gã họ Tôn kia, ngươi là đồ nhãi con, mất giống, không phải đàn ông!

- Ta còn giống hay không mẹ ngươi rõ nhất, về nhà hỏi đi!

- Tôn Đắc Thắng, tổ sư bố nhà ngươi!

- Bản lĩnh gớm!

- Tôn Đắc Thắng, có giỏi thì ngươi ra tay đi, đánh ta đi!

- Đánh ngươi sẽ làm bẩn tay ta!

“Rầm!” gã đàn ông cao lớn đập mạnh tay xuống bàn, hằn một dấu tay xuống, gầm lên:

- Đồ hèn!

Người trung niên gầy gò cười nhạt:

- Ngươi không phải đồ hèn thì ngươi ra tay đi, động vào một ngón tay ta thử xem!

- Phì!

Gã đàn ông cao lớn bất ngờ nhổ một bãi nước miếng vào mặt người trung niên gầy gò.

Người trung niên gầy gò khá nhanh nhẹn, né qua một bên tránh được, “phì”, ông ta cũng nhổ một bãi nước miếng.

“Phì!” gã đàn ông cao lớn không phục, lại nhổ thêm. Người trung niên lại tránh được và cũng lại nhổ một bãi.

Hai người dùng nước miếng làm ám khí, nhổ qua nhổ lại, chỉ khổ người

đứng sau, bọn họ hết né bên này lại tránh bên kia, vô cùng lộn xộn.

Tưởng Hòe không nhịn được cười, nhìn Hồ Chí Văn:

- Hồ huynh…?

Hồ Chi Văn lắc đầu:

- Xem cho vui thôi!

Tưởng Hòe nói:

- Như vậy có gọi là ẩu đả không?

- Không ra tay, không dùng binh khí, không coi là ẩu đả.

Hồ Chí Văn nói:

- Nếu đánh thật thì chúng ta ra tay cũng không muộn.

Tưởng Hòe biết rằng hai người này cãi lộn quyết liệt vậy thôi nhưng không dám ra tay đánh nhau, quân tử dùng miệng không dùng tay chân, nước miếng bay loạn xạ, nhìn rất ghê tởm, tuy nhiên quan sát thần sắc của tửu khách xung quanh thì có vẻ họ không thấy ghê tởm, chỉ thấy thú vị.

Nước miếng là có hạn, hai người nhổ vài lần liền dừng lại, tiếp tục chửi mắng, chửi mãi chửi mãi cũng thấy chán, được người xung quanh khuyên giải, liền giận dữ ngồi xuống ăn cơm.

Tưởng Hòe và Hồ Chí Văn rời khỏi Phụng Tiên lâu.

- Xem ra mọi người không dám thách thức sự uy nghiêm của phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe than thở nói.

Hai người đi về phía khu dân cư, tiến vào một con ngõ tĩnh mịch.

- Một nửa là vì luật lệ của phủ Quốc Công, một nửa là vì mọi người tự nguyện chấp hành.

Hồ Chí Văn cười nói:

- Cho dù gặp phải kẻ thù không đội trời chung thì cũng không thể ra tay trong thành, trong thành là an toàn nhất, điều này có lợi đối với tất cả mọi người, có thể thả lỏng hoàn toàn để nghỉ ngơi.

- Nói cũng đúng.

Tưởng Hòe gật đầu cười nói:

- Trong thành nhất định có không ít trộm cướp nhỉ?

- Nếu có thật thì các hộ vệ phát tài rồi.

Hồ Chí Văn nói:

- Trước khi tới đây ngươi không tới Diễn Võ điện xem bảng truy nã sao? Nếu gặp phải, bắt được, tiền thưởng rất hậu hĩnh!

- Đúng là không để ý.

Tưởng Hòe cười nói.

Xem ra mình phải từ từ làm nhiệm vụ, tìm hiểu luật lệ.

Hồ Chí Văn nói:

- Đây là điều thích nhất của việc tuần thành, năm nay ta gặp được một tên

cường đạo, bắt được hắn nhận được một vạn lạng bạc!

- Về ta sẽ xem!

Tưởng Hòe nói.

Hồ Chí Văn nói:

- Tuy nhiên cũng không nên quá kì vọng, chỉ cần không ngu sẽ thay đổi dung mạo, nhất thời không thể nhận ra được!

Tưởng Hòe gật đầu.

Giống như hắn vậy, khi đi ra ngoài sẽ dùng Súc Cốt Thuật, bình thường thì khôi phục lại, người bên cạnh không thể biết được hắn chính là Phi Thiên Thần Hầu, hắn làm vậy người khác chắc cũng như vậy, thế đạo này chả ai ngu ngốc cả.

- A…

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người đều là cao thủ Tiên Thiên, ngũ quan nhạy bén, nghe thấy âm thanh liền đưa mắt nhìn nhau, Hồ Chí Văn nói:

- Không xong rồi!

Tưởng Hòe thi triển khinh công, lao về phía tiếng kêu giống như một trận gió.

Hồ Chí Văn chạy được hai bước đã bị bỏ lại phía sau, ngạc nhiên trợn tròn mắt, không ngờ Tưởng Hòe có khinh công tuyệt đỉnh tới vậy, đúng là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Đợi tới khi Hồ Chí Văn tới được căn nhà có tiếng kêu thảm thiết liền ngửi thấy mùi máu tanh xộc tới.

Trong đại sảnh mở toang cửa, một nam một nữ nằm bất động trên vũng máu, bên cạnh có một đứa trẻ sơ sinh.

Hồ Chí Văn xông vào đại sảnh, kiểm tra hơi thở và mạch đập của hai người, cả hai đều còn nhịp tim, ngực bị kiếm đâm, chảy rất nhiều máu.

Hồ Chí Văn sắc mặt khó coi, nhanh chóng giúp hai người cầm máu.

Sau đó mặt nhăn nhó, tim đau như cắt, chậm chạp lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên đan dược, lần lượt nhét vào miệng hai người, sau đó dùng hai tay ấn lên ngực hai người, dùng nội lực giúp họ hóa giải dược lực.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiết!

Hồ Chí Văn lẩm bẩm không ngớt, đây là Kỳ Nguyên đan, lại những hai viên, mình vất vả hai năm mới đổi được!

Uống xong Kỳ Nguyên đan, hơi thở của hai người lập tức ổn định, coi như đã giữ được mạng.

Hắn lại nhìn đứa trẻ sơ sinh đang ngủ say sưa.

Hồ Chí Văn liếc nhìn xung quanh không thấy Tưởng Hòe đâu, biết hắn chắc đã nhìn thấy và đuổi theo hung thủ rồi, chỉ không biết có đuổi kịp không, mình lại không thể đi, đề phòng chúng lại quay lại ra tay giết người.

Hắn cảm thấy ngày dài hơn năm, một lúc sau Tưởng Hòe bay về, tay xách một người áo đen bị điểm huyệt không thể cử động.

Hồ Chí Văn thở phào một hơi, cám ơn đất trời, Kỳ Nguyên đan của mình đã có thể giữ được rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Hồ huynh…

Tưởng Hòe vứt gã áo đen xuống đất, nói:

- Chạy mất một tên rồi!

- Hai tên sao?

- Ừ, hai tên, tên còn lại võ công rất lợi hại!

Hồ Chí Văn lắc đầu thở dài:

- Ài… Tiểu Tưởng à, việc này ngươi làm ngược rồi, đầu tiên phải cứu người, sau đó mới đi đuổi hung thủ.

Tưởng Hòe sững người:

- Họ vẫn có thể cứu được sao?

- Có Kỳ Nguyên đan, bị thương thế nào cũng có thể cứu.

Hồ Chí Văn nói, sau đó lập tức vỗ đầu:

- Quên mất ngươi mới vào phủ, chắc không có Kỳ Nguyên đan.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Lập Công

- Thần kỳ vậy sao?

Tưởng Hòe ngạc nhiên.

Hồ Chí Văn nói:

- Chỉ cần còn một hơi thở, Kỳ Nguyên đan sẽ có thể cứu sống!… Cũng may ta có Kỳ Nguyên đan, nếu không chúng ta rắc rối to!

Tưởng Hòe nhìn hai người nằm trên vũng máu:

- Bọn họ vẫn chưa chết sao?

- Uống Kỳ Nguyên đan rồi, muốn chết cũng khó!

Hồ Chí Văn cười nói:

- Cũng may ngươi bắt được hung thủ, nếu không hai viên Kỳ Nguyên đan của ta coi như mất không!

- Bây giờ có thể đòi lại sao?

- Không bắt được hung thủ, phủ sẽ trả lại ta một viên, bắt được hung thủ rồi sẽ trả ta bốn viên!

Hồ Chí Văn cười ha ha nói:

- Kỳ Nguyên đan mỗi năm chỉ phát một viên, mua cũng không mua được.

- Trong phủ phát sao?

Tưởng Hòe ngạc nhiên.

Đan dược cứu mạng như vậy được phủ Quốc Công phân phát, quả nhiên không hổ là phủ Quốc Công.

- Chỉ cần yên ổn hoàn thành nhiệm vụ, không để xảy ra sai sót, cuối năm sẽ được phát một viên.

- Không thể mua từ người khác sao?

- Dù thế nào đi nữa thì tiền cũng không quan trọng bằng tính mạng, hộ vệ chúng ta sống chung với đao kiếm, ai dám chắc mình không gặp nguy hiểm? Lúc quan trọng nó sẽ là một tính mạng, tiền quan trọng hay mạng quan trong?

- Nói cũng đúng!

Tưởng Hòe gật đầu, quan sát người áo đen trên mặt đất:

- Thẩm vấn hắn ta sao?

- Đừng!

Hồ Chí Văn vội xua tay:

- Đừng đụng vào hắn, giao lại cho phủ!

- Nhỡ kéo dài thời gian thì sao?

Tưởng Hòe nhíu mày nói:

- Nói không chừng bây giờ thẩm vấn có thể tìm được gã kia, kéo dài thêm

sẽ không tìm được người nữa!

- Không tìm được người cũng không thể làm bừa.

Hồ Chí Văn lắc đầu nói:

- Chúng ta không phải người chuyên nghiệp, nhỡ làm chết gã này thì làm sao? Yên tâm đi, sẽ có người tới ngay bây giờ!

Hắn vừa dứt lời đã có hai bóng người bay tới.

- Hồ huynh, có chuyện gì vậy?

Hai người bước vào chắp tay chào hỏi.

Tưởng Hòe thấy hai người đều là thanh niên chừng hai mươi tuổi, hai mắt sáng lấp lánh, là cao thủ Tiên Thiên, xem ra cao thủ Tiên Thiên trong phủ không hề ít, nếu như đổi thành một tông phái võ lâm, có một vài cao thủ Tiên Thiên đã là thế lực đỉnh cấp rồi.

- Gã này là hung thủ, còn một gã nữa chạy trốn rồi, dẫn về phủ đi.

Hồ Chí Văn nghiêm túc nói:

- Người bị hại đã được cứu rồi, phủ hãy phái người tới chữa trị, ở đây hết việc của chúng ta rồi!

- Chúc mừng Hồ huynh nhé!

Hai hộ vệ trẻ tuổi chắp tay cười nói.

Không chết người, hơn nữa lại bắt được một hung thủ, không những không có tội ngược lại là có công, nhất định sẽ được trọng thưởng rất hậu hĩnh.

Lập công một lần bằng làm nhiệm vụ một năm, thật đáng ngưỡng mộ.

Hồ Chí Văn toét miệng cười ha ha, chắp tay đáp lễ.

Hai người xách người áo đen lên rời đi.

Họ vừa đi khỏi lại có một ông lão xách một chiếc hộp gỗ tím tới, Hồ Chí Văn vội vàng chắp tay:

- Thịnh lão!

Thịnh lão mặc áo bào lam, thân hình cao lớn vạm vỡ giống như một tháp sắt, tóc trắng như cước, da mặt hồng hạo giống như thần tiên.

Hắn ta xua tay, cúi đầu nhìn người trên mặt đất:

- Khiêng họ lên trên bàn.

- Vâng.

Hồ Chí Văn cung kính đáp một tiếng, sau đó cùng Tưởng Hòe nhẹ nhàng khiêng hai người đó lên, từ từ đặt trên bàn.

Thịnh lão mở hộp tím ra, lấy ra ngân châm và lọ thuốc, đầu tiên là bôi cao thuốc lên ngực họ, sau đó lại cắm mấy cây ngân châm lên.

- Thịnh lão, bọn họ không sao chứ?

Hồ Chí Văn nói.

- Cũng may có Kỳ Nguyên đan của ngươi.

Thịnh lão vuốt chòm râu trắng muốt của mình, gật đầu:

- Giữ được tính mạng, tuy nhiên muốn hồi phục như ban đầu rất khó, cơ

thể sẽ yếu đi một chút.

- Có thể giữ được mạng là may mắn lắm rồi.

Hồ Chí Văn thở phào.

- Các ngươi đi làm việc của mình đi.

Thịnh lão xua tay:

- Nơi này giao cho ta.

- Vâng.

Hồ Chí Văn và Tưởng Hòe rời khỏi khu nhà, tiếp tục đi tuần thành.

Ngõ nhỏ vẫn rất yên tĩnh, những nhà dân xung quanh không hề phát giác ra điều gì bất thường, không biết cạnh mình xảy ra một vụ án diệt môn.

Truyện đư-ợc biên tập -tại iread. -

Đắm chìm trong ánh sáng dịu nhẹ của đèn lồng, Tưởng Hòe thở dài một hơi, than:

- Bọn họ thật lớn mạng!

Hắn cũng thầm khen ngợi sự lợi hại của phủ Quốc Công, làm việc như vậy, cư dân trong thành há lại không quy thuận?

- Đúng là lớn mạng!

Hồ Chỉ Văn không mấy lưu tâm:

- Nếu chúng ta tới chậm một bước bọn họ chết chắc, nếu là vậy chúng ta sẽ gặp rắc rối to, sẽ bị truy cứu trách nhiệm, chưa nói Kỳ Nguyên đan không

có, còn tổn thất rất nhiều bạc nữa.

- Trước đây từng xảy ra chuyện như vậy chưa?

- Đương nhiên.

Hồ Chí Văn than thở:

- Tuy nhiên có người xui xẻo, cuối năm không được Kỳ Nguyên đan, thù lao cũng không có, lại còn bị phạt một vạn lạng.

- Phạt nặng vậy sao?

Tưởng Hòe kinh ngạc.

Một vạn lạng không phải con số nhỏ, Kỳ Nguyên đan cũng vô giá.

Hồ Chí Văn nói:

- Đây là luật lệ, thù lao nhiệm vụ nhiều thế nào thì không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị trừng phạt nhiều như vậy, ngươi tưởng rằng không hoàn thành nhiệm vụ cũng không vấn đề gì sao?

Tưởng Hòe lắc đầu, hắn thực sự không biết sẽ phạt nặng tới vậy.

- Tuy nhiên khinh công của Tiểu Tưởng ngươi đúng là lợi hại.

Hồ Chí Văn khen ngợi nói:

- Chả trách ngươi có thể vào phủ giữa chừng, cũng không hoàn toàn là nhờ quan hệ!

Tưởng Hòe ngại ngùng mỉm cười.

- Lần này cũng nhờ vào khinh công của ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Chí Văn vỗ vai Tưởng Hòe:

- Nếu không bắt được hung thủ, Kỳ Nguyên đan của chúng ta coi như xong!

- Ta cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi.

Tưởng Hòe xấu hổ cười nói.

- Khiêm tốn quá!

Hồ Chí Văn bật cười lắc đầu.

…

Buổi trưa, Sở Ly ăn xong cơm thì đi dạo một vòng sau đó luyện một lượt Kim Cang Độ Ách Thần Công, tiếp theo đó như thường lệ lại bước vào tiểu đình, cầm xương hổ tới, ngồi trước xương hổ mường tượng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ.

Hắn phát hiện khi luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, ngồi gần xương hổ hiệu quả sẽ mạnh hơn, sức mạnh kì lạ trong hư không sẽ đổ ập tới như thủy triều, nhấn chìm, đè nén hắn, tranh giành nhau truyền vào trong người hắn, gột rửa cơ thể hắn, cải thiện máu thịt, xương cốt và kinh mạch.

Tuyết Lăng thấy hắn luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, biết mình ở lại cũng chỉ gây cản trở nên rời khỏi tiểu viện tới Diễn Võ điện đọc sách, nàng không có bản lĩnh đọc là nhớ, một cuốn bí kíp hoặc ghi chép luyện công thu hút nàng, nàng xem một lần không nhớ, phải xem nhiều lần.

Sở Ly vừa mường tượng không bao lâu liền mở mắt, Tuyết Lăng đang vội đẩy cửa tiến vào.

Hắn nhìn Tuyết Lăng đi tới tiểu đình, tỏa mùi hương dịu nhẹ, thoang

thoảng:

- Có chuyện gì vậy?

Tuyết Lăng vội nói:

- Công tử, Tưởng Hòe tối qua nhận nhiệm vụ tuần thành, kết quả xảy ra một thảm án diệt môn!

- Diệt môn?

- Cũng may hắn và một hộ vệ nữa kịp thời tới, làm hung thủ khiếp sợ bỏ chạy, kịp thời dùng Kỳ Nguyên đan cứu sống hai người, Tưởng Hòe đuổi theo bắt được một hung thủ, kẻ còn lại trốn thoát.

Sở Ly đóng hộp đựng xương hổ lại, chậm rãi nói:

- Người không chết là may mắn, việc bắt hung thủ đã có phủ giải quyết, không tới lượt chúng ta xen vào.

Tuyết Lăng nói:

- Lần này Tưởng Hòe lập được đại công, có thể đứng vững rồi!

Sở Ly gật đầu.

Tuyết Lăng mỉm cười:

- Tưởng Hòe là người công tử tiến cử vào phủ, hắn lập công cũng là công tử lập công!

Sở Ly gật đầu:

- Ừm, cũng coi là vậy, tuy nhiên đây không phải việc lớn gì, ngươi đi làm

việc của mình đi!

Tuyết Lăng liếc nhìn hắn nói:

- Còn có kẻ không sợ chết dám giết người trong thành, thật to gan lớn mật!

Sùng Minh thành là hậu hoa viên của phủ Quốc Công, giết người ở Sùng Minh thành chẳng khác nào khiêu khích phủ Quốc Công, phủ Quốc Công tuyệt đối không buông tha, sẽ truy cứu tới cùng, đây là kiến thức mà mọi người đều biết, vậy mà vẫn có kẻ ôm tâm lý ăn may, dám cố tình vi phạm, khiến nàng vừa tức giận vừa không hiểu.

- Điều tra ra ai làm chưa?

Sở Ly hỏi.

Tuyết Lăng đáp:

- Hình như là Tê Ngô phái!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Cạm Bẫy

Sở Ly nhướng mày.

Hắn có chút ấn tượng với Tê Ngô phái, chính là đám người khiêu khích Nhàn Vân tửu quán lúc trước, bị Triệu Dĩnh đánh gãy chân.

Nghe nói sau này bọn họ không tới Nhàn Vân tửu quán nữa, có thể là ngại không dám tới, tu vi của Triệu Dĩnh không thuộc hàng đỉnh cấp của cảnh giới Tiên Thiên nhưng kiếm pháp cao thâm, kì diệu, cao thủ Tiên Thiên thông thường sẽ không thể đánh lại nàng ta được.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử còn nhớ Tê Ngô phái này chứ?

Sở Ly ừ một tiếng:

- Đương nhiên là nhớ!

Lần này chắc cũng cần tính sổ với Tê Ngô phái rồi!

Tuyết Lăng chun mũi, nói:

- Đúng là không biết trời cao đất dày, cần phải dạy bảo cho chúng biết!

Tê Ngô phái mới phát triển gần đây, hình như có không ít cao thủ Tiên Thiên, vô cùng ngông cuồng, thậm chí không coi phủ Quốc Công ra gì, dám khiêu khích phủ Quốc Công.

Lần trước là Nhàn Vân tửu quán, lần này là giết người trong thành, càng ngày càng to gan!

Sở Ly gõ nhẹ tay trên hộp xương hổ, cảm giác kì lạ truyền vào từ ngón tay, tinh thần càng trở lên bình tĩnh, vô số suy nghĩ nối tiếp nhau xuất hiện và biến mất trong đầu.

Hắn lờ mờ cảm thấy có gì đó bất ổn.

Thế lực hùng mạnh của phủ Quốc Công tất cả mọi người trong võ lâm đều biết, Tê Ngô phái cũng không phải kẻ ngốc, khiêu khích thế nào cũng phải có chừng mực, muốn nổi tiếng thì cũng không thể làm như vậy, giết người trong thành là họa sát thân!

Phủ Quốc Công sẽ tới thẳng môn phái đòi người, nếu giao người ra thì Tê Ngô phái sẽ không còn chút uy phong nào nữa, còn nếu không giao người thì phủ Quốc Công sẽ lập tức ra tay tiêu diệt Tê Ngô phái, tuyệt đối sẽ không khách khí.

Nhưng chắc chắn không phải vu oan giá họa, tam tiểu thư Tiêu Kỳ có thể nhìn thấu nhân tâm, không thể qua mắt nàng ta được.

- Để ta đi xem sao!

Sở Ly đứng dậy, cất hộp xương hổ vào trong ngực.

Hai mắt Tuyết Lăng lập tức phát sáng:

- Được.

Hai người tới Quan Tinh Lâu, Tô Như đang ngồi dưới lầu, áo vàng đào tung bay.

- Sở Ly, có việc gì vậy?

Nàng chỉ vào ghế thái sư, ra hiệu cho hắn ngồi xuống rồi nói:

- Tiểu thư đang nghỉ ngơi.

Sở Ly ngồi xuống ghế thái sư, Tuyết Lăng đứng sau lưng hắn.

- Tổng quản, tối qua trong thành xảy ra một vụ án hung sát?

- Đúng vậy, tiểu thư đã xử lý ổn thỏa rồi.

Tô Như xoa nhẹ ấn đường.

- Tên hung thủ bắt được đang ở đâu?

- Nhốt tại Lôi Công đảo.

- Ta muốn gặp người này.

Tô Như đặt tay xuống, nhíu mày nhìn hắn:

- Ngươi xen vào làm gì chứ? Tiểu thư đã thẩm vấn rồi, là đệ tử của Tê Ngô phái!

- Tổng quản không thấy có điều bất thường sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Đệ tử Tê Ngô phái thật sự to gan vậy sao?

- Bọn này nhất thời kích động, việc gì mà không dám làm chứ?

- Ta muốn xem sao bọn chúng lại gây ra việc này, trong lòng ta có chút bất an.

http://tieulun.hopto.org

- Dám giết người trong thành thì đều đáng chết cả.

Tô Như không mấy lưu tâm nói:

- Không cần biết là lí do gì!

- Tổng quản đi cùng ta tới Lôi Công đảo một chuyến!

Sở Ly nói.

Tô Như thở dài, thấy hắn ta vẫn bình tình, đành nói:

- Đại công tử đã phái hộ vệ đi rồi, lúc này nói không chừng đã bắt được hung thủ còn lại, còn gì đáng truy cứu nữa chứ?

Sở Ly chắp tay không nói gì thêm nữa.

- Thôi được rồi.

Tô Như thấy hắn kiên quyết, thở dài:

- Hiện giờ ngươi là tam phẩm, nghe theo ngươi!

Sở Ly mỉm cười.

Nói về phẩm cấp, Tô Như đúng là không bằng hắn, tuy nhiên người trong phủ không có ai luận phẩm cấp trước mặt nàng ta, cho dù phẩm cấp có cao đi nữa, nể mặt tam tiểu thư cũng không có ai có thể sai bảo nàng.

Tô Như thở dài:

- Ta đi nói với tiểu thư một tiếng.

Sở Ly gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Nàng bước lên lầu, một lát đã thấy xuống, Tiêu Kỳ rõ ràng không định gặp Sở Ly.

Ba người bước lên thuyền, thuyền lướt đi như bay, đi nhanh về phía tây, chừng mười lăm phút thì tới một tiểu đảo xanh tươi là Lôi Công đảo.

Trên Lôi Công đảo hầu như trồng toàn cây tùng, một năm bốn mùa tươi xanh.

Từ xa đã cảm nhận được sát khí lạnh lẽo, Lôi Công đảo tuy không canh phòng như Ngọc Kỳ đảo nhưng cũng rất nghiêm ngặt, cao thủ bình thường không thể xông lên đảo được.

Tô Như lấy lệnh bài ra trước, lớn tiếng nói:

- Tô Như của Ngọc Kỳ đảo bái kiến Lôi đảo chủ!

- Ha ha…!

Một tiếng cười dài vang lên, giống như một tiếng sấm rền vang.

Sở Ly nhướng mày, tu vi thật thâm hậu, là cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

Thuyền ghé sát bờ, bên bờ có một trung niên mập lùn đứng đó chờ sẵn.

Hắn ta có gương mặt tròn, đỏ bừng, hai mắt nhỏ lấp lánh tinh quang, đây chính là Lôi Công đảo đảo chủ Lôi Chấn.

- Tô cô nương đại giá quang lâm, không biết có việc gì chỉ giáo?

Lôi Chấn cười ha ha nói, giọng nói thấp trầm giống như tiếng loa siêu trầm của thời hậu thế, chấn động khiến huyết khí người khác xao động.

Tô Như chắp tay nói:

- Lôi đảo chủ, ta muốn gặp hung thủ bị áp giải tới đây hôm qua!

- Tên tiểu tử Tê Ngô phái sao?

Lôi Chấn hỏi.

- Chính hắn.

Tô Như đáp.

Lôi Chấn nói:

- Đi theo ta!

Hắn ta liếc nhìn Sở Ly và Tuyết Lăng, không hỏi gì nhiều, Sở Ly cũng chắp tay chào, không nói gì.

Sở Ly đã vận Đại Viên Kính Trí để nhìn xung quanh một lượt, tiểu đảo cây cối tốt tươi, cảnh sắc rất đẹp.

Lôi Chấn dẫn họ đi xuống sâu ba mươi mét dưới lòng đất từ một cửa vào, bên trong là các thạch thất rộng rãi, mỗi gian chừng một trăm mét vuông, đa số tường đá đều rất lồi lõm, giống như phòng luyện công.

Dọc đường đi, Sở Ly nhìn thấy có năm gian là có người, tất cả đều là người trẻ tuổi khỏe mạnh đang luyện công, nhìn không khác gì người thường, không hề bị đối xử tệ bạc.

Mọi người dừng lại trước một gian thạch thất, Lôi Chấn lấy chìa khóa mở xích, đẩy cánh cửa thép ra, bước vào trong thạch thất.

Một thanh niên áo đen đang nằm im không nhúc nhích trên giường đá.

Lôi Chân nói:

- Gã này cứ đòi tự sát, nên phải phong huyệt đạo của hắn lại.

Tô Như gật đầu nói với Sở Ly:

- Chính là gã này, hỏi đi!

Sở Ly quan sát gã thanh niên áo đen, lắc đầu nói:

- Là tử sĩ, rất trung thành!

Thanh niên áo đen người dong dỏng cao, tướng mạo tuấn tú, hai mắt thù hận trợn trừng nhìn Tô Như, lòng thù hận khiến người khác khiếp sợ.

Tô Như không quan tâm tới ánh mắt của hắn ta, quay đầu nói:

- Là người của Tê Ngô phái sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu, xua tay.

Tô Như than thở:

- Thôi được!… Lôi đảo chủ, chúng ta ra ngoài đợi thôi!

Thực ra ông ta có phần không yên tâm, sợ Sở ly sẽ làm chết người, như vậy trách nhiệm của mình sẽ rất nặng, cũng may có Tô Như ở đây.

Mọi người đi ra ngoài chỉ còn mình Sở Ly ở lại, hắn thờ ơ đưa mắt nhìn thanh niên áo đen:

- Ngươi từ nhỏ đã gia nhập Tê Ngô phái sao?

- Có thù với phủ Quốc Công sao?

- Có từng gặp chưởng môn của các ngươi không?

http://tieulun.hopto.org

- Trong phái có không ít cao thủ phải không?

- Tại sao lại giết hai người đó?

- Hừm, thật thú vị!… Trong phái có cao thủ gì?

Thanh niên áo đen không nhúc nhích, liếc nhìn với ánh mắt khinh miệt.

Sở Ly càng hỏi, sắc mặt càng trở lên sa sầm, bước thẳng ra khỏi thạch thất, ba người Tô Như đang đợi ở ngoài.

Sở Ly chắp tay:

- Đa tạ Lôi đảo chủ, tổng quản, chúng ta đi thôi!

- Đi!

Tô Như quay người bước ra ngoài.

Nàng biết Sở Ly có bản lĩnh giống như tiểu thư, có thể quan sát tỉ mỉ, nhìn thấu nhân tâm.

Sở Ly bước đi vội vàng, Tô Như thấy thần sắc của hắn bất thường vội vàng bước theo, nàng vừa đặt chân lên thuyền, Sở Ly đã biến mất khỏi vị trí cũ, không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Xem ra đúng là rất gấp.

Tô Như lắc đầu.

Nàng và Tuyết Lăng cùng đẩy thuyền, nhờ sự hợp lực của hai người, thuyền lướt nhanh như một cơn gió, khi tới mất mười lăm phút, khi về chỉ mất chừng năm phút.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xuất hiện ở lầu ba Quan Tinh lâu, Tiêu Kỳ đang ngồi trên giường vận công lập tức mở mắt.

Sở Ly chắp tay xong lập tức nói:

- Tiểu thư, Tê Ngô phái là một cái bẫy!

- Sao…?

Tiêu Kỳ bình tĩnh nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Phủ Nhân Quốc Công có cao thủ Thiên Ngoại Thiên đợi ở Tê Ngô phái… Phủ ta phái mấy người tới Tê Ngô phái?

- Mười cao thủ Tiên Thiên.

Tiêu Kỳ nhíu mày.

- Tịch Vụ của phủ Nhân Quốc Công cũng ở Tê Ngô phái!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vụ án tối qua cũng được dàn dựng từ trước, đôi vợ chồng đó là thích khách.

Thủ đoạn của phủ Nhân Quốc Công đúng là không thể đề phòng, nếu không phải mình có Đại Viên Kính Trí thì tuyệt đối không thể nào nhận ra cạm bẫy này, hắn nhìn thấy Tịch Vụ trong đầu của thanh niên áo đen liền biết sự việc không ổn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Vận Chuyển

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Kỳ sa sầm, nhíu mày nhìn hắn:

- Tất cả đều là cạm bẫy sao?

Sở Ly gật đầu:

- Kế liên hoàn, cao thủ trong phủ chịu thua thiệt trong tay Tê Ngô phái, tiểu thư hoặc đại công tử chắc chắn sẽ đích thân tới hỏi cặn kẽ đôi vợ chồng đó, sẽ không có phòng bị, nói không chừng bọn chúng sẽ thành công!

Không ai đề phòng hai người vừa bị thương chí mạng, hơn nữa lại là người bị hại.

- Sao ta không nhìn ra?

Tiêu Kỳ đứng dậy mở cửa sổ, gió mát nhè nhẹ thổi vào, lay động rèm cửa màu trắng.

Nàng cũng có thể nhìn thấu nhân tâm, biết được những điều đối phương nghĩ, khi thẩm vấn sát thủ nàng không hề nắm bắt được những vấn đề này, không biết đó là cạm bẫy.

Sở Ly nói:

- Gã chúng ta bắt được chỉ là một quân cờ, không rõ những việc này.

- Là ngươi suy đoán ra sao?

- Đúng vậy.

Tiêu Kỳ dựa vào cửa sổ trầm ngâm:

- Chắc chắn được mấy phần?

- Tám chín phần.

Sở Ly nói:

- Nếu ta là Lục Ngọc Dung cũng sẽ làm vậy, cơ trí của cô ta không hề thua kém ta, thủ đoạn thì nham hiểm hơn nhiều.

Tô Như và Tuyết Lăng vội vàng bước tới, nghe nói vậy liền nói:

- Tiểu thư có cần báo ngay cho đại công tử không?

- Không kịp nữa rồi!

Gương mặt ngọc ngà của Tiêu Kỳ sa sầm, than thở:

- Bọn họ giờ đã tới Tê Ngô phái rồi.

- Vậy hãy mau phái người chi viện!

Tô Như nói.

Tiêu Kỳ khẽ lắc đầu:

- Sở Ly, ngươi dẫn ta đi trước, để Triệu lão và những người khác tới sau.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta dẫn Triệu lão đi trước.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ khẽ nheo mắt, đôi mắt sắc lạnh. Khí chất của Tiêu Kỳ vốn lạnh lùng, có uy nghiêm khiến người khác nể sợ, lực tinh thần của nàng mạnh hơn người khác, kèm theo việc nàng địa vị cao, chỉ nheo mắt vậy thôi mà không khí dường như ngưng tụ, khiến người khác nghẹt thở.

Sở Ly mặt không biến sắc nói:

- Chắc chắn bọn họ không chỉ có một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hai chúng ta đi trước sẽ không có tác dụng gì, ngược lại càng nguy hiểm.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tô Như vội vàng gật đầu:

- Tiểu thư, hãy để Triệu lão đi trước.

Tiểu thư thân phận cao quý, không thể mạo hiểm, nếu liều lĩnh xông vào vòng mai phục của cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ rất nguy hiểm.

- Triệu lão không biết đường, ngươi biết không?

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly chỉ biết thở dài:

- Vết thương trên tay tiểu thư đã lành hẳn chưa?

Hắn thực sự không muốn nói ra câu này, biết tình hình của nàng, một khi nói ra sẽ đổ thêm dầu vào lửa, nàng ta sẽ càng thêm tức giận.

- Lành hẳn rồi.

Tiêu Kỳ nói.

Tô Như nháy mắt ra hiệu cho Sở Ly, vội nói:

- Sở Ly cũng biết Tê Ngô phái phải không? Tiểu thư, hãy để Triệu lão đi đi.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn Tô Như, Tô Như ấp úng yên lặng.

Sở Ly nghiêm nghị nói:

- Tiểu thư, bây giờ không phải lúc hiếu thắng, tiểu thư so với Triệu lão ai mạnh ai yếu?

Tiêu Kỳ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Nàng vốn dĩ luôn bình tĩnh, lạnh nhạt với mọi chuyện, muốn làm tâm trạng nàng xao động rất khó, nhưng câu nói này của Sở Ly khiến nàng nổi giận.

Sở Ly sắc mặt không đổi nhìn nàng.

Hắn thực sự rất lo lắng, trong số các cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Tịch Vụ cũng thuộc hàng đỉnh cấp, Tiêu Kỳ mặc dù lợi hại nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Tịch Vụ, mình có khinh công, đánh không lại có thể bỏ chạy, Tiêu Kỳ thì không được, vạn nhất mình không chú ý, không kịp cứu nàng ta, nàng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Tiêu Kỳ nhìn Sở Ly chằm chặp, lạnh lùng nói:

- Tô Như, ngươi đi gọi Triệu lão và Mạnh lão!

- Vâng, tiểu thư!

Tô Như giống như được đại xá, vội vàng đi xuống lầu.

Tuyết Lăng cũng biết điều lui xuống, nhẹ nhàng không muốn để họ chú ý tới mình.

- Ngươi càng ngày càng to gan rồi!

Tiêu Kỳ vừa nói vừa chỉ vào tấm nệm thêu ở đối diện.

Sở Ly ngồi xuống nệm thêu:

- E rằng bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi.

- Vậy thì cũng không biết phải làm sao.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Người luyện võ vốn sống chết chỉ trong gang tấc, lần này ngươi hãy mang theo nhiều Kỳ Nguyên đan một chút.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Kỳ tới trước chiếc tủ tím, mở cửa tủ lấy ra hai bình bạch ngọc giao cho Sở ly.

Sở Ly nhận lấy cất vào trong ngực, chắp tay:

- Tiểu thư, hãy gọi cả Tống lão và mọi người tới, có qua có lại mới toại lòng nhau, ta sẽ đưa họ đi hết qua đó!

Hắn biến mất, sau đó xuất hiện bên bờ Ngọc Kỳ đảo, Triệu Khánh Sơn, Mạnh Vị Đô và Tô Như đang vội vàng xuống thuyền.

Triệu Khánh Sơn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên hàng đầu trong phủ, Mạnh Vị Đô dáng người hơi gầy, mặt tròn, nhìn giống như đang say rượu, cũng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên đỉnh cấp, bình thường không thích nói nhiều.

Sở Ly chắp tay:

- Triệu lão, Mạnh lão, chúng ta đi thôi.

Triệu Khánh Sơn sa sầm mặt gật đầu:

- Đi.

Mạnh Vị Đô nói:

- Bây giờ đi sao?

Sở Ly gật đầu, đặt tay lên vai ông ta và Mạnh Vị Đô, sau đó biến mất khỏi vị trí cũ.

Tô Như nhìn ba người biến mất, khẽ thở phào, lo lắng nhìn Quan Tinh lâu, lần này Sở Ly đã khiến tiểu thư tức giận, không biết có kịp cứu tính mạng của mười người kia không?

Sở Ly thoáng ẩn thoáng hiện vài lần đã xuất hiện trước Tê Ngô phái.

Tê Ngô phái nằm trên một đỉnh núi cao, tuyết phủ trắng xóa.

Trước đây Sở Ly từng nghe Triệu Dĩnh nói về Tê Ngô phái nên cũng lưu tâm, tìm cơ hội trừng trị bọn chúng, sau này hết việc này tới việc khác xảy ra, hắn không có thời gian hành động.

Về sau giúp các cô gái Trúc Cơ, lại truyền thụ Bạch Hổ Luyện Dương Đồ nên thay đổi ý định, muốn để họ tự báo thù. Nhưng hắn đã thu thập các tình báo về Tê Ngô phái, ghi nhớ trong đầu.

Tê Ngô phái nằm trên đỉnh Tê Ngô sơn, cao năm ngàn mét trên mực nước biển.

http://tieulun.hopto.org

Đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, không khí rất loãng, không phải võ lâm cao thủ sẽ không thể sống được, đối với người tu luyện, vị trí như vậy ngược lại sẽ có lợi cho tu luyện.

Sở Ly vừa xuất hiện bên ngoài cửa liền lập tức né người, nấp sau gò tuyết bên đường, nói khẽ:

- Triệu lão, Mạnh lão, hãy đợi một chút, ta đưa người tới tiếp, sau đó vào cùng một thể!

Triệu Khánh Sơn nhíu mày:

- Có kịp không?

- Không chậm gì một chút thời gian.

Sở Ly nói.

Hắn nhìn thấy cảnh giao chiến kịch liệt ở trong qua Đại Viên Kính Trí, mười cao thủ Tiên Thiên của phủ Quốc Công đã ngã xuống năm người, năm người còn lại đang chống chọi với vòng vây của mười người, tình thế nguy ngập, còn có mấy người đứng ngoài xem.

Trong số những người đứng xem có bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hai người Triệu Khánh Sơn đi vào cũng không có tác dụng gì.

Hắn vụt biến mất khỏi vị trí cũ, Triệu Khánh Sơn liếc nhìn Mạnh Vị Đô, xòe tay không nói gì.

Hắn cũng thấy cẩn trọng là không sai, liều lĩnh xông vào đúng là không ổn, đừng để người không cứu được mình lại lâm nguy.

Sở Ly liều mạng phát động Xích Chỉ Thiên Nhai, biến mất không ngừng, cũng may Tê Ngô phái cách Sùng Minh thành chỉ có năm trăm dặm, hắn biến

mất vài lần là tới nơi.

Hắn xuất hiện dưới Quan Tinh lâu, dưới lầu đã có ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên đợi sẵn. Sở Ly không nói gì, chắp tay chào sau đó lần lượt đặt tay lên vai họ, sau đó tiếp tục biến mất, dẫn hai người đi.

Chả mấy chốc hắn lại xuất hiện, lần này Tiêu Kỳ cũng có mặt, lẳng lặng nhìn hắn.

Sở Ly không biết nói sao, đành phải đặt tay lên vai nàng, tiếp tục biến mất.

Chỉ một thời gian ngắn hắn đã đưa sáu người tới dưới gò tuyết bên ngoài Tê Ngô phái.

Tuyết phủ trắng xóa, gió lạnh thấu xương, không mấy ảnh hưởng tới những cao thủ Tiên Thiên và Thiên Ngoại Thiên này.

- Tam tiểu thư, chúng ta xông vào chứ?

Triệu Khánh Sơn chắp tay hỏi.

Tiểu Kỳ nhíu mày quan sát lầu cao nguy nga, cung điện trải dài trên đỉnh núi, đứng ở đây có thể nhìn thấy cung điện và lầu cao mở cửa.

Hai tòa lầu cao, ba tòa cung điện nằm trên đỉnh núi, cúi xuống nhìn họ, nếu không phải có gò tuyết che chắn, bọn họ sẽ không thể thoát khỏi ánh mắt của người trong cung điện.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, xông thẳng vào là được!

- Đi thôi!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ chậm rãi nói.

Bảy người xông vào cánh cửa đang mở giống như bảy luồng gió lướt qua, không đợi người trấn thủ Tê Ngô phái kịp phản ứng họ đã xông vào bãi đất trống trước đại điện, mười cao thủ phủ Dật Quốc Công đang nằm trên mặt đất.

Mười đệ tử Tê Ngô phái áo xanh sẫm đang đứng lặng lẽ ở bên cạnh không nói lời nào, sát khí đằng đằng.

Bảy tám người đàn ông trung niên đừng trước mặt họ nói chuyện, bình luận tình hình ra tay ban nãy của họ, chỉ ra điểm đúng và sai, những chỗ nào cần cải tiến, lần sau không được tái phạm.

Cao thủ hàng đầu của phủ Nhân Quốc Công Tịch Vụ cũng ở trong số đó, mặt mỉm cười, thái độ hòa nhã.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Diệt Phái

Bảy người Sở Ly xông vào như một cơn gió lập tức thu hút sự chú ý của họ.

- Cao thủ Tiên Thiên lùi lại sau, cao thủ Thiên Ngoại Thiên tấn công!

Một nam tử trung niên lớn tiếng nói.

Sở Ly không quan tâm, cho mười cao thủ Tiên Thiên nằm trên mặt đất uống Kỳ Nguyên đan, linh khí cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng đổ về, chia thành mười luồng truyền vào trong cơ thể họ.

Lợi ích của tinh thần mạnh mẽ và sức mạnh của Khô Vinh kinh lập tức được thể hiện, mười luồng linh khí truyền vào cơ thể, kích phát và bổ sung sinh khí cho họ, thúc đẩy dược lực của Kỳ Nguyên đan, nhanh chóng giữ lại mạng sống cho họ.

Sở Ly nhủ thầm may mắn, cũng may sức sống của cao thủ Tiên Thiên dồi dào, cho dù bị trọng thương hoặc bị sát thương chí mạng cũng không lập tức mất mạng, nhìn như thể đã ngừng thở nhưng vẫn còn một chút ít sức sống.

Linh khí Khô Vinh kinh của hắn vận chuyển tới có bao hàm sức sống dồi dào, bổ sung trực tiếp, kết hợp với Kỳ Nguyên đan, hai thứ cộng dồn lại, thương tích nghiêm trọng thế nào đi nữa cũng có thể cầm cự.

Hắn cho họ uống Kỳ Nguyên đan xong, Tiêu Kỳ và mọi người đã đang chiến đấu rất ác liệt.

Năm cao thủ Thiên Ngoại Thiên, một người gần như cao thủ Thiên Ngoại Thiên đối mặt với bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên, lập tức hình thành ưu thế áp đảo, Triệu Khánh Sơn giao chiến với Tịch Vụ, ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên còn lại cũng do cao thủ Thiên Ngoại Thiên của phủ Quốc Công ứng phó.

Mạnh Vị Đô và Tiêu Kỳ đột nhiên xông vào tấn công mười đệ tử Tê Ngô phái và những cao thủ Tiên Thiên còn lại, kiếm quang của Tiêu Kỳ nhanh như chớp, hai chưởng của Mạnh lão hóa thành một màn ảo ảnh, hình thành một trận đồ sát tới từ một phía.

Chỉ trong chớp mắt Tiêu Kỳ đã hạ gục ba tên, Mạnh lão cũng đã giết được ba tên, Sở Ly cho các hộ vệ uống Kỳ Nguyên đan xong, cao thủ Tiên Thiên của Tê Ngô phái đã ngã xuống một nửa.

Tiêu Kỳ rất căm hận quỷ kế của bọn chúng, suýt chút nữa khiến mười cao thủ trong phủ mất mạng, vì thế nàng ra tay không hề nương tình.

“Ù…”

Một tiếng hiệu giác vang lên trong đại điện, vang vọng cả Tê Ngô phái.

Một nhóm người tay cầm đao kiếm đổ ra từ tai tòa lầu cao nguy nga, bốn tòa đại điện, chỉ một lát đã bao vây mọi người lại, ánh mắt giận dữ, sát khí đằng đằng hình thành sức mạnh khủng khiếp.

Sở Ly ngồi xếp bằng nhắm mắt, trong ống tay áo đã cầm sẵn hai thanh phi đao tinh xảo, vận Đại Viên Kính Trí lên tới đỉnh điểm, chú ý quan sát tám cao thủ Thiên Ngoại Thiên đang giao chiến, tìm kiếm sơ hở tất sát.

Xung quanh có hơn hai trăm người nhưng Sở Ly không hề quan tâm, trong số những cao thủ này chỉ có mười cao thủ Tiên Thiên, những người khác đều là Hậu Thiên, không đáng nhắc tới.

“Phụt!”, một tiếng xé gió, Sở Ly phóng đi một luồng hàn quang.

- Cẩn thận gã họ Sở!

Tịch Vụ thét lên.

Hàn quang lập tức xuất hiện sau lưng một cao thủ Thiên Ngoại Thiên giống như xé toang hư không bay tới.

Tâm trí hắn ta lập tức cảnh giác, nhưng do khoảng cách quá gần, tốc độ quá nhanh, không thể né tránh hoàn toàn, vai trái bị hàn quang xuyên qua, máu chảy ra như suối, chỉ trong giây lát đã nhuộm đỏ vai trái.

Thời gian gần đây võ công của Sở Ly có tiến bộ, uy lực của Xá Thân Tuyệt Mệnh đao đã vượt xa trước kia, nếu là trước kia thì cao thủ Thiên Ngoại Thiên có thể né tránh.

Sở Ly phóng đồng thời phi đao còn lại, nhân lúc bọn họ còn đang hoảng loạn tiếp tục sát thương một cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

- Đi!

Tịch Vụ giận dữ thét lên, sau đó quay người bỏ đi.

Ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên còn lại cũng dồn đối thủ của phủ Dật Quốc Công ra xa sau đó cũng bỏ chạy theo.

Sở Ly biến mất khỏi vị trí cũ, đột ngột xuất hiện ở cách xa mười trượng, hai luồng hàn quang đồng thời phóng về phía cao thủ Thiên Ngoại Thiên bị thương, muốn giữ lại một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, không thể đi công không một chuyến được.

- Gã họ Sở kia.

Tịch Vụ quay người vung ra một quyền nhằm vây Ngụy cứu Triệu.

Trên mặt Sở Ly lóe lên một luồng kim quang, cố gắng đỡ một quyền của ông ta, phi đao phóng trúng vai của cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia, muốn phóng trúng chỗ hiểm của cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất khó, lực bạo phát của cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất mạnh, trong lòng có dấu hiệu cảnh báo lập tức né tránh, lại có chân khí hộ thể ngăn cản sẽ né tránh được chỗ hiểm.

Tr-uyện được dịch t-rực tiếp tại -iREAD-

“Rầm!” Sở Ly giống như bị một khúc gỗ to đánh trúng, bay thẳng đi, va thẳng vào một đám người.

Bọn họ tay cầm đao kiếm, chém xuống không hề nương ta, vô số đao kiếm đâm xuống, hắn lập tức rơi vào tình thế nguy hiểm.

Sở Ly vụt biến mất khỏi vị trí cũ, đao kiếm chỉ đâm trúng bóng của hắn.

Hắn tiếp tục xuất hiện ở cách xa mười trượng, phóng ra hai thanh phi đao, lóe sáng như hai tia sét, lại sát thương một cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Có điều tốc độ của họ cực nhanh, không ham chiến với Sở Ly, chỉ né tránh, tốc độ không giảm, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sở Ly chỉ đành lắc đầu, từ bỏ truy sát, cao thủ Thiên Ngoại Thiên rất khó giết chết.

Đối mặt với cao thủ Hậu Thiên xông tới, sắc mặt Sở Ly sa sầm, nhìn Tiêu Kỳ và mọi người đang đứng chặn trước mười cao thủ Tiên Thiên trên mặt đất và bị bao vây tấn công, bọn họ đang chém giết không kiêng dè, nương tay.

Cao thủ Hậu Thiên gặp cao thủ Thiên Ngoại Thiên chẳng khác nào một đứa trẻ sơ sinh, không đỡ nổi một đòn.

Tầng lớp thủ lĩnh của Tê Ngô phái đã bị giết hết, không có ai ngăn bọn chúng xông lên tìm cái chết, đệ tử Tê Ngô phái rất hăng máu, nhào lên không sợ chết, cho dù không đánh lại được cũng không hề sợ hãi, không quan tâm tới sống chết.

Sở Ly nhìn qua cao thủ phủ Quốc Công nằm trên mặt đất, không hề tỏ ra cảm thông, một khi khai chiến sẽ là kẻ sống người chết, không liên quan tới chính nghĩa, chỉ có sinh tử, không giết bọn chúng bọn chúng sẽ giết mình.

Sở Ly thở dài, xông vào đám đông, hai chưởng đánh nhẹ vào lưng, bọn chúng lập tức mất mạng, không hề có chút đau đớn nào.

Hắn giết mười tên xong đã không còn đệ tử Tê Ngô phái nào còn đứng vững, hơn hai trăm người đều nằm trên mặt đất, chồng chất dày đặc, vô cùng đáng sợ.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí nhìn ra xung quanh, trong lầu trong điện có một số người già, phụ nữ và trẻ em, bọn họ co rúm lại trong góc tối, không dám nhúc nhích, chỉ sợ sẽ mang tới họa sát thân. Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ, lại nhìn lầu cao và cung điện.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Ngươi đi tìm xe ngựa, chúng ta về thôi!

- Được!

Sở Ly đáp một tiếng, sau đó đi tìm ngựa và xe ngựa.

Tê Ngô phái lớn như vậy chỉ có mười con ngựa, nhưng tất cả đều rất khỏe mạnh, ngựa bình thường không thể sống được ở đây.

Mười con ngựa lắp vào năm xe ngựa, đợi khi hắn kiếm được xe ngựa mọi

người đã khiêng mười lăm rương lớn ra ngoài.

Sở Ly liếc nhìn một lượt, biết rằng đó là tài sản tìm được trong Tê Ngô phái, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm được từng này, Tê Ngô phái quả nhiên giàu có, cũng chứng tỏ bọn họ rất giàu kinh nghiệm.

Hai chiếc xe ngựa chở người bị thương, ba xe còn lại chở rương, dòng người chậm rãi rời khỏi Tê Ngô phái.

Sở Ly ngồi trên xe ngựa làm phu xe.

Khi xuống núi, hắn quay đầu nhìn lầu cao nguy nga, khí thế hùng vĩ, lắc đầu thở dài.

Tiêu Kỳ đã nương tình, không đuổi cùng giết tận, tha cho những người trốn trong điện, nhưng Tê Ngô phái chắc chắn lụn bại, rất khó vực dậy.

Chả trách Tê Ngô phái có dã tâm, có thể bồi dưỡng ra hơn mười cao thủ Tiên Thiên trong thời gian ngắn là dấu hiệu phát triển, đáng tiếc bọn họ không biết tự lượng sức, cấu kết với phủ Nhân Quốc Công ám toán phủ Dật Quốc Công, chắc chắn sẽ có kết quả này.

Phát triển cũng nhanh mà diệt vong cũng nhanh, đây chính là vận mệnh của các môn phái võ lâm.

Bốn đại tông phái duy trì được trạng thái cường thịnh hàng trăm năm nhưng cũng chỉ là bốn đại tông phái mà thôi, những môn phái khác lớn mạnh được trăm năm cũng rất khó. Khi hưng thịnh không ngông cuồng, khi lụn bại phải nhẫn nại, đây chính là đạo lý tồn vong của môn phái, Tê Ngô phái như vậy sẽ rất khó tồn tại lâu dài.

Sở Ly đoán bọn họ chắc có được bí kíp gì đó, có được kì ngộ mới hưng thịnh nhanh chóng, không biết tự giữ mình.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới đây Sở Ly lại liếc nhìn những chiếc rương lớn, có mấy cuốn bí kíp, nhưng bí kíp võ công không thật sự quý giá đối với phủ Quốc Công, võ công của hắn cũng rất ổn thỏa rồi, muốn đặt chân tới Thiên Ngoại Thiên, thứ còn thiếu không phải bí kíp võ công.

Đợi về tới Sùng Minh thành đã quá trưa, lỡ mất thời gian ăn trưa.

Tiêu Kỳ sau khi vào thành liền kéo nhẹ Sở Ly, nói khẽ với hắn đi gọi Tưởng Hòe, muốn đi thăm hai người bị hại kia, kiểm chứng xem bọn họ có thực sự là thích khách hay không.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Giải Thể

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người ấm áp, Tưởng Hòe mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, uể oải ngồi trên ghế thái sư đặt dưới bậc thềm của tiểu đình phơi nắng.

Trong tiểu đình có thể ngắm nhìn trúc xanh xào xạc, trước mắt chỉ là cảnh đẹp, hắn thích tắm nắng, ánh mặt trời chiếu lên người vô cùng ấm áp dễ chịu, toàn thân như muốn tan chảy, thực sự thư giãn.

Hắn nheo mắt lại, thi thoảng lại mở mắt liếc nhìn thê tử đang bận rộn trong vườn hoa.

Thư Ngọc Đình đang vén tay áo, để lộ đôi tay trắng ngần như ngó sen, cầm một chiếc kéo dài cắt tỉa cành hoa.

Vườn hoa tuy có người chăm sóc nhưng có phần sơ sài, không đủ tỉ mỉ, chỉ là nhổ cỏ dại, hình hoa và cành hoa không cắt tỉa.

Thấy nàng nghiêm túc, chuyên tâm, gương mặt mịn màng hồng hào dưới ánh nắng càng trở lên xinh đẹp, đơn thuần, trong lòng Tưởng Hòe ngập tràn ấm áp và hạnh phúc.

Tiểu viện này hình thành nên một khoảng trời riêng, không ai quấy rầy.

Trước đây hắn thường tìm một nơi trong núi sâu để thư giãn, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn rất lo lắng, sợ kẻ thù tìm tới, không dám đánh mất cảnh giác, không thể thực sự thả lỏng.

Bây giờ tới phủ Quốc Công, sống ở đây, cuối cùng hắn đã có thể tận hưởng mùi vị hoàn toàn thả lòng tinh thần, khoan thai tự tại, vô lo vô nghĩ, nhìn Thư Ngọc Đình ngập chìm trong hoa tươi hắn lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đang nghĩ ngợi, bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vọng tới, sau đó là tiếng gõ cửa vang lên.

- Ai vậy?

Tưởng Hòe trầm giọng hỏi.

Giọng Sở Ly vang lên:

- Tưởng huynh, là ta, Sở Ly.

- Sở huynh đệ.

Tưởng Hòe đứng dậy bay ra trước cửa, kéo cửa viện, cười ha ha nói:

- Khách quý, mau mời vào!… Ngọc Đình, Sở huynh đệ tới rồi!

Thư Ngọc Đình đứng thẳng dậy, vén lại những lọn tóc mai bị rối, cười rạng rỡ nói:

- Sở công tử, mau mời vào!

Sở ly chắp tay chào, cười nói:

- Phu nhân không cần khách sáo, ta tìm Tưởng huynh đi uống rượu, sau khi vào phủ vẫn chưa trò chuyện được lần nào.

- Vậy ở luôn đây đi.

http://tieulun.hopto.org

Thư Ngọc Đình cười nói:

- Ta sẽ nấu hai món cho hai người.

Sở Ly lắc đầu:

- Không cần phiền phức vậy, đi ra ngoài cho tiện.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho Tưởng Hòe, Tưởng Hòe hiểu ý, biết là có việc liền xua tay nói:

- Nàng làm việc của mình đi, chúng ta ra ngoài uống rượu.

- … Thôi được rồi, đừng uống nhiều quá nhé.

Thư Ngọc Đình dặn dò nói:

- Đừng làm lỡ việc.

Mới tới nơi này, nếu vì uống rượu mà lỡ việc, sau này sẽ rất bất lợi.

- Biết rồi.

Tưởng Hòe mỉm cười xua tay, bước vào nhà thay đồ.

Hai người đi ra khỏi tiểu viện, khi tới dưới gốc một cây tùng, Tưởng Hòe hỏi:

- Sở huynh đệ, có chuyện gì vậy?

Sở Ly nói:

- Đi thăm hai người bị thương kia.

- Không vấn đề.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe thở phào, hắn còn tưởng việc đại sự gì khiến Sở Ly đích thân tới tìm.

Sở Ly đưa tay khoát lên vai hắn:

- Chúng ta đi!

Trước mắt Tưởng Hòe là một màn mờ ảo, không nhìn thấy gì, chỉ có ánh sáng gấp khúc, trong lồng ngực dấy lên cảm giác buồn nôn, hắn giãy giụa nhưng cơ thể cứng nhắc không thể động đậy.

Trước mắt vụt sáng, cảm giác buồn nôn càng kịch liệt, hắn hít một hơi thật sâu kìm nén choáng váng, quay đầu nhìn xung quanh, không ngờ đã tới cửa nam phủ Quốc Công, hai con sư tử đá dữ tợn khiến hắn có ấn tượng sâu sắc.

Hắn tròn mắt nhìn Sở Ly, lại nhìn nữ tử áo trắng đứng lặng lẽ bên cạnh, mặc dù có mạng trắng che mặt, không nhìn rõ dung nhan, nhưng dáng người yêu kiều, khí chất như thần tiên cũng khiến hắn không thể rời mắt.

Sở Ly khẽ hắng giọng:

- Tưởng huynh, đây là tam tiểu thư.

Tưởng Hòe vừa chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Kỳ, lập tức giống như có thau nước lạnh dội xuống đầu, áo trắng, dáng vẻ yêu kiều và khí chất của nàng đều tan biến hết, vội vàng chắp tay nói:

- Bái kiến tam tiểu thư!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Không cần khách sáo, Tưởng hộ vệ, đi thôi.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe chắp tay.

Hắn biết điều đi trước dẫn đường, Sở Ly cùng Tiêu Kỳ đi phía sau.

Tưởng Hòe thi triển khinh công, chân bay lên, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Hắn nhớ lại tình hình ban nãy, chỉ vài hơi thở hắn đã đi từ tiểu viện tới cửa nam của phủ Quốc Công, tốc độ nhanh tới mức khủng khiếp, hắn thực sự không thể tưởng tượng được đây là khinh công loại gì!

Quả nhiên núi cao còn có núi khác cao hơn, người tài có người khác tài hơn, trước giờ hắn luôn cho rằng mình khinh công tuyệt thế, là đệ nhất thiên hạ, hôm nay mới biết là mình kiến thức hạn hẹp!

Thân pháp của Tưởng Hòe rất nhanh, chả mấy chốc đã tới tiểu viện xảy ra vụ án tối qua.

Tưởng Hòe bước tới cửa, giải thích nói:

- Họ là một đôi vợ chồng, vừa mới có con, con đã được đưa về phủ chăm sóc rồi!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Tưởng Hòe đẩy cửa bước vào, thấp thoáng vẫn còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Tưởng Hòe dẫn hai người tới phòng ngủ của chính sảnh, đôi vợ chồng kia đang ngồi trên giường luyện công.

- Tiểu Đặng, Đặng phu nhân, tam tiểu thư tới thăm các người.

Tưởng Hòe nói.

Hai người mở mắt nhìn Tiêu Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Các ngươi là người ở đâu?

Hai người sững sờ, đưa mắt nhìn nhau không nói gì.

Tiêu Kỳ nhìn kĩ nam thanh niên, ngữ khí càng lạnh nhạt:

- Người của Tê Ngô phái sao?

Hai người mặt biến sắc.

Tưởng Hòe kinh ngạc nói:

- Không phải chứ?... Lẽ nào phản bội Tê Ngô phái?

Hai thích khách là đệ tử của Tê Ngô phái, bọn họ cũng là người của Tê Ngô phái, chỉ cần nghĩ qua là biết.

Sở Ly bất ngờ giơ tay đặt lên vai Tiêu Kỳ và Tưởng Hòe, vụt một cái, ba người biến mất khỏi phòng ngủ, xuất hiện ở phòng khách.

“Bùm!”, phòng ngủ vọng tới một tiếng nổ.

Tưởng Hòe vội vàng vận công ngăn cản cơ thể chao đảo, tròn mắt nhìn về phía phòng ngủ.

Sở Ly than thở:

- Quả nhiên lợi hại!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Không thể đề phòng!… Đi thôi.

- Tam tiểu thư?

Tưởng Hòe vẫn không biết xảy ra chuyện gì.

Tiêu Kỳ nói:

- Báo án với nha môn đi!

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Bọn họ là thích khách thích sát tam tiểu thư, là khổ nhục kế, tàn cuộc còn lại phiền Tưởng huynh rồi.

- Khổ nhục kế?

Tưởng Hòe bán tín bán nghi.

Sở Ly mỉm cười, chắp tay rời đi.

Tưởng Hòe bán tín bán nghi bước vào căn phòng ngủ bừa bộn.

Tường phòng lỗ chỗ giống như bị vô số mũi tên bắn trúng, giường sập thành một đống, ngoài những thứ này ra chỉ còn một đống vải rách vụn.

Tưởng Hòe nhíu mày, chỗ vải vụn này là của đôi vợ chồng ban nãy, quần áo rách hết thế này rồi, họ đâu?

Hắn tìm kiếm thật kĩ lưỡng, góc tường còn sót lại một ít mảnh vụn giống như mảnh vụn gốm sứ, chạm vào hơi ấm.

Mặt hắn lập tức biến sắc, nôn “ọe” một tiếng rồi lảo đảo bỏ chạy ra khỏi phòng ngủ.

Hắn lao ra sân, tham lam hít thở không khí trong lành, cuối cùng hắn cũng

đoán ra đôi vợ chồng kia thi triển một loại bí thuật giống như Thiên Ma Giải Thể, biến cơ thể mình thành sức mạnh khủng khiếp rồi nổ tung, xương cốt không còn!

Hắn bất giác khiếp sợ, cho dù mình khinh công lợi hại, gặp phải bí thuật giải thể kiểu này cũng không thể thoát được, đặc biệt là ở trong phòng ngủ như ban nãy, không có đường thoát thân!

…

Sở Ly và Tiêu Kỳ bay đi.

- Nhị tiểu thư uống Trường Sinh Thảo rồi, tình hình thế nào?

- Không có gì thay đổi.

Tiêu Kỳ nói:

- Có khả năng dược hiệu cần một thời gian mới phát huy tác dụng.

- Ta muốn bái kiến nhị tiểu thư.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn:

- Ngươi quan tâm tới nhị tỉ gớm!

- Trường Sinh Thảo vô dụng với Phong Nguyên Chỉ!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không có cách nào làm giảm sự suy nhược của nàng ấy.

- Nhị tỉ không gặp người ngoài.

- Ta cũng không thể gặp sao?

- Ngươi nghĩ rằng mình không phải người ngoài sao?

Tiêu Kỳ đưa mắt nhìn hắn.

Sở Ly đành nói:

- Thực sự không có cách nào sao?

Tiêu Kỳ nói:

- Để ta hỏi xem sao, gần đây tâm trạng tỉ ấy không tốt, chưa chắc đã gặp ngươi!

- Đa tạ tiểu thư!

Sở Ly chắp tay.

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn, không nói gì, quay người bước đi, lặng lẽ về tới Ngọc Kỳ đảo.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thăm Hỏi

Sở Ly về tới Thiên Linh viện, nằm trên giường nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc, không nghĩ ngợi bất cứ điều gì, dùng công phu thiền định, không lo không nghĩ, hòa làm một thể với thiên địa.

Cho tới khi Tuyết Lăng gọi hắn đi ăn cơm mới mở mắt, phòng ngủ đã mờ tối, cửa sổ bị ánh chiều tà chiếu rọi đỏ rực.

Hắn bước ra ngoài phòng ngủ, tới chính sảnh, Tuyết Lăng đã dọn sẵn cơm canh.

Sở Ly liếc nhìn chiếc bàn bát tiên, ba món mặn hai món canh, phong phú hơn bình thường rất nhiều.

- Hôm nay là ngày gì vậy?

Sở Ly ngồi xuống.

Tuyết Lăng ngồi đối diện với hắn, hai tay nhấc bình rót đầy chén bạch ngọc, vừa rót vừa hỏi:

- Công tử, nghe nói hôm nay mọi người tiêu diệt Tê Ngô phái?

Sở Ly nhướng mày nhìn nàng.

Hai mắt nàng lấp lánh, ánh mắt phát sáng:

- Là thật chứ?

- Tin tức nhanh đấy!

Sở Ly nói

Tuyết Lăng cười nói:

- Diễn Võ Đường đã lan truyền cả rồi!

Sở Ly gật đầu:

- Ừ, diệt Tê Ngô phái, chỉ là một bang phái nhỏ, không có gì cả.

- Tê Ngô phái!

Tuyết Lăng khen ngợi:

- Nghe nói là một môn phái mới phát triển lên, rất lợi hại, sao lại nhanh chóng bị tiêu diệt vậy chứ? Lẽ nào công tử thù hận bọn họ tới gây sự Nhàn Vân tửu quán?

- Ngươi không biết nguyên nhân sao?

Tuyết Lăng nói:

- Bọn họ nói Tê Ngô phái phạm điều cấm kị trong thành, giết người.

Sở Ly cầm chén bạch ngọc lên, khẽ nhấp một ngụm.

- To gan lớn mật, giết người trong thành?

Tuyết Lăng nói:

- Chắc là điên rồi!

- Đắc chí sinh ngông cuồng, không có gì lạ cả.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng ai không biết giết người ở trong thành phủ Quốc Công nhất định sẽ truy sát tới cùng, tuyệt đối không tha?

Tuyết Lăng nói:

- Lẽ nào bọn chúng không sợ?

- Dám giết người trong thành, đương nhiên là không sợ!

- Bọn họ chắc mang tâm lí ăn may, cho rằng sẽ không điều tra ra!

- Ừm.

Sở Ly chậm rãi gặp một miếng sườn, nhai từ từ.

Tuyết Lăng nhìn hắn chằm chặp:

- Công tử, công tử diệt một môn phái, không thấy có chút cảm giác thành tựu sao?

- Cảm giác gì?

Sở Ly uống một hớp rượu.

- Không thấy mình rất lợi hại sao, không hào hứng chút nào sao?

Tuyết Lăng nhìn hắn:

- Công tử thật nhàm chán!

Sở Ly trừng mắt nhìn nàng ta:

- Giết người có gì mà hào hứng? Giờ ngươi là cao thủ Tiên Thiên, có thể đi làm hộ vệ rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Ta thấy rằng làm thị vệ tốt hơn.

Tuyết Lăng nói.

Một khi nàng làm hộ vệ sẽ phải đi nhận nhiệm vụ, không thể hầu hạ bên cạnh hắn, hắn lắm tật, khó hầu hạ, nhưng không có hắn mình cũng không thể thành cao thủ Tiên Thiên, vừa thành cao thủ Tiên Thiên đã chạy đi làm hộ vệ, không hầu hạ hắn nữa thì thật không biết điều.

- Muốn làm thì đi làm, không cần phải nể mặt ta.

- Không phải nể.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Công tử, nghe nói chúng ta có mười cao thủ Tiên Thiên bị thương, Tê Ngô phái lợi hại vậy sao?

- Họ có không ít cao thủ.

Sở Ly nói.

- Nhưng vẫn bị mọi người tiêu diệt đó thôi!

Tuyết Lăng đắc ý nói.

Sở Ly nhìn nàng, thở dài:

- Được rồi, nói rõ với ngươi.

Tuyết Lăng nhìn lạnh lùng, thờ ơ nhưng bản chất rất đơn thuần, dù sao thì nàng luôn sống ở Ngọc Kỳ đảo, thiếu tiếp xúc với những tranh giành đấu đá, biết về lòng người hiểm ác cũng chỉ là trên lí thuyết, không hiểu sâu sắc, một khi ra ngoài chắc chắn sẽ phải chịu thua thiệt.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly dặn dò nói:

- Việc này không được nói ra ngoài.

- Biết rồi, biết rồi, ta tuyệt đối không nói ra ngoài!

Tuyết Lăng vội vàng gật đầu:

- Nói mau lên, nói mau lên!

Sở Ly nói:

- Việc này là cạm bẫy của phủ Nhân Quốc Công, cần phải nói từ việc Tưởng Hòe tuẫn thành…

Hắn nói hết toàn bộ sự việc cho nàng ta nghe. Tuyết Lăng trợn tròn đôi mắt long lanh, kinh ngạc nhìn hắn:

- Là cạm bẫy sao?

Sở Ly gật đầu, uống cạn chén ngọc.

Tuyết Lăng liền cầm bình rót đầy cho hắn, ngạc nhiên nói:

- Lục Ngọc Dung này đầu óc thật lợi hại, những chủ ý như vậy cũng nghĩ ra được.

Tru.yện được d.ịch trực tiếp tại iR.EA.D

- Vì thế đừng tưởng rằng mình thông minh.

Sở Ly than thở:

- Người thông minh nhiều vô số.

Tuyết Lăng than thở:

- Phủ Quốc Công chúng ta cũng thật xui xẻo, kết thù với Lục Ngọc Dung.

- Việc tới đâu hay tới đó, không thể nào cúi đầu xin tha được.

Sở Ly nhấp nhẹ một hớp rượu:

- Ả ta đúng là rất tàn độc, khó đề phòng.

- Chúng ta không biết đã bị ả ta hại bao lần rồi.

Tuyết Lăng nói, sau đó lại mím môi cười:

- Tuy nhiên công tử lợi hại, phá hoại âm mưu của ả ta mấy lần, khiến ả ta hao binh tổn tướng, ả ta chắc chắn rất hận công tử!

Sở Ly bật cười.

Phủ Nhân Quốc Công chỉ muốn giết mình ngay lập tức, nhưng mình luyện được Xích Chỉ Thiên Nhai, lại uy hiếp được cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Lục Ngọc Dung ném chuột sợ vỡ bình.

Đáng tiếc vẫn chưa gặp được Lục Ngọc Dung, phải làm quen những suy nghĩ của Lục Ngọc Dung, đề phòng trúng kế của ả ta.

Sở Ly biết, nói về thông minh và quỷ kế đa đoan mình không bằng Lục Ngọc Dung, không có Đại Viên Kính Trí, mình đã bị ám hại rồi, mình coi như là thắng không nhờ vào đầu óc, nhưng dù sao cũng vẫn là thắng, tốt hơn thua nhiều.

Đấu với Lục Ngọc Dung, nếu không dùng Đại Viên Kính Trí sợ rằng mình sẽ chả còn mạng.

- Nếu ngươi là hộ vệ sẽ khó tránh gặp phải những nhân vật như vậy.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Dựa vào võ công của ngươi, e là sẽ không thoát được.

Tuyết Lăng nhíu mày:

- Người khó đối phó vậy chắc rất ít gặp phải không?

Sở Ly nói:

- Lục Ngọc Dung muốn đối phó với hộ vệ phủ ta, có chắc là sẽ không tới lượt ngươi không?

Tuyết Lăng nhíu chặt mày:

- Công tử đừng dọa ta!

Sở Ly liếc nhìn nàng:

- Ngươi cho rằng ta dọa ngươi?

Tuyết Lăng nói:

- Dù sao thì ta cũng không đi làm hộ vệ, yên tâm đi!

Sở Ly bật cười:

- Ở trong phủ vẫn an toàn hơn.

Tuyết Lăng liếc nhìn hắn, nói:

- Ta hiểu rồi, công tử muốn ta chuyên tâm hầu hạ công tử.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đang tranh cãi thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng bước tới cổng viện, kéo cửa, chỉnh đốn trang phục hành lễ:

- Tiểu thư!

Tiêu Kỳ mặc áo trắng chậm rãi bước vào, liếc nhìn Sở Ly trong đại sảnh.

Sở Ly đứng dậy chắp tay:

- Đi thôi, gặp nhị tỉ.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly vội vàng nói:

- Đi liền!

Tuyết Lăng vội lấy một chiếc khăn trong tay áo đưa cho Sở Ly, Sở Ly lau qua loa rồi trả lại cho nàng, theo Tiêu Kỳ ra khỏi tiểu viện.

Hai người chậm rãi đi dưới rừng cây râm mát.

Màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng chiếu sáng muôn nơi, tiếng côn trùng kêu miên man không ngớt bên tai.

- Nhị tỉ có vẻ không được ổn cho lắm.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nói:

- Tuổi thọ của nhị tiểu thư không còn nhiều, Trường Sinh Thảo bị Phong Nguyên Chỉ cản lại, không thể phát huy tác dụng, cách duy nhất là giải Phong

Nguyên Chỉ.

- Bây giờ vẫn chưa thể đoán định là Phong Nguyên Chỉ.

- Uống Trường Sinh Thảo không có tác dụng đã đủ chứng minh là Phong Nguyên Chỉ rồi.

Sở Ly nhíu mày nói:

- Thời gian của nhị tiểu thư không nhiều, không thể trì hoãn nữa.

Tiêu Kỳ trầm ngâm một lát, nói:

- Hãy tới thăm nhị tỉ trước đã.

Vầng trăng trong hồ khẽ đung đưa, thuyền nhỏ phá vỡ sự tĩnh lặng của hồ nước.

Khi hai người bước lên Ngọc Thi đảo, hộ vệ xung quanh không có động thái gì.

Trên đảo đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn dìu dặt bay bổng, truyền đi rất xa trên mặt hồ trong đêm.

Sở Ly cảm nhận sự tĩnh lặng, cô độc trong tiếng đàn.

- Tiếng đàn của nhị tỉ.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly gật đầu, thông qua tiếng đàn có thể thấy Tiêu Thi đã nhìn thấu sinh tử, chấp nhận hiện thực, không quan tâm tới cái chết.

Tâm cảnh này nếu tu phật, chắc chắn ngày đi ngàn dặm, đáng tiếc đã tới

tâm cảnh này cũng không tu phật pháp gì cả.

Hai người đi qua một rừng hoa đèn đuốc sáng rực, tới tiểu đình giữa rừng hoa.

Tiêu Thi ngồi trong tiểu đình đánh đàn, nàng mặc áo trắng, gương mặt ngọc ngà trắng như tuyết, ánh mắt thờ ơ và ảm đạm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thỉnh Cầu

Trong hoa viên rộng lớn, yên tĩnh chỉ có một mình Tiêu Thi ngồi trong tiểu đình gảy đàn, dưới ánh đèn sáng tỏ, chiếc áo trắng rộng thùng thình cũng không thể che khuất bóng dáng yêu kiều tĩnh lặng và cô độc.

Sở Ly bỗng cảm thấy thương xót khó lòng kìm nén.

Tiếng đàn réo rắt bay bổng, Sở Ly và Tiêu Kỳ chậm rãi bước vào tiểu viện, đứng sau lưng nàng.

- Nhị tỉ.

Tiêu Kỳ lên tiếng.

Tiêu Thi quay đầu lại, tiếng đàn ngừng bặt.

- Bái kiến nhị tiểu thư.

Sở Ly chắp tay.

Tiêu Thi đẩy đàn ra, vịn bàn đứng dậy, động tác mềm mại, nho nhã.

Sở Ly nhìn qua một lượt, tiểu đình vắng vẻ, chỉ thắp hai ngọn đèn cung đình, tách biệt hoàn toàn với thế giới đèn đuốc sáng trưng xung quanh.

- Sở Ly, ngươi có việc gì cần gặp ta?

Tiêu Thi chỉ tay.

Sở Ly ngồi xuống đối diện với nàng:

- Ta muốn xem lại bệnh cho tiểu thư.

Tiêu Kỳ bê đàn ra, ngồi bên cạnh nàng.

- Bệnh của ta…

Tiêu Thi mỉm cười:

- Có gì đáng xem chứ, xem và không xem đâu khác gì nhau.

Sở Ly nói:

- Quách lão đâu rồi?

- Quách lão suy đoán là Phong Nguyên Chỉ.

Tiêu Thi mỉm cười:

- Phong Nguyên Chỉ thì đã sao, cũng không hóa giải được.

Sở Ly lặng yên.

Phong Nguyên Chỉ là thủ đoạn ám hại nham hiểm, độc ác nhất thế gian, rất khó hóa giải.

Điểm thâm độc nhất chính là nó không thể hãm hại người trưởng thành, chỉ có tác dụng với trẻ sơ sinh, trẻ sơ sinh trúng Phong Nguyên Chỉ sẽ không thể phát giác, cũng không có gì bất thường, đợi khi lớn dần lên mới có bất thường.

Hóa giải Phong Nguyên Chỉ cần nội lực hùng mạnh truyền vào từ bách hội, ra ở dũng tuyền, đi khắp lượt cơ thể, giống như nước lũ chảy trong lòng

sông, cuốn đi mọi vật cản. Luồng nội lực hùng mạnh này yêu cầu xuyên suốt toàn bộ kinh mạch và huyệt đạo, đồng thời yêu cầu phải kiểm soát nội lực chuẩn xác, có chút bất cẩn sẽ lập tức mất mạng.

Hóa giải Phong Nguyên Chỉ đúng là thập tử nhất sinh.

Sở Ly đoán rằng, dựa vào tàng thư phong phú của phủ Quốc Công, bọn họ nhất định có thể tìm ra Phong Nguyên Chỉ đồng thời cũng biết những rủi ro khi giải Phong Nguyên Chỉ. Hàng ngàn năm nay, số người hóa giải được Phong Nguyên Chỉ chỉ đếm trên đầu ngón tay, tất cả đều là những người tính mạng cực kì ngoan cường.

Chính vì đã biết là Phong Nguyên Chỉ nên không dám ra tay hóa giải, nàng bây giờ tuy ốm yếu nhưng vẫn còn sống, một khi giải Phong Nguyên Chỉ sẽ lập tức có nguy hiểm tới tính mạng.

Tiêu Kỳ nói:

- Sở Ly, ngươi có cách hóa giải đúng không?

Sở Ly từ từ gật đầu.

- Thực sự đảm bảo không?

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly đáp:

- Sáu phần.

Tiêu Kỳ nhíu mày, ánh mắt lấp lánh.

Tiêu Thi mỉm cười:

- Vô dụng thôi, đại ca sẽ không đồng ý để Sở Ly ngươi giúp ta hóa giải đâu.

- Đại công tử…

Sở Ly chỉ biết lắc đầu.

Đại công tử bản chất bảo thủ, hơn nữa lại quá coi trọng muội muội này, vì thế tâm lý suy tính hơn thiệt quá nặng nề, nếu là việc khác, hắn anh minh thần võ sẽ có thể nhanh chóng quyết đoán, nhưng một khi liên quan tới người nhà, hắn lại như biến thành một người khác, do dự không dám quyết.

Nói cho cùng cũng là do hắn quá trọng tình cảm, quan tâm quá thành ra bấn loạn.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta sẽ thuyết phục đại ca!

- Tiểu muội, muội cho rằng muội có thể thuyết phục đại ca sao?

Tiêu Thi khẽ cười, lắc đầu nói:

- Cho dù phụ thân xuất quan cũng không thể thuyết phục đại ca!

- Cứ thử xem sao!

Tiêu Kỳ nói.

Đôi mắt trong veo của Tiêu Thi nhìn về phía Sở Ly, lướt qua mặt hắn:

- Sở Ly, ngươi thật to gan, nếu ta xảy ra bất trắc, đại ca chắc chắn sẽ lấy mạng ngươi!

Sở Ly nói:

- Chẳng qua cũng chỉ là chết mà thôi!

- Không hổ là phật pháp tinh thâm.

Tiêu Thi cười khẽ:

- Nhìn thấu sinh tử.

Sở Ly cười nói:

- Thực ra ta rất sợ chết.

Hắn trải qua chuyển thế, không quá sợ hãi cái chết, chết có lẽ là một hành trình mới, có thể chuyển thế tới một thế giới khác.

- Chết sao… chưa chắc đã không phải là giải thoát.

Tiêu Thi than thở.

- Nhị tỉ, tỉ hãy nghỉ ngơi đi, đêm khuya gió lạnh, hãy cẩn thận.

Tiêu Kỳ ngắt quãng những u tư của nàng ta:

- Mai muội sẽ tìm đại ca!

Tiêu Thi mỉm cười:

- Vậy thì hãy xem khả năng của muội!

Nàng xem nhẹ sinh tử, ai hóa giải Phong Nguyên Chỉ cũng được.

…

http://tieulun.hopto.org

- Triệu lão, ngươi hãy thử đi!

Bạn đang đọc truyệ..n tại iREA.D.v.n

Tiêu Thiết Ưng ngồi ở ghế thái sư, nhìn Triệu Khánh Sơn ở đối diện:

- Trong phủ ta, ngươi có tu vi tinh thâm nhất, nhị muội chỉ có thể trông cậy vào ngươi!

Ánh sáng ban mai chiếu vào, đại sảnh sáng sủa, sạch sẽ.

Trong sảnh chỉ có ba người, Tiêu Thiết Ưng, Triệu Khánh Sơn và Lâm Toàn ở bên cạnh.

Lâm Toàn tóc bạc phơ da dẻ hồng hào, hắn ta cúi đầu đứng sau lưng Tiêu Thiết Ưng giống như đang ngủ, chỉ có Tiêu Thiết Ưng và Triệu Khánh Sơn đang nói chuyện.

- Đại công tử.

Triệu Khánh Sơn chắp tay, chỉ biết nói:

- Ta thực sự không dám chắc chắn!

- Nếu nói về chắc chắn, ở trong phủ ngươi là người có khả năng nhất, những người khác đều không thể chắc chắn!

Tiêu Thiết Ưng đứng dậy, cầm bình trà tiếp tục rót trà cho hắn ta.

Triệu Khánh Sơn vội đứng dậy, hai tay bưng chén trà, gượng cười nói:

- Đại công tử, ta thực sự không làm được đâu, hãy tìm người khác đi, cho dù là Quách lão cũng mạnh hơn ta, ít nhất hắn ta là đại phu, hiểu về Phong Nguyên Chỉ.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng ngồi lại ghế thái sư, lắc đầu than thở:

- Y thuật của Quách lão không có gì để nói, nhưng muốn giải Phong Nguyên Chỉ điều quan trọng không phải là y thuật mà là nội lực, cần có nội lực thâm hậu và khả năng kiểm soát nội lực chính xác.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Nhưng ta không dám chắc chắn.

- Không sao cả.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Cho dù có xảy ra bất trắc ta cũng không trút giận lên Triệu lão, dù gì Triệu lão đã là người mạnh nhất trong phủ rồi, đây là số phận của nhị muội, số phận như vậy!

- Ta không sợ bị trút giận.

Triệu Khánh Sơn lắc đầu:

- Thực sự không dám hại nhị tiểu thư.

Hắn ta thầm bĩu môi, không trút giận mới lạ.

Nhị tiểu thư là bảo bối của đại công tử, tuy là huynh muội nhưng chẳng khác nào cha con.

Quốc Công bế quan tu luyện từ khi họ còn nhỏ, mười mấy năm chưa lộ diện, không biết sống chết, mẫu thân qua đời vì khó sinh, từ nhỏ tới lớn đều là đại công tử chăm sóc hai muội muội và một đệ đệ, hắn là huynh trưởng mà giống như phụ thân.

http://tieulun.hopto.org

- Triệu lão, lẽ nào ngươi muốn ta quỳ xuống cầu xin ngươi?

Tiêu Thiết Ưng nói.

Triệu lão gượng cười:

- Đại công tử, ta quỳ xuống cầu xin công tử, ta thật sự không dám chắc chắn, hay là hãy cầu xin hoàng thượng, tu vi của người vô cùng lợi hại, cứu nhị tiểu thư chắc chắn không khó.

- Hoàng thượng?

Tiêu Thiết Ưng gượng cười.

Sự suy yếu của phủ Quốc Công có liên quan tới hoàng thượng.

Phụ thân và hoàng thượng trở mặt vì đàn bà, bởi thế khiến phủ Quốc Công cũng bị hoàng thượng ghét bỏ, phủ Nhân Quốc Công mới dám hỗn xược không kiêng dè như vậy.

Nếu như phủ Quốc Công được hoàng thượng coi trọng, phủ Nhân Quốc Công cũng không dám quá đáng.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Dựa vào đại công tử, hoàng thượng chắc sẽ đồng ý.

- Hi vọng mong manh.

Tiêu Thiết Ưng thở than:

- Hoàng thượng trăm công ngàn việc, đâu có rảnh rỗi mà quan tâm tới việc nhỏ nhặt này!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy Quốc Công thì sao?

Triệu Khánh Sơn vội nói:

- Hãy để Quốc Công xuất sơn, chắc chắn có thể giải quyết!

- Ha!

Tiêu Thiết Ưng cười nhạt một tiếng.

Triệu Khánh Sơn vội vàng im lặng, chỉ muốn tát cho mình một cái, không nên nhắc tới Quốc Công.

Đại công tử rất bất mãn với Quốc Công, nhắc tới sẽ nổi giận.

Nếu là mình cũng sẽ tức giận, vì thê tử sinh khó nên bế quan luôn, vứt lại phủ Quốc Công to lớn này cho một đứa trẻ mới mười lăm tuổi, cũng mặc kệ sự sống chết của đứa trẻ được sinh ra, Quốc Công đúng là một người cha vô trách nhiệm.

Đột nhiên bên ngoài vọng tới tiếng thông báo:

- Công tử, tam tiểu thư tới.

Tiêu Kỳ mặc áo trắng, nhẹ nhàng bước tới, mang theo hương thơm thoang thoảng.

- Triệu lão, đại ca, đang nói chuyện gì vậy?

Tiêu Kỳ ngồi xuống vị trí dưới Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Ta đang xin Triệu lão giúp nhị muội giải Phong Nguyên Chỉ.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt trong veo của Tiêu Kỳ nhìn Triệu Khánh Sơn.

Triệu Khánh Sơn vội vàng xua tay liên tục:

- Ta không dám đồng ý!

Tiêu Kỳ nhìn Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Ngoài Triệu lão ra còn trông mong vào ai được nữa?

Triệu Khánh Sơn vội đứng dậy chắp tay:

- Công tử, tam tiểu thư, ta không làm phiền nữa, cáo từ, cáo từ!

Hắn ba chân bốn cẳng bước ra khỏi đại sảnh, vội vàng bỏ đi, không để Tiêu Kỳ và Tiêu Thiết Ưng giữ lại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Bảo Kiếm

- Ài…

Tiêu Thiết Ưng đã đứng dậy, nhìn cửa đại sảnh, chỉ biết lắc đầu:

- Triệu lão này!

Hắn thầm mắng Triệu lão gian xảo, không chịu chấp nhận rủi ro.

Hóa giải Phong Nguyên Chỉ cần mạo hiểm nhưng Triệu Khánh Sơn là cao thủ cung phụng hàng đầu của phủ Quốc Công, không để hắn ta ra tay thì ai ra tay? Hắn ta không dám chắc chắn, người khác càng không dám chắc chắn, muốn rủi ro thấp nhất chỉ có thể chọn hắn ta mà thôi.

- Đại ca, hãy để Sở Ly thực hiện.

Tiêu Kỳ nói.

- Sở Ly?

Tiêu Thiết Ưng sững người, bật cười một tiếng:

- Hắn…?

- Hắn có thể hóa giải Phong Nguyên Chỉ.

Tiêu Kỳ nghiêm túc nói:

- Khi trước nếu không phải là hắn, ai biết nhị tỉ trúng Phong Nguyên Chỉ?

- Hắn có thể nhìn ra, chưa chắc có thể hóa giải được.

Tiêu Thiết Ưng giận dữ nói:

- Hắn muốn hóa giải thì hãy trở thành Thiên Ngoại Thiên trước đi đã!

- Sở Ly mặc dù là Tiên Thiên nhưng giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Tiêu Kỳ lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, nói về nội công thâm hậu, hắn mạnh hơn cả Thiên Ngoại Thiên!

Tiêu Thiết Ưng bật cười:

- Tiểu muội, Sở Ly cho muội uống canh mê hồn gì vậy, Thiên Ngoại Thiên và Tiên Thiên khác nhau một trời một vực, nội lực mạnh hơn Thiên Ngoại Thiên? Ha ha, vậy mà muội cũng dám nói?

- Đại ca cho rằng muội nói linh tinh sao?

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của nàng, mở miệng định nói nhưng lại thôi.

Hắn hắng giọng một tiếng, nghiêm túc nói:

- Được rồi, cho dù muội nói đúng, hắn thực sự có nội lực thâm hậu nhưng hóa giải Phong Nguyên Chỉ quan trọng là thao tác chính xác nội lực, chỉ một chút sai sót nhị muội sẽ mất mạng!

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn có thể luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, đại ca cho rằng hắn ăn may sao?

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm.

Hắn cũng từng luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, nhưng không thành công, Bạch Hổ Luyện Dương Đồ tuy uy lực cực mạnh nhưng giống như một viên minh châu trên đỉnh núi cao vời vợi, không phải ai cũng có thể lấy được.

Sở Ly có thể luyện được chắc chắn phải có điểm mạnh hơn mình.

Tiêu Kỳ nói:

- Mấu chốt để luyện được Bạch Hổ Luyện Dương Đồ chính là sức mạnh nguyên thần, Sở Ly tại sao có thể nhìn thấu nhân tâm? Muội tại sao lại có thể nhìn thấu nhân tâm? Chính vì nguyên thần mạnh hơn người thường!

- Muội nói hắn có thể thao tác chính xác nội lực?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày hỏi.

Tiêu Kỳ chậm rãi nói:

- Lẽ nào muội lấy tính mạng của nhị tỉ làm trò đùa? Không dùng Triệu lão mà đi dùng Sở Ly, là vì Sở Ly là người của muội sao?

- Nói cũng đúng.

Tiêu Thiết Ưng ngẫm nghĩ.

Hắn tin tưởng tình cảm của tam muội đối với nhị muội, cũng tin tưởng tam muội công tư nghiêm minh, không thiên vị ai, mặc dù coi trọng Sở Ly nhưng Sở Ly đích thực không phải nhân tài tầm thường, đáng được trọng dụng.

Nhưng bản chất của hắn vẫn rất bảo thủ, không thể nào bỏ qua tuổi tác của Sở Ly, tích lũy của thời gian rất quan trọng, dược hiệu của một cây linh thảo mười năm và một cây linh thảo một trăm năm chắc chắn có khác biệt một trời một vực, không thể ăn may, con người cũng vậy, kinh nghiệm trí tuệ đều cần phải tích lũy qua năm tháng.

- Nhưng…

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Lý trí cho rằng nếu tam muội đã ra sức tiến cử như vậy chắc chắn Sở Ly phải có năng lực này, nhưng về tình cảm hắn lại không yên tâm, cho rằng Sở Ly tuổi trẻ dễ nông nổi, không đáng tin cậy, Triệu Khánh Sơn ra sức thoái thác, nói thế nào cũng không đồng ý, Sở Ly lại đứng ra chấp nhận, không tiếc thân, bằng mọi giá cứu mạng nhị muội.

Tấm lòng của Sở Ly rất tốt, nhưng tình cảm sốc nổi rất dễ làm hỏng chuyện, một khi xảy ra bất trắc sẽ rất khó bình tĩnh suy nghĩ, tìm cách cứu vãn.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca, bây giờ còn có lựa chọn nào tốt hơn sao? Dù sao thì Triệu lão cũng không đồng ý!

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm không nói gì.

Tiêu Kỳ cũng không hối thúc hắn, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn.

Ánh nắng ban mai chiếu sáng ấm áp cả đại sảnh, bên ngoài chim hót ríu rít, khiến Tiêu Thiết Ưng càng thêm lo lắng không yên.

Thời gian cứ thế trôi đi, Tiêu Kỳ khẽ nhấp một ngụm trà, thần thái khoan

thai.

Một lát sau, Tiêu Thiết Ưng ngẩng đầu nói:

- Tam muội, ta quyết định đi Thần Đô một chuyến!

- Thần Đô?

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Đại ca định đi cầu xin hoàng thượng?

- Ừm, cách ổn thỏa nhất là cầu xin hoàng thượng!

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu:

- Vì tam muội, chỉ có thể làm vậy thôi!

- Hoàng thượng sẽ không đồng ý đâu.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Nếu thực sự đồng ý, hắn ta chẳng phải sẽ chết vì mệt!

Cao thủ cảnh giới Thiên Thần có thể hòa nhập làm một thể với thiên địa, rất nhiều việc không thể cao thủ Thiên Thần đều có thể làm được, bao gồm cải tử hoàn sinh.

Nhưng cao thủ Thiên Thần tuyệt đối không làm việc này, họ rất coi trọng và sợ hãi nhân quả trong thế gian.

Cao thủ cảnh giới Thiên Thần không phải thiên hạ vô địch, đối thủ của họ chính là quy tắc trong thiên địa, làm trái quy tắc sẽ bị trừng phạt, không thể trốn thoát.

Nếu như hoàng thượng đồng ý cứu nhị muội, không cần nghĩ cũng biết, mọi phủ Quốc Công đều sẽ tới thỉnh cầu hoàng thượng.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Không cầu xin sao biết được?

- Ài…

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Nếu như phụ thân xuất quan chắc chắn sẽ đánh chết đại ca!

- Hắn ta…? Hừm…!

Tiêu Thiêu Ưng nói:

- Thể diện của phủ Quốc Công không đáng giá vậy đâu!

Thế diện của phủ Quốc Công và tính mạng của nhị muội bên nào nặng bên nào nhẹ nhìn là biết, người phụ thân vô trách nhiệm của hắn có tư cách gì trách phạt hắn!

- Được thôi… Thử cũng được.

Tiêu Kỳ chậm rãi gật đầu.

Tuy nàng tin tưởng Sở Ly, nhưng Sở Ly chỉ dám chắc sáu phần, nếu đổi là hoàng thượng, cao thủ cảnh giới Thiên Thần, vậy thì chắc có mười phần chắc chắn, không phải mạo hiểm là tốt nhất, Sở Ly cũng có thể hiểu.

- Hôm nay ta sẽ xuất phát, việc trong phủ dựa cả vào muội!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Việc Tê Ngô phái lần này, Sở Ly lại lập công, ghi lại cho hắn sau này ban thưởng… Cứ thế này chả mấy chốc hắn sẽ thành nhị phẩm!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Tiêu diệt được Tê Ngô phái, cũng có thể yên ổn được vài ngày.

Tiêu Kỳ gật đầu.

Tiêu diệt Tê Ngô phái chắc chắn sẽ chấn nhiếp được các môn phái võ lâm đang có ý định giở trò.

Những năm gần đây, cùng với sự suy yếu của phủ Quốc Công, các môn phái võ lâm trong địa phận đều rục rịch ngóc đầu dậy, khiêu chiến uy nghiêm của phủ Quốc Công, Tê Ngô phái diệt phái chắc chắn sẽ dội cho họ một gáo nước lạnh để họ tỉnh táo lại, biết thế nào là lợi hại.

Nàng đoán rằng có thể khiến những môn phái võ lâm này ngoan ngoãn được một năm.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Hôm nay ta xuất phát, sẽ đi cả ngày lẫn đêm, chắc mai có thể tới Thần Đô, ba ngày sau có thể về phủ, muội hãy để ý tới nhị muội một chút, đừng để Sở Ly làm bừa!

Hắn sợ Sở Ly nhất thời nông nổi, nhân lúc hắn không có ở phủ tiền trảm hậu tấu, việc này chưa chắc Sở Ly đã không dám làm.

Tiêu Kỳ bực bội nói:

- Yên tâm đi, huynh nghĩ Sở Ly là người thế nào chứ!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu, không nói nữa.

Người bị tình yêu làm cho mờ mắt thì làm gì có lý trí nữa, hắn dám chắc Sở Ly thích nhị muội vì thế mới xả thân cứu mạng, mới sốt sắng hóa giải Phong Nguyên Chỉ.

Khi Tiêu Kỳ về tới Quan Tinh lâu, Sở Ly đang đợi ở đó, hắn ngồi trên lầu ba uống trà nói chuyện với Tô Như.

Thấy nàng trở về, Sở Ly vội vã nhìn nàng.

Tiêu Kỳ lắc đầu.

Sở Ly thở dài:

- Đại công tử không đồng ý sao?

- Đại ca muốn đi cầu xin hoàng thượng.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly thở phào.

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn:

- Không thất vọng sao?

Sở Ly cười nói:

- Nếu như hoàng thượng có thể ra tay thì tốt quá còn gì!

- Ngươi rất quan tâm tới nhị tỉ.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Thật hiếm có.

Sở Ly bối rối bật cười:

- Nhị tiểu thư đâu cần ta quan tâm.

- Ngươi hiểu vậy thì tốt.

Tiêu Kỳ lạnh lùng nhìn hắn.

Tô Như rất biết quan sát, thấy tiểu thư đang giận liền chuyển đề tài:

- Tiểu thư, nội khố mới đưa tới một vài thứ, nói là đại công tử cho tiểu thư.

- Có những thứ gì?

Tiêu Kỳ ngồi xuống giường.

Tô Như nói:

- Có hai thanh bảo kiếm, hai bảo đao, còn có ba cuốn bí kíp.

- Đao thì thôi, trả về đi, bí kíp để lại.

Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn Sở Ly:

- Kiếm để Sở Ly chọn một thanh.

- Vâng.

Tô Như đứng dậy mở tủ tím ra, lấy ra hai trường kiếm vỏ màu xanh sẫm, đặt lên bàn trà.

- Tịch thu của Tê Ngô phái.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nói.

- Ngươi chọn một thanh, đợi lát nữa chọn thêm một cuốn bí kíp.

- Đa tạ tiểu thư.

Sở Ly chắp tay cười nói:

- Bí kíp thì không cần, kiếm thì ta không khách sáo!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Trần Quang

- Tê Ngô phái cũng không có bí kíp gì lợi hại, vậy hãy chọn một thanh bảo kiếm đi.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Ngươi nên đổi một thanh kiếm khác rồi.

Khinh công của hắn tuyệt đỉnh, nếu như phối hợp với bảo kiếm nữa, uy lực đánh lén sẽ vô cùng kinh người.

Sở Ly cầm thanh kiếm bên trái lên, bao kiếm màu xanh sẫm cầm rất nặng tay, cảm giác chắc chắn truyền từ tay vào trong người, hòa thành một thể với cơ thể, Sở Ly lập tức yêu thích.

Hắn chậm rãi rút kiếm ra, thân kiếm mờ tối dần dần hiện ra, thân kiếm giống như được bôi một lớp bụi, không hề có chút ánh sáng, nhìn giống hệt một thanh kiếm gỗ, khiến người ta có cảm giác nhẹ bẫng nhưng cầm vào tay thì nặng trịch, vững chắc, mộc mạc.

Hắn chăm chú nhìn, trên lưỡi kiếm có khắc chìm hai chữ nhỏ: “Trần Quang.”

- Hòa quang đồng trần (*)?

Sở Ly trầm ngâm.

Tô Như liếc nhìn trường kiếm, cười nói:

- Thanh kiếm này có chút kì lạ, như thể không hề sắc bén chút nào?

Nhìn qua giống như một thanh kiếm gỗ, không lẽ người bên dưới lấy nhầm?

Sở Ly cười nói:

- Kiếm tốt, mượn tổng quản một sợi tóc.

Tô Như trợn mắt nhìn hắn, nói:

- Thử xem có thể thổi đứt tóc không sao?

Nàng vừa nói vừa giựt một sợi tóc đen nhánh đặt cách kiếm Trần Quang một mét, sau đó đột ngột buông tay, sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống.

Sở Ly lật lưỡi kiếm lên trên, sợi tóc rơi lên lưỡi kiếm, lặng lẽ đứt làm đôi rơi xuống đất.

- Đúng là bảo kiếm.

Tô Như cười nói:

- Hình dáng kì quái một chút, nhưng quả thực rất sắc, xem tiếp thanh còn lại đi!

Sở Ly tra kiếm vào bao, cầm thanh kiếm còn lại lên.

Bao kiếm vừa cầm lên tay đã cảm thấy nhẹ bẫng, giống như không hề có vật gì.

Sở Ly cảm giác như nhón một sợi lông, từ từ rút kiếm, thân kiếm nhỏ, mảnh, nhẹ nhàng, lạnh như băng ánh lên một tia sáng, giống như một vũng nước suối lấp lánh dưới ánh mặt trời rực rỡ.

http://tieulun.hopto.org

- Kiếm tốt.

Tô Như không khỏi khen ngợi.

Thân kiếm trong suốt lấp lánh, sắc lạnh không tì vết, giống như được điêu khắc bằng băng.

Kiếm quang sáng tỏ và dịu nhẹ, không có hàn khí áp bức, không để lộ sự sắc bén.

Sở Ly cầm kiếm giống như nhúng tay vào trong nước suối, khí lạnh từ lòng bàn tay truyền đi, chất liệu của kiếm này tuyệt đối không phải vật tầm thường, hơn nữa có công hiệu thanh tâm.

Hắn tập trung suy nghĩ, lờ mờ có thể đoán được kiếm này có lẽ rèn bằng tuyết anh. Tuyết anh là một loại vật liệu rèn kiếm hiếm có, do bằng tuyết ngàn năm ngưng tụ thành, nhẹ bẫng như không, cứng chắc hơn hàn thiết, hơn nữa lại có công dụng thanh tâm.

- Đây mới là kiếm tốt, Sở Ly, ngươi chọn thanh kiếm này không?

Tô Như hỏi.

Sở Ly chăm chú quan sát, thần kiếm khắc chìm hai chữ nhỏ: “Vô Hà.”

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ta thích thanh kiếm Trần Quang hơn.

- Thanh kiếm xám xịt giống như kiếm gỗ đó sao?

Tô Như tròn mắt kinh ngạc:

- Thanh kiếm này đẹp hơn nhiều!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Ta không thích nổi bật như vậy.

- Hiểu rồi.

Tô Như gật đầu cười nói:

- Nhìn kiếm ngươi chọn là biết ngươi nham hiểm, thích ám toán người khác.

- Quá khen!

Sở Ly mỉm cười miễn cưỡng.

Tô Như cười rạng rỡ nói:

- Lẽ nào không đúng sao?

Sở Ly nói:

- Tổng quản, ta thật oan uổng!

- Tô Như nói không sai.

Tiêu Kỳ mím môi, khẽ mỉm cười xinh đẹp:

- Thanh Trần Quang này đúng là thích hợp với ngươi.

- Vậy ta xin nhận.

Sở Ly cười nói sau đó đeo Trần Quang kiếm lên eo.

Thông thường ở trong phủ hắn không mang theo kiếm, trong phủ không thể đánh nhau, không cần mang kiếm, cho dù cần tới kiếm thì hắn có thể vụt

biến mất về tiểu viện lấy kiếm.

- Bí kíp đâu Tiểu Như?

Tiêu Kỳ nói.

Tô Như cất Vô Hà kiếm vào trong tủ, sau đó lấy ra một chiếc hộp đặt lên trên bàn trà.

Sở Ly mở ra nhìn, một cuốn là chưởng pháp, một cuốn là quyền pháp, đều là võ học thượng thừa, hắn lật ra xem, ghi nhớ trong đầu nhưng không muốn luyện, hai bộ võ học này không hề có tác dụng gì với hắn.

Tiêu Kỳ nhận ra hắn không mấy hứng thú, nói:

- Tưởng Hòe rất xuất sắc, ngươi coi như đã lập công rồi.

Sở Ly cười nói:

- Khinh công của hắn rất lợi hại, làm việc cũng rất lão luyện, rất dễ nổi trội.

- Lần này thưởng cho hắn một vạn lạng bạc, một viên Kỳ Nguyên đan.

Tiêu Kỳ nói.

- Đa tạ tiểu thư.

- Đây là quy tắc thưởng thông thường.

Tiêu Kỳ xua tay:

- Ngươi cũng phải khuyên hắn, đừng đi lại con đường cũ, luật lệ trong phủ không tha cho ai đâu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu.

…

Buổi tối, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ nước hồ và tiểu đảo.

Trên mặt hồ màu đỏ hoa hồng, Tuyết Lăng đang ôm một châu hoa chèo thuyền đi, áo trắng của nàng cũng bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ.

Nàng tới một tiểu đảo, đi qua rừng cây, gõ cửa tiểu viện, trong tiểu viện vọng ra tiếng Thư Ngọc Đình:

- Ai vậy?

- Thư tỉ tỉ, là ta, Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng nói.

Cửa viện mở ra, Thư Ngọc Đình mặc áo xanh ngọc đứng phía trong cửa, cười tươi như hoa:

- Tuyết Lăng, mau vào đây.

Tuyết Lăng bưng hoa vào, cười nói:

- Mang cho tỉ một cây Nguyệt Quang lan.

- Nguyệt Quang lan?

Thư Ngọc Đình kinh ngạc ngắm nhìn hoa lan trong chậu:

- Nó chính là Nguyệt Quang lan?

Nàng rất thích hoa cỏ, từng nghe nói về Nguyệt Quang lan.

http://tieulun.hopto.org

- Mấy ngày nữa sẽ có thể phát sáng.

Tuyết Lăng nói.

- Tới lúc đó sẽ rất đẹp.

- Quý giá quá!

Thư Ngọc Đình vừa ngắm nhìn Nguyệt Quang lan vừa lắc đầu.

Hai người bước vào tiểu đình, Thư Ngọc Đình châm lửa cho than củi trong lò nhỏ đất đỏ, sau đó lại tiếp tục ngắm Nguyệt Quang lan.

Tuyết Lăng nói:

- Nguyệt Quang lan trong phủ là do công tử trồng, phá vỡ mốc tuổi thọ ba tháng, cũng không quá quý giá, công tử phụ trách Đông Hoa viên, lấy đi một cây cũng không có gì to tát.

- Không trái với luật lệ trong phủ chứ?

Thư Ngọc Đình nói.

- Chút việc nhỏ nhặt này, tam tiểu thư sẽ không phạt công tử đâu.

Tuyết Lăng cười nói:

- Nguyệt Quang lan quả thực rất đẹp, đặc biệt là vào buổi tối!

- Ta đã nghe danh từ rất lâu rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy.

Thư Ngọc Đình hưng phấn nói:

- Có tiền cũng không mua được!

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng gật đầu.

- Làm thế nào để chuyển ra đây?

Thư Ngọc Đình cẩn thận nhìn chậu lan.

- Rất dễ.

Tuyết Lăng nói:

- Tới hồ lấy một ít bùn, phơi khô, rồi đào một cái hố đổ bùn xuống đáy, đặt Nguyệt Quang lan lên trên nó, sau đó lấp đất vào là được.

- Tuyết Lăng, muội giúp ta nhé.

Thư Ngọc Đình nói.

Nàng sợ mình không cẩn thận làm chết Nguyệt Quang lan, như vậy sẽ thật tội lỗi.

- Không vấn đề gì, vậy chúng ta hãy tới Đông Hoa viên xin Lý sư huynh một ít bùn về trồng.

- Ta có thể tới Đông Hoa viên sao?

- Không sao cả.

- … Được thôi.

Thư Ngọc Đình hào hứng.

Tưởng Hòe có nghe qua về ân oán giữa Sở Ly và Cố Lập Đồng, sau đó có nói với cho nàng nghe, qua đó nàng cũng biết về Đông Hoa viên, Tây Hoa viên, biết đó là vườn hoa đỉnh cấp nhất.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy bây giờ chúng ta đi thôi.

Tuyết Lăng nói.

Hai người rời tiểu viện tới Đông Hoa viên, bước lên bờ, Tuyết Lăng liền gõ ngọc khánh.

Lý Việt cao lớn nhanh chóng xuất hiện, nhìn thấy họ lập tức cười nói vô cùng nhiệt tình:

- Tuyết Lăng, cô nương này nhìn lạ quá.

- Đây là Tưởng phu nhân.

Tuyết Lăng giới thiệu một câu, nói:

- Lý sư huynh, ta muốn dẫn Tưởng phu nhân thăm quan Đông Hoa viên.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Lý Việt tươi cười:

- Thoải mái thăm quan!

- Vậy Lý sư huynh giúp ta chuẩn bị một ít bùn hồ nhé, đợi lát ta mang về, chúng ta cần trồng Nguyệt Quang lan.

- Cứ để ta lo!

Tuyết Lăng dẫn Thư Ngọc Đình đi ngắm khắp lượt Đông Hoa viên, hai mắt Thư Ngọc Đình phát sáng, không ngớt lời khen ngợi.

Hai người đi hơn một canh giờ, khi về tới tiểu viện của Tưởng Hòe, Tuyết Lăng chỉ nói bâng quơ một câu, tối công tử tới thăm.

http://tieulun.hopto.org

Thư Ngọc Đình bắt đầu bận rộn, hai người chuyển Nguyệt Quang lan ra trồng sau đó bắt đầu nấu cơm.

Khi chập tối, Sở Ly và Tưởng Hòe cùng về tiểu viện.

…

(*) Hòa quang đồng trần: Không tranh giành với đời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Cung Phụng

Tiểu đình đèn đuốc sáng trưng, Sở Ly và Tưởng Hòe ngồi đối diện nhau, Thư Ngọc Đình và Tuyết Lăng ngồi bên cạnh họ, Tuyết Lăng tay trắng ngọc ngà thi thoảng lại cầm bình rót rượu.

- Tưởng huynh, lần này phủ thưởng một vạn lạng bạc, một viên Kỳ Nguyên đan.

Sở Ly nói:

- Nhiệm vụ đầu tiên đã lập công, khởi đầu thuận lợi, thật đáng chúc mừng!

- Chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tưởng Hòe cười ha ha nói.

Hắn rất phấn chấn, một vạn lạng bạc là một số tiền lớn, quan trọng hơn cả là Kỳ Nguyên đan.

Kỳ Nguyên đan là bảo vật vô giá, tương đương với một mạng sống, dù có bao nhiêu tiền cũng không mua được, có một viên Kỳ Nguyên đan sẽ có thể mạnh dạn hơn vài phần, tâm lý cũng vững vàng hơn, không còn sợ nguy hiểm nữa.

- Thực ra Sở huynh đệ, ta phải cám ơn ngươi.

Tưởng Hòe nâng chén bạc, uống cạn một hơn, than thở:

- Nếu không có Sở huynh đệ ta sẽ không thể vào được phủ Quốc Công!

Bây giờ hắn vào phủ Quốc Công rồi mới hiểu người nhiều tuổi như hắn cho dù khinh công tuyệt đỉnh cũng không thể vào phủ Quốc Công được, vào phủ cần có người tiến cử, phủ vệ bình thường trong phủ không có tư cách tiến cử, đòi hỏi phải từ tứ phẩm trở lên.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên mới đạt tới hộ vệ tứ phẩm, thị vệ tứ phẩm càng khó như lên trời, Sở Ly nhiều lần lập công, nhanh chóng thăng phẩm là trường hợp đầu tiền.

Tiến cử vào phủ, người tiến cử sẽ là người đảm bảo, nếu xảy ra vấn đề gì người tiến cử cũng sẽ phải cùng chịu phạt.

Sở Ly chiêu mộ mình khi trước cũng phải thuyết phục rất nhiều, nói lí lẽ đủ đường, bây giờ nghĩ lại mình khi đó thật không biết điều, tuy nhiên nếu biết hộ vệ của phủ Quốc Công tự do tự tại thế này mình đã đồng ý ngay lập tức.

Sở Ly cười nói:

- Tưởng huynh không cần cám ơn ta, ta cũng có tư lợi, phủ Quốc Công cần tăng thêm thực lực, cao thủ càng nhiều, chúng ta cũng càng nhàn nhã.

- Việc này cũng khá công bằng.

Tưởng Hòe cười nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Còn một mối tư lợi nữa là ta muốn Tưởng huynh giúp ta… tuy nhiên không cần vào Thiên Linh viện, chỉ là giúp đỡ cá nhân thôi.

Hắn đã nhìn thấu suy nghĩ của Tưởng Hòe, không muốn vào Thiên Linh

viện, không muốn đắc tội quá nhiều người.

Hắn hiểu suy nghĩ của Tưởng Hòe, mới tới nơi này, nếu đắc tội quá nhiều người, cho dù có mình chống lưng cũng rất khó sống, làm việc gì cũng khó khăn.

- Không vấn đề gì!

Tưởng Hòe thở phào, cười ha ha nói:

- Giúp đỡ cá nhân tuyệt đối không vấn đề, gọi lúc nào tới ngay lúc đấy!

Hắn vẫn luôn khó xử, sợ Sở Ly bảo hắn vào Thiên Linh viện, hắn thực sự không muốn vào Thiên Linh viện, nhưng ân tình của Sở Ly với hắn quá lớn, một khi đã lên tiếng thì hắn rất khó từ chối. Không ngờ Sở Ly chỉ nhờ giúp đỡ cá nhân, không phải vào Thiên Linh viện, hắn thở phào xong cũng có vài phần áy náy và cảm kích.

Sở Ly thầm thở than.

Xem ra, Thiên Linh viện khai trương không dễ dàng gì, mình tốt nhất là dùng biện pháp không làm gì để quản lý.

Trên dưới phủ Quốc Công đều đã được tiểu thư rà soát một lần rồi, chỉ để lọt lưới một vài người mà thôi, Thiên Linh viện không cần khai trương, mình thi thoảng rà soát qua báo với tiểu thư một tiếng là được.

Tưởng Hòe nói sang chuyện khác, nhấc chén rượu cười nói:

- Sở huynh đệ, hôm nay ở Diễn Võ điện, mọi người đều rất hưng phấn, diệt được Tê Ngô phái, tăng sĩ khí của phủ Quốc Công.

Sở Ly gật đầu.

Tưởng Hòe nói:

- Nhưng ta thấy rằng trong đó có nội tình!

Sở Ly mỉm cười:

- Sao Tưởng huynh lại có cảm giác này?

- Đôi vợ chồng kia có vấn đề.

Tưởng Hòe nói:

- Vì thế không đơn giản như vậy.

Sở Ly trầm ngâm một lát, nói:

- Thực ra là có nội tình.

Tưởng Hòe đặt chén bạc xuống, chăm chú lắng nghe.

Sở Ly nhìn Thư Ngọc Đình.

Tuyết Lăng vội cười nói:

- Thư tỉ, chúng ta đi ngắm Nguyệt Quang lan đi, để họ nói chuyện.

Thư Ngọc Đình gật đầu, chào Sở Ly, sau đó cùng Tuyết Lăng uyển chuyển ra khỏi tiểu đình.

Sở Ly đợi Thư Ngọc Đình đi xa mới nói một lượt mọi chuyện.

Tưởng Hòe mặt biến sắc.

Hắn là người từng trải trong giang hồ, biết lòng người hiểm ác, gặp không ít âm mưu quỷ kế, nhưng khi nghe Sở Ly nói chuyện xảy ra cũng không khỏi

kinh ngạc, Lục Ngọc Dung thật đáng sợ, phủ Nhân Quốc Công thật đáng sợ!

Tưởng Hòe nhìn Thư Ngọc Đình ở phía xa, cũng may Sở Ly không để nàng ở đây, nàng nghe được những việc này e rằng sẽ sợ hãi ngủ không ngon, lần này thiếu chút nữa tổn thất mười hộ vệ phủ Quốc Công.

Sở Ly nói:

- Khi đi làm nhiệm vụ nhất định phải mở to mắt, lúc nào cũng phải cẩn thận.

- Đúng vậy.

Tưởng Hòe vội gật đầu.

Hắn đã lập công, vốn dĩ cảm thấy rất hưng phấn nhưng giờ lập tức bừng tỉnh, cần tiếp tục thận trọng, cẩn thận.

Sở Ly thấy hắn như vậy coi như đã đạt được mục đích, cười nói:

- Nói ra, ngoài việc chúc mừng ngươi lập công ra, ta còn một việc cá nhân muốn nhờ Tưởng huynh.

- Khách sáo gì chứ, cứ nói là được!

Tưởng Hòe nói.

Sở Ly lấy trong ngực ra một chiếc bình ngọc, giao cho Tưởng Hòe:

- Giúp ta mang một viên Kỳ Nguyên đan này giao cho một người bạn.

- Không vấn đề gì, đi đâu?

Tưởng Hòe vui vẻ nhận lấy bình bạch ngọc.

http://tieulun.hopto.org

- Vân Châu thành, Kinh Vân bang.

Sở Ly nói:

- Tìm bang chủ Trần Tư Vũ của Kinh Vân bang, nói là Trần Ly tặng, nàng ấy sẽ tự hiểu.

- Vân Châu thành không xa, mai ta sẽ đưa đi.

Tưởng Hòe nói.

Tặng Kỳ Nguyên đan, Trần Tư Vũ chắc chắn là người rất quan trọng với Sở Ly, một viên Kỳ Nguyên đan là một mạng sống, không phải người thân thì sao nỡ cho không?

Sở Ly cười nói:

- Vậy làm phiền Tưởng huynh rồi!

- Sau này những việc cần đi lại thế này hãy giao cho ta là được.

Tưởng Hòe vỗ ngực cười nói.

…

Ba ngày sau, vào buổi tối, Sở Ly đang ở trong tiểu đình luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, Tô Như nhẹ nhàng bước tới, nàng mặc áo vàng đào, tôn lên gương mặt trắng ngần không tì vết, nàng bước vào tiểu viện nói:

- Đại công tử về rồi!

Sở Ly đóng hộp xương hổ lại:

- Hoàng thượng đồng ý rồi chứ?

- Không.

Tô Như lắc đầu, bước vào tiểu đình:

- Hoàng thượng bế quan không gặp người ngoài, mời được cung phụng Cấm Cung.

Tuyết Lăng nói:

- Xem ra nhị tiểu thư được cứu rồi.

Sở Ly nhíu mày:

- Có biết nội tình không?

Hắn thầm thở dài, quả nhiên không mời được hoàng thượng!

Tô Như cười nói:

- Ngươi sợ cung phụng Cấm Cung sẽ hại nhị tiểu thư sao?

Sở Ly nói:

- Cũng phải tìm hiểu tu vi, dù sao việc này liên quan tới tính mạng của nhị tiểu thư.

Tô Như nói:

- Yên tâm đi, đại công tử làm việc rất chu đáo, hắn lo lắng cho nhị tiểu thư nhiều, người này tên là Triệu Tử Lai, cao thủ Thiên Ngoại Thiên, tu vi đứng thứ nhất thứ nhì Cấm Cung.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Hắn dám chắc mấy phần?

- Chỉ có một nửa.

Tô Như thở dài:

- Có thể thấy là ông ta rất không tình nguyện, nhưng không có cách nào vì hoàng hậu ra lệnh, buộc ông ta phải tới.

Sở Ly nhíu mày:

- Một nửa…

- Không chắc bằng ngươi sao?

Tô Như nói:

- Sở Ly, ngươi từ bỏ ý định đi, đại công tử đương nhiên tin tưởng cung phụng Cấm Cung hơn.

Sở Ly khẽ gật đầu, nếu mình là đại công tử cũng sẽ tin cung phụng Cấm Cung hơn, tu vi của cung phụng này vượt xa mình, đương nhiên đáng tin hơn.

Tô Như xua tay nói:

- Ta đi đây.

Nàng nói xong không đợi Sở Ly nói gì liền nhẹ nhàng ra khỏi tiểu viện, xua tay về phía sau, biến mất khỏi cổng tiểu viện.

Sở Ly gõ nhẹ ngón tay trên bàn đá, tâm trạng rối bời, không thể tĩnh tâm.

Không nằm ngoài dự đoán, hoàng thượng không đồng ý, hoàng hậu phái cao thủ tới coi như đã tận tình tận nghĩa.

Tu vi của cung phụng này không cần mình phải lo lắng, đại công tử không

phải kẻ ngu ngốc.

Tuyết Lăng ghé sát lại, nói nhỏ:

- Công tử không yên tâm sao?

Sở Ly lắc đầu.

Tuyết Lăng nói:

- Hắn là cung phụng Cấm Cung.

Sở Ly mỉm cười, lại thở dài.

Hắn tin tưởng mình hơn người khác nhiều, biết rằng lực tinh thần của mình mạnh hơn người thường, khả năng thao tác nội lực cũng hơn người thường, nếu nói mình có sáu phần chắc chắn thì người thường tới ba phần cũng không đạt tới.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Thăm Dò

Tô Như nhanh chóng quay trở lại:

- Đại công tử muốn mở tiệc khoản đãi Triệu cung phụng, nói rõ ngươi cũng phải tham gia, đi thôi.

- Ta cũng phải đi?

Sở Ly nhíu mày.

Tô Như cười nói:

- Bây giờ ngươi là thị vệ tam phẩm, ngoài mấy lão giả không muốn nhúc nhích ra, ngươi phẩm cấp cao nhất.

Sở Ly bật cười lắc đầu, vừa hay hắn cũng muốn gặp vị Triệu cung phụng này.

Trời vừa chập tối, Sở Ly cùng Tô Như tới Thiết Ưng đảo.

Trên đảo đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, thị nữ tốp năm tốp bảy, dáng người yêu kiều, nhìn thấy Sở Ly và Tô Như liền dừng lại hành lễ.

Tô Như thi thoảng lại xua tay, dẫn theo Sở Ly nhanh chóng tới đại sảnh.

Trong đại sảnh có thắp hơn hai mươi chiếc đèn cầy, sáng như ban ngày.

Tiêu Thiết Ưng đang nói chuyện cũng một lão giả cao lớn, dưới Tiêu

Thiết Ưng là Tiêu Kỳ.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy từ trước khi vào đại sảnh, lão giả cao lớn mặt tròn, khóe mắt hơi cong, cười ha ha rất hòa nhã, nhìn rất thân thiện, trạc ngoài năm mươi tuổi. Nhưng hắn ta là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Sở Ly đoán hắn ta đã ngoài trăm tuổi.

Thấy Sở Ly và Tô Như bước tới, Tiêu Kỳ vẫy tay gọi.

Sở Ly chắp tay hành lễ.

Tiêu Thiết Ưng liếc nhìn Sở Ly, chỉ một vị trí để Sở Ly ngồi xuống nói chuyện.

Hắn gọi Sở Ly tới muốn để hắn yên tâm, không có khúc mắc trong lòng, Sở Ly cũng một lòng muốn cứu nhị muội, không thể để hắn buồn lòng, cần quan tâm tới tâm tình của thị vệ tam phẩm.

- Triệu lão, vị này là tổng quản Sở Ly của Thiên Linh viện.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Nghe nói Triệu lão tới phủ liền tới chiêm ngưỡng phong thái của Triệu lão.

- Ha ha, ta già cả rồi, làm gì còn phong thái gì chứ.

Triệu Tử Lai xua tay cười ha ha nói:

- Vị tiểu huynh đệ đây thần ý tiềm tàng, đúng là thanh niên tuấn kiệt, lão phu khi còn trẻ cũng không thể sánh bằng.

Sở Ly chắp tay nói:

- Triệu lão quá khen.

- Triệu lão, có gặp Tiểu Thi trước hay không?

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Cũng để chuẩn bị tâm lí trước.

- Không cần, không cần.

Triệu Tử Lai cười nói:

- Không cần làm phiền nhị tiểu thư đâu.

- Triệu lão ở Thần Đô, kiến thức uyên bác, có từng nghe nói về Phong Nguyên Chỉ không?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng hỏi.

Triệu Tử Lai lắc đầu thở dài:

- Lão phu ở suốt trong Cấm Cung, có nghe nói về Phong Nguyên Chỉ, chỉ nghe thôi đã đủ khiếp sợ, cấm nội rất kiêng kị thứ này.

- Ài…

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu than thở:

- Không biết kẻ nào hiểm độc tới vậy, việc của mười mấy năm về trước, muốn điều tra cũng không thể điều tra ra được.

- Người biết Phong Nguyên Chỉ không nhiều.

Triệu Tử Lai nói:

- Sẽ tìm ra được thôi.

- Phong Nguyên Chỉ vô hình vô tướng.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Không biết kẻ nào mà tấm lòng ác độc tới vậy!

- Cho dù không bắt được hắn thì thiên đạo cũng không tha cho hắn.

Triệu Tử Lai an ủi nói:

- Nhân quả tuần hoàn, sẽ không để hắn tiêu dao ngoài pháp luật.

- Hi vọng là vậy.

Tiêu Thiết Ưng than vãn.

Sở Ly không nói lời nào, lặng lẽ quan sát Triệu Tử Lai.

Thông qua Đại Viên Kính Trí hắn phát hiện tu vi của Triệu Tử Lai rất tinh thâm, mạnh hơn Triệu Khánh Sơn, tuy nhiên cũng không mạnh hơn quá nhiều, dù sao thì Triệu Khánh Sơn cũng đã là cao thủ Thiên Ngoại Thiên đỉnh cấp. Khi thăm dò hắn cũng quan sát được những suy nghĩ trong đầu Triệu Tử Lai, lòng trùng xuống.

Khi khai tiệc, Sở Ly nói:

- Đại công tử, tiểu thư, không gọi Triệu lão sao?

- Triệu lão?

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn.

Bọn họ cố tình không gọi Triệu Khánh Sơn, vua không gặp vua, Triệu

Khánh Sơn nhìn thấy Triệu Tử Lai chắc chắn sẽ không vui, hà tất phải khiến hắn ta thêm bực bội.

Sở Ly rất hiểu lòng người, không thể không biết điều này, nhưng nếu hắn đã nói ra chắc chắn phải có nguyên do.

Sở Ly nghiêm túc gật đầu:

- Triệu lão cũng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, chắc chắn sẽ rất quý mến Triệu cung phụng.

Tiêu Kỳ nhìn chằm chặp Sở Ly sau đó lại quay ra nhìn Tiêu Thiết Ưng:

- Đại ca, hãy mời Triệu lão tới đi.

- Cũng được…

Tiêu Thiết Ưng mặt thản nhiên nhìn Sở Ly, cao giọng nói:

- Lâm Toàn, hãy đi mời Triệu lão tới đây!

- Vâng, công tử.

Lâm Toàn đáp một tiếng sau đó nhẹ nhàng rời khỏi đại sảnh.

- Triệu Khánh Sơn sao?

Triệu Tử Lai cười nói:

- Nói ra chúng ta cũng là chỗ quen biết cũ, hắn ta ở trong phủ có quen không?

Sở Ly chắp tay mỉm cười:

- Cũng may có Triệu lão, chúng ta mới không ở thể hạ phong, nếu không

dưới sự chèn ép của phủ Nhân Quốc Công, tình hình sẽ càng khó khăn!

- Ồ…?

Triệu Tử Lai mỉm cười lắc đầu:

- Phủ Dật Quốc Công cũng không yếu, đâu đến mức đó, đại công tử quá khiêm nhường rồi!

Triệu Khánh Sơn đi theo Lâm Toàn vào đại sảnh, vừa bước vào đã nhìn thấy Triệu Tử Lai, lập tức sững người:

- Sao ngươi tới đây?

Triệu Tử Lai mỉm cười nói:

- Lão Triệu, lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau!

- Ngươi vẫn chưa chết à?

Triệu Khánh Sơn lạnh lùng nói.

Triệu Tử Lai cười ha ha nói:

- Ngươi cũng chưa chết, ta sao nỡ chết… Bằng hữu già, uống một chén nào!

- Không dám!

Triệu Khánh Sơn cười nhạt, chắp tay nói:

- Công tử, tiểu thư, ta và hắn không ưa gì nhau, ngồi gần nhau sẽ rất khó xử, ta xin cáo từ trước!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Triệu lão, người tới là khách, hãy ngồi xuống đi.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn Sở Ly. Sở Ly mỉm cười không nói gì, thầm tập trung quan sát suy nghĩ của hai người.

Triệu Khánh Sơn ngồi phịch xuống bên cạnh Sở Ly, lặng im không nói lời nào.

Triệu Tử Lai lắc đầu bật cười:

- Đại công tử, chúng ta là oan gia lâu năm, kết thù từ khi còn trẻ, nhiều năm qua đi ta thấy hắn ta vẫn khỏe mạnh như xưa, bỗng nảy sinh khá nhiều cảm xúc.

- Đâu có, đâu có.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Lần này phải làm phiền Triệu cung phụng rồi.

- Ài… Đại công tử, thực sự ta cũng không dám chắc chắn.

Triệu Tử Lai lắc đầu gượng cười nói:

- Xét về tu vi, ta không mạnh hơn lão Triệu là bao, hắn không dám, ta cũng vậy.

Triệu Khánh Sơn mặt sa sầm, không nói gì, thầm chửi Triệu Tử Lai nham hiểm, rõ ràng là muốn gây chia rẽ.

Tiêu Thiết Ưng đành nói:

- Dù thế nào đi nữa cũng phải thử, không thể để xá muội đợi chết như vậy được.

Sở Ly lại nói xen vào:

- Đại công tử, có lẽ nào là phủ Nhân Quốc Công ám hại nhị tiểu thư?

- Không phải chứ?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày.

Gã Sở Ly này không biết hắn muốn làm gì nữa!

Sở Ly nói:

- Ngẫm thủ đoạn của Lục Ngọc Dung, chưa chắc đã không phải là phủ Nhân Quốc Công, Triệu cung phụng biết Lục Ngọc Dung chứ?

- Tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công sao?

Triệu Tử Lai mỉm cười:

- Có từng gặp qua.

Sở Ly nói:

- Thủ đoạn của Lục Ngọc Dung rất nham hiểm, việc thế này chắc chắn ả ta dám làm.

- Ha ha…

Triệu Tử Lai không cho ý kiến.

Tiêu Thiết Ưng tức tối nói:

- Lục Ngọc Dung mới bao nhiêu tuổi chứ!

Sở Ly nửa như đang mỉm cười:

http://tieulun.hopto.org

- Ả ta còn ít tuổi, nhưng sư phụ của ả ta thì sao? Triệu cung phụng chắc có biết sư phụ của ả ta chứ?

- Ha ha, Sở tiểu ca, ngươi nói thật thú vị.

Triệu Tử Lai xua tay cười nói.

Sở Ly cười nói:

- Có thể dạy được nhân vật như Lục Ngọc Dung, sư phụ của ả ta chắn chắn là nhân vật lợi hại, đáng tiếc không thể làm quen, thật đáng tiếc.

Tiêu Kỳ vẫn lặng lẽ quan sát, không nói lời nào.

Sở Ly hành sự khác hẳn với vẻ chín chắn thường ngày, chắc chắn có lí do, giờ xem ra, Triệu cung phụng này có vấn đề!

Đợi Triệu Tử Lai và Triệu Khánh Sơn đi khỏi, trong đại sảnh chỉ còn lại năm người Sở Ly.

- Sở Ly, có chuyện gì vậy?

Tiêu Kỳ không đợi Tiêu Thiết Ưng nổi giận, hỏi thẳng:

- Hắn ta có quan hệ với Lục Ngọc Dung?

Tô Như cũng hiếu kỳ nhìn hắn.

Sở Ly thở dài:

- Tiểu thư, e là vậy!

Tô Như vội hỏi:

- Quan hệ gì?

Sở Ly nói:

- Quan hệ của Triệu Tử Lai và sư phụ của Lục Ngọc Dung không tầm thường.

Tiêu Thiết Ưng mặt sa sầm.

Hắn biết Sở Ly có dị thuật tương tự tam muội, thậm chí còn lợi hại hơn tam muội.

Hắn tự nhận mình quang minh lỗi lạc, không việc gì là không thể công khai, dám dùng Sở Ly. Nhưng Sở Ly có một nhược điểm đó là quá ít tuổi, người trẻ tuổi ý chí chưa bị gọt giũa, tính tình không chín chắn, dễ nông nổi làm hỏng chuyện, cho dù có dị thuật cũng rất khó khống chế bản tính.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sư phụ của Lục Ngọc Dung là ai ta cũng không biết!

Sở Ly nói:

- Ta không biết sư phụ của Lục Ngọc Dung là ai, nhưng ta biết người này có quan hệ thân thiết với Triệu Tử Lai, chỉ thăm dò một cái là ra liền, tiểu thư cũng phát hiện ra thần sắc của hắn có bất thường rồi phải không?

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

- Thân phận của Triệu cung phụng đặc biệt, không thể kết luận chỉ dựa vào suy đoán!

Tiêu Thiết Ưng bực bội nói.

- Việc này rất dễ, thử thăm dò là sẽ có thể chắc chắn ngay.

Sở Ly nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ngọc Dung

- Thăm dò thế nào?

Tiêu Thiết Ưng bán tín bán nghi.

Sở Ly nói:

- Hãy mô phỏng ám hiệu của Lục Ngọc Dung hẹn hắn ta là được.

- Phải làm hắn ta tin tưởng mới được.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Ngươi đừng tưởng hắn ta ngu ngốc, người hơn trăm tuổi tinh tường hơn chúng ta nhiều, lời ngươi vừa nói lẽ nào hắn ta không phát giác ra? Đương nhiên, tiền đề là hắn ta thực sự có vấn đề.

- Không sợ hắn ta không mắc mưu.

Sở Ly nói.

Tiêu Thiết Ưng liền có hứng thú:

- Làm thế nào?

Hắn thấy Sở Ly có vẻ rất chắc chắn nên hơi bán tín bán nghi.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư biết ám hiệu liên lạc của phủ Nhân Quốc Công không?

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Ừ, có biết một ít.

- Lấy danh nghĩa Lục Ngọc Dung hẹn gặp hắn ta.

Sở Ly cười nói:

- Hắn ta tám chín phần sẽ mắc mưu!

Tô Như lắc đầu:

- Hắn ta không mắc mưu dễ vậy đâu.

Sở Ly mỉm cười không nói gì.

- Thử cũng được.

Tiêu Kỳ nói.

Nàng đưa mắt nhìn Tiêu Thiết Ưng. Tiêu Thiết Ưng hừm một tiếng, không phản đối.

Thăm dò cũng không có gì, Triệu Tử Lai có vấn đề gì không hắn không phát giác ra, nếu trong lòng hắn ta có ý đồ mờ ám, thì dù thế nào đi nữa cũng không thể để hắn ta ra tay.

…

Sở Ly, Tiêu Kỳ và Tô Như đứng trên thuyền, thuyền nhỏ lướt đi trên mặt hồ.

Vầng trăng trên cao chiếu sáng trong đêm, ánh trăng lan tỏa trên mặt hồ,

tỏa trên người dịu nhẹ.

Gió hồ vi vu, nhẹ nhàng mát rượi.

- Hắn ta thực sự có vấn đề sao?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng hỏi.

Sở Ly nói:

- Trước mặt đại công tử không thể nói quá nhiều, Triệu Tử Lai chắc chắn có vấn đề, tuyệt đối không thể để hắn ta ra tay, ta sợ nói như vậy đại công tử sẽ nghi ngờ ta có ý đồ khác!

- Ngươi không sợ tiểu thư nghi ngờ ngươi có ý đồ sao?

Tô Như nói.

Sở Ly mỉm cười.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn Tô Như, nhẹ nhàng nói:

- Hắn ta có quan hệ với Lục Ngọc Dung cũng chưa chắc dám hại nhị tiểu thư.

- Nếu như Lục Ngọc Dung đích thân tìm hắn ta thì sao?

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Lục Ngọc Dung chưa chắc đã không dám làm việc này.

- Lục Ngọc Dung đích thân tìm hắn ta sao?

Tô Như lập tức hiểu ý, chỉ Sở Ly:

- À… Hiểu rồi, chả trách ngươi chắc chắn hắn ta sẽ mắc mưu!

Sở Ly nói:

- Coi như mượn tiếng Lục Ngọc Dung.

Tô Như lập tức hiểu được ý đồ của Sở Ly, muốn chặn đường của Lục Ngọc Dung, Triệu Tử Lai biết Lục Ngọc Dung sẽ tìm hắn ta, họ sẽ ra tay trước Lục Ngọc Dung, dùng ám hiệu của phủ Nhân Quốc Công để lại tin nhắn cho hắn ta.

Nếu hắn ta có vấn đề sẽ lập tức mắc mưu.

- Sở Ly, ngươi thật gian xảo.

Tô Như nói.

Sở Ly nói:

- Vì nhị tiểu thư, chỉ có thể làm vậy… Tiểu thư, có thể tìm được Lục Ngọc Dung không, cứ bị động phòng thủ thế này sẽ có lúc không thể đề phòng được, tốt nhất hãy ra tay trước.

- Ngươi chưa nhìn thấy Lục Ngọc Dung bao giờ đúng không?

- Chưa.

- … Tìm cơ hội gặp ả ta đi.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như nói:

- Đâu dễ vậy, Lục Ngọc Dung dường như ở trong phủ không ra ngoài, tiểu thư, chúng ta cũng chỉ nhìn thấy ả ta có một lần.

Sở Ly hiếu kỳ hỏi:

- Lục Ngọc Dung không ra khỏi phủ?

- Ngồi tại chỗ lập kế hoạch, quyết định thắng thua ở xa ngàn dặm.

Tiêu Kỳ nói:

- Lục Ngọc Dung sẽ định sẵn mọi kế hoạch, tính toán hết mọi đường, cứ làm theo vậy là được.

- Ả ta có thể tính toán được toàn bộ những chuyện nằm ngoài dự tính sao?

Sở Ly nhíu mày nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Tám chín phần là vậy.

- Đúng là đáng sợ.

Sở Ly lắc đầu than thở.

Hắn biết mình không làm được như vậy, mặc dù IQ cao nhưng không tinh thông mưu kế, ả Lục Ngọc Dung này thật sự đáng sợ.

Tiêu Kỳ nói:

- Ả ta rất thần bí, ta cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy một lần.

- Ả ta là một người thế nào?

Sở Ly hỏi.

Hắn không khỏi hiếu kì, vận Đại Viên Kính Trí quan sát cảnh tượng trong đầu nàng.

Trên lưng một con tuấn mã màu mận chín, một thiếu nữ dùng khăn trắng che mặt phi ngựa lao đi, thiếu nữ áo trắng thướt tha, nhìn không rõ dung nhan.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Không nhìn thấu tâm tư của ả ta.

Nàng dường như có cảm nhận, chăm chú nhìn Sở Ly.

Nàng có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác nhưng lại không nhìn thấu được Sở Ly, giống như một hồ nước trong, không chút gợn sóng, nhìn thấu tận đáy nhưng hoàn toàn không có gì.

Nàng mẫn cảm hơn người thường, có thể cảm nhận được có người đang nhìn, còn Sở Ly thì có năng lực nhìn thấu tâm tư, chỉ cần suy ngẫm, chắc là hắn đang nhìn suy nghĩ của mình.

Sở Ly nói:

- Xem ra phải tới phủ Nhân Quốc Công.

- Tưởng Hòe tinh thông Thúc Cốt Thuật, ngươi theo học hắn.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Thay đổi dung mạo, tiếp cận phủ Nhân Quốc Công, nói không chừng có

cơ hội gặp được Lục Ngọc Dung, ả ta luôn ở trong phủ nhưng ngày đặc biệt cũng phải ra khỏi phủ.

Hàng năm Lục Ngọc Dung đều đi tảo mộ cho đại ca mình.

- Thúc Cốt Thuật không phải ai cũng có thể học.

Sở Ly lắc đầu nói.

Thúc Cốt Thuật không phải võ học đỉnh cấp, chỉ là tâm pháp rất thô thiển, chính vì nó thô thiển nên rất khó luyện thành, nhập môn dễ nhưng rất khó viên mãn, đạt tới cảnh giới của Tưởng Hòe. Có rất nhiều người luyện nhưng chỉ có thể khiến mình thấp đi một chút và cũng chỉ kéo dài được một lát, không giống Tưởng Hòe, không những toàn thân biến đổi mà còn có thể duy trì một ngày.

Sở Ly đoán rằng, hắn có thể luyện Thúc Cốt Thuật tới mức độ lừng lẫy xưa nay cũng giống như khinh công của hắn, đều bắt nguồn bởi việc ăn thứ quả kì lạ kia khiến thay đổi thể chất.

…

Sáng sớm ban mai, Triệu Tử Lai tỉnh dậy sau nhập định, tinh thần phấn chấn.

Hắn bước ra sân, hít thở không khí trong lành, cơ thể dễ chịu.

Khác với không khí khô hanh của Thần Đô, nơi này không khí ẩm ướt và trong lành, hít một hơi cũng là một sự hưởng thụ. Đáng tiếc mình không thể ở đây lâu, Thần Đô mới là nhà mình.

Đợi tới khi thị nữ dọn cơm lên, hắn ăn xong cơm liền bước ra khỏi tiểu viện, đi dạo bên bờ hồ.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu đảo nơi hắn ở là Tinh Xá, tiểu viện tinh tế, tao nhã, nước chảy non bộ đều là tác phẩm của những bậc thầy nổi tiếng, rất nổi bật, tuy nhiên so với cấm cung đại nội thì vẫn rất bình thường.

Triệu Tử Lai đi một vòng trên đảo sau đó chậm rãi đi về. Đột nhiên hắn dừng chân lại, ánh mắt nhìn về một hòn giả sơn bên đường, nhìn rõ hoa văn trên một mỏm đá của hòn giả sơn. Hoa văn nhìn qua rất giống hoa văn tự nhiên trên đá, không bắt mắt, nhưng hắn nhận ra ngay đó là ám hiệu độc môn của Lục Ngọc Dung. Hắn khá ngạc nhiên, Lục nha đầu đã tìm tới tận nơi rồi sao? Thần thông quảng đại gớm!

Nghĩ tới việc trong phủ Dật Quốc Công có không ít tai mắt của Lục Ngọc Dung, mình vừa tới là nàng ta biết và tìm tới tận nói.

Liếc qua hoa văn, Triệu Tử Lai ngẫm nghĩ, đọc thông tin do hoa văn truyền đạt, sau đó tiếp tục về lại tiểu viện, ngồi trong sân đọc sách.

Đợi một thị nữ bưng trà lên, Triệu Tử Lai hỏi bâng quơ vài câu về môi trường nơi đây, thị nữ cẩn trọng trả lời, hắn xua tay ra hiệu thị nữ không cần hầu hạ nữa, muốn một mình yên tĩnh.

Ngày hôm nay của Triệu Tử Lai rất yên bình, Tiêu Thiết Ưng không tới, để hắn nghỉ ngơi một ngày.

Khi trời chập tối, Triệu Tử Lai liền nói với thị nữ mình không ăn cơm tối, sau đó lên thuyền, ra khỏi phủ Quốc Công, tới Bạch Vân lâu.

Bạch Vân lâu là tửu lầu lớn nhất Sùng Minh thành, khi nhìn thấy người ngồi ở bàn gần cửa sổ, tâm trạng hắn lập tức trùng xuống.

Tiêu Thiết Ưng và Lâm Toàn đang ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn hắn ta.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Dẫn Lôi

- Triệu lão.

Tiêu Thiết Ưng giơ tay chào hỏi, gương mặt anh tuấn tươi cười:

- Qua đây ngồi cùng đi!

Triệu Tử Lai suy nghĩ chớp nhoáng.

Trùng hợp hay là mắc lừa?

Có thể họ xuất hiện ở đây vào lúc này chỉ là trùng hợp, dù sao thì Bạch Vân lâu là tửu lầu lớn nhất thành Trùng Minh, Tiêu Thiết Ưng tới đây ăn cơm cũng không có gì làm lạ.

Hoặc là hắn ở đây đợi mình.

Triệu Tử Lai rất bình tĩnh, không hệ lộ vẻ hoảng hốt.

Tiêu Thiết Ưng trùng hợp ở đây cũng được, cố ý đợi ở đây cũng được, mình là cung phụng Cấm Cung, Tiêu Thiết Ưng không làm gì được mình!

Hắn cười tít mắt bước tới:

- Đại công tử, mọi người cũng ở đây à!

- Ha ha, thật trùng hợp.

Tiêu Thiết Ưng nhìn hắn, gương mặt cười giả tạo:

- Sớm biết Triệu lão muốn tới đây dùng bữa đã gọi đi cùng một thể rồi, chúng ta ngồi chung một bàn được không?

Hắn thầm cười nhạt, đúng là đã bị Sở Ly đoán trúng, làm gì có việc trùng hợp tới vậy!

Khiến hắn bực bội hơn cả là cho dù hắn có quan hệ mập mờ với Lục Ngọc Dung thì cũng chả làm gì được hắn, cung phụng Cấm Cung địa vị rất cao, hắn là đại công tử của phủ Quốc Công, tay không với xa tới vậy được.

- Cũng được.

Triệu Tử Lai ngồi xuống, mỉm cười với Lâm Toàn.

Lâm Toàn mỉm cười hòa nhã, khiêm nhường, cúi người đáp lễ.

- Lâm lão đệ cũng là cao thủ đỉnh cấp.

Triệu Tử Lai cười ha ha nói:

- Nhìn dáng vẻ không giống lắm!

Lâm Toàn mỉm cười nói:

- Không dám.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Triệu lão, tệ phủ có điểm nào chiêu đãi không chu đáo sao?

- Rất tốt.

Triệu Tử Lai cười nói:

- Lão phu bình thường rất thích đi dạo, thích tự do tự tại, không thích gò

bó, nhân cơ hội này muốn đi dạo quanh Sùng Minh thành.

- Triệu lão cứ tự nhiên, có gì cứ sai bảo thị nữ, tại hạ sẽ làm tròn trách nhiệm của chủ nhà.

Tiêu Thiết Ưng cười nói.

Lúc này tửu quán bưng trà nước lên, Lâm Toàn đứng dậy đón lấy, đưa cho Triệu Tử Lai.

Triệu Tử Lai đón lấy chén trà, cười nói:

- Không biết khi nào sẽ giải Phong Nguyên Chỉ cho nhị tiểu thư? Làm sớm sẽ sớm hoàn tất tâm nguyện, ta cũng có thể vui vẻ dạo chơi.

- Không vội, không vội.

Tiêu Thiết Ưng bưng chén trà lên, chậm rãi nhấp một hớp:

- Hãy để xá muội tĩnh dưỡng vài ngày, nếu có chút sai sót sẽ hối hận không kịp.

Hắn tin tưởng vào phán đoán của Sở Ly tới bảy tám phần, cho dù hôm nay là trùng hợp, oan uổng Triệu Tử Lai thì cũng không thể để hắn giải Phong Nguyên Chỉ nữa, chỉ cần có một chút nghi ngờ cũng sẽ không thể mạo hiểm, tính mạng của nhị muội chỉ có một!

- Nói cũng đúng.

Triệu Tử Lai đặt chén trà xuống mỉm cười:

- Tuy nhiên ta muốn gặp nhị tiểu thư để xem qua tình trạng của nàng.

- Đương nhiên.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu cười nói:

- Trước khi ra tay sẽ cần gặp mặt trước.

Triệu Tử Lai nói:

- Tiểu tử trên bàn tiệc tối qua, tuổi còn trẻ mà đã là thị vệ tam phẩm, đúng là lợi hại.

- Sở Ly sao?

Tiêu Thiết Ưng sầm mặt, bất mãn nói:

- Hắn đúng là có tài nhưng tính tình cao ngạo, bướng bỉnh, khiến Triệu lão cười chê rồi!

- Người trẻ tuổi mà, khó tránh.

Triệu Tử Lai lắc đầu cười nói:

- Tuổi trẻ rất khó chín chắn, cần phải rèn dũa thêm.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Hắn còn trẻ, ngày tháng còn dài!

Triệu Tử Lai than vãn, nói:

- Đáng tiếc không gặp được Quốc Công, không biết Quốc Công bây giờ ở đâu?

Tiêu Thiết Ưng sầm mặt nhưng nhanh chóng mỉm cười lại:

- Phụ thân bế quan luyện công, trước đó đã dặn dò không được làm phiền, ta thân là con cái không dám làm trái lời.

http://tieulun.hopto.org

Gã họ Triệu này thật đáng ghét, không muốn nói mà cứ nhắc tới!

- Ài… Quốc Công phong thái hơn người, tới nay nghĩ lại vẫn thật ngưỡng mộ.

Triệu Tử Lai lắc đầu than thở:

- Đáng tiếc không thể gặp mặt!

Tiêu Thiết Ưng mỉm cười, lái sang chuyện khác:

- Nào nào, Triệu lão, hãy thử món ăn nổi tiếng của Bạch Vân lâu "canh thịt bò củ cải".

Người phục vụ bưng một đĩa thức ăn lớn lên, hương thơm sực nức.

…

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Thiết Ưng sầm mặt về lại Thiết Ưng đảo, hậm hực ngồi xuống ghế thái sư, cười nhạt nói:

- Triệu Tử Lai, ngươi được lắm.

Lâm Toàn cúi đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Công tử, giận dữ không đáng, lớn tuổi rồi tính tình gàn dở, không cần so đo với hắn.

- Hừm!

Tiêu Thiết Ưng cười nhạt:

- Ta thấy hắn cố tình chọc tức ta thì đúng hơn!… Lâm Toàn, ngươi nói xem hắn có đáng nghi không?

Lâm Toàn cười nói:

- Công tử, ta không dám nói.

- Bỏ kiểu rào trước đón sau đó đi, nói mau!

Tiêu Thiết Ưng bực bội nói.

Lâm Toàn nói:

- Nếu nói khả nghi, hắn là cung phụng Cấm Cung, bình thường địa vị cao, nói lời khó nghe không có gì làm lạ, vì điều này mà nghi ngờ hắn cấu kết phủ Nhân Quốc Công thì hơi… hơi…

- Hừm, hơi tùy tiện sao?

Tiêu Thiết Ưng nói.

Lâm Toàn bối rối cười nói:

- Đương nhiên, nếu nói không khả nghi thì đúng là có chút khả nghi, hơi trùng hợp.

- Đúng là càng già càng giảo hoạt!

Tiêu Thiết Ưng chỉ hắn.

Lâm Toàn cười ha ha hai tiếng.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Lần này là hoàng hậu nể mặt phủ Quốc Công, không dùng hắn mà lại đi mời người khác sẽ thành không biết điều!

Tiêu Thiết Ưng nói.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Toàn nói:

- Vậy thì phải làm sao?

- Để ta nghĩ thêm!

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày nói:

- Cao thủ chắc chắn có thể tìm được!

- Ta biết lão gia có một người bạn chí cốt!

Lâm Toàn dè dặt nhìn hắn, nói nhỏ:

- Là cao thủ Thiên Ngoại Thiên đỉnh cấp.

- Là ai?

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói.

Lâm Toàn nói:

- Dẫn Lôi Đao Phụng Cửu Dương.

- Dẫn Lôi Đao…

Tiêu Thiết Ưng ngẫm nghĩ, nhíu mày nói:

- Hắn và lão gia là bạn thân sao?

Dẫn Lôi Đao danh tiếng lẫy lừng, đao như sấm sét, giống như dẫn sét từ trên trời xuống, nhanh như chớp giật, không thể né tránh, cho dù đã không thấy tăm tích suốt mười mấy năm, nhưng danh tiếng vẫn không hề suy giảm.

- Là bằng hữu sinh tử.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Toàn gật đầu nói:

- Có điều Dẫn Lôi Đao quy ẩn sơn lâm, lão gia bế quan, mười mấy năm không giao du, không biết tình hình hiện nay của hắn ta ra sao, nếu võ công không hoang phế thì sẽ là cao thủ đỉnh cấp.

- Ta có nghe danh Dẫn Lôi Đao.

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu:

- Võ công hắn lợi hại như vậy, hãy thử xem sao!

Bây giờ hắn cũng không thể quan tâm tới thể diện và hơn thua, không vì đó là bạn của phụ thân mà kiêng kị.

Lâm Toàn vội nói:

- Vậy phải điều động người tìm trước, sau khi hắn ta quy ẩn sơn lâm thì không thấy xuất sơn nữa, e rằng cũng bế quan như lão gia, hoặc…

- Tại sao hắn lại quy ẩn sơn lâm?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Không lẽ nào lại vì đàn bà?

Người trong võ lâm đồn đại như vậy, Dẫn Lôi Đao quy ẩn vì đàn bà.

- Hình như là vậy.

Lâm Toàn khẽ nói.

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày nhìn hắn.

Lâm toàn nói nhỏ:

- Hình như có liên quan tới nhị phu nhân.

Tiêu Thiết Ưng hừm một tiếng, ân oán tình thù của đời trước hắn thực sự không muốn hỏi nhiều nhưng việc này liên quan tới tính mạng nhị muội không thể không điều tra.

Lâm Toàn nói:

- Dẫn Lôi Đao cũng rất thích nhị phu nhân, sau nhị phu nhân qua đời, hắn nản lòng nhụt chí nên quy ẩn sơn lâm.

- Võ công hắn lợi hại vậy chắc không chết được đâu, phải tìm ra hắn.

Tiêu Thiết Ưng nói.

Lâm Toàn nói:

- E là không dễ đâu.

Cho dù không bế quan, cũng ẩn dật trong sơn lâm, nếu là nơi ít người, sẽ không biết tìm ở đâu. Đã nhiều năm rồi, bây giờ không mấy người nhận ra Dẫn Lôi Đao, chí ít thì tai mắt của phủ Quốc Công không nhận ra.

- Công tử, về phía Triệu Tử Lai cũng không được sơ ý.

Lâm Toàn nói:

- Dù sao thì hắn cũng là cung phụng của Cấm Cung.

- Cứ cung phụng vậy cũng được.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đừng để hắn bắt bẻ được lỗi gì.

- Vâng.

Lâm Toàn gật đầu.

- Dẫn Lôi Đao…

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Giết

Triệu Tử Lai rời khỏi Bạch Vân lâu, đi dạo trong Sùng Minh thành.

Trên phố người qua kẻ lại tấp nập, xe ngựa nối đuôi nhau vô cùng huyên náo, khiến hắn cảm nhận được sự phồn hoa mới lạ.

Thần Đô cũng vô cùng phồn hoa nhưng khác với nơi này, thiếu một chút huyên náo, không đủ náo nhiệt.

Sau khi lớn tuổi, hắn càng thích náo nhiệt, không thích một mình ở trong phòng, như thể trên đời này chỉ còn lại một mình mình đơn độc.

Hơn một trăm năm qua đi trong chớp mắt, phần lớn bạn bè đều đã chết, tới nay những người bạn già còn sống sót chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mình là cung phụng Cấm Cung không thể làm việc theo ý muốn, không thể tùy tiện gặp mặt những người bạn già.

Đi dạo trên đường phố phồn hoa tấp nập, khiến không khí huyên náo xua tan đi sự cô đơn của bản thân.

- Lão gia gia, lão gia gia!

Một hài nhi chạy chạy tới trước mặt Triệu Tử Lai, hài nhi chỉ cao tới eo của hắn, gầy gò nhỏ bé, trên đầu cắm một bông hoa, cười tít mắt nói:

- Lão gia gia, có một đại ca ca bảo con đưa bức thư này cho gia gia!

Bàn tay nhỏ bé của hài nhi cố giơ lên cao, trong tay có một bức thư.

- Ha ha, tiểu cô nương, đại ca ca nào vậy?

Triệu Tử Lai cười tít mắt ngồi xuống, cao thủ Thiên Ngoại Thiên có trực giác đối với nguy hiểm, không sợ bị ám hại.

Hài nhi nói:

- Đại ca ca nói hắn họ Lục, lão gia gia nghe là sẽ biết liền.

- Họ Lục…

Triệu Tử Lai cầm lấy bức thư, cười nói:

- Được, cám ơn tiểu cô nương nhé.

Hắn lấy một mẩu bạc vụn trong ngực ra đưa cho tiểu cô nương.

- Cám ơn lão gia gia!

Tiểu cô nương cầm lấy bạc vụn, nhảy nhót chạy đi, chui vào dòng người, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Triệu Tử Lai mở thư ra xem, trong thư chỉ có mấy chữ, hắn nhíu mày ngẫm nghĩ, nhìn thật kĩ hoa văn góc dưới bên trái bức thư. Đây chính là hoa văn đặc biệt của một người bạn già, chỉ có nàng ta mới dùng, người ngoài không biết được.

Tâm trạng của Triệu Tử Lai khá phức tạp, biến đổi mấy lần, đột nhiên hắn mỉm cười, hai tay xoa vào nhau, thư và bao thư đều hóa thành mảnh vụn, bay ra qua kẽ tay. Hắn vỗ tay, xoa vào nhau, để bột giấy bay đi hết, sau đó chắp tay sau lưng tiếp tục dạo phố.

…

Sở Ly đang luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, sau khi luyện Bạch Hổ Luyện Dương Đồ rồi luyện Kim Cang Độ Ách Thần Công, tăng cảnh giới rất nhanh, tầng thứ năm luyện cốt, xương càng ngày càng chắc khỏe.

Khí mát lạnh lưu chuyển trong xương, sức lực càng ngày càng mạnh, một kiếm bình thường đâm đi sẽ có kèm theo tiếng rít vang lên, cực kì nhanh, nếu dùng kèm nội lực, tốc độ sẽ nhanh như sấm sét.

Sức mạnh tăng lên, tốc độ của phi đao cũng nhanh hơn, Sở Ly thấy rằng nếu cứ tiến triển thế này, luyện xong tầng thứ năm sức mạnh tăng vọt, phóng phi đao, cho dù là cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng khó né tránh.

Ngoài tiểu viện có người gõ cửa, Tuyết Lăng đi mở cửa, khẽ cúi người hành lễ, mời Tiêu Kỳ và Tô Như vào trong.

Tiêu Kỳ mặc áo trắng tuyết, Tô Như vẫn mặc áo vàng đào.

Hai người bước vào tiểu đình, ngồi trước mặt Sở Ly.

Sở Ly chắp tay chào:

- Đại công tử về rồi sao?

- Ừ.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Triệu Tử Lai đích thực không đáng tin, đại ca sẽ không dùng hắn.

- Vậy đại công tử chuẩn bị làm thế nào?

Sở Ly nói:

- Tiếp tục đi cầu xin hoàng hậu sao?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Đại ca phải nói sao với hoàng hậu, lẽ nào nói Triệu Tử Lai có vấn đề, không muốn dùng hắn?

Sở Ly nói:

- Lẽ nào tìm kiếm cao thủ từ nơi khác.

Dù thế nào đi nữa đại công tử thà tìm cao thủ ở bên ngoài cũng không yên tâm mình ra tay.

Hắn hiểu tâm tư của đại công tử, mình vẫn còn là cảnh giới Tiên Thiên, Tiên Thiên và Thiên Ngoại Thiên cách nhau hẳn một cảnh giới lớn, việc này lại liên quan tới tính mạng của nhị tiểu thư, công tử không dám mạo hiểm tin tưởng mình.

- Ý của đại ca là muốn tìm Dẫn Lôi Đao.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly tìm kiếm một lượt trong đầu:

- Phụng Cửu Dương? Hắn đúng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên đỉnh cấp, có thể tìm được không?

- Phụng Cửu Dương là bằng hữu tốt của phụ thân nhưng đã quy ẩn mười mấy năm rồi, chắc phải một thời gian nữa mới có thể tìm ra.

Tiêu Kỳ nói:

- Cũng còn phải xem vận may thế nào.

Sở Ly nhíu mày.

Người quy ẩn sơn lâm thường ẩn náu rất kĩ, nếu không sẽ có những ân oán ngày trước tìm tới nhà, không thể quy ẩn, bước chân vào giang hồ sẽ không thể mọi thứ đều theo ý mình, đâu có thể nói quy ẩn là quy ẩn được.

Thế giới ngày nay khác với tiền thế hắn sống, rừng già núi sâu khắp nơi, trốn ở trong đó sẽ không thể tìm ra, nếu như một cao thủ võ lâm đỉnh cấp thì sẽ càng khó tìm, họ không sợ dã thú, có thể sống ở nơi sâu nhất trong núi rừng, tự cung tự cấp, hoàn toàn không dựa vào thế giới bên ngoài, cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài.

- Tiểu thư, Quốc Công…

Sở Ly dè dặt hỏi.

Nếu như Quốc Công đích thân ra tay chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề này.

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Vô dụng thôi, hiện giờ không ai tìm được người, khó hơn cả tìm Dẫn Lôi Đao!

- Không phải là bế quan sao?

- Không phải bế quan trong phủ, là tự tìm một chỗ thanh tịnh.

Tiêu Kỳ khẽ nói:

- Không nói cho ai biết cả.

Tô Như không ngừng đưa mắt ra hiệu cho hắn.

Sở Ly than vãn:

- Vậy chỉ có thể tìm Dẫn Lôi Đao sao? Không còn cao thủ nào khác à?

- Quan trọng là phải có thể tin tưởng được.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Hơn nữa, trên thế gian này người có thể sánh bằng Triệu lão không nhiều.

Sở Ly nói:

- Tên Tịch Vụ kia đúng là lợi hại.

- Hắn càng không thể được.

Tịch Vụ ở phủ Nhân Quốc Công có địa vị tương đương với Triệu Khánh Sơn ở phủ Dật Quốc Công, cao thủ cung phụng đứng đầu, là một lưỡi kiếm sắc bén nhất.

Sở Ly nói:

- Tịch Vụ thường xuyên ở bên ngoài.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Âm mưu của Lục Ngọc Dung phần lớn đều do hắn thực thi, người khác ả ta không yên tâm.

Sở Ly trầm ngâm:

- Phủ Nhân Quốc Công rất có thể còn có một cao thủ lợi hại hơn nữa, vì thế không cần Tịch Vụ trấn thủ.

- Sao…?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư thấy có khả năng này không?

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ, chậm rãi gật đầu:

- Rất có thể!

- Vì thế cần đề phòng một chút!

Sở Ly nói:

- Đừng mắc mưu Lục Ngọc Dung… Nếu như chỉ có một lựa chọn là Dẫn Lôi Đao, Lục Ngọc Dung có lẽ cũng đã tính đến rồi.

Tuyết Lăng dâng chén trà bạch ngọc lên rồi lặng lẽ lui xuống.

Sở Ly mở nắp chén trà, khẽ nhấp một ngụm:

- Lục Ngọc Dung tính toán kĩ càng tới vậy, không thể nào không nghĩ tới Dẫn Lôi Đao phải không?

Tiêu Kỳ đặt chén trà bạch ngọc xuống, chậm rãi nói:

- Không sao, Dẫn Lôi Đao không phải bọn chúng muốn giết là có thể giết.

Dẫn Lôi Đao nổi danh thiên hạ là vì lôi đao, không sợ bị bao vây tấn công, đao nhanh thân pháp nhanh, trong số các cao thủ đương thời, người có thể giết được hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Sở Ly lắc đầu:

- Không sợ bọn họ giết Dẫn Lôi Đao, nếu ta là Lục Ngọc Dung sẽ dùng

Dẫn Lôi Đao làm mồi nhử, thực hiện mai phục, phủ Quốc Công chúng ta dù biết là mai phục nhưng vẫn phải xông vào có đúng không?

- Ngươi muốn đi?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Ta có thể làm con tốt đi trước dò đường.

- Lần này đại ca định đích thân đi.

Tiêu Kỳ nói.

- Đại công tử đích thân đi…

Sở Ly nhíu mày nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Đại công tử đích thân đi cũng không có gì làm lạ, thân là vãn bối, lại cần cầu xin người ta giúp đỡ, đương nhiên phải chứng tỏ lễ nghĩa và thành ý.

Nhưng đại công tử là định hải thần châm, người nắm quyền của phủ Quốc Công, sao có thể mạo hiểm, nhỡ có bề gì xảy ra, phủ Quốc Công sẽ đại loạn.

Tiểu Kỳ nói:

- Ngươi hãy chuẩn bị dần… cần phái người đi tìm được tung tích của Dẫn Lôi Đao mới được!

- Được.

Sở Ly gật đầu.

Hai cô gái rời khỏi tiểu viện.

http://tieulun.hopto.org

Không bao lâu sau Tô Như lại quay trở lại, nói với Sở Ly:

- Cung phụng Cấm Cung kêu ngươi đi hướng dẫn tham quan, ngày mai đi thăm thú Sùng Minh thành.

Sở Ly ngạc nhiên:

- Ta…?

- Hắn nói mình thích thanh niên tuấn kiệt, muốn thân thiết với ngươi.

Tô Như gật đầu, cười nói:

- Mai hãy chiêu đãi người ta cẩn thận, đừng thất lễ để hắn bới móc sai sót.

- … Được.

Sở Ly đành đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đấu Ngầm

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Ly luyện công xong liền chèo thuyền tới tiểu đảo Tinh Xá.

Tuyết Lăng chèo thuyền còn Sở Ly mặc áo xanh đứng chắp tay sau lưng ở mũi thuyền, trên hồ như có một tấm màn lụa nhẹ đang từ từ tản ra, hơi nước mỏng manh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không khí buổi sáng rất trong lành và ẩm ướt, hít một hơi giống như phổi được gột rửa một lần, mọi khí tích tụ tan biến, toàn thân nhẹ tênh, tâm trạng cũng trở lên vui vẻ hơn.

Tuyết Lăng mặc áo trắng ngà, gương mặt như bạch ngọc:

- Công tử, vị Triệu cung phụng này có ý gì vậy?

Sở Ly lắc đầu.

Tuyết Lăng nói:

- Ta thấy hắn không có ý gì tốt đẹp, công tử có thân phận gì chứ, làm gì có thời gian cùng hắn đi dạo?

Sở Ly bật cười:

- Thân phận của ta kém xa người ta.

Tuyết Lăng bĩu môi đỏ.

Sở Ly nói:

- Đợi lát nữa ngươi đừng có thái độ thế này, người xa tới là khách, cần phải tận đạo làm chủ, ta không đi thì ai đi? Lẽ nào là đại công tử, tiểu thư đích thân đi cùng?

- Hôm nay chúng ta đi đâu?

Tuyết Lăng nói.

- Xem ý của Triệu cung phụng.

Tuyết Lăng hừm một tiếng, tăng tốc độ chèo thuyền. Từ khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, chèo thuyền không cần dùng mái chèo, có thể dùng nội lực đẩy thuyền đi nàng liền thích chèo thuyền, thích thú không biết mệt mỏi, Sở Ly biết, cảm giác mới mẻ này sẽ kéo dài một thời gian nữa mới biến mất.

Nàng đẩy thuyền đi rất nhanh, chỉ một lát đã tới tiểu đảo của Tinh Xá, thấy Triệu Tử Lai đã đứng đợi sẵn trên bờ.

Triệu Tử Lai mặc áo tím, nhìn rất thân thiện.

Sở Ly chắp tay chào từ xa:

- Làm phiền Triệu tiền bối phải đợi lâu, thật đắc tội!

- Ha ha, ta cũng vừa mới tới.

Triệu Tử Lai cười tít mắt nói:

- Vậy chúng ta xuất phát luôn thôi, tới Bạch Vân lâu ăn sáng!

Ánh mắt sáng quắc của hắn rời khỏi người Sở Ly chuyển sang Tuyết Lăng, đảo qua đảo lại trên gương mặt xinh đẹp, đôi gò bồng đảo căng tròn,

vòng eo con kiến và cặp mông mẩy như trái đào của nàng.

Tuyết Lăng nhíu mày, gương mặt lại càng thêm lạnh lùng, cảm nhận ánh mắt của hắn giống thực chất, như thể một đôi tay đang vuốt ve mơn trớn, lập tức nàng sởn hết da gà, cảm thấy ghê tởm.

Nàng đã quen với ánh mắt của người xung quanh, có thể coi như không, nhưng ánh mắt sáng quắc, như thực chất dồn ép thế này khiến nàng có chút khó chịu.

- Mời!

Sở Ly bước lên một bước, chắn trước Tuyết Lăng, mỉm cười nói:

- Triệu tiền bối, xin mời!

Triệu Tử Lai cười ha ha hai tiếng, nhẹ nhàng bay lên, thi triển khinh công điêu luyện, cơ thể chuyển hướng trong không trung tạo thành một đường cong, muốn hạ xuống sau lưng Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng giật mình sợ hãi.

Sở Ly quay người giơ tay ôm lấy vòng eo nhỏ bé mềm mại của nàng, xoay người, vị trí của hai người lập tức hoán đổi cho nhau.

Triệu Tử Lai vừa hạ chân xuống, Sở Ly liền quay người lại, đứng đối diện với hắn.

Triệu Tử Lai cười ha ha, nhìn Tuyết Lăng được Sở Ly che chắn ở phía sau, lắc đầu bật cười:

- Xem ra Tiểu Sở ngươi rất lo lắng cho thị nữ này.

Sở Ly bình tĩnh đáp:

- Là thị nữ thân cận của tại hạ, Triệu tiền bối, chúng ta đi thôi!

Tuyết Lăng cắn chặt môi hồng, nép sát sau lưng hắn, cảm giác an toàn và ấm áp lập tức lấp đầy trong tim, nàng quay đầu đi không nhìn Triệu Tử Lai.

Sở Ly đẩy thuyền đi nhanh, chả mấy chốc đã tới bờ.

Sau khi hắn và Triệu Tử Lai lên bờ, liền quay người nói với Tuyết Lăng:

- Ngươi về đi, hãy làm cho xong việc mà ta giao phó!

- Vâng.

Tuyết Lăng mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn trả lời dứt khoát.

Nàng biết Sở Ly đã thay đổi ý định, vốn định cho nàng đi theo, dù sao thì không có người bưng trà rót nước cũng sẽ rất khó coi, những việc thế này bọn họ tự làm sẽ mất thể diện, chứng tỏ phủ Quốc Công tiếp đãi không chu đáo.

- Ha ha!

Triệu Tử Lai cười ha ha xua tay:

- Đừng, cứ để cô nương này đi bên cạnh là được, chỉ hai nam tử chúng ta thôi thì có ý nghĩa gì chứ, có cô nương này đi cùng mới thú vị, có phải không nào?

Sở Ly cười đáp:

- Nàng ấy có việc phải làm, không thể trì hoãn.

- Có việc gì to tát chứ?

Triệu Tử Lai lắc đầu bật cười:

- Để người khác đi làm là được, lẽ nào lão già như ta lại là linh thú ăn thịt người sao?

Sở Ly mỉm cười, nhìn Triệu Tử Lai thật kĩ:

- Thị nữ này của ta rất nhút nhát, không chịu đựng được sự dọa nạt của Triệu lão, hãy tha cho nàng ta đi, ngươi đi đi!

Hắn nói xong không đợi Triệu Tử Lai nói tiếp liền xua tay cho Tuyết Lăng đi về.

Tuyết Lăng không thèm nhìn Triệu Tử Lai, đẩy thuyền lướt đi.

Triệu Tử Lai ngạc nhiên:

- Cô nương này là cao thủ Tiên Thiên sao, đúng là nhìn sai mất rồi.

Sở Ly khẽ cười nói:

- Nàng ấy rất nỗ lực, Triệu tiền bối, đi thôi.

- Ta rất thích cô nương này.

Triệu Tử Lai bước chậm rãi, mỉm cười nói:

- Nếu như tới gặp đại công tử xin người chắc rằng đại công tử sẽ không từ chối.

Sở Ly mỉm cười lắc đầu:

- Đại công tử sẽ không đồng ý.

Hắn không biết phủ Quốc Công khác thế nào, thị vệ và hộ vệ của phủ Dật Quốc Công không phải tài sản cá nhân, tất cả đều có luật lệ của phủ, luật lệ là

nền tảng của phủ Quốc Công, đại công tử có to gan thế nào đi nữa cũng không dám phá hoại, tùy ý hành sự.

- Sao…?

Triệu Tử Lai cười ha ha nói:

- Hay là ta thử xem sao?

- Triệu tiền bối nhiều tuổi rồi nhưng vẫn rất khỏe mạnh, kiên cường, thật bái phục.

Sở Ly mỉm cười nói.

Trong lòng hắn đã dấy lên sát ý nhưng vẫn cười rất nhã nhặn.

- Ài… cũng không biết làm sao!

Triệu Tử Lai lắc đầu nói:

- Sống lâu quá rồi, thời gian trôi đi nhàm chán, cần phải tìm thú vui gì đó giết thời gian, nữ nhân là thứ kì diệu nhất trên thế gian, do ông trời tạo ra để mua vui cho nam tử chúng ta!

Sở Ly bật cười hai tiếng.

- Tiểu Sở, ngươi đừng quá coi trọng nữ nhân, nếu không không những không hưởng thụ được mà ngược lại sẽ thương tích đầy mình, tự chuốc lấy khổ cực!

Triệu Tử Lai lắc đầu, vô cùng xúc động.

Sở Ly cười nói:

- Triệu tiền bối từng bị nữ nhân làm tổn thương sao?

- Ha ha.

Triệu Tử Lai lắc đầu bật cười:

- Tiểu Sở, thông minh quá cũng không phải việc tốt, sống không lâu được đâu.

- Đa tạ Triệu tiền bối quan tâm.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Sư phụ của Lục Ngọc Dung chắc hẳn là một nữ nhân lợi hại, khiến Triệu tiền bối tổn thương sâu sắc.

Trong mắt Triệu Tử Lai lấp lánh ánh sáng, hàn khí tỏa ra xung quanh.

Đây là vết thương rất lâu rồi không thể lành lại của hắn, bao nhiêu năm qua đi vẫn không ai dám nhắc tới, tên tiểu tử thối không biết sống chết trước mắt lại năm lần bảy lượt đụng chạm tới vết thương này, hắn ta thật đáng chết.

Sở Ly giả bộ không biết gì, khẽ mỉm cười nói:

- Sư phụ của Lục Ngọc Dung họ Phó phải không?

- Ngươi biết không ít nhỉ!

Triệu Tử Lai thu lại nụ cười vẫn luôn xuất hiện trên mặt, sa sầm sắc mặt nói:

- Tiểu cô nương vừa nãy tên gì vậy?

- Tuyết Lăng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười:

- Phó Ngọc Doanh tiền bối nhất định là một nhân vật tâm kế hơn người.

Hai người ra khỏi cổng nam của phủ Quốc Công, chậm rãi đi dạo trên phố, giống như nhàn nhã tự tại, nói chuyện phiếm với nhau.

- Ha ha…

Triệu Tử Lai trong lòng trào dâng sát ý, nụ cười lại tiếp tục nở trên môi, không cần giận với một kẻ sắp chết:

- Xem ra phủ Quốc Công không hổ tai mắt nhạy bén, con chó của hoàng thất.

Hắn vốn nhận sự nhờ vả của Lục Ngọc Dung đi giết Sở Ly, mặc dù có chút nuối tiếc, Sở Ly mới ít tuổi mà đã đạt tới tam phẩm, tiền đồ rộng mở, giết đi thật đáng tiếc, nhưng ai bảo hắn đắc tội với Lục Ngọc Dung, chỉ có đường chết thôi.

Lúc này hắn thay đổi ý định, tên nhãi này đúng là đáng chết, chả trách Lục Ngọc Dung nhất định phải giết hắn.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Phủ Quốc Công là chó săn của hoàng thất, vậy Triệu tiền bối thì sao?… Nếu Triệu tiền bối gây căng thẳng với phủ Quốc Công, không biết hoàng thất sẽ bao che cho phủ Quốc Công hay Triệu tiền bối?

Nụ cười của Triệu Tử Lai lại biến mất một lần nữa, cười nhạt nói:

- Lẽ nào Tiểu Sở muốn thử?

Sở Ly mỉm cười lắc đầu:

- Không cần, vẫn phải nể mặt hoàng thất.

- Ha ha, được lắm!

Triệu Tử Lai lại mỉm cười:

- Người trẻ tuổi thật vô tri không biết sợ là gì!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Giết Chết

Sở Ly cười nói:

- Người trong giang hồ càng già càng nhát gan, tuy nhiên ta thấy Triệu tiền bối là một ngoại lệ, rất to gan!

- So với ngươi, ta nhát gan hơn nhiều!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thân ở phủ Quốc Công, muốn giết thị vệ tam phẩm của phủ Quốc Công, gan to hơn trời rồi… Lẽ nào Triệu tiền bối chắc chắn rằng phủ Quốc Công sẽ không báo thù?

Mặt Triệu Tử Lai biến sắc, lập tức tiếp tục mỉm cười:

- Ngươi nói thú vị thật.

Hắn ta thầm kinh ngạc, tối qua mình mới nhận được tin, tiểu tử họ Sở này sao lại biết được? Ám hiệu trên thư khác với ám hiệu nhìn thấy ở phủ Quốc Công, trong thiên hạ chỉ có ba người biết được, một người là sư phụ của Lục Ngọc Dung, một người là Lục Ngọc Dung, còn một người nữa chính là mình, vì ám hiệu này là của sư phụ Lục Ngọc Dung, không phải của Lục Ngọc Dung.

Sở Ly mỉm cười không nói gì nữa.

Hai người mỗi người đều có suy nghĩ riêng của bản thân, cả hai chậm rãi

bước đi, cuối cùng cũng tới được Bạch Vân lâu.

- Chúng ta vào ăn chút gì đó đi, cũng phải ăn cho no.

Triệu Tử Lai cười ha ha nói:

- Ngươi nói có phải không, Tiểu Sở?

Sở Ly nghe ra ý của hắn, muốn tiễn mình lên đường, bữa cơm cuối phải ăn no.

Hắn cười nói:

- Đúng vậy, cho dù là chuyện gì đi chăng nữa cũng phải ăn no.

- Xem ra anh hùng có cùng chí hướng, đi, lên thôi!

Triệu Tử Lai cười ha ha nói.

Hai người lên Bạch Vân lâu, gọi mấy món mặn, màn thầu trắng, màn thầu đường, cùng với bốn món cháo.

Triệu Tử Lai cầm một chiếc màn thầu đường lên ăn từ từ, lại uống một miệng cháo rau xanh thơm mát, nét mặt hưởng thụ, dễ chịu, cười tít mắt nói:

- Tiểu Sở, ngươi xuất thân từ Thu Diệp tự đúng không?

Sở Ly nhíu mày, tâm trạng trùng xuống, sau đó lập tức mỉm cười:

- Đúng vậy, ta lớn lên ở Thu Diệp tự, con cháu của Triệu tiền bối đều là người tài, bốn người con trai đều là cao thủ Tiên Thiên, con trưởng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đời sau có người kế thừa, đúng là đáng chúc mừng!

Chiếc màn thầu đường trong tay Triệu Tử Lai bị bóp bẹp, hắn cười ha ha

hai tiếng:

- Tiểu Sở tuổi còn trẻ nhưng rất lợi hại, lẽ nào tăng nhân của Thu Diệp tự ai cũng có tu vi cao như vậy sao?

Sở Ly cười nói:

- Đệ tử của Thu Diệp tự không tập võ, không thể sánh với Triệu tiền bối, đời cháu cũng có không ít tuấn kiệt, hai cao thủ Tiên Thiên, đúng là hiếm có!

Hắn đọc được từ trong đầu của Triệu Tử Lai, vừa hay có thể uy hiếp hắn.

Triệu Tử Lai lắc đầu than vãn:

- Con cháu bất tài, đúng là lỗi của ta.

Sở Ly nói:

- Triệu tiền bối đã vào Cấm Cung, đương nhiên không thể đích thân dạy bảo, tuy nhiên có Triệu tiền bối, người trong võ lâm cũng kiêng nể vài phần, vì thế Triệu tiền bối làm gì cũng phải thận trọng, nếu có mệnh hệ gì, ai bảo vệ bọn họ?

Triệu Tử Lai nheo mắt, cười ha ha nói:

- Bọn chúng cũng không cần lão phu bảo vệ, con cháu có phúc của con cháu, không thể lo nhiều thế được.

Sở Ly cười nói:

- Nói cũng đúng, ai có thể bảo vệ được ai chứ, thân là người trong võ lâm, ai không có kẻ thù, chỉ một chút bất cẩn sẽ gây họa diệt môn, đoạn tuyệt hương hỏa.

http://tieulun.hopto.org

Sát khí trong lòng Triệu Tử Lai càng tăng lên, cười càng rạng rỡ hơn:

- Đúng vậy, vẫn là Thu Diệp tự tốt hơn, không tu võ công, cũng không có nhiều phiền não tới vậy, nhưng trên đời tại sao phải luyện võ, lẽ nào để tăng thêm phiền não sao? Chính là sợ không có khả năng phản kháng nên bị giết.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Người trong phật môn sao có thể không siêu thoát sinh tử, nỗi khổ sinh tử không bằng nỗi khổ của thế giới Sa Bà.

Triệu Tử Lai cười ha ha nói:

- Nói vậy những người trong Phật môn há chẳng phải ai cũng không muốn sống?

- Đến theo duyên, sống trên đời, hết duyên sẽ đi, siêu thoát luân hồi, đó mới là tăng nhân thật sự.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Xem ra Triệu tiền bối không hiểu đạo lý Phật môn, có thời gian, Triệu tiền bối có thể tới Thu Diệp tự sống một thời gian, tiêu trừ chấp niệm, thay đổi bản thân, những thứ gì nên buông bỏ thì buông bỏ!

Nụ cười trên mặt Triệu Tử Lai cứng đờ, lạnh lùng nói:

- Buông bỏ?

Sở Ly cười nói:

- Phó tiền bối không phải nữ tử bình thường, bỏ lỡ thật đáng tiếc, nhưng nếu đã hết duyên thì hà tất không thể buông?

Triệu Tử Lai lạnh lùng nói:

- Tiểu Sở, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, sao biết được tình là gì!

Sở Ly lắc đầu:

- Tình cảm càng sâu đậm, tổn thương càng sâu sắc, tình cảm của Phó tiền bối đối với Triệu tiền bối đã hết, có gượng ép nữa cũng chỉ có thể trở thành kẻ thù, hà tất phải vậy chứ?

Màn thầu trong tay Triệu Tử Lai bị bóp thành cục bột, gân xanh nổi lên, cười nhạt nói:

- Tốt nhất ngươi nên câm miệng lại!

Sở Ly mỉm cười, cúi đầu húp một miếng cháo, sắc mặt thư thái, hưởng thụ.

Triệu Tử Lai hít một hơi thật sâu, cố kìm nén sát ý đang sục sôi trong lòng, tên tiểu tử đáng chết, đợi lát nữa sẽ giết ngươi!

Hai người lặng yên ăn bữa sáng, Triệu Tử Lai nói:

- Trong thành cũng không có gì để dạo chơi, ta muốn đi ngắm cảnh ngoài thành.

- Được thôi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Bên ngoài thành cũng rất đẹp, non xanh nước biếc!

Hai người tới một đỉnh núi ở ngoài thành.

Triệu Tử Lai đứng trên một tảng đá lớn, cúi nhìn đỉnh núi xanh tươi, cảm khái một câu:

- Non xanh nước biếc, đúng là một nơi tốt để chôn xương.

Sở Ly đứng trên một tảng đá khác, cách hắn hai trượng, mỉm cười nói:

- Đúng là một nơi tốt để chôn xương.

Triệu Tử Lai quay người lại, cúi nhìn hắn:

- Tiểu Sở, chúng ta hãy nói thẳng ra đi, ngươi biết ta định làm gì đúng không?

Sở Ly gật đầu.

Triệu Tử Lai cười nói:

- Vậy thì được, chúng ta hãy đấu vài chiêu đi, ta biết ngươi có khinh công tuyệt đỉnh, nhưng chắc rằng ngươi sẽ không thể nhìn ta tới Thu Diệp tự đâu nhỉ?

Hắn đã nghe ngóng mọi điều về Sở Ly, biết hắn khinh công tuyệt đỉnh, nên dùng Thu Diệp tự ép hắn không cho hắn bỏ chạy.

Sở Ly thở dài:

- Triệu tiền bối hà tất phải vướng vào mớ rắc rối này, Phó tiền bối đã vứt bỏ ngươi, ngươi hà tất phải nghe lời đệ tử của ả ta?

- Muốn chết sao?

Triệu Tử Lai thét lên một tiếng, đánh ra một quyền.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly không hề né tránh, khí màu tử kim lóe lên, nhân lúc Triệu Tử Lai đánh mạnh ra, không thể thay đổi chiêu thức, hắn vung tay phi một luồng hàn quang đi,

“Bùm!”, hắn bay thẳng đi.

Quyền của Triệu Tử Lai rất mạnh, giống như một tảng đá lớn lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Sở Ly bay ngược đi đạp nhẹ vài bước trên không trung, vận tâm pháp thượng thừa mượn lực hóa giải lực, tiêu hao phần lớn lực đạo nhưng vẫn bị đánh dính vào vách đá.

Triệu Tử Lai vừa đánh xong, chưa kịp đánh tiếp thì một thanh phi đao như thể bay tới từ không trung, không thể né tránh, cố gắng uốn người, nhưng phi đao quá nhanh chỉ có thể tránh khỏi tim.

“Phụt!”, phi đao đâm xuyên qua ngực hắn, bay ra từ sau lưng cắm vào vách đá, chỉ để lộ nửa lưỡi đao ra ngoài.

Triệu Tử Lai giận dữ thét lên, đánh tiếp một quyền, nhưng lực rất yếu ớt. Sức lực toàn thân giống như trào ra từ miệng vết thương chỉ còn lại không đáng là bao, không thể dồn sức cho quyền này, hắn vội vàng điểm huyệt vài chỗ cầm máu.

Triệu Tử Lai lấy một bình ngọc trong ngực ra, uống vội đan dược. Sở Ly vung tay trái, lại một luồng hàn quang nữa phóng về phía Triệu Tử Lai. Triệu Tử Lai muốn né tránh nhưng không có sức, chỉ biết giương mắt nhìn phi đao xuyên qua ngực mình, máu chảy ra như suối, lực khí trong người lại vơi đi vài phần.

Sở Ly phát hiện uy lực phi đao của mình tăng lên, mặc dù Triệu Tử Lai sơ ý, đứng quá gần mình, vì thế phi đao có thể đánh trúng, nhưng nếu như là phi

đao trước đây, Triệu Tử Lai vẫn có thể né tránh.

Hắn bay xuống khỏi vách đá, tới trước mặt Triệu Tử Lai:

- Triệu tiền bối, xin lỗi nhé!

Hắn chậm rãi giơ ngón trỏ tay phải ấn vào ngực Triệu Tử Lai, phát động tâm pháp Vấn Tâm Chỉ của Đại Lôi Âm tự học được từ Pháp Viên.

Triệu Tử Lai gắng gượng muốn né tránh nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, nhìn tay trỏ của Sở Ly mỗi lúc một gần, hắn cười nhạt, nói:

- Tiểu Sở, ngươi dám giết ta sao?

Sở Ly mỉm cười:

- Sao lại không dám chứ?

- Nếu ngươi giết ta, Cấm Cung sẽ không tha cho ngươi!

Triệu Tử Lai không hề sợ hãi, trừng mắt nhìn hắn:

- Thậm chí phủ Quốc Công của các ngươi cũng bị liên lụy!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vậy hãy đợi xem.

Ngón tay của hắn ấn vào ngực Triệu Tử Lai, chỉ lực của Vấn Tâm Chỉ lập tức phóng đi, đánh vỡ tim, sự sống lập tức chấm dứt.

Hắn rút Trần Quang kiếm trên eo ra, một kiếm vung lên, thi thể của Triệu Tử Lai bị chém làm đôi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tỏa Ma

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại lắc đầu, cung phụng cấm cung, xem như mình đã chọc vào một tổ ong vò vẽ lớn rồi.

Hắn nhẹ nhàng rung Trần Quang kiếm, thân kiếm mờ mịt không dính một giọt máu.

Hắn tra kiếm vào bao, xoay người lại, nhìn tăng nhân mặc áo bào màu vàng đã vây quanh ở bốn phía, khẽ lắc đầu mỉm cười:

- Pháp Viên, rốt cục ngươi đã đến rồi!

Từ thời khắc hắn ra khỏi thành vẫn dùng Đại Viên Trí Kính để nhìn Pháp Viên, bên người hắn có ba cao thủ Thiên Ngoại thiên, tứ đại cao thủ Thiên Ngoại thiên cùng xuất hiện, xem ra đối phương đã quyết định muốn bắt mình, vì lẽ đó hắn mới dám xuống tay giết Triệu Tử Lai.

Pháp Viên đổi một bộ tăng bào màu vàng, đầu trọc sáng loáng, giới tam bắt mắt.

Hắn tạo thành chữ thập rồi thi lễ, lại nói một tràng Phật hiệu, thở dài nói:

- Sở thí chủ lại tạo sát nghiệt, tội lỗi!

Sở Ly cười nói:

- Sao hòa thượng không tụng kinh siêu độ một phen, tiễn hắn một đoạn cơ chứ?

- Sở thí chủ, theo ta về Đại Lôi Âm Tự đi.

Pháp Viên thở dài nói:

- Ngươi không chạy thoát được đâu.

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Vậy cũng không hẳn, không đánh một trận sao biết được chứ? Chư vị cẩn thận, phi đao của ta không giống ta, không dễ nói chuyện như vậy đâu.

Dứt lời hai tay hắn đồng thời bắn ra.

- Sưu!

Hai vệt ánh sáng lạnh lẽo gần như bắn ra cùng lúc đó.

Thân thể Pháp Viên lướt ngang, di hình hoán ảnh, miễn cưỡng tránh ra khỏi một đao này.

Trên mặt một hòa thượng trẻ có kim quang lóe lên, bàn tay phải màu tím vàng duỗi ra, ấn về phía phi đao. Trên tay xuất hiện một đoàn quang mang màu tím vàng, lưu chuyển không thôi.

Phi đao bắn vào bên trong ánh sáng màu tím vàng, ngưng tụ mà bất động, như rơi vào trong đá.

Sở Ly kinh ngạc, quay đầu cười nói:

- Pháp Viên, đây là võ công gì?

- Tỏa Ma ấn.

Pháp Viên từ tốn nói:

- Pháp Minh sư huynh thiên tư trác tuyệt, tu thành Tỏa Ma ấn, phi đao của Sở thí chủ vô dụng.

Sở Ly gật gù:

- Tỏa Ma ấn được lắm!

Tay phải hắn vứt ra một đạo hàn quang.

Keng...

Phi đao va vào phi đao đang ngừng lại ở trước một chưởng của Pháp Minh hòa thượng.

Pháp Minh thấp giọng quát một tiếng, hai đao đồng thời ngưng tụ ở trên không trung, run rẩy như rắn. Giống như đang cố gắng tránh thoát sự ràng buộc của đoàn quang mang màu tím vàng kia, muốn xuyên tới phía trước.

Sở Ly cười cười, tay trái lại vừa bắn ra phi đao.

Keng...

Ba thanh phi đao đồng thời ngưng tụ ở trên hư không, run rẩy càng kịch liệt.

Cuối cùng sưu một tiếng, phi đao tránh thoát khỏi ràng buộc, bắn về phía Pháp Minh.

Pháp Viên nhấn một ngón tay, hai hòa thượng khác thì đánh ra một quyền, ba đạo lực lượng đồng thời bắn trúng ba thanh phi đao.

Keng...

Phi đao ở trên không trung văng ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Pháp Viên vươn ngón trỏ tay trái ra, điểm về phía Sở Ly.

Ba người còn lại cũng điểm ra.

Bốn đạo chỉ lực niêm phong tất cả phương hướng của Sở Ly lại, làm cho hắn không thể tránh khỏi.

Sở Ly cau mày, bọn họ có nhiều người như vậy là muốn khắc chế khinh công của mình.

Trên mặt hắn có quang mang màu tím vàng lóe lên, hắn vận chuyển Kim Cương Độ Ách Thần Công cứng rắn chống đỡ một đạo chỉ lực, thân thể bắn ra ngoài.

Sưu!

Trên người hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái lỗ máu.

Đạo chỉ lực này trực tiếp phá tan Kim Cương Độ Ách Thần Công của hắn. Không chút trở ngại phá tan da thịt, đâm thủng thân thể, uy lực so với phi đao còn mạnh hơn nữa.

Sở Ly cau mày, không để ý tới cảm giác đau đớn mà nhìn về phía Pháp Viên:

- Không hổ là Đại Lôi Âm Tự, đây lại là võ công gì?

- Tịch Diệt Chỉ.

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Sở thí chủ, vô dụng thôi. Kim Cương Độ Ách Thần Công không ngăn được Tịch Diệt Chỉ.

Sở Ly rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm mờ mịt chặn ở trước người.

Chỉ lực vô hình ở trong mắt hắn chính là từng đạo từng đạo khí trụ, có thể nhìn thấy rõ ràng. Công kích lúc trước, hắn cho rằng ỷ vào Kim Cương Độ Ách Thần Công tinh tiến là có thể đỡ được, không nghĩ tới Đại Lôi Âm Tự còn có võ học chuyên môn khắc chế Kim Cương Độ Ách Thần Công.

Leng keng leng keng...

Chỉ lực bắn trúng thân kiếm.

Chân Sở Ly lơ lửng, vung kiếm chặn chỉ lực.

Chỉ lực của bốn người Pháp Viên càng ngày càng dày đặc, chỉ lực đầy trời hình thành một cái võng lớn vô hình, hoàn toàn bọc Sở Ly lại, hắn ỷ vào bản thân xuất kiếm nhanh, có thể nhìn thấy chỉ lực, vì lẽ đó mới có thể chống đỡ được.

- A Di Đà Phật...

Pháp Viên bỗng nhiên tuôn ra một tràng Phật hiệu, trên mặt dần dần xuất hiện một tầng ánh vàng.

Sở Ly phát hiện ra điều dị thường, không giống như ánh vàng của Kim Cương Độ Ách Thần Công, cảnh giới Kim Cương Độ Ách Thần Công của Pháp Viên rất sâu, cho nên mới có ánh tím vàng như vậy.

Theo trên mặt hiện lên ánh vàng, Pháp Viên càng ngày càng trang nghiêm và thần thánh, chẳng khác nào Phật đà giáng thế, khiến cho người ta không khỏi sinh ra kích động muốn đi quy y.

- A Di Đà Phật...

Ba người Pháp Minh cũng niệm Phật hiệu, ánh vàng trên mặt lấp lóe,

trang nghiêm thần thánh.

Sở Ly cau mày, khí thế của bọn họ tăng vọt, tu vi cũng tăng vọt theo. Trong hư không, lực lượng vô hình rót xuống, như trong hư không xuất hiện một thác nước vậy, thác nước này thay đổi thân thể bọn họ. Giống như bọn họ đang không ngừng lớn lên, trong nháy mắt, tu vi đã tăng lên gấp bốn năm lần.

Sở Ly thấy tình thế không ổn, Chỉ Xích Thiên Nhai được phát động, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên ngoài hai dặm.

Hắn thở phào một cái, lại cau mày cúi đầu nhìn lỗ máu ở ngực, máu chảy ra như suối.Vừa nãy hắn phát động Chỉ Xích Thiên Nhai, thương thế đã tăng thêm, phương pháp cầm máu bình thường vô dụng, nếu không trừ tầng chỉ lực kia thì máu vẫn sẽ chảy ra.

- A Di Đà Phật...

Bốn tiếng phật hiệu gần như vang lên cùng lúc.

Sắc mặt Sở Ly hơi đổi, bốn vị tăng nhân từ hư không bước ra, tạo thành bốn đỉnh ở xung quanh, nhốt hắn vào bên trong.

Ánh vàng trên mặt bốn người Pháp Viên trở nên mơ hồ, biểu hiện trang nghiêm, ánh mắt thương xót, chẳng khác nào bốn vỗ tượng Phật đang nhìn hắn.

Sở Ly cau mày, trong hư không có lực lượng vô hình khiến cho bọn họ trở thành một thể với thiên địa. Lực lượng vô hình này càng làm cho bốn người trở thành một thể, Sở Ly có thể nhìn thấy rõ ràng, tầng lực lượng mỏng manh này đủ để khiến cho hắn sởn cả tóc gáy.

Hắn cảm giác như đang đặt mình ở trong giếng, nhưng bốn phía giếng

nước này hắn không dám đụng vào, lực lượng kia khiến cho hắn khiếp đảm, cho nên tuyệt không thể đụng vào.

- Sưu!

Bốn đạo chỉ lực đồng thời được bắn ra.

Sở Ly vung kiếm ngăn cản hai đạo, nghiêng người tránh khỏi hai đạo khác.

- Leng keng...

Hai đạo chỉ lực bị kiếm ngăn cản, chúng tựa như tia chớp, trong nháy mắt đã dọc theo thân kiếm tiến vào lòng bàn tay của hắn. Tiếp đó cảm giác tê dại lan tràn khắp cả quanh thân, thân thể hắn không tự chủ được hơi ngừng lại.

Chỉ một chút ngừng lại này, bốn đạo chỉ lực lại phóng tới.

Hắn liều mạng thúc giục Chỉ Xích Thiên Nhai, lần thứ hai lóe lên rồi biến mất.

Bốn người Pháp Viên cũng đồng thời biến mất.

Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài hai dặm, cúi đầu nhìn hai lỗ máu ở vai và lồng ngực. Thứ này so với Tịch Diệt Chỉ lúc trước càng lợi hại, không ngừng nuốt chửng nội lực quanh người hắn, nếu không có Khô Vinh kinh thì hắn đã vô lực nhúc nhích rồi.

Ánh vàng lấp lóe, bốn người Pháp Viên lần thứ hai bước ra ngoài hư không.

Sở Ly không chờ bọn họ ra chỉ, lần thứ hai lóe lên rồi biến mất.

Hắn không để ý tới việc thương thế tăng thêm, không ngừng thúc giục Chỉ

Xích Thiên Nhai, bốn người Pháp Viên cũng không ngừng ẩn hiện, như bóng với hình. Mãi đến khi Sở Ly xuất hiện ở phía Nam Sùng Minh thành thì bọn họ cũng xuất hiện theo.

Sở Ly máu me khắp người, y phục đã bị nhuộm đỏ, sắc mặt tái nhợt.

Còn chưa tới buổi trưa, cửa Nam Sùng Minh thành vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, nhìn thấy Sở Ly giống như người máu đột nhiên xuất hiện, mọi người kinh hãi, có người kêu lên sợ hãi, tức thì trở nên rối loạn.

Sở Ly nhìn bốn người Pháp Viên kim quang chớp động, chậm rãi cầm lấy bạch ngọc yêu ở bên hông, nâng lên trên đỉnh đầu.

Bốn người Pháp Viên lẳng lặng đứng ở ngoài hai trượng, dùng ánh mắt thương xót giống như Phật tổ đang nhìn hắn.

Sở Ly cười hì hì, giơ bạch ngọc yêu lên.

Mọi người nhìn thấy bạch ngọc yêu trên tay hắn đã nhận ra là phủ vệ của Quốc Công phủ, cả đám liên tục tránh ra, nhường đường.

Sở Ly thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía đám người Pháp Viên, thu hồi bạch ngọc yêu, lảo đảo tiến vào cửa thành. Chân đặt tới đâu là có máu tới đấy, khiến mọi người xôn xao nghị luận không thôi.

Bốn người Pháp Viên lóe lóe, biến mất tại chỗ, không thấy tăm hơi.

Sở Ly bước vào trong thành, bị khí tức phồn hoa huyên náo động kích thích, lập tức trước mắt biến thành màu đen.

- Sở sư đệ!

Bên tai hắn có người hô hoán, hắn miễn cưỡng mở mắt ra, cười cười với hai hộ vệ Quốc Công phủ đang chạy ra đỡ hắn.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Nguy Trùng

Sở Ly khi thì tỉnh táo khi thì ảm đạm, thứ mà hắn dựa vào chỉ còn lại một tia tinh thần, duy trì linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào cơ thể, ổn định thương thế của chính mình. Lần này đám người Pháp Viên đã thi triển lực lượng vượt qua sự tưởng tượng của hắn, thật là đáng sợ.

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa đều là hộ vệ thất phẩm.

Tôn Tuấn người cũng như tên, tướng mạo anh tuấn hơn người, tướng mạo của Vương Tuyển Nghĩa cũng giống như vậy, trên mặt có chút loang lổ ảnh hưởng tới tướng mạo, nhưng vẻ trầm ổn và hàm hậu trên người lại làm cho người ta tín nhiệm.

Bọn họ đều có thiên phú võ học, tuổi còn trẻ đã xông vào cảnh giới Tiên Thiên. Hai người không thể chờ đợi được nữa mà đi nhận một nhiệm vụ, bỏ ra thời gian nửa tháng để hoàn thành hộ nhiệm vụ, nhận được thù lao hậu hĩnh.

Có một số tiền lớn, con số này trước đây ở trong mắt bọn họ chính là khoản tiền kếch sù, cho nên đương nhiên phải hưởng thụ sinh hoạt một phen.

Buổi sáng ăn cơm ở Bạch Vân lâu, bình thản, ung dung tự tại cơm nước xong, lại rảnh rỗi đi dạo trong thành loanh quanh nửa ngày, cuối cùng muốn ra ngoài thành chơi một chút, lúc này ngoài thành có rất nhiều cảnh đẹp.

Chỉ là bọn họ mới đi tới cửa thành Nam thì chợt thấy đoàn người tránh ra một con đường, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, một nam tử máu me

khắp người lảo đảo lao ra khỏi đoàn người, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Bọn họ ngớ ngẩn, liếc mắt nhìn nhau, sau đó vọt tới.

Bọn họ chính là người tinh lực dồi dào, không có chuyện còn muốn tìm một ít chuyện để làm, nhìn thấy tình huống này, lập tức dũng cảm đứng ra.

- Là phủ vệ!

Vương Tuyển Nghĩa vừa đỡ Sở Ly thì đã nhìn thấy bạch ngọc yêu trên tay Sở Ly:

- Thị vệ tam phẩm!

Tôn Tuấn biến sắc, hai người lại liếc mắt nhìn nhau.

Thị vệ tam phẩm, tuyệt đối là đại nhân vật, bình thường bọn họ không có cơ hội nhìn thấy. Mà bọn họ cũng đã nghe nói qua đại danh của Sở Ly, nhưng không nhận ra Sở Ly.

Hai người không chút do dự nhấc Sở Ly lên xông về phía trước, một mặt chạy một mặt quát lên:

- Nhường một chút! Nhường một chút! Quốc Công phủ có việc gấp!

Người trên đường cái nhanh chóng tránh ra, tạo thành một con đường, lại có chút hiếu kỳ nhìn sang.

Nhìn hai người chạy còn nhanh hơn so với ngựa, cả đám bắt đầu hiếu kỳ nghị luận.

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

Mọi người lắc đầu cảm khái.

http://tieulun.hopto.org

- Làm tổn thương người của Quốc Công phủ, lại có người sắp gặp xui xẻo rồi!

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa một hơi chạy tới cửa nam Quốc Công phủ, từ rất xa đã kêu lên:

- Mau gọi cung phụng Bách Thảo viện, thị vệ tam phẩm!

Cửa Nam Quốc Công phủ có hai tên hộ vệ đang đứng.

Bọn họ không nhúc nhích như pho tượng, phía dưới có hai con bằng đá sư tử. Bị sư tử bằng đá che đi khí thế của mình, như đứng trong bóng tối. Thường thường sẽ bị quên đi.

Một tên hộ vệ xoay người chạy đi vào trong phủ, tốc độ nhanh như gió, vượt qua quảng trường bước lên một cái thuyền nhỏ, giống như mũi tên rời cung bắn về phía Bách Thảo viện xa xa.

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa không ngừng bước. Chân cũng bước lên thuyền nhỏ, vọt tới Diễn Võ điện.

Trên sân luyện võ trước Diễn Võ điện rất là náo nhiệt.

Luyện đao, luyện kiếm, luyện thương, luyện côn cùng các loại binh khí rất đa dạng, khí thế ngất trời.

- Nhường một chút! Nhường một chút!

Tôn Tuấn lớn tiếng thét to.

Mọi người dừng động tác lại, nhìn thấy Sở Ly máu me khắp người. Cả đám vội tránh ra hai bên đường, có chút hiếu kỳ nhìn về phía Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa, còn đánh giá Sở Ly.

Sở Ly máu me khắp người, trên mặt lại sạch sẽ, chỉ có khóe miệng dính máu.

- Là Sở Ly!

Có người kêu lên.

- Đúng đúng, là Sở Ly!

Tiếp theo có người đáp lời.

- Xảy ra chuyện gì?

- Tôn sư đệ, làm sao vậy?

- Không biết, nhìn thấy ở cửa thành Nam!

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa sải bước xuyên qua con đường được mọi người nhường, một mặt trả lời:

- Xem ra thương thế rất nặng!

- Đây chính là đệ nhất cao thủ trong giới thanh niên, Sở Ly đấy. Ai lợi hại như vậy, không ngờ lại có thể đánh hắn thành trọng thương như vậy!

- Thương thế kia quá lợi hại, sợ rằng sẽ có nguy hiểm!

- Chỉ cần còn một hơi là được! Có Kỳ nguyên đan, chỉ cần còn một hơi thì sẽ không chết được. Nhưng bị thương nặng như vậy, thứ đáng sợ nhất không phải là giữ được tính mạng, vạn nhất võ công bị phế bỏ, giữ lại tính mạng thì cũng là phế nhân, còn sống sót cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Chỉ mong Phật tổ phù hộ.

http://tieulun.hopto.org

- Ài...

Mọi người lắc đầu thở dài, cảm khái ngàn vạn.

Sở Ly chính là đệ nhất cao thủ trong giới thanh niên. Là cao thủ hàng đầu, không biết đã gặp phải đối thủ nào mà lại bị thương nặng như vậy, nếu như đổi lại là bọn họ. E rằng cái mạng nhỏ đã mất rồi, phàm là người làm hộ vệ, võ công mạnh hơn nữa, cho dù là cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng không trốn thoát được khỏi nguy hiểm.

Trong lúc mọi người liên tục nghị luận, một cái thuyền nhỏ đột nhiên cặp bờ, Quách Mộ Ly nhấc theo một cái hòm thuốc vội vã chạy tới, thân pháp rất nhanh.

- Quách cung phụng tự mình tới đây rồi.

- Thị vệ tam phẩm có thân phận gì chứ? Bị thương đương nhiên Quách cung phụng phải tự mình tới đây rồi!

- Quách cung phụng ra tay, sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Cũng không hẳn, tu vi chúng ta yếu, bị thương cũng không có vấn đề gì lớn. Cao thủ như Sở sư đệ, cao thủ có thể làm cho hắn bị thương rất đáng sợ, không dễ dàng trị như vậy!

- Được rồi, các ngươi bớt tranh cãi một chút đi. Người khác nghe vào còn tưởng rằng ngươi đang cười trên nỗi đau khổ của người khác đấy!

- Ta không có ý đó nhé!

- Biết ngươi không dám rồi!

Quách Mộ Ly vội vã chạy tới đại điện.

Trên một cái quầy trước Diễn Võ điện, Sở Ly đang nằm bên trên, máu vẫn đang chảy xuôi, chậm rãi chảy xuống quầy hàng, mùi máu tanh nức mũi.

Quách Mộ Ly mặt không biến sắc, thế nhưng khi nhìn thấy người nằm trên giường chính là Sở Ly, sắc mặt hắn lập tức thay đổi:

- Sở Ly?

Tôn Tuấn nói:

- Quách lão, chúng ta nhìn thấy Sở sư đệ ở cửa thành, không biết hắn bị thương có nặng không?

Vương Tuyển Nghĩa cũng nhìn chằm chằm vào Quách Mộ Ly.

Quách Mộ Ly vung vung tay, ấn ấn tay của Sở Ly.

- Hít!

Y phục của Sở Ly bị xé ra, ngực lộ ra, năm cái lỗ đang chảy máu ồ ồ, ba cái ở ngực, hai cái phân biệt hai bên vai trái phải, xương trắng lộ ra, rất là âm u.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

- Là chỉ lực!

Quách Mộ Ly sờ lỗ máu một chút, lạnh lùng nói:

- Chỉ lực thật ác độc!

- Đây là chỉ lực gì vậy?

Vương Tuyển Nghĩa hiếu kỳ hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như sau này đụng phải loại chỉ pháp này, có thể trốn được bao xa thì cứ trốn bấy xa.

Quách Mộ Ly vận công ở ngực Sở Ly một lát, sau đó cười lạnh nói:

- Tịch Diệt Chỉ của Đại Lôi Âm Tự, Hừ!

- Tịch Diệt Chỉ?

Tôn Tuấn kinh ngạc:

- Đại Lôi Âm Tự ra tay?

- Các ngươi nhìn thấy hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự không?

-... Ồ, dường như có hòa thượng, nhưng bọn họ không vào thành, tới ngoài thành đã dừng lại, tổng cộng có bốn người. Mặt vàng, chói lọi, cho nên rất nhiều người đều nhìn thấy.

Tôn Tuấn nói.

Vương Tuyển Nghĩa nói:

- Có khả năng bọn họ đang đuổi giết Sở sư đệ.

- Đám lừa trọc chết tiệt!

Quách Mộ Ly hừ lạnh.

Hắn mở rương gỗ ra, lấy cao ra cầm máu cho Sở Ly, nhưng không cầm được.

Sắc mặt Quách Mộ Ly càng ngày càng âm trầm, hắn đã biết trước sẽ có kết quả này, sự ác độc của Tịch Diệt Chỉ là ở chỗ này. Chỉ lực khiến cho vết

thương không có cách nào khỏi hẳn, vẫn chảy máu, mãi đến khi hết máu tử vong mới thôi.

- Tiểu Trịnh, mang Thanh không dịch đến đây cho ta!

Hắn quay đầu nói với một thiếu nữ xinh đẹp phía sau quầy hàng, lại ném ngọc bài bên hông ra.

- Vâng.

Thiếu nữ xinh đẹp tiếp nhận ngọc bài, cung kính đáp.

Đại phu của Bách Thảo viện bình thường rất hay tới đây, chắc chắn nàng sẽ không lấy Thanh không dịch, Quách Mộ Ly là thủ tịch cung phụng Bách Thảo viện của, chuyện mà hắn dặn dò, đương nhiên nàng phải vâng theo.

Thân thể nàng thướt tha, người mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, động tác lượn lờ như khói. Đi ra sau tấm bình phong ở đại điện, sau đó rất nhanh đã quay lại. nàng cầm một bình ngọc màu xanh, vừa xanh vừa thơm, khiến cho người ta không nhịn được muốn hít một hơi thật dài, hít thứ màu xanh biếc này vào thân thể.

Nàng cẩn thận từng li từng tí một nâng bình ngọc màu xanh lên, miệng cũng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Quách lão, chỉ còn dư lại nửa bình Thanh không dịch này mà thôi.

- Ta biết rồi.

Quách Mộ Ly thiếu kiên nhẫn vung tay lên, tiếp nhận bình ngọc, mở nút ra, móc từ trong lòng ra một bình ngọc trắng, đổ năm viên Kỳ nguyên đan ra, ấn vào bên trong Thanh không dịch.

Hắn một mặt ấn Kỳ nguyên đan vào trong Thanh không dịch, một bên cố

sức chửi:

- Tịch Diệt Chỉ, Tịch Diệt Chỉ, đám lừa trọc chết tiệt! Lừa trọc!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Cứu Nguy

Mọi người có chút giật mình nhìn hành động của hắn.

Bọn họ không biết Thanh không dịch quý giá ra sao, thế nhưng Kỳ nguyên đan lại là thứ một viên một mạng, một hơi hắn đút vào năm viên, số lượng như vậy sẽ có bao nhiêu dược lực cơ chứ?

Quách Mộ Ly quơ quơ bình ngọc xanh, lại đổ ra một ít màu dầu cao màu xanh lục, rải lên trên vết thương của Sở Ly.

Một tầng thuốc mỡ màu xanh lục dày đặc che kín lỗ máu lại, rất nhanh đã không còn máu chảy ra ngoài nữa.

-Quách lão, đã cầm máu được rồi sao?

Tôn Tuấn cẩn thận hỏi.

- Ngừng lại sao?

Quách Mộ Ly tức giận nói:

- Ngừng lại cái rắm, phiền phức lớn rồi!... Được rồi, các ngươi người nào nên làm gì thì làm việc đó đi, đừng ở chỗ này thêm phiền, nhìn các ngươi ta đã thấy phiền lòng rồi!

- Chúng ta có thể hỗ trợ.

Tôn Tuấn nói.

- Giúp cái rắm, các ngươi có thể giúp đỡ được gì cho ta chứ?

Quách Mộ Ly lạnh lùng nói:

- Có thể chết thay hắn hay sao?

- Thương thế của Sở sư đệ...?

Vương Tuyển Nghĩa giật mình, vội hỏi:

- Không cứu được sao?

- Giữ được mạng thôi!

Quách Mộ Ly hừ lạnh nói:

- Mạng của hắn lớn, nếu là người khác thì nhất định đã chết rồi. Mà hắn, lại có một cơ hội.

Hắn đã tự mình lĩnh giáo qua sinh cơ dồi dào của Sở Ly, vết thương hắn phải chết cũng không chết được, rất nhanh đã trở nên sinh long hoạt hổ, lúc này nói không chừng còn có thể vượt qua được.

Hắn quay đầu nói:

- Tiểu Trịnh, đi thông báo cho Ngọc Kỳ đảo, nói một tiếng với tam tiểu thư đi!

-Vâng.

Tiểu Trịnh cô nương đáp một tiếng giòn tan rồi rời đi.

Tiêu Kỳ và Tô Như đang luyện công trên Quan Tinh lầu, rất nhanh đã có người đi tới thông báo.

Tiêu Kỳ và Tô Như nghe thấy tin tức hoàn toàn biến sắc, Tiêu Kỳ đứng ở trước cửa sổ, nhíu mày nhìn chăm chú về phương hướng Diễn Võ điện.

Tô Như vội nói:

- Tiểu thư, để muội đi xem xem!

Tiêu Kỳ nói:

- Dẫn hắn về Thiên Linh viện!

-Vâng.

Tô Như nói một tiếng, lại gọi hai thị nữ, thuyền nhỏ chèo nhanh như bay, rất nhanh đã đến Diễn Võ điện.

Đám người ngoài Diễn Võ điện không còn tâm tư luyện công, mồm năm miệng mười nghị luận thương thế của Sở Ly.

Nhìn thấy Tô Như và hai thị nữ tới đây, bọn họ lập tức im lặng, ôm quyền hành lễ.

Tô Như vung vung tay, vội vã chạy vào trong Diễn Võ điện, nhìn thấy Sở Ly máu me khắp người, sắc mặt nàng trở nên âm trầm:

- Quách lão, đã xảy ra chuyện gì?

- Bị đám lừa trọc của Đại Lôi Âm Tự mai phục mà thôi!

Quách Mộ Ly hừ lạnh nói:

- Đám lừa trọc này chỉ biết gieo vạ, đáng chết!

Tô Như nói:

- Thương thế của Sở Ly nặng lắm sao?

-... Đi một nửa mạng rồi.

Sắc mặt Quách Mộ Ly âm trầm, lắc đầu nói:

- Chỉ có thể trông vào bản thân hắn, đã dùng Kỳ Nguyên đan ấn vào... Tịch Diệt Chỉ của Đại Lôi Âm Tự rất ác độc nhất, chỉ có điều bình thường bọn họ cũng rất ít dùng, xem ra bọn hắn rất để mắt tới Sở tiểu tử đó.

- Ta sẽ dẫn hắn trở về!

Bờ môi đỏ của Tô Như nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Để tiểu thư nghĩ biện pháp.

- Ài... Đi đi, đi đi.

Quách Mộ Ly vung vung tay.

Hắn đã không thể ra sức, chuyện còn lại chỉ có thể nhìn bản lãnh của chính Sở Ly mà thôi.

Tô Như không quan tâm tới việc người sẽ dính máu mà đỡ Sở Ly lên thuyền nhỏ, trở về Ngọc Kỳ đảo.

Mọi người nhìn thuyền nhỏ dần dần biến mất ở tầm nhìn, lần nữa bắt đầu nghị luận, quả nhiên Sở Ly đã được tam tiểu thư coi trọng.

Tô Như bước lên Ngọc Kỳ đảo, lại phất tay để hai thị nữ rời đi, bản thân nàng thì đỡ Sở Ly trở lại Thiên Linh viện, không đợi gõ cửa thì Tuyết Lăng đã kéo cửa rồi đi ra.

Tiêu Kỳ mặc một bộ trường sam màu trắng đứng ở bên trong cửa. Cau

mày nhìn Sở Ly.

- Tiểu thư, hắn bị thương rất nặng!

Vẻ mặt Tô Như sầu lo:

- Quách lão không có biện pháp gì, chỉ có thể xem bản thân hắn mà thôi.

Thân thể Tuyết Lăng cứng lại, không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt.

Tiêu Kỳ bước ra khỏi tiểu viện, đỡ lấy một bên còn lại của Sở Ly rồi tiến vào Thiên Linh viện, đưa hắn vào nằm trên giường nhỏ của nàng.

Tiêu Kỳ chạm vào cổ tay hắn, lại cau mày nhìn khuôn mặt của Sở Ly:

- Nội lực rất quái lạ!

- Đại Lôi Âm Tự Tịch Diệt Chỉ!

Tô Như nói.

Khuôn mặt ngọc của Tiêu Kỳ trầm xuống.

Đương nhiên nàng đã nghe nói qua Tịch Diệt Chỉ, vì sao võ học của Đại Lôi Âm Tự trước tiên phải luyện Phật hiệu hóa giải lệ khí cũng là bởi vì có không ít tuyệt học ác độc, mà Tịch Diệt Chỉ này chính là một loại.

Tô Như vội hỏi:

- Tiểu thư, người có biện pháp gì không?

Tiêu Kỳ cắn môi dưới, chậm rãi lắc đầu:

- Hắn luyện Kim Cương Độ Ách thần công. Lẽ ra có thể vượt qua được chứ.

Trong lúc Sở Ly hoảng hốt, hắn có cảm giác như đang ngâm mình ở bên trong nước, linh khí tinh khiết tới cực điểm chui tới chui lui ở trong thân thể, cả người thoải mái thích ý, không muốn tỉnh lại.

Hắn thở thật dài một tiếng, chậm rãi mở mắt.

- Tổng quản.

Hắn nhìn thấy Tô Như đang ngồi ở bên giường của mình, đang xuất thần nhìn mình.

Đôi mắt sáng của Tô Như trừng lớn, mừng rỡ kêu lên:

- Tỉnh rồi?

- Công tử tỉnh rồi?

Tuyết Lăng từ bên ngoài xông vào trong.

Sở Ly cố gắng chống người lên, thế nhưng Tô Như và Tuyết Lăng lại nhanh chóng tới đỡ hắn, mùi thơm lập tức xông vào trong mũi.

- Ta đã ngủ bao lâu rồi?

Sở Ly liếc mắt nhìn cửa sổ sáng sủa, thông qua cái bóng rơi vào trên giường nhỏ từ cửa sổ là hắn biết đã tới giữa trưa.

Tô Như lườm hắn một cái rồi hừ lạnh nói:

- Ngươi ấy, đã ngủ một ngày rồi!

Sở Ly kinh ngạc:

- Mới một ngày?

http://tieulun.hopto.org

- Một ngày còn ít sao?

Tô Như hừ lạnh nói:

- Hòa thượng Đại Lôi Âm Tự ra tay, có đúng không?

- Ài...

Sở Ly thở dài:

- Quả nhiên không hổ là Đại Lôi Âm Tự!

Đại Lôi Âm Tự có truyền thừa mấy ngàn năm, tích lũy thâm hậu tới cực điểm, quả thực không giống phàm tục.

Lần này bị thương nặng như vậy là hắn tương kế tựu kế, biết thời biết thế, chỉ là không nghĩ tới uy lực của Tịch Diệt Chỉ lại mạnh như thế.

Xem ra Đại Lôi Âm Tự thật sự muốn giết mình, không lưu tình nữa.

Bốn người Pháp Viên thi triển kỳ công có uy lực kinh người, so với Tịch Diệt Chỉ còn đáng sợ hơn. Trực giác nói cho hắn biết, một khi đối đầu, tuyệt không thể liều, chỉ có tránh lui.

Tô Như nói:

- Lần này thiếu chút nữa ngươi đã mất mạng!

- Quả thực hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự rất lợi hại!

- Thương thế của ngươi Quách lão đã xem qua, không có cách gì, chỉ có thể để cho ngươi dựa vào công phu của mình, hóa giải từng điểm từng điểm mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nâng một bát cháo rồi đi vào:

- Công tử, để ta đút cho công tử ăn chút?

- Không cần.

Sở Ly cười nói:

- Không cần phải như vậy đâu.

- Cánh tay ngươi còn sức hay sao?

Tô Như hừ lạnh nói.

Sở Ly nhấc cánh tay lên, thở dài, thương thế ở trên bả vai làm cho hắn không dùng được một phần khí lực.

Tuyết Lăng mở miệng cười nói:

- Cứ để ta đây đi!

Nàng ngồi ở trước người Sở Ly, thổi thổi thìa cháo, hơi thở như hoa lan, lại đưa tới bên miệng của hắn.

Cảm nhận được mùi thơm ngát phân tán, cái bụng của Sở Ly sôi ùng ục ùng ục vài tiếng, cảm giác đói bụng giống như thủy triều vọt tới.

Hắn mở miệng húp cháo, Tuyết Lăng cho hắn ăn từng muỗng từng muỗng.

- Ngươi chậm rãi dưỡng thương, đừng lo chuyện khác nữa, ta đi ra ngoài một chút!

Tô Như nói xong rồi đi ra ngoài:

- Để ta đến nói một tiếng với tiểu thư, nàng cũng lo lắng lắm.

- Khiến cho tiểu thư lo lắng rồi, ta không dễ chết như vậy đâu.

Sở Ly cười nói.

- Ngươi ấy...

Tô Như lắc đầu rời đi.

Trong phòng chỉ có hai người, đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Động tác bón cho hắn ăn của Tuyết Lăng trở nên cứng ngắc, gò má ửng đỏ, đỏ đến mức càng ngày càng đỏ hơn.

Sở Ly cười, liếc mắt nhìn nàng một cái:

- Có những ai biết ta bị thương?

- Toàn bộ mọi người đều biết.

Tuyết Lăng vừa thổi cháo, vừa nói:

- Dáng vẻ lúc đó của công tử quá đáng sợ.

Sở Ly nói:

- Ai cứu ta?

- Là hai hộ vệ thất phẩm.

Tuyết Lăng nói:

- Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa, bọn họ nhìn thấy công tử, lại cõng công tử một hơi chạy về tới Diễn Võ điện. Sau đó Quách lão đi qua cứu công

tử.

- Ta thực sự phải cám ơn bọn họ.

Sở Ly than thở:

- Lần này thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương!

Cái thìa của Tuyết Lăng ngừng lại, mạnh mẽ nguýt hắn một cái, khi nhìn thấy hắn bị thương như vậy, nàng sợ đến mức ngay cả chân cũng mềm nhũn mà người này lại dông dài như thế.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, không chết được!

- Không cho phép công tử nói những câu này!

Tuyết Lăng bất mãn hừ lạnh nói.

Sở Ly cười lắc đầu.

Rất nhanh, bên ngoài đã truyền đến tiếng chân của Tiêu Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Vấn Tội

Tuyết Lăng cho hắn ăn một bát cháo, lại nâng bát thứ hai lên. Tiêu Kỳ đi vào phòng, mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn bên người nàng.

Sở Ly nhìn Tiêu Kỳ cười cười:

- Tiểu thư.

Vẻ mặt Tiêu Kỳ lạnh lẽo:

- Hồ đồ!

Sở Ly lắc đầu một cái, cảm khái nói:

- Không nghĩ tới Đại Lôi Âm Tự còn có tuyệt học như vậy, khâm phục!

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói:

- Nếu như Đại Lôi Âm Tự dễ dàng đối phó như thế thì triều đình đã sớm diệt bọn hắn, ngươi cho rằng có khinh công thì sẽ không phải sợ bọn họ hay sao?

Nàng ngồi vào trước giường, Tuyết Lăng nhanh chóng tránh ra, nhường chỗ cho nàng.

Ngón tay ngọc ngà sờ vào bàn tay của Sở Ly, cảm nhận sinh cơ mạnh mẽ, Tiêu Kỳ chậm rãi thu ngón tay lại, lạnh nhạt nói:

- Tiểu Như, Tuyết Lăng, các ngươi đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với Sở Ly.

- Vâng.

Tô Như nhìn Tuyết Lăng một cái, tiện tay khép cửa phòng lại.

Hai mắt của Tiêu Kỳ sáng như nước, lẳng lặng nhìn Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười.

Tiêu Kỳ nói:

- Là ngươi giết người trước?

Sở Ly nhíu nhíu mày, chậm rãi gật đầu.

- Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn!

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói.

Sở Ly cười cợt:

- Nếu không phải đám hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự xuất hiện thì ta cũng không dám hạ sát.

Tiêu Kỳ nói:

- Muốn vu oan cho Đại Lôi Âm Tự sao?

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư, ngươi cảm thấy ta bị thương nặng không nên trừng trị hay sao?

Tiêu Kỳ nhíu mày lắc đầu, hắn muốn giả chết thoát thân, cũng có thể xem

là một kế:

- Tại sao?

- Được Lục Ngọc Dung coi trọng, cho nên ta cố ý viết thư cho hắn, để hắn giết ta.

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu một cái:

- Không phải hắn chết thì chính là ta chết.

- Bằng vào khinh công của ngươi, hắn có thể giết ngươi được sao?

- Hắn dùng Tuyết Lăng và Thu Diệp tự để uy hiếp ta.

Sở Ly than thở:

- Hết cách rồi, ta chỉ có thể loại trừ hắn.

- Lại là Lục Ngọc Dung!

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Tên Triệu Tử Lai này quá bất cẩn, hắn cho rằng dùng những người này để ép buộc Sở Ly, Sở Ly không dám chạy trốn, chỉ có thể liều mạng cùng hắn. Hắn cũng dám chắc Sở Ly không dám giết hắn. Tất cả những hành động của hắn đều là muốn chết, cũng khó trách Sở Ly lại muốn giết hắn.

Sở Ly nói:

- Phủ chúng ta có gặp phiền phức hay không?

Thân phận cung phụng Cấm cung không phải là bách tính bình dân được.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Triều đình sẽ không chịu để yên, thân phận của Triệu Tử Lai cũng là mặt mũi của triều đình.

- Nếu thực sự không được, ta sẽ giả chết thoát thân.

Sở Ly nói:

- Cũng đỡ phải phiền phức.

Hắn có thể thấy được, nhất định triều đình sẽ tạo áp lực cho phủ, dù sao phủ Quốc Công cũng là phủ Quốc Công, không thể chống đỡ được với hoàng thất.

- Nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói.

Phủ Quốc Công địa vị cao cả, không giống như phủ nha. Không phải là thế lực mà triều đình muốn xử trí là có thể xử trí.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư cảm thấy, ta có thể vu oan cho Đại Lôi Âm Tự được sao?

- Ngươi chắc chắn chứ?

Tiêu Kỳ hỏi.

Phương thức xử lý của Sở Ly rất cao minh, trên người Triệu Tử Lai có thương thế của phi đao, nhìn qua là hắn giết người, có thể nhanh chóng kết luận. Thế nhưng thương thế trên người Triệu Tử Lai cũng không phải là của phi đao, như vậy sẽ khiến cho người ta hoài nghi.

Tiêu Kỳ có chút bừng tỉnh, trong lòng nghĩ tới thương thế mới là then

chốt:

- Thương thế trên người hắn là từ võ công gì?

- Vấn Tâm chỉ.

Sở Ly cười nói:

- Tuyệt học độc môn của Đại Lôi Âm Tự.

Lông mi Tiêu Kỳ giật giật, nói:

- Ngươi còn có thể học Vấn Tâm chỉ sao?

- Chỉ học được hình.

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Đến cảnh giới Thiên Ngoại Thiên mới có thể thi triển ra được.

Tiêu Kỳ trầm ngâm trong chốc lát:

- Thôi, binh tới tướng đỡ, trước tiên ngươi cứ chữa khỏi vết thương đi đã.

Sở Ly nói:

- Không vội.

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Sở Ly cười nói:

- Triều đình sẽ phái người tới đây điều tra đúng không? Cứ để bọn họ đến nhìn kỹ một chút!

- Tịch Diệt Chỉ rất ác độc, cẩn thận đừng chơi với lửa có ngày chết cháy!

- Vâng.

Tiêu Kỳ nhìn hắn, cảm thấy không còn gì để nói nữa.

Hắn giết Triệu Tử Lai không phải là kích động nhất thời, mà là hành động đã đắn đo suy nghĩ, đã nghĩ kỹ đường lui. Cho dù đổi lại là nàng cũng sẽ làm như vậy, cũng không thể bởi vì thân phận của Triệu Tử Lai mà không giết hắn.

- Hây!

Sáu con tuấn mã cầm kim bài vọt vào Sùng Minh thành, không kiêng dè mà trắng trợn chạy băng băng trên đường cái Sùng Minh thành. Làm cho con phố huyên áo náo động nhất thời náo loạn, mọi người kinh ngạc không ngừng thốt lên, chửi bới không ngớt.

Trong Sùng Minh thành phủ Quốc Công to lớn nhất, cho dù là hộ vệ của phủ Quốc Công cũng sẽ không hoành hành bá đạo như vậy.

Sáu tên kỵ sĩ trung niên thân mặc y phục màu tím, sắc mặt âm trầm, ánh mắt như điện đảo qua người chửi bậy.

Những người này không chút cố kỵ nào mà đối mặt lại, cho dù là cao thủ võ lâm đến Sùng Minh thành cũng phải đàng hoàng cụp đuôi đến. Nếu như dám giết người, phủ Quốc Công tuyệt đối sẽ không buông tha.

Vì lẽ đó cư dân trong Sùng Minh thành không sợ cao thủ võ lâm.

Sáu tên kỵ sĩ cười gằn, tăng tốc phóng ngựa. Ném tiếng mắng chửi đi rất xa, mất một lúc sau mới vọt tới trước cửa lớn của phủ Quốc Công.

- Người kia, mau dừng bước!

http://tieulun.hopto.org

Hai tên hộ vệ từ hai bên sư tử đá đi ra, tay đặt lên trên đại đao, trầm giọng hét lớn.

- Họ...

Sáu con tuấn mã nhất tề dừng lại, cất vó đứng thẳng người lên, đứng ở trước mặt hai hộ vệ.

Sáu tên kỵ sĩ trung niên nhảy xuống dưới đất. Lại vứt một khối kim bài màu vàng cho một tên hộ vệ rồi nói:

- Hộ vệ cấm cung!

Hộ vệ này chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt hẹp dài, hai mắt mảnh như chỉ, cả người có vẻ lười biếng, không có lực. Hắn lật kim bài nhìn hai lần, mới chậm rãi chắp tay ôm quyền nói:

- Xin chờ chút, để ta đi bẩm báo!

Đối với việc sáu tên kỵ sĩ này làm càn, bọn họ đã sớm không vừa mắt, nếu không phải đang có chức trách trong người thì bọn họ đã sớm tiến lên kéo bọn họ xuống ngựa rồi.

- Bảo Quốc Công các ngươi ra nghênh đón!

Một tên kỵ sĩ trung niên lạnh lùng nói.

Hai hộ vệ phủ Quốc Công khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ một chút, miệng cười cợt, hộ vệ có khuôn mặt hẹp dài thu kim bài lại, sải bước tiến vào trong phủ.

Sáu tên kỵ sĩ trung niên lạnh lùng trừng mắt nhìn tên hộ vệ còn lại một chút.

http://tieulun.hopto.org

Tên hộ vệ này chừng hai mươi, vẻ mặt như trẻ con, nhìn rất buồn cười. Thế nhưng lúc này hắn lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn hắn, liều chết mà không rơi xuống hạ phong.

Ánh mắt của gia hỏa này thật sự như kiếm, như muốn xuyên thủng bọn hắn.

- Cũng có mấy phần can đảm.

Sáu tên kỵ sĩ nhìn hắn một hồi, thấy hắn không có chút ý định thối lui nào, hắn gật gù, nói:

- Không phải là rác rưởi.

Tên hộ vệ vẻ mặt như trẻ con lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ, không nói một lời.

Hắn mơ hồ cảm giác được, nếu như mình lên tiếng, rất có khả năng sẽ bị bọn họ nhân cơ hội phát tác, mượn cơ hội để phát huy, mình không phải là đối thủ của bọn họ. Cho nên hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, chỉ đành cầu mong người trong phủ nhanh chóng chạy tới.

Tiếng bước chân vội vàng vang lên, Tiêu Thiết Ưng mang theo một đám người vội vã đi tới trước cửa lớn, từ rất xa đã ôm quyền chắp tay nói:

- Chư vị thiên sứ ở xa tới, không có tiếp đón từ xa, mau mời!

Bên người Tiêu Thiết Ưng có sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên như Lâm Toàn, Triệu Khánh Sơn.

Sáu tên kỵ sĩ quét mắt nhìn đám người Tiêu Thiết Ưng một chút, lạnh lùng ôm quyền:

- Tiêu công tử, chúng ta vâng mệnh mà đến, đắc tội rồi.

- Chư vị thiên sứ đi đường khổ cực, đi vào trong uống một ngụm trà nghỉ một chút, làm nhuận giọng. Sau đó có lời gì cứ nói cũng không muộn.

Tiêu Thiết Ưng cười nói sang sảng, dường như không ngần ngại sự ngạo mạn và lạnh lùng của đối phương một chút nào.

Sáu tên trung niên chậm rãi gật đầu, được đám người Tiêu Thiết Ưng mời vào phủ.

Thiết Ưng đảo mắt qua phòng khách.

Sau khi mọi người ngồi xuống, rất nhanh trà đã được dâng lên. Tiêu Thiết Ưng ngồi dưới tay sáu người Triệu Khánh Sơn, Lâm Toàn đứng ở phía sau Tiêu Thiết Ưng.

Sáu tên kỵ sĩ trung niên thả chén trà xuống, lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng.

Tên kỵ sĩ trung niên cầm đầu có làn da mặt vàng vọt, giống như bị bệnh, nhưng lại có vẻ xốc vác, ánh mắt như điện bắn về phía Sở Ly:

- Đại công tử, lần này chúng ta đắc tội, xin giao ra hung thủ sát hại Triệu huynh!

- Hung thủ?

Tiêu Thiết Ưng thả chén trà xuống, chậm rãi nói:

- Tống tiền bối biết ai là hung thủ hay không?

Tống Tư Văn lạnh lùng nói:

- Có người nói một người tên là Sở Ly gửi thư cho Triệu huynh, là hắn

giết Triệu huynh đúng không?

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Thiết Ưng chậm rãi âm trầm lại, lạnh lùng nói:

- Sáu vị thiên sứ, các ngươi nói Triệu tiền bối bị người của bổn phủ giết? Là do Sở Ly giết?

- Võ công của Triệu huynh trác tuyệt, sao có thể vô duyên vô cớ mà chết cơ chứ?

Một hán tử trung niên chậm rãi gật đầu, cười lạnh nói:

- Lẽ nào phủ Quốc Công muốn bao che cho hung thủ sao?

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả hai tiếng, lạnh lùng nói:

- Tống tiền bối, chư vị vừa đến đã đòi bắt hung thủ, không nhìn thi thể Triệu tiền bối mà đã biết hung thủ là Sở Ly hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Cắn Ngược Lại

Tống Tư Văn cau mày nói:

- Chuyện này còn cần phải tra hay sao? Vừa nhìn đã biết ngay!

- Chư vị biết Sở Ly là người phương nào hay không?

- Là người trong phủ các ngươi.

- Chư vị tiền bối biết rồi đó, Sở Ly chỉ là một thị vệ, năm nay vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Một tiểu tử vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên, giết cung phụng cấm cung, lẽ nào chư vị không cảm thấy chuyện này hoang đường hay sao?

- Giết người không hẳn cần phải dùng võ công.

- Như vậy cũng thú vị!

Tiêu Thiết Ưng cười nhạo liếc nhìn về phía hắn:

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên bị người ta ám hại? Tống hộ vệ, xin ngươi dùng đầu óc một chút có được không, đừng làm cho hoàng thất mất mặt!

- Đại công tử, ngươi có ý gì?

Bỗng nhiên Tống Tư Văn biến sắc.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh:

- Ta cũng muốn hỏi ngươi có ý gì!... Không thèm tra xét mà trực tiếp định tội, lẽ nào Thiên sứ các ngươi đều làm việc như thế sao? Ta cũng muốn diện kiến, hỏi hoàng thượng một câu. Người phái ra hạng người vô năng thô bạo như các ngươi là cố ý chơi phủ Quốc Công chúng ta hay sao?

- Ngươi... Ngươi...

Tống Tư Văn đùng đùng đứng dậy, chỉ vào Tiêu Thiết Ưng:

- Họ Tiêu, ngươi khinh người quá đáng!

Tiêu Thiết Ưng nâng chén trà lên, chậm rãi khẽ nhấp một cái, liếc xéo hắn:

- Vào thành không xuống ngựa, trực tiếp phóng ngựa như bay ở trong thành, uy phong của các ngươi cũng thật lớn đó!

- Chúng ta vâng mệnh mà đến, là vì đề phòng hung thủ trốn thoát, cho nên mới hơi cuống cuồng một chút.

Tống Tư Văn từ từ ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Cho dù hấp tấp một chút, có lẽ hoàng thượng cũng sẽ không trách tội chứ!

- Hấp tấp?

Tiêu Thiết Ưng cười gằn:

- Không phải các ngươi còn muốn thúc ngựa chạy ở trong phủ Quốc Công chúng ta đó chứ?

- Vì muốn mau chóng hoàn thành sứ mệnh, cho nên chỉ có thể đắc tội.

Tống Tư Văn từ tốn nói.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh:

- Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng Triệu cung phụng là do Sở Ly giết?

- Đương nhiên là hắn rồi.

Tống Tư Văn hừ lạnh, nói:

- Hắn mang theo Triệu huynh rời thành, kết quả Triệu huynh chết mà hắn lại còn sống!

- Cao thủ Tiên thiên giết cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đúng là chuyện kỳ lạ.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu bật cười:

- Nếu như thật sự có thể bị cao thủ tiên thiên giết, như vậy cũng không cần làm cung phụng cấm cung. Quá mất mặt!

- Theo chúng ta biết, vị Sở Ly này đã từng giết cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Tống Tư Văn từ tốn nói.

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên bình thường sao có thể so sánh với Triệu cung phụng chứ?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Hắn có thể giết được cao thủ Thiên Ngoại Thiên bình thường, đã là may

mắn. Triệu cung phụng lại là cung phụng cấm cung mà cũng có thể bị hắn giết hay sao?

- Vậy cũng không hẳn.

Tống Tư Văn nói:

- Trong cống cũng luôn có thời điểm lật thuyền.

- Nói như vậy. Các ngươi đã nhận định kẻ giết người là Sở Ly?

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Không cần phải xem vết thương trên người Triệu cung phụng hay sao?

- Nhìn một chút cũng không thay đổi được gì.

Tống Tư Văn nói:

- Nói vậy các ngươi đã xử lý rồi?

- Ha, không trách!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Tâm tư cẩn thận luôn phải có, ngươi cho rằng chúng ta sẽ làm giả vết thương hay sao?

- Chút chuyện nhỏ này đối với phủ Quốc Công mà nói, không đáng nhắc tới.

Tống Tư Văn lạnh nhạt nói.

- Được, vậy chúng ta cứ xem trước một chút, sau khi xem, chỉ mong ngươi còn có thể nói ra những câu nói này!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói.

- Xin mời!

Tống Tư Văn đứng lên.

Mọi người đi ra ngoài phòng khách.

Tống Tư Văn có chút lơ đãng, nói:

- Đúng rồi, không phải các ngươi sẽ mang Sở Ly đi trước đó chứ?

- Yên tâm, hiện tại hắn đang bị thương nặng. Muốn đi cũng không đi được.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Nếu như hắn thực sự là hung thủ sẽ có phủ quy phạt hắn, đối với người phá hoại quan hệ của phủ Quốc Công và hoàng thất, chúng ta tuyệt không buông tha!

Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt vòng tới vòng lui ở trên mặt sáu người, tâm ý uy hiếp rất rõ ràng.

Hắn thầm than, lá gan của tiểu tử Sở Ly này quá lớn, thật sự dám giết cung phụng cấm cung!

Sáu tên hộ vệ cấm cung nhìn qua thi thể của Triệu Tử Lai, sắc mặt âm trầm đi ra khỏi tiểu viện, đến trước mặt Tiêu Thiết Ưng.

- Chúng ta quay về nói chuyện đi.

Tiêu Thiết Ưng bước đi ra phía sau.

http://tieulun.hopto.org

- Vết thương trên người hắn là phi đao hay sao?

- Không sai. Là phi đao, thứ Sở Ly dùng chính là phi đao đúng không?

- Xem ra quả nhiên là hắn!

Tống Tư Văn gật gù, nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng:

- Đại công tử. Chúng ta muốn gặp Sở Ly này, đối chứng trước mặt, tránh cho đại công tử nói chúng ta nghĩ oan cho hắn!

- Được.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Đương nhiên phải gặp Sở Ly một lần, đi theo ta.

Một chiếc thuyền hoa chậm rãi đi đến Đông Hoa viên.

Lý Việt đã chờ ở bên bờ, từ rất xa đã khom mình hành lễ, vẻ nịnh nọt nở nụ cười.

Mọi người bước khỏi thuyền hoa, đi lên Đông Hoa viên.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Lý Việt, Sở Ly thế nào rồi?

Nụ cười nịnh nọt của Lý Việt biến mất, thở dài nói:

- Không tốt lắm!

- Đi thôi. Đi xem xem.

Tiêu Thiết Ưng đi về phía trước, Lâm Toàn nhanh chóng đuổi theo.

http://tieulun.hopto.org

Sáu người Triệu Khánh Sơn và Tống Tư Văn theo sát phía sau. Đi tới vị trí tiểu viện của Sở Ly.

Tiến vào tiểu viện, mùi thuốc nồng nặc phả vào mặt, khiến cho bọn họ không nhịn được muốn ho khan.

Ở giữa tiểu viện, Sở Ly đang nằm ở trên một cái giường nhỏ tắm nắng.

Hắn trợn mắt nhìn lên nhìn bầu trời, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, biểu hiện rất tiều tụy, nhìn qua giống như cây cối bị hạn hán sắp chết, hấp hối.

- Sở Ly.

Tiêu Thiết Ưng cười thầm, nhưng trên mặt lại ra vẻ lạnh lùng:

- Đây là hộ vệ cấm cung tới đây điều tra nguyên nhân cái chết của Triệu cung phụng, họ muốn hỏi ngươi mấy câu.

Ánh mắt ảm đạm của Sở Ly nhìn vào trên người đám người Tống Tư Văn, lạnh lùng nói:

- Có gì thì cứ hỏi đi.

- Ngươi chính là Sở Ly?

Tống Tư Văn đi tới trước giường, cau mày nhìn Sở Ly:

- Ngươi bị thương?

Sở Ly thở dài.

Tống Tư Văn nói:

- Bị Triệu huynh đả thương?

Sở Ly rên một tiếng:

- Triệu Tử Lai?

Tống Tư Văn bỗng cảm thấy phấn chấn, vội hỏi:

- Ngươi có cừu oán với Triệu huynh sao?

- Mối thù sinh tử!

Sở Ly lạnh lùng nói.

- Nói như vậy, Triệu huynh là do ngươi giết?

Tống Tư Văn vội nói.

Sở Ly hừ lạnh, nói:

- Ta cũng rất muốn giết hắn!

- Được, nếu là ngươi thì tốt rồi!

Tống Tư Văn vội nói.

Sở Ly liếc xéo hắn một cái, cười lạnh nói:

- Ngươi nghe không hiểu tiếng người hay sao? Ta giết hắn?

- Sở Ly, nói chuyện cẩn thận, nói cho rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Thiết Ưng ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói.

Sở Ly lười biếng liếc mắt nhìn Tống Tư Văn một chút, hừ lạnh nói:

- Cung phụng cấm cung, cung phụng cấm cung chó má cấu kết với hòa thượng Đại Lôi Âm Tự ám hại ta. Đây chính là chuyện tốt mà cung phụng cấm cung các ngươi làm hay sao?

- Sao?

Tống Tư Văn ngẩn ra, trừng mắt quát lên:

- Chớ có nói bậy!

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Ta nói bậy hay không, các ngươi không biết đi điều tra xem? Hỏi hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự một chút là có thể biết rõ!

- Thực sự là nực cười!

Tống Tư Văn cười gằn, tuy hắn bị Sở Ly làm kinh sợ, hoàn toàn ngoài ý muốn, thế nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại được:

- Triệu huynh muốn giết ngươi thì hà tất phải làm vậy, trực tiếp động thủ làm thịt ngươi là được chứ gì.

- Dựa vào hắn muốn giết ta?

Sở Ly bĩu môi, khinh thường nói:

- Hắn không có bản lãnh lớn như vậy!

- Ngươi là một cao thủ Tiên Thiên nho nhỏ, khẩu khí thật là lớn!

Tống Tư Văn quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng cười gằn:

- Đại công tử, phủ Quốc Công các ngươi thực sự là nhân tài đông đúc đó!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Khinh công của Sở Ly là nhất tuyệt, Triệu cung phụng thật sự không giết được hắn.

- Nói đùa!

Tống Tư Văn hừ lạnh nói.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Đại Lôi Âm Tự muốn giết Sở Ly, vì sao còn muốn để Triệu cung phụng hỗ trợ chứ? Sở Ly dễ bị giết như vậy thì Đại Lôi Âm Tự cũng sẽ không hết lần này tới lần khác phái người mà không đắc thủ. Lần thành công duy nhất chính là lần này, Triệu cung phụng đã có ân lớn giúp bọn chúng đó.

-Ta muốn kiểm nghiệm thương thế của hắn.

Tống Tư Văn hừ lạnh, nói.

- Xem thương thế? Đương nhiên không thành vấn đề.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đúng rồi, viết thương trí mạng của Triệu cung phụng là sao? Rốt cuộc là võ công gây ra thương như vậy, hộ vệ cấm cung các ngươi kiến thức rộng rãi, có lẽ đã nhận ra rồi chứ?

- Đại công tử?

- Ta không biết.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Chưa từng thấy.

- Chúng ta cũng không biết.

Tống Tư Văn thở ra một hơi, lắc đầu một cái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Tự Nghi Ngờ

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Võ học của Đại Lôi Âm Tự thâm ảo, đương nhiên các ngươi không nhận ra được rồi!

Tống Tư Văn cắn răng, âm thầm cau mày.

Lẽ nào đúng là Triệu Tử Lai bị Đại Lôi Âm Tự sát hại hay sao?

Theo lý mà nói, cho dù Sở Ly có gan to hơn nữa thì cũng không dám giết cung phụng cấm cung. Đối phương cũng hiểu rõ, việc liên quan tới mặt mũi, chắc chắn hoàng thất sẽ không chịu để yên. Mà phủ Quốc Công cũng không dám mạo hiểm trở mặt với hoàng thất để bao che cho hắn.

Có người nói Sở Ly là một người thông minh tuyệt đỉnh, hắn ta sẽ không phạm phải loại sai lầm sơ đẳng này.

Người thông minh thường thường sẽ rất bình tĩnh không dễ gì bị kích động, mọi việc đều sẽ cân nhắc thiệt hơn. Triệu Tử Lai chỉ đến đây một ngày mà thôi, không thể kết thâm cừu đại hận gì với hắn ta được, nhiều nhất chỉ là giao phong miệng lưỡi mà thôi.

Hắn là thị vệ tam phẩm của phủ Quốc Công, tiền đồ vô lượng, sẽ vì một chút giao phong miệng lưỡi mà dám đối nghịch với hoàng thất, phá huỷ tiền đồ tốt đẹp của chính mình hay sao?

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Các ngươi không nhận ra vết thương kia, cũng không nhận ra thương thế của Sở Ly, như vậy có đi xem xét hay không cũng giống nhau.

- Lẽ nào Đại công tử đang chột dạ?

Tống Tư Văn chậm rãi nói với Tư Lý:

- Hạc Trác Kính của Triệu huynh là nhất tuyệt, thương thế kinh động tới phủ tạng, xem ra gần như giống như thương thế trên người Sở Ly.

- Ha ha!

Tiêu Thiết Ưng cười gằn:

- Ánh mắt của Tống hộ vệ ngươi quá lợi hại, như vậy mà cũng có thể nhìn thấy, được rồi, Sở Ly, để hắn nhìn thương thế xem, rốt cuộc có phải là Hạc Trác Kính hay không!

Sở Ly liếc xéo Tống Tư Văn một chút rồi nói:

- Ánh mắt của ngươi nông cạn, không hắn đã có thể nhận ra được, Lý sư huynh.

Lý Việt tiến lên, cởi y phục giúp hắn, để lộ ra ngực và vai. Lúc này mấy lỗ máu vẫn còn, còn có một tia máu chảy xuống dưới, nhìn thấy mà giật mình.

- Đây là Hạc Trác Kính sao?

Tiêu Thiết Ưng tức giận:

- Trợn mắt lên mà nhìn. Đừng làm trò hề cho thiên hạ thấy!

Tống Tư Văn cau mày nhìn bốn cái lỗ máu, lấy tay đè lên ngực của Sở Ly. Một bàn tay che ở trước tay hắn, hóa ra là Triệu Khánh Sơn đưa tay lạnh lùng nhìn hắn.

Tống Tư Văn quay đầu:

- Đại công tử, ngươi làm vậy là ý gì? Chột dạ không dám để cho ta tra một chút hay sao?

- Ta sợ Tống hộ vệ ngươi không biết trời cao đất rộng, sẽ làm ra chuyện khiến cho mình hối hận!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Nếu như thương thế của Sở Ly chuyển biến xấu thì đừng trách ta không khách khí!... Tổ tiên ta không ngại binh đao khói lửa, che chở cho Thái tổ gia sáng lập ra vương triều đại quý, lẽ nào là vì để hậu bối bị người ta ức hiếp như vậy sao?... Ha ha. Ta phải hỏi hoàng thượng một chút. Liệu có phải người chê chúng ta vướng bận, muốn đá phủ Quốc Công chúng ta đi hay không!

Sắc mặt của Tống Tư Văn hơi thay đổi.

Quan hệ giữa Hoàng thất và phủ Quốc Công rất vi diệu, không phải là chuyện mà hộ vệ cấm cung bọn họ có thể nhúng tay vào. Ngộ nhỡ thực sự khiến cho Tiêu Thiết Ưng xông vào cấm cung phát rồ, cho dù là hoàng thượng và hoàng hậu cũng phải cho phủ Quốc Công mấy phần mặt mũi.

Đến lúc đó, người xui xẻo sẽ là mình, có lẽ hắn sẽ bị đẩy ra để làm tiêu tan oán khí của phủ Quốc Công.

Tiêu Thiết Ưng vung vung tay, Triệu Khánh Sơn lạnh lùng trừng mắt nhìn Tống Tư Văn một chút, chậm rãi thu tay lại.

http://tieulun.hopto.org

Tống Tư Văn cũng lạnh lùng nguýt hắn một cái. Thăm dò bên trong khí của Sở Ly, lập tức phát hiện ra sinh cơ khô cạn, một luồng lực lượng kỳ dị đang nuốt chửng sinh cơ của hắn, khiến cho hắn chậm rãi suy nhược. Cuối cùng sẽ mất mạng.

- Tống hộ vệ, đã nhận ra là võ công gì chưa?

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói.

Tống Tư Văn chần chờ nhìn hắn.

Tiêu Thiết Ưng cười gằn:

- Trong thiên hạ, ngoại trừ Tịch Diệt Chỉ ra còn có võ công gì ác độc như vậy nữa chứ?

Sắc mặt Tống Tư Văn âm trầm lại, trầm mặc không nói.

- Lão Tống, rốt cuộc là do võ công gì tạo ra vết thương như vậy?

Một tên hộ vệ cấm cung hỏi.

Tống Tư Văn ngẩng đầu thở dài, nhìn về phía năm đồng bạn, nói:

- Đúng là Tịch Diệt Chỉ.

Ấn tượng của hắn đối với Tịch Diệt Chỉ cực khắc sâu. Một bằng hữu tri kỷ của hắn chính vì trúng Tịch Diệt Chỉ cho nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chết đi. Dù là linh dược của hoàng gia cũng không có cách nào ngăn cản được sự nuốt chửng và hủy diệt của Tịch Diệt Chỉ.

Hắn đồng tình liếc mắt nhìn Sở Ly, lắc đầu một cái, không cần thiết phải truy cứu tiếp nữa. Bởi đã trúng Tịch Diệt Chỉ, chắc chắn Sở Ly sẽ phải chết.

Trúng một chỉ, dựa vào Kỳ nguyên đan đại danh đỉnh đỉnh của Quốc Công phủ còn khả năng cứu về một mạng, nhưng xem thương thế của hắn, chí ít đã trúng bốn chỉ, Kỳ nguyên đan có kỳ diệu tới mấy cũng không cứu được tính mạng của hắn.

- Tịch Diệt Chỉ?

Sắc mặt năm tên hộ vệ cấm cung cũng biến đổi.

Bọn họ thân là hộ vệ cấm cung, từng có xung đột cùng Đại Lôi Âm Tự, cũng đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của Đại Lôi Âm Tự. Đồng bạn bọn hắn chết ở dưới Tịch Diệt Chỉ không thấp hơn mười người.

Bọn họ nhìn về phía Sở Ly, ánh mắt có chút kỳ dị.

Sở Ly cười cười:

- Chỉ lực này chính là chuyện tốt mà Triệu cung phụng các ngươi làm đó!

- Triệu cung phụng không thể cấu kết với đệ tử Đại Lôi Âm Tự được!

Tống Tư Văn hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nếu không phải hắn dụ ta ra khỏi thành, ta há có thể đi ra chịu chết chứ? Lúc nhìn thấy đệ tử Đại Lôi Âm Tự, nếu không có hắn ra tay ngăn cản, ta đã sớm chạy thục mạng rồi, sao có thể trúng Tịch Diệt Chỉ này chứ?

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Chư vị, lẽ nào Sở Ly lại mang Tịch Diệt Chỉ ra để đùa giỡn với mạng nhỏ của mình sao?... Được rồi, hiện tại hắn đang suy yếu, không thể nói nhiều, chúng ta đi ra ngoài rồi nói chuyện!

http://tieulun.hopto.org

Trước khi đi Tống Tư Văn còn quay đầu liếc mắt nhìn Sở Ly, âm thầm lắc đầu.

Trúng nhiều Tịch Diệt Chỉ như vậy, chắc chắn sẽ phải chết, thật là đáng tiếc!

Sở Ly chờ bọn họ vừa đi, lập tức bắt đầu vận chuyển linh khí, áp chế khí tức của Tịch Diệt Chỉ.

Tịch Diệt Chỉ quả thực thâm độc tới cực điểm, như giòi trong xương, không có cách nào làm nó tiêu hao đi. Trái lại ngày càng lớn mạnh, cũng còn may hắn có Khô Vinh kinh và Thiên Linh thụ, hai sinh cơ và linh khí để chống lại nó.

Hắn đoán, nếu như đổi lại là người bên ngoài trúng mấy chỉ, hiện tại đã tắt thở mất rồi.

Trên hồ, một cái thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi tới, Tô Như và Tuyết Lăng đứng trên thuyền nhỏ, sau khi cập bờ lập tức đi vào trong tiểu viện, hai bên trái phải nâng Sở Ly lên trên thuyền nhỏ, sau đó lại ngồi thuyền trở lại Ngọc Kỳ đảo, tiến vào Thiên Linh viện.

Sau khi tiến vào Thiên Linh viện, Sở Ly thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, khí tức tinh khiết của Thiên Linh thụ dũng mãnh truyền vào thân thể, lập tức ngăn chặn Tịch Diệt Chỉ.

Thiên Linh thụ quả nhiên kỳ dị, nếu không có nó thì hắn cũng không dám diễn kịch như vừa rồi. Đó là bởi vì khí tức của Thiên Linh thụ có thể vững vàng ngăn chặn Tịch Diệt Chỉ.

- Công tử, sao rồi, bọn họ tin không?

Tuyết Lăng và Tô Như cẩn thận từng li từng tí một đặt hắn nằm lên trên

giường nhỏ, hiếu kỳ hỏi:

- Xem như là qua ải sao?

Sở Ly cười cười, nhìn về phía phương hướng Thiết Ưng đảo:

- Chuyện còn lại phải xem đại công tử.

Tiêu Thiết Ưng mang theo mọi người trở lại phòng khách trên Thiết Ưng đảo, sau khi ngồi xuống, hắn lạnh lùng nói:

- Tống hộ vệ, hiện tại ngươi đã rõ chưa? Còn muốn bắt Sở Ly nữa hay không?

- Đại công tử, dù sao Triệu huynh cũng chết ở trong cảnh nội phủ Quốc Công các ngươi đó.

Giọng của Tống Tư Văn mềm nhũn đi một phần, than thở:

- Ngươi làm khó chúng ta cũng vô dụng.

- Kẻ ác cáo trạng trước!

Tiêu Thiết Ưng tức giận hừ lạnh nói:

- Ta còn muốn đi hỏi hoàng thượng một chút, để ngươi cho phủ Quốc Công chúng ta một câu trả lời thỏa đáng. Tại sao lại để cung phụng cấm cung tới ám hại cao tầng quý phủ ta?

- Cao tầng?

Tống Tư Văn cười ha hả nói:

- Hắn trẻ tuổi như thế, có thể là cao tầng gì chứ?

Lâm Toàn ôm quyền cười nói:

- Tống hộ vệ, Sở Ly là thị vệ tam phẩm.

- Tam phẩm?

Tống Tư Văn cau mày.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Tuy hắn còn trẻ tuổi, nhưng đã nhiều lần lập công huân, trước đến giờ tệ phủ không bạc đãi với người như vậy, tấn phẩm thị vệ không nói thân phận cùng với những thứ khác, chỉ luận công huân.

- Như vậy cũng thật là một nhân tài.

Tống Tư Văn lắc đầu cảm khái:

- Đáng tiếc đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Các ngươi còn không buông tha cho hắn hay sao?

Tống Tư Văn than thở:

- Đại công tử, không phải là chúng ta không buông tha hắn, là Tịch Diệt Chỉ sẽ không bỏ qua cho hắn... Trúng bốn đạo Tịch Diệt Chỉ, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

Tiêu Thiết Ưng khoát tay một cái nói:

- Chuyện này không nhọc các ngươi bận tâm, chư vị đi dùng bữa trưa đi.

Sau đó đi về bẩm báo cho hoàng thượng. Nếu như hoàng thượng lại muốn phái người đến thì ta sẽ lên Thần Đô, cố gắng phân trần với người, đừng khinh người quá đáng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Lung Lạc

- Đại công tử, chúng ta còn có việc cần phải làm, không thể đi.

Tống Tư Văn lắc đầu nói:

- Phải đến vùng ngoại ô nhìn một chút, nhìn bọn họ động thủ ở chỗ đó vào lúc nào.

- Các ngươi vẫn hoài nghi Sở Ly?

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Ta thấy các ngươi chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, không dám đối phó với Đại Lôi Âm Tự!

- Đại công tử, lời này không đúng rồi.

Tống Tư Văn trầm mặt xuống, hừ lạnh nói:

- Nếu như đúng là Đại Lôi Âm Tự làm ra chuyện này thì đương nhiên chúng ta sẽ tìm đám hòa thượng này tính sổ!

- Tìm Đại Lôi Âm Tự tính sổ?

Tiêu Thiết Ưng liếc xéo bọn họ, cười lạnh nói:

- Khẩu khí không nhỏ, ta thấy các ngươi không dám nói ra lời nói thật!

- Đại công tử, người nói vậy là có ý gì?

Tống Tư Văn cau mày.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Ngươi cho rằng ta không nhìn ra thương thế trên người của Triệu cung phụng hay sao?

Sắc mặt Tống Tư Văn âm trầm, hừ lạnh nói:

- Lời này của đại công tử ta không nghe rõ!

- Các ngươi thường giao thiệp với hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự, ta không tin các ngươi không nhìn ra.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Đó là Vấn Tâm chỉ!

Sắc mặt Tống Tư Văn âm trầm, lại cười gằn hai tiếng với Tiêu Thiết Ưng:

- Hóa ra là đại công tử cho rằng chúng ta cố ý làm vậy!

- Ai biết các ngươi ngu ngốc như thế, lại tự mình chui vào!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Rõ ràng các ngươi đã nhận ra, vì sao lại không nói? Chẳng lẽ sợ ta biết?... Là vì cố ý vu oan cho Sở Ly, hay là sợ đối địch với Đại Lôi Âm Tự?

Tống Tư Văn hừ lạnh nói:

- Có mấy lời, đại công tử không cần phải nói rõ ràng như vậy chứ.

Sự kiêng kỵ của triều đình đối với Đại Lôi Âm Tự ai cũng biết, bọn họ động thủ với Đại Lôi Âm Tự, không chỉ không chiếm được lợi ích mà trái lại

còn hao binh tổn tướng, vừa uất ức lại vừa căm hận. Vừa sợ vừa kiêng kỵ. Nếu có thể không đánh nhau với Đại Lôi Âm Tự là tốt nhất.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Các ngươi cũng quá mất mặt. Đường đường là triều đình mà không làm gì được tông phái, tất cả là do hộ vệ cấm cung các ngươi vô năng!

- Đại Lôi Âm Tự lợi hại thế nào, chẳng lẽ công tử không hiểu?

Tống Tư Văn nói:

- Bọn họ truy giết thị vệ tam phẩm của phủ các ngươi, Sở Ly đã sắp chết tới nơi rồi. Thế nhưng phủ Quốc Công các ngươi có dám gây sự với bọn họ hay không?

- Ai nói Sở Ly sẽ chết!

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Rất nhanh hắn sẽ khỏi hẳn!

Tống Tư Văn bĩu môi, lắc đầu nói:

- Đại công tử, chúng ta hiểu rõ uy lực của Tịch Diệt Chỉ. Trúng bốn chỉ. Chắc chắn hắn sẽ phải chết... Đại công tử mặc kệ người có đồng ý hay không, ngày mai chúng ta vẫn sẽ ra khỏi thành nhìn qua nơi chiến đấu một chút!

- Được, tùy các ngươi.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Sở Ly không thể động đậy, các ngươi tự mình đi tìm đi!

http://tieulun.hopto.org

Tống Tư Văn hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận.

Khi hắn đến đã có chuẩn bị tâm lý, quan hệ giữa mười hai phủ Quốc Công và triều đình rất vi diệu, Tiêu Thiết Ưng không đặt bọn họ vào trong mắt cũng là chuyện không nằm ngoài dự liệu.

- Chúng ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Tống Tư Văn nói.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Lâm Toàn, dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi!

- Vâng.

Lâm Toàn cười híp mắt tiến lên, ôm quyền một cái:

- Sáu vị. Xin mời đi theo ta, chúng ta đi tới tinh xá.

Sáu người Tống Tư Văn ôm một quyền với Tiêu Thiết Ưng, không nói một lời rồi rời khỏi phòng khách.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng ngồi ở bên trên ghế thái sư nhìn theo bọn họ rời đi.

Bọn họ vừa đi, hắn lập tức đứng dậy đi dạo. Cất giọng nói:

- Người đâu!

Một vị thị nữa mềm mại đi đến trước cửa:

- Đại công tử?

- Mời tam tiểu thư tới đây!

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.

Tiêu Kỳ mặc một bộ y phục màu trắng đi tới, nhìn thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của Tiêu Thiết Ưng, nàng lạnh nhạt nói:

- Đại ca, tình thế bất lợi rồi sao?

- Tiểu tử Sở Ly này quá lớn mật, không ngờ lại bị cắn ngược lại một cái, nói Triệu Tử Lai cấu kết với Đại Lôi Âm Tự mai phục chính mình.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Vốn ta cho rằng hắn sẽ nói dối, phủ nhận tất cả, chỉ lo chạy trốn giữ mạng!

- Bọn họ tin không?

- Bán tín bán nghi.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Ánh mắt của đám người này rất tốt. Cũng kiêng kỵ đối với Đại Lôi Âm Tự, việc còn lại chính là cãi cọ, ta sẽ cố gắng làm ồn ào một chút... Ta tìm muội là bởi vì Tịch Diệt Chỉ, bọn họ nói Sở Ly hắn sẽ phải chết, đã trúng bốn chỉ Tịch Diệt Chỉ thì tuyệt đối sẽ không có đường sống. Câu nói này cũng không phải hư danh.

Truyện -được d-ịch trự-c tiếp tại- iREAD

Hộ vệ cấm cung có không ít lần giao thiệp với Đại Lôi Âm Tự, hộ vệ cấm cung chết ở trên tay Đại Lôi Âm Tự cũng không ít, cho nên bọn họ mới tin tưởng như vậy.

- Tịch Diệt Chỉ...

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Nàng ngồi vào bên trên ghế Thái sư, than thở:

- Quả thực rất khó.

- Sở Ly có thể chống đỡ được hay không?

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Nhìn biểu hiện của Sở Ly, sẽ không có chuyện gì, lúc trước khi cứu nhị tỷ, Quách lão cũng kết luận hắn hẳn phải chết. Thế nhưng lại có thể mạnh mẽ vượt qua được, còn khôi phục rất nhanh. Quách lão cũng đã nói, sinh cơ của hắn dồi dào vượt xa so với thường nhân.

- Như vậy cũng tốt...

Tiêu Thiết Ưng thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại lắc đầu cười khổ:

- Sở Ly này, thực sự là...

Hắn thực sự không biết nói gì hơn, không nói tới tu vi, chỉ riêng bản lĩnh gây phiền toái lại càng thêm lợi hại, kết thù với Đại Lôi Âm Tự, lại giết cung phụng Cấm cung, thực sự là gan to bằng trời.

- Tam muội, muội không có cách nào hay sao?

Tiêu Thiết Ưng nói.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Hắn cũng luyện tâm pháp chữa thương, cảnh giới so với muội còn sâu

hơn, có lẽ sẽ không có vấn đề.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Có muốn cần sắp xếp thêm một thị nữ nữa cho hắn hay không?

Nhân tài như vậy, đương nhiên phải cố gắng lung lạc, tranh thủ thu được sự trung thành của đối phương.

- Tuyết Lăng làm rất tốt.

Tiêu Kỳ nói.

- Không bằng, để Tô Như đến bên cạnh hắn?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Muội thấy Tô Như đối với Sở Ly cũng rất tốt.

Tiêu Kỳ nhìn hắn một chút.

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Ta chỉ nói như vậy mà thôi, muội không đồng ý thì thôi.

- Đại ca, không cho phép đại ca có chủ ý với Tô Như!

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói.

- Không bằng, để hắn đến Ngọc Thi đảo làm tổng quản?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Ta thấy hắn rất yêu thích Nhị muội.

- Đại… ca….

Mặt ngọc Tiêu Kỳ trầm xuống.

Tiêu Thiết Ưng vội vã xua tay:

- Được được, coi như ta chưa nói.

Thông qua chuyện này hắn đã có nhận thức càng thêm rõ ràng đối với tài năng của Sở Ly, có thể làm được việc người khác không thể. Hiện tại mới chỉ là Tiên Thiên, nếu như tương lai bước lên Thiên Ngoại Thiên, nhất định sẽ làm cho phủ Quốc Công như hổ thêm cánh.

Sở Ly chính là một thiếu niên trẻ tuổi, có gì có thể buộc lại hắn tốt hơn so với nữ nhân cơ chứ?

- Nếu như lời này của đại ca bị nhị tỷ nghe được, chắc chắn nhị tỷ sẽ không gặp lại Sở Ly.

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ đại ca muốn gả nhị tỷ cho hắn sao?

- Tiểu muội, muội rất có can đảm khi nói ra lời này đó!

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Đương nhiên, chỉ cần Nhị muội đồng ý thì cũng chưa chắc đã không thể. Quả thực tiểu tử Sở Ly này không phải là người bình thường.

- Nhị tỷ kiêu căng tự mãn, Sở Ly không lọt vào mắt tỷ ấy được.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng Sở Ly là ân nhân cứu mạng của muội ấy.

- Ân nhân cứu mạng thì cũng chỉ là ân nhân cứu mạng, dù sao Sở Ly cũng là phủ vệ, bất kể ra sao thì nhị tỷ cũng sẽ không thích hắn.

Tiêu Kỳ lắc đầu than thở:

- Tỷ ấy coi Sở Ly là thuộc hạ, không xem hắn là nam nhân.

- Không phải muội cũng như vậy đó chứ?

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu cười nói.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Tâm pháp muội luyện khiến cho muội không thể động tình, không giống như nhị tỷ.

- Ài...

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Cũng không biết cửa ải nhị muội này có thể qua được không!

Đánh tới đánh lui, cuối cùng là mở ra Phong Nguyên chỉ cho Nhị muội.

Hiện tại con đường cung phụng Cấm cung đã bị lấp kín, bên Dẫn Lôi đao còn không có tin tức gì. Vận mệnh Nhị muội thăng trầm, thực sự khiến cho người ta thương tiếc.

Các hộ vệ cấm cung vội vã ra ngoài làm việc. Sau khi dùng bữa trưa trực tiếp đi ra khỏi Sùng Minh thành, đến ngoài thành tìm hiện trường động thủ của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Chờ tới lúc chạng vạng bọn họ trở về, vẻ mặt cả đám âm trầm đi tới Thiết Ưng đảo.

Tiêu Thiết Ưng đứng ở bên hiên ôm quyền đón bọn hắn, sau khi ngồi xuống, hắn uống một hớp trà, thích ý nói:

- Tìm được nơi đó rồi chứ?

- Chúng ta gặp một người, hắn nói tận mắt nhìn thấy Sở Ly giết Triệu huynh!

Tống Tư Văn đặt chén trà xuống, từ tốn nói.

Tiêu Thiết Ưng cau mày, sắc mặt dần dần âm trầm:

- Nói như vậy, các ngươi vẫn muốn hàm oan Sở Ly?

- Hết cách rồi, người kia nói rất rõ ràng.

Tống Tư Văn lạnh lùng nói.

Tiêu Thiết Ưng cười gằn một tiếng:

- Ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút, nhìn xem là ai nói hươu nói vượn như thế!

- Người đã đưa tới Thần Đô.

Tống Tư Văn lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đối Chất

- Hay, hay, các ngươi đang tiền trảm hậu tấu đó!

Tiêu Thiết Ưng tức điên cười lớn, lại lạnh lùng nói:

- Các ngươi sợ ta với hắn đối chất, có đúng không?

- Đại công tử, chuyện này liên quan rất lớn, chúng ta không làm chủ được.

Tống Tư Văn bình chân như vại lắc đầu một cái, nói:

- Cho nên việc đối chất, vẫn phải để cho Sở Ly tự mình đi tới trước mặt hoàng thượng đối chất đi, hoàng thượng không thể bôn ba ngàn dặm. Nếu như thực sự Sở Ly không làm, ta sẽ trả lại sự trong sạch cho hắn!

- Đi tới trước mặt hoàng thượng đối chất?

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Không ngờ các ngươi cũng nghĩ ra được, hiện tại Sở Ly không chịu nổi một chút xóc nảy như vậy. Nếu đi tới Thần Đô nhất định sẽ chết ở trên đường, quả thực là rắp tâm hiểm ác!

- Đại công tử oan uổng chúng ta rồi.

Tống Tư Văn lắc đầu nói:

- Chúng ta tin tưởng Sở Ly oan uổng, nhưng xuất hiện nhân chứng này thì

sự việc đã không giống trước đó nữa, chúng ta không dám giấu diếm!

- Không cần các ngươi giấu diếm, chỉ cần các ngươi trợn mắt lên, đầu óc tỉnh táo một chút là được lắm rồi!

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Các ngươi không biết suy nghĩ một chút hay sao? Nào có chuyện trùng hợp như thế, hắn vừa vặn thấy chuyện đã xảy ra, lại còn vừa vặn gặp gỡ các ngươi, hắn có thân phận gì chứ?

-... Một tiều phu.

Tống Tư Văn trầm ngâm một hồi rồi chậm rãi nói.

- Tiều phu?

Tiêu Thiết Ưng cười hắc hắc nói:

- Tốc độ ra tay của cao thủ Thiên Ngoại Thiên, bọn họ có thể thấy rõ, biết là người nào giết ngươi nào sao? Hắn tận mắt nhìn thấy Sở Ly giết Triệu cung phụng sao?

- Đúng vậy.

Tống Tư Văn gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Vậy hắn có nhìn thấy Sở Ly bị Đại Lôi Âm tự truy sát hay không?

- Nhìn thấy.

Tống Tư Văn nói:

- Hắn nói Đại Lôi Âm tự sau đó mới xuất hiện, cũng không phải đi cùng một đường với Triệu huynh.

Theo lý thuyết mà nói, những chuyện này không thể tiết lộ. Nhưng hắn cũng cảm giác được tên tiều phu này xuất hiện quá trùng hợp, có chút kỳ lạ. Cho nên sau khi đưa người rời đi, hắn có chút do dự, đã mơ hồ cảm giác được mình đã bị lừa.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Như vậy lại càng buồn cười, tại sao Đại Lôi Âm tự muốn cấu kết với Triệu cung phụng, bởi vì khinh công của Sở Ly quá lợi hại, bọn họ không đuổi kịp Sở Ly. Mà nếu như Sở Ly giết chết Triệu cung phụng trước, sau đó lại đối đầu với Đại Lôi Âm tự thì hắn đã sớm chạy mất dép, sẽ không bị thương như vậy!

- Đại công tử, khinh công của Sở Ly thực sự lợi hại như vậy sao?

Tống Tư Văn lắc đầu cười nói:

- Chẳng phải là vô địch thiên hạ hay sao?

- Nếu như hắn muốn chạy trốn, không ai có thể truy bắt được hắn!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Hòa thượng Đại Lôi Âm tự lợi hại thế nào không phải các ngươi không biết, vì sao hết lần này tới lần khác lại không thể truy sát thành công cơ chứ?

Tống Tư Văn cau mày nói:

- Chẳng lẽ không thể để chúng ta mở mang kiến thức một chút hay sao?

- Bằng vào tình trạng hiện tại của hắn, ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Thiết Ưng tức giận nói.

Tống Tư Văn buông tay, bất đắc dĩ nói:

- Vậy chúng ta cũng hết cách rồi, đành phải xem hoàng thượng có tin hay không.

- Các ngươi cũng thật là ngu ngốc!

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Sợ ta giết tên kia diệt khẩu cho nên mới làm ra chuyện như vậy đúng không? Các ngươi đã quá coi thường phủ Quốc Công ta rồi, cho dù Sở Ly thật sự giết chết Triệu cung phụng. Vậy thì thế nào chứ?

Sắc mặt Tống Tư Văn âm trầm, nói:

- Đại công tử!

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Nếu Sở Ly thực sự giết chết Triệu cung phụng, ta muốn bảo vệ hắn, hoàng thượng sẽ chọn thế nào? Tội gì ta phải phí lời với các ngươi, suy nghĩ cho kỹ đi. Thực sự là không có não!

Hắn dùng ánh mắt xem nhìn sáu người Tống Tư Văn một chút.

Sắc mặt sáu người Tống Tư Văn âm trầm, cực kỳ phẫn nộ.

Cho dù là vương phủ, nếu giết cung phụng cấm cung, cũng là một việc lớn, chắc chắn sẽ không không dễ tha thứ.

Thế nhưng phủ Quốc Công địa vị cao cả, quan hệ với hoàng thất lại vi diệu, cho dù thật sự giết cung phụng Cấm cung thì cũng chưa chắc Hoàng

thất đã tỏ thái độ gì.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Không phải các ngươi muốn mở mang kiến thức một chút về khinh công của Sở Ly đúng không?... Hiện giờ Sở Ly bị thương nặng, vậy cứ để cho thủ hạ của hắn biểu diễn một lát đi. Lâm Toàn, đi dẫn Tưởng Hòe mang người kia về đây!

- Vâng.

Lâm Toàn đáp.

Vẻ mặt Tống Tư Văn âm trầm, hừ lạnh nói:

Tr.uyện được dịch trực tiếp tại.iREAD..

- Đại công tử thật biết nói đùa, đưa đi đã hơn nửa ngày rồi, không cần thiết phải làm uổng phí thời gian!

- Khinh công của các ngươi không tốt, thế nhưng chưa hắn hộ vệ của phủ Quốc Công chúng ta cũng không tốt!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Ta cũng muốn xem xem đây là người nào... Các ngươi không hỏi rõ ràng mà đã đưa tới trước mặt hoàng thượng, không sợ chịu đòn hay sao?

Tống Tư Văn cau mày không nói.

Hiện giờ hắn cũng thầm nói, ngộ nhỡ, nếu thực sự hắn tính sai, như vậy tội lỗi sẽ rất lớn.

Lúc trước bọn họ chỉ muốn không để cho người này rơi vào trong tay phủ

Quốc Công, sợ bị giết người diệt khẩu, cho nên mới trực tiếp đưa hắn đi. Đi thông đạo riêng biệt của hộ vệ cấm cung bọn họ, vừa kín đáo lại vừa nhanh chóng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, quả thật có chút kích động, không đủ lý trí.

Đặc biệt là sau khi bị Tiêu Thiết Ưng nói như vậy, quả thực là trăm ngàn chỗ hở.

Lúc sáng sớm, ánh sáng tỏa ra vạn trượng.

Đám người Tống Tư Văn vừa mới dậy, còn chưa kịp đi luyện công thì đã được mời đến Thiết Ưng đảo.

Khi bọn họ bước vào phòng khách, nhìn thấy hán tử trung niên mặc áo xám đang đứng trong sảnh, cả đám hơi thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng ngồi ở bên trên ghế Thái sư, trên mặt mang theo một nụ cười lạnh lùng.

Lâm Toàn đứng phía sau hắn, đang mỉm cười gật đầu với bọn họ, vẻ mặt khiêm tốn.

- Đại công tử, không ngờ lại kịp đoạt người về nhanh như vậy.

Tống Tư Văn hừ lạnh nói.

Tâm tình của hắn rất phức tạp, vừa có chút vui mừng, lại có chút kiêng kỵ, ở trước mặt phủ Quốc Công, lối đi này cũng không tính là kín đáo gì cả.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đừng quên, đây là Sùng Minh đường... Ta đã nói với Sở Ly, hắn nói chỉ

muốn hỏi tên này một vấn đề.

- Vấn đề gì?

Tống Tư Văn hừ lạnh nói.

Tiêu Thiết Ưng lạnh lùng nói:

- Hắn đứng ở bao xa nhìn thấy Sở Ly động thủ với Triệu Tử Lai.

Hắn quay đầu trừng mắt, nhìn về phía hán tử trung niên mặc áo xám:

- Nói đi, ngươi ở cách bọn họ bao xa?

Tướng mạo của trung niên áo xám rất phổ thông, da dẻ bị mặt trời làm cho đen, ánh mắt trung thực. Thế nhưng lại bị khí thế của Tiêu Thiết Ưng làm cho sợ đến mức không dám nói lời nào mà chỉ chăm chú cúi đầu.

Tống Tư Văn nhẹ nhõm nói:

- Không sao, cứ nói thật là tốt rồi, ngươi nhìn thấy cảnh này ở nơi bao xa?

- Chuyện này... tiểu nhân cũng không biết là ở bao xa, có khả năng tầm khoảng mười trượng, tiểu nhân ở phía sau tảng đá nhìn thấy cảnh này.

Trung niên áo xám lắp bắp nói.

- Ha ha...

Tiêu Thiết Ưng nở nụ cười, nhìn về phía Tống Tư Văn.

Tống Tư Văn cau mày, hắn chỉ ra ngoài cửa:

- Như vậy đi, nhìn từ chỗ chúng ta hướng về phía ngoài cửa, ngươi xem chỗ nào có khoảng cách xa bằng khi ngươi nhìn thấy họ động thủ?

Trung niên tiều phu áo xám nhìn ra phía ngoài, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cùng cái kia giả sơn gần như.

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Tống hộ vệ, đây chính là nhân chứng mà ngươi tìm hay sao? Thực sự là buồn cười chết ta!

Sắc mặt của Tống Tư Văn cũng rất khó coi.

Chỉ xa có mười trượng, đối với cao thủ Thiên Ngoại Thiên và cao thủ Tiên Thiên mà nói, hầu như là ở ngay trước mặt, không thể không phát hiện ra được.

Có người nói phi đao của Sở Ly vô cùng lợi hại, nếu như thực sự là hắn giết Triệu Tử Lai, như vậy dùng một đao trực tiếp giải quyết tiều phu này, há có thể tha cho hắn còn sống để tới làm chứng cơ chứ?

Tiều phu trung niên thấy sắc mặt của Tống Tư Văn không đúng, vội nói:

- Cũng có khả năng xa hơn một chút, ta tính toán như thế.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Nói đi, ai bảo ngươi nói những câu này. Nếu như bây giờ nói thật, như vậy phủ Quốc Công sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu như ngươi nói dối mà khiến cho chúng ta tra ra được, ngươi sẽ không còn bất kỳ đường sống nào nữa!

Tiều phu trung niên vội vã nhìn về phía Tống Tư Văn.

Tống Tư Văn cau mày:

- Thật sự có người sai khiến ngươi làm như thế sao?

- Chuyện này... Chuyện này...

Vốn tiều phu trung niên nghĩ mình có thể chịu đựng được, thế nhưng khí thế trên người của Tiêu Thiết Ưng lại giống như là một ngọn núi lớn ép cho hắn không thở nổi, hắn lắp bắp:

- Ta... Ta...

Tống Tư Văn nhìn dáng vẻ của hắn, càng ngày càng hoài nghi, trầm giọng nói:

- Nếu như ngươi nói thật, ta sẽ không truy cứu ngươi.

- Ầm!

Tiều phu trung niên quỳ xuống, liên tục dập đầu đầu mấy cái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tự Đạo

- Nói!

Tiêu Thiết Ưng quát lên.

Tiều phu trung niên cúi đầu thấp giọng nói:

- Ta... Ta... hôm kia có một người tới tìm ta, bảo ta nói như vậy, chỉ cần nói như vậy thì hắn sẽ cho ta một trăm lạng bạc ròng!

- Người nào, cao lớn thế nào, dáng dấp ra sao?

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói.

Tiều phu trung niên suy nghĩ một chút:

- Hơn ba mươi tuổi, cao cao gầy gò, dung mạo rất nhã nhặn.

- Quên đi, hỏi những chuyện này cũng là vô ích.

Tiêu Thiết Ưng vung tay lên, hừ lạnh nói:

- Một trăm lạng bạc ròng, ngươi cho rằng một trăm lạng bạc ròng dễ kiếm lời như vậy hay sao? Chỉ sợ ngươi có tiền thì sẽ mất mạng... Được rồi, về đi, sau này cố gắng làm tiều phu của ngươi, đừng muốn kiếm bộn, không cẩn thận chính là tai bay vạ gió!

- Vâng, đa tạ đại công tử, đa tạ đại công tử!

Tiều phu trung niên như được đại xá, vội vã dập đầu thêm mấy cái đầu.

- Tống hộ vệ, ngươi còn lời gì để nói hay không?

Tiêu Thiết Ưng quay đầu trừng mắt nhìn về phía Tống Tư Văn, lạnh lùng nói:

- Có người muốn gieo vạ cho Sở Ly, vu oan cho hắn, rắp tâm hiểm ác vô cùng!

Tống Tư Văn lạnh lùng trừng mắt nhìn tên tiều phu trung niên, làm cho hắn sợ đến mức đổ mồ hôi.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Điều nực cười chính là, đường đường là hộ vệ cấm cung, không ngờ lại bị một tiều phu sơn dã lừa xoay quanh như thế, làm mất hết mặt mũi của hoàng gia. Đáng thương cho ta lại tự mình đi đoạt hắn về đến!

Tống Tư Văn cũng vô cùng tức giận.

Mấy câu nói này của Tiêu Thiết Ưng giống như một bạt tai lên trên mặt hắn, da mặt cảm thấy nóng bỏng, hận không thể dùng một chưởng đem đập chết tên này.

Tiêu Thiết Ưng không dừng lại mà vẫn cười lạnh nói:

- Ngươi nên cảm ơn ta, nếu như thực sự đi tới trước mặt hoàng thượng, có lẽ các ngươi sẽ bị đuổi ra, không còn làm hộ vệ cấm cung được nữa!

- Ồ, vậy thì phải đa tạ đại công tử rồi.

Tống Tư Văn cười lạnh một tiếng.

Tiêu Thiết Ưng trừng mắt nhìn hắn. Hừ lạnh nói:

- Thứ không biết điều!

- Đại công tử, rốt cuộc là ai làm?

Tống Tư Văn chuyển đề tài câu chuyện:

- Người này tất có đại thù với Sở Ly.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đại Lôi Âm tự. Phủ Nhân Quốc Công, hắn là do người của phủ Nhân Quốc Công ra tay, hòa thượng Đại Lôi Âm tự dùng sức không dùng trí, rất ít khi dùng những thủ đoạn này.

- Sở Ly đắc tội với người của phủ Nhân Quốc Công?

- Quan hệ giữa chúng ta và phủ Nhân Quốc Công các ngươi không biết sao?

Tiêu Thiết Ưng tức giận:

- Bọn họ chiếm hết tiện nghi, hai lần ăn thiệt lớn trên tay Sở Ly, cho nên hận không thể trừ diệt hắn!

Tống Tư Văn chậm rãi gật đầu. Trước khi tới bọn họ cũng đã tìm hiểu qua những thứ này. Hai phủ Quốc Công Dật Nhân tranh dành rất lợi hại.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Ả đàn bà Lục Ngọc Dung kia không kiêng dè gì cả, nếu không phải nể mặt nàng là nữ nhân, ta đã sớm giết ả ta rồi!

Tống Tư Văn cười nhạt cười.

Không phải là Tiêu Thiết Ưng không muốn giết Lục Ngọc Dung, mà là không giết được.

Lục Ngọc Dung hầu như không ra ngoài phủ, hơn nữa thủ đoạn cao minh, hộ vệ bên người cũng rất mạnh mẽ. Ngược lại thiếu chút nữa Lục Ngọc Dung đã giết nhị tiểu thư của phủ Dật Quốc Công.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Các ngươi bị Lục Ngọc Dung lợi dụng làm thanh đao của ả ta rồi!

Sáu người Tống Tư Văn cũng vô cùng tức giận, thiếu chút nữa đã bị lừa, thủ đoạn đơn giản như thế. Không ngờ bọn họ lại bị một nữ nhân lừa cho vòng vòng như vậy!

Sở Ly nằm ở trên giường nhỏ gần Thiên Linh thụ, mặt trời chiều ngả về phía tây, nhuộm đỏ tiểu viện. Hắn hơi híp mắt, cảm nhận khí tức của Thiên Linh thụ, đồng thời cũng cảm nhận khí tức của Tịch Diệt Chỉ.

Sinh cơ của Thiên Linh thụ dạt dào, Tịch Diệt Chỉ âm u đầy tử khí, không ngừng nuốt chửng sinh cơ, làm lớn mạnh chính mình.

Khí tức Tịch Diệt Chỉ chẳng khác nào có tính mạng của chính mình, ban ngày vắng lặng, buổi tối sinh động.

Khí tức của Thiên Linh thụ ban ngày sinh động, buổi tối thì lại càng sinh động hơn, ban ngày hấp thụ ánh mặt trời, buổi tối nạp ánh trăng, ánh mặt trời khiến cho nó cường tráng, ánh trăng thì lại khiến cho nó trưởng thành, khí tức của Sở Ly sau khi so sánh với Tịch Diệt Chỉ, cảm nhận càng ngày càng tinh xảo, rõ ràng hơn.

http://tieulun.hopto.org

Hắn bị trọng thương, đã cảm nhận đủ sự tuyệt diệu từ khí tức của Thiên Linh thụ, lĩnh ngộ Tịch Diệt Chỉ, lý giải của hắn đối với Khô Vinh kinh lại sâu thêm một tầng, Khô Vinh, Tịch Diệt, trưởng thành, một loại cảm ngộ vi diệu dần dần sinh sôi ở trong tim hắn.

Hắn cảm thấy, mình đã mơ hồ tìm thấy cánh cửa lớn của tầng thứ hai Khô Vinh kinh.

Tuyết Lăng đẩy cửa đi vào, ngồi vào bên cạnh giường của Sở Ly, mùi thơm cơ thể từ trên người nàng tỏa ra.

Ánh nắng chiều nhuộm khuôn mặt trắng bóng của nàng thành màu hồng, như say, kiều diễm mê người.

- Công tử, Tưởng đại ca nói đã làm xong chuyện mà công tử dặn dò.

Sở Ly mở mắt ra, gật gù.

Tuyết Lăng hiếu kỳ hỏi:

- Công tử, người bảo Tưởng đại ca làm chuyện gì vậy?

Sở Ly cười cười.

Tuyết Lăng lại càng hiếu kỳ la lên:

- Công… tử…

Lúc này từ bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân, Tô Như đẩy cửa đi vào, cười khanh khách nhìn Sở Ly:

- Tin tức tốt!

Tuyết Lăng đứng dậy hành lễ, vội hỏi:

- Tổng quản, có tin tức tốt gì vậy?

- Cuối cùng mọi chuyện cũng coi như có một kết thúc rồi.

Tô Như mở miệng cười nói:

- Đám hộ vệ cấm cung này nhận định Sở Ly trong sạch, không hề giết Triệu Tử Lai!

- Cám ơn trời đất! Cám ơn trời đất!

Hai tay Tuyết Lăng hợp thành hình chữ thập, thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vã đi tìm cái ghế thêu ở trong cái đình nhỏ.

Tô Như tao nhã đoan trang ngồi vào trên cái ghế thêu, lại cười nói:

- Cũng là nhờ vào kế của Lục Ngọc Dung, tìm người chỉ đích danh Sở Ly ngươi, muốn dồn Sở Ly ngươi vào chỗ chết, kết quả đại công tử bắt người trở về, chỉ cần dùng mấy câu nói đã chọc thủng được mọi thứ!

- Đại công tử lợi hại như vậy sao?

Tuyết Lăng kinh ngạc.

Tô Như cười nói:

- Đại công tử là ai mà không lợi hại cơ chứ?

- Đại công tử anh minh thần võ!

Tuyết Lăng cười duyên nói.

Tô Như nhìn nàng một chút, lại nhìn về phía Sở Ly:

- Lúc này ngươi cứ an tâm dưỡng thương đi, mau chóng khỏe lại, tiểu thư

nói muốn ngươi cùng đi tìm Dẫn Lôi đao với tiểu thư.

- Tìm được Dẫn Lôi đao rồi sao?

- Vẫn chưa.

- Tiểu thư muốn đi sao?

- Hừ, tiểu thư nói đại công tử phải tọa trấn trong phủ, người đi là tốt nhất, bảo ngươi đi theo. Vì lẽ đó ngươi phải mau chóng chữa khỏi vết thương, ngộ nhỡ thực sự có được tin tức về Dẫn Lôi đao, chúng ta sẽ lập tức lên đường!

- Ta đi xem náo nhiệt làm gì cơ chứ, bảo tiểu thư mang thêm mấy vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên là được rồi.

- Lời này ngươi đi nói cùng tiểu thư đi.

Tô Như lườm hắn một cái, bỗng nhiên cười nói:

- Lục Ngọc Dung cũng có lúc chữa lợn lành thành lợn què, lần này nhờ có nàng ta, thực sự là kẻ trí nghĩ đến nghìn điều tất có một chuyện sai lầm!

Sở Ly cười gật đầu:

- Lần này quả thật phải cảm tạ Lục Ngọc Dung.

- Hừ, quả thật là một nữ nhân thâm độc! Lần này ả ta dã tràng xe cát, nhất định đang tức giận lắm đây.

Tô Như lườm hắn một cái rồi đứng lên nói:

- Muốn tìm linh dược gì không?

Sở Ly nói:

- Không cần linh dược, ta chậm rãi vận công chữa thương là được.

- Vậy cũng tốt.

Tô Như đứng lên nói:

- Ta đi đây.

Tuyết Lăng vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Tuyết Lăng trở lại trước giường của Sở Ly, ngồi vào bên cạnh giường, đưa một miếng dưa hấu vào trong miệng hắn:

- Công tử, rốt cuộc người đã dặn dò Tưởng đại ca làm chuyện gì?

Sở Ly cười mà không đáp.

- Nếu như người không nói, ta sẽ đi hỏi Tưởng đại ca, hắn sẽ nói.

Tuyết Lăng hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Chuyện này không cho phép nói ra với người ngoài.

- Đương nhiên!

Tuyết Lăng vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình, cam đoan.

Sở Ly nói:

- Kỳ thực cũng không có gì, ta đang giúp Lục Ngọc Dung một chút mà thôi.

- Giúp Lục Ngọc Dung?

http://tieulun.hopto.org

Đôi mắt to long lanh của Tuyết Lăng chớp chớp, không hiểu ra sao:

- Giúp ả ta thế nào chứ?

Sở Ly nói:

- Giúp ả ta tìm một nhân chứng.

Hai mắt của Tuyết Lăng nhất thời trừng lớn, chỉ vào Sở Ly rồi nói:

- Vậy nhân chứng kia... Nhân chứng kia là người do công tử tìm?

Sở Ly cười cười.

Đôi mắt to long lanh của Tuyết Lăng chớp chớp, nghĩ một hồi rồi mới lắc đầu cảm thán:

- Công tử, người cũng quá... đáng thương cho ta còn lo lắng cho người lâu như vậy! Sao người không nói sớm một tiếng!

Sở Ly cười nói:

- Người tính không bằng trời tính, không tới lúc ồn ào lắng xuống, nói ra thì có lợi ích gì chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tạ Lễ

Kỳ thực Sở Ly cũng không hài lòng.

Nếu như thực sự tới ngự tiền đối chất, như vậy mới có thể khiến cho lực sát thương bùng nổ ra, bây giờ chỉ vẻn vẹn là xóa đi mối hiềm nghi của mình, cũng không thể công kích được Lục Ngọc Dung, như vậy không khỏi có chút đáng tiếc.

Hắn làm việc không thích luôn phòng thủ mà lại yêu thích ra tay trước chiếm thế chủ động, chủ động công kích.

Hết lần này tới lần khác Lục Ngọc Dung này ám hại mình, hắn vẫn muốn phản kích, lần này xem như là một cơ hội tốt, nhưng người tính không bằng trời tính, không nghĩ tới gốc gác của phủ Quốc Công lợi hại như vậy, có thể bắt được nhân chứng, một phen tính toán lại trôi theo dòng nước chảy, thực sự không gì có thể khoe khoang.

Không phải hắn chưa từng nghĩ tới nói một tiếng với đại công tử, nhưng với tính cách của đại công tử, tuyệt sẽ không đồng ý cho hắn làm như thế, cho nên chỉ có thể làm việc trong bóng tối.

Sáng ngày thứ hai, Sở Ly đang vận công điều thương dưới Thiên Linh thụ, làm Tịch Diệt Chỉ hao mòn, không vội không nóng nảy.

Bước chân mềm mại và vui vẻ của Tuyết Lăng bước tới, nàng đẩy cửa đi vào, ngồi ở trước giường rồi cười nói.

- Công tử, bọn họ đi rồi!

Sở Ly mở mắt ra, khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Lăng gần hắn trong gang tấc, hơi thở như hoa lan.

Thân thể hắn hơi ngửa ra sau:

- Nhanh như vậy đã đi rồi sao?

- Bọn họ không có mặt mũi nào ở chỗ này nữa.

Cái mũi ngọc tinh xảo của Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Khí thế hùng hổ mà đến, ảo não rời đi, thật hả giận!

Sở Ly nói:

- Đi là tốt rồi, nếu khiến cho bọn họ khó coi quá cũng không đáng.

- Người không thấy dáng vẻ hung hăng của bọn họ đâu!

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Hận không thể vừa đến bắt công tử đi luôn!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Bọn họ phô trương thanh thế, lớn tiếng doạ người mà thôi... Đúng rồi, ngươi đi gặp Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa, thay ta nói một tiếng cảm ơn.

- Ừm.

Tuyết Lăng gật đầu nói:

- Có cần thưởng cho bọn họ cái gì nữa hay không?

- Chờ ta khôi phục. Lại đi gặp mặt bọn hắn.

Sở Ly nói:

- Xem bọn họ muốn cái gì.

- Cần bạc chứ gì nữa?

Tuyết Lăng chu bờ môi đỏ:

- Những hộ vệ như bọn họ, phần lớn đều dùng tiền. Bạc bao nhiêu cũng không đủ!

Bởi vì hộ vệ kiếm bạc rất dễ dàng, tiêu cũng thoải mái, cho nên có rất ít bạc ở trên người. Thường thường sau khi làm xong một chuyến nhiệm vụ thì sẽ trắng trợn tiêu xài một phen, mua nhà tìm mỹ nhân, hưởng dụng mỹ tửu mỹ thực. Ở Sùng Minh thành này tiêu tiền quá dễ dàng, tiền nhiều hơn nữa cũng không đủ để cho bọn họ tiêu.

Sở Ly lắc đầu trầm ngâm:

- Như vậy đi, ngươi mang hai viên Kỳ Nguyên đan đưa cho bọn họ, mỗi người một viên.

- Không cần thiết tới mức như vậy chứ?

Tuyết Lăng có chút nghi hoặc hỏi.

Kỳ Nguyên đan đối với hộ vệ mà nói, là bảo vật vô giá, một năm chỉ có thể nhận được một viên. Dưới tính huống làm nhiệm vụ không phạm phải sai lầm, một khi xảy ra sai sót, viên Kỳ Nguyên đan này sẽ không còn nữa.

Nhiệm vụ cần điều động hộ vệ của phủ Quốc Công đều không giản đơn. Sẽ không tới mức một chuyến tay không cái gì cũng không cần phải làm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Cũng coi như bọn họ đã cứu ta một mạng.

- Không tới mức đó chứ?

Tuyết Lăng nói:

- Dù không có bọn họ thì cũng sẽ có người cứu.

Một khi phủ vệ phủ Quốc Công ở trong thành, mọi người cũng sẽ không làm ngơ.

Nàng vẫn không nỡ đưa Kỳ Nguyên đan ra, một viên một mạng đó, công tử luôn bị Đại Lôi Âm tự truy sát. Còn có phủ Nhân Quốc Công cũng coi hắn làm cái gai trong mắt, châm trong thịt. Bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, Kỳ Nguyên đan quá quan trọng.

Sở Ly nhìn nàng một chút.

Tuyết Lăng không tình nguyện hừ lạnh nói:

- Được rồi được rồi, mỗi người một viên Kỳ Nguyên đan!

Nàng giận hờn tự đứng dậy rồi đi vào nhà, cầm hai bình ngọc sứ, bỏ vào trong một viên Kỳ Nguyên đan, lớn tiếng nói:

- Vậy hiện giờ ta sẽ đi luôn!

- Đi đi.

Sở Ly vung vung tay.

Tuyết Lăng lườm hắn một cái rồi đi ra khỏi tiểu viện. Tốt nhất hiện tại

đưa cho hai người kia, tránh cho bản thân nàng không thoải mái.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng rời đi, phiêu nhiên rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, đi tới Diễn Võ điện.

Sân luyện võ của Diễn Võ điện, đây chính là khoảng thời gian náo nhiệt nhất trong ngày.

Tuyết Lăng mặc một bộ y phục màu trắng đứng bên sân, ánh mắt trong trẻo quét tới quét lui.

Tuyết Lăng đến Diễn Võ điện, đám người chung qua đã sớm quen thuộc rồi, cũng không ai dám đến gần nàng. Tất cả đều ra vẻ không thấy nàng, trái lại còn tập luyện càng thêm hăng hái, trước mặt mỹ nữ biểu hiện mình là nam nhân ưu tú, đây là đặc tính trong xương của bất kỳ một nam nhân nào.

Hai mắt Tuyết Lăng sáng ngời, nàng đã nhìn thấy Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa.

Truyện được dịch trực tiếp tại.iREAD...

Bọn họ đang cầm Không nhận đao luận bàn, đánh tới mức khó có thể hoà giải, chiêu nào chiêu nấy đều là trí mạng.

Nàng dịu dàng đi về phía trước, mọi người chặn ở trước mặt đều tự giác tránh ra một con đường, để nàng đi thẳng tới vị trí gần hai người.

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa cảm nhận được ánh mắt của nàng, cả hai đánh càng ngày càng kịch liệt.

Tuyết Lăng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn hai người.

Lúc trước bọn họ cho rằng Tuyết Lăng chỉ tùy tiện nhìn một chút, bản tính người trẻ tuổi khiến cho bọn họ giống như khổng tước xòe đuôi, chiêu thức

càng ngày càng ác liệt. Tuyết Lăng nhìn một lúc, bọn họ phát giác ra được điểm khác thường cho nên lập tức dừng đao lại, ôm quyền hành lễ:

- Tuyết Lăng cô nương.

Tuyết Lăng nói:

- Tôn sư đệ, Vương sư đệ, công tử nhà ta bị thương nặng không thể đi lại, cho nên sai ta đến nói một tiếng cảm ơn trước.

- Không dám không dám.

Tôn Tuấn vội nói:

- Sở tổng quản quá khách khí rồi.

- Đây là thứ công tử đưa cho các ngươi.

Tuyết Lăng lấy ra hai cái bình ngọc từ bên trong tay áo, lại đưa cho hai người:

- Các ngươi đừng khách khí, cứ nhận lấy!

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa muốn cự tuyệt, nhưng Tuyết Lăng vẫn đưa tay, tay ngọc và bình ngọc như hỗ trợ lẫn nhau, xinh đẹp đến bức người, bức cho bọn họ không nhận không được.

- Tuyết Lăng cô nương, đây là cái gì vậy?

Tôn Tuấn hỏi.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Trở về xem là sẽ biết rồi, công tử nói, chờ hắn khôi phục thương thế thì

sẽ tới gặp mặt nói lời cảm ơn.

- Sở tổng quản quá khách khí, đây là chuyện chúng ta phải làm, không đáng để nói.

Tôn Tuấn nói.

Vương Tuyển Nghĩa gật đầu phụ họa.

Tuyết Lăng nói:

- Mặc kệ thế nào, là các ngươi cứu công tử, cáo từ!

Nàng kiên nhẫn thi lễ, xoay người, nhẹ nhàng rời đi.

Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa nhìn đối phương, lại nhìn bình ngọc trên tay.

Có người bên cạnh chạy tới đây:

- Ta nói này Tôn sư đệ, nhìn xem là vật gì tốt, Sở tổng quản sẽ không quá hẹp hòi đâu.

- Không phải là Bồi Nguyên đan đó chứ?

Tôn Tuấn cũng rất là hiếu kỳ, muốn mở nắp bình ngọc ra.

Vương Tuyển Nghĩa đè tay hắn lại, ôm quyền nói với mọi người chung quanh:

- Chư vị sư huynh, không quan tâm là thứ gì, Sở tổng quản có thể nói một tiếng cảm ơn, chúng ta đã rất thỏa mãn rồi.

- Được rồi tiểu Vương, yên tâm đi, Sở tổng quản sẽ không nhỏ mọn như

vậy đâu.

Có người cười nói.

Tôn Tuấn cũng phát hiện ra mình đã lỗ mãng, ngộ nhỡ trong bình chỉ là đan dược tầm thường nhất, như vậy sẽ làm Sở tổng quản mất mặt, hai người bọn hắn cũng không tốt đẹp gì, sẽ bị Sở tổng quản ghi hận.

Vương Tuyển Nghĩa nói:

- Chúng ta muốn một mình nhìn một chút, chư vị sư huynh đừng tham gia trò vui nữa!

- Ha ha... tiểu Vương nhà ngươi!

Tất cả mọi người đều lắc đầu cười.

Bọn họ càng ngày càng hiếu kỳ.

Bọn họ đều rõ ràng, hành động của hai người không thể tính là ân nhân cứu mạng, nhưng ít nhiều cũng giúp một chút, theo lý thuyết thưởng một chút bạc là tốt rồi, đưa đan dược, nhất định sẽ không phải là đan dược bình thường, cho nên bọn họ đều hiếu kỳ.

- Được, vậy thì nhìn.

Tôn Tuấn rất dễ kích động, hắn lập tức đổ đan dược ra.

Một viên đan dược màu xanh sẫm lăn xuống lòng bàn tay của hắn, dưới ánh mặt trời toả ra ánh sáng ôn hòa mà lộng lẫy, giống như ngọc bích điêu khắc thành một viên ngọc.

- Kỳ Nguyên đan?

Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Vương Tuyển Nghĩa vội vàng kéo nút ra rồi đổ đan dược ra, cũng là một viên Kỳ Nguyên đan.

- Khá lắm, quả thực là bạo tay!

Có người than thở.

- Tôn sư đệ, Vương sư đệ, các ngươi lời to rồi!

Có người ước ao.

Khổ cực một năm, thậm chí có khả năng là hai năm ba năm mới có thể nhận được một viên Kỳ Nguyên đan, hai người bọn họ duỗi tay ra là được. Hơn nữa còn giao hảo với Sở tổng quản, tương lai còn có thể có lợi lộc khác nữa, há có thể không khiến cho người ta ước ao cơ chứ.

Tôn Tuấn mặt mày hớn hở, hắn chỉ còn lại một viên Kỳ Nguyên đan cuối cùng, hiện tại lại có một viên, nhất thời khiến cho hắn cảm thấy sức lực mười phần, một ít nhiệm vụ nguy hiểm hắn cũng dám nhận.

Vương Tuyển Nghĩa lắc đầu than thở:

- Quá quý trọng.

- Được rồi, Sở tổng quản quyền cao chức trọng, không thiếu hai viên này, không thấy lần này vì cầm máu mà người ta dùng bốn viên hay sao?

Bên cạnh có người vỗ vỗ bả vai hắn, cười nói:

- Cũng không biết thương thế của Sở tổng quản thế nào.

- Xem sắc mặt của Tuyết Lăng cô nương, có lẽ vấn đề không lớn.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người bắt đầu nghị luận.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Xuất Phát

Tuyết Lăng trở lại tiểu viện thì đã nhìn thấy Tô Như đứng ở cửa, dáng ngọc yêu kiều mặc một bộ y sam màu vàng, đang muốn đẩy cửa đi vào.

- Tổng quản.

Nàng kêu một tiếng, tiến lên hành lễ.

- Tuyết Lăng, ngươi lại đi tới Diễn Võ điện hay sao?

Tô Như cười hỏi.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử vì muốn cảm tạ Tôn Tuấn và Vương Tuyển Nghĩa cho nên đã đưa cho bọn họ một viên Kỳ Nguyên đan.

- Sở Ly khá hào phóng đó.

Tô Như lắc đầu bật cười.

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Công tử muốn làm gì, ai có thể đỡ được chứ?

Tô Như mở miệng cười nói:

- Nhìn ngươi đau lòng kìa, yên tâm đi, hắn có thể thiếu Kỳ Nguyên đan được sao?

http://tieulun.hopto.org

Hai người nói chuyện, cùng đẩy cửa tiến vào tiểu viện.

Sở Ly đang khoanh chân ngồi ở trên giường vận công, như lão tăng nhập định, dáng vẻ trang nghiêm.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, cười cười với Tô Như, lại quét mắt nhìn Tuyết Lăng một chút.

Tuyết Lăng vội nói:

- Đã đưa cho bọn họ rồi... Yên tâm, ta không dám giữ lại.

Lúc này Sở Ly mới thoả mãn gật gù.

Tô Như nói:

- Sở Ly, ngươi chữa thương nhanh một chút đi, đã tìm được tung tích của Dẫn Lôi đao, ngày mai tiểu thư sẽ phải khởi hành!

- Tìm được rồi, nhanh như vậy sao?

Sở Ly kinh ngạc.

Một chỗ ẩn cư của cao thủ Thiên Ngoại Thiên lại bị dễ dàng bị tìm thấy như thế, cho dù là người của phủ Quốc Công tìm được thì hắn cũng cảm thấy quá dễ dàng.

Tô Như cười nói:

- Cũng là do may mắn, cũng không nghĩ tới sẽ tìm được nhanh như thế.

- Làm sao tìm được đây?

- Là một tên hộ vệ trên đường làm nhiệm vụ vô ý nghe được, hắn thoáng

hỏi thăm một chút, Dẫn Lôi đao đã từng xuất hiện ở trong Phượng Minh sơn.

Tô Như nói:

- Vị trí cụ thể không biết, nhưng có lẽ sẽ ở trong Phượng Minh sơn, ý của tiểu thư là đi qua tìm, tránh cho đánh rắn động cỏ.

Sở Ly nói:

- Nào có chuyện trùng hợp như thế chứ?

- Có khả năng là ông trời cũng giúp nhị tiểu thư.

Tô Như cười nói.

Sở Ly lắc đầu một cái, cau mày không nói.

- Sở Ly, nghe được tin tức này ngươi không cao hứng hay sao?

Tô Như nghiêng đầu nhìn nàng:

- Làm sao lại có vẻ mặt này?

- Chỉ sợ chúng ta sẽ tốn công vô ích mà thôi.

Sở Ly nói.

Tô Như nói:

- Chuyện này trước tiên phải gạt nhị tiểu thư. Chờ tiểu thư tìm Dẫn Lôi đao trở về, lại nói với nhị tiểu thư, thương thế của ngươi lúc nào mới có thể khỏi đây? Ngày mai có kịp không?... Nếu như không kịp. Tiểu thư sẽ tự mình đi.

Hai hàng lông mày của Sở Ly nhíu chặt hơn.

Tô Như nói:

- Yên tâm đi, đương nhiên tiểu thư sẽ mang theo mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

Sở Ly trầm ngâm một hồi:

- Được rồi. Ngày mai xuất phát!

- Thương thế của ngươi có thể khỏi kịp được không?

- Hừm, thử một chút xem.

- Đừng có làm loạn.

Tô Như nói:

- Tiểu thư nói thương thế của ngươi phải chữa trị từng chút một, không thể gấp.

- Ta có biện pháp.

Sở Ly nói.

- Được, ta sẽ đi nói một tiếng với tiểu thư.

Tô Như không yên lòng nhìn hắn, sau đó đứng dậy cáo từ rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời vừa lên, ánh vàng vạn trượng chiếu rọi, như nhuộm tiểu viện thành màu vàng.

Dưới Thiên Linh thụ, Sở Ly từ trong nhập định tỉnh lại.

Trải qua một buổi tối nỗ lực. Tịch Diệt Chỉ đã bị tiêu trừ.

http://tieulun.hopto.org

Lúc trước hắn khôi phục thương thế từng chút một là vì cảm nhận sự huyền diệu của Tịch Diệt Chỉ, cảm ngộ ý cảnh tử vong. Thế nhưng hắn lại không yên lòng một mình Tiêu Kỳ đi tìm Dẫn Lôi đao, cho nên chỉ có thể nhịn đau cắt thịt, hoàn toàn loại bỏ Tịch Diệt Chỉ.

Hắn muốn đi cùng Tiêu Kỳ cũng không phải là không yên lòng về trí tuệ của Tiêu Kỳ, nàng có dị thuật Thiên Lý Nhãn nhìn thấu lòng người, không dễ bị lừa. Nhưng nếu như hắn ở bên người. Lúc mấu chốt có thể mang theo nàng một mạch đi thẳng về phía trước, ba mươi sáu kế chạy trốn là thượng sách, xem như là bảo đảm an toàn cho nàng.

Tiêu Kỳ cùng Tô Như bước vào tiểu viện. Y phục màu trắng trên người nàng tung bay, mùi thơm mát lạnh, nàng lẳng lặng nhìn Sở Ly:

- Thương thế khỏi thật chưa?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Kỳ ngồi vào cạnh giường, ngón tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay hắn, cảm nhận được nội lực mạnh mẽ của hắn, nàng thoả mãn gật gù.

Sở Ly được nàng nắm tay, chợt cảm thấy nửa người tê dại, hắn cố gắng ức chế tim đang đập nhanh, không muốn bị Tiêu Kỳ nhìn ra đầu mối.

- Quả thực rất lưu loát.

Tiêu Kỳ thả ngón tay nhỏ bé ra, khẽ gật đầu:

- Theo ta đi Phượng Minh sơn được chứ?

Sở Ly cười nói:

- Đương nhiên.

Tiêu Kỳ nói:

- Có lẽ Đại Lôi Âm tự vẫn còn đang tìm cơ hội giết ngươi.

Sở Ly cười mà không đáp. Hắn cũng không sợ Đại Lôi Âm tự truy sát, lần sau cẩn thận hơn một chút là được.

-... Cũng được. Như vậy hai chúng ta đi thôi.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Đi nhanh về nhanh, vụng trộm mà đi. Đột nhiên đi tới đó cũng bớt được rất nhiều chuyện phiền phức.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, vẫn nên mang chút hộ vệ Thiên Ngoại Thiên đi theo.

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Ta lo lắng, trong này có người của Lục Ngọc Dung lẫn vào hay không, ngộ nhỡ tin tức về Dẫn Lôi đao này là do Lục Ngọc Dung tìm người tạo ra thì sao?

- Sao?

Tiêu Kỳ ngẩn ra.

Tuy rằng nàng thông minh nhanh trí, nhưng cũng không thiện mưu kế, tinh thông Thiên Lý Nhãn, thấy chiêu đối chiêu. Cho nên chuyện chủ động tính toán người khác vẫn còn kém một chút, còn lâu mới có thể so được với Lục Ngọc Dung.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu nói:

- Cho dù không phải là Lục Ngọc Dung động tay chân thì cũng không thể không đề phòng Dẫn Lôi đao này, lòng người cách một cái bụng, mười mấy năm trôi qua, giao tình giữa Dẫn Lôi đao và Quốc Công gia có biến hóa gì hay không, ai có thể đảm bảo cơ cứ?

Tiêu Kỳ ngưng thần suy tư.

Sở Ly nói rất đúng, quả thực không thể không phòng, âm mưu quỷ kế của Lục Ngọc Dung tầng tầng lớp lớp, tính toán tinh thâm, Sở Ly có thể tính được chuyện này, chưa hẳn Lục Ngọc Dung đã không thể tính được.

Sở Ly bình tĩnh nhìn nàng.

Một lát sau, Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Vẫn là hai người chúng ta đi thôi!

Sở Ly bất đắc dĩ cười khổ.

Tiêu Kỳ nói:

- Nếu như đúng là kế của Lục Ngọc Dung, hai người chúng ta thấy tình thế không ổn thì lập tức rời đi. Có đám người Triệu lão, liên lụy quá lớn, thêm nhiều cũng vô ích. Chúng ta lặng lẽ không một tiếng động đi tới đó cũng không dễ bị mưu hại.

Hai người cùng nhau lên đường, có thể ẩn giấu hành tung, nếu như đi cùng đám người Triệu Khánh Sơn đồng thời đi cùng thì lại quá dễ thấy, chắc chắn hành tung của bọn họ sẽ nằm trong lòng bàn tay của người khác.

Nếu như đúng là kế của Lục Ngọc Dung, đám người Triệu Khánh Sơn ở đó, nhiều lắm chỉ duy trì được thế bất bại, muốn vượt qua phủ Nhân Quốc

Công là chuyện không thể, thà rằng như vậy, không cần phải dây dưa với bọn chúng, trực tiếp rời đi là được.

Sở Ly nhìn thấy nàng đã quyết, hắn chỉ có thể gật đầu.

Tuyết Lăng đã thu thập xong một bao y phục, lạnh nhạt đưa cho hắn cầm.

Sở Ly nhìn nàng một chút, tiếp nhận bao y phục, lại cùng với Tiêu Kỳ đi ra khỏi tiểu viện, trực tiếp lên thuyền hoa rồi đi tới chỗ sâu xa trong rừng cây.

Trên thuyền hoa, Tô Như đứng đó, người một bộ y sam màu xanh nhạt, còn có hai con tuấn mã.

Sở Ly nhận ra chính là hai trong số mấy đầu tuấn mã thu được ở Tê ngô phái, thần tuấn phi phàm.

Thuyền hoa chậm rãi rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, tiến vào trong hồ, ba người Sở Ly tiến vào trong khoang thuyền.

Tiêu Kỳ ngồi vào sát cửa sổ trên giường nhỏ, cách Sở Ly một chiếc bàn trà ở phía đối diện.

Tô Như dâng hai chén trà lên rồi đứng ở một bên.

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản cũng cùng đi hay sao?

Tô Như lườm hắn một cái, nói:

- Ta đi làm gì, thuần túy là liên lụy!

Sở Ly cười cợt, biết nàng đang cáu kỉnh.

Tiêu Kỳ nói:

- Chỉ trách ngươi bình thường không dụng tâm luyện võ, võ công qua quýt, không thể trách được người khác.

Tô Như sẵng giọng:

- Ai như hai người các ngươi, ta không có thiên phú lợi hại như vậy!

Tiêu Kỳ nhìn nàng một chút, nói:

- Sở Ly, khoảng cách giữa chúng ta và Phượng Minh sơn chừng hai ngàn dặm, rất nhanh, ngày mai là có thể chạy tới.

Sở Ly nói:

- Chỉ sợ sau khi vào núi sẽ không dễ tìm được.

Tiêu Kỳ nói:

- Tình huống của nhị tỷ không tốt lắm, chúng ta phải tăng tốc độ lên.

Sở Ly cau mày nói:

- Nhị tiểu thư sinh bệnh hay sao?

Tiêu Kỳ than thở:

- Ngày hôm qua bị bệnh thương hàn, bệnh tình biến hóa, thừa lúc vắng mà vào, không phòng ngừa được.

Vẻ mặt Sở Ly trở nên nghiêm túc.

Thân thể của Tiêu Thi quá yếu, đối với người thường mà nói, bệnh thương hàn không tính là quá lợi hại gì, thế nhưng đối với nàng lại là một cửa ải đại

nạn.

- Có Quách lão điều trị, lẽ ra có thể khỏi hẳn chứ.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhưng lần này có thể qua được, như vậy lần sau thì sao? Ta thấy thân thể của tỷ ấy càng ngày càng kém.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, trong lòng nặng nề.

Thuyền hoa vô thanh vô tức trôi đi, uống xong một chén trà, thuyền hoa lại gần bờ.

Sở Ly và Tiêu Kỳ rời thuyền, cưỡi tuấn mã, phất tay chia tay với Tô Như, dọc theo một con đường nhỏ chạy băng băng mà đi. Trong nháy mắt đã biến mất trong tầm nhìn của Tô Như, chỉ còn lại có bụi mù cuồn cuộn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Nơi Đi

Hai người chỉ đi đường mòn, chỗ có ít dấu chân người.

Hai con ngựa thần tuấn, móng ngựa lại được bọc sắt, không sợ đá vụn và đường gồ ghề, một hơi chạy đến giữa trưa, đến buổi trưa đã tiến vào một quan đạo, hai người dừng lại, đi tới một cái đình gần đó nghỉ ngơi.

Đình ở trong rừng cây, rừng rậm che khuất ánh mặt trời nóng rực, cũng chặn gió lại, cho nên có chút oi bức, hai người đều đạt đến cảnh giới nóng lạnh bất xâm, bình tĩnh ngồi vào cạnh cái bàn đá trong đình nhỏ.

Uống nước, thả túi nước xuống, Sở Ly mở bao y phục ra, lấy ra một ít lương khô và thịt dự trữ.

Tiêu Kỳ lấy tấm lụa trắng xuống, làm lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, nàng nhẹ nhàng nhai thịt khô:

- Nếu như lúc này bỏ qua cơ hội lần này sẽ không còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

Nàng chạy tới giữa trưa, toàn thân vẫn không nhiễm lấy một hạt bụi, chẳng khác nào tiên tử không dính khói bụi trần gian. Lúc nhai thịt cũng nghiền ngẫm chậm rãi, tao nhã động lòng người.

Sở Ly gật đầu:

- Chỉ mong lần này có thể thuận lợi.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ đã chịu quá nhiều đau khổ, cũng nên có một kết quả tốt.

Sở Ly thở dài.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Ngươi thật sự có nắm chắc giải được Phong Nguyên chỉ hay sao?

- So với người khác chắc chắn hơn.

- Nếu như bây giờ không được, vậy ngươi thử xem đi.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Nếu như lần này Dẫn Lôi đao là kế sách của phủ Nhân Quốc Công thì chúng ta sẽ đi công cốc một chuyến, ta sẽ khuyên đại ca đồng ý với ngươi!

Sở Ly chậm rãi nói:

- Chỉ mong không phải là công dã tràng.

- Lần này nếu như nhị tỷ có thể thoát khỏi Phong Nguyên chỉ, ta cũng có thể yên tâm rời đi.

- Rời đi?

Khối thịt bò khô vừa tới miệng Sở Ly thì đột ngột dừng lại, hắn nói:

- Tiểu thư muốn đi đâu?

- Bế quan đột phá cảnh giới Thiên Ngoại Thiên.

Tiêu Kỳ nói:

- Tiên thiên đã viên mãn, tiếp tục trì hoãn nữa cũng vô dụng.

Sở Ly cười cợt:

- Tiểu thư muốn chọn lưu phái nào?

Hai hàng lông mi của Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nhếch lên.

Sở Ly nói:

- Ta chỉ biết chuyện vụn vặt, đến bí cảnh tông phái thì mới có hi vọng đột phá đến Thiên Ngoại Thiên a?

- Hừm, ta muốn che dấu thân phận tiến vào tông phái.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Bái vào tông phái, tốn thêm thời gian mấy năm. Tranh thủ nhanh chóng đột phá đến Thiên Ngoại Thiên.

- Mấy năm?

Sở Ly kinh ngạc:

- Lâu như vậy sao?

- Phải xem cơ duyên và vận may.

Tiêu Kỳ nói:

- Có thể trong một buổi là có thể hiểu được, cũng có thể mấy năm thậm chí mấy chục năm. Thậm chí cả đời không có cách nào lĩnh ngộ, vận mệnh của mỗi người cũng khác nhau.

- Rất nguy hiểm sao?

Sở Ly cau mày nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Giả chết thoát thân. Lại thay đổi dung mạo, không nguy hiểm gì cả.

Sở Ly cau mày nói:

- Nhỡ đâu có người cố ý làm khó dễ thì sao? Rất có thể Lục Ngọc Dung sẽ không bỏ qua cơ hội này, giả chết thoát thân cũng không kỳ lạ gì cả. Tiêu cô cô đã dùng qua một lần, Lục Ngọc Dung sẽ tính tới chuyện này.

- Thiên hạ rất lớn, ả ta không thể tra khắp mỗi một môn phái.

- Xem ra cần phải di dời lực chú ý của Lục Ngọc Dung.

Sở Ly đăm chiêu nói:

- Không thể chịu đòn mà không hoàn thủ, phải chủ động công kích mới được.

- Không phải đại ca không nghĩ tới, nhưng mỗi lần đều hao binh tổn tướng. Mặt mày xám xịt, bị Lục Ngọc Dung đánh tới sợ.

- Đại công tử anh minh thần võ, nhưng làm người quá quang minh chính đại.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Chơi mưu kế với Lục Ngọc Dung là lấy sở đoản đấu với sở trường của đối phương, rất khó chiếm được chỗ tốt.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Mưu lược ngươi không thua Lục Ngọc Dung, chuyện này còn phải giao cho ngươi.

- Việc nghĩa chẳng từ.

Sở Ly gật gù:

- Chờ tiểu thư ngươi tiến vào tông phái, ta sẽ cố gắng cuốn lấy Lục Ngọc Dung, không để cho nàng ta có thể phân tâm... Chỉ có điều luận mưu kế, ta không bằng ả. Sẽ khó tránh khỏi chịu thiệt, đúng rồi, ở phủ Nhân Quốc Công chúng ta có không ít nội ứng đúng không?

- Đúng là có một ít.

Tiêu Kỳ nhíu mày. Lắc đầu một cái:

- Khó làm được việc lớn, Lục Ngọc Dung rất khôn khéo, dùng người cẩn thận, nội ứng của chúng ta đều không tới gần được ả.

Sở Ly thở dài, không thể làm gì thì sẽ giống như mình, nội gian không sống được.

Tiêu Kỳ nói:

- Sau khi ta đi, những chuyện này đều phải đặt ở trên đầu ngươi, danh sách liên quan tới tới nội ứng trong phủ Nhân Quốc Công, ta sẽ giao cho ngươi.

Sở Ly gật gù.

Tiêu Kỳ than thở:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ tiến vào Tuyết Nguyệt hiên.

Sở Ly suy nghĩ một chút:

- Tuyết Nguyệt hiên, Tuyết Nguyệt hồ?

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Sở Ly đã nghe qua về Tuyết Nguyệt hiên. Không so sánh được với bốn đại tông phái, nhưng cũng là tông phái nhất lưu. Gốc gác rất sâu, ngàn năm trước cũng từng hưng thịnh.

Âm thịnh dương suy, nữ đệ tử làm chủ, nam đệ tử là phụ, danh tiếng ở trong võ lâm không tồi.

Chỉ có điều Tuyết Nguyệt hiên cũng không ở Sùng Minh đạo, mà ở trong trấn Sùng Đức đạo thuộc phủ Nhân Quốc Công!

- Quá mạo hiểm, không phải sao?

- Chính vì như thế cho nên mới sẽ không bị người ta tìm tới.

Sở Ly than thở:

- Vẫn quá nguy hiểm.

- Không sao, chỉ cần triệt để tách ra với trong phủ thì không ai có thể phát hiện ra được.

- Nếu như thực sự tách ra, lúc gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ?

- Ta sẽ tự mình ứng phó.

Sở Ly cười khổ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không bằng mang hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi.

- Không thể.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nếu như mang theo cao thủ Thiên Ngoại Thiên, không ngây ngốc được mấy ngày.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Ta cũng bái vào Tuyết Nguyệt hiên, được không?

- Tuyết Nguyệt hiên không thích hợp với ngươi.

Tiêu Kỳ nói:

- Trong phủ đang cố gắng khơi thông phương pháp, giúp ngươi tiến vào Tử Vân sơn.

- Tử Vân sơn?

Sở Ly không nhịn được kinh ngạc.

Tử Vân sơn không phải là tông phái tầm thường, Đại Lôi Âm tự, Thanh Lộc nhai và Kim Cương tự, Tử Vân sơn được xưng là tứ đại môn phái cao siêu, truyền thừa mấy ngàn năm không dứt, khinh thường võ lâm, có thể chống lại triều đình.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Tử Vân sơn không dễ tiến vào như vậy, ngươi nên kiên trì.

- Không cần thiết phải tiến vào Tử Vân sơn a?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Tông phái tầm thường là tốt rồi.

- Gia mẫu và một vị đệ tử của Tử Vân sơn có giao tình, thông qua quan hệ của hắn có thể giúp đưa ngươi vào trong đó.

Tiêu Kỳ nói:

- Đáng tiếc hắn vẫn bế quan, không gặp mặt được. Chờ hắn xuất quan, chuyện này sẽ thành, một năm nửa năm, thậm chí là nhiều năm hơn. Cao thủ Thiên Ngoại Thiên bế quan, thường thường sẽ là xung kích cảnh giới Thiên Thần, vì lẽ đó ngươi đừng vội.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ sợ ta không có cơ duyên kia, không chờ được nữa.

- Nếu qua hai năm hắn không xuất quan thì lại nghĩ biện pháp khác.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Chung quy sẽ không làm cho tiến cảnh của ngươi trì hoãn.

- Đã khiến cho tiểu thư nhọc lòng rồi.

Sở Ly gật gù, không giả vờ từ chối.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, ba con ngựa từ đằng xa tới gần, nhìn thấy dịch đình lập tức dừng lại.

Ba kỵ sĩ áo xám dẫn ngựa đến dưới bóng cây khác bên cạnh đình.

Ba người này đều là tráng niên, bên hông có trường đao, khí tức dũng

mãnh. Hai mắt tham lam nhìn chằm chằm vào vật cưỡi của Sở Ly và Tiêu Kỳ không rời mắt, hai mắt tỏa sáng đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó cười toe toét tiến vào tiểu đình.

Khi bọn hắn tới gần Tiêu Kỳ đã đeo tấm lụa trắng lên, che mặt, thế nhưng y phục màu trắng tung bay, khí chất lãnh đạm đã đủ để hấp dẫn ánh mắt.

Ba tên kỵ sĩ áo xám trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Kỳ, hận không thể xuyên thấu qua tấm lụa trắng nhìn thấy hình dáng thật của nàng.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng.

Một tiếng ho này chẳng khác nào sấm sét nổ vang ở bên tai ba tên kỵ sĩ, tinh lực bọn họ cuồn cuộn, trước mắt xuất hiện từng ngôi sao.

Sở Ly lạnh lùng nhìn về phía ba người.

Sắc mặt bọn họ hơi thay đổi, biết đã đụng phải người khó chơi, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, cả ba ôm quyền vẻ ra tươi cười, đàng hoàng ngồi vào một bên.

Sở Ly thoả mãn gật gù, cũng không tiếp tục để ý tới bọn hắn nữa.

Tiêu Kỳ thì ra vẻ không nhìn thấy, dường như không nhìn thấy ba người này.

Ba người bọn họ âm thầm nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng cũng không dám làm bừa, người trong võ lâm chú ý cường giả vi tôn, đụng phải cường giả, tốt nhất nên đàng hoàng chịu thua, bằng không chính là không quý trọng cái mạng nhỏ của mình, tự mình muốn chết.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Ngọc Vẫn

Sở Ly và Tiêu Kỳ ăn lương khô và thịt khô, hững hờ nhìn hai con ngựa ở ngoài đình, hai con ngựa đang cố gắng nghỉ ngơi một chút.

Ánh mắt của hắn quét tới quét lui ở trên người ba thanh niên lực lưỡng, có chút đăm chiêu.

Ba tráng hán đứng ngồi không yên, cả người như bị đâm xuyên, hận không thể đứng lên rời đi, bọn hắn cảm thấy Sở Ly không có ý tốt gì cả.

Tiêu Kỳ cũng phát hiện ra ánh mắt của hắn khác thường, cho nên mới tới gần hắn.

Sở Ly nói:

- Bọn họ không phải là người tốt gì cả, có cần xử lý hay không?

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ nheo lại, nhìn qua ba người.

Lúc trước nàng không để ý tới, cũng không thèm nhìn tới, coi bọn họ như không tồn tại, Sở Ly vừa mới lên tiếng, lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào bọn họ.

- Vị công tử này, chúng ta không đắc tội với ngươi đó chứ?

Một tráng hán có khuôn mặt đỏ thẫm ôm quyền một cái, lại dùng vẻ mặt cung kính nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Các ngươi không đắc tội với ta, nhưng các ngươi đã giết quá nhiều người người vô tội.

- Ha ha, chuyện này oan uổng chúng ta rồi.

Tráng hán có khuôn mặt đỏ thẫm vội vã xua tay, ôm quyền cười nói:

- Chúng ta là đệ tử của Tiểu Phong cốc.

Sở Ly nhíu nhíu mày, nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Hán tử mặt đỏ này đang nói láo, bọn họ không phải là đệ tử của Tiểu Phong cốc gì đó, mà là ba tên giặc cỏ.

Tiêu Kỳ từ tốn nói:

- Phế bỏ bọn họ đi!

- Vâng.

Sở Ly gật đầu.

Hắn đột nhiên biến mất ở tại chỗ, khi xuất hiện đã ở sau lưng bọn họ, trong nháy mắt đánh ra ba chưởng, đánh trúng thân thể ba người. Kình lực xuyên thấu tới đan điền, trực tiếp phá nát đan điền và kinh mạch, từ nay về sau bọn họ sẽ không còn nội lực có thể dùng được nữa.

- Ngươi... các ngươi...

Ba tên tráng hán gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly và Tiêu Kỳ, hoảng sợ và phẫn nộ pha tạp, ánh mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đánh giá bọn họ, nói:

- Người vô tội chết ở trên tay các ngươi nhiều biết bao nhiêu, cho nên phế bỏ mệnh môn của các ngươi đã xem như là khách khí rồi!

Tiêu Kỳ nói:

- Triều đình không bắt được bọn họ, cũng quá vô năng!

Ba tráng hán phẫn nộ, trong lòng thầm mắng to lòng dạ đàn bà là độc ác nhất. Thế nhưng cả ba gắt gao cắn chặt răng không cho mình nói chuyện, mạng nhỏ của bọn họ chỉ ở trong chớp mắt mà thôi. Nếu như nói thêm một câu, có khả năng bọn họ sẽ đổi ý, trực tiếp lấy đi tính mạng của mình.

Nhìn bọn họ lảo đảo bò lên lưng ngựa, hốt hoảng rời đi. Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiểu thư, ngươi vẫn quá nhân từ.

Tiêu Kỳ nhìn hắn một chút:

- Không phải có ngươi sao!

Nàng đã nhìn ra Sở Ly động chân động tay, nhìn như chỉ phế bỏ võ công của bọn họ, kỳ thực đã làm trọng thương lục phủ ngũ tạng của bọn họ. Hậu kình liên miên không dứt. Có lẽ bọn họ không sống được bao lâu nữa sẽ nổ chết, phơi thây ở hoang dã.

Sở Ly cười nói:

- Loại người chuyên gieo vạ này, nếu đã gặp đương nhiên ta phải ra tay, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp mà.

Giết bọn họ chính là cứu vô số người vô tội. Cũng là thay trời hành đạo,

theo hắn thấy, số người chết trong tay bọn chúng trên đường cũng ít nhất hai mươi lăm người, không thiếu người già trẻ em, võ công của bọn họ không tính là lợi hại, thế nhưng giả dối khó nắm bắt, vì vậy mới có thể tiêu dao cho tới bây giờ.

Tình cảnh này đối với hai người mà nói, chỉ là khúc nhạc dạo ngắn không đáng để nói đến, rất nhanh hai người lại tiếp tục lên đường.

Hai con ngựa thần tuấn phi phàm, tốc độ rất nhanh, sức chịu đựng cũng đủ, hơn nữa lại thêm nội lực của Sở Ly và Tiêu Kỳ phụ trợ. Tới giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ đã đến ngọn núi bên dưới Phượng Minh sơn.

Phượng Minh sơn là một mảnh sơn mạch liên miên không dứt, nếu không phải hai người có khinh công cao tuyệt thì cũng sẽ không tới nơi này để mò kim đáy biển tìm người.

Trước tiên bọn họ thu xếp ngựa, để trong một gia đình ở dưới chân núi, sau đó thi triển khinh công tiến vào Phượng Minh sơn.

Tiêu Kỳ vốn định tách ra khỏi Sở Ly, mỗi người tự tìm một khu vực, như vậy có thể nhanh hơn một chút. Thế nhưng Sở Ly kiên trì quyết định hai người cùng đi, đề phòng bị ám hại, bọn họ không phải là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cho nên cần phải càng cẩn thận hơn.

Cuối cùng Tiêu Kỳ cũng đồng ý, hai người đồng thời từ tây đi về phía đông, thâm nhập vào Phượng Minh sơn.

Sở Ly thôi động Đại Viên Kính Trí, chu vi ba dặm chung quanh đều ở trước mắt hắn. Phượng Minh sơn liên miên không dứt, ngọn núi không cao, hắn đi ở trên sườn núi, tất cả ngọn núi đều ở trước mắt, tất cả mọi thứ trên núi không có chỗ che giấu, từng cái đều hiện ra ở trong đầu.

…

Ánh nắng tươi đẹp chiếu qua song cửa, khiến cho trong thư phòng trở nên sáng sủa nhu hòa.

Tiêu Thiết Ưng đang ngồi đọc sách ở trong thư phòng.

Thời gian này hắn luôn nghiên cứu sử sách, muốn thao lược của mình tiến bộ hơn một chút, phủ Nhân Quốc Công hùng hổ doạ người, phủ Dật Quốc Công liên tục bại lui, nếu cứ tiếp tục như thế, phủ Quốc Công sẽ suy yếu ở trên tay hắn.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, âm thanh của Lâm Toàn truyền vào:

- Công tử, Nhị tiểu thư lại ngất rồi!

- Cái gì?

Tiêu Thiết Ưng đặt cuốn sách trên tay lên trên bàn, hắn vội vàng đứng dậy kéo cửa đi ra:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Khi tiểu thư uống thuốc bỗng nhiên hôn mê, Quách lão bảo ta tới báo cho đại công tử một tiếng, tình huống của tiểu thư không tốt lắm!

Lâm Toàn cúi đầu nói.

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trắng bệch, vội vã đi ra ngoài, Lâm Toàn vội vã đi theo.

Hai người nhảy lên một cái thuyền nhỏ, thúc giục thuyền đi như gió, trong giây lát đã đi đến Ngọc Thi đảo, đi thẳng tới Thính phong lâu.

Bên trong đại sảnh lầu một của Thính phong lâu có mấy thị nữ đang đứng

đó, sắc mặt lo lắng, nhìn thấy Tiêu Thiết Ưng vội vã đến, cả đám vội vàng cúi chào.

Tiêu Thiết Ưng phất tay một cái, sải bước lên lầu, Lâm Toàn cũng theo sát ở phía sau.

Quách Mộ Lâm đang đứng ở trước giường, cúi đầu nhìn Tiêu Thi đã hôn mê ở trên giường nhỏ, sắc mặt âm trầm, rất khó coi.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay đầu nhìn lại, vội ôm quyền chào:

- Đại công tử.

- Nhị muội...

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi:

- Không sao chứ?

- Không tốt lắm.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Dược lực không thể nào phát huy được hiệu quả, ta đã cho Nhị tiểu thư dùng Kỳ Nguyên đan, thế nhưng...

- Có Kỳ Nguyên đan, sẽ không có chuyện gì chứ?

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi.

- Ài...

Quách Mộ Lâm thở dài nói:

- Hiện tại cho dù là Tạo Hóa Đan cũng vô dụng, Phong Nguyên chỉ trong

thân thể của tiểu thư càng ngày càng lợi hại, ngăn cách dược lực tiến vào, không thể phát huy, ta bó tay, hết cách rồi!

- Vậy không có biện pháp nào khác hay sao?

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi:

- Tam muội đã đi tìm Dẫn Lôi đao, rất nhanh sẽ trở về, có kiên trì được tới lúc đó hay không?

- Không kịp.

Quách Mộ Lâm cười khổ:

- Trừ phi Dẫn Lôi đao có mặt ở đây ngay lúc này, bằng không... Ài, mà cho dù Dẫn Lôi đao đến lúc này cũng không có tác dụng.

- Nhị muội còn bao nhiêu thời gian nữa?

Tiêu Thiết Ưng ngồi xuống trước giường, vuốt vuốt khuôn mặt dù trắng xám những vẫn xinh đẹp kinh người của Tiêu Thi, lòng đau như cắt.

Quách Mộ Lâm than thở:

- Sợ rằng sẽ không qua được đêm nay.

- Đêm nay?

Tiêu Thiết Ưng lớn tiếng nói.

Vẻ mặt Quách Mộ Lâm âm trầm gật gù:

- Là ta vô năng!

- Nói những lời này làm gì chứ?

Tiêu Thiết Ưng vung tay lên, cau mày nói:

- Nếu như hiện tại giải được Phong Nguyên chỉ, còn có thể cứu được nhị muội không?

Quách Mộ Lâm nhìn hắn, thở dài:

- Dựa vào tình hình này, không giải được Phong Nguyên chỉ.

- Vì sao?

Tiêu Thiết Ưng trầm giọng hỏi.

Quách Mộ Lâm nói:

- Muốn giải Phong Nguyên chỉ thì phải dùng một luồng khí trực tiếp đả thông chư huyệt quanh thân, lại không thể làm thương tổn tới các huyệt đạo còn lại. Muốn làm được như vậy cần khống chế nội lực tinh chuẩn mà cũng không thể tránh khỏi việc bị ngộ thương, hiện tại Nhị tiểu thư như vậy, chỉ cần hơi ngộ thương, nhất định sẽ trực tiếp mất mạng.

- Lâm Toàn, ngươi đi tìm Triệu cung phụng đến đây!

Tiêu Thiết Ưng nói.

- Vâng, công tử.

Lâm Toàn lên tiếng, lập tức rời đi.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Công tử, vô dụng.

- Không thử xem sao biết được.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Lẽ nào cứ để cho nó chờ chết như thế hay sao?

Quách Mộ Lâm thở dài:

- Bên Sở Ly... điều này cũng tại ta, ta vẫn ôm tâm tư may mắn, nên sớm bắt tay vào việc giải Phong Nguyên chỉ, không nên cổ hủ như vậy!

- Nên trách ta mới đúng!

Tiêu Thiết Ưng nhìn Tiêu Thi hôn mê bất tỉnh, tự lẩm bẩm:

- Người làm đại ca như ta không xứng, không thể chăm sóc tốt được cho Nhị muội!

Quách Mộ Lâm im lặng không nói.

Muốn trách thì chỉ có thể trách ông trời bất công, quá hà khắc đối với Nhị tiểu thư.

Lâm Toàn và Triệu Khánh Sơn vội vã chạy tới.

- Triệu lão, ngươi ra tay giải Phong Nguyên chỉ đi!

Tiêu Thiết Ưng quay đầu. Ôm quyền nói:

- Mặc kệ thế nào, chung quy phải thử một lần!

- Đại công tử, vô dụng thôi.

Quách Mộ Lâm vội hỏi.

Tiêu Thiết Ưng khẽ cắn răng:

- Giải Phong Nguyên chỉ là chết, chờ chết cũng là chết, không thử một lần, ta không cam lòng!

- Đại công tử, ta...

Vẻ mặt của Triệu Khánh Sơn có chút khó khăn.

Hắn đứng một chút đã nhìn ra được đầu mối, sợ là Nhị tiểu thư không tốt, cho nên đại công tử đang lấy ngựa chết làm ngựa sống. Nếu như mình thật sự không cứu được Nhị tiểu thư, khi đó đại công tử tất sẽ căm hận hắn, sao có thể không giận dữ được chứ?

Quách Mộ Lâm nói:

- Lão Triệu, Nhị tiểu thư không sống được quá đêm nay, cho dù không thành công thì cũng chỉ có một đêm, ngươi cứ thử một chút đi.

Triệu Khánh Sơn cười khổ nói:

- Lão Quách, cũng không thể để ta tự mình đưa Nhị tiểu thư đi đoạn đường chứ!

- Tiễn Nhị tiểu thư một đoạn đường cũng tốt.

Tiêu Thiết Ưng cắn răng oán hận nói:

- Chết sớm thì sớm ngày giải thoát, thân thể như thế này đã làm cho nhị muội chịu bao nhiêu khổ cực, cũng nên sớm giải thoát thôi!

- Đại công tử, ta...

Triệu Khánh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói:

- Thật sự một chút nắm chắc cũng không có.

http://tieulun.hopto.org

- Cho dù hiện giờ ngươi có nắm chắc thì cũng vô dụng.

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói:

- Muộn rồi!

-... Vâng.

Triệu Khánh Sơn gật đầu.

Hắn âm thầm kêu khổ. Nếu như đã không có hi vọng, vì sao còn muốn hắn thử cơ chứ.

Hắn đi tới trước giường, nhìn gương mặt trắng xám mà xinh đẹp làm cho người ta thương tiếc. Đây là một khuôn mặt đủ để điên đảo chúng sinh, nhưng... từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh, Nhị tiểu thư cũng không chạy thoát được khỏi vận mệnh của mình.

Nghĩ tới đây, hắn đã hạ quyết tâm, dù sao ra tay cũng tốt hơn là không ra tay. Nói không chừng thật sự sẽ có kỳ tích.

Hắn đã cẩn thận nghiên cứu qua Phong Nguyên chỉ, biết phải một hơi trùng kích huyệt đạo nào, một vài hình ảnh nội lực xung kích lưu chuyển ở trong đầu. Hắn lắng lặng đứng điều tức vận công, điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất.

Đám người Tiêu Thiết Ưng nín thở ngưng thần, không nhúc nhích nhìn hắn.

Một lát sau, Triệu Khánh Sơn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt như điện, hai hàng lông mày run run như bị gió thổi, bàn tay phải của hắn nhẹ nhàng vỗ trên đỉnh đầu của Tiêu Thi.

- Ầm!

Trong tiếng vang trầm thấp, thân thể Tiêu Thi rung động, lập tức ‘phụt’ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lại trắng đi mấy phần, mơ hồ có khí xanh, không nhúc nhích, khí tức dần dần yếu đi.

- Phốc!

Triệu Khánh Sơn đột nhiên phun ra một ngụm máu, lảo đảo lùi về phía sau, ngồi phịch xuống dưới đất.

Tiêu Thiết Ưng vội vã nhìn về phía Tiêu Thi.

Quách Mộ Lâm cũng lắc mình đến bên cạnh Tiêu Thi, thăm mạch của nàng, lại thăm dò khí tức của nàng, sắc mặt trở nên nặng nề.

Tiêu Thiết Ưng vừa nhìn sắc mặt của hắn đã biết chuyện không ổn.

- Nhị muội...

Âm thanh của Tiêu Thiết Ưng run rẩy, giọng nói khô khốc rất khó nghe.

Quách Mộ Lâm lắc đầu một cái, nói:

- Đại công tử, nén bi thương!

- Không thể nào! Không thể nào!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu, dùng sức phất tay:

- Không thể nào!

Quách Mộ Lâm chỉ thở dài không nói lời nào, sắc mặt nặng nề.

Tiêu Thiết Ưng tiến lên vuốt vuốt mặt của Tiêu Thi, vẫn còn ấm áp, sờ vào mũi nàng cũng đã không còn hít thở, không nhúc nhích, chẳng khác nào

đã ngủ thiếp đi.

- Nhị muội, tỉnh lại đi!

Tiêu Thiết Ưng nhẹ nhàng lay bả vai nàng, ôn nhu nói:

- Mở mắt ra nhìn đại ca!

- Nhị muội! Nhị muội!

Tiêu Thiết Ưng chưa từ bỏ ý định lay lay bả vai nàng, nhẹ giọng nói:

- Đừng có bỏ rơi đại ca, đại ca sẽ cứu muội! Nhất định đại ca sẽ không bỏ muội, nhất định sẽ cứu muội!

- Đại công tử...

Lâm Toàn thấp giọng nói.

- Đi ra! Các ngươi đều đi ra cho ta!

Tiêu Thiết Ưng quay đầu quát lên:

- Đừng quấy rầy Nhị muội nghỉ ngơi!

Quách Mộ Lâm vung tay, đứng dậy ôm quyền một cái rồi đi ra ngoài.

Lâm Toàn chần chờ, có chút lo lắng nhìn Tiêu Thiết Ưng, lại nâng Triệu Khánh Sơn dậy rồi chậm rãi lui ra khỏi lầu ba.

Tiêu Thiết Ưng nắm chặt tay của Tiêu Thi, nhẹ giọng nói chuyện, dường như đang sợ quấy rối nàng:

- Nhị muội, có nhớ lời dặn dò của mẫu thân trước khi người xuôi tay không? Người bảo muội phải nghe lời đại ca, bảo đại ca phải chăm sóc muội

cho tốt, không cho phép muội phải chịu oan ức.

- Đại ca mang muội đi hái hoa sen, bắt bướm, khi đó muội cười vui biết bao nhiêu!

- Khi đó đại ca đã lập lời thề, muốn làm cho muội muội trở thành người hạnh phúc nhất thiên hạ, không buồn không lo, vui vẻ sống đến hết đời!

- Thế nhưng đại ca vô năng, không làm được, đã để muội phải chịu quá nhiều đau khổ, đại ca có lỗi với muội, có lỗi với muội!

- Ta là Quốc Công tương lai, thế nhưng như vậy thì có lợi ích gì chứ? Không cứu được muội muội của ta, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn muội chịu khổ!

- Ta tình nguyện đổi thân thể cho muội, tình nguyện chính bản thân mình bị khổ cũng không muốn để muội phải chịu tội... Nhị muội, mở mắt ra nhìn đại ca đi, đừng không để ý tới đại ca như vậy chứ!

- A…

Tiêu Thiết Ưng ngửa mặt lên trời thét dài, cửa sổ run run, tiếng thét vang vọng toàn bộ Ngọc Thi đảo.

Dưới lầu, đám người Lâm Toàn liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài.

Tiêu Thiết Ưng bi ai muốn chết, cúi đầu nhìn khuôn mặt dần dần mất đi thần thái của Tiêu Thi, tay run rẩy nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng của nàng, lại ôm chặt nàng, muốn sưởi ấm cho nàng, không muốn để cho thân thể nàng trở nên lạnh lẽo.

- Phanh!

Từ trong ngực hắn có hai khối ngọc bội rớt xuống.

Một khối ngọc bội hoàn chỉnh vỡ ra làm hai, giống như bị sắt chém, khiến cho khối ngọc bội này bị cắt thành hai khối hoàn chỉnh.

- A …

Tiêu Thiết Ưng lần nữa ngửa mặt lên trời thét dài, như con sói bị thương.

…

- Phanh!

Trong ngực có hai khối ngọc bội rớt xuống.

Thân thể Tiêu Kỳ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt xưa nay vẫn bình tĩnh đột nhiên đại biến.

Sở Ly nhẹ nhàng xoay người lại.

Hai người đang đạp lên trên ngọn cây mà đi, tìm kiếm Dẫn Lôi đao, Phượng Minh sơn tĩnh lặng thâm u, cũng không có người nào ở, bọn họ không thu hoạch được gì.

Tiêu Kỳ đáp xuống cây, cầm lấy hai khối ngọc bội, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

- Tiểu thư, sao vậy?

Sở Ly không rõ vì sao đối phương lại như vậy.

Tiêu Kỳ ngẩng đầu ngơ ngác nhìn hắn.

- Tiểu thư?

Sở Ly nhẹ giọng kêu.

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ khôi phục lại bình tĩnh, đưa ngọc bội cho Sở Ly:

- Đây là đồng mệnh ngọc, bốn người huynh muội chúng ta, nếu như có người chết đi thì ngọc bội sẽ nứt ra.

- Chết đi?

Sở Ly cau mày nói:

- Là Tứ công tử gặp nguy hiểm?

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Là nhị tỷ.

Sắc mặt của Sở Ly hơi thay đổi, vội hỏi:

- Không thể nào?... Lúc chúng ta đi, Nhị tiểu thư còn rất tốt, tuy tuổi thọ của nàng không nhiều, nhưng còn chưa tới đường cùng mà.

- Là nhị tỷ.

Tiêu Kỳ chậm rãi lắc đầu:

- Ta có thể cảm giác được, là nhị tỷ đã đi rồi!

- Không thể nào.

Sở Ly trầm giọng nói.

Tiêu Kỳ đưa tay chống vào thân cây, không để cho thân thể của mình mềm nhũn mà ngã xuống.

Sở Ly ngửa đầu nhìn bầu trời, thở dài nói:

- Lẽ nào thật sự là người tính không bằng trời tính sao?

Tiêu Kỳ nói:

- Không cần tìm Dẫn Lôi đao nữa, trở lại gặp nhị tỷ đi.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ đưa tiểu thư về.

- Đi.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly ôm thân thể mềm mại của nàng, lóe lên rồi biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở bên ngoài hai dặm.

Hắn cúi đầu nhìn Tiêu Kỳ:

- Có chịu được không?

- Ngươi cứ đi là được rồi, không cần phải để ý đến ta.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly gật đầu, lần nữa biến mất ở tại chỗ, kế tiếp xuất hiện đã ở bên ngoài hai dặm.

Trong lòng hắn mờ mịt mà phiền muộn, không nghĩ tới người và người lại mãi mãi cách xa nhau như trời với đất, chung quy hắn vẫn không thể cứu được Nhị tiểu thư.

Hắn tự trách mình, cho dù không hoàn toàn chắc chắn thì cũng nên thử xem, lén lút cho giải cho Nhị tiểu thư là được rồi, cần gì phải nghe theo Đại

công tử. Bởi vì dù thất bại thì cùng lắm cũng chỉ có kết cục như vậy mà thôi.

Thân thể hắn lập lòe, trong lòng phiền muộn, đầu lóe lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Thi, cảm giác đau đớn trong lòng càng ngày càng nặng.

Cảnh tượng trước mắt Tiêu Kỳ vặn vẹo, cảm giác khó chịu xuất hiện, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại, nhưng nhắm mắt lại vẫn không có thể nào loại bỏ được loại cảm giác này, mà nó càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng nàng không nhịn được, vội vàng vỗ vai Sở Ly một cái.

Sở Ly buông ra nàng, nàng khom lưng đón gió nôn mửa ở đỉnh của một ngọn núi.

- Tiểu thư, ta đi trước một bước nhé.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nắm khăn lụa lau lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ta có thể đi được!

Sở Ly lắc đầu một cái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Thâu Thiên

Tiêu Kỳ nhìn hắn:

- Đi thôi!

Sở Ly nói:

- Hay là… điểm huyệt ngủ, ngủ một giấc là tới rồi!

- Không cần.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nhìn thấy nàng đã quyết, biết có khuyên vô dụng cho nên hắn cũng không nói thêm gì.

Chỉ Xích Thiên Nhai được thúc giục đến mức tận cùng, chẳng khác nào một cái bóng lóe lên ở trong thiên địa, mỗi lần lóe lên chí ít đều cách xa nhau hai dặm, cách chỉ chừng mấy giây.

Tâm pháp tu luyện của Tiêu Kỳ thâm ảo, tạo nên thể chất mạnh mẽ, rất nhanh đã có thể thích ứng được, thế nhưng vẫn không có cách nào thấy rõ tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ có hình ảnh vặn vẹo, nàng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình bóng và giọng nói của nhị tỷ Tiêu Thi.

Từ lúc này, trời người vĩnh biệt, âm dương cách xa, cho dù có tâm pháp tu luyện của nàng áp chế, thế nhưng cảm giác thống khổ vẫn mạnh mẽ kéo tới.

Đồng mệnh ngọc của Tiêu Kỳ vỡ nát, bọn họ trở về phủ Quốc Công, một canh giờ sau, sắc mặt hai người trắng bệch, bước vào Thính Phong lâu.

Bên trong đại sảnh lầu một của Thính Phong lâu, ba người Quách Mộ Lâm và Triệu Khánh Sơn, Lâm Toàn không ngừng thở dài.

Sắc mặt Quách Mộ Lâm âm trầm đến mức sắp chảy ra nước, hai hàm răng không ngừng ma sát tạo ra tiếng ken két.

Những năm qua vẫn chăm sóc cho Tiêu Thi, lúc nào cũng dồn hết cả một thân tâm huyết và từ ái đều cho Tiêu Thi, cảm tình với nàng sâu không kém Tiêu Thiết Ưng. Tiêu Thi đổ bệnh mà chết, hắn vừa tự trách vừa đau khổ, rất hận mình không thể ra sức cứu nàng.

Triệu Khánh Sơn lặng lẽ vận công điều tức, trong lòng có bi thương, Nhị tiểu thư thật là đáng thương, tuổi còn trẻ đã hương tiêu ngọc vẫn, lại vừa vặn là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời người.

Trên mặt Lâm Toàn mang theo vẻ ưu lo, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên trên lầu một chút, Nhị tiểu thư đã qua đời, Đại công tử thương tâm quá độ, nếu như có hành động gì đó, như vậy phủ Quốc Công sẽ thực sự xong đời.

Sở Ly và Tiêu Kỳ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt ba người.

- Tam tiểu thư!

Lâm Toàn trợn mắt lên, vội vàng tiến lên hành lễ:

- Tam tiểu thư, người đã về rồi, nhanh đi lên xem công tử một chút đi!

- Nhị tỷ...

Tiêu Kỳ bình tĩnh hỏi.

Lâm Toàn chần chờ một hồi, lắc đầu một cái, nói:

- Tam tiểu thư cứ lên đó thì hơn.

Tiêu Kỳ quay đầu lại liếc mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Ta cũng muốn đi lên xem một chút!

Quách Mộ Lâm than thở:

- Sở tiểu tử, Nhị tiểu thư đã đi rồi có nhìn cũng phí công.

- Một chút hi vọng cũng không có?

Sở Ly cau mày.

Ở trong đầu hắn đã nhìn thấy Nhị tiểu thư như ngủ thiếp đi, nhưng không có lấy một tia sự sống nào. Chỉ có một bộ thể xác xinh đẹp mà thôi.

Quách Mộ Lâm lắc đầu.

- Ta nghe nói có một loại bí thuật, gọi là Thâu Thiên Hoán Nhật. Quách lão có biết không?

Sở Ly nói.

Quách Mộ Lâm cau mày nói:

- Ngươi cũng biết thứ này?

- Ta muốn thử một chút!

Sở Ly nói.

Quách Mộ Lâm lắc lắc đầu nói:

- Một mạng đổi một mạng, hơn nữa tuổi thọ sẽ giảm đi một nửa.

- Không sao.

Sở Ly nói:

- Mạng của ta không quý trọng bằng Nhị tiểu thư1

- Chỉ cao thủ Thiên Thần mới có thể thi triển.

Quách Mộ Lâm nói.

Sở Ly nói:

- Ta muốn thử một lần!

Quách Mộ Lâm nói:

- Mặc kệ Nhị tiểu thư có thể sống lại hay không, ngươi sẽ không sống được!

- Quách lão, đừng nói nhảm nữa, mau nói đi!

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Cái gì gọi là Thâu Thiên Hoán Nhật?

- Tam tiểu thư, đây là một loại bí thuật, lấy tính mạng của chính mình để đổi tính mạng của người còn lại.

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Chỉ là cao thủ Thiên Thần mới có tư cách thi triển bí thuật này.

Tiêu Kỳ nhìn về phía Sở Ly, lạnh nhạt nói:

- Người chết không thể sống lại. Sở Ly, đừng hồ đồ!

Sở Ly nói:

- Chưa biết chừng, mệnh của Nhị tiểu thư không nên tuyệt!

- Ngươi không muốn sống?

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói.

Đối với việc nhị tỷ từ trần nàng rất bi thương, nhưng trong lòng vẫn còn lý trí, không muốn nhìn thấy Sở Ly làm ra hành động điên cuồng như vậy.

Sở Ly cười cười:

- Mạng ta lớn, không dễ chết như vậy đâu.

Trong đầu của hắn có ghi chép về môn bí thuật này, cũng không phải là một mạng đổi một mạng, mà là phản hồn chi thuật, chỉ cần trong vòng sáu canh giờ, khiến cho hồn phách đang bay trong thiên địa trở về vị trí cũ là có thể khiến cho đối phương hoàn dương.

Nhưng thuật này tranh mệnh với trời. Tất sẽ bị phản phệ, sẽ có thiên lôi hạ xuống.

Lôi uy hiển hách, chí cao vô thượng. Cho dù là cao thủ Thiên Thần cũng không ngăn được, không có chỗ để lẩn trốn, nếu không cũng không có câu chuyện một mạng đổi một mạng.

Sở Ly dám thi triển phép thuật này là ỷ vào mình có Khô Vinh kinh, hắn

cảm giác mình không chết được.

- Cao thủ Thiên Thần còn không thể sống, ngươi còn dưới cả Thiên Thần, ngươi có thể không chết được hay sao?

Quách Mộ Lâm tức giận:

- Ta biết ngươi thâm tình với Nhị tiểu thư, thế nhưng Nhị tiểu thư đã đi rồi, cho dù cao thủ Thiên Thần đến đây cũng không thể giúp được gì, ngươi nên chấp nhận hiện thực thì hơn!

Sở Ly cau mày nói:

- Quách lão. Rốt cuộc ngươi có biết bí thuật này hay không?

-... Được, ngươi chờ đó!

Quách Mộ Lâm tức giận lườm hắn một cái. Sau đó xoay người đi ra khỏi Quan Phong lâu.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Tiêu Kỳ:

- Tiểu thư đi lên trước đi.

Tiêu Kỳ lắc đầu, chậm rãi bước lên lầu ba. Nhìn thấy Tiêu Thiết Ưng đang ôm Tiêu Thi, đang co rúm lại thành một hình vòng tròn, gào khóc không hề có một tiếng động nào, thân thể run rẩy, thống khổ đến mức không cách nào lên tiếng được.

- Đại ca.

Nàng đi tới bên người Tiêu Thiết Ưng, vỗ vỗ bả vai của hắn.

Đầu Tiêu Thiết Ưng gục xuống vai của Tiêu Thi, không nói một lời.

Tiêu Kỳ thở dài một hơi, không tiếp tục nói nữa mà đứng trước giường cùng với hắn, chung quanh yên tĩnh như muốn đọng lại, tiếng nức nở của Tiêu Thiết Ưng trở nên rõ ràng ơn.

Quách Mộ Lâm chậm rãi trở lại lầu một, từ phía xa ném một cuốn sách mỏng về phía Sở Ly.

Sở Ly đưa tay tiếp nhận, cúi đầu lật xem.

Quách Mộ Lâm lắc đầu.

Hắn dám nắm chắc đưa bản bí thuật này cho Sở Ly thì đã chắc chắn Sở Ly không thi triển ra được. Bí thuật mà chỉ cao thủ Thiên Thần mới có thể thi triển ra được, Sở Ly căn bản không thể thi triển thành công, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Tu vi Sở Ly thâm hậu, bí thuật mà cao thủ Thiên Ngoại Thiên có thể thi triển ra, không hắn Sở Ly hắn không làm được, nhưng đây là bí thuật cảnh giới Thiên Thần, khác biệt một trời một vực với cảnh giới Tiên Thiên. Cho nên dù Sở Ly có mạnh hơn nữa cũng không thể thành công.

Sở Ly dùng hai tay đưa cuốn sách mỏng trả lại cho Quách Mộ Lâm:

- Quách lão, ta muốn thử xem!

- Ngươi muốn thử thật sao?

Quách Mộ Lâm cau mày hỏi.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Đúng vậy!

- Ngươi thật sự điên rồi!

Quách Mộ Lâm lắc đầu nói:

- Đừng hồ đồ, bây giờ là lúc đại công tử và tam tiểu thư đang rất phiền lòng!

Sở Ly lắc đầu một cái.

Quách Mộ Lâm cau mày nhìn hắn:

- Cho dù thật sự thành công, ngươi cũng không sống nổi!

- Ta biết.

Sở Ly nói.

- Được, nếu như không thử có lẽ ngươi sẽ không từ bỏ ý định!

Quách Mộ Lâm kêu một tiếng, nói:

- Vậy thì lên đi!

Sở Ly ôm quyền một cái, chậm rãi leo lên lầu ba.

Lâm Toàn dậm chân một cái, có chút lo lắng nói:

- Lão Quách, sao ngươi lại hồ đồ cùng Sở Ly như vậy chứ?

- Hắn si tình với Nhị tiểu thư, không thử sẽ không từ bỏ, cứ để hắn thử đi thôi!

Quách Mộ Lâm lắc đầu thở dài.

- Ài... hắn làm loạn như vậy, công tử sẽ phát hỏa.

Lâm Toàn nói:

- Trêu chọc công tử vào lúc này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói:

- Sở Ly cũng vì cứu Nhị tiểu thư. Đại công tử phát hỏa làm cái gì chứ?

Sở Ly bước lên lầu ba.

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ Đô đang đắm chìm trong thống khổ cho nên không biết hắn tới.

Sở Ly không quấy rối bọn họ mà khoanh chân ngồi xuống sàn nhà. Bắt đầu tưởng tượng ra con đường mà mình cần phải đi.

Ban đầu tưởng tượng hoàn toàn mơ hồ. Chỉ có bộ khung, có một nguồn lực lượng vô hình đang ngăn cản hắn, giống như lúc hắn qua tường Khô Vinh kinh vậy.

Hắn không hoảng hốt, không vội mà vẫn kiên trì cẩn thận, đẩy mạnh từng tia một, giống như một tượng thần nhìn từ đằng xa, theo từng bước một đến gần, tượng thần từ mơ hồ trở nên rõ ràng. Cuối cùng đã hiện lên ở trong đầu hắn, trông rất sống động.

Ngũ quan của tượng thần rất rõ ràng, hai tay kết ấn, đứng ở trong hư không, hắn thấy rõ nhưng không nhớ được, duy chỉ có vẻ mặt phẫn nộ như muốn phát điên.

Hai tay Sở Ly kết ấn, giống với thủ ấn của tượng thần, trong miệng phun ra một đạo chú kỳ dị, hắn nói:

- Mu mễ bá la mu.

Chữ thứ nhất vang lên, âm thanh trầm thấp, chữ thứ hai càng thấp hơn. Chữ sau so với chữ trước còn thấp hơn, đến chữ cuối cùng, không ngờ lại

không còn một âm thanh nào nữa.

Trong hư không dường như có một nguồn lực lượng vô hình từ trong ngủ say bị đánh tỉnh. Từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Trong phòng cửa sổ đóng chặt, đột nhiên lại có gió xuất hiện, trong nháy mắt, từ cơn gió nhẹ đã biến thành cuồng phong, màn tung bay, quần áo bay phần phật.

Hai người đang chìm đắm ở trong thống khổ có chút mờ mịt nhìn về phía Sở Ly.

Trên mặt Sở Ly làm ra vẻ phẫn nộ sắp phát điên, hai tay lại kết một đạo thủ ấn, chỉ tay về phía Tiêu Thi, đồng thời lại quát một tiếng:

- Mau!

Cuồng phong chung quanh nghe theo mệnh lệnh của Sở Ly. Thổi về phía Tiêu Thi.

Cuồng phong hóa thành lốc xoáy, trước tiên đẩy Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ ra ngoài ba bước. Đưa thân thể Tiêu Thi vào trong mắt của lốc xoáy, cuồng phong chung quanh gào thét. Thanh thế kinh người, thế nhưng y phục của nàng lại không có động tĩnh gì, thân thể chậm rãi nâng lên cao một thước, sau đó dừng lại, lẳng lặng nằm ở trên hư không.

Hai mắt Tiêu Thiết Ưng đỏ bừng trừng lớn, giật mình nhìn hình ảnh trước mắt.

Tiêu Kỳ nhíu mày, đã mơ hồ đoán ra được Sở Ly đang thi triển môn bí thuật kia, rất có khả năng sẽ thành công.

Sở Ly gian nan biến hóa thủ ấn, chậm rãi nói ra một chữ:

- Về!

Trên đỉnh đầu Tiêu Thi bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy, trong nháy mắt đã nuốt chửng tất cả cuồng phong, ngưng tụ thành ba điểm sáng, tiến vào trán của Tiêu Thi.

Tiêu Thi ầm một cái rồi rơi xuống giường.

Tiêu Thiết Ưng không kịp phản ứng, ảo não tự cho mình một cái bạt tai, lại vội vàng chạy đến nhìn Tiêu Thi.

Tiêu Kỳ cũng có chút hiếu kì nhìn về phía Tiêu Thi.

Sở Ly ngồi khoanh chân, hai tay kết ấn, sắc mặt tái nhợt, linh khí từ bốn phương tám hướng tiến vào thân thể hắn, bù đắp thân thể đang khô kiệt, hư thoát.

Sắc mặt Tiêu Thi hồng hào, tuyệt nhiên không giống với màu xanh lúc trước.

Dưới ánh mắt của Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ, lông mi dài của nàng rung động nhè nhẹ, chậm rãi mở đôi mắt sáng ra, có chút mờ mịt nhìn bọn họ.

- Nhị tỷ!

- Nhị muội!

Hai người kinh hỉ tới phát điên, tiến lên nắm tay nàng.

- Đại ca, tam muội...

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi dần dần thanh minh, có chút nghi hoặc nhìn vẻ mặt vui mừng của bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

- Ầm ầm ầm...

Từ phía chân trời mơ hồ truyền đến tiếng sấm, sắc trời đột nhiên tối đi.

Sở Ly mở mắt ra:

- Tiểu thư, mang Nhị tiểu thư rời đi!

Tiêu Kỳ quay đầu nhìn về phía hắn:

- Sở Ly, ngươi...

Sở Ly nói:

- Các ngươi đi trước đi!

Tiêu Thiết Ưng nhìn Sở Ly, lại nhìn về phía Tiêu Kỳ:

- Tam muội?

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi vừa thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật đúng không?

Sở Ly gật gù, nhìn Tiêu Thi vừa ngồi dậy, hắn mỉm cười:

- Nhị tiểu thư, chúc mừng.

Tiêu Thi nhẹ nhàng cười nói:

- Ta lại sống lại sao?

Nụ cười của nàng xán lạn, căn phòng mờ ảo dường như trở nên sáng sủa, đẹp đến không gì tả nổi.

http://tieulun.hopto.org

Khi bóng đêm chậm rãi kéo tới, nuốt chửng nàng, giống như nàng chìm vào vực sâu không đáy. Khi đó nàng đã biết mình sẽ không thể tỉnh lại, vĩnh viễn nằm đó.

Không biết ngủ say bao lâu thì bỗng nhiên có một đám quang mang sáng sủa xuất hiện, dẫn dắt nàng đi về phía trước, cuối cùng đẩy một cái cửa lớn ra, chân chính tỉnh lại.

Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm lại vang lên, cuồn cuộn kéo đến, so với lúc trước gần hơn một chút.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư, các ngươi mau rời khỏi nơi này trước đi.

- Sở Ly, lại là ngươi cứu ta?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly cười cười, ngẩng đầu nhìn trời một chút:

- Đi nhanh đi! Tiểu thư, Nhị tiểu thư, đại công tử, nếu không đi nữa thì sẽ không kịp!

Bờ môi đỏ của Tiêu Kỳ nhếch lên, nhìn hắn thật sâu.

Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm như đã tới gần, đang nổ vang ở trên đỉnh đầu, Quan Phong lâu đang rung động.

Sắc mặt Sở Ly hơi thay đổi, vội nói:

- Tiểu thư!

- Được!

Tiêu Kỳ thu lại ánh mắt nhìn chăm chú về phía Sở Ly, hít sâu một hơi rồi nói:

- Đại ca, chúng ta đi trước!

Tiêu Thiết Ưng cau mày:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Lát nữa muội sẽ nói với đại ca!

Tiêu Kỳ nói, lại ôm Tiêu Thi đi ra ngoài, lúc ra khỏi phòng, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Không cho phép ngươi chết!

Sở Ly mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Hôi Yên Phi Diệt

Quách Mộ Lâm chắp tay đứng ở cửa đại sảnh, ngẩng đầu đánh giá bầu trời.

Trên không Quan Phong lầu đang cuồn cuộn..

Cuồng phong bao phủ Ngọc Thi đảo, cây cối rì rào, hoa tươi bay tán loạn.

Mây đen từ bốn phương tám hướng kéo đến trên không Quan Phong lầu, nhuộm bầu trời chu vi một dặm chung quanh thành màu đen. Mà bên ngoài một dặm, trời quang sáng sủa, bầu trời nhìn qua giống như một tờ giấy trắng vậy.

Quách Mộ Lâm cau mày không ngớt.

Lâm Toàn cũng đi tới:

- Lão Quách, chuyện gì thế này?

- Lẽ nào Sở tiểu tử đã thật sự thành công rồi sao?

Quách Mộ Lâm cau mày tự lẩm bẩm.

Triệu Khánh Sơn mở mắt ra, nói:

- Cái gì mà thành chứ, không phải là thuật Thâu Thiên Hoán Nhật đó chứ?

- Trời! Dị thường như vậy, cũng chỉ có loại kỳ thuật này mà thôi.

Quách Mộ Lâm nói.

- Không phải nói chỉ cao thủ Thiên Thần cảnh giới mới thi triển được sao?

Triệu Khánh Sơn nói.

Hắn là người hiểu rõ chênh lệch cảnh giới giữa Tiên Thiên cảnh và Thiên Thần lớn bao nhiêu. Không cần nói tới Tiên Thiên và Thiên Thần, cho dù là Thiên Ngoại Thiên và Thiên Thần cũng đã cách nhau một trời một vực, không thể vượt qua.

- Khó nói.

Quách Mộ Lâm lắc đầu một cái, nghe tiếng sấm cuồn cuộn mà đến phía xa xa, tiếng sau so với tiếng trước còn gần hơn, hắn cau mày nói:

- Tiểu tử này thường thường có thể làm chuyện ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ thực sự thành công. Chỉ có điều, nếu thực sự thành công thì hắn cũng phải xong đời!

Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm đến đỉnh đầu.

Ba người đang nói chuyện thì huynh muội ba người Tiêu Thiết Ưng đã đi xuống lầu.

- Nhị tiểu thư!

Ba người kinh ngạc.

Tiêu Thi được Tiêu Kỳ đỡ đi xuống lầu, sắc mặt hồng hào như chưa bao giờ có, đôi mắt sáng trong trẻo bức người, chính là một người sống sờ sờ!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nhìn ba người cười cười. Lại nói với Quách Mộ Lâm:

- Quách lão, Sở Ly đang làm gì vậy?

- Hắn thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật. Chúng ta phải nhanh rời khỏi nơi này một chút!

Sắc mặt Quách Mộ Lâm rất khó coi, chỉ chỉ ra bên ngoài:

- Sẽ lập tức có sấm sét đánh xuống!

- Hắn có thể gặp nguy hiểm hay không?

Tiêu Thi vội hỏi.

Quách Mộ Lâm ho nhẹ một hồi, quay đầu nói:

- Đại công tử, tam tiểu thư, không thể trì hoãn nữa, bên trong lầu không còn ai đó chứ?

- Quách lão. Sở Ly thì sao?

Tiêu Thi nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Quách Mộ Lâm lắc đầu một cái:

- Là chính bản thân hắn đã chọn con đường này!

- Vậy thì đi mau!

Tiêu Kỳ bình tĩnh nói:

- Đừng để hắn phí công.

Tiêu Thiết Ưng ngẩng đầu nhìn lên lầu ba một chút. Thở dài:

- Đi trước đi, có Kỳ Nguyên đan...

Hắn nói xong cũng lắc đầu, Kỳ Nguyên đan cũng không phải là vạn năng, Kỳ Nguyên đan không thể cứu được Nhị muội của hắn mà.

Oanh...

Tiếng sấm trên đỉnh đầu nổ vang, Quan Phong lâu chấn động, mặt đất rung động.

Tiêu Kỳ kéo Tiêu Thi ra khỏi Quan Phong lâu, mọi người lùi ra ngoài trăm thước.

Chu vi một dặm quanh Quan Phong lâu đều bị bóng tối bao trùm, nhưng chung quanh còn có ánh sáng, vì lẽ đó cho nên còn có thể thấy rõ ràng. Giống như lúc ánh đèn rực rỡ mới lên vậy.

- Răng rắc!

Bên trong mây đen hiện lên một dải lụa màu bạc, hiện lên chữ Chi, bắn trúng Quan Phong lâu.

Ngói lưu ly trên mái của Quan Phong lâu hóa thành bột phấn, theo gió bay đi.

- Oanh...

Tiếng sấm vang vọng đất trời.

Tiêu Thi vội vã che lỗ tai của mình. Nàng cảm thấy mình cũng bị tiếng sấm đánh tan.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng đi về phía trước, nhìn về phía lầu ba, muốn nhìn tình hình của Sở Ly, tia chớp này bổ xuống, sợ rằng sẽ cửu tử nhất sinh.

http://tieulun.hopto.org

- Răng rắc!

Nàng vọt vào trước Quan Phong lâu, lại có một tia chớp đánh xuống.

Nàng phóng lên trời, chớp giật chiếu sáng lầu ba. Thông qua cửa sổ có thể mơ hồ nhìn thấy một hình bóng đang nhấp nháy tối sáng, Sở Ly vẫn còn sống sót!

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, bay xuống dưới đất trong tiếng sấm vang vọng.

- Thế nào?

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Hắn đang né tránh.

Tiêu Thi nói:

- Khinh công của hắn lợi hại, có lẽ có thể tránh được.

Quách Mộ Lâm lắc đầu rồi thở dài một cái.

Triệu Khánh Sơn nhìn hắn.

Quách Mộ Lâm nói:

- Vô dụng, thiên lôi dễ trốn như vậy sao? Như vậy thì sao cao thủ Thiên Thần không đỡ nổi được cơ chứ?... Đây mới chỉ là khai vị, sau đó sẽ càng ngày càng mạnh, không tránh khỏi được.

- Không ai có thể sống sót được hay sao?

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Quách Mộ Lâm gật gù:

- Theo ta được biết, không có một ai!

Sắc mặt Tiêu Kỳ rât khó coi, Tiêu Thi khẽ cắn răng, ngơ ngác nhìn Quan Phong lâu.

Trong lúc mấy người nói chuyện, từng đạo từng đạo chớp giật đánh xuống, tiếng sấm nổ tung từng tiếng một.

Khoảng cách giữa các lần chớp giật càng ngày càng ngắn, chữ Chi biến mất, một chữ khác lại xuất hiện, sau đó ba chữ theo nhau xuất hiện, trên trời mây đen kịt đồng thời lóe ba chữ chi.

Theo thời gian trôi qua, chữ Chi đồng thời hiện ra trên mây đen càng ngày càng nhiều, cuối cùng lại có mười mấy chữ, mười mấy đạo thiểm điện đồng thời đánh xuống, giống như mười mấy thanh kiếm lạnh lẽo bằng băng đâm tới Quan Phong lâu.

Nóc của Quan Phong lâu bị xóa bỏ, vách tường vẫn còn đó, cửa sổ đã biến mất, bọn họ nhìn thấy Sở Ly vẫn đang di chuyển trong chớp giật, đang khiêu vũ cùng với cái chết.

Lòng bàn tay của mọi người nắm chặt, đổ mồ hôi hột, trong lòng loạn tùng phèo.

Chớp giật càng ngày càng dày đặc, đến sau đó, hình thành một mảnh ánh sáng như hồ nước, không thể tránh khỏi, cũng không thấy cái bóng của Sở Ly đâu nữa.

Bọn họ nín hơi ngưng thần, không quan tâm tới chớp giật chói mắt, nhìn

chằm chằm về phía trước, không chớp lấy một cái.

Chớp giật dày đặc như vậy, hầu như không thể né tránh được.

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, chớp giật đột nhiên biến mất, do lóa mắt cho nên từ sáng sủa đã biến thành bóng đêm, trái tim của bọn họ cũng chìm xuống theo.

Một lát sau, chớp giật còn chưa xuất hiện thì mây đen đã chậm rãi tản ra.

- Kết thúc rồi sao?

Tiêu Thi lẩm bẩm nói.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng bay lên trên lầu ba.

Ánh mặt trời sáng rõ không bị một chút trở ngại nào chiếu xuống, lầu ba trống rỗng, tất cả đều hóa thành bột mịn, chỉ có mặt đất và vách tường cháy đen, nóc nhà biến mất, cửa sổ cũng biến mất, Sở Ly cũng biến mất.

Thân thể nàng mềm nhũn, tay phải chống lên vách tường thì mới có thể đứng vững được.

Không có gì để tìm cả, vừa nhìn đã hiểu ngay, cái gì cũng không còn.

Đám người Tiêu Thiết Ưng leo lên lầu ba, nhìn thảm trạng trên lầu, Tiêu Thiết Ưng thở dài, nhìn về phía Quách Mộ Lâm.

Sắc mặt Quách Mộ Lâm âm trầm khó coi, hừ lạnh nói:

- Biến thành tro bụi, đây chính là đánh đổi khi dùng Thâu Thiên Hoán Nhật.

Tiêu Thi cắn chặt môi đỏ, nàng không để cho bờ môi đỏ của mình rung

động.

Trước mắt nàng hiện lên từng cảnh, từng cảnh lúc trước, trong sấm chớp Sở Ly thong dong hào hiệp, phong thái đó đã khắc sâu vào trong đầu nàng, không có cách nào xóa đi được.

Tiêu Kỳ bỗng nhiên khom lưng, cầm lấy một khối đen thui ở góc tường, nhẹ nhàng lau lau, làm lộ ra vật thực sự bên trong. Đó là bạch ngọc yêu, bạch ngọc yêu của thị vệ tam phẩm.

Trong lòng bàn tay vẫn còn truyền đến khí tức ấm áp, giống như Sở Ly vẫn còn đây.

Nàng dùng sức nắm chặt, bàn tay trắng bệch.

- Ài...

Tiêu Thiết Ưng thở dài một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của Tiêu Thi:

- Nhị muội, đừng quá thương tâm.

Tiêu Thi miễn cưỡng cười cười, lắc đầu một cái không nói lời nào.

Tiêu Thiết Ưng lại vỗ vỗ vai của Tiêu Kỳ rồi nói:

- Tam muội...

Hắn biết Tiêu Kỳ cũng yêu thích Sở Ly, mất đi Sở Ly, hắn cũng cảm thấy đau lòng, huống hồ còn là Tiêu Kỳ.

Triệu Khánh Sơn nhìn thảm cảnh lúc này, âm thầm lắc đầu thở dài.

Vào tuổi như hắn, trái tim của hắn đã mất cảm giác, đã mất đi phần kích động và khí phách liều mình này. Sở Ly liều mình cứu Nhị tiểu thư, quả thực

là cảm trời động đất, đáng tiếc trời cao vô tình, vẫn diệt hắn ta.

- Đại ca, mọi người đi đi, muội muốn ở lại một mình một chút.

Tiêu Kỳ nắm chặt bạch ngọc yêu của Sở Ly, chậm rãi nói.

Tiêu Thiết Ưng gật gù, than thở:

- Tam muội, người chết không thể sống lại, đừng quá khổ sở.

Quách Mộ Lâm lắc đầu:

- Nhị tiểu thư chết, Sở Ly có thể buông tha mạng của mình để cứu sống nàng. Thế nhưng bây giờ Sở Ly đã chết, ai cũng không có cách nào!

Dưới sất sét, biến thành tro bụi là triệt để biến mất trong thiên địa, bí thuật Thâu Thiên Hoán Nhật cũng vô dụng.

- Ồ, bên kia xảy ra chuyện gì vậy?

Triệu Khánh Sơn bỗng nhiên chỉ tay lên bầu trời, kêu lên một tiếng thất thanh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Bên này đã sáng sủa, ánh mặt trời chiếu qua đầu, phía xa xa có mây đen phun trào, mất một lúc mới lại ngưng tụ thành một khu vực tăm tối, không khác một chút nào so với hiện tượng trên không trung Quan Phong lâu lúc trước.

- Bên kia hình như là Diễn Võ điện?

Triệu Khánh Sơn nói.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Tránh Lôi

Mây đen dày đặc ở trên trời ngưng tụ thành một cái ô màu đen.

Tiếng sấm từ đằng xa cuồn cuộn kéo đến, chậm rãi áp sát.

Tình cảnh này không khác gì Quan Phong lâu lúc trước một chút nào, ánh mắt mọi người nhất thời sáng lên.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Chúng ta nghĩ quá nhiều rồi, khinh công của Sở Ly thật lợi hại, không ngăn được thì hắn sẽ trốn đi!

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói:

- Khinh công của cao thủ Thiên Thần sẽ kém sao? Cho dù khinh công có tốt tới mấy thì có thể nhanh hơn được sấm sét hay sao?... Chúng ta cảm thấy sấm sét đánh xuống dường như không nhanh lắm, có thể trốn được. Thế nhưng đó chỉ là ảo giác, cao thủ có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn sấm sét được! Sấm sét bất động thì thôi, khẽ động sẽ không thể tránh khỏi.

- Biết đâu Sở Ly có thể tách ra khỏi sấm sét.

Tiêu Thi không phục nói.

Nàng không phải là người luyện võ, nhưng nàng đã từng nhìn thấy Sở Ly nhanh đến như thế nào, trong nháy mắt đi được mấy dặm, nếu như vậy cũng không coi là vượt quá tưởng tượng của nàng.

- Đó là do hắn tránh ra từ sớm.

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói:

- Nếu như chờ sấm sét đánh xuống thật, chờ hắn vừa mới có suy nghĩ thì sấm sét cũng đã bổ xuống rồi!

Triệu Khánh Sơn nói:

- Ta thấy sấm sét trên bầu trời đến rất chậm, bằng vào khinh công của Sở Ly, có thể thoát được!

- Thoát được nhất thời, có thể thoát được một đời hay sao?

Quách Mộ Lâm bĩu môi nói:

- Cho dù khinh công có tốt, có thể liên miên không ngớt được sao? Duy trì được bao lâu?

Triệu Khánh Sơn nói:

- Như vậy Sở Ly cũng không cần thiết ngây ngốc đứng tại chỗ cho nó đánh trúng chứ?

- Đây là biện pháp thông minh nhất của hắn, đáng tiếc vô dụng, giãy dụa chỉ là phí công, sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Quách Mộ Lâm lắc đầu thở dài:

- Uy lực của thiên lôi càng để lâu thì lại càng mạnh, vừa bắt đầu hắn đã bỏ chạy, cho nên thiên lôi kế tiếp sẽ không phải là như vậy nữa... Ngươi cho rằng bằng trí thông minh của tiểu tử này, hắn không biết trốn hay sao?

Mọi người chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Sở Ly đang chạy đi tới Diễn Võ điện đúng không?

Triệu Khánh Sơn trầm ngâm nói:

- Lẽ nào Diễn Võ điện có món đồ gì đó có thể giúp hắn ngăn cản thiên lôi chứ?

- Chuyện này không thể.

Quách Mộ Lâm lắc đầu.

- Qua xem một chút đi.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly khoanh chân ngồi ở tầng cao nhất của Diễn Võ điện, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vốn hắn cho rằng dựa vào năng lực cảm ứng của bản thân cùng với khinh công của mình là có thể tách ra khỏi thiên lôi. Thế nhưng khi thiên lôi hạ xuống, hắn mới phát hiện ra mình đã quá coi thường thiên uy, quả thực là hiển hách không thể đỡ.

Lúc trước ở Quan Phong lâu, trực giác nói cho hắn không thể trốn đi, nếu không sẽ dẫn tới thiên lôi càng mạnh hơn nữa. Khi đó dù cho có khinh công mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Thiên lôi hạ xuống, hắn lợi dụng năng lực cảm ứng đối với nguy hiểm cho nên đã trốn từ sớm, tránh từng đạo thiên lôi, nhưng đến cuối cùng, Quan Phong lâu chẳng khác nào một hồ sấm sét, hắn không thể tránh khỏi, chỉ có đào tẩu, đi tới Diễn Võ điện.

Cho dù không phải học giả Vật lý thì hắn cũng có thường thức cơ bản học được từ kiếm trước, kim loại có thể dẫn điện.

http://tieulun.hopto.org

Diễn Võ điện và Tàng Thư lâu đều là lầu cao được tạo nên từ đồng thau, rất thích hợp làm cột thu lôi, hắn cũng muốn xem xem, thiên lôi có thể đột phá quy tắc thiên địa ràng buộc, tránh né đồng thau, bổ vào trên người mình hay không.

Răng rắc!

Một tia chớp phá tan bóng đêm, hóa thành một chữ Chi hiện ra ở trong thiên địa, một mặt nó đâm thủng mây đen, một đầu khác thì đâm trúng mái nhà bằng đồng thau.

Thanh Đồng lâu sáng lên một cái, chớp giật bị dập tắt, theo đó là một tiếng sấm ì ùng.

Cảnh tượng kỳ dị khiến cho đám người bên trong Thanh Đồng lâu đã sớm chạy ra ngoài. Cùng huyên náo chạy tới sân luyện võ đồng thời ngửa đầu quan sát với chúng hộ vệ.

- Làm sao vậy?

- Đã xảy ra chuyện gì? Trời đang yên đang lành tại sao lại có thể có sấm sét cơ chứ?

Trong lúc mọi người nghị luận, mấy người Tiêu Thiết Ưng đã đi tới gần, không ngờ lại có mấy đạo thiên lôi hạ xuống, từng đạo từng đạo chớp giật đâm tới Thanh Đồng lâu.

Từng đạo từng đạo sấm chớp như từng con rắn bạc, dọc theo Thanh Đồng lâu uốn lượn đi xuống, từ bầu trời rơi xuống đất, biến mất không còn tăm hơi.

Thanh Đồng lâu bị sấm chớp lần lượt bổ trúng, điện mang liên tục lấp lánh ở trên thân lâu, từng tia lực hút truyền tới, giống như muốn hút bản thân

bọn hắn qua. Tiêu Thiết Ưng sợ hết hồn, vội vã trầm giọng quát lên:

- Mọi người lui lại vài bước nữa!

Mọi người liên tục lùi về sau vài bước, hấp lực kỳ dị tức thì yếu đi.

Răng rắc! Răng rắc!...

Từng đạo từng đạo sấm chớp đánh xuống càng lúc càng nhanh, lít nha lít nhít, không cho hắn có cơ hội thở dốc.

Thanh Đồng lâu ở dưới điện quang tỏa ra ánh sáng màu đen lộng lẫy, đồng xanh vốn đã rỉ bị lột đi từng tầng từng tầng một, lóe mặc chăm chú hắc quang, giống như một thanh kiếm lớn cắm lên trên mặt đất, điện quang trên thanh kiếm lớn lượn lờ, chẳng khác nào rắn bạc đang quấn quít.

Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đều cắn môi dưới, căng thẳng nhìn chằm chằm vào Thanh Đồng lâu, điện quang hoa mắt chiếu rọi khiến cho gò má các nàng nhìn qua trắng như tuyết.

Tiếng sấm nổ vang, chớp giật dày đặc, tiếng sấm liên miên không dứt, giống như trong thiên địa chỉ có tiếng sấm, chớp giật hình thành một mảnh biển ánh sáng, dần dần nuốt hết Diễn Võ điện.

Mọi người trợn mắt lên, giật mình nhìn một màn vượt quá tưởng tượng trước mắt này, tất cả đều không rõ vì sao.

Ngoại trừ mấy người Tiêu Thiết Ưng, Tiêu Kỳ ra, tất cả mọi người đều rất là hiếu kỳ, rốt cuộc vì sao lại có cảnh tượng kì dị như vậy, lẽ nào là thiên tài địa bảo gì đó xuất thế? Hay là Quốc Công phủ phá tan Thiên Thần cảnh?

Trong lúc mọi người mờ mịt, không biết qua bao lâu thì tiếng sấm chậm rãi yếu bớt, chớp giật cũng trì hoãn, một lần nữa mọi người có thể nhìn thấy

Thanh Đồng lâu, bọn họ đều phát hiện ra Thanh Đồng lâu đã xảy ra biến hóa, chiều cao không thay đổi, chỉ là dường như đã nhỏ đi mấy phần.

Tiếng sấm tiếp tục yếu bớt, cuối cùng ngay cả chớp giật cũng biến mất.

Mây đen trên bầu trời chậm rãi tản đi.

Mấy người Tiêu Thiết Ưng không hề có chút vui sướng nào, mây đen tản đi, sấm sét biến mất, nói rõ đã phân ra kết quả, lần này sợ rằng không phải là Sở Ly đào tẩu, mà là sự thật...

- Ta đi xem xem!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng tiến vào Diễn Võ điện, đi theo thang lầu đến đỉnh của lâu.

Sở Ly đang khoanh chân ngồi ở trên sàn nhà, vẻ mặt mỉm cười nhìn về phía nàng.

Tiêu Kỳ ngơ ngác nhìn hắn:

- Ngươi không có chuyện gì sao?

Sở Ly cười gật đầu:

- May mắn thoát được một mạng.

Trong mắt Tiêu Kỳ lộ ra ý cười, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ:

- Làm sao ngươi tránh né được vậy?

Sở Ly cười nói:

- Thanh Đồng lâu giúp ta chống đỡ thiên lôi, không đánh được.

http://tieulun.hopto.org

- Đi xuống đi!

Sau đó Tiêu Kỳ không ngừng cười.

Hầu như nàng chưa bao giờ cười tươi như vậy, nở nụ cười như vậy, ngay cả thiên địa cũng thất sắc hơn mấy phần, tất cả mọi thứ ở chu vi chung quanh trở nên ảm đạm, trong mắt Sở Ly chỉ có nụ cười xán lạn của nàng.

- Ngươi đã để mọi người lo lắng rồi.

Tiêu Kỳ nhìn hắn một chút, bổ sung:

- Đặc biệt là nhị tỷ!

- Được rồi.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Kỳ xoay người đi ra ngoài, Sở Ly đi theo xuống lầu.

Đám người Tiêu Thi và Tiêu Thiết Ưng đã đến lầu hai, nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, đôi mắt sáng của Tiêu Thi trừng lớn, con mắt tỏa sáng.

Tiêu Thiết Ưng kinh ngạc cười nói:

- Tốt, Sở Ly, người thật lợi hại!

Sở Ly cười ôm quyền một cái.

Quách Mộ Lâm nghi hoặc nhìn Sở Ly:

- Sở tiểu tử, mạng của ngươi thật lớn, làm sao ngươi có thể tránh được thiên lôi vậy chứ?

- Lầu các này đã che chở cho ta.

Sở Ly cười nói.

- Lâu che chở cho ngươi?

Quách Mộ Lâm cau mày.

Hắn bán tín bán nghi, một màn lúc trước cũng có chút kỳ quái, giống như thiên lôi quả thật bị Thanh Đồng lâu dẫn vào trong lòng đất, có khả năng hữu hiệu thật.

Nhưng nếu hữu hiệu như thế, không thể nào đến nay ngay cả một người còn sống cũng không có thể chứ.

- Nhị muội đã tỉnh lại, Sở Ly lại không việc gì, chúng ta nên tổ chức ăn mừng một trận thôi!

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Đi, đi sang chỗ ta!

Sở Ly cười nói:

- Thân thể Nhị tiểu thư đã khỏe hẳn chưa?

Tiêu Thi mở miệng mỉm cười gật đầu, cũng không biết nói gì mới tốt.

Quách Mộ Lâm nói:

- Thâu Thiên Hoán Nhật đã sửa sang lại thể chất của nàng, hiện tại người so với bình thường còn khỏe mạnh hơn nhiều, sẽ không xảy ra bệnh tật gì. Mà Phong Nguyên chỉ cũng đã được giải!

- Tạ ơn trời đất.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói.

Mọi người xuống lầu, Sở Ly vừa muốn bước ra cửa thì bỗng nhiên dừng lại.

Tiêu Kỳ đi ở bên người hắn, quay đầu nhìn về phía hắn:

- Làm sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Trước tiên ta không vội rời khỏi nơi này.

Hắn cũng mơ hồ cảm giác được nguy hiểm, giống như chỉ cần đi ra khỏi Thanh Đồng lâu sẽ có họa sát thân.

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Có cái gì không đúng chứ?

Tiêu Thi cũng nhìn sang:

- Bị thương sao?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Công tử, ta muốn ở lại nơi này mấy ngày.

- Ồ, không thành vấn đề.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu, có chút hiếu kỳ nói:

- Rốt cuộc là tại sao?

Sở Ly cười nói:

- Trực giác bảo ta phải làm như vậy.

Hắn nói chuyện, cẩn thận từng li từng tí một bước ra khỏi ngưỡng cửa, bất cứ lúc nào cũng sẽ chuẩn bị lùi lại. Hắn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc có nguy hiểm gì, một tia chớp đột nhiên xuất hiện, bắn trúng thân thể hắn, làm cho hắn ngã xuống dưới đất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ngủ Say

- Sở Ly!

Tiêu Kỳ vội vã đưa tay.

Khi Sở Ly sắp rơi xuống đất thì đúng lúc Tiêu Kỳ đưa tay kéo hắn, chậm rãi đẩy hắn ngã xuống.

Mọi người lấy làm kinh hãi.

Phía xa xa, tiếng kinh hô của mọi người vang lên, muốn tới gần thì lại bị tiếng quát của Tiêu Thiết Ưng làm cho dừng lại, mọi người đều chăm chú nhìn vào.

Sở Ly nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích, hai mắt đã nhắm lại.

Quách Mộ Lâm vội vã dùng tay nắm lấy cổ tay hắn, ấn ấn.

Tiêu Kỳ thì nắm một bên tay còn lại của hắn.

Lông mày của hai người đều nhíu lại, liếc mắt nhìn nhau.

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi:

- Không nghiêm trọng lắm đúng không?

- Dùng Kỳ Nguyên đan xem một chút đi!

Quách Mộ Lâm cau mày nói, móc từ trong lòng ra bình ngọc, rồi đổ ra

một viên Kỳ Nguyên đan ấn về phía miệng của Sở Ly.

Hai bờ môi của Sở Ly đóng chặt, Quách Mộ Lâm có ấn vào cũng không có tác dụng.

- Lại đây, cạy miệng hắn ra cho ta!

Quách Mộ Lâm có chút nôn nóng nói.

Tiêu Thiết Ưng vội nói:

- Lâm Toàn!

Lâm Toàn gật đầu, cùng với Tiêu Thiết Ưng đi cạy miệng của Sở Ly ra.

Bọn họ sợ làm tổn thương môi của Sở Ly, cho nên không dám dùng quá sức mà cẩn thận từng li từng tí một.

Quách Mộ Lâm tức giận nói:

- Đã lúc nào rồi mà còn lề mề như vậy, cạy miệng ra, môi bị thương thì bị thương.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca, đừng trì hoãn thời gian, tim của Sở Ly sắp ngừng đập rồi.

Tiêu Thiết Ưng vừa nghe, tay vội vã dùng sức, mạnh mẽ cạy răng Sở Ly ra.

Quách Mộ Lâm vội vã ấn Kỳ Nguyên đan vào, nội lực truyền vào, nhưng lại trực tiếp tiêu tan, thân thể của Sở Ly hoàn toàn không còn sinh cơ, không ngờ đã tử vong rồi.

http://tieulun.hopto.org

Quách Mộ Lâm dừng tay, sắc mặt âm trầm đến mức muốn chảy ra nước, mạnh mẽ bóp nát bình ngọc, làm nó hóa thành mảnh vỡ.

Tiêu Kỳ vận chuyển nội lực. Thân thể của Sở Ly không có chút phản ứng nào, một đạo sấm chớp nhỏ bé này vừa đánh trúng Sở Ly đã khiến cho hắn mất mạng.

- Tam muội?

Tiêu Thi thấy sắc mặt nàng như vậy, vội hỏi:

- Sở Ly hắn…

Tiêu Kỳ lắc đầu một cái, nói:

- Chết rồi.

- Tam muội!

Tiêu Thi nói:

- Nhiều sấm sét như vậy cũng không làm gì được hắn, làm sao hắn lại chết được chứ?

Lúc trước thiên lôi kinh thiên động địa đánh xuống mà Sở Ly vẫn bình yên vô sự, lúc này chỉ có một đạo nhỏ đánh trúng thì đã mất mạng. Chuyện này cũng quá không thể tưởng tượng được nổi a!

Tiêu Thiết Ưng kiểm tra hô hấp và tim đập của Sở Ly. Lại vận công thử xem, cuối cùng hắn nhìn về phía Tiêu Thi rồi lắc đầu:

- Nhị muội, quả thực Sở Ly đã đi rồi.

- Không thể nào!

Tiêu Thi lớn tiếng nói.

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Hắn thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật thì đã biết sẽ có loại kết cục này, muội cũng đừng quá khổ sở!

- Đại ca, nhất định phải có biện pháp cứu hắn!

Tiêu Thi quay đầu nhìn về phía Quách Mộ Lâm:

- Quách lão, lẽ nào không có bí thuật nào có thể cứu được hắn hay sao?

- Người chết không thể sống lại.

Quách Mộ Lâm lạnh lùng hừ lạnh nói:

- Sở tiểu tử đi ngược ý trời, tất sẽ bị trời phạt, ai cũng không cứu được hắn!

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nhị muội. Thân thể muội yếu, đừng quá thương tâm.

- Chẳng qua muội chỉ cảm thấy không công bằng.

Tiêu Thi nhìn Sở Ly, thở dài:

- Hắn mất mạng như vậy quá không đáng!

- Hắn cảm thấy đáng là được rồi.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói.

Tiêu Thi than thở:

- Hắn khôn khéo như vậy, đáng lẽ phải sống sót chứ. Còn cống hiến nhiều công lao to lớn với phủ, vậy mà lại đi cứu người vô dụng như ta...

- Ai nói ngươi vô dụng!

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói:

- Nhị muội, đừng nói mê sảng như vậy... Sở Ly vì là cứu muội mà chết, thứ bây giờ chúng ta có thể làm là hậu táng hắn, những chuyện còn lại có nói thì cũng là nhiều lời vô ích, muội đi nghỉ ngơi đi!

Đám người chung quanh sôi nổi nghị luận, đều cảm thấy khó có thể tin được.

Sở Ly quật khởi giống như sao chổi, có thể nói là truyền kỳ trong phủ Quốc Công, bây giờ đối phương lại chết đi. Dưới sấm sét kinh thiên động địa vẫn còn có thể sống, nhưng lại chết ở dưới một đạo sấm sét nhỏ bé cuối cùng.

Tiêu Thiết Ưng nhìn Tiêu Kỳ đứng lặng đó không lay động, than thở:

- Tam muội, nén bi thương!

Hắn biết, người thương tâm nhất khổ sở nhất trong mọi người ở đây không ai bằng tam muội, biểu hiện của tam muội càng bình tĩnh thì trong lòng lại càng nổi sóng gió lớn hơn, đó là do tam muội dùng tâm pháp để cưỡng ép đè nén nó xuống.

Tiêu Kỳ bình tĩnh nói:

- Muội muốn tự mình tiễn hắn một đoạn.

- Đi thôi.

Tiêu Thiết Ưng nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Kỳ khom lưng nâng Sở Ly lên, chậm rãi đi ra ngoài, mọi người tự động tránh ra một con đường, lẳng lặng nhìn bọn họ, trong lòng đều thầm thở dài.

Tiêu Kỳ nhảy lên thuyền nhỏ, rất nhanh đã đi tới Ngọc Kỳ đảo, trực tiếp đi đến Thiên Linh viện.

Tuyết Lăng kéo cửa ra, thấy cảnh này, nàng trợn mắt lên thất thanh kêu lên một tiếng:

- Công tử!

Tiêu Kỳ không nói một lời mà tiến vào viện, đặt Sở Ly xuống dưới Thiên Linh thụ.

Trong lòng nàng còn có một tia hi vọng, Thiên Linh thụ kỳ dị, Sở Ly lại đặc biệt thích ở dưới Thiên Linh thụ, không chừng Thiên Linh thụ có thể cứu hắn một mạng.

- Công tử, người...

Sắc mặt Tuyết Lăng trắng bệch, thanh âm run rẩy.

Tiêu Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái:

- Chết rồi.

- Làm sao... sao lại thế...

Tuyết Lăng khó có thể tin được:

- Khinh công của công tử lợi hại như vậy...

- Cho dù khinh công có tốt cũng không ngăn được ông trời.

Tiêu Kỳ lắc đầu từ tốn nói:

- Đừng khóc, ngươi đi lấy một cái đệm lại đây.

- Vâng.

Tuyết Lăng cắn răng không để cho mình lên tiếng khóc.

Nàng vào trong viện cầm mấy cái cái đệm, đặt xuống dưới Thiên Linh thụ, lại mang Sở Ly đến đệm, hai mắt ngơ ngác nhìn khuôn mặt bình tĩnh như trầm tĩnh của hắn. Trong lòng cảm thấy đau xót, nước mắt không ngừng nhỏ xuống.

Tiêu Kỳ ngồi ở bên người Sở Ly, không nói một lời, trong đầu không khỏi xuất hiện từng đoạn hình ảnh năm xưa, nàng vận công cố gắng xua tan cảm giác ngột ngạt trong lòng.

Một chung trà qua đi, Tô Như bỗng nhiên đẩy cửa đi vào:

- Tiểu thư, Sở Ly?

Tiêu Kỳ không nói một lời, ngồi đó không nhúc nhích, chẳng khác nào một bức tượng bằng ngọc.

Tô Như nhìn về phía Tuyết Lăng đang cúi đầu rơi lệ, lại tiến lên nắm tay của Sở Ly một lúc, khuôn mặt thanh tú tức thì biến sắc.

- Tiểu thư...

- Đừng nói chuyện nữa, yên tĩnh một chút đi!

Tô Như thở dài, đứng ở một bên, chỉ bình tĩnh nhìn vào Sở Ly, chờ đợi Sở Ly bỗng nhiên mở mắt ra, cười cười với mình.

http://tieulun.hopto.org

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời chiều ngả về phía tây, hoàng hôn lên, ánh đèn rực rỡ xuất hiện.

Bầu không khí trong Thiên Linh viện như đọng lại, tam nữ không nhúc nhích.

Một vầng trăng xuất hiện trong màn đêm, ánh trăng như nước chiếu lên trên người bọn họ.

Ánh trăng dần dần đi xa, sau đó ánh nắng ban mai xuất hiện, mặt trời lên cao. Một đêm trong lúc bất tri bất giác đã trôi qua, nước sương làm ướt xiêm y trên người bọn họ.

Tô Như vuốt nước sương trên mặt, kiềm chế bi thương, mở miệng nói:

- Tiểu thư, trở về nghỉ một chút đi, người chết không thể sống lại.

Thời gian một đêm vừa qua, nàng đã tiếp nhận hiện thực.

Quả thực Sở Ly đã rời đi, nhưng những tháng ngày còn lại vẫn phải tiếp tục sống, không thể để cho bi thương nuốt chửng mình, mà phải gượng tinh thần để chống đỡ, không thể ngã xuống được.

Nàng chậm rãi hỏi:

- Tiểu thư, là ai giết Sở Ly?

Tiêu Kỳ quay đầu liếc nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói:

- Không có kẻ thù.

- Sao lại không có kẻ thù được chứ?

Tô Như cau mày nói:

- Lẽ nào hắn bệnh chết?

Tiêu Kỳ lười biếng vung vung tay lên rồi nói:

- Sau này ngươi sẽ biết.

Cả người nàng không đề được một chút khí lực nào, cho dù vận chuyển tâm pháp áp chế tâm trạng, thế nhưng vẫn không loại bỏ được cảm giác cô tịch, không muốn nói chuyện, không muốn động đậy, lười nói chuyện.

Tuyết Lăng lấy khăn lụa ra, ngồi chồm hổm xuống lau mặt cho Sở Ly.

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, trợn mắt lên:

- Tiểu thư, công tử vẫn còn ấm!

Đột nhiên Tiêu Kỳ tiến lên vuốt vuốt, khuôn mặt của Sở Ly vẫn ấm áp như người thường.

Hai mắt nàng đột nhiên sáng sủa bức người, lấy tay sờ sờ tay của Sở Ly, tiếp theo đè vào bụng hắn, trước mũi, lông mày lần nữa nhíu lại.

Tim vẫn không đập, không có lấy một chút khí tức nào. Thế nhưng vẫn chưa chân chính chết đi, bằng không thì lúc này thân thể đã cứng ngắc rồi.

- Công tử còn chưa chết hay sao?

Tuyết Lăng có chút hi vọng nhìn chằm chằm vào Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ chậm rãi nói:

- Không chết!

Tuyết Lăng thở một hơi dài nhẹ nhõm, thân thể xụi lơ, tựa vào người của

Sở Ly.

Tiêu Kỳ vận công truyền vào thân thể của Sở Ly, nhưng vẫn không có phản ứng, cũng không có sinh cơ.

Nhưng thân thể của hắn cũng không cứng ngắc. Tình huống như vậy làm cho nàng còn có một đường hi vọng, rất khả năng Sở Ly vẫn chưa chân chính chết đi, chỉ đang ở trong một loại trạng thái mà nàng không biết mà thôi.

Hai mắt Tô Như tỏa sáng nói:

- Tiểu thư, lúc nào hắn có thể tỉnh đây?

- Không biết.

Tiêu Kỳ lắc đầu một cái, nói:

- Đừng động vào hắn, để hắn ở lại chỗ này!

- Vâng.

Tuyết Lăng vội vàng gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Phải dựa vào chính hắn, chờ hắn tự mình tỉnh.

Nàng bỗng nhiên sinh ra trực giác mãnh liệt, nó nói Sở Ly có thể sống lại!

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên đứng dậy, nói:

- Chăm sóc tốt cho Sở Ly!

Nàng trở lại Quan Tinh lâu thì đã nhìn thấy Tiêu Thiết Ưng đang chờ nàng ở lầu một.

- Tam muội.

Tiêu Thiết Ưng giơ tay lên. nói:

- Thương lượng một chút, xem nên hậu táng Sở Ly ra sao.

- Hắn không chết.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng ngẩn ra, lập tức lắc đầu thở dài, có chút thương tiếc nhìn về phía Tiêu Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Tấn Cấp

- Sở Ly thật sự không chết!

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu muội, người chết không thể sống lại, đừng quá khổ sở!

Tiêu Kỳ tức giận:

- Đại ca, muội rất tỉnh táo!

Tiêu Thiết Ưng nhìn nàng quả thực rất tỉnh táo, hắn có chút bán tín bán nghi nói:

- Thật sự không chết?

- Không biết.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Sinh cơ của hắn đã đứt đoạn, nhưng thân thể vẫn ấm áp không cứng.

- Nói như vậy vẫn còn có một đường hi vọng?

Tiêu Thiết Ưng bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn.

Tiêu Kỳ nói:

- Muội cảm thấy hắn sẽ không chết.

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói:

- Như vậy mau mau tới trị liệu, để xem Quách lão có biện pháp nào hay không?

- Nếu Quách lão có biện pháp thì hôm qua sẽ không đứng nhìn.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Tình huống của hắn như vậy, dùng cách gì cũng vô dụng, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Sinh cơ đứt đoạn, thân thể như gỗ mục, lực lượng của đan dược vô hiệu, nhưng từ dư âm một tia ấm áp đã nói rõ hồn phách của hắn chưa tán đi, còn có khả năng tỉnh lại. Cho nên có lẽ hiện tại hắn đang khổ sở giãy dụa.

Đây là chuyện mà người ngoài không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn mà thôi.

Tiêu Thiết Ưng đứng dậy đi dạo, có chút lo lắng nói:

- Nhất định sẽ có biện pháp!

Tiêu Kỳ nói:

- Muội đi hỏi Tôn bà bà một chút, ngày thường bà bà đọc rất nhiều sách.

- Ồ, nhanh đi đi.

Tiêu Thiết Ưng vội nói, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn.

Khi sắp sửa mất đi Sở Ly, hắn mới cảm giác được Sở Ly quan trọng tới

bao nhiêu, không thể thay thế. Nếu thực sự mất đi đối phương, phủ Quốc Công sẽ thiếu đi một cây cột trụ.

…

Trong lúc Sở Ly hôn mê, khi thì tỉnh táo khi thì ảm đạm, trong lúc hoảng hốt đi tới một vị trí mờ mịt vô cùng, tất cả mọi thứ chung quanh đều mờ mịt, sương mù mờ mịt, không nhìn thấy rõ rốt cuộc mình đang ở nơi nào, chung quanh có cái gì. Chỉ có một con đường mòn thật dài đi về nơi sâu xa mờ mịt ở dưới chân mà thôi.

Sau khi hắn dần dần tỉnh táo lại, dọc theo đường mòn trong sương mù dày đặc đi về phía trước, không biết đi được bao lâu, trước mắt vẫn là sương mù dày đặc. Không khác gì lúc trước.

Hắn cảm thấy là lạ, dừng lại trầm tư nhìn tình hình trước mắt.

Vào lúc ngã xuống hắn đã biết chuyện gì vừa xảy ra, một tia chớp bắn trúng hắn. Trong nháy mắt đã khiến cho hắn ngất đi, vốn hắn tưởng rằng mình không thể may mắn thoát khỏi. Nhưng không chết, có khả năng là tinh thần mạnh mẽ đã tránh thoát một kiếp, hoặc là có lực lượng kỳ dị gì đó bảo vệ mình.

Hắn ngồi xổm xuống sờ sờ vào đường mòn, đường mòn mang đến cho hắn một cảm giác rất là kỳ dị, vừa giống như sắt lại giống như gỗ, tuyệt đối không phải là bùn đất, chẳng lẽ hắn đang đi trên một con đường mòn làm bằng gỗ?

Sau đó hắn lại lắc đầu, không còn quan tâm tới chuyện này nữa. Hắn đang nghĩ xem phải làm sao mới có thể phá tan sương mù dày đặc, phải tỉnh lại nhanh hơn một chút. Nếu như không tỉnh nữa, không chừng bọn họ sẽ thật sự coi hắn đã chết, sau đó sẽ mang hắn đi chôn.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, trong đầu quán tưởng Bạch Hổ Luyện Dương Đồ, Bạch Hổ hiện ra một cách rõ ràng, chung quanh không có một chút lực lượng nào xuất hiện, giống như bị sương mù dày ngăn cách liên hệ cùng thiên địa, hoặc là do trạng thái kỳ dị của hắn bây giờ.

Sau đó hắn lập tức đổi thành Khô Vinh kinh.

Khô Vinh thụ vừa xuất hiện thì hắn đã có cảm giác, lập tức mở mắt ra.

Một gốc đại thụ xuất hiện ở ngoài mười bước, hắn xem xét tỉ mỉ. Gốc đại thụ này mênh mông khổng lồ, không biết thô to bao nhiêu, hoàn toàn che khuất tầm mắt, sừng sững cao vót, giống như kéo dài tới phía chân trời, không nhìn thấy đầu, mình ở trước mặt đại thụ giống như một con kiến trước đại thụ vậy.

Hắn tiến lên sờ sờ, một luồng cảm giác kỳ dị xông lên đầu, như máu thịt liên kết. Như tay trái chạm vào tay phải của chính mình, gốc đại thụ này chính là Khô Vinh thụ!

Tâm thần khẽ động, sương mù dày đặc chung quanh cuồn cuộn, tranh nhau chen lấn kéo về phía Khô Vinh thụ. Khiến cho Khô Vinh thụ càng ngày càng trở nên rõ ràng chân thực.

Sương mù dày đặc giống như vô cùng vô tận, sau khi Khô Vinh thụ trở nên chân thực, cảm giác liên kết máu thịt giữa hắn và Khô Vinh thụ càng ngày càng rõ ràng, không ngờ lại hòa vào làm một thể, mình chính là đại thụ, đại thụ chính là mình!

- Ầm ầm!

Tất cả mọi thứ trước mắt đều nổ tung, đầu óc trống rỗng.

Bên tai hắn truyền đến thanh âm, ngực sinh ra một cảm giác buồn bực

không tên. Hắn không nhịn được há mồm, một tiếng hú kìm nén trong miệng từ lâu phát ra, vang vọng toàn bộ Ngọc Kỳ đảo.

Tuyết Lăng đang nửa ngồi nửa quỳ ở trên đất, hai mắt đỏ hồng trợn lên, ngơ ngác nhìn hắn mở mắt ra rồi ngồi dậy.

- Công... công tử?

Tuyết Lăng có chút nghi hoặc kêu lên, nàng chỉ lo mình xuất hiện ảo giác, âm thanh quá lớn sẽ làm nàng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp này.

Sở Ly liếc mắt nhìn hai bên, cười nói:

- Đã bao lâu rồi?

- Một ngày.

Tuyết Lăng hoài nghi duỗi tay phải ra, sờ mặt của hắn.

Sở Ly vỗ bàn tay ngọc của nàng một cái, cười nói:

- Ngươi không nằm mơ, ta còn chưa chết!

- Công tử không chết thật sao?

Nhất thời hai mắt của Tuyết Lăng tỏa sáng.

- Sao ta có thể chết dễ dàng như vậy chứ?

Sở Ly cười nói.

Từ trong mắt của Tuyết Lăng đột nhiên có nước mắt tuôn ra:

- Công tử, người... người... quá đáng sợ!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Đừng nghĩ ngợi nhiều, đi nói cho tiểu thư một tiếng.

- Vâng!

Tuyết Lăng vội vàng đứng dậy, khi mở cửa viện lại quay đầu lại, nàng chỉ lo đây là một giấc mơ.

Sở Ly cười vung vung tay, nhìn theo nàng rời đi.

Hắn ngồi khoanh chân, nhắm mắt cảm thụ thân thể của mình một chút.

Một loại cảm giác kỳ dị tự nhiên sinh ra, linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào thân thể, những linh khí cực kỳ tinh khiết này là do hai cỗ khí tức hỗn tạp mà thành, một loại khí tức chủ vinh, một loại khác khí tức chủ khô.

Giống như nguyên tử do hạt nhân nơtron tạo thành, linh khí thực vật cực kỳ tinh khiết mà lúc trước hắn cảm thấy cũng không phải là một thể đơn thuần, mà là vinh khí và khô khí kết hợp lại hình thành linh khí.

Trong lòng Sở Ly sinh ra cảm ngộ, chia một luồng linh khí ra làm hai, khô khí và vinh khí ngăn cách, truyền vào hai gốc linh thảo ở gần đó.

Trong nháy mắt hai gốc linh thảo xảy ra biến hóa, một gốc nhanh chóng lớn dần, sinh cơ bừng bừng, một gốc khác thì lại bắt đầu suy nhược, khô héo.

Sở Ly lập tức mỉm cười, Khô Vinh kinh của hắn đã bước vào tầng thứ hai!

Hắn thúc giục Đại Viên Kính Trí, tất cả mọi vật ở năm dặm chung quanh đều hiện ra rõ ràng ở trong đầu, linh khí bên trong thực vật trong một dặm chung quanh kéo lại đây, linh khí vô cùng khổng lồ trong nháy mắt đã bổ

sung thân thể hắn viên mãn, khiến cho tu vi của hắn tăng lên mấy phần.

Đáng tiếc hắn vẫn còn là Tiên Thiên, không thể hiểu được ý cảnh, không thể bước vào Thiên Ngoại Thiên.

Bóng trắng lóe lên, Tiêu Kỳ xuất hiện ở trước người hắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về phía hắn.

Sở Ly mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Tiểu thư.

- Ngươi thực sự không sao đó chứ?

Tiêu Kỳ vội hỏi.

Sở Ly cười gật gù:

- Quả thực là mạng ta lớn!

Tiêu Kỳ mạnh mẽ nguýt hắn một cái:

- Không phải mạng ngươi lớn, là số ngươi may, lần sau chưa chắc đã có vận may như vậy nữa... Thân thể có gì không khỏe hay không?

- Rất tốt là đằng khác.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Kỳ thở một hơi dài nhẹ nhõm, bình tĩnh lại. Nàng bỗng nhiên cảm giác có chút uể oải, lại nói với Tô Như và Tuyết Lăng vừa mới tiến vào viện:

- Làm một chút thức ăn đem đến đây đi.

Tuyết Lăng vội vã đồng ý, lại liếc mắt nhìn Sở Ly, sau đó đi tới nhà bếp.

Tô Như đi tới gần, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Quả thực vẫn còn sống! Sở Ly, ngươi cũng thật là trâu bò đó!

Sở Ly cười nói:

- Làm phiền tiểu thư lo lắng rồi, quả thực là không nên.

- Ta không lo lắng!

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói.

Tô Như mở miệng cười nói:

- Mọi người đều cho rằng ngươi đã chết. Đúng rồi, ngươi thật sự yêu thích Nhị tiểu thư như vậy, cam nguyện liều mình cứu Nhị tiểu thư hay sao?

Sở Ly cười khổ lắc đầu một cái:

- Dùng hết toàn lực mà thôi, đối với Nhị tiểu thư cũng không phải là có tình cảm như vậy!

- Được, được rồi.

Tô Như cười nói:

- Đừng nói một đằng làm một nẻo, mọi người đều rất rõ ràng!

Sở Ly cười nói:

- Thực sự là hiểu lầm rồi.

- Nhị tỷ là đệ nhất mỹ nhân, có yêu thích cũng là chuyện đương nhiên.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, ngàn vạn đừng nói như vậy, đừng làm hỏng danh tiếng của Nhị tiểu thư.

Tiêu Kỳ nhàn nhạt hừ lạnh nói:

- Danh tiếng của Nhị tỷ...

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu, thực sự là càng giải thích thì lại càng rối loạn.

- Tiểu thư, ta đi thông báo tin tức cho Đại công tử và Nhị tiểu thư.

Tô Như nói.

Tiêu Kỳ vung tay lên.

Tô Như nhìn Sở Ly một chút:

- Lần sau đừng tiếp tục liều mạng như thế nữa!

- Đương nhiên.

Sở Ly cười nói.

Tô Như chu môi ra, lần nào mà người này chẳng nói không như vậy chứ, nhưng kiểu gì lần sau thế nào hắn cũng sẽ làm như vậy.

Rất nhanh Tuyết Lăng đã bưng tới hai chén cháo, Sở Ly và Tiêu Kỳ uống. Sau khi rời Thiên Linh viện đến lầu ba Quan tinh lâu, đám người Tiêu Thiết Ưng lục tục tới.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Hôn Ước

Sở Ly ôm quyền mỉm cười chào bọn ho.

Tiêu Thiết Ưng và Lâm Toàn, Tiêu Thi và Quách Mộ Lâm, bước vào trong đại sảnh, sau đó đều dò xét nhìn Sở Ly từ trên xuống dưới.

Tiêu Thiết Ưng tiến lên nắm lên cánh tay của hắn, cười sang sảng nói:

- Được, quả nhiên đã sống lại. Được! Được lắm!

- Đại công tử, là do mạng của ta lớn.

Sở Ly cười nói.

- Thiên lôi đánh mà cũng có thể sống sót, mạng của ngươi thực sự rất là lớn đó!

Tiêu Thiết Ưng cảm khái nói.

Hai mắt Tiêu Thi như nước lắng lặng nhìn về phía hắn, không lên tiếng.

Quách Mộ Lâm tiến lên nắm lấy cổ tay hắn rồi thăm dò, thoả mãn gật gù nói:

- Khá lắm, quả thực mạng lớn!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Làm phiền Quách lão quan tâm.

- Tiểu tử nhà ngươi, xem như là ta xui xẻo, không tránh được ngươi!

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói.

- Được rồi Sở Ly, ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi.

Tiêu Kỳ nói:

- Trước tiên cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi đã.

- Vâng.

Sở Ly gật đầu, ôm quyền xin cáo lui với mọi người.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi nhìn hắn rời đi không chớp lấy một cái.

Ánh mắt của Sở Ly chỉ đưa tới một lần, hắn mỉm cười gật đầu, sau đó nhanh chóng rời đi, không nhìn sang lại nữa.

- Tiểu tử này, nếu hắn đã không sao, ta cũng trở về thôi.

Quách Mộ Lâm lắc lắc đầu nói:

- Nhị tiểu thư, ngươi cũng nên cố gắng nghỉ ngơi một chút, dù sao bệnh nặng mới khỏi, không thể khinh thường được.

- Ừm.

Tiêu Thi mất tập trung trả lời hắn một tiếng.

Trong lầu chỉ còn lại huynh muội ba người, Lâm Toàn cũng biết điều cho nên lập tức rời khỏi lâu.

- Tạ ơn trời đất, Sở Ly cát nhân thiên tướng thật!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng cười ha ha nói:

- Xem ra vận may phủ Quốc Công của chúng ta sắp tới rồi!

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Đại ca, lần này nhất định phải cảm ơn Sở Ly.

- Điều đó là đương nhiên!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Tuyệt đối không thể bạc đãi hắn. Không làm vậy, không chỉ có trong lòng ta băn khoăn mà trên dưới trong phủ cũng không đồng ý... Nhị muội, muội cảm thấy nên thưởng Sở Ly thế nào đây?

- Muội?

Tiêu Thi lắc đầu:

- Muội nào hiểu những chuyện này chứ!

Tiêu Kỳ trầm ngâm không nói.

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả rồi nói:

- Nhị muội, một mảnh tình si Sở Ly với muội, không bằng, gả cho hắn là được rồi!

- Đại ca, huynh nói nhăng nói cuội gì đó!

Tiêu Thi trừng mắt, sẵng giọng nói.

Tiêu Thiết Ưng nhìn mặt ngọc đỏ hồng của Tiêu Thi, hắn cười ha hả:

- Có gì mà ngại với đại ca chứ. Dễ kiếm bảo vật vô giá, tình lang hiếm có. Để Sở Ly làm muội phu của ta, biết gốc biết rễ, ta cũng yên tâm!

- Đại ca, huynh đừng nói lung tung!

Tiêu Thi sẵng giọng:

- Muội với hắn không thể!

- Tại sao lại không thể?

Tiêu Thiết Ưng kinh ngạc:

- Sở Ly không xứng với muội sao? Ngoại trừ xuất thân thấp hèn ra, luận tài hoa, luận võ công đều là hàng đầu. Càng hiếm có được là năng lực liều mình chịu chết vì muội, loại nam nhân tốt như vậy đi chỗ nào tìm được đây!

- Muội và Sở Ly không hợp.

Tiêu Thi lắc lắc đầu nói:

- Hắn yêu thích tam muội hơn muội!

- Sao?

Tiêu Thiết Ưng nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ tức giận nói:

- Sao lại đẩy lên trên người muội chứ!

Tiêu Thi nói:

- Muội biết tại sao hắn cứu muội, yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì tam muội!

Tiêu Kỳ than thở:

- Nhị tỷ. Tỷ không thích Sở Ly?

Tiêu Thi chậm rãi nói:

- Đại ca, tam muội, lẽ nào mọi người đã quên, muội là người đã có hôn ước.

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ đều lắc đầu bật cười.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Nhị muội, hôn ước kia của muội căn bản không đáng tin, nhiều năm như vậy rồi mà bên kia không thèm nói tới một câu. Hiển nhiên không có ý định theo ước định.

Tiêu Kỳ nói:

- Chỉ là ước định trên đầu lưỡi mà thôi, cũng không tính là hôn ước chính thức.

- Thân thể của muội vẫn còn chưa tốt cho nên bên kia sẽ không thực hiện, hiện tại thân thể của muội đã tốt rồi, vậy thì không hẳn.

Tiêu Thi nói.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Nếu như Nhị muội không muốn, vậy thì đừng thả tin tức ra. Khiến cho bọn họ cảm thấy thân thể muội vẫn còn chưa tốt là được rồi... Quan trọng vẫn là suy nghĩ của muội, đừng làm bản thân mình khổ!

- Muội cảm thấy được gả tới Vương phủ cũng rất tốt.

Tiêu Thi nói:

- Xem như là trở về đi.

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ, phủ Quốc Công còn chưa tới lúc phải lập gia đình để thoát khỏi cảnh khốn khó!

Tiêu Thiết Ưng trầm mặt xuống, hừ lạnh nói:

- Đúng vậy!

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Nghe nói An vương có học có lễ nghĩa, nho nhã, phong độ, có thể nói là lương phối.

- Thế nhưng An vương đã bốn mươi rồi, hơn nữa cũng đã có Trắc phi!

Tiêu Thiết Ưng tức giận:

- Muội gả cho Sở Ly là tốt nhất, bất kể ra sao, luận si tình không ai bằng hắn, sẽ không khiến cho muội phải chịu oan ức!

- An vương vẫn không lập phi chính là thực hiện hôn ước lúc trước đó.

Tiêu Thi nói.

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trở nên âm trầm khó coi.

Tiêu Kỳ cũng trầm mặt xuống.

http://tieulun.hopto.org

Hôn ước này xem như là vết sẹo của bọn họ, ai cũng không muốn vạch trần, bởi vì vừa vạch trần sẽ lập tức cảm thấy đau đớn.

- Đại ca, phụ thân không có mặt ở đây, lẽ nào có thể nói không giữ lời hay sao?

Tiêu Thi nói:

- Nếu như muội thực sự gả cho Sở Ly, An vương truy cứu chuyện này, ai có thể đỡ được?

Tiêu Thiết Ưng nắm chặt tay ghế Thái sư, không nói một lời.

An vương thân là Tam hoàng tử, quý tộc hoàng duệ, vì sao vẫn không lập phi, chính là bởi vì hôn ước lúc trước. Lúc phụ thân và hoàng thượng uống rượu cao hứng mới định ra, hứa gả Nhị muội cho An vương làm chính phi.

Khi đó, Nhị muội còn chưa được sinh ra, bây giờ, phụ vương bế quan không thấy đâu, mà Nhị muội lại bị hôn ước này ràng buộc.

Đã nhiều năm như vậy rồi An vương phủ vẫn không đề cập tới việc hôn ước, không lấy Tiêu Thi là bởi vì thân thể Tiêu Thi rất yếu. Khi tới vương phủ sẽ không thích ứng được, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất định hai nhà sẽ không nể mặt mũi mà đại náo một phen.

Bây giờ thân thể của Tiêu Thi đã khôi phục, An vương phủ nhận được tin tức, nhất định sẽ thực hiện hôn ước, dù sao Tiêu Thi có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Đại quý đó.

Giữa phủ Quốc Công và hoàng thất vừa có hợp tác lại có mâu thuẫn, nhìn qua là một thể, thế nhưng minh tranh ám đấu lại có thể nói là liên tục.

Nếu như Tiêu Thi thật sự phải gả đi, cho dù là chính phi, sợ rằng cũng

không có ngày tháng gì tốt. Không khác nào nhảy vào hố lửa, tình cảm của Tiêu Thiết Ưng đối với muội muội thâm hậu, không đành lòng gả muội muội đi. Hắn có thành kiến đối với phụ thân rất lớn cũng là do chuyện này mà ra.

Tiêu Kỳ than thở:

- Vậy thì không thả ra tin tức nữa, Nhị tỷ, đừng có suy nghĩ kỳ lạ như vậy, cảm thấy gả cho An vương là có thể trợ giúp phủ Quốc Công chúng ta!

- Đúng vậy. Đúng vậy!

Tiêu Thiết Ưng vội nói:

- Nhị muội, không nói tới muội gả đi, cho dù ta lấy công chúa thì đối với trong phủ chúng ta cũng không có lợi ích gì cả!

- Tính tình của An vương rất tốt.

Tiêu Thi nhẹ nhàng nói:

- Mọi người không cần phải lo lắng!

- Nhị muội!

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trở nên âm trầm:

- Chẳng lẽ muội không nghe đại ca?

- Đại ca...

Tiêu Thi than thở:

- Giấy không thể gói được lửa, kiểu gì chung quy bên An vương cũng sẽ biết được tin tức!

- Có thể giữ được bao nhiêu thì được bấy nhiêu!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Nếu như phụ thân có thể bước vào Thiên Thần cảnh, tự nhiên hôn ước sẽ hết hiệu lực!

Tiêu Thi nhẹ nhàng lắc đầu.

Thiên Thần cảnh nào có dễ dàng đột phá như vậy, nàng không hề có một chút tự tin nào cả.

Tiêu Thiết Ưng mất hết cả hứng, than thở:

- Tam muội, bên Sở Ly nên thưởng ra sao đây?

- Tăng lên nhị phẩm?

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm trong chốc lát, gật gù:

- Theo lý thuyết, công lao của hắn không đạt tới mức để thăng nhị phẩm, nhưng lần này hắn là chủ động liều mình cứu Nhị muội, khó có được, có thể đặc cách tăng lên tới nhị phẩm.

Tiêu Kỳ nói:

- Vâng.

Tiêu Thiết Ưng quay đầu nhìn về phía Tiêu Thi:

- Để Sở Ly đi qua làm tổng quản Ngọc Thi đảo đi!

- Không cần!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi vội vã xua tay:

- Sở Ly là ái tướng của tam muội.

Tiêu Thiết Ưng nhìn về phía Tiêu Kỳ:

- Tam muội?

Tiêu Kỳ than thở:

- Quên đi, bình thường để Sở Ly đi lại nhiều chút là được.

Nàng hiểu rõ tâm tư của đại ca, muốn để Sở Ly thu được trái tim của Nhị tỷ. Tránh cho tỷ ấy làm bừa, không nhảy vào hố lửa An vương phủ kia, cho nên mới trăm phương ngàn kế muốn gả Nhị tỷ cho Sở Ly.

Nhưng tâm trí của Sở Ly ở nơi nào cơ chứ?

Tiêu Thi nhìn bọn họ một chút:

- Sở Ly tới thì muội sẽ đi!

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Nhị muội, muội chớ làm loạn... Nếu như muội gả tới An vương phủ, ta có chết cũng không có mặt mũi gặp mẫu thân!

Tiêu Thi thấy hắn nhắc tới mẫu thân, cũng không nhiều lời nữa.

Tiêu Kỳ có thể nhìn thấu tâm tư của Tiêu Thi, nàng có hảo cảm với Sở Ly, nhưng chỉ vẻn vẹn là hảo cảm, đối với tình yêu nam nữ nàng cũng không có khát vọng, rất nhạt. Mà thứ nàng nghĩ tới là thay đổi tình thế của phủ Quốc Công, giúp phủ Quốc Công một chút.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Của Hồi Môn

Sau khi Sở Ly trở lại tiểu viện, lại bắt đầu thử nghiệm uy lực của tầng thứ hai Khô Vinh kinh.

Hắn lấy vinh khí thúc giục một gốc cây Tùng nhỏ trong rừng cây, một canh giờ qua đi, cây Tùng nhỏ này mọc thêm ra một vòng tuổi, tăng thêm một vòng.

Sở Ly rất kinh ngạc, không nghĩ tới vinh khí lại có uy lực như thế.

Nói như vậy, một canh giờ bù đắp được một năm, mười canh giờ là mười năm, một trăm canh giờ là một trăm năm, uy lực như thế để thúc giục linh thảo quý giá, thu hoạch sẽ to lớn tới cỡ nào chứ? Quả nhiên không hổ là Khô Vinh kinh!

Dược lực của linh thảo thường thường sẽ tương quan với năm tháng, càng lâu dài thì dược lực càng mạnh, giống như một gốc linh thảo vậy, mười năm và trăm năm khác nhau rất lớn, chẳng khác nào cách nhau một trời một vực vậy.

Hắn quyết định ẩn giấu bản lĩnh này, bảo mật tuyệt đối, không cho người bên ngoài biết được.

Dù sao chuyện này liên quan đến lợi ích quá to lớn, khó tránh khỏi sẽ nổi lên một trận phong ba. Việc cấp bách hiện tại vẫn là đi học y thuật, học tập luyện đan, mình có linh thảo dược lực mạnh mẽ, muốn chế thành linh đan quý giá, sử dụng lặng lẽ không một tiếng động, thần không biết quỷ không

hay. Chỉ cần vừa suy nghĩ một chút đã cảm thấy sảng khoái không thể nói thành lời, kích động khó nhịn.

Buổi trưa, Tuyết Lăng làm mười mấy món ăn, bàn đá ở trong đình nhỏ bị đặt đầy thức ăn, cho dù màu sắc hương vị đầy đủ, thế nhưng hai người cũng không thể nào ăn hết được.

Sở Ly biết nàng cao hứng, cho nên cũng không lắm miệng làm nàng mất hứng, trái lại còn khích lệ vài câu, còn đề nghị uống một hai chén rượu, để an ủi nàng.

Vừa ăn xong cơm, Tiêu Kỳ mặc một bộ y phục màu trắng đẩy cửa đi vào, phía sau là Tô Như mặc y sam màu vàng, xinh đẹp tuyệt trần, rất hợp lòng người.

Vừa vào đến đình nhỏ, Tô Như đã mở miệng cười nói:

- Sở Ly, chúc mừng ngươi, thị vệ nhị phẩm!

Sở Ly nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ mặc y phục màu trắng không chút tì vết, sắc mặt như bạch ngọc, nàng tao nhã ngồi vào phía đối diện hắn rồi gật đầu nói:

- Lần này ngươi có công cứu Nhị tỷ, tấn thăng lên làm thị vệ nhị phẩm.

Sở Ly cười nói:

- Lần tấn phẩm này cũng quá dễ dàng nhỉ?

Tam phẩm tấn thăng lên làm nhị phẩm, nếu không phải lập kỳ công thì sẽ không thể. Tuy rằng hắn cứu mạng của Tiêu Thi, thế nhưng còn không đạt tới tư cách nhị phẩm.

Tiêu Kỳ nói:

- Chuyện lần này là ngươi chủ động liều mình cứu giúp, có thể ngoại lệ tấn phẩm... Tiểu Như, ngươi và Tuyết Lăng đi làm chút điểm tâm đi.

- Vâng.

Tô Như kéo Tuyết Lăng rời khỏi đình nhỏ.

Sở Ly nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Từ trong tay áo, Tiêu Kỳ lấy ra một tấm danh sách rồi đưa cho Sở Ly:

- Đây là nội ứng ở phủ Nhân Quốc Công, ngươi xem một chút đi.

Sở Ly cau mày:

- Tiểu thư muốn lập tức ra tay sao?

Tiêu Kỳ nói:

- Trong vòng một tháng.

- Gấp như thế sao?

Sở Ly tiếp nhận danh sách, lại ghi nhớ những thứ ghi bên trên vào trong đầu.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Cơ hội hiếm có.

Sở Ly hiểu rõ gật gù.

Quả thực nàng không muốn khiến cho người ra hoài nghi khi tiến vào

Tuyết Nguyệt hiên, cho nên quả thực cần một cơ hội đặc biệt. Không thể nhập môn từ đầu, từ đệ tử nhập môn đi lên, như vậy quá mất thời gian.

Tay Sở Ly nhẹ nhàng run lên, tờ danh sách hóa thành bột phấn, một cơn gió thổi tới, bụi phấn bay đi.

Tiêu Kỳ nói:

- Chuyện liên quan tới nội ứng, sau này sẽ do ngươi phụ trách, trực tiếp bẩm báo cho đại ca là được, cũng có quyền lực tuỳ cơ ứng biến.

- Ta sẽ dụng tâm đi làm chuyện này.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ thở dài:

- Ngươi có biết không, Nhị tỷ và An vương có hôn ước ở với nhau.

Nàng có chút bận tâm nhìn phản ứng của Sở Ly, ngộ nhỡ một mảnh si tình với Nhị tỷ, tình căn thâm chủng, sợ rằng sau khi biết tin tức này sẽ phẫn hận, từ yêu thành hận quá dễ dàng.

Sở Ly nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn có Đại Viên Kính Trí. Lúc trước gặp lại đám người Tiêu Thiết Ưng thì đã thấy tâm tư của Tiêu Thi rồi.

Tiêu Thi muốn gả vào An vương phủ, trở thành An vương phi. Muốn tìm kiếm một tia cơ hội thở lấy hơi cho phủ Quốc Công, không bị hoàng thất chèn ép, phủ Nhân Quốc Công cũng không tiếp tục trắng trợn công kích không chút kiêng dè như trước nữa.

Sở Ly không tỏ rõ ý kiến với suy nghĩ này của nàng.

Tính cách của Tiêu Thi tuyệt nhiên không giống Tiêu Kỳ, có khả năng vẫn là do bị bệnh quấy nhiễu. Cho nên thờ ơ đối với sinh mạng của nàng, cũng thờ ơ đối với chính mình.

Nàng tự biết nếu không sinh ra ở phủ Quốc Công, e rằng nàng sẽ sống không quá mười tuổi. Đại ca và tam muội tứ đệ vì kéo dài tính mạng của nàng cho nên đã tiêu hao không biết bao nhiêu tâm lực, trường sinh thảo không dễ tìm đến như vậy. Vì đó mà phủ Quốc Công đã tiêu tốn nhân lực vật lực khổng lồ.

Sau khi thân thể nàng được chữa khỏi. Thứ nàng nghĩ tới không phải là mình hưởng thụ sinh hoạt, hưởng thụ vẻ đẹp của thanh xuân, mà là vận mệnh của phủ Quốc Công, muốn dùng thân thể của chính mình để trợ giú phủ Quốc Công một chút sức lực.

Tiêu Kỳ nhíu mày, lắc đầu một cái, nói:

- Nhị tỷ muốn gả vào An vương phủ.

Nàng biết cá tính của Nhị tỷ. Nói là làm, đại ca không cưỡng ép được nàng, cuối cùng vẫn sẽ để mặc cho nàng làm mọi chuyện.

Sở Ly nói:

- Chung quy Nhị tiểu thư vẫn phải lập gia đình, gả cho An vương cũng coi như là tốt.

Trong lòng hắn có chút không thoải mái.

Bây giờ hoàng thất có mấy vị hoàng tử hắn vẫn biết rõ, danh tiếng của An vương xưa nay không tồi, rất được Thanh Lưu tôn sùng, tài hoa thi thư của hắn hơn người, là hạt giống tốt đọc sách, chủ trì chỉnh lý mấy quyển văn điển, có người nói tính cách hắn thiên về văn nhân, tính khí vô cùng tốt.

http://tieulun.hopto.org

Tuy rằng đã bốn mươi tuổi, nhưng không tính là già, xem như là tráng niên, huống hồ lớn tuổi một ít thì cũng sẽ biết thương tiếc người khác. Tính ra cũng coi như là lương phối.

Sở Ly rất yêu thích khuôn mặt đẹp của Tiêu Thi, chỉ có thể coi là thưởng thức đối với nàng. Chỉ là yêu ai yêu cả đường đi, có Khô Vinh kinh, còn có tư tâm của mình cho nên hắn mới làm ra cử chỉ theo người ngoài thấy là liều mình cứu người, nếu như không có Khô Vinh kinh, tuyệt đối hắn sẽ không bao giờ làm những chuyện này.

Tuy rằng khuôn mặt của Tiêu Thi đẹp, thế nhưng người hắn yêu thích là Tiêu Kỳ.

Nhưng mỹ nhân như Tiêu Thi, đệ nhất mỹ nhân Đại quý lại phải gả cho người khác, hắn vẫn còn có chút phiền muộn và không thoải mái, đây là bản tính của nam nhân.

Tiêu Kỳ yên lặng nhìn khuôn mặt của hắn, nghĩ mình đã nhìn thấu tâm tư của hắn:

- Ngươi đối với Nhị tỷ...

Sở Ly nói:

- Ta không có ý đồ không an phận đối với Nhị tiểu thư!

- Thật sao?

Tiêu Kỳ nheo mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Nhị tiểu thư mắt cao hơn đầu, cho dù ta có tâm cũng vô dụng!

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Xem ra vẫn là có ý.

Sở Ly buông tay cười nói:

- Nhị tiểu thư có thể gả cho An vương cũng xem như là tốt.

- Giữa phủ Quốc Công và hoàng thất ân oán dây dưa, một lời khó nói hết.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Những phủ đệ khác sẽ không ôn hòa giống như phủ chúng ta, sẽ khó tránh khỏi minh tranh ám đấu, lại có Trắc phi ở đó, nàng ta sẽ không hài lòng.

Sở Ly nói:

- Quan trọng vẫn phải xem Nhị tiểu thư nghĩ như thế nào.

- Tính tình của Nhị tỷ như vậy, cuối cùng sẽ gả vào đó.

Tiêu Kỳ nhíu mày thở dài:

- Ta thực sự không yên lòng.

Sở Ly cười cười, lẳng lặng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng.

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ lập lòe:

- Sở Ly, nếu như Nhị tỷ thực sự tiến vào An vương phủ, ngươi phải đi theo.

Sở Ly ngẩn ra, lập tức bật cười:

- Tiểu thư, ta là nam nhân!

http://tieulun.hopto.org

- Không ngại.

Tiêu Kỳ nói:

- Vương phủ không phải là hoàng cung, thị vệ thiếp thân có thể đi theo vào phủ... Cũng chỉ có ngươi ở bên người Nhị tỷ thì ta mới yên tâm.

- Tiểu thư, vậy còn ngươi...

Sở Ly cau mày.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta sẽ ngây ngốc ở trong Tuyết Nguyệt hiên mấy năm, thậm chí là mười mấy năm, cho dù ngươi ở trong phủ thì chúng ta cũng rất khó gặp mặt được.

Sở Ly trầm ngâm không nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Bây giờ ngăn cản không được, trước tiên ngươi cứ đi cùng Nhị tỷ, đợi tỷ đứng vững gót chân, ngươi lại trở về... Bản thân tỷ ấy chỉ có một mình, lại không tâm cơ thủ đoạn gì cả, vừa vào vương phủ nhất định sẽ bị bắt nạt, ta thực sự không yên lòng!

Sở Ly cau mày không nói, có chút không tình nguyện.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Muốn ta cầu xin ngươi sao?

- Ài...

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Mà thôi, nếu tiểu thư đã dặn dò, ta chỉ có thể đi làm.

Tiêu Kỳ nở nụ cười, chẳng khác nào tuyết tan chảy, toàn bộ đình nhỏ trở nên sáng ngời.

Sở Ly miễn cưỡng dời ánh mắt đi chỗ khác, không để cho mình thất thố:

- Khi nào Nhị tiểu thư sẽ gả vào An vương phủ?

- Tỷ ấy đã hạ quyết tâm, đại ca không ngăn được, có lẽ rất nhanh bên An vương phủ sẽ thu được tin tức tỷ ấy khôi phục khỏe mạnh.

Tiêu Kỳ nói:

- Không tốn bao nhiêu thời gian, có khả năng sẽ tới đề thân.

- Chỉ là không biết Nhị tiểu thư có đồng ý hay không.

- Ta sẽ thuyết phục Nhị tỷ.

- Bên tiểu thư không cần hỗ trợ sao?

Sở Ly nói:

- Vừa mới vào Tuyết Nguyệt hiên cũng không dễ dàng.

- Tất cả đệ tử đích truyền của Tuyết Nguyệt hiên đều là nữ nhân.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi không giúp được gì... Tiểu Như sẽ cùng đi theo ta, ngộ nhỡ thực sự có chuyện thì ta sẽ để nàng đi tìm ngươi.

- Hai người các ngươi đi cùng nhau...

http://tieulun.hopto.org

- Không sao, không ai nhận ra được.

Sở Ly gật gù không nói thêm gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Ám Sát

Mấy ngày sau đó, Sở Ly vẫn ở trong Thiên Linh viện chuyên tâm thôi hóa Thiên Linh thụ.

Mỗi khi Thiên Linh thụ tăng trưởng thêm một vòng tuổi, uy lực càng mạnh hơn một phần, thu nạp linh khí thiên địa càng nhiều hơn, không khí ở trong tiểu viện trở nên trong lành, linh khí càng dồi dào, linh thảo lại càng mọc nhanh hơn, ở trong tiểu viện càng ngày càng thoải mái.

Sáng sớm, Sở Ly luyện công xong, Tuyết Lăng đã bưng điểm tâm lên cho hắn.

Hai người ngồi vào bên trong tiểu đình ăn cơm, bốn món ăn một món canh, sắc và hương vị rất đầy đủ.

- Công tử rất kỳ quái đó. Hai ngày nay ta luyện công có tiến bộ rất nhanh.

Tuyết Lăng mặc một bộ y sam màu trắng, khí chất càng ngày càng lạnh lẽo, khí chất này càng ngày càng giống Tiêu Kỳ chỉ có điều ít đi một phần thanh xuân thêm một phần lạnh lẽo.

- Ừm.

Sở Ly hững hờ uống một hớp rượu.

- Là do ta bỗng nhiên khai khiếu sao?

Tuyết Lăng nghiêng đầu qua nhìn hắn:

- Là do lĩnh ngộ đối với Thái Âm quyết càng sâu hơn hay sao?

Sở Ly cười cười.

Tuyết Lăng xẵng giọng:

- Rốt cuộc là tại sao?

- Ngươi cảm thấy thế nào?

- Không biết.

Tuyết Lăng lắc đầu:

- Cảm giác vô cùng tốt giống như ngũ quan càng ngày càng nhạy cảm, không khí càng thêm trong sạch, nội lực càng tinh khiết, không có chỗ nào không phù hợp vì lẽ đó tiến cảnh đã trở nên càng nhanh hơn.

Sở Ly cười nói:

- Là bởi vì Thiên Linh thụ.

- Thiên Linh thụ?

Tuyết Lăng quay đầu nhìn về phía Thiên Linh thụ đã cao lớn thêm một đoạn:

- Bởi vì nó sao?

Sở Ly nói:

- Đây chính là chỗ huyền diệu của Thiên Linh thụ.

- Như vậy chẳng phải nói, chỉ cần ở bên cạnh Thiên Linh thụ thì tiến cảnh võ công sẽ nhanh hơn người khác sao?

- Ừm.

- Thiên Linh thụ này rất ghê gớm thật đó!

- Vì lẽ đó ngươi nên im lặng, ăn cơm thật ngon đi.

- Như vậy bên Quan Tinh lâu kia cũng như thế sao?

- Hiệu quả bớt đi một chút nhưng cũng có tăng lên.

- Chúng ta nhận được chỗ tốt lớn nhất sao?

Tuyết Lăng mặt mày hớn hở như hoa tươi tỏa sáng vô cùng xán lạn.

- Tiểu thư tu luyện đã đạt tới Cực cảnh, không cần Thiên Linh thụ gia trì nữa.

Sở Ly nói.

Tu vi Thiên Ngoại Thiên của Tiêu Kỳ đã viên mãn, dù làm thế nào đi nữa thì cũng tăng lên có hạn giống như chén đã đựng đủ nước dù có đổ thêm như thế nào thì cũng không thể nhét thêm được.

Vốn mình cũng sắp viên mãn, lần này Khô Vinh kinh tấn chức lên tầng thứ hai, thể chất càng mạnh mẽ giống như đổi cái chén nhỏ kia thành cái chén lớn. Tu vi lại có không gian tăng trưởng lớn hơn.

Hơn nữa hắn có Bạch Hổ luyện dương đồ cũng đang không ngừng tăng thể chất lên, cái chén đã trở nên càng lúc càng lớn cho nên lại trở thành nhất thời không được viên mãn.

Tuyết Lăng cười nói:

- Ta cũng phải nhanh chóng tăng tiến tu vi!

http://tieulun.hopto.org

- Ý chí đáng khen, cố gắng lên.

Sở Ly gật gù, lại uống một chén rượu.

- Công tử, ta nghe Tưởng đại ca nói, trong Thê Lương thành xảy ra một án lớn.

Tay Tuyết Lăng cầm ấm ngọc, rót đầy chén ngọc trắng của hắn:

- Thành chủ bị người ta ám sát.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Tuyết Lăng thả ấm ngọc xuống rồi nói:

- Tưởng đại ca đã nhận nhiệm vụ đi điều tra. Không tra ra đầu mối gì chỉ biết là do một cao thủ Thiên Ngoại Thiên gây ra, ra tay rất gọn gàng, một đòn mất mạng. Sáu tên hộ vệ cũng đều bị người này giết.

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên...

Sở Ly cau mày.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên là cao thủ đỉnh cao nhất ở đương đại có thể trở thành chưởng môn một tông một phái trong võ lâm, vào triều đình sẽ là cung phụng cấm cung hoặc là cung phụng phủ Quốc Công.

Cao thủ tuyệt đỉnh như vậy muốn giết người rất dễ dàng giống như uống nước ăn cơm vậy.

Bờ môi đỏ của Tuyết Lăng nhếch lên, vẻ mặt nghiêm túc và phẫn nộ, nàng rất căm hận người như thế bởi vì cũng chính như vậy mà phụ thân nàng mới mất mạng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Trong phủ sắp xếp như thế nào?

- Đám người Tưởng đại ca đã mang người đến trong phủ muốn các cung phụng tự mình khám nghiệm vết thương.

Tuyết Lăng nhíu mày nói:

- Công tử, không bằng người nhanh tới đó mà xem đi?

Sở Ly gật đầu:

- Nhìn một chút cũng tốt.

Tuyết Lăng tươi cười nói:

- Tuyệt đối không thể bỏ qua cho hung thủ!

Sở Ly gật gù.

Giết mệnh quan triều đình, đây chính là tội chết. Nếu không thể khiến cho hung thủ đền tội như vậy sẽ mất đi sự uy hiếp đối với võ lâm mà phủ Quốc Công không phá án được, hoàng thất sẽ phái người tới đây nói chung nhất định phải bắt được hung thủ.

Sở Ly mới vừa ăn điểm tâm xong, Tiêu Kỳ và Tô Như đã đi đến. Thời gian dùng cơm đều cố định cho nên các nàng có thể tới đây đúng lúc.

Tiêu Kỳ mặc y phục như tuyết, ánh mắt lạnh lẽo:

- Ngươi đã nghe nói vụ án kia chưa?

Sở Ly nói:

- Thành chủ Thê Lương thành bị giết sao?

- Đi thôi, đi tới đó xem với ta.

Tiêu Kỳ nói:

- Phải tìm ra được tên kia.

- Sao cao thủ Thiên Ngoại Thiên lại làm như vậy chứ?

Sở Ly than thở:

- Tự cao mình vô địch hay là huyết hải thâm cừu khiến cho người ta khó hiểu thật đó.

- Người trong võ lâm huyết tính rất mạnh dễ bị kích động.

Tiêu Kỳ nói:

- Đầu nóng lên chuyện gì cũng có thể làm được... Vì lẽ đó, chỉ cần có đủ uy hiếp khiến cho bọn họ kiêng dè là được nhất định phải tìm được hung thủ.

Hai người đi ra khỏi tiểu viện, Tô Như và Tuyết Lăng đi ở phía sau.

- Bên Nhị tiểu thư thuyết phục ra sao rồi?

Sở Ly hững hờ hỏi một câu.

Bốn người xuyên qua rừng cây, bước lên thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng rời đi như một chiếc lá trên mặt hồ.

Mặt hồ trong trẻo sóng nước lập lòe, gió thổi qua hồ giống như là gió lướt nhẹ qua mặt vậy.

Sở Ly và Tiêu Kỳ ở đầu thuyền, Tô Như và Tuyết Lăng đứng ở một đầu khác.

- Không.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Chỉ có điều sẽ thuyết phục được đại ca cũng đồng ý để ngươi đi theo tỷ ấy.

- Đại công tử đồng ý để cho nhị tiểu thư gả vào An vương phủ sao?

- Không đồng ý thì phải làm thế nào chứ?

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói:

- Nhị tỷ đã lén lút phái người đi tới An vương phủ có lẽ người của An vương phủ rất nhanh sẽ chạy tới!

Sở Ly lắc đầu thở dài.

Tiêu Kỳ nói:

- Ai cũng không ép được nhị tỷ, từ nhỏ đã như vậy rồi cho nên chúng ta cũng đã quen.

Sở Ly cau mày nói:

- Đại công tử còn có sắp xếp gì nữa không?

- Đại ca biết ngươi sẽ qua đó cho nên cũng bớt lo hơn, sẽ phái thêm một số thị nữ qua đó hơn nữa còn có mấy tên hộ vệ nữa.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Kỳ thực hộ vệ cũng không có tác dụng gì cả.

Sở Ly nói:

- Hộ vệ Thiên Ngoại Thiên sao?

- Không thể.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ sẽ không đồng ý, huống hồ hộ vệ của vương phủ cũng đủ mạnh dù đấu như thế nào đi nữa cũng không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng.

Có phủ Quốc Công làm chỗ dựa, tranh đấu hậu cung mạnh tới đâu đi nữa thì cũng sẽ không đả thương tới tính mạng bằng không chắc chắn phủ Quốc Công sẽ không bỏ qua, khó tránh khỏi kết cục là ngọc đá cùng nát.

Hộ vệ Thiên Ngoại Thiên là trụ cột so với việc đặt ở trong vương phủ còn không bằng để ở lại phủ Quốc Công, bây giờ phủ Quốc Công đang suy yếu, hộ vệ Thiên Ngoại Thiên đã là giật gấu vá vai rồi.

Sở Ly đăm chiêu gật gù.

- Nếu như ngươi tiến vào vương phủ cũng phải chú ý đúng mực.

Tiêu Kỳ nói:

- Không thể gây ra tổn thương liên quan tới tính mạng.

Sở Ly nói:

- Nếu như không nói được nhị tiểu thư thì phải làm sao bây giờ?

- Ta có biện pháp, ngươi không cần phải lo lắng.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái rồi nói:

- Ta sẽ làm thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.

Sở Ly bật cười:

- Tiểu thư, thế nhưng ta không muốn đi.

Tiêu Kỳ nhìn về phía xa xa, không nói thêm gì nữa.

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Thuyền nhỏ cập bến Diễn Võ điện, mọi người bước lên trường luyện võ, ánh mắt của đám người chung quanh liên tục nhìn sang.

Một màn kinh thiên động địa, sấm sét đánh xuống bọn họ sẽ vĩnh viễn không quên.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Sở Ly đối kháng với thiên lôi bị một đạo sấm sét nhỏ đánh trúng mà ngã xuống. Không nghĩ tới nhanh như vậy đối phương đã sinh long hoạt hổ, quả thực không hổ là nhân vật huyền thoại, mạng rất lớn.

Tiêu Kỳ không đi theo đường mà chúng hộ vệ tránh ra mà đi dọc theo một đường bên cạnh luyện võ trường, đi tới một toà cung điện bên cạnh Diễn Võ đại điện.

Bầu không khí trong đại điện trầm lắng, trên đất có bảy bộ thi thể có bốn lão giả đang xem xét, khi thì cau mày, khi thì thảo luận vài câu cùng những người ở bên cạnh.

Tiêu Thiết Ưng chắp tay đứng ở một bên, sắc mặt nghiêm túc, Lâm Toàn đứng ở sau lưng hắn.

Nhìn thấy bốn người đi vào, Tiêu Thiết Ưng gật gù nói:

- Sở Ly, đã khỏi hẳn chưa?

Sở Ly ôm quyền một cái.

- Các ngươi cũng xem một chút đi, tên này đã thi triển vài loại võ công.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Thế nhưng lại không tìm ra được đối phương dùng loại võ công gì.

Tiêu Kỳ gật đầu. Ngồi xổm xuống dưới một bộ thi thể lại lật xem vết thương là một vết quyền ấn đen kịt ở trước ngực.

Sở Ly không nhúc nhích, quét mắt qua vài lần có thể nhìn thấy rõ ràng thương thế của bảy người, ở trong đầu hắn bắt đầu mô phỏng chiêu số của hung thủ lại suy đoán nội tình của những võ công này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Song Vương

Tiêu Kỳ không kiêng kị thi thể mà lại lần nữa cẩn thận lật xem miệng vết thương còn ấn ấn, lông mày nhíu lại, trầm ngâm không nói.

Ở trong đầu Sở Ly phân tích tình hình khi chết của bảy người này lại so sánh mỗi một vết thương, cơ nhục biến hóa, nội lực sâu cạn ra sao.

Chưởng ấn, chưởng ấn, thủ ấn, bảy người này bị bảy loại võ công đánh gục. Từ bề ngoài xem ra rất giống là có bảy người ra tay nhưng như vậy không gạt được con mắt của cao thủ. Hắn có thể từ trên phong cách ra tay mà cảm giác được đây là một người.

Tiêu Thiết Ưng mở miệng nói:

- Quế lão, có thể nhìn ra cái gì không?

Một lão giả thân thể cao lớn, lông tu bạc trắng, vẻ mặt như trẻ con ngẩng đầu lên, thở dài nói:

- Nội lực của tên này rất quái lạ, võ công rất tạp thế nhưng cũng đủ tinh túy có thể nói là kỳ tài võ học.

- Tinh thông nhiều môn quyền pháp và chưởng pháp.

Tiêu Thiết Ưng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Trong chốn võ lâm có không ít nhân vật như vậy.

Quế lão tiếp tục nói:

- Nội lực của hắn thuộc về loại âm nhu tuy rằng mô phỏng thành chí dương chí cương, thế từ trong xương lại lộ ra sự âm nhu.

- Âm nhu...

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói:

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên trong thiên hạ, người có nội lực âm nhu không ít lại tinh thông mấy môn võ công cũng không ít. Từ những đầu mối này không có cách nào để phán đoán ra ai là hung thủ.

Quế lão lắc đầu nói:

- Lão phu cũng chỉ có thể nhìn ra những thứ này. Bọn họ ra tay quá nhanh hơn nữa cũng chưa dùng hết toàn lực không lộ ra quá nhiều sơ sót.

Tiêu Thiết Ưng nhìn về phía Tiêu Kỳ:

- Tam muội, muội có phát hiện bất ngờ gì hay không?

Tiêu Kỳ vỗ vỗ tay đứng lên, lấy ra khăn lụa che tay rồi nói:

- Cũng là những lời giống như Quế lão, tên hung thủ này rất giả dối, đáng tiếc hộ vệ quá yếu không bức ra được bản lĩnh thật sự của hắn.

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Vậy thì phiền phức rồi.

Hắn xoay người nhìn Sở Ly vẫn trầm ngâm không nói, lại cười nói:

- Sở Ly, ngươi thấy thế nào?

Sở Ly nói:

- Hung thủ là hai người.

Tiêu Thiết Ưng ngẩn ra, vội hỏi:

- Hai người?

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Là hai người, bọn họ tu luyện cùng một loại tâm pháp đồng nhất, tu vi gần nhau.

- Làm sao có khả năng chứ?

Quế lão cau mày nhìn Sở Ly:

- Sở tổng quản… Tuy bọn họ dùng võ công không giống nhau thế nhưng võ công được thúc giục lại cùng một loại nội lực hẳn là cùng một người.

Sở Ly nói:

- Quế lão, rất có khả năng hai người này là huynh đệ sinh đôi, nội lực không khác nhau một chút nào. Tu vi cũng xấp xỉ nhưng có khác biệt rất nhỏ bé... Trong đám cao thủ Thiên Ngoại Thiên có lẽ có một đôi huynh đệ sinh đôi đúng không?

- Sở Ly, ý ngươi nói là huynh đệ Vương Trung và Vương Tử Hư hay sao?

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Thứ mà huynh đệ Vương thị luyện chính là Xuân Thủy quyết.

Ánh mắt Tiêu Thiết Ưng sáng lên:

- Như vậy lại thành rất phù hợp... Theo ta được biết, huynh đệ Vương thị cũng sở trường về công phu quyền cước.

Quế lão cau mày nói:

- Sở tổng quản, sao ngươi lại nhìn ra là hai người?

Sở Ly chỉ vào đầu của một bộ thi thể và bộ thi thể thứ ba, thứ tư rồi nói:

- Đây là cùng một người giết chết, bốn người còn lại là tên còn lại giết chết. Quế lão nhìn kỹ một chút có thể nhìn ra được chỗ khác biệt.

Quế lão bán tín bán nghi, vùi đầu kiểm tra một lần nữa.

Ba lão giả còn lại cũng vùi đầu khám nghiệm một phen, cuối cùng đứng dậy, có chút nghi hoặc nhìn Sở Ly.

- Sao rồi, Quế lão, Sở Ly nói có đúng không?

Tiêu Thiết Ưng hỏi.

Quế lão nhìn chằm chằm vào Sở Ly, nở nụ cười có chút cay đắng:

- Lão phu xấu hổ, quả thực đúng như Sở tổng quản từng nói, hai người... Không biết tại sao Sở tổng quản lại nhìn ra được chuyện này?

Từ khi Sở Ly đi vào tới nay căn bản không làm gì nhiều chỉ tùy ý quét mắt qua một lần là có thể nhìn ra kẽ hở mà dùng mắt thường khó tra xét ra được. Chuyện này khiến cho người xưa nay luôn tự kiêu như bọn họ cũng có chút không thể tiếp nhận được.

- Cũng chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không phải bằng vào vết thương của bọn họ là khí tức trên người bọn họ... Huynh đệ Vương thị nổi điên hay sao? Sao lại làm ra chuyện như vậy chứ?

- Này...

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Chuyện này rất là phiền phức!

Huynh đệ Vương thị cũng không phải là người trong võ lâm là cung phụng của phủ Hoài Quốc Công, hai người là huynh đệ sinh đôi, tâm ý tương thông, thuật hợp kích thiên hạ vô song. Hai người cộng lại tương đương với bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Nếu là người trong võ lâm cho dù là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cho dù bằng bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì bọn họ chắc chắn sẽ không lưu tình, cho dù phải đánh đổi to lớn hơn nữa thì cũng phải bắt hai người này lại.

Thế nhưng huynh đệ Vương thị là cung phụng của phủ Hoài Quốc Công như vậy lại rất phiền phức, giết bọn họ chẳng khác nào đối địch với phủ Hoài Quốc Công. Đổi lại là bên bọn họ, nếu có người muốn làm khó dễ đám người Triệu Khánh Sơn, phủ Quốc Công tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tiêu Kỳ cũng nhíu mày:

- Thực sự là bọn họ hay sao?

- Tính khí của huynh đệ Vương thị rất không tốt.

Quế lão trầm ngâm nói:

- Vương Trung còn khá một chút, Vương Tử Hư là một kẻ lỗ mãng không biết khách khí một chút nào có khả năng là thành chủ Thê Lương thành chọc

phải bọn họ.

- Cũng có thể là do Thê Lương thành có chuyện xấu xa gì đó bị huynh đệ Vương thị này nhìn thấy.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Vương thị huynh đệ là người khá chính trực.

- Này...

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Bọn họ là cung phụng của phủ Quốc Công cho nên cũng biết nặng nhẹ, nếu thực sự là thành chủ Thê Lương thành phạm phải sai lầm, trực tiếp dâng tấu cho triều đình là được rồi sao lại dùng thủ đoạn như người trong võ lâm gây phiền toái cho mình như vậy chứ?

Quế lão trầm ngâm nói:

- Có khi nào có người giả mạo huynh đệ Vương thị hay không?

- Cũng có chút khả năng.

Sở Ly nói.

Hắn nhìn về phía Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ khẽ lắc đầu.

Lục Ngọc Dung có giả dối tới đâu cũng không đến nỗi làm chuyện loại này, đùa với lửa đây là hành động không khôn ngoan. Người thông minh như Lục Ngọc Dung sẽ không làm việc ngốc nghếch như vậy.

- Bây giờ xem ra, chỉ có thể tìm kiếm manh mối mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Sau đó đẩy toàn bộ cho phủ Hoài Quốc Công để Tống Quốc Công đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.

- Chưa chắc Tống Quốc Công sẽ quan tâm tới chúng ta.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm nói:

- Cần có một người đủ trọng lượng ra mặt cố gắng nói một chút với phủ Hoài Quốc Công. Nếu không bọn họ làm như thế, mặt mũi chúng ta ở đâu chứ... Sở Ly, đến lúc đó ngươi đi một chuyến đi.

- Đại… ca!

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Sở Ly là thị vệ nhị phẩm, địa vị đã đủ cao, còn nữa, khinh công của hắn đủ tốt thấy gì không ổn thì có thể chạy.

Sở Ly cười gật gù.

Hắn cũng muốn mở mang kiến thức một chút về phủ Hoài Quốc Công.

Phủ của Dật Quốc Công ở cực đông của vương triều Đại Quý, phía tây là phủ Nhân Quốc Công, phương bắc là Thần Đô, phía nam là phủ Hoài Quốc Công cho nên cũng coi như là hàng xóm quan hệ rất tốt. Mối quan hệ này bắt nguồn từ việc Quốc Công gia và Hoài Quốc Công là bằng hữu tốt.

Thực lực của phủ Hoài Quốc Công rất mạnh thậm chí còn hơn phủ Nhân

Quốc Công một bậc, phủ Dật Quốc Công không trêu chọc được nổi cho nên dù có chứng cứ, khi đến phủ Hoài Quốc Công, sợ rằng sẽ đúng như Tiêu Kỳ từng nói, người ta căn bản không để ý tới bọn họ.

Đây là phái đi để nhìn sắc mặt người ta, sẽ bị trút giận, hoàn toàn là một việc khổ sai.

Tiêu Thiết Ưng nở nụ cười:

- Chúng ta chiếm lý dù thế nào đi nữa cũng không thể khinh người quá đáng.

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói:

- Tống Quốc Công sẽ nói lý với chúng ta sao?

- Nếu như hắn thực sự không nói lý như vậy chúng ta sẽ thưa lên tới triều đình.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói.

Tiêu Kỳ nhìn hắn một chút, không lên tiếng.

Nếu như thực sự dâng tấu lên trên triều đình như vậy sẽ trở thành công địch của các phủ Quốc Công, nội đấu giữa các phủ Quốc Công như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không để cho triều đình nhúng tay vào. Đây là nhận thức chung của phủ Quốc Công, vi phạm chuyện này thì chính là công địch.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Đương nhiên, tốt nhất là có thể thuyết phục hắn.

- Ý nghĩ thật kỳ lạ!

Tiêu Kỳ nói:

- Như vậy chúng ta phải tìm chứng cứ thế nào đây?

- Tra hành tung của huynh đệ bọn họ cho ta.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Không được có sai sót.

Tiêu Kỳ ngoắc ngoắc tay:

- Sở Ly, chúng ta đi thôi.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sở Ly, chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa sẽ phải đi!

Sở Ly ôm quyền một cái cùng với Tiêu Kỳ rời khỏi cung điện.

Tiêu Kỳ và Sở Ly đi ở phía trước, Tô Như và Tuyết Lăng đi ở phía sau cùng.

Sau khi lên thuyền, Tiêu Kỳ nói:

- Tống Quốc Công kiêu căng tự mãn, tự thị thân phận, ngươi đi tới đó không hẳn đã có thể gặp được hắn.

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn cũng rất trọng nhân tài, tiếc nhân tài nếu muốn đánh động tới hắn, gặp mặt hắn nhất định phải làm ầm ĩ một phen, biểu hiện ra bản lĩnh của ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Khó trách đại công tử lại muốn ta đi.

- Hừ, đại ca đang mài nhuệ khí của ngươi.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Đúng là một phen khổ tâm.

- Như vậy phải tạ ơn đại công tử rồi.

Sở Ly cười nói.

Vì sao phải đánh bóng nhuệ khí của mình? Đó là vì có thể phân công dễ hơn, hắn không tức giận thì đại công tử mới có thể yên tâm, toan tính rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Bức Bách

Sở Ly cười nhạt, từ trong lòng móc ra một túi vải nhỏ đưa cho Hồ Hào Huệ:

- Hồ tổng quản, làm phiền ngươi đưa cái này cho Tống Quốc Công hoặc là Tiểu công gia cũng được chỉ có điều e rằng lời nói của Tiểu công gia không được.

- Trong này là thứ gì?

Hồ Hào Huệ cẩn thận nhìn túi vải, không đưa tay tiếp nhận.

Sở Ly nói:

- Vài món ngọc bội cho Tiểu công gia ngắm thôi.

Lúc này Hồ Hào Huệ mới đưa tay tiếp nhận, mở túi vải nhỏ ra, bên trong đúng là mấy khối ngọc bội, to nhỏ không đồng đều, phẩm chất đều không tầm thường.

- Rốt cuộc là cái gì?

Hồ Hào Huệ có chút nghi ngờ hỏi.

Sở Ly nói:

- Cứ đưa cho Tống Quốc Công, tự Tống Quốc Công sẽ biết là thứ gì.

-... Được, ta sẽ đi vào bẩm báo trước, Sở thị vệ chờ một chút!

Hồ Hào Huệ ôm quyền một cái, xoay người vào trong phủ.

Tám tên hộ vệ lạnh lùng nhìn về phía hắn, nhìn dáng vẻ của đám người này chỉ cần hắn tiến lên một bước, bọn họ sẽ động thủ.

Sở Ly chắp tay đứng ở một bên.

Lục Ngọc Thụ mặc một bộ y sam màu xanh, phong trần tuấn tú lại thêm Tịch Vụ đi ở bên cạnh, nghênh ngang từ trong phủ đi ra khi nhìn thấy Sở Ly, tức thì hắn nở nụ cười, chân lại bước nhanh hơn.

Lục Ngọc Thụ bước ra khỏi cửa phủ, đi tới trước mặt Sở Ly, cau mày nhìn hắn:

- Họ Sở, tại sao ngươi lại đến rồi?

- Ta có tới hay không Lục công tử có thể làm chủ được sao?

Sở Ly cười nói:

- Nơi này không phải là phủ Nhân Quốc Công chẳng lẽ Lục công tử còn có thể làm được chủ phủ Hoài Quốc Công sao? Chẳng lẽ phủ Nhân Quốc Công các ngươi đã nghĩ thông suốt muốn thông qua việc thông gia để khống chế phủ Hoài Quốc Công?

- Nói bậy!

Lục Ngọc Thụ quát một tiếng, trầm mặt trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Họ Sở, đừng có nói hươu nói vượn, da mặt của ngươi cũng đủ dày thật! Hôm qua đã bị đuổi ra ngoài còn có mặt mũi trở về hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Vì sao ta bị đuổi ra ngoài chẳng lẽ Lục công tử không biết?

- Ta biết cái gì chứ?

Khuôn mặt tuấn tú của Lục Ngọc Thụ trở nên âm trầm, gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly. Hắn đã bị Sở Ly làm cho tức giận đến mức sát cơ mãnh liệt, hận không thể dùng một kiếm đâm chết Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Còn không phải là vì bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi hay sao?

- Ngông cuồng!

Lục Ngọc Thụ cười lạnh nói:

- Ngươi thật sự cho rằng có thể giết được ta hay sao?

Sở Ly cười nhạt:

- Có thể hay không tại sao ngươi không hỏi Tịch cung phụng một chút đi?

- Sở Ly, nếu như ngươi dám động vào công tử nhà ta thì đừng trách phủ Quốc Công chúng ta sẽ trả thù lại gấp trăm, gấp ngàn lần!

Tịch Vụ lạnh lùng nói:

- Có người nói Tiêu nhị tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý nếu như làm phu nhân của công tử nhà ta như vậy không gì tốt hơn!

Sở Ly cười nói:

- Ồ, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, nhị tiểu thư và An vương có hôn

ước trên người không biết An vương điện hạ có đồng ý hay không?

Tịch Vụ và Lục Ngọc Thụ đều biến sắc.

Các phủ Quốc Công và hoàng thất có quan hệ vi diệu nhưng sẽ không phản bội hoàng thất, đây là một điểm mấu chốt.

Thực lực của hoàng thất hơn xa các phủ Quốc Công, chuyện bình thường có thể đối nghịch cùng hoàng thất nhưng một khi chuyện như vậy xảy ra bọn họ sẽ không chiếm được lợi ích, mặt mũi của hoàng gia quan hệ trọng đại.

Sở Ly nói:

- Lục công tử, ta đã trở về. Cho nên ngươi nên cẩn thận một chút đó!

Lục Ngọc Thụ cười lạnh nói:

- Ta không tin ngươi dám xông vào phủ Hoài Quốc Công!

Sở Ly cười mà không nói.

Tịch Vụ liếc mắt nhìn Lục Ngọc Thụ ra hiệu, hai người xoay người trở về phủ Hoài Quốc Công.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp, hai ngày trước là công tử cố ý đi làm nhục Sở Ly, lần này thật sự là trùng hợp.

Chỉ có điều công tử hết lần này tới lần khác gây phiền phức như thế, thật sự rất là nguy hiểm. Một khi chọc Sở Ly giận e rằng hắn ta sẽ không để ý tới phủ Hoài Quốc Công mà sẽ ám sát thực sự.

Lần này hắn một thân một mình đi theo công tử, mục tiêu quá lớn, càng ngày càng rắc rối. Vốn bọn hắn muốn lặng lẽ không một tiếng động tới đây quyết định chuyện này như vậy tất cả mọi việc sẽ trở nên chắc chắn không sợ

phá hoại nữa.

Chỉ là lại gặp phải tên Sở Ly này.

Hồ Hào Huệ đi xuyên qua hai cái sân, đi đến đại sảnh.

Tống Giới Trí đang cầm một quyển sách để xem, khuôn mặt mập mạp trầm lặng so với Tống Giới Trí lúc ở trước mặt Sở Ly tuyệt nhiên không giống, giống như là hai người vậy.

- Tiểu công gia.

Hồ Hào Huệ tiến vào phòng khách, khom người nói:

- Sở Ly kia lại tới nữa rồi.

- Đuổi ra ngoài là được rồi.

Tống Giới Trí vung tay, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào trong sách, tùy ý vung vung tay.

- Hắn nói muốn đưa cái này cho Tiểu công gia.

Hồ Hào Huệ dâng túi vải nhỏ lên.

Tống Giới Trí đặt sách xuống, ngoắc ngoắc tay.

Hồ Hào Huệ tiến lên đưa túi vải nhỏ tới.

Sau khi Tống Giới Trí mở ra, liếc mắt nhìn, trực tiếp đổ mấy khối ngọc lên trên mặt bàn, cau mày nhìn một chút.

Hồ Hào Huệ rướn cổ lên, cười nói:

- Tiểu công gia, rốt cuộc đây là cái gì?

http://tieulun.hopto.org

Tống Giới Trí nhìn hắn một chút, hừ lạnh nói:

- Ngươi không nhìn ra được sao?

- Quả thực không nhìn ra được.

Hồ Hào Huệ lắc đầu một cái:

- Tiểu nhân ngu ngốc, xin Tiểu công gia chỉ điểm.

- Ngu ngốc!

Tống Giới Trí gầm một tiếng, ném một khối ngọc bội lên:

- Khối này là của thành chủ Bạch Mã thành... Khối này là của thành chủ Thanh Thạch thành, khối này là của thành chủ Nộ Đào thành, khối này là của thành chủ Trấn Hải thành.

Hồ Hào Huệ cau mày nói:

- Tiểu công gia, không phải hắn chạy mấy toà thành này đòi ngọc của các thành chủ đó chứ?

- Ngươi sử dụng đầu óc mình một chút đi được không?

Sắc mặt Tống Giới Trí âm trầm, tức giận:

- Có người đòi hỏi vật này với ngươi, ngươi có thể đưa cho chúng sao? Đây đều là đồ vật thiết thân trên người! Những ngọc bài này đều là đồ vật thiết thân của người có thân phận dùng để trừ tà trấn thần cho dù là người thân cận cũng sẽ không đưa dựa vào cái gì mà đưa cho Sở Ly chứ? Cho dù Sở Ly đưa ra thân phận ở phủ Hoài Quốc Công thì bọn họ cũng sẽ không cho, cho nên cũng chỉ có thể trộm mà thôi. Sở Ly trộm những thứ này thế nào không cần phải nói, hắn đang muốn cho chúng ta thấy, trộm được cái này thì

muốn lấy tính mạng của những người này cũng dễ như trở bàn tay! Đây hiển nhiên là muốn uy hiếp chúng ta!

Hồ Hào Huệ vội hỏi:

- Lẽ nào hắn ta giết mấy vị thành chủ này?

- Cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám.

Tống Giới Trí cười gằn.

Hồ Hào Huệ nói:

- Tiểu công gia, có cần gọi hắn tới hỏi một chút hay không?

-... Để hắn đi vào!

Sắc mặt của Tống Giới Trí càng ngày càng âm trầm, hừ lạnh nói:

- Ta cũng muốn xem xem hắn muốn làm gì!

Hồ Hào Huệ vội vã đi ra ngoài, sợ ở lại sẽ bị Tiểu công gia trút giận.

Tống Giới Trí xem xét mấy khối ngọc bài, sắc mặt âm trầm, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Mấy ngày trước phụ thân ở phủ không muốn gặp Sở Ly lại không muốn không nể mặt mũi của phủ Dật Quốc Công, cho nên hắn mới đứng ra gặp mặt bởi vì dù sao bọn họ cũng có giao tình với phủ Tiêu Quốc Công.

Bây giờ phụ thân thực sự không ở phủ chuyện này rơi xuống trên người mình, đối phó với sự uy hiếp của Sở Ly thế nào đúng là một vấn đề khá nan giải.

Sở Ly chậm rãi tiến vào đại sảnh, hắn ôm quyền một cái rồi cười nói:

- Tiểu công gia có khoẻ không?

Tống Giới Trí lạnh lùng nói:

- Ngồi đi!

Sở Ly ngồi xuống phía đối diện hắn, tiếp nhận chén trà mà nha hoàn đưa lên, lại mỉm cười nói:

- Tiểu công gia có gì chỉ giáo?

- Họ Sở, ngươi làm vậy là có ý gì?

Tống Giới Trí chỉ vào ngọc bài trên bàn rồi nói:

- Ngươi giết bọn họ?

Sở Ly cười nói:

- Bọn họ sống hay chết, tất cả đều ở trong một ý nghĩ của Tiểu công gia!

Đôi mắt to của Tống Giới Trí híp lại, cười lạnh nói:

- Ngươi thật là to gan.

Sở Ly buông tay nói:

- Huynh đệ Vương thị dám giết thành chủ Sùng Minh đường lại có thể bình yên vô sự được phủ Quốc Công bao che. Ta thân là thị vệ, giết mấy thành chủ có lẽ cũng không có gì là quan trọng!

- Ngươi không sợ cung phụng cấm cung hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Tống Giới Trí hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Bọn họ không chứng cứ, không tìm được nhân chứng thì làm sao có thể nói là ta giết được chứ?

- Ta chính là nhân chứng.

Sở Ly cười nói:

- Tiểu công gia tận mắt nhìn thấy ta giết người sao? Tận mắt nhìn thấy mà lại thiên vị bao che huống hồ là không tận mắt nhìn thấy?

- Phủ Dật Quốc Công các ngươi chuẩn bị trở mặt với chúng ta sao?

Tống Giới Trí cười lạnh, nói:

- Họ Sở, ngươi đừng gây thêm phiền toái cho phủ các ngươi!

Sở Ly nói:

- Là địch hay là bạn, tất cả đều trong một ý nghĩ của Tống Quốc Công.

- Nói bậy!

Tống Giới Trí quát một tiếng:

- Có tin ta sẽ lập tức làm thịt ngươi hay không?

Sở Ly lắc đầu bật cười nói:

- Lời này của Tiểu công gia thật quen tai.

Tống Giới Trí quát lên:

- Người đâu?

Bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên lắc mình đi ra, vây quanh người Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Lưu Tình

Sở Ly quét mắt nhìn bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên một chút lại nhìn về phía Tống Giới Trí:

- Tiểu công gia muốn làm như vậy thật sao?

- Phế hắn cho ta!

Tống Giới Trí hét lớn một tiếng.

Bốn vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên nhất thời đánh về phía Sở Ly.

Sở Ly đột nhiên lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở phía sau Tống Giới Trí, nhẹ nhàng đập ra một chưởng.

Tống Giới Trí không đạt đến cảnh giới Thiên Ngoại Thiên cũng không nghĩ tới Sở Ly lại dám mạo phạm mình, vì bất cẩn cho nên ngay cả một cao thủ Thiên Ngoại Thiên ở bên người cũng không có.

Bàn tay của Sở Ly vỗ một cái, thân thể của hắn tức thì cứng đờ, không nhúc nhích, trong nháy mắt đã bị phong ấn mấy đại huyệt.

Sở Ly đứng ở sau lưng hắn, lẳng lặng nhìn bốn vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên, mỉm cười nghênh ánh mắt hung ác của bốn người này.

- Họ Sở, gan chó của ngươi thật là lớn!

Tống Giới Trí giận tím mặt, quát lớn:

- Nếu như ngươi dám động vào một sợi lông của ta, ta sẽ khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Sở Ly đưa tay nắm một sợi tóc của hắn, nhẹ nhàng cắt đứt:

- Động vào một sợi lông của ngươi rồi đó, sao?

- Giết hắn cho ta!

Tống Giới Trí quát.

Sở Ly đưa tay đặt lên trên bả vai hắn, lại cười nhạt:

- Trước khi giết ta, Tiểu công gia sẽ phải đi trước một bước, chúng ta sẽ phải kết bạn đi xuống hoàng tuyền sao?

- Họ Sở...

Tống Giới Trí nghiến răng nghiến lợi hừ lạnh nói:

- Nói đi, có điều kiện gì?

- Ta biết việc giao huynh đệ Vương thị ra, Tiểu công gia không thể đồng ý.

Sở Ly nói.

- Phí lời!

Tống Giới Trí hừ lạnh nói.

Hai huynh đệ Vương thị tương đương với bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên, tổn thất hai người, thực lực của phủ Hoài Quốc Công sẽ sụt giảm một đoạn dài, nguyên khí đại thương không phải trong thời gian ngắn là có thể khôi

phục lại được.

Sở Ly nói:

- Ta chỉ muốn Tiểu công gia nói chuyện này cho rõ ràng trước mặt hoàng thượng còn hoàng thượng xử trí như thế nào thì không phải là chuyện mà chúng ta có thể quyết định, bằng năng lực của phủ Hoài Quốc Công các ngươi muốn thoát thân cũng không khó.

Tống Giới Trí lạnh lùng nói:

- Không thể!

Sở Ly ấn bả vai hắn, nói:

- Như vậy ta không thể làm gì khác hơn là mang Tiểu công gia ra ngoài tới tệ phủ thương lượng một chút.

- Ngươi có thể chạy thoát được sao?

Tống Giới Trí cười lạnh nói:

- Ngươi không dám bắt ta, cho dù đi tới phủ Dật Quốc Công, ta không muốn nói thì cũng đừng ai mong có thể ép được ta.

Sở Ly nói:

- Tiểu công gia trời sinh cao quý. Nếu không nói ta cũng không thể làm gì được Tiểu công gia.

Tống Giới Trí cười vô cùng đắc ý.

Sở Ly than thở:

http://tieulun.hopto.org

- Nhiều lắm thì cởi y phục của Tiểu công gia đi một vòng ở trong thành có lẽ mọi người sẽ rất ủng hộ. Không tới một tháng toàn bộ Đại Quý đều biết tới uy danh của Tiểu công gia!

- Đê tiện!

Tống Giới Trí cắn răng hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nhạt:

- Cái này cũng là do Tiểu công gia tạo ra, đây chỉ là hành động bất đắc dĩ mà thôi.

-... Được, ta viết!

Tống Giới Trí lạnh lùng nói:

- Mối thù này ta nhớ kỹ.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, họ Sở này cả gan làm loạn, dám bắt cóc mình cho nên chuyện gì cũng có thể làm được.

Trước tiên viết ra mấy lời lừa gạt chờ đối phương thả ra, hắn sẽ phái hộ vệ Thiên Ngoại Thiên toàn phủ ra ngoài, bất kể như thế nào cũng phải làm thịt kẻ này, sau đó lại thu hồi tờ giấy thỉnh tội kia.

- Như vậy rất tốt!

Sở Ly cười nói.

Hắn nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Tống Giới Trí một cái, huyệt đạo trên người Tống Giới Trí được giải, khôi phục lại hành động, hai chân lại cảm thấy tê dại không thể di chuyển được.

Sở Ly đưa tay, hai người bay lên, đi tới trước án mực.

Sở Ly tự mình động thủ mài mực.

Mài xong mực, hắn duỗi tay:

- Tiểu công gia, xin mời!

Tống Giới Trí lạnh lùng lườm hắn một cái, nhấc bút lên, không nhúc nhích.

Sở Ly ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào hắn làm như không thấy vẻ mặt đang tái xanh của bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Bọn họ tiến thoái lưỡng nan hận không thể dùng một chưởng vỗ chết Sở Ly.

Ở trước mắt bọn họ mà lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Ly cưỡng ép Tiểu công gia, cho dù Tiểu công gia không ghi hận thế nhưng bọn họ cũng uất ức, cảm giác thẹn với chức vụ cung phụng.

Tống Giới Trí viết từ trên xuống dưới đầy một tờ giấy lại mạnh mẽ tung bút ra ngoài cửa sổ, kế tiếp lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Hài lòng chưa?

Sở Ly nhấc tờ giấy lên, thổi thổi, cẩn thận nhìn qua một chút, thoả mãn gật gù, cười nói:

- Đa tạ Tiểu công gia!

Vẻ mặt của Tống Giới Trí không hề có cảm xúc, nói:

- Hiện tại ngươi có thể thả ta rồi chứ?

- Đương nhiên.

Sở Ly cười đập một chưởng về phía Tống Giới Trí:

- Tiểu công gia, sau này còn gặp lại!

Đột nhiên hắn biến mất ở tại chỗ.

Tống Giới Trí quát lên:

- Đuổi theo hắn! Đoạt lại!

- Vâng.

Bốn vị cung phụng gầm thét, xông ra ngoài.

Lục Ngọc Thụ ngồi ở bên cạnh cái bàn đá dưới cây hoa đào, có chút lười biếng uống trà:

- Tịch lão, ngồi xuống đi, không cần phải sốt sắng như vậy.

Hai mắt Tịch Vụ nhìn quanh bốn phía:

- Ta không khát, đứng là được rồi.

Lục Ngọc Thụ nói:

- Tịch lão, hắn ta nào đáng sợ như thế?

Tịch Vụ nói:

- Công tử, người không nên làm hắn tức giận.

- Hừ, ta không làm hắn tức giận chẳng lẽ hắn sẽ thân thiện với ta sao?

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Thụ bĩu môi:

- Không suy nghĩ một chút xem hắn đã lấy mạng bao nhiêu người trong phủ chúng ta rồi?

Tịch Vụ lắc đầu nói:

- Đây là chuyện của tiểu thư, công tử không cần thiết phải đi trêu chọc vào hắn.

- Dù sao cũng đã chọc rồi như vậy dứt khoát đắc tội tới chết!

Lục Ngọc Thụ hừ lạnh nói:

- Hắn cũng chẳng có gì là ghê gớm còn không phải ảo não bị đuổi ra khỏi phủ hay sao?

- Ài...

Tịch Vụ bất đắc dĩ lắc đầu.

Công tử trẻ tuổi nóng tính, không biết trời cao đất rộng, không lĩnh giáo qua sự lợi hại của Sở Ly. Hắn càng nói thì công tử lại càng không phục muốn tranh cao thấp một trận, lời của hắn hoàn toàn phản tác dụng tốt nhất vẫn nên im lặng thì hơn.

Đúng lúc này, Sở Ly bỗng nhiên lóe lên ở trước mặt hai người, nhìn bọn họ rồi mỉm cười.

- Ngươi!

Lông tóc cả người Tịch Vụ dựng lên, nội lực điên cuồng vận chuyển.

- Sưu!

Tay trái Sở Ly vứt ra một đạo hàn quang, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tịch Vụ.

Tịch Vụ biết phi đao của hắn lợi hại cho nên miễn cưỡng né qua.

- Sưu!

Hắn mới vừa né thì đã nghe thấy lại có phi đao bắn ra.

- Công tử cẩn thận!

Hai mắt của Tịch Vụ như sắp nứt ra, miệng hét lớn chẳng khác nào sấm nổ.

Hàn quang do tay phải Sở Ly vứt ra trong nháy mắt đã bắn trúng Lục Ngọc Thụ, đánh bay Lục Ngọc Thụ lên trên không trung, Sở Ly nhìn Tịch Vụ cười cười, bỗng nhiên biến mất.

Tịch Vụ không đuổi theo được Sở Ly lòng như lửa đốt tiếp lấy Lục Ngọc Thụ đang ở trên không trung.

Ở ngực phải của Lục Ngọc Thụ bị một thanh phi đao cắm vào không ngừng chảy máu, sắc mặt trắng bệch, hai mắt mờ mịt thất thố.

Tịch Vụ vội vã vận công bảo vệ tâm mạch của hắn, lại vội hỏi:

- Công tử? Công tử?

Lục Ngọc Thụ chậm rãi cúi đầu, kịch liệt giãy giụa định đứng lên.

Tịch Vụ vội vã đè hắn lại:

- Công tử, đừng lộn xộn!

http://tieulun.hopto.org

- Ta sắp chết sao?

Lục Ngọc Thụ trừng mắt nhìn phi đao, kinh hoảng kêu to:

- Có phải ta sắp chết rồi hay không?

Tịch Vụ vội nói:

- Công tử đừng lo lắng không chết được, đây không phải là vết thương trí mạng... Một đao này trúng bên phải, nếu như là bên trái có khả năng sẽ mất mạng.

- Bên phải...

Lục Ngọc Thụ cúi đầu nhìn, sau đó nhếch miệng cười lớn:

- Ha ha, là bên phải, là bên phải... Sở Ly này quả thực là ngốc!

Tịch Vụ há hốc mồm, lại nhắm lại.

Lục Ngọc Thụ cười ha hả:

- Nhất định là hắn nhìn bên trái thành bên phải, ngốc nghếch như vậy quả thực là một kỳ nhân nha!

Tịch Vụ lấy ra một cái bình ngọc đổ ra một viên đan dược màu đỏ thẫm nhét vào trong miệng Lục Ngọc Thụ lại nhanh chóng điểm vào ngực hắn mấy cái, đột nhiên rút phi đao ra, vết thương khép lại.

Tịch Vụ cúi đầu đánh giá phi đao.

Phi đao tràn ngập hàn khí không ngờ là dùng nội lực chí hàn ngự đao, đã như thế vết thương trực tiếp đóng băng sẽ không mất máu quá nhiều mà chết.

http://tieulun.hopto.org

- Ha ha...

Lục Ngọc Thụ rơi vào tình cảnh đại nạn mà không chết cho nên rất phấn khởi, miệng cười to không ngớt:

- Lần sau gặp lại nhất định ta sẽ cảm ơn Sở Ly, đa tạ ơn tha chết của hắn, ha ha!

Vẻ mặt hắn trào phúng đắc ý, cười đến mức càng ngày càng lớn tiếng.

- Ài...

Tịch Vụ lắc đầu thở dài.

Hắn không muốn nhiều lời, công tử cũng không phải là người ngu ngốc, qua lần này, khi tỉnh táo lại là có thể nghĩ được thông suốt.

- Ha ha... Người ngây ngốc này mà cũng khiến cho trong phủ chúng ta hao binh tổn tướng sao? Tiểu muội cũng quá hồ đồ rồi.

Lục Ngọc Thụ cười to nói.

Tịch Vụ không thể nhịn được nữa, nói:

- Công tử, ngươi thật sự cho rằng Sở Ly sẽ phạm phải loại sai lầm này sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Cừu Hận

Tiếng cười của Lục Ngọc Thụ im bặt:

- Tịch lão, ngươi nói vậy là có ý gì?

Tịch Vụ lắc đầu nói:

- Công tử, trí tuệ của Sở Ly không phân cao thấp với tiểu thư, hắn sẽ phạm phải loại sai lầm này sao?

Lục Ngọc Thụ cau mày nói:

- Chẳng lẽ không phải là vậy sao?

Tịch Vụ than thở:

- Hắn cố ý hạ thủ lưu tình mà thôi, phi đao của hắn vừa ổn vừa chuẩn lại tàn nhẫn sao có thể sai sót được chứ?

- Tại sao lại phải hạ thủ lưu tình?

Lục Ngọc Thụ cau mày nói:

- Hai phủ chúng ta là kẻ thù có cơ hội mà còn lưu tình, hắn không ngốc mới là lạ!

Tịch Vụ lắc đầu một cái, than thở:

- Công tử, quan trọng là thân phận của ngươi.

- Ha ha...

Lục Ngọc Thụ cười lớn:

- Hắn không dám giết ta có đúng không?

- Không kém bao nhiêu!

Tịch Vụ gật đầu:

- Nếu như giết công tử, tiểu thư có thể phát rồ hay không, người nghĩ mà xem?

Hắn có thể tưởng tượng được một khi công tử bị giết phủ Nhân Quốc Công sẽ điên cuồng trả thù, không nói tới việc ám sát công tử tiểu thư của phủ Dật Quốc Công, cho dù là những hộ vệ kia cũng sẽ gặp xui xẻo chắc chắn sẽ là một màn gió tanh mưa máu ngẫm lại trong lòng hắn cũng cảm thấy phát lạnh.

- Ha ha, ta còn cho rằng gan của hắn rất lớn đó!

Lục Ngọc Thụ lắc đầu hừ lạnh nói:

- Cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Tịch Vụ than thở:

- Hắn gan lớn nhưng không phải là không có đầu óc. Bây giờ thực lực của phủ Dật Quốc Công không đủ đối địch với phủ Nhân Quốc Công đã rơi xuống hạ phong. Sau khi Sở Ly đột nhiên xuất hiện, cục diện đã thành hòa nhau nhưng phủ Nhân Quốc Công cũng chưa toàn lực để ứng phó đối với những người gây khó dễ cho bọn họ.

Lục Ngọc Thụ không phục mà cười nói:

- Cơ hội tốt như vậy mà hắn ta cũng buông tha đây mà là có đầu óc hay sao?

Tịch Vụ nói:

- Công tử, Sở Ly còn thông minh hơn so với trong suy nghĩ của người. Không nói đâu xa, tâm tư của tiểu thư công tử có khả năng đoán được không?

- Tiểu muội trời sinh đã có tâm nhãn ta không sánh được.

Lục Ngọc Thụ khoác tay nói.

Tịch Vụ gật đầu nói:

- Người mà tiểu thư coi như là kình địch, công tử còn cảm thấy hắn ta ngốc hay sao?

- Nếu đổi lại là ta, ta sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lục Ngọc Thụ nói.

Tịch Vụ nói:

- Ta cảm thấy động tác này của hắn tất có thâm ý, tha cho công tử một mạng vừa vặn là một ân tình cũng là một lời cảnh cáo đối với tiểu thư.

- Cảnh cáo?

Lục Ngọc Thụ có chút không rõ.

- Sở Ly muốn giết công tử rất dễ dàng đúng không?

Tịch Vụ nói:

- Tiểu thư sợ ném chuột vỡ đồ cũng không dám làm quá ác đối với phủ

Dật Quốc Công, dựa theo tâm tính của tiểu thư, một khi không ngoại trừ Sở Ly thì sẽ không đi đối phó với phủ Dật Quốc Công nữa.

Lục Ngọc Thụ cau mày hừ lạnh nói:

- Chúng ta cứ ở trong phủ là được rồi.

- Trong phủ cũng chưa chắc đã an toàn.

Tịch Vụ lắc đầu nói.

Lục Ngọc Thụ hừ lạnh nói:

- Xem ra không thể không trừ Sở Ly này.

Tịch Vụ chậm rãi gật đầu:

- Sở Ly chưa diệt trừ. Ăn không ngon ngủ không yên... Chuyện này cứ để cho tiểu thư hao tổn tâm trí vậy!

- Ha ha, cũng đúng, chuyện như vậy cứ để cho tiểu muội suy nghĩ thì hơn!

Lục Ngọc Thụ cười nói:

- Vừa nãy thiếu chút nữa đã hù chết ta rồi, chúng ta cũng nên trở về sớm thì hơn. Chuyện cầu hôn cũng coi như xong rồi.

- Về sớm cũng tốt.

Tịch Vụ gật đầu.

Đối với Sở Ly hắn rất là kiêng kỵ, xuất quỷ nhập thần, hắn không dám giết công tử thế nhưng lại không cần phải kiêng kỵ mình làm gì.

Tống Giới Trí chắp tay đi dạo ở trong đại sảnh, khuôn mặt mập âm trầm,

thỉnh thoảng đi tới cửa liếc mắt nhìn lại trở về rồi tiếp tục đi qua đi lại.

Một lát sau, một tên hộ vệ trung niên sải bước đi vào.

Tống Giới Trí vội hỏi:

- Sao rồi, bắt được chưa?

Vẻ mặt của tên hộ vệ trung niên này rất bất đắc dĩ, hắn nói:

- Công tử, ngay cả một cái bóng của hắn cũng không tìm được có cần mai phục ở ngoài Sùng Minh thành hay không?

Bọn họ liều mạng truy đuổi, ngoại trừ hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên để lại tọa trấn ở trong phủ ra tất cả đều được phái ra ngoài, có không ít người có khinh công trác tuyệt nhưng ngay cả cái bóng của Sở Ly cũng không thấy hoặc là Sở Ly đã lừa dối bọn họ. Chạy sang những phương hướng khác hoặc là tốc độ của Sở Ly quá nhanh, bọn họ không đuổi kịp được.

Tai mắt của phủ Hoài Quốc Công rất đông, hầu như ở khắp mọi nơi thế nhưng lại không thể tìm được Sở Ly. Đã như thế, biện pháp ổn thỏa nhất chính là sớm chạy ra bên ngoài Sùng Minh thành chờ người thì hơn.

Tống Giới Trí cau mày không nói.

Đi ra ngoài Sùng Minh thành phục kích, bằng vào khinh công của Sở Ly, sợ rằng cũng có thể chạy thoát được. Hơn nữa vạn nhất lại gặp cao thủ Thiên Ngoại Thiên của phủ Dật Quốc Công tới đây, như vậy tuyệt đối sẽ là một trận hỗn chiến.

Nếu là lúc bình thường, phái cao thủ Thiên Ngoại Thiên trong phủ qua đó tuyệt đối sẽ chiếm thế thượng phong cũng không sợ phủ Dật Quốc Công. Thế nhưng bây giờ là thời buổi rối loạn có bốn vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã đi

tới Bạch Thạch thành, sáu người còn lại đuổi theo Sở Ly.

Tờ giấy thỉnh tội kia nhất định phải đoạt về được bằng không sẽ vô cùng phiền phức.

- Cứ theo lời ngươi nói mà làm đi, đi ra ngoài Sùng Minh thành phục kích.

Tống Giới Trí mạnh mẽ nói.

- Vâng.

Hộ vệ trung niên ôm quyền, mới vừa muốn đi ra ngoài thì bỗng nhiên có một tiếng cười sang sảng vang lên ở phía sau lưng hắn, hắn vội vã quay đầu nhìn lại.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở đại sảnh nhìn Tống Giới Trí rồi cười nói:

- Tiểu công gia còn chưa hết hi vọng hay sao?

Sắc mặt Tống Giới Trí đại biến, âm trầm đến mức muốn chảy nước:

- Họ Sở, ngươi còn chưa đi sao?

Sở Ly cười nói:

- Ta trở về nhìn tình hình một chút.

- Ngươi muốn làm gì?

Tống Giới Trí lạnh lùng nói.

Cả người hắn căng thẳng, đối với bản lĩnh cả gan làm loạn của Sở Ly hắn đã lĩnh ngộ đủ đồng thời cũng âm thầm hoảng sợ tức giận. Phủ Quốc Công như thùng rỗng kêu to, hắn ta vô thanh vô tức xông tới, không ai chặn lại

được một chút, tất cả đều là kẻ ăn không ngồi rồi.

Sở Ly nói:

- Tiểu công gia chưa từ bỏ ý định muốn đoạt lại cuốn sổ thỉnh tội này hay sao?

- Hừ!

Tống Giới Trí hừ lạnh.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiểu công gia, cuốn sổ thỉnh tội đã đưa ra ngoài không ở trên tay ta.

Sắc mặt Tống Giới Trí tái xanh.

Sở Ly nói:

- Ta cũng muốn nhắc nhở Tiểu công gia một chút, hiện tại phủ Hoài Quốc Công không phải là không có gì, ta chưa chắc sẽ làm sao, những người còn lại thì lại không hẳn, sau này còn gặp lại.

Hắn vung vung tay lóe lên rồi biến mất.

- Choang!

Tống Giới Trí cầm chén trà mạnh mẽ ném xuống mặt đất, hét lớn:

- Sở Ly!

Hộ vệ trung niên không nhúc nhích như là một pho tượng.

Hắn không dám lớn tiếng thở dốc để Sở Ly đi tới đi lui tự nhiên như vậy, bọn họ thân là hộ vệ cũng quá là thất trách.

http://tieulun.hopto.org

Tống Giới Trí đặt mông ngồi lên bên trên ghế Thái sư, xanh mặt, thở hổn hển, lửa giận cuồn cuộn từng trận dù làm thế nào cũng không ép xuống được.

Thân là Tiểu Quốc Công đã khi nào hắn phải chịu khuất nhục như vậy chứ? Không báo thù này thề không làm người!

Một lát sau, Tống Giới Trí hít một hơi dài, lạnh lùng nói:

- Lão Vũ, bắt bọn họ trở về không cần đuổi theo nữa!

- Vâng.

Lão Vũ vội vã lên tiếng, vội vã rời đi.

- Ha ha... Ha ha...

Tiêu Thiết Ưng nắm một tờ giấy, miệng cười lớn.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu vào làm cho phòng khách trở nên sáng sủa.

Trong đại sảnh có Tiêu Thiết Ưng, Tiêu Kỳ, Sở Ly đang ngồi Lâm Toàn đứng phía sau Tiêu Thiết Ưng chẳng khác nào không tồn tại.

- Thoải mái! Thực sự là thoải mái!

Tiêu Thiết Ưng cười to không thôi lại đưa tờ giấy kia cho Tiêu Kỳ, mở miệng nói tiếp:

- Không nghĩ tới tiểu Tống tài hoa như vậy, ta mặc cảm không bằng, mặc cảm không bằng đó, ha ha!

Tiêu Kỳ nhận tờ giấy, quét mắt nhìn qua vài lần lại nhìn về phía Sở Ly:

- Có thể buộc Tống Tiểu Công gia viết ra thứ này nhất định hắn ta đang

hận không thể ăn thịt ngươi, sau này ngươi phải cẩn thận một chút.

- Vâng.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ có điều ta không lấy đi tính mạng hắn, hắn nên cảm kích ta mới đúng.

- Ngươi nghĩ thật hay đó!

Tiêu Kỳ lườm hắn một chút.

- Ài... Ngươi ấy...

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu bật cười:

- Ngươi không giết Lục Ngọc Thụ quả thực là hiếm thấy.

Hắn cho rằng Sở Ly sẽ dùng một đao giết chết Lục Ngọc Thụ.

Quan hệ lợi hại trong chuyện này hắn không sợ Sở Ly không biết chỉ sợ đối phương kích động nhất thời mà thôi.

Giết cung phụng cấm cung cũng đã là hành động vô cùng hậu hoạn rồi đổi lại là bất cứ người nào cũng đều phải nhịn. Thế nhưng đối phương lại ra tay giết người từ đó có thể thấy được độ cả gan làm loạn của đối phương.

Tiêu Kỳ nói:

- Lục Ngọc Thụ cũng hận không thể ăn thịt ngươi, Sở Ly, bản lĩnh kết thù của ngươi cũng là nhất tuyệt đó!

- Ài... Thật không nghĩ tới hai nhà bọn họ lại sắp thông gia với nhau.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Người An vương phủ hai ngày nữa sẽ qua đây.

Nụ cười trên mặt hắn thu lại, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Nhị tỷ vẫn không đồng ý để ngươi tiến vào An vương phủ.

Sở Ly biết nhất định nhị tiểu thư hiểu lầm hắn dành tình cảm cho nàng, cảm thấy làm như thế quá là tàn nhẫn với hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Ban Đảo

Sở Ly than thở:

- Nhị tiểu thư quyết tâm muốn vào An vương phủ sao?

- Tỷ ấy đã hạ quyết tâm ai có thể khuyên được cơ chứ?

Tiêu Kỳ nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng.

Vẻ mặt Tiêu Thiết Ưng rất là bất đắc dĩ:

- Ta đã khuyên bao nhiêu lần, vô dụng, mọi người đưa tới, hiện giờ có nói cái gì thì cũng muộn rồi.

Hôn ước giữa An vương và Tiêu Thi trong là ước định miệng nhưng người nói chuyện này chính là hoàng thượng và Quốc Công là lời vàng ý ngọc, nếu như hai bên hiểu ngầm, không muốn thực hiện thì cũng coi như không sao, có thể không làm. Thế nhưng nếu có một bên muốn thực hiện thì một bên khác cũng chỉ có thể vâng theo.

Sở Ly cau mày không nói gì.

Hắn có thể hiểu được suy nghĩ của nhị tiểu thư, phủ Dật Quốc Công từ từ suy yếu mà phủ Nhân Quốc Công lại thông gia cùng phủ Hoài Quốc Công. Bọn họ ép sát từng bước một, phủ Dật Quốc Công càng ngày càng yếu nếu như có thể thông gia cùng phủ An vương thì có thể nâng cao tinh thần của phủ Dật Quốc Công làm cho xu hướng suy tàn ngừng lại.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sở Ly, ài... Chuyện này làm khó ngươi rồi!

Hắn nhận định Sở Ly có tình cảm chân thành với Tiêu Thi bằng không sẽ không liều mình cứu Tiêu Thi hai lần như vậy.

Sở Ly thở dài:

- Chuyện đến nước này vẫn nên cố gắng thuyết phục nhị tiểu thư, nàng một thân một mình tiến vào vương phủ ta thực sự không yên lòng.

- Yên tâm đi.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Chuyện này không thể để cho nó tùy ý làm, cho dù nó không đồng ý ngươi cũng đi theo nó cho ta.

Sở Ly nói:

- Nếu như nhị tiểu thư đuổi ta về, ta cũng không có cách nào kháng mệnh của nàng.

- Ta sẽ viết một đạo thủ lệnh cho ngươi.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Lời của nhị muội nói không tính.

Sở Ly gật gù:

- Như vậy là tốt nhất.

Tiêu Kỳ lườm Tiêu Thiết Ưng một chút, đại ca cũng thật là, nếu sớm

mạnh mẽ như vậy thì mọi chuyện đâu đi đến một bước này, rước lấy người An vương phủ tới đây cơ chứ?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sở Ly, chăm sóc cho nhị muội thật tốt, nó cũng đang làm khổ chính mình, hai người các ngươi ấy...

Hắn nói lắc đầu một cái, cảm giác rất có lỗi với Sở Ly đã làm khó Sở Ly.

Thân là một nam tử hán đội trời đạp đất nhìn nữ nhân mình yêu gả cho nam nhân khác còn phải đi theo nàng, đây thực sự là một loại dằn vặt.

Sở Ly có thể đồng ý chuyện này quả thực đã coi như là chịu nhục rồi, lấy đại cục làm trọng, cho nên hắn phải bồi thường cho đối phương.

Hắn quay đầu nói:

- Tiểu muội, hiện tại Sở Ly cũng đã chưởng quản một viện cắt cho hắn một hòn đảo đi.

Sở Ly vội vã xua tay cười nói:

- Đại công tử, không được, ta không dám nhận.

Cắt cho một hòn đảo so với phụ trách chuyện trên đảo tuyệt nhiên không giống nhau là chân chính ban hòn đảo này cho hắn, tất cả mọi thứ trên đảo đều thuộc về mình, phủ Quốc Công không có quyền can thiệp chẳng khác nào trong phủ có phủ, địa vị đã hoàn toàn khác nhau.

Mê hoặc này rất lớn nhưng hắn không muốn rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, ở Ngọc Kỳ đảo chẳng khác nào ở cùng một chỗ với Tiêu Kỳ nếu hắn muốn nhìn thấy nàng thì thi triển Đại Viên Trí Kính là có thể nhìn thấy, một ngày không gặp thì trong lòng hắn đã cảm thấy trống rỗng.

Nếu như một mình sống ở một đảo sẽ trở nên rất là vô vị.

Tiêu Kỳ nhíu mày trầm ngâm:

- Ồ, cho hắn một hòn đảo cũng tốt.

Sở Ly vội nói:

- Tiểu thư!

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi cũng không thể luôn ở lại trên đảo của ta.

Sở Ly cười nhạt:

- Ta ở đâu cũng không quan trọng... Huống hồ tiểu thư cũng sắp rời phủ. Tô tổng quản cũng phải đi theo Ngọc Kỳ đảo cũng không thể không có ai chăm nom!

- Cái này, cũng đúng!

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Như vậy đi, ban cho ngươi một đảo, ngươi có thể tới đó cai quản cũng có thể ở lại Ngọc Kỳ đảo cứ theo ý của ngươi... Nếu có thời gian thì tự ngươi đi chọn lấy một hòn đảo sau khi chọn xong cứ nói với ta một tiếng là được.

- Đa tạ công tử.

Sở Ly không cự tuyệt nữa, đây quả thật là ban thưởng chí cao cho thị vệ của phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đổi chủ đề, nói:

- Chuyện liên quan tới thành chủ Thê Lương thành nên xử trí như thế nào đây?

- Ài...

Tiêu Thiết Ưng khẽ thở dài:

- Rất phiền phức!

- Rốt cuộc vì sao huynh đệ Vương thị lại muốn giết hắn?

Sở Ly hỏi.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Thành chủ Thê Lương thành này quả thực rất đáng chết, nhi tử của hắn trắng trợn cướp đoạt dân nữ. Phụ mẫu người ta đi tới phủ nha cáo trạng, hắn thì lại tốt, ném bọn họ vào trong lao ngục dằn vặt đến chết quả thực là coi trời bằng vung.

Sở Ly cau mày.

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói:

- Động tác này của huynh đệ Vương thị quả thực làm cho lòng người hả hê. Thực sự là...

Sở Ly nói:

- Đã như vậy, trong tấu chương dâng lên cho hoàng thượng cũng đừng nói hắn bị người ta giết hại cứ nói là nhiễm bệnh mà chết liệu có được không?

http://tieulun.hopto.org

- Sao?

Tiêu Thiết Ưng sờ sờ cằm rồi nói:

- Đây cũng là một biện pháp tốt, chúng ta nói như vậy lại đưa tờ giấy thỉnh tội của tiểu Tống lên trên, như vậy Hoàng thượng cũng phải giả bộ hồ đồ.

- Vừa bảo toàn bộ mặt của phủ Quốc Công chúng ta.

Sở Ly nói:

- Đây cũng là một lời cảnh cáo cho các thành chủ làm xằng làm bậy, chúng ta sẽ không bảo vệ cho bọn họ.

- Ý kiến hay!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Những người này chưởng quản một thành không bị người ta ràng buộc thường làm xằng làm bậy mà những người trong võ lâm kia lại không nuốt giận được, tới khi đó chúng ta lại phải ra mặt dàn xếp, ta đã chán ngấy chuyện này rồi, cho nên cho bọn họ một lời cảnh cáo như vậy là tốt nhất.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Như vậy cũng sẽ đắc tội với những thành chủ kia.

- Đắc tội thì đắc tội.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Bọn họ không dám làm gì chúng ta!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, đối với loại thành chủ này có thể gõ một chút để bọn họ có chút kiêng dè bằng không bọn chúng sẽ làm xằng làm bậy người người oán trách, khi đó người bị bại hoại thanh danh vẫn là phủ Quốc Công chúng ta.

- Đúng vậy!

Tiêu Thiết Ưng vỗ bàn một cái:

- Cũng nên sớm trừng trị bọn họ.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sở Ly trở lại tiểu viện, Tuyết Lăng ân cần hầu hạ làm một bàn thức ăn ngon lại dâng rượu ngon lên.

Bàn tay trắng như ngọc của nàng rót đầy rượu, sau đó ngồi vào phía đối diện Sở Ly, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên nụ cười:

- Công tử, đã bắt được hung thủ về chưa?

Sở Ly khẽ nhấp một ngụm rượu, lắc đầu.

- Không phải là huynh đệ Vương thị sao?

Tuyết Lăng nói:

- Lần này công tử qua đó không bắt được hai huynh đệ bọn hắn sao?

Sở Ly nói:

- Bọn họ là cung phụng của phủ Hoài Quốc Công.

- Như vậy là không thể động vào bọn họ hay sao?

Tuyết Lăng không cam lòng hừ lạnh nói.

Đương nhiên nàng biết thế lực của phủ Quốc Công rất mạnh, công tử của nàng giết cung phụng cấm cung mà vẫn bình yên vô sự huống hồ chỉ là thành chủ.

Sở Ly gật gù:

- Không động vào bọn họ được.

Bờ môi đỏ của Tuyết Lăng nhếch lên.

Sở Ly nói:

- Ngươi biết vì sao Vương Công Chính và Vương Tử Hư lại giết thành chủ Thê Lương thành hay không?

Hắn nói ra nguyên nhân mọi chuyện một phen.

Hai hàng lông mi của Tuyết Lăng nhíu lên:

- Làm quan mà bất chính ức hiếp bách tính thật là đáng chết!

Sở Ly đút một khối thịt bò vào miệng, chậm rãi nghiền ngẫm.

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Như vậy chuyện này coi như xong rồi sao?

- Không xong thì thế nào chứ?

Sở Ly nói:

- Dù sao cũng có chỗ đuối lý, ra mặt thay cho loại người này cũng chính là danh bất ngôn thuận, cũng sẽ làm cho những thành chủ này càng thêm

trắng trợn không kiêng dè, huống hồ cũng không làm gì được bên phủ Hoài Quốc Công.

Hắn nói chuyện đã xảy ra một lần, Tuyết Lăng có chút bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Công tử, tại sao loại chuyện đắc tội với người ta này đều đến tay công tử cơ chứ?

Sở Ly cười nói:

- Ta không đi thì ai đi đây?

- Đại công tử tự mình đi, Tống Quốc Công cũng không dám làm chuyện quá đáng.

- Vậy cũng không hẳn.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vạn nhất Tống Quốc Công thật sự khiến cho đại công tử khó coi, như vậy mặt mũi của phủ Quốc Công cũng sẽ mất hết.

- Tống Quốc Công sẽ thật sự quá mức như vậy sao?

- Người chết, nhân tình chấm hết.

Sở Ly thở dài:

- Hắn cảm thấy Quốc Công gia đang lành ít dữ nhiều.

- Như vậy cũng quá làm cho người ta thất vọng!

Tuyết Lăng hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Trong chuyện này còn có nội tình, người ngoài không hiểu rõ đâu, được rồi, không nói tới bọn họ nữa, bên trong phủ có chuyện lớn gì hay không?

- Tất cả mọi người đều đang bàn luận hôn ước của nhị tiểu thư và An vương.

Tuyết Lăng Tiếu nói:

- Mọi người đều rất vui vẻ.

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Tuyết Lăng nói:

- Danh tiếng của An vương rất tốt lại là hoàng tử, mọi người cũng cảm thấy chỉ có hắn mới xứng với nhị tiểu thư hơn nữa nhị tiểu thư gả đi, như vậy phủ Nhân Quốc Công cũng không dám tiếp tục làm xằng làm bậy nữa.

Sở Ly khẽ thở dài một hơi, gật gù.

- Cốc cốc!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó Tô Như đã đẩy cửa đi vào, người mặc một bộ y phục màu xanh, đôi mắt trong sáng không chút tì vết.

Nàng nhẹ nhàng bay tới đình nhỏ, nói:

- Sở Ly, nhị tiểu thư gọi ngươi qua đó.

- Tổng quản!

Tuyết Lăng đứng dậy đón nàng.

Tô Như vung tay lên, ra hiệu không cần đa lễ, cẩn thận từng li từng tí một liếc mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly gật đầu đứng dậy rồi đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Địa Vị

Sở Ly bước lên thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng đi trên nước, từ từ lướt nhẹ qua mặt nước, y phục màu xanh lam của hắn tung bay phần phật có chút đăm chiêu.

Chỉ Xích Thiên Nhai có thể qua lại hư không, hắn có thể trực tiếp xuất hiện ở trong Ngọc Thi đảo nhưng ở phủ Quốc Công hầu như không thể làm như thế mà không muốn để cho người ta biết được.

Giữa đảo và đảo của phủ Dật Quốc Công cách xa nhau, giữa có nước, như vậy càng thêm an toàn nếu như mọi người biết Chỉ Xích Thiên Nhai bỏ qua khoảng cách giữa các đảo, như vậy chắc chắn sẽ có người lo lắng tới mức ăn không ngon ngủ cũng không yên.

Sở Ly suy đoán, lần này nhị tiểu thư mời hắn qua đó có lẽ là muốn nói chuyện đi tới An vương phủ.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng như một chiếc lá nhưng tốc độ lại cực nhanh, mất một lúc đã đến Ngọc Thi đảo.

Một vị nha hoàn thanh tú đang chờ ở bên bờ, nhìn thấy hắn đến, nàng lập tức hành lễ:

- Sở tổng quản, xin mời tổng quản đi theo ta!

Sở Ly gật gù.

Vị nha hoàn thanh tú này đi trước dẫn đường, Sở Ly lên tiếng nói:

- Tâm tình hiện giờ của nhị tiểu thư ra sao?

- Tiểu thư vẫn rầu rĩ không vui.

Nha hoàn thanh tú kia hạ thấp giọng nói:

- Dường như là bởi vì chuyện Tổng quản.

Sở Ly gật gù không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh hai người đã tiến vào vườn hoa, đi tới tiểu đình ở giữa.

Bốn phía tiểu đình được lụa trắng bao bọc.

Lụa trắng theo gió nhẹ nhàng bồng bềnh như sương như khói.

Ở trong đó, Tiêu Thi mặc một bộ áo bào trắng, khoanh tay ngồi ở trước bàn trà, hai mắt ngơ ngác, đờ người ra, chiếc đàn ngọc lóe lên ánh sáng nhu hòa lộng lẫy không phải là phàm vật.

- Tiểu thư, Sở tổng quản đã đến.

Nha hoàn thanh tú kia nhẹ giọng bẩm báo.

Tiêu Thi quay đầu lại, ngoắc ngoắc tay.

Sở Ly tiến vào tiểu đình, bốn phía bị lụa trắng che khuất lại có vẻ yên tĩnh.

- Ngồi đi.

Tiêu Thi chỉ về phía ghế thêu đối diện.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền một cái rồi ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Tiêu Thi.

Ngũ quan của Tiêu Thi rất đẹp, như trong mơ, khiến cho người ta nhìn vào không khỏi than thở tạo hóa thiên vị tạo ra mỹ nhân như vậy.

Tiêu Thi than thở:

- Sở Ly, ngươi muốn theo ta cùng đi tới An vương phủ hay sao?

Sở Ly gật đầu.

- Ngươi thực sự muốn theo ta đi sao?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thi khẽ vuốt tay trên đàn:

- Ta không muốn ngươi đi theo ta.

Đôi mắt của nàng như nước, lẳng lặng rơi vào trên mặt của Sở Ly, quan sát vẻ mặt của hắn:

- Ngươi đã cứu ta hai lần, ta không muốn nói lời cảm tạ với ngươi.

Hắn chân thành với nàng, hai lần liều mình cứu nàng là vì tình nếu như nàng nói lời cảm ơn, trái lại còn có vẻ khách khí xa lánh sẽ làm tổn thương tới trái tim của hắn.

Nàng đã phụ lòng một khối tình si của hắn.

Trải qua quá nhiều thống khổ, vô số lần bồi hồi ở ngưỡng cửa sinh tử, trái

tim của nàng đã trở nên lạnh lẽo mất đi cảm giác. Tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng lòng đã già nua sẽ không nhất kiến chung tình, sẽ không yêu người khác, cho dù Sở Ly liều mình cứu nàng thế nhưng trong lòng nàng cũng chỉ có chút rung rinh, không thể nói là chân chính động tâm được.

Cho dù nam nhân anh tuấn hơn so với Sở Ly gấp mười lần, tài hoa trí tuệ hơn hắn gấp mười lần thì nàng cũng sẽ không động tâm.

Chỉ có thể trách vận mệnh trêu ngươi, Sở Ly gặp phải người tim đã chết như nàng.

Chuyện này đối với Sở Ly quá không công bằng.

Nàng cũng muốn có hắn bầu bạn ở bên người, nàng sẽ yên tâm không cô đơn khổ cực như vậy nữa nhưng nàng cắn chặt răng mặc cho đại ca và tiểu muội khuyên như thế nào thì nàng cũng không mở miệng đồng ý. Đó là không muốn để cho Sở Ly đi theo nàng, chuyện này quá tàn nhẫn với hắn.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư, ta nghĩ có khả năng ngươi đã hiểu lầm rồi.

Đôi mắt giống như nước của Tiêu Thi nhìn về phía hắn.

Sở Ly thầm than.

Đây là đôi mắt có thể làm cho tất cả nam nhân lạc lối không có mấy nam nhân có thể cự tuyệt được nó.

Sở Ly lấy lại bình tĩnh, cười nói:

- Việc ta cứu tiểu thư chỉ nằm trong chức trách, toàn lực ứng phó mà thôi cũng không phải là tình cảm riêng tư.

- Ồ!

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi lẳng lặng nhìn hắn.

Sở Ly biết nàng chưa từ bỏ ý định vẫn còn bán tín bán nghi, hắn tiếp tục nói:

- Kỳ thực, người ta yêu thích cũng không phải là tiểu thư.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi không chớp lấy một cái, nàng muốn nhìn ra thật giả trong chuyện này.

Có lẽ hắn sợ mình áy náy vì lẽ đó cho nên mới cố ý nói như vậy à!

Cho dù thống khổ cũng phải đi bầu bạn với nàng, đi cùng với nàng, hắn yêu quá sâu, vì thuyết phục nàng cho nên chuyện gì cũng làm được, cái gì cũng có thể nói ra được.

Ánh mắt của Sở Ly rất yên tĩnh.

Ánh mắt của hai người giao hòa dây dưa ở trên không trung.

- Vậy người ngươi yêu thích là ai?

Tiêu Thi lạnh nhạt nói.

Sở Ly chần chờ, không nói lời nào.

Tiêu Thi nói:

- Không phải ngươi đang lừa gạt ta đó chứ?

Sở Ly lắc đầu một cái.

Tiêu Thi nở một nụ cười, nói:

- Vậy thì nói đi rốt cuộc là ai?

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư có thể giữ kín không được nhắc chuyện này với người thứ hai được không?

- Xem ra không phải là người bình thường.

Tiêu Thi mở miệng khẽ cười một tiếng:

- Được rồi, ta sẽ giữ kín cho ngươi tuyệt đối không nói ra với người khác.

Nàng tự biết mình tính cách quái gở không thích người ta, thích một mình ở một chỗ, không thích đi lại ở trước mắt người khác. Sở Ly là một ngoại lệ thế nhưng không có khả năng không cảnh giác với hắn.

Ở trước mặt Sở Ly, nàng cảm thấy rất ung dung.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Là Tam tiểu thư.

- Sao?

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi trừng lớn.

Sở Ly nói:

- Người ta yêu thích chính là Tam tiểu thư.

Tiêu Thi nhíu mày nhìn về phía hắn:

- Tiểu muội ta sao?

Nàng khó có thể tin được.

Tiểu muội xinh đẹp không kém gì nàng, khí chất bớt đi mấy phần mỹ lệ, lãnh đạm, không dính khói bụi trần gian.

Nam nhân luôn yêu thích nữ nhân ôn nhu như nước, khí chất như chính nàng vậy mà tiểu muội lạnh lùng như vậy, không có tư vị của nữ nhân, nam nhân chỉ có thể nhìn thấy rồi lùi bước mà thôi.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy.

- Ngươi thật sự yêu thích tiểu muội ta sao?

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi không chớp lấy một cái.

Sở Ly nói:

- Ta yêu thích Tam tiểu thư.

- Không phải ngươi đang nói đùa đó chứ?

Tiêu Thi nói.

Tiểu muội tu luyện tâm pháp Thái thượng vong tình, chặt đứt tơ tình, lúc trước tiểu muội lựa chọn tu luyện nó thì đã quyết định cả đời sẽ cô độc không bị thế tục cuốn lấy, theo đuổi cực cảnh võ công trở thành cao thủ Thiên thần cảnh.

Nếu Sở Ly thật sự yêu thích tiểu muội như vậy nhất định sẽ là công dã tràng.

Sở Ly trịnh trọng nói:

- Chuyện như vậy ta sao có thể nói bậy chứ?

Tiêu Thi vẫn bán tín bán nghi.

Dựa vào nét mặt của hắn nàng không nhìn ra được rốt cuộc là hắn thật sự yêu thích tiểu muội hay là muốn để cho mình hết hy vọng, không áy náy nữa vì thế mới cố ý nói như vậy.

Tâm tình nàng có chút phức tạp không tên, có chút buồn bực, lạnh nhạt nói:

- Tiểu muội băng thanh ngọc khiết quả thực làm cho người ta yêu thích, chỉ có điều giữa hai người các ngươi sẽ không thể làm nên chuyện gì.

Sở Ly gật gù:

- Đúng vậy, thân phận có khác biệt.

Tiêu Thi vung tay ngắt lời hắn:

- Không phải là vấn đề thân phận.

Sở Ly cười nói:

- Ta cảm thấy vẫn là vấn đề thân phận nếu như ta có thể kiến công lập nghiệp như vậy tương lai cũng có thể xứng với Tam tiểu thư.

- Ngươi đã có được một hòn đảo của riêng mình đúng không?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly khẽ gật đầu.

- Ngươi biết chuyện này có ý nghĩa gì không?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly lắc đầu.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói:

- Có ý nghĩa là địa vị của ngươi bây giờ không kém gì chúng ta, ngoại trừ đại ca tương lai là Quốc Công ra, ba tỷ đệ chúng ta đều là đảo chủ, ngươi cũng là đảo chủ có thể ngồi ngang hàng với chúng ta, vì lẽ đó hiện tại ngươi đã xứng với tiểu muội không cần kiến công lập nghiệp làm gì nữa.

Hắn vẫn lộ ra sơ sót của mình, nói đi nói lại, rốt cuộc vẫn là vì muốn thuyết phục mình, khiến cho mình đồng ý để hắn cùng đi tới An vương phủ.

Hắn nói yêu thích tiểu muội có khả năng có một nửa là sự thật, một nửa là vì muốn đi cùng với nàng.

Sở Ly thở dài:

- Nhị tiểu thư, ta muốn đi tới An vương phủ mở mang kiến thức một phen.

- Câu này còn coi như có chút đúng đắn.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- An vương phủ không phải như phủ chúng ta, đấu đá là chuyện khó tránh khỏi, ta đi tới đó có thể giúp đỡ cho tiểu thư một chút... Ta và nhị tiểu thư cũng không phải giống như người nghĩ, tiểu thư cứ việc yên tâm, đừng suy nghĩ quá nhiều!

Tiêu Thi lườm hắn một cái, hừ lạnh nói:

- Xem ra ta không bằng tiểu muội ta!

Sở Ly lúng túng cười cười, không mở miệng phủ nhận.

- Coi như ta tưởng bở vậy.

Tiêu Thi vung tay hừ lạnh nói:

- Được rồi, ngươi đi đi!

Sở Ly ôm quyền thi lễ, nhẹ nhàng rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Ngộ Hại

Sở Ly mới vừa bước lên Ngọc Kỳ đảo thì Tô Như đã vội vã nghênh đón, từ rất xa đã vẫy tay với hắn.

Sở Ly cười ôm quyền, theo nàng đi tới lầu ba Quan Tinh lâu.

Y phục màu trắng trên người Tiêu Kỳ tung bay, ánh kiếm dịu dàng như nước.

Nhìn thấy hắn đi vào, Tiêu Kỳ thu kiếm trở vào bao, kiếm khí ngập trời hoàn toàn ẩn vào bên trong vỏ kiếm không lọt một tia ra ngoài.

Sở Ly than thở, kiếm pháp của nàng càng ngày càng tinh tiến, thu phát tùy tâm, động một cái là lại ngợp trời, tĩnh thì lại trở về hư vô.

Tiêu Kỳ đưa thanh kiếm cho Tô Như, bàn tay trắng khẽ chỉ, hai người ngồi vào trên hai chiếc ghế thêu đối diện nhau.

- Sao rồi, nhị tỷ có đồng ý không?

- Được rồi.

- Vẫn là ngươi có biện pháp.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Mặc kệ ta và đại ca khuyên thế nào cũng vô dụng... Đã như thế, ta cũng có thể yên tâm đi rồi.

Sở Ly nói:

- Khi nào sứ giả của An vương phủ tới đây vậy?

- Theo lý thuyết, trưa mai là có thể đến rồi.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi theo ta đi chọn một hòn đảo trước đi.

Sở Ly gật gù.

Tiêu Kỳ nói:

- Hiện giờ trong phủ còn hai mươi hòn đảo, ngươi có thể tùy tâm chọn một toà ở trong số đó. Những hòn đảo này có lớn có nhỏ, có xa có gần, chỉ có điều nếu quá xa thì thôi đi.

- Được.

Sở Ly đáp.

Tiêu Kỳ tiếp nhận chén trà do Tô Như dâng lên, miệng nở một nụ cười:

- Ngươi làm thế nào để thuyết phục nhị tỷ vậy?

Sở Ly cười cười không nói lời nào.

Tiêu Kỳ lườm hắn một chút, nói:

- Được, không hỏi nữa là được chứ gì... Còn nữa, ta đã sưu tập một chút tin tức về An vương phủ, sẽ để Tiểu Như đưa đến Thiên Linh viện cho ngươi sau đó ngươi từ từ xem xem, như vậy trong lòng cũng chắc chắn hơn một chút.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly tiếp nhận chén trà do Tô Như đưa lên, miệng khẽ nhấp một cái.

Tiêu Kỳ nói:

- Vậy chúng ta đi chọn đảo đi!

Nàng thả chén trà xuống, Sở Ly cũng thả xuống, đi theo nàng rời khỏi Quan Tinh lâu.

Lúc ba người sắp sửa lên thuyền, Sở Ly nói:

- Đúng rồi, cũng nên mang Tuyết Lăng đi qua xem một chút.

- Ngươi đúng là tỉ mỉ.

Tô Như mở miệng cười nói:

- Tuyết Lăng không ở tiểu viện nữa có lẽ đã đi tới Diễn Võ điện rồi.

Sở Ly gật gù. Ba người lên thuyền, đi về phía đông.

Đi thuyền được ba mươi dặm, bọn họ tiến vào một hòn đảo nhỏ.

Ba người đi tới nhìn một phen, trên đảo không có ai thu dọn, hoang vu ngổn ngang. Cây cối và cỏ dại xen kẽ không có một chút đẹp đẽ gì cả thế nhưng nếu nhìn từ bề ngoài lại có vẻ sinh cơ dạt dào.

Sở Ly nhìn lướt qua, khẽ lắc đầu phủ quyết một cái, hòn đảo này đúng là rất lớn thế nhưng hắn lại không thích.

Tiếp đó, bọn họ lại đi xem mười mấy hòn đảo từ đằng xa đến gần, cuối cùng đi tới một hòn đảo chỉ cách Ngọc Kỳ đảo ba dặm ở hướng đông bắc của Ngọc Kỳ đảo.

Tiêu Kỳ đứng ở đầu thuyền chỉ vào hòn đảo nhỏ này:

- Hòn đảo này ban đầu ta định ở lại sau đó đại ca nói nó không đủ lớn, không đủ khí thế, cho nên mới chọn bên kia, ngươi đi lên xem một chút xem có hợp ý hay không?

Sở Ly đi lên hòn đảo nhỏ, khởi động Đại Viên Kính Trí.

Đây là một hòn đảo hình tròn chỉ to bằng một nửa Ngọc Kỳ đảo, trên đảo có cây xanh um tùm, cây cối tươi tốt hơn xa những hòn đảo còn lại.

Linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào, hắn cảm nhận linh khí tinh khiết, có vài cây đại thụ có linh khí đặc biệt tinh khiết, hiển nhiên đã có tuổi đời rất lâu hơn nữa cũng không phải là phàm vật.

Sinh cơ của hòn đảo này so với nơi khác còn lớn hơn, dưới lòng đất cũng có linh khí dồi dào.

Sở Ly thoả mãn gật gù:

- Chọn nơi này đi!

- Nơi này...

Tiêu Kỳ nhìn hắn:

- Ngươi không chê bé sao?

Hòn đảo này chỉ lớn bằng hai cái hoa viên bởi vì cách quá gần Ngọc Kỳ đảo, cho nên khó tránh khỏi sẽ có chút không dễ chịu vì lẽ đó cho nên vẫn không có người nào đi chọn nó.

Sở Ly nói:

- Lớn qua cũng không có tác dụng gì cả.

- Lớn một chút thì sẽ càng rộng rãi hơn.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Một mình ở lại thì quan tâm nhiều ít như vậy làm gì chứ!

Tiêu Kỳ nói:

- Hiện tại chỉ có mình ngươi nhưng tương lai vợ của ngươi, hài tử, thậm chí tôn tử, trọng tôn, huyền tôn (1) đều sẽ ở nơi này, đến lúc đó sẽ có chút không đủ dùng ngươi sẽ hối hận.

- Đúng vậy.

Tô Như mở miệng cười nói:

- Hòn đảo này đời đời kiếp kiếp đều thuộc về ngươi.

Sở Ly cười nhạt:

- Thì lại chuyển, đến lúc đó nói sau đi, ta chọn nơi này rồi!

- Tiểu Như, chuyện còn lại ngươi đến sắp xếp đi.

Tiêu Kỳ quay đầu nói:

- Đừng để Sở Ly bận tâm vào những chuyện như thế này.

- Được, ta sẽ tìm người tới đây dọn dẹp lại tìm người kiến tạo một chút.

Tô Như nói:

- Có lẽ nửa năm sau là có thể đến ở.

Sở Ly nói:

- Tổng quản còn phải theo tiểu thư đi tới Tuyết Nguyệt hiên để ta tự mình làm đi.

- Ta sẽ tới tìm Tuyết Lăng đồng thời cũng dạy dỗ nàng, sau khi ta đi sẽ để cho nàng tiếp quản nơi này.

Tô Như cười nói:

- Tương lai những việc vặt này đều giao cho Tuyết Lăng phụ trách.

Sở Ly gật gù.

Chạng vạng ngày thứ hai, ánh trời chiều chiếu đỏ tiểu viện.

Sở Ly ngồi ở bên trong tiểu đình luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Chờ ánh đèn rực rỡ mới lên, hắn dặn dò Tuyết Lăng đi tới Quan Tinh lâu, hỏi một chút xem sứ giả An vương phủ đã đến hay chưa? Hắn mơ hồ có linh cảm không lành.

Chờ Tuyết Lăng rời khỏi tiểu viện, Sở Ly đứng dậy rời khỏi tiểu đình, đứng ở trước mặt Thiên Linh thụ, ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đầu mình.

Rất nhanh Tuyết Lăng đã trở về, nàng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt rất là nghiêm túc:

- Công tử, sứ giả An vương phủ đã mất tích!

Sở Ly nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nói:

- Hộ vệ mà chúng ta phái tới đón người cũng mất tích cùng với bọn họ.

- Mất tích ở chỗ nào?

- Điểu thành.

Sở Ly suy nghĩ một chút, Điểu thành chỉ cách bên này có năm mươi dặm.

- Tiểu thư đã đi tới Thiết Ưng đảo không bằng công tử nhanh chân tới đó xem một chút đi.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly lắc đầu.

- Công tử không đi sao?

- Hiện tại đi tới đó thì cũng vô dụng.

Sở Ly nói:

- Đại công tử có kinh nghiệm xử lý những việc này hơn ta, cứ chờ tin tức đi.

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Công tử cũng thật là bình tĩnh!

Tiêu Thiết Ưng ngồi ở trong đại sảnh, tay cầm một cuốn sách, đang nói chuyện phiếm cùng với Tiêu Kỳ.

Dáng vẻ của hắn bây giờ tuyệt nhiên không giống so với lần trước, giống như đã trở thành người khác, trầm ổn tự nhiên, trò chuyện vui vẻ, không có

vẻ lo âu một chút nào.

Lại nói tới Tiêu Thi, nàng phập phồng thấp thỏm, trong lòng đại loạn.

Sứ giả An vương phủ mất tích là chuyện lớn thế nhưng hắn lại rất bình tĩnh, thành thạo mà điêu luyện.

- Sở Ly chọn hòn đảo cách Ngọc Kỳ đảo gần nhất kia sao?

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Hắn cũng không có lòng tham!

Tiêu Kỳ thả chén trà xuống, lạnh nhạt nói:

- Muội thấy hắn cũng không quá đặt nặng việc này ở trong lòng.

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Xem ra tâm tư danh lợi của hắn không mạnh.

- Dù sao từ nhỏ đã được Phật hiệu hun đúc.

Tiêu Kỳ nói.

- Bảo Tiểu Như không cần phải để ý tới việc tốn bao nhiêu cứ làm mọi thứ cho tốt nhất.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Chúng ta đã nợ Sở Ly quá nhiều phải bồi thường cho hắn.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng thả cuốn sách xuống, khẽ nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tiểu muội, lần này có lẽ là phủ Nhân Quốc Công phá rối.

- Cũng có khả năng là phủ Hoài Quốc Công.

Tiêu Kỳ nói:

- Ở ngoài thành canh mấy ngày không thu hoạch được gì có lẽ đã thẹn quá hóa giận rồi.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Bọn họ có dám giết người hay không?

Tiêu Kỳ nhíu mày trầm ngâm nói:

- Phủ Hoài Quốc Công không dám, dù sao cũng mới vừa đưa bản tấu thỉnh tội lên còn phủ Nhân Quốc Công thì khó nói, thủ đoạn của Lục Ngọc Dung tàn nhẫn có thể làm ra được chuyện này.

- Bọn họ giết sứ giả An vương phủ, chúng ta sẽ làm hỏng đại hôn của bọn họ.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Để Sở Ly đi vừa vặn có thể quấy nhiễu tới mức long trời lở đất.

Tiêu Kỳ lắc đầu cười nhạt:

- Đại ca, huynh còn có thể cười được sao?

- Trưng vẻ mặt buồn bực để làm gì chứ?

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Đám người Triệu lão ta vẫn rất yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã phái bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên như Triệu Khánh Sơn đi cứu người, trong Điểu thành có vô số của tai mắt phủ Dật Quốc Công tất nhiên có thể tìm ra được sứ giả của An vương phủ.

Tiêu Kỳ nói:

- Rốt cục Nhị tỷ đã đồng ý vẫn là Sở Ly nói chuyện có tác dụng.

- Dù thế nào đi nữa, hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nhị muội.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Như vậy trước đó khí thế của nó đã yếu đi mấy phần. Ồ, bọn họ đã trở về!

Bên ngoài truyền đến bẩm báo:

- Công tử, Triệu cung phụng cầu kiến.

- Mau mời Triệu lão vào.

Tiêu Thiết Ưng cất cao giọng nói.

Bốn người Triệu Khánh Sơn phiêu tiến vào phòng khách, sắc mặt rất âm trầm.

Tiêu Thiết Ưng đứng dậy đón bọn họ:

- Người đâu?

- Công tử, chúng ta đã chậm một bước đã bị ngộ hại.

Triệu Khánh Sơn thở dài:

- Hộ vệ phủ chúng ta bình yên vô sự.

Tiêu Thiết Ưng kêu một tiếng:

- Đủ ác độc!

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Kỳ nói:

- Xem ra là phủ Nhân Quốc Công ra tay!

...

(1) Tôn tử, trọng tôn, huyền tôn: Cháu, chắt, chít.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Giá Họa

Tiêu Kỳ nói:

- Kỳ Nguyên đan không cứu được bọn họ hay sao?

Sắc mặt Triệu Khánh Sơn nặng nề lắc đầu:

- Đã tới trễ một bước.

Tiêu Kỳ nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm:

- Đồ bọn họ mang theo đâu?

- Đã bị cướp hết.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Ngoại trừ hộ vệ của chúng ta, không ai có thể chứng minh được bọn họ là người của An vương phủ.

Tiêu Thiết Ưng khoát tay một cái rồi nói:

- Ngồi xuống rồi nói chuyện.

Triệu Khánh Sơn cười khổ:

- Công tử, chúng ta có mặt mũi nào để ngồi xuống cơ chứ?

- Việc này không trách được các ngươi.

Tiêu Thiết Ưng xoa xoa cằm, chậm rãi đi dạo, nói:

- Thương thế của hộ vệ quý phủ có nặng không? Có thể mời đến nói chuyện hay không?

Triệu Khánh Sơn nói:

- Bọn họ đã bị đánh bất tỉnh, cái gì cũng không biết, bản thân cũng có vết thương nhẹ.

- Như vậy để bọn họ đi vào.

Tiêu Thiết Ưng nói.

Tiêu Kỳ nói:

- Lâm Toàn, ngươi đi gọi Sở Ly đến.

- Vâng.

Lâm Toàn khom người đáp một tiếng, rón rén đi ra ngoài.

Tiêu Thiết Ưng nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nói:

- Thiên Lý Nhãn hiểu lòng người, Sở Ly so với muội còn mạnh hơn một bậc.

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu.

Bốn tên hộ vệ trung niên tiến vào trong phòng khách.

http://tieulun.hopto.org

Bốn hộ vệ trung niên chính trực, đều là cao thủ Tiên thiên, lúc này không còn tinh khí thần của cao thủ Tiên thiên nữa, sắc mặt ủ rũ đi vào trong phòng, như là say rượu mới vừa tỉnh vậy.

Bọn họ đứng nghiêm ở trước mặt Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ, cúi đầu không nói gì cả.

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Kỳ nhìn chằm chằm vào bọn hắn, không nói một lời, bốn người Triệu Khánh Sơn cũng không nói lời nào.

Không khí giống như đọng lại vậy, yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng hít thở, bốn tên hộ vệ trung niên không khỏi cảm thấy nín hơi ngưng khí, trong lòng giật thót.

Lần này bị người ta mai phục. Bọn họ không thể ngăn cản, khiến cho sứ giả của An vương phủ bị ngộ hại, cho nên Kỳ Nguyên đan năm nay khỏi cần nghĩ đến, sứ giả An vương phủ cũng không phải là người bình thường!

Uống xong chén trà, Sở Ly đã đi theo Lâm Toàn tiến vào phòng khách, ôm quyền một cái.

- Sở Ly, ngồi xuống nói chuyện.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sứ giả An vương phủ bị ngộ hại, bốn người bọn họ may mắn thoát khỏi. Ngươi tới hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sở Ly gật đầu. Nhìn về phía bốn tên hộ vệ trung niên.

- Sở tổng quản.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Chúng ta tìm được bọn họ ở trong một nhà dân của Phi Điểu thành, sứ giả An vương phủ bỏ mình, bọn họ bị phong bế huyệt đạo, bất tỉnh nhân sự.

Sở Ly gật gù, nhìn về phía một tên hộ vệ trung niên rồi nói:

- Sa sư huynh, bên mai phục có bao nhiêu người?

Một tên hộ vệ trung niên mặt chữ điền có chút kinh ngạc nhìn về phía Sở Ly. Hắn chưa từng nói chuyện với Sở Ly, thế nhưng không nghĩ tới đối phương lại biết tên của mình.

- Sư huynh có biết người có võ công mạnh nhất là ai không?

Sở Ly tiếp tục hỏi:

- Sa sư huynh. Không cần phải căng thẳng, cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ lại cho kỹ.

- Võ công mạnh nhất...

Hộ vệ kia cau mày suy nghĩ một chút, nhìn về phía ba người còn lại:

- Bọn họ có mười người, người mạnh nhất, cao gần bằng ta. Hơn bảy mươi tuổi, hai tròng mắt rất nhỏ, lông mày hẹp.

Sở Ly đã thấy hình ảnh trong đầu của hắn, lại nói:

- Phía dưới mắt trái có một vết sẹo, hai tay đặc biệt dài, răng cửa ở giữa có chút đen. Đúng không?

Hộ vệ họ Sa kia vội vã dùng sức gật đầu.

Sở Ly quay đầu nói:

- Công tử, là cung phụng của phủ Nhân Quốc Công.

Tên hộ vệ họ Sa kia chần chờ một chút.

Sở Ly nói:

- Hắn tự giới thiệu, là phủ Hoài Quốc Công sao?

- Dường như trong lúc vô tình bọn họ có nói một câu, là phủ Hoài Quốc Công.

Hộ vệ họ Sa kia nói.

Sở Ly cười nhạt.

Nếu như hắn không có Đại Viên Kính Trí thì sẽ khó tránh khỏi bị lừa.

Nhiều nhất chỉ là bán tín bán nghi, tuyệt không dám xác định là phủ Nhân Quốc Công, lớn mật suy đoán đến đâu thì cũng chỉ có thể suy đoán là kẻ thù từ phủ Hoài Quốc Công làm vậy để giá họa. Sao có thể nghĩ đến trên người phủ Nhân Quốc Công muốn thông gia cùng phủ Hoài Quốc Công cơ chứ?

Lục Ngọc Dung này, thủ đoạn thật là cao minh, nàng không thể làm gì được hắn, thế nhưng không nghĩ tới hắn lại có Đại Viên Kính Trí.

Tiêu Kỳ nói:

- Lục Ngọc Dung muốn giá họa cho phủ Hoài Quốc Công sao?

- Muốn thông gia với phủ Hoài Quốc Công mà vẫn còn không quên tính toán phủ Hoài Quốc Công.

Tiêu Thiết Ưng cười lạnh nói:

- Nữ nhân này, quả nhiên là độc ác!

Tiêu Kỳ nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, ra hiệu có thể kết luận được rồi.

Triệu Khánh Sơn nói:

- Vậy tại sao không giết đám người Sa hộ vệ chứ?

Nếu như giết đám người Sa hộ vệ, như vậy cũng sẽ không bị Sở Ly hỏi ra những thứ này.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Lục Ngọc Dung làm việc thường thường muốn một mũi tên trúng nhiều đích, bàn tính rất tinh ranh. Một là muốn lợi dụng đám người Sa hộ vệ giá họa cho phủ Hoài Quốc Công, để cho chúng ta đánh tới chết với phủ Hoài Quốc Công. Hai là khiến cho chúng ta hoài nghi đám người Sa hộ, nghi thần nghi quỷ, làm nhiễu loạn lòng người. Ba là khiến cho An vương phủ hoài nghi chúng ta, nói chung, nàng chính là người độc ác như thế!

Tiêu Kỳ trầm ngâm:

- Có thể lợi dụng một chút, phá hỏng chuyện thông gia của bọn họ hay không?

- Ý kiến rất hay!

Tiêu Thiết Ưng vỗ tay cười nói:

- Ta sẽ tự mình đi tới chất vấn phủ Hoài Quốc Công!

Tiểu Quốc Công gia của phủ Hoài Quốc Công vừa mới dâng lên bản tấu

thỉnh tội. Lúc này lại giết người của An vương phủ, hoàng thất sẽ thấy thế nào cơ chứ? Khi đó cho dù phủ Hoài Quốc Công có mạnh hơn thì cũng không dám làm như thế, nhất định bọn họ sẽ liều mạng để điều tra rõ ràng chuyện này, sẽ khó tránh khỏi làm ra hành động chó cắn chó với phủ Nhân Quốc Công.

- Đại ca, huynh muốn đích thân đi sao?

Tiêu Kỳ nhíu mày nói.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sở Ly thì không được rồi, Tống Tiểu công gia vừa nhìn thấy hắn đã đỏ mắt rồi, nói cái gì cũng không nghe lọt. Mà đám người Triệu lão thì khác, Tống Quốc Công nhìn thấy bọn họ cũng sẽ không gặp, cho nên cứ để ta tự mình đi là được rồi!

- Nhất định Tống Quốc Công sẽ không gặp huynh.

Tiêu Kỳ nói:

- Tống Tiểu công gia cũng sẽ nhân cơ hội trả thù.

- Bọn họ có quá phận tới mấy cũng không dám giết ta.

Tiêu Thiết Ưng cười liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Đây là công lao của Sở Ly!

Khinh công như quỷ mỵ của Sở Ly là mối uy hiếp rất lớn, đây là chuyện mà mọi người rất rõ ràng, một khi mình có chuyện bất trắc, Tiểu công gia cũng không trốn thoát khỏi việc ám sát, bên phủ Nhân Quốc Công cũng sẽ trở nên rối loạn.

Sở Ly nói:

- Công tử, không thể khinh thường.

- Ta đi nhanh về nhanh, chuyện trong phủ giao lại cho tam muội.

Vẻ mặt Tiêu Thiết Ưng trịnh trọng hẳn lên:

- Cứ để người tiếp tục điều tra chuyện này.

Tiêu Kỳ nhìn thấy hắn đã quyết, khẽ nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Có cần Sở Ly đi theo hay không?

- Không cần.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Sở Ly đi theo sẽ làm hỏng chuyện, có đám người Triệu lão là được rồi.

Sở Ly nói:

- Đại công tử, Tống Quốc Công cũng là kẻ cáo già, chưa chắc sẽ bị lừa.

- Không cần quan tâm tới việc bọn họ trở mặt, trước tiên cứ đâm một đao rồi lại nói.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Ta cũng nên cố gắng nói một chút với Tống Quốc Công.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Kỳ nói:

- Sa hộ vệ, các ngươi trở lại nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này chấm dứt ở đây.

Sa hộ vệ vội nói:

- Tam tiểu thư, chúng ta...

Sứ giả của An vương phủ đã chết, bọn họ còn sống sót, lý do là gì chứ?

Chắc chắn bọn họ là nội ứng, không chỉ có người ngoài sẽ nghĩ như vậy, mà chính bọn hắn cũng hoài nghi bản thân mình.

Tam tiểu thư Tiêu Kỳ phụ trách thanh lý nội gian trong phủ, bọn họ muốn để Tiêu Kỳ điều tra một chút, đảm bảo trả lại danh dự trong sạch cho mình.

Tiêu Kỳ nói:

- Các ngươi cũng không có vấn đề gì.

Bốn người Sa hộ vệ nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm kích thi lễ một cái.

Tiêu Kỳ lắc lắc bàn tay ngọc, bốn người lui xuống phía dưới.

- Triệu lão, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi tới phủ Hoài Quốc Công, các ngươi chuẩn bị một chút đi.

Tiêu Thiết Ưng nói.

- Vâng.

Bốn người Triệu Khánh Sơn cũng lui ra.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Sở Ly, Tiêu Kỳ, Tiêu Thiết Ưng và Lâm Toàn.

- Sở Ly, còn có một việc, phải làm phiền ngươi đi một chuyến tới An vương phủ.

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm nói.

Sở Ly ôm quyền:

- Công tử cứ việc dặn dò.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Bên An vương kia... ta sẽ viết một phong thư, ngươi tự mình đưa cho An vương, cũng nên giải thích trước mặt một lần.

Sở Ly gật đầu.

Lâm Toàn mài mực, Tiêu Thiết Ưng nhấc bút lên nghĩ một hồi, sau đó mài mực, một hơi viết ba tờ giấy.

Lâm Toàn hỗ trợ hắn thổi khô mực, gấp rồi bỏ vào bên trong phong thư, sau khi niêm phong lại đưa cho Sở Ly.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Vốn chuyện truyền tin cứ tùy tiện chọn một hộ vệ là được rồi. Thế nhưng thân phận của bọn họ không đủ, như vậy sẽ có vẻ ngạo mạn, chỉ có thể để ngươi tới đó. Còn nữa, sắp tới ngươi cũng phải tiến vào An vương phủ, sớm nhìn qua một chút cũng có chút nắm chắc.

Sở Ly tiếp nhận thư tín, lại thu vào trong ngực:

- Ta sẽ lập tức lên đường.

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Nhất định An vương sẽ làm khó dễ, đừng để ý tới hắn là được.

Sở Ly cười gật đầu, ôm quyền một cái, sau khi rời khỏi Thiết Ưng đảo, hắn trở về tiểu viện của mình.

Tuyết Lăng một mặt thu thập y phục, một bên oán giận:

- Công tử, làm sao loại chuyện này lúc nào cũng phái người đi chứ, cũng quá bắt nạt người rồi!

Sở Ly cười nói:

- Bớt tranh cãi một chút đi, bình thường truyền tin cũng không dùng tới ta.

- Đây cũng không phải là tin vui, nhất định An vương phủ sẽ không cao hứng.

Tuyết Lăng tay chân nhanh nhẹn thu thập y phục xong, bỏ vào bao rồi đưa cho Sở Ly:

- Đi tới đó nhất định sẽ bị khinh bỉ!

- Danh tiếng của An vương rất tốt, không hắn sẽ như vậy.

Sở Ly cười nói, trong lòng hắn lại biết, danh tiếng không hắn đã tương xứng với thực tế, phải xem qua mới biết được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 187: An Vương

Sở Ly đứng ở ngoài Thần Đô, mắt đánh giá thành trì sừng sững cao vót.

Đây là một toà thành cổ xưa đã tồn tại mấy ngàn năm. Trong mấy ngàn năm qua, ở trong tòa thành này đã xảy ra bao nhiêu bi quan ly hợp, gia khó quốc phá, hưng vong thịnh suy.

Tường thành cao trăm thước, cao giống như tòa nhà cao ba mươi tầng ở hậu thế, che kín bầu trời, người như giun dế.

Trên thành gạch có rêu xanh trải rộng, giữ lại dấu vết năm tháng tang thương.

Sở Ly ở dưới thành đánh giá một lúc, lại dắt ngựa đi vào cửa thành cao vút trong mây, quan thủ thành liếc mắt nhìn hắn một chút, sau đó phất tay cho người vào trong.

Đi vào thành, sự phồn hoa huyên nháo phả vào mặt, tiếng rao hàng, tiếng trả giá, tiếng cười lớn, tiếng mắng to, nhiều tiếng lọt vào trong tai.

Hắn dắt ngựa chậm rãi xuyên qua đám người, đi được năm dặm thì trước mắt lại xuất hiện một cửa thành cao lớn uy vũ, đây là cửa thành bên trong, kiểm tra rất là nghiêm ngặt. Có mười mấy quan binh đứng ở cửa thành, tinh khí thần của mỗi người đều rất sắc bén, đều là hạng người đã từng giết người thấy máu.

Sở Ly có yêu bài thị vệ của phủ Quốc Công, một đường thông suốt, đi

được mười mấy dặm đường, rốt cục hắn đã đi tới trước một toà vương phủ cao to.

Phía trên cửa phủ có treo một cái biển có ba chữ An vương phủ, ba chữ to lớn có kim quang lập lòe.

Trên cửa là ngói lưu ly màu vàng, cửa phủ sơn son cao mười thước sáng đến mức có thể soi được gương, có một loạt đồng đinh sáng loáng bức người.

Ở dưới cánh cửa cao to, trước cửa phủ có bốn tên thị vệ có vẻ thấp bé, nhưng hai mắt như điện, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly và ngựa của hắn, sát khí uy nghiêm, rất là đáng sợ.

Trước tiên Sở Ly dắt ngựa tới chuồng ngựa bên cạnh, đi tới bậc thang trước cửa phủ, lại ôm quyền cất cao giọng nói:

- Thị vệ nhị phẩm Sở Ly của phủ Dật Quốc Công, phụng mệnh đến đây đưa một phong thư cho An vương gia.

Thanh âm của hắn ôn hòa, nhưng lại chậm rãi truyền ra ngoài, có lẽ toàn bộ vương phủ đều nghe được.

Bốn tên hộ vệ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, bởi vì thanh âm của hắn quá lớn.

Có một cái cửa nhỏ bên cạnh mở ra, một hán tử trung niên mặc cẩm y từ trong đó đi ra, hắn đứng trên bậc thang đánh giá Sở Ly vài lần, không nhanh không chậm, lạnh nhạt hỏi:

- Phủ Dật Quốc Công sao?

Sở Ly gật đầu:

- Đúng vậy.

http://tieulun.hopto.org

- Đưa thư đây.

Hán tử trung niên mặc cẩm y chậm rãi đưa tay ra.

Khuôn mặt hắn như ngọc, dung mạo tuấn lãng. Khí chất nho nhã vô cùng. Chẳng khác nào một nho sĩ trung niên đọc vô số thi thư, không giống như là người canh cửa.

Sở Ly thầm than, không ngờ người gác cổng của vương phủ cũng không tầm thường như vậy.

Hắn lấy thư tín ra, đi lên chín bậc thang đi tới trước mặt đối phương, lại đưa thư lên.

Hán tử trung niên mặc cẩm y tiếp nhận tin tức, cúi đầu quét mắt nhìn một chút, lười biếng nói:

- Nếu là người của phủ Dật Quốc Công, vào đi.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Hán tử trung niên mặc cẩm y lười biếng tiến vào cửa nhỏ, Sở Ly đi theo vào. Đối với hành động vô lễ của đối phương hắn cũng không quan tâm, tương lai khi tiến vào An vương phủ hắn sẽ cẩn thận cho đối phương điểm chút mùi đau khổ là được, hiện tại không phải là thời điểm để phát tác.

Hán tử trung niên mặc cẩm ý tiến vào trong phủ, vẫy tay gọi một nha hoàn thanh tú tới rồi nói:

- Sắp xếp một gian phòng khách cho vị thị vệ của phủ Dật Quốc Công này.

- Vâng. Trử tổng quản.

http://tieulun.hopto.org

Nha hoàn thanh tú cung kính đáp một tiếng, lại thi lễ với Sở Ly:

- Công tử xin mời đi theo ta.

Sở Ly gật đầu mỉm cười, vận Đại Viên Trí Kính liếc mắt nhìn Trử tổng quản, âm thầm nhíu mày.

Quả thực hắn không phải là người gác cổng, mà là tổng quản ngoại phủ của vương phủ. Sau khi nghe thấy Sở Ly tự giới thiệu, nghe nói là người của phủ Dật Quốc Công, hắn mới tự mình đi ra, muốn nhìn một chút xem thị vệ của phủ Dật Quốc Công có dáng vẻ như thế nào.

Sở Ly theo nha hoàn đi qua một cánh cổng, đi tới một gian tiểu viện.

Hắn khởi động Đại Viên Trí Kính, trong đầu nhìn chằm chằm vào Trử tổng quản, nhìn hắn xuyên qua sân, đi tới một toà đình viện rộng rãi không có người. Hắn đứng ở dưới bậc thang bằng ngọc trắng của chính sảnh, cung kính nói:

- Vương gia, có thị vệ của phủ Dật Quốc Công tới đây truyền tin.

Ở trong đầu Sở Ly nhìn thấy một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi ở trong thư phòng, vẻ mặt vàng vọt nghiêm túc, khuôn mặt như bị bệnh. Sống mũi thẳng tắp, hai mắt tam giác, tướng mạo tầm thường.

Hắn khẽ vuốt ba cái râu dưới cằm, có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm vào một cuốn sách.

Sở Ly mỉm cười với nha hoàn kia, lại ngồi vào cái bàn đá bên cạnh đình viện, tiếp nhận trà đưa tới rồi khẽ nhấp một cái. Hắn biết nam tử trung niên này chính là Tứ hoàng tử, An vương gia.

Hắn dùng Đại Viên Trí Kính còn nhìn thấy, tuy rằng nhìn thấy đình viện

rất rộng, không có người nào, nhưng trong chỗ tối lại có mười tên cao thủ Thiên Ngoại Thiên đang đứng, mơ hồ bảo hộ An vương vào trong đó, những cao thủ Thiên Ngoại Thiên này không kém gì đám người Triệu Khánh Sơn, núp ở trong bóng tối như tượng, không nhúc nhích.

Ngoài ra, trong đình viện không có nha hoàn, chỉ có một mình An vương.

An vương nhận thư, lại nói:

- Người của phủ Dật Quốc Công?

- Vâng.

Thanh âm của Trử tổng quản rất nhẹ, có chút cung kính nói:

- Thị vệ nhị phẩm Sở Ly, tự mình đưa tới tin.

Mặc kệ là người ở phủ nào, phủ Quốc Công vẫn là vương phủ, thị vệ đều có cửu phẩm, nhị phẩm cũng là cấp bậc không bình thường, hắn thân là tổng quản ngoại phủ, chỉ có điều vẫn là tứ phẩm. Tiểu tử kia còn trẻ mà đã là nhị phẩm, chuyện này quả thực khiến cho trong lòng hắn có chút đố kị.

Nhưng cho dù hắn là tứ phẩm thì cũng là tứ phẩm của vương phủ, so với phủ Quốc Công còn tôn quý hơn, đương nhiên không cần phải khúm núm đối với tiểu tử này!

- A, thị vệ nhị phẩm, có lẽ là tin quan trọng, trình lên.

An vương lạnh nhạt nói.

Trử tổng quản đi tới trước cửa sổ, hai tay trình thư lên.

An vương xé niêm phong ra, rút ra rồi chậm rãi lật xem, sắc mặt vàng vọng càng ngày càng âm trầm, khiến cho Trử tổng quản nhìn thấy vậy sợ mất

mật.

- Uỳnh!

An vương mạnh mẽ vỗ khung cửa sổ một cái, cười lạnh một tiếng.

Trử tổng quản cẩn thận từng li từng tí một ngẩng đầu lên nhìn hắn.

An vương hừ lạnh nói:

- Lão Trử, đệ đệ ngươi chết rồi!

- Cái gì?

Trử tổng quản giật nảy cả mình, vội nói:

- Làm sao lại vậy?

- Nửa đường bị người ta giết!

An vương cười lạnh nói:

- Xem ra bọn họ không để An vương ta đây vào trong mắt rồi!

Sắc mặt của Trử tổng quản cũng âm trầm lại:

- Vương gia, ta chỉ có một vị đệ đệ như thế...

- Được rồi được rồi, vốn tưởng là hoàn mỹ, kết quả lại là đưa mạng tới bồi vào, oán trách được ai chứ?

An vương có chút thiếu kiên nhẫn vung vung tay lên, nói:

- Lúc trước không phải ngươi cầu xin ta nhét đệ đệ ngươi vào đội ngũ này sao?

- Vương gia, ai làm vậy?

Hai mắt của Trử tổng quản như muốn phun ra lửa, nghiến răng nghiến lợi.

- Tiêu Tiểu công gia nói là người của phủ Nhân Quốc Công làm ra chuyện này!

An vương cười lạnh nói:

- Chỉ có thể tin năm phần mười, ngươi đi đi, gọi tên thị vệ kia tới!

- Vâng!

Trử tổng quản trầm giọng nói.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Trí Kính đến mức tận cùng, nhìn thấu tâm tư của An vương.

An vương nhìn Trử tổng quản rời đi, quăng thư lên trên bàn, cười lạnh một tiếng rồi lắc đầu một cái.

Sở Ly lấy làm kinh hãi, nhíu mày.

An vương phủ xếp nội ứng vào bên trong hàng ngũ sứ giả, mật báo cho phủ Nhân Quốc Công, mượn tay của phủ Nhân Quốc Công giết vị sứ giả này.

Mục đích chính là vì không muốn lấy Tiêu Thi.

Vương gia và phủ Quốc Công thông gia chính là tối kỵ, mà lại là vị trí chính phi, một khi hắn đăng cơ, chính phi sẽ trở thành Hoàng hậu, phủ Dật Quốc Công tất sẽ thành thế lực đuôi to khó vẫy, khó có thể hạn chế được nữa.

Càng quan trọng hơn chính là, không cần nói tới hoàng hậu gì nữa. Nếu như lấy tiểu thư của phủ Dật Quốc Công, mình sẽ vô vọng kế thừa đại vị, căn

bản vô duyên cùng với ngôi vị hoàng đế.

Hắn thân là hoàng tử, cách vị trí có quyền sinh quyền sát trong tay kia chỉ còn có một bước, hắn há có thể cam tâm chuyện này cơ chứ?

Cho nên hắn nghĩ trăm phương ngàn kế để phá hoại, giết sứ giả trong phủ chỉ là bước thứ nhất, còn có rất nhiều thủ đoạn hơn nữa. Bây giờ không thành thì còn có bước cuối cùng, nghe nói thân thể của Tiêu Thi không khỏe, nếu như ốm chết thì cũng không ai có thể nói ra cái gì, cũng có thể chặt đứt liên hệ cùng phủ Dật Quốc Công.

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá cau mày, lửa giận cuồn cuộn.

Quả nhiên không hổ là huyết thống của hoàng gia, bản tính lãnh khốc vô tình.

Lại nói đệ đệ của tổng quản ngoại phủ, hắn vì không muốn cho người ta hoài nghi đến trên người của mình, cho nên nói hi sinh là hi sinh, không chút do dự, tâm tính như vậy, quả thật khiến cho người ta đau lòng.

So sánh với hắn, Tiêu Thiết Ưng, Tiêu Thi, Tiêu Kỳ của phủ Dật Quốc Công quả thực là ngây thơ giống như trẻ con. Nếu như thực sự đấu với hắn, tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ, cũng còn may Tiêu Kỳ có thể nhìn thấu được lòng người, có thể nhìn thấu được dụng tâm hiểm ác của hắn.

Chỉ có điều chờ tới lúc Tiêu Kỳ có thể nhìn thấy tâm tư của An vương, tới lúc tất cả mọi chuyện đã diễn ra, có nói cái gì thì cũng đã muộn.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Giao Chiến

Nha hoàn thanh tú đi tới, nhẹ nhàng đi tới tiểu viện, thấp giọng nói:

- Sở thị vệ, Vương gia cho mời.

Sở Ly thu lại vẻ giận dữ, gật đầu mỉm cười:

- Làm phiền rồi.

Hắn theo nha hoàn ra khỏi tiểu viện, sau khi đi xuyên qua một cái cổng vòm, hắn nhìn thấy Trử tổng quản.

Trử tổng quản lười biếng vẫy tay nói:

- Đi theo ta đi.

Sở Ly ôm quyền một cái, không có nhiều lời.

Hắn thầm than, Nhị tiểu thư phải gả cho một An vương lãnh khốc vô tình, chỉ có quyền thế từ ngôi vị hoàng đế như vậy, chẳng khác nào con thỏ trắng nhỏ đưa mình đến bên mép của con sói xám lớn.

Hắn cười khổ, vừa trách Nhị tiểu thư ngốc nghếch, lại càng trách vận mệnh của nàng trêu ngươi, vận may không tốt. Ai có thể nghĩ tới An vương có thanh danh tốt lại là nhân vật như vậy, quả thực khiến cho người ta không thể quen nổi.

Lại giống như hắn ở đời sau gặp phải lừa đảo, gặp phải rượu giả, vận may

không tốt, có thể làm được gì cơ chứ?

Hắn vừa tức giận lại vừa thương tiếc, hận không thể đứng ở trước mặt Nhị tiểu thư mắng một câu đáng đời.

Trử tổng quản chậm rãi nói:

- Ta sẽ nói với ngươi một tiếng về quy củ của Vương gia, tránh cho ngươi phạm phải sai lầm, trách tội đến trên đầu của phủ Quốc Công các ngươi.

Sở Ly nói:

- Kính xin Trử tổng quản chỉ điểm.

- Khục.

Trử tổng quản ho nhẹ một tiếng, hắng giọng, lười biếng nói:

- Vương gia của chúng ta rất thích thanh tĩnh, không thích có âm thanh to lớn, càng không thích có người quấy rối, làm lỡ việc đọc sách của người.

- Vâng.

Sở Ly gật đầu, khó trách thư phòng của hắn lại không có một người nào đi lại, xem ra hắn ta rất mẫn cảm đối với âm thanh.

Chuyện này cho thấy hắn ta vẫn ở trong trạng thái nôn nóng, phập phồng thấp thỏm, bụng có một ngụm khí không nhịn được, người như thế rất dễ bị người ta làm cho tức giận.

Trử tổng quản lại nói:

- Vương gia rất bình dị gần gũi, nhưng thứ hận nhất lại là lừa dối. Nếu như người trong phủ phạm phải lỗi lầm, nói ra đàng hoàng thì sẽ không bị

trừng phạt quá nặng. Thế nhưng, nếu như vẫn nói dối, như vậy sẽ trục xuất khỏi phủ. Vĩnh viễn không bao giờ được bổ nhiệm thêm lần nào nữa!

Sở Ly gật đầu.

Hắn đã hiểu rõ ý tứ của Trử tổng quản, ý bảo hắn đàng hoàng nói ra mọi chuyện, không nên che giấu.

- Sứ giả của Vương phủ bị hại. Là trách nhiệm của phủ Quốc Công các ngươi?

Âm thanh của Trử tổng quản vẫn lười biếng như cũ, thế nhưng ánh mắt lại đột nhiên trở nên sắc bén.

Sở Ly thở dài:

- Chuyện này có trách nhiệm của chúng ta. Không trách được, vốn tưởng rằng không có ai dám động vào người của vương phủ, vì lẽ đó cho nên chúng ta cũng không phái quá nhiều cao thủ hộ tống. Tệ phủ đang tra xét hung thủ, nhất định sẽ nghiêm trị hung thủ, thề phải báo thù cho sứ giả của vương phủ!

- Hừ!

Trử tổng quản lạnh lùng cười nói:

- Người đã chết rồi, báo thù để làm gì cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Những người này có gan như vậy, ngày hôm nay dám giết người của vương phủ thì ngày mai cũng dám làm như vậy.

Trử tổng quản cau mày nói:

- Sùng Minh đường không phải là nơi thái bình hay sao? Sao lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ cảnh thái bình của ngươi là giả tạo hay sao

Sở Ly than thở:

- Chính là bởi vì thái bình, cho nên vì lẽ đó mới không nghĩ tới, khiến cho sứ giả vương phủ bị ngộ hại.

- Nói thế nào cũng là ngươi có lý!

Trử tổng quản lạnh nhạt nói.

Sở Ly cười cười không nói thêm nữa.

Trử tổng quản này tâm tư nham hiểm, không ngừng chụp mũ lên trên người phủ Quốc Công, mình chỉ có thể thấy chiêu ra chiêu, chặn lại mà thôi.

Hai người đi tới đình viện, lại vào thư phòng của An vương gia.

- Vương gia, đã mang người đến.

Trử tổng quản nhỏ nhẹ nói.

Sở Ly còn chưa bước vào đình viện thì tóc gáy trên người đã dựng lên. Lập tức khiến cho hắn có cảm giác bị vây quanh, chẳng khác nào bị thương chưa lành, cao thủ Thiên Ngoại Thiên ở chỗ tối tạo thành khí thế bức người, dường như đang mơ hồ cảnh cáo hắn vậy.

- Vào đi!

Âm thanh của An vương gia truyền đến.

Trử tổng quản đạp lên trên bậc thềm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cửa gỗ vô thanh vô tức chuyển động rồi mở ra.

Hắn khom người tạo thế xin mời, khác biệt với vẻ thất lễ lúc trước.

Sở Ly bước vào trong phòng, ôm quyền chào.

An vương gia ngồi ở bên trong ghế Thái sư, thân mặc hoàng bào màu vàng, cho dù da mặt khô vàng, như là bị bệnh. Thế nhưng vẫn không mất đi khí độ hào hoa phú quý.

Hắn đang nâng chén trà lên, đánh giá Sở Ly từ trên xuống dưới, ánh mắt lấp lánh như có thể nhìn thấu tâm can của Sở Ly.

Mi mắt của Sở Ly hơi rủ xuống, lẳng lặng đứng đó, thúc giục Đại Viên Kính Trí.

An vương gia thả chén trà xuống, lạnh nhạt nói:

- Nghe nói thân thể của Nhị tiểu thư các ngươi đã khá hơn một chút, có thật không?

Sở Ly nói:

- Vâng, thân thể của Nhị tiểu thư đã tốt đẹp, đã khôi phục lại, rất là khỏe mạnh.

An vương gia bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt rất bức người:

- Từ nhỏ đến lớn vẫn bệnh tật triền miên, sao có thể tốt ngay được chứ?

Sở Ly nói:

- Trong phủ tìm được một gốc Trường Sinh Thảo.

- Sao, Trường Sinh Thảo...

http://tieulun.hopto.org

An vương gia chậm rãi gật đầu, ánh mắt lập lòe.

Nhưng tâm trạng của Sở Ly lại trầm xuống.

Rốt cục hắn đã giải được một mối nghi hoặc trong lòng hắn, không ngờ Phong Nguyên thuật lại là do An vương gia thi triển!

Khi đó An vương gia hơn hai mươi tuổi, thừa dịp Nhị tiểu thư sinh ra, chạy tới Dật Quốc Công phủ quan sát, thi triển Phong Nguyên thuật ở trong bóng tối, độc ác đến mức làm cho người ta sợ run.

An vương gia lạnh nhạt nói:

- Nghe nói nàng trúng Phong Nguyên thuật, ta và Tiểu công gia của các ngươi là bằng hữu tốt, khi hắn còn bé đã ở trong phủ ta một lần... Thiết Ưng đi tìm phụ vương, thế nhưng phụ vương bế quan, ta hỗ trợ đi cầu mẫu hậu, cuối cùng lại phái ra cung phụng cấm cung... Rốt cuộc đã hóa giải được rồi sao?

Sở Ly thầm than, không trách Nhị tiểu thư lại bị một cách khó hiểu như vậy. Hóa ra An vương gia là bạn tốt của Đại công tử.

Hắn biết Đại công tử không có hảo cảm đối với An vương gia, vốn hắn cho rằng là phản cảm tới từ bản năng đơn thuần đối với em rể, cho nên hắn mới không nghĩ nhiều. Bây giờ nghĩ lại, có khả năng đại công tử cũng biết chỗ không tốt của An vương này.

Đáng tiếc người làm huynh trưởng như hắn không cản được muội muội, như phụ mẫu không cản được nữ nhi nhà mình vậy.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư cát nhân thiên tướng, đã được giải... Vương gia đã từng gặp

Tam tiểu thư chưa?

- Tiểu Kỳ sao? Nàng là một nha đầu quái gở, từ nhỏ đã thích ở một mình, ta chưa từng gặp nàng... Tốt tốt, thật đáng mừng.

An vương gia vuốt vuốt râu, mỉm cười:

- Như vậy bản vương cũng yên tâm.

- Đa tạ Vương gia.

Sở Ly nói:

- Lần này sứ giả bị ngộ hại, là tệ phủ làm việc không chu toàn. Chỉ phái ra mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên hộ tống.

Ý của hắn là An vương gia phái ra mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên hộ tống.

Hắn thầm than vận mệnh của Nhị tiểu thư quả thực không tốt một chút nào, An vương không đụng phải Tiêu Kỳ cho nên mới không hiện nguyên hình.

An vương gia khoát tay một cái, nói:

- Việc này không trách được các ngươi, phủ Quốc Công cũng không đến nỗi sát sứ giả của vương phủ. Nếu không muốn, cứ nói một tiếng là được rồi, bản vương tuyệt đối không miễn cưỡng!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Thanh danh của Vương gia ở bên ngoài còn đó, có thể kết thân cùng Vương gia, trên dưới tệ phủ đều vui mừng khôn xiết, nào có chỗ nào không muốn cơ chứ?

An vương gia đang nói lời trong lòng của mình, giống như là phủ Dật Quốc Công không tình nguyện mối hôn sự này, muốn giết sứ giả vương phủ để ngăn cản việc hôn nhân này. Mà đương nhiên hắn không thể thừa nhận chuyện này được.

An vương gia gật đầu:

- Như vậy bản vương cũng yên tâm, từ trước đến giờ bản vương hành sự sẽ không làm cho người khác khó chịu, dung mạo của Nhị tiểu thư tuyệt thế, có thể vào vương phủ, như vậy bản vương cũng rất cao hứng.

- Đa tạ Vương gia.

Sở Ly ôm quyền.

- Trong thư Thiết Ưng đã nói, thủ phạm giết người chính là người của phủ Nhân Quốc Công sao?

An vương gia lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Vâng, vốn bọn họ định giá họa cho phủ Hoài Quốc Công. Nhưng trùng hợp chính là, một gã hộ vệ của bản phủ đã nhận ra một tên sát thủ, là cung phụng của phủ Nhân Quốc Công.

- Cũng thật là trùng hợp đó.

An vương gia mỉm cười.

Sở Ly gật đầu:

- Người tính không bằng trời tính. Nếu như phủ Hoài Quốc Công bị oan như vậy, nói không chừng nguyên khí sẽ bị đại thương.

http://tieulun.hopto.org

- Không phải phủ Nhân Quốc Công muốn thông gia cùng phủ Hoài Quốc Công sao? Vì sao bọn hắn lại làm như vậy?

- Một ngọn núi không thể có hai hổ, cho nên nhất định phải phân cao thấp.

- Ài... tất cả đều đặt hết tâm tư suy nghĩ vào chuyện này, chẳng trách không ngừng có người trong võ lâm làm loạn.

An vương gia lắc đầu, thở dài nói:

- Bọn họ đã quên ước định ban đầu khi thành lập phủ Quốc Công lúc trước!

- Người trong võ lâm làm loạn, cũng không trách được phủ Quốc Công.

Sở Ly lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Những thành chủ này ỷ vào quyền thế hiếp đáp bách tính, làm xằng làm bậy. Triều đình lại không ngăn được, để cho bọn họ càng ngày càng coi trời bằng vung, làm cho người người oán trách, phàm là người có huyết tính đều không thể nhẫn nhịn được nữa.

An vương cau mày:

- Ngươi không nói quá sự thực đó chứ?

Sở Ly nói:

- Lần này thành chủ Thê Lương thành bị giết, có lẽ triều đình đã nghi ngờ là cung phụng của phủ Hoài Quốc Công hạ thủ.

- Vương thị song hùng.

An vương lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Bọn họ thân là cung phụng của phủ Quốc Công, biết nặng nhẹ, không được giết thành chủ, nhưng vì sao biết rõ trên núi có hổ mà vẫn lên giết hổ cơ chứ? Đó là bởi vì thực sự không thể nhịn được nữa... Bọn họ cũng như vậy, như vậy những người hành hiệp trượng nghĩa trong võ lâm kia sẽ làm thế nào chứ?

An vương gia mỉm cười:

- Nghe lời này. Giống như ngươi đang đứng ở bên đám người võ lâm?

Sở Ly nghiêm mặt nói:

- Vừa vặn lại ngược lại, ta đang lo lắng thay cho triều đình, nếu cứ tiếp tục như thế. Giang sơn của Đại quý sẽ bất ổn... Vương gia thân là hoàng tử, nên hiểu rõ nước có thể nâng thuyền thì cũng có thể lật thuyền. Nếu tiếng kêu ca nổi lên khắp nơi, như vậy há thiên hạ có thể không loạn chứ?

- Vậy ngươi có biện pháp gì không?

An vương giả không phản đối mà cười cười.

Quan pháp như lò, dân chúng như sắt, bằng vào những dân đen kia cũng không làm nên được trò trống gì.

Sở Ly nói:

- Quân quyền, quyền lực của thành chủ quá lớn, tuần phủ trở thành thành trang trí. Thường thường sẽ cùng một giuộc, dối trên gạt dưới. Nếu có thể tăng thêm quyền lực của tuần phủ, có thể chống lại thành chủ là tốt nhất. Khi đó sẽ không dễ cấu kết xâu chuỗi, càng lợi cho triều đình chưởng quản trong tay.

- A...

An vương đăm chiêu.

Sở Ly còn có một đòn sát thủ nữa mà hắn không muốn đưa ra, chính là thêm một người nữa, phân quyền.

Đề nghị này vừa đưa ra, đương nhiên số lượng quan chức sẽ tăng lên, các quan viên bên dưới đều muốn đề nghị người của mình, hắn cũng không muốn để phần công lao này cho An vương.

- Đương nhiên, đây chỉ là một chút ý kiến thiển cận của tiểu nhân, không lọt được vào mắt của Vương gia, Vương gia đừng cười ta.

Sở Ly nói.

An vương giả khoát tay một cái rồi nói:

- Không hổ là thị vệ nhị phẩm, kiến thức không tầm thường.

Quan to trên triều có thể ở trên cao nhìn xuống bầu trời các phủ, các thành như vậy thì tốt. Mà Sở Ly thân là một thị vệ, có kiến thức như thế quả thật là khí khái phi phàm, đáng quý.

Cũng giống như Đường triều kiếp trước vậy, hơn vạn năm qua đi, chính thể đã ổn định. Sở Ly từ tiền thế mà tới, triều đại thay đổi nhiều lần hơn xa thế giới này, đây là kết tinh lắng đọng trí tuệ của lịch sử, Sở Ly vô ý thức được hun đúc, cho nên hắn cảm thấy đây là chuyện thường, không có gì lạ cả. Thế nhưng ở đây lại có vẻ có kiến thức hơn người, khác xa người thường.

- Lần này phái người tới là dạy Nhị tiểu thư quy củ trong cung, tránh cho làm trò cười khi vào phủ.

An vương giả mỉm cười nói:

- Hai là định ngày tháng thành hôn, mẫu hậu ta đã tìm người của Khâm Thiên giám tính toán, tháng ba sang năm tổ chức đại hôn là tốt nhất.

- Tháng ba sang năm?

Sở Ly trầm ngâm.

Hiện tại mới là tháng chín, cách tháng ba còn sáu tháng, khoảng cách nửa năm khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng.

Hóa ra là hoàng hậu thoả mãn Tiêu Thi, An vương không thể không lấy, cho nên hắn chỉ có thể thi triển một chút thủ đoạn nho nhỏ.

Hắn ngẩng đầu nhìn một chút An vương, lửa giận hừng hực, hận không thể một chưởng vỗ chết hắn.

Đạo cao một thước ma cao một trượng, tà đều đè lên chính, lòng người ác độc như vậy, Tiêu Thi có lãnh đạm lạnh lùng như thế nào đi chăng nữa thì tâm tính cũng không mất đi sự hồn nhiên, nếu thật sự tiến vào vương phủ, quả thật là dê vào miệng cọp.

So với An vương, Tiêu Thi muốn hi sinh mình để kiếm một cơ hội hoãn hoãn cho phủ Quốc Công phủ, đây là hành động nực cười ấu trĩ tới cỡ nào, si ngốc tới cỡ nào, buồn cười tới mức đáng thương!

Nghĩ tới đây, lửa giận của Sở Ly lại càng tăng lên.

Dưới Đại Viên Kính Trí, lửa giận có lớn hơn nữa thì cũng sẽ bị áp chế, đầu óc rất là bình tĩnh.

- Thân thể của Vương gia có khỏe hay không?

Sở Ly ra vẻ thân thiết, ngữ khí chân thành mà thành khẩn:

- Ta thấy sắc mặt của Vương gia không tốt lắm.

Sắc mặt của An vương khô vàng, vẻ mặt mang bệnh, hắn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Sở Ly đã thông qua Đại Viên Kính Trí mà nhìn thấy chuyện này. Ở trong thân thể của hắn có hai cỗ khí tức đang dây dưa không ngớt.

An vương lúc nào cũng phải vận chuyển tâm pháp để đối kháng với luồng nội lực này, không có cách nào loại bỏ được nó, không thể thoát khỏi.

An vương gia khoát tay nói:

- Một chút thương thế nhỏ, không đáng ngại, chuyện lần này Thiết Ưng chuẩn bị xử trí như thế nào?

Sở Ly mỉm cười:

- Ta chỉ phụng mệnh đến đây truyền tin, chuyện còn lại ta không biết.

An vương gia nói:

- Ta sẽ hồi âm cho Thiết Ưng, lại phái mấy người tới đó, ngươi đi về trước đi.

Sở Ly nói:

- Vâng, vậy tại hạ cáo từ!

An vương gia khẽ cười gật đầu, bưng chén trà lên.

Sở Ly ôm quyền rời đi.

Hắn xoay người trở lại trong tiểu viện lúc trước, không vội vã rời đi. Đây là cơ hội hiếm có, hắn muốn tìm hiểu một chút hư thực của vương phủ, tìm được phương pháp giết An vương.

An vương không chết, Tiêu Thi khó thoát, hắn không có lựa chọn nào khác.

Vương phủ tuy lớn, thế nhưng đại đa số thời gian An vương gia đều ở trong thư phòng, đọc sách, đả tọa và điều tức, trấn áp dị khí trong cơ thể, thông qua Đại Viên Kính Trí Sở Ly đã nhìn thấy tâm pháp của hắn lưu chuyển.

Tâm pháp mà Hoàng thất tu luyện chính là tuyệt mật, không lưu truyền trên thế gian, Sở Ly thử vận chuyển tâm pháp của An vương, muốn thử tìm ra nhược điểm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Cổ Đỉnh

Ánh đèn trong tiểu viện làm cho nó sáng rõ như ban ngày.

Sở Ly lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, lật một quyển sách để xem, trên bàn đá có chồng một đống thư tịch.

Nơi cho khách ở của An vương phủ và phủ Hoài Quốc Công lại không giống nhau.

Đình viện bố trí trang nhã mà cổ điển, thư giãn mà không xa hoa, không có khí tức phú quý hùng hổ doạ người, điểm khác biệt lớn nhất là chỗ thư phòng, có hơn một nghìn bản tàng thư.

Hắn thừa dịp nhàn nhã, đã đọc hết thư tịch trong Tàng thư các của phủ Dật Quốc Công, mà bên trong khách xá của An vương phủ, có hơn một nửa là thư tịch mà Tàng Thư Lâu không có.

Sở Ly như người khát nhìn thấy nước vậy, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Lúc này, nha hoàn thanh tú nhẹ nhàng đi tới đây, mang đến làn gió thơm lạnh nhạt, nàng thi lễ:

- Công tử, có muốn dùng bữa tối không?

- Được, làm phiền ngươi.

Sở Ly cười gật đầu.

Nha hoàn khẽ cười nói:

- Không biết công tử muốn ăn gì? Đây là thực đơn, nếu như món công tử muốn ăn không có thì có thể nói ra để cho phòng bếp làm.

Nàng nói xong rồi đưa lên một quyển sách nhỏ, trên mặt có tên của vô số món ăn.

Sở Ly tiện tay chỉ mấy cái, cười nói:

- Làm phiền ngươi gọi Trử tổng quản đến đây một chút.

- Vâng.

Nha hoàn khẽ cười nói.

Nàng cười tươi như hoa, khuôn mặt vốn đã thanh tú lại tăng thêm mấy phần xinh đẹp, kiều mị động lòng người.

Sở Ly cười gật gù, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng hắn cười thầm, thiếu nữ nào chẳng mộng mơ, thị nữ này đã coi trọng hắn.

Tuy rằng An vương lãnh khốc độc ác, nhưng lại tích cực ngụy trang, tính tình ẩn sâu bên trong, ở bên ngoài ra vẻ thiện lương, đối với hạ nhân khoan dung ôn hòa, bầu không khí trong phủ nghiêm ngặt mà không mất đi vẻ hoạt bát. Cho nên bình tâm mà nói, đúng là hắn rất có phong thái của người kiêu hùng.

Thân là nha hoàn của khách xá vương phủ. Bình thường chuyện để cho nàng làm không nhiều, khách mời của An vương phủ không dám vô lễ đối với các nàng. Cho nên tính cách của bọn họ rất hoạt bát, đối với nhân sinh tràn ngập ước mơ tốt đẹp, không biết lòng người độc ác thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Rất nhanh Trử tổng quản đã tới, áo gấm ở dưới ngọn đèn lập lòe tỏa ánh sáng.

Hắn tiến vào tiểu viện, ôm quyền một cái rồi lười biếng lạnh nhạt nói:

- Sở thị vệ. Ngươi tìm ta sao?

Sở Ly cười cười, lại mời hắn ngồi xuống nói chuyện.

Trử tổng quản đố kị đối với Sở Ly, lòng tự cao lại cực cao, cho nên vẫn ra vẻ lạnh nhạt:

- Chuyện của ta rất nhiều, có chuyện gì Sở thị vệ cứ việc nói thẳng đi.

Sở Ly mỉm cười:

- Trử tổng quản, chúng ta cũng không phải là người ngoài. Tương lai ta sẽ phải theo Nhị tiểu thư tiến vào vương phủ, sau đó chúng ta phải thân cận nhiều hơn mới được.

- Sẽ theo tới sao?

Trử tổng quản hơi thay đổi sắc mặt.

Sở Ly gật gù:

- Đương nhiên trong phủ sẽ không để cho một mình Nhị tiểu thư vào phủ, ta thân là thị vệ bên người Nhị tiểu thư, tất nhiên sẽ phải đi theo. Kính xin Trử tổng quản chăm sóc nhiều hơn!

Trử tổng quản miễn cưỡng cười cười, ôm quyền một cái rồi nói:

- Nào có, nào có. Ta phải xin Sở thị vệ chăm sóc ta nhiều hơn mới phải.

http://tieulun.hopto.org

Cấp bậc ở Đại Quý vương triều rất là thông dụng, triều đình, phủ Quốc Công, vương phủ. Tiểu chuẩn của ba nơi đều thống nhất, thị vệ nhị phẩm của phủ Quốc Công, sau khi tiến vào Vương phủ cũng là nhị phẩm, Trử tổng quản chỉ là tứ phẩm, khi nhìn thấy Sở Ly sẽ phải hành lễ.

Sở Ly vung vung tay cười nói:

- Nhị tiểu thư sắp thành Vương phi, ta cũng sẽ thành thị vệ của Vương phủ, giữa chúng ta không cần phải khách khí.

- Đúng đúng. Không khách khí, không khách khí.

Trử tổng quản miễn cưỡng cười gật đầu, khóe miệng đầy cay đắng.

Sở Ly nói:

- Đúng rồi, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ.

Trử tổng quản lấy tinh thần, cười nói:

- Mời nói.

- Ta muốn ở thêm trong phủ mấy ngày.

Sở Ly chỉ chỉ về vị trí thư phòng, lắc đầu cười nói:

- Ta là người thích đọc sách, tới đây nhìn thấy sách, quả thực không muốn rời đi. Cho nên ta muốn đọc xong rồi mới lại đi.

- Cái này...

Trử tổng quản có chút chần chờ, cười nói:

- Sẽ không làm chậm trễ chính sự đó chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vung vung tay:

- Thư tịch ở đây chỉ có mấy quyển là trong Tàng Thư lâu của phủ Quốc Công không có, không chậm trễ được mấy ngày đâu. Hơn nữa nhiệm vụ của ta tới đây đã hoàn thành, ta trở lại lúc nào cũng giống nhau mà thôi.

-... Như vậy cũng không sao, Sở thị vệ cứ tùy ý là được rồi.

Trử tổng quản cười nói:

- Chỉ cần không làm chậm trễ chính sự của Sở thị vệ, trong phủ cũng sẽ không tiếc rẻ vài bữa cơm a.

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì đa tạ Trử tổng quản rồi.

- Nào có, nào có.

Trử tổng quản cười rồi đứng dậy:

- Nếu như nếu không có chuyện gì khác, ta sẽ cáo lui trước, bên kia còn có chuyện phải xử lý.

- Xin mời xin mời, làm phiền Trử tổng quản đi một chuyến, quả thực là ngại ngùng.

Sở Ly đứng dậy đưa tiễn, tha thiết đưa đến cửa viện.

Trong lòng Trử tổng quản thầm mắng hắn dối trá, ngại ngùng cái rắm, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười, không dám thất lễ.

Ngộ nhỡ họ Sở này thực sự tiến vào vương phủ, thân là thị vệ thiếp thân của Vương phi, quyền thế xa không phải là thứ mà một tổng quản ngoại phủ

như hắn có thể so sánh. Đối phương muốn chơi hắn, chỉ cần mở miệng nói một câu, sẽ có vô số người tìm tới gây phiền phức cho hắn!

Trử tổng quản không đi được bao lâu, nha hoàn đã bưng đồ lên, xếp đầy một bàn thức ăn.

Sở Ly uống rượu dùng bữa, ra vẻ thản nhiên hưởng thụ, thế nhưng trong đầu lại đang quan sát An vương.

Cứ có thời gian thì hầu như An vương đều ở trong thư phòng, đọc sách, viết vài chữ, luyện công, chăm chỉ mà có quy luật, cũng không giống như thế nhân suy nghĩ, hàng đêm đều mở yến tiệc đối ẩm, hoan ca cười vũ.

An vương dã tâm bừng bừng, tự hạn chế bản thân cực nghiêm, huống hồ nội thương của hắn quấn quanh trên người, cho nên không dám phóng túng. Bởi vì chỉ hơi không cẩn thận một chút thì sẽ bị nội lực dị chủng nuốt chửng.

Sở Ly rất tò mò, rốt cuộc đây là nội lực của người nào, mà nội lực này lại có thể khắc chế được An vương.

Sau khi hắn ăn cơm xong, nhàn nhã dạo bước, đi ra khỏi tiểu viện đi tới một cái hoa viên tinh xảo.

Đèn lồng giăng khắp nơi, chiếu hoa viên sáng sủa mà nhu hòa, như mộng như ảo.

Hắn ra vẻ ngắm hoa, nhưng lại đang đang nghiên cứu tâm pháp của An vương.

Một chu thiên tuần hoàn mười lần, không cảm thấy tâm pháp này cao minh ở chỗ nào. Một chu thiên tuần hoàn hai mươi lần, đã mơ hồ cảm thấy có diệu dụng, sau khi chu thiên tuần hoàn ba mươi lần, diệu dụng càng ngày càng rõ ràng, nội lực tinh khiết vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã phát giác ra chỗ kỳ diệu, cứ để cho nó vận chuyển, lúc này cảm nhận của hắn càng ngày càng rõ ràng.

Hắn không biết đây là tâm pháp gì, so với Bích Hải Vô Lượng công còn hơn một bậc, so sánh về chất phác, tinh khiết còn hơn nhiều. Quả nhiên không hổ là bí truyền của hoàng gia.

Hắn không muốn thay đổi đi tu luyện tâm pháp này, càng không muốn biết rõ ngọn ngành, huống hồ Bích Hải vô lượng công hầu như đã trở thành bản năng. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu hắn đều đang vận chuyển, thay đổi tâm pháp làm nhiều công ít, còn không bằng không thay đổi.

Nhưng vào lúc mấu chốt, vận chuyển tâm pháp này đối địch giết người, cũng có thể che giấu được thân phận.

Loanh quanh trong hoa viên nửa canh giờ, hắn trở về khách xá, sau khi rửa mặt, lại cầm lấy một quyển sách ngồi vào trên giường, nha hoàn cũng lui ra.

Từ trong bao y phục lấy ra một bộ trường sam màu xanh sẫm, sau khi thay y phục, hắn nhẹ nhàng đi ra khỏi tiểu viện, đi một vòng quanh vương phủ.

Trong vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, cao thủ dày đặc.

Thân thể hắn thể hiện mặt khô vinh của Khô Vinh kinh, như một gốc cây khô, lại hồn nhiên hòa vào làm một thể cùng với thiên địa, cho dù là cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không cảm giác được gì. Đại Viên Kính Trí chiếu khắp cả năm dặm, hắn có thể tránh được mọi tai mắt. Thuận lợi đi dạo một vòng quanh Vương phủ, thấy rõ hư thực của Vương phủ.

Trong vương phủ có ẩn giấu mười lăm tên cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hơn xa phủ Quốc Công, thực lực kinh người.

http://tieulun.hopto.org

Sự tồn tại của phủ Quốc Công chính là vì trấn áp võ lâm, Vương phủ không có sứ mệnh này. Chỉ là hộ vệ bình thường mà thôi, thế nhưng lại nắm giữ thực lực mạnh hơn một trù so với phủ Quốc Công. Hiển nhiên có rất nhiều cao thủ là do An vương âm thầm lung lạc trong bóng tối.

Hắn kiềm chế tâm tư trực tiếp ám sát An vương lại.

An vương vốn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, hơn nữa lại có cao thủ Thiên Ngoại Thiên bảo vệ bên người, sẽ rất khó để ám sát thành công.

Muốn giết An vương, mình cũng phải nhanh một chút, trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì mới được.

An vương có thể trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng là chuyện kỳ quái, theo lý thuyết mà nói, hắn ta không thể gia nhập môn phái nào khác. Như vậy hoàng thất mới nắm giữ thế thắng được.

Thân thể của Sở Ly phiêu dật, lại di chuyển hai vòng trong An Vương phủ, hắn vẫn quan tâm tới An vương này hơn.

An vương sống một mình, vẫn chưa ngủ chung cùng Trắc phi.

Lúc nửa đêm, An vương bỗng nhiên đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, đi vào một cái sân có bày binh khí, bên người không có hộ vệ.

Đình viện này có tác dụng chuyên môn dùng để luyện võ, ở giữa viện là luyện võ trường, bên cạnh có vài cái giá đặt binh khí.

Đình viện này không có hộ vệ canh gác, không hề có đề phòng.

An vương đi xuyên qua luyện võ trường, đi vào căn phòng nhỏ ở phía đông.

Trong sương phòng phía đông có bày một cái đỉnh cổ điển, đỉnh bằng hai

người, đường kính rộng bằng một người, đồng thêu màu xanh lục loang lổ, che lại hoa văn thô lỗ.

An vương nhẹ nhàng nhảy một cái, khoanh chân ngồi vào bên trong chiếc đỉnh cổ xưa này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Ảo Diệu

Sở Ly kinh ngạc, nhìn An vương đang khoanh chân ngồi vào trong cổ đỉnh, hai mắt nhắm lại rồi vận công.

Cổ đỉnh không quá lớn, giống như đặt mình ở trong giếng vậy.

Nội lực của An vương cuồn cuộn, chẳng khác nào nước lũ cuồn cuộn, tốc độ nhanh gấp mười lần bình thường, đảo mắt đã áp chế lại nội lực dị chủng, khiến cho chúng co lại thành một đoàn.

Nội lực mạnh mẽ của hắn lưu chuyển ở trong kinh mạch, càng vận chuyển càng nhanh.

Lông mày của Sở Ly nhíu lại, Đại Viên Kính Trí được thúc đẩy lên thêm một tầng.

Trong cổ đỉnh như có từng sợi từng sợi tóc màu vàng óng bay ra, như sương mù lượn lờ, từng tia từng tia bay vào mi tâm của An vương, làm cho nội lực lưu chuyển liên tục tăng tốc.

Sở Ly lại thúc đẩy Đại Viên Kính Trí lên thêm một tầng, mơ hồ nhìn thấy trong hư không truyền đến một cỗ lực lượng vô hình, như sương như khói, cổ đỉnh giống như dòng xoáy thôn phệ, chuyển hóa thành những sợi tóc màu vàng óng, tụ vào trong cổ đỉnh.

Sở Ly biết, những sợi tóc màu vàng óng này chính là lực lượng tinh thần, tiến vào mi tâm của An vương, khiến cho lực lượng tinh thần của hắn tăng

lên nhiều, do đó làm tăng nhanh nội lực lên.

Sở Ly lấy làm kinh hãi.

Xưa nay hắn luôn tự kiêu về lực lượng tinh thần, hồn phách hai đời trọng điệp, khiến cho tinh thần của hắn hơn xa người thường, do đó có thể luyện thành trí tuệ độ bản nguyên kinh, tu thành Đại Viên Kính Trí, có thể luyện thành Khô Vinh kinh, Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Nếu như không có tinh thần mạnh mẽ, tư chất của hắn thậm chí còn không bằng người thường, không thể có được thành tựu như bây giờ.

Hắn chợt phát hiện ra, ưu thế mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, vốn cho là độc nhất vô nhị thì An vương cũng có, cho nên tự nhiên trong lòng hắn sẽ không thoải mái.

Rất nhanh hắn đã bình ổn gợn sóng trong lòng, cau mày trầm tư.

Có cổ đỉnh giúp đỡ, vì sao lực lượng tinh thần của An vương còn không bằng mình cơ chứ?

Hắn kiềm chế sự hiếu kỳ lại, lẳng lặng quan sát cổ đỉnh và An vương.

Ngồi ngay ngắn ở bên trong đỉnh, rất nhanh khuôn mặt của An vương đã đỏ như say rượu, vẻ mặt lộ vẻ thống khổ, sau khi kiên trì được một canh giờ cũng không chịu được nữa, nhẹ nhàng đi ra cổ đỉnh khỏi.

Đáp xuống bên cạnh cổ đỉnh, thương thế hắn đã tốt hơn rất nhiều. Chỉ là Sở Ly lại phát hiện ra, nội lực dị chủng chưa bị tiêu diệt, lại có một đạo lưu lại, sau khi rời khỏi cổ đỉnh. Nó lại nhanh chóng lớn mạnh.

Thông qua một canh giờ quan sát này, Sở Ly phát hiện ra được vị trí ảo diệu của nó.

Mi tâm của An vương như bình, lực lượng tinh thần như từng sợi tơ màu vàng bồng bềnh, thưa thớt mà trống vắng. Sau khi tiến vào cổ đỉnh, sợi tơ màu vàng tiến vào bên trong, khiến cho mật độ của sợi tơ màu vàng bên trong đó tăng lên nhiều.

Mật độ của sợi tơ màu vàng rất lớn thì lại đau đầu tới mức sắp nứt, An vương chịu đựng được một canh giờ đã là hiếm thấy.

An vương vừa ra khỏi cổ đỉnh. Rất nhanh sợi tơ vàng bên trong mi tâm đã lan tràn, lại khôi phục lại mật độ như cũ, cũng không có thay đổi gì khác.

Tình hình này giống như lúc hắn trợ Tuyết Lăng luyện công vậy, có thể làm cho tốc độ nội lực tăng nhanh, tăng thêm tốc độ tu luyện, nhưng vẫn không thể tăng lực lượng tinh thần lên được.

Chỗ quái lạ nhất chính là chiếc đỉnh cổ này, có thể hóa lực lượng trong hư không trở thành lực lượng tinh thần, như vậy lực lượng trong hư không là cái gì chứ? Hắn có thể chuyển hóa nó hay không? Nguyên lý ở đây là gì chứ?

Hắn thúc dục Đại Viên Kính Trí, nhìn cổ đỉnh từ trong ra ngoài.

Cổ đỉnh là do đồng thau tạo nên, bên trong đồng thau lại có một loại khí tức kỳ dị đang lưu chuyển. Đạo khí tức này lưu chuyển ở bên trong đồng thau, phác họa một ký hiệu kỳ dị.

Điều này làm cho Sở Ly nghĩ đến thân thể của mình, nội lực lưu chuyển ở trong kinh mạch, ký hiệu kỳ dị này lại như kinh mạch của cổ đỉnh. Khí tức lưu chuyển dọc theo phù hiệu, thu nạp lực lượng trong hư không, chuyển hóa thành lực lượng tinh thần màu vàng, giống như nước tích trữ ở bên trong cổ đỉnh.

Cái ký hiệu kỳ dị này chính là vị trí huyền bí của cổ đỉnh.

http://tieulun.hopto.org

Thứ này cực kỳ huyền diệu, nếu không phải hắn có Đại Viên Kính Trí, người bên ngoài muốn dòm ngó được thứ này cơ hồ là chuyện không thể. Đi ra khỏi cổ đỉnh, cái gì cũng không nhìn ra được, bởi vì khí tức tiêu tán, ký hiệu cũng không phải là hữu hình, chỉ là do khí tức tạo ra mà thôi.

Sở Ly đột nhiên biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở bên trong phòng luyện công, tiến vào cổ đỉnh.

Tức thì từng tia từng tia lực lượng tinh thần xuyên qua thân thể, tiến vào đầu óc của hắn, ở trong đầu của hắn quán tưởng Bạch Hổ Luyện Dương đồ, linh hổ đột nhiên nhảy vào trong đầu, lực lượng hư không mạnh mẽ kéo tới. Trong nháy mắt đã nuốt chửng thân thể hắn.

Hắn có thể cảm giác được thân thể mình bị đè ép đến mức chật chội, sau một lúc đã bị ép lại, khiến hắn phải chống đỡ đến mức cơ hồ muốn nổ tung. Cứ liên tục chống đỡ và hấp thu lực lượng như vậy đã rèn luyện thân thể của hắn, máu thịt càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Qua hai canh giờ, Sở Ly phát hiện ra trời sắp sáng, hắn có chút không nỡ biến mất ở bên trong chiếc cổ đỉnh, xuất hiện ở bên trong phòng ngủ của mình. Lại cởi y sam ra, mặc y phục bên trong rồi ngồi lên trên cái giường nhỏ của mình, cảm nhận biến hóa của thân thể.

Trải qua hai canh giờ tu luyện này, hắn không thấy buồn ngủ chút nào cả, giống như lực lượng tinh thần không hề bị tiêu hao, chiếc đỉnh này thật sự là thần kỳ.

Không trách An vương hơn bốn mươi tuổi đã có thể đạt tới Thiên Ngoại Thiên, có cổ đỉnh này giúp đỡ, đây là chuyện đương nhiên.

Ngày hôm sau, buổi tối thừa dịp An vương rời đi, hắn lại dùng cổ đỉnh để tu luyện một lần, hiệu quả của Bạch Hổ Luyện Dương đồ càng mạnh hơn,

thân thể hắn càng ngày càng cường tráng.

Thân thể càng mạnh, căn cơ càng dày, cùng là cảnh giới Tiên Thiên, thế nhưng người bên ngoài sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Sáng sớm ngày thứ ba, hắn rời khỏi An vương phủ.

Hai ngày nay hắn đã thăm dò được hư thực của An vương, nhưng không tìm được phương pháp để giết An vương.

Chọc vào An vương sẽ là phiền toái rát lớn, thân thể hắn ta nội lực dị chủng vô cùng kỳ dị quấy phá. Cho dù hắn ta có loại bỏ ra sao thì vẫn bó tay hết cách, hắn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, nội lực lại vô cùng tinh khiết, lại còn hơn cao thủ Thiên Ngoại Thiên bình thường, vì lẽ đó không ai có thể giúp đỡ được hắn một chút nào.

Sở Ly để tuấn mã tự chạy, mình thì ngồi ở trên nghiên cứu những ký hiệu trên cổ đỉnh kia.

Hắn thử quán tưởng thứ này ở trong đầu, thế nhưng lại không dị thường gì cả.

Vốn hắn nghĩ, nếu như quán tưởng thành công ở trong đầu, như vậy lực lượng tinh thần sẽ giống như nội lực, cuồn cuộn không dứt, vô cùng vô tận.

Đáng tiếc quán tưởng thế nào cũng là thất vọng, cũng không cảnh tượng kì dị nào xuất hiện.

Hắn vẫn cảm thấy, đây rất có khả năng là phù lục chi thuật của Đạo gia.

Lúc chạng vạng tối, hắn đi tới một tòa thành nhỏ tên là Kim Ô thành.

Trong lòng không có tâm sự cho nên hắn cũng không vội vã trở lại, hắn chậm rãi tiến vào thành ở dưới ánh chiều tà, tìm tới khách sạn tốt nhất trong

thành, lại thuê một căn phòng.

Khi ánh đèn rực rỡ mới lên, hắn đi dạo trong thành mua một chút chu sa, lại đi tới tửu lâu được xưng là bán rượu ngon nhất - Gia Phong lâu.

Hắn ngồi ở bên cửa sổ lầu ba, cúi đầu nhìn người đi đường lui tới ở phía dưới, thỉnh thoảng khẽ nhấp một ngụm rượu, ăn một miếng thức ăn dùng để nhắm rượu.

Người đi đường có người vội vội vàng vàng, có người nhàn nhã đi dạo, có người không có việc gì, có người rất vui mừng, đủ loại biểu hiện, tâm cảnh đều có ở trong đó. Khiến cho Sở Ly say mê trông ngóng.

Tuy rằng kỳ thực hắn bước vào nhân gian, thế nhưng còn không phải là cuộc sống như của người bình thường.

Hắn ở trong Vương phủ, bình thường sẽ luyện công trong Thiên Linh viện, đọc sách, rất ít đi Bạch vân lâu, cũng không đi Yêu Nguyệt lâu. Cho nên dường như Sùng Minh thành cực kỳ phồn hoa không có quan hệ gì với hắn vậy.

Tâm tư của hắn đều đặt lên việc truy đuổi, muốn võ công càng mạnh mẽ hơn nữa, muốn quyền thế càng to lớn hơn nữa. Tuy rằng bây giờ đã đạt đến nhị phẩm, thế nhưng hắn cảm thấy còn không phải là thời điểm để hưởng thụ. Trên mặt có An vương đè lên, có hoàng thượng đè lên, không thể thích làm gì thì làm.

Hắn nhìn thấy nhiều người thân mang võ công, cho dù là người bày sạp bán đồ ăn vặt ở hai bên phố lớn phía dưới cũng có võ công trên người, bây giờ thế giới võ học hưng thịnh vô cùng, chuyện này không cần phải bàn cãi.

Ánh mắt của hắn nheo lại, ba nữ tử thướt tha uyển chuyển, người mặc y phục màu xanh nhạt đi tới. Đi đến trước tửu lâu, ngẩng đầu nhìn một chút,

sau đó tiến vào tửu lâu.

Ba nữ tử đều đeo khăn che mặt, bước chân mềm mại, nhẹ nhàng tiến tới, không nhìn thấy dung mạo, thế nhưng lại cảm thấy uyển chuyển vô cùng, khiến cho người ta mơ tưởng viển vông.

Các nàng leo lên lầu ba, ngồi vào một cái bàn cách Sở Ly không xa, tiểu nhị nhiệt tình tiến lên bắt chuyện, thanh âm của nữ tử gọi món ăn rất là nhu hòa, dễ nghe.

Đám người trên lầu thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ba nữ nhân này một chút, các nàng đều mang khăn che mặt, chung quy khi dùng cơm cũng phải tháo xuống, mọi người đều muốn nhìn một chút xem hình dáng của các nàng ra sao, rốt cuộc có phải là mỹ nhân hay không.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Thái Hoa

Sở Ly nhìn thấy hình dáng của các nàng.

Quả thực đều là mỹ nhân, tuy không bằng Tiêu Kỳ, Tiêu Thi, cũng thua kém Tô Như, Tuyết Lăng một bậc, thế nhưng đặt ở bên ngoài đã là mỹ nhân hiếm thấy rồi.

Tiểu nhị rất ân cần mang món ăn tới, so với các bàn khác còn nhanh hơn.

Trẻ tuổi có máu nóng trong người, cho dù thân là tiểu nhị thì hắn cũng khó kiềm được tâm tính yêu thích cái đẹp ở trong lòng.

Ba mỹ nữ có một cao thủ Tiên thiên, gần như bằng Tuyết Lăng, nhìn mảnh mai, chỉ là máu thịt còn hơn xa người thường. Có lẽ là đã tu luyện thể thuật, lực lượng hơn xa nam nhân bình thường.

Nhị nữ còn lại cũng đã từng tu luyện thể thuật, hơn xa người thường, chỉ có điều tu vi chỉ là hậu thiên, ở trong mắt hắn không đáng để nhắc tới.

Đồ ăn được dâng lên, các nàng khẽ vuốt tay, nhẹ nhàng lấy tấm lụa trắng xuống.

Hai mắt những người chung quanh tỏa ánh sáng, trợn mắt lên nhìn chằm chằm vào, người rụt rè thì ra vẻ tình cờ thoáng nhìn qua, người mặt dày thì nhìn chằm chằm, tất cả ánh mắt đều bị các nàng hấp dẫn.

Sở Ly nâng rượu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dù sao trong phủ Quốc Công thứ nhiều chính là mỹ nữ, đám người Trần Tuyết cũng là mỹ nữ. Cả ngày gặp mặt đám người Tuyết Lăng, Tô Như, thường thường đối mặt với Tiêu Kỳ, ánh mắt của hắn đã trở nên cực cao.

Hắn nâng chén rượu lên, thỉnh thoảng khẽ nhấp một cái, tiếp tục suy tư về ký hiệu kỳ dị kia, tối về cố gắng thử một lần xem. Để xem có thể dùng chu sa vẽ ra phù chú hay không.

Kỳ hiệu bên trong chiếc cổ đỉnh là lấy cái gì để vẽ, cao thủ Thiên Ngoại Thiên không làm được một bước này, lẽ nào là cao thủ Thiên thần?

Tâm thần của hắn bỗng nhiên khẽ động, quay đầu nhìn lại.

Lúc này có ba thanh niên bên hông đeo trường đao chậm rãi đi lên lầu, đứng ở trên bậc thang, đánh giá từng người trên lầu.

Thanh niên đẫn dầu anh khí bừng bừng, y phục màu xanh, tay đặt lên đao mà đứng, sát khí ngập tràn.

Tướng mạo của hai tên thanh niên phía sau hắn rất phổ thông. Một người cao, tráng kiện, một gầy gò. Hai người trợn mắt lên, sắc mặt bất thiện, ánh mắt chẳng khác nào dao, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt của ba người đảo qua trên mặt của Sở Ly, không có dừng lại.

Quanh thân Sở Ly ngay cả một tia nội lực cũng không có, nhìn qua chính là một người đọc sách bình thường, không thông võ công.

Cuối cùng ánh mắt của bọn họ rơi xuống trên mặt ba mỹ nữ. Dừng lại bất động.

Tam nữ cúi đầu lặng lẽ dùng cơm, không nói gì cả.

Thanh niên anh tuấn dẫn đầu lên tiếng, tiếp đó tay vẫn đặt lên trên đao rồi

đi tới trước bàn của các nàng, trầm giọng nói:

- Các ngươi là đệ tử của Thái Hoa Cốc?

Tam nữ ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, lại cúi đầu ăn cơm, không để ý tới hắn.

- Ầm!

Thanh niên cao, cường tráng tiến lên phía trước một bước, mạnh mẽ vỗ một chưởng lên trên bàn.

- Rầm!

Bàn và cơm nước mảnh vỡ chén đĩa hóa thành đống, nước bắn ra bốn phía.

Đũa của tam nữ dừng lại ở giữa không trung, ba người chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng có lửa giận hừng hực.

Thanh niên cao, cường tráng trợn mắt lên quát:

- Sư huynh của ta nói chuyện với các ngươi, các ngươi không nghe thấy sao?

Người xinh xắn lanh lợi nhất trong tam nữ quát:

- Có phải ngươi điên rồi không?

Thanh niên cao to kia hừ lạnh nói:

- Các ngươi không phải là đệ tử của Thái Hoa Cốc?

- Đúng thì làm sao, không phải thì làm sao chứ?

Nữ tử xinh xắn lanh lợi kia khẽ gằn giọng nói:

- Các ngươi là ai, không ngờ lại thô bạo như thế?

- Hừ!

Thanh niên cao to ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

- Chúng ta chính là đệ tử của Thanh Mãng Sơn!

Hắn liếc mắt nhìn mỹ nữ xinh xắn lanh lợi, lại dương dương tự đắc nhìn về phía đám người ở chung quanh.

- Đệ tử Thanh Mãng Sơn!

- Thanh Mãng Sơn!

- Bọn họ ở phía nam, sao lại chạy tới nơi này rồi phát rồ như vậy chứ?

Những người chung quanh sôi nổi nghị luận, Thanh Mãng Sơn là tông phái nhất lưu, là tên của một tông phái võ lâm ở phía nam.

Mỹ nữ mặt trái xoan có tuổi khá lớn xua tay, ý bảo nữ tử xinh xắn lanh lợi kia không nói nữa, nàng dịu dàng mà bình tĩnh nói:

- Hóa ra là đệ tử Thanh Mãng Sơn. Thái Hoa cốc ta và Thanh Mãng Sơn xưa nay nước giếng không phạm nước sông, ngươi làm vậy là có ý gì?

- Hừ, nước giếng không phạm nước sông!

Thanh niên cao to chất vấn:

- Các ngươi giết đệ tử của Thanh Mãng Sơn chúng ta!

- Cái này, vì sao ngươi lại nói thế?

Mỹ nữ mặt trái xoan khẽ nhíu mày.

- Không phải các ngươi diệt Bình Trạch sơn hay sao?

Thanh niên cao to hừ lạnh nói.

Mỹ nữ mặt trái xoan khẽ gật đầu:

- Bình Trạch sơn không chuyện ác nào không làm, tội ác tày trời, chúng ta thay trời hành đạo, diệt trừ bọn chúng!

- Hừ, người đã chết rồi, các ngươi nói cái gì mà chẳng được?

Thanh niên cao to hừ lạnh nói:

- Đặng sư đệ ta ở trong Bình Trạch sơn, cũng bị các ngươi giết chết!

- Đệ tử của Thanh Mãng Sơn ở Bình Trạch sơn?

Mỹ nữ mặt trái xoan lắc đầu:

- Danh tiếng của Bình Trạch sơn thế nào mọi người đều biết, bọn họ muốn cướp khi chúng ta lên núi, thân là người trong võ lâm không hành hiệp trượng nghĩa mà lại làm xằng làm bậy, chết không có gì đáng tiếc!

- Các ngươi giết người mà còn nói lý như vậy!

Sắc mặt của thanh niên cao to rất khó coi, quay đầu nói:

- Sư huynh, ta thấy khỏi phải phí lời với các ả này, động thủ đi!

Thanh niên cầm đầu bình tĩnh nói:

- Thanh Mãng Sơn ta là danh môn chính phái, nói đạo lý, Đặng sư đệ của ta có tội gì mà phải chết chứ? Như vậy đi, ba vị cô nương tự phế võ công,

chuyện này sẽ xóa bỏ ở đây!

- Dựa vào cái gì?

Nữ tử xinh xắn lanh lợi không phục mắng:

- Tên kia không biết đã giết bao nhiêu người vô tội, đã sớm đáng chết rồi. Chúng ta thay trời hành đạo thì có gì sai cơ chứ? Thanh Mãng Sơn các ngươi nói lý, thật là buồn cười chết mất!

- Đệ tử của Thanh Mãng Sơn không tới phiên người khác giết!

Thanh niên cầm đầu lạnh lùng nói:

- Nếu như ba vị cô nương không xuống tay được, ta sẽ làm thay cho các ngươi!

- Vậy thì cứ đánh thôi!

Nữ tử xinh xắn lanh lợi rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào ba thanh niên rồi nói:

- Đến đây, các ngươi có bản lĩnh thì cứ phế bỏ chúng ta!

- Đánh thì đánh!

Thanh niên cao to rút trường đao sáng như tuyết ra, đặt ở trước người:

- Đến đây, các ngươi cùng lên đi!

- Khoe khoang!

Nữ tử xinh xắn lanh lợi quát một tiếng, rút kiếm ra đâm, mấy đóa kiếm hoa bao phủ thanh niên cao to kia lại.

Thanh niên cao to quát một tiếng, tay vung đao như một dải lụa.

http://tieulun.hopto.org

- Keng...

Đao kiếm gặp nhau, nữ tử linh lung lùi về phía sau hai bước, nhíu mày trừng mắt nhìn đối phương.

Thanh niên cao to cười đắc ý nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của ta!

- Hừ, xem kiếm!

Nữ tử xinh xắn lanh lợi đâm ra mấy đóa kiếm hoa.

Thanh niên cao to đánh xuống một đao, nhưng chỉ bổ về khoảng không. Hắn vội vã chém ngang đao, chém trúng mũi kiếm.

Mũi kiếm của nữ tử linh lung va chạm với thân đao, lập tức đâm ra, tốc độ xuất kiếm càng nhanh hơn, bằng vào kiếm pháp tinh diệu mượn lực mà đi.

Keng keng keng keng...

Âm thanh sắt thép va chạm liên tiếp và dày đặc vang lên, hơn hai mươi chiêu trong chớp mắt đã trôi qua.

- Ồ?

Nữ tử linh lung kinh ngạc thốt lên một tiếng, trường kiếm bỗng nhiên bay ra ngoài.

Thanh niên cao to lấy lực phá xảo, từng đao đều chất phác như núi.

Khi nữ tử mượn lực cũng phải chịu đựng lực lượng xung kích, cuối cùng cổ tay đau xót, trường kiếm tuột tay.

http://tieulun.hopto.org

- Phanh!

Thanh niên cao to không chút do dự đánh xuống một đao. Muốn bổ nàng ra làm hai nửa.

Một nữ tử khác rút kiếm đâm ra, muốn cứu đồng bạn.

- Keng...

Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một thanh đao, đánh bay kiếm của nàng.

Thanh niên cao to đánh xuống một đao, nữ tử nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ là không thể nào trốn được.

- A!

Nàng kêu thảm một tiếng, vai phải và cánh tay lộ ra xương trắng âm u, máu tươi trong nháy mắt đã tuôn ra ướt đẫm ống tay áo.

Mọi người sợ hết hồn, không đành lòng tận mắt nhìn thấy cảnh này. Không nghĩ tới thanh niên cao to này thật là độc ác. Không biết thương hương tiếc ngọc.

Sở Ly lắc đầu, hắn không có ý định ra tay.

Ân oán võ lâm nếu có thể không trêu chọc thì không nên trêu chọc. Bởi vì nếu chọc vào sẽ vô cùng phiền phức, mọi người đều có vận mệnh của mình, hắn không phải là Chúa cứu thế, không thể cứu mỗi người được. Hơn nữa ân oán tình cừu thường thường rất loạn, hắn cũng không có cách nào để ý được.

Huống hồ một đao này cũng đã lưu tình, bằng không cánh tay kia đã rời khỏi thể xác rồi.

Mỹ nữ mặt trái xoan tiến lên niêm phong lại huyệt đạo của nữ tử linh

lung. Lại móc ra thuốc xoa, cầm máu, lại cho nàng dùng thêm một viên đan dược.

Nàng quay đầu nhìn về phía hai người khác đã đánh thành một đoàn, lông mày nhíu chặt.

Sư muội của nàng cũng không phải là đối thủ của đối phương, cho nên chỉ có thể dựa vào chính nàng mà thôi.

Sở Ly cười nhạt.

Tu vi của nữ tử này ở trong sáu người là cao nhất, ba đệ tử của Thanh Mãng Sơn không phải là đối thủ.

- Trương sư muội, lui ra đi!

Nàng nhẹ giọng nói.

- Vâng.

Nữ tử kiều mị đang vung kiếm nhẹ nhàng lui ra khỏi vòng chiến.

Nữ tử mặt trái xoan rút kiếm ra khỏi vỏ, lạnh nhạt nói:

- Hà Băng Hoa Thái Hoa cốc!

- Hứa Sĩ Tiêu Thanh Mãng Sơn!

Thanh niên cao to rút đao ra khỏi vỏ, hừ lạnh nói:

- Dưới đao không có mắt, sinh tử chớ trách, xin mời!

Hà Băng Hoa rút kiếm đâm một cái. Mũi kiếm kêu nhỏ như là đâm thủng y phục.

Hứa Sĩ Tiêu múa đao phủ đầu chém một đao như sấm chớp, vô cùng nhanh.

Hà Băng Hoa giẫm ra một bước tránh ra khỏi trường đao, mũi kiếm đã đâm tới, làm cho Hứa Sĩ Tiêu phải lùi về sau.

- Sưu! Sưu! Sưu!

Trên mũi kiếm của Hà Băng Hoa phát ra từng tiếng kêu nhỏ, Hứa Sĩ Tiêu liên tục lùi về phía sau, không chém ra được một đao nào nữa.

Kiếm pháp của Hà Băng Hoa tinh diệu, nhìn như mềm mại, thế nhưng hùng hổ doạ người, đao thế của Hứa Sĩ Tiêu mạnh mẽ. Thế nhưng lại có lực mà không có chỗ dùng, bị bức ép cho liên tục lùi về phía sau, không thở ra hơi, tinh lực cuồn cuộn, động tác càng ngày càng chậm.

- Keng...

Bên cạnh bỗng nhiên có một đao chém tới.

Mũi kiếm của Hà Băng Hoa nhẹ đi, trường đao bay ra ngoài.

Sở Ly bất đắc dĩ, tránh đầu chếch về phía trái, tránh trường đao bay tới.

- Phập!

Trường đao cắm sâu vào trên khung cửa sổ, chuôi đao liên tục run rẩy.

Hà Băng Hoa lạnh lùng liếc mắt nhìn thanh niên cao to hai tay đã trống trơn, liếc xéo Hứa Sĩ Tiêu:

- Thanh Mãng Sơn, Thanh Mãng Sơn rất tốt!

Sắc mặt Hứa Sĩ Tiêu âm trầm, trừng mắt nhìn thanh niên cao to một chút:

- Triệu sư đệ!

Thanh niên cao to sắc mặt ngượng ngùng, quay đầu trừng Sở Ly:

- Còn không đưa đao ra cho ta?

Sở Ly bật cười, đây quả thực là tai họa bất ngờ, vốn hắn không muốn để ý tới, thế nhưng chuyện này lại vẫn tìm tới cửa.

Hắn bỗng nhiên sinh ra một tia tâm tư đùa giỡn, người đứng lên đến, hai tay vất vả rút đao ra, sau đó đi tới phía trước rồi đưa cho thanh niên cao to, miệng cười nhạt.

- Cười cái gì mà cười!

Thanh niên cao to không tiếp nhận trường đao mà trừng mắt lên, quát to.

Giúp một chút mà còn bị sư huynh quát, thực sự rất mất mặt. Trong lòng hắn nổi giận không có chỗ phát tiết, lại nhìn thấy Sở Ly cười, giống như đang trào phúng mình vậy, nhất thời hắn thẹn quá hóa giận.

- Triệu sư đệ!

Hứa Sĩ Tiêu trầm giọng nói:

- Không được vô lễ!

- Sư huynh, loại gia hỏa này cũng dám cười nhạo ta, thực sự là không biết sống chết!

Thanh niên cao to căm giận bất bình nói:

- Cũng may là ta, nếu như đổi lại là người khác thì đã sớm dùng một đao chém hắn, để đầu hắn dọn nhà rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi được rồi!

Hứa Sĩ Tiêu vung vung tay lên, không nhịn được nói:

- Tính toán gì với ngươi không tập võ cơ chứ?

- Sư huynh, không phải là ta tính toán với hắn, mà là vì muốn tốt cho hắn.

Thanh niên cao to vội nói:

- Cho hắn một chút giáo huấn, tránh cho tương lai lại mất cái mạng nhỏ!

Sở Ly lắc đầu một cái, lại đưa trường đao tới cho hắn.

Thanh niên cao to quát một tiếng, tiếp nhận trường đao, sắc mặt tức thì biến đổi.

Nội lực mênh mông cuồn cuộn từ trong trường đao tràn vào thân thể hắn, giống như phong ba, nội lực của hắn lập tức bị loại bỏ sạch sẽ, bên trong kinh mạch chỉ có nội lực của đối phương đang lưu chuyển, thân thể mất đi khống chế, không thể động đậy.

Sở Ly mỉm cười thu tay về:

- Không cần cám ơn.

Thanh niên cao to ngạc nhiên và có chút nghi ngờ nhìn hắn.

Sở Ly ngồi trở lại bên cạnh bàn, cười tủm tỉm cầm chén rượu lên uống.

Thanh niên cao to trợn mắt lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trẻ tuổi của Sở Ly, trong lòng khó có thể tin tưởng được. Hắn có cảm giác vừa nãy nhất định mình đã sinh ra ảo giác, bằng vào chừng ấy tuổi sao lại có tu vi không thể nào tưởng tượng được như vậy cơ chứ?

Sở Ly cầm chén rượu lên khẽ nhấp một cái.

- Triệu sư đệ?

Hứa Sĩ Tiêu kêu một tiếng.

- A?

Thanh niên cao to vội vã ứng tiếng đáp, lập tức dẹp tan sự thất thố trong lòng, miễn cưỡng cười cười:

- Hả?

- Chúng ta đi!

Hứa Sĩ Tiêu nói.

Vẻ mặt hắn âm trầm, ôm quyền hừ lạnh nói:

- Hà cô nương, sau này chúng ta còn gặp lại!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Song Quỷ

Hà Băng Hoa lẳng lặng nhìn bọn họ không nói lời nào.

Tuy mình thắng Hứa Sĩ Tiêu một bậc, thế nhưng hai người khác của Thanh Mãng Sơn lại vượt qua Trương sư muội và Tôn sư muội, đánh nữa thì cũng chưa chắc phân thắng bại.

Còn nữa, Thanh Mãng Sơn thế lớn, Thái Hoa cốc không bằng bọn họ, cho nên lùi một bước cũng tốt.

Hứa Sĩ Tiêu vung vung tay lên, lại xoay người đi ra ngoài.

Thanh niên cao to ngạc nhiên và nghi ngờ liếc mắt nhìn Sở Ly, xoay người đi theo sau.

- Đứng lại!

Tiểu nhị bỗng nhiên đứng ra, lấy thân ngăn cản đường của bọn họ.

Hứa Sĩ Tiêu cau mày nhìn hắn.

Tiểu nhị ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

- Ba vị khách quan, các ngươi đập nát bàn của chúng ta, còn chưa có bồi thường đó!

- Khốn nạn, muốn chết!

Thanh niên cao to giận tím mặt.

Hứa Sĩ Tiêu vung tay:

- Triệu sư đệ, cho hắn!

Thanh niên cao to trừng mắt tiểu nhị một cách hung tợn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn ba người Hà Băng Hoa, lập tức ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

- Hai mươi lượng!

Thanh niên cao to nghiến răng nghiến lợi giơ tay lên, từ trong lòng móc ra một nén bạc, đột nhiên vung lên một cái.

- Phụp!

Ánh bạc lóe lên, nén bạc bắn vào bên trong cây cột.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn bạc đã tiến vào bên trong cây cột rất sâu, hắn nuốt nước miếng một cái, không dám lên tiếng nữa. Nếu như không bắn lên trên cây cột mà bắn lên trên người mình, sợ rằng hắn cũng kết cục này, cả người hắn phát lạnh.

Thanh niên cao to đắc ý quét mắt nhìn mọi người một chút, lại vừa tàn nhẫn trừng mắt nhìn tiểu nhị một chút, ánh mắt trực tiếp bỏ qua Sở Ly, không dám nhìn vào hắn.

- Đi thôi.

Hứa Sĩ Tiêu sải bước đi xuống lầu, hai người khác vội vã đuổi tới.

http://tieulun.hopto.org

- Tôn sư muội?

Hà Băng Hoa thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nữ tử xinh xắn lanh lợi đã bị bị thương.

Sắc mặt của nữ tử xinh xắn lanh lợi tái nhợt, hừ lạnh nói:

- Bị thương da thịt, không có gì, hừ, không hổ là Thanh Mãng Sơn!

Nàng lập tức cười nói:

- Hà sư tỷ đánh lùi Hứa Sĩ Tiêu kia, quả nhiên không hổ là Hà sư tỷ!

Hà Băng Hoa lắc đầu:

- Bọn họ không thể khinh thường... Chúng ta đi về trước đi.

- Được rồi, cũng không có tâm tình ăn cơm nữa rồi!

Ba người đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Hà Băng Hoa xuống lầu, ánh mắt trong trẻo quét một vòng ở trên người Sở Ly. Lại làm như không có chuyện gì xảy ra rồi rời đi.

Sở Ly nhìn theo ba nữ đi xuống lầu, tay nắm chén rượu rồi khẽ lắc đầu.

Hắn đã nghe nói qua về Thái Hoa cốc, xem như là môn phái nhị lưu, thực lực không tầm thường. Đệ tử đều nữ tử, chỉ là không giống như Tuyết Nguyệt hiên đó chính là, Thái Hoa cốc không thu nam đệ tử.

Có người nói là bởi vì tâm pháp của Thái Hoa cốc chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện, nam tử luyện sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thanh Mãng Sơn, cũng là một thế lực đại danh đỉnh đỉnh. Môn phái chính

đạo nhất lưu, ở trong võ lâm có tên tuổi rất khá, nhưng lại là kẻ thù với Tuyết Nguyệt hiên.

Hai phái là cừu nhân, ân oán đã dây dưa mấy trăm năm, cừu hận càng ngày càng sâu, căn bản không có cách nào hóa giải được.

Tuyết Nguyệt hiên là môn phái chính đạo, Thanh Mãng Sơn cũng như vậy, bình thường rất giữ mình, đương nhiên cũng khó tránh khỏi có đệ tử xem thường quy củ xuất hiện. Chỉ cần đệ tử gặp mặt thì sẽ đánh loạn, không có phân chia chính tà.

Đây chính là ân oán trong võ lâm, không quan hệ tới chính nghĩa, chỉ là ân oán cá nhân, người ngoài rất khó xen tay vào được.

Tiểu nhị ân cần đưa tam nữ rời đi, sau khi trở lại, chân dẫm lên ghế, rút nén bạc ra.

Nhưng nén bạc đã khảm vào bên trong cây cột, chất liệu của cây cột cứng rắn, hắn cầm một cái dao phay, phí sức chín trâu hai hổ mới nhổ được ra ngoài. Lúc này người ngồi ở trên ghế thở hồng hộc. Làm cho mọi người bật cười.

Sở Ly lắc đầu, thực sự là thích mỹ nhân không tiếc thân, chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, may mà người hắn đụng là đệ tử Thanh Mãng Sơn. Nếu là những nhân vật khác trong võ lâm, sợ rằng người này sẽ phải ăn quả đắng.

Sở Ly lại lắc đầu, hắn đã nhìn thấy suy nghĩ của Tiểu nhị, hắn ôm tâm tư chịu khổ, ăn quả đắng là muốn tam nữ của Thái Hoa cốc quan tâm hắn một hồi. Đối với một tiểu nhân vật mà nói, đây cũng là chuyện có thể khoe cả đời.

Sở Ly ăn cơm xong, lại cầm chu sa trở về tiểu viện của chính mình.

Trong tiểu viện có treo một hàng đèn lồng, chiếu cho chung quanh rất là sáng sủa, hắn nắm một chút giấy vàng, mài chu sa xong, sau đó bắt đầu vung bút vẽ phù lục.

Mất một lúc, mười mấy cái phù đã được vẽ xong.

Hắn đánh giá kiệt tác của chính mình, thất vọng lắc đầu một cái, hai tay xoa xao một cái, phù lục đã hóa thành bột phấn bị gió đêm thổi đi, vô dụng, xem ra ký hiệu này cũng không phải phù lục của Đạo gia.

Hắn ngồi ở trong sân nhìn mặt trăng rồi chăm chú suy nghĩ, xem ra cần phải cố gắng tìm hiểu một chút tư liệu, có lẽ kỳ thuật như vậy sẽ có một ít ghi chép. Chỉ cần tìm được một chút tư liệu thì nhất định hắn có thể biến nó thành sự thực.

Hắn nghiên cứu thứ này cũng không phải là vì mình, nếu như chúng nữ Tuyết Lăng có vật ấy trợ giúp tu luyện thì tiến cảnh sẽ tiến triển cực nhanh.

Bây giờ hắn chưa cần phải dùng tới cái này, thứ hắn thiếu chỉ là cơ hội mà thôi.

Hắn muốn, trong tương lai phù lục này giúp đỡ, võ công của đám người Tuyết Lăng, Trần Tuyết sẽ tiến nhanh, còn có Trần Tư Vũ nữa. Tất cả đều trở thành cao thủ hàng đầu, như vậy hắn cũng có thể bớt đi lại, có chuyện gì chỉ cần dùng một câu nói phân phó, tự nhiên sẽ có người đi làm thỏa đáng mọi việc. Không phiền hắn tự mình động thủ.

Đùng, một tiếng vang nhỏ vang vọng ở trong bầu trời đêm.

Sở Ly nhíu nhíu mày, nhìn về phía tiểu viện phía tây, bởi vì âm thanh là phát ra từ bên kia.

Đại Viên Kính Trí được khởi động, hắn tức thì nở một nụ cười, thật là

trúng hợp, ba người ở bên kia chính là tam nữ của Thái Hoa cốc.

Bóng đêm đã đổ xuống, có lẽ các nàng đã đi ngủ, thế nhưng sau khi nghe được động tĩnh lập tức tỉnh lại.

Tam nữ cầm kiếm đi tới tiểu viện, tạo thành thế đối đầu với phía trước, người đều mặc y phục màu xanh nhạt, chiếu rõ khuôn mặt trắng nõn như ngọc, càng ngày càng mỹ lệ.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, dường như các nàng rất ngạc nhiên vậy.

Các nàng chắn kiếm ở trước người, ánh mắt sáng ngời và cảnh giác đánh giá bốn phía, cả người căng thẳng.

- Xuy!

Một mảnh tiếng thét dài vang lên.

Ám khí ngập trời liên tục bắn tới, giống như nước mưa đánh về phía tam nữ.

- Keng keng keng keng...

Tiếng kêu như mưa, lanh lảnh mà dễ nghe.

Tam nữ vung kiếm tạo thành một mảnh lồng sáng, hoàn toàn che khuất chính mình, ám khí bị màn ánh sáng che kín, trong nháy mắt đã bắn đầy xuống dưới mặt đất.

- Bọn chuột nhắt phương nào, còn không mau hiện thân!

Nữ nhân xinh đẹp quát, tay trái nàng cầm kiếm cũng không chút thua kém tay phải.

- Khà khà...

Hai nam tử mặc áo đen đứng ở trên tường, sau khi cười gằn hai tiếng lại giống như hai cái lá cây bay xuống trước mặt các nàng.

- Các ngươi là thần thánh phương nào?

Hà Băng Hoa lạnh nhạt hỏi.

Hai nam tử mặc áo đen thân thể cao gầy, sắc mặt tái nhợt, ở dưới ánh trăng chẳng khác nào cương thi, lại phối hợp với hai mắt bóng loáng của bọn họ, càng ngày càng uy nghiêm, đáng sợ như là cương thị vậy.

- Khà khà...

Hai người cười gằn, âm u lạnh lẽo vô cùng.

Thân thể của Tôn Lệ Hoa mềm mại run lên một cái, hừ lạnh nói:

- Giả thần giả quỷ, tiểu nhân hèn hạ, hóa ra là hai con chuột nhắt.

Nam tử có thân thể hơi cao cười lạnh nói:

- Ta họ Diêu, ở Bình Trạch sơn.

- Diêu gia song quỷ?

Hà Băng Hoa lạnh nhạt nói:

- Không nghĩ tới lại là hai con cá lọt lưới nhà các ngươi, các ngươi còn dám tới nữa sao?

- Nếu không phải chúng ta không ở trên núi thì sao đến phiên ba tiểu nha đầu các ngươi đắc thủ cơ chứ?

- Hừ, vừa vặn hôm nay các ngươi đưa tới cửa, hôm nay ta sẽ tiễn các ngươi về chầu trời!

Tôn Lệ Hoa khẽ kêu nói.

Nàng biết là Diêu gia song quỷ, là người không phải là quỷ, cho nên cũng không sợ hãi gì nữa.

Hà Băng Hoa nói:

- Hai người các ngươi giết người vô số, đã sớm đáng chết rồi, xem kiếm!

Nàng khẽ quát một tiếng, ba người đồng thời vung kiếm lên rồi đâm ra.

- Sưu!

Ba thanh kiếm tạo thành một màn kiếm, bên trong tiếng kêu nhỏ bao phủ Diêu gia song quỷ lại.

Sở Ly kinh ngạc, ba người này liên thủ uy lực tăng mạnh, mỗi người đều có công lực của ba người, quả thực là kỳ diệu.

- Khà khà!

Diêu gia song quỷ nhẹ nhàng lùi về phía sau, rất là nhanh nhẹn.

- Không được!

Hà Băng Hoa quát lên:

- Mau lui lại, phục dụng Bách độc hoàn!

Nàng cảm thấy trước mắt chấn động, cả người mềm đi, đây là dấu hiệu của trúng độc!

http://tieulun.hopto.org

Diêu gia song quỷ cười gằn:

- Tiểu nương tử, yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi đâu. Huynh đệ chúng ta sẽ cố gắng hưởng dụng một phen... Đều là những thiếu nữ khả ái, khà khà!

Bọn họ đắc ý cười to, tùy ý để cho tam nữ ăn Bách độc hoàn vào.

Bọn họ có lòng tin đối với mình độc dược của mình, không có thuốc giải độc môn, giải độc hoàn gì cũng vô dụng.

Hai người nhìn các nàng ăn Bách độc hoàn vào, khi vừa mới thở ra một hơi thì bỗng nhiên hai người phất tay, đã có một mảnh ám khí vọt tới.

Tam nữ mềm cả người, muốn vung kiếm nhưng vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ám khí bắn tới, thầm kêu mạng ta xong rồi.

Hai mắt của Diêu gia song quỷ tỏa sáng, khà khà cười gằn, giống như đã nhìn thấy cả người tam nữ cắm đầy ám khí vậy. Cả người nhất thời nóng lên, cực kỳ phấn khởi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đối Đầu

Sở Ly bất đắc dĩ thở dài.

Vốn hắn không muốn tham gia, trên tay dính ân oán võ lâm sẽ rất là phiền phức.

Thế nhưng hắn lại không thể trơ mắt nhìn ba mỹ nhân như hoa như ngọc chết ở trên tay hai người này.

Hắn đột nhiên lóe lên, che ở trước mặt tam nữ, trường kiếm đánh ra, tạo thành một cái vòng tròn.

Ám khí ngập trời tranh nhau chen lấn tiến vào bên trong kiếm quyển, rơi xuống đất, một chiêu này là chuyên phá ám khí, vạn tên quy tông.

- Ngươi là ai?

Diêu gia song quỷ gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Ly, vào lúc hưng phấn nhất lại bị cắt đứt, nếu không phải kiêng kỵ khinh công và kiếm pháp của hắn thì hai người đã sớm nhào lên xé nát hắn rồi.

Sở Ly không để ý tới hai người, lại móc ra đan dược từ trong lòng nhét vào trong miệng tam nữ.

Thân thể tam nữ mềm nhũn vô lực, nâng lẫn nhau không để cho mình ngã xuống dưới đất, không có lực để phản kháng Sở Ly nhét đan dược vào miệng.

Sở Ly lại đập một chưởng vào phía sau lưng của ba người, trợ giúp dược

lực tan ra.

Tam nữ chỉ cảm thấy đan dược trong miệng hóa thành một cỗ thanh khí, đi quanh lục phủ ngũ tạng một vòng, ba người tức thì bỗng cảm thấy phấn chấn, khôi phục lại khí lực.

Sở Ly liếc mắt ra hiệu cho các nàng, nhảy lui về phía sau một cái, vượt qua tường viện rồi biến mất không còn tăm hơi, như là một đạo kinh hồng.

Tam nữ hiểu rõ ý của Sở Ly, thân thể mềm mại dựa sát vào nhau, phẫn nộ trừng mắt nhìn Diêu gia song quỷ:

- Các ngươi lại dám hạ độc, thật là hèn hạ!

Diêu gia song quỷ nhìn về phía phương hướng Sở Ly biến mất, không biết hắn ta đang làm cái gì. Bỗng nhiên đến lại bỗng nhiên đi, giống như chỉ muốn cho các nàng dùng thuốc giải vậy, bọn họ rất có tự tin đối với độc dược của mình, không có thuốc giải của bọn hắn ai cũng không giải được.

Nhìn tam nữ mảnh mai chịu không nổi, bọn họ lần nữa nở nụ cười khà khà quái dị.

Diêu gia lão đại hừ lạnh nói:

- Tránh đêm dài lắm mộng, trực tiếp giết đi!

- Đáng tiếc, được rồi.

Hai người nhẹ nhàng nhảy lên trên không trung, hai bàn tay duỗi ra, như chim diều hâu lao xuống chỗ tam nữ.

Tam nữ sợ hãi kêu lên, vô cùng chật vật lui về phía sau.

Diêu gia song quỷ ở trên không trung nở nụ cười tàn nhẫn mà phấn khởi.

Nghĩ đến việc hai tay sắp cắm vào thân thể mềm mại của các nàng, cảm giác non mềm không gì sánh kịp kia đã vượt qua bất kỳ một loại cảm giác gì khác. Khiến cho người ta say mê, khiến cho người ta không thể tự kiềm chế.

- A!

Tam nữ trừng mắt, hét lên, nhưng không thể động đậy.

- Khà khà...

Diêu gia song quỷ nụ cười dữ tợn, hai trảo ở dưới ánh trăng lóe lên ánh xanh thăm thẳm. Chộp lên bộ ngực cao vút của Hà Băng Hoa và Tôn Lệ Hoa.

- Ọc...

Thân thể của Diêu gia song quỷ đột nhiên chấn động, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu quái dị. Hai người cúi đầu nhìn kiếm đã cắm vào bộ ngực của mình, lại dùng ánh mắt khó có thể tin trừng mắt nhìn về phía tam nữ.

Ba nữ vặn eo, rút kiếm, lùi về phía sau. Gọn gàng mà nhanh chóng, chỉnh tề như một.

- Rọt...

Ba lỗ máu bắn ra.

Diêu gia song quỷ vất vả giơ tay lên, ngón tay đen thui màu xanh lam run rẩy, chỉ chỉ về phía các nàng, vẻ mặt không cam lòng ngã xuống đất.

Ầm ầm. Hai người ngã xuống dưới đất, không nhúc nhích.

- Nên vậy. Ha ha!

Tôn Lệ Hoa cười duyên, tay trái tra kiếm trở vào bao, oán hận nói:

- Diêu gia song quỷ, đã thật sự thành quỷ, khanh khách!

Nàng liên tục cười duyên, nhớ tới vẻ hoảng sợ vừa nãy, lại nghĩ kết cục hiện tại, càng ngày nàng càng cao hứng.

Hai mắt của Hà Băng Hoa nhìn quanh, hướng về phương hướng Sở Ly biến mất rồi ôm quyền, cất giọng nói:

- Đa tạ công tử cứu giúp!

Chung quanh yên tĩnh. Không có người nào trả lời.

- Sư tỷ, người vừa nãy không phải là người ở trong tửu lâu hay sao?

Tôn Lệ Hoa dịu dàng nói.

Hà Băng Hoa nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng đã nhận ra Sở Ly, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao nàng lại không nhìn ra hắn biết võ công một chút nào chứ.

Một nữ tử khác gọi là Trương Phỉ Hoa thấp giọng nói:

- Nếu vị công tử này không muốn lộ diện, như vậy cũng đừng miễn cưỡng nữa.

- Cũng được, đi thôi.

Hà Băng Hoa nói:

- Nơi này không thể ở lại lâu, chúng ta lập tức lên đường!

- Được rồi.

Tôn Lệ Hoa đồng ý.

Tam nữ trực tiếp cầm bao y phục rời đi, không để ý tới thi thể của Diêu gia song quỷ.

Đợi các nàng vừa rời đi, Sở Ly lắc đầu xuất hiện. Trường kiếm xẹt qua, hai cái đầu rơi xuống.

Diêu gia song quỷ này tinh thông phương pháp giả chết, tam nữ đã quá bất cẩn, bởi vì dung mạo của Diêu gia song quỷ khó coi. Cả người là độc, cho nên mới tránh như rắn rết, vì vậy mới không cẩn kiểm tra tình huống của bọn chúng, xem đã chết hay chưa.

Lần này Diêu gia song quỷ không chết, lần sau sẽ lại ám hại, không hắn các nàng đã trốn được.

Hắn cầm kiếm đẩy xiêm y của song quỷ ra, từ trong lòng bọn chúng rơi ra mấy chiếc lọ. Lại tiếp tục chọc vào túi da hươu bên người bọn họ, nắm lấy bao y phục, chuẩn bị mang về phủ rồi đưa cho Bách thảo viện, để bọn họ nghiên cứu một chút.

Độc dược của Diêu gia song quỷ rất mạnh, có chỗ đặc thù, đáng để nghiên cứu.

Sáng sớm ngày thứ hai, hắn tiếp tục lên đường, phóng ngựa như bay, hắn muốn hồi phủ sớm hơn một chút.

Thư tịch trong tàng thư lâu hắn đã xem qua hết, không có ghi chép về thuật này, nhưng hắn biết, trong phủ còn có một thư khố, không ra cho người ngoài vào đọc.

Tuấn mã như rồng, tốc độ rất nhanh.

Từng con đường quan đạo bị bị nó vượt qua, mất một lúc đã không còn bóng dáng. Thấy nó chạy như bay như vậy, Sở Ly cũng tùy ý cho nó làm vậy.

http://tieulun.hopto.org

Tốc độ như thế, e rằng trưa mai là đã có thể chạy về Sùng Minh thành.

Đến giữa trưa, ánh mặt trời hừng hực, Sở Ly giảm bớt tốc độ một chút. Lại dừng lại để nó thả lỏng nghỉ ngơi. Hắn tiến vào một rừng cây bên đường, muốn nghỉ một chút ở trong dịch đình.

Tuấn mã vừa tiến vào rừng cây, Sở Ly ngẩn ra, quả thật là trùng hợp.

Trong dịch đình có ba nữ tử uyển chuyển, mặt che lụa trắng đang ngồi, người mặc y phục màu xanh nhạt, không nhiễm một hạt bụi, chính là tam nữ của Thái Hoa cốc.

Các nàng nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn sang thì đã lập tức nhìn thấy Sở Ly.

Tam nữ ngẩn ra, ôm quyền.

Sở Ly thầm than thật là trùng hợp. Hắn cười ôm quyền một cái, nhảy xuống ngựa, thả dây cương ra để tự ngựa đi ăn cỏ xanh trong rừng cây, mình thì lại đi vào tiểu đình.

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử.

Hà Băng Hoa đứng dậy, ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ ân cứu mạng đêm qua!

Sở Ly lắc đầu cười cười:

- Sở Ly, tiện tay mà thôi, không cần phải khách khí.

Đôi mắt sáng của Trương Phỉ Hoa đánh giá hắn, khẽ cười nói:

- Sở công tử tuổi trẻ tài cao, có lẽ là đệ tử của danh môn đại phái?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười:

- Thị vệ của phủ Dật Quốc Công.

- Phủ Dật Quốc Công?

Tam nữ hơi thay đổi sắc mặt, liếc mắt nhìn nhau.

Sở Ly đã dự liệu được phản ứng của các nàng, hắn cười nhạt, ngồi vào một bên khác của tiểu đình.

Môn phái võ lâm và phủ Quốc Công thường đối đầu với nhau. Chức trách của phủ Quốc Công chính là trấn áp võ lâm các phái trong địa bàn của mình. Không để cho bọn họ dùng vũ lực phạm lệnh cấm, trợ giúp triều đình làm thiên hạ yên ổn.

Ở trong mắt người của võ lâm, phủ Quốc Công chính là chó săn của triều đình, bọn họ xem thường mà vừa đau vừa hận.

Sau khi Sở Ly ngồi xuống cũng không nhìn các nàng mà quay đầu xem phong cảnh ở ngoài tiểu đình, vẻ mặt rất lạnh nhạt, muốn giữ một khoảng cách.

Hà Băng Hoa lấy lại bình tĩnh, nói:

- Dù công tử có thân phận như thế nào thì công tử cũng đã cứu chúng ta một mạng.

Sở Ly xua tay mỉm cười:

- Không cần phải như vậy, giữa chúng ta vẫn nên ít có liên quan thì hơn. Tối hôm qua ta thấy hai tên kia không hợp mắt, thuận tiện ra tay mà thôi. Các ngươi không cần phải lo lắng, coi như chưa xảy ra chuyện gì đi.

Hà Băng Hoa lắc đầu:

- Sở công tử quá khiêm nhường rồi.

Tôn Lệ Hoa kêu một tiếng:

- Có phải Sở công tử chê môn phái chúng ta nhỏ, cho nên xem thường hay không?

Sở Ly quay đầu liếc mắt nhìn nàng, cười lắc đầu.

Bờ môi đỏ của Tôn Lệ Hoa chu lên, nói:

- Rõ ràng là xem thường chúng ta mà!

Sở Ly thở dài:

- Kết giao với phủ Quốc Công, nếu như để cho sư phụ các ngươi biết được, sợ rằng sẽ bị cấm túc trong cốc, khó có thể ra ngoài!

- Sư phụ sẽ không ương ngạnh như vậy!

Tôn Lệ Hoa hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nhìn về phía Hà Băng Hoa.

Tôn Lệ Hoa nhìn về phía Hà Băng Hoa, trên mặt Hà Băng Hoa hiện lên vẻ khó xử, môi đỏ nhếch lên không nói lời nào.

- Hà sư tỷ?

Tôn Lệ Hoa có chút nghi hoặc nhìn nàng.

Hà Băng Hoa thở dài:

- Tôn sư muội, Sở công tử nói không sai.

- Tuy rằng phủ Quốc Công đáng ghét, tuy nhiên không phải là không có người tốt.

Tôn Lệ Hoa có chút không rõ nói:

- Cho dù Thanh Mãng Sơn là danh môn chính phái, thế nhưng không phải vẫn có bại hoại hay sao?

Hà Băng Hoa nói:

- Sau này ta sẽ nói cho muội... Sở công tử, ân cứu mạng không cần báo đáp, nếu như có dặn dò gì, chỉ cần không phạm việc nghĩa, không vi phạm chính đạo, tiểu nữ sẽ toàn lực ứng phó.

Sở Ly cười nhạt:

- Yên tâm, ta sẽ không mang chuyện ân cứu mang ra yêu cầu các ngươi làm gì, chúng ta cứ coi như không quen biết đi.

Tam nữ đều có chút ngại ngùng, Tôn Lệ Hoa có chút không rõ nhìn về phía Hà Băng Hoa, mà Hà Băng Hoa không có ý giải thích.

Sở Ly cảm thấy vô vị, ở lại thì song phương cũng không dễ chịu, cho nên hắn đứng dậy ôm quyền một cái:

- Hi vọng có ngày gặp lại.

Hắn đặt hai ngón tay vào môi, huýt sao, tuấn mã từ trong rừng cây khoan thai chạy ra, hắn xoay người lên ngựa, lại ôm quyền một cái với tam nữ rồi giục ngựa rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Lại Cứu

- Hà sư tỷ, hắn làm sao vậy?

Tôn Lệ Hoa quay đầu nhìn Hà Băng Hoa:

- Chúng ta không phải là linh thú, dường như hắn sợ chúng ta vậy!

Hà Băng Hoa lắc đầu nói:

- Sở công tử cũng có ý tốt cho nên mới làm vậy.

- Ý tốt gì?

- Ài... chúng ta vẫn nên cách xa người của phủ Quốc Công một chút cho thỏa đáng.

Hà Băng Hoa lắc đầu nói:

- Tôn sư muội, sau khi về cốc, muội đừng nói chuyện này với sư phụ.

- Rốt cuộc là tại sao?

Tôn Lệ Hoa lay tay trái của Hà Băng Hoa:

- Hà sư tỷ, tỷ nói với muội đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa!

- Ài...

Hà Băng Hoa than thở:

- Phụ thân của sư phụ bị người của phủ Quốc Công giết.

Tôn Lệ Hoa hừ lạnh nói:

- Phủ Quốc Công cũng không thể vô duyên vô cớ mà giết người chứ?

- Phụ thân của sư phụ giết một tên tham quan.

Hà Băng Hoa nói.

- Tham quan nên giết!

Tôn Lệ Hoa hừ lạnh nói:

- Chuyện này có gì sai chứ?

Hà Băng Hoa trầm mặt xuống, lạnh nhạt nói:

- Muội đã quên quy củ của Thái Hoa cốc chúng ta rồi sao?

- Không thể động thủ đối với quan chức của triều đình.

Tôn Lệ Hoa bĩu môi, hừ lạnh nói:

- Đây là cái quy củ gì vậy?

Nàng rất không cam lòng đối với quy củ này, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, làm quan là có thể làm xằng làm bậy, hiếp đáp bách tính hay sao?

Nhưng quy củ của trong cốc chính là quy củ, một khi vi phạm, sẽ bị trục xuất ra khỏi Thái Hoa cốc, nàng chỉ có thể tuân theo mà thôi.

Hà Băng Hoa nói:

- Mặc kệ quan lại tốt hay xấu, giết bọn họ, phủ Quốc Công sẽ truy nã

hung thủ, giết người đền mạng. Khỏi nói tới chúng ta, cho dù là Đại Lôi Âm Tự cũng không dám giết quan lại của triều đình.

- Không phải người xuất gia không giết người sao?

Tôn Lệ Hoa nói.

Hà Băng Hoa nói:

- Đây là đạo tự bảo vệ bản thân mình, nếu như muội dám giết quan lại thì sẽ không chạy thoát khỏi sự truy sát của phủ Quốc Công, cốc chúng ta cũng sẽ bị liên lụy.

Tôn Lệ Hoa phẫn nộ hừ một tiếng, không còn lời nào để nói.

Hà Băng Hoa nói:

- Ngẫm mà xem trong lòng sư phụ sẽ nghĩ thế nào chứ? Có cừu oán mà không thể báo, còn phải lẩn tránh bọn họ, người vừa nghe thấy phủ Quốc Công đã tức giận, cho nên muội đừng có chọc lão nhân gia tức giận!

- Quả thực là làm cho người ta tức giận!

Tôn Lệ Hoa than thở.

Trương Phỉ Hoa vẫn luôn trầm mặc, không thích nhiều lời mở miệng nói:

- Xem ra vị Sở công tử này biết chuyện cũ của cốc chủ.

- Ài...

Hà Băng Hoa lắc đầu than nhẹ.

- Không phải phủ Quốc Công đều là người xấu, Sở công tử kia là người

rất tốt.

Tôn Lệ Hoa nói.

- Chỉ đáng tiếc hắn là người của phủ Quốc Công.

Trương Phỉ Hoa nói.

Tôn Lệ Hoa chu chu mỏ, hừ một tiếng.

Hà Băng Hoa nhìn phương hướng Sở Ly biến mất, xuất thần một lúc, hổ thẹn hóa thành một tiếng thở dài, nàng nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng mau chạy về.

- Hà sư tỷ. Phủ Dật Quốc Công ở ngay trong Sùng Minh thành đúng không?

- Ừm.

- Chúng ta cũng đi tới Sùng Minh thành, không bằng đuổi theo Sở công tử, cùng đi với hắn.

- Muội muốn sư phụ tức chết hay sao?

Trương Phỉ Hoa nói.

Tôn Lệ Hoa trắng mắt liếc mắt nhìn nàng một chút:

- Không cho sư phụ biết là được rồi.

Hà Băng Hoa nói:

- Ta thấy Sở công tử cũng không muốn đi lại quá gần với chúng ta, cho nên ta thấy thôi đi.

http://tieulun.hopto.org

Tôn Lệ Hoa có vẻ không vui, bĩu môi hờn dỗi.

Ba người rời khỏi dịch đình phóng ngựa mà đi.

Tháng chín, ông trời nói thay đổi là lập tức thay đổi. Mới lúc trước còn mặt trời chói chang, nóng rực bức người thì một lúc sau đã mây đen phun trào, che kín bầu trời.

Các nàng đẩy nhanh tốc độ, thế nhưng vẫn không thể nào tránh thoát được mưa to, chỉ trong nháy mắt trời đã mưa rào xối xả.

Các nàng không dám dừng lại ở ven đường, bởi vì không thể trì hoãn quá lâu cho nên các nàng chỉ có thể đội mưa đội gió chạy về phía trước. Cho dù thân mang võ công thế nhưng cả người đều bị ướt đẫm.

Đi nửa ngày đường, rốt cục đã nhìn thấy một thành nhỏ, Thê Lương thành, các nàng vội vã tiến vào thành. Tìm một cái khách điếm đổi xiêm y, lại lau khô tóc vốn đã ướt đẫm.

Lúc các nàng đi ra thì ánh đèn rực rỡ đã xuất hiện.

Bên ngoài vẫn còn đang mưa.

Các nàng đi tới phòng khách của khách điếm, muốn ăn tạm một bữa. Cơm nước của khách điếm không bằng tửu lâu, thế nhưng cũng có thể lót cho no cái bụng.

Tam nữ mới vừa bước vào phòng khách thì ánh mắt chung quanh đã lập tức bị hấp dẫn tới đây.

Các nàng đã sớm quen với cảnh này, đôi mắt sáng ngó nghiêng nhìn ra hai phía một chút, bỗng nhiên sáng ngời. Bởi vì các nàng nhìn thấy Sở Ly đang ngồi ở bên trong góc.

http://tieulun.hopto.org

Tôn Lệ Hoa liếc mắt nhìn Hà Băng Hoa và Trương Phỉ Hoa, bước chân mềm mại đi tới trước bàn của Sở Ly, nhẹ nhàng cười nói:

- Sở công tử, chúng ta có thể ngồi ở đây không?

Sở Ly liếc mắt nhìn trái phải, hầu như bàn ở chung quanh đều đã có đầy người ngồi, chỉ có cái bàn của hắn là còn có chỗ ngồi mà thôi.

Eo hắn đeo bảo kiếm, thân mặc cẩm phục, ngọc bội bên hông ôn hòa như nước, thêm nữa lại có khí độ phi phàm. Mà lữ khách lui tới nơi này đều là hạng người tinh thông nhìn người, cho nên tất cả đều tránh ra hắn thật xa.

- Sở công tử!

Tôn Lệ Hoa nhìn hắn có chút chần chờ, bất mãn kêu lên một tiếng.

Sở Ly cười gật gù:

- Mời ngồi.

Hà Băng Hoa mỉm cười:

- Quấy rầy rồi. Sở công tử.

Sở Ly cũng mỉm cười:

- Không nghĩ tới lại gặp mặt.

- Chút nữa để chúng ta tính tiền đi.

Hà Băng Hoa nói:

- Coi như là một chút tâm ý của chúng ta.

Sở Ly thoải mái gật đầu đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Một lúc sau, trên bàn đã có tám món thức ăn sắc hương đầy đủ, là những món mà lúc trước hắn đã chọn, tám món đều là món ăn quý nhất trong khách điếm.

Hắn xuất thân giàu có, đương nhiên sẽ không bạc đãi miệng của mình, vì vậy luôn chọn thức ăn ngon nhất điếm.

Tam nữ Hà Băng Hoa lại chọn vài món ăn đắt đỏ, Thái Hoa cốc cũng không lo ăn mặc a.

- Sở công tử, chúng ta cũng đi tới Sùng Minh thành.

Tôn Lệ Hoa rót ra một chén rượu cho Sở Ly, cười khanh khách nói:

- Chúng ta cùng đường rồi.

- Tôn sư muội!

Hà Băng Hoa nhíu mày.

Tôn Lệ Hoa không để ý tới nàng mà nói:

- Cũng cùng đường, cho nên mọi người cùng đi là tốt nhất.

Sở Ly cười nhạt.

Hà Băng Hoa nói:

- Sở công tử, gia sư đang ở Sùng Minh thành, chúng ta phải đi tới Sùng Minh thành để hội họp, nếu như không ngại thì chúng ta có thể kết bạn mà đi.

Sở Ly nói:

- Cái này... nếu như để cho gia sư biết, các ngươi sẽ bị phạt.

Hà Băng Hoa nói:

- Nếu như gia sư biết công tử cứu chúng ta, như vậy sẽ không trách tội.

- Có thể đồng hành cùng ba vị cô nương chính là phúc phận ta đã tu luyện được từ kiếp trước.

Sở Ly cười nói:

- Đáng tiếc ta ít phúc, còn có chút chuyện ở trong thành, không biết sẽ phải làm chậm trễ bao lâu.

- Như vậy chúng ta chờ ngươi!

Tôn Lệ Hoa nói.

- Tôn sư muội!

Hà Băng Hoa liếc nhìn nàng một chút, quay đầu cười nói:

- Chúng ta không thể để cho sư phụ đợi lâu, cho nên thực sự xin lỗi công tử.

Nàng nghe ra ý từ từ chối của Sở Ly, hiển nhiên đối phương không muốn quá thân cận cùng ba người các nàng. Có lẽ là vì tránh hiềm nghi, tuy không thoải mái, thế nhưng nàng cũng không miễn cưỡng.

Sở Ly cười gật đầu.

Tôn Lệ Hoa bất mãn trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, lại bĩu môi cúi đầu ăn cơm.

Sở Ly chỉ cười không nói lời nào.

http://tieulun.hopto.org

Hắn không muốn đi lại quá gần với người của Thái Hoa cốc, vạn nhất tương lai đệ tử của Thái Hoa cốc phạm phải tử tội, hắn phải đi truy sát, đến lúc đó hắn phải làm sao bây giờ?

Thân cận cùng các nàng chính là tự mình chuốc lấy cực khổ, biện pháp tốt nhất là giữ một khoảng cách.

Mưa to tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Tới nửa đêm đã trời quang mây tạnh, sau đó có một trận gió to thổi qua mặt đất, tới buổi sáng đã có thể lên đường bình thường được.

Tam nữ Hà Băng Hoa ăn điểm tâm xong trực tiếp xuất phát. Một đường đi rất nhanh.

Sau khi đi được hơn hai mươi dặm đường, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp, trong nháy mắt đã vượt qua các nàng, sau đó dừng lại, cản đường đi về phía trước của các nàng.

Sắc mặt tam nữ Hà Băng Hoa hơi thay đổi.

Phía trước tổng cộng có bốn người, đều đệ tử Thanh Mãng sơn, ngoại trừ ba người Hứa Sĩ Tiêu ra còn có thêm một nam tử gần ba mươi tuổi, thân thể cao gầy, khuôn mặt hẹp dài, đao pử bên hông vừa hẹp lại vừa dài, hình thức rất kỳ dị.

- Hứa Sĩ Tiêu, các ngươi lại tới đây làm gì?

Tôn Lệ Hoa hừ lạnh nói:

- Tránh ra!

Hứa Sĩ Tiêu lạnh nhạt nói:

- Vị này chính là tam sư huynh Hạ Tâm Đình của ta, huynh ấy đến đây

lĩnh giáo Hà cô nương!

- Thật là không biết xấu hổ, ngươi thua lại còn dám tìm sư huynh đến!

Tôn Lệ Hoa bĩu môi.

Trên khuôn mặt diễm lệ của Hà Băng Hoa hiện lên vẻ nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Hạ Tâm Đình.

Hạ Tâm Đình lười biếng quét mắt nhìn tam nữ một chút, lại lạnh nhạt nói:

- Các ngươi có thể cùng tiến lên, tránh cho nói ta lấy lớn ép nhỏ... Nếu các ngươi thất bại, ta sẽ không giết các ngươi, chỉ phế bỏ võ công của các ngươi mà thôi!

Âm thanh của hắn khàn khàn mà khô khốc, giống như từng bị tổn thương.

Dứt lời, hắn không chờ tam nữ nói chuyện mà đã từ lưng ngựa nhảy lên một cái, trường đao bên hông hóa thành một đạo điện mang, chém về phía Hà Băng Hoa.

Tam nữ liên tục rút kiếm vung lên, tức thì ánh kiếm tăng vọt, chặn trường đao của hắn lại.

Hạ Tâm Đình cau mày, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng bắt vào tay. Thế nhưng hắn không nghĩ ba người liên thủ lại có uy lực mạnh như thế, thuật hợp kích của Thái Hoa cốc quả thực là danh bất hư truyền!

- Keng keng keng keng...

Đao kiếm của bốn người cùng va chạm liên miên không dứt.

Hạ Tâm Đình dựa vào kiếm thế giẫm một cái lui về phía sau, trở lại lưng ngựa:

- Được, không trách Hứa sư đệ lại thua. Có mấy phần bản lĩnh, đi!

Hắn nhấc dây cương lên, quay đầu ngựa lại rồi rời đi, ba người Hứa Sĩ Tiêu vội vã thúc ngựa đuổi theo.

- Hừ, đánh không lại thì chạy, còn nói là đệ tử Thanh Mãng sơn gì gì đó!

Tôn Lệ Hoa bĩu môi, cười nói:

- Hà sư tỷ, Thanh Mãng sơn chỉ đến như thế mà thôi!

Hà Băng Hoa lắc đầu một cái, cau mày nhìn bốn người đã đi xa.

Các nàng lại đi được mười dặm, trên đường lại xuất hiện năm người chặn đường.

Trừ bốn người Hứa Sĩ Tiêu ra, còn có một thanh niên cao gầy, tuổi tương đương với Hạ Tâm Đình, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt âm trầm làm cho người ta có cảm giác thâm độc tàn nhẫn.

Tôn Lệ Hoa tức giận chất vấn:

- Họ Hứa kia, Thanh Mãng sơn các ngươi có biết xấu hổ hay không? Vừa đánh một người chạy đi lại có thêm một người nữa, chẳng lẽ cuối cùng sẽ là tông chủ các ngươi ra mặt hay sao?

- Đây là Phùng Thiếu Hoa, Đại sư huynh Phùng Thiếu Hoa của chúng ta!

Hứa Sĩ Tiêu chỉ tay về phía nam tử tuấn tú bên người, trầm giọng nói:

- Nếu như các ngươi có thể đánh bại được Đại sư huynh, vậy ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ!

- Được, đây chính là ngươi nói đó!

Tôn Lệ Hoa hừ lạnh nói:

- Mau động thủ, bớt dài dòng đi, chúng ta đang rất vội!

Dứt lời ba người rút kiếm nhảy lên, đâm về phía Phùng Thiếu Hoa.

Phùng Thiếu Hoa ngồi vững vàng ở trên ngựa, chờ mũi kiếm của ba người đâm tới người, trường đao ở bên hông hắn hóa thành một dải lụa màu bạc, cuốn về cổ họng của ba người.

Thân thể tam nữ nhẹ nhàng lùi về phía sau, lập tức lui xuống.

Phùng Thiếu Hoa bay lên, ánh đao như một dải lụa treo lơ lửng, rơi về phía Hà Băng Hoa.

Tam nữ lần nữa vung kiếm đón đánh.

- Keng...

Trường kiếm của tam nữ đều tuột tay bay ra ngoài.

Dù đã dốc hết toàn lực, tu vi của Phùng Thiếu Hoa hơn xa ba người, cho dù ba người cộng lại thì cũng không phải đối thủ của hắn.

Hai tay của các nàng trống trơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường đao của Phùng Thiếu Hoa chém tới.

Hiển nhiên muốn hạ sát, không phải lúc trước đã nói chỉ phế võ công thì một đao này hạ xuống, ba cánh tay của các nàng đã rời khỏi thân thể rồi.

- Keng...

Đôi mắt sáng của Tôn Lệ Hoa vừa mới nhắm lại thì đã nghe thấy một tiếng thanh thúy vang vọng.

http://tieulun.hopto.org

Nàng vội vã mở mắt ra xem thì đã thấy vẻ mặt Phùng Thiếu Hoa âm trầm ngồi ở trên ngựa, trên tay trống trơn, ánh mắt của theo bọn họ nhìn lại. Trường đao của hắn đã cắm ở trên cây cách đó mười thước, chuôi đao không ngừng run rẩy.

- Cao nhân phương nào, kính xin hiện thân gặp mặt!

Phùng Thiếu Hoa lạnh lùng quát.

Chung quanh không có âm thanh, duy chỉ có tiếng gió rít gào.

Phùng Thiếu Hoa lạnh lùng nói:

- Thanh Mãng sơn ở đây làm việc, như có quấy rầy, mong rằng lượng thứ!

Thế nhưng chung quanh vẫn chỉ có tiếng gió thổi.

Ánh mắt âm trầm của Phùng Thiếu Hoa rơi vào trên người ba nữ, liên tục cười lạnh, người nhẹ nhàng như chim diều hâu bay ra ngoài mười thước, rút trường đao ra. Sau đó người nhẹ nhàng xuống lưng ngựa, sau đó giựt dây cương xoay người rời đi.

Mọi người vội vã đuổi theo, trong nháy mắt đã không thấy bóng.

Hà Băng Hoa ôm quyền cất giọng nói:

- Là Sở công tử sao?

Chung quanh không có động tĩnh.

Hà Băng Hoa thở dài, cất giọng nói:

- Đa tạ Sở công tử, đại ân sau này nhất định sẽ báo!

http://tieulun.hopto.org

Tam nữ cũng tiếp tục lên đường.

Sở Ly từ trong rừng cây xuất hiện, nhìn bóng lưng ba nữ dần dần biến mất ở phía xa, hắn lắc đầu bật cười, lại cứu các nàng một mạng, xem ra hắn có duyên phận không cạn với Thái Hoa cốc rồi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Thổ Lộ

Vào buổi trưa, Sở Ly đã trở lại phủ Quốc Công.

Hắn trở lại Thiên Linh viện, hít thở khí tức của Thiên Linh thụ một cái, cả người uể oải lập tức biến mất, tức thì tỉnh táo lại.

Vào phòng, đổi một thân y phục, Tuyết Lăng gõ gõ cửa, bắt đầu mang vào một chậu nước ấm, để hắn rửa mặt.

Chờ hắn rửa mặt xong, lại ngồi vào trên ghế Thái sư bên trong phòng khách, nàng lại dâng trà rồi đứng ở một bên, ánh mắt đẹp dịu dàng nhìn về phía hắn

Sở Ly ngồi ở nhìn y phục của mình một chút, nói:

- Sao vậy?

- Công tử, người đã gầy đi rồi.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly bật cười:

- Mới được vài ngày đã gầy rồi sao? Có điều cũng đúng, cơm nước trong vương phủ và cơm nước ở tửu lâu khác nhau hoàn toàn, không đúng khẩu vị của ta lắm.

Vẻ mặt Tuyết Lăng tức thì trở nên hớn hở.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tuyết Lăng đi ra ngoài phòng khách, kéo cửa ra, bên ngoài là Tô Như đang đứng, miệng cười tươi roi rói.

Tô Như mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, đôi mắt trong sáng không chút tì vết:

- Sở Ly đã trở về chưa?

- Vừa mới vào đến nhà.

Tuyết Lăng cười nói.

- Như vậy thì mau lên, tiểu thư mời hắn tới.

Tô Như nói.

Tuyết Lăng nói:

- Sao lại vội như vậy chứ?

- Lắm miệng.

Tô Như liếc nhìn nàng một chút.

Tuyết Lăng mở miệng cười khẽ.

Hai người tiến vào phòng khách, Sở Ly đã đứng dậy đi ra:

- Tổng quản, đi thôi.

- Tự ngươi đi đi, ta mang Tuyết Lăng đi tới đảo nhỏ của ngươi.

Tô Như cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười rồi gật đầu, bước ra khỏi tiểu viện, đến Quan Tinh lâu.

Cách Quan tinh lâu còn xa thì đã nghe được tiếng đàn du dương, tiếng đàn để lộ ra khí thế cao vút, ý cảnh lỏng lẻo.

Sở Ly cười cười, hôm nay tiểu thư đúng là hăng hái.

Hắn trực tiếp đi tới lầu ba, sau khi đi lên hắn lập tức ngây người. Bởi vì Nhị tiểu thư cũng ở đây.

Tiêu Kỳ cầm kiếm vung vẩy, ánh kiếm trong suốt như nước, uyển chuyển mà tao nhã.

Tiêu Thi quay lưng về phía nàng, ngồi ở phía trước cửa sổ đánh đàn.

Ánh mặt trời chiếu sáng cửa sổ, chiếu khuôn mặt như ngọc trắng của Tiêu Thi, từ bề ngoài nhìn vào, đường viền đường cong rất sâu, xinh đẹp đến mức kinh người.

- Tiểu thư, Nhị tiểu thư.

Sở Ly ôm quyền hành lễ.

Ánh kiếm bị thu lại, bảo kiếm trở vào bao.

Tiếng đàn im bặt đi.

Hai nữ nhìn lại, hai đạo ánh mắt mềm mại, trong trẻo đều rơi vào trên mặt của hắn.

- Ngồi đi.

Tiêu Kỳ chỉ chỉ về phía ghế thêu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mặt không biến sắc, bình tĩnh ngồi vào phía đối diện với hai nữ.

Hắn cảm thấy toàn bộ lầu ba sáng sủa bức người, dung mạo của hai nữ xinh đẹp, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

- Khổ cực ngươi đi một chuyến rồi, bên An vương nói thế nào?

- Nói sẽ phái mấy người tới đây dạy Nhị tiểu thư lễ nghi cung đình, chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Nhị tiểu thư.

Tiêu Kỳ nói:

- Là tới dạy dỗ, tránh cho tiến vào Vương phủ rồi làm trò cười, làm mất thể diện của Vương phi.

- Cái gì mà có thể diện hay không có thể diện cơ chứ?

Tiêu Thi cười nhạt.

Tiêu Kỳ nhìn nàng một chút, tiếp tục hỏi:

- Sở Ly, ngươi cảm thấy An vương ra sao?

Sở Ly giống như nàng, có thể nhìn thấu lòng người, gặp qua một lần thì đã biết ý nghĩ, tâm tư và tính cách của đối phương.

Sở Ly cười nhạt:

- Thân thể của An vương không tốt lắm.

- Hắn sinh bệnh?

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Ta chưa từng nghe nói qua đó.

Nàng đăm chiêu nhìn chăm chú về phía Sở Ly, Sở Ly đang chuyển đề tài, lẽ nào An vương có chỗ nào đó không thích hợp cơ chứ?

Nàng liếc mắt nhìn Tiêu Thi ở bên người một chút, quyết định chờ Nhị tỷ đi rồi lại hỏi kỹ đối phương.

Tiêu Thi nói:

- Bệnh gì?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Là nội thương, nội thương rất phiền phức.

- Hoàng thất có vô số linh đan diệu dược, còn có cao thủ hàng đầu, không trị được thì còn có hoàng thượng.

Tiêu Kỳ cười nhạt:

- Chỉ là nội thương thì có gì mà phiền phức chứ?

Sở Ly cười nói:

- Lẽ ra nên như vậy, chỉ là có lẽ sẽ không dây dưa được quá lâu.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi đã từng gặp Trắc phi của hắn chưa?

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Chỉ gặp được An vương, dù sao thân phận ta không đủ.

- Như vậy cũng đúng.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nhẹ nhàng gật đầu.

Sở Ly cười nói:

- Nhị tiểu thư yên tâm đi. Người vào phủ sẽ là chính phi, Trắc phi có lợi hại đến đâu thì cũng danh không chính ngôn không thuận.

- Nữ nhi của An vương vẫn tốt chứ?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ, đừng lo lắng, bọn họ không phải là linh thú.

Tiêu Thi khe khẽ thở dài, nói:

- Vốn ta cho rằng mình chết còn không sợ, có cái gì phải sợ hãi chứ? Thế nhưng bây giờ ta mới biết mình vẫn quá nhát gan...

- Có Sở Ly ở bên cạnh, tỷ không cần phải để ý đến thứ gì khác, hắn sẽ xử lý tốt giúp tỷ.

Tiêu Kỳ cười nói.

Tiêu Thi than thở:

- Sở Ly không nên nhúng chân vào vũng bùn kia với ta.

Sở Ly cười nhạt.

- Được rồi, Nhị tỷ. Tỷ đi về trước đi, muội muốn nói với Sở Ly mấy câu.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thi liếc mắt nhìn nàng một chút:

- Có lời gì mà không muốn nói cho ta nghe vậy?

Tiêu Kỳ cười nói:

- Là những chuyện ở trong phủ, sẽ làm bẩn lỗ tai của tỷ.

-... Được rồi.

Tiêu Thi mở miệng cười nhìn Sở Ly, lông mi chớp chớp.

Sở Ly lắc đầu cười khổ.

Chờ Tiêu Thi yểu điệu thướt tha đi xuống lầu, mặt ngọc của Tiêu Kỳ trầm xuống, nàng nói:

- An vương có gì không thích hợp chứ?

Sở Ly trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Trong An vương phủ tổng cộng có mười lăm cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Hắn đã từng do dự, có nên giấu diếm Tiêu Kỳ, để cho nàng yên tâm đi tới Tuyết Nguyệt hiên, hay là tiết lộ một ít với nàng.

Trước tiên, nếu như giấu diếm nàng, mình lặng lẽ làm việc, thần không biết quỷ không hay, đây chính là chuyện lớn có thể khám nhà diệt tộc, thêm một người biết sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Sau đó hắn lại quyết định tiết lộ mấy phần.

Một người trí ngắn, hai người trí dài, một mình hắn nghĩ biện pháp khó

tránh khỏi sẽ có chỗ sai lầm, nói ra sẽ có người bù đắp vào chỗ sai sót. Dù sao việc này không phải là chuyện nhỏ, nếu như mình xảy ra chuyện, cũng liên lụy đến phủ Quốc Công.

Còn nữa, hắn cũng có tư tâm, nếu nàng tiến vào Tuyết Nguyệt hiên, nhất định sẽ biến mất không thấy hình bóng, không biết phải năm nào tháng nào mới có thể gặp lại được.

Tâm pháp tu luyện của nàng kỳ dị, chém tình diệt dục, thời gian dài trôi qua, cái bóng của mình trong lòng nàng sẽ bị xóa đi, khi đó hắn không thể làm gì được nữa.

Tuyết Nguyệt hiên cũng có nam đệ tử, tuy nói nàng không phải là người nhất kiến chung tình. Thế nhưng rất có thể lâu ngày sẽ sinh tình, vì vậy hắn cũng không thể không đề phòng.

Có chuyện này, thỉnh thoảng có thể tiếp xúc, có cơ hội khắc hình ảnh của mình vào trong lòng nàng, như vậy hắn cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Những tâm tư phức tạp này chỉ xoay quanh một lần ở trong đầu của hắn, chỉ trong giây lát mà thôi.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Phần thực lực này của An vương rất kinh người.

Tiêu Kỳ đăm chiêu.

Nàng đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, tấm lụa trắng trước cửa sổ lay động, như sương như khói.

Nàng nhìn về phía mặt hồ xa xa, đôi mắt sáng lấp lánh.

Sở Ly không nói thêm gì nữa, bằng vào sự thông minh của Tiêu Kỳ, câu

này đã đủ rồi.

- Hắn thân là hoàng tử, nên có thực lực như thế.

Tiêu Kỳ chậm rãi nói:

- Xem ra đã có ý đoạt quyền.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Kỳ quay đầu nhìn về phía hắn:

- Có ý đoạt quyền, sao lại lấy Nhị tỷ?

Sở Ly trầm mặc không nói.

Phàm là người hiểu rõ việc của triều đình Đại Quý đều biết hoàng gia rất kiêng kỵ đối với mười hai phủ Quốc Công. Chắc chắn hoàng thượng sẽ không để cho bất kỳ một phủ Quốc Công nào trở thành ngoại thích, bằng không sẽ rất khó để áp chế nữa. Rất có khả năng sẽ phải thay đổi triều đại.

Lúc trước hoàng thượng và phủ Dật Quốc Công có định hôn ước qua miệng đã cắt đứt khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế của An vương.

Vì lẽ đó những năm gần đây An vương vẫn vùi đầu vào bên trong thi thư, đọc sách, có được danh tiếng rất lớn. Rất được Thanh Lưu môn triều đình ủng hộ, nhưng hắn lại tự giác không kết giao với đại thần trong quân, căn cơ nông cạn, ở trong mắt của mọi người, hắn tự mình biết mình, không có chí làm hoàng đế.

Nếu như An vương muốn làm một vị vương gia an nhàn, tất sẽ giữ cho mình trung lập, cũng không sợ người bên ngoài ám sát, hà tất phải lung lạc nhiều cao thủ Thiên Ngoại thiên như vậy chứ?

Mặt ngọc của Tiêu Kỳ âm tình bất định.

Nàng một lần nữa ngồi xuống, thân thể nghiêng về phía trước, khoảng cách với Sở Ly gần trong gang tấc, hơi thở như lan tỏa ra, nàng nói:

- Sở Ly, ngươi nói thật với ta một câu, có phải An vương đã nổi lên sát tâm đối với Nhị tỷ hay không?

Sở Ly nhẹ nhàng gật đầu:

- Phong Nguyên chỉ mà Nhị tiểu thư trúng chính là hắn hạ thủ.

- Ầm!

Tiêu Kỳ vỗ một chưởng xuống dưới, dấu vết chưởng ấn hiện lên rõ ràng ở trên bàn trà.

Mặt ngọc của nàng trở nên âm trầm:

- Hay cho một An vương!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thú Huyết

Tiêu Kỳ khẽ cắn hàm răng, nhíu mày nhìn về phía Sở Ly:

- Hắn có chí với ngôi vị hoàng đế, vậy thì chắc chắn sẽ không lấy Nhị tỷ. Thế nhưng đây là hôn ước do hoàng thượng chính mồm ngự phong, không phải hắn muốn không lấy là không lấy. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là giết chết Nhị tỷ, có đúng hay không?

Sở Ly thở dài, gật gù.

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn có ý tứ giết Nhị tỷ không?

Sở Ly không lên tiếng.

Tiêu Kỳ khẽ cắn răng, hừ lạnh nói:

- Xem ra phủ Nhân Quốc Công đã cấu kết với hắn ta!

Nếu An vương có chí với ngôi vị hoàng đế thì sẽ dùng trăm phương ngàn kế để phá hoại hôn ước, lần này sứ giả xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng không thể thay đổi đại cục. Thế nhưng lúc mấu chốt lại có thể tạo ra tác dụng không nhỏ.

Tuy Tiêu Kỳ không am hiểu mưu lược, thế nhưng sức quan sát kinh người, trong chớp mắt đã nghĩ thấu tất cả.

- Hừ, hay cho tên An vương này, ai cản đường hắn thì hắn sẽ đá một cước cho đối phương bay ra ngoài, đúng không?

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nói:

- An vương quả thực là một kiêu hùng.

- Xem ra Nhị tỷ không thể vào Vương phủ được rồi.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Nếu thực sự không được, hai chúng ta chỉ có thể đồng thời giả chết thoát thân mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nếu như hoàng thượng nhất định muốn gả Nhị tiểu thư đi thì sao?

- Hoàng thượng?

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Nàng đã quên mất suy nghĩ của hoàng thượng.

Sở Ly nói:

- Nếu như hoàng thượng nhất định muốn Nhị tiểu thư gả đi, giả chết có tác dụng sao? Lúc trước cô nãi nãi đã dùng qua chiêu này rồi.

Tiêu Kỳ trầm tư không nói.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, kỳ thực còn có một con đường.

- Con đường gì?

Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Sở Ly chậm rãi phun ra bốn chữ:

- Giết An vương!

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ cứng lại, nhíu mày nhìn hắn, ánh mắt liên tục lập lòe.

Ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, không nhìn ra dị dạng, nhưng trong lòng lại nổi sóng lớn mãnh liệt.

Sở Ly lẳng lặng nhìn nàng, chờ nàng tỏ thái độ.

Quyết định này có chút kinh thế hãi tục, chỉ là tâm tính của Sở Ly là một người hiện đại, kính nể quyền thế, mà không phải là con của trời, cho nên hắn mới suy nghĩ tới khả năng này.

Đối với người của thế giới này mà nói. Rất khó để suy nghĩ về phương diện này.

Một lát sau, Sở Ly tiếp tục mở miệng:

- Chỉ bằng vào việc hắn hạ Phong Nguyên chỉ với Nhị tiểu thư thì hắn đã nên chết, cho dù hắn là An vương... Huống hồ. Đến bây giờ, Nhị tiểu thư không chết thì hắn sẽ không yên tâm, cho dù giả chết thì hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp để Nhị tiểu thư biến thành chết thật.

- Ài...

Tiêu Kỳ thở dài.

Sở Ly nói:

- Con đường đoạt quyền rất là mạo hiểm và hung ác. Tuyệt đối không cho phép có lấy một nhược điểm trí mạng, cho dù hắn buông tha cho Nhị tiểu thư, các Vương gia khác có thể buông tha sao?... Tiểu thư, chuyện này luôn phòng ngự cũng không tốt, chỉ có thể thi triển kế rút củi dưới đáy nồi mà thôi!

- An vương nào có dễ giết như vậy chứ?

Tiêu Kỳ tức giận:

- Nếu như bị hoàng thượng biết rồi, chúng ta cũng đừng mong giữ được mạng sống!

Nếu chuyện giết An vương bị tiết lộ ra ngoài, đương nhiên hoàng thượng sẽ không thể ra mặt tàn sát phủ Quốc Công, nhưng lại có thể phái người ám sát Tiêu thiết ưng và Tiêu Kỳ, Tiêu Thi, dùng lực lượng của hoàng thất, tuyệt đối có thể diệt tuyệt bọn họ.

- Vì lẽ đó chuyện này phải làm cho thần không biết quỷ không hay.

Sở Ly nói:

- Thừa dịp trước khi An vương không thể hiện dã tâm ra tay diệt hắn, bằng không một khi dã tâm của hắn hiện ra, người bên ngoài không hắn đã không đoán được là chúng ta đã hạ thủ.

- Ngươi thực sự là gan to bằng trời!

Tiêu Kỳ lườm hắn một cái.

Sở Ly than:

- Chuyện này cũng là bị bức ép tới mức bất đắc dĩ, nếu như An vương cho Nhị tiểu thư một tia hi vọng sống, chúng ta cũng không cần bí quá hóa liều như vậy!

- Chuyện này đừng có nói với đại ca.

Tiêu Kỳ nghiêm túc nói:

- Tính tình của huynh ấy quá bộc trực, sẽ lộ ra sơ sót.

Sở Ly gật đầu.

Hắn thầm than, tính tình của đại công tử chính trực, nói thật, không quá thích hợp làm Quốc Công gia. Những năm này phủ Quốc Công suy sụp cũng có chút quan hệ với hắn.

Dù sao hắn không được Tiêu Quốc Công gia tự thân dạy dỗ, ân cần dạy bảo, không có được tinh túy của thượng vị giả. Tuy biết lòng người hiểm ác, thế nhưng vẫn rất chính trực. Quang minh chính đại, xem thường những thủ đoạn tâm cơ kia, việc thờ phụng dốc hết toàn lực.

Quốc Công gia như vậy không phải là một Quốc Công gia thực thụ. Thế nhưng lại là một Quốc Công gia đáng giá để cống hiến, những năm này phủ Quốc Công suy sụp, thế nhưng cũng không sụp đổ cũng là do Quốc Công phủ được mọi người đồng lòng ủng hộ.

Nếu như hắn biết âm mưu của An vương, một khi nhìn thấy An vương sẽ khó tránh khỏi lộ ra địch ý, khiến cho An vương hoài nghi và cảnh giác, như vậy chuyện sẽ trở nên rất xấu.

Tiêu Kỳ xoay người nhìn về phía mặt hồ bao la, nhẹ nhàng thở dài.

Con người ở trên thế gian này sự thật là thân bất do kỷ, bị thế cục bức

bách, không thể làm gì khác. Chuyện giết An vương quá hung hiểm, chỉ cần hơi chút bất cẩn một chút sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nàng là người quả quyết, rất nhanh tinh thần đã phấn chấn lại:

- Ngươi có ý định gì không?

Sở Ly nói:

- Không tìm được biện pháp tốt, hắn là cao thủ Thiên Ngoại thiên, không có cách nào hạ độc. Cho nên chỉ có thể bằng vào võ công mạnh mẽ giết, nhưng ta còn không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Thiên Ngoại thiên...

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Khinh công của Sở Ly xuất quỷ nhập thần, rất thiện ám sát, nhưng hắn không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên, rất khó giết chết được An vương.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên là người hầu như không thể ám sát thành công, một khi gặp phải nguy hiểm, trong lòng có báo động, trừ phi có võ công mạnh hơn, diệt sát đối phương một cách gọn gàng.

Nhưng theo nàng biết, võ học của hoàng thất thần diệu, võ công của mấy hoàng tử đều rất kinh người, ở bên trong các cao thủ Thiên Ngoại thiên là tồn tại hàng đầu, Triệu Khánh sơn đánh không lại An vương kìa.

Sở Ly nói:

- An vương tu tâm pháp gì vậy?

- Hắn là Ngự Cực kinh.

- Ngự Cực kinh?

Sở Ly cau mày suy tư, tất cả thư tịch trong đầu hắn đều không có ghi chép về thứ này, ngay cả một câu cũng không có.

- Đây là tuyệt học vô thượng dùng quán đỉnh để truyền thụ.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Có người nói thái tổ Đại Quý khi còn trẻ có kỳ ngộ, cứu một đầu linh thú, nhận được Ngự Cực kinh từ linh thú, cho nên mới đánh hạ được giang sơn to lớn này.

- Lẽ nào truyền thuyết này là sự thật?

Sở Ly cười nói.

- Có tám chín phần mười!

Tiêu Kỳ nói:

- Nếu không phải Ngự Cực kinh là thứ tới từ linh thú thì sẽ không thần diệu được như thế, khi còn trẻ thanh danh của thái tổ không nổi. Chỉ có điều trong vòng mấy năm đã một tiếng hót lên làm kinh người. Lại nói, Sở Ly ngươi cũng có một chút phong thái của thái tổ năm đó!

Sở Ly vội vã xua tay:

- Tiểu thư, ngàn vạn đừng nói như vậy!

Tiêu Kỳ cũng biết nói vậy là không thích hợp, nàng nói:

- Ngự Cực kinh vô cùng lợi hại, bằng không cũng không thể tu thành Thiên thần cảnh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Tiểu thư có biết phù lục chi thuật của đạo gia hay không?

- Thanh Lộc nhai có phù lục chi thuật.

Tiêu Kỳ nói:

- Phù lục là thứ độc truyền bên Thanh Lộc nhai, thông qua tâm pháp đặc biệt của bọn họ, lại dựa vào chu sa có thể chế thành một ít phù lục có công hiệu đặc thù. Chỉ có điều chỉ là tiểu đạo, không đáng để nhắc tới.

- Phù lục không có uy lực kinh người sao?

Sở Ly nói:

- Ví dụ như có thể phụ trợ cho tu luyện?

- Loại phù lục an thần tĩnh tâm có, cũng có thứ có thể phụ trợ tu luyện.

Tiêu Kỳ không phản đối mà nói:

- Chỉ có điều đây quả thật là là tiểu đạo, ngươi nghĩ mà xem, khi chế tạo phù lục cần tĩnh tâm an thần, hơn nữa còn cần trời giúp đỡ. Vào lúc linh quang lóe lên thì mới có khả năng vẽ thành, vẽ mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc đã có thể thành công được một đạo phù lục. Khi sử dụng chỉ duy trì được trong thời gian một chén trà, có tác dụng gì chứ?

Sở Ly đăm chiêu.

- Người ngoài cảm thấy rất thần bí, dường như uy lực rất kinh người. Thế nhưng cô cô là đệ tử của Thanh Lộc nhai, vì lẽ đó ta mới biết nội tình, kỳ thực phù lục chính là hù dọa người, huống hồ người sử dụng phù lục chỉ có thể là đệ tử của Thanh Lộc nhai. Cần tâm pháp đặc biệt của Thanh Lộc nhai

thì mới có thể kích phát được. Người học cái này ở trong Thanh Lộc nhai càng ngày càng ít, sắp bị đoạn tuyệt rồi.

- Có loại phù lục luôn tồn tại, không tiêu tan hay không?

- Không có.

Tiêu Kỳ suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái rồi lại nói:

- Trừ phi là dùng máu của linh thú, bằng không phù lục sẽ là vật tiêu tan rất nhanh.

- Máu của linh thú...

Sở Ly bỗng nhiên tỉnh ngộ ra.

Tiêu Kỳ nhìn về phía hắn:

- Sở Ly, lẽ nào ngươi đã gặp được loại phù lục kéo dài này?

- Gặp được trong phủ của An vương.

Sở Ly cười nói:

- Một cái cổ đỉnh có thể phụ trợ tu luyện, ta vẫn hiếu kỳ tại sao nó lại có tác dụng như thế, hóa ra là làm ra từ máu của Linh thú!

- Thứ ngươi nói hẳn là Cửu Long đỉnh.

Tiêu Kỳ nói:

- Mỗi một vương phủ quả thật đều có thể khiến cho việc tu luyện tăng nhanh.

- Mọi người đều biết sao?

- Hoàng thất và phủ Quốc Công đều biết.

Tiêu Kỳ nói:

- Đừng có ý đồ với nó, nó có quan hệ với Ngự Cực kinh, hoàng thượng có thể nhận biết được vị trí của nó, bất kỳ người nào cũng không trộm đi được!

Sở Ly ngẩn ra, sắc mặt hơi thay đổi.

- Sao vậy?

Tiêu Kỳ vội hỏi.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, rốt cuộc cao thủ Thiên Thần có bản lĩnh gì đặc biệt cơ chứ? An vương bị giết, hoàng thượng có thể cảm ứng được hung thủ là ai hay không?

Sắc mặt của Tiêu Kỳ cũng thay đổi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Chiêu Đồ

Tiêu Kỳ đứng dậy đứng ở trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào mặt hồ phẳng lặng.

Mỗi lần nhìn hồ nước bao la mênh mông, trong lòng nàng giống như hòa vào làm một với hồ nước, lập tức yên tĩnh lại, đầu óc đặc biệt thông suốt.

Cao thủ Thiên Thần vẫn luôn là tồn tại cao cao tại thượng, phàm nhân coi như là tiên nhân, mong muốn mà không thể thành. Cho dù là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đối mặt với cao thủ Thiên Thần thì cũng chỉ có thể ngước mắt lên mà nhìn, cảnh giới Thiên thần quá khó, trong Đại Quý to lớn như vậy, nhân khẩu có hơn mười ức mà chỉ có một người bước vào cảnh giới Thiên thần.

Cao thủ Thiên Thần thần bí mà mạnh mẽ, giống như không phải là người của thế giới này vậy. Cho nên cao thủ Thiên Thần không nói, người bên ngoài sao có thể biết được bọn họ có bản lĩnh kỳ dị gì cơ chứ?

Chuyện Cửu Long đỉnh chỉ là truyền thuyết, không ai biết thật giả ra sao cho nên thà tin là có. Đến nay còn chưa có ai coi trời bằng vung để đi trộm đỉnh, càng quan trọng hơn chính là, người biết sự tồn tại của Cửu Long đỉnh chỉ có vẻn vẹn mười mấy người, người ngoài không biết được.

Sở Ly nhìn kỹ Tiêu Kỳ, nhìn xem nàng quyết định ra sao.

Một lát sau, Tiêu Kỳ quay đầu, ánh mắt trong trẻo bức người, nàng nói:

- An vương phải chết!

Sở Ly nở một nụ cười.

Tiêu Kỳ nói:

- Thế nhưng An vương không dễ giết như vậy, chỉ còn có thời gian nửa năm nữa mà thôi!

Sở Ly cười nói:

- Bây giờ không thành, chỉ có thể trói Nhị tiểu thư đi mà thôi.

Tiêu Kỳ mở miệng nở nụ cười, cảm giác nặng nề trong lòng đã biến mất.

Tên Sở Ly này mưu ma chước quỷ tầng tầng lớp lớp, lại gan to bằng trời, có thể làm ra chuyện mà người thường không làm được, suy nghĩ này cực kỳ tinh diệu.

Nếu thực sự không giết được An vương thì sẽ liền người hóa thành thích khách, bắt cóc Nhị tỷ, giấu Nhị tỷ tới một chỗ bí ẩn, như vậy cũng có thể kéo dài thời gian được.

- Thực sự không có cơ hội thì mới phải đi bước này.

Tiêu Kỳ cười nói:

- Vì lẽ đó không nên gấp, gấp rất dễ dàng phạm phải sai lầm, liên quan tới an nguy của phủ Quốc Công chúng ta, tuyệt không thể xảy ra sai sót!

- Bước vào Thiên Ngoại Thiên, ta có thể giết được hắn!

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, sau này chúng ta không thể nói về An vương, tránh cho tai vách mạch rừng, cứ gọi hắn là lão Toàn đi.

- Lão Toàn?

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ chớp chớp, bật cười nói:

- Đây là cái tên kỳ quái gì vậy?

Sở Ly cười nói:

- Chính là bởi vì kỳ quái, cho nên người bên ngoài mới không nghĩ tới.

Hắn nghĩ đến hai chữ an toàn, An vương. Cho nên mới nghĩ tới hai chữ lão Toàn, vừa vặn cũng gần như là Lâm Toàn, người khác sẽ lầm tưởng người bị bọn hắn nói chính là Lâm Toàn.

Tiêu Kỳ cười lườm hắn một cái:

- Được, cứ gọi là lão Toàn!

Chuyện nghiêm trọng như thế bị hắn nói chọc cười lại trở nên ung dung thư thái hơn rất nhiều.

- Người của An vương phủ đến, phái hai cao thủ Thiên Ngoại Thiên đến bên người Nhị tiểu thư.

Sở Ly nói:

- Đề phòng bọn họ ra tay.

- Hừ, ta sẽ nghĩ biện pháp.

Tiêu Kỳ than thở:

- Có Quách lão ở đây, không sợ bọn họ hạ độc, ta sẽ để Nhị tỷ giả bộ bệnh. Bớt tiếp xúc với bọn hắn đi một chút!

Sở Ly than thở một câu, biện pháp này không sai.

Hắn nói xong, cố nén vẻ lưu luyến không rời mà đứng dậy cáo từ.

Hắn chậm rãi đi ra khỏi Quan Tinh lâu, mùi thơm lạnh nhạt trên người của Tiêu Kỳ vẫn còn lượn lờ ở chóp mũi, làm cho hắn phiền muộn không thôi.

Bóng đêm âm trầm buông xuống, trăng lên giữa trời.

Ánh sáng màu xanh lan tràn, chiếu rọi Sở trạch trở nên rất là mông lung.

Luyện võ trường ở hậu viện Sở thị, đèn đuốc sáng trưng, chẳng khác nào ban ngày.

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá ở hậu viện, nhẹ nhàng thưởng trà. Thản nhiên tự tại nhìn chúng nữ luyện công, hơn bốn mươi người oanh oanh yến yến tụ tập lại cùng nhau, rất là náo nhiệt.

Trong các nàng có người luyện quyền, có người luyện kiếm, chỉ là đều không nhìn ra đặc điểm của người luyện võ trên thân mỗi người, vẫn mảnh mai vô cùng, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi ngã bọn họ vậy.

Thể chất của các nàng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, cho dù Mạnh Nhạn yếu nhất thì lực lượng cũng đã gấp ba so với tráng hán bình thường, đã đủ để nói hai chữ kinh người.

Sở Ly thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật. Hơn nữa lại có Bạch Hổ Luyện Dương đồ, khiến cho trong thời gian ngắn các nàng thoát thai hoán cốt như vậy, cho dù không tu luyện nội công tâm pháp. Chỉ bằng vào thân thể đơn thuần để thi triển võ công thì cũng có uy lực cực kỳ kinh người.

Hắn nhìn chúng nữ tu luyện, cười gật đầu.

Bóng đêm càng ngày càng âm trầm, rốt cuộc đám người Triệu Dĩnh, Trần Nhân đã trở về.

Các nàng đã thông thạo với công tác ở Nhàn Vân tửu quán, cho nên không cần quá nhiều nhân thủ, mỗi đêm chỉ cần trên mười người là đủ, những người còn lại nghỉ ngơi. Năm ngày sẽ đổi lại một vòng.

Chỉ có Triệu Dĩnh là bận rộn nhất, buổi tối mỗi ngày đều phải đi tọa trấn ở trong Nhàn Vân tửu quán.

Nhìn thấy Sở Ly, Triệu Dĩnh tức thì cười tươi như hoa, nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thanh thuần ôn nhu, khí tức thanh xuân phả vào mặt hắn.

- Sư huynh, người trở về từ lúc nào vậy.

Triệu Dĩnh tiến lên ngồi vào phía đối diện với hắn.

Sở Ly cười nói:

- Buổi trưa hôm nay, tửu quán không có chuyện gì chứ?

- Mọi người đều biết là của phủ Quốc Công, không ai dám làm xằng làm bậy.

Triệu Dĩnh khẽ cười một tiếng:

- Đặc biệt là sau chuyện Tê Ngô phái càng không có ai dám gây sự!

Lúc trước Tê Ngô phái gây sự ở Nhàn Vân tửu quán, rất nhanh đã bị diệt phái, lại bị người có tâm truyền bá, cho nên nhất thời người người sợ hãi. Đã nhớ kỹ việc Nhàn Vân tửu quán không dễ chọc.

http://tieulun.hopto.org

Trần Nhân mang một bình rượu tới đây, còn cầm một cái chén ngọc trắng, sau khi rót đầy chén rồi nói:

- Công tử, ngày hôm nay có người tìm ta, muốn để ta bái vào làm môn hạ của nàng.

Nàng mặc một bộ y sam màu tím nhạt, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt như tỏa ra ánh sáng mê người, như mộng như ảo.

- Là phái nào vậy?

- Thái Hoa cốc.

- Hả?

Sở Ly nở nụ cười:

- Đúng là trùng hợp.

- Công tử quen biết người của Thái Hoa cốc?

Trần Nhân nhẹ nhàng cười hỏi.

Triệu Dĩnh nói:

- Là cốc chủ Thái Hoa cốc tự mình nói với Trần Nhân, muốn thu nàng làm đồ đệ.

Hai tay của Trần Nhân nâng chén ngọc trắng lên rồi đưa cho Sở Ly.

Tay trắng và chén ngọc màu trắng hòa vào nhau, hồn nhiên như một thể.

Sở Ly tiếp nhận chén ngọc trắng, khẽ nhấp một cái, đánh giá gương mặt xinh đẹp của nàng:

- Ý nghĩ của ngươi thì sao?

- Ta nghe công tử.

Trần Nhân nói.

Sở Ly thả chén ngọc trắng xuống rồi nói:

- Vậy thì đừng đồng ý.

- Tại sao?

Triệu Dĩnh nói:

- Đây chính là cốc chủ của Thái Hoa cốc đó, đại danh đỉnh đỉnh... Mai cốc chủ nói, tư chất của Trần tỷ tỷ thích hợp với võ học của Thái Hoa cốc nhất, nhất định có thể trò giỏi hơn thầy đó!

Sở Ly nói:

- Mai cốc chủ có biết thân phận của Trần Nhân hay không?

Cốc chủ Thái Hoa cốc tên là Mai Ngạo Sương, là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, có thể nói là kỳ tài võ học, thảo nào Triệu Dĩnh lại sốt ruột thay Trần Nhân như thế.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên trong Đại Quý ước chừng ba trăm, mười hai phủ Quốc Công có hơn một trăm, tứ đại siêu phẩm tông phái sợ rằng cũng không kém hơn một trăm người. Một phần còn lại là người của triều đình, một phần ở võ lâm các phái.

Nói tới võ lâm, cao thủ có Thiên Ngoại Thiên thể làm tông chủ và trưởng lão của một môn phái nhất lưu, Thái Hoa cốc chỉ là môn phái nhị lưu. Nhưng cốc chủ Mai Ngạo Sương lại là cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh nói:

- Hậu thuẫn sau màn của Nhàn Vân tửu quán chúng ta mọi người đều biết, có lẽ Mai cốc chủ cũng biết.

- Phủ Quốc Công và môn phái võ lâm có quan hệ, Triệu sư muội, muội hiểu rõ nó có ý gì không?

- Nhưng Trần tỷ tỷ cũng không phải là người của phủ Quốc Công.

Triệu Dĩnh nói:

- Lại nói Mai cốc chủ cũng không ngại.

- Nàng không ngại nhưng ta để ý!

Sở Ly than thở:

- Triệu sư muội, ngươi đừng đơn thuần như vậy, mọi việc đều phải suy nghĩ thật kỹ... Nếu như tương lai có đệ tử của Thái Hoa cốc phạm tội, ta phải truy sát, Trần Nhân sẽ phải làm thế nào đây?

Triệu Dĩnh nói:

- Thái Hoa cốc đều là nữ nhân cả, có thể làm ra được chuyện gì chứ?

- Nữ nhân hung lên còn tàn nhẫn hơn rất nhiều so với nam nhân đó!

Sở Ly khoát tay nói:

- Còn nữa, vừa vào võ lâm giống như rơi vào trong vũng bùn, vĩnh viễn không thoát khỏi được ân oán tình cừu, hung hiểm khó dò... Không được, ta không đồng ý!

http://tieulun.hopto.org

Theo hắn suy đoán, ân oán của Thái Hoa cốc và Thanh Mãng sơn vẫn chưa xong, không chừng sẽ nháo lớn. Mà Trần Nhân bái vào Thái Hoa cốc, mình không chăm sóc được, vạn nhất có chuyện bất trắc xảy ra thì hắn biết làm như thế nào cho phải đây?

Giống như hiện tại, che chở nàng ở trong Sùng Minh thành, không mệt không khổ, an bình và vui vẻ.

Triệu Dĩnh còn muốn nói nữa, thì Trần Nhân đã vội nói:

- Được, ta nghe công tử.

Sở Ly nhìn nàng, Đại Viên Kính Trí chiếu rọi nội tâm của nàng.

Trong lòng nàng muốn rời đi, muốn bái vào Thái Hoa cốc, trở thành cao thủ, không trở thành gánh nặng của mình. Thế nhưng mình kiên quyết phản đối như thế thì nàng cũng chỉ đành nghe theo.

Trong lòng hắn cảm động, càng kiên định ý nghĩ, võ lâm quá nguy hiểm, nàng không nên nhúng tay vào đó thì hơn.

Triệu Dĩnh thở dài nắm chặt tay của Trần Nhân, an ủi:

- Trần tỷ tỷ, gặp phải người không nói lý như vậy, không có cách nào.

Trần Nhân khẽ cười một tiếng:

- Công tử sẽ không hại ta, ta nghe công tử.

- Ngày mai ta sẽ đi gặp vị Mai cốc chủ này!

Sở Ly nói.

- Sư huynh, Mai cốc chủ người ta cũng là có ý tốt.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Dĩnh vội nói.

- Ta tự có chừng mực.

Sở Ly cầm lấy chén ngọc trắng rồi uống một hơi cạn sạch.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Trở Mặt

Sáng sớm ngày thứ hai, ăn điểm tâm xong, Tuyết Lăng đưa cho Sở Ly hai con gà tuyết.

Hắn mang theo hai con gà đi tới Đông Hoa viên.

Lý Việt cao hứng bừng bừng xử lý hai con gà, hai người tụ tập nói chuyện cùng nhau, đến nay Sở Ly vẫn còn để ý tới Đông Hoa viên, thỉnh thoảng về xem một chút.

Tới buổi trưa, hắn và Lý Việt ngồi bên trong tiểu đình ở hoa viên uống canh gà, nhai thịt gà, uống rượu, cười cười nói nói, ăn xong đã là chính ngọ.

Hai người lại đi dạo hoa viên một lúc, lúc này đã là chạng vạng tối.

Sở Ly khoác nắng chiều rời khỏi Đông Hoa viên, đi tới Nhàn Vân tửu quán.

Lúc này Nhàn Vân tửu quán đã rất là náo nhiệt.

Hắn vén rèm vào, nhìn thấy Trần Tuyết và Mạnh Nhạn sóng vai mà đứng, chẳng khác nào hai đóa hoa đẹp.

Đôi mắt sáng của nhị nữ trừng lớn, muốn tiến lên.

Sở Ly trực tiếp vung tay, ra hiệu cho các nàng đừng lộ ra, bản thân hắn thì đi tìm một chỗ ngồi, Trần Tuyết mở miệng cười khẽ, nghe theo lời hắn mà không tiến lên.

Hắn đi vào đến đại sảnh, những sương phòng trang nhã ở một bên của tửu quán đã có người ngồi, chỉ có phòng khách là còn có chỗ ngồi, hắn vừa mới tới một cái bàn trống rồi ngồi xuống thì ở cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi yêu kiều:

- Sở công tử!

Sở Ly ngẩng đầu, cách đó không xa có một mỹ nữ thướt tha đang cười tươi roi rói đứng đó, người mặc y sam màu xanh nhạt, xinh đẹp vô bì, chính là Hà Băng Hoa.

Sở Ly cười vẫy tay.

Hà Băng Hoa nhẹ nhàng đi tới, mỉm cười nói:

- Sở công tử, thật là trùng hợp!

Sở Ly cười nói:

- Đúng là rất trùng hợp, các nàng tới tìm lệnh sư sao?

Hà Băng Hoa khẽ cười nói:

- Gia sư đang ở bên kia, không bằng công tử theo chúng ta, ngồi chung một bàn đi.

Sở Ly nói:

- Cốc chủ cũng ở đó chứ?

Cốc chủ Thái Hoa cốc cũng ở đây. Như vậy khi gặp mặt sẽ rất lúng túng, không bằng không gặp thì hơn.

- Đúng. Cốc chủ cũng ở đây.

Hà Băng Hoa cười nói:

- Không sao, cốc chủ cũng muốn gặp công tử, đi theo ta.

- Vậy thì quấy rầy rồi.

Sở Ly nói.

Hà Băng Hoa nhẹ nhàng đi trước dẫn đường, tới một sương phòng trang nhã.

Đây là một cái bàn tròn được ba tấm bán bình phong vây quanh, có bốn người đang ngồi đó, nhìn thấy Hà Băng Hoa đi vào, Tôn Lệ Hoa và Trương Phỉ Hoa đứng dậy, trợn mắt lên nói:

- Sở công tử?

Sở Ly ôm quyền cười cười.

Trong bốn người đang ngồi ngoại trừ Tôn Lệ Hoa và Trương Phỉ Hoa ra còn có một nữ tử trung niên và một mỹ nhân tuổi còn thanh xuân.

Nữ tử trung niên vẫn có phong vận như xưa, yêu kiều cười khẽ, như trái đào chín mọng.

Nữ tử thanh xuân bên người nàng càng mỹ lệ, nhưng lại lạnh như băng, cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm.

Hà Băng Hoa cười nói:

- Cốc chủ, sư phụ, con tình cờ gặp Sở công tử.

Saud dó nàng giới thiệu cho mọi người một phen, kế đó lại ngồi xuống nói chuyện.

Nữ tử trung niên là trưởng lão Tần Hiểu Phượng của Thái Hoa Cốc, nữ tử thanh xuân kia là cốc chủ Thái Hoa cốc Mai Ngạo Sương.

Phong thái của Tần Hiểu Phượng rất yểu điệu. Nàng khẽ mỉm cười, làm cho lòng người rung động:

- Sở công tử, thực sự là đa tạ, ngươi đã hai lần cứu ba đồ đệ của ta, lão thân không có cách nào báo đáp, cho nên trước tiên ta kính Sở công tử một ly!

Nàng dứt lời, nhấc chiếc ly bạc lên rồi uống một hơi cạn sạch.

- Tần tiền bối khách khí rồi.

Sở Ly cũng uống một hơi cạn sạch.

Tần Hiểu Phượng thả chiếc ly bạc xuống rồi cười nói:

- Lần này ta và cốc chủ xuất cốc có gặp một vị bằng hữu, ba người bọn chúng không muốn đi cùng người già như ta, cho nên mới đi một con đường khác, kết quả tuổi trẻ kích động, diệt Bình Trạch sơn, chọc vào Thanh Mãng sơn.

Sở Ly gật đầu:

- Quả thực danh tiếng của Bình Trạch sơn không tốt. Chỉ là không nghĩ tới lại xấu đến mức độ như vậy.

Lại nói, đây là do quan phủ tắc trách, không làm tốt nhiệm vụ của mình.

Đại Quý đã lập triều được mấy trăm năm, quan liêu đã không còn thanh liêm nữa. Nếu như lôi ra mười vị quan, chém hết thì có khả năng oan uổng, thế nhưng nếu trừ một hai người ra rồi chém hết thì không oan. Bởi vì quan lại tham nhũng đã thành phong trào, không ai không làm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thân là thị vệ nhị phẩm của phủ Quốc Công, quyền cao chức trọng, nhưng không quản được phủ nha, cho nên hắn cũng có tâm mà không có lực.

Ác phỉ như Bình Trạch sơn, quan phủ nên sớm tiêu diệt mới đúng.

Bởi vì tình hình không giống với bên Mãnh Hổ trại, bên Mãnh Hổ trại có cao thủ Tiên thiên, cho nên là mục tiêu do phủ Quốc Công trấn áp, bọn họ làm ác mà không bị san bằng là do phủ Quốc Công thất trách. Thế nhưng Bình Trạch sơn không có cao thủ tiên thiên, cho nên mới do bên quan phủ quản.

Tần Hiểu Phượng nói:

- Thanh Mãng sơn làm việc tàn nhẫn, nếu như không có Sở công tử, sợ rằng mạng nhỏ của ba bọn chúng đã không còn, không biết giang hồ hiểm ác ra sao!

Sở Ly nói:

- Nhìn dáng vẻ của Thanh Mãng sơn dường như sẽ còn dây dưa nữa.

- Cứ để bọn chúng tới!

Tần Hiểu Phượng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nàng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, cũng không phải sợ Thanh Mãng sơn.

Trong lòng Sở Ly rất nghi hoặc, Thái Hoa cốc chỉ là môn phái nhị lưu, có lẽ phải không có cao thủ loại này mới đúng, sao lại hai vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên chứ?

Tần Hiểu Phượng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, chuyện này đã đủ kinh người. Thế nhưng không ngờ Mai Ngạo Sương cũng là như vậy, tuổi gần như

bằng hắn mà cũng đã là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, thảo nào lại có đại danh đỉnh đỉnh ở trong võ lâm.

Mai Ngạo Sương người cũng như tên, lạnh lùng như băng, khi Hà Băng Hoa giới thiệu thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không nói một câu nào.

Sở Ly không cần dùng Đại Viên Kính Trí thì cũng đã biết, tính của nàng không thích nói chuyện, không thích náo nhiệt, càng quan trọng chính là, hắn là thị vệ của phủ Quốc Công.

Nàng từ tốn nói:

- Tần sư thúc.

Tần Hiểu Phượng vỗ trán một cái, khẽ cười nói:

- Xem ta kìa, người già hay quên.

Nàng móc một cái bình ngọc màu xanh lục từ trong tay áo ra, lại bỏ lên trên bàn rồi nói:

- Sở công tử, ân cứu mạng của ngươi lão thân không biết nên báo đáp thế nào. Đây là một bình Thái Hoa kim đan, linh dược độc môn của Thái Hoa cốc chúng ta, thoát thai hoán cốt thay đổi thể chất, xem như là một chút lòng thành, mong rằng công tử đừng ghét bỏ.

Sở Ly ôm quyền một cái, nói:

- Đa tạ Tần tiền bối.

Hắn cầm bình ngọc màu xanh lục lên, thu vào trong tay áo, tuy rằng không biết Thái Hoa kim đan là loại đan dược gì, nếu đã lấy ra để tạ ân cứu mạng, tuyệt đối không phải phàm vật.

Vận Đại Viên Kính Trí, hắn nhìn thấy suy nghĩ đau lòng của Tần Hiểu Phượng.

Thái Hoa kim đan này có thể thay đổi thể chất, để cho người không luyện thể đạt đến hiệu quả luyện thể, vô cùng diệu dụng. Bởi vì dược liệu hiếm thấy, cho nên hàng năm trong cốc chỉ có thể luyện được hai, ba viên mà thôi, mà lúc này tất cả đã đưa cho Sở Ly rồi.

Nhìn hắn thoải mái nhận đồ, nụ cười của Tần Hiểu Phượng càng sáng lạn:

- Sở công tử còn trẻ mà đã là thị vệ nhị phẩm của phủ Quốc Công, quả thực là hiếm thấy.

Sở Ly cười nói:

- Nhân duyên trùng hợp, lập được mấy công lao.

Hắn đứng dậy ôm quyền một cái rồi nói:

- Vậy tại hạ sẽ không quấy rầy chư vị nữa.

Đúng vào lúc này, Trần Nhân mặc một bộ y phục màu xanh lam, khi nhìn thấy hắn, nàng mở miệng cười nói:

- Công tử, người đã tới rồi... Người quen biết Mai cốc chủ hay sao?

Sở Ly cười nhạt, xoay người muốn đi ra ngoài.

- Đứng lại!

Mai Ngạo Sương bỗng nhiên quát lên.

Sở Ly quay đầu nhìn nàng, đây là lần đầu Mai Ngạo Sương này mở miệng. Âm thanh hơi khàn khàn mang theo từ tính, như chấn nhiếp tâm hồn

của người khác.

Mai Ngạo Sương nói:

- Tiểu Nhân. Hắn chính là công tử mà ngươi nói hay sao?

- Đúng vậy.

Trần Nhân cười nói:

- Không nghĩ tới Mai cốc chủ lại quen biết công tử.

- Chính là hắn không cho phép ngươi bái ta làm sư phụ?

Mai Ngạo Sương nói.

Trần Nhân ngại ngùng cười cười:

- Mai cốc chủ, là do bản thân ta không muốn.

- Ngươi giấu được ta sao?

Mai Ngạo Sương hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Sở công tử, không nghĩ tới ngươi chính là công tử của tiểu Nhân.

Sở Ly nói:

- Đa tạ ý tốt của Mai cốc chủ.

- Tại sao ngươi lại không đồng ý?

Mai Ngạo Sương nói:

- Tuy rằng Thái Hoa cốc ta không phải là môn phái nhất lưu, thế nhưng

cũng không kém, lẽ nào oan ức cho tiểu Nhân khi gia nhập phái ta sao?

Sở Ly vung vung tay:

- Mai cốc chủ nói quá lời rồi. Ta không muốn nàng nhúng tay vào vũng nước đục này.

Tần Hiểu Phượng vội vàng cười nói:

- Sở công tử. Nào nào, ngồi xuống nói chuyện... Không nghĩ tới lại trùng hợp như thế, cốc chủ của chúng ta thấy tư chất của Trần Nhân cô nương rất tốt, ở lại đây thì thật là đáng tiếc, vì yêu thích cho nên mới sốt ruột, muốn thu nàng vào làm môn hạ.

Sở Ly nói:

- Người trong võ lâm đánh đánh giết giết, không thích hợp với Trần Nhân.

- Tư chất của Tiểu Nhân vô cùng tốt, tương lai sẽ vượt qua ta.

Mai Ngạo Sương nói:

- Nhất định sẽ thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên. Ngươi lại nhẫn tâm để cho nàng ở đây hầu hạ người ta hay sao?

Sở Ly cười nhạt:

- Thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên không dễ dàng như vậy. Không biết cần phải trải qua bao nhiêu hung hiểm, cho nên vẫn quên đi thì hơn.

Đôi mắt sáng của Mai Ngạo Sương híp lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi sợ nàng vượt qua ngươi sao?

Sở Ly ngẩn ra. Lập tức cười phá lên:

- Coi như là vậy đi.

- Lòng dạ hẹp hòi, không thể bao dung!

Mai Ngạo Sương cười gằn.

- Cốc chủ!

Tần Hiểu Phượng vội vã xua tay, ngại ngùng nhìn Sở Ly rồi cười nói:

- Sở công tử đừng trách, tính khí của cốc chủ không tốt, chỉ là đúng là nàng có ý tốt, không quen nhìn thiên tài như vậy bị mai một.

Sở Ly nói:

- Tần tiền bối, ta cảm thấy hiện tại Trần Nhân đã rất tốt rồi. Mặc dù là hầu hạ người ta, thế nhưng không ai dám làm xằng làm bậy, không cần đánh đánh giết giết, sẽ không gặp nguy hiểm. Cứ sống một cuộc sống như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

- Không có chí lớn!

Mai Ngạo Sương liếc xéo hắn.

Sở Ly không để ý tới nàng, nhìn Tần Hiểu Phượng rồi ôm quyền một cái:

- Sở mỗ xin cáo từ trước.

- Đứng lại!

Mai Ngạo Sương hừ lạnh.

Sở Ly quay đầu nhìn sang nàng, nói:

- Mai cốc chủ, lại có gì chỉ giáo?

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói:

- Tiểu Nhân đi con đường nào là do nàng tự mình chọn, ngươi lấy tư cách gì để quyết định?

Sở Ly xòe tay, nói:

- Vậy hãy để cho Tiểu Nhân tự mình quyết định đi.

- Như vậy không phải nàng sẽ nghe lời ngươi hay sao?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Sở Ly cười cười:

- Vậy ta cũng không có cách nào.

Mai Ngạo Sương vừa tức vừa giận, mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn.

Thật vất vả mới tìm được một người có tư chất tuyệt thế như vậy, chỉ cần luyện tâm pháp của Thái Hoa cốc là có thể một bước lên trời, một tiếng hót lên làm kinh người, một hơi bước vào cảnh giới Thiên Ngoại Thiên.

Kỳ tài như vậy, không ngờ lại ở đây hầu hạ người khác, quả thực là tội lỗi.

Mà tội nhân chính là Sở Ly này, chỉ là Trần Nhân lại nghe theo Sở Ly, Sở Ly không mở miệng, Trần Nhân sẽ không đồng ý đi theo nàng.

Dựa theo tính tình của nàng thì đã sớm đánh Sở Ly, sau đó bẻ cổ hắn, để hắn ngoan ngoãn đồng ý việc này.

Thế nhưng nàng lại biết, làm như thế sẽ chỉ làm cho Trần Nhân càng xa

cách mình hơn. Cho nên nàng chỉ có thể mạnh mẽ nhẫn nhịn, khắc chế tính tình và kích động của mình, nhưng lửa giận lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Nàng hít sâu một hơi, bộ ngực phập phồng kịch liệt, nàng trấn áp lửa giận đang không ngừng dâng lên, trầm giọng nói:

- Nói đi, ngươi muốn như thế nào mới đồng ý chuyện này?

Sở Ly lắc đầu:

- Chỉ có thể phụ ý tốt của Mai cốc chủ, ta xin cáo từ.

Một đạo kinh hồng lóe lên, mùi thơm nức mũi xuất hiện, người của Mai Ngạo Sương đã nhẹ nhàng đi đến cửa, chặn đường của Sở Ly, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười híp mắt nhìn nàng, rất là ôn hòa, bình tĩnh.

Tần Hiểu Phượng vội vàng tiến lên kéo Mai Ngạo Sương ngồi xuống, lại cười nói:

- Có việc gì cũng có thể thương lượng, cốc chủ, bình tĩnh đừng nóng, để ta nói với Sở công tử một câu.

Sở Ly nói:

- Tần tiền bối không cần phải nói nữa, chuyện này quyết định như thế đi, cáo từ.

Dứt lời hắn bước ra khỏi sương phòng, sải bước đi ra ngoài.

Mai Ngạo Sương muốn đứng dậy, thì lại bị Tần Hiểu Phượng kéo lại.

Trần Nhân và Lý Việt vội vã đuổi theo Sở Ly.

Trần Nhân hổ thẹn nói:

- Công tử...

Sở Ly cười nói:

- Xem ra Mai cốc chủ quả thực rất coi trọng ngươi, muốn trở mặt với ta.

Trần Nhân có chút ngại ngùng nói:

- Ta sẽ nói rõ ràng với Mai cốc chủ.

Sở Ly nói:

- Nói gì thì cũng vô dụng, nàng đã quyết định muốn thu nhận ngươi... Đúng rồi, mấy ngày nay ngươi nghỉ ngơi ở trong phủ, trách cho nàng ta làm xằng làm bậy!

Bằng vào chừng ấy tuổi mà Mai Ngạo Sương đã bước vào Thiên Ngoại Thiên, tất nhiên sẽ kiêu căng tự mãn, lại là cốc chủ, mọi việc muốn gì đều có, sau khi bị từ chối cái gì cũng làm được. Không cẩn thận sẽ trực tiếp cướp lấy Trần Nhân rồi cao chạy xa bay.

Trần Nhân cười nói:

- Mai cốc chủ không phải là người như thế.

- Chỉ mong là không phải.

Sở Ly nói, vung tay rời khỏi Nhàn Vân tửu quán.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Học Trận

Sở Ly đi ra khỏi Nhàn Vân tửu quán, dọc theo con hẻm nhỏ đi về phía trước, trong hẻm nhỏ u tĩnh, tiếng ủng đặt lên trên tảng đá xanh trở nên đặc biệt rõ ràng

Đi được một nửa hẻm nhỏ thì trên đỉnh đầu có một làn gió thơm xẹt qua, Sở Ly nhìn về phía Mai Ngạo Sương đang đáp xuống mặt đất.

Sở Ly than thở:

- Mai cốc chủ, cho dù ngươi đánh chết ta thì ta cũng sẽ không đồng ý, vô dụng thôi!

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc là tại sao?

Sở Ly nhìn nàng chưa từ bỏ ý định, cho nên chỉ có thể dùng một chiêu khác:

- Nếu như là Thanh Lộc nhai, như vậy ta sẽ không nói hai lời, trực tiếp đồng ý, mà Thái Hoa cốc... ha ha.

Lông mày của Mai Ngạo Sương đột ngột dựng thẳng lên, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào trong thân thể Sở Ly, tâm pháp vận chuyển, nội lực liên tục bị áp súc, càng ngày càng tinh khiết.

Mai Ngạo Sương hít sâu một hơi, đè lửa giận xuống rồi nói:

- Đúng là Thanh Lộc nhai rất lợi hại, nhưng lợi hại đến đâu thì cũng chỉ có thể dạy dỗ nàng thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên mà thôi, còn phải rất lâu. Trong vòng ba mươi năm không có hi vọng, mà ta thì có thể làm cho Tiểu Nhân trong vòng năm năm trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên!

- Năm năm?

Sở Ly cau mày.

Mai Ngạo Sương cho rằng hắn không tin, cho nên mới hừ lạnh nói:

- Tâm pháp của Thái Hoa cốc chúng ta kỳ lạ, cần thể chất đặc biệt, phù hợp thể chất thì tiến triển khi tu luyện cực nhanh!

Sở Ly đăm chiêu gật gù.

Hắn từ Trúc Cơ đến Tiên Thiên cũng không tới một năm, năm năm trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không phải là chuyện xa vời không thể với tới được.

Bằng chừng ấy tuổi mà Mai Ngạo Sương đã là Thiên Ngoại Thiên cao thủ, đúng là có thể tin được việc trong vòng năm năm có thể trở thành Thiên Ngoại Thiên. Bằng không nàng ta cũng sẽ không đỏ mặt tía tai cầu mình như thế, bằng vào tính cách lạnh lùng của nàng, nói với mình nhiều như thế đã là chuyện rất phá lệ rồi.

Mai Ngạo Sương nhìn hắn đang suy nghĩ, bỗng cảm thấy phấn chấn, nàng tiếp tục nói:

- Thể chất của tiểu Nhân so với ta còn tốt hơn, tiến cảnh tu luyện sẽ nhanh hơn, năm năm là ta nói nhiều một chút. Nếu như ngộ tính của nàng đủ tốt,

thậm chí ba năm đã thành công rồi!

Sở Ly ôm quyền một cái, nói:

- Mai cốc chủ, thực sự xin lỗi, ta vẫn không thể đồng ý với cốc chủ được.

- Tại sao?

Mai Ngạo Sương cuống lên, tiến lên phía trước một bước:

- Năm năm thậm chí ba năm là có thể trở thành cao thủ hàng đầu. Tung hoành thiên hạ không có gì phải sợ, đây là chuyện vui vẻ tới cỡ nào chứ? Rõ ràng đã có thể trở thành nhân vật nổi danh, vì sao nhất định phải giữ lại nàng? Buộc nàng làm một người bình thường chứ?

Sở Ly nói:

- Trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì đã làm sao? Có thể vô địch thiên hạ được sao?

- Ngoại trừ cao thủ Thiên Thần ra, ai có thể vô địch thiên hạ được chứ?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Không thể vô địch thiên hạ thì sẽ có hung hiểm, nào có tiêu dao tự tại như thế được chứ?

Cũng không phải là võ công càng mạnh thì càng an toàn, giống như bò lên trên núi vậy. Phong cảnh ở bên dưới ngọn núi bình thường, thế nhưng không có nguy hiểm, càng bò lên trên thì lại càng nguy hiểm, sương gió ác liệt, chỉ cần ngã xuống thì sẽ mất mạng.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại Trần Nhân không vào võ lâm, sinh sống ở thế giới của người bình thường, có phủ Quốc Công che chở thì sẽ không gặp phải nguy hiểm. Thế nhưng một khi bước vào võ lâm, võ công mạnh hơn nữa thì cũng có đối thủ. Hơn nữa đối thủ càng mạnh hơn thì lại càng nguy hiểm.

Kỳ thực quan trọng nhất chính là, trong lòng đám người Trần Nhân đều có bóng ma rất lớn, không thích hợp để đi theo con đường tu luyện, phá cảnh giới Tiên Thiên, còn có cảnh giới Thiên Ngoại Thiên đều cần tâm tình phù hợp thì mới có thể làm được.

Chuyện các nàng trải qua sẽ trở thành trở ngại to lớn với các nàng, ngăn cản các nàng có thể phá tan cảnh giới, có khả năng luyện cả đời cũng không tiến vào Tiên Thiên được.

Con đường thích hợp nhất với các nàng là Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Chỉ cần luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ đến cực cảnh, cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không cần phải sợ. Huống hồ luyện thể rất dễ lừa dối, không khiến cho người ta chú ý. Lúc mấu chốt đột nhiên gây ra khó khăn, đánh ra một đòn trí mạng.

Tư chất của Trần Nhân tốt là do tu luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ. Tiến cảnh của nàng trong chúng nữ là người nhanh nhất, vì lẽ đó cho nên mới được Mai Ngạo Sương coi trọng.

Đương nhiên những câu nói này hắn không thể nói, không hắn đã có thể tin tưởng được Mai Ngạo Sương này, hắn cũng sẽ không nói ra vết sẹo trong lòng của đám người Trần Nhân.

Mai Ngạo Sương nghe thấy lời này hắn, lửa giận không chỗ phát tiết, đáng thương cho một hán tử như hắn. Ở trong phủ Quốc Công có quyền cao chức trọng như thế mà lại không biết tiến thoái, võ công thấp kém thì có gì

mà tự tại chứ? Không đỡ nổi một đòn mà thôi.

Hôm nay nàng muốn để cho hắn biết rõ, cái gì gọi là tự tại!

Dứt lời nàng đánh ra một chưởng, bàn tay trắng nõn dưới ánh trời chiều chẳng khác nào ngọc trắng.

Một đạo chưởng lực mãnh mẽ xông tới mặt của Sở Ly, giống như một tảng đá lớn đánh tới.

Sở Ly vận chuyển tâm pháp đoạt được ở trên người của An vương mấy chu thiên, nội lực trở nên vô cùng tinh khiết, hắn đưa tay lên, lại lùi về phía sau một bước.

- Ầm!

Đá xanh dưới chân bị lún xuống, giống như chưởng lực là một cái búa nện xuống vậy.

Sở Ly lóe lên, đi đến phía sau của Mai Ngạo Sương, ấn xuống một chưởng.

Ầm. Thân thể của Mai Ngạo Sương nhoáng lên một cái, trong tiếng ầm vang, bên ngoài cơ thể nàng xuất hiện một cái lồng khí vô hình chặn một chưởng của Sở Ly, thế nhưng vẫn bị phá.

Nàng bị dọa cho đổ ra mồ hôi lạnh, Sở Ly quá nhanh, mình không kịp phản ứng lại hành động của đối phương.

Sở Ly nhẹ nhàng lùi lại hai bước, lắc đầu nói:

- Mai cốc chủ, nếu như vừa nãy ta dùng kiếm, khi đó ngươi sẽ ra sao? Cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì cũng sẽ gặp phải nguy hiểm như thế mà thôi, tạm biệt.

Hắn dứt lời, thân thể lóe lên rồi lập tức biến mất.

Mai Ngạo Sương xông lại, lúc này Sở Ly đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Nàng mạnh mẽ đánh ra một quyền, nền đá lần nữa vang lên một tiếng ầm trầm thấp, đá xanh bên dưới rạn nứt.

Nàng tức giận tới mức sắp bạo phát.

Đường đường là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đối đầu với cao thủ Thiên Tiên mà lại rơi xuống hạ phong, bản thân muốn giáo huấn hắn, kết quả lại bị hắn giáo huấn ngược lại.

Nàng càng nghĩ càng giận, lửa giận bị đè nén ở trước ngực, dù làm thế nào cũng không tiêu tán được.

- Sở Ly!

Hàm răng trắng như tuyết của nàng cắn chặt, dậm chân một cái, nhẹ nhàng rời đi.

Hai ngày sau đó Sở Ly luôn ở trong Thiên Linh viện, muốn né tránh Mai Ngạo Sương.

Trong thời gian đó hắn cũng thường đến xem tiểu đảo của mình.

Dưới sự giám sát của Tuyết Lăng, các thợ thủ công bận bịu đến mức tối tăm mặt mũi, có thể khiến cho đám thợ thủ công chuyên dùng các mánh lưới, ăn chặn ra sức như vậy, Sở Ly thầm khen nàng mấy câu.

Đại công tử Tiêu Thiết Ưng còn chưa trở về, ở lại trong phủ Hoài Quốc Công, Tiêu Kỳ không khỏi lo lắng. Vì vậy Sở Ly suy đoán quan hệ của Phủ

Quốc Công và Hoài Phủ Quốc Công rất là phức tạp.

Lúc sáng sớm, bầu không khí rất là trong lành.

Trong lúc hắn ở trong viện tu luyện Kim Cương Độ Ách thần công thì Tô Như mặc một bộ y phục màu xanh lam nhẹ nhàng đi tới.

Sở Ly thu thế, cùng nàng tiến vào tiểu đình.

Tuyết Lăng bưng trà lên, đứng ở bên người Sở Ly.

Tô Như tiếp nhận chén trà rồi khẽ nhấp một cái, cười cười. Lại từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ bằng bạc rồi đưa cho Sở Ly:

- Đây là thứ tiểu thư cho ngươi mượn.

Sở Ly nở một nụ cười, nhận lấy rồi mở ra.

Bên trong hộp là tơ lụa màu vàng, bên trên là một cuốn sách mỏng ố vàng, trên mặt viết bốn chữ lớn Thiên Diễn Câu Trần, từng chữ như sắt, cứng cáp như sắp xé nứt chỉ tuôn ra.

Tô Như nói:

- Tiểu thư nói, bảo ta giám sát ngươi, mỗi ngày đều phải nghiên cứu không được quá một canh giờ.

Sở Ly không thể chờ đợi được nữa nà mở bìa ngoài ra.

- Này!

Tô Như sẵng giọng:

- Nghe không nghe ta nói vậy?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn chằm chằm vào cuốn sách, có chút lơ đãng nói:

- Biết biết, một ngày một canh giờ.

- Xem ra tiểu thư lo lắng không sai!

Tô Như hừ lạnh nói.

Sở Ly chăm chú nhìn chằm chằm vào trận pháp trong sách.

Lúc trước hắn cũng đã xem qua mấy quyển sách về trận pháp, đều là một ít thứ cơ sở, không liên quan đến trận pháp chân chính, bây giờ mới nhìn thấy được bộ mặt thật của trận pháp.

Thường ngày hắn đọc sách đều qua loa một phen, trực tiếp khắc ghi vào trong đầu, thế nhưng quyển sách này thì lại không được. Có một lực lượng vô hình không cho hắn ghi nhớ, giống như Khô Vinh kinh lúc trước vậy, hiển nhiên đây là lực lượng chân chính của sách.

Rất nhanh hắn đã chìm đắm ở trong đó, không biết thời gian trôi qua.

Giống như chỉ trong nháy mắt. Hắn bị Tô Như vỗ vai, nàng nũng nịu nói:

- Sở Ly, đã đến giờ!

Ánh mắt của Sở Ly rời khỏi sách, bất mãn nhìn nàng.

Tô Như nói:

- Nếu như ngươi không làm theo thì ta sẽ đi nói cho tiểu thư!

-... Được rồi.

Sở Ly lưu luyến không rời khép cuốn sách mỏng manh lại. Than thở:

- Thực sự là mở mang tầm mắt!

Một tấm cửa lớn của thế giới này bị đẩy ra ở trước mắt của hắn, ảo diệu của võ học hiển hiện trong đầu.

Ở thế giới trước kia của hắn, quyển sách này không dùng được. Trong thế giới kia, không thể khởi động lực lượng trận pháp ở trong thiên địa, dù có bày ra trận pháp thì cũng chỉ giống như trò chơi trẻ con, không có chút lực sát thương nào cả.

Thế nhưng thế giới này thì lại không giống như vậy, trong thiên địa có lực lượng kỳ dị, cuồn cuộn mà bàng bạc, vô cùng vô tận. Không phải là thứ dùng sức người có thể dòm ngó được, mọi người ở trước mặt nguồn lực lượng này cực kỳ yếu đuối. Thế nhưng có thể thông qua trận pháp để khởi động nguồn lực lượng này.

Cũng giống như chỉ huy linh thú vậy, rất là kinh người. Khi chỉ huy linh thú có thể phát huy ra được lực lượng khổng lồ, nhưng không phải là ai cũng có thể chỉ huy được chúng.

Một khi lực lượng to lớn như vậy phản phệ, tất nhiên sẽ có uy lực kinh người.

Vì lẽ đó khi học tập trận pháp sẽ là cửu tử nhất sinh, thậm chí không đạt tới cửu tử nhất sinh, từ cổ chí kim, người có thể điều động được trận pháp vô cùng hãn hữu, gần như là số lượng cao thủ Thiên Thần vậy.

Lần này Sở Ly dùng danh nghĩa ám sát An vương để khuyên Tiêu Kỳ.

Trong vòng nửa năm hắn không thể đặt chân vào Thiên Ngoại Thiên. Chẳng biết lúc nào mới tiến vào Tử Vân sơn được, cho dù hiện tại đi vào đó, trong vòng nửa năm không hắn đã có thể bước vào Thiên Ngoại Thiên được.

http://tieulun.hopto.org

Muốn lập tức trở nên mạnh mẽ, chỉ có con đường trận pháp này mà thôi.

Tuy Tiêu Kỳ do dự. Nhưng từ trước cho tới nay biểu hiện của Sở Ly luôn rất thần kỳ, làm cho nàng mơ hồ cảm thấy, không chừng Sở Ly thực sự có thể nắm giữ được trận pháp.

Nàng có lòng tin, thế nhưng cũng không dám làm xằng làm bậy, để mỗi lần Tô Như đều tới giám sát hắn, không thể nghiên cứu quá một canh giờ, tránh cho hãm sâu vào trong đó không có cách nào tự kiềm chế được, cuối cùng tự làm hỏng bản thân mình.

- Ài...

Sở Ly phiền muộn trả sách lại cho nàng:

- Nếu như có máu của linh thú là tốt rồi.

Nghiên cứu trận pháp cực kỳ hao tổn tinh thần. Vừa mới nghiên cứu đầu óc đã nặng nề, may mà hắn đã luyện thành Đại Viên Kính Trí, ngoại trừ lúc trọng thương ra, đây là lần đầu như vậy. Cho dù là luyện công một ngày một đêm cũng sẽ không như vậy.

Nếu như có máu của linh thú, vẽ được phù chú kỳ dị bên trong Cửu Long đỉnh, như vậy lực lượng tinh thần sẽ cuồn cuộn không dứt, có thể giúp được mình tiết kiệm một chút sức lực.

Trải qua một canh giờ này, hắn đã có một ít hiểu ra đối với trận pháp, cảm thấy có thể nhập môn được rồi.

Vốn sở học của thế giới kiếp trước đã phát huy ra tác dụng cực lớn, năng lượng vật lý cao khiến cho quan sát và nhận thức của hắn đối với thế giới vượt xa người bình thường, lúc tìm hiểu trận pháp rất dễ dàng ngộ ra được những điểm huyền diệu của nó.

http://tieulun.hopto.org

- Máu của linh thú?

Tô Như cười nói:

- Không thấy được mặt linh thú thì sao có thể lấy được máu linh thú cơ chứ?

Sở Ly cười nhạt:

- Chúng ta không có số mệnh như thái tổ.

- Máu của mãnh thú được không?

Tô Như nói:

- Một ít dã thú quý hiếm cũng rất lợi hại nha.

- Mãnh thú...

Sở Ly suy nghĩ một chút:

- Đúng là có thể thử xem một chút.

- Ngươi muốn máu của chúng làm gì?

Tô Như nói:

- Không phải là luyện đan đó chứ?

Sở Ly cười nói:

- Cũng không khác là bao.

- Như vậy mãnh hổ được không?

http://tieulun.hopto.org

Tô Như suy nghĩ một chút:

- Trên Bạc đầu sơn có vài con mãnh hổ, đã ăn thịt không ít người, chúng ta đang chuẩn bị săn giết. Một khi nó ăn thịt người thì không thể để cho chúng sống sót được nữa.

Sở Ly quay đầu nói:

- Tuyết Lăng, phát ra một nhiệm vụ cho Diễn Võ điện, tìm hai bình máu hổ, phải là máu còn tươi.

- Vâng.

Tuyết Lăng đồng ý lên tiếng.

Tô Như thả sách lại vào bên trong hộp, thu hồi vào trong tay áo rồi nói:

- Ngày mai ta sẽ trở lại.

Dứt lời nàng rời đi.

Tuyết Lăng trở về rồi nói:

- Công tử, đã lâu ta không ra ngoài phủ, chúng ta đi dạo một chút được không?

Nàng được Tô Như căn dặn, bảo nàng cuốn lấy Sở Ly, đừng để cho đầu óc của hắn lại nghiên cứu trận pháp, cho nên nàng mới nghĩ ra được ý đồ này.

- Bên ngoài không có gì hay cả.

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng cắn bờ môi đỏ của mình, mở miệng cười nói:

- Đi Yêu Nguyệt lâu xem sao?

Sở Ly bật cười:

- Ngươi thật là to gan!

Yêu Nguyệt lâu là chỗ tiêu tiền tốt nhất ở trong Sùng Minh thành, vì không muốn để cho mình nghĩ tới trận pháp cho nên nàng cũng không thèm đếm xỉa đến một chút tiền này.

- Công tử có dám đi không?

Tuyết Lăng hừ lạnh nói.

Sở Ly suy nghĩ một chút, dù Mai Ngạo Sương kia có lợi hại đến đâu thì cũng sẽ không đi tới Yêu Nguyệt lâu được, vì vậy hắn cười nói:

- Được, vậy ta sẽ theo ngươi đi dạo một chút!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Chào

Yêu Nguyệt lâu cao tới mức có thể che trời, đèn đuốc sáng trưng, thi thoảng tiếng sáo trúc bay ra khỏi lầu cao, dập dờn ở trong bầu trời đêm của Sùng Minh thành, chẳng khác nào cung điện ở trên trời.

Ở trong ánh chiều tà Sở Ly và Tuyết Lăng rời khỏi phủ Quốc Công, trước tiên đi tới Bạch Vân lâu ăn cơm tối, hưởng thụ mỹ thực của Bạch Vân lâu thoả thích, sau đó mới đi tới Yêu Nguyệt lâu.

Phong cách kiến trúc của Yêu Nguyệt lâu là vây lâu, ở giữa có kiến tạo một sân khấu, biểu diễn ca múa.

Lầu một là đại sảnh, giữa bàn và bàn rất là rộng rãi, được bố trí theo lan can của lâu, có thể ngồi ở bên cạnh bàn xem biểu diễn ở giữa sân khấu, là nơi náo nhiệt nhất.

Lầu hai là nơi được bình phong che khuất hai mặt, không nhìn thấy lẫn nhau, lầu ba là những gian phòng riêng.

Giá tiền của mỗi một lầu đều không giống nhau, lầu một tốn hai trăm lạng bạc ròng, lầu hai là hai ba trăm lượng, lầu ba là năm trăm lạng.

- Công tử, chúng ta ở lầu một đi.

Hai mắt Tuyết Lăng hấp háy, tỏa sáng nhìn quanh bốn phía một chút rồi nói:

- Náo nhiệt hơn đó.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi đang xót tiền đúng không?

Tuyết Lăng quản bạc của Thiên Linh viện, Sở Ly không để ý tới một chuyện gì cả, cho nên lương bổng trong phủ trực tiếp để cho nàng chi phối.

Tuyết Lăng là con nhà quan lại, từ nhỏ đã không quá thiếu bạc, nhưng cái gì nên tiêu thì tiêu, cái không tiêu thì nàng tuyệt đối sẽ không tiêu. Lên thêm một tầng là thêm một trăm lạng bạc ròng, hoặc là hai ba trăm. Số tiền đó có thể mua một toà nhà nhỏ ở trong thành, nàng thực sự không nỡ.

- Công tử, chúng ta tới nơi này là để tham gia trò vui, không phải thực sự tìm nữ nhân đâu đó.

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Những nữ tử tầm thường này sao có thể lọt vào mắt của công tử được chứ?

- Tuyết Lăng, lời này của ngươi sai rồi.

Sở Ly cười nói:

- Nữ nhân ở nơi này không tầm thường, mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, xinh đẹp phi phàm.

- So với được với nữ nhân trong phủ không?

Tuyết Lăng không phục.

Sở Ly cười nói:

- Mỗi người đều có sự xinh đẹp của mình, nếu không, sao người ta lại cam lòng bỏ ra hai trăm lạng chứ?

- Vậy ta cũng phải nhìn cho thật kỹ mới được.

Tuyết Lăng kéo hắn ngồi vào một cái bàn ở cạnh đó.

Nàng giả trang thành nam nhân, tuấn mỹ hơn người, làm cho các thị nữ ở chung quanh thỉnh thoảng phải nhìn sang bên này.

Một nha hoàn mang ấm trà và chén trà tới, Tuyết Lăng đưa tay nhận lấy. Lại vung tay ra hiệu cho nàng kia lui ra, nàng tự mình châm trà, khí nóng bốc lên. Mũi ngọc tinh xảo hít hà mấy lần rồi nhíu mày nói:

- Cũng được, không tính là lừa người. Trà này cũng xem như là tinh phẩm.

Nàng dùng hai tay đưa cho Sở Ly.

- Người có thể đến đây không giàu sang thì cũng cao quý, sao Yêu Nguyệt lâu có thể rụt rè trên những điểm này được chứ?

Sở Ly tiếp nhận chén trà rồi nói:

- Rộng lượng một chút, đừng soi mói như vậy, quan trọng vẫn là xem mỹ nhân.

- Ta thật không biết có gì để xem cả.

Tuyết Lăng bĩu môi nói.

Nàng đánh giá bốn phía, xung quanh có mười mấy bàn đã có người ngồi, trên mỗi bàn đều có mỹ nhân làm bạn.

Các nàng cũng không liếc mắt đưa tình với nam nhân ở bên người mình mà chỉ là lẳng lặng nói chuyện với hắn, tao nhã chẳng khác nào tiểu thư khuê các.

Điều này làm cho Tuyết Lăng không phản cảm như vậy nữa. Nàng híp mắt cười, nhìn Sở Ly rồi nói:

- Công tử, chúng ta có cần gọi một hai cô nương tới đây tiếp rượu hay không?

- Cũng tốt.

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng ngoắc ngoắc tay, một nha hoàn nhẹ nhàng đi tới.

Tuyết Lăng nói:

- Gọi một cô nương tới đây cho ta.

- Công tử có quen ai không?

Nha hoàn mỉm cười hỏi nói:

- Đây là các cô nương đêm nay.

Nàng rút ra một tấm danh sách từ trong tay áo, trên mặt viết tên một ít cô nương, sau tên là giá tiền.

Tuyết Lăng quét mắt nhìn một chút, bờ môi đỏ nhếch lên, nói:

- Thật là đắt đỏ, ngồi cũng đã mất một trăm lạng!

Nha hoàn mở miệng mỉm cười, không phản bác.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Nếu đã đến rồi thì cũng không nên hà tiện, cứ chọn người khá một chút.

- Chẳng phải sẽ đắt sao?

Tuyết Lăng hừ lạnh nói.

Sở Ly khẽ nhấp trà một cái.

- Được rồi, vậy ta chọn người đắt nhất này!

Tuyết Lăng chỉ cái tên cuối cùng. Nàng cảm thấy người quá rẻ cũng không xứng với công tử, vào lúc này không thể tiếc tiền được.

- Bích Liễu cô nương, xin đợi một chút.

Nha hoàn mỉm cười nói.

Tuyết Lăng thở dài:

- Thật không hổ là Tiêu Kim Quật. Năm trăm lạng đã vừa bị mất rồi!

Sở Ly cười nói:

- Hiếm khi tới một lần, cố gắng chơi đi.

Trong khi hai người nói chuyện, một thiếu nữ người mặc y phục mộc mạc nhẹ nhàng đi tới, chẳng khác nào cành liễu rủ trong gió, yêu kiều thướt tha, sau khi tới nàng thi lễ:

- Tiểu nữ tử Bích Liễu bái kiến nhị vị công tử.

Ngũ quan của nàng rất tinh xảo, điềm đạm mà đáng yêu, khiến cho người ta không nhịn được muốn che chở cho nàng, không đành lòng nói chuyện lớn

tiếng.

Hai mắt nàng nhẹ nhàng quét qua hai người. Dừng lại ở trên mặt của Tuyết Lăng, hiển nhiên đã nhận ra Tuyết Lăng là nữ tử.

Sở Ly cười duỗi duỗi tay rồi nói:

- Bích Liễu cô nương ngồi đi. Đây là lần đầu tiên chúng ta tới, không rõ quy củ bên này. Lúc nào thì mới có ca múa?

Bích Liễu khẽ cười nói:

- Đêm nay tiểu nữ tử có biểu diễn, một lát nữa sẽ bắt đầu.

Tuyết Lăng Nói:

- Bích Liễu cô nương, ngươi sắp biểu diễn cái gì vậy?

- Tiểu nữ tử sẽ múa một bài trợ hứng cho mọi người.

Bích Liễu nói.

Tuyết Lăng đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cái eo nhỏ giống như chỉ cần không cẩn thận là có thể bị gẫy, thân thể mềm mại kiên cường mà tao nhã. Có lẽ khi múa sẽ rất dễ nhìn.

Sắc mặt của Sở Ly bỗng nhiên biến đổi, nhíu mày nói.

Tuyết Lăng lập tức phát hiện ra điểm khác thường, nàng nói:

- Công tử, làm sao vậy?

Sở Ly nói:

- Gặp phải người không nên gặp.

- Ai vậy?

Tuyết Lăng nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra lúc này đang có một đám sáu người đi vào, mỗi người đều rất là tuấn mỹ, đều là nữ giả nam trang.

- Sở công tử!

Tôn Lệ Hoa từ phía xa xa đã nhìn thấy Sở Ly, dùng sức vẫy vẫy tay với hắn.

Sở Ly cười ngoắc ngoắc tay với nàng.

Hắn có thể cảm giác được ánh mắt giống như giết người muốn Mai Ngạo Sương, hắn ôm quyền mỉm cười:

- Tần tiền bối, Mai cốc chủ, thật là hăng hái đó!

Tần Hiểu Phượng ôm quyền cười nói:

- Không nghĩ tới lại gặp phải Sở công tử ở đây.

- Hừ!

Mai Ngạo Sương cười gằn:

- Nam nhân không có ai là người tốt!

Mặt Sở Ly không chút biến sắc mỉm cười nói:

- Mai cốc chủ thực sự là khách quý, không nghĩ tới lại cũng tới chỗ này để chơi.

- Họ Sở, đừng có đắc ý!

Mai Ngạo Sương mặt một bộ y sam màu xanh, miệng lại nói:

- Đệ tử như tiểu Nhân nhất định ta sẽ thu được!

Sở Ly cười nói:

- Chỉ cần Trần Nhân đồng ý là được.

- Ta không trị được ngươi, sẽ có người có thể trị được ngươi.

Mai Ngạo Sương cười lạnh một tiếng.

Sở Ly cười nói:

- Như vậy ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút... Mai cốc chủ, hay là ngồi xuống đây đi?

Hắn thúc giục Đại Viên Kính Trí, lập tức nhìn thấy trong đầu Mai Ngạo Sương nghĩ gì. Hắn nhất thời ngẩn ra, không nghĩ tới hắn lại nhìn thấy Tiêu kỳ!

- Ngồi thì ngồi!

Mai Ngạo Sương trực tiếp ngồi vào phía đối diện hắn.

Tần Hiểu Phượng khẽ cười nói:

- Sở công tử, chúng ta quấy rầy vậy.

- Ta cũng chỉ đi giải sầu, tham gia trò vui mà thôi.

Sở Ly cười nói:

- Cực kỳ hoan nghênh.

Đám người Hà Băng Hoa vẫn không lên tiếng, lúc Tần Hiểu Phượng và Mai Ngạo Sương nói chuyện không tới phiên các nàng xen mồm vào, cho

nên các nàng chỉ có thể trừng mắt lên nhìn hắn mà thôi.

- Bích Liễu cô nương, ngươi đi chuẩn bị trước đi.

Sở Ly cười nói.

Bích Liễu nhìn thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm ở trên bàn, nàng biết mình không thể ở lâu, cho nên mới khẽ thi lễ rồi nhẹ nhàng rời đi.

- Cô nương cũng đã gọi đến rồi, sao lại để nàng đi như vậy chứ?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Giả vờ quân tử!

- Mai cốc chủ, một lát nữa vị Bích Liễu cô nương này sẽ lên múa một bài trợ hứng.

Sở Ly cười híp mắt nói, nàng ta càng tức giận thì hắn càng cảm thấy thú vị:

- Mọi người có thể nhìn thấy khả năng múa của nàng.

Đang nói chuyện, hai hán tử trung niên mặc cẩm y khí vũ hiên ngang đi tới, tinh thần rất là phấn chấn.

Bọn họ đang muốn lên lầu, chợt nhìn thấy Sở Ly, hai người vội vã đi tới, ôm quyền hành lễ:

- Sở tổng quản.

Sở Ly xoay người nhìn bọn họ, cười xua tay nói:

- Các ngươi cứ đi chơi phần của các ngươi đi, không cần đa lễ.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đáp một tiếng vâng, sau đó ôm quyền một cái rồi đi lên lầu.

Hộ vệ ngũ phẩm của phủ Quốc công, trong túi rủng rỉnh, cho nên chuyện đến Yêu Nguyệt lâu cũng không có gì là kỳ lạ cả.

Mai Ngạo Sương đang định nói nữa thì lại có một nam tử trung niên mặc cẩm y tiến vào Yêu Nguyệt lâu, ôm quyền hành lễ với Sở Ly, Sở Ly vung vung tay ra hiệu không cần phải đa lễ.

Sau đó, lại có ba đợt người đi vào Yêu Nguyệt lâu, đều là hộ vệ của phủ Quốc Công, lúc nhìn thấy Sở Ly, tất cả đều tới hành lễ.

Mai Ngạo Sương liên tục cười lạnh:

- Phủ Quốc Công được lắm, thực sự là mở rộng tầm mắt đó!

Sở Ly thầm than, các hộ vệ của phủ Quốc Công cũng quá buồn tẻ, đều thích chạy đến Yêu Nguyệt lâu, đều là nhiều tiền náo động, cho nên mới tới đây.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Bích Liễu

Một tiếng đàn lanh lảnh vang lên, đám người đang nói đùa dừng lại, nhìn về phía sân khấu ở phía giữa.

Tám nữ tử trên người mặc lụa mỏng uyển chuyển ôm nhạc khí lượn lờ đi lên trên đài.

Các nàng đeo tấm lụa trắng che mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng tất cả mọi người đều biết, nữ tử trong Yêu Nguyệt lâu không có một ai là người xấu, tất cả đều là mỹ nhân.

Vóc người uyển chuyển như vậy, lại thêm lụa trắng che mặt nữa, khiến cho bọn họ càng có thêm mấy phần thần bí và mê hoặc.

Sở Ly mỉm cười nhìn qua, Yêu Nguyệt lâu không hổ là Yêu Nguyệt lâu, là nơi chân chính nắm giữ được tâm tư của nam nhân.

Sau khi tám nữ nhân lên đài, ngồi xuống, dọn nhạc khí xong thì lại khoanh tay đứng đó.

Một tiếng tiêu thăm thẳm vang lên, tâm thần của mọi người lập tức bị thu hút, theo tiếng tiêu mà động, Yêu Nguyệt lâu to lớn lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng tiêu lượn lờ.

Nữ tử thổi tiêu chỉ lộ ra cái hàm dưới nhỏ nhắn trắng như tuyết, bờ môi đỏ mê người, tiếng tiêu sụt sùi không dứt chẳng khác nào được thổi ra từ đáy lòng của nàng, làm lay động tiếng lòng của mọi người.

Tiếng tiêu vang vọng, tiếng đàn tranh vang lên, như nước suối róc rách, kết hợp cùng với tiếng tiêu làm cho mọi người như nhìn thấy chim ưng đang tung bay và cá bơi trong nước suối. Một cảnh tượng khoáng đạt từ từ xuất hiện ở trong đầu của mọi người.

Tuyết Lăng quay đầu nhìn về phía Sở Ly, khẽ thở dài nói:

- Thật là lợi hại!

Nàng tinh thông đàn tranh, nghe thấy nữ tử này biểu diễn như vậy, nàng cảm thấy không bằng, kỹ xảo của nữ tử kia đã phản phác quy chân, thanh thuần động tình người, ký thác tình cảm vào đàn, đây là cảnh giới mà nàng vẫn đang đeo đuổi, bây giờ nghe được nàng mới biết mình vẫn còn kém bao xa.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Mai Ngạo Sương ngưng thần lắng nghe, có chút đăm chiêu.

Sau tiêu tranh lại có thêm đàn dương cầm gia nhập, chậm rãi, lại có tỳ bà, ống sáo, sáo nhỏ, cổ, huân, nhị hồ gia nhập. Tám loại nhạc khí liên tục vang lên, trước mắt mọi người như xuất hiện một bức hình ảnh giang sơn đồ.

Trong lúc mê say không biết thời gian trôi qua, sau khi tấu xong một khúc, mọi người đều xuất thần thở dài một hơi. Dường như đã được hưởng thụ lớn lao.

- Ầm ầm ầm ầm...

Tiếng trống vang vọng, chẳng khác nào trống trận vang lên, tâm tư phiền muộn u tĩnh của mọi người trở nên phấn chấn hẳn lên.

Sở Ly than thở. Tiếng trống này rất là huyền diệu, giống như có thể hòa

hợp tới tinh lực của thân thể người. Mỗi một hành đều là kỹ gần với đạo, trình độ của vị nữ tử uyển chuyển này cực kỳ kinh người, mỗi một lần gõ xuống dưới như đều gõ vào trong lòng mỗi người. Nàng không thông võ công, thế nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy.

Bên trong tiếng trống càng ngày càng gấp gáp, trên không trung có một nữ tử uyển chuyển nhẹ nhàng đáp xuống, yêu kiều thướt tha, như cành liễu rơi xuống đất vậy.

- Hay!

Mọi người vỗ tay than thở.

Thứ nàng dùng cũng không phải là khinh công. Trên không trung có một sợi tơ kéo nàng hạ xuống, tư thế như là bay vậy.

Nàng mặc y phục màu xanh nhạt, bên ngoài áo khoác một tấm lụa trắng, trên mặt được tấm lụa trắng che kín, giống như từ trong bức họa trên trời đi ra.

Vô cùng nhẹ nhàng, lụa trắng phất phơ, động tác theo tiếng trống khi thì đột nhiên gấp gấp, khi thì ôn nhu, dáng người uyển chuyển dẫn dắt tâm thần của mọi người, hai mắt hoàn toàn bị nàng thu hút. Không có cách nào tự mình kiềm chế được.

Sở Ly lập tức nhận ra là Bích Liễu.

Bích Liễu ở bên dưới sân khấu quyến rũ mê người, làm cho người ta thương yêu tiếc hận. Là một nữ tử tuyệt sắc, nhưng Bích Liễu trên đài lại là người sặc sỡ loá mắt, thần bí mà trí mạng.

Tuyết Lăng quay đầu thở dài nói:

- Công tử, ta cũng muốn đi học khiêu vũ!

Nhìn thấy thân thể mềm mại uyển chuyển của Bích Liễu làm ra từng động tác hoàn mỹ, xinh đẹp đến rung động lòng người, nàng cảm giác mình rất ngốc, không có một chút sức hấp dẫn nào cả.

Sở Ly cười nói:

- Được đó.

Mai Ngạo Sương liếc xéo mắt sang nhìn, chuyển động ở trên mặt của Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng nhìn về phía nàng.

Sở Ly nói:

- Mai cốc chủ cũng muốn học sao?

Mai Ngạo Sương cười lạnh một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Tần Hiểu Phượng sợ hai người lại ầm ĩ lên cho nên mới vội hỏi:

- Sở công tử, vị cô nương này là…?

Lúc trước Sở Ly và Mai Ngạo Sương đấu võ mồm. Chưa từng giới thiệu, cho nên các nàng vẫn đang suy đoán quan hệ của hai người.

- Ta là nha hoàn Tuyết Lăng của công tử.

Tuyết Lăng từ tốn nói.

- Ồ?

Tần Hiểu Phượng kinh ngạc nhìn nàng:

- Thật không nghĩ tới!

Nàng nhìn thấy tu vi của Tuyết Lăng tinh thâm, vốn còn tưởng rằng là bạn đồng hành. Thế nhưng nhìn cử chỉ thần thái của nàng lại không giống, không nghĩ tới thực sự là nha hoàn của hắn. Bằng vào chừng ấy tuổi mà đã có tu vi như thế mà lại chỉ là nha hoàn, thực sự là quá ủy khuất.

Tuyết Lăng lạnh nhạt nói:

- Tần tiền bối không nghĩ đến cái gì?

Nàng ở trước mặt của Sở Ly yêu kiều cười khẽ, thế nhưng đối mặt với người khác lại lập tức trở nên cao ngạo lạnh lẽo.

Tần Hiểu Phượng cười nói:

- Bằng vào chừng ấy tuổi đã là cao thủ Thiên Tiên, ở phủ Quốc Công cũng coi như là nhân tài mới xuất hiện?

Tuyết Lăng cười nhạt, nàng biết rõ ý tứ của Tần Hiểu Phượng.

Nàng không phải là người của phủ Quốc Công, chẳng trách lại có ý tưởng như vậy. Người của phủ Quốc Công sẽ không nghĩ như thế, thị nữ bên người của công tử ít nhất phải có cảnh giới Tiên Thiên, bằng không cũng sẽ không xứng với thân phận của công tử.

Trong lúc bốn người nói chuyện, Bích Liễu vẫn chưa khiêu vũ xong, mọi người nhìn không chớp mắt về phía nàng, chỉ lo bỏ sót bất kỳ một động tác nhỏ nào của nàng.

Tiếng trống đột nhiên dừng lại, im bặt đi.

- Hay!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người ầm ĩ kêu to, vỗ tay kịch liệt.

Bích Liễu nhẹ nhàng thi lễ, bàn tay trắng ngọc kéo sợi tơ từ trên không trung buông xuống, sau đó nhẹ nhàng bay lên trên, không còn tung tích. Đi tới như bay, không giống như người trong nhân gian.

Sở Ly vỗ tay than thở, quả thực là vui tai vui mắt, thảo nào mọi người lại cam lòng xài nhiều tiền như vậy.

Vẻ mặt Tuyết Lăng lại có chút ước ao.

Một lát sau, Bích Liễu thay một bộ y phục màu xanh, lại lần nữa đi tới.

Tuyết Lăng kéo tay của nàng, hỏi thăm nàng sao có thể luyện khiêu vũ tốt như vậy.

Tám nữ tử cầm nhạc khí ở trên đài lui ra, biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Mọi người đều có cảm giác phiền muộn, hận màn trình diễn này không thể vĩnh viễn không bao giờ kết thúc. Thế nhưng mỗi đêm Yêu Nguyệt lâu chỉ có một lần như thế, hoặc là ca hoặc là múa, mỗi ngày đều không giống nhau.

Điều này khiến cho mọi người cực kỳ kính nể đối với thực lực của Yêu Nguyệt lâu, mỗi ngày đều có một tiết mục đặc sắc, muốn làm được điều này phải lợi hại tới cỡ nào chứ.

Nhưng Sở Ly lại cảm thấy chuyện này không có gì là lợi hại cả.

Hắn từ hiện đại mà đến, ánh mắt cũng không giống mọi người. Hắn biết người chân chính lợi hại không phải là những mỹ nữ kia, dù sao các cô nương của Yêu Nguyệt lâu cũng có hơn ba mươi người. Mỗi người đều mang

theo tuyệt kỹ, hoặc ca hoặc múa, mỗi tháng đều thay phiên lên đài một lần. Cho nên người chân chính lợi hại chính là những người sáng tác ra các tiết mục kia.

Yêu Nguyệt lâu có rất nhiều nhân vật lợi hại, mỗi người phụ trách một hoặc hai cô nương, như vậy mới có thể có những tiết mục sáng giá như vậy.

Sở Ly nhìn Tuyết Lăng đang kéo tay của Bích Liễu, cười nói:

- Để Bích Liễu cô nương tự mình dạy ngươi là được rồi.

- Có thể được không?

Tuyết Lăng vội hỏi.

Sở Ly cười nói với Bích Liễu:

- Bích Liễu cô nương, có thể được không?

Vẻ mặt Bích Liễu có chút khó xử:

- Công tử, chuyện này phải hỏi lâu chủ, tiểu nữ không làm chủ được.

Sở Ly cười nói:

- Cũng được.

Mai Ngạo Sương liếc xéo hắn một chút, rất là chướng mắt với hành động của một hoàn khố như hắn.

Có Tần Hiểu Phượng ở đây, mỗi lần Sở Ly và Mai Ngạo Sương giao chiến hai câu thì đã bị xì hơi, không có xung đột gì quá lớn.

Điều này làm cho Mai Ngạo Sương rất là bất mãn, nàng vẫn luôn chờ cơ

hội chỉnh đối phương, thật vất vả mới nắm bắt được cơ hội, cho nên nàng rất muốn dạy dỗ hắn.

Sở Ly đưa ngọc bài bên hông cho Tuyết Lăng rồi nói:

- Ngươi cầm cái này, đi cùng Bích Liễu tới gặp lâu chủ, không cần phải phiền nàng tự mình tới đây.

- Vâng.

Tuyết Lăng tiếp nhận ngọc bài.

Một lát sau, Tuyết Lăng vui vẻ trở về, mọi người vừa nhìn thì đã biết mọi chuyện đã xong rồi.

Bóng đêm dần buông xuống, Sở Ly và Tuyết Lăng đi ra khỏi Yêu Nguyệt lâu, đám người Mai Ngạo Sương cũng rời đi theo.

Sở Ly không nghĩ tới nàng ta không nhân cơ hội tự mình động thủ. Chỉ có điều lúc gần đi, vẻ mặt dương dương tự đắc kia cũng đã đủ làm cho người ta tức giận.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi hắn mới vừa luyện công xong thì Tiêu Kỳ đã tự mình tìm đến.

Sở Ly thầm than, rốt cục đối phương vẫn tới.

Hắn đã đoán được ý đồ đến đây của Tiêu Kỳ, làm thuyết khách cho Mai Ngạo Sương.

Gió nhè nhẹ thổi, Tiêu Kỳ mặc một bộ y sam màu trắng lẳng lặng ngồi ở bên trong tiểu đình, từ tốn nói:

- Ta và Ngạo Sương là bằng hữu tốt, nghe nàng nói tư chất của Trần Nhân

vô cùng tốt. Nếu như được nàng bồi dưỡng, trong ba năm có thể thành cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly ngồi ở phía đối diện nàng, khẽ nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Không phải Mai cốc chủ rất hận người của phủ Quốc Công sao?

- Lúc đó, khi quen biết nàng không biết ta là người của phủ Quốc Công.

Tiêu Kỳ nhìn rừng trúc rì rào, ánh mắt trở nên vô thần, dường như đang nhớ lại hồi ức năm xưa:

- Khi đó ta dùng tên giả lang bạt võ lâm, may mắn được nàng cứu giúp cho nên mới sống được cho tới hiện tại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Rời Đi

Sở Ly cười nói:

- Xem ra tiểu thư cũng đã từng đi rèn luyện trong giang hồ.

- Trước khi tiến vào Tiên Thiên cũng muốn rèn luyện một lần chứ.

Tiêu Kỳ còn có mấy phần thất vọng, nàng nói:

- Tâm tình không đủ thì khó tiến vào Tiên Thiên được, ngươi bởi vì có quan hệ sâu xa với Phật hiệu, cho nên không thể tính toán theo lẽ thường được.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, ta không muốn để cho Trần Nhân tiến vào môn phái võ lâm.

Hắn muốn chặn miệng của Tiêu Kỳ sớm.

Ở trước mặt Tiêu Kỳ hắn không thể dùng Đại Viên Kính Trí, nhưng hắn lại có thể đoán được, sau đó nàng sẽ nói tới việc làm sao quen biết và kết thân với Mai Ngạo Sương, giao tình thâm hậu, cho nên sẽ nói tốt cho Mai Ngạo Sương.

Hắn vừa nghe Tiêu Kỳ nói tới ân cứu mạng thì đã thầm than quả nhiên, vì vậy hắn không muốn để cho Tiêu Kỳ nói tiếp nữa.

- Tại sao?

Tiêu Kỳ nhíu mày:

- Trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, đây là chuyện tốt.

- Mai cốc chủ chỉ nhìn thấy tư chất của Trần Nhân, không biết trải nghiệm của nàng.

Sở Ly quyết định chỉ thẳng vào chỗ yếu:

- Tiểu thư cũng biết rồi đó, các nàng đều là người có tâm ma rất sâu, muốn bước vào Tiên Thiên, nói nghe thì dễ, chứ đừng nói là Thiên Ngoại thiên, Thái Hoa cốc lại không đủ nặng!

- Ai nói Thái Hoa cốc không đủ nặng?

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn một chút, biết hắn tâm ý đã quyết, cho nên nàng có nói nói cái gì cũng không có tác dụng. Nàng chỉ đăm chiêu gật đầu:

- Chuyện này cũng đúng, tâm ma của các nàng quá nặng, không dễ phá Tiên Thiên.

Sở Ly nói:

- Các nàng đã chịu quá nhiều đau khổ, cứ lặng lẽ sinh sống là được rồi.

- Vậy ngươi cũng nên hỏi suy nghĩ của các nàng một chút.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta thấy các nàng rất khát vọng đối với võ công.

- Ta muốn để cho các nàng luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

- Bạch Hổ Luyện Dương đồ sẽ thất truyền, không phải là không có người

nào tu luyện.

- Tâm tính của các nàng không thích hợp với chém giết ở trong võ lâm, học một chút võ công tự vệ là được rồi.

- Ài...

Tiêu Kỳ thở dài:

- Xem ra ngươi muốn nuôi các nàng cả đời.

Sở Ly mỉm cười:

- Đã gặp thì chính là duyên nợ của ta, có phủ Quốc Công ở đây, các nàng sẽ không chịu khổ.

- Được rồi, ta sẽ không lắm miệng nữa

Tiêu Kỳ lắc đầu cười cười:

- Tính tình của Ngạo Sương rất hiếu thắng. Ngươi phải cẩn thận!

- Ta đã bảo mấy ngày nay Trần Nhân đừng đi ra ngoài, Mai cốc chủ có lợi hại đến đâu cũng không đến nỗi mạnh mẽ trói người mang đi đó chứ?

Sở Ly cười nói.

- Cũng không tới nỗi như vậy

Tiêu Kỳ cười nói.

Lúc chạng vạng, ánh trời chiều nhuộm đỏ Thiên Linh viện.

Sở Ly ở trong viện thúc giục Thiên Linh thụ, làm cho nó lại tăng thêm một vòng tuổi. Hình dạng của Thiên Linh thụ không có thay đổi gì cả, linh

khí càng ngày càng tinh khiết, linh thảo ở chung quanh càng ngày càng thêm tươi tốt.

Tuyết Lăng mặc một bộ y sam màu trắng đi tới, tay cầm một cái hộp bằng Tử Mộc, to bằng bàn tay rồi nói:

- Công tử, đã mang thú huyết tới.

Sở Ly vỗ vỗ tay, đứng dậy đi tới bên trong tiểu đình rồi ngồi xuống:

- Máu của loài nào vậy?

- Kim Ưng.

Tuyết Lăng nói:

- Bọn họ dùng khoái mã mang về, còn chưa tới một ngày.

- Mang bút mực tới.

Sở Ly tiếp nhận hộp gỗ.

Tuyết Lăng nhanh chóng rời đi, trong chớp mắt đã mang giấy và bút mực ra. Còn có chặn giấy, từng cái đều được đặt ở trên bàn đá.

Sở Ly mở hộp Tử Mộc ra, bên trong có bốn cái bình sứ được xếp đặt chỉnh tề.

Hắn nắm bút chấm chấm vào máu tươi còn chưa đọng lại, mùi tanh phả vào mặt.

Trong bình có một loại linh thảo, là một loại linh thảo kỳ dị tên là Phệ Huyết thảo, rất thích máu tươi, nuốt chửng máu tươi và đồng thời cũng ngăn cản máu tươi đông lại.

Trong bình có cắm một gốc Phệ Huyết thảo như vậy sẽ tổn thất một phần máu tươi, nhưng có thể duy trì sự tươi sống của máu.

Sở Ly nhanh chóng múa bút trên giấy, vẽ ra một đám ký hiệu kỳ dị.

Hắn vẽ một mạch, trong đầu hiện lên một tia rung động, không ngờ ký hiệu này lại rút ra ra một phần lực lượng tinh thần của mình, cảm giác tuyệt nhiên không giống so với khi dùng chu sa.

Hắn chậm rãi nhấc bút lên, bầu không khí chung quanh dường như lắc lư một hồi, như hồ nước nổi lên gợn sóng vậy.

Sở Ly vui mừng khôn xiết, có phản ứng là chuyện tốt rồi!

Hắn vội vã khởi động Đại Viên Kính Trí quan sát, khí tức lạnh nhạt từ trong hư không bay tới, như sợi tơ, là từng tia, từng tia sương mù, cũng không phải là màu vàng. Chuyện này khiến cho Sở Ly có chút thất vọng.

Hắn cau mày cảm ứng một phen, những tia màu trắng này tiến vào trong đầu. Đầu lập tức có một tia cảm giác sáng rõ, quả thật có hiệu quả!

Đáng tiếc. So với hiệu quả của Cửu Long đỉnh là một trời một vực.

- Tuyết Lăng. Tiếp tục đi tới Diễn Võ điện phát nhiệm vụ, thu thập thú huyết, phải mạnh mẽ hơn Kim Ưng!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Theo mạnh yếu mà phân ra giá cả, phải nhanh một chút!

- Được.

Tuyết Lăng đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Nàng hiếu kỳ đánh giá Huyết phù rồi nói:

- Đây là cái gì?

- Thứ tốt.

Sở Ly cười nói.

- Lẽ nào là chữ?

Tuyết Lăng lật xem Huyết phù mấy lần, xem từ các góc độ khác nhau, thế nhưng đều không nhận ra nó là chữ gì:

- Đây có lẽ không phải là chữ à?

- Ngươi không cần phải để ý đến nó là cái gì.

Sở Ly nói:

- Lá phù này ngươi mang lên trên người đi.

- Kỳ quái, quá đáng sợ.

Tuyết Lăng không tình nguyện nhìn tấm phù chú đỏ như máu, vẫn còn toả ra mùi tanh lạnh nhạt này, nàng nói:

- Thực sự phải mang theo sau?

- Nó có lợi, ngươi cứ mang theo nó thì sẽ biết.

Sở Ly nói.

Tiếp đó hắn lại vẽ một lá phù nữa, một bình máu cũng cạn, đồng thời hắn cũng có cảm giác suy yếu, tinh thần uể oải, một lá phù đã rút đi một phần lực lượng tinh thần. Viết hai mươi mấy tấm phù, đã tiêu hao hơn nửa tinh thần.

http://tieulun.hopto.org

Những lá phù này được đặt cùng nhau, sương mù phiêu dật kéo tới cũng đã dày đặc thêm mấy phần, hắn cẩn thận cảm ứng, từng tia từng tia sương mù bay vào trong đầu, bổ sung tinh thần, chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa rào, vô cùng dị thường.

Trình độ tinh khiết của những sương mù này không có cách nào cùng so với Cửu Long đỉnh được. Giống như sương mù và thủy ngân vậy. Tế nhưng từng tia một bay vào trong đầu vẫn có đại bổ. Hắn đoán, chỉ cần mười phút là có thể làm cho mình khôi phục lại được như lúc ban đầu.

Đây là do tất cả Huyết phù cộng lại, nếu như chỉ có một tấm Huyết phù, như vậy có lẽ phải mất tới hai canh giờ.

Hắn cho Tuyết Lăng một tấm, còn lại thì tự mình thu hồi.

Lực lượng tinh thần của những lá Huyết phù này rất không tinh khiết, nhưng cũng có lợi. Chỉ là không bá đạo được như nguyên bản, cho dù bổ sung được lực lượng tinh thần, thế nhưng khi nó chui vào bên trong thân thể, hắn vẫn cảm giác được có chút khó chịu.

Có một tấm Huyết phù bổ sung đối với hắn quá bé nhỏ không đáng kể, có cũng được mà không cũng không sao. Thế nhưng hai mươi mấy tấm tụ lại với nhau thì hiệu quả lại rất không tầm thường.

Chạng vạng ngày thứ hai, hai mươi mấy tấm Huyết phù không còn phản ứng nào nữa mà triệt để mất đi hiệu lực.

Mà máu ở trên Huyết phù đã biến mất, biến thành một tờ giấy trắng.

Rốt cuộc, thứ quan trọng vẫn là máu.

Sở Ly đang ở bên trong tiểu đình của mình nhìn chằm chằm vào hai mươi mấy tấm Huyết phù này thì đã thấy Tuyết Lăng đẩy cửa đi vào:

- Công tử, Triệu sư muội mới vừa đưa một phong thư tới.

Nàng rút ra một phong thư từ trong tay áo, dùng hai tay đưa cho Sở Ly:

- Triệu sư muội nói, Trần Nhân đã đi rồi.

Sở Ly tiếp thư, lại ngẩng đầu nhìn nàng.

Tuyết Lăng vội nói:

- Dường như là đi cùng Mai cốc chủ... Đều nói ở trong thư.

Sở Ly mở ra, nhanh chóng quét qua vài lần, sắc mặt âm trầm lại.

Tuyết Lăng cẩn thận từng li từng tí một hỏi hắn:

- Công tử, Trần Nhân thật sự đi cùng Mai cốc chủ hay sao?

- Ừm.

Sở Ly hít sâu một hơi, đè tâm tư phức tạp xuống rồi nói:

- Chuyện xảy ra từ lúc nào?

- Từ lúc nãy.

Tuyết Lăng Nói:

- Triệu sư muội vừa nhìn thấy tin đã lập tức đưa tới, có cần đuổi theo hay không, có lẽ còn chưa đi xa đâu!

Sở Ly vung vung tay, có chút ngơ ngác nhìn ánh trời chiều nhuộm đỏ bầu trời.

Ở trong Trần Nhân thư nói, nàng có lỗi với mình, muốn vi phạm mệnh

lệnh của hắn một lần. Nàng muốn đi tới Thái Hoa cốc, muốn trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, bảo hắn không cần phải mong nhớ, ba năm sau, nhất định nàng sẽ trở về.

Sở Ly nhìn ánh trời chiều, khẽ thở dài, thật là một nha đầu ngốc!

Hắn biết tâm tư của Trần Nhân, trong lòng vẫn có tự ti, cảm giác mình vô dụng, liên lụy tới hắn cho nên mới muốn trở thành cao thủ để giúp hắn.

Thế nhưng nàng lại không biết, nếu như thực sự trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên thì làm sao có thể về được? Thái Hoa cốc có thể thả nàng rời đi hay sao? Còn nữa, hắn cũng không cảm thấy liên lụy, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của các nàng, hắn lập tức cảm thấy rất ung dung rất vui vẻ.

- Công tử, cứ quên như vậy sao?

Tuyết Lăng cẩn thận từng li từng tí một hỏi hắn.

- Cái mạng của ta là quan tâm người ta quá nhiều!

Sở Ly thu thư vào trong ngực rồi nói:

- Phải đến Thái Hoa cốc xem xét một chút, ngươi không cần theo, ta đi tới Quan Tinh lâu một chút!

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Lần Theo

Khi Sở Ly đi tới lầu ba Quan Tinh lâu thì Tiêu Thi cũng có mặt ở đó.

Nàng đang nói chuyện với Tiêu Kỳ, cười tươi như hoa, xinh đẹp không gì có thể tả nổi.

- Sở Ly tới rồi.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt của Sở Ly không được tốt, nàng cười nói:

- Đã xảy ra chuyện gì mà hầm hừ như vậy chứ?

Tiêu Kỳ cũng có chút hiếu kì xem Sở Ly.

Từ trước đến giờ Sở Ly đều là người bình tĩnh thong dong, không chuyện gì có thể khiến cho hắn kinh hãi. Đây là di tu Phật tu có được uy nghi và khí thế như vậy. Nhưng vẻ mặt ngày hôm nay lại rất hiếm thấy.

Sở Ly nhìn về phía Tiêu Kỳ rồi nói:

- Tiểu thư, Mai cốc chủ mang Trần Nhân đi rồi!

- Ngạo Sương một mình dẫn người đi?

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ lóe lên.

Sở Ly ngồi vào trên ghế thêu ở phía đối diện của nàng.

Tiêu Kỳ than thở:

- Hắn Ngạo Sương sẽ không làm ra chuyện như vậy, tính tình của nàng rất là kiêu ngạo.

- Người đã mang đi!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Có khả năng là Trần Nhân tự mình muốn đi. Chỉ có điều nàng không hỏi ta một tiếng mà trực tiếp mang người đi, cũng quá... ta muốn tới Thái Hoa cốc nhìn một chút!

- Ngươi muốn đoạt Trần Nhân lại sao?

Tiêu Kỳ tức giận nói:

- Chuyện này có lẽ là do Trần Nhân tự mình đồng ý... nếu Trần Nhân đã đồng ý rồi, ngươi có thể làm gì được chứ?

Tiêu Thi trợn mắt lên nhìn hắn, chỉ xem mà không nói lời nào, ánh mắt giống như nước vòng tới vòng lui, ở trên người hai người muốn nhìn rõ nội tâm của hai người.

Sở Ly tiếp nhận chén trà mà Tô Như đưa tới, sau khi cảm tạ rồi mới khẽ nhấp một cái, sau đó hắn lại thả chén trà xuống rồi nói:

- Nếu Trần Nhân đã quyết định thì ta cũng không ngăn cản nữa. Chỉ là ta muốn đi Thái Hoa cốc xem mà thôi.

- Thái Hoa cốc ở một nơi rất hẻo lánh, rất khó tìm.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi không tìm được đâu.

- Tiểu thư có thể đi tới đó không?

- Không.

Tiêu Kỳ nói:

- Tốt nhất ngươi cũng đừng đi.

Sở Ly rất rõ ràng ý của nàng, dù sao cũng là người của phủ Quốc Công. Lại có giao tình tốt như vậy với đối phương mà Mai Ngạo Sương không dẫn nàng đi Thái Hoa cốc, nếu như nàng đi tới, nhất định Mai Ngạo Sương sẽ liều mạng với nàng.

Nhưng hắn thực sự không yên lòng về Trần Nhân. Nếu như Trần Nhân không có sự giúp đỡ của mình thì sẽ rất khó để xông qua Tiên Thiên.

- Ta muốn tự mình gặp Trần Nhân một lần.

Sở Ly nói.

- Vậy ngươi chỉ có thể thừa dịp các nàng còn chưa tới Thái Hoa cốc, đuổi theo nàng một chút mà thôi.

Tiêu Kỳ nói.

Sở Ly nói:

- Ta không thể làm gì khác hơn là làm như vậy.

Tiêu Kỳ lắc đầu cười nói:

- Xem ra ngươi rất quan tâm Trần Nhân. Ta sẽ truyền lời xuống dưới.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền cảm ơn.

- Ngày mai sứ giả của An vương phủ sẽ tới đây.

Tiêu Kỳ nói:

- Đám người Triệu trưởng lão đã được phái ra, lần này không thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nữa.

Sở Ly gật gù không nhiều lời nữa.

Có Tiêu Kỳ tọa trấn, tâm tư của đám sứ giả này không thoát được nàng.

...

Sáu người Mai Ngạo Sương cưỡi ngựa chạy ở trên quan đạo.

Tới giữa trưa, mặt trời ở chính ngọ, các nàng đi tới dịch đình bên đường nghỉ ngơi.

Trần Nhân mang theo vẻ mặt thoải mái xuống ngựa, không hề có chút mồ hôi nào, tinh thần còn tốt hơn so với đám người Hà Băng Hoa, hiển nhiên thể chất hơn người đã thể hiện ra.

Nàng theo Mai Ngạo Sương vào trong đình viện rồi ngồi xuống, lại thấy Tôn Lệ Hoa đưa túi nước tới, nàng vội vàng đứng dậy tiếp nhận.

Mai Ngạo Sương nghiêng đầu nhìn qua chung quanh. Hai hàng lông mày nhíu chặt.

Tần Hiểu Phượng cười nói:

- Cốc chủ, có chuyện gì vậy?

- Sư thúc không cảm thấy lạ hay sao?

- Có cái gì không đúng chứ?

- Ta luôn cảm thấy có người đang đi theo.

- Có người theo sao?

- Có người!

- Ta không phát giác ra có sát ý.

- Rốt cuộc là ai?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Lén lén lút lút, đáng hận!

Tần Hiểu Phượng liếc mắt nhìn Trần Nhân.

Mai Ngạo Sương nhìn sang, miệng nở nụ cười.

Nhìn thấy Trần Nhân, tâm tình của nàng lập tức biến đổi, giống như đã nhìn thấy tương lai xán lạn rõ ràng, có vô số ước mơ.

- Tiểu Nhân, có mệt không?

Mai Ngạo Sương ân cần hỏi:

- Đi gấp như vây, con có chịu nổi không?

- Sư phụ yên tâm đi.

Trần Nhân cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Con không thấy gì cả.

- Nhịn một chút, chờ trở lại trong cốc chúng ta sẽ nghỉ một chút.

Mai Ngạo Sương nói.

Trần Nhân nói:

- Sư phụ cần gì phải chạy đi vội vã như vậy chứ? Con đã nói rõ ràng với công tử, công tử sẽ không đuổi theo đâu.

Mai Ngạo Sương chu bờ môi đỏ lên, nói:

- Tên này không dễ nói chuyện như vậy... Lại nói, không phải là ta đang trốn hắn!

Mặt mũi vẫn phải cần, không thể yếu thế, làm mất mặt của một người sư phụ như nàng.

- Cốc chủ, có phải là Sở công tử theo ở phía sau hay không?

Tần Hiểu Phượng nói.

Mai Ngạo Sương cau mày, chậm rãi gật đầu.

Nàng đã lĩnh giáo qua khinh công của Sở Ly, quả thực là nhanh như quỷ mị, đuổi không thể đuổi, hắn có thể đuổi theo các nàng cũng không có gì là kỳ lạ cả. Nhưng nếu đuổi theo, tại sao lại phải lén lén lút lút không ra, đối mặt nói chuyện mà lại đi theo ở phía sau như vậy chứ?

Nàng giương giọng quát lên:

- Họ Sở. Đi ra đây!

http://tieulun.hopto.org

- Mai cốc chủ, có khoẻ hay không?

Thanh âm trong trẻo của Sở Ly vang lên.

Hắn bỗng nhiên xuất hiện ở trên một gốc cây thông, chân đạp ngọn cây mà đứng, một cơn gió thổi tới, y phục màu xanh tung bay, ngọn cây ở dưới chân hắn cũng lay động theo.

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Lén lén lút lút, nếu đã đến rồi vì sao không hiện thân?

Sở Ly nhẹ nhàng giẫm ngọn cây rồi lướt tới, rơi xuống trong dịch đình.

- Công tử.

Mặt ngọc của Trần Nhân đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn.

Sở Ly liếc nhìn nàng một cái thật sâu, than thở:

- Ngươi...

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Họ Sở, mau nói rõ ràng đi, hiện tại Tiểu Nhân đã là đệ tử ta!

Sở Ly nói:

- Yên tâm, không phải ta tới đây là tới cướp nàng về.

- Vậy ngươi tới làm gì!

- Gặp nàng.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Xem ngươi có thể chăm sóc tốt cho nàng hay không?

- Đây là chuyện đương nhiên, không cần ngươi phải nói!

Thanh âm của Mai Ngạo Sương trở nên mềm nhũn, chỉ cần không phá hoại cảm tình sư đồ giữa hai người các nàng là được rồi.

Sở Ly nhìn Trần Nhân một chút, nhẹ nhàng nói:

- Luyện công đừng nóng vội, nếu đã vào Thái Hoa cốc thì phải cẩn thận luyện công, bình tĩnh, từ từ tiến bước.

- Vâng, công tử.

Trần Nhân thấp giọng nói.

Sở Ly lại nhìn về phía Mai Ngạo Sương:

- Mai cốc chủ, ta có một chuyện muốn nhờ.

- Nói.

- Trần Nhân tiến vào Thái Hoa cốc, chỉ luyện công ở trong cốc, không tham dự vào ân oán trong võ lâm.

- Đây là chuyện đương nhiên.

Mai Ngạo Sương nói:

- Nàng vào cốc thì sẽ phải bế quan luyện công, sẽ không xuất cốc... Ngươi cũng không cần tới gặp nàng, quấy rối nàng tu luyện!

Sở Ly móc ra một cái tráp ở trong lòng, như là một cái hộp trang sức, hắn đưa cho Trần Nhân rồi nói:

- Lúc đến vội vàng ta cũng không có gì có thể đưa cho ngươi, trong này có một vài thứ, có thời gian thì mở ra nhìn xem một chút.

Trần Nhân dùng hai tay tiếp nhận hộp, trong mắt đã tràn ngập nước mắt.

Sở Ly cười vỗ vỗ vai của nàng rồi nói:

- Chăm sóc cho bản thân thật tốt, đừng lo lắng tới chuyện trong nhà.

- Công tử...

Rốt cục Trần Nhân đã không nhịn được mà rơi lệ.

Sở Ly cười nhẹ, nhìn Mai Ngạo Sương rồi ôm quyền một cái, nhẹ nhàng đi ra tiểu đình, đạp lên ngọn cây mà đi. Trong nháy mắt đã biến mất ở trong tầm nhìn của chúng nữ.

- Sở Ly này!

Mai Ngạo Sương khẽ kêu một tiếng, ấn tượng đối với Sở Ly đã thay đổi rất nhiều.

Tần Hiểu Phượng vỗ vỗ lưng của Trần Nhân, cười nói:

- Tiểu Nhân, một khi luyện công, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Chờ sau khi ngươi thành cao thủ Thiên Ngoại thiên thì cũng có thể trở về gặp Sở công tử. Khi đó cũng không muộn.

Trần Nhân dùng sức gật đầu.

Tôn Lệ Hoa cười hì hì, cũng đi tới đây:

- Trần sư muội, Sở công tử đưa cho ngươi vật gì tốt vậy? Mau mở ra nhìn xem!

http://tieulun.hopto.org

- Không gì ngoài đan dược.

Mai Ngạo Sương quét mắt nhìn các nàng một chút:

- Không cho phép các ngươi tơ tưởng tới nó!

Hà Băng Hoa nói:

- Đan dược của phủ Quốc Công rất hậu hĩnh, khiến cho người ta ước ao.

Dù sao phủ Quốc Công có quốc lực chống đỡ, đan dược chi ra hơn xa các tông phái võ lâm, chớ đừng nói là tông phái nhị lưu như Thái Hoa cốc, cho nên các nàng rất là ước ao.

Trần Nhân lau nước mắt một cái, không mở hộp ra. Nàng muốn tìm một chỗ không người rồi mới lặng lẽ mở ra.

- Trần sư muội. Sao Sở công tử tuổi còn trẻ đã trở thành thị vệ nhị phẩm rồi vậy?

Tôn Lệ Hoa rất ngưỡng mộ nói:

- Chỉ dựa vào võ công lợi hại cũng không được, có đúng không?

Trần Nhân gật đầu, trên mặt ngọc hiện lên vẻ kiêu ngạo.

- Nói một chút đi, nói một chút chuyện của hắn cho chúng ta nghe.

Tôn Lệ Hoa cầm cánh tay của nàng rồi lắc lắc.

Mai Ngạo Sương tức giận nói:

- Được rồi, một xú nam nhân như hắn có gì tốt để nói cơ chứ?

Nàng quét mắt nhìn bốn phía, rốt cục cảm giác bị theo dõi đã biến mất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Nghiên Cứu

Sau ba ngày, Sở Ly đứng ở trước một mảnh hồ nước mênh mông, hai mắt nhìn vào trên hồ nước.

Mặt hồ giống như gương đối mặt với trời xanh mây trắng, chẳng khác nào hai chiếc gương chiếu vào cùng nhau, bằng phẳng vắng vẻ, lại không có một vật gì khác.

Hắn biết Thái Hoa cốc ở trên mảnh hồ nước này.

Thế nhưng phóng tầm mắt nhìn lại, trên mặt hồ lại chẳng có gì cả, chẳng lẽ Thái Hoa cốc ở bên dưới hồ nước hay sao?

Hắn lập tức phủ định suy nghĩ này.

Mai Ngạo Sương có trực giác hơn người, hắn vừa mới tới gần là đối phương đã có thể cảm giác được, vì lẽ đó sau đó hắn cũng không tiếp tục áp sát nữa. Mà chỉ có thể đi thẳng tới nơi này. Đó là bởi vì lúc trước hắn nhìn thấy cái hồ này trong đầu của Hà Băng Hoa, từ đó biết được vị trí của Thái Hoa cốc.

Ở trong đầu Hà Băng Hoa hắn nhìn thấy Thái Hoa cốc là một mảnh thuỷ tạ hiên đình, ở trên hồ, cũng không phải là đáy hồ.

Vậy thì kỳ quái, có thể ẩn ở trên hồ, không nhìn thấy được, chẳng lẽ là trận pháp?

Hắn nghĩ tới Thiên Diễn Câu Trần mà gần đây hắn đang nghiên cứu.

Mỗi ngày chỉ có thể nghiên cứu được một canh giờ, quá một canh giờ, Tuyết Lăng sẽ tới quấy rầy, đánh trống lảng với hắn, trước tiên là nói một lần về chuyện trong phủ. Sau đó lại nói về chuyện của võ lâm, lại nói tới việc ở trong thành, tin tức vô cùng linh thông khiến cho hắn nghe mà than thở.

Gần đây nàng tới học khiêu vũ với Bích Liễu, mỗi ngày Bích Liễu đều đến phủ Quốc Công dạy cho nàng.

Ở bên trong Yêu Nguyệt lâu Bích Liễu đã nghe được không ít tin tức, trong lúc nhàn rỗi vô sự đã nói cho nàng nghe. Sau đó nàng lại nói cho Sở Ly nghe, chuyện này rất hợp ý của Sở Ly.

Hắn để Bích Liễu dạy nàng khiêu vũ cũng là có ý định để Bích Liễu trở thành tai mắt của mình.

Bây giờ Kinh Vân bang có thế lớn, tai mắt linh thông, nhưng dù sao cũng chỉ là một thành hai thành tin tức mà thôi. Mà càng giao thiệp với nhiều nhân vật võ lâm thì càng nhận được nhiều tin tức từ võ lâm.

Yêu Nguyệt lâu thì lại khác, người đến Yêu Nguyệt lâu không giàu sang thì cũng cao quý. Tin tức nói tới đều liên quan tới triều đình, hoặc là minh tranh ám đấu giữa các thành chủ và tuần phủ.

Hắn ở bên hồ nhìn một lúc, không cảm ứng được Trần Nhân, cho nên chỉ có thể ở lại bên trong rừng cây bên hồ. Linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào trong cơ thể, ôn dưỡng thân thể. Mà hắn cũng vừa vặn bình tĩnh lại, dụng tâm nghiên cứu trận pháp Thiên Diễn Câu Trần.

Thái Hoa cốc

Trên mặt hồ phẳng lặng, tiếng lao xao không dứt. Từng toà từng toà thuỷ

tạ chi chít như sao trên trời, ở giữa được các cầu tàu kết nối với nhau. Một cơn gió thổi tới, hồ nước xuất hiện gợn sóng, vô cùng thanh bình.

Tôn Lệ Hoa mang theo Trần Nhân đi tới trước một toà thuỷ tạ, chỉ vào biển bên trên rồi nói:

- Toà Tinh Vãn thuỷ tạ này chính là nơi ở của ngươi.

Trần Nhân nhìn toà thuỷ tạ này, cửa sổ thông qua bốn phía, tấm lụa trắng buông xuống, một cơn gió thổi tới, tấm lụa lập tức phiêu đãng. Quả thực là có mấy phần tình thơ ý hoạ, đẹp không sao tả xiết.

- Đa tạ Tôn sư tỷ.

- Không cần phải khách khí như vậy, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi.

Tôn Lệ Hoa kéo nàng tiến vào nhà thuỷ tạ, cười nói:

- Cần cái gì thì cứ nói với ta, trong vòng ba năm ngươi không được ra cốc khỏi cốc. Cũng thật là đáng thương.

Trần Nhân cười nói:

- Rất tốt mà.

- Sở công tử quả thực là rất cẩn thận đó.

Tôn Lệ Hoa cười khanh khách nói:

- Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, buổi tối ta sẽ tới tìm ngươi, dẫn đi ăn tối... Sau khi ăn xong lại đi xem luận võ, Hà sư tỷ và Chu sư tỷ sẽ tỷ thí với nhau.

- Vì sao phải tỷ thí?

- Tranh một viên Thái Hoa kim đan.

Tôn Lệ Hoa nói:

- Lần này Hà sư tỷ cùng đi ra ngoài cốc, cho nên đã trì hoãn khá lâu. Vì vậy Chu sư tỷ rất sốt ruột đó.

- Thái Hoa kim đan?

- Đây chính là kỳ dược của cốc chúng ta, thương thế nặng đến đâu, chỉ cần nuốt vào một viên là có thể khỏi. Nếu như không bị thương, phục dụng sẽ tăng cường thể chất, bù đắp được mấy năm khổ tu!

- Sao hai người bọn họ lại tranh với nhau vậy?

- Mỗi tháng cốc chủ sẽ lấy ra một viên Kim đan, sau đó dùng phương pháp rút thăm, rút ra hai mươi người, tranh cướp viên kim đan này.

Tôn Lệ Hoa lắc đầu nói:

- Vận khí của ta không tốt, tháng trước rút trúng, kết quả thua trong tay Hoàng sư tỷ!

Đôi mắt sáng của Trần Nhân chuyển động. Rất nhanh đã nghĩ đến chỗ tuyệt diệu của phương pháp này, nàng cười nói:

- Cũng không thể dùng phương pháp ngẫu nhiên mãi chứ?

- Năm nay đã lấy ngẫu nhiên hai lần rồi. Nếu như không rút trúng, tháng cuối cùng cũng có thể được tỷ thí.

Tôn Lệ Hoa nói:

- Nói chung ai cũng có cơ hội. Chỉ phải xem vận may và võ công của

ngươi mà thôi. Như lần này vậy, vận may của Hà sư tỷ không được, Chu sư tỷ rất là lợi hại.

- Thì ra là như vậy...

- Tháng sau là Trần sư muội có thể tham gia rồi.

- Võ công của muội thấp kém, rút trúng thì cũng không có tác dụng gì cả.

- Vậy cũng không hẳn, có lúc số may, người rút trúng đều là người có võ công thấp đó.

Trần Nhân lắc đầu bật cười.

Tôn Lệ Hoa nói một hồi với nàng, sau đó mới cáo từ rời đi.

Trần Nhân ra ra vào vào, nhìn kỹ nhà thuỷ tạ của mình, cực kỳ thoả mãn.

Một thân một mình ở nơi này, quả thật là có chút không quen. Nàng ở bên trong Sở thị, nháo thành một đoàn với những người quen thuộc trong đó, tuy rằng thỉnh thoảng có chút khó chịu, thế nhưng rất nhanh sẽ có người đứng ra giảng hòa.

Bây giờ một mình sống ở trong một phòng, có chút vắng vẻ cũng có chút yên tĩnh, cần phải có một khoảng thời gian để thích ứng.

Nhà thuỷ tạ này tổng cộng có ba gian, ở giữa là phòng khách, phía đông là phòng ngủ, phía tây là thư phòng.

Nàng đi tới phòng ngủ, mở ra bao quần áo nhỏ rồi đặt lên trên giường, cái tráp kia cũng được nàng đặt xuống.

Nàng cẩn thận từng li từng tí một mở tráp ra, bên trong là hai bình ngọc đè lên trên một chồng giấy. Trên giấy có vẽ ra ký hiệu kỳ dị đỏ như máu.

http://tieulun.hopto.org

Nàng ngơ ngẩn, vội vã cầm lấy thư, thu tráp về, sau đó mới cẩn thận đọc qua.

Trong thư Sở Ly có nói tới cách dùng những lá phù này, hai bình đan dược phân biệt là hai viên Thái Hoa kim đan và hai viên Kỳ nguyên đan.

Cái tráp kia có ảo diệu khác, có thể ngăn cách linh khí thiên địa, Huyết phù bị đè ép thì sẽ không tiêu tan, lúc nên dùng chỉ cần lấy ra một tấm là được.

Một tấm phù có thể duy trì được hai ngày, có thể trợ giúp nàng tăng tốc luyện công, chờ sau khi dùng hết những thứ này, hắn sẽ nghĩ biện pháp đưa đến đây một ít.

Trong nháy mắt Trần Nhân mở tráp ra, trong lòng Sở Ly đang ngồi ở trong rừng bên hồ cây khẽ động, hắn cũng lập tức biết được vị trí của Thái Hoa cốc.

Hắn đã làm ra một con thuyền, cũng luôn chờ thời khắc này.

Nhảy lên thuyền, thuyền nhỏ giống như mũi tên rời cung bắn ra, không mất bao lâu đã đi được hai mươi mấy dặm, sau đó chậm rãi dừng lại.

Sở Ly đứng ở đầu thuyền, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn chăm chú vào một mảnh mặt hồ trống rỗng.

Y theo cảm ứng của hắn, Thái Hoa cốc ở ngay phía trước không xa. Thế nhưng một khi thuyền nhỏ tới gần sẽ lướt qua vị trí kia. Dù hắn làm thế nào cũng không tiếp cận được.

Quả nhiên là trận pháp!

Không nghĩ tới Thái Hoa cốc lại được bao phủ ở bên trong trận pháp,

muốn vào Thái Hoa cốc, trước hết phải phá được trận pháp. Thế nhưng phải thấm nhuần trận pháp thì mới có thể vô thanh vô tức tiến vào Thái Hoa cốc mà không bị Mai Ngạo Sương phát hiện ra.

Xem ra Thái Hoa cốc cũng có nội tình, không phải là môn phái nào cũng có thể tiếp xúc được với trận pháp a.

Hắn đánh thuyền nhỏ trở lại bên bờ, một đường nhanh chóng chạy về phủ Quốc Công.

Mới vừa trở lại Thiên Linh viện thì biết được Đại công tử hồi phủ từ trong miệng của Tuyết Lăng, đồng thời sứ giả của An vương phủ cũng đã đến phủ, rất là náo nhiệt.

Sở Ly không để ý tới những chuyện này, hắn một hơi dùng hết tám bình thú huyết, vẽ hơn hai trăm tấm Huyết phù. Đồng thời cũng lập tức dùng mười mấy tấm Huyết phù, làm cho hắn mệt đến choáng váng đầu váng mắt hoa. Bởi vì độ bổ sung của Huyết phù kém xa tiêu hao của hắn hiện tại.

Ngày thứ hai Tô Như mang Thiên Diễn Câu Trần tới, hắn ngồi ở bên trong tiểu đình lật xem, nhìn một lúc, bỗng nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Tô Như trợn ngược mắt, chớp chớp, quay đầu nhìn về phía Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng cũng giật mình trợn mắt.

- Hắn làm vậy là...

Tô Như cười ha hả nói:

- Hắn muốn làm gì vậy chứ?

Tuyết Lăng nháy nháy mắt, cười nói:

- Có khả năng công tử đang chơi đùa đó.

- Hắn đang chơi xấu!

Tô Như kịp phản ứng lại, giận tái mặt rời khỏi đình viện:

- Quá đáng quá mức rồi!

- Tổng quản, công tử làm việc có chừng mực, đừng lo lắng, đừng lo lắng.

Tuyết Lăng vội vàng kéo tay nàng về:

- Chờ xem đã, công tử sẽ trở về thôi!

- Được, vậy thì chờ hắn!

Tô Như do dự một chút, hừ lạnh nói:

- Nhìn xem rốt cuộc hắn muốn làm gì!

Sở Ly mang theo Thiên Diễn Câu Trần đi đến trong rừng cây, ngoài Thiên Linh trận. Lại lấy ra năm mươi mấy tấm Huyết phù, bắt đầu nghiên cứu trận pháp.

Nghiên cứu Thiên Diễn Câu Trần không có khác biệt gì so với học thuật hậu thế, cực kỳ hao tổn trí tuệ. Lúc này Huyết phù đã phát huy ra tác dụng cực lớn, bổ sung tiêu hao to lớn của hắn.

Một hơi nghiên cứu hai ngày, rốt cuộc hắn đã triệt để hiểu thấu đáo của Thiên Diễn Câu Trần này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Uy Lực

Lúc trước hắn nghiên cứu Thiên Diễn Câu Trần là từng chút từng chút một, mới được một hai ngày. Mà mỗi lần chỉ được một canh giờ, bởi vì hắn cũng không vội vã.

Hắn nghiên cứu trận pháp là vì Thu Diệp tự.

Hắn xuất thân từ Thu Diệp tự, cho nên rất dễ dàng hiểu được nhân tâm, không đối phó được với mình thì đối phương sẽ tức giận, sẽ đi đối phó với Thu Diệp tự.

Đệ tử trong Thu Diệp tự đều chuyên tu Phật hiệu, không thông võ công, không chịu nổi một kích của cao thủ võ lâm.

Hắn không muốn đệ tử của Thu Diệp tự có chuyện, lại không thể để một cao thủ Thiên Ngoại thiên thủ hộ ở bên kia. Cho nên biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ đến chính là trận pháp.

Hắn tự phụ thân mang học thức kiếp trước, thêm nữa lại thêm hiện thế thông minh, đã luyện thành Đại Viên Kính Trí. Cho nên việc học được trận pháp là chuyện chắc chắn.

Lúc trước hắn không vội nghiên cứu, một là không muốn dục tốc bất đạt. Hai là người ở trong phủ đã phái ra Thiên Ngoại thiên cao thủ để trấn thủ Thu Diệp tự. Ba là trước mắt kẻ thù của hắn sẽ không ra tay với Thu Diệp tự, Đại Lôi Âm Tự không dám, người của phủ Nhân Quốc Công cũng không dám.

Hắn có khinh công tuyệt thế, nếu như Đại Lôi Âm Tự dám đả thương người của Thu Diệp tự, như vậy dưới sự trả thù điên cuồng của Sở Ly. Đệ tử của Đại Lôi Âm Tự tuyệt sẽ không phòng ngự được, người phủ Nhân Quốc Công cũng như thế. Trước khi không nắm chắc giết được hắn, bọn họ cũng không dám làm xằng làm bậy, muốn giết cũng phải giết hắn trước rồi nói sau.

Từ khi hắn thấy trận pháp của Thái Hoa cốc, trong lòng đã vô cùng hiếu kỳ và hứng thú. Cho nên hắn không thể chờ đợi được nữa mà muốn tìm hiểu thấu đáo, nắm giữ được loại lực lượng huyền diệu này.

Sau ba ngày, Sở Ly hiện thân.

Trong viện Thiên Linh trừ Tuyết Lăng ra còn Tô Như và Tiêu Kỳ mặc y sam màu trắng tung bay.

Sau khi nàng được Tô Như bẩm báo cũng lắc đầu bật cười, không nghĩ tới xưa nay Sở Ly luôn thận trọng lại làm ra chuyện như vậy.

Sở Ly làm việc rất có chừng mực, cho nên nàng cũng không quá lo lắng, chỉ là mỗi ngày đều tới xem một chút. Muốn thương lượng một chút với hắn về việc xử trí sứ giả của An vương phủ.

Sở Ly đẩy cửa đi vào tiểu viện, tam nữ bên trong tiểu đình đồng thời nhìn sang, đôi mắt sáng như nước.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nhìn hắn.

Tô Như nhất thời giận tím mặt, liên tục bước tới phía trước, chạy đến trước mặt hắn, lớn tiếng nói:

- Sở Ly. Ngươi thật là vô lại!

Sở Ly cười nói:

- Tổng quản. Sao vậy?

- Ngươi nói xem ta làm sao?

Tô Như trợn mắt lên, giận dữ nhìn hắn:

- Nói là một canh giờ, ngươi thì sao, ngươi... ngươi thật là quá mức rồi!

Sở Ly cười ôm quyền:

- Là ta nhất thời say mê, quên hết tất cả, không chú ý tới thời gian!

Hắn móc ra bản Thiên Diễn Câu Trần ở trong lòng, lại nói:

- Ta đã nghiên cứu được bao lâu?

- Ngươi không biết sao?

Tô Như đoạt lấy bí kíp, vẫn còn tức giận, nàng hừ lạnh nói:

- Không phải là không ăn không uống đó chứ?

Sở Ly cười nói:

- Trước đó ta vẫn ở trong rừng cây phía trước, khi tỉnh táo lại đã là lúc này… Ồ, Tuyết Lăng, làm chút thức ăn tới đây.

- Được rồi.

Tuyết Lăng đáp một tiếng giòn tan, mở miệng cười chạy vào nhà bếp.

Tiêu Kỳ nói:

- Ba ngày ba đêm, ngươi không ăn không uống. Ngươi chịu được sao?

http://tieulun.hopto.org

Nàng thấy sắc mặt của Sở Ly hồng hào, vẻ mặt sáng láng, không giống như liên tục nghiên cứu ba ngày ba đêm một chút nào. Giống như ăn uống no đủ, quen sống trong nhung lụa vậy.

- Tiểu thư là người không có chuyện không lên điện tam bảo, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Sở Ly đi tới tiểu đình bên trong rồi ngồi xuống.

Tô Như oán hận trừng mắt nhìn hắn, lại đi theo tiến vào tiểu đình.

Tiêu Kỳ hỏi:

- Trận pháp đã nhập môn rồi sao?

Sở Ly lộ ra nụ cười:

- Hơi tìm hiểu được tới da lông... Hai ngày nay ta sẽ cải tạo Thiên Linh viện một chút, để xem hiệu quả ra sao.

- Vậy thì mỏi mắt mong chờ vậy.

Tiêu Kỳ nói:

- Quả nhiên sứ giả của An vương phủ có vấn đề... Một cung cữ dạy dỗ lễ nghi đã bị An vương dụ dỗ, muốn giết Nhị tỷ.

- Loại thủ đoạn này mà An vương cũng làm ra được ư.

- Nàng giết Nhị tỷ, như vậy nhi tử của cung nữ kia sẽ trở thành thị vệ của Vương phủ.

- Cung nữ...

Sở Ly tiếp nhận chén trà của Tuyết Lăng, khẽ nhấp một cái rồi nói:

- Lợi hại!

Cung nữ và ngươi trong Vương phủ không giống nhau. Cho dù thật sự giết Tiêu Thi, truy cứu thì cũng sẽ không truy cứu được đến trên người người nhà. Có mặt mũi hoàng thất ở đó, không thể quá đáng quá mức. Khi đó nhi tử của nàng sẽ không bị liên lụy, chờ sau khi phong ba lắng xuống, An vương lại lặng lẽ điều hắn vào Vương phủ, sẽ không có ai biết được chuyện này.

- Xử trí nàng như thế nào là chuyện cực kỳ phiền phức.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Không thể giết không thể đánh, chỉ là trong lòng nàng ta mang theo ác ý, nhưng vẫn chưa hành động. Cho nên chung quy cũng không thể luôn đề phòng nàng, rất khó nắm giữ được hỏa hầu.

Nàng xưa nay là người quả quyết, thế nhưng dính chuyện này lại trở nên chần chờ.

Mặt mũi của Hoàng thất và An vương đều ở đây, tốt nhất nên bóp chết âm mưu trước khi nó sinh ra. Thân phận của cung nữ đã quyết định thủ đoạn bình thường không thể thi triển được ở trên người nàng, mà An vương nhìn vào điểm này cho nên mới làm vậy.

Sở Ly cười nói:

- Hạ độc, chỉ bọn họ mới biết hạ độc, còn chúng ta không biết hạ độc sao?

- Không thể giết nàng.

Tiêu Kỳ thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như cũng dùng sức gật đầu, nếu dễ dàng như thế thì cũng không cần phải buồn phiền như vậy.

- Sống dở chết dở, nằm trên giường là được, nói là không quen khí hậu, nhiễm bệnh nặng, kéo dài thêm mấy ngày, vừa vặn có thể làm cho nàng mất mạng.

- Có thể thử một lần.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhưng phải làm cho không có tung tích, tránh cho bị An vương tra ra được.

- Quách lão có thủ đoạn như vậy chứ?

Sở Ly cười nói.

Quách Mộ Lâm có y thuật hơn người, có thể chữa cho người thì đương nhiên cũng có thể giết được người, khiến cho người ta bị bệnh nặng, đối với hắn mà nói, chuyện này rất dễ dàng.

- Hừ, vậy thì quyết định như thế đi.

Tiêu Kỳ gật đầu.

Lúc chạng vạng, mặt trời chiều ngả về phía tây, Sở Ly mang theo Tuyết Lăng, lại bắt chuyện với Tô Như, ba người cầm xẻng đi ra khỏi tiểu viện, đi tới rừng cây.

Sở Ly tạo ra tiêu chí ở trên bảy gốc cây, trước tiên ba người bọn họ đào bảy gốc cây lên, lại dựa theo vị trí mà hắn ghi chú để trồng vào đi, một vào một ra, hắn có Khô Vinh kinh trợ giúp, bảy gốc cây này sẽ không bị ảnh hưởng.

http://tieulun.hopto.org

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn xong, Tô Như theo thường ngày, rời Quan Tinh lâu tới tìm Sở Ly.

Thiên Linh viện ở trên đảo, trong đó có một rừng cây, theo như ngày thường nàng đi xuyên qua rừng cây. Chỉ là, đi một lúc thì nàng mới phát hiện ra có điểm không đúng, sao vẫn luôn là cây, nàng hoa cả mắt mà vẫn không tìm được Thiên Linh viện.

Nàng nhẹ nhàng bước lên ngọn cây, phóng tầm mắt nhìn về phía trước, khắp nơi là một mảnh màu xanh, hoàn toàn mờ mịt, vô biên vô hạn. Giống như mình không ở Ngọc Kỳ đảo, mà là đang ở trên một cánh biển rừng mênh mông, cây cối vô biên vô hạn làm cho nàng không kìm hãm được cảm thấy mờ mịt và tuyệt vọng.

Sau khi nàng hạ xuống thi triển khinh công chạy đi, sau nửa canh giờ rốt cục đã từ bỏ, xem ra đây chính là trận pháp, quả nhiên là kỳ diệu!

- Sở Ly!

Nàng cất cao giọng kêu.

Chung quanh không hề có một tiếng động, thậm chí còn không có lấy gió thổi.

Nàng vừa muốn gọi tiếng thứ hai thì Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện ở sau gót chân nàng, cười ha hả nói:

- Tổng quản, trận pháp này thế nào?

- Còn không mau cho ta vào?

Tô Như sẵng giọng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly kéo tay áo của nàng, tiến lên phía trước hai bước, mắt Tô Như sáng lên, lập tức nhìn thấy khuyên đồng và cửa gỗ quen thuộc. Lúc này nàng đã đứng ở cửa của Thiên Linh viện.

Sở Ly đẩy cửa đi vào, vừa đi vừa cười nói:

- Trận pháp này tốt chứ?

- Cũng tàm tạm!

Tô Như hừ lạnh nói.

Bảy cái cây mà lại có được uy lực như thế, thật là thần kỳ.

Từ nay về sau cũng không tiếp tục sợ người khác biết được Thiên Linh viện, người khác cũng không vào được Thiên Linh viện.

Tuyết Lăng tiến lên chào đón nàng, cười nói:

- Tổng quản, ta cũng đã từng thử, lấy đao chặt, thế nhưng chém thế nào cũng không nổi.

- Đao cũng không chém nổi sao?

Tô Như nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Lực lượng của trận pháp đã vượt quá tưởng tượng của hai người, trừ phi có cao thủ Thiên Thần ra tay.

- Không nghĩ tới trận pháp... không bằng, ngươi bố trí cho cả hòn đảo một chút đi?

http://tieulun.hopto.org

Tô Như cười nói:

- Như vậy cũng không cần hộ vệ nữa, tiểu thư vẫn cảm thấy bọn họ chướng mắt!

Sở Ly cười nói:

- Động tĩnh lớn quá rồi đó.

Một khi Ngọc Kỳ đảo dùng tới trận pháp, rất nhanh toàn bộ Sùng Minh thành sẽ biết được. Sau đó trên dưới Đại Quý đều sẽ biết phủ Quốc Công nắm giữ trận pháp.

- Ngươi muốn giấu giấu diếm diếm, chuyện này căn bản không thể được.

Tô Như nói:

- Chỉ cần dùng một chút, chung quy vẫn sẽ có người biết.

- Được rồi, qua mấy ngày nữa ta sẽ bố trí một chút.

- Tại sao phải là mấy ngày nữa?

- Ta đi ra ngoài có chút việc.

-... Được rồi. Đúng rồi, ở chỗ tiểu thư còn cất giấu hai bản trận pháp đó, ngươi có muốn xem hay không?

- Đương nhiên!

Sở Ly đại hỉ.

Thiên Diễn Câu Trần đã làm cho hắn triệt để nhập môn, nhưng trận pháp chi đạo vô cùng ảo diệu, có thể xem nhiều một chút là tốt nhất.

http://tieulun.hopto.org

- Ngày mai ta sẽ mang cho ngươi!

Tô Như cười nói.

- Mấy ngày nữa ta trở về thì mới có thời gian xem.

Sở Ly cười nói.

Trong lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, quyết định lập tức lên đường đi tới Thái Hoa cốc, nhìn xem Thái Hoa cốc dùng trận pháp gì, hơn nữa cũng chuẩn bị một chút Tụ Thần phù cho Trần Nhân.

Theo thú huyết ngày càng lợi hại hơn, thời gian duy trì của Huyết phù cũng càng lâu hơn, tác dụng càng lớn, hắn đã chính thức đặt cho Huyết phù cái tên Tụ Thần phù.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tan Rã

Sau đó Tô Như và Tuyết Lăng học được phương pháp phá trận.

Tiến vào bên trong trận, đi vòng quanh một thân cây, đi theo chiều thuận ba vòng, ngược bốn vòng, lại đi về phía bên trái ba bước, lại đi sang bên phải bốn bước là có thể nhìn thấy tiểu viện, cứ đi thẳng về phía trước là được.

Đây chỉ là trận pháp trụ cột nhất, mê tung trận, chỉ có hiệu quả ẩn giấu, cũng không có khả năng công kích.

Hắn toàn lực thúc giục khinh công, một ngày một đêm chạy tới bên cái hồ lớn kia.

Thuyền nhỏ bắn đi, chở hắn đến vị trí của Thái Hoa cốc, hắn ở trên thuyền đứng nhìn chăm chú trầm tư, chẳng khác nào hóa thành một pho tượng.

Thuyền nhỏ theo gợn sóng khẽ nhúc nhích, nhưng hắn không hề nhúc nhích. Một ngày một đêm qua đi, hắn xoay người rời đi.

Trận pháp của Thái Hoa cốc rất phức tạp mạnh mẽ, trong trận có trận, tu vi trận pháp của hắn không đủ.

Đạo thứ nhất là mê tung trận, người không thể tới gần, đạo thứ hai có lẽ là tâm trận, tâm trí thất thường hỗn loạn. Nếu như bị nhốt vào trong trận, tinh rất nhanh thần sẽ hỗn loạn, dẫn tới tự sát mà chết.

Đạo cuối cùng là Ngũ Hành Điên Đảo trận, tim người tiến vào bên trong

trận sẽ đập nhanh hơn, trước mắt biến thành màu đen, tinh lực nhanh chóng chuyển động, giống như bạo động, tinh lực cũng rối loạn theo. Võ công càng mạnh thì thương tổn càng lớn, ngây ngốc lâu trong đó thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị thương, bị thương nặng tới mức không thể chữa trị được.

Sở Ly ở trên thuyền trầm tư một ngày một đêm, chỉ có thể phá tan hai trận trước. Trận pháp cuối cùng hắn chưa phá nổi, muốn phá tan cần phải có tính toán phức tạp mà khổng lồ, chẳng khác nào giải câu đố toán học.

Điểm lợi hại nhất của Ngũ Hành Điên Đảo trận chính là theo thời gian mà tự mình biến hóa, khó lòng đề phòng.

Nếu như hắn tùy tiện bước vào, tất sẽ bị nhốt vào trong trận. Tuy rằng tu vi của hắn lợi hại, nhưng so với lực lượng trận pháp mà nói, không khác nào con kiến và con voi lớn cả.

Thái Hoa cốc có trận pháp như thế bảo vệ cũng coi như ổn định, kiên cố. Hắn cũng không cần phải lo lắng cho Trần Nhân như vậy nữa.

Hắn lái con thuyền nhỏ tới bờ, sau khi lên bờ lập tức trở về phủ Quốc Công.

Sở Ly trở về phủ Quốc Công, vừa tới tiểu viện thì Tô Như đã tìm đến, bắt chuyện, gọi hắn tới Quan Tinh lâu, tiểu thư cho mời.

Hắn tiến vào Quan Tinh lâu, Tiêu Kỳ đang nhíu mày đứng ở phía trước cửa sổ, suy nghĩ tới mức xuất thần.

Nhìn bóng lưng uyển chuyển dưới y phục màu trắng của nàng Sở Ly có một cảm giác kích động mãnh liệt, muốn tiến lên ôm nàng vào lòng. Cuối cùng hắn vẫn nhịn được, lại ôm quyền một cái rồi nói:

- Tiểu thư.

Tiêu Kỳ xoay người nhìn về phía hắn, hai tròng mắt như nước, nàng nói:

- Cung nữ kia muốn tự sát.

- Như vậy sao...

Sở Ly trầm ngâm, tiếp nhận chén trà mà Tô Như đưa lên:

- Như vậy cũng dễ hơn một chút, tìm nhi tử của nàng tới là được rồi.

- Ta không hỏi ra được gì.

Tiêu Kỳ nhíu mày than thở:

- Nàng chỉ có một suy nghĩ, để nhi tử tiến vào Vương phủ, quả thực là hồ đồ... An vương cũng đủ tàn nhẫn, lúc trước đã từng hứa hẹn với nàng. Nếu như không ám sát được, nàng tự sát cũng có thể để cho nhi tử vào phủ... Nếu như vị cung nữ này chết, nhất định An vương sẽ nhân cơ hội tạo nên một trận phong ba.

Một cung nữ ở tự sát phủ Quốc Công, đương nhiên trong cung sẽ không nhẹ nhàng buông tha như vậy. Lại thêm một An vương đổ thêm dầu vào lửa, việc nhỏ sẽ biến thành chuyện lớn.

- Giao cho ta đi.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nở một nụ cười.

Nàng có thể nhìn thấu lòng người, nhưng lại chênh lệch với Sở Ly một bậc, bản thân nàng hết cách, thế nhưng không chừng Sở Ly lại có thể.

Sở Ly theo Tiêu Kỳ đi tới Ngọc Thi đảo.

So với thường ngày Ngọc Thi đảo có thêm mấy phần náo nhiệt và ồn ào ầm ĩ. Trên đảo có các thị nữ lui tới, nhân số so với trước đó còn nhiều hơn gấp đôi.

Tiếng đàn không ngừng lượn lờ ở trên đảo, lan truyền ra xa.

Bên trong tiểu đình, Tiêu Thi đang ngồi đó, khóe miệng mím lại, tao nhã mà thong dong, không nhìn thấy bọn họ tới đây mà chỉ chăm chú đánh đàn.

Tiêu Kỳ và Sở Ly cũng không đi quấy rối nàng mà trực tiếp tiến vào một ngôi lầu các ở phía tây.

Bốn tên hộ vệ đang ở dưới lầu, eo dắt trường đao, hai mắt bắn ra tinh mang, nhìn thấy hai người tới đây, bọn hắn ôm quyền hành lễ. Vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Tiêu Kỳ vung vung tay, cùng Sở Ly tiến vào một gian phòng trên lầu hai.

Sở Ly nhìn thấy một nữ tử trung niên nằm trên giường nhỏ, không nhúc nhích.

Khuôn mặt trắng xám không có một chút tia máu nào, vẻ mặt tiều tụy. Khi nhìn thấy Tiêu Kỳ, nàng quay đầu không để ý tới.

Tiêu Kỳ không lên tiếng, sau khi ném cho Sở Ly một ánh mắt rồi lập tức xoay người rời khỏi căn phòng.

Sở Ly cầm cái ghế thêu ngồi vào trước giường, lẳng lặng nhìn nàng.

Một lát sau, cung nữ trung niên kia không chịu được bầu không khí này, nàng hừ lạnh nói:

- Ngươi là ai?

Sở Ly nói:

- Thị vệ nhị phẩm Sở Ly của phủ Quốc Công.

- Là ngươi.

Cung nữ trung niên hừ lạnh nói:

- Ta đã nghe nói qua.

- Cười chê rồi.

Sở Ly đánh giá nàng, từ tốn nói:

- Ta hiểu cách làm của ngươi, vì con mình mà liều mạng, đáng kính, thế nhưng lại rất đáng thương.

Cung nữ trung niên không nói lời nào.

Sở Ly nói:

- Lệnh lang năm tuổi sao?

Cung nữ trung niên vẫn không nói lời nào.

- Hóa ra là mười tuổi.

Sở Ly thở dài:

- Mười tuổi đã không còn mẫu thân, nói vậy phụ thân hắn sẽ lấy thêm thê tử nữa. Tương lai người tiến vào vương phủ không hắn là lệnh lang, có khả năng là đệ đệ của hắn.

Cung nữ trung niên lạnh lùng lườm hắn một cái, ánh mắt lập lòe.

http://tieulun.hopto.org

Lần này đã bắn trúng tâm tư của nàng, nàng không khỏi suy nghĩ theo đường của Sở Ly.

Nếu như nàng chết rồi, nhất định người phụ lòng kia sẽ lấy thê tử khác, chỉ có nàng tốt với nhi tử của nàng. Cho dù mẹ kế có hiền lành tới mấy cũng sẽ không quá yêu thương nhi tử của nàng.

Đáng thương cho tiểu Toàn, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ, mà một mẫu thân như nàng lại không thể che gió che mưa cho nó...

Sở Ly nói:

- Ta biết, hiện lệnh lang đang ở trong tay của An vương.

Đôi môi của cung nữ trung niên mím chặt.

- Nếu như ta có thể cứu lệnh lang ra, ngươi có làm việc vì An vương nữa không?

- Sở công tử, ngươi không đấu lại được An vương đâu?

- Nếu An vương thật sự có biện pháp thì sao lại phải dùng loại thủ đoạn này cơ chứ?

Sở Ly mỉm cười, dùng giọng chắc chắn nói:

- Sao hắn ta không phái ra một thích khách, trực tiếp giết Nhị tiểu thư. Như vậy không gọn gàng nhanh chóng hơn hay sao?

Cung nữ trung niên nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- An vương không lợi hại như ngươi nghĩ, hắn không làm được... Vì lẽ đó

nếu như ngươi phản bội An vương, hắn bắt ngươi cũng không thể làm gì được... Đương nhiên, trước tiên ta sẽ cứu lệnh lang ra!

Cung nữ trung niên lặng lẽ không nói.

Sở Ly cũng kiên trì chờ, không có giục nàng.

Một lúc lâu sau, cung nữ trung niên kia nói:

- Ta còn có tác dụng gì chứ?

Nàng biết, nếu như mình không đủ giá trị lợi dụng thì bọn họ sẽ không phí một cái giá lớn như vậy. Nhi tử nàng bị An vương khống chế, sao có thể dễ dàng cứu như vậy chứ?

- Sự hiểu biết của ngươi đối với hoàng cung chính là bảo vật vô giá.

Sở Ly mỉm cười nói.

Cung nữ trung niên nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Nói cho ta nơi ở của lệnh lang, ta sẽ lập tức xuất phát!

Cung nữ trung niên chậm rãi gật đầu, nói ra một địa chỉ.

Sở Ly đứng dậy:

- Ta sẽ cố gắng cứu hắn, chỉ mong An vương không hạ độc thủ.

- Cái gì?

Cung nữ trung niên thất thanh kêu lên.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thở dài:

- Cho dù ngươi hại được Nhị tiểu thư hay không, chỉ cần chuyện hại Nhị tiểu thư vừa được công bố ra, hắn sẽ khiến cho lệnh lang mất mạng. Như vậy mọi người sẽ cho rằng là ai hạ sát cơ hứ?

Sắc mặt của cung nữ trung niên cũng biến đổi.

Nàng là người từ trong cung đi ra, câu trong thấy rõ rất nhiều chuyện. Thế nhưng trong tiềm thức vẫn từ chối, không chấp nhận khả năng này, bị một lời của Sở Ly vạch trần. Sự lo lắng và hoảng sợ lập tức lan tràn trong lòng nàng.

Sở Ly cười cười, không nói thêm gì nữa mà nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Tiêu Kỳ ngồi ở trong đại sảnh lầu một, nghe thấy tiếng bước chân, hai mắt nàng lập tức có chút trông mong nhìn lại.

Sở Ly và nàng đồng thời đi ra ngoài:

- Đã hỏi được nơi ở nhi tử của nàng, ta sẽ lập tức lên đường.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, nhìn hắn một cái thật sâu:

- Lại khổ cực ngươi rồi.

- Mạng của ta trời sinh là lao lực mà.

Sở Ly cười nói:

- Để một mình ta đi, tránh cho để lộ ra tin tức.

- Ừm.

- Như vậy ta sẽ không đi bái kiến Nhị tiểu thư nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Ta sẽ nói với tỷ ấy một tiếng.

Sở Ly vội vã rời đi.

Tiêu Kỳ chờ bóng lưng của hắn biến mất ở trên hồ, lúc này nàng mới thở dài, lắc đầu một cái.

Nàng đến bên trong tiểu đình đầy hoa, tiếng đàn của Tiêu Thi đã dừng lại.

- Sở Ly đâu rồi?

Tiêu Thi nhìn về phía sau nàng.

Tiêu Kỳ vung tay, ra hiệu cho hai thị nữ ở ngoài tiểu đình lui ra.

Chờ hai người rời khỏi thật xa, nàng mới ngồi vào phía đối diện của Tiêu Thi rồi nói:

- Đi trước rồi, hắn có việc phải lập tức đi làm.

- Cứ phân phó xuống dưới là được rồi.

- Chuyện này rất khẩn cấp, lại quan hệ trọng đại, hắn phải tự thân xuất mã.

- Hắn đã là thị vệ nhị phẩm rồi mà.

- Hết cách rồi, những người khác không thể khiến cho người ta yên tâm được.

- Muội cũng đừng dùng người quá như vậy.

Tiêu Thi lắc đầu nói.

Tiêu Kỳ mở miệng cười nói:

- Nhị tỷ, hiện tại hắn còn chưa phải là thiếp thân thị vệ của tỷ đấy nhé.

Tiêu Thi trắng mắt nhìn nàng, lại hừ lạnh một cái rồi nói:

- Lại nói hươu nói vượn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Bán Con

Ngõ Tam Dương Thần Đô.

Bóng đêm mông lung, ánh trăng như nước.

Sở Ly lẳng lặng đứng ngoài cửa của một gia đình, đánh giá căn nhà này.

Đây chính là nhà của vị cung nữ kia, lúc từ trong cung đi ra nàng đã được thưởng không ít bạc, bằng không cũng không trụ lại được ở nơi này.

Kinh thành rất lớn, muốn định cư được cũng không dễ, bách tính bình dân cũng không mua nổi được một tòa nhà ở trong Thần Đô.

Trong đầu của hắn cũng không nhìn thấy nhi tử của cung nữ, chỉ có một nam nhân say rượu ôm cái bình đang ngủ say sưa, khuôn mặt đỏ lên, say ngà ngà, tiếng ngáy như sấm.

Chung quanh không có cao thủ, An vương không phái người tới, hoặc là đã phái người tới từ trước đó.

Hắn nhẹ nhàng tiến vào trong phòng ngủ, đứng ở trước thân thể của nam nhân kia, lại đưa tay vỗ một cái, đánh tan hơn nửa cảm giác say của hắn.

Nam tử này chừng hơn ba mươi tuổi, dáng người rất cao, cũng có mấy phần suất khí, có thể mê hoặc được không ít thiếu nữ, đáng tiếc trên gương mặt tuấn tú này có mấy phần xanh tím. Vừa nhìn thì Sở Ly đã biết hắn ta vừa bị người cho đánh một trận.

- Ừm... a...

Nam tử này lật người lại, đầu rúc rúc, lại càng ôm cái bình chặt hơn.

- Phanh!

Sở Ly lại vỗ một chưởng vào sau lưng hắn, mở miệng nói chuyện:

- Tỉnh lại đi!

Nam tử này lập tức ngồi dậy, hai tay ôm đầu, nhanh chóng cuộn thành một đoàn, miệng kêu to:

- Đừng đánh ta! Đừng đánh ta!

- Ngươi tên là gì?

Sở Ly cầm một cái ghế ngồi vào trước giường của hắn.

- Chu Tử Văn.

Nam tử nhắm mắt lại kêu lên.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Liễu Nhứ bảo ta tới đây!

- Liễu Nhứ?

Chu Tử Văn buông tay ra, quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Con tiện nhân kia sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Con ngươi đâu?

- Con?

Sắc mặt Chu Tử Văn lập tức trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi là ai? Có quan hệ gì với Liễu Nhứ?

Sở Ly đã nhìn thấy chân tướng từ trong đầu của hắn. Sắc mặt hắn lập tức trở nên âm trầm:

- Ngươi đã bán con ngươi đi rồi sao?

Hắn thiếu nợ rất nhiều, không chỉ có bán nhi tử đi mà ngay cả lão bà Liễu Nhứ cũng bán. Hiện giờ Liễu Nhứ còn chưa trở lại, chỉ cần trở về thì người của sòng bạc sẽ đi tới cửa bắt người.

Dám mua Liễu Nhứ có xuất thân là cung nữ, sòng bạc này không bình thường đấy.

- Nói bậy!

Chu Tử Văn vội vàng lắc đầu.

Sở Ly lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi không biết thân phận của Liễu Nhứ sao?

Chu Tử Văn cười hì hì, im lặng không nói lời nào, mà quay đầu không thèm nhìn hắn.

- Không ngờ ngươi lại có thể tàn nhẫn được như vậy.

Sở Ly đánh giá nam nhân bên ngoài được tô vàng nạm ngọc bên trong đã

thối rữa này từ trên xuống dưới. Đây thực sự là một kẻ cặn bã nhất bên trong đám cặn bã.

- Ha ha, đó cũng không phải là nhi tử của ta!

Chu Tử Văn bĩu môi.

Sở Ly nói:

- Dẫn ta đi sòng bạc, ta sẽ mang nhi tử ngươi về, đồng thời còn chuộc đồ giúp ngươi.

- Thật sao?

Chu Tử Văn nhất thời trợn to mắt.

Sở Ly đứng dậy:

- Ta không rảnh nói đùa với ngươi, ta đến đây là tìm nhi tử của ngươi.

- Lẽ nào ngươi là phụ thân ruột của tiểu Toàn?

- Không phải.

- Vậy phụ thân ruột của tiểu Toàn là ai?

- Ngươi.

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Nói nhiều một câu sẽ bớt đi một trăm lạng bạc ròng!

- Được được, ta không nói có được không?

Chu Tử Văn vội vã cười bồi.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một thả vò rượu xuống, xuống giường mặc ủng, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Sở Ly đi với hắn ở trong hẻm nhỏ, lại đánh giá bốn phía:

- Sòng bạc kia mua nhi tử ngươi làm gì vậy?

- Cái này ai mà biết được.

Chu Tử Văn rụt cổ lại, không chịu được giá lạnh của đêm tối, hắn cười hả hả nói:

- Cũng sẽ không giết nó ăn thịt.

Sở Ly quét mắt nhìn hắn một chút:

- Cũng sẽ không cung phụng như đại thiếu gia.

- Trẻ con chịu đựng khổ sở một chút, sợ cái gì chứ?

Chu Tử Văn cười theo:

- Không sao, sống ở đâu mà chẳng phải là sống. Không chết được là được.

- Dù sao cũng không phải là con của ngươi nha.

Sở Ly gật gù.

Chu Tử Văn vội vàng gật đầu.

Sở Ly lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Thần Đô là một tòa thành không có ban đêm, dù có muộn hơn đi nữa thì cũng có người chơi đùa ở trên đường. Bọn họ đi ra khỏi hẻm nhỏ, đi tới phố lớn có dòng người qua lại không dứt, dọc theo phố lớn đi về phía Đông, tới

một tòa lầu cao đèn đuốc sáng trưng, thanh âm huyên nháo liên tiếp từ bên trong lầu cao bay ra.

Ba chữ lớn Phiên Hương lâu phản chiếu ra kim quang.

- Nơi này là sản nghiệp của Thành vương gia. Vì lẽ đó không ai dám nợ bọn họ!

Chu Tử Văn căn dặn một câu, chỉ lo Sở Ly làm bừa.

Sở Ly cau mày:

- Thành vương?

- Vâng.

Chu Tử Văn vội vàng gật đầu nói:

- Danh tiếng của Thành vương rất tốt, làm việc rất là công bằng, cũng không ai dám lừa gạt. Nếu như ngươi muốn thắng tiền thì cũng không có ai dám có ý với ngươi.

- Thành vương sẽ làm loại chuyện làm ăn này sao?

Sở Ly hừ lạnh nói.

Chu Tử Văn cười hắc hắc nói:

- Những Vương gia như bọn họ, chuyện gì mà không dám làm chứ? Chỉ cần không giết người phóng hỏa, ai dám nói bọn họ?

Sở Ly cau mày gật gù, ra hiệu cho hắn đi vào.

Chu Tử Văn dừng bước trước cửa lâu, ưỡn ngực lên. Chỉ là hắn lại lập tức

thu lại dáng vẻ này, lại còn thấp giọng nói:

- Ngươi thực sự có thể trả giúp ta sao?

- Bao nhiêu?

- Một... Một ngàn lạng.

- Một ngàn lạng, ngươi cũng giỏi thật đó!

Sở Ly móc ra một tấm ngân phiếu ở trong lòng, quơ quơ ở trước mặt của hắn.

Hai mắt của Chu Tử Văn nhất thời tỏa sáng, nhìn trừng trừng vào tấm ngân phiếu, trong lòng vui mừng khôn xiết. Ngực lần nữa giơ cao lên, cao đầu ưỡn ngực tiến vào trong đại sảnh.

Bên trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, chẳng khác nào ban ngày. Mỗi cái bàn đều có một đám người đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào xúc xắc ở giữa, không để ý tới người ra vào, thỉnh thoảng bọn họ còn rống to, hoặc là lớn tiếng thở dài, hoặc cười ha hả, cảm thán một vài câu.

Chu Tử Văn kéo tay một gã sai vặt, nói mình muốn gặp Tề tam gia.

Sai vặt chỉ chỉ đường, Chu Tử Văn lại mang theo Sở Ly đi lên lầu.

Lầu hai là tửu lâu, mỗi một bàn đều có các món ngon có đủ sắc hương vị. Tiếng nam nữ trêu đùa và tiếng sáo trúc hòa vào nhau, có cảm giác xa hoa, đồi trụy.

Hai người đi tới trước một cái bàn, lập tức nhìn thấy Tề tam gia gầy gò đang ngồi đó.

Dưới khuôn mặt trái xoan hàm nhọn có ba sợi râu dê. Hắn lười biếng liếc

mắt nhìn Chu Tử Văn một chút:

- Lão Chu, lão bà trở về rồi sao?

Cái bàn này chỉ có một mình hắn ngồi, bên người không có hộ vệ.

Sở Ly nhìn ra tên Tề tam gia này là cao thủ Thiên Tiên, đường đường là cao thủ Thiên Tiên lại làm chuyện như vậy. Xem ra thế lực của sòng bạc này cũng không nhỏ.

Chu Tử Văn ưỡn ngực, cười gian nói:

- Tam gia, ta tới đây là để trả nợ!

- Ngươi lấy cái gì ra để trả nợ?

Tề tam gia cười nhạt:

- Vợ con đều bán, ồ, muốn bán nhà sao? Nghe ta khuyên một chút, đàng hoàng về nhà sinh sống đi thì hơn!

- Vị huynh đệ này sẽ trả giùm ta.

Chu Tử Văn chỉ chỉ vào Sở Ly, cười cười lấy lòng với Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Tề tam gia, hắn thiếu nợ các người bao nhiêu?

- Một ngàn lạng.

Tề tam gia hơi híp mắt đánh giá Sở Ly:

- Tửu lâu chúng ta rất công bằng, sẽ không ăn quá. Một ngàn lạng là một ngàn lạng, ngươi thực sự trả cho hắn sao?

Sở Ly móc ra tấm ngân phiếu ngàn lạng ở trong lòng, bỏ lên trên bàn rồi nói:

- Đứa trẻ đâu?

- Ngươi còn muốn lấy đứa trẻ về sao?

Tề tam gia cười nhạt, lắc đầu nói:

- Muộn rồi, chúng ta đã xử lý, trả lại một ngàn lạng thì không cần phải mang lão bà của hắn tới nữa.

- Đứa trẻ ở chỗ nào?

Sở Ly lại móc ra một ngân phiếu ngàn lạng ở trong lòng, hai tấm ngân phiếu đồng thời được ném tới.

- Một ngàn lạng này là tiền chuộc đứa trẻ.

- Khá là hào phóng.

Tề tam gia cười nhạt, hai mắt híp lại xuất hiện tinh mang, hắn than thở:

- Đáng tiếc, ngươi đã tới chậm một bước, hiện tại có khả năng tiểu tử kia đã tịnh xong thân rồi.

Sở Ly lại móc ra một tấm ngân phiếu vạn lạng ở trong lòng, ném tới trên mặt hai tấm ngân phiếu ngàn lạng rồi nói:

- Nếu như trong một phút ta có thể nhìn thấy nó thì những thứ này đều là của các ngươi.

Y sam màu xanh trên người hắn không gió mà bay, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Tề tam gia.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt của Tề tam gia hơi thay đổi, cao thủ Tiên Thiên!

Sở Ly rút ra một tấm ngân phiếu ngàn lạng, nhẹ nhàng run lên, ngân phiếu tức thì hóa thành mảnh vỡ:

- Một phút sau không gặp đứa trẻ thì những tấm ngân phiếu này sẽ có kết cục này.

- Ầm!

Tề tam gia chợt vỗ bàn một cái, trợn mắt nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn.

Trong mắt Tề tam gia có tinh mang lập lòe, hắn hét lớn một tiếng:

- Người đâu!

Hai hán tử ứng tiếng, sải bước đi tới gần:

- Tam gia!

Tề tam gia nghiến răng nghiến lợi, chậm rãi nói:

- Đoạt nhi tử của lão Chu lại cho ta. Nếu trong một phút không thấy nhi tử của lão Chu thì các ngươi cũng đừng quay về nữa.

- Vâng!

Hai đại hán trầm giọng hô một tiếng, xoay người vọt tới phía trước cửa sổ. Sau đó đẩy mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Ngân Đạn

Sở Ly đánh giá Tề tam gia:

- Tề tam gia, có người nói tửu lâu này là do Thành vương mở.

- Ha ha... ai dám nói hươu nói vượn vậy, tửu lâu này là của ta!

Tề tam gia vung vung tay, không phản đối nói:

- Con người hiện tại nha, nghe gió thì lại tưởng là mưa. Có người tạo ra vài tin đồn thì mọi người lại đi tin, không mang đầu óc của mình theo. Thân phận của Thành vương điện hạ cao quý tới cỡ nào chứ, há có thể làm ra loại chuyện này hay sao?

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy suy nghĩ của hắn, Phiên Hương lâu này đúng là của Thành vương. Mà Tề tam gia có xuất thân là thị vệ của Thành vương, hiện tại đứng ra chủ trì Phiên Hương lâu này.

Sở Ly nói:

- Phu nhân của Chu Tử Văn xuất thân là cung nữ, Tề tam gia cũng dám mua. Nếu như không có Thành vương làm chỗ dựa, sợ rằng người bình thường không có được dũng cảm như vậy.

- Liễu Nhứ xuất thân là cung nữ?

Tề tam gia biến sắc.

Sở Ly như cười mà không phải cười nói:

- Nếu như Liễu Nhứ trở về, nhìn thấy tình hình như vậy. Chỉ cần nàng viết một phong thư chuyển vào trong cung, hoặc là đi phủ nha cáo trạng. Như vậy sẽ náo loạn khá lớn, lá gan của Tề tam gia quả thực không bình thường.

Sắc mặt của Tề tam gia lại biến đổi.

Hắn nghe ra được ý uy hiếp trong lời này của Sở Ly, nếu như thực sự làm lớn thì đương nhiên sẽ không động được tới Phiên Hương lâu. Thế nhưng sẽ khó tránh khỏi bề trên trách tội, cuối sẽ rơi vào trên người của hắn.

Sở Ly nhìn hắn một chút, lại ngồi xuống bên cạnh bàn, không nói thêm gì nữa.

Tề tam gia cũng mặt lạnh, không nói một lời nào nữa.

Chu Tử Văn không chịu được mà rụt cổ, trong tửu lâu ấm áp như mùa xuân, thế nhưng hắn lại cảm thấy rất là âm u.

- Ầm ầm!

Hai tiếng trầm thấp vang lên, hai tên hán tử chui qua cửa sổ tiến vào trong phòng, đáp xuống trước mặt của Tề tam gia.

Tề tam gia nhìn hai tay bọn họ trống trơn, sắc mặt âm trầm đến mức muốn nhỏ ra nước:

- Người đâu?

Hai đại hán cúi đầu, có chút chán nản nói:

- Tam gia, đứa bé kia đã chết rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Chết rồi?

Tề tam gia cắn răng, thốt ra vài chữ:

- Quách lão đầu nói vậy sao?

- Vâng, lão Quách nói đứa bé kia không thể chịu đựng được, cho nên đã chết rồi. Hắn đã tìm người chôn.

Sắc mặt của Tề tam gia tái xanh, quay đầu nhìn về phía Sở Ly, lại nhìn chằm chằm vào ngân phiếu trên bàn.

Nếu có thể có được những tấm ngân phiếu này, như vậy nó sẽ rơi vào trong tay hắn.

Tiền qua tay Phiên Hương lâu rất nhiều, nhưng đó đều là tiền của Vương gia, không thuộc về mình. Trong một năm qua, nếu như hắn có được một vạn lượng thì đã phải thắp hương thơm cầu nguyện rồi.

Lần này, tiền một năm đã không còn, quả thực không thể nhẫn nhịn được nữa!

Tấm ngân phiếu một ngàn lạng mà Sở Ly lấy ra nhẹ nhàng run lên, hóa thành mảnh vỡ. Hắn lại lấy ra một tấm ngân phiếu vạn lạng khác.

- Chậm đã!

Tề tam gia vội vã đưa tay quát lên.

Sở Ly nói:

- Xem ra những ngân phiếu này không có duyên phận với Tề tam gia rồi. Như vậy đi, ta sẽ mở một mặt lưới, mang Quách lão đầu mà các ngươi nói tới đây, ta muốn đích thân gặp hắn, như vậy một vạn lạng này sẽ là của ngươi!

http://tieulun.hopto.org

- Còn không mau đi!

Tề tam gia gào thét.

Hai đại hán vội vã lao ra ngoài cửa sổ, hai con mắt nhỏ của Tề tam gia gắt gao nhìn chằm chằm vào ngân phiếu.

Sở Ly chậm rãi thu hồi ngân phiếu vào trong lồng ngực:

- Tên lão Quách này là người chuyên môn cắt sao?

- Hắn phụ trách đưa thái giám vào trong cung.

Sắc mặt của Tề tam gia khôi phục bình thường, con mắt híp lại lóe ra ánh sáng.

Nếu không phải tên trước mắt này là cao thủ Tiên Thiên, lại cao hơn mình một bậc thì hắn đã đoạt ngân phiếu từ lâu rồi. Đáng tiếc đáng tiếc. Cho dù kêu tất cả mọi người lên thì cũng chưa chắc đã có thể giữ đối phương lại được.

Huống hồ, nếu như thực sự đánh. Cho dù mình có thể mượn nhân thủ của Vương phủ thì Phiên Hương lâu cũng sẽ bị tổn thất rất lớn. Khi đó chuyện làm ăn sẽ giảm bớt đi không ít, mà đây đều là tiền của mình, làm ăn lúc nào nên cứng, nên mềm thì phải mềm. Bạc mới là quan trọng nhất.

Sở Ly quay đầu liếc mắt nhìn Chu Tử Văn.

Vẻ mặt Chu Tử Văn rất không để ý, rốt cục đứa con hoang này cũng đã chết rồi!

Tề tam gia ho nhẹ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Vào cửa lâu như vậy. Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử

là gì.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Vẫn không nên nói cho thỏa đáng thì hơn.

- Ồ?

Tề tam gia cười híp mắt nói:

- Có chỗ nào khó kể sao?

- Nói tên cho ngươi, chỉ sợ ta sẽ phải giết ngươi.

Sở Ly lạnh nhạt nói.

Tề tam gia cười ha hả hai tiếng, nói:

- Công tử có giao tình với lão Chu. Loại nam nhân như hắn thực sự là bạch chà đạp lương thực!

- Ta có quen biết với Liễu Nhứ.

Sở Ly như cười mà không phải cười nhìn về phía hắn.

Tề tam gia miễn cưỡng cười nhạt.

Hắn bị Sở Ly làm cho khiếp sợ.

Giang hồ càng già thì lá gan càng nhỏ, Sở Ly có tu vi Tiên Thiên. Chỉ riêng hành động và khí độ đều cho thấy thân phận của hắn tuyệt đối không bình thường, hơn nữa lại có giao tình cùng Liễu Nhứ, rất có thể có quan hệ với trong cung.

Cho nên hắn thà rằng nhịn một chút, sau đó trả thù nặng nề hơn cũng

không muốn. Hắn cũng không thể tùy tiện đắc tội với người không nên đắc tội, làm mất đi tính mạng mình.

Hai người không tiếp tục nói nữa, lúc này sự huyên nháo ở chung quanh trở nên rất là vang dội.

Sở Ly ngồi không nhúc nhích, trong đầu đã nhìn rõ ràng Phiên Hương lâu từ trong ra ngoài. Chỗ gửi ngân phiếu cũng đã nhìn thấy, bên trong có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên tọa trấn.

Một tiếng hét thảm vang lên, một người áo đen từ cửa sổ bay vào bên trong, đặt mông ngồi xuống trước mặt của Sở Ly.

Hai hán tử rơi xuống đất theo, mặt không hề có chút cảm xúc trừng mắt nhìn hắn.

Người áo đen này là một lão giả sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt gian giảo, ánh mắt lấp lánh.

Hắn nhanh chóng quét qua chung quanh một chút, thân thể lập tức thẳng lên, ôm quyền một cái rồi nói:

- Tam gia, có chuyện gì cứ dặn dò một tiếng là được rồi, không cần trận thế lớn như vậy chứ?

Tề tam gia cau mày nói:

- Lão Quách, đứa trẻ ba ngày trước ngươi mua đã thực sự chết rồi sao?

- Ha ha, đứa bé kia rất nõn nà, chỉ là đáng tiếc.

Lão Quách lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút thương xót:

- Nếu như tiến vào cung, nói không chừng có thể ra mặt được, đáng tiếc

đáng tiếc, hắn không có mệnh phú quý kia nha!

Sở Ly nói:

- Lão Quách, chẳng phải ngươi đã bán một trăm lạng sao?

- Cái gì?

Lão Quách ngẩn ra, vội nói:

- Một trăm lạng gì? Sao ta nghe không hiểu chứ?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ngươi bỏ ra bao nhiêu tiền mua người từ nơi này? Mười lạng? Bán ra một trăm lạng, thực sự là biết buôn bán đó. Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ nói nó đã chết rồi!

- Lão Quách!

Tề tam gia nha lạnh lùng nói.

Lão Quách nhìn Sở Ly, lại nhìn Tề tam gia, bị ánh mắt âm trầm của hắn làm cho phát lạnh, lão Quách vội vàng kêu lên:

- Đừng đừng, ta nói ta nói, tiểu tử kia bị ta bán đi!

- Bán cho ai?

- Ta thực sự không biết, có hai tên đến nhà ta mua, đưa cho ta một trăm lạng, ta cũng không ngốc, đương nhiên phải bán đi rồi.

Tề tam gia khẽ cắn răng, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

Sở Ly móc ra hai tấm ngân phiếu một vạn lượng ở trong lòng, lại đặt lên

trên bàn:

- Tề tam gia, tìm được đứa trẻ thì những thứ này đều là của ngươi... Đây là một vạn, ngươi thu trước đi. Tìm được đứa trẻ, ta sẽ lại đưa hai vạn nữa!

Hắn nói xong đưa ngân phiếu một vạn lượng cho Tề tam gia.

Tề tam gia nhận lấy, giơ ngón tay cái lên rồi nói:

- Được, thoải mái! Chuyện này cứ để ta lo liệu!

Hắn quay đầu qua chỗ khác, trừng mắt lên:

- Hai người các ngươi, còn có lão Quách, phải tìm ra được hai tên này cho ta. Cho mỗi người các ngươi một ngàn lạng, không tìm được thì các ngươi cũng đừng mong giữ mạng sống!

- Cái này...

Lão Quách làm khó dễ.

Tề tam gia lạnh lùng nhìn hắn:

- Làm sao, không làm được sao?

-... Được được, thử một chút xem, thử một chút xem.

Lão Quách than thở:

- Tam gia tai mắt linh thông, nhất định có thể tìm được!

- Hừ, ngươi biết là tốt rồi!

Tề tam gia hừ lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Hắn lập tức đổi một khuôn mặt rất hòa khí để nói với Sở Ly:

- Công tử, yên tâm, chỉ cần bọn họ còn ở Thần Đô thì ta có thể tìm ra được!

Sở Ly gật đầu, lại chỉ tay vào Chu Tử Văn:

- Tam gia, giúp ta đưa hắn lên đường đi thôi.

Chu Tử Văn giật mình, vội vàng kêu lên:

- Ngươi có ý gì? Ngươi muốn làm gì!

Sở Ly cũng không thèm nhìn hắn.

Tề tam gia cười ha hả nói:

- Loại nam nhân này đã sớm đáng chết rồi, cứ để đó cho ta tự lo liệu.

Hắn liếc mắt ra hiệu, hai đại hán tiến lên vỗ Chu Tử Văn một cái, niêm phong huyệt đạo của hắn lại, sau đó xách xuống dưới lầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Lầu Trống

Từ bên trong Đại Viên Kính Trí Sở Ly đã nhìn thấy, hai đại hán kéo người này xuống lầu, sau đó trực tiếp điểm vào huyệt chết. Lại dùng một cái bao tải, lại sai người cột một tảng đá nặng rồi ném vào trong sông, làm rất quen tay, hiển nhiên không phải là lần đầu làm chuyện như vậy.

Lần này người bọn họ giết chính là Chu Tử Văn, thế nhưng người trước đây bị giết không hẳn là người đáng chết.

Trong lòng Sở Ly tràn ngập sát ý, chỉ là hắn lại ép xuống, ôm quyền nói:

- Tề tam gia, ngày mai ta lại tới đây, chỉ mong tìm được nó, ta cáo từ trước!

- Công tử cứ yên tâm, ngày mai là có thể tìm được, chỉ cần nó còn sống sót là ta có thể tìm được!

Tề tam gia cười nói.

Sở Ly xoay người đi xuống lầu.

Từ bàn bên cạnh có hai nam tử trung niên đi tới, nhìn chằm chằm vào bóng người xuống lầu của Sở Ly, tiến đến trước mặt Tề tam gia rồi nói:

- Tam gia, chúng ta có cần hay không...?

Bàn tay hắn làm thủ thế cắt cổ.

Ánh mắt Tề tam gia lấp lánh, sau một lúc, hắn lắc đầu một cái nói:

- Trước tiên ngươi cứ phái người giám thị hắn!

- Không thành vấn đề!

Hai hán tử trung niên lên tiếng đồng ý, rất nhanh đã rời đi.

Sở Ly lững thững di chuyển trên đường, sau mười mấy thước đã bỏ qua người ở phía sau, chậm rãi đi vòng một vòng, đến một cửa hàng bán đồ cổ.

Trong cửa hàng bán đồ cổ có một hán tử trung niên đang ngồi, đang cầm sách đọc. Có hai người giúp việc đang lau chùi cửa hàng và các đồ cổ, cẩn thận từng li từng tí một. Sau khi nhìn thấy hắn đi vào, ba người đều gật đầu cười cười.

Sở Ly đi tới trước mặt hán tử trung niên này, lại đưa ngọc bội trong lồng ngực ra rồi nói:

- Ta muốn bán cái này, chưởng quỹ có chướng mắt không.

Hán tử trung niên này có thân thể gầy gò, tướng mạo gầy gò, không biết võ công.

Hắn thả sách xuống, ánh mắt vừa nhìn thấy bạch ngọc yêu, sắc mặt hơi thay đổi, âm thanh trở nên ôn hòa:

- Là đồ thật, đi theo ta, chúng ta phải xem kỹ một chút.

Hai người đi vào phía sau, đi thông đến một gian tiểu viện tinh xảo.

Hán tử trung niên ôm quyền hành lễ:

- Ninh Bình Ba bái kiến Sở tổng quản!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền:

- Ninh huynh, giúp ta tìm hai hai người lớn, một đứa bé.

- Vâng.

Ninh Bình Ba nói:

- Không biết dáng vẻ của họ ra sao?

- Mang bút mực tới đây.

- Đi theo ta.

Hai người tiến vào thư phòng trong tiểu viện, Ninh Bình Ba tự mình mài mực, Sở Ly chấp bút một hơi vẽ ra mười hai phần ảnh chân dung. Tổng cộng có ba người, mỗi người bốn phần.

Ninh Bình Ba đánh giá ba người:

- Bọn họ là...?

Sở Ly nói:

- Đứa nhỏ này là người mà ta muốn tìm. Là hai người này mua nó từ chỗ của lão Quách!

- Được, ta sẽ lập tức phát động nhân thủ!

Ninh Bình Ba trầm giọng nói:

- Tổng quản cứ ở đây nghỉ ngơi một đêm đi.

Sở Ly gật gù:

- Làm phiền rồi.

- Nào có, nào có.

Ninh Bình Ba cười nói:

- Chúng ta ước gì có chuyện để bận rộn mà... Có cần ta tìm hai nha đầu tới đây bưng trà đưa nước hay không?

Sở Ly cười nói:

- Ta bí mật tới đây, không thích hợp kinh động tới người bên ngoài, đa tạ ý tốt của ngươi.

- Vâng.

Ninh Bình Ba cầm chân dung rồi lui ra.

Trong Thần Đô thành có sóng ngầm mãnh liệt, hai địa đầu xà lớn nhất ở đây đều đang phát động nhân thủ để tìm kiếm hai người kia.

Sở Ly vô thanh vô tức đi một chuyến tới An vương phủ, quan sát một phen ở trong bóng tối. Thương thế của An vương vẫn không có tốt hơn, trái lại còn càng nghiêm trọng thêm.

Càng ngày Sở Ly càng cảm thấy hứng thú đối với tâm pháp đả thương An vương, hắn đã nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi ở trong đầu của An vương, chính là nàng đả thương An vương.

Nữ nhân này xinh đẹp như hoa, đôi mắt sáng như là châu ngọc, phong hoa tuyệt đại, không kém gì Tiêu Thi cả.

Đáng tiếc hắn không biết được thân phận của nữ nhân này, tuổi xem ra gần bằng hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy nữ nhân này, suy nghĩ tới Mai Ngạo Sương, Sở Ly không khỏi cảm khái, thế giới này qua thực là ngọa hổ tàng long, người lợi hại hơn so với mình có rất nhiều!

Lúc rạng sáng, Sở Ly đang ngồi xếp bằng trên giường nhỏ để điều tức thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Sở Ly kéo cửa ra. Ninh Bình Ba đứng dưới ánh trăng, ôm quyền một cái rồi thấp giọng nói:

- Tổng quản, đã có tin tức!

- Đi vào nói chuyện.

Sở Ly bỗng cảm thấy phấn chấn.

Ninh Bình Ba theo Sở Ly vào phòng, hai người ngồi vào trong đại sảnh rồi nói chuyện.

- Đã điều tra rõ thân phận của hai người kia, là đám buôn người, đã tìm ra đứa trẻ kia.

Ninh Bình Ba nói:

- Đúng rồi, người của Phiên Hương lâu cũng đang tìm hai người này.

- Tề tam gia mà, ai tìm được trước?

- Người của Tề tam gia tìm được trước. Chỉ có điều nửa đường đã bị chúng ta diệt.

- Hừ, đứa trẻ kia đâu?

Ninh Bình Ba nói:

- Đã đưa đến nơi an toàn mới. Có cần đưa tới không?

Cho dù Sở tổng quản có võ công mạnh mẽ, trí tuệ cao thâm. Thế nhưng đụng phải đứa trẻ năm tuổi, chỉ sợ cũng hết cách a. Cho nên Ninh Bình Ba rất chu đáo, trước tiên thu xếp nó đến một chỗ khác, nấu cơm cho nó. Làm cho nó bình tĩnh lại, tránh cho khóc nháo nhào dằn vặt Sở tổng quản.

Sở Ly nói:

- Sáng mai ta sẽ dẫn nó đi, nơi đó an toàn chứ?

- Tổng quản yên tâm, tuyệt đối không vấn đề.

- Vậy thì tốt, ta đi nghỉ, ngày mai sẽ đi.

Sở Ly mỉm cười.

- Được.

Ninh Bình Ba đứng dậy.

Hai người ra khỏi cửa hàng đồ cổ, dọc theo một cái hẻm nhỏ đi được hai dặm đường, sau đó tiến vào một căn nhà. Sở Ly lập tức nhìn thấy một đứa trẻ năm tuổi, bụ bẫm, đôi mắt tròn vo lộ ra vẻ nhanh nhẹn.

Nó đang nâng bát lên ăn, khóe miệng còn dính hạt cơm, nữ tử trung niên bên cạnh cười, lau cơm cho nó.

Sở Ly vừa nhìn đã biết nó chính là Chu Toàn, nhi tử của Liễu Nhứ.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, có chút thoả mãn nói:

- Ninh huynh, rất cảm ơn huynh.

http://tieulun.hopto.org

- Có thể ra sức cho tổng quản, Ninh mỗ cực kỳ vinh hạnh.

Ninh Bình Ba cung kính cười nói.

Sở Ly cười lắc đầu.

Lúc sáng sớm, chim tước ngoài cửa sổ líu ra líu ríu không ngừng réo lên, tiếng hót lanh lảnh mà dày đặc.

Tề tam gia ở trên giường mở mắt ra, đau đầu tới mức sắp nứt, mơ mơ màng màng, có chút hỗn loạn.

Hắn dậy, ngồi ở trên giường một lát rồi mới tỉnh táo lại. Tay vỗ vỗ đầu, chậm rãi xuống giường. Nhìn thấy tiểu thiếp còn đang ngủ, dưới cái áo ngủ hồng bằng gấm lộ ra thân thể trắng mịn, vẫn còn đang ngủ say, hắn lập tức vỗ vỗ bắp đùi trắng như tuyết của nàng.

Tiểu thiếp cuốn chăn lên rồi xoay người ngủ tiếp.

Hắn cũng không muốn gọi nữa mà đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, hai nha hoàn lập tức tới hầu hạ hắn rửa mặt.

Hắn rửa mặt rồi đi tới sân, luyện công một hồi. Lúc luyện, cảm giác mờ mịt cũng đã bị xua tan. Lúc này hắn mới ngồi vào cái bàn đá bên cạnh sân, suy nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Tìm được hai tên kia, kết quả lại bị người ta giết chết, còn có một cỗ thế lực khác cũng đang tìm kiếm hai người nọ.

Đây là trùng hợp, hay là bởi vì vị công tử xa hoa kia ra tay tìm người chứ?

Bằng vào sự xa hoa của hắn muốn tìm người không khó, nhất định sẽ trọng thưởng, treo giải thưởng hai vạn lạng ở chỗ này, như vậy nhất định bên kia cũng không ít, thậm chí có thể tìm thêm mấy người. Mười ngàn lượng bạc

là đủ rồi.

Đều là bạc mà bị làm náo động, vì hai vạn mà có chút mù quáng, không kiêng dè thân phận của mình như vậy, rất có khả năng là người của mấy Vương phủ khác.

Hắn nhếch nhếch miệng, cười gằn hai tiếng.

Hắn cũng đã điều tra xong về tên này, không phải là vương phủ nào cả, mà là người ngoài.

Hắc, lá gan rất là lớn! Có câu nói tiền của không lộ ra ngoài, hắn ta rêu rao như vậy cũng không sợ người khác đỏ mắt sao? Đúng là cao thủ Thiên Tiên rất lợi hại, nhưng song quyền khó địch bốn tay, có thêm mấy cao thủ Thiên Tiên vây hắn lại, không hắn đã không giết được hắn.

Trong ngực của hắn sợ rằng còn có mấy vạn ngân phiếu, bất kể ra sao, hôm nay cũng phải diệt đối phương. Một gia hỏa không có căn nguyên cũng dám ra vẻ ta đây!

- Ầm! Ầm!

Bên ngoài cửa viện bỗng nhiên vang lên một tiếng gấp gáp.

Rất nhanh một hán tử nhào vào, lớn tiếng nói:

- Tam gia, xảy ra chuyện lớn rồi!

Tề tam gia cau mày nhìn hắn:

- Nói trọng điểm, nói thẳng ra, đã xảy ra chuyện gì?

- Phiên Hương lâu vừa bị cướp!

Hán tử áo xanh nổi giận đùng đùng nói:

- Tất cả bạc bên trong lâu đều bị cướp, ngay cả một thỏi bạc cũng không còn!

- Ngân phiếu thì sao?

Tề tam gia lập tức đứng lên, cắn răng chậm rãi hỏi.

Hắn đè bàn tay, làm cho bàn tay lộ ra gân xanh, như giun uốn lượn.

- Một tấm cũng không còn!

Hán tử áo xanh oán hận nói:

- Tiền thu vào tháng này của chúng ta còn chưa giao lên, ngân phiếu không dưới mười vạn lượng!

- Mười vạn...

Thân thể Tề tam gia run run, nghiến răng nghiến lợi:

- Gia hỏa này thật là ác độc!

- Tam gia, làm sao bây giờ?

Hán tử áo xanh nói:

- Làm thế nào, xin tam gia mau quyết định!

- Tra cái rắm!

Tề tam gia giận tím mặt:

- Các ngươi còn ngại chưa đủ mất mặt sao?

http://tieulun.hopto.org

Hắn xoay người vào nhà, đến bàn trang điểm của tiểu thiếp, mở một hộp đồ trang sức ra, bên trong rỗng tuếch. Hắn lại mở ra một cái khác, cũng trống không. Khi mở ra tất cả, đều là trống rỗng, ngân phiếu ở bên trong, bao gồm cả ngân phiếu một vạn lượng ngày hôm qua cũng mất tích!

Tề tam gia phẫn nộ kêu to.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, vì sao mình lại đau đầu, là tối hôm qua trúng thuốc mê!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Phải Tìm Hiểu

- Tam gia...

Hán tử áo xanh nghe thấy hắn phẫn nộ kêu lên, cho nên vội vã kêu một tiếng.

Tề tam gia lại kêu thảm một tiếng, sau đó im bặt đi.

- Tam gia?

Hán tử áo xanh kia lập tức cảm thấy không đúng, vội vã kêu lên.

Nhưng bên trong không còn động tĩnh nào nữa.

- Tam gia?

Hán tử áo xanh lớn tiếng nói:

- Tam gia, ta đi vào được chứ?

Nhưng bên trong lại không có động tĩnh.

Hán tử áo xanh không lo được chuyện gì nữa mà sải bước vào phòng, nhìn thấy Tề tam gia đang nằm trên đất, thất khiếu chảy máu mà chết.

- Tam gia?

Hán tử áo xanh kêu lên một tiếng sợ hãi, tiến lên kiểm tra. Lúc này đối phương đã tuyệt khí bỏ mình.

Lúc này Sở Ly đang dắt Chu Toàn ngự gió mà đi, xẹt qua ngọn cây, vượt qua núi sông.

Không những Chu Toàn không cố kỵ mà trái lại còn trợn mắt lên, hưng phấn nhìn bốn phía, thỉnh thoảng còn hoan hô hai tiếng.

Sở Ly cười nhạt, lá gan lớn như vậy, không hổ là bé trai.

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của hắn, dường như cũng không quá kinh hãi.

- Sở thúc thúc, con thực sự có thể gặp được mẫu thân sao?

Hắn trợn mắt lên hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Có thể.

- Vậy lúc nào thì có thể gặp mẫu thân đây?

- Ngày mai là có thể gặp được.

- Con nhớ mẫu thân quá rồi.

- Sau này mẫu thân ngươi và ngươi sẽ không rời xa nhau nữa.

- Vâng!

Chu Toàn dùng sức gật đầu, vui mừng kêu lên:

- Cũng không tách ra nữa!

Sở Ly cười cười.

Lúc này có lẽ Tề tam gia đã chết rồi, mấy người còn lại cũng không có

mấy người còn sống nữa.

Chu Tử Văn chết ở trên tay Tề tam gia, không quản hắn nói gì, người động thủ đều là Tề tam gia. Mà tương lai Chu Toàn lớn, nếu như muốn báo thù cho phụ thân thì cũng phải đi tìm Tề tam gia đã chết kia.

Có lẽ tổn thất lần này của Thành vương không nhẹ, sợ rằng sẽ phải phái người truy xét một phen, nhưng tất cả những người biết chuyện đều không còn thể sống, cũng không tra ra được cái gì.

Sở Ly có ấn tượng cực xấu đối với những Vương gia này, An vương và Thành vương có danh tiếng không tồi mà còn như vậy. Như vậy mấy người có thanh danh không tốt, sẽ khó có thể tưởng tượng ra được bọn hắn sẽ ra sao.

- Sở thúc thúc. Người thu con làm đồ đệ đi!

Chu Toàn có chút khát vọng ngước nhìn Sở Ly:

- Con cũng muốn luyện võ công!

- Cái này phải hỏi mẫu thân ngươi.

- Võ công của Sở thúc thúc lợi hại như vậy, nhất định mẫu thân sẽ đồng ý!

- Vậy cũng không hẳn.

Sở Ly cúi đầu cười nói:

- Luyện võ rất là khổ cực. Sợ rằng mẫu thân ngươi không nỡ để cho ngươi bị khổ.

- Con có thể chịu được cực khổ!

Chu Toàn vội nói:

- Hai ngày phụ thân không cho con ăn cơm, con cũng không kêu khổ!

Sở Ly kéo bàn tay nhỏ của nó, dưới chân khẽ đạp, lại cười nói:

- So với chuyện đó còn khổ cực hơn!

- Con không sợ!

Chu Toàn kêu lên.

Sở Ly cười nói:

- Ta thu đồ đệ rất nghiêm, ngươi cần phải đủ thông minh, đọc nhiều sách.

- Đọc sách...

Trên khuôn mặt nhỏ của Chu Toàn nhất thời có chút khổ sở.

Sở Ly cười ha hả.

Hai người cười cười nói nói lao đi, cảnh vật bốn phía nhanh chóng lùi lại.

Liễu Nhứ đang lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn khung trang trí trong phòng. Trong lòng mờ mịt, không biết nên làm gì.

- Mẫu thân!

Một tiếng tiếng kêu lanh lảnh đã đánh thức nàng.

Nàng lập tức nghe ra âm thanh quen thuộc mà tươi đẹp này. Nàng quay đầu nhìn lại, Chu Toàn đang nhảy nhót đi vào phòng, nhào tới trên giường.

Liễu Nhứ trợn mắt lên, đưa tay vuốt ve mặt của Chu Toàn, da dẻ mềm

mại ấm áp, làm cho nàng biết rõ, không phải mình đang mơ!

- Mẫu thân, sao người lại khóc chứ?

Chu Toàn không rõ mà trợn mắt lên. Cười nói:

- Con có thể gặp lại mẫu thân rồi!

Liễu Nhứ nghẹn ngào dùng sức gật đầu, kéo nó vào trong ngực.

Sở Ly và Tiêu Kỳ, Tiêu Thi liếc mắt nhìn vào trong phòng, bước ra khỏi lâu, lại đi tới tiểu đình trong biển hoa.

- Mọi việc thuận lợi chứ?

Tiêu Kỳ nhẹ giọng nói, đôi mắt sáng nhìn về Sở Ly ở phía đối diện.

Trên mặt Sở Ly mang theo vẻ phong trần, ba ngày đi một vòng, quả thực rất cực khổ, phong trần mệt mỏi, trong lòng nàng có chút tâm tình không tên đang lượn lờ. Cảm giác phức tạp làm cho nàng không có cách nào phân biệt được rõ.

Tiêu Thi cũng nhìn chằm chằm vào Sở Ly, không chớp lấy một cái.

Càng ngày nàng càng hiếu kỳ đối với Sở Ly, muốn nhìn rõ rốt cuộc hắn là người thế nào. Có phải thực sự yêu thích tam muội của nàng hay không.

Theo quan sát của nàng, đúng là Sở Ly đã yêu thích tam muội. Mà tam muội, cũng đang khống chế chính mình.

Rõ ràng hai người đều yêu thích đối phương. Nhưng đều đang khắc chế mình, quả thực là thú vị.

Nàng thầm than, xem ra việc Sở Ly cứu mình đúng là yêu ai yêu cả đường

đi, cũng không phải là thích mình.

Điều này làm cho nàng càng cảm thấy hứng thú đối với Sở Ly.

Nàng biết sắc đẹp của mình hơn tam muội một bậc, thường thường nam nhân sẽ yêu nữ tử có khuôn mặt đẹp, Sở Ly lại không quan tâm tới mình mà quan tâm tới tam muội. Quả thực không giống như các nam nhân khác.

Sau khi Sở Ly ngồi xuống, hắn hời hợt nói chuyện đã xảy ra một lần.

Nhị nữ chăm chú lắng nghe, mắt như nước nhìn chằm chằm vào hắn.

Các nàng thông qua lời kể hời hợt của Sở Ly đã có thể cảm nhận được sự kinh tâm động phách trong đó, thực sự rất là nguy hiểm. Nếu chậm một bước, rất có khả năng hai người kia sẽ mang người ra khỏi Thần Đô thành. Khi đó nếu muốn tìm sẽ khó như lên trời.

- Xem ra có lúc bạc còn hữu hiệu hơn võ công.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thi cũng gật gù.

Sở Ly cười nói:

- Tiền có thể thông thần, uy lực của bạc xưa nay đã rất mạnh. Thế nhân thường thường quen thuộc với kích động khí phách và phản ứng theo bản năng. Tất cả đều dùng võ công để giải quyết.

Võ học trong thế giới này hưng thịnh, mọi người cũng đã quen thuộc với việc dùng võ công để giải quyết vấn đề. Làm việc càng đơn giản và trực tiếp, có lúc lại không dễ hoàn thành được mọi việc như thế.

- Việc này cũng đã thiệt thòi cho ngươi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ lắc đầu than thở.

Nàng cũng không muốn chuyện gì cũng làm phiền Sở Ly, dù sao hiện tại Sở Ly là thị vệ nhị phẩm, quyền cao chức trọng, những việc này chỉ cần hắn dặn dò một câu là được. Thế nhưng thực sự trong phủ không tìm được người nào làm việc tốt hơn được hắn.

Sở Ly đi tới trước án mực, nhấc bút lên, chấm lên trên nghiên mực chưa khô, lại nhấc bút vẽ ra một bức chân dung.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, một khuôn mặt mỹ nữ tươi cười trông rất sống động đã xuất hiện ở trên giấy, sau khi hắn thổi khô mới đưa cho Tiêu Kỳ:

- Tiểu thư có thể nhận ra nữ tử này hay không?

- Lục Ngọc Dung!

Tiêu Kỳ nói:

- Lần này ngươi nhìn thấy nàng?... Nàng đã đi tới Thần Đô hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Người đả thương An vương chính là nữ tử này... Xem ra là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Không thể!

Tiêu Kỳ nhíu mày phủ quyết.

Sở Ly nói:

- Có thể làm cho An vương bị thương nghiêm trọng như vậy, Cao thủ

Thiên Tiên không làm được, Lục Ngọc Dung luyện võ công gì vậy?

Tiêu Kỳ nhíu mày không ngừng.

Lục Ngọc Dung có đại danh đỉnh đỉnh, nhưng có rất ít người đã từng gặp nàng, thần bí khó lường, lại càng không biết nàng từng luyện qua võ công gì. Ở trong ấn tượng của mọi người, nàng giống như Tiêu Thi vậy, ẩn sâu bên trong khuê các, dường như không có võ công.

Sở Ly than thở:

- Thiếu chút nữa đã bị ả lừa gạt!

Hắn cũng luôn cho là võ công của Lục Ngọc Dung không cao, bằng không cũng không đến nỗi phải ở trong phủ. Cao thủ Thiên Ngoại thiên, chỗ nào trong thiên hạ cũng có thể đi, không sợ ám hại và ám sát, có thể nhịn được sự kích động của việc ngang dọc và khoái ý ân cừu. Luận lòng dạ, quả thực nàng ta là một người kinh người.

Tiêu Kỳ nhíu mày trầm ngâm không nói.

Nàng thực sự không nghĩ ra được Lục Ngọc Dung sẽ là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Mai Ngạo Sương cùng tuổi với nàng, trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng không phải là trí tuệ của nàng hơn người. Mà là bởi vì thiên phú vừa vặn phù hợp với tâm pháp của Thái Hoa cốc, lại có được kỳ ngộ.

Lục Ngọc Dung thì sao? Không chỉ trí tuệ hơn người, lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Tiểu thư, ta muốn tự mình đi tới phủ Hoài Quốc Công một chuyến, bồi dưỡng một nhóm nội ứng.

Sở Ly nói.

- Ngươi cứ đi làm đi.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Ta sẽ thuyết phục đại ca.

Tin tức quan trọng như thế cũng không thể tham khảo, đương nhiên là Lục Ngọc Dung rất giảo hoạt, cũng là do các nội ứng vô năng.

Những năm gần đây, nàng đều đối nội, rất ít khi nhúng tay vào sự vụ bên ngoài, đa phần là đại ca xử lý, đại ca có chút mâu thuẫn đối với những thủ đoạn này. Cho nên sẽ khó tránh khỏi việc các nội ứng có chút bạc nhược.

Sở Ly đứng dậy:

- Vậy ta đi về trước.

Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đứng lên, nhìn theo bóng lưng hắn rời đi.

Sở Ly trở lại tiểu viện.

Tuyết Lăng cười tươi như hoa, ân cần hầu hạ hắn, trước tiên hầu hạ hắn rửa mặt, chờ hắn đổi y phục rồi mới lại bưng trà lên. Lại đưa mấy quyển sách về trận pháp mà Tô Như đưa tới, để hắn chậm rãi lật xem và nghiên cứu.

Hắn muốn phá trận pháp của Thái Hoa cốc, đương nhiên là do không yên lòng về tình trạng của Trần Nhân. Còn có một chút suy nghĩ của chính mình. Thái Hoa cốc rất có khả năng có thắng cảnh, xuất hiện hai cao thủ Thiên Ngoại thiên sao lại không có thắng cảnh được chứ?

Nếu như hắn có thể tra ra chỗ tuyệt diệu của thắng cảnh, nói không chừng hắn sẽ có thể bước vào Thiên Ngoại thiên!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Giúp Đỡ

Tuyết Lăng hầu hạ Sở Ly ăn cơm xong, lại nhìn thấy hắn chăm chú nghiên cứu trận pháp, nàng biết mình nói thế nào thì hắn cũng sẽ không nghe lọt tai, cho nên mới rời khỏi Thiên Linh viện, điều khiển thuyền nhỏ đi tới Đông Hoa viên.

Từ rất xa Lý Việt đã đứng ở bên bờ nghênh đón nàng.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, hắn cao hứng dùng sức phất tay.

Tuyết Lăng lạnh nhạt vung tay đáp lễ, sau đó không có hành động nào nữa, mãi đến khi thuyền nhỏ đi tới bên bờ.

Lý Việt tiến lên cười ha hả, nói:

- Tuyết Lăng cô nương, Sở huynh đệ đã trở về rồi sao?

Tuyết Lăng làm việc từ trước đến giờ giống như gió cuốn mây trôi, rất là đúng giờ, so với hôm qua nàng đến muộn hơn. Mà người có thể làm cho Tuyết Lăng trì hoãn thời gian cũng chỉ có thể là Sở Ly mà thôi.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng đáp xuống bên bờ, nói:

- Đúng vậy, vừa mới trở về.

- Ài... người làm tổng quản như hắn cũng thật quá mệt mỏi, từ sáng đến tối vẫn luôn bận rộn.

Lý Việt thở dài:

- Chưa có một lúc nào yên tĩnh ở Đông Hoa viên cả, thật là không bằng một tên thị vệ cửu phẩm, ung dung tự tại biết bao.

- Công tử cũng hết cách rồi, người không thích bận bịu, thế nhưng xảy ra chuyện, người cũng chỉ có thể đi xử lý mà thôi.

Tuyết Lăng liên tục nhẹ nhàng bước đi vào trong, ngoài miệng thì lạnh nhạt hỏi:

- Bích Liễu tỷ tỷ đã tới chưa?

- Vẫn chưa.

Lý Việt lắc đầu nói:

- Hôm nay nàng cũng tới muộn.

Tuyết Lăng vừa bước đi, lông mày khẽ nhíu, sau đó quay đầu nhìn về phía mặt hồ xa xa.

Thường ngày Bích Liễu sẽ không đến muộn, sao ngày hôm nay lại muộn cơ chứ? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Yêu Nguyệt lâu được phủ Quốc Công che chở, không ai dám làm xằng làm bậy, nhưng thế sự khó liệu, chung quy vẫn có một ít gia hỏa không biết trời cao đất rộng, công tử cũng đã từng thu thập hai nhóm, không chừng quả thực đã xảy ra chuyện.

- Ta đi xem xem.

Nàng xoay người trở về.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt vội nói:

- Có khả năng có chuyện gì đó làm nàng trì hoãn, Bích Liễu cô nương cũng bị Yêu Nguyệt lâu quản, thân bất do kỷ mà.

- Ừm.

Thân thể Tuyết Lăng nhẹ nhàng bước lên thuyền nhỏ.

Lý Việt không thể làm gì khác hơn là nhìn nàng, thuyền nhỏ từ bên bờ được đẩy ra, giống như mũi tên rời cung bắn ra ngoài, mất một lúc đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn thở dài, lắc đầu một cái, tính tình của Tuyết Lăng cô nương này vừa lạnh lẽo lại vừa cao ngạo, cũng chỉ có Sở Ly mới có thể trấn trụ được nàng.

Sở Ly đã từng tới đây nói chuyện với hắn, muốn để cho Tuyết Lăng và Bích Liễu cô nương của Yêu Nguyệt lâu ở luyện múa ở Đông Hoa viên. Đêm đó hắn hưng phấn đến mức ngủ không yên, Bích Liễu cô nương là người đứng đầu một tầng của Yêu Nguyệt lâu, có thể mỗi ngày gặp mặt nàng, cuối cùng diễm phúc của hắn cũng đã tới rồi.

Tuy nói nữ tử như Bích Liễu cô nương rất khó động tình với nam nhân. Trái tim của các nàng đóng chặt, có rất ít nam nhân có thể len vào trong tim các nàng. Thế nhưng lâu ngày sinh tình, từ sáng đến tối gặp mặt hắn, nếu như hắn nhân cơ hội lấy lòng. Không chừng mọi chuyện sẽ có cơ hội thay đổi.

Nếu có thể lấy Bích Liễu cô nương làm thê tử, như vậy hắn cũng không mong gì hơn, quả thực là có phúc ba đời.

Đáng tiếc mình nghĩ thì có chút tốt đẹp, hiện thực lại không tươi đẹp như vậy, đó là bởi vì có Tuyết Lăng ở bên cạnh.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng ở trước mặt hắn so với lúc ở trước mặt của Sở Ly hoàn toàn không phải là một người. Lạnh lùng cao ngạo, tránh xa người ngàn dặm, không có quan tâm tới việc hắn là bằng hữu của công tử nhà nàng mà hòa ái. Chuyện này khiến cho hắn hận tới mức ngứa răng, thế nhưng cũng không thể làm gì.

Hắn cũng không thể đến cáo trạng với Sở Ly. Nói nha hoàn của ngươi quá lạnh lùng.

Lễ nghi của Tuyết Lăng rất đủ, khiến cho người ta không thể nào tìm ra được lỗi lầm. Cũng không thể bảo nàng cười với mình, như vậy Sở Ly cũng sẽ không đồng ý.

Chỉ có điều cũng may tuy rằng các nàng lạnh nhạt, thế nhưng dù sao cũng là hai đại mỹ nhân, từ khi có các nàng đến đây, Đông Hoa viên đã thay đổi rất nhiều. Bầu không khí chung quanh càng thơm hơn, dường như mang theo mùi thơm trên người các nàng, cuộc sống trở nên tốt đẹp. Thế giới chung quanh trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, buổi sáng mỗi ngày khi tỉnh lại, hắn đều rất là cao hứng.

Tuyết Lăng đã nhìn thấy Bích Liễu ở trên hồ.

Bích Liễu đứng ở đầu thuyền, y phục màu xanh nhạt tung bay. Thân thể lả lướt giống như cành liễu theo gió mà động, cho dù Tuyết Lăng thân là nữ nhân, khi nhìn thấy người như Bích Liễu cũng không khỏi than thở một phen.

Nha hoàn của Bích Liễu lắc mái chèo, tốc độ không nhanh, so với thuyền của Tuyết Lăng giống như là trâu già với tuấn mã vậy.

Tuyết Lăng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Thuyền nhỏ bắn qua chỗ hai chủ tớ nàng.

Chờ đến gần, nàng nhẹ nhàng nhảy lên trên thuyền của Bích Liễu, ôm lấy

bờ eo nhỏ không thể tả của nàng, lại thúc giục thuyền nhỏ bắn nhanh. Trong nháy mắt đã bỏ thuyền nhỏ và nha hoàn không còn hình bóng.

- Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì?

Tuyết Lăng sóng vai với Bích Liễu, y phục trắng như tuyết tung bay.

Nàng nhìn thấy hai mắt thanh tú của Bích Liễu sưng mọng, hiển nhiên đêm trước ngủ đã khóc, nàng nhẹ giọng nói:

- Là bị ủy khuất gì sao?

Bích Liễu nhìn mặt hồ trong suốt, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Như vậy đã xảy ra chuyện gì?

Tuyết Lăng quay đầu nhìn về phía nàng.

Bích Liễu thở dài sâu kín.

Tuyết Lăng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta không phải là người ngoài, có gì mà không thể nói cơ chứ?

Bích Liễu cay đắng cười một chút, nói:

- Là chuyện phiền lòng trong nhà.

- Quê nhà của tỷ tỷ ở nơi nào?

- Bạch Vân thành.

- Phụ mẫu không nhận tỷ sao?

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng rất kinh ngạc, nữ nhân trong Yêu Nguyệt lâu đều là người giàu có, đều sẽ mua nhà ở trong thành. Bình thường ở trong nhà mình, đến phiên mình mới đến Yêu Nguyệt lâu, theo lý thuyết sẽ mang phụ mẫu tới cùng hưởng phúc với mình.

Sùng Minh thành không chỉ có phồn hoa náo nhiệt mà còn thứ hơn xa những nơi khác, đó là cực kỳ an toàn.

-... Bọn họ ghét bỏ nữ nhi tiến vào Yêu Nguyệt lâu như ta.

Trên khuôn mặt ngọc tinh xảo của Bích Liễu hiện lên vẻ cay đắng.

- Ài... cũng khó trách.

Tuyết Lăng than thở:

- Không bằng, hay là tỷ tỷ chuộc thân đi.

- Chuộc thân, ta lấy gì để nuôi sống mình chứ?

Bích Liễu than thở.

- Muội sẽ đi cầu công tử, mang tỷ vào phủ Quốc Công!

- Ta không có tác dụng gì cả, hơn nữa dòng dõi cũng không trong sạch.

- Yên tâm đi, công tử sẽ đồng ý.

Bích Liễu nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta không muốn làm phiền Sở công tử... Hơn nữa ta cũng yêu thích cuộc sống như thế, tiêu dao tự tại.

Yêu Nguyệt lâu cũng không phải là thanh lâu, bán nghệ chứ không bán

thân, muốn mua thân thể của các nàng, như vậy chỉ có thể chuộc thân ra mà thôi. Có phủ Quốc Công chống đỡ, không ai dám làm gì nàng. Các cô nương bên trong lâu dựa vào khuôn mặt đẹp và tài nghệ để kiếm cơm.

Nam nhân mà mỗi ngày các nàng tiếp xúc không giàu sang thì cũng cao quý, trong lúc bất tri bất giác kiến thức và tầm mắt được tăng lên, từ sáng đến tối đưa thân vào giới thượng lưu. Mà Yêu Nguyệt lâu lại cực kỳ phồn hoa, sao bọn họ lại cam tâm bị gả đi, giúp chồng dạy con làm một phụ nữ bình thường cơ chứ? Đặt ở kiếp trước của Sở Ly, đó chính là siêu sao trẻ tuổi ẩn lui vậy.

- Các tỷ ấy...

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Đúng như công tử nói... Vậy tỷ thử nói một chút, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho tỷ phiền lòng, không ngại thì cứ nói một chút cho muội nghe.

- Còn không phải là vì tên đệ đệ kia của ta hay sao?

Bích Liễu lo lắng thở dài:

- Từ sáng đến tối không an phận, lần này bị người ta đánh cho trọng thương, sợ rằng sắp không chịu đựng được nổi nữa.

- Hắn là đệ tử môn phái nào trong võ lâm vậy?

Bích Liễu lắc đầu nói:

- Từ nhỏ nó đã bái một vị sư phụ, cũng không biết người này ở đâu, sau khi bị trọng thương ngã ở ven đường, tiểu đệ nhà ta cứu giúp hắn. Sau đó bái người nọ là sư phụ, hai năm trước sư phụ nó tạ thế, nó lại giống như con ngựa thoát cương, cả ngày làm không ít chuyện không nên thân!

http://tieulun.hopto.org

- Ân oán võ lâm sao?

Tuyết Lăng nhíu mày lắc đầu nói:

- Xông vào võ lâm làm gì chứ!

Nàng rất không có cảm tình với các cao thủ võ lâm:

- Hắn bị thương rất nặng sao?

- Phụ thân ta gửi thư nói, sắp không được nữa rồi. Chỉ dựa vào một hơi để chống đỡ. Sợ rằng không chống được mấy ngày, đại phu đã ngừng dùng thuốc rồi.

- Vậy tỷ còn không mau trở về đi?

- Ài... phụ thân ta không cho ta trở về, trở về cũng sẽ bị đuổi ra ngoài!

-... Như vậy đi, đi!

Tuyết Lăng xoay cái thuyền nhỏ về phía trái một cái, chếch khỏi phương hướng đi tới Đông Hoa viên, tốc độ lần nữa tăng nhanh.

Y phục trên người nhị nữ bay phần phật, thuyền nhỏ như tuấn mã chạy trên bình nguyên, mất một lúc mới đến một toà đảo nhỏ xanh um tươi tốt.

Tuyết Lăng để Bích Liễu chờ ở trên thuyền, nàng lập tức rời đi. Mất một lúc đã dẫn theo một nam tử oai hùng đi tới.

- Đây là Tưởng đại ca, khinh công vô cùng tốt, muội định nhờ huynh ấy đi cứu đệ đệ.

Tuyết Lăng nhảy lên trên thuyền.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe cũng nhảy lên trên thuyền nhỏ, thúc giục thuyền nhỏ bắn ra, sau đó lại ôm quyền một cái với Bích Liễu, mỉm cười nói:

- Tại hạ Tưởng Hòe, nhà của Bích Liễu cô nương ở đâu?

Bích Liễu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tuyết Lăng, báo địa chỉ trong nhà.

Tưởng Hòe cười nói:

- Ta sẽ cố gắng chạy tới thật nhanh.

Bích Liễu khiêm tốn thi lễ:

- Làm phiền Tưởng công tử rồi.

Tuy rằng nàng cảm thấy không có tác dụng gì, chờ Tưởng Hòe chạy tới Bạch Vân Thành, sợ rằng tiểu đệ nàng đã sớm tắt thở, nhưng có một đường hi vọng, chung quy vẫn phải thử một chút.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Cổ Động

Tưởng Hòe rời khỏi thuyền, cũng không cưỡi ngựa mà trực tiếp thi triển khinh công vội vã rời đi.

Hắn biết chuyện này khẩn cấp, liên quan tới tính mạng cho nên cũng không chần chờ một khắc nào. Hắn dùng hết toàn lực thi triển khinh công, nội lực không còn thì lại dùng Bồi Nguyên đan, một hơi chạy tới Bạch Vân Thành, đi tới nhà của Bích Liễu.

Cho dù Bích Liễu đưa về nhà không ít bạc, thế nhưng ngay cả một phần bạc của nàng phụ mẫu cũng không đụng vào, đều cất đi, vẫn ở nhà cũ.

Đây là một cái nhà rất bình thường trong thành, cũ nát, chật hẹp.

Cái sân không lớn trống rỗng, bên cạnh sân có một cái giá binh khí, trở thành một luyện võ trường nho nhỏ.

Lúc này bầu không khí trong nhà ảm đạm, ở giữa cửa có một lão hán đang cúi đầu hút thuốc, từng vòng, từng vòng khói đặc từ trong miệng hắn phun ra, vẻ mặt ủ rũ như ẩn như hiện, mặt mũi nhăn nheo, nhíu lại.

Trong phòng truyền đến tiếng ngẹn ngào trầm thấp mà đứt quãng.

Tưởng Hòe giống như một chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống tiểu viện, lão giả này vẫn còn đang cúi đầu hút thuốc, không phát hiện ra hắn đã tới.

Tưởng Hòe ho nhẹ một tiếng:

- Đây là nhà của Tôn lão hán sao?

Lão giả kia vội vã ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Tưởng Hòe, vẻ mặt tức thì trở nên cảnh giác, sau đó lập tức đứng lên:

- Ngươi là ai?

Tưởng Hòe ôm quyền nói:

- Tại hạ Tưởng Hòe, được Bích Liễu cô nương nhờ vả, sang đây xem đệ đệ của nàng.

- Bích Liễu?

Lão giả này cau mày, sắc mặt âm trầm lại:

- Ta không quen biết Bích Liễu gì cả, ngươi đi đi!

Tưởng Hòe nói:

- Bích Liễu cô nương biết đệ đệ bị thương nặng, cho nên nhờ ta đưa linh dược tới.

- Linh dược gì cũng không có tác dụng!

Sắc mặt lão giả này thả lỏng, lắc đầu một cái.

Tưởng Hòe cười nhạt:

- Xem ra lệnh lang còn chưa tắt thở.

Sắc mặt của lão giả này lại trầm xuống, mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn một hồi, lại cụt hứng thở dài:

- Cũng sắp rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe nói:

- Chỉ cần hắn không tắt thở thì linh dược sẽ có thể cứu được hắn, cứu hay không cứu kính xin lão hán mau chóng quyết định, nếu như tiếp tục trì hoãn. Sợ rằng lệnh lang sẽ thực sự mất mạng!

- Ngươi... Ngươi thật sự có thể cứu nó sao?

- Không thử sao biết?

-... Được rồi, mời vào, mời vào.

Tôn lão hán vội vã mời hắn vào nhà.

Tuy nói nha đầu chết tiệt kia đã làm bại hoại gia phong, gia môn bất hạnh. Thế nhưng người mà nó tiếp xúc đều là các quý nhân, nói không chừng thực sự có linh dược có thể cứu được nhi tử của hắn.

Tưởng Hòe tiến vào trong căn phòng đen kịt.

Trên cái giường nhỏ trong phòng ngủ có một thanh niên anh tuấn đang nằm. Sắc mặt đỏ như say, đã hôn mê, hít thở dồn dập, đứt quãng, giống như lúc nào cũng có thể dừng lại vậy.

Bên cạnh có một lão phu nhân đang ngồi, nắm chặt bàn tay phải của thanh niên, hai mắt đã sưng đỏ như đào, vẫn còn đang nghẹn ngào đứt quãng.

Tưởng Hòe móc ra một cái bình ngọc trắng ở trong ngực. Cẩn thận từng li từng tí một đổ ra một viên Kỳ Nguyên đan, lại nhét vào trong miệng thanh niên, sau đó nâng hắn dậy. Lại khoanh chân ngồi vào phía sau hắn, nội lực tinh thuần chậm rãi truyền vào, trợ giúp dược lực hòa tan.

Hai người kia trợn mắt lên nhìn, không dám lên tiếng.

http://tieulun.hopto.org

- Ô...

Thanh niên anh tuấn bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, vẻ hồng hào trên mặt nhanh chóng tản đi, sắc mặt trở nên trắng xám, hít thở trở nên bằng phẳng mạnh mẽ.

Cho dù hai người không hiểu y thuật, thế nhưng nhìn dáng vẻ của nhi tử dường như cũng đã tốt hơn trước đó nhiều. Trong mắt hai người tức thì hiện lên vẻ vui mừng.

Hai tay Tưởng Hòe không ngừng truyền nội lực cuồn cuộn vào trong, tăng tốc độ khôi phục thương thế.

Sau thời gian một chung trà, trên đỉnh đầu của Tưởng Hòe và thanh niên kia đều có sương trắng hiện ra. Như sợi tơ, giống như có mấy nén hương đang cháy trên đầu vậy.

Theo thời gian trôi qua, sương mù như sợi tơ trở nên dày đặc, giống như khói màu trắng bốc lên từ bánh chưng, màn thầu vậy.

Hai người cảm thấy thời gian như chậm rãi trôi qua, trừng mắt nhìn hai người.

Sương mù bốc hơi cuồn cuộn, càng ngày càng kịch liệt, bỗng nhiên sương trắng đột nhiên bị thu lại, liên tục tiến vào trong đỉnh đầu của hai người.

Tưởng Hòe mở mắt ra, ánh mắt như điện, chiếu cho trong phòng sáng ngời.

Thanh niên anh tuấn cũng chậm rãi mở mắt ra.

Tưởng Hòe buông hai tay ra, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Mỉm cười nói:

- Có lẽ đã không sao rồi.

http://tieulun.hopto.org

Thanh niên anh tuấn quay đầu nhìn về phía hắn, chần chờ nói:

- Huynh đài là...?

- Tại hạ Tưởng Hòe. Được lệnh tỷ nhờ tới đây cứu ngươi.

Tưởng Hòe mỉm cười nói.

Thanh niên anh tuấn vội vã ôm quyền:

- Tiểu tử Tôn Bình, đa tạ ân cứu mạng của Tưởng đại ca!

Tưởng Hòe vung vung tay:

- Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn lệnh tỷ đi... Giờ có khỏe không?

Tôn Bình hưng phấn vung quyền, cười nói:

- So với trước đó còn tốt hơn... Phụ thân, mẫu thân, nhi tử bất hiếu, đã khiến cho hai người lo lắng rồi!

Trong lúc mơ hồ hắn nghe thấy tiếng mẫu thân gào khóc, cho nên trong lòng cực kỳ khó chịu và áy náy.

Vẻ mặt hai người hớn hở, hưng phấn đến mức không biết nên làm như thế nào cho phải, hận không thể quỳ xuống trước mặt Tưởng Hòe.

Tưởng Hòe nói:

- Tôn huynh đệ, ai là người đả thương ngươi? Không ngờ chưởng lực lại lợi hại như vậy!

Nếu như không có Kỳ Nguyên đan, không hắn mình đã có thể ép được

chưởng lực kỳ dị này ra ngoài.

- Hừ, Kinh Vân bang!

Tôn Bình cắn răng oán hận nói:

- Mối thù này nhất định ta phải báo!

- Kinh Vân bang?

Tưởng Hòe ngẩn ra.

- Tưởng đại ca cũng biết về Kinh Vân bang sao?

Tôn Bình hừ lạnh nói:

- Danh tiếng của bọn họ đã truyền tới Sùng Minh thành rồi sao?

- Quả thực là lũ lụt xông tới miếu long vương, người một nhà không nhận ra nhau.

Tưởng Hòe cười khổ nói:

- Trước tiên nên đặt chuyện báo thù qua một bên đi... Tôn lão, theo ta thấy, vẫn nên đi tới Sùng Minh thành đi, trong thành không cho phép người trong võ lâm động thủ. Nơi đó không thể nào an toàn hơn được nữa.

Tôn lão hán trầm mặt xuống, lặng lẽ không nói gì.

Nếu như là trước đây, nhất định hắn sẽ cự tuyệt, không chút do dự. Hắn không muốn nhìn thấy nha đầu chết tiệt đã làm bại hoại gia tộc kia, không muốn ở chung một thành với nó!

Nhưng sau lần này nhi tử ngàn cân treo sợi tóc, hắn đã do dự.

http://tieulun.hopto.org

Kinh Vân bang là đệ nhất bang trong Bạch Vân thành, cao thủ như mây, một tay che trời. Đối nghịch với Kinh Vân bang chính là tự mình muốn chết, mà tiểu tử nhà hắn lại ảo tưởng. Hắn không khuyên nổi, nhất định còn có thể gây ra chuyện lớn hơn.

Tôn Bình lập tức hưng phấn kêu lên:

- Phụ thân, mẫu thân. Nghe Tưởng đại ca đi, chúng ta cùng đi Sùng Minh thành nhờ vả tỷ tỷ.

- Ngươi câm miệng cho ta!

Tôn lão hán trừng mắt lên.

Tôn Bình rụt cổ, lập tức im lặng.

Tưởng Hòe nói:

- Tôn lão, kỳ thực các ngươi đi tới Sùng Minh thành còn có một chỗ tốt. Đó là có thể làm cho Bích Liễu cô nương rời khỏi Yêu Nguyệt lâu.

- Nó có cam lòng không?

Tôn lão hán oán hận nói:

- Nếu như nó nghe ta thì nó đã về rồi!

Tưởng Hòe cười nói:

- Nhị lão tự mình đi mà xem, mỗi ngày đều tới chỗ nàng náo loạn. So với việc chỉ viết một phong thư mắng vài câu, sao lại có tác dụng được cơ chứ?

- Đúng vậy, đúng vậy!

http://tieulun.hopto.org

Tôn Bình vội nói.

Hắn ngóng trông đã lâu về Sùng Minh thành, đáng tiếc phụ mẫu hắn đều ở đây. Cho nên hắn không thể đi ra ngoài, lúc này lại có cơ hội đi Sùng Minh thành, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua, quân tử báo thù mười năm không muộn, mối thù này sau này lại báo sau.

Hắn lại vội vã nói:

- Phụ thân, người ngẫm lại mà xem, người nói sẽ tự tử ở trong thư, như vậy mà tỷ tỷ đã không yên tâm rồi. Nếu như tìm cái chết ở trước mặt của tỷ tỷ, tỷ ấy có thể không đồng ý sao?

- Đúng vậy, phu quân à, chúng ta phải tới tận nơi ép nó!

Tôn mẫu khuyên nhủ.

Nàng liếc mắt nhìn Tôn Bình, nếu như ở lại đây, nhất định nhi tử nàng sẽ muốn báo thù rửa hận, có lẽ lần sau sẽ không may mắn như vậy. Mà sẽ thật sự chết đi, khi đó hai phu thê các nàng chết đi sẽ không có người đưa tiễn, khi đó mới bi ai làm sao!

-... Được, đi Sùng Minh thành!

Tôn lão hán oán hận vỗ bàn một cái:

- Ta sẽ bỏ qua cái mặt mo già này, nhất định phải làm cho nha đầu này hoàn lương!

Tưởng Hòe cười nói:

- Đã như vậy, vậy hôm nay chúng ta lên đường đi, đi sớm tới sớm. Như vậy Bích Liễu cô nương cũng có thể yên tâm.

- Cái này...

Tôn lão hán chần chờ:

- Chúng ta còn cần phải dọn dẹp những dụng cụ này một chút.

Tưởng Hòe xua tay cười nói:

- Đi tới bên kia sẽ có tất cả mọi thứ, huống hồ, để lại dụng cụ ở nơi này cũng là một con đường lùi. Vạn nhất ở bên kia không thư thái thì cũng có thể trở về bất kỳ lúc nào, cũng không cần phí công phu nữa.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tôn Bình sợ đêm dài lắm mộng, cho nên hắn vội vã cười nói:

- Có bạc, khi tới Sùng Minh thành cái gì mà không có chứ. Huống hồ chúng ta tới nhà tỷ tỷ, còn mang những thứ đồ này làm gì chứ? Chỉ làm vướng bận mà thôi!

- Vậy thì quyết định vậy đi, ta sẽ lập tức đi thuê xe ngựa.

Tưởng Hòe cười nói.

Cái này cũng là ý tứ của Tuyết Lăng, còn vì sao Tuyết Lăng phải làm như vậy, hắn cũng không hỏi nhiều.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Vào Phủ

Ngoài Sùng Minh thành.

Vào lúc giữa trưa, người đi đường qua lại cửa thành không dứt.

Hai nữ tử trẻ tuổi đứng ở dưới một gốc cây liễu ngoài cửa thành, trên mặt là tấm lụa trắng, chỉ lộ ra đôi mắt giống như nước. Bàn tay trắng như tuyết khẽ vuốt tóc. Một cơn gió thổi tới, lụa trắng và y phục màu xanh nhạt tung bay.

Nhìn một lúc lâu, nhìn thấy một chiếc ngựa cũ kỹ lộc cộc chạy đến, ở bên cạnh xe ngựa có hai tên kỵ sĩ đi theo, các nàng vội vã chạy tới đón.

Tuy rằng đã mấy năm không gặp mặt, thế nhưng Tôn Bình vẫn lập tức nhận ra được Bích Liễu.

- Tỷ!

Tôn Bình hưng phấn nhảy xuống ngựa, thi triển khinh công chạy vội về phía trước.

Bích Liễu đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần, nhìn hắn sinh long hoạt hổ, bình yên vô sự. Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, vỗ ngực mình, lại sẵng giọng nói:

- Tiểu tử đệ đã dọa chết tỷ rồi!

- Ha ha, lần này thiếu chút nữa đã mất mạng, nhờ có Tưởng đại ca tới cứu

đệ mới giữ được mạng!

Tôn Bình nháy nháy mắt:

- Tỷ, võ công của Tưởng đại ca rất lợi hại, ngoại hình cũng không tệ, có phải sắp thành tỷ phu của đệ không?

- Đừng có nói hươu nói vượn!

Bích Liễu vội vã trừng đôi nói:

- Người ta đã có phu nhân, chỉ là được người phái đến giúp đỡ ta mà thôi. Chúng ta mới chỉ gặp qua một lần, đệ cũng đừng nói lung tung!

- Như vậy sao...

Tôn Bình thất vọng thở dài.

Xe ngựa chậm rãi chạy đến, Bích Liễu vội vàng tiến lên, lại kêu lên:

- Phụ thân, mẫu thân.

Hai người trong xe ngựa rầu rĩ lên tiếng:

- Vào đi!

Bàn tay mềm mại của Bích Liễu vén rèm, nhảy lên trên xe, tiến vào trong buồng xe, nha hoàn của nàng thì lại ra hiệu cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, nàng ở phía trước dẫn đường.

Tưởng Hòe đi ở phía trước, giơ yêu bài ra, tiến vào trong thành một cách thông suốt.

Tôn Bình dắt ngựa, trợn mắt lên, có chút tham lam nhìn chằm chằm vào

bốn phía, mỗi một nơi đều làm cho hắn có cảm giác mới mẻ và hưng phấn.

Cuối cùng xe ngựa chậm rãi đi tới một căn nhà trong hẻm, dừng lại ở trước một cái cửa cao lớn.

- Phụ thân, mẫu thân, đã về đến nhà rồi.

Bích Liễu vén rèm, xuống xe ngựa.

Tôn Bình trợn mắt lên, nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn khí thế, trên cửa sơn son có mấy hàng đinh đồng đang lập lòe tỏa sáng:

- Tỷ. Đây là nhà của tỷ sao?

- Ừm.

Bích Liễu đỡ Tôn lão hán xuống xe rồi nói:

- Đi thôi, đi vào.

Tưởng Hòe cười nói:

- Bích Liễu cô nương. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, ta đi trước một bước, cáo từ.

- Tưởng đại ca vào nhà uống một ngụm trà rồi hãy đi.

Bích Liễu nói.

Tưởng Hòe ôm quyền cười nói:

- Hôm nay thì thôi, ngày khác ta lại tới quấy rầy.

Hắn lại ôm quyền cáo từ với hai vị lão nhân.

http://tieulun.hopto.org

Tôn Bình vội hỏi:

- Tưởng đại ca, đệ phải đi đâu mới có thể tìm được đại ca đây?

- Đi tới phủ Quốc Công là có thể tìm được ta.

Tưởng Hòe cười nói:

- Ngày sau chúng ta gặp mặt!

Dứt lời hắn lập tức biến mất ở trước mắt mọi người giống như một cơn gió.

- Võ công của Tưởng đại ca quá lợi hại!

Tôn Bình không ngừng than thở.

Bích Liễu cười nhạt, đỡ Nhị lão xuống xe.

- Tưởng công tử là người tốt.

Tôn phu nhân cười híp mắt nói:

- Nha đầu, con không có ý gì sao?

- Mẫu thân, con đã nói với tiểu đệ rồi. Người ta đã có phu nhân. Chỉ là được bằng hữu của con mời tới giúp đỡ, con với hắn chỉ mới gặp mặt được một lần, cũng không quen.

Bích Liễu nghiêm túc nói:

- Hai người cũng đừng bận tâm tới nữa.

- Hừ!

http://tieulun.hopto.org

Tôn lão hán hừ lạnh, trừng mắt nhìn nàng một chút rồi nói:

- Ai có thể quản được ngươi chứ?

Tôn Bình bỗng nhiên kịp phản ứng lại, vội hỏi:

- Tỷ, Tưởng đại ca là người của phủ Dật Quốc Công sao?

- Ừm.

Bích Liễu đỡ Tôn mẫu đi vào bên trong.

Cửa lớn mở rộng ra, bên trong có bốn nha hoàn cười tươi đi ra tiến lên hành lễ.

Tôn lão hán đi vào cửa lớn lại có cảm giác chân mình như không chạm đất vậy, chân không bước nổi nữa.

Lần đầu hắn nhìn thấy một căn nhà lớn như vậy, cao lớn khí thế. Hoa cỏ xanh biếc dạt dào, giả sơn, suối nước, khí thế mà trước đây hắn chưa từng thấy. Khiến cho hắn cảm thấy mở mang tầm mắt.

Sự kiêu ngạo không tên bị ép xuống, ngay cả ý định muốn cho nữ nhi của mình một đòn phủ đầu cũng biến mất.

Mọi người tiến vào một tiểu đình trên một ngọn giả sơn, lại thưởng thức phong cảnh.

- Tòa nhà này, rất khí phái!

Tôn Bình hưng phấn cười hắc hắc nói:

- Tỷ, mua mất bao nhiêu bạc vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Một ngàn hai.

Bích Liễu nói.

Tôn Bình lập tức lè lưỡi:

- Quá kinh người rồi!

Bích Liễu cười cười:

- Sau này đệ có tính toán gì không?

Tôn Bình nói:

- Đệ muốn đi tới Vũ Uy tiêu cục thử xem!

Hắn có một thân võ công không tệ, trước đây cũng đã làm Phiêu sư. Cho nên dù tiến vào Vũ yu tiêu cục cũng có thể ăn ngon uống say.

- Không được!

Tôn lão hán trừng mắt lên:

- Lần này nếu như không có Tưởng công tử thì lúc này ngươi đã chết rồi. Còn muốn đi tiêu cục gì nữa, chết mãi không chừa!

- Thương thế lần này của tiểu đệ thực sự rất nặng sao?

- Ài.... Đại phu cũng đã nói không cứu được, cũng may nhờ Tưởng công tử đến. Sau khi cho nó uống một viên đan dược lập tức được chữa khỏi!

Tôn mẫu lắc đầu cảm khái nói:

- Nhưng mà ta và phụ thân con lại bị hù chết. Con phải báo đáp ân cứu mạng của người ta!

http://tieulun.hopto.org

- Người luyện võ ấy!

Bích Liễu cau mày nhìn Tôn Bình:

- Tiểu đệ, ta nói với đệ một câu, trong thành không cho phép động võ, đây là quy củ của phủ Quốc Công, đừng gây ra phiền toái!

- Quy củ của phủ Quốc Công cũng quá lớn đấy chứ?

Tôn Bình không phục nói:

- Trong Sùng Minh thành thực sự không có thể động võ được hay sao?

- Có hộ vệ của phủ Quốc Công tuần tra, nếu như đệ động võ thì sẽ bị trục xuất ra khỏi Sùng Minh thành.

Bích Liễu nói:

- Đừng ôm tâm tư may mắn, nếu như bị trục xuất ra ngoài thì sẽ không thể vào thành được nữa!

- Thật là uy phong!

Tôn Bình bĩu môi, lại cười lớn:

- Tỷ, Tưởng đại ca là người của phủ Quốc Công, sao tỷ lại có quan hệ với huynh ấy vậy?

- Nha hoàn Tuyết Lăng của Sở tổng quản phủ Quốc Công theo ta học múa, lần này là nhờ quan hệ của nàng cho nên mới có thể cứu đệ đúng lúc.

- Tỷ, ân tình này tỷ nợ lớn rồi.

Tôn Bình cười nói:

- Thứ đệ phục dụng chính là Kỳ nguyên đan, kỳ dược độc môn của phủ Quốc Công. Chỉ cần có một hơi thở là có thể cứu lại được, một viên đan dược một cái mạng.

Bích Liễu nhẹ nhàng gật đầu:

- Sở tổng quản quyền cao chức trọng. Không bằng để ta và Tuyết Lăng van xin hắn, để đệ tiến vào phủ Quốc Công.

- Thật sao?

Tôn Bình lập tức trợn mắt lên:

- Đệ có thể đi vào phủ Quốc Công sao?

Người nào trong Sùng Minh đường mà không biết tới phủ Dật Quốc Công cơ chứ? Người muốn vào phủ Quốc Công cũng đếm không xuể, nhưng muốn vào lại khó như lên trời.

Cho dù những người trong các môn phái võ lâm dùng cách xem thường khinh bỉ phủ Quốc Công mọi, mắng bọn họ là chó săn của triều đình. Thế nhưng một khi có cơ hội tiến vào phủ Quốc Công, bảo đảm sẽ mù quáng, liều mạng tranh giành cơ hội lần này!

Bích Liễu nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đệ đừng cao hứng quá sớm, có được hay không ta còn chưa biết được.

- Tỷ, vận mệnh của đệ đang nằm ở trên tay tỷ đó!

Tôn Bình nắm lấy bàn tay nhỏ của Bích Liễu, kích động nói:

- Nếu như thực sự có thể đi vào phủ Quốc Công, như vậy nhà chúng ta sẽ thịnh vượng. Tỷ và phụ mẫu cứ ở nhà hưởng phúc đi. Đệ đã nghe Tưởng đại

ca nói rồi, nếu như đã tiến vào phủ Quốc Công thì không cần phải phát sầu vì thiếu bạc nữa.

Bích Liễu có chút hối hận khi nói ra câu nói này. Nàng không nghĩ tới đệ đệ lại muốn vào phủ Quốc Công như thế. Ngộ nhỡ không được, không phải đệ ấy sẽ oán hận nàng tới chết hay sao?

Tôn lão hán có chút hoài nghi nhìn Bích Liễu:

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi thật sự có thể giúp cho Bình nhi tiến vào phủ Quốc Công sao?

- Phụ thân, con sẽ thử một chút xem sao.

Bích Liễu nói.

Tôn lão hán hừ lạnh nói:

- Một người như ngươi, có thể có mặt mũi lớn như vậy sao?

Bích Liễu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tôn lão hán một chút.

Tôn mẫu vội vã chuyển đề tài, thật vất vả người một nhà mới đoàn viên, tốt nhất không nên nói ra chuyện không thoải mái thì hơn.

Chạng vạng ngày thứ hai, Bích Liễu về nhà, bên người có Tuyết Lăng mặc y phục màu trắng đi theo.

Hậu hoa viên bị ánh trời chiều nhuộm đỏ, khiến cho hoa cỏ như biến thành màu đỏ.

Tuyết Lăng ngồi ở bên trong tiểu đình, y phục màu trắng như không nhiễm một hạt bụi, khuôn mặt ngọc không chút tì vết, sắc mặt lạnh như băng, đang đánh giá Tôn Bình từ trên xuống dưới.

Tôn Bình bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng làm cho hụt hơi chột dạ, cả người rất không dễ chịu.

Bích Liễu cười nói:

- Tuyết Lăng, nó có được không?

- Tu vi quá kém!

Tuyết Lăng cau mày nói:

- Không phải tỷ nói võ công của hắn không tệ lắm sao?

- Cũng đủ tiêu chuẩn chứ?

Bích Liễu nói.

Tuyết Lăng lắc đầu:

- Lại là người yêu thích khoác lác! Kém quá xa!

Tôn Bình lập tức ủ rũ cúi đầu.

Hắn đứng ở trước mặt Tuyết Lăng, hàn khí âm u như châm đâm vào trong da thịt. Phần công lực này thật là kinh người, một khi động thủ, sợ rằng ngay cả một chưởng hắn cũng không tiếp được. Mà tuổi tác người ta gần bằng hắn, lại là một nữ tử, mình thực sự quá mất mặt!

Bích Liễu liếc mắt nhìn Tuyết Lăng một chút.

Vẻ mặt của Tuyết Lăng không biến sắc, vẫn ra vẻ chán ghét, lại hừ lạnh nói:

- Bằng vào ngươi mà còn muốn tiến vào phủ Quốc Công hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Tôn Bình ngượng ngùng nói:

- Không được sao?

- Nếu như để ngươi vào, thực sự là làm cho ta mất mặt!

Tuyết Lăng nhíu mày nói.

Càng ngày Tôn Bình càng lo sợ, dùng ánh mắt cầu viện nhìn về phía tỷ tỷ của hắn.

Bích Liễu nói:

- Làm việc vặt cũng không được sao?

Tuyết Lăng lắc đầu:

- Nhìn dáng vẻ kia của hắn, không chịu được sự khổ sở, lại không biết nhìn ánh mắt của người khác. Dù là làm việc vặt cũng sẽ vướng tay vướng chân.

Tôn Bình ủ rũ cúi đầu, cảm thấy mình đã xong đời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Lần Đầu Gặp Gỡ

Bích Liễu thấp giọng nói:

- Nó không vào được phủ Quốc Công hay sao?

Tuyết Lăng đánh giá Tôn Bình vài lần, lắc đầu một cái rồi nói:

- Ngày mai đi cùng tỷ tỷ của ngươi tới đây, gặp công tử một chút, xem ý tứ của công tử ra sao đi!

- Vâng, đa tạ Tuyết tỷ tỷ!

Tôn Bình vội nói.

Tuyết Lăng lắc bàn tay ngọc rồi nói:

- Đi làm việc của ngươi đi.

Tôn Bình vội vã lùi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Tôn Bình rời đi, Bích Liễu căng thẳng nói:

- Tuyết Lăng, nó thật sự không được sao?

- Lời nói của muội không tính.

Tuyết Lăng nói:

- Phải để công tử nhìn mới được, chỉ cần tâm tư của hắn không xấu thì

phía công tử có thể thuyết phục được.

- Tuy rằng tiểu đệ lỗ mãng kích động, thế nhưng tâm địa lại rất hiền lành.

Bích Liễu vội nói.

Tuyết Lăng trắng mắt nhìn nàng một cái, nói:

- Tỷ nói cũng không có tác dụng, phải để công tử xem qua mới được, yên tâm đi, muội thấy hắn cũng khá tốt.

Bích Liễu lắc đầu cười nói:

- Nó sao, cợt nhả với tỷ tỷ như ta. Thế nhưng ở trước mặt muội ngay cả một câu cũng không dám nói!

- Muội nói cho tỷ nghe trước, nếu như hắn không nghe lời, có thể muội sẽ đánh người, khi đó tỷ đừng đau lòng.

Tuyết Lăng nói:

- Hắn cũng không hắn bị phủ Quốc Công ràng buộc, so với việc chờ hắn phạm vào phủ quy bị phạt còn không bằng để muội đánh hắn thì hơn!

- Cứ tùy muội!

- Như vậy cũng tốt!

- Ngày mai Sở công tử có rảnh không?

Bích Liễu nói:

- Bình thường có lẽ hắn rất bận bịu a?

Tổng quản nhị phẩm, sợ rằng cũng có một đống lớn chuyện đang đợi xử

lý a.

- Rất là bận bịu, công tử đang bế quan luyện công, muội dùng mọi cách cầu xin mới làm cho người ngày mai di giá tới Đông Hoa viên. Chỉ là phải xem biểu hiện đệ đệ của tỷ rồi.

Tuyết Lăng đi rồi, Tôn Bình vội vã chạy tới quấn quít lấy Bích Liễu hỏi han đủ thứ.

- Tỷ. Vị bằng hữu kia của tỷ quá ác liệt đó, nếu không, hay là thôi vậy?

Tôn Bình cẩn thận liếc mắt nhìn qua chỗ Bích Liễu.

Bích Liễu đang ngồi ở bên trong tiểu đình, ánh đèn sáng rõ, chiếu vào hậu hoa viên làm cho nơi này chẳng khác nào ban ngày.

Khuôn mặt kiều diễm của Bích Liễu ở dưới ngọn đèn càng ngày càng trở nên mê người.

Hai tỷ đệ bọn họ ngồi ở bên trong tiểu đình, phu thê Tôn lão hán thì lại ngồi ở bên cạnh một cái hồ nước, thỉnh thoảng lại quăng thức ăn vào trong ao, nhìn từng đám, từng đám cá tranh đoạt thức ăn.

Bích Liễu nhíu mày trừng mắt nhìn hắn.

Tôn Bình rụt cổ lại, vội hỏi:

- Nàng luyện võ thế nào vậy? Tuổi còn trẻ mà đã lợi hại như vậy!

Bích Liễu hừ lạnh nói:

- Đệ không muốn vào phủ Quốc Công sao? Được, ngày mai ta sẽ nói với nàng, cũng bớt được chút việc, không cần tốn miệng lưỡi xin cho đệ!

- Đừng, đệ chỉ oán giận nói một chút mà thôi.

Tôn Bình vội nói.

Bích Liễu chỉ tiếc mài sắt không thành kim trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Đệ trưởng thành lên một chút được không, đệ cho rằng cơ hội này có được dễ dàng như vậy sao?

- Vâng vâng, đệ biết đây là cơ hội hiếm có.

Tôn Bình vội vã gật đầu:

- Nàng đã lợi hại như vậy, như vây công tử của nàng còn cao đến đâu chứ? Đệ sợ mình làm mất mặt.

- Sở công tử rất là ôn hòa, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân.

Bích Liễu nói.

Tôn Bình vội nói:

- Như vậy cũng tốt. Như vậy cũng tốt.

Bích Liễu liếc xéo hắn một chút:

- Được rồi, đừng quá sốt sắng, bình thường thế nào thì cứ làm thế đó là được.

- Được.

Tôn Bình nở nụ cười cứng ngắc.

- Đi luyện công đi.

http://tieulun.hopto.org

Bích Liễu lắc bàn tay ngọc, biết mình nói gì với tiểu đệ mình cũng vô dụng.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi cơm nước xong Tôn Bình đã đứng ngồi không yên, không ngừng đi lòng vòng trong nhà.

Lúc đi luyện công, luyện được một nửa đã đờ người ra, lo lo lắng lắng. Lúc thì lại đi tìm Tôn lão hán để nói chuyện, một lúc lại đến xem cá, liều mạng khiến cho mình không suy nghĩ quá nhiều.

Bích Liễu thờ ơ lạnh nhạt, cũng không hề lên tiếng nói chuyện.

Sau một canh giờ, nàng dẫn theo Tôn Bình đi ra khỏi nhà.

Hai người ra khỏi ngõ nhỏ, đi vào con phố lớn phồn hoa, dọc theo phố lớn đi về phía Đông. Tôn Bình nhìn đám người náo nhiệt, tâm tư căng thẳng chậm rãi trở nên bình ổn.

Sùng Minh thành quả nhiên là Sùng Minh thành, Bạch Vân Thành kém xa nơi này. Mỗi người đặc biệt có khí thế, rất hợp mắt, cũng may tỷ tỷ đổi một thân y phục cho hắn. Bằng không, liếc mắt là đã có thể nhìn ra hắn là một tiểu tử từ nông thôn đến đây.

Đi tới trước cửa lớn của phủ Quốc Công, hắn hít sâu một hơi, không hết nhìn đông tới nhìn tây nữa, tránh cho mất mặt xấu hổ. Đợi tới khi mình có thể đi vào phủ Quốc Công, khi đó nhìn cũng không muộn.

Lên một cái thuyền nhỏ, mặt hồ trong suốt, gió nhẹ thổi qua mà hắn cũng không có lòng dạ nào thưởng thức. Trong lòng chỉ đang nghĩ rốt cuộc vị Sở tổng quản này là người ra sao.

Tổng quản của phủ Quốc Công phải là một lão giả uy nghiêm, hoặc là gầy gò, nhưng tỷ tỷ gọi hắn là công tử, lẽ nào lại là một nam tử trung niên tuấn

dật vậy chứ?

Chờ lúc từ phía xa nhìn thấy Tuyết Lăng đang đứng ở trên đảo, vẫy tay với mình, càng ngày Tôn Bình càng căng thẳng.

Bích Liễu quay đầu liếc mắt nhìn đệ đệ mình, lại lắc đầu một cái.

Chờ bọn họ rời thuyền, Tôn Bình cung kính ôm quyền chào hỏi, không dám nhìn thẳng vào Tuyết Lăng.

Bích Liễu tiến lên:

- Sở công tử đã đến chưa?

- Tới rồi, đang nói chuyện với Lý sư huynh.

Tuyết Lăng nói:

- Đi theo ta.

Bích Liễu vỗ vào thân thể cứng ngắc của Tôn Bình một cái, đi theo Tuyết Lăng tới một mảnh vườn hoa.

Tôn Bình thấy bên trong vườn hoa đang có hai hán tử đang khom lưng nhổ cỏ. Một người hùng tráng như gấu, một người khỏe mạnh mà gầy gò, còn chưa nhìn thấy mặt thì đã cảm nhận được khí vũ hiên ngang, hai người vừa nhổ cỏ, vừa nói chuyện.

Hắn trợn mắt lên, ánh mắt chuyển động ở trên người hai người, vừa nhìn về phía Tuyết Lăng, lẽ nào tổng quản của phủ Quốc Công là một trong hai người này hay sao?

- Công tử, người đã đến rồi.

Tuyết Lăng tiến lên nói.

Tôn Bình nhìn thấy hai hán tử đều xoay người, một người hàm hậu, một người khí khái hào hùng hừng hực.

- Lý đại ca, Sở công tử.

Bích Liễu lập tức thi lễ.

Tôn Bình trợn mắt lên, ôm quyền hành lễ.

- Đi, đi vào ngồi nói chuyện.

Sở Ly cười duỗi duỗi tay, cùng mọi người tiến vào trong tiểu đình.

Bên trong góc tiểu đình, cái ấm nước không ngừng sôi, có khí trắng bốc lên.

Tuyết Lăng pha trà, lại bưng cho từng người.

Tôn Bình dùng hai tay tiếp nhận chén trà, đứng ngồi không yên.

Đặc biệt, sau khi Tuyết Lăng bưng chén trà tới, lại đứng ở phía sau lưng của Sở Ly, đôi mắt sáng thoáng nhìn về phía bên này lại càng làm cho cả người hắn khó chịu, Tuyết Lăng cũng đứng, dường như hắn không nên ngồi.

Sở Ly khẽ nhấp một ngụm trà, đánh giá Tôn Bình từ trên xuống dưới một chút, hắn cười nói:

- Nghe Tưởng huynh nói, ngươi đã kết thù với Kinh Vân bang?

- Vâng, tổng quản, đám người Kinh Vân bang thiếu chút nữa đã giết ta!

Tôn Bình vội vã thả chén trà xuống, cung kính nói.

- Là ai ra tay?

Sở Ly nói.

- Xích Dương chưởng La Phong!

- Đó là người một nhà, La Phong là bằng hữu của ta, ta và Trần bang chủ cũng là bằng hữu tốt.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Như vậy đi, ta sẽ làm một người nhàn rỗi, tìm một cơ hội, hai người các ngươi uống chén một rượu, nở nụ cười quên hết thù hằn nhé!

Tôn Bình kinh ngạc trợn mắt lên.

Sở Ly cười híp mắt nhìn hắn.

Bích Liễu nhìn hắn đờ người ra, lập tức kéo ống tay áo của hắn.

Tôn Bình suy nghĩ một chút, cuối cùng lại dùng sức gật đầu:

- Được, ta cũng không mất mạng, xem mặt mũi của tổng quản, thôi vậy!

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì đa tạ, sau này ngươi ở đây hỗ trợ đi... Đây là Lý sư huynh, khi ta vào phủ thời điểm đã cùng Lý sư huynh phụ trách toà Đông Hoa viên này. Hiện giờ ta đã rời đi rồi, vừa vặn có ngươi bù đắp... Lý huynh, sau này huynh nên chỉ điểm cho hắn nhiều hơn.

- Không thành vấn đề, cứ để ta lo liệu!

Lý Việt vỗ ngực một cái.

Bích Liễu lại kéo tay áo của Tôn Bình, nói:

- Còn không mau mau cảm tạ Sở công tử đi!

Tôn Bình vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy nói lời cám ơn.

Hắn không nghĩ tới mình lại dễ dàng qua ải như thế, từ đây hắn sẽ một bước lên trời, sẽ trở thành phủ vệ của phủ Quốc Công!

Sở Ly vung tay lên, nói:

- Quy củ trong phủ Lý huynh sẽ nói tỉ mỉ với ngươi. Trước tiên phải đi phủ đường học phủ quy, học phủ quy xong thì mới có thể vượt Cửu Phẩm lâu. Lúc đó phải nhìn xem bản lĩnh thực sự của ngươi ra sao.

Tôn Bình lớn tiếng đáp:

- Vâng.

- Đi theo ta, Tôn sư đệ!

Lý Việt cười ha hả rồi đứng lên:

- Ta sẽ dẫn hắn đi tới Diễn Võ điện trước.

Sở Ly cười gật đầu.

Nhìn bọn họ rời đi, Sở Ly cũng đứng dậy:

- Bích Liễu cô nương, Tuyết Lăng, hai người tập luyện đi, ta đi về trước.

- Công tử, thật vất vả mới đi ra được một chuyến, đừng vội trở về!

Tuyết Lăng vội vã kéo ống tay áo của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nàng biết Sở Ly trở về thì sẽ lại đâm đầu vào trong trận pháp, nghiên cứu không quan tâm tới ngày đêm. Hiếm có cơ hội đi ra ngoài giải sầu, lúc này cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Sở Ly cười nói:

- Ta đang rất vội.

- Nghỉ ngơi một chút, cũng sắp tới giữa trưa rồi.

Tuyết Lăng nói.

Bích Liễu nhẹ nhàng cười nói:

- Ta sẽ nhảy cho công tử xem một bài!

Trong lòng nàng mang theo sự cảm kích đối với Sở Ly, từ hôm nay tiểu đệ nàng đã tiến vào phủ Quốc Công, hơn nữa còn được ở trong Đông Hoa viên, có thể nói là ân tình rất nặng.

Mà nàng là một nữ tử, trên người không có gì quý, chỉ có một thân sắc đẹp và tài nghệ mà thôi.

Nhìn thần thái của Sở công tử, lại nhìn dung mạo của Tuyết Lăng, nàng biết không phải Sở Ly ham muốn sắc đẹp của mình mà làm cho nàng cảm kích, muốn nàng lấy thân báo đáp.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Triều Dương

- Công tử, mỗi tháng chỉ có thể thưởng thức Bích Liễu tỷ tỷ múa một lần đó!

Tuyết Lăng cười nói.

- Lần sau có cơ hội lại thưởng thức một chút.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ Bích Liễu cô nương, ta cáo từ trước vậy.

- Công tử!

Tuyết Lăng sẵng giọng.

Sở Ly cười rồi đứng dậy rời đi.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ dậm chân một cái, lại mạnh mẽ ngồi xuống, giận dữ không thôi.

- Sở công tử đang bận gì vậy?

Bích Liễu có chút tiếc nuối hỏi:

- Mà lại gấp như thế?

- Luyện công, luyện công từ sáng đến tối!

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nói.

Cho dù thân mật nhưng có một số việc cũng không thể tùy tiện nói ra, bởi vì nàng có đủ lòng cảnh giác.

Bích Liễu cười nói:

- Không trách được võ công lại lợi hại như vậy, người như tiểu đệ ta, cả đời cũng không theo kịp!

- Chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho cam, một khi luyện công là lập tức trở nên say mê!

Tuyết Lăng thở dài, có chút xơ xác bơ phờ:

- Dù muội khuyên như thế nào cũng không có tác dụng!

Nàng thực sự không hiểu hành động của Sở Ly, rõ ràng đã là cao thủ hàng đầu trong cao thủ Tiên Thiên. Tuổi còn rất trẻ, chỉ chờ tới lúc có cơ hội tiến vào thắng cảnh là có thể đột phá trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, hà tất phải liều mạng như vậy chứ?

Càng quan trọng hơn chính là, công tử đã là tổng quản, có chuyện gì cứ phân phó một tiếng là được rồi, không cần tự mình động thủ. Huống chi là trận pháp, vật như trận pháp làm cho người ta đau đầu, hơn nữa lại còn giảm thọ nữa!

Bích Liễu nói:

- Tuyết Lăng, ta thật sự không biết nên báo đáp Sở công tử ra sao.

Tuyết Lăng liếc mắt nhìn nàng một cái, dừng trên bộ ngực cao vút của nàng.

Bích Liễu vỗ nàng một cái.

Tuyết Lăng cười nói:

- Được rồi, chuyện này chỉ là chuyện một câu nói của công tử mà thôi. Nếu như tỷ muốn báo đáp công tử thì giúp muội hỏi thăm tin tức nhiều một chút... Người vội vàng luyện công không có thời gian đi ra ngoài, thế nhưng lại quan tâm chuyện ở bên ngoài. Vì vậy lúc ăn cơm muội thường nói cho người nghe.

- Hỏi thăm tin tức?

Bích Liễu cười nói:

- Như vậy cũng được, thứ nhiều nhất ở bên trong Yêu Nguyệt lâu chính là các loại tin tức.

- Tìm một chút tin tức thú vị nói cho muội nghe, đến lúc đó muội sẽ nói cho công tử nghe.

- Không thành vấn đề.

Sở Ly trở lại Thiên Linh viện, ngồi vào bên trong tiểu đình. Nhìn rừng trúc xanh rì rào, rất nhanh hắn đã rơi vào trong trầm tư, từng trận pháp hiện ra ở trong đầu của hắn.

Cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên. Tô Như mặc một bộ y phục màu xanh lam đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Sở Ly không động, hai mắt mờ mịt. Hồn đã ở trên mây, nàng lắc đầu rồi thở dài một cái, dịu dàng đi tới tiểu đình, đẩy đẩy vai của hắn rồi nói:

- Sở Ly! Sở Ly!

Sở Ly ngẩn ra, tỉnh lại.

- Liễu Nhứ có lời muốn nói với ngươi.

- Ồ?

Sở Ly đứng dậy rồi đi ra ngoài:

- Gần đây nàng ta thế nào?

- Sau khi nhi tử tới, dường như nàng ta đã biến thành một người khác.

Tô Như cười nói:

- Cả ngày vui vẻ.

- Vậy thì tốt.

Tâm tư của Sở Ly lại trôi về phía trận pháp.

Tô Như thấy tình thế không ổn, vội nói:

- Ta và tiểu thư sắp phải đi rồi.

Bước chân của Sở Ly dừng lại, lại đi tiếp. Vẻ mặt như không có gì, chỉ cười nhạt:

- Lúc nào?

- Có khả năng chừng bảy tám ngày nữa.

Tô Như nói.

Sở Ly dừng bước lại, cau mày nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại đột nhiên như thế chứ?

Tô Như nói:

- Tình huống bên kia có biến, muốn chúng ta phải qua sớm.

Sở Ly trầm mặc đi về phía trước.

- Chúng ta vừa đi, có khả năng mấy năm sẽ không về được.

- Với ngộ tính của tiểu thư, rất nhanh sẽ bước vào Thiên Ngoại thiên.

- Chuyện như vậy ai cũng không nói chắc được.

Tô Như thở dài:

- Tiểu thư muốn ở lại một năm rồi mới đi.

Hai hàng lông mày của Sở Ly cau lại, nhìn về phía nàng.

Tô Như lại nói:

- Nhưng chuyện này tiểu thư nói cũng không tính, phải xem ý tứ của bên kia.

- Cơ hội hiếm có, tổng quản cũng tranh thủ bước vào Thiên Ngoại thiên đi.

Sở Ly cười cười.

Tô Như lắc bàn tay ngọc, nói:

- Ta không có hy vọng xa vời kia, Thiên Ngoại thiên nào có dễ dàng đột phá như thế chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Việc là do người làm.

Sở Ly nói:

- Cơ duyên của tổng quản không tồi, không hắn đã không được, nếu như thực sự có chuyện thì phải lập tức đưa tin cho ta!

- Hừ, ta sẽ nghĩ biện pháp truyền tin ra ngoài.

Tô Như cười nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, trầm mặc không nói.

Hai người đi tới Ngọc Thi đảo. Nhìn thấy Tiêu Kỳ và Tiêu Thi đang ở bên trong bên trong giữa rừng hoa.

Sở Ly từ phía xa xa ôm quyền một cái.

Tiêu Kỳ chỉ chỉ về phía tiểu lâu ở đối diện.

Sở Ly gật đầu, ý bảo mình đã hiểu rõ, sau lại ôm quyền, một mình xuyên qua rừng hoa.

Tô Như thì lại đi tới bên trong tiểu đình.

- Sắc mặt hắn có chút không đúng, đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn nàng rồi hỏi.

Tô Như lè lưỡi:

- Ta nói chuyện chúng ta sắp phải đi cho hắn nghe.

- Chỉ biết làm xằng làm bậy!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ nhíu mày.

Tiêu Thi cười nói:

- Tiểu muội, cũng nên nói với hắn một tiếng, ngươi đi rồi, rất nhiều chuyện phải muốn ép lên trên người hắn, dù thế nào cũng phải có chuẩn bị chứ.

- Thứ nên bàn giao thì muội đã bàn giao rồi.

Tiêu Kỳ nói.

Nàng đã sớm giao cho Sở Ly danh sách nội ứng. Sau khi giao chuyện này, nàng muốn lúc đi vô thanh vô tức. Không làm cho trong lòng nàng nổi lên sóng gió.

Tiêu Thi nói:

- Muội thật là nhẫn tâm!

- Nhị tỷ, tỷ cũng đừng có phiền như vậy chứ!

Tiêu Kỳ tức giận. Nhìn về phía Tô Như:

- Hắn nói gì?

Tô Như lắc đầu một cái, nói:

- Không nói lời nào.

Tiêu Thi cười nói:

- Phản ứng rất bình thường.

Tiêu Kỳ liếc mắt nhìn nàng một chút, lại nhìn về phía toà tiểu lâu kia:

- Không biết Liễu Nhứ muốn nói cái gì với hắn.

- Có lẽ là bí mật của hoàng gia.

Tiêu Thi nói.

- Sở thúc thúc!

Sở Ly vừa bước lên lầu hai thì Chu Toàn đã xông lại.

Sở Ly nở một nụ cười, đưa tay ra tiếp lấy đứa trẻ này, lại ôm lấy nó.

Chu Toàn cười nói:

- Sở thúc thúc, sao lúc này thúc thúc mới tới thăm con!

- Thúc thúc có việc, tiểu Toàn thích nơi này không?

- Thích!

- Thích cái gì?

- Các tỷ tỷ ở nơi này đều rất đẹp, điểm tâm cũng ngon!

Sở Ly ôm Chu Toàn vào phòng, Liễu Nhứ đang ngồi ở dưới cửa sổ. Cửa sổ mở rộng, ánh mặt trời chiếu vào trên người nàng, giống như được khoác thêm một tầng ánh sáng nhu hòa.

Vẻ mặt của nàng rất yên bình, khí chất điềm tĩnh.

- Mẫu thân!

Chu Toàn từ trong lồng ngực của Sở Ly giãy dụa ra, nhào vào trong lồng ngực của Liễu Nhứ.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Nhứ ôm nó, mỉm cười nhìn về phía Sở Ly:

- Sở công tử.

Sở Ly ngồi vào phía đối diện nàng:

- Khí sắc của Liễu cô nương không tệ.

- Mấy ngày nay đã thoải mái hơn một chút.

Liễu Nhứ có chút sủng ái nhìn Chu Toàn:

- Sở công tử, ta chợt nhớ tới một chuyện, cảm thấy nên nói cho ngươi biết.

Sở Ly gật đầu.

Liễu Nhứ nói:

- Trước đó ta đã từng nghe qua một tin tức, không biết có phải là thật hay không.

Sở Ly tiếp tục nhìn nàng.

Liễu Nhứ nói:

- Có người nói trong Triều Dương sơn đã từng có một vị cao nhân ẩn cư.

- Triều Dương sơn...

Sở Ly trầm ngâm.

Liễu Nhứ nói:

- Có mấy vị cao thủ cấm cung đã từng dò hỏi qua. Thế nhưng không thu hoạch được gì, nếu cao thủ cấm cung cũng đã cảm thấy hứng thú, có lẽ sẽ

không phải là nhân vật bình thường.

- Cao nhân phương nào?

Sở Ly hỏi.

- Dường như là Bách Biến Ma Quân.

- Bách Biến Ma Quân...

Sở Ly tìm tòi cái tên này ở trong đầu, rất nhanh đã tìm ra được.

Ở trong hai quyển sách này có nói tới hắn ta, một quyển là sử sách về một triều đại đã bị diệt. Một bản khác là chuyện trong võ lâm, Bách Biến Ma Quân này có võ công cực kỳ cao, càng chết người hơn chính là khuôn mặt có ngàn vạn biến hóa, lấy giả đánh tráo, khó lòng đề phòng.

Hắn ta tu luyện một chủng loại dị thuật gọi là Súc Cốt thuật, có thể thay đổi dung mạo, đáng tiếc sau khi hắn quy ẩn núi rừng đã biến mất không biết còn tung tích. Mà bộ dị thuật này cũng thành thất truyền, không còn xuất hiện nữa.

Liễu Nhứ nói:

- Sở công tử có biết người này không?

- Đã nghe nói qua, là một vị nhân vật rất là lợi hại. Chỉ có điều đã là chuyện ba trăm năm trước, có lẽ từ lâu không còn ở trên nhân thế nữa.

- Bọn họ muốn tìm truyền thừa của vị cao nhân kia.

- Truyền thừa... Triều Dương sơn...

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Đa tạ Liễu cô nương, ta sẽ đi tới đó thử xem!

Liễu Nhứ nở một nụ cười:

- Có thể giúp được công tử là được rồi.

- Nếu như thực sự có thể tìm được Bách Biến Ma Quân, thì chỗ tốt sẽ lớn hơn.

Sở Ly cười nói:

- Mặc kệ thế nào, đều phải đa tạ Liễu cô nương một phen.

- Giữa chúng ta đừng nói lời cảm tạ.

Liễu Nhứ khẽ cười nói:

- Ta sẽ cẩn thận ngẫm lại, tìm chút tin tức hữu dụng với công tử.

Sở Ly lắc đầu:

- Không cần phải phí đầu óc như vậy, cứ bình yên sống cuộc sống sau này đi.

Liễu Nhứ cười gật đầu.

Sở Ly đăm chiêu đi ra khỏi lâu, trực tiếp trở về Thiên Linh viện, chuẩn bị đi tới Triều Dương sơn nhìn một chút xem.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Rời Đi

Khoảng cách giữa Triều Dương sơn và Sùng Minh thành chừng năm ngàn dặm, muốn tới nơi cũng cần mấy ngày. Chỉ sợ hắn trở về thì Tiêu Kỳ và Tô Như đã rời khỏi phủ Quốc Công rồi.

Triều Dương sơn có liên quan tới Bách Biến Ma Quân, lẽ nào thật sự có truyền thừa của hắn ta hay sao?

Bản lĩnh khác của Bách Biến Ma Quân hắn không biết, nhưng bản lĩnh có thể thay đổi khuôn mặt lại rất là kỳ dị, nếu như hắn đạt được nó thì sẽ hóa thân ngàn vạn, lại phối hợp với Đại Viên Kính Trí của hắn, nhất định sẽ có thể làm ra được rất nhiều chuyện!

Hắn đứng dậy trong tiểu đình, chắp tay đi dạo, tâm tình xưa nay bình tĩnh trở nên mãnh liệt khó có thể bình ổn, không muốn, oán giận, phiền muộn trộn lẫn vào nhau, giống như một đoàn, làm cho hắn có một nỗi buồn bực không tên.

Kẽo kẹt, tiếng cửa viện bị đẩy ra vang lên, Tiêu Kỳ mặc một bộ y phục màu trắng tung bay đi vào.

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt Sở Ly, khuôn mặt giống như ngọc trắng gần trong gang tấc, mùi thơm lạnh nhạt tràn đến chóp mũi của hắn.

Tiêu Kỳ nhìn sắc mặt hắn âm trầm, ánh mắt lạnh lùng. Trong lòng lập tức có chút chột dạ không tên nàng, giải thích:

- Bên Tuyết Nguyệt hiên sư phụ đã gửi thư, sư phụ bị thương muốn bế quan, bảo chúng ta mau tới... Một khi người bế quan, chẳng biết lúc nào mới có thể đi ra ngoài được.

Sở Ly duỗi duỗi tay, mời nàng ngồi xuống, lại cau mày nói:

- Thương thế rất nặng sao?

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng gật đầu.

- Thế sự khó chu toàn.

Sở Ly thở ra một hơi thật dài:

- Khi nào lên đường?

- Đã truyền tin đi, xem có biện pháp nào kéo dài thời gian hay không.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Nếu như không được, có lẽ sau sáu ngày ta sẽ phải lên đường.

- Sáu ngày...

Sở Ly như ăn hoàng liên, miệng đắng ngắt.

Tiêu Kỳ nói:

- Ta không muốn nói sớm, tránh cho ảnh hưởng tơi tâm tình của ngươi. Bữa tiệc nào trong thiên hạ mà không có lúc tàn cơ chứ? Chung quy cũng sẽ có ngày ly biệt.

Sở Ly trầm ngâm suy nghĩ:

- Sáu ngày...

Tiêu Kỳ nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Gần như được rồi... Ta đã dần dần có lĩnh ngộ đối với trận pháp, đợi lúc ngươi còn ở đây ta sẽ bố trí một trận pháp. Làm cho Ngọc Kỳ đảo biến mất, người bên ngoài không vào được, tương lai khi ngươi trở về lại mở nó ra.

Hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý cho ngày này. Lúc trước hắn chỉ oán nàng gạt mình, nếu như nàng thực sự muốn đi thì mình cũng sẽ không ngăn cản nàng.

- Trận pháp gì?

- Mê Tung trận và Ngũ Hành Điên Đảo trận.

Sở Ly muốn chiếu theo trận pháp Thái Hoa cốc để bố trí. Trong vòng sáu ngày là có thể hoàn thành, nếu là những khác trận pháp. Thời gian không kịp, uy lực cũng không biết được.

-... Được rồi.

Tiêu Kỳ không có cách nào từ chối được chuyện này.

Sở Ly trở nên trầm mặc.

Khóe miệng Tiêu Kỳ mấp máy, cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Trong tiểu đình hoàn toàn yên tĩnh, gió nhè nhẹ thôi qua, tiếng trúc rì rào khẽ vang lên, thời gian như đọng lại vào lúc này, hai người lặng lẽ ngồi vào phía đối diện nhau.

Kẹt, bỗng nhiên Tuyết Lăng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hai người trong đình, nàng vội vã thi lễ.

Tiêu Kỳ vung vung tay, vội vã đứng lên rồi nói:

- Sở Ly, chuyện lão Toàn tuyệt đối đừng miễn cưỡng, bây giờ không được thì cứ đưa Nhị tỷ đi là tốt rồi.

Sở Ly gật đầu.

- Được rồi.

Tiêu Kỳ vội vã rời khỏi tiểu viện.

Tuyết Lăng nghi hoặc, hai mắt hấp háy, cảm thấy hành động của tam tiểu thư có chút quái dị. Thế nhưng nàng cũng không biết quái dị ở nơi nào, chỉ là cảm thấy có chút không giống như bình thường mà thôi.

- Đừng suy nghĩ nhiều, bên Bích Liễu ra sao rồi?

- Bích Liễu tỷ tỷ đã đồng ý.

- Vậy thì tốt, tiến hành bước kế tiếp đi!

Sở Ly trầm ngâm nói.

Tuyết Lăng hưng phấn nói:

- Thật sao?

- Từ từ một chút. Không nên gấp.

Sở Ly nói.

- Vâng, công tử!

Sự hưng phấn của Tuyết Lăng không giảm đi một chút nào.

http://tieulun.hopto.org

Hai trận pháp chồng chất lên nhau, chuyện này đối với Sở Ly cũng không khó. Đặc biệt là sau khi hắn đã hiểu thấu đáo trận pháp của Thái Hoa cốc. Sau năm ngày, hắn đã bố trí kỹ càng trận pháp, Ngọc Kỳ đảo lập tức biến mất ở bên trong tầm nhìn của mọi người.

Nơi vị trí cũ của Ngọc Kỳ đảo đã biến thành hồ nước yên tĩnh trong suốt, không khác gì so với ở chung quanh.

Cho dù có thuyền đi qua thì cũng không phát hiện ra được Ngọc Kỳ đảo, thuyền nhỏ sẽ tự động tránh thoát, người đi thuyền cũng không thể phát giác ra được một chút dị dạng nào cả.

Tự mình lĩnh giáo trận pháp của Sở Ly, Tiêu Thiết Ưng thán phục. Không hổ là trận pháp nghe tên đã lâu, uy lực thật là kinh người. Nếu như dùng để phòng thủ, như vậy có thể tương đương với một cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Tiêu Thiết Ưng để đám người Triệu Khánh Sơn thử xông vào đảo. Thế nhưng không tìm được cửa để vào.

Theo Tiêu Thiết Ưng biết, ngày nay trận pháp mà thiên hạ biết được đã hầu như tuyệt tích. Cho dù có, cũng gần như chỉ ở trong cấm cung của hoàng thất, hoặc là trong bốn đại tông phái, chắc chắn cũng sẽ không có quá nhiều. Chỉ có rất ít người biết mà thôi.

Bây giờ, phủ Quốc Công có trận pháp bảo vệ, như vậy đã đứng ở vị trí cao hơn các phủ Quốc Công khác. Chỉ dựa vào trận pháp đã đủ có thể bảo đảm cho phủ Quốc Công không ngã.

Áo bào trắng trên người Tiêu Thiết Ưng bay phần phật, quay đầu cười hỏi:

- Sở Ly, có thể bao phủ toàn bộ phủ Quốc Công chúng ta ở dưới trận pháp hay không?

Đám người bọn họ đứng ở bên bờ của Ngọc Kỳ đảo, nhìn thấy bên ngoài rất rõ ràng, so với trước khi bố trí trận pháp cũng không có sự khác biệt nào cả.

Sở Ly nói:

- Có thể thì có, nhưng ta thấy nên chờ một chút, đợi cho trận pháp nhất đạo của ta sâu hơn mấy phần. Khi đó mới đủ để bố trí một trận pháp mạnh mẽ.

- Từng bước mà làm, trước tiên bố trí một trận pháp như Ngọc Kỳ đảo là được rồi.

Tiêu Thiết Ưng đã gấp không thể chờ đợi được nữa.

Nếu như có trận pháp bảo vệ, phủ Quốc Công cũng không cần lúc nào cũng phải có cao thủ Thiên Ngoại thiên trấn thủ. Như vậy ba vị cao thủ Thiên Ngoại thiên sẽ có thể điều động được. Khi đó thực lực của phủ Quốc Công sẽ đột ngột tăng lên một đoạn, cũng có thể hãnh diện được với người ta.

-... Cũng tốt.

Sở Ly nói:

- Bố trí ở trên các đảo quan trọng là được rồi, bố trí toàn bộ, như vậy sẽ không tiện.

- Không tiện cũng không so được với gặp nguy hiểm, bày trận pháp cho toàn bộ các đảo đi!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Sở Ly, khổ cực cho ngươi rồi!

Sở Ly bất đắc dĩ gật đầu, hắn trầm ngâm, đang nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể càng nhanh và càng ổn thỏa hơn nữa.

- Công tử, ta thấy trước tiên nên đi ra bên ngoài đi vòng, sau khi quan sát rõ ràng tất cả thì mới bắt tay vào bố trí.

Sở Ly nói.

- Không thành vấn đề.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Chỉ có điều chuyện này phải nhanh một chút.

- Được.

Sở Ly gật đầu.

Hắn muốn hiểu thấu đáo trận pháp của Thái Hoa cốc, ba đạo trận pháp chồng chất lên nhau, uy lực rất kinh người. Nếu như có thể hiểu thấu đáo được, lại rập khuôn trận pháp của họ, như vậy cũng đã đủ dùng rồi.

Ánh trăng nhu hòa chiếu rọi, chiếu rõ mặt nước trong suốt.

Trong phòng được ánh trăng chiếu vào, mơ hồ có thể thấy được hình ảnh bên trong. Sở Ly đang ngồi khoanh chân ở trên giường nhỏ, hô hấp như có như không, trong phòng yên tĩnh không hề có lấy một tiếng động nào cả.

Bỗng nhiên hắn mở mắt ra.

Trong đầu nhìn thấy Tiêu Kỳ và Tô Như, các nàng mặc y phục mộc mạc, sắc mặt vàng như nghệ, giống như hạt cát trên dạ minh châu vậy.

Hơn nữa hai người mặc y phục rất rộng, che lại thân thể uyển chuyển

mềm mại của hai nàng. Làm cho hai người đứng ở trong đám người trở nên không nổi bật.

Các nàng rón rén đi ra khỏi Quan Tinh lâu, không làm kinh động các nha hoàn. Vô thanh vô tức đi tới một cái thuyền nhỏ, thuyền nhỏ nhẹ nhàng được đẩy ra, nhẹ nhàng rời đi.

Tiêu Kỳ đứng ở đầu thuyền, hai mắt như nước nhìn chăm chú về phương hướng Thiên Linh viện, không nhúc nhích.

Sở Ly thở dài một hơi, nhẹ nhàng đi tới bên bờ, đứng ở trên một thân cây.

Ánh trăng như nước, chiếu vào trên y phục màu xanh của hắn, Tiêu Kỳ nhìn thấy rất rõ ràng. Trên khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên nụ cười, nàng phất tay một cái.

Sở Ly cũng phất tay một cái.

Tô Như cũng nhìn thấy hắn, chỉ vung tay một cái, không có hành động gì nữa.

Nhìn Tiêu Kỳ và Tô Như dần dần đi xa, cho đến khi biến mất ở trong màn đêm, trong lòng Sở Ly trở nên trống rỗng khó chịu, cảm giá phiền muộn liên tục ăn mòn tâm linh của hắn.

Hắn bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kích động mãnh liệt, muốn đuổi theo các nàng, muốn cùng đi với các nàng, nhưng lý trí lại áp chế lại cảm giác kích động này, trơ mắt nhìn các nàng rời đi.

Gió đêm từ từ từ lướt qua mặt hồ, thổi tới trên mặt làm cho hắn cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Sở Ly không nhúc nhích đứng ở trên ngọn cây, chập trùng lay động theo

ngọn cây ở dưới chân.

Cho đến hừng đông, chúng nha hoàn trên đảo có động tĩnh, hắn mới rời khỏi cái cây đang đứng mà trở lại tiểu viện.

Tuyết Lăng đang luyện công, nhìn thấy hắn từ bên ngoài trở về, mới vừa muốn nói chuyện thì Sở Ly đã vung tay, trực tiếp đi vào phòng.

Tuyết Lăng thấy sắc mặt của hắn không đúng, nàng chăm chú suy nghĩ, thực sự không nghĩ ra được vì sao hắn lại không cao hứng.

Sở Ly nằm trên giường một lúc, rất nhanh tâm tình đã bình tĩnh lại được. Lý trí quay về, khôi phục lại như thường.

Lúc ăn cơm, Sở Ly nói:

- Ngày mai ta sẽ đi ra ngoài một chuyến, tiểu thư và Tô tổng quản đã rời đảo, ngươi phải giữ kín chuyện này.

Tuyết Lăng bỗng nhiên tỉnh ngộ, lặng lẽ đánh giá sắc mặt của Sở Ly.

Sở Ly giả không biết, trước tiên hắn phải đi tới Triều Dương sơn xem một chút, xem có thể có thu hoạch được hay không.

Người khác đi Triều Dương sơn không thu hoạch được gì, thế nhưng hắn thì lại không hắn.

Đại Viên Kính Trí vừa khởi động, hắn có thể nhìn khắp cả chu vi năm dặm chung quanh. Thậm chí cũng có thể xem khắp cả năm dặm trên dưới, tầm nhìn của Đại Viên Kính Trí chẳng khác nào một cái hình cầu.

Núi đá và rừng cây không ngăn được ánh mắt của hắn, bằng vào Đại Viên Kính Trí, đủ để xem rõ mỗi một tấc trong ngoài Thanh Triều Dương Sơn. Nếu như có cất giấu bí kíp hay gì đó, tuyệt đối sẽ không chạy thoát khỏi ánh

mắt quan sát của Đại Viên Kính Trí.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Kẽ Hở

Triều Dương sơn là một toà sơn mạch sừng sững cao vót, kéo dài hơn trăm dặm.

Sở Ly đứng ở dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn sơn mạch sừng sững, lại nhíu mày.

Hắn phát hiện ra Đại Viên Kính Trí của mình đã mất đi hiệu lực, Triều Dương sơn bị một tầng lực lượng vô hình bao phủ vào trong, ngăn cách Đại Viên Kính Trí quan sát. Cũng giống như Thái Hoa cốc vậy, đều được bao phủ bên dưới ở trận pháp.

Không ngờ ở Triều Dương sơn cũng có trận pháp, hắn chưa từng nghe nói qua chuyện này.

Khó trách mọi người bước vào trong núi lại không thu hoạch được gì. Sơn mạch được đại trận bao phủ, tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể phá được, thậm chí thân hãm vào trong trận mà còn không tự biết được.

Sở Ly không phá được đại trận trước mắt này, hắn tự cảm thấy không thỏa.

Trước khi hắn tới cũng đã đi tới Thu Diệp tự một chuyến, bố trí trận pháp. Hắn dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể bao phủ chu vi hai dặm chung quanh Thu Diệp tự vào trong đó. Thế nhưng lại không có cách nào bảo vệ được toàn bộ Tinh Trúc phong.

Cũng còn may Thu Diệp tự cách xa nơi ồn ào ầm ĩ, Tinh Trúc phong cách thành cực xa. Các đệ tử trong tự tự cung tự cấp, gieo trồng ở sau tự, bình thường bọn họ trồng rau làm ruộng, không cần đi ra bên ngoài mua đồ, tránh khỏi trần thế phù du, một lòng nghiên cứu phật hiệu.

Hàng năm hắn chỉ cần trở lại một lần, mang những thứ cần thiết hằng ngày, không có cách nào tự cấp tự túc được về. Bù đắp nhược điểm cuối cùng. Như vậy các đệ tử Thu Diệp tự không cần xuống núi, có người muốn đối phó với Thu Diệp tự cũng không tìm được nhược điểm.

Trừ phi đi tìm trận pháp đại sư thì mới có thể phá vỡ được trận pháp mà mình bày ra, một khi trận pháp có biến, hắn sẽ có cảm ứng mà lập tức chạy về.

Vì sự an toàn của Thu Diệp tự, vì không muốn có nỗi lo về sau, Sở Ly lo lắng hết lòng, cho nên không từ bất kỳ thủ đoạn nào để bảo vệ sự an toàn cho tự.

Đứng ở dưới chân Triều Dương sơn, Sở Ly không chỉ bởi vì trận pháp mà cau mày.

Phía đối diện Triều Dương sơn không ngờ lại có một môn phái. Ở giữa sườn núi có một mảnh quần thể kiến trúc và ba toà đại điện. Còn lại là một mảnh lầu các liên miên, trên cung điện viết ba chữ lớn Triều Dương tông.

Thông qua Sở Ly xem xét, bên trong Triều Dương tông lại có hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Nếu là môn phái nhất lưu giống như Tuyết Nguyệt hiên, Thanh Mãng sơn, thậm chí là giống như Thái Hoa cốc. Nếu có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên thì hắn sẽ không quá giật mình. Thế nhưng Triều Dương tông này ở trong võ lâm không có bất kỳ danh tiếng nào. Hầu như không ai biết, thế nhưng lại có

hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên ẩn thân. Chuyện này có chút không bình thường, có vẻ có mùi âm mưu.

Có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên này ở đây, hắn không thể toàn tâm toàn ý phá giải trận pháp được. Một khi chìm đắm vào trong trận pháp, hắn cần ngưng thần chăm chú. Cho nên phản ứng đối với bên ngoài rất trì độn, không còn nhạy cảm và mạnh mẽ như bình thường được nữa.

Hắn đứng dưới chân núi suy nghĩ, thử suy tư phá giải trận pháp. Nhưng lại mờ mịt không có đầu mối, đã vượt xa sở học của bản thân hắn.

Trận pháp chi đạo ảo diệu sâu xa, cho dù trí tuệ của hắn hơn xa người thường, học thức cũng vượt xa mọi người trong thế giới này. Thế nhưng vẫn có cảm giác mình rất nhỏ, phải gian khổ tìm kiếm, luận tu luyện võ công còn càng thâm ảo hơn nhiều.

Trận pháp chính là thứ liên quan đến đạo thiên địa của tự nhiên, lại giống như vũ trụ học ở hiện đại mà hắn chuyển thế đến vậy. Triết học là thứ mà dùng cả một đời, cuối cùng cũng không có cách nào nghiên cứu được.

Hắn chỉ mới xem qua sáu cuốn sách về trận pháp, kiến thức còn thấp. Cho nên hắn không biết đại trận trước mắt này là trận pháp gì, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Hắn có Đại Viên Kính Trí, có ưu thế cực lớn để phá giải trận pháp, nhưng đối với trận pháp chưa từng thấy lại không thể làm gì được, tự cảm thấy không bằng.

Bầu trời cũng giống như tâm tư của hắn vậy, mây đen dần dần tụ lại, rất nhanh đã nổi lên cuồng phong, tuyết lớn giống như mưa bay xuống, bị gió thổi bay lả tả.

Khí trời ở nơi này không giống so với bên Sùng Minh thành, bên kia vẫn

còn đang cuối thu, bên này đã là mùa đông.

Tuyết lớn rì rào rơi xuống, trong giây lát ngắn ngủi đã phủ trắng thế giới.

Hắn nhẹ nhàng bay vào Triều Dương tông, vô thanh vô tức tiến vào một căn phòng chứa củi, ngồi vào trên giường nhỏ quan sát toàn bộ Triều Dương tông.

Trong đại điện Triều Dương tông được chiếu sáng rõ, chẳng khác nào ban ngày.

Trong đại điện có hai lão giả đang ngồi, một mặt uống trà một mặt nói chuyện phiếm.

Một lão giả người bụ bẫm, vẻ mặt hòa khí, sắc mặt hồng hào, chẳng khác nào một phú gia. Mà một lão giả khác thì gầy gò, lạnh lùng, vẻ mặt như sắt đá, không chút biểu hiện gì.

Lão giả béo nhìn ra ngoài đại điện rồi than thở:

- Sư huynh, lại một năm qua đi, chúng ta lại già thêm một tuổi, lúc nào mới có thể trở về Thần Đô!

Vẻ mặt lão giả gầy gò rất âm trầm, chỉ cúi đầu uống trà.

- Nếu cứ tiếp tục như thế, có lẽ đời này của hai huynh đệ chúng ta sẽ phải ở lại chỗ này!

Lão giả béo lắc đầu than thở:

- Thực sự là không cam lòng!

- Không cam lòng thì có ích lợi gì chứ?

Lão giả gầy gò lạnh lùng nói:

- Hoàng mệnh đã hạ xuống, không người nào có thể vi phạm!

- Đệ vẫn cảm thấy, đây là do có người cố ý phát tán ra lời đồn, chơi đùa chúng ta!

Lão giả béo hừ lạnh nói:

- Bách Biến Ma Quân chó má gì đó, căn bản không có ở chỗ này, mười năm! Cả đời này của chúng ta có mấy cái mười năm cơ chứ?

- Không tìm được Bách Biến Ma Quân, cho dù có thêm mười năm nữa cũng không thể quay về!

- Tên Lý cung phụng kia cũng vô năng, bản thân mình không phá được trận pháp thì lại để chúng ta tử thủ ở nơi này.

Lão giả béo bĩu môi, khinh thường nói:

- Còn tự xưng cái gì mà đệ nhất trận pháp đại sư cấm cung!

- Hiện tại người hiểu trận pháp trong cấm cung cũng chỉ có một mình hắn, đương nhiên hắn là đệ nhất rồi.

Lão giả gầy gò nói:

- Nghe nói Đại Lôi Âm Tự cũng có một trận pháp đại sư, chúng ta phải tìm được động phủ của Bách Biến Ma Quân ở trước mặt bọn họ!

- Sư huynh, đệ đã sớm nhìn thấu chuyện này rồi.

Lão giả béo hừ lạnh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng thượng để chúng ta tử thủ ở chỗ này không phải là vì muốn có được động phủ của Bách Biến Ma Quân, mà là muốn làm kẻ ngáng đường, không cho Đại Lôi Âm Tự đạt được mục đích!

- Dường như Đại Lôi Âm Tự cũng không có hứng thú đối với tên Bách Biến Ma Quân này.

- Nhìn như không có hứng thú, thế nhưng nhỡ đâu đột nhiên xảy ra chuyện gì thì sao?

- Sắp tới đêm trăng tròn rồi.

Lão giả gầy gò ngẩng đầu nhìn ra ngoài điện một chút, thở dài:

- Lần này để ta tự mình vào xem xem!

Lão giả béo cười ha hả, mặt mày hớn hở nói:

- Ai có thể nghĩ tới, mỗi khi đến đêm trăng tròn trận pháp này sẽ có một lối vào cơ chứ?

- Mèo mù gặp cá rán, ai bảo chúng ta nhiều người?

Lão giả gầy gò lắc đầu nói.

Triều Dương tông có hơn trăm người, mỗi ngày đều tuần tra vòng quanh Triều Dương sơn. Vào một ngày cực kỳ ngẫu nhiên, các đệ tử tuần tra phát hiện ra dị dạng, bọn họ đi tìm hiểu nguồn gốc, cuối cùng đã biến một bí mật của Triều Dương sơn.

Tòa trận pháp khổng lồ này, vào mỗi đêm trăng tròn sẽ có một lối vào hiện ra. Nhưng chỉ hiện lên trong vài hô hấp mà thôi, sau mấy lần hô hấp, lối vào sẽ biến mất.

Đây cơ hồ là kẽ hở không thể bị phát hiện ra được. Bọn họ nhìn thấy chuyện này chỉ có thể nói là ý trời. Dưới trùng hợp thì mới mới phát hiện ra được bí mật này.

Hai người cũng không báo lên trên mà muốn lập đại công.

Một năm qua đi, bọn họ phái người đi vào, kết quả vẫn không thu hoạch được gì, không chỉ không có thu hoạch mà còn mất vào đó hai mươi mấy đệ tử, sống không thấy người, chết không thấy xác. Chuyện này làm cho lòng người của Triều Dương tông bàng hoàng, nếu cứ tiếp tục như thế, lòng người tán loạn, môn phái cũng sẽ giải tán.

Cho nên lần này lão giả gầy gò quyết định hắn sẽ tự mình đi vào.

- Sư huynh, chúng ta cùng đi đi.

Lão giả mặt tròn béo kia nói:

- Lỡ như có chuyện gì, chúng ta cũng có thể chiếu cố cho nhau.

- Bên ngoài vẫn cần có người chống đỡ.

Lão giả gầy gò lắc đầu:

- Hiện tại lòng người bàng hoàng, không ai chống đỡ thì các đệ tử sẽ chạy mất!

- Cũng không đến nỗi như vậy.

Lão giả mặt tròn cười nói:

- Chúng ta đều tự mình đi vào, bọn chúng cũng có thể yên tâm.

- Vạn nhất có người khác tới đây thì sao?

Lão giả gầy gò hừ một tiếng.

Lão giả mặt tròn suy nghĩ một chút, than thở:

- Sư huynh, hay là quên đi, bên trong có tình hình gì ai cũng không biết được. Cho dù là chúng ta, đối mặt với trận pháp cũng rất nhỏ yếu.

- Sinh tử do mạng!

Lão giả gầy gò nói:

- Ta cũng ngây ngốc chán ở chỗ này rồi, nếu như ta không ra được, ngươi phải lập tức báo lên trên.

- Sư huynh, đệ thấy hay là chúng ta cứ trực tiếp báo cho bề trên đi!

Lão giả mặt tròn cau mày nói:

- Không thể làm huynh bị liên lụy được!

- Như vậy chúng ta sẽ phí hết công sức trong mười năm này!

Lão giả gầy gò hừ lạnh nói:

- Không thu hoạch được gì!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Kỳ Ngộ

- Không thu hoạch được gì thì cũng tốt hơn việc bồi cái mạng nhỏ vào. Sư huynh, tuổi chúng ta không còn trẻ, nên tiếc mạng mới đúng!

- Lỡ đâu ở bên trong tìm được động phủ của Bách Biến Ma Quân, bằng vào phần công lao này cũng đủ để cho chúng ta đi dưỡng già. Được hưởng thụ nửa đời sau!

- Nào có dễ dàng như vậy, đừng quá tham lam thì tốt hơn. Theo đệ thấy, chúng ta nên sớm thông báo thì hơn!

- Sư đệ, đệ hối hận rồi sao?

- Đúng là có chút.

Lão giả mặt tròn thở dài:

- Báo lên trên sớm thì cũng không đến nỗi mất không nhiều người như vậy!

- Cho dù báo lên trên thì cũng phải phái người đi vào dò đường, vẫn là bọn họ đi vào trong đó!

- Những đệ tử này đều là tâm huyết của chúng ta đó!

- Đều là đám không ra gì!

Lão giả gầy gò lạnh lùng nói:

- Tâm tính táo bạo, không có triển vọng, đừng hy vọng vào việc bọn họ có tiền đồ gì. Chúng ta vừa đi, bọn họ cũng sẽ tản đi, không có một ai có thể chống đỡ được nơi này!

- Sư huynh, ngươi nói xem, nếu như chúng ta đạt được truyền thừa của Ma Quân, để cho bọn chúng luyện. Như vậy bọn chúng có thể luyện ra được bản lĩnh hay không?

-... Vẫn nên quên đi thì hơn.

Hai người lại trở nên trầm mặc.

Truyền thừa của Bách Biến Ma Quân đối với bọn họ là mê hoặc rất lớn, bằng không cũng không đến nỗi ẩn giấu tin tức, cũng sẽ không làm cho hai mươi mấy đệ tử mất mạng.

Người người đều coi Bách Biến Ma Quân là người có ngàn vạn bộ mặt, cảm thấy hắn thay đổi thất thường. Bọn họ thân là hộ vệ cấm cung cho nên lại biết rất nhiều, thứ lợi hại nhất của Bách Biến Ma Quân này chính là võ công, trên tay ít nhất cũng có tính mạng của năm vi cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Nếu có thể tu luyện tâm pháp của hắn, như vậy cũng có thể tiếu ngạo thiên hạ.

- Cứ quyết định như thế đi, lần này ta sẽ đi vào!

Lão giả gầy gò trầm giọng nói.

Lão giả mặt tròn thở dài. Chậm rãi gật đầu.

Sở Ly lẳng lặng ngồi ở bên trong phòng chứa củi, thúc giục Đại Viên Kính Trí đến mức tận cùng. Thấy rõ suy nghĩ trong đầu của bọn họ.

Bách Biến Ma Quân có thể làm cho hoàng thượng chấp nhất như vậy, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường. Nếu như muốn đạt được truyền thừa của Bách Biến Ma Quân, như vậy có thể biến hóa dung mạo, lại phối hợp với Đại Viên Kính Trí của mình, khi đó mình có thể làm được rất nhiều chuyện.

Buổi tối ngày thứ hai. Tuyết lớn vẫn chưa bị hòa tan, một vầng trăng hiện lên ở trên đầu.

Ánh trăng trắng như tuyết chiếu chu vi chung quanh trở nên rất rõ ràng.

Các đệ tử của Triều Dương tông đều đi tới dưới chân núi Triều Dương sơn, đi vờn quanh. Chừng mười mấy mét một người, không ngừng mà tuần tra đi lại.

Mỗi người trong bọn họ đều trợn mắt lên, càng gần tới giờ tý, càng ngày càng căng thẳng.

Bọn họ đều biết, lối vào sẽ xuất hiện vào giờ tý, chỉ lóe lên rồi biến mất. Nếu như bỏ qua chỉ có thể chờ đợi tới tháng sau mà thôi.

Lần này, tông chủ bọn họ tự mình tiến vào, muốn cứu các sư huynh sư đệ đi vào lúc trước, điều này làm cho bọn họ có chút cảm động, cũng có chút lo lắng. Không biết những người đã đi vào kia còn sống nữa hay không.

Lão giả mập mạp và lão giả gầy gò lẳng lặng đứng ngói lưu ly trên đại điện, nhìn về phía Triều Dương sơn ở đối diện, dưới ánh trăng, áo bào màu tím tung bay.

Một khi các đệ tử phát hiện lối vào thì sẽ phát ra lệnh tiễn, bọn họ sẽ lập tức chạy tới, miễn cưỡng có thể chạy tới kịp lúc.

Hai người lẳng lặng đứng ở trên ngói lưu ly, không nói một lời, những

chuyện nên nói bọn họ cũng đã nói rồi.

- Ầm!

Từ phí xa xa truyền đến một tiếng nổ vang, trên bầu trời xuất hiện một đạo khói hoa.

- Đi!

Hai người hóa thành hai cơn gió cuốn tới hướng bên kia.

Sở Ly từ bên trong phòng chứa củi bay ra, bỗng nhiên biến mất.

Hai tên đệ tử Triều Dương tông trợn mắt lên, ngửa đầu nhìn khói hoa trên bầu trời, chờ đợi tông chủ chạy tới nơi. Ở bên cạnh bọn họ, trong rừng cây xanh um tươi tốt đột nhiên xuất hiện một bãi cỏ màu nâu xám, tuyệt nhiên không giống chung quanh, đột nhiên mà chói mắt, đó chính là lối vào!

Trong khóe mắt bọn họ dường như có một bóng đen, chợt lóe lên rồi biến mất. Bọn họ quay đầu nhìn lại, lại là trống rỗng, chẳng có gì cả, dường như là ảo giác vậy.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu một cái, không để ý tới nữa.

Sở Ly vừa bước vào đại trận, trước mắt lập tức hiện lên một mảnh trắng xóa, như có sương mù bao phủ.

Đại Viên Kính Trí được thúc giục, hắn nhìn thấy mình đang ở dưới chân núi, ngọn núi trước mắt này tuyệt nhiên không giống ngọn núi nhìn thấy bên ngoài. Dưới chân núi là bãi cỏ màu nâu xám, cũng có rừng cây dày đặc.

Lên trên nữa là đến giữa sườn núi, chính là tuyết trắng mênh mông, đây là một núi tuyết so với Triều Dương sơn còn cao hơn gấp đôi, lớn hơn gấp đôi.

http://tieulun.hopto.org

Dưới ánh trăng, núi tuyết chẳng khác nào một tòa núi bạc, toàn thân trắng như tuyết không chút tì vết, khiến cho người ta kính nể.

Ở đây đã không có trận pháp, là sương mù buổi tối thuần túy.

Hắn không để ý tới việc phía sau có người đi vào nữa hay không mà nhẹ nhàng đi về phía đỉnh núi. Đại Viên Kính Trí được thúc giục, cố gắng dòm ngó mọi thứ trong phạm vi năm dặm.

Hắn thầm hô một tiếng may mắn, đại trận này chỉ có một tầng, không giống như trận thế mà hắn nhìn thấy ở Thái Hoa cốc, trận sau trùm lên trên trận trước.

Trận này chỉ có hiệu quả mê tung, người ngoài không vào được núi tuyết, thế nhưng cũng để lại một cơ hội, nhờ số trời run rủi cho nên mới có cơ hội đi vào.

Rất giống như muốn nói, người hữu duyên đi vào, kẻ không có duyên đừng vào.

Nghĩ tới đây, hắn khó ức chế nổi tâm lý hưng phấn, thân thể càng ngày càng nhanh.

Hắn nhẹ nhàng di chuyển, dọc theo đường đi lại gặp hai mươi mấy đệ tử Triều Dương tông, bọn họ tụ lại ở một chỗ, tìm tới một hang đá rồi ngồi đó. Có người đang luyện công, có người đang nấu cơm, có người đang ngủ, nhìn sắc mặt bọn họ hồng hào, dường như sống ở trong này rất tốt.

Sở Ly tách ra khỏi bọn họ, tiếp tục đi lên trên, mãi cho đến khi tới trên đỉnh ngọn núi mới dừng lại.

Trên đỉnh ngọn núi rất lạnh, mật độ không khí mỏng manh.

http://tieulun.hopto.org

Gió lạnh thổi vào mặt như là dao nhỏ cắt vào thịt, một hơi thổi ra hầu như lập tức bị đóng băng.

Hắn có Kim Cương Độ Ách Thần Công hộ thể, nóng lạnh bất xâm, cho nên không cần phải để ý tới. Sau khi đi tới đỉnh ngọn núi, hắn vượt qua đỉnh núi, trước mặt hắn lúc này là một vách núi cheo leo giống như kiếm vậy.

Hắn dọc theo vách núi cheo leo nhẹ nhàng đi xuống, sau khi đi được hai mươi thước, đột nhiên đánh ra một quyền, thân thể lập tức ngừng lại.

Nắm đấm của hắn phá tan một tầng tuyết rất dầy, bỗng nhiên lộ ra một cái cửa động, người hắn nhẹ nhàng chui vào, bên trong là một cái sơn động khá là rộng rãi.

Sơn động cao bằng một người, vách tường bốn phía đều là do những khối băng tạo nên.

Bên trong động có gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng phất phơ, đột nhiên hắn rùng mình một cái.

Gió nhẹ so với gió trên đỉnh ngọn núi bên ngoài còn lạnh hơn mấy phần, nếu như không có nội lực của hắn lưu chuyển. Dùng thân thể máu thịt sẽ không ngăn cản được cơn gió lạnh này, sẽ lập tức bị đông cứng.

Hiển nhiên cơn gió này có gì đó quái lạ, hắn thông qua Đại Viên Kính Trí quan sát. Cơn gió này là từ phía vách đá đối diện mà tiến vào, sau khi đi vòng mấy vòng mới thổi tới bên này, sức gió suy yếu, nhưng lại trở nên lạnh lẽo hơn nhiều.

Hắn không để ý tới ngọn gió lạnh lẽo bất thường này nữa. Có Kim Cương Độ Ách thần công hộ thể, hơn nữa lại thêm nội lực thuần khiết, hắn có thể đỡ được trong một khoảng thời gian.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía người trung niên đang khoanh chân ngồi ở trên cái giường nhỏ bằng băng trước mặt.

Nam tử trung niên này có dung mạo tuấn lãng, mặt như ngọc, nhất định khi còn trẻ là một vị mỹ nam. Hắn ngồi ở trên giường nhỏ bằng băng, óng ánh long lanh không nhúc nhích, chẳng khác nào nhập định.

Người này giống như như sinh, nhưng cũng đã chết đi rồi.

Gió ở nơi này cực kỳ quá lạ, khiến cho thân thể của nam tử trung niên này bất hủ, nhìn như khi còn sống, không khác nhau một chút nào.

Đại Viên Kính Trí đảo qua người hắn từng tấc một.

Trong hang núi có một cái giường băng, một cái bàn băng, hai cái bát, một nồi sắt. Ở trong góc còn có một ít lương thực và gia vị còn chưa hỏng, có lẽ là nơi sinh sống của người này trước đó.

Hắn có chút thất vọng, cũng không có sách vở gì, cũng không có trận pháp. Xem ra vị trước mắt này cũng không phải là trận pháp đại sư, có khả năng là người khác.

Cuối cùng ánh mắt của hắn nhìn vào một cái khe nứt giữa khối băng, bên trong có nhét một khối yêu bài óng ánh long lanh, to bằng bàn tay, gần như giống ngọc bài ở bên hông của hắn.

Khối yêu bài này óng ánh long lanh, hòa với khối băng vào làm một thể, nếu không có Đại Viên Kính Trí, trừ phi là dỡ toàn bộ những khối băng này xuống thì mới có thể phát hiện ra được.

Hắn rút Trần Quang kiếm ra, để sát vào yêu bài rồi nhẹ nhàng đâm một cái, giống như dao nhỏ cắt đậu, lại vẩy một cái.

http://tieulun.hopto.org

Yêu bài bay ra, rơi vào trong tay hắn.

- Oanh...

Trước mắt hắn lập tức biến thành màu đen, tiến vào trong hư không vô ngần.

Giống như bầu trời lúc sáng sớm vậy, xanh thẳm mà mờ sáng, trong hư không có một người khổng lồ tỏa ra áng sáng nhu hòa đang khoanh chân ngồi, khuôn mặt hòa ái, ánh mắt thương xót, đang nhìn về phía hắn.

Khi va chạm với ánh mắt thương xót này, đầu óc của Sở Ly lần nữa ầm ầm chấn động, vô số cảnh tượng hiện ra ở trong đầu, giống như cưỡi ngựa xem hoa.

Bỗng nhiên hắn biến thành một người lính, chém giết ở chiến trường, cuối cùng lại bị chém đứt cánh tay, bị một đao đâm vào bụng mà mất mạng. Lại bỗng nhiên biến thành một cao thủ võ lâm, chém giết với người ta. Cuối cùng không địch lại mà chết, lại bỗng nhiên biến thành một lão giả lưng còng, không thông võ công, tuổi già lực suy, ốm yếu mà chết.

Dường như đã trải qua quá lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt, Sở Ly bỗng cảm thấy phấn chấn rồi tỉnh lại, trước mắt hắn vẫn là người khổng lồ tỏa ra ánh sáng nhu hòa này.

Lại nhìn ánh mắt của người khổng lồ, vẻ thương xót đã biến thành lạnh lùng, không đau khổ không vui vẻ, coi chúng sinh như không tồn tại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Thiên Ngoại

Sở Ly đối diện với ánh mắt của hắn, tâm thần dần dần trở nên hoảng hốt.

Hắn đưa thân vào Ngọc Kỳ đảo, gió thổi qua mặt nước, mùi hoa thăm thẳm, hắn và Tiêu Kỳ ngồi ở bên trong tiểu đình.

Tiêu Kỳ mặc một bộ y phục trắng như tuyết, đôi mắt sáng như nước, nhu hòa, chiếu lên thân thể của hắn. Giờ phút này khiến cho hắn quên hết tất cả mọi thứ.

Sở Ly ngơ ngác nhìn nàng, có một cảm giác kích động mãnh liệt, muốn ôm nàng vào trong ngực.

Cảm giác kích động này vừa xuất hiện, hắn không còn khắc chế được như bình thường nữa mà trực tiếp đưa tay ôm lấy nàng. Lập tức, mùi thơm ngát truyền vào mũi, thân thể thơm tho mà mềm mại dính sát vào người hắn, khuôn mặt hoàn mỹ giống như ngọc trắng gần trong gang tấc, nàng nhẹ nhàng phun ra hơn thở giống như hoa lan.

Sở Ly ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, lại giống như đã nắm giữ thế giới vậy. Cảm giác mừng như điên như thủy triều mãnh liệt, giống như sóng lớn muốn nuốt chửng lấy hắn.

Hắn hận không thể ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, hát vang một khúc.

Cảm giác kích động mãnh liệt cũng không thể khắc chế được nữa, hắn cúi

đầu xuống hôn đôi môi màu hồng nhạt mềm mại của nàng.

Đôi môi lạnh lẽo, lạnh như băng vậy.

Thân thể vốn mềm mại lập tức trở nên cứng ngắc như đá.

Hắn cúi đầu nhìn kỹ, đôi mắt sáng giống như nước của Tiêu Kỳ đã nhắm lại, sắc mặt xanh tím, đã không còn khí tức nữa. Trong ngực của hắn ôm chỉ là thi thể cứng ngắc mà lạnh lẽo của nàng mà thôi.

Cảm giác mừng như điên biến mất, hắn bi ai tới gần chết, thi triển ra Thâu Thiên Hoán Nhật thuật.

Thiên lôi cuồn cuộn đánh xuống, dường như muốn hủy diệt tất cả.

Hắn ôm Tiêu Kỳ trốn vào Diễn Võ điện, lâu bằng đồng chặn sấm sét lại. Thế nhưng hắn lại biết, chung quy mình cũng không tránh khỏi sấm sét được. Lần trước là Khô Vinh kinh cứu mình, nhưng lần này không chắc đã may mắn như vậy.

Nhưng dưới Thâu Thiên Hoán Nhật thuật, Tiêu Kỳ trong lồng ngực của hắn vẫn không tỉnh lại. Thân thể mềm mại vẫn lạnh lẽo đông cứng, hoàn toàn không có khí tức.

Hắn đã biết. Tiêu Kỳ đã không tỉnh lại được nữa, mình đã triệt để mất đi nàng.

- A...

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, ôm Tiêu Kỳ bay ra khỏi Diễn Võ điện, nghênh đón sấm sét ở giữa bầu trời.

Một đạo sấm sét rất to đánh xuống, giữa bầu trời có chữ Chi to lớn chiếu vào người hắn. Cảnh tượng trong đầu hắn biến mất, mà thân thể trong nháy

mắt cũng biến thành tro bụi.

Cuối cùng hắn mất mạng, không kịp suy nghĩ gì, hóa thành vĩnh hằng.

Dường như đã trải qua rất lâu, lại như trong giây lát, Sở Ly mơ màng tỉnh lại.

Hắn vẫn đứng ở trong hư không, trước mắt không có Tiêu Kỳ, không có sấm sét, mình cũng không ở trên Ngọc Kỳ đảo, giống như một giấc chiêm bao vậy.

Lúc này hắn bỗng nhiên bình tĩnh một cách dị thường, không đau khổ không vui, không bị ràng buộc, trái tim vẫn hoạt bát như thường, tiêu dao tự tại, không bị ràng buộc.

Người khổng lồ ngồi xếp bằng ở trong hư không đã nhắm mắt lại, giống như nhập định, không nhúc nhích.

Sở Ly bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười phá vỡ hư không trước mắt.

Người khổng lồ chậm rãi sụp đổ, hóa thành từng chữ, những chữ này tổ hợp thành một đạo sấm chớp hình chữ Chi, trong nháy mắt đã bắn trúng trán của hắn.

- Oanh...

Trước mắt hắn xuất hiện từng đạo từng đạo kim quang, đồng thời bản thân hắn cũng lập tức hôn mê.

Chờ tới khi hắn mơ màng tỉnh lại thì đã phát hiện ra mình đang khoanh chân ngồi ở trên giường băng nhỏ, tạo thành tư thế giống như nam tử trung niên kia.

Hắn tỉnh ngủ, trạng thái mơ hồ kia chấm dứt.

Dường như thế giới trước mắt hắn bỗng nhiên trở nên không giống trước nữa. Loại cảm giác bước vào Tiên Thiên lại tái hiện, giống như cái xác trong thiên địa của hắn đã bị đánh vỡ. Thế giới trong cơ thể và bên ngoài cơ thể hòa vào làm một thể, triệt để thiên nhân hợp nhất.

Hắn như có điều ngộ ra, nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

- Xì!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, quyền kình phá thể mà ra, bắn trúng bức tường băng ở bên cạnh, phát ra một tiếng vang giòn. Trên vách tường bằng băng xuất hiện một vệt trắng.

Không nói tới uy lực của một quyền này, quan trọng là nội lực ly thể, cảnh giới Thiên Ngoại thiên!

Hắn cúi đầu nhìn khối yêu bài lóng lánh này, lại sờ lên nó. Không còn cảm giác gì nữa, chỉ là một khối yêu bài được làm từ tài liệu kỳ dị, cảm giác vô cùng lạnh lẽo, dường như so với băng còn lạnh hơn mấy phần.

Không ngờ bản thân hắn lại dựa vào một khối yêu bài để bước lên cảnh giới Thiên Ngoại thiên!

Kỳ ngộ từ trên trời rơi xuống cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Hắn thử nội thị, trong hư không trong đầu lại lần nữa xuất hiện người khổng lồ đang ngồi khoanh chân kia, không nhúc nhích, giống như vĩnh viễn ngồi ở chỗ đó.

Trong lòng của Sở Ly cũng có thêm mấy thiên tâm quyết.

Chọn một phần tâm quyết để đọc, người khổng lồ chậm rãi mở mắt ra,

ánh mắt bình tĩnh không lay động, không đau khổ không vui. Hắn đứng lên, chậm rãi diễn luyện từng động tác một, tổng cộng có tám mươi mốt động tác, mỗi bức khẩu quyết tương ứng với chín động tác.

Thiên Ma công.

Không giống như tâm pháp nội lực chính thống, động trong lúc luyện công, thân động mà lòng yên tĩnh, thân thể động, tâm yên tĩnh.

Hắn mở mắt ra, theo động tác của người khổng lồ trong đầu mà động. Trong đầu đồng thời vận chuyển khẩu quyết, một tia khí tức kỳ dị từ trong hư không truyền vào trong thân thể hắn, nóng rực không chịu nổi. Chẳng khác nào đặt mình vào bên trong lò lửa.

Theo động tác liên tục của hắn, từng đạo từng đạo khí tức không ngừng được rót vào trong thân thể, càng ngày càng nóng rực, hắn cố nén sự thống khổ khi bị thiêu đốt, động tác không dừng lại một chút nào.

Chờ tới khi làm đủ ba mươi sáu động tác, cho dù hắn có Đại Viên Kính Trí để trấn áp cảm giác. Thế nhưng thân thể của hắn đã dừng lại, cả người mồ hôi đầm đìa, xuất ra mồ hôi, lập tức hóa thành băng. Cùng với đó còn có mỡ và cặn bã màu đen. Trong giây lát ngắn ngủi, những cặn bã màu đen quanh người hắn đã bị đóng băng.

Hắn nhẹ nhàng run lên, tầng băng đen bên ngoài bị đánh nát.

Quanh thân trở nên mềm mại như muốn bay, dường như đã nhẹ đi mấy phần, lại trải qua một lần phạt mao tẩy tủy, thể chất có cường hóa cực lớn.

Thân thể dường như càng phù hợp với tinh thần, động tác như ý, cảm giác thao túng đối với thân thể giống như thường nổi lên ở trong lòng. Thậm chí hắn còn có thể khống chế tóc mình nhúc nhích, lỗ chân lông đóng mở.

Hắn đột nhiên có chút suy nghĩ, người khổng lồ trong đầu vươn tay trái ra, bàn tay chậm rãi lớn hơn một vòng.

Hắn lại diễn luyện Thiên Ma công thêm một lần nữa, giống như làm ra ba mươi sáu động tác ở bên trong lò lửa, cảm giác thống khổ không chịu nổi.

Khi hắn dừng lại, cúi đầu nhìn lên thì tay trái so với bình thường còn lớn hơn một vòng, quả nhiên biến hóa được như ý.

Hắn lần nữa thử bên tay phải một chút, nó lại thu nhỏ lại một vòng.

Thân thể trở nên co duỗi như thường, hắn bắt đầu thử nghiệm không biết mệt, chiều cao có thể biến hóa, mập gầy cũng có thể biến hóa. Thậm chí khuôn mặt cũng có thể biến hóa, tuy rằng vẫn chưa thể trở nên quá tinh vi mà chỉ có thể kéo dài hoặc là rút ngắn, biến gầy hoặc là béo đi mà thôi.

Mặt thoáng biến đổi một cái, vị trí ngũ quan xảy ra biến hóa, tựa như đổi thành một người khác vậy, cho dù đứng ở trước mặt cũng không nhận ra được.

Sau khi diễn luyện Thiên Ma công mấy lần, trong cơ thể sinh ra một tia khí tức như có như không, như nội lực, rồi lại không giống như nội lực, lơ lửng không cố định, như ẩn như hiện.

Điểm kỳ dị chính là, luồng khí tức này cũng không phải được tích trữ ở trong đan điền, mà là chiếm giữ ở vị trí trái tim.

Hắn nhẹ nhàng nhấn vào cái bàn băng một cái, mặt bàn không có việc gì, nhưng mặt đất lại ầm vang một tiếng trầm thấp làm lộ ra một vệt trắng.

Thiên Ma nội lực, vô hình vô tướng, biến hóa như ý.

Vô hình vô tướng, biến hóa như ý, đây chính là Vô Thượng thiên ma chân

chính.

Ánh mắt của hắn quét qua hang băng, tay áo vung lên, tất cả những lớp băng đen trên đất hóa thành bột phấn, tiêu tán thành vô hình.

Lại có một phần tâm quyết lưu chuyển ở trong đầu, khinh công Thiên Ma Độ Hư.

Khí tức trong người vận chuyển khinh công Thiên Ma Độ Hư, thân thể dần dần trở nên nhạt đi, giống như hòa vào không khí vậy, hóa thành một mảnh sương mù phập phồng rời đi.

…

Triều Dương tông lúc này bị bao phủ ở trong cảm giác ngột ngạt.

Các đệ tử đều nhỏ giọng nói chuyện, mỗi một hành động đều cẩn thận từng li từng tí một, sợ tạo ra động tĩnh quá lớn.

Lúc chạng vạng, Tôn Hiểu Dương từ trong đại điện đi ra, trở lại phòng của mình, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Ném thân thể mình lên trên giường nhỏ, cả người cảm thấy mất hết sức lực.

Dường như sư phụ đã đổi thành một người khác vậy, vẻ cười ha hả từ trước đến giờ lại trở nên âm trầm đến nức như có tuyết rơi, ánh mắt cũng đáng sợ, lạnh như băng.

Đứng ở bên cạnh sư phụ, hắn không dám thở mạnh, tim thì treo lên trên cao, rất sợ chọc giận sư phụ.

Sư bá đi vào vẫn còn chưa có tin tức, cho nên tâm tình của sư phụ cực xấu.

Hắn cũng lo lắng cho các sư bá và các sư đệ, gần một năm không có tin

tức, cũng không biết bọn họ ở bên trong như thế nào, có còn sống sót hay không.

Đáng tiếc mình vô năng, luyện võ mười mấy năm mà còn bồi hồi ở cảnh giới Hậu thiên. Mình là Đại sư huynh của Triều Dương tông, tư chất tốt nhất, là người có hi vọng bước vào Tiên Thiên nhất. Thế nhưng kết quả lại làm cho sư phụ và sư bá thất vọng, luyện thế nào cũng không tiến vào Tiên Thiên được.

Càng lo lắng, càng khổ luyện thì hắn lại càng cảm thấy vô duyên với cảnh giới Tiên Thiên.

Mỗi lần hắn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của sư phụ, tim cũng như bị kim đâm vậy. Nếu như có thể dùng năm mươi năm tuổi thọ để bước vào Tiên Thiên, hắn sẽ không chút do dự. Chỉ cần có thể bước vào Tiên Thiên, bảo hắn làm cái gì cũng được!

- Tôn Hiểu Dương?

Bỗng nhiên có một đạo thanh âm vang lên.

Tôn Hiểu Dương đột nhiên ngồi dậy, đưa tay ra rút kiếm:

- Ai?

Hắn nhìn thấy một thanh niên áo lam ngồi ở bên cạnh bàn, khí khái anh hùng, đang như cười mà không phải cười nhìn về phía hắn.

- Ngươi là người phương nào?

Tôn Hiểu Dương dùng trường kiếm chỉ vào hắn.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Có muốn bước vào Tiên Thiên hay không?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Tai Mắt

Tôn Hiểu Dương cảnh giác trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào hai mắt của Tôn Hiểu Dương, cười nhạt:

- Ngươi muốn bước vào cảnh giới Tiên Thiên, trở thành cao thủ Thiên Tiên không?

Tôn Hiểu Dương cau mày.

Sở Ly nói:

- Tôn Hiểu Dương, Đại sư huynh Triều Dương tông.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

- Ta chỉ là một người qua đường, chỉ có điều chúng ta có thể làm một giao dịch.

- Giao dịch gì?

Càng ngày Tôn Hiểu Dương càng trở nên cảnh giác.

Sở Ly nói:

- Ta hỗ trợ ngươi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, ngươi giúp đỡ ta, trở thành tai mắt của ta, lấy mười năm làm hạn định.

- Tai mắt?

Tôn Hiểu Dương cau mày:

- Ngươi muốn làm gì?

- Không thương thiên hại lý, cũng sẽ không hại sư phụ sư bá của ngươi.

Sở Ly nói:

- Sau này sư phụ sư bá của ngươi rồi cũng phải rời khỏi nơi này, tương lai ngươi sẽ ở trong Triều Dương tông. Như vậy hãy để cho Triều Dương tông hỏi thăm tin tức giúp ta. Nếu như ngươi theo sư phụ trở về Thần Đô thành, như vậy nên thay ta hỏi thăm tin tức ở Thần Đô thành.

- Tin tức gì?

- Chuyện lớn trong võ lâm, việc nhỏ, tin đồn bí ẩn trong cung đình, tin tức ngầm ở phố phường, biến động của quan trường, những tin tức này đều được, không có hạn chế.

- Ngươi không sợ ta lừa gạt ngươi hay sao?

- Lừa gạt, như vậy giao dịch của chúng ta sẽ chấm dứt, ta không thích miễn cưỡng người khác.

Tôn Hiểu Dương cau mày nhìn hắn, nào có chuyện tốt như thế chứ? Dường như mình không phải trả giá cái gì cả vậy.

Sở Ly nói:

- Nếu như ngươi tiến vào Thần Đô, bởi vì nguyên nhân từ sư phụ ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy có tin tức gì đó không có tác dụng, thế nhưng đối với ta lại rất nặng, đây chính là giá trị vị trí của ngươi, có lúc một tin tức có khả năng sẽ cứu được một mạng người.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Tôn Hiểu Dương nói.

Sở Ly vứt bạch ngọc yêu về phía hắn.

Tôn Hiểu Dương nhận lấy rồi nhìn một chút, ngẩng đầu lên nói:

- Nhị phẩm của phủ Dật Quốc Công, Sở Ly?

Sở Ly nói:

- Tông quản phủ Dật Quốc Công, Sở Ly.

Tôn Hiểu Dương đã nghe sư phụ nói qua một ít chuyện, biết phủ Quốc Công chỉ kém hoàng thất một chút. Có thể nói là quái vật khổng lồ, mà tổng quản nhị phẩm tuyệt đối là đại nhân vật. Là tồn tại mà mình cần phải ngước nhìn. Mặc dù mình có một sư phụ là cao thủ Thiên Ngoại thiên, nhưng hắn cũng chỉ là một tồn tại hậu thiên mà thôi.

Nghĩ tới đây, hắn trầm giọng nói:

- Ngươi thực sự có thể giúp ta tiến vào cảnh giới Tiên Thiên hay sao?

Sở Ly cười nhạt:

- Tin hay không là do ngươi... Ngươi có thể cân nhắc trong một buổi tối, ngày mai ta sẽ trở lại.

- Chờ đã!

Tôn Hiểu Dương vội gọi, lại tra kiếm vào bao:

- Mười năm?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Tin tức mười năm đổi một cao thủ Thiên Tiên, ngươi cảm thấy có đáng giá hay không?

- Thực sự không ngây bất lợi cho sư phụ ta đó chứ?

Tôn Hiểu Dương còn có chút không yên lòng.

Sở Ly phất tay áo, cửa phòng lập tức mở rộng, một cơn gió lạnh lập tức thổi vào.

Hắn lại vung tay áo, cửa phòng lần nữa đóng lại.

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên!

Tôn Hiểu Dương thất thanh kêu lên.

Sở Ly nói:

- Ngươi cảm thấy ta muốn hại ngươi sư phụ thì cần phải dùng thủ đoạn gì đó hay sao?

Tôn Hiểu Dương trợn mắt lên, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía hắn.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên trẻ tuổi như thế quả thực là thiên tài tuyệt thế. Tiền đồ không thể đo lường, hơn nữa lại là tổng quản của phủ Quốc Công, tuyệt đối là đại nhân vật hàng đầu, cho dù là sư phụ của hắn thì cũng chỉ có thể bái phục chịu thua mà thôi.

Nhìn tuổi tác người ta gần bằng hắn, thế nhưng người ta đã là cao thủ Thiên Ngoại thiên, mình vẫn còn là Hậu Thiên!

http://tieulun.hopto.org

Cảm giác cực kì không cam lòng xuất hiện ở trong lòng của hắn, rất là mãnh liệt.

Hắn đã triệt để hạ thấp lòng cảnh giác xuống.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên muốn hại mình thì sẽ không cần phải dùng thủ đoạn, một chưởng là có thể diệt mình. Đối phó với sư phụ cũng không cần dùng thủ đoạn. Hắn là tổng quản nhị phẩm của phủ Dật Quốc Công, có thể trong phủ Dật Quốc Công có không ít cao thủ Thiên Ngoại thiên. Cho nên muốn tiêu diệt một hộ vệ cấm cung bị điều tới đây cũng là chuyện rất dễ dàng.

- Ta đồng ý với ngươi!

Tôn Hiểu Dương nói.

Sở Ly mỉm cười gật đầu:

- Rất tốt, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu đi.

Tôn Hiểu Dương hưng phấn nói:

- Ta phải làm sao đây?

- Điều tức nhập định, thả lỏng tâm tình, bài trừ tạp niệm, tâm chí quy nhất.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ trợ giúp ngươi.

Tôn Hiểu Dương khoanh chân ngồi vào trên cái giường nhỏ, bắt đầu nhập định.

Chờ tới khi khí tức của hắn trở nên ôn hòa, hít thở chậm rãi. Sở Ly đi tới

gần, ngón tay cái đặt lên trên mi tâm của hắn.

Một lát sau, hắn thu hồi ngón tay cái, nhẹ nhàng rời đi.

…

Sau giờ ngọ. Tuyết Lăng và Bích Liễu ngồi ở bên trong tiểu đình Đông hoa viên uống trà.

Tuyết Lăng nắm chén trà, nhìn mặt hồ trong suốt mà đờ người ra.

Hai người đều mặc y phục màu xanh nhạt, tay áo rộng lớn, cái eo bó lại, vòng eo tinh tế lộ ra ngoài, rất là thướt tha, tư thế oai hùng.

- Tự nhiên đờ người ra làm gì vậy?

Bích Liễu cười nói:

- Đang nhớ công tử của muội sao?

- Không.

Tuyết Lăng vội nói.

Bích Liễu cười tủm tỉm.

Tuyết Lăng đỏ mặt, vội hỏi:

- Muội đang nghĩ, những tỷ muội từng chuộc thân từ Yêu Nguyệt lâu có cuộc sống như thế nào, có phải rất kém cỏi hay không?

- Ừm... cũng khó tránh khỏi có tốt có xấu.

Bích Liễu nhẹ nhàng gật đầu, than thở:

- Nam nhân đều là như vậy, khi tới lúc thì chót lưỡi đầu môi, thề non hẹn biển, một khi vật đổi sao dời, lại như biến thành người khác.

- Nữ nhân chỉ sợ lớn tuổi, khuôn mặt đẹp không còn nữa.

Tuyết Lăng cảm khái nói.

Nàng âm thầm vui mừng, nàng đã từng phục dụng Đàm Mộng hoa, vẫn rất đẹp.

- Cũng không phải vậy sao?

Bích Liễu nhẹ nhàng gật đầu.

Vừa nhắc tới tuổi tác, nàng cũng không kìm lòng được mà phát sầu, đối với cây bảo đao năm tháng này rất là sợ hãi, mặc ngươi xinh đẹp đến đâu, năm tháng vô tình. Cuối cùng rồi sẽ có một ngày nó biến ngươi thành một lão thái bà không ai thèm nhìn.

Tuyết Lăng cười nói:

- Muội không sợ.

- Muội sao?

Bích Liễu lắc đầu cười nói:

- Tuyết Lăng muội muội hiện tại còn trẻ, còn chưa biết loại cảm giác hoảng sợ khi trôi qua từng ngày đâu. Chờ tới khi tuổi muội giống như ta thì sẽ rõ.

- Tỷ tỷ có nghe nói qua Đàm Mộng hoa không?

- Đương nhiên!

Bích Liễu cười nói:

- Đó là thánh vật của nữ nhân đó!

Tuyết Lăng cười tủm tỉm nói:

- Muội đã từng phục dụng một đóa Đàm Mộng hoa.

Bích Liễu trừng mắt, há hốc mồm nói:

- Muội đã từng phục dụng qua Đàm Mộng hoa?

Tuyết Lăng cười gật đầu.

Bích Liễu lập tức nắm lấy tay nàng:

- Muội muội có Đàm Mộng hoa hay sao?

- Muội không có.

Tuyết Lăng cười nói:

- Có điều công tử lại có.

Bích Liễu lại buông ra nàng tay, thở dài:

- Thật là hâm mộ phúc phận của muội muội đó.

- Không bằng muội xin cho tỷ tỷ một đóa từ chỗ công tử?

Tuyết Lăng nói.

Ánh mắt Bích Liễu sáng lên, sau đó lại ảm đạm đi, than thở:

- Không có công không nhận lộc, quá quý trọng, ta không chịu nổi.

http://tieulun.hopto.org

- Có cái gì mà không chịu nổi chứ?

Tuyết Lăng cười nói:

- Ở trong mắt của công tử, Đàm Mộng hoa rất bình thường, vốn không quý trọng như vậy.

- Làm sao có khả năng cơ chứ?

Bích Liễu lắc đầu bật cười:

- Lấy ra một đóa cũng đã đủ để khiến cho bất kỳ nữ nhân nào điên cuồng.

Tuyết Lăng cười nói:

- Tầm mắt của công tử rất cao, nữ nhân bình thường không lọt vào mắt, chạm cũng không thèm chạm vào... Đừng khách khí, chờ công tử trở về, muội sẽ xin một đóa cho tỷ!

- Thực sự không được.

Bích Liễu vội vã xua tay:

- Ta không muốn khiến cho Sở công tử cảm thấy ta lòng tham không đáy.

- Tỷ tỷ à, quá khách khí rồi!

Tuyết Lăng cười nói.

- Sở công tử đối với tỷ hào phóng như vậy, nhưng không phải là người nào cũng được như vậy.

Bích Liễu lắc đầu nói:

- Thật không thích hợp.

Tuyết Lăng nghiêng đầu cười nói:

- Tỷ tỷ muốn trở thành người của công tử không?

Bích Liễu đưa tay dí vào trán nàng, Tuyết Lăng cười hì hì tránh né, nhị nữ nhốn nháo loạn thành từng đoàn.

Lý Việt mang theo Tôn Bình giẫy cỏ ở trong vườn hoa, nghe được tiếng cười như chuông bạc của các nàng. Hắn lắc đầu cười cười.

Tôn Bình nói:

- Lý sư huynh, chúng ta cũng nghỉ ngơi một chút đi.

- Nghỉ cái gì mà nghỉ, mau làm đi!

Lý Việt hừ lạnh nói:

- Đừng có nghĩ lười biếng mà dùng mánh lới, đàng hoàng làm việc cho ta!

- Ài... đệ muốn luyện công!

- Còn nhiều thời gian để ngươi luyện công, trước tiên cứ cuốc đất rồi lại nói tiếp!

Lý Việt nói.

- Lẽ nào trước đây Sở tổng quản cũng làm những việc này sao?

- Khi hắn làm việc còn ra sức hơn ta!

-... Được rồi, làm việc đi!

Tôn Bình uể oải than thở.

http://tieulun.hopto.org

Lý Việt cười nhạt, tên tiểu tử này rất thích khôn vặt, tính tình lại như vậy. Nhìn không giống có tiền đồ, rất giống hắn, sợ rằng không làm hộ vệ được. Cho nên chỉ có thể đàng hoàng làm một thị vệ mà thôi.

- Bích Liễu tỷ tỷ, có một vị tỷ tỷ có cuộc sống không quá tốt sao?

- Ta nghe nói sau khi Hồng Tụ tỷ thành hôn không thể sinh con, cho nên khiến cho mẹ chồng của nàng tức giận.

- Ngày mai chúng ta tới đó thăm nàng đi!

- Nàng cũng ở trong thành, đi thăm một lần cũng tốt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lòng Người

Chạng vạng ngày thứ hai, Tuyết Lăng và Bích Liễu đi tới trước một toà đại trạch tráng lệ.

Tuyết Lăng tiến lên gõ vòng đập cửa bằng đồng sáng loáng. Trên cửa lớn có một cánh cửa nhỏ mở ra, một hán tử trung niên ló đầu ra rồi hỏi:

- Hai vị cô nương tìm ai?

- Nơi này là Triệu phủ đúng không?

Thanh âm của Tuyết Lăng rất lạnh lùng, nàng lạnh nhạt nói:

- Hồng Tụ cô nương có ở nơi này hay không?

- Thiếu phu nhân?

Hán tử trung niên nói:

- Hai vị cô nương tìm Thiếu phu nhân có chuyện gì không?

- Chúng ta là tỷ muội của nàng, xin ngươi bẩm báo.

Tuyết Lăng lấy ra một tờ bái thiếp ở bên trong tay áo rồi đưa tới.

Người gác cổng nhận lấy, sau khi nói một câu xin chờ một chút mười khép cánh cửa nhỏ lại.

Tuyết Lăng đánh giá cửa lớn, nói:

- Xem ra của cải của vị Triệu giáo úy này rất dầy đó.

Giáo úy là chức quan nhỏ phụ trách bắt trộm trong thành, tương tự với tiểu đội trưởng cảnh sát hình sự ở hậu thế. Tuy rằng không cao lắm nhưng cũng không tính là thấp, theo lý thuyết cũng không có nhiều tiền để mua đại trạch lớn như vậy.

- Hắn là xuất thân từ gia đình giàu có.

Bích Liễu nói.

Hai người nghị luận vài câu thì cửa lớn đã mở ra, một thiếu phụ mặc cẩm y thướt tha đã đứng trong cửa lớn, cười khanh khách nhìn các nàng một chút, sau đó đi ra đón:

- Bích Liễu muội muội, Tuyết Lăng muội muội.

Phía sau nàng có bốn nha hoàn mặc y phục rực rỡ cùng đi theo ra ngoài.

Bích Liễu và Tuyết Lăng chào hỏi, thiếu phụ mặc cẩm y vội vàng tiến lên nâng các nàng dậy, cười nói:

- Mau vào trong nói chuyện!

Dung mạo của nàng rất xinh đẹp, khí chất tao nhã hợp lòng người, chính là Hồng Tụ cô nương đã từng ở trong Yêu Nguyệt lâu.

Lúc này nàng rất vui vẻ, cười tươi như hoa.

Lúc trước nàng tiến vào Yêu Nguyệt lâu chính là do phụ mẫu đã mất, không có thân thích. Bán mình để mai táng phụ mẫu. Đông chủ của Yêu Nguyệt chủ nhìn thấy nàng đáng thương cho nên mới thu nhận nàng.

Bình thường nàng cũng cảm thấy rất cô đơn, nhìn người khác có phụ mẫu

tỷ muội nàng rất ước ao. Lúc này có bằng hữu ở Yêu Nguyệt lâu tới thăm, nàng cảm thấy rất là thân thiết và vui mừng.

Ba người tiến vào cửa lớn, đi qua bình phong, từ phòng khách đi qua một cổng vòng hình trăng tròn, đi tới hậu hoa viên.

Gió thu thổi qua, hoa cúc chung quanh nở bung rất đẹp.

Ba nữ ngồi xuống tiểu đình, có nha hoàn ở một bên pha trà. Các nàng ăn trái cây, vui vẻ nói chuyện phiếm.

- Chúng ta nên bái kiến lão phu nhân một chút.

Bích Liễu cười nói.

Hồng Tụ xua tay cười nói:

- Người đã đi tới nhà đại bá rồi.

- Ồ?

Bích Liễu kinh ngạc nói:

- Đi làm gì vậy?

- Có khả năng nhìn thấy ta chướng mắt.

Hồng Tụ nở nụ cười khổ:

- Ai bảo ta nghiệp chướng nặng nề, làm đứt đoạn mất hương hỏa của Triệu gia.

- Triệu gia của họ cũng không phải chỉ có một mình tướng công của tỷ.

Bích Liễu nói:

- Không phải còn có đại bá của hắn hay sao?

- Cho nên người mới sang bên đại bá ở.

Hồng Tụ lắc đầu nói:

- Nhắc tới cũng là ta bất hiếu, giống như bức người đi vậy.

- Như vậy tướng công của tỷ thì thế nào?

Bích Liễu nói:

- Không phải cũng giận tỷ đó chứ?

- Chàng sao?

Hồng Tụ nở một nụ cười:

- Chàng vẫn rất tốt.

- Vậy thì tốt.

Bích Liễu nói:

- Muội nghe nói tỷ phu đối xử với tỷ không bằng trước đây.

- Mọi việc không bằng hiếu đạo, cũng không có cách nào khác.

Hồng Tụ nói:

- Ta không trách chàng.

- Vậy thì tốt.

Bích Liễu nhẹ nhàng gật đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Tình vẫn còn, như vậy cũng không oan uổng hắn.

Hồng Tụ kéo tay Bích Liễu rồi nói:

- Bích Liễu, muội nghe lời ta đi. Chuộc thân từ sớm. Đừng chờ tới lúc lớn tuổi mới thành gia lập thất a.

- Muội vẫn còn trẻ.

Bích Liễu cười nói.

Tuyết Lăng nói:

- Hồng Tụ tỷ tỷ, tỷ phu không bắt nạt tỷ chứ?

- Phu thê đồng sàng, tương kính như tân không nhiều, khó tránh khỏi nói ra nói vào một hai câu.

Hồng Tụ nói:

- Ta cũng hay tức giận với chàng, tuy rằng chàng luyện võ, nhưng cũng chưa từng động thủ đánh ta.

- Xem ra tỷ phu là người tốt đó.

Tuyết Lăng cười nói:

- Bây giờ tỷ phu làm chức quan gì?

- Giáo úy, quan không lớn, từ sáng đến tối đều phải đi làm.

Hồng Tụ lắc đầu cười nói:

- Về đến nhà đã mệt đến kiệt sức.

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy cũng nên cho tỷ phu làm chức quan khác nha.

Tuyết Lăng nói.

Hồng Tụ cười nói:

- Có thể nhận được chức quan này đã là vận may của chàng rồi. Tính khí của chàng bộc trực, không biết nịnh hót, không như cỏ đầu tường được cấp trên yêu thích.

- Như vậy...

Tuyết Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Bích Liễu nói:

- Tuyết Lăng, có biện pháp nào không?

- Chuyện này không có cách nào khác. Phủ Quốc Công và phủ Thành thủ không được phép cấu kết với nhau. Chuyện này công tử từng căn dặn muội rồi.

Tuyết Lăng xua xua bàn tay ngọc của mình.

Đôi mắt sáng của Hồng Tụ chuyển động, cười nói:

- Một vị công tử?

- Tổng quản phủ Quốc Công, Sở Ly Sở công tử.

Bích Liễu nói.

- Sở tổng quản!

Hồng Tụ kinh ngạc nói:

- Đại danh như sấm ở bên tai. Ta thường nghe tướng công nói, Sở tổng quản là kỳ tài ngút trời, tuổi còn trẻ đã là tổng quản nhị phẩm, là người tấn cấp nhanh nhất trong phủ Quốc Công.

Bích Liễu cười nói:

- Sở tổng quản đúng là tuấn kiệt, xem ra Hồng Tụ tỷ tỷ không phải chịu khổ. Chúng tỷ muội cũng đã yên lòng rồi.

- Cũng xem như còn tốt.

Hồng Tụ thở dài nói:

- Chúng ta chỉ là nữ nhi yếu đuối, thật sự cơ khổ, không có chỗ nương tựa, cho nên chịu chút khổ cực cũng không có gì.

Tuyết Lăng nói:

- Sao Hồng Tụ tỷ tỷ lại không thể có hài tử? Có phải muội không nên hỏi lời này hay không?

Hồng Tụ cay đắng lắc đầu một cái:

- Đại phu nói là thân thể yếu đuối. Không nhìn ra những thứ gì khác, chỉ có thể chậm rãi điều trị. Từ sáng đến tối đều uống thuốc mà cũng không có tác dụng.

- Hôm nào đến phủ Quốc Công đi.

Tuyết Lăng Nói:

- Công tử và có quan hệ rất tốt với Quách cung phụng Bách thảo viện, ta sẽ tìm Quách lão xem giúp tỷ một chút!

- Được!

Hồng Tụ vội vã đồng ý.

Hiện giờ nàng đã gấp tới mức sắp phát điên rồi, không có hài tử, nửa đời sau của nàng cũng không có chỗ dựa vào. Đợi tới lúc phu thê mình già, ngay cả người đưa ma cũng không có.

Trước đây nàng thích đi dạo phố, tham gia trò vui, hiện tại cả ngày không ra khỏi cửa lớn, đều giam mình ở trong nhà. Lúc đi trên đường phố, nhìn thấy người khác có hài tử, trong lòng sẽ cảm thấy rất đau, thống khổ không ngớt.

Phàm là có một đường hi vọng thì nàng sẽ không từ bỏ.

Các nàng tụ tập lại với nhau, có vô số chuyện có nói cũng không hết. Chờ tới lúc ánh đèn rực rỡ mới lên, Tuyết Lăng và Bích Liễu không ở lại ăn cơm mà cáo từ rời đi, ước hẹn ngày mai mời Hồng Tụ tới phủ Quốc Công.

Các nàng vừa mới đi không lâu thì tướng công Triệu giáo úy của Hồng Tụ đã trở về nhà.

Triệu giáo úy có tướng mạo oai hùng, khôi ngô cao to. Vừa đi vào phòng khách đã ngồi xuống, Hồng Tụ tự mình bưng trà lên rồi nói:

- Tướng công, có mệt không.

- Hôm nay vẫn coi như là thái bình.

Triệu giáo úy thở dài:

- Hôm nay có các tỷ muội của nàng tới chơi sao?

- Đúng vậy, Bích Liễu, còn có Tuyết Lăng của phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

- Phủ Quốc Công?

- Nha hoàn của Sở tổng quản.

- Lai lịch rất lớn, sao nàng lại tới đây?

- Nàng là bằng hữu của Bích Liễu, Bích Liễu dạy nàng múa.

- Xem ra hậu trường thực sự của nàng là phủ Quốc Công.

Triệu giáo úy cười lớn.

- Sau này mà chàng dám bắt nạt thiếp, thiếp sẽ nói cho Tuyết Lăng muội muội biết!

Hồng Tụ mở miệng cười nói:

- Để nàng tìm Sở tổng quản làm chủ thay thiếp!

- Ta nào dám bắt nạt nàng chứ?

Triệu giáo úy bật cười.

- Ngày mai thiếp muốn đi tới phủ Quốc Công một chuyến.

Hồng Tụ đi tới, ngồi vào bên cạnh hắn rồi lại nói:

- Tuyết Lăng nói sẽ giúp thiếp tìm Quách cung phụng của Bách thảo viện xem một chút. Quách cung phụng là thần y đó!

- Cứ nghe lời ta, đừng quá quan tâm. Chờ thêm mấy năm nữa, xin một đứa con nuôi bên đại ca sang đây là được rồi.

Triệu giáo úy nói.

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta còn trẻ, y thuật của Quách cung phụng rất tốt, nói không chừng có thể trị hết.

-... Ài, nàng ấy à, thôi được rồi, cứ theo ý nàng vậy!

Sáng ngày thứ hai, Hồng Tụ không kiềm chế nổi nóng ruột mà đã đi tới nhà Bích Liễu trước. Sau khi hội họp lại đi tới phủ Quốc Công.

Tuyết Lăng nhìn thấy nàng tới, trực tiếp mời Quách lão đến Đông hoa viên một chyến.

Quách Mộ Lâm nể mặt Sở Ly cho nên cũng không từ chối, lại bắt mạch cho Hồng Tụ.

Tam nữ ngồi ở bên trong tiểu đình, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào hắn.

Quách Mộ Lâm vuốt vuốt ria mép, cau mày nói:

- Thật là phiền toái... Như vậy đi, bảo công tử nhà ngươi về, thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật cho nàng.

- Không thành vấn đề.

Tuyết Lăng Nói:

- Dùng Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật là khỏi đúng không?

- Nàng sinh ra đã yếu đuối, kinh mạch yếu, thể chất kém. Sau khi thi triển Cửu chuyển hoán mạch thuật, lại tìm một môn phương pháp dưỡng sinh, như vậy là ổn thỏa.

- Đa tạ Quách lão!

Hồng Tụ vội nói.

Quách Mộ Lâm khoát tay nói:

- Không cần cám ơn ta, Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật chỉ có Sở Ly mới có thể thi triển, muốn cảm ơn thì cứ đi cảm ơn hắn!

Tuyết Lăng nói:

- Như vậy phải bao lâu Hồng Tụ tỷ tỷ mới có thể có nhi tử?

- Sau khi thi thuật một tháng, lại thêm đan dược, khi đó sẽ không có vấn đề gì nữa.

Quách Mộ Lâm nói:

- Yên tâm đi, nếu như không có Sở Ly, bệnh này của ngươi sẽ hết cách, không đủ sức xoay chuyển trời đất. Có Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật, đây chỉ là việc nhỏ!

Hồng Tụ kích động gật gù.

Tuyết Lăng cười nói:

- Hồng Tụ tỷ tỷ đừng nóng vội, công tử còn chưa trở lại, khi nào người về muội sẽ báo cho tỷ.

- Đa tạ Tuyết Lăng muội muội!

- Cám ơn cái gì chứ?

Tuyết Lăng cười nói:

- Sau này Hồng Tụ tỷ tỷ thường xuyên đến đây chơi, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút.

http://tieulun.hopto.org

- Được.

Hồng Tụ cười nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Thi Thuật

- Công tử!

Tuyết Lăng bỗng nhiên kinh hô một tiếng, bay ra tiểu đình, chẳng khác nào một cơn gió nhẹ xẹt qua ngọn cây, đi tới bên bờ bên kia, lại dùng sức phất tay.

Sở Ly đứng ở trên thuyền nhỏ, nhìn như chầm chậm, thế nhưng lại vô cùng nhanh chóng.

Tuyết Lăng nhảy lên trước, nắm cánh tay của hắn rồi nói:

- Công tử, người đã trở về rồi!

Sở Ly cảm nhận trên cánh tay truyền đến mùi thơm và cảm giác mềm mại, hắn nhẹ nhàng rút tay mình ra:

- Có chuyện gì vậy?

- Thân thể của Hồng Tụ tỷ tỷ rất yếu đuối, Quách lão đã xem qua, nói phải dùng Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật.

Tuyết Lăng cười nói:

- Người thi triển giúp Hồng Tụ tỷ tỷ một lần đi, Tuyết Lăng đã đồng ý với người ta rồi!

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trong, xuyên qua rừng cây, đi tới

tiểu đình bên trong biển hoa.

Mọi người đều đứng lên.

Nhị nữ nhẹ nhàng hành lễ, Quách Mộ Lâm đánh giá Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền một cái, gật đầu mỉm cười với nhị nữ rồi cười nói với Quách Mộ Lâm:

- Quách lão hiếm khi đại giá quang lâm Đông Hoa viên, là khách quý đó.

- Ta bị Tuyết Lăng nha đầu kéo tới.

Quách Mộ Lâm hừ lạnh nói:

- Lão phu rất bận rộn, nào có thời gian nhàn rỗi như vậy chứ? Cáo từ!

Sở Ly cười nói:

- Làm phiền Quách lão rồi, hôm nào ta lại đi quấy rầy.

- Nha đầu này thể chất yếu đuối từ nhỏ, gần như giống Nhị tiểu thư lúc trước. Chi có Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật mới thay đổi được, ngươi động thủ đi.

Quách Mộ Lâm chỉ chỉ vào Hồng Tụ, vung tay lên nói:

- Ta đi đây, đừng tiễn!

Dứt lời, hắn sải bước rời đi.

Sở Ly cười lắc đầu một cái.

- Hồng Tụ bái kiến Sở tổng quản.

Hồng Tụ lần nữa mỉm cười, tao nhã mê người.

Nàng xuất thân từ Yêu Nguyệt lâu, đã gặp qua nhiều quan to và quý nhân, kiến thức xuất chúng. Đối mặt với Sở Ly có thể tự nhiên, cũng không có gì là câu nệ.

Sở Ly cười nói:

- Hồng Tụ cô nương không cần phải khách khí. Để ta thử xem một chút.

Hắn ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, lúc này Tuyết Lăng đã dâng trà lên.

Bàn tay như ngó sen của Hồng Tụ duỗi ra, lộ ra cái cổ tay trắng ngần.

Sở Ly chỉ nhìn một chút, Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấu quanh thân của nàng, đúng là kinh mạch nhỏ hẹp, thể chất yếu đuối:

- Chỉ có thể dùng Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật mà thôi.

- Công tử. Có cần nghỉ một chút trước hay không. Ngày mai lại thi thuật.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng một chút.

Tuyết Lăng chu chu mỏ, Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật thi triển lúc nào cũng được, hắn đi đường xa như vậy, trước tiên cũng nên nghỉ một chút.

Muốn lung lạc tâm tư của chúng nữ Yêu Nguyệt lâu, làm cho các nàng trở thành tai mắt của mình thì cũng không cần liều mạng như vậy chứ.

Hồng Tụ nói:

- Công tử phong trần mệt mỏi, đã bận rộn trên đường như thế. Trước tiên

cứ nghỉ một chút đi.

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày hôm nay là được rồi. Để ta chuẩn bị một chút.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi tiểu đình, Tuyết Lăng vội vã đuổi theo.

Nàng hầu hạ Sở Ly rửa mặt, uống trà, ăn mấy khối điểm tâm. Đổi một thân y phục khác.

Nàng một mặt hầu hạ một mặt lầm bầm, Hồng Tụ tỷ tỷ cũng không chịu nổi một hai ngày, cần gì phải thi thuật trong ngày hôm nay.

Sở Ly không để ý tới nàng.

Nếu muốn ban ơn lấy lòng thì đương nhiên phải càng đủ càng tốt.

Hồng Tụ và Bích Liễu đi tới tiểu viện.

Đạt tới Thiên Ngoại thiên, Sở Ly thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật càng thêm dễ dàng. Hắn lấy ra kim châm đâm xuống, trong nháy mắt đã cắm đầy quanh thân của Hồng Tụ.

Nàng mặc xiêm y, cứ ngồi ở bên trong phòng như thế, không nhúc nhích, chẳng khác nào pho tượng. Khắp toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có một đôi mắt sáng có thể chuyển động được.

Tất cả châm đong đưa rất có tiết tấu, chập trùng như sóng biển.

Bích Liễu ở một bên nhìn vào không khỏi tấm tắc khen là kỳ lạ.

Sở Ly đứng dậy đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

- Tuyết Lăng, phải chờ bao lâu nữa?

Bích Liễu nhẹ giọng hỏi.

Tuyết Lăng nói:

- Phải hơn nửa ngày đó.

- Lâu như vậy sao?

Bích Liễu kinh ngạc.

Nàng cũng từng đọc y thư, nàng nhớ, dường như dùng châm không thể quá lâu, bằng không sẽ có hại cho thân thể.

Tuyết Lăng nói:

- Đây chính là đổi mạch đó, sao có thể thành trong chốc lát được chứ!

Sở Ly đi tới Hoa viên, gặp mặt Lý Việt.

Lý Việt đang nghe Tôn Bình lải nhải, nhìn thấy hắn tới đây, lập tức thả cuốc xuống, lại trừng mắt nhìn Tôn Bình đang muốn thả cuốc xuống một chút. Sau đó mới đi tới trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly đi cùng hắn đến tiểu đình uống trà, nói:

- Tiểu tử kia thế nào?

Lý Việt cười nói:

- Rất thông minh, nếu có thể dùng vào việc chính sự là tốt rồi.

- Cứ để hắn mài giũa một chút.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ có điều ngươi cũng đừng ép quá gấp, cứ để hắn chậm rãi thích ứng.

- Như vậy cũng đúng.

Lý Việt lắc đầu than thở:

- Ta đã quá nghiêm đối với hắn rồi.

Hắn luôn lấy Sở Ly là tiêu chuẩn để yêu cầu Tôn Bình phải làm mọi việc. Sau đó lại suy nghĩ một chút, Tôn Bình không giống như Sở Ly, cho nên không thể quơ đũa cả nắm.

- Tam tiểu thư đi rồi, trong lòng ta rất vắng vẻ.

Lý Việt thở dài:

- Làm gì cũng không có sức lực.

Vốn khi có Tam tiểu thư Tiêu Kỳ ở đây, thỉnh thoảng nàng sẽ đến Đông Hoa viên một chuyến, hắn rất là nhiệt tình, xử lý Đông Hoa viên rất tốt. Đó là bởi vì muốn làm cho Tam tiểu thư thoả mãn.

Hiện giờ Tam tiểu thư vừa đi, không ai đi tới Đông Hoa viên, hắn có cảm giác như đã mất đi mục tiêu, thân thể có chút trì trệ. Nếu không phải có Tôn Bình ở đây, hắn phải làm tấm gương thì sợ rằng đã sớm lười biếng rồi.

Sở Ly trầm mặc không nói, phiền muộn giống như từng giọt nước nhỏ xuống dưới, chậm rãi khuếch tán ra.

- Khi nào Tam tiểu thư mới có thể trở về?

- Có khả năng một năm, cũng có khả năng là hai năm.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn lên trên không trung:

- Có khả năng là mười năm tám năm.

- Ài... những ngày tháng này gian nan rồi!

Lý Việt thở dài.

Sở Ly nâng chén trà, không nói một lời.

Lý Việt nói:

- Sở Ly, qua nửa năm nữa, ngươi cũng phải đi, thật sao?

Sở Ly gật đầu.

Lý Việt than thở:

- Như vậy lại càng vô vị, ngươi ở đây thì ta còn có thể tìm được một người để nói chuyện, ngươi không ở đây, như vậy ngay cả người nói chuyện cũng không có.

- Không phải có Tôn Bình hay sao.

Tinh thần Sở Ly trở nên phấn chấn, loại bỏ phiền muộn và chán nản, hắn cười nói:

- Hắn là người có thể làm ầm ĩ.

- Bởi vì hắn quá ầm ĩ. Hắn không cùng đường với ta!

Lý Việt hừ lạnh nói.

Sở Ly cười lên ha hả:

http://tieulun.hopto.org

- Lý huynh, ngươi nói sai rồi. Ngươi cũng là người có thể làm ầm ĩ, hai người các ngươi mới là người chung một đường!

Hai người cười cười nói nói, tâm tình yên tĩnh lại.

…

Mặt trời chiều ngả về phía tây, Hồng Tụ khoác ánh nắng chiều về đến nhà.

Vừa tiến vào nhà nàng ngẩn ra, đây là lần đầu tiên tướng công về sớm như thế, đang luyện công ở bên trong sân.

Thân thể khôi ngô khỏe mạnh của Triệu giáo úy linh hoạt như khỉ, tiến lùi nhẹ nhàng, nắm đấm như chuỳ sắt, uy thế hừng hực.

Nhìn thấy nàng nhẹ nhàng đi vào, hắn thu quyền đứng đó, quay đầu nhìn về phía nàng rồi hỏi:

- Quách cung phụng đã xem qua chưa?

Hồng Tụ cầm khăn mặt ở bên cạnh, đưa tới cho hắn rồi nói:

- Hôm nay đúng dịp Sở tổng quản trở về, tổng quản đã thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật cho thiếp. Lại cho thiếp một bình Tinh Nguyên đan, thân thể thiếp rất nhẹ nhàng, cả người tràn ngập sức lực.

- Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật?

Triệu giáo úy cau mày suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Hồng Tụ nói:

- Theo Tuyết Lăng nói, đây là một loại kỳ thuật ghê gớm, khiến cho người

ta thoát thai hoán cốt, đợi ngày mai thiếp lại đi học một bộ công pháp dưỡng thân, một tháng là có thể làm cho thân thể khôi phục lại khỏe mạnh.

Chân mày của Triệu giáo úy càng nhíu chặt hơn:

- Lợi hại như vậy sao?

- Quách cung phụng nói thiếp thân thể hư yếu từ bé, sau này rất ít điều trị. Chỉ có Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật mới chữa được.

Hồng Tụ cười nói:

- Thiếp cảm thấy thân thể đã tốt hơn nhiều. Đi đường xa như vậy, lúc trước đã sớm hít thở không thông, hiện giờ ngay cả thở mạnh cũng không có.

Triệu giáo úy càng thêm bất an, nào có y thuật thần kỳ như thế chứ?

Từ lúc sinh ra đã yếu đuối, cần điều trị quanh năm suốt tháng mới có hi vọng thay đổi, một ngày đã đột nhiên trở nên mạnh mẽ, như vậy rất trái với lẽ thường.

Triệu giáo úy nói:

- Ngày mai ta sẽ đi hỏi thăm một chút, để xem rốt cuộc Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật này là cái gì.

- Yên tâm đi, đường đường là phủ Quốc Công, sao phải gạt một nữ tử yếu đuối như thiếp chứ?

Hồng Tụ cười lắc đầu, hai người tiến vào phòng khách ngồi xuống, Hồng Tụ nói tỉ mỉ một phen về chuyện nàng đã trải qua.

Triệu giáo úy hỏi dáng dấp của Sở Ly.

Hắn rất hiếu kỳ về Sở Ly.

Ở Sùng Minh thành này, có thể nói Sở Ly là nhân vật huyền thoại, từ lúc vào phủ đến tổng quản nhị phẩm, tốc độ tăng lên kinh thế hãi tục. Từ lúc là người bình thường không có nền móng cho đến lúc trở thành cao thủ Thiên Tiên, tiến cảnh nhanh chóng cũng rất kinh thế hãi tục.

Nghĩ tới đây, Triệu giáo úy cũng đã có mấy phần tin tưởng, Sở Ly vốn là một người rất hay tạo ra kỳ tích.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Muốn Cướp

Ngày thứ hai Hồng Tụ đi tới phủ Quốc Công, học tâm pháp dưỡng sinh từ chỗ Tuyết Lăng.

Ba người ngồi vào bên trong tiểu đình, bốn phía được che lại bằng màn lụa trắng.

Gió mạnh thổi qua, lụa trắng như sương như khói theo gió tung bay, đến trong đình thì đã bị lụa làm cho giảm đi hơn nửa, đã không còn vẻ sắc bén như trước nữa.

- Hồng Tụ tỷ tỷ, bộ Trường Xuân thuật này là thứ ta tỉ mỉ tuyển chọn, có hiệu quả nhanh nhất.

Tuyết Lăng cười nói:

- Bích Liễu tỷ tỷ, tỷ cũng học đi, sau này dạy cho chư vị tỷ tỷ trong Yêu Nguyệt lâu. Công tử nói, thân thể các tỷ cũng không khỏe, cần tâm pháp dưỡng sinh để điều trị.

- Ta cũng phải học sao?

Bích Liễu cười nói:

- Ta từ sáng đến tối đều múa, thân thể rất tốt.

- Hai chuyện này không giống nhau.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Múa sẽ làm hỏng thân thể, tỷ nhìn như rất tốt. Thế nhưng lại miệng cọp gan thỏ, chờ tới khi lớn tuổi, cả người sẽ là bệnh, càng cần phải học tâm pháp dưỡng sinh.

Hồng Tụ cười nói:

- Bích Liễu, ngươi cứ học là được rồi, cũng không có gì xấu cả.

- Được rồi, muội học, muội học.

Bích Liễu cười duyên.

Tuyết Lăng nói kỹ càng về tâm pháp một lần, tâm pháp dưỡng sinh so với tâm pháp võ công còn phức tạp hơn một ít. Phải đi khắp kinh mạch toàn thân, không giống như tâm pháp võ công chỉ công một mạch đến hai mạch là dừng.

Hồng Tụ học một ngày, lúc chạng vạng về đến nhà thì nhìn thấy tướng công lại trở về từ sớm. Đang ở đại sảnh chắp tay đi dạo, đi tới đi lui.

Vừa nhìn thấy nàng, Triệu giáo úy đã lập tức chạy tới, hưng phấn nói:

- Nương tử, ta đã hỏi thăm được về Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật.

- Sao vậy?

Hồng Tụ cười nói.

Nàng đã tin tưởng không chút nghi ngờ về Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật, thân thể của mình tự mình biết, đúng là biến hóa thoát thai hoán cốt.

- Là bí thuật truyền lại từ thượng cổ, đã thất truyền!

Triệu giáo úy hưng phấn nói:

- Thuật này có thể khiến cho người thường nhảy lên Trúc Cơ, bớt đi được mười năm, là thuật vô cùng ảo diệu!

- Lợi hại như vậy sao?

- Chỉ có điều thi triển pháp thuật này cực kỳ hung hiểm. Hiện giờ ta cũng đang bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh. Sở tổng quản cũng quá mạo hiểm đó!

- Thôi đi. Người ta rất thoải mái là đằng khác.

Hồng Tụ cười nói:

- Thiếp thấy hắn chỉ xem đây là tiểu thuật tầm thường, rất là chắc chắn.

- Như vậy cũng đúng, Sở tổng quản quả thực không phải là người thường.

Triệu giáo úy than thở.

Bây giờ hắn rất cảm kích Sở Ly. Bí thuật cỡ này không phải là thứ mà người bình thường có thể may mắn gặp được?

- Sau này nghĩ một biện pháp cảm tạ ân tình này của người ta.

Hồng Tụ trầm ngâm, cuối cùng lại lắc đầu than thở:

- Thiếp thực sự không nghĩ ra. Người ta cái gì cũng không thiếu cả.

- Ngày hôm nay nàng có nhìn thấy Sở tổng quản không?

Hồng Tụ lắc đầu:

- Không, hắn rất bận, ngày hôm qua cũng vừa mới từ bên ngoài trở về, trông có vẻ rất phong trần mệt mỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Quý nhân bận bịu.

Triệu giáo úy nói:

- Cứ đến cảm tạ Sở tổng quản một chút, lại nói chuyện với Tuyết Lăng cô nương một chút, làm cho nàng vui vẻ.

- Thiếp đã nghe qua, Sở tổng quản rất biết hưởng thụ cái đẹp. Thế nhưng những thứ này sao phủ Quốc Công có thể thiếu được cơ chứ?

Hồng Tụ cười nói:

- Hay là thôi đi.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp.

Triệu giáo úy nói.

Hồng Tụ cười nhẹ, không khuyên nhiều hơn nữa.

…

Thời gian trong lúc bất tri bất giác trôi qua.

Sở Ly chìm đắm trong trận pháp ở triều Dương Sơn, từ khi bước vào Thiên Ngoại thiên, nhận thức về thế giới này càng ngày càng rõ ràng hơn mấy phần. Khi nghiên cứu trận pháp có tiến cảnh cực nhanh. Khi nhìn sách về trận pháp mà phủ Quốc Công thu gom được, hắn lại có thu hoạch.

Trận pháp của Triều Dương sơn vẫn không tiến triển gì cả. Trận pháp này rất là kỳ diệu, nếu như mình có thể hiểu thấu đáo, trực tiếp bố trí ra một trận, lại để nó bao phủ phủ Quốc Công. Như vậy sẽ bớt đi được rất nhiều việc.

Đáng tiếc trận pháp này quá mức thâm ảo, xem ra cần phải đi tới trận

pháp bên Thái Hoa cốc kia một chuyến nữa mới được.

Lúc chạng vạng, Tuyết Lăng đẩy cửa đi vào, cười híp mắt đi tới tiểu đình:

- Công tử, đại công tử cho mời.

- Đại công tử?

Sở Ly ngẩng đầu nhìn qua nàng, ý dò hỏi.

Tuyết Lăng nói:

- Người của Đại công tử không vào được Ngọc Kỳ đảo, cho nên mới đến Đông Hoa viên tìm ta.

-... Để ta đi xem xem.

Sở Ly thả sách về trận pháp xuống.

Hắn lóe lên rồi biến mất, sau một khắc đã đứng ở trên thuyền nhỏ, thuyền nhỏ phiêu dật, đi tới Thiết Ưng đảo. Lúc này đã thấy Tiêu Thiết Ưng ở bên trong đại sảnh.

Tiêu Thiết Ưng đang cau mày suy tư, Lâm Toàn thì đứng ở sau lưng hắn không nhúc nhích.

Sở Ly đi vào ôm quyền một cái. Tiêu Thiết Ưng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống nói chuyện.

- Đại công tử. Phương pháp vào trận Ngọc Kỳ đảo...

- Đừng, hay là quên đi.

Tiêu Thiết Ưng khoát tay một cái nói:

- Cứ để cho mình ngươi và Tuyết Lăng biết là được rồi. Không cần nói cho ta, ta cũng không cần thiết phải đi tới đó.

Sở Ly nói:

- Công tử có chuyện gì phiền lòng hay sao?

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Còn không phải là chuyện phủ Hoài Quốc Công hay sao?

Sở Ly nói:

- Một tháng nữa là tới ngày thành hôn đúng không?

- Đúng vậy.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu rầu rĩ không vui.

Sở Ly biết vì sao hắn lại như vậy, Sở Ly than thở:

- Công tử không muốn tranh cãi thêm một chút nữa sao?

Tiêu Thiết Ưng cười khổ.

Sắc mặt hắn tiều tụy, giống như mấy ngày mấy đêm không ngủ, quả nhiên vẫn đang giãy dụa và mâu thuẫn, chậm chạp không có cách nào quyết định được.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào công tử trơ mắt nhìn bọn họ thành hôn hay sao?

- Nếu không ta có thể làm sao được chứ?

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Chúng ta không sánh được với phủ Nhân Quốc Công, cũng khó trách người ta lại chọn bọn họ!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Chúng ta hiện tại đang yếu, thế nhưng không hẳn tương lai cũng yếu như vậy!

- Nhưng phủ Hoài Quốc Công chỉ nhìn vào tình hình hiện tại mà thôi.

Tiêu Thiết Ưng than thở.

Sở Ly nói:

- Công tử, cảnh giới hiện giờ của ta đã là Thiên Ngoại thiên.

- Sao?

Tiêu Thiết Ưng đang hững hờ ứng tiếng, bỗng nhiên kịp phản ứng lại, đột ngột trợn mắt lên nhìn sang phía hắn:

- Thật không?

Sở Ly cười nói:

- Chúc mừng công tử, trong phủ chúng ta lại có thêm một cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Ngươi thực sự tiến vào Thiên Ngoại thiên hay sao?

Tiêu Thiết Ưng khó có thể tin được.

Sở Ly vung tay phất một cái, rèm cửa cách đó mười mấy thước bay lên.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi làm sao... Sao lại có thể...

Tiêu Thiết Ưng trợn mắt há hốc mồm.

Muốn tiến vào Thiên Ngoại thiên cần phải tiến vào thắng cảnh để tìm hiểu. Chân chính đạt đến thiên nhân hợp nhất thì mới có thể bước vào cảnh giới Thiên Ngoại thiên. Tương lai Sở Ly phải tiến vào Tử Vân sơn, đây là chuyện đã được an bài xong.

Nhưng quan hệ bên Tử Vân sơn đang bế quan, phải đợi một đoạn thời gian, Sở Ly không có cơ hội vào thắng cảnh. Theo lý mà nói, cho dù có luyện sâu hơn nữa cũng không đạp được vào Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly nói:

- Ta nghiên cứu trận pháp, có cảm ngộ, trong lúc bất tri bất giác tiến vào Thiên Ngoại thiên.

Chuyện Triều Dương tông, hắn quyết định dù là ai cũng không đề cập tới một chữ.

- Hóa ra trận pháp còn có hiệu quả như thế...

Tiêu Thiết Ưng cảm khái nói.

Chỉ có điều hắn có biết cũng vô dụng, tu luyện trận pháp không dễ dàng hơn bao nhiêu so với trở thành cao thủ Thiên Thần, nếu không phải vậy thì trận pháp sư trên thế gian đã ít ỏi tới đáng thương như vậy.

Sở Ly nói:

- Công tử thực sự không muốn tranh khí hay sao?

Hắn nhìn ra sự không cam lòng và thống khổ của Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng thở dài:

- Đương nhiên ta rất muốn tranh, nhưng có tâm mà không có lực. Phủ Nhân Quốc Công đề phòng chúng ta, phủ Hoài Quốc Công cũng đề phòng, lực lượng hai phủ còn đó, chúng ta kém xa tít tắp, dù có tranh thì cũng là uổng công vô ích!

- Cho dù không tranh nổi, dù sao cũng tốt hơn không tranh.

Sở Ly nói:

- Tránh cho tương lai hối hận cả đời!

-... Sở Ly, ngươi có ý định gì không?

Sở Ly nói:

- Nếu có thể có được tình báo chuẩn xác, nàng đi đường nào, khi đó ta sẽ bày trận pháp, cướp người cũng không quá khó khăn như vậy.

Tiêu Thiết Ưng nắm chặt nắm đấm.

- Ta tin Ngọc Ninh sẽ truyền ra tin tức.

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi nói:

- Ngươi bày ra trận pháp, hơn nữa lại thêm khinh công của ngươi, sẽ có hi vọng rất lớn!

Sở Ly cười nhạt.

Hắn không có tự tin lớn như vậy, chỉ là làm hết sức mình nghe mệnh trời mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung lợi hại thế nào hắn đã lĩnh giáo qua, ả lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên, có thể ẩn giấu cảnh giới Thiên Ngoại thiên của mình. Chỉ riêng phần ẩn nhẫn này đã tuyệt không phải là người thường có thể so sánh. Không biết nàng ta còn cất giấu thủ đoạn gì nữa.

Cho dù tiểu thư phủ Hoài Quốc Công truyền tin tức ra thì cũng chưa chắc đã là sự thật, rất có khả năng Lục Ngọc Dung cũng giấu diếm ngay cả với nàng.

- Công tử nên bố trí nghi trận cho thật tốt.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Điều động cao thủ Thiên Ngoại thiên, khiến cho hai nhà tin tưởng, chúng ta không có lực cướp tân nương.

- Vậy ta sẽ đi gặp bằng hữu một chút.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Ta sẽ mang đám người Triệu lão tới.

- Như vậy là tốt nhất.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Chuyện lần này ta sẽ tự mình tới. Những người còn lại dùng để mê hoặc địch nhân, như vậy mới có hi vọng.

- Sở Ly, lá gan của ngươi quả thực rất lớn.

Tiêu Thiết Ưng cười nói.

Việc này một khi xảy ra sai sót, trách nhiệm sẽ đổ lên trên người hắn. Khi

đó mình có nổi giận thì cũng khó tránh khỏi sẽ rơi xuống trên người hắn, đổi lại là đám người Triệu lão, bọn họ đã sớm vội vã từ chối rồi.

Sở Ly có can đảm gánh trách nhiệm này, cho nên mới khiến cho người ta càng yên tâm hơn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Ngọc Dung

Sở Ly cười nhạt.

Lần trước Tiêu Thiết Ưng từng ở lại một thời gian trong phủ Quốc Công, vừa gặp đã có tình ý với Đại tiểu thư phủ Hoài Quốc Công, hai bên đều tình nguyện mối lương duyên này.

Thế sự kỳ diệu như vậy, nếu như tình huống giống như hắn và Tiêu Kỳ, như vậy sẽ rất khó nhất kiến chung tình. Bởi vì lý trí lớn hơn cảm tình, cảm tình hơi có chấn động thì sẽ bị hạ xuống, dùng ánh mắt tỉnh táo của lý trí để nhìn vào mọi chuyện.

Mặc kệ cảm tình ra sao, ban đầu đều rất yếu đuối, không chịu được việc suy xét kỹ càng như vậy.

Tính cách của Tiêu Thiết Ưng không giống như bọn họ, cảm tính lớn hơn lý tính, biết rõ không thể mến Tống Ngọc Ninh, tự mình chuốc lấy cực khổ. Thế nhưng lại không khống chế được mình.

- Chỉ có điều, công tử, một khi sự thật cướp tân nương thành công, người đã nghĩ tới hậu quả chưa?

Sở Ly nói.

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trở nên khổ sở.

Hắn vẫn chần chờ do dự, mâu thuẫn và thống khổ, mà nguyên nhân chính

là lo lắng chuyện này.

Một khi thật sự đoạt tân nương của phủ Nhân Quốc Công, quan hệ giữa hai phủ Quốc Công sẽ thật sự trở thành kẻ thù. Mối hận đoạt thê tử, vô cùng nhục nhã, không đội trời chung, hai phủ Quốc Công tuyệt đối sẽ khai chiến với nhau.

Nếu vì tình cảm cá nhân của chính mình mà khiến cho các hộ vệ của phủ Quốc Công chết đi, như vậy hắn sẽ trở thành tội nhân.

Sở Ly nhìn về phía hắn, đây quả thật là lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Yêu giang sơn hay là yêu mỹ nhân, hoặc là trung với mình, đoạt lại nữ nhân của mình, khoái ý ân cừu, thoải mái vô cùng. Hoặc là vì các hộ vệ của phủ Quốc Công, trơ mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu thích gả cho người khác, hối hận thống khổ cả một đời.

Người trước sẽ khai chiến toàn diện, một mất một còn, sẽ làm cho rất nhiều hộ vệ chết. Mà người sau sẽ không trở mặt, đấu tranh hạn chế ở trong cục bộ, sẽ không tử thương quá nhiều. Mà sẽ chịu nhục, từng bước từng bước tăng cường thực lực của mình, chờ thông gia cùng Vương phủ, sau khi thực lực tăng mạnh sẽ lại tính sổ lại.

Sở Ly nói:

- Đại công tử, một khi hai nhà thông gia, cho dù chúng ta thông gia với An vương phủ thì cũng không thể làm gì được bọn họ!

- Ài...!

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Sở Ly nói:

- Nếu như cướp tân nương thành công, để Tống tiểu thư gả tới phủ Quốc Công chúng ta, như vậy bên phủ Hoài Quốc Công sẽ làm sao đây? Là tiếp nhận sự thực hay là trở mặt với chúng ta?

Tiêu Thiết Ưng cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng lại lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Muốn làm cho phủ Hoài Quốc Công không trở mặt, như vậy chúng ta phải biểu diễn thực lực một phen. Để bọn họ thấy rõ tình thế, cho dù không giúp được chúng ta thì cũng phải ở thế trung lập... Vạn nhất Lục Ngọc Dung thi triển thủ đoạn làm cho phủ Hoài Quốc Công cùng liên thủ đối phó với chúng ta a!

- Lục Ngọc Dung kia sẽ làm được chuyện này!

Tiêu Thiết Ưng cắn răng nói:

- Ta quyết định, cướp tân nương!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hiếm khi thấy Đại công tử quyết đoán như vậy, lựa chọn cướp tân nương đi.

Sở Ly nói:

- Kỳ thực còn có một biện pháp không cực đoan như vậy.

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi:

- Biện pháp gì?

- Trước khi thành thân cướp Tống tiểu thư đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Làm bí ẩn một chút, bức cho phủ Hoài Quốc Công lùi ngày đại hôn lại. Có bước đệm như vậy sẽ không kết thành tử thù.

- Chủ ý này rất hay!

Tiêu Thiết Ưng vui mừng khôn xiết.

Sở Ly nói:

- Công tử chuẩn bị một phong thư, lại thêm một tín vật, ta sẽ đoạt Tống tiểu thư lại cho công tử.

- Có thể thành công không? Ngươi muốn phái ra bao nhiêu người?

- Chỉ mình ta là được rồi.

- Được, đành phải xem vào ngươi rồi!

Tiêu Thiết Ưng có lòng tin rất lớn đối với Sở Ly.

Hắn suy nghĩ một chút, lại đưa ngọc bài bên hông của mình cho Sở Ly, lại sai Lâm Toàn bày sẵn bút mực, vung bút viết ra vài chữ. Hắn tin tưởng, khi Tống Ngọc Ninh nhìn thấy mấy chữ này thì nàng sẽ biết là người do hắn phái tới.

…

Phủ Hoài Quốc Công, trong đại sảnh.

Tống Giới Trí mở miệng, mặt mày hớn hở nói:

- Lục thế muội. Sao muội lại tự mình tới đây chứ?

Trước người hắn có một nữ tử uyển chuyển lả lướt đang đứng đó, lụa trắng che mặt, đôi mắt phượng giống như nước, hai hàng lông mi mang theo ngàn vạn phong tình. Làm cho người ta vừa nhìn thấy mắt phượng của nàng đã không tự chủ được say mê, trầm mê vào trong đó, không có cách nào tự kiềm chế được.

Tống Giới Trí bị nàng nhìn vào, cảm thấy cả người khô nóng, khóe miệng không khỏi mỉm cười với nàng.

- Ta đến sớm một bước, đề phòng có hạng người giá áo túi cơm làm loạn.

Lục Ngọc Dung từ tốn nói:

- Để bảo đảm đại hôn có thể tiến hành một cách thuận lợi.

Âm thanh của nàng rất ôn nhu, có ma lực không tên. Dường như bay thẳng vào trong lòng người, làm cho người ta không nhịn được phải lắng nghe mỗi một chữ của nàng.

- Ngươi sợ người của phủ Dật Quốc Công quấy rối sao?

Tống Giới Trí cười ha hả nói:

- Không cần phải làm vậy. Lần trước Tiêu Thiết Ưng tới đây. Ta đã hàn huyên tán gẫu với hắn vài câu. Hắn là nam nhân thẳng thắn, sẽ không dùng loại âm mưu quỷ kế như thế này.

- Hắn không, nhưng người khác thì lại không hắn.

Lục Ngọc Dung nói.

- Người khác?

Tống Giới Trí vội vã mời nàng ngồi xuống, có chút nghi ngờ hỏi:

- Còn có ai muốn quấy rối nữa chữ? Phủ Cảnh Quốc Công sao? Hay là phủ Nghĩa Quốc Công? Bọn họ đều không có gan đó nha. Lại nói, họ ở cách xa như thế, bọn họ cũng không nhàn rỗi như vậy!

- Vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Lục Ngọc Dung từ tốn nói.

- Đúng đúng, Lục thế muội suy nghĩ chu toàn, mọi việc nên cẩn thận, không thể tốt hơn được nữa.

Tống Giới Trí vội vàng gật đầu.

Lục Ngọc Dung cất giọng nói:

- Thiệu di!

Một nữ tử trung niên nhẹ nhàng bay vào đại sảnh, thân thể nàng thướt tha, nhìn qua chừng hơn ba mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, giống như là quả đào chín mọng, no đủ mê người, mỗi một hành động đều mang theo ý vị mê người.

- Tiểu thư.

Nàng lẳng lặng đứng ở trước người của Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung nói:

- Tống thế huynh, vị Thiệu di này là cận vệ của ta. Trước khi thành hôn, nàng sẽ bảo vệ Tống thế tỷ, tránh cho có người ám hại thế tỷ.

- Chuyện này...

Tống Giới Trí chần chờ.

Người ta làm vậy hiển nhiên là không tín nhiệm hộ vệ của phủ Quốc Công bọn họ, nhất định các hộ vệ của phủ Quốc Công sẽ rất bất mãn.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Cũng không phải là ta không tín nhiệm hộ vệ của quý phủ, mà là tăng thêm nhân thủ, không phải là đổi người a. Lúc này là thời điểm then chốt, có lẽ các hộ vệ của quý phủ có thể hiểu được cho ta, có đúng không?

Đôi mắt sáng của nàng híp lại, trong đôi mắt phượng hiện lên vẻ uy nghiêm.

- Như vậy cũng đúng.

Tống Giới Trí lập tức đồng ý, cười ha hả nói:

- Có Thiệu hộ vệ bảo vệ bên người, ta cũng yên tâm!

- Tống thế tỷ sắp trở thành đại tẩu của ta, ta nào lại cố ý hại thế tỷ hay sao chứ?

Lục Ngọc Dung nói:

- Tống thế huynh không nên hiểu lầm ý tốt của ta lần này.

- Không có không có.

Tống Giới Trí vội vã xua tay.

Dưới ánh mắt trong trẻo của Lục Ngọc Dung, dường như hắn đã biến thành một tiểu tử trẻ tuổi chưa ráo máu đầu, không còn là người khôn khéo già giặn như trước nữa. Cũng đã quên đi vẻ lỗ mãng thô tục, tiến thoái lưỡng nan.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nói:

- Không biết ở khuê lâu Tống thế tỷ có còn phòng nào hay không? Để Thiệu di đến ở bên cạnh Tống thế tỷ, như vậy mới tiện bảo vệ.

- Ha ha... có, có.

Tống Giới Trí vội nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Đa tạ Tống thế huynh.

- Nào có, nào có.

Tống Giới Trí cố gắng giãy dụa, chỉ muốn thoát khỏi thế yếu, nghiêng về một bên. Hắn miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cười nói:

- Lục thế muội, đề phòng như vậy là đề phòng Sở Ly kia hay sao?

Mắt phượng của Lục Ngọc Dung híp lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Tống Giới Trí cảm giác mình lại rơi xuống thế yếu, vội vã cười nói:

- Khinh công của Sở Ly xuất quỷ nhập thần, không thể không đề phòng!

- Ta cũng muốn mở mang kiến thức khinh công của hắn một chút!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Tống Giới Trí nói:

- Tiểu tử này quá cuồng, nên giáo huấn hắn một phen!

Mắt phượng của Lục Ngọc Dung lạnh lùng quét mắt nhìn qua hắn một

chút rồi nói:

- Tống thế huynh, ta cũng đã mệt mỏi, xin cáo lui trước.

- Được được, đi theo ta.

Tống Giới Trí vội nói, âm thầm giơ ngón tay cái lên với mình, mình cũng đủ thông minh, tìm được tử huyệt của nàng.

Tống Giới Trí cẩn thận điều tra về Sở Ly, đối với ân oán giữa hai phủ Quốc Công cũng đã biết rất rõ ràng.

Lục Ngọc Dung mưu trí vô song, mưu trí vừa ra, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Ép cho phủ Dật Quốc Công không thở nổi, chỉ có hai lần bị ngăn cản, tất cả đều do Sở Ly ban tặng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Thành Công

Sở Ly như là khắc tinh của nàng, hai người đấu nhau, lần nào cũng đều là Sở Ly thắng.

Ở trước mặt của Lục Ngọc Dung nói tới Sở Ly chính là xát muối lên vết sẹo của nàng, nhất định sẽ chọc giận nàng.

Chỉ cần nàng giận dữ, mất đi bình tĩnh thì khí thế cũng sẽ không nặng nề như vậy nữa, cũng không ép cho bản thân hắn không thở nổi.

Tống Giới Trí tự mình dẫn đường, mọi người đi tới một toà tinh xá, sau đó hắn lại vội vã xin cáo lui.

Lục Ngọc Dung ngồi ở bên cạnh cái bàn đá trong tiểu viện, bên cạnh nàng là một gốc mai già.

Bỗng nhiên nàng vỗ bàn đá một cái, trong mắt phượng hiện lên vẻ lạnh lẽo.

- Tiểu thư, không bằng giáo huấn vị Tiểu công gia này một chút?

Thiệu Nhu thấp giọng nói.

Lục Ngọc Dung lắc đầu:

- Không cần chấp nhặt với hắn. Thiệu di, ngươi đi tới chỗ Tống tiểu thư, nhất định phải cẩn thận, ta đoán có lẽ họ Sở kia sẽ đến!

- Ta sẽ không rời nàng bất kỳ lúc nào.

Thiệu Nhu nói.

Bên người Lục Ngọc Dung có một nha hoàn đi theo, trong lồng ngực của nha hoàn có ôm một con mèo nhỏ, toàn thân trắng như tuyết không chút tì vết, đang híp mắt ngủ say, không bị động tĩnh bên ngoài làm ảnh hưởng.

- Cứ ở cạnh là được, không cần làm quá căng thẳng.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ngộ nhỡ làm cho Tống tiểu thư tức giận, như vậy bên đại ca ta cũng không dễ ăn nói.

- Được.

Thiệu Nhu khẽ gật đầu.

- Ta sẽ đi theo sau lưng nàng ta cả ngày.

Lục Ngọc Dung nói:

- Các ngươi một ở ngoài một ở trong, hơn nữa lại thêm cao thủ Thiên Ngoại thiên của phủ Hoài Quốc Công. Nhất định phải không cho họ Sở kia một tia cơ hội có thể ra tay... Tốt nhất là làm cho hắn biết khó mà lui!

Câu cuối cùng là nàng nghiến răng mà nói.

Thiệu Nhu nói:

- Tiểu thư tự thân xuất mã, nếu hắn thật sự dám đến, tuyệt đối sẽ không chiếm được lợi ích!

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung cười.

Lần này nàng lặng lẽ không một tiếng động tới đây, đã giấu được tất cả mọi người. Đó là vì không muốn làm cho bên này xảy ra sự cố, bằng không nếu như bị Sở Ly đoạt tân nương đi. Đặc biệt là ngày đại hôn, như vậy mặt mũi của phủ Quốc Công sẽ mất hết, không còn sót lại một chút gì. Chuyện này sẽ trở thành chuyện cười và sỉ nhục.

Nếu như Sở Ly muốn đến cướp. E rằng cũng sẽ hành động trước ngày đại hôn.

…

Tống Ngọc lặng lẽ ngồi ở trước bàn trang điểm, không nhúc nhích nhìn khuôn mặt quyến rũ mê người ở trong gương.

- Ài...

Nàng thở dài thật sâu, trước mắt không khỏi hiện lên nụ cười của Tiêu Thiết Ưng. Ngẫm lại mình sắp thành hôn, trong lòng lại thở dài.

Phía sau nàng có một tiểu nha hoàn thanh tú đang đứng đó. Giữa hai lông mi có vẻ tức giận, lại lo lắng nhìn nàng:

- Tiểu thư, đừng thở dài nữa.

- Ngươi thì biết cái gì.

Tống Ngọc Ninh than thở.

- Nếu như thở dài nữa thì sẽ biến thành người già rồi.

Tiểu nha hoàn dịu dàng nói:

- Hôm nay khí trời tốt như vậy, không bằng đi tới hậu hoa viên ngắm hoa đi.

- Không đi.

- Hoa cúc đã nở rồi, rất đẹp đó.

Tiểu nha hoàn nói.

Tống Ngọc Ninh liếc mắt nhìn nàng ở trong gương, lại nói:

- Hiện giờ sao ta có tâm tình ngắm hoa cơ chứ?

- Như vậy thì có thể làm gì được đây?

Tiểu nha hoàn khuyên nhủ:

- Việc thành hôn đã được định, không thể hối hôn, cho nên tiểu thư nên quên Tiêu công tử đi.

Tống Ngọc Ninh hừ lạnh nói:

- Ngươi thì biết cái gì!

- Sao nô tỳ không biết cơ chứ.

Tiểu nha hoàn có chút không phục nói:

- Không phải là tiểu thư yêu thích Tiêu công tử, nhưng lại phải gả cho Lục công tử sao? Nô tỳ nghe nói Lục công tử cũng là một mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái đó!

- Vậy thì sao chứ?

Tống Ngọc Ninh hừ lạnh nói:

- Nói ngươi không hiểu ngươi còn không tin, nam nhân tuấn mỹ trong thiên hạ có rất nhiều. Sao ta có thể yêu thích toàn bộ được chứ?

- Như vậy chúng ta phải làm gì đây?

Tiểu nha hoàn nói:

- Nếu nhất định phải làm Lục phu nhân, như vậy cũng chỉ có thể quên Tiêu công tử đi mà thôi. Tránh cho bản thân khổ sở, nữ nhân chúng ta không phải luôn như vậy sao, thân bất do kỷ!

- Hừ!

Tống Ngọc Ninh trừng mắt nhìn nàng một chút.

- Tiểu thư. Tiểu thư nói xem Tiêu công tử có thể cướp tân nương hay không?

Tiểu nha hoàn thấp giọng nói, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài khuê phòng có bốn vị cao thủ Thiên Ngoại thiên đang đứng đó, bọn họ đứng ở ngoài phòng một bước không rời. Vừa bảo vệ cũng là để giám thị, sợ nàng đào hôn.

Tiểu nha hoàn hiểu rõ, nhất định bọn họ cũng đang đề phòng Tiêu công tử.

- Ài.... Chỉ mong chàng đừng làm bừa!

Tống Ngọc Ninh thở dài.

Trong lòng nàng rất là mâu thuẫn, vừa hi vọng Tiêu Thiết Ưng có thể thể hiện khí khái của nam tử hán đại trượng phu, cướp mình đi, không để cho mình gả cho Lục Ngọc Lâu. Thế nhưng nàng lại không hi vọng đối phương

tới đây. Khiến cho phủ Dật Quốc Công và phủ Nhân Quốc Công không nể mặt nhau, trở thành đối thủ một mất một còn.

Nếu như Tiêu Thiết Ưng đi cướp nàng thật, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, nhất định Lục Ngọc Lâu sẽ phát rồ lên. Mà phủ Nhân Quốc Công thế lớn, phủ Dật Quốc Công tuyệt đối không thể chống đỡ được. Nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề, vạn nhất Tiêu Thiết Ưng xảy ra chuyện bất trắc...

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Tống Giới Trí cười ha hả nói:

- Tiểu muội, là ta!

Hắn đẩy cửa đi vào, khóe miệng nở nụ cười:

- Không quấy rối muội chứ?

- Đại ca.

Tống Ngọc Ninh lười biếng bắt chuyện với hắn một tiếng:

- Có chuyện gì cần muội muội làm vậy?

- Ài...

Tống Giới Trí có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiểu muội, chuyện muội gả cho Lục Ngọc Lâu sự không liên quan đến ta a, tất cả đều là do phụ thân làm chủ, đừng có trách lên trên người ta đó!

- Có việc gì mau nói, muội rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!

Tống Ngọc Ninh thờ ơ nói.

Tống Giới Trí ho nhẹ một tiếng, nhắm mắt ngượng ngùng nói:

- Lục Ngọc Dung đã tới đây.

Tống Ngọc Ninh nhíu mày.

Tống Giới Trí nói tiếp:

- Nàng tới đây từ sớm là vì đề phòng phủ Dật Quốc Công làm xằng làm bậy.

- Hừ, nàng đang đề phòng hỏa hoạn chưa xảy ra, quả nhiên là hạng người trí mưu hơn người!

Tống Ngọc Ninh lạnh lùng nói.

Tống Giới Trí nói:

- Nàng cũng có lòng tốt, nếu như xảy ra sai lầm, mặt mũi của toàn bộ phủ chúng ta sẽ xong đời!

- Muội biết rồi.

Tống Ngọc Ninh nói rất qua loa:

- Còn có việc gì nữa không?

Tống Giới Trí gãi đầu một cái, ngượng ngùng nói:

- Nàng dẫn theo hai cao thủ Thiên Ngoại thiên, đưa cho tiểu muội. Một là nữ, có thể bảo vệ muội hàng ngày, một người khác là Tịch lão Tịch Vụ.

- Muội thực sự vô cùng cảm kích đó!

Tống Ngọc Ninh cười gằn.

http://tieulun.hopto.org

Tống Giới Trí nói:

- Tiểu muội, nên nhịn một chút, đừng tức giận, rất nhanh sẽ qua chuyện này thôi!

- Ồ, muội còn không thể nổi nóng hay sao?

Tống Ngọc Ninh cười lạnh nói:

- Được lắm, trực tiếp trói ta đến phủ Nhân Quốc Công là được rồi!

- Tiểu muội!

Tống Giới Trí vội nói:

- Nhỏ giọng một chút.

Tống Ngọc Ninh hừ lạnh, xoay người quay lưng về phía hắn.

Tống Giới Trí bất đắc dĩ thở dài, dựa vào tính tình không chịu thiệt thòi của tiểu muội này, hai người từ sáng đến tối luôn cãi nhau như vậy.

Tống Giới Trí chắp chắp tay:

- Tiểu muội, muội để ta tĩnh tâm một chút!

Hắn nói xong kéo cửa ra, mời Thiệu Nhu đi vào.

Thiệu Nhu đi vào phòng, lại nhẹ nhàng thi lễ:

- Xin chào Thiếu phu nhân.

Tống Ngọc Ninh nhấc tay lên, lạnh nhạt nói:

- Không cần phải như vậy, ta còn chưa phải là Thiếu phu nhân.

http://tieulun.hopto.org

Địa vị của cao thủ Thiên Ngoại thiên cao cả, bất kể là ở phủ Quốc Công nào đều nhận được sự tôn trọng cơ bản, nàng cũng biết nặng nhẹ.

- Vâng.

Thiệu Nhu lên tiếng nói.

- Thiệu hộ vệ, ta không thích có người quấy rối, xin ngươi bảo vệ ở ngoài cửa đi.

Tống Ngọc Ninh lạnh nhạt nói:

- Trong phòng cũng không có đường hầm, ta cũng không thể chạy mất!

Thiệu Nhu cười nói:

- Tống tiểu thư nói đi đâu vậy, ta phụng mệnh đến đây bảo vệ tiểu thư, cũng không phải là giám thị a.

Tống Ngọc Ninh lắc tay ngọc, ra hiệu nàng không cần nhiều lời.

Thiệu Nhu nhìn nàng kiên quyết từ chối như thế, biết chắc là đối phương đã phản cảm, cho nên nàng thi lễ, lui ra khỏi phòng.

Tống Giới Trí dùng vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu nhìn qua Tống Ngọc Ninh.

Tống Ngọc Ninh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Tống Giới Trí lắc đầu thở dài, xoay người đi theo ra ngoài. Lại ôm quyền một cái xin lỗi với Thiệu Nhu.

Thiệu Nhu không thèm để ý mà chỉ cười cười.

Tống Ngọc Ninh hừ lạnh nói:

- Tiểu Di, ta đói, đi nhà bếp mang chút điểm tâm tới đây!

- Vâng, tiểu thư.

Nha hoàn tiểu Di cười tươi roi rói, đồng ý.

Nàng đi ra khỏi khuê phòng, bên ngoài lúc này có sáu người đang đứng phân tán, vừa nãy Thiệu Nhu, bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên trong phủ, còn có một lão giả, có lẽ là cao thủ Thiên Ngoại thiên của phủ Nhân Quốc Công.

Nàng âm thầm lắc đầu, đến nhà bếp, vừa mới cầm lấy hai phần điểm tâm thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ, không thể động đậy được nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Cướp Người Đi

Nàng sợ đến mức muốn hét to, nhưng không phát ra âm thanh được.

Quanh thân ngoại trừ hai mắt ra, không thể động đậy được một chút nào, nàng liều mạng nhìn ra phía sau, khiến cho hai con ngươi trở nên đau đớn. Thế nhưng vẫn không nhìn thấy có người nào ở phía sau.

Sở Ly có chút buồn cười nhìn tiểu nha đầu rất là cơ linh này, hắn đứng ở trước gót chân nàng, nhẹ giọng nói:

- Đắc tội rồi, ta là Sở Ly.

Hai mắt của Tiểu Di trợn lớn, nhìn thanh niên oai hùng ở trước mắt.

Tiểu thư rất quan tâm về mọi chuyện của phủ Dật Quốc Công, cho nên sưu tập của rất nhiều tin tức của phủ Dật Quốc Công, nàng thân là nha hoàn hầu cận, đương nhiên cũng biết tới Sở Ly, là cao thủ có uy hiếp nhất của phủ Dật Quốc Công. Khinh công vô cùng kỳ diệu, xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị. Quốc công gia và Tiểu công gia đều rất kiêng kỵ người này.

Cũng coi như Tiêu công tử có lương tâm, quả thực đã phái người tới đây!

Nàng không khỏi cảm thấy cao hứng thay cho tiểu thư, tiểu thư không nhìn nhầm người!

Sở Ly nhét yêu bài và hai phong thư vào tay nàng, lại thấp giọng nói:

- Lặng lẽ đưa cho tiểu thư, bảo nàng y theo chuyện viết trong thư mà làm,

những việc còn lại không cần phải lo lắng.

Sở Ly cười với nàng, sau đó nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng một cái, người bỗng nhiên biến mất.

Tiểu Di trợn mắt lên, vội vã thu yêu bài và tin tức vào trong ngực. Lại nghĩ một hồi, bưng điểm tâm lên, làm như không có chuyện gì xảy ra rời khỏi nhà bếp, trở lại khuê phòng.

- Sao lại chậm như thế?

Tống Ngọc Ninh tức giận trừng mắt nhìn nàng một chút.

Tiểu Di nhìn ra ngoài cửa:

- Tiểu thư, nhà bếp vẫn đang làm, tiểu thư còn cần thứ gì nữa không?

- Không cần, những thứ này đã đủ ăn rồi.

Tống Ngọc Ninh nhìn nàng nháy mắt rồi nhìn ra ngoài cửa, nàng nhíu nhíu mày.

Tiểu Di móc ra bạch ngọc yêu ở trong lòng, lại đưa cho Tống Ngọc Ninh.

Tống Ngọc Ninh nhận lấy, sờ sờ, nhìn một chút, bỗng nhiên giật mình, đôi mắt sáng trừng lớn.

Tiểu Di đặt ngón trỏ lên ở trước môi, lại móc ra hai phong thư, vừa nói:

- Tiểu thư, nô tỳ cũng muốn ăn một chút.

- Ăn đi ăn đi, cho ngươi no chết!

Tống Ngọc Ninh hừ lạnh. Lại không chút tiếng động tiếp nhận hai phong

thư.

Nàng cầm bạch ngọc yêu, giống như được thấy Tiêu Thiết Ưng vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần và gò má đỏ hồng. Sóng mắt lưu chuyển như dầu.

Một lát sau, nàng ăn một khối điểm tâm, chậm rãi mở thư tín ra.

Đầu tiên là tin của Tiêu Thiết Ưng, trong thư chỉ viết vài chữ rất ít, ý bảo nàng nghe theo lời dặn dò của Sở Ly.

Nàng quan sát tỉ mỉ thư tính, nhìn thấy chữ viết cường tráng mạnh mẽ của Tiêu Thiết Ưng như nhìn thấy hắn. Mấy chữ này dính khí tức của hắn, đặc biệt giống, nhìn như thế nào cũng không đủ.

Tiểu Di nhìn dáng vẻ si ngốc của tiểu thư. Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, lại cầm một khối điểm tâm rồi ăn.

Qua một lát, Tống Ngọc Ninh mở phong thư thứ hai ra, là bút tích của một người khác, cuối cùng kí tên là Sở Ly.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Di, Tiểu Di gật gù.

Tống Ngọc Ninh thu hai phong thư và yêu bài vào trong lồng ngực, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tiểu Di, ăn điểm tâm xong rồi ta muốn đi dạo cho tiêu cơm. Đi hậu hoa viên đi!

- Vâng.

Tiểu Di đồng ý.

Hai người đi ra khỏi khuê phòng, sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên bên

ngoài vội vã chạy tới, vây quanh nàng ở giữa.

Tống Ngọc Ninh bất mãn kêu một tiếng:

- Ta đang ở nhà ta. Cũng không phải ở bên ngoài, các ngươi chặn nghiêm như thế làm gì chứ?

- Tiểu thư, cẩn tắc vô áy náy.

Một lão giả nhẹ nhàng lên tiếng khuyên nhủ.

Tống Ngọc Ninh hừ một tiếng, không tiếp tục nói nữa.

Lúc mọi người đến hậu hoa viên mặt trời chiều đã ngả về phía tây, ánh mặt trời dịu nhẹ, nàng ngồi ở một bên hồ nhân tạo, nhìn mây vàng đầy trời. Trong lòng không biết rốt cuộc Sở Ly có thể mang nàng đi hay không. Sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên lúc nào cũng đứng quanh giám thị, nào có dễ dàng trốn như thế chứ?

Nếu như rời đi, khi đó hậu quả có phải sẽ rất nghiêm trọng hay không?

Nếu như thất bại, thì sẽ như thế nào?

Trong đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt tươi cười của Tiêu Thiết Ưng. Tâm tình hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại, chỉ cần có thể ở cùng với Tiêu đại ca, sao cần phải quan tâm nhiều như vậy chứ!

Nghĩ tới đây, nàng tinh thần thoải mái, tinh thần phấn chấn.

Chờ lúc ánh đèn rực rỡ mới lên, nàng xoay người trở về, Tiểu Di vội vã chạy theo.

Sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên tiếp tục vây quanh nàng, một chút cũng không rời.

Chờ tới khi trở lại khuê phòng, nàng liếc mắt nhìn bảo kiếm treo trên tường, lại gỡ xuống.

Ngồi vào trước bàn trang điểm, mở một cái tráp ra, bên trong có một phong thư.

Nàng mở phong thư ra, khóe mở miệng nở một nụ cười.

Trong thư tự xưng chính là Chưởng kiếm sứ Phù Dung Sơn của Kim đỉnh cung, thấy tư chất của Tống tiểu thư tuyệt hảo, là đệ tử tốt nhất để tu luyện võ học của Kim đỉnh cung, cho nên trực tiếp mang nàng đi, người nhà không cần phải lo lắng. Sau mười năm tự nhiên sẽ học nghệ xong rồi hồi phủ.

Nàng lắc đầu bật cười, Sở Ly này thực sự là thông minh, chuyện như vậy cũng nghĩ ra được.

Nàng đứng dậy, đi quanh nhìn các góc một chút, nàng phát hiện ra có mấy thanh trường kiếm bị màn che lại, trường kiếm cắm sâu vào dưới mặt đất.

Hai mắt sáng của Tiểu Di vòng tới vòng lui, đánh giá bốn phía, nàng mơ hồ cảm thấy dường như đã có người đến nơi này.

Tống Ngọc Ninh cầm bảo kiếm, chậm rãi rút ra.

Ở cửa có một vệt trắng, là Sở Ly đã vẽ ra từ trước, nàng đặt mũi kiếm lên trên vệt trắng, sau đó dùng lực cắm xuống.

Chung quanh dường như run lên, không khí như hồ nước vậy, không ngừng lắc lư động đậy.

Nàng quay đầu nhìn, bốn phía không có gì khác thường, nhìn Tiểu Di, Tiểu Di cũng lắc đầu.

- Thu thập y phục, nhanh lên một chút!

http://tieulun.hopto.org

Tống Ngọc Ninh thấp giọng nói.

Tiểu Di hưng phấn gật đầu.

Nàng tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng thu thập được một bao y phục, lại đi theo Tống Ngọc Ninh đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng mở rộng, nhưng sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên lại không vây quanh hai nàng như lúc bình thường. Mà dường như bọn họ không nghe thấy tiếng cửa mở của nàng vậy. Cả đám vẫn duy trì tư thế của từng người, có người đang suy tư, có người đang nhắm mắt dưỡng thần, có người đang đọc sách.

Nàng khẽ bước, rón ra rón rén đi ra ngoài, Tiểu Di đi theo sát phía sau.

Hai người đi mấy bước, quay đầu nhìn lại, sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên vẫn đang chăm chú với việc của mình, không có chút phản ứng nào cả.

Các nàng cảm thấy rất là kỳ quái, nhưng trong thư đã nói tới tình hình này, cho nên hai nàng nhanh chóng đi ra ngoài.

Chờ tới lúc đi xuống lầu, hai nàng nhìn thấy Sở Ly.

Sở Ly mặc một bộ y phục màu xanh, đứng trong bóng chiều, mỉm cười ôm quyền nói:

- Bái kiến phu nhân, chúng ta lên đường thôi.

- Ngươi là Sở Ly?

Tống Ngọc Ninh nói.

Sở Ly cười nói:

- Đúng vậy.

- Bọn họ...?

- Bọn họ đã rơi vào trong trận pháp, một phút sau sẽ tỉnh lại, chúng ta phải mau chóng lên đường.

Sở Ly nói.

Tống Ngọc Ninh vội nói:

- Đi mau!

Sở Ly đưa tay phân biệt ôm lên eo của các nàng rồi nói:

- Đắc tội rồi!

Dứt lời thân thể hắn loáng một cái, nhị nữ chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt lưu chuyển, nhanh đến mức không nhìn thấy rõ, hoàn toàn mơ hồ.

Các nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy mình đã rời khỏi phủ Quốc Công, vút qua trong thành, ra khỏi thành, dọc theo đường mòn chạy nhanh về phía trước.

Bất tri bất giác, một vầng trăng đã treo trên bầu đêm.

Sở Ly trầm mặc không nói, một đường bay nhanh.

Lúc nửa đêm, bọn họ đã tiến vào một tòa thành nhỏ.

Sở Ly thi triển nội lực che các nàng ở phía trước, ngăn cho gió thổi tới. Các nàng cảm thấy thoải mái kích thích, phấn khởi đến mức trợn mắt lên.

Sở Ly bỗng nhiên dừng lại, nhị nữ phát hiện ra lúc nay hai người đã ở trong thành.

http://tieulun.hopto.org

Ba người đi tới một cửa hàng bán rượu, Sở Ly mua một vại rượu mạnh lớn từ chỗ của chưởng quỹ, sau đó lại thuê một gian phòng. Có tiền có thể sai quỷ dạy ma, ở dưới thế tấn công của bạc, chưởng quỹ lập tức sảng khoái đồng ý.

- Phu nhân, Tiểu Di cô nương, các ngươi vào trong vại rượu này ngâm một chút, sau khi ra ngoài lại đổi xiêm y, không nên mặc thứ trên người lúc này.

Sở Ly nói.

Tiểu Di kinh ngạc:

- Tại sao?

- Đề phòng ngừa trên người các ngươi có mùi vị gì đó có thể bị lần theo.

- Không thể nào?

Tiểu Di kêu lên.

Sở Ly cười nhạt.

Tống Ngọc Ninh nói:

- Cứ theo Sở Ly phân phó mà làm!

Nàng nhìn Sở Ly, không hổ là Sở Ly, là nam nhân có thể chính diện giao phong với Lục Ngọc Dung, tư duy kín đáo không phải là thứ mà người thường có thể so sánh được.

Sở Ly lui ra khỏi phòng, đứng ở bên ngoài, suy nghĩ về Lục Ngọc Dung.

Hai ngày nay hắn vẫn ở trong phủ Hoài Quốc Công, thần không biết quỷ

không hay, cũng đã nhìn thấy Lục Ngọc Dung tới đây.

Vốn hắn muốn thông qua Đại Viên Kính Trí nhìn thấu suy nghĩ của Lục Ngọc Dung. Thế nhưng không nghĩ tới Lục Ngọc Dung người mang dị thuật, không phải dị thuật bình thường như Tiêu Kỳ, mà là so với Tiêu Kỳ lại còn hơn một bậc, có thể ngăn cách mình dò xét.

Hắn suy đoán, nếu Tiêu Kỳ có thể đạt đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên, có khả năng cũng sẽ ngăn được mình dò xét suy nghĩ của nàng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Lần Theo

Lục Ngọc Dung đang dùng cơm ở bên cạnh cái bàn đá trong tiểu viện.

Nàng đã tháo tấm lụa trắng xuống, khuôn mặt lộ ra, xinh đẹp phong hoa tuyệt đại, hai hàng lông mi phong tình vạn chủng khẽ nhíu lại, có chút đăm chiêu nhìn cơm nước trên bàn.

Nàng thân là khách quý, cho nên cơm nước vừa tinh xảo mà lại rất mỹ vị.

Dưới ánh đèn nàng càng trở nên xinh đẹp tuyệt luân, giống như trên người tỏa ra ánh sáng, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nha hoàng ôm mèo trắng ở bên người nàng thấp giọng nói:

- Tiểu thư?

- Ta cảm thấy tâm thần không yên, có lẽ đã có chuyện.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Tiểu hoàn, đi mời Thiệu di lại đây!

- Vâng.

Tiểu hoàn thấp giọng đáp.

Nàng ôm mèo trắng đi ra khỏi tiểu viện, đứng ở cửa viện dặn dò hai câu, sau đó tự có hộ vệ đi vào đưa tin.

Lục Ngọc Dung thả đũa bạc xuống, đứng dậy nhẹ nhàng bước đi, lượn lờ như lá liễu.

Con mèo trắng nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung hít sâu một hơi, cố gắng làm cho tâm tư chấn động bình phục lại.

Một lát sau, Thiệu Nhu nhẹ nhàng đi đến, sắc mặt âm trầm.

- Thiệu di, đã xảy ra chuyện gì?

Lục Ngọc Dung vừa nhìn sắc mặt của nàng đã biết có chuyện.

Thiệu Nhu nói:

- Đã không thấy Tống tiểu thư đâu nữa!

- Sao?

Lục Ngọc Dung biến sắc, xoay người đi ra ngoài, ngay cả như vậy nhưng nàng vẫn không mất đi sự bình tĩnh, mà vẫn còn mang tấm lụa trắng che mặt đi theo.

Thiệu Nhu dẫn đường ở phía trước, cùng mấy người Lục Ngọc Dung đi tới khuê lâu của Tống Ngọc Ninh.

Dưới lầu đã có mấy tên hộ vệ đứng đó, sắc mặt nghiêm túc.

Nàng lên lầu, tiến vào trong khuê phòng, Tống Giới Trí cũng đang ở trong đó.

- Tống thế huynh!

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung trầm giọng nói.

Tống Giới Trí xem một phong thư rồi đưa cho Lục Ngọc Dung:

- Xem một chút đi, thế muội kiến thức uyên bác, có biết Kim Đỉnh cung này là thần thánh phương nào hay không?

Lục Ngọc Dung mở thư ra, lông mi khẽ nhíu, nói:

- Kim Đỉnh cung? Chưa từng nghe nói qua!

- Quá bá đạo, không ngờ lại âm thầm mang người đi, coi phủ Quốc Công chúng ta như không có gì!

Vẻ mặt Tống Giới Trí âm trầm, mạnh mẽ cắn răng nói:

- Cần phải đòi một lời giải thích!

- Thiệu di?

Lục Ngọc Dung quay đầu nhìn về phía Thiệu Nhu.

Thiệu Nhu nói:

- Chúng ta cũng không hiểu ra sao, từ sau khi Tống tiểu thư vào nhà cũng không có gì khác thường. Nếu không có Tiểu công gia đến, chúng ta còn không phát hiện ra được.

Tống Giới Trí buông tay nói:

- Ta vừa vào cửa đã cảm thấy không ổn. Trong phòng không có ai... Lục thế muội, có thể là do họ Sở kia làm ra hay không?

- Cho dù khinh công của hắn tốt. Thế nhưng có thể mang theo hai người

âm thầm rời đi ở trước mắt của sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên hay sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Tống Giới Trí than thở:

- Đúng là không thể.

Lục Ngọc Dung đi quanh một vòng ở trong phòng, nhìn thấy vỏ kiếm ở trên bàn trang điểm:

- Kiếm đâu rồi?

- Có phải tiểu muội động thủ với bọn hắn hay không?

Tống Giới Trí vội hỏi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu.

Nếu như thật sự động thủ, đám người Thiệu Nhu há có thể không nghe được?

Mấy thanh kiếm Sở Ly đâm xuống lúc trước đã sụp đổ thành bụi phấn, cho nên mới không thu hút sự chú ý của người khác.

Thế nhưng trường kiếm hóa thành bột phấn, có thể thấy được lực lượng hư không mà trận pháp điều động rất là mạnh mẽ.

Lục Ngọc Dung đi quanh một vòng, không có phát hiện gì khác, sau đó quay đầu rời đi.

Nàng trở lại tiểu viện, Thiệu Nhu và Tịch Vụ cũng đi theo tới.

- Kim Đỉnh cung...

Dọc trên đường đi Tịch Vụ vẫn đang suy tư.

Lục Ngọc Dung ngồi vào bên cạnh cái bàn đá. Hừ lạnh nói:

- Là họ Sở kia làm!

- Thực sự là hắn?

Thiệu Nhu kinh ngạc.

Lục Ngọc Dung cười gằn:

- Hắn giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được ta... Tiểu Hoàn, để Tiểu Bạch dẫn đường, chúng ta đuổi theo!

- Vâng.

Tiểu hoàn nũng nịu đồng ý, thả con mèo trắng xuống dưới đất, lại gãi gãi cằm nó một cái.

Mèo trắng kêu ò ò hai tiếng, lại không giống như là mèo kêu, mà là một loại dị thú.

Nó hóa thành một đạo quang mang màu trắng lao đi về phía trước, bốn người vội vã đuổi theo.

Bọn họ ra khỏi phủ Quốc Công, một hơi đuổi tới cửa hàng mà Sở Ly mua rượu. Nhìn thấy xiêm y mà Tống Ngọc Ninh và Tiểu Di đã cởi bỏ.

Bởi vì có tấm lụa trắng che mặt cho nên không nhìn ra mặt của Lục Ngọc Dung có biểu hiện gì. Thế nhưng đám người Thiệu Nhu lại hít thở nhè nhẹ, bởi vì bọn họ cảm nhận được sự phẫn nộ của nàng.

- Tiểu thư. Chi bằng, đi ra ngoài Sùng Minh thành chờ hắn tới?

Tịch Vụ thấp giọng nói.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Vô dụng!

Nàng quay đầu nhìn về phía hai người:

- Rốt cuộc hắn đã dùng biện pháp gì để mang hai người đi chứ?

Tịch Vụ và Thiệu Nhu đều cau mày.

Đây cũng là điểm mà bọn họ đau khổ suy nghĩ, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Cũng không phải chỉ có mình bọn họ mà còn có bốn người còn lại nữa, tuyệt đối không phải là do bất cẩn gây nên.

- Khá lắm, họ Sở!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Tạm thời cứ coi như là Kim Đỉnh cung mang người đi, món nợ này phải tính toán trong tối... Các ngươi giữ kín miệng mình, đừng nói ra. Đặc biệt là không thể truyền tới chỗ của đại ca!

- Phải gạt Đại công tử hay sao?

Tịch Vụ nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Người ngoài mà biết thì phủ Nhân Quốc Công sẽ trở thành chuyện cười... Đại ca mà biết. Nhất định sẽ liều mạng cùng phủ Dật Quốc Công. Các ngươi cũng có thể đoán ra được chân tướng khi đó a!

http://tieulun.hopto.org

-... Vâng.

Ba người tiểu Hoàn vội vã dùng sức gật đầu.

Chuyện như vậy đúng là vô cùng nhục nhã. Đại công tử biết được, cho dù có anh minh thần võ lấy đại cục làm trọng tới đâu cũng không chịu được, nhất định sẽ toàn diện khai chiến cùng phủ Dật Quốc Công.

Phủ Dật Quốc Công yếu thế, nhưng nếu như toàn diện khai chiến, cuối cùng vẫn sẽ lưỡng bại câu thương, ai cũng không chiếm được lợi ích. Huống chi là phủ Dật Quốc Công sắp thông gia cùng An vương phủ.

- Tiểu thư, nếu như chúng ta có thể phá hoại đại hôn của An vương, như vậy cũng coi như đã được báo thù.

Tịch Vụ nói.

- Tiêu Thiết Ưng đoạt Tống thế tỷ, đại ca sẽ đoạt lại Tiêu Thi!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Tịch Vụ cười nói:

- Chủ ý này rất được... Tiêu Nhị tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, đại công tử có được nàng, càng chiếm tiện nghi hơn nha!

Thiệu Nhu nói:

- Tiểu thư, bên phủ Hoài Quốc Công thì phải làm sao bây giờ?

- Trước tiên cứ kéo dài hôn lễ, chờ đoạt được Tiêu Thi, lại ngả bài với bọn hắn... Có lẽ trong lòng bọn họ cũng đã tính toán sẵn rồi!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Đi thôi!

…

Sở Ly mang theo nhị nữ đi cả ngày lẫn đêm, vào đêm khuya đã tiến vào phủ Dật Quốc Công, trực tiếp tiến vào tiểu đảo của hắn.

Tiểu đảo đã được kiến thiết trận pháp, hắn không muốn rời khỏi Ngọc Kỳ đảo, lại không thể bỏ nơi này. Cho nên lần này vừa vặn, xếp Tống Ngọc Ninh và Tiểu Di tới đây.

Được trận pháp bao phủ, không ai có thể đi vào bên trong được.

Hắn để nhị nữ ở chính sảnh, lại cười nói:

- Nơi này vốn là đảo ban cho ta, nhưng ta chưa từng đến đây ở. Các ngươi cứ ở bên này trước, nghỉ một chút rồi lại nói.

- Ta muốn gặp Tiêu đại ca.

Tống Ngọc Ninh nói:

- Sở Ly, khổ cực cho ngươi rồi!

Sở Ly cười nói:

- Ta sẽ lập tức đi thông báo cho Đại công tử!

- Đại ân của ngươi sau này ta sẽ báo đáp!

Tống Ngọc Ninh khẽ cười nói.

Sở Ly ôm quyền một cái rồi lui ra, đi tới Thiết Ưng đảo.

Tiêu Thiết Ưng đang ở trong đại sảnh xem công văn, nghe được thông

báo, hắn vội vã thả công văn xuống, ba chân bốn cẳng chạy tới trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Đại công tử, xin mời đi theo ta.

- Thành rồi sao?

Tiêu Thiết Ưng hơi căng thẳng nhìn hắn.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng hưng phấn tới mức cả người run lên:

- Được! Được!

Sở Ly dẫn đường ở phía trước, Tiêu Thiết Ưng đi theo sát phía sau, hai người bước lên thuyền nhỏ rời đi, Lâm Toàn không theo sau.

- Công tử, trước hết cứ để cho Tống cô nương ở chỗ của ta. Bình thường muốn đi ra ngoài đi dạo thì cứ mang theo khăn che mặt, như vậy sẽ không ai nhận được.

Sở Ly đón gió mà đứng, y phục trên người bay phần phật:

- Nếu như ra ngoài phủ, ta sẽ tới làm hộ vệ.

Tiêu Thiết Ưng vội vàng gật đầu:

- Lại phải làm phiền ngươi làm hộ vệ rồi.

Hắn biết bản lĩnh của Sở Ly, có thể nhìn thấu lòng người, rất là mẫn cảm đối với địch ý và nguy hiểm.

Tống Ngọc Ninh đi ra ngoài phủ, đề phòng người phủ Nhân Quốc Công tới cướp người, cũng đề phòng phủ Hoài Quốc Công cướp người, có Sở Ly hắn mới có thể yên tâm được.

- Đây là bổn phận của ta.

Sở Ly cười nói.

Thuyền nhỏ ghé vào trên đảo, cả người Tiêu Thiết Ưng căng thẳng, bước chân cứng ngắc, nhìn qua rất là quái dị.

Sở Ly cười thầm, Đại công tử quả thực đã có tình ý cực sâu đối với Tống Ngọc Ninh rồi.

- Công tử, ta sẽ đi tới phủ Hoài Quốc Công.

Sở Ly bước lên rồi nói:

- Nhìn phản ứng của Lục Ngọc Dung, đề phòng trước một chút.

-... Được.

Tiêu Thiết Ưng cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, không được để cho kích động và phấn khởi làm cho đầu óc choáng váng.

- Đây là phương pháp vào đảo.

Sở Ly móc ra một tờ giấy ở trong tay áo, đưa cho Tiêu Thiết Ưng. Sau đó một lần nữa bước lên thuyền nhỏ nhẹ nhàng rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Khắc Phục Hậu Quả

Phủ Hoài Quốc Công

Tống Giới Trí ngồi ở trên ghế Thái sư, đang thưởng thức một khối ngọc bội màu trắng, có chút hững hờ ngẩng đầu nhìn lão giả đang đứng ở trước mặt một chút.

Lão giả này gầy gò, không biết võ công, lẳng lặng đứng ở nơi đó, thế nhưng lại có một luồng khí chất nho nhã.

Hắn bình tĩnh nhìn Tống Giới Trí:

- Tiểu công gia, lão phu xưa nay không biết có môn phái nào tên là Kim Đỉnh cung cả.

Tống Giới Trí lạnh nhạt nói:

- Môn phái võ lâm trong thiên hạ nhiều vô số kể, không hắn đã không có.

Lão giả lắc đầu:

- Có thể lặng lẽ không một tiếng động mang tiểu thư và nha hoàn đi ở dưới mí mắt của sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên, đây tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường. Nếu đã có cao thủ như thế, như vậy Kim Đỉnh cung này cũng không phải là môn phái bình thường.

- Có khả năng là một ít môn phái lánh đời, không phải là thứ mà người thường có thể biết được.

Tống Giới Trí nói.

Lão giả kia vẫn lắc đầu:

- Môn phái có lánh đời tới mấy thì tên gọi cũng sẽ lưu truyền ra, chỉ là không phái đệ tử vào đời, hoặc là đệ tử vào đời che dấu thân phận mà thôi.

- Lão Phan!

Tống Giới Trí thu hồi ngọc bội màu trắng, hừ lạnh nói:

- Vậy ý của ngươi là gì?

- Sợ rằng là giả dối không có thật!

Lão Phan từ tốn nói.

Tống Giới Trí trừng mắt lên nói:

- Đừng có nói hươu nói vượn!

- Tiểu công gia, lẽ nào người không cảm thấy kỳ lạ hay sao?

Lão Phan mỉm cười.

- Ta không cảm thấy!

Tống Giới Trí hừ lạnh nói.

Lão Phan nói:

- Chỉ sợ không phải là Kim Đỉnh cung, là có một người khác!

- Ai?

http://tieulun.hopto.org

Tống Giới Trí tức giận:

- Không phải ngươi muốn nói tới họ Sở đó chứ?

- Người có khinh công trác tuyệt trong thiên hạ khá ít, hắn lại đứng đầu, thân phận lại còn ở đó...

Lão Phan lắc đầu nói:

- Y theo lão phu thấy, chuyện không thoát khỏi quan hệ với người này!

- Được rồi, ta không muốn nghe ngươi dông dài nữa!

Tống Giới Trí vung vung tay.

Lão Phan cười nói:

- Tiểu công gia, nếu thật sự là hắn thì sao?

Sắc mặt của Tống Giới Trí trở nên âm trầm:

- Nếu thực sự là hắn, ta sẽ tuyệt đối không tha cho hắn!

- Tiểu thư đang ở trên tay bọn họ, bắt được mệnh môn, có khóc cũng không làm được gì!

Lão Phan than thở.

Tống Giới Trí nghiến răng nghiến lợi. Oán hận vỗ tay vịn ghế một cái.

- Chiêu này vừa ổn chuẩn lại vừa tàn nhẫn, theo lão phu nghiên cứu xưa nay, rất phù hợp với lối làm việc của Sở Ly.

Lão Phan thở dài nói:

- Lần này lại ám hại Đại tiểu thư Lục phủ một cái. Cũng chỉ có hắn mới có lá gan và năng lực này!

- Được rồi được rồi, ngươi có vẻ rất kính phục đối với họ Sở kia nhỉ!

Tống Giới Trí tức giận nói:

- Chi bằng, ngươi đi hỗ trợ cho hắn, làm thủ hạ hắn đi?

Lão Phan cười ha hả hai tiếng, ôm quyền một cái:

- Vậy lão phu xin cáo lui.

- Xin cáo lui cái rắm, nói đi, nếu thực sự là hắn thì ta phải làm sao bây giờ?

Tống Giới Trí trừng mắt lên:

- Cũng không thể giết tới cửa a? Vậy mặt mũi của chúng ta, mặt mũi của phủ Nhân Quốc Công đều mất hết!

Việc này nháo càng lớn thì thiên hạ đều biết, phủ Nhân Quốc Công không đánh cũng không được.

Lão giả kia lặng lẽ vuốt râu, không nói gì.

- Mau mau nói!

Tống Giới Trí thúc giục:

- Đừng thừa nước đục thả câu nữa!

- Tiểu công gia không nghĩ tới, nếu như chúng ta thông gia với phủ Dật Quốc Công thì sẽ ra sao sao?

- Nhất định Lục Ngọc Dung sẽ giết ta!

- Ha ha...

Lão Phan thản nhiên mỉm cười:

- Chuyện này cũng không tùy thuộc vào nàng nữa... Phủ Dật Quốc Công thông gia cùng chúng ta, lại thông gia cùng An vương, phủ Nhân Quốc Công còn dám xằng bậy nữa hay sao?

Tống Giới Trí ngẩn ra, vuốt vuốt cằm.

- Chúng ta thông gia với phủ Nhân Quốc Công, phủ Dật Quốc Công thông gia cùng An vương, như vậy sẽ duy trì tình thế giằng co.

Lão Phan nói:

- Nhưng nếu chúng ta thông gia cùng phủ Dật Quốc Công, ha ha...

- Lục Ngọc Dung không dễ trêu đâu!

Tống Giới Trí lắc đầu nói:

- Như vậy sẽ trở thành kẻ thù thực sự!

Lão Phan nói:

- Vậy thì đừng công khai thừa nhận.

- Ngươi thật là càng già càng giảo hoạt!

Tống Giới Trí chỉ chỉ vào hắn rồi nói:

- Một chút đạo nghĩa cũng không có, trở mặt không quen biết!

http://tieulun.hopto.org

Lão Phan cười híp mắt nói:

- Quốc công gia và Tiêu quốc công gia là bằng hữu tốt. Nhi nữ thông gia cũng là một chuyện tốt đẹp. Huống hồ Tiêu Tiểu công gia là một vị quân tử trong lòng bằng phẳng, cảm tình rất sâu đối với tiểu thư. Nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

- Nói rất hay!

Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện ở đại sảnh, ôm quyền một cái rồi nói:

- Phan lão nói rất hay!

- Sở… Ly!

Tống Giới Trí nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi thật can đảm, lại còn dám tới đây sao?

Sở Ly cười nói:

- Tiểu công gia có khoẻ không!

- Là ngươi làm ra chuyện này đúng không?

Tống Giới Trí hừ lạnh nói.

Sở Ly gật gù:

- Ta phụng lệnh của công tử, tiếp phu nhân đi mà thôi!

- Phu nhân!

Tống Giới Trí tức giận hừ lạnh nói:

- Không có lệnh của phụ mẫu, bọn họ còn chưa được tính là phu thê!

- Ta tới đây là để bẩm báo, phu nhân đã bình yên đến phủ Quốc Công. Kính xin Quốc Công gia và Tiểu công gia không cần lo lắng.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Có lẽ Lục Ngọc Dung đã biết là ta làm, ả ta sẽ không nói. Bởi vì ả ta phải bận tâm tới mặt mũi của phủ Nhân Quốc Công.

- Tiêu Thiết Ưng thật sự điên rồi, chuyện như vậy mà hắn cũng làm ra được?

Tống Giới Trí cười lạnh nói:

- Hắn dám khai chiến cùng phủ Nhân Quốc Công hay sao?

Sở Ly nói:

- Phu nhân đã là người của phủ Quốc Công. Ta đây sẽ khắc phục hậu quả.

- Khắc phục hậu quả ra sao?

Tống Giới Trí lạnh lùng nói.

- Tiểu công gia, nếu như các ngươi đoạt phu nhân lại. Gả nàng vào phủ Nhân Quốc Công, sau này gặp lại phu nhân các ngươi sẽ phải làm sao đây?

Sở Ly cười nhạt:

- Lại nói, nàng có tình cảm với Đại công tử, lẽ nào Lục Tiểu công gia không cảm thấy khúc mắc hay sao?

Tống Giới Trí làm mặt lạnh không nói một lời.

Sở Ly nói:

- Đoạt phu nhân lại, lại tái giá đến phủ Nhân Quốc Công, đương nhiên sẽ bảo vệ của quan hệ của hai nhà, nhưng lại hi sinh phu nhân.

- Nói vậy, chúng ta chỉ có thể đâm lao phải theo lao hay sao?

Tống Giới Trí cười lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Thân là huynh trưởng, có thể làm cho muội muội mình gả một nam tử hán tốt, cuộc sống mỹ mãn, chẳng lẽ đây không phải là một thành tựu hay sao?... Huống hồ thông gia cùng phủ Nhân Quốc Công so với việc thông gia cùng phủ Dật Quốc Công thì có khác biệt gì cơ chứ?

Sở Ly không chờ hắn nói chuyện mà lại nói:

- Đúng vậy, hiện tại chúng ta đang ở thế yếu, nhưng tương lai sẽ không hẳn, nói vậy có lẽ Tiểu công gia cũng hiểu rõ.

- Các ngươi làm việc quá không chân chính!

Tống Giới Trí hừ lạnh.

Sở Ly gật gù:

- Không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể không ra hạ sách này. Rất mong Tiểu công gia thứ lỗi... Tiểu công gia có lời gì muốn ta chuyển lời cho phu nhân hay không?

Lão Phan nói:

- Tiểu công gia, gạo đã nấu thành cơm, hà tất phải làm tăng biến số cơ

chứ? Tạm thời cứ như thế đi!

Tống Giới Trí trừng mắt nhìn lão Phan một chút, lại trừng mắt nhìn về phía Sở Ly:

- Hừ, ngươi trở lại nói với Tiêu Thiết Ưng, nếu như hắn dám bắt nạt muội muội ta, ta sẽ tính toán một lượt với hắn!

- Vâng, ta sẽ mang lời này truyền về cho đại công tử.

Sở Ly ôm quyền:

- Vậy phu nhân thì sao?

- Hừ, bảo nó nên ở trong phủ, tránh né rất khó khăn, đừng để cho người của phủ Nhân Quốc Công phát hiện ra.

Tống Giới Trí thở dài:

- Đừng tùy hứng quá, dù sao cũng không giống như ở trong nhà!

Sở Ly cười nói:

- Tiểu công gia yên tâm, chắc chắn Đại công tử sẽ không để cho phu nhân phải chịu oan ức, mấy ngày nữa ta sẽ lại mang phu nhân hồi phủ thăm nhà!

- Chỉ mong là vậy!

Tống Giới Trí vung vung tay, than thở:

- Ngươi cút nhanh lên... Yên tâm, chúng ta sẽ không đi cướp người, bảo nó cũng không cần phải về gấp quá!

Hắn hiểu rõ dụng ý của Sở Ly khi đối phương tới đây nói những lời này,

không có ý gì khác ngoài việc bảo phủ Hoài Quốc Công dừng tay. Đừng tiếp tục dấy lên phong ba, tránh cho xảy ra việc khó xử. Làm cho phủ Nhân Quốc Công mất mặt, buộc bọn họ trở mặt khai chiến.

Sở Ly thầm than.

Vị Tiểu công gia này nhìn như hào phóng, thế nhưng cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, thế sự rõ ràng.

Hắn ôm quyền một cái rồi cười nói:

- Vậy tại hạ cáo từ! Sau đó sẽ tới thỉnh tội!

Hắn người nhẹ nhàng rời đi.

Nhìn theo Sở Ly biến mất, lão Phan xoay người giơ ngón tay cái lên rồi nói:

- Tiểu công gia rộng rãi, độ lượng hơn người, lão phu khâm phục!

- Ngươi mau cút đi!

Tống Giới Trí xua tay:

- Nhanh lên, ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa!

Lão Phan cười ha hả hai tiếng, ôm quyền một cái rồi đi ra ngoài.

Tống Giới Trí giơ một cái bàn lên, mạnh mẽ ném xuống đất, lại giơ tất cả những bàn ghế trong phòng khách lên một lượt rồi ném xuống. Nhìn một đám mảnh vỡ dưới chân, lúc này hắn mới cảm thấy hơi hả giận.

Nếu như mình có phần khinh công kia thì nhất định phải bắt lấy họ Sở kia, đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹ học chó sủa, như vậy mới giải được mối

hận trong lòng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Tư Động

Tuy rằng tính khí của Tống Ngọc Ninh không tốt, nhưng rất thông minh. Khi nào lên nổi nóng thì nổi nóng, khi nào không thể nổi nóng thì nàng có thể nhịn được. Lúc này đang tình chàng ý thiếp với Tiêu Thiết Ưng.

Điều khiến cho Sở Ly bất ngờ chính là, Tống Ngọc Ninh không thích ra bên ngoài dạo phố, mà lại thích ở lại trên hòn đảo nhỏ, hoặc là trồng hoa hoặc là thêu, hoặc là làm một chút thức ăn. Muộn thì lên thuyền ra hồ, nàng rất thích ngắm nhìn hồ nước.

Lúc Sở Ly đến bái kiến Tiêu Thiết Ưng thì vẻ mặt Tiêu Thiết Ưng vui vẻ như đường làm quan rộng mở vậy, vẻ mặt vô cùng nhu hòa.

- Đại công tử, bên Tam tiểu thư có gửi thư về không?

Sở Ly ôm quyền hỏi.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu:

- Còn không, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sở Ly cau mày.

Theo lý mà nói, các nàng đã đến Tuyết Nguyệt hiên rồi mới phải. Vì sao còn chưa truyền tin trở về báo một tiếng bình an nhỉ.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Có khả năng vì hành sự cẩn thận, không có sơ hở nào cho nên mới không đưa tin về.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Một khi hai người Tiêu Kỳ tiết lộ thân phận thì sẽ trở thành cái đích cho chúng nhân chỉ trích. Càng quan trọng hơn đó là Tuyết Nguyệt hiên cũng sẽ trở thành công địch của võ lâm, hậu quả rất nghiêm trọng.

Cho dù mạnh như Đại Lôi Âm Tự, cũng không thể độc lai độc vãng ở trong võ lâm, làm địch cùng toàn bộ võ lâm được.

Người trong võ lâm rất khát máu, nhiều người không sợ chết, một khi kết thù, cho dù cao thủ như mây thì cũng phải đánh nhau tới mức sống chết. Không giết được cao thủ, thế nhưng người phải chịu xui xẻo chính là những đệ tử tầng dưới kia.

Đệ tử là tương lai của môn phái, là một mạch máu của môn phái. Một khi chết đi một người, nói không chừng tương lai người này có thể trở thành cao thủ hàng đầu a.

- Tiểu muội nhanh trí, sẽ không sao đâu.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Người ta lo lắng chính là Nhị muội.

Sở Ly hiểu rõ vì sao hắn lại nói như vậy.

Lần này phủ Nhân Quốc Công bị thiệt thòi lớn như vậy, bọn họ sẽ không nuốt giận vào bụng mà tuyệt đối sẽ trả thù.

- Nhị tiểu thư tuyệt đối không thể rời khỏi phủ.

Sở Ly nói:

- Đại công tử đoạt Tống tiểu thư, Lục Ngọc Thụ sẽ cướp đi Nhị tiểu thư!

- Ài...

Tiêu Thiết Ưng thở dài.

Nói ra vẫn là mình đã gây ra họa.

- Thế nhưng có biện pháp gì đâu chứ?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Chuyện này chỉ có thể tìm ngươi để thương lượng, tránh cho tiết lộ ra một chút gió.

Sở Ly nói:

- Bây giờ không thành thì ta sẽ bí mật mang Nhị tiểu thư đi tới Thần Đô.

- Ta cũng có ý đó.

Tiêu Thiết Ưng đứng lên. Chắp tay đi dạo một vòng rồi nói:

- Nên tới sớm, tốt nhất là thu xếp ở An vương phủ, không có sơ hở nào cả!

Hắn có chút phấn chấn. Cảm thấy ý đồ này rất vi diệu.

Sở Ly ngẩn ra, nói:

- Cũng chưa chắc An vương phủ đã an toàn. Ta muốn tùy ý tìm một nơi nào đó, chặt đứt liên hệ với trong phủ, đợi tới ngày thành hôn sẽ hội họp ở trong Thần Đô!

- Hừm, chủ ý này rất được!

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu.

Thiên hạ rất lớn, phủ Nhân Quốc Công không thể đi tìm khắp cả tất cả các nơi được. Sở Ly mang theo Nhị muội tùy ý tìm một nơi để cư ngụ, như vậy sẽ là mò kim trong biển rộng. Bằng vào trí thông minh của Sở Ly, sẽ không thể bị tìm thấy được.

- Như vậy đi, các ngươi đi sớm một tháng đi.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nó còn rất nhiều thứ phải học, tránh cho tương lai tiến vào vương phủ lại trở thành trò cười của mọi người.

Sở Ly gật đầu.

…

Hắn trở lại Thiên Linh viện, Tuyết Lăng đã chuẩn bị xong cơm nước, đang chờ hắn.

Sau khi được Tuyết Lăng hầu hạ rửa tay, hắn ngồi vào bên cạnh bàn.

Tuyết Lăng đưa tới một tờ danh sách có chữ viết dày đặc:

- Công tử, tình báo liên quan tới Tuyết Nguyệt hiên đều ở đây. Có Nhàn Vân tửu quán, có Yêu Nguyệt lâu. Chư vị tỷ muội trong Yêu Nguyệt lâu cũng đã bắt đầu luyện Trường Xuân thuật.

Sở Ly nhận lấy rồi nhanh chóng lật xem.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử, ta cảm thấy dựa vào Yêu Nguyệt lâu và Nhàn Vân tửu quán còn chưa đủ. Tin tức quá tạp và quá loạn.

- Các nàng chỉ là bổ sung mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tình báo của phủ Quốc Công thiếu phần này.

Tuyết Lăng như bừng tỉnh.

Những chuyện nàng làm đều là theo ý tứ của Sở Ly, trăm phương ngàn kế lung lạc lòng người trong Yêu Nguyệt lâu. Đó là do muốn làm cho các nàng trở thành người cung cấp tình báo.

Sở Ly cảm thấy tin tức tình báo của phủ Quốc Công đơn điệu, chúng hộ vệ và các nội ứng có phản ứng rất chậm chạm đối với bên ngoài, rất bó tay bó chân. Bây giờ Sở Ly chấp chưởng nội ứng trong phủ Quốc Công. Hắn đã cảm nhận được sâu sắc một điều, những nội ứng này quá bình thường.

Muốn có càng nhiều tình báo thì càng phải có nhiều nội ứng. Muốn phát triển nội ứng thì cần có đủ tình báo. Làm ít mà hiệu quả nhiều, nếu như không có tình báo để chống đỡ. Muốn phát triển nội ứng sẽ cực kỳ khó khăn.

- Công tử, ta cảm thấy Minh Lộ cô nương không đúng lắm.

Tuyết Lăng nhíu mày nói.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Có gì không đúng?

- Không nói ra được, nói chung, nàng ta có chút kỳ quái.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng lắc đầu một cái:

- Công tử, ta lo lắng, liệu có phải nàng là nội ứng của người khác hay không?

- Không sao.

Sở Ly nói:

- Đừng tỏ vẻ gì, để ý nàng ta hơn một chút là được rồi, nếu có thời gian ta sẽ đi gặp nàng.

- Vâng.

Tuyết Lăng nở một nụ cười:

- Cũng có khả năng là ảo giác của ta.

Sở Ly cười nhạt.

Hắn lợi dụng Mãnh Hổ đồ, từ từ làm tinh thần của Tuyết Lăng trở nên mạnh mẽ, cảm giác của nàng so với người khác còn nhạy cảm hơn nhiều, không biết chừng, rất có khả năng đã có vấn đề.

- Công tử, vậy tối nay người có thời gian không?

Tuyết Lăng cười nói:

- Cò cần đêm nay đi tới Yêu Nguyệt lâu một chút không? Buổi tối có Hướng Hà tỷ tỷ hát.

- Đêm nay sao?

Sở Ly ngẫm lại, gật gù một cái.

Ngày hôm nay tâm thần của hắn bất định, sách về trận pháp cũng đã bị hắn học hết, không còn gì có thể học. Nếu muốn tiếp tục tinh tiến thì phải xem những cuốn sách về trận pháp khác, chỉ là lúc này phải tự mình tìm kiếm.

…

Buổi tối, hai người từ trong Yêu Nguyệt lâu đi ra, đi ở trên đường cái phồn hoa, đèn lồng chiếu sáng đường cái chẳng khác nào ban ngày, người đi đường qua lại không dứt, so với ban ngày còn càng thêm náo nhiệt hơn.

Sở Ly nói:

- Minh Lộ này là người của phủ Nhân Quốc Công.

- Quả nhiên có vấn đề!

Tuyết Lăng đập tay nói.

Sở Ly nói:

- Mặc kệ nàng ta.

- Công tử muốn lợi dụng nàng?

- Để ả ta ở chỗ này cũng không có gì đáng ngại.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Giết nàng, cái được không đủ để bù đắp cái mất.

- Hiểu rõ.

Tuyết Lăng cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không bằng chúng ta thu phục nàng ta? Mang tới một đóa Đàm Mộng hoa, ta không tin nàng ta không quy phục!

- Đừng hồ đồ.

Sở Ly vung vung tay:

- Đàm Mộng hoa đối với các nàng là họa mà không phải là phúc.

- Được rồi.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ gật gù:

- Chỉ có điều công tử nên tới xem nhiều một chút, rất náo nhiệt!

Sở Ly cười cười.

Yêu Nguyệt lâu cô nương rất đẹp, có khí chất, thế nhưng cũng không phải là loại mà hắn yêu thích.

Lúc hắn rời khỏi tự vào phủ thì trong lòng đã mang dã tâm, hận không thể lấy tất cả mỹ nữ trong thiên hạ. Khi nhìn thấy mỹ nữ đã muốn lấy, bây giờ hắn đã thay đổi ý nghĩ, chỉ muốn có mình Tiêu Kỳ, nắm giữ được nàng thì hắn đã cảm thấy nắm giữ được tất cả mỹ nữ trong thiên hạ rồi.

Bây giờ hắn nhìn thấy mỹ nữ, cũng yêu thích, nhưng cũng chỉ là thưởng thức và yêu thích mà thôi, không có loại kích động và khát vọng mãnh liệt kia nữa.

Từ tận trong xương tủy hắn là người lý trí bình tĩnh, phân tích tình hình của chính mình. Đây là phản ứng bình thường của nam nhân khi động tình. Có khả năng qua một quãng thời gian nữa thì hắn sẽ lại muốn lấy tất cả mỹ nữ trong thiên hạ.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đi tới trước cửa phủ thì bỗng nhiên có một người tiến lên đón, Lâm Toàn ôm quyền hành lễ với hắn:

- Sở tổng quản, Đại công tử cho mời.

Sở Ly nhíu mày, ra hiệu cho Tuyết Lăng tự mình đi về. Còn hắn thì theo Lâm Toàn đi tới chỗ của Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng đứng dậy, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, đưa tới một phong thư rồi nói:

- Rốt cuộc tiểu muội cũng đã gửi thư về rồi!

Sở Ly tiếp nhận, là bút tích của Tô Như.

Ở trong thư nàng không nói tới những thứ khác, chỉ nói tất cả mạnh khỏe, trong nhà không cần mong nhớ. Các nàng sẽ chăm sóc thật tốt cho bản thân mình.

Sở Ly cau mày đánh giá phong thư này, muốn tìm hiểu tâm ý ẩn sâu bên trong bức thư.

- Xem ra bên kia vẫn còn thuận lợi.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Như vậy chúng ta có thể yên tâm rồi.

- Có thể bên Tuyết Nguyệt hiên rất không yên ổn.

Sở Ly thở dài.

- Ngươi còn sợ tiểu muội chịu thiệt sao?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng không phản đối mà cười nói.

Sở Ly gật đầu:

- Tiểu thư lợi hại thế nào ta biết, có lẽ không chịu thiệt... Ta muốn tiếp tục nghiên cứu trận pháp, đáng tiếc sách về trận pháp trong phủ đã bị xem hết.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp tìm kiếm thêm một ít, hiện giờ sách về trận pháp có rất ít.

- Công tử, ta muốn đi ra ngoài đi một chút, nhìn khắp thiên hạ, trải nghiệm các nơi.

- Ngươi muốn đi ra ngoài bao lâu?

- Sẽ không làm chậm trễ chuyện của Nhị tiểu thư.

-... Được rồi.

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu.

Hiện tại ở trong phủ đã được bố trí trận pháp, cũng không phải thiếu một cao thủ như hắn. Để hắn đi ra ngoài đi một chút, tăng trưởng kiến thức một chút cũng tốt.

Buổi tối hôm đó, Sở Ly đã lên đường rời khỏi phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Hủy Dung

Sau khi Sở Ly rời khỏi phủ Quốc Công, dung mạo thay đổi, hóa thành một thanh niên nhìn qua chừng ba mươi tuổi, nhìn qua thận trọng thành thục, dũng cảm mà đại khí, anh thái bừng bừng. Vừa nhìn đã biết là hào khách lang bạt võ lâm.

Bên hông hắn không phải là Trần Quang kiếm, mà đổi thành một thanh trường đao.

Giữa trưa mười ngày sau, hắn đội ánh mặt trời đi đến vị trí dưới chân núi của Tuyết Nguyệt hiên.

Đây là một ngọn núi chót vót cao sừng sững, xanh um tươi tốt, chẳng khác nào một thanh kiếm màu xanh cắm trên mặt đất, ngọn núi như mũi kiếm nhắm thẳng vào bầu trời, đỉnh núi bị mây mù che khuất.

Đường mòn lên núi chỉ có một, gian nan hiểm trở, chỉ có cao thủ võ lâm mới có thể leo lên được.

Sở Ly tản nội lực đi, võ công dừng lại ở cảnh giới Tiên Thiên, trở thành một vị hào khách giang hồ phong trần mệt mỏi, đối với tuổi như vậy, đạt đến tu vi như vậy đã là tuấn kiệt trong võ lâm rồi. Cũng không đến nỗi khiến cho người ta coi thường.

Trong chốn võ lâm, tuổi còn trẻ mà đã đạt đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên, dùng mười ngón tay cũng có thể đếm được. Vừa tra là có thể biết, quá làm cho người ta chú ý, đối với hắn không phải là một chuyện gì tốt.

Hắn cưỡi ngựa đi tới dưới chân núi, nhìn thấy một tiểu đình ẩn ở bên cạnh rừng cây.

Bên trong tiểu đình có hai lão giả đang chơi cờ.

Tướng mạo của bọn họ rất giống nhau, một gầy gò, một béo lùn mà chắc nịch, rất giống như là hai huynh đệ.

Dường như hai người không nghe thấy tiếng vó ngựa mà hết sức chăm chú chơi cờ.

Sở Ly xuống ngựa, đi vào bên trong tiểu đình, ôm quyền trầm giọng nói:

- Hai vị tiền bối, cho ta hỏi nơi này là Tuyết Nguyệt hiên hay sao?

Hai lão giả lười biếng ngẩng đầu, đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần.

Lão giả béo cười lên, hàm răng không còn lại mấy cái, miệng cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi muốn đi Tuyết Nguyệt hiên sao?

- Đúng vậy.

Sở Ly nói.

- Báo tên gia tộc, ngươi muốn lên Tuyết Nguyệt hiên làm chuyện gì?

- Tại hạ Đỗ Phong, xá muội Đỗ Thu bái vào Tuyết Nguyệt hiên, ta tới thăm nó.

- Đỗ Thu?

Lão giả gầy bên cạnh nói:

- Không phải tiểu nha đầu mới tiến vào phái không được bao lâu kia sao?

- Lúc trước xá muội ở nhà tự mình tu luyện, đã là đệ tử ký danh, trước đây không lâu được sư thu làm đệ tử nhập thất, đưa vào Tuyết Nguyệt hiên.

- Ồ, là nàng, để ta hỏi một chút.

Lão giả béo gật gù.

Hắn nhấc bút lên viết vài chữ, sau đó cuốn lên bỏ vào trong một ống trúc, sau đó đặt lên môi hét dài một tiếng. Tiếng hú réo rắt cao vút, như bắn lên trên mây xanh.

Một lát sau, trong bầu trời truyền đến một tiếng đáp lại.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn lên, một đầu Kim Ưng lao xuống.

Nó từ một điểm đen nhỏ, trong chớp mắt đã đi đến trước mắt, hóa thành một con ưng lớn cao chừng một người, cánh mở rộng ra, dài chừng bốn, năm thước.

Sức sát thương của Kim Ưng cực mạnh. Hai móng vuốt có thể làm cho bia đá vỡ nát, một mổ là có thể mổ nát đầu người. Cao thủ hậu thiên tầm thường không phải là đối thủ của nó.

Nó mang theo một trận gió lớn đáp xuống, đôi cánh dài rộng vỗ nhẹ, đứng ở trên một gốc cây cây thông trước tiểu đình, cây thông run run, hầu như là cong lại.

Lão giả béo nhẹ nhàng nhảy lên cây, đặt ống trúc lên trên chân của Kim Ưng.

Kim Ưng vỗ đôi cánh vừa dài vừa rộng, mang theo một trận gió mạnh, sau đó bay lên trên không trung, trong chớp mắt đã hóa thành một điểm đen

nhỏ biến mất ở trong bầu trời.

Sở Ly không ngừng than thở.

Nuôi một đầu Kim Ưng cũng không tệ. Hắn có mấy phần ước ao, cũng nổi lên suy nghĩ muốn nuôi Kim Ưng.

- Ngươi là huynh muội thân sinh với Đỗ Thu cô nương hay sao?

- Là đường huynh.

- A, không trách.

Bọn họ xem tướng mạo của Sở Ly, cố ý hỏi một câu như vậy.

Mất một lúc, Kim Ưng ở trên trời kêu lên một tiếng.

- Được rồi, ngươi có thể lên núi rồi.

Hai lão giả vung vung tay lên.

Sở Ly ôm quyền đi ra khỏi tiểu đình, một mình dọc theo đường mòn hướng lên trên núi mà đi.

Đường mòn càng ngày càng dốc, đến sau đó, hầu như là thẳng tắp từ trên xuống dưới, cần phải dùng cả tay chân, người tu vi yếu một ít trong võ lâm tới đây, nhất định sẽ không lên được.

Hắn chẳng khác nào một đầu linh viên nhanh nhẹn bước lên phía trên, bước chân liên tục di chuyển.

Khi bò đến giữa sườn núi. Trước mắt hắn trở nên rộng rãi sáng sủa, một mảnh thung lũng trống trải hiện vào trong mí mắt.

http://tieulun.hopto.org

Đi đến cửa sơn cốc rồi nhìn lại. Trong cốc hoa cỏ xanh rờn, trung ương của cốc là một cái hồ tròn. Chẳng khác nào một tấm gương lớn để ở dưới đất, phản chiếu lên trời xanh mây trắng.

Trên cái hồ trong vắt có một mảnh thuỷ tạ đình đài, cầu gỗ uốn lượn, cổ kính mà tĩnh mịch.

Chung quanh thung lũng, trên vách đá cao chót vót có lầu các liên miên, mái cong uốn lên trên trời, rường cột chạm trổ, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy say mê, có cảm giác như là nơi ở của thần tiên.

Sở Ly than thở, Tuyết Nguyệt hiên này quá được, quả nhiên là danh thắng của võ lâm.

Trước cửa sơn cốc có một cái tiểu đình, một nam tử mặc áo xanh đang luyện kiếm, nhìn thấy hắn tới đây, người này thu kiếm chào đón, lại ôm quyền một cái rồi hỏi:

- Ngươi là Đỗ thiếu hiệp?

Sở Ly cười ôm quyền nói:

- Đỗ Phong đến đây tiếp kiến.

- Xin mời Đỗ thiếu hiệp đi theo ta.

Nam tử mặc áo xanh nhìn thấy trường đao bên hông của Sở Ly, ôm quyền mỉm cười, đi ra tiểu đình, đi trước dẫn đường.

Sở Ly đánh giá nam tử mặc áo xanh này một chút, cao thủ Thiên Tiên, tinh khí thần rất no đủ, khôn khéo già giặn.

- Đỗ sư muội ở trên nhà thuỷ tạ, chúng ta đi qua đó.

Nam tử mặc áo xanh nói:

- Tại hạ Thẩm Bạch.

- Thẩm huynh đệ, đa tạ.

Sở Ly nói.

Hai người tiến vào trong sơn cốc, giẫm lên bãi cỏ êm dày, cả thung lũng ấm áp như mùa xuân, hoa tươi nở rộ, toàn bộ thung lũng không không có chỗ nào là không có hoa tươi.

Sở Ly không vội vã khởi động Đại Viên Kính Trí, tránh cho có cao thủ tọa trấn phát hiện ra.

Rất nhanh hai người đã bước đường mòn đi tới cầu gỗ trên hồ, cảm giác của Sở Ly rất nhạy cảm, hắn phát hiện trên hồ này còn ấp áp hơn, hồ nước là nước ấm.

Thẩm Bạch dẫn theo Sở Ly tiến vào một toà nhà thuỷ tạ.

Bốn phía nhà thuỷ tạ này có những tấm màn bằng lụa trắng bao quanh. Một cơn gió thổi tới, màn tung bay, như mộng như ảo.

Thẩm Bạch gõ gõ cửa, nhẹ giọng nói:

- Đỗ sư muội, có khách tới.

- Thẩm sư huynh, là ai vậy?

Bên trong truyền đến âm thanh của Tô Như.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Là ta.

Tô Như vừa nghe tiếng đã biết là Sở Ly, nàng kinh ngạc:

- Đi vào đi!

Thẩm Bạch đẩy cửa đi vào.

Một cỗ khí tức thảo dược phả vào mặt hắn.

Sở Ly cau mày, nhìn thấy Tô Như đeo tấm lụa trắng che mặt.

Tô Như nhìn thấy Sở Ly, vẻ mặt kinh ngạc chợt lóe lên, lại lạnh nhạt nói:

- Sao ngươi lại tới đây?

Sở Ly nói:

- Tiểu muội, ta vừa vặn làm việc đi qua nơi này, thuận tiện tới xem một chút. Đã xảy ra chuyện gì, bị thương sao?

Tô Như khẽ than một tiếng, tiến vào phòng ngủ rồi ngồi ở trên giường nhỏ.

Thẩm Bạch ôm quyền một cái rồi cười nói:

- Hai vị tán gẫu đi, ta sẽ không quấy rầy nữa.

- Đa tạ Thẩm sư huynh.

Tô Như nói.

Thẩm Bạch cười rồi lắc đầu đi ra ngoài.

Chờ hắn rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người, Sở Ly đánh giá mọi thứ

trong phòng một chút.

Bố trí rất đơn giản, thanh nhã mà hợp lòng người.

- Sao mặt ngươi lại biến thành như vậy chứ?

- Súc Cốt thuật.

Sở Ly cau mày nhìn nàng:

- Thương thế trên mặt là sao, đã xảy ra chuyện gì?

Tô Như sờ sờ gò má, thở dài:

- Bị thương mà thôi!

- Ai làm?

Sở Ly hừ lạnh nói.

Tô Như lười biếng nói:

- Thanh Mãng sơn.

- Ngươi mới vừa vào phái, sao lại động thủ cùng người ta cơ chứ?

Sở Ly ngồi vào trên ghế thêu rồi nói:

- Đỗ Hạ đâu rồi?

Đỗ Phong, Đỗ Hạ, Đỗ Thu, đây là tên giả nhị nữ dùng trước khi đi. Lần này lại dùng tên giả một lần nữa, Sở Ly là Đỗ Phong, là đại ca, Đỗ Hạ là nhị tỷ, Đỗ Thu là tiểu muội.

Ra ngoài phủ Quốc Công, khi bọn họ gặp mặt đều xưng hô như vậy. Lập

thân phận như vậy, dù thế nào thì người khác cũng sẽ không nghĩ tới, đủ để che giấu thân phận.

- Tiểu... Nhị tỷ đang bế quan.

Tô Như nói:

- Sư phụ bế quan chữa thương, cũng bảo Nhị tỷ đồng thời bế quan theo sư phụ.

- Tham khảo Thiên Ngoại Thiên hay sao?

Sở Ly nói:

- Lệnh sư là nam hay là nữ?

- Hừ, đương nhiên là nữ!

- Sợ rằng trên mặt không còn tốt, dung mạo bị phá huỷ.

- Ai nói không phải chứ?

Tô Như oán hận vỗ giường một cái, cắn răng hừ lạnh nói:

- Phùng Thiếu Hoa!

Sở Ly kinh ngạc:

- Là Phùng Thiếu Hoa làm hay sao?

Tô Như oán hận nói:

- Tên cặn bã đáng chết này, ta nhất định phải giết hắn... Nếu như không phải có Mạc sư tỷ liều mình cứu ta, ta đã bị hắn giết rồi!

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Hôn Ước

Sở Ly nhận ra tên Phùng Thiếu Hoa này, lần trước khi cứu đệ tử Thái Hoa cốc hắn đã từng thấy, tâm tư người này thâm độc, là một gia hỏa khá khó chơi.

- Phùng Thiếu Hoa muốn giết ngươi sao?

Sở Ly nói:

- Đừng có ta hỏi một câu thì ngươi trả lời một câu.

- Ta mới vừa vào môn phái, tu vi cảnh giới vẫn còn đó. Sư phụ bị thương, cần một loại linh dược để chữa thương. Vì vậy nên Mạc sư tỷ mang theo ta đi tới Bạch cốt sơn tìm linh dược, nửa đường gặp phải tên Phùng Thiếu Hoa kia.

Tô Như khẽ cắn răng, oán hận nói:

- Phùng Thiếu Hoa có võ công rất lợi hại, Mạc sư tỷ liều mình bảo hộ ta, kết quả bị hắn sát hại, nếu không phải Tô sư tỷ nhìn thấy tín hiệu cầu cứu rồi tới đây. Thì thứ bây giờ ngươi nhìn thấy sẽ là thi thể của ta!

- Kỳ Nguyên đan không có tác dụng sao?

Sở Ly nói.

- Đứng trước bước ngoặt sinh tử, chẳng lẽ ta lại không dùng sao?

Tô Như tức giận nói:

- Mạc sư tỷ vì cứu ta mà chết, lẽ nào ta trơ mắt nhìn nàng chết chứ?

Sở Ly thở dài, quả thực không thể không dùng.

- Thanh Mãng sơn và Tuyết Nguyệt hiên các ngươi là cừu nhân với nhau. Vừa thấy mặt đã chém chém giết giết, kinh nghiệm chém giết của ngươi quá ít, cần phải mài giũa, không nên tùy tiện xuất sơn.

Sở Ly lắc đầu nói.

Ở trong phủ Quốc Công nàng là tổng quản Ngọc Kỳ đảo, lại là nha hoàn hầu cận của Tiêu Kỳ, cấp bậc không cao. Thế nhưng cũng giống như quan thất phẩm tới trước cửa tể tướng vậy. Cũng có người nịnh bợ, chỉ cần phân phó một câu là tự nhiên sẽ có người đi làm.

Hầu như nàng luôn ở bên trong phủ, không liên quan đến chuyện đánh đánh giết giết, dù có một thân võ học Tiên Thiên, thế bị vướng bởi kinh nghiệm không đủ, cho nên rất khó phát huy ra được uy lực chân chính.

- Phùng Thiếu Hoa thủ đoạn đê tiện, lấy việc dằn vặt người ta làm trò vui của mình.

Tô Như nghiến răng nghiến lợi:

- Rõ ràng hắn có thể dùng một đao giết ta, thế nhưng nhất định phải trêu đùa ta, dằn vặt ta, nhìn thấy bộ dáng sợ sệt của ta. Lại buộc ta xin tha, nói ta xin tha một mạng... Nhất định ta phải giết chết hắn!

Thanh âm của nàng lạnh lẽo. Bao gồm cả sự thống khổ bên trong.

Sở Ly tiến lên, vỗ vỗ bờ vai của nàng, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Nàng là đóa hoa bên trong nhà ấm. Không chịu được gió lớn mưa rào, người nhìn thấy trong phủ bình thường sẽ không bộ lộ vẻ mặt xấu xa ác độc

này ra ở trước mặt nàng. Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải chuyện này, đương nhiên sẽ khó tránh khỏi có bóng ma trong lòng.

- Người như thế cứ làm thịt là được, không cần suy nghĩ nhiều.

Sở Ly ôn nhu nói:

- Ta sẽ thay ngươi làm thịt hắn!

- Ta muốn đích thân làm thịt hắn!

Tô Như oán hận nói.

- Như vậy hắn sẽ sống một cách rất sảng khoái trong thời gian rất lâu.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Sẽ hại càng nhiều người của Tuyết Nguyệt hiên các ngươi hơn.

Phùng Thiếu Hoa là đệ tử kiệt xuất của Thanh Mãng sơn, tâm tư thâm độc, võ công lợi hại. Các đệ tử bình thường của Tuyết Nguyệt hiên đụng phải hắn sẽ rất khó may mắn thoát khỏi.

Lúc trước hắn không để ý tới ân oán trong võ lâm. Nhưng lúc này lại không thể không quản.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo tiếng gõ cửa vang lên:

- Đỗ sư muội có ở đó không?

- Mời vào.

Tô Như nói.

Hai nam tử đi vào trong nhà, một người tướng mạo đường đường, uy

mãnh như sư tử, một người tướng mạo thường thường, da dẻ đen nghẻm, ánh mắt rất là linh hoạt.

- Triệu sư huynh, Dương sư huynh.

Tô Như ôm quyền, giới thiệu cho Sở Ly.

Thanh niên uy mãnh là Triệu Phi Hổ, một thanh niên khác là Dương Lăng Phong. Đều là đệ tử kiệt xuất của Tuyết Nguyệt hiên.

- Ài... chúng ta đã muốn tới thăm hỏi từ sớm rồi. Chỉ là Triệu sư huynh nói. Đỗ sư muội bị tổn thương mặt, sợ rằng không muốn gặp người khác, cho nên hiện giờ chúng ta mới tới đây.

Dương Lăng Phong ngồi vào trên ghế thêu, lại vỗ bắp đùi than thở:

- Đỗ sư muội không cần phải lo lắng, thuốc trị thương của chúng ta là nhất tuyệt, có vị sư tỷ sư muội nào trong cốc mà không bị thương cơ chứ? Muội xem, ai nấy đều diễm lệ, không để lại một chút sẹo nào cả!

Triệu Phi Hổ gật gù:

- Đúng vậy, Đỗ sư muội không cần lo lắng việc này.

Tô Như thở dài một hơi:

- Như vậy muội yên tâm rồi!

- Tên khốn kiếp họ Phùng kia là gia hỏa rất buồn nôn, gặp phải hắn thì phải chạy cho nhanh. Chuyện này mọi người đều biết!

Dương Lăng Phong nói:

- Lần sau đừng cho hắn cơ hội động thủ.... Tìm một cơ hội, nhất định hai

huynh đệ chúng ta phải diệt trừ hắn!

Tô Như nói:

- Võ công của hắn rất lợi hại.

- Kỳ thực Đỗ sư muội cũng rất mạnh đó.

Dương Lăng Phong cười nói:

- Đệ tử ký danh tu thành cao thủ Thiên Tiên. Tuyệt đối là thiên tài, chỉ có điều dù sao cũng là nhắm mắt làm liều, không giống như chúng ta có người luận bàn... Đỗ sư muội nên đi ra ngoài luận bàn với mọi người. Như vậy kinh nghiệm động thủ sẽ nhiều hơn, bằng vào tư chất của ngươi, tuyệt đối có thể vượt qua họ Phùng kia!

- Phùng Thiếu Hoa cũng là thiên tài.

Triệu Phi Hổ nói.

Dương Lăng Phong hừ lạnh nói:

- Chúng ta còn có Đỗ Hạ sư muội! Tiên Thiên viên mãn, tiến vào thắng cảnh tham quan Thiên Ngoại Thiên, với tư chất của một đệ tử ký danh mà luyện tới Tiên Thiên viên mãn, có thể nói là khoáng thế kỳ tài, Phùng Thiếu Hoa thì tính là gì cơ chứ?

Sở Ly cười nhạt, hắn đã nhìn thấu tâm tư của bọn họ, chí ở trên người Tiêu Kỳ, là tình địch của mình.

Quả nhiên, sau đó Dương Lăng Phong quanh co lòng vòng hỏi thăm chuyện của Tiêu Kỳ, nàng thích gì, bình thường nàng cái gì, có chuyện gì làm nàng vui vẻ hay không.

Tô Như hơi có chút không kiên nhẫn.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Triệu sư huynh, Dương huynh đệ, Đỗ Hạ có hôn ước với ta.

- Sao?

Dương Lăng Phong kêu lên một tiếng thất thanh.

Hai mắt Tô Như cũng trừng lớn.

Triệu Phi Hổ đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

- Các ngươi có hôn ước sao?

Dương Lăng Phong hỏi, quay đầu nhìn về phía Tô Như.

Tô Như chần chờ một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Nàng không biết trong hồ lô của Sở Ly bán thuốc gì, nhưng làm vậy cũng có lợi, cắt đứt tâm tư của những người này.

Sau khi hai người tiến vào Tuyết Nguyệt hiên đã xảy ra không ít chuyện.

Đúng là trong Tuyết Nguyệt hiên có không ít mỹ nữ, nhưng vẫn chênh lệch một phần với Tiêu Kỳ, cho nên dẫn tới quá nhiều nam đệ tử trong hiên ái mộ.

Như bọn họ, bình thường người động tâm tư với tiểu thư có rất nhiều, nàng đã ứng phó với hai nhóm, vô cùng phiền phức.

Thế nhưng nàng lại không thể trực tiếp mở miệng cản người, đành phải nhẫn nại, nàng ở trong phủ Quốc Công chưa từng phải nín nhịn như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Câu nói này của Sở Ly đã trực tiếp giải quyết phiền phức, đương nhiên nàng sẽ không vạch trần.

Dương Lăng Phong đánh giá Sở Ly từ trên xuống dưới, lắc đầu nói:

- Đỗ huynh, đừng trách lời nói của ta khó nghe, ta cảm thấy Đỗ huynh ngươi không xứng với Đỗ Hạ sư muội!

Sở Ly cười nói:

- Ta không xứng, vậy ai có thể xứng với nàng chứ?

- Đương nhiên là Triệu sư huynh của chúng ta!

Dương Lăng Phong chỉ tay về phía Triệu Phi Hổ, cười ha hả, nói:

- Triệu sư huynh là đệ nhất cao thủ trong các đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên chúng ta!

Sở Ly nói:

- Chúng ta có hôn ước trên người, ta tin rằng Đỗ Hạ sẽ không hối hôn.

- Không bằng tự ngươi hối hôn.

Dương Lăng Phong nói:

- Đừng có làm cản bước của Đỗ Hạ sư muội.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta sẽ không hối hôn.

Dương Lăng Phong cau mày nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như hừ lạnh một tiếng:

- Dương sư huynh, ngươi muốn làm gì!

- Đỗ sư muội, cứ yên tâm dưỡng thương, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho muội.

Dương Lăng Phong vỗ ngực một cái:

- Triệu sư huynh ra tay, họ Phùng kia tất sẽ bị chém đầu!

Tô Như nói:

- Vậy thì đa tạ Triệu sư huynh rồi!

Nàng hừ nhẹ một tiếng, khoác lác, võ công của Triệu Phi Hổ và Phùng Thiếu Hoa sàn sàn nhau, đã đánh qua nhiều lần, hai bên đều có thắng bại, nhưng đều không thể làm gì được đối phương.

Triệu Phi Hổ nói:

- Mấy ngày nữa ta sẽ đi gặp Phùng Thiếu Hoa một lần!

- Triệu sư huynh, đừng có miễn cưỡng.

Tô Như nói:

- Để đại ca ta lên là được rồi.

Nàng quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Đại ca đi giết Phùng Thiếu Hoa, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi!

Sở Ly nói:

- Chỉ cần biết hắn ở đâu, tự nhiên ta sẽ lấy được tính mạng của hắn!

- Được!

Dương Lăng Phong giơ ngón tay cái lên rồi nói:

- Rất có hào khí!

Sở Ly mỉm cười ôm quyền.

Dương Lăng Phong nói:

- Chuyện này cứ để ta tự lo liệu, ta sẽ nghe ngóng hành tung của hắn, sau đó sẽ nói cho Đỗ huynh!

Sở Ly nói:

- Vậy thì đa tạ!

Dương Lăng Phong như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn về phía Triệu Phi Hổ.

Triệu Phi Hổ lắc đầu nói:

- Đỗ huynh, Phùng Thiếu Hoa là đệ nhất cao thủ trong Thanh Mãng sơn, nham hiểm giả dối, không dễ dàng đối phó như thế đâu!

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ Triệu huynh nhắc nhở.

- Chi bằng, chúng ta liên thủ đi.

Triệu Phi Hổ nói.

http://tieulun.hopto.org

Dương Lăng Phong khoát tay nói:

- Triệu sư huynh, ngươi đừng quấy rối nữa!

Tô Như tức giận trừng mắt nhìn Dương Lăng Phong.

Dương Lăng Phong cười nói:

- Để Đỗ huynh mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của Phùng Thiếu Hoa cũng được. Tránh cho có người nói Tuyết Nguyệt hiên chúng ta vô năng.

Sở Ly cười nhạt:

- Như vậy chúng ta đợi tin tức của Dương huynh đệ!

- Như vậy trước đó Đỗ huynh cứ ở trong cốc chờ hai ngày, ta sẽ nhanh chóng tìm được hắn!

Dương Lăng Phong nói.

Sở Ly gật đầu, ôm quyền một cái rồi nói:

- Không tiễn.

Hắn nhận ra Tô Như đã thiếu kiên nhẫn, nếu người này lại nói vài câu, có lẽ nàng sẽ bạo phát.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Thanh Điệp

Chờ bọn họ rời đi, Tô Như trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Ngươi điên rồi sao?

Nàng không biết sau khi tiểu thư nghe xong tin tức này sẽ có phản ứng gì.

Sở Ly than nhẹ rồi buông tay nói:

- Để bọn họ hết hy vọng, ngươi cũng bớt đi phiền phức.

- Ài, nói chung lời này của ngươi không quá thỏa đáng...

Tô Như lắc đầu.

Sở Ly đổi chủ đề:

- Ngươi ở nơi này cũng không tệ lắm, buổi tối ta ở bên này được không?

- Không được.

Tô Như nói:

- Trên hồ là nơi ở của nữ đệ tử, nam đệ tử không được ở bên này.

- Xem ra cũng không có bao nhiêu nữ đệ tử.

Sở Ly nói.

Vừa rồi hắn đã đảo qua một chút, trên hồ có năm mươi lăm nhà thuỷ tạ, xem ra chỉ có năm mươi lăm nữ đệ tử ở mà thôi.

- Tuyết Nguyệt hiên thà ít đệ tử chứ không thu lung tung. Sẽ không lấy nhiều để thủ thắng.

- Trong nhà có chuyện gì không?

Tô Như hỏi.

Sở Ly cười nhạt:

- Đúng là đã xảy ra một việc lớn.

Hắn nói chuyện cướp Tống Ngọc Ninh của phủ Hoài Quốc Công nói ra, khiến cho Tô Như nghe được lập tức trợn mắt há hốc mồm.

- Không ngờ Đại công tử và Tống tiểu thư lại cảm mến nhau sao?

Tô Như kinh ngạc nói:

- Ta thật sự không biết đó!

Sở Ly nói:

- Hai người vừa gặp mặt đã chung tình, từ lần đầu tiên nhìn thấy nhau đã ưa thích, chuyện như vậy ai cũng không có cách nào tránh được.

- Không trách lần trước Đại công tử lại đi lâu như vậy.

Tô Như nhíu mày than thở:

- Cũng không biết vị phu nhân này có dễ hầu hạ hay không.

- Tống tiểu thư rất thông minh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Ài…

Tô Như thở dài:

- Bên Nhị tiểu thư thì sao?

Nàng có chút bận tâm, tẩu tử cùng em vợ trời sinh đã đối đầu với nhau, rất dễ dàng xảy ra chuyện lớn. Nếu như gặp phải tẩu tử tính khí kém, như vậy sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Sở Ly nói:

- Tất cả đều thuận lợi.

Tiếp theo Tô Như lại hỏi rất nhiều. Sở Ly trả lời từng cái một.

Nói chuyện một lúc, tinh thần của Tô Như dần dần trở nên sa sút.

Nàng không chỉ bị thương trên mặt mà còn có nội thương, so với trước đó còn suy yếu hơn.

Sở Ly nhìn thấy vậy mà đau lòng, vừa vào hiên đã phải đối diện với sinh tử, bị thương, lúc nàng cần người quan tâm chăm sóc nhất thì Tiêu Kỳ lại bế quan. Chỉ có một mình nàng cô độc. Có thể tưởng tượng ra được nỗi thống khổ và khổ sở của nàng.

Sự kiêu ngạo từ trong xương vẫn còn, cho nên nàng mới cố nén không lộ ra vẻ mềm yếu của mình.

Sở Ly nói:

- Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi đọc sách một lúc.

http://tieulun.hopto.org

- Trên giá có không ít sách, ngươi tự mình xem đi.

Tô Như nằm lên trên giường nhỏ, ngáp một cái:

- Ta ngủ một chút đã.

- Được.

Sở Ly rút ra một quyển sách, ngồi vào trước hiên án.

Tô Như nằm ở trên cái giường nhỏ, nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng tràn ngập cảm giác chân thật và an toàn, triệt để bình tĩnh lại, sau đó chậm rãi ngủ thiếp đi.

Đợi tới khi nàng tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã ráng màu đỏ, cả thung lũng bị nhuộm thành màu đỏ của hoa hồng.

Nàng quay đầu nhìn lại, nhìn vào trong phòng ảm đạm. Sở Ly đang ngồi ở trước án đọc sách, tập trung tinh thần.

Ở ngoài rất yên tĩnh, trong thung lũng, tiếng kêu của những chú chim nhỏ không ngừng truyền đến.

Nàng nở một nụ cười, lười biếng duỗi người, thoải mái thở dài, đã lâu rồi không ngủ sâu được như thế.

Sở Ly thả sách trong tay xuống rồi nhìn sang.

Tô Như vội vã đưa tay tìm tấm lụa trắng, chỉ là không biết tấm lụa trắng trên mặt đã rơi xuống từ khi nào.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thương thế trên mặt đã tốt rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Tốt rồi sao?

Tô Như sờ sờ mặt của mình.

Sở Ly chỉ chỉ về phía tấm gương.

Tô Như đến gần nhìn một chút, lại kinh ngạc nói:

- Tốt thật rồi sao?

Mặt nàng đã bị Phùng Thiếu Hoa dùng đao vẽ vài cái, ngang dọc tứ tung, trở thành người quái dị. Hiện giờ sờ vào, ngay cả nhưng một chút dấu vết cũng không có, thuốc này quả nhiên là thần kỳ.

Sở Ly cau mày.

Từ trong đầu của Tô Như hắn đã nhìn thấy tình cảnh lúc đó, nàng nói rất hời hợt, thế nhưng tình cảnh lúc đó còn đáng sợ hơn nhiều.

Sau khi Phùng Thiếu Hoa giết Mạc sư tỷ đã làm Tô Như trọng thương.

Tô Như nằm ở trên đất không thể động đậy, Phùng Thiếu Hoa lại dùng từng đao từng đao cắt vào mặt nàng, trên mặt mang theo nụ cười, buộc nàng xin tha.

Nàng gắng gượng không mở miệng, đối phương lại cười, híp mắt lại vẽ thêm vài đao.

Chờ tới khi Tô sư tỷ chạy tới thì trên mặt nàng đã có mười mấy vết đao, rất là khủng khiếp.

Tuy rằng thuốc của Tuyết Nguyệt hiên kỳ dị, có thể xóa đi vết thương trên mặt nàng, thế nhưng lại không thể xóa đi vết thương trong lòng nàng.

http://tieulun.hopto.org

Chuyện này đã tạo ra bóng đen quá lớn cho nàng.

Vốn Sở Ly chỉ muốn dùng một đao giết chết Phùng Thiếu Hoa, thế nhưng lúc này hắn đã đổi ý. Không thể giết hắn một cách thoải mái như thế. Hắn muốn để cho Tô Như tự mình động thủ, bằng không bóng đen trong lòng nàng sẽ vĩnh viễn tồn tại, trở thành tâm ma của nàng. Ảnh hưởng nàng cả đời, thậm chí sẽ thay đổi tính tình của nàng.

…

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thanh âm của Dương Lăng Phong vang lên:

- Đỗ huynh, đi, đi uống rượu, đi tẩy trần cho Đỗ huynh ngươi!

Sở Ly cất giọng nói:

- Đã để Dương huynh đệ chờ rồi.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tô Như rồi nói:

- Ngày mai ta sẽ tới nữa.

Tô Như chu bờ môi đỏ, nói:

- Ngươi cẩn thận một chút!

Nhất định đám gia hoả này sẽ không có ý tốt.

Sở Ly đi ra khỏi nhà thuỷ tạ, theo Dương Lăng Phong rời khỏi hồ, đi tới bên dưới vách đá cheo leo của thung lũng.

Từng toà từng toà lầu các được xây ở trên vách đá, đứng lơ lửng ở giữa không trung, dùng những cái cầu gỗ để kết nối với nhau. Chẳng khác nào

Huyền Không Tự trong thế giới trước đây của hắn.

Dương Lăng Phong nhún mũi chân, nhẹ nhàng bay lên, đáp xuống cầu gỗ, lại ngoắc ngoắc tay.

Sở Ly phi thân lên, đáp xuống bên cạnh hắn.

- Nơi này chính là chúng ta sẽ dùng cơm.

Dương Lăng Phong chỉ chỉ vào một ngôi lầu các ở bên cạnh, sau đó lại đi trước dẫn đường, tiến vào bên trong.

Sở Ly quét mắt nhìn thung lũng một chút, đứng ở chỗ này nhìn qua, toàn bộ thung lũng bị thu hết vào trong đáy mắt, nhiều loại hoa như gấm, cỏ xanh như đệm, hồ nước trong trẻo, đẹp không sao tả xiết.

Hắn thu mắt đi theo Dương Lăng Phong vào trong nhà.

Bốn tấm bàn vuông được kê lại với nhau, trên bàn có đặt một cái bồn bạc lớn, bên trong bồn có một cái đĩa ốc đồng, mùi thơm lan tràn ra bốn phía.

Có bảy người đang ngồi đó, vừa nói chuyện vừa đang ăn ốc đồng.

Dương Lăng Phong vỗ vỗ bàn tay, cười nói:

- Đến đến đây, để ta giới thiệu một chút. Vị này chính là Đỗ huynh, vị hôn phu Đỗ Phong của Đỗ Hạ sư muội!

Hai mắt của mọi người nhìn sang, nhìn kỹ hắn.

Sở Ly cười ôm quyền một cái.

Triệu Phi Hổ nói:

- Mời Đỗ huynh lên ghế trên ngồi.

Dương Lăng Phong kéo tay Sở Ly đi tới vị trí chủ tọa rồi ngồi xuống, Sở Ly chối từ hai lần, rốt cuộc cũng ngồi xuống.

Chuyện này đã khiến cho mọi người không thoải mái.

Đám nam đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên như bọn hắn đã nhìn thấy nhiều mỹ nữ, nhưng vừa thấy Tiêu Kỳ, trong lòng đã bị kinh động như gặp người trời. Đáng tiếc Đỗ sư tỷ trong mắt bọn họ đã là Tiên Thiên viên mãn, phải bế quan thăm dò Thiên Ngoại Thiên, không thể gặp mặt.

Chuyện này càng làm tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí, khiến cho bọn họ cảm thấy Tiêu Kỳ là nhân vật giống như tiên tử vậy.

Bây giờ chợt nghe Đỗ sư tỷ giống như tiên tử lại có hôn phu, chính là hán tử hào phóng trước mắt này.

Sau khi bọn họ phẫn hận cũng đã có cảm giác như Dương Lăng Phong. Tên trước mắt này căn bản không xứng với Đỗ sư tỷ giống như người trời kia được!

- Ta giới thiệu mọi người một chút.

Dương Lăng Phong cười nói, lại vừa giới thiệu tám người bên cạnh. Triệu Phi Hổ thì không cần giới thiệu, bảy người còn lại đều được nói qua họ tên một lần.

Một thanh niên anh tuấn thả ốc đồng xuống, lạnh lùng nói:

- Tu vi của Đỗ huynh tới đâu rồi?

Sở Ly cười nói:

- Hồ huynh đệ, cảnh giới của ta là Tiên Thiên.

Nội lực của hắn đã tản đi, hơn nữa lại thêm tình huống thân không giống như võ giả. Chỉ là cả người có khí thế rất kinh người, sẽ khiến cho người ta không cho rằng hắn là hạng người xoàng xĩnh.

- Cảnh giới Tiên Thiên.

Hồ Thừa Huệ hừ lạnh nói:

- Ngươi so với Đỗ sư tỷ còn lớn hơn rất nhiều đúng không?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đỗ Hạ chỉ có vẻ tuổi trẻ mà thôi, chỉ ít hơn năm tuổi so với ta.

- Năm tuổi, có khả năng không cần năm năm thì Đỗ sư tỷ đã trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, Đỗ huynh ngươi thì sao chứ?

Hồ Thừa Huệ lắc đầu nói:

- Ngươi căn bản không thể đuổi kịp được Đỗ sư muội!

- Cần gì phải đuổi theo nàng chứ?

Sở Ly cười nói:

- Hai phu thê không thể có võ công như nhau, sẽ có mạnh có yếu chứ.

- Như vậy cũng phải là nam cường.

Hồ Thừa Huệ hừ lạnh nói:

- Bằng không, chẳng phải sẽ là điên đảo càn khôn, thiên hạ không yên hay sao?

- Điên đảo càn khôn, thiên hạ không yên?

Bên ngoài truyền đến một đạo thanh âm hơi khàn khàn của một nữ nhân, mang theo lực mê hoặc rất lớn.

Một nữ tử thân thể cao gầy thướt tha bước vào trong lầu, xinh đẹp động lòng người, ánh mắt trong trẻo quét qua mọi người, lạnh nhạt nói:

- Hồ sư đệ, ngươi cảm thấy trời sinh nữ tử chúng ta nên yếu hơn nam nhân hay sao?

Hồ Thừa Huệ vừa nhìn thấy nàng, thân thể giống như lập tức thấp đi một đoạn, lại vội vã cười đáp:

- Tô sư tỷ!

Nữ tử cao gầy thướt tha hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt trong trẻo rơi vào trên người của Sở Ly.

- Đỗ huynh, vị này chính là Tô Thanh Điệp Tô sư tỷ.

Dương Lăng Phong vội vã cười nói:

- Người cứu Đỗ Thu sư muội chính là Tô sư tỷ!

Sở Ly ôm quyền:

- Đa tạ Tô cô nương, tại hạ Đỗ Phong.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Khéo Đưa Đẩy

Tô Thanh Điệp đánh giá hắn, khẽ gật đầu nói:

- Đỗ huynh, mời ngồi.

Nàng đi tới vị trí bên cạnh Sở Ly rồi ngồi xuống, chiếm vị trí của Dương Lăng Phong.

Dương Lăng Phong cười ha hả rồi vung vung tay, ra hiệu cho mọi người lấy thêm một cái ghế. Sau đó hắn ngồi vào bên người Tô Thanh Điệp.

Mùi thơm lạnh nhạt lượn lờ ở chóp mũi, Sở Ly âm thầm đánh giá Tô Thanh Điệp này một chút.

Cánh tay và bàn tay thon dài, động tác mềm mại, mọi hành động đều có nhịp điệu không tên, hiển nhiên là một vị cao thủ kiếm pháp, thiên phú hơn người.

Thiên phú hơn người, nhưng cũng kiêu căng tự mãn, coi mọi người như không, ngạo khí bức người.

- Ngươi thực sự là hôn phu của Đỗ Hạ sư muội hay sao?

Ánh mắt trong trẻo của Tô Thanh Điệp nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Ly cười gật đầu.

Tô Thanh Điệp lắc đầu một cái rồi thở dài:

- Đáng tiếc, nữ nhân cũng thật là số khổ, thường thường là thê tử giỏi giang phu quân kém cỏi.

Sở Ly bật cười:

- Tô cô nương, Đỗ Hạ giỏi giang, thế nhưng ta cũng không tính là kém cỏi?

- Nam nhân thô lỗ!

Tô Thanh Điệp hừ nhẹ một tiếng, quay đầu quét mắt nhìn mọi người một chút:

- Nam nhân thường thường không có bản lãnh gì, luôn tự cho mình là siêu phàm, cảm giác việc mình là chủ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nữ nhân đều phải nghe mình.

Sở Ly liếc mắt nhìn Triệu Phi Hổ.

Triệu Phi Hổ đang nhìn chằm chằm vào Tô Thanh Điệp, ai nấy cũng đều thấy được vẻ ái mộ đối với Tô Thanh Điệp.

- Nghe nói ngươi muốn giết Phùng Thiếu Hoa?

Tô Thanh Điệp nói.

Dương Lăng Phong vội vã kéo cái bồn bạc tới trước mặt nàng, lại đưa một cái châm tới:

- Đến đến đây, Đỗ huynh, ăn tuyết loa đi. Đây là thứ ở trong hồ của chúng ta, rất là ngon!

Sở Ly cười, tiếp nhận một cái châm rồi nói:

- Như vậy ta cũng muốn nếm thử một chút.

Hắn cầm lấy một con tuyết loa, lấy ra thịt rồi đưa đến trong miệng, vừa mềm vừa trơn, ăn hai lần, rất là ngon, khó trách bọn họ ăn hăng hái như thế. Đúng là mỹ vị.

Tô Thanh Điệp trừng mắt nhìn Dương Lăng Phong một chút.

Dương Lăng Phong cười ha hả, làm như không thấy.

Sở Ly cười thầm.

Đại Viên Kính Trí chợt lóe lên, nụ cười của hắn càng tăng lên.

Không ngờ Dương Lăng Phong lại thầm mến Tô Thanh Điệp, đáng tiếc Tô Thanh Điệp ai cũng không thích. Vừa không thích Dương Lăng Phong, cũng không thích đệ nhất cao thủ trong đám thanh niên như Triệu Phi Hổ.

Nàng mắt cao hơn đầu. Coi trời bằng vung, cảm giác nam tử trong thiên hạ này đều là kẻ giống nhau, nhìn thấy nữ nhân đã run chân, đứng núi này trông núi nọ, không đáng để nàng yêu thích.

Tuy rằng Triệu Phi Hổ là đệ nhất cao thủ trong đám thanh niên của Tuyết Nguyệt hiên, nhưng chỉ là đệ nhất cao thủ Tuyết Nguyệt hiên. Xấp xỉ như nàng, ỷ vào thân thể nam nhi. Thể lực hơi mạnh, đấu lâu thì mới có thể chiếm được thế thượng phong.

Đối với nam nhân không được khuất phục được mình, nàng rất xem thường.

Tô Thanh Điệp lại nhìn về phía Sở Ly:

- Phùng Thiếu Hoa nông sâu thế nào, Đỗ huynh có biết không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu:

- Nghe nói là đệ nhất cao thủ trong hàng thanh niên của Thanh Mãng sơn.

- Hắn không được tính là đệ nhất cao thủ trong hàng thanh niên.

Tô Thanh Điệp hừ lạnh nói:

- Ca ca của hắn Phùng Thiếu Vinh là Tiên Thiên viên mãn, vẫn luôn bế quan. Người này mới sự thật là đệ nhất cao thủ thanh niên, cũng giống như Đỗ Hạ sư muội vậy.

Nàng nói xong lại nhìn Triệu Phi Hổ một chút.

Triệu Phi Hổ được xưng là đệ nhất cao thủ trong đám thanh niên, nhưng Đỗ Hạ sư muội lại là Tiên Thiên viên mãn, mới là đệ nhất cao thủ thanh niên xứng danh a.

Triệu Phi Hổ lẳng lặng nhìn nàng, không nói một lời.

Dương Lăng Phong có chút không phục nói:

- Sớm muộn gì Phùng Thiếu Vinh cũng trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, sẽ không tham dự phân tranh. Không thể coi là cao thủ trong hàng thanh niên được!... Tô sư tỷ, Triệu sư huynh mới là đệ nhất cao thủ trong hàng thanh niên của Tuyết Nguyệt hiên chúng ta, Đỗ Hạ sư muội cũng không thể tính a.

- Ha ha. Phép tính này của ngươi cũng thật là kỳ quái!

Tô Thanh Điệp tức giận nói:

- Được rồi, không nói cái này nữa. Nếu như Đỗ Hạ sư muội xuất quan, nhìn thấy các ngươi xui Đỗ huynh đối phó với Phùng Thiếu Hoa, nàng sẽ

nghĩ như thế nào chứ?

- Không phải là chúng ta xúi giục đâu nhé.

Dương Lăng Phong kêu oan:

- Là Đỗ huynh tự mình nói ra, có phải không, Đỗ huynh?

Sở Ly đang ăn tuyết loa, chỉ cười gật đầu.

Mỹ vị bậc này, sau khi rời Tuyết Nguyệt hiên sẽ không còn được ăn nữa. Cho nên ăn nhiều bao nhiêu thì được bấy nhiêu.

Tô Thanh Điệp hừ lạnh nói:

- Đỗ huynh chưa hiểu rõ sự lợi hại của Phùng Thiếu Hoa mà các ngươi cũng không biết sao? Vạn nhất Đỗ huynh xảy ra chuyện ngoài ý liệu. Khi đó các ngươi phải ăn nói thế nào với Đỗ Hạ sư muội đây?

Sở Ly thở dài, thả ngân châm xuống:

- Đa tạ Tô cô nương. Họ Phùng kia thiếu chút nữa đã giết Đỗ Thu, lẽ nào người làm huynh trưởng như ta chỉ trơ mắt ra nhìn mà không báo thù cho nàng chứ?

- Báo thù cũng phải lượng sức chứ.

Tô Thanh Điệp nói:

- Họ Phùng kia rất là giả dối, chúng ta có nhiều người như vậy mà cũng không thể giết chết hắn, khinh công của hắn rất cao, lại gian xảo. Đừng có báo thù không được lại còn làm liên lụy tới chính mình!

Sở Ly cười nói:

- Khinh công của ta cũng không kém, chỉ cần trốn là có thể chạy thoát được.

Hắn cũng biết Tô Thanh Điệp có ý tốt, nhưng cũng là xem thường hắn.

Dương Lăng Phong nói:

- Không bằng, chúng ta luận bàn một chút đi.

Lúc Tô Thanh Điệp nói chuyện, trong lòng hắn sợ hãi, vạn nhất Đỗ Phong thực sự là một bao cỏ. Một khi hắn bị Phùng Thiếu Hoa giết thì mình cũng không có cách nào ăn nói với Đỗ sư muội.

Sở Ly xua tay cười nói:

- Ta sẽ không làm mất mặt xấu hổ.

Trước tiên cứ khiêm tốn một phen, tránh cho người ta nghĩ rằng hắn khí thịnh, xem thường người của Tuyết Nguyệt hiên.

Đánh bại bọn họ thì rất dễ, đừng bởi vì thoải mái nhất thời mà khiến cho tình trạng của Tô Như trở nên xấu đi, đó mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Tô Như mới đến đây, sư phụ và Tiêu Kỳ quan, nàng chỉ có một mình. Nếu như lại bị đồng môn cô lập, như vậy thật sự quá đáng thương a.

Mình thân là một hán tử, chịu một chút khinh thường cũng không tính là gì, da mặt dầy như vậy, không đáng để nhắc tới.

- Đỗ huynh, nếu như có chuyện bất trắc, chúng ta không có cách nào ăn nói với Đỗ Hạ sư muội a, cho nên chúng ta vẫn nên luận bàn một chút thì hơn!

http://tieulun.hopto.org

Dương Lăng Phong ôm quyền một cái rồi nói:

- Nếu không, ta không dám nói tung tích của Phùng Thiếu Hoa.

- Ài...

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Xem ra hôm nay không chịu mất mặt thì mọi người sẽ không tha cho ta rồi.

- Nam tử hán đại trượng phu, thẳng thắn một chút, đừng có lề mề!

Có người không hợp mắt, lớn tiếng nói.

Sở Ly cười đứng dậy:

- Triệu sư huynh, vậy chúng ta vung tay múa chân một chút nhé?

- Được!

Triệu Phi Hổ đẩy ghế tựa rồi đứng dậy.

Dương Lăng Phong nói:

- Mọi người nói trước, tới điểm là dừng, ta đi lấy đao kiếm!

Hắn giống như một làn khói chạy ra ngoài, trong nháy mắt đã lấy ra một cái kiếm gỗ và một cái đao gỗ.

Đao gỗ ở trong tay nặng trịch, chẳng khác nào đao thật, đao kiếm đều không sắc, ai cũng sẽ không bị thương. Chỉ cần không phải là chỗ yếu thì sẽ không chết người.

Mọi người kéo bàn ra, nhường ra một khoảng không gian trống.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đứng ở phía đối diện, Sở Ly ôm quyền một cái rồi nói:

- Triệu huynh đệ, chúng ta lấy mười chiêu làm hạn định, nếu không phân ra thắng bại thì dừng tay, được chứ?

- Ba mươi chiêu đi.

Triệu Phi Hổ nói.

- Được!

Sở Ly gật đầu, chém ra một đao:

- Xem đao.

Triệu Phi Hổ vẩy kiếm gỗ một cái, tiến lên nghênh đón.

Hai người đao qua kiếm lại, một hơi đánh ra hơn ba mươi chiêu, khiến cho mọi người nhìn chằm chằm vào.

Đao thế của Sở Ly rất ác liệt, trở thành một khối, không lộ một kẽ hở. Kiếm của Triệu Phi Hổ rất tinh xảo, vừa nhanh vừa độc, nhưng không có cách nào phá tan đao thế của hắn, hai người khó phân được cao thấp.

Ba mươi chiêu vừa qua, Sở Ly bước một bước ra khỏi vòng tròn, lại ôm quyền mỉm cười:

- Đa tạ.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thay đổi.

Mặc kệ hắn là người thế nào. Có thể đối chiến với Triệu Phi Hổ mà không rơi xuống hạ phong, đao pháp này đã rất là lợi hại, bọn họ kém xa tít tắp.

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp nhíu mày nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Đao pháp này của ta có thể chém được Phùng Thiếu Hoa chứ?

- Được, vậy thì phải xem bản lĩnh của Đỗ huynh rồi!

Dương Lăng Phong cười nói:

- Một khi có tin tức của Phùng Thiếu Hoa, ta sẽ lập tức nói cho Đỗ huynh!

Sở Ly gật đầu:

- Đa tạ.

Triệu Phi Hổ có chút đăm chiêu.

Hắn mơ hồ cảm thấy, Sở Ly không dùng toàn lực, đối phương đã hơn mình một bậc.

Nếu như là lúc bình thường, hắn sẽ trực tiếp chỉ ra.

Bây giờ ở trước mặt Tô Thanh Điệp, hắn không nói ra được chuyện này.

Thứ mà hắn có thể khiến cho Tô Thanh Điệp nhìn mình bằng con mắt khác chính là bằng vào một thân võ công này. Nếu như thất bại, ánh mắt của nàng khi nhìn mình sẽ ra sao chứ?

Tô Thanh Điệp đứng dậy, ôm quyền một cái:

- Đỗ huynh, tiểu nữ cáo từ trước, hoan nghênh Đỗ huynh đi tới Tuyết Nguyệt hiên!

Sở Ly ôm quyền mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

Mặc kệ thế nào, nàng đều là ân nhân cứu mạng của Tô Như, hắn cực kỳ cảm kích nàng.

Tô Thanh Điệp vừa đi, hứng thú bị ngăn chặn của mọi người lần nữa tăng vọt, mồm năm miệng mười ồn ào:

- Đỗ huynh lợi hại, chúng ta chờ tin tức tốt của Đỗ huynh!

Đao pháp của Sở Ly không tồi, nhưng bọn họ không cảm thấy hắn sẽ giết được Phùng Thiếu Hoa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Oán Khí

Sở Ly đồng ý cười cười, rất nhanh món ăn đã được đưa lên.

Dương Lăng Phong bắt chuyện, sau đó lại có người mang vào hai mươi vò rượu.

- Đỗ huynh, đây chính là rượu do Tuyết Nguyệt hiên chúng ta tự nhưỡng, tuyệt đối đủ ngon. Nào!

Dương Lăng Phong nhấc vò rượu lên, đổ đầy chén lớn của mọi người, sau đó bưng bát lên rồi lớn tiếng nói:

- Giết chết Phùng Thiếu Hoa, con bà nó!

- Giết Phùng Thiếu Hoa! Được!

Mọi người ầm ĩ kêu lên.

Sở Ly cười, uống cạn sạch một bát.

Oán khí và sát khí của bọn họ đối với Phùng Thiếu Hoa dường như rất thật.

Tuy rằng thức ăn không bằng tinh xảo ngon miệng bằng Bạch vân lâu, thế nhưng lại hơn ở chỗ mới mẻ. Sở Ly uống mấy bát rượu, cũng không có chỗ nào có thể xoi mói, hắn cười cười nói nói với mọi người, lúc tán gẫu đều là chuyện lý thú trong võ lâm, hiểu biết khi hạ sơn.

Khi Sở Ly nói chuyện rất hiền hoà, lại thích lắng nghe, mọi người uống xong mấy bát rượu, lúc này cũng đã cảm thấy hắn cũng không ngứa mắt như vậy nữa.

Tửu lượng của Dương Lăng Phong dường như không được khá cho lắm, sau khi uống một vò rượu, đầu lưỡi đã lớn lên, khi nói chuyện không gọn gàng như vậy nữa mà nói càng nhiều hơn trước đó.

- Ta đã nói với ngươi rồi. Đỗ huynh, khinh công của Phùng Thiếu Hoa quá con mẹ nó lợi hại, bằng không, chúng ta đã sớm giết chết hắn rồi!

Dương Lăng Phong lôi kéo tay áo của Sở Ly rồi nói:

- Các sư huynh, sư muội chết ở trên tay hắn không dưới mười người. Nếu như ngươi thật sự có thể giết chết Phùng Thiếu Hoa được thì chính là ân nhân của chúng ta, Đỗ Hạ sư muội cũng có thể chắp tay nhường cho ngươi đó!

Sở Ly nói:

- Hắn đã đáng giết như vậy, vì sao tiền bối quý phái không động thủ cơ chứ?

- Không thể động thủ.

Dương Lăng Phong lắc đầu than thở:

- Đây là quy củ mà tổ sư hai phái định ra lúc trước, các đệ tử chém giết nhau, trưởng bối không được can thiệp!

Sở Ly cau mày:

- Vì lẽ đó chỉ có thể nhìn hắn giết người hay sao?

- Ài... Nếu như đám người sư phụ sư bá động thủ. Bên Thanh Mãng sơn

cũng sẽ động thủ, như vậy chúng ta sẽ không sống được!

Dương Lăng Phong hừ lạnh nói:

- Nếu trách thì chỉ trách võ công của chúng ta không mạnh. Không giết được hắn!

Sở Ly trầm ngâm gật đầu, hắn đã hiểu vì sao hai phái phải làm như vậy.

Lúc trước định ra quy củ này cũng là vì môn phái của đôi bên, bằng không trưởng bối tùy ý ra tay, như vậy sẽ có không ít đệ tử chết đi. Khi đó nhất định môn phái sẽ bị diệt vong.

- Nói chung, Đỗ huynh. Chúng ta đã đặt toàn bộ hi vọng vào ngươi rồi!

Dương Lăng Phong cười khà khà nói.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Yên tâm. Phùng Thiếu Hoa sẽ không sống được quá lâu nữa!

- Mạnh sư đệ của ta đã chết ở trước mặt ta. Thế nhưng ta lại không có cách nào cứu được hắn!

Dương Lăng Phong ngửa mặt lên trời kêu to:

- Phùng Thiếu Hoa, ta chơi con mẹ ngươi!

- Dương sư đệ, ngươi say rồi.

Triệu Phi Hổ giữ chặt hắn lại.

Dương Lăng Phong mắng một tiếng, sau đó lệ rơi đầy mặt, gục mặt lên trên bàn khóc ồ ồ.

http://tieulun.hopto.org

Hai mắt của tất cả mọi người ửng hồng, cảm giác bi phẫn đè nén ở trước ngực.

Sở Ly thầm than một tiếng, hắn đã cảm nhận được loại cảm giác vô lực và căm hận này.

Triệu Phi Hổ bất đắc dĩ nhìn bọn họ một chút rồi nói:

- Đỗ huynh, đã để huynh cười chê rồi. Đám gia hoả này, quá không có tiền đồ!

Sở Ly lắc đầu cười cười.

Triệu Phi Hổ than thở:

- Đều trách ta không có bản lĩnh, không giết được hắn!

Sở Ly vỗ vỗ bả vai hắn, không biết nên an ủi ra sao.

Tài nghệ không bằng người. Có khóc thì cũng không có tác dụng gì cả.

Đám người Dương Lăng Phong uống rượu say mèm, vừa khóc lại quát lên, cuối cùng đều nằm xuống đất ngủ thiếp đi.

Tâm tình của Triệu Phi Hổ rất khó chịu, cũng không uống nhiều, thế nhưng rất nhanh cũng đã say.

Cuối cùng, người tỉnh táo chỉ có một mình Sở Ly.

Hắn nhìn mọi người, buổi tối mình sẽ phải ngủ ở chỗ nào đây?

Một đạo thân ảnh màu xanh lóe lên, Tô Thanh Điệp mặc một bộ y sam màu xanh nhạt lần nữa xuất hiện.

http://tieulun.hopto.org

Trên khuôn mặt rực rỡ của nàng mang theo nụ cười gắn:

- Đám gia hỏa không có tiền đồ này. Quả nhiên vừa uống một chút đã say, cũng chỉ có một chút bản lĩnh mượn rượu giải sầu!

Sở Ly ôm quyền với nàng một cái.

- Đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đi tới khách xá.

Tô Thanh Điệp hừ nhẹ, dùng giọng mũi nói:

- Ngươi làm vậy là có gì gì? Đi nhanh.

Sở Ly đứng lên nói:

- Làm phiền Tô cô nương rồi.

- Ngươi là ca ca của Đỗ Thu sư muội, cũng không phải là người ngoài, không cần phải khách khí.

Tô Thanh Điệp dẫn đường ở phía trước, nhẹ nhàng rời đi. Thân thể cao ngất mà uyển chuyển.

Hai người dọc theo cầu đi vào bên trong, đi về nơi sâu xa trong thung lũng. Đi được một lúc mới dừng lại ở trước một tòa lầu các:

- Ngươi nghỉ ở nơi này đi, vào xem xem có hài lòng không.

Sở Ly tiến vào trong lầu các, leo lên lầu hai, bên trong tổng cộng có năm gian phòng.

Hắn tùy ý chọn một gian, rất sạch sẽ, bởi vì mặt hướng về phía nam, ánh mặt trời rất thịnh. Vì lẽ đó cũng không có một chút ẩm ướt nào cả mà đệm chăn rất là khô ráo ấm áp.

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp đi vào phòng, dựa vào khung cửa rồi nói:

- Ngươi không có chuyện gì thì cứ ở đây một ít ngày. Đợi thương thế của Đỗ Thu sư muội tốt hơn rồi lại đi, hiện giờ nàng đang rất cần người làm bạn an ủi.

- Được.

Sở Ly gật đầu.

- Ngủ sớm đi.

Tô Thanh Điệp lắc bàn tay ngọc, thướt tha rời đi.

…

Buổi tối Sở Ly không đả tọa luyện công mà ngủ một giấc ngon lành.

Tuy rằng chưa gặp mặt được Tiêu Kỳ, thế nhưng hắn cảm giác được trong thung lũng này có khí tức của Tiêu Kỳ, khiến cho hắn ngủ cực kỳ yên tâm.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi hắn tỉnh lại, bên tai ngoại trừ tiếng chim nhỏ líu ra líu ríu ra còn có tiếng hét to như có như không. Cẩn thận lắng nghe, hóa ra là có không ít người đang luyện công.

Hắn đẩy song cửa ra, tất cả mọi thứ trong thung lũng hiện ra ở trước mắt, chỉ có luyện võ trường bị rừng cây ngăn cản là không thấy rõ được mà thôi.

Một mảnh rừng cây dày đặc vây quanh luyện võ trường, thông qua Đại Viên Kính Trí hắn đã nhìn thấy, độ lớn không kém gì luyện võ trường của Diễn Võ điện. Lúc này bên trên có năm mươi thiếu nữ đang luyện kiếm, sáu mươi thanh niên cũng đang luyện kiếm, phân biệt rõ ràng, đều chiếm ở một bên khác nhau.

http://tieulun.hopto.org

Điều này làm cho Sở Ly có một loại cảm giác quen thuộc, rất giống như đang trở lại trường học kiếp trước vậy.

Luyện võ trường của phủ Quốc Công không có cảnh tượng như vậy, nam nữ hộ vệ cùng nhau luyện công, không phân biệt rõ ràng như vậy.

Hắn đón ánh mặt trời buổi sáng, eo khẽ vặn một cái.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một nam tử mặc áo xanh bưng nước đi vào rồi cười nói:

- Cơm đã chuẩn bị xong rồi, khi nào Đỗ huynh đói bụng thì cứ gọi ta là được.

Sở Ly nói lời cám ơn, sau khi rửa mặt, hắn đi xuống lầu, đi tới nhà thuỷ tạ trên hồ.

Tô Như đang khoanh chân ngồi ở trên giường luyện công.

Nhìn thấy Sở Ly đi vào, nàng mở đôi mắt sáng ra rồi hỏi:

- Tối hôm qua bọn họ không chuốc ngươi say sao?

- Bọn họ không chuốc ta, mà chuốc chính mình.

Sở Ly cười nói:

- Ta chờ thương thế của ngươi tốt lên rồi mới đi.

- Thật sao?

Hai mắt của Tô Như trở nên sáng ngời.

Sở Ly cười nói:

- Hiện giờ ta cũng không có chuyện gì, chỉ chờ bốn tháng nữa hội họp với Nhị tiểu thư mà thôi.

- Như vậy không thể tốt hơn.

Tô Như mặt mày hớn hở nói.

- Lúc nào Đỗ Hạ có thể xuất quan?

- Khó nói được, một năm nửa năm cũng đã là nhanh rồi.

- Có cần ta giúp ngươi một tay, mau chóng chữa khỏi thương hay không?

- Đương nhiên là không cần rồi!

Tô Như khoát tay nói:

- Mạc sư tỷ cũng bị trọng thương, nếu như ta khôi phục quá nhanh, như vậy người khác sẽ cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thực nàng muốn Sở Ly ở lâu thêm một chút nữa.

- Cũng tốt.

Sở Ly cười nói:

- Ta sẽ đi thăm Mạc cô nương một chút, phải cảm tạ người ta chứ.

- Sau khi ăn cơm xong ta sẽ dẫn ngươi đi.

Tô Như nói.

- Hôm qua ngươi đã gặp Tô cô nương sao?

Sở Ly cười nói:

- Quả nhiên là một nhân vật lợi hại.

Tô Như nói:

- Tô sư tỷ được xem như là Đại sư tỷ, võ công rất mạnh. Theo như sư phụ nói, tương lai nàng có thể bước vào Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly cười gật đầu.

Chuyện này cũng khó trách, Tuyết Nguyệt hiên là nơi có thắng cảnh. Mà thân là một trong những người có võ công mạnh nhất, nhất định Tô Thanh Điệp sẽ tiến vào Thiên Ngoại thiên được. Tương lai là cao thủ Thiên Ngoại thiên, tự nhiên có tư cách để kiêu căng tự mãn.

- Chỉ có điều Tô sư tỷ rất phản cảm đối với nam nhân, ngươi đừng có làm cho nàng tức giận.

- Như vậy cũng được, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi.

Sau khi hai người dùng cơm xong, cả hai đi tới chỗ ở của Mạc sư tỷ.

Tuy rằng dung mạo của Mạc Yên Nhiên không bằng Tô Như, thế nhưng khuôn mặt trái xoan lại trắng như tuyết, mắt hạnh má đào, rất có khí chất hợp lòng người.

Sau khi nàng phục dụng Kỳ Nguyên đan, lại có linh đan khác cho nên thương thế đã gần như khỏi bằng Tô Như.

Trong lúc ba người đang ở trong nhà thuỷ tạ của Mạc Yên Nhiên thảo luận thì chợt nghe tiếng bước chân vội vã truyền tới, Dương Lăng Phong đã gõ cửa đi vào:

- Đỗ huynh, họ Phùng đã hạ sơn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Mài Đao

Sở Ly cười nói:

- Nhanh như vậy đã nhận được tin tức rồi sao?

- Bên chúng ta vẫn luôn có người theo dõi hắn!

Dương Lăng Phong hừ lạnh nói:

- Tên này, rốt cục đã một mình hạ sơn, Đỗ huynh, ngươi có muốn xuất phát hay không?

- Không vội.

Sở Ly nói:

- Chờ Đỗ Thu chữa khỏi vết thương rồi lại nói.

- Chữa khỏi vết thương?

Dương Lăng Phong kêu lên thất thanh, quay đầu nhìn về phía Tô Như:

- Thương thế của Đỗ sư muội không phải trong một chốc một lát là tốt lên được. Chờ tới lúc thương thế nàng tốt lên thì Phùng Thiếu Hoa đã sớm trở về núi rồi!

- Lần này không được thì còn có lần sau.

Sở Ly cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Tô Như.

Bây giờ tinh thần của Tô Như uể oải chán chường, tinh khí thần không đủ. Đối đầu với Phùng Thiếu Hoa, không chỉ không chém được tâm ma mà trái lại còn tăng thêm. Muốn nhổ tâm ma đi sẽ rất khó.

Trước tiên hắn muốn kích thích tinh thần của nàng lên, sau đó mới giết chết Phùng Thiếu Hoa.

Như vậy mới có thể phá kén thành bướm, một lần nữa trở thành cao thủ võ lâm. Khi dó hắn cũng có thể yên tâm rời đi.

Nếu như lần này không được Tô Thanh Điệp cứu giúp, như vậy sẽ rất có khả năng Tô Như sẽ chết thật. Ngẫm lại cũng đã cảm thấy sợ hãi. Hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ, cho nên nhất định phải nhanh chóng thay đổi Tô Như, để cho nàng có thể tự bảo vệ bản thân mình.

- Lần sau không biết là lúc nào!

Dương Lăng Phong vội la lên:

- Tên này biết chúng ta muốn giết hắn, vì lẽ đó rất ít khi hành động một mình!

- Chung quy cũng sẽ có cơ hội.

Sở Ly nói:

- Dương huynh đệ, có lẽ chừng nửa tháng nữa là Đỗ Thu đã có thể chữa khỏi vết thương. Khi đó dẫn xà xuất động câu hắn ra, rồi lại giết hắn cũng không muộn.

- Ài...

Dương Lăng Phong có chút nôn nóng dậm chân một cái:

- Hắn rất giảo hoạt, nào có dễ dàng bị lừa như thế chứ?

Dương Lăng Phong bỗng nhiên cười nói:

- Đỗ huynh. Không phải là bỗng nhiên huynh sợ hãi, chùn bước đó chứ?

Sở Ly cười nói:

- Khích tướng cũng vô dụng thôi, thương thế của Đỗ Thu vừa khỏi thì ta sẽ lập tức đi. Khi nào thương thế của nàng khôi phục thì ta sẽ đi lúc đó!

- Ta thực sự là phục Đỗ huynh rồi!

Dương Lăng Phong thất bại đành phải giơ ngón tay cái lên, rất bất đắc dĩ nói:

- Được, vậy thì chờ lần sau đi!

Tiếng bước chân lại vang lên, Tô Thanh Điệp nhẹ nhàng đi tới. Ánh mắt trong trẻo quét qua mấy người:

- Sao lại náo nhiệt thế? Đỗ huynh cũng ở... Dương sư đệ, đã có tin tức của Phùng Thiếu Hoa đúng không?

- Đúng vậy, hắn đã hạ sơn rồi, một mình.

Dương Lăng Phong dùng giọng mất hết sức lực nói.

- Cơ hội tốt.

Tô Thanh Điệp nhìn về phía Sở Ly.

Dương Lăng Phong hừ lạnh nói:

- Đỗ huynh không muốn đi, muốn đợi thương thế của Đỗ sư muội tốt rồi

mới lại đi.

- Cơ hội không thể bỏ lỡ.

Tô Thanh Điệp nói:

- Tại sao lại phải đợi thương thế của Đỗ Thu sư muội tốt cơ chứ?... Xem ra ngươi cũng không quá chắc chắn.

Đừng nói là hắn không nắm chắc, ai giết ai cũng khó nói. Sợ rằng thương thế Đỗ Thu sư muội không tốt lên được, khi nghe được tin dữ lại thương càng thêm thương, khi đó sẽ hình thành tâm bệnh gì đây?

- Ta nghĩ, muốn để Đỗ Thu động thủ.

Sở Ly nói.

Hắn sẽ không nói ra việc Tô Như có tâm ma. Người khác sẽ chê cười nàng yếu đuối.

Tô Như và mọi người đều trợn to mắt lên, có chút bất ngờ nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Tu vi của Đỗ Thu rất đủ, chỉ là thiếu đi kinh nghiệm chém giết sinh tử, vừa vặn dùng Phùng Thiếu Hoa để mài đao!

- Rất có khí phách!

Hai mắt của Tô Thanh Điệp sáng sáng ngời. Ngón tay cái trắng như tuyết dựng thẳng lên.

Mặc kệ có phải là bất cẩn hay không, phần khí phách này đã vượt xa đệ tử trong cốc rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tô Như há hốc mồm, nghĩ đến khuôn mặt đáng ghê tởm kia của Phùng Thiếu Hoa, nụ cười làm cho người ta lạnh lẽo tâm can kia. Cả người nàng không khỏi phát lạnh.

Nàng cắn răng dùng sức gật đầu:

- Được, ta sẽ đích thân đối phó với hắn!

Từ tận sâu trong xương nàng có một loại quật cường và tự cường, ngoài nhu trong cương. Cho dù theo bản năng sợ hãi, thế nhưng vẫn cắn chặt răng trực tiếp đối mặt, tuyệt đối không thể bị đánh đổ.

Tô Thanh Điệp nói:

- Được, lần này ta sẽ đi!

- Tô sư tỷ, vô dụng thôi.

Dương Lăng Phong lắc đầu than thở:

- Tỷ không giết được hắn.

- Trước đây không giết được, hiện tại thì lại không hắn!

Tô Thanh Điệp hừ lạnh nói:

- Võ công của ta tiến nhanh, có thể thử một lần!

- Ài...

Dương Lăng Phong có chút thất vọng liếc mắt nhìn Sở Ly, lại lắc đầu rời đi.

Vốn hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn đối với Sở Ly, chỉ là hắn quá

căm hận Phùng Thiếu Hoa, thù hận biển, cho nên mới mang theo nhiều hi vọng như vậy.

Hắn biết bằng vào bản lĩnh của mình, cả đời cũng đừng hi vọng giết được Phùng Thiếu Hoa. Cho nên hắn chỉ có thể hi vọng người bên ngoài mà thôi. Hắn thông qua tin tức linh thông, trợ giúp người ta giết chết Phùng Thiếu Hoa. Như vậy cũng coi như cho mình một chút an ủi.

Tô Như nhìn thấy vậy có chút không đành lòng, thấp giọng nói:

- Không bằng, chúng ta đi luôn?

Sở Ly cười cười:

- Không vội, sẽ có cơ hội.

Hắn lại quay đầu nói:

- Tô cô nương, Phùng Thiếu Hoa vừa ra ngoài, tốt nhất nên để đệ tử trong cốc nhanh chóng trở về. Tránh cho gặp phải hắn, lại bị hắn giết.

- Hiện tại đã muộn rồi!

Tô Thanh Điệp hừ lạnh nói.

Tô Thanh Điệp ngồi vào bên người Mạc Yên Nhiên, chạm vào cổ tay nàng rồi nói:

- Nửa tháng nữa là được rồi... Ta đi đây!

Mạc Yên Nhiên nói:

- Tô sư tỷ, cẩn thận!

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp ngạo nghễ hừ lạnh nói:

- Cho dù ta không giết được hắn thì hắn cũng đừng mong giết ta. Ta đi đây!

Nàng đứng dậy ôm quyền một cái, rời khỏi nhà thuỷ tạ.

…

Sau khi hai người trở lại nhà thuỷ tạ của Tô Như, Tô Như thở dài nói:

- Ngươi cứ ở chỗ của ta đi.

- Cũng được.

Sở Ly cười nói.

Hắn biết dụng ý của Tô Như.

Lần này hắn từ chối, nhất định các nam đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên sẽ cho rằng hắn sợ chết tránh chiến. Lúc trước chỉ là khoác lác mạnh miệng một phen mà thôi. Vừa đụng phải người thật đã rút lui, như vậy sẽ khó tránh khỏi xem nhẹ hắn. Nói vài câu chuyện phiếm châm biếm là chuyện khó tránh khỏi.

Tô Như ngồi vào trên giường nhỏ rồi trầm ngâm.

Sở Ly thì lại ngồi vào bên cạnh bàn đọc sách.

Hắn từng bước từng bước ép sát, dùng an nguy của đệ tử Tuyết Nguyệt hiên để buộc nàng. Để xem nàng có thể bạo phát hay không, không được thì hắn lại tìm một cây đuốc khác. Hắn không tin không điểm hóa được nàng!

Mặt trời lên tới giữa không trung, rốt cục Tô Như đã mở miệng nói:

- Chữa thương giúp ta, ta muốn lập tức giết hắn!

Sở Ly quay đầu nhìn nàng:

- Không vội.

Tô Như nói:

- Lần này không giết hắn thì hắn còn có thể giết chết đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên!... Ta muốn giết hắn!

Trên cái trán trơn bóng của nàng hiện lên gân xanh, ánh mắt kiên định.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào nàng một lát, nàng đối đầu với ánh mắt của hắn, không chớp lấy một cái.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Được, như vậy mới ra dáng... Nếu như ngươi đã quyết định, vậy chúng ta sẽ đi!

Hắn nhìn vẻ mặt Tô Như tràn ngập sát khí, chính là thời cơ tốt để rút kiếm ra khỏi vỏ, rất thích hợp để chém tâm ma.

Tô Như nở một nụ cười, đi tới trước cửa sổ, cất giọng nói:

- Tô sư tỷ!

Tiếng kêu ở trong sơn cốc truyền ra rất xa.

Tô Thanh Điệp nhẹ nhàng đi đến, tốc độ cực nhanh, như Lăng Ba vi bộ.

- Sao vậy, Đỗ sư muội?

- Ta đã đổi ý, ta và đại ca sẽ đi!

http://tieulun.hopto.org

- Thương thế của ngươi còn chưa lành.

- Đại ca có bí pháp chữa thương, có thể giúp ta chữa thương ở trên đường.

Tô Như nói:

- Chúng ta phải đi tới đâu tìm hắn đây?

- Các ngươi thực sự muốn đi hay sao?

Tô Thanh Điệp nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly gật đầu.

Tô Thanh Điệp nói:

- Vậy chúng ta đồng thời đi, các ngươi không tìm được hắn đâu!

- Được!

Quả thực Sở Ly không nhận ra con đường ở chung quanh, cho nên hắn cần hướng dẫn:

- Hiện tại chúng ta sẽ xuất phát!

- Đi!

Tô Thanh Điệp nói.

Ba người cũng không thu thập cái gì mà trực tiếp ra khỏi nhà thuỷ tạ, bay đi ra ngoài thung lũng tung.

Dương Lăng Phong từ phía xa đuổi theo:

- Chuyện này, Tô sư tỷ, Đỗ huynh, hai người đi đâu vậy?

- Giết Phùng Thiếu Hoa!

Tô Thanh Điệp nói.

Dương Lăng Phong nói:

- Hắn ở Dạ Quang thành!

- Biết rồi!

Bàn tay ngọc của Tô Thanh Điệp lúc lắc về phía sau, lại nhẹ nhàng rời đi.

Sở Ly sóng vai mà đi với nàng, bàn tay phải kề sát ở bên hông của Tô Như.

Linh khí từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ tràn vào, dọc theo tâm pháp chữa thương mà chuyển động, linh khí mang theo sinh cơ nồng nặc còn hơn Xa Linh đan. Lại thêm tâm pháp chữa thương dẫn tới hiệu quả trác tuyệt.

Tô Thanh Điệp đột ngột tăng tốc, giống như Phù quang lược ảnh, muốn nhìn khinh công của Sở Ly một chút.

Sở Ly thong dong bình tĩnh, trước sau vẫn sóng vai với nàng.

Nhìn thấy hắn có khinh công như vậy, Tô Thanh Điệp đã yên tâm, đánh không lại, muốn chạy trốn cũng đã đủ.

Tô Thanh Điệp biết Sở Ly đang vận công trợ giúp Tô Như chữa thương cho nên cũng không nói lời nào quấy rối. Thỉnh thoảng nàng còn liếc nhìn Tô Như một chút, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng càng ngày càng trở nên hồng hào.

Dạ Quang thành cách Tuyết Nguyệt hiên chừng 200 dặm, lúc chính ngọ bọn họ đã tới nơi.

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp đang muốn tìm thám tử Tuyết Nguyệt hiên, nhưng bước chân của Sở Ly lại liên tục đi tới. Hắn đi tới trước một nhà dân, lại nói với Tô Như:

- Hắn ở bên trong, tự ngươi đi vào trong đi!

Sắc mặt Tô Như hồng hào, tươi cười rạng rỡ. Nàng cắn môi nhẹ nhàng gật đầu, rút trường kiếm ra, người nhẹ nhàng nhảy vào trong nhà.

Tô Thanh Điệp nhìn vậy mà không hiểu ra sao, nàng muốn nhảy lên thì lại bị Sở Ly xua tay ngăn cản.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Giết Chết

Đôi mắt sáng của Tô Thanh Điệp dõi theo.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Phùng Thiếu Hoa ở bên trong, để bản thân nàng ứng phó!

- Sao ngươi biết được?

Tô Thanh Điệp kinh ngạc hỏi.

Sở Ly cười mà không nói.

Tô Thanh Điệp nói:

- Chúng ta ở đây cũng không được đâu, ngộ nhỡ Đỗ sư muội gặp phải nguy hiểm...

Sở Ly nói:

- Chúng ta đi lược trận, nhất định Phùng Thiếu Hoa sẽ phải chạy. Khi đó tiểu muội cũng sẽ có tâm tư ỷ lại, cho nên nên để cho bản thân nàng tiến lên thì hơn!

- Người đại ca như ngươi cũng thật là nhẫn tâm!

Tô Thanh Điệp bình tĩnh nhìn qua hắn.

Sở Ly nói:

- Lúc trước nàng ở nhà, không biết lòng người hiểm ác, võ lâm hung hiểm. Đột nhiên gặp phải người như Phùng Thiếu Hoa, bó tay bó chân, không thi triển ra được bảy, tám phần mười võ công của nàng.

- Chuyện này kỳ thực nên trách chúng ta.

Tô Thanh Điệp than thở:

- Vốn cho rằng nàng cũng là cao thủ Thiên Tiên, không nghĩ tới nàng lại chưa trải qua chém giết.

Sở Ly cười nhạt:

- Chỉ có thể trách vận may của nàng không tốt. Mặc kệ thế nào cũng là Tô cô nương cứu nàng.

Tô Thanh Điệp lắc đầu một cái, nhíu mày lắng nghe tình hình bên trong, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Sở Ly một chút.

Nàng cảm thấy hiếu kỳ đối với hán tử trước mắt này.

Nhưng Sở Ly cũng không có quyết đoán như nàng suy nghĩ, có Kỳ Nguyên đan, sức lực mười phần, cho dù Tô Như thực sự có thua thì cũng có thể lập tức cứu lại được.

Trong Đại Viên Kính Trí hiện ra tình hình trong phòng.

Phùng Thiếu Hoa mặc một bộ y phục màu trắng, đang luyện đao ở bên trong sân.

Nhìn thấy Tô Như bay xuống, hắn giơ đao dừng lại. Lúc định thần nhìn lại, hắn nở nụ cười hiểu ý, nói:

- Tiểu mỹ nhân, chúng ta thật là có duyên, lại gặp mặt rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy Tô Như, nghĩ đến dáng vẻ quật cường nhìn mình của nàng lúc trước. Phẫn nộ mà căm hận, nhưng chỉ có thể bị mình dùng từng đao từng đao vẽ hoa trên mặt. Khuôn mặt xinh đẹp hóa thành dáng vẻ dữ tợn khủng bố.

Vừa nghĩ tới chuyện này, cả người hắn đã phát nóng, phấn khởi hẳn lên.

- Tiểu mỹ nhân, khuôn mặt đã khôi phục, ta có thể chơi đùa thêm lần nữa rồi!

Phùng Thiếu Hoa mỉm cười nói:

- Có phải bên ngoài dẫn theo người hay không?

Hắn tự thị khinh công của mình cực cao, cho dù có thêm người thì cũng không sợ. Thứ hắn không sợ nhất chính là mai phục.

Tô Như khẽ run. Kiếm chỉ vào hắn cũng run rẩy theo.

Điều này làm cho càng ngày Phùng Thiếu Hoa càng cảm thấy phấn khởi. Thứ hắn thích nhất chính là nhìn thấy loại mỹ nhân như nàng bất lực và bi phẫn. So với lên giường cùng nữ nhân còn kỳ diệt, kích thích thú vị hơn nhiều!

Tô Như lạnh lùng nói:

- Súc sinh, ngày hôm nay ta sẽ làm thịt ngươi!

- Tốt, đến đây đi.

Phùng Thiếu Hoa cười hì hì nói:

- Như vậy phải nhìn bản lĩnh của ngươi, tiểu mỹ nhân, còn chưa động thủ sao? Nàng còn chờ cái gì nữa?

http://tieulun.hopto.org

- Muốn chết!

Tô Như cắn răng rút kiếm đâm ra.

Phùng Thiếu Hoa cười ha hả. Trường đao hóa thành một dải lụa, vô cùng xảo quyệt.

Hắn ngoài miệng thì cười hì hì, thế nhưng vừa động thủ đã không lưu tình một chút nào, vừa nhanh vừa độc, như rắn ra khỏi hang.

Tô Như không tránh không né tiến lên phía trước một bước, kiếm thế càng nhanh hơn.

- Ồ?

Phùng Thiếu Hoa có chút bất ngờ.

Lần trước động thủ với nàng, nàng như một đứa trẻ vậy. Cho dù có một thân tu vi Tiên Thiên, thế nhưng bó tay bó chân, không ra tay tàn nhẫn được. Thế nhưng dường như lần này đã đổi thành một người khác. Xem ra là kiệt tác của hắn, hắn đã kích thích nàng thành như vậy.

Hắn cười híp mắt lui về phía sau một bước, tách ra khỏi kiếm thế, trường đao chém ngang, miễn cưỡng chém trúng Tô Như.

Tô Như một bước cũng không lùi, lần nữa tiến lên phía trước, đón nhận mũi đao, trường kiếm đâm về phía trước.

Phùng Thiếu Hoa nhíu mày, tuy rằng thân pháp của hắn nhanh, thế nhưng kiếm thế của Tô Như vẫn đâm như trước. Tốc độ càng lúc càng nhanh. Hắn có thể chém trúng nàng, nhưng cũng sẽ bị đâm trúng.

Tiểu mỹ nhân này muốn ngọc đá cùng vỡ, nhưng thân thể của hắn quý giá, tương lai sẽ trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, sao có thể chết trẻ ở đây

được chứ.

- Khà khà, tiểu mỹ nhân, cảm giác đao khắc lên trên khuôn mặt thế nào?

Hắn một mặt xuất đao, chân thì nhẹ nhàng né qua, cười lên ha hả:

- Da thịt mềm mại bị nhẹ nhàng cắt, đây là chuyện tươi đẹp tới cỡ nào nhỉ!

Tô Như cắn chặt bờ môi đỏ, chăm chú xuất kiếm, không tránh không né.

Sở Ly ở bên ngoài, cho dù nàng có bị chém trúng chỗ yếu, có Kỳ Nguyên đan ở đây. Dù thế nào cũng sẽ không chết được, lại có đan dược của Tuyết Nguyệt hiên, sẽ không để lại bất kỳ vết tích nào khác.

Nàng không có gì phải lo sợ, cho nên triệt để đánh ra ngoài.

Phùng Thiếu Hoa muốn dùng lời nói để làm dao động ảnh hưởng tâm chí của nàng. Xưa nay chiêu số này khá tốt. Thế nhưng hắn cũng không biết những câu nói này càng làm cho sát ý của nàng mạnh hơn, nội lực lưu chuyển càng nhanh hơn, động tác cũng càng nhanh hơn.

Nàng vẫn luôn đi theo Tiêu Kỳ, thứ nàng tu hoàn toàn là học vấn cao thâm, cho nên còn hơn Phùng Thiếu Hoa một bậc.

Lúc trước nhìn thấy Mạc sư tỷ bị giết, nàng tâm thần đại loạn, võ công mười phần không còn được mấy phần. Cho nên mới bị Phùng Thiếu Hoa làm cho trọng thương.

Lúc này tâm chí nàng đã trở nên kiên định, chiêu số thi triển ra phấn đấu quên mình, không tránh không né. Chiêu nào chiêu nấy theo đuổi kết cục lưỡng bại câu thương.

Dần dần Phùng Thiếu Hoa đã rơi xuống hạ phong, ỷ vào khinh công hơn

người mà triền đấu với nàng.

- Tiểu mỹ nhân, lần này khi ta bắt được ngươi, ta sẽ không cắt mặt ngươi nữa.

Phùng Thiếu Hoa cười hắc hắc nói:

- Ta sẽ cởi y phục ngươi sạch sành sanh. Sau đó lại treo lên trên tường, để mọi người đều có thể thưởng thức vẻ xinh đẹp của ngươi. Ha ha, đây há chẳng phải là chuyện cao hứng lắm hay sao?

Tô Như nhếch bờ môi đỏ, không nói một lời, ánh mắt càng thêm sáng rõ.

Phùng Thiếu Hoa nói:

- Sau đó mỗi khi ta bắt được đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên đều sẽ làm như thế. Để ta xem xem đệ tử Tuyết Nguyệt hiên các ngươi có còn mặt mũi nào đi ra ngoài nữa hay không!

Tô Thanh Điệp nghe vậy cắn răng, tay ngọc nắm chặt, muốn xông vào đi.

Sở Ly nhẹ nhàng nhấn bả vai của nàng một cái.

Tô Thanh Điệp cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè xuống, không thể động đậy một chút nào. Nàng không khỏi trừng mắt lên nhìn qua.

Sở Ly giơ ngón trỏ lên ở trước môi, lắc đầu ra hiệu nàng đừng nói chuyện.

Tô Thanh Điệp cắn bờ môi đỏ, oán hận trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly thấp giọng nói:

- Đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, lẽ nào Thanh Mãng sơn không có nữ đệ tử hay sao? Thanh Mãng sơn không muốn danh tiếng nữa sao?

- Tên đáng chết!

Tô Thanh Điệp thấp giọng hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Hà tất phải tính toán với một kẻ đã chết cơ chứ

- Ta muốn nhìn một chút xem Đỗ sư muội sẽ động thủ ra sao.

Tô Thanh Điệp nói.

Sở Ly liếc mắt nhìn chung quanh, lại chỉ chỉ về trên đỉnh.

Tô Thanh Điệp gật đầu.

Hai người nhẹ nhàng đi một nửa vòng, đến mặt trái của nóc nhà, ẩn giấu thân thể, ló đầu xem tình hình trong viện.

Phùng Thiếu Hoa bị bức ép đến mức liên tục né tránh, không rảnh để bận tâm bốn phía.

Tô Thanh Điệp kinh ngạc, Đỗ sư muội đã trở nên tàn nhẫn như vậy sao? Tàn nhẫn đối với Phùng Thiếu Hoa, đối với mình cũng tàn nhẫn như vậy.

- Ài... ngày hôm nay ta không có hứng thú nữa rồi. Hôm nào lại theo tiểu mỹ nhân nàng vui đùa một chút!

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu than thở, xoay người định rời đi.

Lần này hắn dùng pháp môn đặc thù, dùng một bước tránh ra ngoài, nhanh như sấm sét.

Tô Như mạnh mẽ giậm chân một cái, ánh kiếm sấm sét đuổi theo.

http://tieulun.hopto.org

- Xoẹt!

Mũi kiếm đâm thủng bắp đùi trái của Phùng Thiếu Hoa.

Tô Như đột nhiên rút kiếm ra, máu như suối phun ra, nhuộm đỏ một thân y phục của nàng, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ áo nàng.

Nàng không để ý một chút nào, không hề dừng lại, lại đâm một kiếm ra.

Phùng Thiếu Hoa múa đao đón đỡ, thân thể khẽ loạng choạng.

Sắc mặt của hắn hơi thay đổi, bởi vì hắn đã phát hiện ra chỗ không ổn.

Khinh công là chỗ dựa vào lớn nhất của hắn. Vừa nãy bước đi kia của hắn có tốc độ nhanh nhất, là một chiêu đắc ý nhất của hắn. Đột nhiên thi triển, bởi vì bất ngờ xoay sở không kịp, cho nên hầu như không có ai đuổi theo được.

Chỉ cần kéo giãn được một khoảng cách thì có thể thi triển bí thuật kích thích tiềm lực, không người nào có thể ngăn được hắn.

Vừa nãy rất là kỳ quái, lúc hắn đang muốn tăng tốc thì đột nhiên xuất hiện một luồng lực lượng kỳ dị tiến vào trong thân thể. Làm cho động tác của hắn trì trệ, cho nên mới trúng một kiếm này.

- Ầm!

Tay phải của hắn múa đao, tay trái vứt ra một mũi tên báo hiệu, nổ tung, tạo ra một đám khói tín hiệu ở trên trời.

Tô Thanh Điệp ngẩng đầu nhìn khói tín hiệu, khóe miệng nở nụ cười.

Sở Ly không để ý tới nàng mà nhìn chằm chằm vào phía dưới.

- Không nghĩ tới Đỗ sư muội lại lợi hại như vậy!

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp thấp giọng nói:

- Phùng Thiếu Hoa gọi người tới đây cũng vừa vặn, chỉ là bữa sáng mà thôi, ta cũng phải giết mấy người cho hả giận!

Sở Ly gật gù.

Tô Như đánh ra một chiêu đâm trúng vào ngực của Phùng Thiếu Hoa, trên mặt ngọc trắng như tuyết có mấy giọt máu. Nàng không để ý đến chuyện này mà lạnh lùng nhìn Phùng Thiếu Hoa ôm ngực ngã xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Giết

- Được!

Tô Thanh Điệp hoan hô một tiếng, nhẹ nhàng bay xuống đến bên người Tô Như, dùng sức đập bả vai nàng:

- Giết hay lắm!

Thân thể của Tô Như mềm nhũn, ngã xuống.

Tô Thanh Điệp vội vã đỡ lấy nàng, cười nói:

- Lần đầu giết người đúng không?

Mặt của Tô Như Ngọc trở nên trắng bệch, nhíu mày nói:

- Rốt cục đã làm thịt được hắn!

Sở Ly bay tới bên người nàng, nhẹ nhàng vỗ một cái vào sau lưng nàng rồi cười nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi muốn dằn vặt một phen rồi mới lại giết hắn.

Một đạo khí tức ấm áp truyền vào trong thân thể nàng, giảm bớt cảm giác suy yếu.

- Ta không muốn dằn vặt hắn, chết sớm thì quy thiên sớm!

Tô Như oán hận trừng mắt nhìn thi thể của Phùng Thiếu Hoa một chút,

trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng. Giống như có một tầng ràng buộc vô hình đã bị đánh vỡ, nàng đã triệt để tự do.

Sở Ly nói:

- Cắt đầu hắn, trở lại tế điện cho chư vị đồng môn Tuyết Nguyệt hiên đi!

- Phải cắt đầu sao?

Sắc mặt của Tô Như hơi thay đổi.

Nàng biết Sở Ly có thói quen này, giết người xong sẽ cắt đi thủ cấp.

Hiện giờ nàng dám giết người, nhưng cắt đầu và giết người là hai chuyện khác nhau, nàng vẫn không làm được.

Sở Ly liếc mắt nhìn Tô Thanh Điệp, Tô Thanh Điệp vội vã xua tay.

Sở Ly cười nói:

- Đành để ta tới vậy.

Trường đao bên hông hắn sáng ngời, một đạo đao quang trắng như tuyết xuất hiện. Đầu của Phùng Thiếu Hoa đã rời khỏi cổ, cũng không có máu chảy ra nữa.

Trên thân đao có nội lực chí băng chí hàn của Thái Âm quyết bám vào, trong nháy mắt đã đóng băng máu lại.

Sở Ly vào nhà tìm một cái hộp, sau đó mới đi ra ngoài.

Tô Thanh Điệp và Tô Như đi vào phòng, nhìn thấy trên giường có một thiếu nữ nằm đó. Trên mặt đã bị khắc vài vết, người không mặc y phục, cả người có vô số vết roi. Từng khối từng khối xanh tím, vô cùng thê thảm, đã

không còn khí tức nữa.

- Tên súc sinh này!

Tô Thanh Điệp oán hận mắng:

- Chết nhanh như vậy, quá lợi cho hắn rồi!

- Đệ đệ!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào to.

Tô Thanh Điệp và Tô Như vội vã đi ra ngoài. Nhìn thấy một thanh niên khôi ngô đang ngồi xổm ở bên cạnh thi thể không đầu của Phùng Thiếu Hoa. Trên khuôn mặt oai hùng tràn ngập lửa giận, chẳng khác nào một con mãnh hổ đứng ở đó, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên.

Sở Ly nâng hộp gỗ, đánh giá hắn.

- Phùng Thiếu Vinh!

Tô Thanh Điệp hoàn toàn biến sắc.

Nàng không nghĩ tới người nhận được pháo hoa cầu cứu lại là hắn, cao thủ Tiên Thiên viên mãn. Đã bước nửa chân vào cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Tô Thanh Điệp!

Phùng Thiếu Vinh ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Thanh Điệp:

- Hóa ra là các ngươi!

Trong lòng Tô Thanh Điệp âm thầm kêu khổ, hừ lạnh nói:

- Phùng Thiếu Vinh, không phải ngươi đang bế quan sao? Lẽ nào đã hiểu

được đạo Thiên Nhân Hợp Nhất rồi?

- Không nhọc ngươi bận tâm!

Phùng Thiếu Vinh chỉ thi thể của đệ đệ mình rồi nói:

- Ba người các ngươi tự sát đi!

- Hừ, khẩu khí thật là lớn!

Tô Thanh Điệp cười lạnh nói:

- Ngươi coi mình thực sự là cao thủ Thiên Ngoại thiên sao? Lại còn tự sát, nực cười!

- Ta động thủ, các ngươi muốn chết cũng không dễ dàng như vậy nữa đâu!

Phùng Thiếu Vinh lạnh lùng nói:

- Không cho các ngươi gào thét chín ngày chín đêm, khổ sở cầu xin ta giết chết các ngươi thì ta sẽ không mang họ Phùng nữa!

Sở Ly thầm than.

Quả thực làm người không thể nhìn vào bề ngoài. Tướng mạo đường đường, nhưng tính cách lại gần như giống với Phùng Thiếu Hoa, đều là hạng người hung tàn, ác độc.

- Họ Phùng, ngươi là Tiên Thiên viên mãn. Không được tham dự vào phân tranh của những người trẻ tuổi, không phải ngươi đã quên quy củ này đó chứ?

Tô Thanh Điệp liếc mắt ra hiệu với Tô Như, ra hiệu cho nàng đi trước, mình sẽ ngăn chặn đối phương một chút.

Tô Như lắc lắc tay.

- Giết các ngươi rồi ta sẽ bế quan!

Phùng Thiếu Vinh cười lạnh nói:

- Sẽ có ai biết là ta ra tay cơ chứ?

- Đê tiện vô liêm sỉ!

Tô Thanh Điệp mím bờ môi đỏ, tức giận trừng mắt nhìn Tô Như một chút.

- Ai trong các ngươi cũng không trốn được!

Phùng Thiếu Vinh nhìn thấy nàng liếc mắt, lạnh nhạt nói:

- Cùng lên đi!

Sở Ly quay đầu nói:

- Đỗ Thu, ngươi muốn thử một chút không?

- Ta không phải là đối thủ. Vẫn là ngươi tới đi!

Tô Như nói.

Tô Thanh Điệp nói:

- Để ta đến!

Nàng không đợi Sở Ly nói chuyện mà nhảy lên, đánh về phía Phùng Thiếu Vinh, trường kiếm đâm ra một chuỗi kiếm hoa, giống như từng đoá từng đoá hoa mai đánh về phía Phùng Thiếu Vinh.

Phùng Thiếu Vinh xem thường bĩu môi:

- Tô Thanh Điệp, ngươi không tiến bộ một chút nào cả!

Trường đao bên hông hắn hóa thành một đạo điện mang bổ về phía trường kiếm.

- Keng...

Trường kiếm đẩy ra, trường đao thì lại thuận thế chém vào, trong nháy mắt mũi đao đã đến mi tâm của nàng.

Hắn thân là cao thủ Tiên Thiên viên mãn, trời sinh lại có sức lực lớn vô cùng, một đao đã đạt được tiên cơ.

Chân Tô Thanh Điệp trượt đi, toàn thân tránh ra, trường kiếm tan mát lực lượng, từ góc độ xảo quyệt quái lạ đâm ra, bức cho Phùng Thiếu Vinh phải lắc mình.

Phùng Thiếu Vinh giơ đao lên ở trước ngực.

- Keng...

Trường kiếm lần nữa bị đánh văng ra.

Tô Thanh Điệp âm thầm kêu khổ.

Hai năm không gặp, lực lượng của họ Phùng này càng ngày càng mạnh hơn, tu vi càng thâm hậu hơn. Nàng còn xa không phải là đối thủ, phải kiên trì thêm một lúc, tiêu hao thêm khí lực của hắn. Như vậy mới có thể làm cho Đỗ sư muội và Đỗ Phong có thêm một phần phần thắng.

Phùng Thiếu Vinh liên tục cười lạnh, hắn đã nhìn thấu tính toán của Tô Thanh Điệp, trường đao đột nhiên tăng tốc. Ánh đao hóa thành một mảnh bóng mờ, triệt để bao phủ lấy Tô Thanh Điệp, làm cho nàng không thể tránh khỏi.

http://tieulun.hopto.org

Tô Thanh Điệp không có phương pháp gì khác, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

- Keng keng keng keng...

Tiếng sắt thép va chạm liên tiếp vang lên rồi đột nhiên im bặt, trường kiếm tuột tay nàng bay ra.

Phùng Thiếu Vinh giơ đao lui về phía sau, bĩu môi khinh thường nói:

- Thực sự không có tiến bộ chút nào!

Hắn không nghĩ nhanh như thế đã có thể giết nàng, cố gắng chơi một chút mới được. Thân thể xinh đẹp như vậy, không chơi đủ đã giết, quả thật là phung phí của trời.

Sở Ly chậm rãi tiến lên phía trước, giơ đao lên đứng đó.

- Ngươi là ai?

Phùng Thiếu Vinh có chút xem thường liếc xéo hắn:

- Hãy xưng tên ra, dưới đao của ta không chém hạng người vô danh!

Tô Thanh Điệp và tiểu mỹ nhân kia hắn không nỡ lòng giết bỏ. Thế nhưng nam nhân chướng mắt trước mắt này, đương nhiên hắn muốn một đao giết cho sạch sẽ.

Sở Ly nói:

- Đỗ Phong!

- Hiện giờ ngươi lăn thì ta có thể tha cho ngươi một mạng!

http://tieulun.hopto.org

Phùng Thiếu Vinh nói.

Sở Ly cười nhạt:

- Ta sẽ không tha cho ngươi một mạng đâu!

- Khẩu khí thật lớn!

Phùng Thiếu Vinh lạnh lùng nói:

- Là ngươi giết đệ đệ ta, đúng không?

Sở Ly lắc đầu:

- Là nàng.

Hắn đưa tay chỉ về phía Tô Như.

Phùng Thiếu Vinh cau mày nhìn về phía Tô Như, đánh giá nàng từ trên xuống dưới:

- Không ngờ tiểu mỹ nhân này còn có công phu như thế, như vậy sẽ chơi rất vui. Được rồi, ta sẽ tiễn ngươi lên đường, xuất đao đi!

Sở Ly quát khẽ:

- Xem đao!

Hắn một bước đã vọt đến trước người của Phùng Thiếu Vinh, bên hông lóe lên ánh đao.

- Sưu!

Đầu rời khỏi cổ, máu tươi phun lên cao tới một thước, tiếng vang rất rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

- Ầm!

Đầu của Phùng Thiếu Vinh rơi xuống đất.

Tô Thanh Điệp kinh hô một tiếng, lùi về phía sau một bước.

Tô Như cũng sợ hết hồn.

Sở Ly cúi đầu nhìn thủ cấp mang theo vẻ kinh ngạc của Phùng Thiếu Vinh một chút, hắn thở dài:

- Đáng tiếc!

Hai mắt Tô Thanh Điệp trợn ngược, khó có thể tin được.

Sở Ly quay đầu nói:

- Có cần mang thủ cấp hắn về không?

-... Đương... Đương nhiên!

Tô Thanh Điệp có gắng đề cao tinh thần, làm cho mình tỉnh lại:

- Đỗ huynh, ngươi giết... giết chết Phùng Thiếu Vinh?

- Chẳng lẽ người này không phải là Phùng Thiếu Vinh hay sao?

Sở Ly nói.

Trên người hắn không hề có một chút sát khí nào, bình tĩnh hòa khí, giống như vừa nãy mới chém một khúc gỗ vậy.

- Là hắn!

Tô Thanh Điệp trợn mắt lên, nhìn thủ cấp đang ở trên đất:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ là ta không nghĩ tới...

Nàng lắc đầu một cái rồi nói.

Cao thủ Tiên Thiên viên mãn, bước nửa bước vào Thiên Ngoại thiên mà lại bị một đao chém giết.

Vốn nàng cho rằng đây sẽ là một trận long tranh hổ đấu, cuối cùng Sở Ly sẽ bị thua, ba người liên thủ cũng sẽ bị Phùng Thiếu Vinh giết, cùng nhau đi xuống hoàng tuyền.

Thế nhưng không nghĩ tới, Phùng Thiếu Vinh ngông cuồng tự đại, được xưng là đệ nhất cao thủ trong hàng thanh niên lại không ngăn được một đao của Sở Ly!

Sở Ly cầm trường đao của Phùng Thiếu Vinh lên. Trường đao sáng như tuyết không chút tì vết, sáng đến mức có thể soi gương, hàn khí âm u vô cùng.

Hắn cười nói:

- Cây đao này không tồi!

Cởi trường đao bên hông xuống, lại cởi vỏ đao bên hông của Phùng Thiếu Vinh ra, sau đó buộc vào trên eo của mình.

Trường đao sáng như tuyết được tra vào bao, hắn đè đao mà đứng, bất động. Sau đó lại đi mấy bước, lĩnh ngộ trọng lượng và độ dài của trường đao, cuối cùng mới thoả mãn gật gù, nở một nụ cười.

Trong chốc lát này, Tô Thanh Điệp đã triệt để tỉnh lại.

Tô Như dùng giọng mũi nói:

- Đại ca, đi nhanh đi!

- Được!

Sở Ly nói.

Hắn mở hộp ra, trường đao vẩy một cái, thủ cấp của Phùng Thiếu Vinh rơi vào bên trong hộp.

Hắn khép cái hộp lại rồi đặt sang một bên, lục soát thân thể bọn họ. Lại lấy ra một ít ngân phiếu, hộp quẹt.

Ngân phiếu nhét vào trong ngực của mình, hộp quẹt thì đốt căn phòng này đi. Sau đó lại quăng hai cỗ thi thể không đầu vào trong lửa rồi mới quay đầu nói:

- Đi thôi!

Phùng Thiếu Hoa vì mua vui thoả thích cho nên không muốn để cho người bên ngoài nghe được tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân. Vì vậy tòa nhà này rất đơn độc, cách nhà gần nhất rất xa, có cháy thì bên kia cũng không biết ngay được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Phiền Phức

Tô Thanh Điệp lắc đầu nói:

- Xem ra trò này ngươi làm rất nhuần nhuyễn!

Sở Ly cười nói:

- Ta là hải tặc.

Tô Thanh Điệp mở miệng cười lớn:

- Hải tặc như ngươi cũng quá lợi hại!

Ba người nhẹ nhàng bay ra ngoài, trực tiếp ra khỏi thành.

Thuận buồm xuôi gió trở về, không hề có một chút khúc chiết nào trở lại Tuyết Nguyệt hiên.

Lúc này có một đám người đang vây quanh lối vào thung lũng, trợn mắt lên nhìn bọn họ đi đến.

- Tô sư tỷ! Đỗ sư muội!

Dương Lăng Phong giành trước, hắn chạy tới:

- Không có ai bị thương chứ?

Tô Thanh Điệp nói:

- Sao tất cả lại chạy tới đây vậy?

- Họ Phùng kia đã chết chưa?

Dương Lăng Phong sốt sắng hỏi.

Tô Thanh Điệp nhẹ nhàng cười nói:

- Đỗ sư muội đã tự tay giết hắn!

- Đỗ sư muội?

Dương Lăng Phong trợn mắt lên, lập tức kêu lên:

- Hắn chết thật rồi sao

- Thủ cấp ở trong hộp, ngươi có thể nhìn.

Tô Thanh Điệp nói.

Sở Ly đưa hộp về phía trước.

Dương Lăng Phong nhận lấy, đám người Triệu Phi Hổ cũng lại gần.

- Đi vào trước rồi nói sau, đừng chặn ở chỗ này.

Tô Thanh Điệp nói:

- Vào xem!

Mọi người chen chúc theo Dương Lăng Phong tiến vào thung lũng, lại nhìn chằm chằm vào cái hộp.

Đến bên hồ, bọn họ cũng không kềm được nữa mà mồm năm miệng mười giục Dương Lăng Phong mở hộp ra.

http://tieulun.hopto.org

Dương Lăng Phong cũng kích động tới mức khó nhịn, mở hộp ra.

Hai cái thủ cấp lập tức xuất hiện ở trước mắt của mọi người, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Sở Ly dùng nội lực Thái Âm quyết đóng băng hai thủ cấp. Không cho chúng tỏa ra mùi lạ, cũng không chảy máu. Không khác nào đầu heo bị đóng băng.

- Ha ha! Thực sự là Phùng Thiếu Hoa!

Dương Lăng Phong nắm tóc của thủ cấp, giơ lên thật cao.

Sở Ly nhìn mọi người hưng phấn hoan hô, chậm rãi lui ra ngoài, trở lại nhà thuỷ tạ của Tô Như.

Mọi người vội vàng xem hai cái thủ cấp, cũng không có ai chú ý tới hắn.

Sở Ly ngồi ở bên trong nhà thuỷ tạ, nghe bên ngoài truyền đến từng trận hoan hô, hắn thở dài một hơi.

Cuối cùng một phen tâm tư của hắn cũng không uổng phí, rốt cục Tô Như đã bước ra một bước kiên cố, có thể tự vệ, hơn nữa quan hệ với đồng môn cũng sẽ trở nên hòa hợp.

Chỉ có điều giết Phùng Thiếu Vinh này, nhất định sẽ có phiền phức.

Cao thủ Tiên Thiên viên mãn, còn một năm bế quan nữa. Thanh Mãng sơn và Tuyết Nguyệt hiên khá giống nhau, đều có thắng cảnh, tương lai rất có khả năng sẽ là cao thủ Thiên Ngoại thiên, huống hồ Phùng Thiếu Hoa kia cũng là cao thủ Thiên Ngoại thiên tương lai.

Một hơi tổn thất hai hạt giống Thiên Ngoại thiên, đổi lại là ai cũng phẫn nộ đến mức không cam lòng. Thanh Mãng sơn sẽ không quên chuyện này đi

như thế.

Ánh trời chiều nhuộm đỏ mặt hồ, trong phòng cũng bị chiếu thành màu đỏ hồng.

Sở Ly cầm một quyển sách lẳng lặng lật xem, thản nhiên, trong lòng rất là yên tĩnh.

Tô Như và Tô Thanh Điệp đi tới nhà thuỷ tạ.

- Mọi người đều rất cảm kích đại ca!

Tô Như hưng phấn cười nói.

Tô Thanh Điệp vội vàng gật đầu. Hưng phấn nhìn về phía hắn.

Sở Ly thả xuống sách xuống, chậm rãi xoay người, cười nói:

- Cảm kích ngươi mới đúng, còn ta... ngày mai ta sẽ đi.

- Đi?

Tô Như và Tô Thanh Điệp đồng thời sợ hãi kêu lên.

Sở Ly nói:

- Chọc vào phiền toái lớn, không đi nhanh, sợ rằng Tuyết Nguyệt hiên các ngươi sẽ rất khó khăn.

- Ngươi nói tới chuyện của Phùng Thiếu Vinh sao?

Tô Thanh Điệp nói.

Sở Ly cười nói:

- Thanh Mãng sơn sẽ buộc Tuyết Nguyệt hiên các ngươi giao người ra. So với việc làm khó dễ quý phái, còn không bằng đi luôn!

- Hừ, bọn họ nghĩ thật hay!

Tô Thanh Điệp cười lạnh nói:

- Đỗ huynh, ngươi cứ yên tâm ở lại, chắc chắn đám người sư phụ sẽ không để ý tới đám lão gia hoả của Thanh Mãng sơn đâu!

Sở Ly nói:

- Để tiền bối bị làm khó dễ, tội gì phải làm vậy chứ.

- Đỗ huynh cho rằng chúng ta sợ Thanh Mãng sơn bọn họ sao?

Tô Thanh Điệp nói:

- Bọn họ có năm cao thủ Thiên Ngoại thiên, chúng ta cũng có năm người. Đánh đến ai thắng ai thua còn không biết được!

- Lần này xem như đã phá vỡ cân bằng giữa hai phái, sợ rằng bọn họ sẽ cuồng lên.

Sở Ly nói.

Tô Thanh Điệp nói:

- Đỗ huynh, ngươi ứ yên tâm ở lại, đừng vội đi. Ở đây, ai cũng không thể động vào ngươi!

Tô Như nói:

- Hiện giờ ngươi đi, đám người sư phụ sẽ tức giận. Chuyện này truyền đi

sẽ cho rằng Tuyết Nguyệt hiên sợ Thanh Mãng sơn.

-... Được rồi, tạm thời ta sẽ ở lại mấy ngày.

Sở Ly cười nói.

Đương nhiên hắn còn chưa muốn đi, bởi vì hắn hy vọng Tiêu Kỳ có thể đột nhiên xuất quan, gặp mặt một lần, tán gẫu giải nỗi khổ tương tư của hắn.

Đặc biệt chuyện này vừa xảy ra, không chừng sẽ kinh động sư đồ hai người các nàng, cho nên dẫn tới xuất quan sớm.

Nghĩ tới đây, nụ cười của hắn càng đậm hơn.

Tô Thanh Điệp cầm một cái ghế thêu ngồi vào phía đối diện Sở Ly, Tô Như đi châm đèn lồng.

Trong phòng trở nên sáng sủa, nhị nữ ở dưới ánh đen càng ngày càng kiều diễm, sóng mắt lưu chuyển, khiến cho người ta cảm thấy khó có thể kìm nén.

- Đỗ huynh, ta có thể hỏi một chút được không? Rốt cuộc thân phận của ngươi là gì?

Tô Thanh Điệp nói:

- Là cao thủ Thiên Tiên hay là cao thủ Thiên Ngoại thiên?

Sở Ly nói:

- Không đề cập tới cũng được, mặc kệ ta là ai, ta đều là đại ca của Đỗ Thu, hôn phu của Đỗ Hạ, sẽ không hại các nàng.

- Ngươi là cao thủ Thiên Ngoại thiên đúng không?

Tô Thanh Điệp nói.

Sở Ly chần chờ một chút rồi mới chậm rãi gật đầu.

Tô Thanh Điệp nhíu mày suy tư.

Trong võ lâm Đại Quý, cao thủ Thiên Ngoại thiên không nhiều, cao thủ Thiên Ngoại thiên trẻ tuổi càng là người có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Sở Ly nói:

- Ta là hạng người vô danh, nếu không phải lần này vì Đỗ Thu thì ta cũng không thể hiện ra bản lãnh thực sự của mình.

- Tại sao?

Tô Thanh Điệp có chút không rõ.

Sở Ly thở dài:

- Có một chút nỗi khổ tâm trong lòng không thể để cho người khác biết được.

- Được rồi, vậy ta sẽ không hỏi.

Tô Thanh Điệp hiểu rõ, dù có hỏi cũng chỉ có thể chọc cho hắn phản cảm, ngữ khí của hắn tang thương, ánh mắt u buồn cũng đã làm cho nàng không thể nhẫn tâm hỏi lại được nữa.

- Đêm nay chúng ta phải mở yến hội lớn hơn.

Tô Thanh Điệp đứng dậy:

- Đỗ huynh nhất định ngươi phải tới!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Ta không thích tham gia trò vui, hay là quên đi.

Tô Thanh Điệp nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Có Đỗ Thu đã đủ rồi.

- Tô sư tỷ, quả thực đại ca không thích những loại yến hội như thế này.

Tô Như vội nói.

Tô Thanh Điệp bất đắc dĩ thở dài, lườm hắn một cái rồi xoay người rời đi.

Tô Như nói:

- Không đi thật sao?

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Sở Ly nói.

Tô Như nhẹ nhàng gật đầu, tuy Sở Ly thay đổi dung mạo. Thế nhưng một khi uống rượu say, sẽ khó tránh khỏi lòi đuôi, như sẽ rất phiền phức.

Nàng nhíu mày nói:

- Ta luôn cảm thấy lúc ra tay cuối cùng kia họ Phùng có chút kỳ lạ.

- Có gì kỳ lạ?

Sở Ly có chút chột dạ.

http://tieulun.hopto.org

Tô Như nhìn về phía hắn:

- Hắn bỗng nhiên chậm lại một chút, lại không bị thương, sao lại như vậy chứ? Lại tạo ra cho ta cơ hội có thể giết chết được hắn.

Sở Ly nói:

- Chuyện này cũng không cần phải để ý, có khả năng cách quá xa.

Tô Như không nhìn ra cái gì, cho nên hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly thở dài một hơi.

Hắn thực sự không muốn để cho Tô Như biết mình hỗ trợ ở trong bóng tối.

…

Vui vẻ tới mấy thì cũng sẽ trôi qua, hai ngày sau, Tuyết Nguyệt hiên đã bình tĩnh lại.

Bề trên có lệnh, đệ tử trong cốc vẫn không thể xuất cốc.

Bọn họ đều hiểu ý tứ của mệnh lệnh này, đó là sợ Thanh Mãng sơn điên cuồng, trả thù bọn họ.

Bọn họ trốn ở trong cốc không ra, không có một chút cảm giác uất ức nào. Trái lại còn vô cùng phấn khởi, cho đám người Thanh Mãng sơn kia tức chết.

Không còn Phùng Thiếu Hoa, đệ tử Tuyết Nguyệt hiên giống như đã được chuyển tới một ngọn núi lớn, thiên địa trở nên rộng lớn hơn, võ lâm rất lớn, có thể tùy ý rong ruổi.

Đại đa số thời gian Sở Ly đều ở trong phòng của Tô Như đọc sách.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Nguyệt hiên nội tình thâm hậu, rất nhiều sách đều là thứ mà Sở Ly chưa từng xem qua. Thậm chí Tô Như còn nhờ Tô Thanh Điệp hỗ trợ tìm kiếm hai cuốn sách về trận pháp.

Sở Ly nghiên cứu đến mức say sưa.

Trưa hôm nay, Sở Ly đang ngồi ở bên trong tiểu đình trên hồ đọc sách, gió nhè nhẹ thôi, yên tĩnh mà hài hòa.

Thỉnh thoảng các đệ tử Tuyết Nguyệt hiên trong sơn cốc liếc mắt nhìn về phía bên này. Rất ước ao phúc phận của hắn, có thể ngồi ở bên trong tiểu đình nhà thuỷ tạ để đọc sách. Chuyện này không phải là chuyện mà nam đệ tử bình thường có thể hưởng thụ được.

Tô Như mặc một bộ y sam màu xanh nhạt thướt tha đi tới:

- Người của Thanh Mãng sơn tới rồi!

Tinh thần của nàng phấn chấn, dung quang bắn ra bốn phía.

Sau khi giết Phùng Thiếu Hoa, nàng đã xảy ra biến hóa thoát thai hoán cốt, chẳng khác nào đã đổi thành một người khác.

Quan hệ giữa hai người cũng đã xảy ra biến hóa không tên.

Lúc trước là diễn kịch, bây giờ càng ngày càng trở nên chân thật hơn. Hầu như Tô Như đã coi mình là Đỗ Thu, Sở Ly chính là Đỗ Phong, địa vị so với lúc trong phủ Quốc Công đã triệt để điên đảo. Chỉ là lúc này nàng còn chưa phát hiện ra được một chút gì.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Loạn Hoàn

Sở Ly bình chân như vại, tay không rời khỏi sách, đây là chuyện nằm trong dự liệu.

Tô Như đoạt lấy sách của hắn, sẵng giọng:

- Bên Thanh Mãng sơn có hai lão giả đến, đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên, nhất định là đến bức đám người sư bá giao người ra!

Sở Ly nói:

- Chỉ là hai cao thủ Thiên Ngoại thiên mà thôi.

Tô Như suy nghĩ một chút, trả sách lại cho hắn, lại ngồi vào phía đối diện với hắn:

- Đám người sư bá sẽ giao người ra sao?

- Bằng vào sự thông minh của các nàng... sẽ!

Sở Ly thả sách xuống, cầm một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, vào miệng lập tức bị hòa tan, mềm mại trơn mềm.

Bọn họ biết mình là Thiên Ngoại thiên, không sợ cao thủ Thanh Mãng sơn.

Đổi lại là chính mình sẽ nhân cơ hội ám hại Thanh Mãng sơn một cái. Chỉ là không biết nhân vật đời trước của Tuyết Nguyệt hiên có mưu trí bậc này

hay không.

Tô Như nói:

- Mọi người đều rất kính nể ngươi, muốn lĩnh giáo đao pháp của ngươi một chút đó.

Sở Ly cười nói:

- Ta chỉ thuần túy dựa vào cảnh giới để bắt nạt người, nào có gì có thể lĩnh giáo cơ chứ?

Tốc độ nhanh, lực lượng mạnh, vận chuyển tâm pháp Xá Thân Tuyệt Mệnh đao của hắn. Khi đó trường đao được dùng xem như là phi đao, một đòn trí mạng. Đây chính là đao pháp đã giết chết Phùng Thiếu Vinh.

Về phần đao pháp hiện tại hắn đang luyện, là một phần Đao Quyết tìm được ở trong đầu - Loạn Hoàn Đao Quyết.

Loạn Hoàn Đao Quyết tương tự với thái cực đao ở hậu thế, tuyệt nhiên không giống với Xá Thân tuyệt mệnh đao của mình, liên miên không dứt, dẻo dai mà hoà hợp.

Dùng Loạn Hoàn Đao Quyết, lại bỗng nhiên nghĩ tới Xá Thân Tuyệt Mệnh đao, như vậy sẽ có hiệu quả tốt nhất.

- Ngươi nói như vậy, mọi người sẽ cảm thấy là ngươi kiêu ngạo đó.

Tô Như cười nói:

- Tô sư tỷ cũng muốn để ngươi luận bàn cùng mọi người một hồi.

-... Muốn hạ nhiệt độ cho mọi người sao?

Sở Ly nói.

Tô Như đã đứng vững, hiện tại hắn có thể áp đảo mọi người mà không cần phải cố ý. Không cần lại tự làm khổ mình nữa.

Hắn cũng nhìn ra, trận này đệ tử Tuyết Nguyệt hiên cao hứng quá mức, giống như được giải phóng, tự do. Suy nghĩ như vậy khi lang bạt võ lâm sẽ rất nguy hiểm, phải làm yên tĩnh một chút.

Tô Như nhẹ nhàng gật đầu:

- Tô sư tỷ sợ ngươi không đồng ý.

- Được rồi. Ta đồng ý.

Sở Ly nói.

- Vậy bây giờ đi thôi!

Tô Như hưng phấn nói:

- Cho bọn họ mở mắt một chút!

Nàng cũng cảm thấy mọi người lạc quan quá mức. Chết đi Phùng Thiếu Hoa và Phùng Thiếu Vinh, lẽ nào Thanh Mãng sơn không có cao thủ nữa hay sao?

Hai người rời khỏi tuyết hồ, xuyên qua rừng cây dày đặc đi tới luyện võ trường.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu lên trên luyện võ trường, mọi người đang luyện tới khí thế ngất trời, phía đông là nữ tử, phía tây là nam tử, vẫn phân biệt rõ ràng như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy Sở Ly theo Tô Như tới đây, mọi người chậm rãi vây quanh hai người.

Dương Lăng Phong tiến lên chào đón, cười to nói:

- Đỗ huynh. Đến đây, biểu diễn đao pháp một lượt cho chúng ta xem đi!

Sở Ly cười nói:

- Thực sự muốn ta bêu xấu sao?

- Đỗ huynh, lúc trước ngươi đã quá đáng quá mức rồi!

Dương Lăng Phong kêu lên:

- Không ngờ lại lừa gạt chơi đùa chúng ta như vậy đó!

Sở Ly ôm quyền một cái với mọi người, biểu thị vẻ áy náy.

Tô Thanh Điệp nói:

- Đỗ huynh. Chúng ta luận bàn mấy chiêu, để bọn họ mở mang tầm mắt.

Sở Ly nói:

- Cũng được, vậy thì so tài, xin mọi người góp ý một chút.

Tô Thanh Điệp lườm hắn một cái, rút kiếm ra.

Sở Ly xách trường đao, chậm rãi vẽ ra một nửa vòng tròn.

Lực lượng trên trường kiếm bị đánh tan. Nàng chạy tới phía trước một bước, lại dùng lực.

Hắn múa đao vẽ ra từng vòng tròn, giống như từng vầng trăng đi tới trước

người, trên vầng trăng, dưới vầng trăng, trăng non, trăng rằm, sáng sủa bức người.

Trường kiếm của Tô Thanh Điệp va vào một vầng trăng. Lại bị đánh tan lực lượng, hoàn toàn không có một chút lực lượng nào cả.

Tô Thanh Điệp một hơi đâm ra hơn năm mươi kiếm, không có một nào kiếm có thể áp sát được tới trước người của Sở Ly. Tất cả đều bị ánh đao dẫn ra, đao thức nhìn như chậm rãi, thế nhưng một giọt nước cũng không lọt, trường kiếm ác liệt không đâm vào trong được.

Mọi người thấy vậy không khỏi than thở, đao pháp của Sở Ly thật sự rất quái lạ.

Sở Ly bình tĩnh mà thong dong, giống như đang chậm rãi vung đao chơi, Tô Thanh Điệp dùng hết khí lực quanh thân vung kiếm. Thế nhưng vẫn uổng công vô ích, hai người biểu hiện ra vẻ ung dung và nghiêm túc đã hình thành sự chênh lệch rõ ràng, rất mãnh liệt.

Tô Thanh Điệp hừ lạnh một tiếng:

- Dương sư đệ, cùng tiến lên!

Dương Lăng Phong đã sớm nhìn mà ngứa nghề, hắn cười lớn một tiếng:

- Ta tới đây!

- Sưu!

Hắn rút kiếm ra rồi đâm mạnh, như độc xà phun lưỡi.

Nhưng Sở Ly vẫn chậm rãi, vẫn chưa thay đổi tốc độ.

Khi mũi kiếm tới gần bên người thì Sở Ly, một vầng trăng đã che ở trước

kiếm.

Dương Lăng Phong chỉ cảm thấy kiếm chiêu này của mình đâm vào đầm lầy, không còn lực, trống rỗng khó chịu. Giống như đạp xuống khoảng không, không kìm lòng được muốn lùi về phía sau.

Hắn không tin, lại thay đổi một bộ kiếm pháp khác, phập phồng khó lường, tìm điểm để công kích vào.

Nhưng mỗi một lần mũi kiếm đều bị ánh đao ngăn cản, kiếm còn xém chút tuột tay bay đi.

Hắn giật nảy mình, vội vã dùng sức nắm kiếm.

Nắm kiếm quá dùng sức thì lại thành kiếm chết, mất đi vẻ linh động, kiếm pháp tuyệt diệu quý ở chỗ linh động. Nếu như không có linh động thì lại không khác gì rắn chết cả.

Kiếm thế của hắn ảm đạm đi, vầng trăng do ánh đao của Sở Ly hình thành xảy ra biến hóa, lực hút càng ngày càng mạnh, trường kiếm rục rà rục rịch, muốn bay đi.

- Không được, Triệu sư huynh, ngươi cũng cùng lên đi!

Dương Lăng Phong kêu lên một tiếng quái dị.

Triệu Phi Hổ lắc đầu.

Hắn ỷ vào thân phận của mình, sao có thể cùng người khác vây công một người chứ?

- Làm cái gì vậy, mau mau!

Tô Thanh Điệp tức giận hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cố gắng chống đỡ, giống như bị một con sâu bị dính vào trong mạng nhện, bị ràng buộc ở khắp mọi nơi, giãy dụa càng ngày càng vô lực, không kiên trì được bao lâu nữa.

Triệu Phi Hổ bất đắc dĩ thở dài, rút kiếm ra, nhẹ nhàng đâm ra một cái, hắn chỉ muốn làm ra vẻ một chút.

Trường kiếm vừa dính vào trên ánh đao, thân thể hắn lập tức nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa đã bị kéo qua. Hắn vội vã dùng sức ổn định lại, sắc mặt trở nên trịnh trọng, nếu như ba người cùng lên mà còn bị đánh bại, như vậy thật sự không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

- Hắc!

Hắn quát một tiếng, nội lực vận chuyển vào bên trong kiếm, ánh kiếm đột nhiên tăng vọt, hóa thành kiếm quang ngập trời bao phủ về phía Sở Ly.

Đao thế của Sở Ly không biến đổi, vẫn hòa hoãn thong dong, làm như không thấy kiếm quang ngập trời.

Ánh kiếm vừa mới tới gần Sở Ly thì lại từ từ ảm đạm rồi biến mất, trường kiếm hiện ra.

Hắn gắt gao nắm trường kiếm, ánh đao mang đeo lực hút rất mạnh.

Sở Ly cười nói:

- Mọi người cùng lên đi!

- Mọi người cùng tiến lên!

Dương Lăng Phong kêu lên một tiếng quái dị, tiếp theo lại hú lên một tiếng quái dị, rốt cục trường kiếm đã tuột khỏi tay.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ngửa ra sau, thiếu chút nữa đã ngã chổng vó, thở hồng hộc chống nạnh đứng ở một bên:

- Cùng nhau hợp lực, tiến lên!

Mọi người cảm thấy thú vị, lập tức nâng kiếm đâm ra.

Đao thế của Sở Ly vẫn hòa hoãn thong dong như vậy, từng đạo từng đạo vầng trăng rũ xuống trước người, ngăn cản kiếm tới từ bốn phương tám hướng.

Trường kiếm của bọn họ vừa dính vào trên ánh đao đã cảm thấy thân bất do kỷ.

Lực lượng mãnh liệt từ trên thân kiếm truyền đến, bọn họ như đưa thân vào bên trong sóng biển mãnh liệt. Bản thân không khống chế được mình, lảo đảo giống như say rượu vậy. Rất nhanh đã không cầm được trường kiếm lên nữa.

- Keng keng keng keng...

Trong một mảnh tiếng chói tai, tất cả trường kiếm bay lên, rơi xuống một chỗ.

Sở Ly nhẹ nhàng thu đao, mỉm cười nhìn mọi người.

- Đây là đao pháp gì?

Tô Thanh Điệp xoa xoa cổ tay hỏi, hai mắt sáng sủa bức người.

Mọi người cũng hiếu kì trừng mắt nhìn hắn.

- Loạn Hoàn Đao Quyết.

Sở Ly cười nói:

- Uy lực ra sao?

Dương Lăng Phong kêu lên:

- Đỗ huynh, ngươi dựa vào nội lực bắt nạt người khác nhé!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Ta đã áp chế nội lực, là mượn lực của các ngươi, đây chính là chỗ tuyệt diệu của Loạn Hoàn Đao Quyết.

- Thực sự có đao pháp tinh diệu như vậy sao?

Tô Thanh Điệp hỏi.

Sở Ly nói:

- Kiếm pháp của chư vị cũng là thượng thừa, chỉ cần tinh thâm thì sẽ không kém gì Loạn Hoàn Đao Quyết.

- Các ngươi đang ở trên núi vàng mà không biết.

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta lại luận bàn một lát, ta sẽ dùng kiếm pháp của các ngươi.

- Được!

Tô Thanh Điệp cười nói:

- Ta cũng muốn xem xem ngươi hiểu rõ bao nhiêu đối với kiếm pháp của chúng ta.

Trên một toà cung điện cao nhất trong thung lũng được gọi là Nguyệt Hồ cung, lúc này bầu không khí rất là ngột ngạt.

Tam đại trưởng lão Lý Thanh La, Giang Xuân Nguyệt và Vương Cấu Tứ của Tuyết Nguyệt hiên đang tiếp kiến hai Đại trưởng tão Phùng Lượng, Chu Chí Thành của Thanh Mãng sơn.

Hai bên chiếm một loạt vị trí, chủ tọa ở giữa không có ai.

- Vì sao không thấy Tư Đồ Hiên chủ?

Phùng Lượng là một hán tử trung niên tuấn dật, lúc này khuôn mặt của hắn âm trầm giống như ngọc, lạnh lùng nói:

- Đây chính là đạo đãi khách của Tuyết Nguyệt hiên các ngươi hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Thanh Không

Lý Thanh La và Giang Xuân Nguyệt đều rất xinh đẹp, chẳng khác nào thiếu nữ.

Nếu người bên ngoài không biết thân phận của các nàng thì sẽ cho rằng các nàng chừng hai mươi tuổi. Thế nhưng các nàng thân là trưởng lão Tuyết Nguyệt hiên, đã hơn bốn mươi tuổi.

Vương Cấu Tứ ngồi ở bên cạnh là một vị nam tử trung niên tuấn dật, giống như trưởng bối của các nàng vậy.

Bên người Tọa Phùng Lượng chính là một hán tử trung niên lôi thôi lếch thếch, hắn nghiêm mặt, khó nén vẻ hòa khí.

- Hiên chủ có việc, không ở trong cốc.

Lý Thanh La lạnh nhạt liếc nhìn Phùng Lượng một chút:

- Phùng trưởng lão có chuyện gì muốn nói với hiên chủ, ta có thể thông báo thay cho ngươi.

Nàng mặt tròn mắt to, quyến rũ yêu kiều, đôi mắt to rất là câu dẫn người khác. Chỉ cần lạnh nhạt thoáng nhìn qua đã khiến cho lòng người phập phồng không yên.

- Hừ, không ở trong cốc!

Phùng Lượng cười lạnh nói:

- Thực sự không ở trong cốc, hay là tránh mặt không gặp?

- Nực cười, vì sao hiên chủ chúng ta phải tránh mặt không gặp chứ?

Lý Thanh La chu bờ môi đỏ lên.

Phùng Lượng hừ lạnh nói:

- Đương nhiên là chột dạ!

- Chúng ta có gì mà phải chột dạ?

Lý Thanh La nói:

- Ngược lại là các ngươi, dạy dỗ ra hai gia hỏa bàng môn tà đạo, không cẩn thận sẽ chôn vùi mấy đời cơ nghiệp của Thanh Mãng sơn các ngươi. Thực sự là lo lắng thay cho các ngươi, tầm nhìn hạn hẹp!

- Hừ, Lý Thanh La, ngươi nói tới huynh đệ Thiếu Hoa và Thiếu Vinh sao?

- Đương nhiên là hai bại hoại bọn họ!

- Bọn họ chết ở trên tay của Tuyết Nguyệt hiên các ngươi, nhất định các ngươi rất đắc ý!

- Đây là ân oán giữa các văn bối, cứ để bọn chúng tự xử lý đi. Để xem tạo hóa của mỗi người trong bọn họ là được. Đệ tử Thanh Mãng sơn và Tuyết Nguyệt cũng đã chết không ít.

- Nói rất hay!

Phùng Lượng lạnh lùng nói:

- Thiếu Hoa thì không nói, nhưng Thiếu Vinh là Tiên Thiên viên mãn, lại

bị người ta giết chết!

- Thực sự là đáng tiếc...

Lý Thanh La lắc đầu than thở:

- Chết rất được!

- Lý Thanh La!

Hai mắt Phùng Lượng trợn lên giận dữ nhìn nàng, nói:

- Ngươi đừng quá phận quá mức!

- Quá phận sao?

Lý Thanh La liếc chéo hắn, cười lạnh nói:

- Ồ, chỉ cho phép đệ tử các ngươi giết đệ tử của chúng ta mà không cho phép đệ tử chúng ta giết đệ tử các ngươi hay sao? Thiên hạ này là của Thanh Mãng sơn các ngươi sao? Mọi chuyện sẽ tùy ý các ngươi mà làm sao?

- Lý Thanh La. Ngươi đừng cưỡng từ đoạt lý, người ta nói chính là Thiếu Vinh!

Phùng Lượng tức giận hừ lạnh nói:

- Hắn là một Tiên Thiên viên mãn, trừ phi các ngươi ra tay. Ai có thể giết được hắn cơ chứ? Các ngươi đang làm hỏng quy củ!

- Chúng ta giết hắn sao?

Lý Thanh La cười lên ha hả:

- Ta nói này Phùng lão quái, đầu óc của ngươi bị hồ đồ rồi sao?

- Nhất định là các ngươi đỏ mắt Thanh Mãng sơn chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, ép các ngươi một đầu. Cho nên mới ám hại, quả thật là lòng dạ đàn bà là thứ độc ác nhất!

- Thực sự là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử! Ta đã nói rồi, cũng chỉ có các ngươi mới có tâm tư xấu xa như vậy!

Lý Thanh La cười lạnh nói:

- Chúng ta muốn ra tay thì đã sớm ra tay rồi. Hà tất phải đợi tới hiện tại!

- Là do các ngươi không nhịn được nữa mà thôi!

Phùng Lượng cười lạnh:

- Ta phải gặp mặt chất vấn Tư Đồ Hiên chủ, chẳng lẽ nàng muốn xé bỏ quy củ mà tổ sư hai phái chúng ta định ra hay sao?

Lý Thanh La hừ lạnh nói:

- Ngươi thực sự không biết là ai giết Phùng Thiếu Vinh hay sao?

- Đừng nói tới Thiếu Vinh, cho dù là Thiếu Hoa thì thế hệ đệ tử trẻ tuổi của các ngươi cũng không giết được!

Phùng Lượng cười lạnh nói:

- Nhất định là các ngươi làm!

Vương Cấu Tứ ho nhẹ một tiếng. Ôn nhu nói:

- Phùng huynh, ngươi đã hiểu lầm rồi. Phùng Thiếu Hoa là do đệ tử tệ phái giết chết, là đệ tử của Thẩm sư tỷ.

http://tieulun.hopto.org

- Thẩm Ánh Hồ?

Phùng Lượng cau mày hừ lạnh nói:

- Võ công của Thẩm Tinh không bằng Tô Thanh Điệp, Hồ Tuệ cũng không giết được Thiếu Hoa!

- Trước đó Thẩm sư tỷ đã thu nhận được hai đệ tử ký danh ở ngoài cốc.

Vương Cấu Tứ lắc đầu than thở:

- Đều là kỳ tài võ học, một người đã là Tiên Thiên viên mãn, bế quan theo Thẩm sư tỷ. Một người cũng là Tiên Thiên, chính là người đã giết chết Phùng Thiếu Hoa.

Phùng Lượng trầm tư không nói.

Hắn đang suy nghĩ về Thẩm Ánh Hồ, giả dối đa trí, quỷ kế đa đoan, chuyện như vậy nàng có thể làm được.

Không thu đệ tử kiệt xuất nhất vào trong cốc, để các nàng ẩn ở trong bóng tối, không có nguy hiểm chết trẻ, không để ý tới sự vụ bên ngoài mà chỉ chăm chú luyện công. Hơn nữa lại thêm tư chất hơn người, đương nhiên sẽ có tiến triển cực nhanh, trở thành Tiên Thiên viên mãn từ rất sớm.

- Thẩm Ánh Hồ!

Phùng Lượng cắn răng hừ lạnh nói.

Vương Cấu Tứ nói:

- Tu vi của đệ tử Thẩm sư tỷ tinh thâm, nhưng kinh nghiệm đối địch quá kém, lần trước bị Phùng Thiếu Hoa gặp được, nhục nhã. Khuôn mặt xinh đẹp bị vẽ hoa, sau khi thương thế lành lại đã phẫn nộ đi giết Phùng Thiếu Hoa,

ài... cũng là do Phùng Thiếu Hoa gieo gió gặt bão, hành vi của hắn như vậy đã là đi theo đường tà đạo, các ngươi thân là sư phụ mà lại không quản thúc hắn. Một khi hắn trở thành trưởng lão, Thanh Mãng sơn các ngươi cũng sẽ xong đời!

- Câm miệng!

Phùng Lượng lạnh lùng quát:

- Đệ tử của ta không cần ngươi nói xen vào... Thế nhưng hiện tại, ta muốn quản cũng không quản được nữa, Tuyết Nguyệt hiên các ngươi tính toán rất giỏi, Thẩm Ánh Hồ cũng tính toán rất giỏi a!

Vương Cấu Tứ thản nhiên mỉm cười.

- Như vậy Thiếu Vinh thì sao?

Phùng Lượng hừ lạnh nói:

- Lẽ nào cũng bị một đồ đệ khác của Thẩm Ánh Hồ giết chết?

- Nàng đang bế quan cùng Thẩm sư tỷ, người giết Phùng Thiếu Vinh chính là đại ca Đỗ Phong của Đỗ Thu.

Vương Cấu Tứ cười nhạt nói:

- Hắn cũng coi như là nửa đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên, đang ở trong cốc của chúng ta.

- Sao?

Phùng Lượng cau mày:

- Đỗ Phong?

- Hai đệ tử mà Thẩm sư tỷ thu là một đôi tỷ muội, Đỗ Hạ Đỗ Thu, người giết Phùng Thiếu Hoa chính là Đỗ Thu.

Vương Cấu Tứ cẩn thận giải thích:

- Đỗ Phong là đường ca của Đỗ Thu, cũng là hôn phu của Đỗ Hạ, Phùng huynh đã hiểu rõ chưa?

- Một nhà họ Đỗ!

Phùng Lượng lạnh lùng nói:

- Như vậy đi, giao Đỗ Phong ra, chúng ta có thể bỏ qua cái chết của Thiếu Hoa và Thiếu Vinh!

Vương Cấu Tứ cười nhạt, buông tay.

Phùng Lượng quay đầu trừng mắt nhìn:

- Giang Xuân Nguyệt, ngươi có thể làm chủ được. Giao hay không giao người đây?

- Không giao.

Giang Xuân Nguyệt lạnh nhạt nói.

Nàng lông mi mắt hạnh, dịu dàng hợp lòng người, lúc nói chuyện lại bình tĩnh mà kiên quyết, ngoài nhu trong cương.

- Được... Được!

Phùng Lượng cười lạnh nói:

- Chỉ mong đệ tử của các ngươi đều không ra khỏi cốc!

- Tính Phùng, ngươi nên nghĩ cho kỹ!

Mắt hạnh của Giang Xuân Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Phùng Lượng hít sâu một hơi, sắc mặt liên tục biến ảo.

Một hồi lâu sau, hắn hừ lạnh nói:

- Các ngươi giao Đỗ Phong ra, ta sẽ cho các ngươi một viên Thanh Không đan!

- Thanh Không đan?

Giang Xuân Nguyệt nhíu mày.

Thanh Không đan là đan dược quý giá nhất của Thanh Mãng sơn, thương thế nặng đến đâu, một khi ăn vào, trong vòng một canh giờ sẽ khỏi hẳn.

Thương thế của Thẩm sư tỷ rất nghiêm trọng, rất có thể sẽ trở thành bệnh nặng, không có cách nào khỏi hẳn. Nếu như có Thanh Không đan, có thể lập tức xuất quan.

- Thành ý của ta đã đủ chưa?

Phùng Lượng lạnh lùng nói:

- Viên Thanh Không đan này là của lão phu, chỉ cần giao Đỗ Phong ra thì lão phu sẽ cho các ngươi!

- Ngươi muốn giết Đỗ Phong?

Giang Xuân Nguyệt hừ lạnh nói.

Ánh mắt của Phùng Lượng sáng lên, cảm thấy chuyện này có thể thương

lượng.

Hắn hừ lạnh:

- Như vậy cũng không hẳn, chỉ cần hắn chịu cúi đầu, quy phục Thanh Mãng sơn ta, không chỉ không có tội mà Thanh Mãng sơn chúng ta còn có thể cho hắn đãi ngộ tốt nhất, thậm chí cũng có thể trở thành trưởng lão!

Giang Xuân Nguyệt quay đầu liếc mắt nhìn Lý Thanh La và Vương Cấu Tứ.

Lý Thanh La lạnh nhạt nói:

- Ba viên Thanh Không đan!

- Lý Thanh La, ngươi điên rồi sao?

Phùng Lượng gầm lên.

Lý Thanh La nói:

- Hoặc là ba viên Thanh Không đan, hoặc là các ngươi cút đi!

Vương Cấu Tứ thở dài:

- Phùng huynh, nếu như ngươi muốn giết Đỗ Phong, bất kể là bao nhiêu viên Thanh Không đan thì chúng ta cũng không đồng ý... Còn muốn chiêu nạp hắn, chúng ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, há sẽ tin tưởng a.

Chỉ một lời đã cắt đứt tâm tư chiêu nạp nhân tài của Phùng Lượng. Đó là mối quan hệ của Đỗ Phong với Đỗ Hạ, Đỗ Thu.

- Lý cô nương, Giang cô nương, Vương huynh. Quả thực ba viên Thanh Không đan quá nhiều, chúng ta thật sự không có.

http://tieulun.hopto.org

Rốt cục Chu Chí Thành đã mở miệng nói chuyện:

- Cho dù cộng thêm ta cũng chỉ có hai viên mà thôi, không thể nhiều hơn nữa.

Phùng Lượng hừ lạnh nói:

- Như vậy đi, gọi Đỗ Phong này tới, chỉ cần hắn có thể chịu được ba chưởng của ta. Như vậy chuyện này sẽ xóa bỏ, hai viên Thanh Không đan cũng sẽ cho các ngươi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Một Chiêu

- Ba chưởng?

Lý Thanh La cười lạnh nói:

- Phùng Lượng, ngươi coi chúng ta là kẻ ngu si hay sao? Ngươi là cao thủ Thiên Ngoại thiên, ngay cả một chưởng Đỗ Phong cũng không tiếp nổi, ngươi muốn giết hắn ở trước mặt chúng ta, có đúng không?

- Ta chỉ đánh ba chưởng mà thôi!

Phùng Lượng tức giận nói:

- Nếu ta thực sự muốn làm thịt hắn, chỉ cần một chưởng là được, hà tất phải dùng tới ba chưởng!

- Hừ, đừng khoác lác!

Lý Thanh La tức giận:

- Tuổi ngươi đã cao rồi, sao vẫn mưu mô như thế chứ? Chấp nhặt với một vãn bối, tại sao ban đầu ta không gọi Phùng Thiếu Vinh tới trước mặt, sau đó lại đánh hắn ba chưởng đây a?

Phùng Lượng cau mày nói:

- Lý Thanh La, đừng quấy nhiễu nữa. Hai chuyện này căn bản không giống nhau. Nếu như hắn có thể giết được Thiếu Vinh, tự nhiên sẽ không

bình thường. Chẳng lẽ ngay cả ba chưởng cũng không tiếp được? Hắn lại không phải là đệ tử của các ngươi, hà tất phải che chở cho hắn? Lẽ nào hắn và Lý Thanh La ngươi có quan hệ gì khác?

- Họ Phùng, ngươi đừng có nói bậy!

Khuôn mặt của Lý Thanh La tức thì đỏ ửng, nổi giận mắng:

- Một bụng xấu xa!

- Lý Thanh La, ngươi đang chột dạ.

- Nói láo!... Phùng Thiếu Vinh có thể chịu được ba chưởng của ngươi không?

Lý Thanh La vội vã đổi đề tài.

- Cho dù không chịu nổi thì cũng không chết được!

Phùng Lượng hừ lạnh nói:

- Không phải Tuyết Nguyệt hiên các ngươi nổi tiếng nhân nghĩa sao? Được, hai viên Thanh Không đan, một viên là chuẩn bị cho hắn, thương thế nặng đến đâu, ăn vào sẽ không chết được!

- Phùng Lượng. Ta đổi ý.

Lý Thanh La cười lạnh nói:

- Muốn chúng ta giao Đỗ Phong ra, ngươi nằm mơ đi!

- Được. Vậy ta sẽ chờ ở bên ngoài thung lũng, hắn không phải đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên các ngươi. Cho nên cũng không thể ở mãi trong thung lũng chứ?

Phùng Lượng lạnh lùng nói:

- Sẽ có lúc phải xuất cốc nha?

- Vậy ngươi cứ chờ đi!

Lý Thanh La cười tủm tỉm:

- Chắc chắn chúng ta sẽ không đuổi hắn đi. Ngược lại hôn thê của hắn đang bế quan, đợi nàng xuất quan, hai người thành hôn, ở lại trong sơn cốc, như vậy không gì tốt hơn a!

Vương Cấu Tứ ho nhẹ một tiếng:

- Chỉ có điều đến lúc đó, Đỗ Hạ đã là cao thủ Thiên Ngoại thiên... Vì lẽ đó Phùng huynh, ta khuyên ngươi một câu. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Nếu như ngươi muốn giết Đỗ Phong thật thì Đỗ Hạ sẽ ra sao. Nhất định nàng sẽ trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên a.

- Hiện giờ nàng ta còn chưa phải!

Phùng Lượng hừ lạnh nói.

Hắn cũng không để ý một chút nào, cao thủ Thiên Ngoại thiên thì làm sao chứ? Mình cũng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cũng không sợ một hậu bối nhỏ tuổi.

Vương Cấu Tứ lắc đầu:

- Ngươi cũng biết rồi đó, người trẻ tuổi rất dễ kích động, cảm tình của hai người khá tốt, ngộ nhỡ nàng vừa xuất quan lại nhìn thấy hôn phu của mình bị giết. Không hắn nàng sẽ đi tìm ngươi báo thù, chỉ sợ sẽ đối phó với đệ tử Thanh Mãng sơn...

Nói tới chỗ này, hắn thở dài:

- Đương nhiên chúng ta sẽ ngăn nàng, không thể để cho nàng phá hoại quy củ. Thế nhưng một khi nữ nhân kích động lên, sợ rằng sẽ không ngăn được.

- Vương sư đệ!

Lý Thanh La trừng mắt nhìn hắn.

Vương Cấu Tứ nở nụ cười ngại ngùng, lại lắc đầu nhìn Phùng Lượng.

- Như vậy đi, chúng ta đều nhường một bước.

Chu Chí Thành cười, giơ bàn tay lên, lắc lắc nói:

- Một chưởng, một chưởng được chứ?

- Hừ, nghe sư đệ vậy.

Phùng Lượng quay đầu nhìn về phía ba người rồi nói:

- Nếu như ngay cả một chưởng hắn cũng không tiếp nổi. Vậy không bằng chết đi cho rồi!

Ba người Lý Thanh La liếc mắt nhìn nhau.

Phùng Lượng vội nói:

- Đừng quên còn có Thanh Không đan, nếu như bị thương. Hắn cũng không chết được!

- Vậy thì ba viên Thanh Không đan!

Lý Thanh La hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

- Lý Thanh La, ngươi đừng quá đáng quá mức!

Mặt của Phùng Lượng đỏ lên. Tức giận nói:

- Được voi đòi tiên!

Lý Thanh La ngạo nghễ liếc xéo hắn:

- Có đồng ý hay không cứ nói một lời.

Giang Xuân Nguyệt và Vương Cấu Tứ lắc đầu thở dài, dường như cũng không thể làm gì khác hơn được.

Chu Chí Thành vội nói:

- Được, ba viên thì cứ ba viên!... May mà ta đã sớm xin một viên từ chỗ Mạnh sư huynh.

- Còn nữa, không phải Đỗ Phong ngăn một chưởng của tất cả các ngươi, mà chỉ là đấu một chưởng của một người trong các ngươi mà thôi!

Lý Thanh La hừ lạnh nói.

- Đó là chuyện đương nhiên, đó là chuyện đương nhiên!

Chu Chí Thành vội vã kéo tay Phùng Lượng đang định mắng to.

Phùng Lượng nghiến răng nghiến lợi:

- Lý Thanh La, ngươi đừng có rơi vào trên tay ta...

- Phùng Lượng, ngươi cũng chỉ có năng lực ngoài miệng mà thôi, rơi vào trên tay ngươi thì làm sao chứ?

Lý Thanh La khinh thường nói:

- Hai tên đồ đệ kia học bàng môn tà đạo theo ngươi! Ngươi cũng là một lão già chết tiệt khốn nạn!

Phùng Lượng cười gằn, quay đầu không để ý tới nàng nữa.

Bộ ngực ngạo nhân của Lý Thanh La phập phồng kịch liệt, oán hận trừng mắt nhìn hắn, hận không thể xé hắn ra.

Có sư tất có danh đồ, sư muội sư tỷ đồng môn chết ở trên tay Phùng Lượng lúc trước cũng không ít. Mà Lý Thanh La cũng đã từng giết không ít đồng môn của Phùng Lượng, huyết hải thâm cừu giữa hai phái không có cách nào giải trừ được, ngược lại còn càng ngày càng sâu.

…

Luyện võ trường, Sở Ly tiếp nhận trường kiếm do Tô Thanh Điệp đưa tới, hắn muốn diễn luyện kiếm pháp một chút.

Một thiếu nữ mặc áo xanh nhẹ nhàng đi tới gần, lên tiếng nói:

- Đỗ thiếu hiệp, Lý trưởng lão, Giang trưởng lão, Vương trưởng lão cho mời!

- Ồ, không biết có chuyện gì vậy?

Sở Ly cười nói.

Thiếu nữ mỉm cười lắc đầu.

Tô Thanh Điệp nói:

- Trần sư muội, bởi vì chuyện của Thanh Mãng sơn sao?

- Tô sư tỷ, Phùng Lượng cùng và Chí Thành của Thanh Mãng sơn đã tới

đây.

Thiếu nữ nói:

- Bọn họ muốn gặp Đỗ thiếu hiệp.

- Ta sẽ cùng đi với đại ca.

Tô Như vội nói.

Tô Thanh Điệp nói:

- Ở Nguyệt Hồ cung đúng không?

- Vâng.

Thiếu nữ gật đầu.

- Được rồi, ta mang các ngươi đi.

Tô Thanh Điệp nói.

Nàng mang theo Sở Ly và Tô Như đi đến phía sâu trong thung lũng.

Đám người Triệu Phi Hổ muốn đi cùng, thế nhưng lại bị Tô Thanh Điệp phất tay đuổi. Bọn họ mà tham gia trò vui sẽ chỉ làm trò cười cho đám người Thanh Mãng sơn mà thôi.

Bốn người Sở Ly đi tới Nguyệt Hồ cung ở trên vách núi.

- Lý sư bá, Vương sư thúc, sư phụ.

Tô Thanh Điệp ở ngoài điện kêu một tiếng, chờ sau khi bên trong truyền đến âm thanh của Giang Xuân Nguyệt, bọn họ mới đi vào.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly quét mắt nhìn mọi người bên trong đại điện một chút.

Hắn đã thông qua Đại Viên Kính Trí mà nhìn qua mọi người, đặc biệt là Phùng Lượng và Chu Chí Thành.

- Ngươi chính là Đỗ Phong?

Phùng Lượng lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, ánh mắt rơi vào trên mặt Tô Như, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt rất kỳ dị.

Sắc mặt của Sở Ly âm trầm lại.

Ý nghĩ trong đầu của Phùng Lượng xấu xa không thể tả được, gần như giống đồ đệ của hắn. Muốn bắt Tô Như về, lại hưởng thụ một phen, trong lòng rất phấn khởi, hò hét than thở. Nhiều năm như vậy, rốt cục đã gặp được tiểu mỹ nhân có thể làm cho hắn kích động như vậy.

Sát cơ trong lòng Sở Ly sôi trào, trên mặt lại không có vẻ gì, hắn ôm quyền mỉm cười:

- Chào Lý tiền bối, Giang tiền bối, Vương tiền bối, còn có hai vị này nữa.

Ba người Lý Thanh La cũng đang đánh giá hắn.

Bọn họ từ trong miệng Tô Thanh Điệp nghe được hắn là cao thủ Thiên Ngoại thiên, thế nhưng vẫn chưa từng gặp mặt.

Đây là lần đầu nhìn thấy hắn, quả nhiên tướng mạo đường đường, chỉ có điều xem tu vi, quả thực không nhìn ra được hắn là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Ngươi chính là Đỗ Phong sao?

Phùng Lượng tức giận hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Sở Ly mới nhìn thẳng vào hắn, nói:

- Chính là Đỗ mỗ.

- Là ngươi giết Phùng Thiếu Vinh?

- Đúng vậy.

- Hay, hay!

Phùng Lượng giận dữ cười lớn.

Hắn rất là phẫn nộ đối với vẻ ngạo mạn vô lễ của Sở Ly, càng căm ghét vì đối phương đứng bên người Tô Như. Hắn quyết định sẽ dùng một chưởng đập chết đối phương. Khi đó người chết cũng đã chết rồi, đám người Lý Thanh La cũng không thể làm gì được.

Vương Cấu Tứ nói quyết định lúc trước cho hắn biết, cuối cùng nói:

- Đỗ Phong, một chưởng xóa tan ân cừu, ngươi có đồng ý không? Nếu đồng ý thì ta sẽ cho ngươi hai viên Thanh Không đan, nếu như không đồng ý, để bọn họ rời đi!

Lý Thanh La nói:

- Đỗ Phong. Nếu như ngươi từ chối, ta bảo đảm ngươi sẽ bình yên vô sự, hắn không dám vào trong cốc a!

- Một chưởng xóa tan ân cừu, có thể!

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Đa tạ ý tốt của Lý tiền bối, ta cũng muốn lĩnh giáo võ công của Phùng tiền bối một chút. Lỗi của phụ thân là không dạy dỗ nhi tử tử tế, dạy dỗ ra

hạng người ác độc kia, như vậy người làm phụ thân như hắn cũng tội đáng muôn chết!

- Ha ha!

Lý Thanh La liên tục cười lớn, vỗ tay vịn của ghế, lại nở nụ cười duyên:

- Được, ta thích tính cách này của ngươi!

Phùng Thiếu Hoa và Phùng Thiếu Vinh là con riêng của Phùng Lượng. Đây là bí mật công khai của hai phái, ít có người dám nhắc tới. Thế nhưng Sở Ly không chút do dự kéo tấm nội khố này xuống, khiến cho nàng cảm thấy rất là thoải mái.

- Ngươi muốn chết!

Sắc mặt Phùng Lượng đỏ lên, hai mắt muốn phun ra lửa.

Sở Ly nói:

- Xin mời!

Phùng Lượng thu vẻ giận dữ lại, hừ lạnh một tiếng, làm như những hờ nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng:

- Thực sự là thất phu sơn dã không biết lễ nghi!

Chưởng lực nương theo lời nói nhẹ nhàng của hắn bay về phía Sở Ly.

Hầu như Sở Ly đồng thời ra chiêu cùng lúc với hắn, nhẹ nhàng điểm ra một chỉ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Chỉ Diệt

- Ầm!

- Sưu!

Hai tiếng vang hầu như đồng thời vang lên.

- Ầm!

Một tiếng vang vọng, trên người Sở Ly đột nhiên có kim quang thoáng hiện. Giống như bị tuấn mã rong ruổi với tốc độ cao va trúng, thân thể bay ngược ra ngoài, đạp mấy bước trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Kim quang tiêu tan, ánh vàng trên mặt chậm rãi thu lại, cuối cùng hoàn toàn tiến vào trong da dẻ.

- Sưu!

Một tiếng kêu nhỏ vang vọng, Phùng Lượng mạnh mẽ tách ra, nhưng lại bị chỉ lực bắn trúng vai, thân thể cứng đờ, không nhúc nhích.

- Kim Cương Độ Ách Thần Công!

Mọi người ở đây đều hơi thay đổi sắc mặt.

Tuyệt học vô thượng của Đại Lôi Âm Tự, đương nhiên bọn họ biết được.

- Phùng sư huynh! Phùng sư huynh!

Chu Chí Thành vội vã đưa tay kêu lên.

Hắn thấy Phùng Lượng không nhúc nhích, giống như bị điểm trúng huyệt đạo vậy. Hắn đưa tay ra nhưng lại cảm thấy không ổn, bởi vì đối phương đã đoạn khí.

Phùng Lượng chậm rãi ngã ra phía sau.

Chu Chí Thành đỡ lấy hắn, cẩn thận kiểm tra, tâm mạch đã bị đoạn tuyệt, sinh cơ đã diệt. Cho dù có Thanh Không đan cũng vô dụng.

Hắn lắc đầu một cái, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu lên nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly lạnh nhạt nhìn qua hắn.

Chu Chí Thành hừ lạnh nói:

- Đây chính là Vấn Tâm chỉ?

Sở Ly cười nhạt, nhưng không nói bất kỳ lời nào.

Ba người Lý Thanh La thở một hơi dài nhẹ nhõm, thân thể căng thẳng buông lỏng, nội lực đang tụ tập cũng bị triệt hồi.

Vừa mới chuẩn bị tới cứu viện, không nghĩ tới lại chậm một bước.

Kim Cương Độ Ách Thần công, Vấn Tâm chỉ, thân phận của Sở Ly vô cùng rõ ràng.

Cao đồ của Đại Lôi Âm Tự, khó trách lại thần bí như vậy, tuổi còn trẻ đã là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Được lắm, Vấn Tâm chỉ!

http://tieulun.hopto.org

Chu Chí Thành hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm, âm thanh trở nên nặng nề, hắn lạnh lùng nói:

- Phùng sư huynh bị giết chết cũng không oan!

Vốn cho là đối phương là con cừu không hề có lực uy hiếp, nhưng lại là một con mãnh hổ khoác lớp da dê!

Hắn quay đầu nói:

- Lý cô nương, ta muốn mang Phùng sư huynh trở về!

- Nén bi thương!

Lý Thanh La nghiêm túc nói.

Trong lòng nàng sắp cười phá lên. Hận không thể giơ hai tay lên cười to, rốt cục lão già khốn nạn này đã chết rồi. Rốt cuộc ông trời đã mở mắt!

Giang Xuân Nguyệt nói:

- Chu Chí Thành, ta hi vọng chuyện này đến đây là kết thúc, ân oán trước đó đã thanh toán xong, Thanh Mãng sơn các ngươi không được phép dây dưa với Đỗ Phong nữa!

- Đương nhiên!

Chu Chí Thành cắn răng, hừ lạnh nói:

- Người Thanh Mãng sơn chúng ta nói chuyện một là một, hai là hai. Chúng ta sẽ không làm khó dễ Đỗ Phong nữa!

Quan trọng là thân phận của Đỗ Phong này, cao thủ Thiên Ngoại thiên tới từ Đại Lôi Âm Tự!

http://tieulun.hopto.org

- Rất mạnh.

Giang Xuân Nguyệt gật đầu.

Lý Thanh La hừ lạnh nói:

- Thanh Không đan đâu?

Chu Chí Thành trừng mắt nhìn nàng.

Lý Thanh La giơ cánh tay trắng như tuyết lên, ngạo nghễ nói:

- Không phải các ngươi muốn chơi xấu đó chứ?

- Được! Được!

Chu Chí Thành cắn răng. Mạnh mẽ gật đầu:

- Không hổ là Lý Thanh La, Thanh Không đan đây!

Hắn móc ra một bình ngọc trắng ở trong lòng, lại vứt cho Lý Thanh La. Sau đó vác Phùng Lượng lên rồi đi ra ngoài.

Lý Thanh La mở nút ra, đổ ra ba viên đan dược màu xanh, chẳng khác nào có ánh sáng lưu chuyển. Nàng thoả mãn gật gù, lần nữa đậy kín nút lại rồi vứt cho Sở Ly:

- Nó thuộc về ngươi, Đỗ Phong!

Sở Ly cười búng ngón tay một cái. Bình ngọc ở trên không trung lại bắn về phía Lý Thanh La:

- Lý tiền bối, đây là một chút tâm ý của ta!

- Ha ha, tiểu tử nhà ngươi. Ta càng ngày càng yêu thích ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Lý Thanh La chỉ về phía hắn, tiếp nhận Thanh Không đan.

Đại sư tỷ cần Thanh Không đan, Đỗ Phong cũng không phải là người ngoài, một viên còn lại cho Đỗ Hạ, một viên cho Đỗ Thu là được. Đồ tốt không cho người ngoài được.

Chu Chí Thành cõng Phùng Lượng biến mất ở trong Nguyệt Hồ cung, Tô Thanh Điệp ở bên cạnh nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Giữa cao thủ Thiên Ngoại thiên và cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng không giống nhau, tu vi có cao có thấp. Phùng Lượng cũng là một nhân vật thiên tài. Tuổi còn trẻ đã tiến vào Thiên Ngoại thiên, trải qua nhiều năm tu luyện. Hiện tại tu vi rất thâm hậu.

Bằng không, hắn đã sớm bị đám người sư phụ giết chết. Đám người sư phụ đều rất muốn giết Phùng Lượng, cũng giống như bọn họ muốn giết Phùng Thiếu Hoa vậy.

Thực sự không nghĩ tới, gia hỏa khó chơi tới cực điểm này lại bị Đỗ Phong dùng một chiêu giết chết!

Đỗ Phong ôm quyền mỉm cười nói:

- Lý tiền bối, Giang tiền bối, Vương tiền bối. Nếu như không chuyện khác, vãn bối cáo từ trước!

- Cái này...

Lý Thanh La vội hỏi:

- Đỗ Phong, ngươi là đệ tử của Đại Lôi Âm Tự sao?

Sở Ly nở một nụ cười khổ sở, thở dài, lắc đầu một cái:

- Vãn bối có nỗi khổ tâm trong lòng, không thể nhiều lời.

- Được được, chúng ta sẽ không hỏi nữa.

Lý Thanh La xua tay cười nói:

- Được rồi, ngươi cứ yên tâm ở trong cốc, trước tiên cứ tránh phong mang một chút. Nhất định đám người Thanh Mãng sơn kia sẽ không dám công khai đối phó với ngươi. Nhưng khó tránh khỏi sẽ dùng một chút ám chiêu.

Thân phận đệ tử của Đại Lôi Âm Tự không phải là nhỏ, đặc biệt lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên, Thanh Mãng sơn không dám làm xằng bậy. Một khi dẫn tới Đại Lôi Âm Tự trả thù, Thanh Mãng sơn không bị diệt thì nguyên khí cũng đại thương, sẽ bị suy sụp.

Sở Ly gật đầu ôm quyền một cái, lại đi cùng Tô Như và Tô Thanh Điệp ra khỏi Nguyệt Hồ cung.

- Ài... ngươi lại giết chết Phùng Lượng!

Tô Thanh Điệp lắc đầu cảm khái nói:

- Đây chính là một tâm bệnh của Tuyết Nguyệt hiên chúng ta, ngươi là ân nhân của Tuyết Nguyệt hiên chúng ta đó.

- Tô cô nương nghiêm trọng rồi.

Sở Ly liếc mắt nhìn Tô Như:

- Không giết lão gia hỏa này thì ta không yên lòng về Đỗ Thu.

- Như vậy cũng đúng.

Tô Thanh Điệp hiểu rõ ý của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ hưng phấn lộ rõ trên mặt của Tô Như, nhưng nàng lại ra vẻ trấn định.

Rốt cuộc Sở Ly chiếm được Vấn Tâm chỉ ở chỗ nào? Trong phủ cũng không có loại tuyệt học này a.

Kim Cương Độ Ách Thần Công học từ tiểu tỷ, chống đỡ được với Phùng Lượng. Quả thực không hổ là tuyệt học trấn tự của Đại Lôi Âm Tự, không nghĩ tới Vấn Tâm chỉ này cũng lợi hại như vậy.

Ba người Sở Ly trở về luyện võ trường.

Tô Thanh Điệp nói chuyện đã xảy ra, mọi người lập tức hoan hô.

Tô Thanh Điệp không nói võ học mà Sở Ly sử dụng, chỉ nói ra kết quả, một chiêu đã diệt Phùng Lượng. Mọi người ở đây biết kết quả như vậy là đủ rồi.

Sở Ly cười tiếp nhận trường kiếm, dùng hai chiêu kiếm pháp để luận bàn cùng Tô Thanh Điệp.

Hắn chỉ dùng hai chiêu, liên tục dùng hai chiêu này rất nhiều lần.

Ở trên cơ sở hai chiêu này diễn biến ra một ít chiêu số, khiến cho mọi người nhìn vào than thở, không nghĩ tới kiếm pháp sở học của bọn họ lại có thể tinh diệu như thế.

…

Lúc sáng sớm, Sở Ly ngồi ở trong lầu trên vách núi đá tỉnh lại, ngồi ở trên giường thổ nạp, dùng linh khí để gột rửa thân thể, hắn có cảm giác khoan khoái không nói thành lời.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Sở Ly không thèm để ý mà nói:

- Mời vào.

Bước chân nhẹ nhàng chậm rãi bước vào bên trong phòng, mang theo mùi thơm lạnh nhạt.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, cảm nhận được mùi thơm quen thuộc này, Sở Ly biến sắc, đột nhiên quay đầu nhìn ra.

Tiêu Kỳ mặc y phục trắng như tuyết, lẳng lặng đứng ở trước mặt của hắn.

Sở Ly đứng lên.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt mỉm cười:

- Đã lâu không gặp.

Sở Ly không kìm lòng được mà nở một nụ cười:

- Đã lâu không gặp.

Hai người chăm chú nhìn lẫn nhau, im lặng không nói gì.

Sở Ly chỉ cảm thấy thời gian như đọng lại, chung quanh cũng đọng lại, giống như tất cả thế giới đều dừng lại. Trước mắt hắn chỉ có khuôn mặt như ngọc của nàng, không có thứ gì khác.

Hai người lẳng lặng đứng đó, không biết đã qua bao lâu.

Tô Như chạy vào, làm cho hai người tỉnh táo lại, bọn họ từ trạng thái như pho tượng đã biến thành con người sinh động.

- Tỷ, đại ca, tới giờ ăn cơm rồi!

Tô Như mở miệng cười nói:

- Đi tới chỗ của ta nha!

Nàng nhìn thấy trên mặt ngọc của tiểu thư có chút lạnh nhạt đỏ ửng, thế nhưng nàng chỉ có thể làm bộ như không thấy mà thôi.

Tiêu Kỳ nói:

- Đi tới chỗ của ta đi.

Ba người đi ra, đi tới nhà thủy tạ trên hồ.

Dọc trên đường đi gặp phải không ít đệ tử, cả đám vui vẻ cười nói, chào hỏi Tiêu Kỳ. Lại như cười mà không phải cười nhìn Sở Ly, ánh mắt rất là quái lạ.

Hai mắt Tiêu Kỳ sáng lên, trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư của bọn họ, nàng liếc mắt nhìn Sở Ly một chút. Nàng đã biết vì sao ánh mắt của bọn họ quái lạ như vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Thái Thượng

Tô Như mở miệng cười, liếc mắt nhìn Sở Ly, không biết tiểu thư sẽ có phản ứng như thế nào.

Ba người đi lên con đường trên hồ, đi tới một toà nhà thuỷ tạ, vừa vặn ở gần nhà thuỷ tạ của Tô Như.

Tô Như đứng ở cửa nói:

- Ta đi xem cơm nước trước!

Nàng dứt lời lập tức chạy ra ngoài, bên trong nhà thuỷ tạ chỉ còn lại có hai người.

Trong sơn cốc xa xa truyền đến tiếng cười đùa mơ hồ, các đệ tử Tuyết Nguyệt hiên đang luyện công, rất là hứng thú.

Kiếm pháp mà Sở Ly biểu hiện đã khiến cho bọn họ phát hiện ra một khoảng trời mới. Bọn họ luôn cảm thấy kiếm pháp phái khác tinh diệu, thứ mà mình luyện tập rất bình thường. Thế nhưng bây giờ xem ra, không phải kiếm pháp không ổn, mà là mình học nghệ không tinh.

Sở Ly đẩy cửa sổ ra, tìm một cái ghế thêu rồi tự mình ngồi xuống.

Tiêu Kỳ thì lại ngồi vào trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên trên khuôn mặt giống như bạch ngọc của nàng, chẳng khác nào một vị mỹ nhân được điêu khắc từ ngọc, không dính khói lửa nhân gian.

Sở Ly cau mày:

- Bị thương sao?

- Trong lòng có chút gấp gáp.

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Nghe tiểu Như nói, đại ca...

Sở Ly gật gù, đánh giá sắc mặt của nàng, càng phát giác ra chuyện có chỗ không ổn, thương thế của nàng không nhẹ:

- Không phải động thủ với người ta bị thương đó chứ?

- Ta bảo vệ sư phụ bế quan, nào có cơ hội động thủ với người khác chứ?

- Thương thế của lệnh sư ra sao?

- Có Thanh Không đan, rất nhanh sẽ khỏi hẳn.

- Ngươi phải tiếp tục bế quan à.

- Đúng vậy.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Tống Ngọc Ninh ta cũng biết, tính cách hào phóng sảng khoái. Lòng dạ rộng rãi, quan trọng nhất chính là tâm địa thiện lương. Sẽ là hiền thê của đại ca.

- Đáng tiếc tính khí không tốt.

- Đây cũng không phải là khuyết điểm quá lớn.

Tiêu Kỳ nói:

- Đại ca có thể khoan nhượng được.

Sở Ly khẽ gật đầu.

Khuyết điểm của Đại công tử cũng không ít, ưu điểm cũng nhiều, giỏi nhất là bao dung người, quang minh chính đại. Có thể bao dung được Tống Ngọc Ninh.

Càng quan trọng hơn chính là, Tống Ngọc Ninh cũng là một nữ nhân rất thông minh. Biết đúng mực và nặng nhẹ, đây không phải là trí tuệ của một người bình thường nên có. Cũng không phải là mỗi một tiểu thư khuê các đều có trí thông minh như vậy.

Tiêu Kỳ khẽ thở dài một cái:

- Sở Ly, sợ rằng ta phải ngây ngốc ở đây chí ít mười năm, trong phủ đành phải nhờ vào ngươi.

- Lâu như vậy sao?

Sở Ly cau mày.

Tiêu Kỳ thông minh hơn người, tâm tính lạnh lùng đạm bạc, không bị thế tục lây nhiễm. Theo lý thuyết mà nói, muốn lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất chi đạo là chuyện rất dễ dàng. Cho dù có chậm cũng không đến nỗi phải mất mười năm.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Là vấn đề về tâm pháp. Ta quá nóng ruột, hoàn toàn ngược lại... Bên Nhị tỷ, còn có đại ca, cần ngươi chăm sóc nhiều hơn.

- Đây là chuyện đương nhiên.

Sở Ly nói:

- Trong phủ là nhà của ta.

Tiêu Kỳ nở nụ cười.

Sở Ly lẳng lặng nhìn nàng.

Đôi mắt sáng của Tiêu Kỳ nhìn về nơi khác, nhìn về phía mặt hồ, ánh mắt dịu dàng trong trẻo như mặt hồ.

- Có chuyện gì gạt ta đúng không?

Sở Ly nói, hắn muốn dùng Đại Viên Kính Trí.

Cho dù Tiêu Kỳ có thể phát hiện ra, sẽ tức giận, thế nhưng còn mạnh hơn so với việc không biết gì.

Tiêu Kỳ giơ tay lên đặt ở trước mắt:

- Không cho phép làm bừa!

Sở Ly bất đắc dĩ từ bỏ ý định này:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Kỳ thực cũng không có gì.

Tiêu Kỳ thả bàn tay ngọc xuống:

- Lần này ta cần bế quan mười năm.

- Trực tiếp bế quan mười năm?

Sở Ly kinh ngạc.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu.

Sở Ly nói:

- Chẳng lẽ là do không muốn để ta tới đây?

Tiêu Kỳ lườm hắn một cái rồi nói:

- Ma luyện tâm tính, không bị ngoại vật quấy nhiễu. Như vậy mới có hi vọng đạt đến Thiên Ngoại thiên.

- Như vậy cũng đúng.

Sở Ly gật gù:

- Chỉ có điều mười năm cũng quá...

Hắn lại lắc đầu, mười năm quá lâu, hắn có cảm giác mình không chịu nổi.

Nỗi khổ tương tư quá dọa người, đứng ngồi không yên, tinh thần không thuộc về mình. Tinh thần hoảng hốt, giờ nào khắc nào cũng phải chịu đựng cảm giác dày vò, vì lẽ đó hắn mới không thể chờ đợi được nữa mà chạy tới đây.

- Nếu như thuận lợi, cũng có thể xuất quan sớm.

Tiêu Kỳ nói:

- Đến lúc đó, không biết phủ Quốc Công ra sao, đại ca có thể chịu đựng được hay không, Nhị tỷ có cuộc sống thế nào, ngươi...

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Chỉ có điều mười năm cũng rất nhanh.

- Nhanh...

Sở Ly lắc đầu cười khổ.

- Không nên nghĩ tới những chuyện này nữa. Nói cho ta một chút chuyện ở trong phủ đi.

Tiêu Kỳ nói:

- Ngươi lại tính toán Lục Ngọc Dung một lần. Dựa vào tính cách của ả, nhất định sẽ liều mạng đòi lại, ngươi phải cẩn thận đề phòng ả ta đó!

Sở Ly nói:

- Ta vẫn đang đề phòng ả, lần này chuẩn bị đi tới phủ Nhân Quốc Công nhìn một chút, bồi dưỡng thêm mấy nội ứng.

- Cũng nên bố trí cho tốt.

Tiêu Kỳ nói:

- Thủ đoạn của ả ta khó lòng đề phòng, đi sớm một bước là tốt nhất.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tô Như đã bưng món ăn đi vào.

…

Sở Ly hận không thể ở lại bên trong nhà thuỷ tạ của Tiêu Kỳ.

Tán gẫu chuyện trong phủ xong, lại tán gẫu một ít tin tức trong võ lâm, nói mãi không hết. Sau đó nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Tiêu Kỳ, lúc này hắn mới lưu luyến không nỡ rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kỳ bị thương không nhẹ cho nên mới trở nên suy yếu như vậy. Ngay mai hắn muốn hỏi rõ hơn một chút. Chỉ có điều có Thanh Không đan, nàng bị thương cũng không sao, rất nhanh đã có thể khỏi hắn rồi.

Hắn khoác ánh nắng chiều rời khỏi tuyết hồ, đi tới lầu các của chính mình.

Đang muốn đọc sách thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa, một thiếu nữ mặc áo xanh yểu điệu đi vào:

- Đỗ công tử, Thẩm sư bá cho mời!

Sở Ly đi theo thiếu nữ mặc áo xanh trở lại trên hồ, đi tới một toà nhà thuỷ tạ ở giữa tuyết hồ.

Toà nhà thuỷ tạ này có hai tầng, năm toà nhà thuỷ tạ chung quanh đều như vậy, đứng ở phía trước cửa sổ của nhà thuỷ tạ hai tầng là có thể nhìn khắp bốn phía, thu hết tất cả vào trong đáy mắt.

Thiếu nữ mặc áo xanh nhẹ nhàng đi vào, Sở Ly theo nàng tiến vào trong đại sảnh.

Bên trong đại sảnh có một cái thảm màu xanh nhạt, sáng sủa nhu hòa, ở giữa là màu tím, khiến cho người ta không dám đặt chân giẫm lên.

Trên ghế thái sư ở giữa có một vị mỹ nhân tuyệt sắc đang ngồi, mặt như phù dung, quyến rũ và thanh thuần hòa quyện vào nhau, đủ khiến cho vô số nam nhân điên cuồng.

Nàng chống cằm, lẳng lặng ngồi ở trên ghế thái sư. Khi nhìn thấy Sở Ly đi vào, nàng rời khỏi ghế Thái sư, đứng dậy đi ra ngoài, lại vung tay lên:

- Các ngươi lui ra đi.

Hai thiếu nữ mặc áo xanh nhẹ nhàng lui về phía sau.

- Ngươi tới đây.

Nàng gõ ngón tay ngọc, nhẹ nhàng nói một câu.

Sở Ly theo nàng đi ra khỏi nhà thuỷ tạ, trên chóp mũi có mùi thơm ngát trên người nàng lượn lờ.

Nàng nhẹ nhàng đi tới một toà tiểu đình trên hồ, ngồi vào cái bàn đá bên cạnh rồi ra hiệu cho Sở Ly ngồi xuống.

Sở Ly ngồi vào phía đối diện nàng. Từ khoảng cách gần nhìn vào lại càng có thể cảm nhận được vẻ xinh đẹp kinh người của nàng. Da thịt như ngọc, tròng mắt trắng đen trong suốt mà rõ ràng, như có thể hút tinh khí thần của người ta vào vậy.

Gió nhè nhẹ thổi trên hổ, phất vào mặt rất là thoải mái.

Nàng chống cằm, đôi mắt sáng như nước, lẳng lặng đánh giá Sở Ly.

Một hồi lâu sau, nàng khẽ gật đầu hỏi:

- Sở Ly đúng không?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Nàng thân là sư phụ của Tiêu Kỳ, không thể không biết thân phận thực sự của nàng được.

- Mẫu thân của tiểu Kỳ là tỷ tỷ ruột của ta.

Thẩm Ánh Hồ lạnh nhạt nói.

Sở Ly bừng tỉnh.

Nàng là a di của Tiêu Kỳ, khó trách!

Thẩm Ánh Hồ than thở:

- Hiện tại Tiểu Kỳ rất phiền phức.

Sở Ly vểnh tai lên, rửa tai lắng nghe.

- Thứ nó tu luyện chính là Thái thượng kiếm kinh.

Thẩm Ánh Hồ lạnh nhạt nói:

- Ngươi có biết không?

Sở Ly gật gù:

- Là mẫu thân nàng truyền thụ.

- Đây là thứ tỷ ấy đoạt được từ một toà di tích thời thượng cổ, chính là kỳ học thượng cổ chân chính, có thể đạt tới Thiên thần cảnh.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Nhưng muốn nhập môn Thái thượng kiếm kinh rất khó, đối với tư chất có yêu cầu cực kỳ hà khắc. Ta cũng đã từng thử tu luyện qua, không tìm thấy cửa mà vào. Tư chất của tiểu Kỳ rất thích hợp với kiếm kinh. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, trước ba mươi tuổi sẽ có sáu, bảy phần hi vọng bước vào Thiên thần cảnh!

Sở Ly kinh ngạc, không nghĩ tới Thái thượng kiếm kinh lại lợi hại như vậy.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Đáng tiếc hiện tại nó đang bị nhốt ở trong Tiên thiên, không có cách nào tiến thêm được một bước.

Sở Ly nhíu mày.

Thẩm Ánh Hồ liếc nhìn hắn một cái:

- Thứ Thái thượng kiếm kinh coi trọng nhất là tâm cảnh, thái thượng vong tình, không làm được vô tình thì sẽ không thích hợp để tu luyện kiếm kinh này. Nếu như có tình, sẽ đối nghịch với Thái thượng kiếm kinh, như nước với lửa không thể cùng tồn tại vậy.

- Là bởi vì ta sao?

Sở Ly nói.

Thẩm Ánh Hồ chậm rãi gật đầu.

Một cảm giác phức tạp không tên dâng lên trong lòng của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Trảm Tình

Hắn quay đầu nhìn về phía mặt hồ, gió nhè nhẹ thổi, sóng nước lấp lánh.

Quả nhiên không phải chỉ có mình đơn phương tương tư, Tiêu Kỳ cũng động tâm với mình, đây là tin tức tốt, nhưng hắn lại không cao hứng nổi.

- Gần đây Tiểu Kỳ rất thống khổ, mỗi ngày đều cố gắng giãy dụa vượt qua.

Thẩm Ánh Hồ nhẹ nhàng thở dài:

- Thực sự là khổ cho đứa bé này.

Sở Ly nói:

- Tại sao?

- Ở trước mặt nó có hai con đường.

Thẩm Ánh Hồ lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Một là chặt đứt tơ tình, thì sẽ lập tức bước vào Thiên Ngoại thiên. Sau đó rất nhanh sẽ tiến vào cảnh giới Thiên thần... Một là phế bỏ Thái thượng kiếm kinh, trùng tu tâm pháp của Tuyết Nguyệt hiên, một khi chọn con đường này cũng có ý nghĩa nàng không thể về phủ Quốc Công được nữa. Từ đây sẽ lấy thân phận Đỗ Hạ để sống sót. Trước khi tu luyện tâm pháp Tuyết Nguyệt hiên nhất định sẽ phải phát ra lời thề độc.

Sở Ly cau mày.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tu luyện tâm pháp của Tuyết Nguyệt hiên, đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên đã là cực hạn, không có cơ hội đặt chân vào trong Thiên thần cảnh.

Vẻ mặt của Sở Ly trở nên nghiêm túc.

- Một cái là con đường lớn có ánh mặt trời, quang minh vô hạn, có thể là cao thủ Thiên Thần cảnh, đẩy phủ Quốc Công lên thêm một bước nữa. Một là đường mòn quanh co, vô vọng với Thiên thần cảnh, lại không thể trở về phủ Quốc Công. Sống giống như Tiêu Nguyệt Linh vậy.

Thẩm Ánh Hồ lạnh nhạt nói:

- Ta không biết nó có gì mà do dự chứ?

Sở Ly cười khổ, ở trong mắt người bên ngoài, quả thực không có gì để do dự.

- Mấu chốt là ở trên người ngươi.

Thẩm Ánh Hồ liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Tuổi còn trẻ đã là cao thủ Thiên Ngoại thiên. Trí tuệ hơn người, quả thực đủ để khiến cho Tiểu Kỳ động tâm. Nhưng...

Nàng khe khẽ thở dài.

Sở Ly cau mày không nói, cao thủ Thiên thần cảnh!

Trở thành cao thủ Thiên thần cảnh có thể tung hoành thiên hạ, không kiêng dè gì cả. Sẽ có được tự do chân chính, đây là việc rất khoái ý. Không

người nào mà không muốn.

Hắn hít sâu một hơi. Lạnh nhạt nói:

- Vì phủ Quốc Công, nàng nên chém tơ tình!

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Chặt đứt tơ tình, phủ Quốc Công là bên được lợi nhất, ngươi sẽ bị thương, nàng cũng thương tâm. Thế nhưng rất nhanh Thái thượng kiếm kinh sẽ thanh trừ đi cảm giác đau lòng, cuối cùng người bị thương tổn sẽ chỉ là ngươi. Mà đi con đường thứ hai, phủ Quốc Công sẽ tổn thất. Nàng cũng sẽ trải qua cuộc sống rất gian nan, ngươi lại có lợi nhất.

Sở Ly nở nụ cười:

- Kỳ thực chuyện này rất dễ chọn.

- Ai xem vào cũng đều cảm thấy không khó chọn.

Thẩm Ánh Hồ lắc đầu nói:

- Thế nhưng nó luôn do dự giãy dụa, thống khổ không thể tả. Bản thân vì vậy mà bị thương rất nặng.

Sở Ly nghĩ đến Nhị tiểu thư lúc trước.

Nàng nhìn nhu nhược, yếu đuối mỏng manh. Thế nhưng không chút do dự vì phủ Quốc Công mà hi sinh chính bản thân mình, cương liệt kiên quyết.

Tiêu Kỳ nhìn thì quả quyết, cũng nghĩ tới phủ Quốc Công. Thế nhưng nàng lại giãy dụa do dự ở bước ngoặt này, không có cách nào hạ quyết tâm được.

Hắn vừa kiêu ngạo lại ngọt ngào lại vừa thương tiếc. Đủ loại cảm giác lẫn lộn, khó có thể phân biệt rõ được rốt cuộc là cảm giác gì. Đương nhiên nàng tự biết nặng nhẹ và tốt xấu, lại chậm chạp không thể quyết định, đó là bởi vì nàng không muốn phụ hắn, làm tổn thương trái tim của hắn.

Thế sự không có chuyện nào vẹn toàn đôi bên, đây chính là căn nguyên của sự thống khổ.

Hắn nhớ tới lúc Tiêu Kỳ gặp mặt mình lại không nói một lời, hắn biết nàng đã đưa ra quyết định.

Điều này càng làm cho hắn rất cảm động, cũng cảm thấy thương tiếc.

- Được rồi, ta chỉ nói những lời này cho ngươi nghe mà thôi, ngươi làm thế nào thì tùy ngươi.

Thẩm Ánh Hồ khẽ thở dài:

- Nó cũng là người lớn rồi, cũng có quyết định của mình, ta sẽ không can thiệp, cao thủ Thiên Thần không hắn đã được khoái hoạt, cao thủ Thiên Ngoại thiên không hắn đã thống khổ.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

…

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mở rộng chiếu vào.

Sở Ly ngồi ở trên giường nhỏ trầm tư, không chút nhúc nhích.

Hắn đã ngồi đó một đêm, tâm tư không ngừng lao nhanh, không ngừng nghỉ một khắc nào cả, một đêm không ngủ.

Dựa vào bản tính của hắn, hắn sẽ nói với Tiêu Kỳ, không cần có gắng tu

luyện Thái thượng kiếm kinh, mình sẽ trở thành cao thủ Thiên Thần, sẽ thủ hộ phủ Quốc Công. Thứ nàng cần phải làm là làm phụ nữ của hắn, không cần bận tâm gì nữa.

Nhưng ở sâu trong lòng hắn lại tự hỏi mình, nếu như trả lời thành thật không lừa gạt bản thân mình. Như vậy hắn thật sự có nắm chắc đột phá lên Thiên Thần cảnh hay sao? Thật sự có thể dùng sức lực của một người để bảo vệ phủ Quốc Công sao?

Mình thân mang thần thông Đại Viên Kính Trí, có Khô Vinh kinh, trí tuệ hơn người. Thế nhưng thế gian không chỉ có một cao thủ Thiên Thần, cũng có khả năng Đại Lôi Âm Tự còn có một người như vậy.

Đại Lôi Âm Tự có vô số anh tài, người trí tuệ bình thường như mình không hắn đã ít. Mà người tu luyện thành thần thông cũng chưa chắc đã không có, Đại Lôi Âm Tự có truyền thừa mấy ngàn năm. Nội tình khó lường, đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Sở học càng cao thâm khó dò, không hắn là không có thứ nào vượt qua Khô Vinh kinh.

Mấy trăm năm qua bọn họ chỉ có một người trở thành cao thủ Thiên Thần, như vậy hắn thực sự chắc chắn đột phá lên Thiên Thần cảnh hay sao?

Nếu như nói chắc chắn, đó là tự lừa dối mình, tự đại.

Thái thượng kiếm kinh chính là kỳ học thượng cổ, có bảy phần mười trở thành cao thủ Thiên Thần, vì mình mà từ bỏ?

Nếu như phủ Quốc Công gặp phải khốn cảnh, suy sụp hoặc là sụp đổ, như vậy mình sẽ trở thành tội nhân, có mặt mũi nào đi gặp Tiêu Kỳ cơ chứ?

Mùi thơm lạnh nhạt bay vào mũi, Tiêu Kỳ nhẹ nhàng đi vào phòng, ngồi vào trên ghế thêu, thân thể được ánh nắng sáng sớm bao phủ.

Nàng vẫn mặc một bộ y sam trắng như tuyết, khắp toàn thân không nhiễm một hạt bụi, chẳng khác nào tiên tử không dính khói bụi trần gian.

Sở Ly đánh giá sắc mặt của nàng một chút, lại mỉm cười nói:

- Thương thế đã nhẹ hơn một chút chưa?

- Không sao.

Tiêu Kỳ lắc đầu, đánh giá sắc mặt của hắn:

- Hôm qua sư phụ ta tìm ngươi sao?

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

- Nàng có nói gì không?

- Chỉ là hiếu kỳ, muốn nhìn dáng vẻ của ta một chút mà thôi.

- Lời của sư phụ ngươi không cần phải để ý.

- Ta biết rồi, thương thế của ngươi phải rất lâu mới khỏi được đúng không?

- Không vội.

Hai người trở nên trầm mặc, Sở Ly cũng đã quyết định, hắn đang suy nghĩ nên mở miệng ra sao.

Ở ngoài yên tĩnh ốc đảo rất yên tĩnh, từ phía xa xa truyền đến tiếng cười đùa trên luyện võ trường.

Tiêu Kỳ lẳng lặng ngồi đó, khóe môi nở một nụ cười, cảm thấy yên bình vui vẻ, hận thời gian không thể vĩnh viễn dừng lại vào thời khắc này.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi nên luyện Thái thượng kiếm kinh, không nên chọn tâm pháp của Tuyết Nguyệt hiên.

Sở Ly mở miệng nói.

Tiêu Kỳ ngẩn ra, nhìn sang.

Sở Ly nói:

- Ta không muốn cản đường của ngươi.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Hôm qua sư phụ đã nói cho ngươi sao?

Sở Ly nói:

- Chúng ta vốn đã không phải là người của cùng một con đường, ngươi lạnh nhạt, ta có lòng tham. Ngươi chỉ muốn cuộc sống yên tĩnh, ta lại muốn đạp khắp hồng trần, truy tìm sự phồn hoa và phú quý trên thế gian. Cho dù có ở cùng nhau, chung quy vẫn sẽ tách ra.

Tiêu Kỳ tức giận nguýt hắn một cái.

Sở Ly nói:

- Tính cách của ngươi lạnh nhạt, ít lời, sống chung với ngươi một chỗ rất vô vị.

- Còn gì nữa không?

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói.

- Ngươi không đủ đẹp, không bằng Nhị tiểu thư.

- Ngươi thích Nhị tỷ?

- Đương nhiên là yêu thích rồi!

- Không trách lại liều mạng cứu tỷ ấy như thế, ngay cả mạng của mình cũng không cần!

Tiêu Kỳ lạnh lùng nói.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, nam nhân nào mà không thích cơ chứ?

Hắn muốn thể hiện sự quyết tâm và nhẫn tâm của mình, cho nên Nhị tiểu thư sẽ là vũ khí lợi hại nhất.

- Câm miệng!

Tiêu Kỳ lạnh lùng nói.

Sở Ly than thở:

- Lần này ta tới đây kỳ thực là muốn nói ra lời này.

- Là do những lời sư phụ của ta nói hay sao?

Tiêu Kỳ hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Nếu ta thực sự muốn đi cùng với ngươi, cho dù mang sư phụ tới nói thì có thể thay đổi được sao?

Tiêu Kỳ lạnh lùng nhìn hắn.

Sở Ly than thở:

- Tình cảm nam nữ giống như củi lửa vậy, đốt đến vượng, tắt rất nhanh, thà rằng như vậy, không bằng làm bằng hữu, tương giao nhạt như nước, tình cờ gặp nhau, hân hoan vui vẻ. Bình thường người ở đâu thì ở đó, tự lo cuộc đời của mình, không phải rất tốt hay sao?

- Ta biết rồi.

Mặt Tiêu Kỳ không hề có một chút cảm xúc đứng dậy, xoay người rời đi.

Sở Ly bình tĩnh nhìn nàng.

Y theo tính tình kiêu căng tự mãn của nàng, nói lời này đã này đủ, nàng sẽ hiểu ý của mình, cũng biết bản thân phải làm sao.

Chuyện trên thế gian này không có cách nào vẹn toàn cả đôi bên, luôn phải chọn giữ hay bỏ. Mặc kệ tương lai có hối hận hay không, lúc này bản thân hắn không hối hận, hắn ôm ngực, vô cùng đau đớn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Áo Bào Trắng

Sở Ly bình tĩnh ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn Tiêu Kỳ đi tới tuyết hồ, dọc theo đường mòn tiến vào nhà thuỷ tạ của nàng. Thân thể uyển chuyển thướt tha lập tức biến mất không thấy nữa.

Tim hắn như bị cắt ra một khối, thân thể mềm nhũn không có một chút lực lượng nào.

Ánh nắng sáng sớm chiếu lên trên người hắn, thế nhưng hắn lại không cảm giác được một chút ấm áp nào cả. Dường như thiên địa đã mất đi màu sắc, thung lũng vốn cực kỳ xinh đẹp lại trở nên trống rỗng, cô liêu, khí tức say lòng người toả ra cũng đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn ngồi một lúc lâu, mãi đến khi Tô Như lại đây bắt chuyện, mời hắn đi dùng bữa mới tỉnh lại.

Theo Tô Như đến nhà thuỷ tạ của nàng, Tiêu Kỳ mặc áo bào trắng như tuyết, lẳng lặng ngồi ở bên cửa sổ, lạnh nhạt liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Sở Ly cười cười, ngồi vào phía đối diện nàng.

Đôi mắt sáng của Tô Như chuyển động.

Hành động của hai người bọn họ không khác biệt gì so với ngày bình thường, thế nhưng nàng luôn cảm thấy giữa hai người tràn ngập khí tức dị dạng, không giống như là lúc bình thường.

Nàng quan sát tỉ mỉ, dường như ánh mắt của tiểu thư càng chủ động, vẫn đang nhìn chằm chằm vào Sở Ly. Mà Sở Ly cũng không cam lòng yếu thế, thỉnh thoảng hai người đối mắt với nhau.

Nàng cười thầm, xem ra cảm tình giữa hai người đã tăng lên nhiều.

Ăn xong một bữa cơm, Sở Ly nói:

- Hôm nay ta sẽ đi tiếp kiến chư vị tiền bối một chút, sau ngày mai sẽ rời đi.

- Đi sao?

Đôi mắt sáng của Tô Như trừng lớn:

- Sao lại gấp như thế chứ?

- Dù sao cũng sẽ có ngày rời đi.

Sở Ly nói:

- Ta còn có chuyện phải làm.

- Ở lại thêm mấy ngày, chờ sư tỷ bế quan rồi mới lại đi.

Tô Như liếc mắt nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Hắn muốn đi thì cứ để hắn đi đi!

Tô Như rất không tình nguyện, nhìn chằm chằm và Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nói:

- Hắn phải đi làm chính sự. Cũng không phải là không thể gặp mặt được nữa.

- Thế nhưng như vậy cũng quá gấp gáp mà!

Tô Như hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Ta định nuôi một con ưng, đến lúc đó sẽ để nó tới đây truyền tin.

- Chủ ý này rất hay!

Tô Như cười nói:

- Đầu Kim Ưng do Chúc lão gia tử nuôi kia rất có linh tính. Ta sẽ đòi hỏi bí pháp thuần dưỡng từ chỗ của lão gia tử.

Sở Ly gật gù, liếc mắt nhìn Tiêu Kỳ một cái thật sâu rồi đứng dậy rời đi.

Hắn gặp mặt từng người trong ba người Vương Cấu Tứ, Giang Xuân Nguyệt, Lý Thanh La, chào từ biệt với bọn họ. Cuối cùng lại đi tới nhà thuỷ tạ của Thẩm Ánh Hồ.

Thẩm Ánh Hồ đang ngồi ở bên trong tiểu đình. Có chút lười biếng nhìn mặt hồ, thân thể không nhúc nhích đờ ra, khóe mắt phong tình vạn chủng dường như chất chứa vẻ u sầu.

Sở Ly đi vào tiểu đình, ngồi vào phía đối diện nàng.

Thẩm Ánh Hồ chống cằm, có chút lười biếng nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Ta đã nói rõ ràng với Tiêu Kỳ, nàng sẽ tiếp tục luyện Thái thượng kiếm kinh.

Thẩm Ánh Hồ đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sóng mắt trong trẻo quét tới quét lui, nàng lắc đầu một cái:

- Ngươi sẽ hối hận.

- Chỉ mong như vậy.

Sở Ly mỉm cười:

- Ta rất chờ đợi tới lúc nhìn thấy nàng là cao thủ Thiên Thần!

- Đến lúc đó, nàng đã không còn cảm tình với ngươi nữa.

- Không sao. Ta sẽ khiến cho nàng có.

Sở Ly mỉm cười:

- Lúc trước, khi tiến vào phủ Quốc Công nàng cũng đã luyện Thái thượng kiếm kinh, cũng không động tâm đối với nam nhân.

- Có khí phách!

Thẩm Ánh Hồ nở một nụ cười mê người:

- Không trách được Tiểu Kỳ có thể coi trọng ngươi... Chỉ có điều ngươi phải hiểu. Khi ngươi tiến vào phủ Quốc Công, Thái thượng kiếm kinh chỉ bao bọc một tầng nhỏ bên ngoài trái tim nàng. Mà khi đợi nàng trở thành Thiên Thần cao thủ, bên ngoài tim đã là một bức tường.

- Ta có thể phá tan được bức tường này.

Sở Ly móc ra một phong thư ở trong lòng, đưa cho Thẩm Ánh Hồ.

Thẩm Ánh Hồ nhận lấy, sờ sờ, trong thư mang theo một khối ngọc bội.

Sở Ly nói:

- Chắc hẳn tiền bối cũng biết khi nào cần đưa cho nàng.

- Được, khi nào thì ngươi đi?

- Đêm nay sẽ đi.

- Ngươi nên thường xuyên tới gặp nha đầu tiểu Như kia một chút.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tiểu Kỳ bế quan. Nàng rất cô đơn.

Sở Ly gật đầu.

Hắn đứng dậy ôm quyền một cái, Thẩm Ánh Hồ thở dài, tay ngọc vẫy nhẹ.

Sở Ly chậm rãi rời khỏi tiểu đình.

Vừa mới trở lại lầu các không được bao lâu thì Tô Như đã đi đến, trên tay cầm một bao y phục.

Sở Ly ngồi ở trên giường nhỏ, mỉm cười nhìn nàng.

Tô Như nhìn chằm chằm vào Sở Ly:

- Các ngươi giận dỗi nhau hay sao?

- Coi như là thế đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Qua một đoạn thời gian nữa sẽ tốt.

- Thật là không biết các ngươi đang làm gì.

Tô Như lắc đầu nói:

- Có điều tâm tình của tiểu thư rất không tốt.

Sở Ly gật gù.

- Nhìn qua dường như cũng không phải là chuyện to tát gì với nàng.

Tô Như hừ lạnh nói:

- Nhất định là ngươi chọc giận tiểu thư... Cũng chỉ có ngươi mới có bản lĩnh này!

Tiêu Kỳ tu luyện Thái thượng kiếm kinh, tính tình rất lạnh lùng. Nỗi lòng trước sau duy trì sự bình tĩnh không lay động, người bên ngoài rất khó làm cho nàng tức giận, nỗi lòng sẽ không có một chút gợn sóng nào cả.

Sở Ly thở dài, cười nhạt.

- Đây là thứ mà tiểu thư bảo ta đưa tới.

Tô Như mở bao y phục ra.

Bên trong là một kiện trường bào, toàn thân không chút tì vết, không trắng đến nỗi quá nổi, thế nhưng lại không nhiễm một hạt bụi.

- Nàng nói, ngươi mặc như vậy sẽ rất ưa nhìn.

Tô Như lấy ra, lại đưa tới cho hắn:

- Mặc vào thử xem, xem có vừa người ngươi không.

Sở Ly cởi y sam ở bên ngoài, mặc áo bào trắng vào.

Chất liệu của áo bào trắng kỳ dị, mềm mại vô cùng, sờ vào chẳng khác nào da dẻ của Tiêu Kỳ, bên trong mát mẻ lại lộ ra cảm giác ôn hòa, nhẫn nhụi mà không mất đi sự dẻo dai.

- Đây là nguyệt ma chức, rất là ít ỏi, có rất nhiều chỗ tốt. Nước lửa bất xâm, đao kiếm không làm tổn thương được nó. Quan trọng nhất chính là không dính một hạt bụi nào. Dù làm thế nào cũng không dính, tiểu... Tỷ ấy chỉ có một cái này mà lại làm áo choàng cho ngươi, xem ra rất vừa vặn.

Tô Như đánh giá một phen rồi nói.

Sở Ly nói:

- Nàng còn có tay nghề như vậy sao?

- Ngươi cho rằng không sao?

Tô Như cười nói:

- Trình độ của tỷ cực cao, xiêm y của tỷ ấy là do tỷ tự mình làm, đây là lần đầu làm cho người khác, rất là vừa vặn, đại ca cứ mặc như thế đi.

Sở Ly cười gật đầu.

Tô Như vỗ vỗ tay:

- Được rồi, đại ca có quà đáp lễ gì không?

- Không có.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu.

Tô Như lườm hắn một cái.

Sở Ly cười nói:

- Thay ta nói một tiếng cám ơn với nàng.

- Ta sẽ không nói hộ ngươi!

Tô Như hừ lạnh nói, vung tay rồi lập tức rời đi.

…

Ánh trăng như nước, Sở Ly đi ra khỏi lầu các rồi đường mòn. Lưng đeo lấy một bao y phục, bên trong có đặt áo bào trắng, chậm rãi đi ra ngoài.

Lúc hắn đi tới lối vào thung lũng thì bỗng nhiên có cảm giác, hắn quay đầu xoay người.

Trên đỉnh nhà thuỷ tạ của Thẩm Ánh Hồ, Tiêu Kỳ mặc một bộ y sam màu trắng đang đứng trên nóc, đang lẳng lặng nhìn hắn, dưới ánh trăng sáng chẳng khác nào một pho tượng bằng ngọc trắng.

Sở Ly cười khẽ với nàng, xoay người nhanh chân rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở lối vào thung lũng, Tiêu Kỳ nhẹ nhàng run rẩy, trống rỗng, tâm tư như bị hắn mang theo bên người.

Mặt trời lên cao, một tia ánh vàng chiếu lên trên người nàng, trong lúc bất tri bất giác nàng đã đứng đó một đêm.

Thẩm Ánh Hồ đi tới bên người nàng, khẽ thở dài:

- Nha đầu ngốc, không phải là sinh ly tử biệt... Con so với mẫu thân con còn mạnh hơn, không chọn sai nam nhân.

Tiêu Kỳ trầm mặc bất động.

Thẩm Ánh Hồ vỗ vỗ bả vai nàng rồi nói:

- Ngẫm lại mẫu thân con mà xem, ngẫm lại phủ Quốc Công, suy nghĩ tới nỗi khổ tâm của Sở Ly, con nên đưa ra quyết định!

- Con muốn bế quan.

Âm thanh của Tiêu Kỳ khàn khàn khô khốc.

- Được.

Thẩm Ánh Hồ nắm chặt cổ tay nàng, hai người nhẹ nhàng rời khỏi nhà thuỷ tạ, đi về chỗ sâu trong thung lũng.

Mãi cho đến phần cuối của thung lũng, hai ngừng dừng lại, đứng ở trước vách núi cheo xuyên thẳng vào mây xanh, không thấy hình dáng.

Hai người dán vào vách núi cheo leo, theo gió mà lên. Thân thể vẫn ở trong mây trong sương mù, nàng cắn ngón trỏ, đặt lên trên một nơi nào đó.

Một tiếng phanh vang lên, trên vách đá dựng đứng tức thì xuất hiện một cái cửa động.

Hai người tiến vào trong sơn động, xuyên qua một con đường trong động, trước mắt trở nên rộng rãi sáng sủa, lại một thung lũng hiện ra ở trước mắt hai người. Chẳng khác gì thung lũng chỗ của Tuyết Nguyệt hiên, tuyết hồ, rừng cây, phồn hoa, đẹp không sao tả xiết.

Điểm duy nhất không giống, trên cái hồ này chỉ có một toà nhà thuỷ tạ,

một toà tiểu đình.

Tiêu Kỳ đứng ở bên trong tiểu đình, nhìn hồ nước phẳng lặng không chút gợn sóng, vẻ mặt lạnh lùng.

- Đã nghĩ kỹ chưa?

Thẩm Ánh Hồ dựa vào lan can, hững hờ hỏi:

- Tiếp tục luyện Thái thượng kiếm kinh sao?

Tiêu Kỳ không nói.

Thẩm Ánh Hồ cũng không thúc nàng mà chỉ nhìn vào mặt hồ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từ buổi sáng đến buổi trưa, lại đến lúc chạng vạng.

Tiêu Kỳ không nhúc nhích, giống như đã hóa thành một pho tượng.

Thẩm Ánh Hồ ở bên trong nhà thuỷ tạ nhìn nàng, rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Ánh trời chiều đổ xuống, hồ nước giống như một tấm vải hồng to lớn, thung lũng bị nhuộm thành màu hồng, tất cả đều trở nên xinh đẹp mê người.

Thân thể của Tiêu Kỳ liên tục run run.

Thẩm Ánh Hồ thở dài, người nhẹ nhàng đi tới bên người nàng, đưa cho nàng một phong thư:

- Đây là thứ hắn đưa cho con.

Sắc mặt của Tiêu Kỳ tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt tán loạn, tiếp nhận thư, bàn tay ngọc run run chậm rãi mở ra.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Thống Sát

- Gần nhau không bằng quên đi, vô tình tức là có tình.

- Ngọc bội bên người một khỏa, quăng vào trong hồ, chấm dứt lúc trước!

Tiêu Kỳ nhìn trên giấy chỉ có hai hàng chữ, nàng xoa xoa ngọc bội màu trắng, hai hàng nước mắt từ trong mắt chảy xuống.

Nàng cắn chặt hàm răng, không để cho mình khóc lên, thân thể run rẩy càng thêm dữ dội.

- Phốc!

Ngọc bội vẽ ra một đạo đường cong, rơi vào trong hồ, sau đó chìm xuống.

- Phốc!

Tiêu Kỳ ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống dưới đất.

Thẩm Ánh Hồ tiếp lấy nàng, thở dài một tiếng, rốt cục nó đã bước ra được một bước này. Quả thật không biết tương lai sẽ ra làm sao!

…

Dưới ánh trăng, Sở Ly đi ra khỏi sơn cốc, từng bước từng bước một đi xuống, không thi triển khinh công.

Mỗi khi bước ra một bước, hắn lại xa Tuyết Nguyệt hiên thêm một phần, trong lòng hắn lại nặng nề hơn một phần. Giống như có một đá tảng vô hình ép ở ngực, càng ép càng nặng, làm cho hắn không thở nổi.

Rốt cục hắn vẫn rời khỏi sơn môn.

Hắn đi vào bên trong một mảnh rừng rậm, cởi áo xanh, đổi áo bào trắng. Cả người giống như có thêm mấy phần tinh thần, lại thêm mấy phần nho nhã.

Dưới ánh trăng, hắn giẫm lên ngọn cây, quay đầu lại đánh giá ngọn núi nguy nga trong mây.

Lần từ biệt này, chẳng biết lúc nào mới có thể trở lại Tuyết Nguyệt hiên!

Áo bào trắng tung bay, hắn xoay người rời đi.

Nỗi lòng hắn rất ngỡ ngàng, phiền muộn mà thống khổ. Trong bất tri bất giác, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Một hơi không ngừng chạy băng băng một đêm, nhưng lại không thể làm cho trong lòng hắn yên ả đi được một phần nào.

Chờ tới khi phía đông xuất hiện tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu lên trên người hắn. Hắn vận chuyển Đại Viên Kính Trí, đè tâm tư mãnh liệt như nước thủy triều của mình xuống. Hắn đã đưa ra một quyết định: Bất kể ra làm sao. Mặc kệ thế nào, hắn phải tiến vào Thiên thần cảnh!

Lúc đi qua một rừng cây, hắn bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau rồi nói:

- Đi ra đi!

Trong rừng cây có ba bóng người bay ra, như quỷ mỵ.

Một người là Chu Chí Thành, hai bóng người khác lại không nhìn thấy được, mơ hồ có chút giống họ Phùng kia.

Hắn suy đoán ba người này có liên hệ máu mủ, hắn cau mày nói:

- Người của Thanh Mãng sơn?

Chu Chí Thành thở dài:

- Đỗ Phong. Ngươi giết Phùng sư huynh...

Hắn lắc đầu một cái, không nói được nữa.

Lúc trước chính mồm hắn đã nói một chưởng xóa tan ân cừu. Sẽ không dây dưa nữa. Thế nhưng hắn không hề nghĩ rằng mình lại lập tức bội ước, chuyện này khiến cho da mặt của hắn nóng lên, không còn lời nào để nói.

Sở Ly đang lửa giận trong bụng cho nên rất muốn phát tiết, hắn lạnh lùng nói:

- Hai người này là ai? Ồ, là Phùng Lượng đại ca, Nhị ca, đúng là một nhà. Khặc khặc!

Hắn thúc giục Đại Viên Kính Trí đến mức tận cùng, hừ lạnh nói:

- Không phải các ngươi định giống như tên đệ đệ kia của các ngươi, yêu thích hành hạ thiếu nữ đến chết đó chứ?

Sắc mặt của hắn càng ngày càng âm trầm, cười lạnh nói:

- Rất mạnh. Cá mè một lứa!

Từ trong đầu của bọn họ hắn đã phát hiện ra cảnh tượng kia, cảnh tượng này lại giống như tưới dầu lên lửa, khiến cho sát cơ của hắn hừng hực.

http://tieulun.hopto.org

Chu Chí Thành than thở:

- Phùng Đại sư huynh, Phùng Nhị sư huynh, nếu đã tìm thấy người thì ta cũng nên đi rồi!

- Đi thôi!

Một lão giả vung vung tay, hừ lạnh nói:

- Loại người nhu nhược, người ta giết người Thanh Mãng sơn chúng ta mà ngươi lại buông tha như vậy. Còn nói cái gì mà tuân thủ lời hứa, cổ hủ!

Sắc mặt của Chu Chí Thành đỏ lên, nhưng vẫn nói:

- Phùng sư huynh, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu như bảo ta vì tư lợi mà bội ước, ta không làm được!

- Ngươi cút đi!

Một lão giả khác thiếu kiên nhẫn vung vung tay:

- Ngươi đi bảo vệ lời nói của ngươi đi, cút đi, đừng ở chỗ này làm chúng ta chướng mắt!

- Phùng Nhị sư huynh...

Chu Chí Thành không phục trừng mắt.

Lão giả kia phất tay như đuổi ruồi, nói:

- Cút cút cút, không phải ngươi muốn giúp hắn đó chứ?

- Được rồi, vậy ta đi!

Chu Chí Thành hừ lạnh nói, sau đó hắn lại quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Đỗ thiếu hiệp, hai người bọn họ không phải là người của Thanh Mãng sơn chúng ta. Lời Thanh Mãng sơn nói tuyệt đối có thể tin được, bọn họ tìm tới đây là vì thù riêng!

Sở Ly hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Trước tiên Chu tiền bối cứ ở một bên chờ chút đi. Mang thi thể của bọn họ về, tránh cho phơi thây dã ngoại, bị dã thú nuốt hết!

- Đỗ thiếu hiệp, ngươi nên cẩn thận thì hơn.

Chu Chí Thành lắc đầu nói.

Phùng Đại sư huynh và Phùng Nhị sư huynh này đều là hạng người có tu vi thâm hậu, cho dù hắn là đệ tử của Đại Lôi Âm Tự, lấy một địch hai cũng không chiếm được lợi ích gì cả.

Hai đạo chưởng lực vô thanh vô tức đánh ra.

- Rất tốt, lại biết đánh lén!

Sở Ly cười lạnh một tiếng, kim quang trên người lập lòe, bên trong một tầng kim mang có màu tím, nhuộm áo bào trắng thành màu tím vàng.

- Ầm ầm!

Hai đạo chưởng lực bắn trúng áo bào trắng, ánh sáng màu vàng tím chấn động, cũng không biến hóa.

Hắn mạnh mẽ ngăn cản được hai chưởng, hai ngón tay đồng thời điểm ra.

- Sưu!

Hai đạo chỉ lực hóa thành một.

Hai tên họ Phùng này vội vã tách ra, bởi bọn họ biết sự lợi hại của Vấn Tâm chỉ.

Mặc kệ chỉ lực điểm trúng nơi nào ở trên người, tâm mạch đều bị đoạn tuyệt, không thể cứu được. Vấn Tâm chỉ này rất ác độc, không hổ là tuyệt học của Đại Lôi Âm Tự.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, linh lực từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tiến vào trong thân thể của hắn, hóa thành từng đạo chỉ lực.

Uy lực của Vấn Tâm chỉ mạnh mẽ kinh người, nội lực hao tổn cũng rất là kinh người. Lúc trước Pháp Viên thi triển ra nó phải súc khí một lúc lâu mới điểm ra được. Sau khi điểm ra, phải cần một khoảng thời gian súc khí lâu thì mới có thể thi triển ra chỉ thứ hai.

Kim Cương Độ Ách Thần Công cũng cực kỳ tiêu hao nội lực. Các đệ tử Đại Lôi Âm Tự hầu như sẽ không cùng lúc thi triển ra hai loại thần công này. Cùng lắm thì thay phiên nhau thi triển, kỳ tài như Pháp Viên kia cũng chỉ như vậy mà thôi.

Sở Ly có Khô Vinh kinh, cho nên linh khí thiên địa vô cùng vô tận, mặc cho hắn công kích tùy ý.

- Sưu Sưu Sưu.

Chỉ lực mang theo tiếng xé gió vang lên bên tai không dứt, liên miên vô tận.

Hai tay hắn cùng bắn ra, từng đạo chỉ lực nối tiếp từng đạo, giống như không cần nội lực vậy. Ép cho hai tên họ Phùng này tránh đông tránh tây, vô cùng chật vật.

Bọn họ cũng muốn làm cho Sở Ly không thể thi triển ra Vấn Tâm chỉ.

Thế nhưng Sở Ly thúc giục Kim Cương Độ Ách Thần Công, căn bản không tránh chưởng lực của bọn họ. Để mặc cho bọn họ bắn trúng thân thể, lại không chút trì hoãn điểm ra từng chỉ. Từng đạo từng đạo chỉ lực của Vấn Tâm chỉ tạo thành một cái võng lớn từ từ bao phủ.

Không gian tránh né của bọn họ càng ngày càng chật hẹp, chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau.

Sở Ly thì lại theo sát không ngừng, cành lá trong rừng cây bốn phía bay lên tán loạn, bị chỉ lực bắn trúng, lập tức nổ nát thành một đám bụi.

Cây cối chung quanh bị trăm ngàn lỗ thủng, chẳng khác nào vừa trải qua một trận sâu bệnh, cành lá mười không còn lấy một.

Tóc tai của hai người rối bời, vừa giận vừa sợ, giương giọng quát lên:

- Chu Chí Thành, ngươi nhìn chúng ta bị giết sao?

Vẻ mặt của Chu Chí Thành biến ảo, bất đắc dĩ than thở, nói:

- Đỗ thiếu hiệp, không bằng mọi người nhượng bộ một bước, đám người Phùng sư huynh sẽ không tới tìm ngươi nữa. Mà ngươi cũng tha cho bọn họ một mạng, mọi người không thương tổn hòa khí, được chứ?

Sở Ly cười gằn.

Chu Chí Thành nói:

- Ta sẽ bảo hai vị Phùng sư huynh phát ra lời thề độc, tuyệt đối không dây dưa, hơn nữa Thanh Mãng sơn cũng sẽ không dây dưa nữa.

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Bọn họ có thể đại biểu cho Thanh Mãng sơn sao? Nực cười, nếu như

ngươi muốn cứu bọn họ thì cùng tiến lên đi!

Chu Chí Thành thở dài:

- Phùng Đại sư huynh, Phùng Nhị sư huynh, hay là thôi đi!

Hắn dứt lời xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

- Họ Chu, ngươi chờ đó cho ta!

Phùng Nhị sư huynh chửi ầm lên, đột nhiên điểm hai ngón tay lên trên người.

Sở Ly cười gằn, hắn biết đối phương muốn thi triển bí thuật, hắn đột nhiên lóe lên đi đến phía sau đối phương, hai tay vung lên.

Lúc này khí huyết trong người của Phùng Nhị sư huynh hơi ngừng lại, là lúc bí thuật chuyển đổi, không thể tránh khỏi chỉ lực gần trong gang tấc.

Vấn Tâm chỉ bắn trúng hắn, thân thể của hắn cứng đờ, chậm rãi ngã xuống đất.

Phùng Đại sư huynh xoay người chạy trốn.

Vẻ mặt của Sở Ly không hề có cảm xúc, lóe lên một cái rồi xuất hiện sau lưng hắn, hai đạo Vấn Tâm chỉ đồng thời được bắn ra.

Khoảng cách quá gần, Phùng Đại sư huynh miễn cưỡng tránh ra được một chỉ đã là cực hạn. Chỉ là Sở Ly lại điểm ra hai chỉ, hắn cũng không thể tránh khỏi được nữa.

Hắn cứng đờ, sau đó chậm rãi ngã xuống đất, thậm chí còn không kịp mắng Sở Ly một câu thì đã mất mạng.

http://tieulun.hopto.org

Ánh sáng màu vàng tím trên người của Sở Ly chậm rãi thu lại hết mức, hắn trầm giọng quát lên:

- Chu tiền bối, xin mời hiện thân đi!

Chu Chí Thành nhẹ nhàng xuất hiện, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn.

Hắn không nghĩ tới Sở Ly lại lợi hại như vậy, đệ tử của Đại Lôi Âm Tự quả nhiên là đáng sợ, đặc biệt là loại cao thủ Thiên Ngoại thiên này, quả thực không phải là người thường nha!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Chu tiền bối, xin ngươi trở lại chuyển cáo cho Lục sơn chủ một tiếng. Nếu như lại có thêm người của Thanh Mãng sơn tới đây báo thù. Như vậy ta sẽ tiến vào Thanh Mãng sơn, đến lúc đó thì đừng có trách ta xấu xa. Mặc kệ tiền bối hay là hậu bối mà diệt tuyệt hết!

Chu Chí Thành biến sắc.

Sở Ly nói:

- Nói đến đây đã hết lời, sự nhẫn nại của ta có hạn, sau này còn gặp lại!

Hắn vừa dứt lời đã nhanh chóng rời đi.

Chu Chí Thành nhìn cái bóng biến mất của hắn, lại cúi đầu nhìn thi thể của hai người. Sau đó lắc đầu thở dài, hai người này tội gì phải làm vậy chứ.

Cũng không biết sơn chủ nghe hắn nói xong sẽ nuốt giận vào bụng, hay là thẹn quá thành giận.

Chỉ có điều, quả nhiên lựa chọn của mình không sai, tuân thủ hứa hẹn quả thực không có chỗ nào không tốt. Bằng không, lần này người ngã trên mặt

đất cũng sẽ có thêm một người là hắn.

Vấn Tâm chỉ thật là đáng sợ, càng đáng sợ hơn chính là tu vi của Đỗ Phong, như ma như thần!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Thần Đao

Sở Ly giết hai tên này, lửa giận đã tiêu tan đi mấy phần.

Hắn đạp ngọn cây mà đi, áo bào trắng tung bay, đi tới một quán trà.

Quán trà này được đặt ở bên cạnh một mảnh rừng cây dày đặc.

Rừng cây um tùm dày đặc, bên cạnh có một cái lều, năm cái bàn, mười băng ghế dài, đơn giản và sạch sẽ, khiến cho trong lòng người ta cảm nhạ được cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ không tên.

Một lão giả, một thiếu nữ đang bận bịu làm việc.

Thiếu nữ vội vàng nướng bánh, lão giả thì lại kéo bễ, động tác chậm rãi, điều chỉnh lửa.

Bên cạnh bếp lò có một cái ấm trà lớn, phát ra tiếng sùng sục sùng sục, khí trắng bốc hơi lên.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút, đi vào trong quán trà, ngồi xuống một cái bàn trống.

Tổng cộng có năm cái bàn, hai cái đã có người ngồi. Một thư sinh khuôn mặt trắng trẻo, đang một cuốn sách để xem, một mặt đọc sách vừa ăn bánh nướng, thỉnh thoảng lại uống một hớp trà, mặt mày hớn hở, thoải mái vô cùng.

Trên một cái bàn khác có hai thanh niên lông mày rậm mắt to đang ngồi,

hai thanh trường đao được đặt lên trên bàn, đang thấp giọng nói gì đó, thỉnh thoảng cười khà khà.

Nghe thấy tiếng bước chân, bọn họ ngẩng đầu nhìn Sở Ly một chút, ánh mắt sắc bén như đao, cẩn thận nhìn theo hắn.

Sở Ly lạnh nhạt liếc mắt nhìn hai người.

Động tác của hai người thanh niên này quá bá đạo, trắng trợn không kiêng dè gì cả.

Nhìn chằm chằm vào người khác như vậy, đặc biệt là người trong võ lâm thì chẳng khác nào khiêu khích, bắt nạt hắn không phải là người luyện võ.

Sở Ly tản nội lực ra, từng bước từng bước đi vào trong quán trà. Để bọn họ hiểu lầm hắn không biết võ công, trường đao bên hông chỉ là thứ để hù dọa người khác mà thôi.

Ánh mắt của bọn họ dừng lại trên trường đao ở bên hông của Sở Ly, lưu luyến không ngớt.

Thân là người dùng đao, bọn họ vừa nhìn vỏ đao đã biết thanh đao này bất phàm.

Nếu như đặt nó ở trên người một cao thủ võ lâm, như vậy bọn họ sẽ có kiêng kỵ, không dám làm xằng làm bậy. Thế nhưng đặt ở trên người thanh niên thư sinh tay trói gà không chặt, sao bọn họ có thể không động lòng cơ chứ? Trong nháy mắt đã nổi lên tham niệm, muốn chiếm làm của riêng.

Tinh mang trong mắt hai người lập lòe, nhìn nhau vài lần, chậm rãi thu hồi ánh mắt. Lại chuyển hướng nhìn về phía thiếu nữ trong quán trà, ánh mắt trở nên càng thêm nóng bỏng.

Sở Ly không thèm để ý tới hai người mà ngồi vào bàn.

Thiếu nữ nhẹ nhàng đi tới, thân thể thon thả, y phục đã cũ nát. Dung mạo xinh đẹp, đang dùng thanh âm giòn tan để hỏi hắn muốn dùng cái gì.

Sở Ly không muốn ăn gì, cho nên chỉ muốn uống trà.

Thiếu nữ lau bàn lại một lần, lấy một cái chén lớn tới, hai tay nhấc ấm trà lên. Nhẹ nhàng rót xuống.

Nước trong ấm trà quá nhiều, trong lúc rót còn rơi ra một ít.

Sở Ly cười nhìn nàng, không đưa tay hỗ trợ.

Lão giả kia ngẩng đầu lên nhìn một chút, tiếp tục cúi đầu.

Ánh mắt của hai thanh niên kia lưu chuyển ở eo mông của nàng, càng ngày càng hừng hực, hận không thể đưa tay ra sờ một cái.

Chén lớn đã được rót đầy trà, Sở Ly gật đầu nói lời cảm ơn, nước trà tuy thô, thế nhưng dùng để giải khát cũng đã đủ.

- Cô nương, ta muốn hỏi thăm một chút.

Sở Ly ôn nhu nói.

Thiếu nữ nhìn sang hắn rồi hỏi:

- Công tử muốn hỏi thăm gì vậy?

- Đây là nơi nào?

Sở Ly nói.

Hắn chạy một đêm. Thấy vượt qua núi, cũng vượt qua sông nước. Hắn

cũng không biết rốt cuộc mình đã chạy tới chỗ nào.

- Nơi này là Mang Sơn.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Cách Mang Sơn thành chỉ có năm mươi dặm đường.

- Mang Sơn thành...

Sở Ly ngẫm lại. Lập tức cười nói:

- Là đường nào?

- Thanh Sơn đường.

Thiếu nữ trả lời.

- Thanh Sơn đường...

Sở Ly kinh ngạc, nở nụ cười.

Thật là đúng dịp, xem ra trong lúc nỗi lòng hắn rối loạn vẫn còn có một tia lý tính, đã đi đúng phương hướng, chính là địa điểm ban đầu của mình lần này.

Thanh Sơn đường là một đường trong Thanh Sơn thành, trấn của phủ Nhân Quốc Công.

Thiếu nữ cười nói:

- Công tử còn muốn biết gì nữa không?

- Vậy bên này có môn phái võ lâm gì không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly hỏi.

Thiếu nữ có chút kinh ngạc nhìn hắn:

- Môn phái võ lâm, công tử cũng là cao thủ võ lâm sao?

Sở Ly xua tay:

- Ta cảm thấy rất hứng thú đối với những chuyện trong võ lâm này. Lúc này đi ngang qua đương nhiên phải đi qua bái phỏng một chút. Chiêm ngưỡng một phen a.

- Bên chúng ta có rất nhiều môn phái, có Thần Đao môn, Mang Sơn tông, Bào Mã trại, Kết Nghĩa trại.

Thiếu nữ thuộc như lòng bàn tay, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên nàng trả lời, nàng lại cười nói:

- Trong mấy thế lực này, Thần Đao môn lợi hại nhất.

Nàng nói xong quét mắt nhìn một chút về phía hai thanh niên kia.

- Thần Đao môn...

Sở Ly trầm ngâm, trong đầu tìm tòi một phen, sau đó chậm rãi gật đầu.

Hắn đã nghe nói qua môn phái này, nhưng chỉ là môn phái nhị lưu, cũng không được người khác chú ý.

Ở bên trong Tàng Thư lâu hắn đã xem qua một quyển sách, bên trong có nói người sáng lập ra Thần Đao môn là một vị cao thủ đao pháp hàng đầu, hoành hành một phương. Đáng tiếc sau đó Đại đệ tử truyền nhân của hắn lại không có được chân truyền, khiến cho Thần Đao môn dần dần sa sút trở thành môn phái nhị lưu.

http://tieulun.hopto.org

- Công tử không muốn hỏi Thần Đao môn ở nơi nào hay sao?

Thiếu nữ hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Ở chỗ nào vậy?

- Cách nơi này không xa, chỉ có mười dặm đường.

Thiếu nữ chỉ về hướng bắc:

- Dọc theo con đường này đi mười dặm, ở dưới một ngọn núi có một quần lâu lớn. Bên trên có viết Thần Đao môn, từ phía xa xa đã có thể nhìn thấy được nó.

Sở Ly cười gật đầu:

- Được rồi, đa tạ cô nương.

Thiếu nữ lại trở về, tiếp tục nướng bánh, mùi hương không ngừng lan tràn ra.

Sở Ly cảm thấy đói, nên gọi thịt kho, hai cái bánh nướng.

Thịt kho rất đặc sắc, hắn kinh ngạc quét mắt nhìn lão giả bên kia một chút. Quả thực là ngọa hổ tàng long a, tay nghề như vậy, hà tất phải ở chỗ sơn dã này mở điếm nhỏ như vậy chứ? Đi vào trong thành muốn sinh sống cũng không khó.

Chỉ có điều mỗi người đều có chuyện xưa của mình, cũng như hắn vậy.

…

http://tieulun.hopto.org

Sau khi ăn cơm xong, Sở Ly đứng dậy, quăng một thỏi bạc lên trên bàn, sau đó chậm rãi đi ra ngoài, chuẩn bị đi Mang Sơn thành xem xét một chút, giải sầu.

Hắn không thi triển khinh công, chỉ đi từng bước từng bước, chờ hai tên kia theo sau.

Quả nhiên, vừa mới đi được một dặm, Sở Ly đã quay đầu nhìn ra phía sau.

Hai tên thanh niên kia đang từng bước từng bước đi theo ở phía sau lưng hắn, ánh mắt có chút ý tứ sâu xa đánh giá hắn.

Sở Ly cau mày, chắp tay hỏi:

- Hai vị, có chuyện gì chỉ giáo?

- Không có gì.

Hai thanh niên này lắc đầu, cười híp mắt tới gần. Khi còn cách mười bước đã dừng lại, đánh giá đao ở bên hông của hắn:

- Vị huynh đệ này, hai huynh đệ chúng ta là người yêu đao, nhìn thấy đao bên hông của ngươi là sáng mắt ra. Cho nên không nhịn được muốn nhìn thêm một chút.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Như vậy cũng không hợp quy củ?

Xem đao của người khác, đây là một yêu cầu rất vô lễ.

Binh khí liên quan đến sinh tử của một người, há có thể dễ dàng để cho người ta xem chứ?

Hai thanh niên kia cợt nhả nói:

- Chúng ta không sờ không chạm, chỉ liếc mắt nhìn từ phía xa, khoảng cách xa như vậy cũng được chứ?

Sở Ly nói:

- Không được, cáo từ!

Hắn nói xong lập tức xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy tiếng gào to từ phía sau truyền đến:

- Đứng lại!

Sở Ly chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn bọn họ:

- Hai vị còn có gì muốn chỉ giáo?

- Chúng ta chính là đệ tử của Thần Đao môn!

Hai người ôm quyền một cái, vẻ mặt ngạo nghễ, nhìn về phía hắn:

- Có lẽ ngươi đã nghe qua về môn phái chúng ta?

Sở Ly gật gù:

- Vừa mới nghe qua, Thần Đao môn, môn phái thật lớn đó. Vì lẽ đó hai vị đã muốn ỷ thế hiếp người, nhất định muốn xem xét đao của ta sao? Xem đao là giả, cướp đao mới là thật?

- Nói bậy!

Thanh niên cao to trầm mặt xuống:

- Rõ ràng là vừa nãy chúng ta làm rơi đao, sao lại trở thành đao của ngươi

rồi?

Sở Ly như cười mà không phải cười nhìn bọn họ:

- Đao của các ngươi?

- Không sai, đao này là hai người huynh đệ chúng ta phí hết tâm tư, lại bỏ ra tinh lực rất lớn mới tìm được. Chúng ta muốn hiến cho sư phụ để chúc thọ, không ngờ lại bị ngươi nhặt đi. Quả thật là trùng hợp!

Thanh niên có vóc dáng thấp cười ha hả nói:

- Trả bảo đao lại cho chúng ta, đa tạ.

Sở Ly như cười mà không phải cười nói:

- Thần Đao môn các ngươi đều là hạng người cưỡng từ đoạt lý như vậy sao?

- Không được nói xấu Thần Đao môn chúng ta!

Thanh niên vóc dáng thấp quát lên:

- Ngươi không chịu trách nhiệm được đâu!

- May mà ngươi gặp hai huynh đệ chúng ta.

Thanh niên cao to lắc đầu:

- Nếu như đổi lại là người khác, chỉ bằng vào lời nói vừa rồi của ngươi, người ta sẽ giết ngươi nha!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Dụ Giết

Sở Ly cười nói:

- Thần Đao môn thật là uy phong... Ngại quá, bảo đao này không phải là do huynh đệ các ngươi rơi xuống. Mà là thứ ta mua được từ tay một hán tử sa sút, chỉ bỏ ra một trăm lạng bạc ròng.

- Một trăm lạng?

Ánh mắt hai người sáng lên.

- Như vậy... huynh đệ chúng ta trả hai trăm lạng để mua từ chỗ ngươi, thế nào?

Thanh niên cao to vội hỏi:

- Qua tay một cái đã kiếm lời một trăm lạng, buôn bán này có lời?

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Ta cũng là người rất yêu thích đao.

- Kiếm lời một trăm lạng, ngươi có thể đi mua một cây đao khác mà.

Thanh niên cao to khuyên nhủ.

Sở Ly như cười mà không phải cười nói:

- Không phải các ngươi vừa nói là các ngươi đánh rơi sao? Tại sao lại

muốn mua đao cơ chứ?

Hắn nhìn ra được suy nghĩ của thanh niên cao to này, nhìn như hòa khí. Thế nhưng lại rất giả dối đa nghi, cảm thấy không đúng cho nên mới muốn chiếm được bảo đao trước. Sau khi bảo đao tới tay, còn không phải là để mặc cho hắn tùy ý đánh đánh giết giết hay sao?

- Ngươi đang trêu đùa huynh đệ chúng ta!

Thanh niên thấp quát lên một tiếng, tiến lên phía trước một bước, muốn động thủ.

- Chậm đã.

Thanh niên cao to cau mày, nhìn vào hai mắt Sở Ly, cười nói:

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài?

Sở Ly nói:

- Đỗ Phong.

- Đỗ huynh, chúng ta thương lượng được không. Tặng cây bảo đao này cho chúng ta, chúng ta sẽ báo đáp Đỗ huynh năm trăm lạng bạc ròng!

Thanh niên cao to cười nói:

- Số tiền kia đã đủ để biểu hiện thành ý của chúng ta, chúng ta chỉ cần cây đao này mà thôi!

Hắn càng phát giác ra được tên trước mắt này rất là, quá trấn định, tuyệt không giống như chưa từng luyện võ.

Không luyện võ công, cho dù dũng khí có lớn, khí thế có đủ thì cũng sẽ có

dấu hiệu sức lực không đủ, mà tên trước mắt này lại có tất cả.

Huống chi, cẩn thận ngẫm lại, quả thật tên này có chút kỳ quái. Sau khi đi tới nơi này, cũng không biết là nơi nào, còn không cưỡi ngựa. Đi về phương hướng Mang Sơn thành, phải biết rằng nếu đi ngược lại thì sẽ tới Hoành Sơn thành, từ đó là hơn một trăm dặm.

Một người không biết võ công. Không cưỡi ngựa, lẽ nào đi bộ được một trăm dặm hay sao?

Nhìn dáng vẻ của hắn, tuy có chút tiều tụy, nhưng lại không giống như vừa đi bộ trăm dặm!

Nói chung tên này khiến cho người ta không đoán ra được, cho nên không động vào thì hơn.

- Sư huynh!

Thanh niên thấp bé quát lên.

Thanh niên cao to vung tay lên, cười híp mắt nhìn Sở Ly:

- Nếu không thì, một ngàn lạng?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta không bán đao, cáo từ!

Dứt lời hắn xoay người rời đi, trong lòng âm thầm cảm khái. Thế giới này không bao giờ thiếu người thông minh. Người này cũng có mấy phần ánh mắt.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, hắn không thể buông tha cho bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ tâm tư xấu xa, rất nhanh thiếu nữ bán trà kia sẽ trở thành người bị hại, thân là đệ tử Thần Đao môn, không ngờ bọn chúng lại trắng trợn không kiêng dè gì như vậy

- Đứng lại!

Thanh niên thấp bé hét lớn một tiếng, không để ý tới sư huynh hắn ngăn cản mà phi thân vượt qua đỉnh đầu của Sở Ly, đáp xuống trước mặt hắn. Hai mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt phun ra tinh mang, rất là lạnh lẽo.

Sở Ly cau mày nói:

- Sao nào, ngươi muốn cậy mạnh sao?

- Hừ, dùng mềm quả nhiên không được. Vẫn phải cướp thôi!

Thanh niên thấp bé hừ lạnh nói:

- Sư huynh, gan của ngươi càng ngày càng nhỏ!

Thanh niên cao to bất đắc dĩ lắc đầu, dậm chân một cái.

Đối với loại gia hỏa không biết rõ ngọn nghành này vẫn nên cẩn trọng một chút, vạn nhất chọc phải người lợi hại. Như vậy có hối hận cũng không kịp, sư đệ hắn quá ngốc!

Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn:

- Các ngươi muốn thế nào?

- Giao bảo đao ra, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết!

Thanh niên thấp bé hừ lạnh nói.

- Quả thực có thể tha cho ta khỏi chết sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta không tin. Các ngươi còn có thể tiêu dao đến hiện tại, không phải cũng là vì giết người diệt khẩu sao?

- Tiểu tử. Biết được không ít.

Thanh niên thấp bé nhìn về phía sư huynh của mình, hừ lạnh nói:

- Ngươi đang tự mình muốn chết. Hôm nay tâm tình của gia gia ta tốt, vốn muốn tha cho ngươi một mạng, đáng tiếc chính ngươi lại tự tìm đường chết!

Sở Ly than thở:

- Đúng vậy, tự mình tìm đường chết!

- Giao hay không giao?

Thanh niên thấp bé gào to:

- Không giao thì đừng trách ta sẽ giết người!

Sở Ly lắc đầu một cái, người nhẹ nhàng nhảy lên một thân cây ở bên cạnh, đạp lên ngọn cây chạy trốn.

- Đuổi theo, sư huynh!

Thanh niên thấp bé nhìn thấy sư huynh đờ ra, vội vã quát một tiếng, sải bước đuổi theo đối phương.

Thanh niên cao to cau mày nhìn chằm chằm vào thân thể của Sở Ly, không dừng bước, đuổi theo.

Mặc kệ thế nào cũng không thể để cho người áo bào trắng này chạy trốn, không chừng sẽ chọc đến hộ vệ của phủ Quốc Công a.

Sở Ly thi triển khinh công nhanh chóng chạy đi, chạy về phương hướng Thần Đao môn.

Hai người đuổi theo, miệng nở nụ cười. Không bởi vì không đuổi được tới gần mà lo lắng, trong lòng lại đang cười thầm tên này thực sự là ngu ngốc, có lẽ là không nhìn rõ đường.

Chỉ cần đuổi tới gần Thần Đao môn, một khi phát tín hiệu ra. Sẽ có rất nhiều đồng môn chạy tới vây giết hắn, như vậy sẽ không có sơ hở nào cả. Cho dù khinh công của đối phương có tốt cũng không có tác dụng!

Bọn họ không dám đuổi theo quá gấp, tránh cho hắn thay đổi phương hướng.

Bọn họ chờ Sở Ly trở thành trò cười, chờ một lát nữa khi tín hiệu truyền ra, hắn sẽ bị vây quanh. Nhất định tình cảnh khi đó sẽ rất thú vị!

Sở Ly mặc áo bào trắng nhẹ nhàng chạy đi, tốc độ không nhanh, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn hai tên thanh niên phía sau. Vẻ mặt dường như đang cố duy trì vẻ trấn định, khiến cho hai tên thanh niên kia càng ngày càng ung dung, trên mặt đều mang theo nụ cười.

Chờ tới khi còn cách Thần Đao môn khoảng hai dặm, Sở Ly bỗng nhiên dừng lại, người nhẹ nhàng đáp xuống đất, chậm rãi rút đao ra:

- Đừng có ép ta động thủ!

Hai người kia đứng ở phía ngoài, cách hắn mười thước.

Thanh niên cao to bỗng nhiên hất tay, một đạn tín hiệu bay lên trên không

trung.

Đạn tín hiệu nổ tung trên bầu trời, xuất hiện hình một trường đao đen thui, ngưng tụ không tan, như một đám mây đen hình đao vậy.

Thanh niên thấp kia bất mãn trừng mắt nhìn hắn một chút.

Hà tất phải gọi người chứ, bọn họ ăn không được thì không ai ăn được.

Sắc mặt của thanh niên cao to rất nghiêm túc, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Sở Ly, cả người căng thẳng.

Sở Ly đánh giá bốn phía một cái, cảm thấy giết người ở nơi này, khoảng cách đã đủ xa. Có lẽ sẽ không liên lụy tới cặp ông cháu kia. Hai người sẽ không bị Thần Đao môn trút giận.

- Rốt cuộc các hạ là thần thánh phương nào?

Thanh niên cao to trầm giọng nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ta là Đỗ Phong.

- Môn phái nào?

- Không môn không phái!

- Che che giấu giấu, chỉ là bọn chuột nhắt mà thôi!

Thanh niên thấp bé quát lên:

- Để ta tới lĩnh giáo ngươi!

Dứt lời, hắn rút đao bắn về phía Sở Ly, đao như dải lụa chém vào mặt

hắn.

Sở Ly nghiêng người né tránh, ánh mắt lại rơi vào trên người thanh niên cao to.

Thanh niên cao to thầm mắng một tiếng, quả nhiên không đơn giản, mình không có cách nào thi triển ám khí để đánh lén đối phương nữa.

Sở Ly một bên né tránh trường đao của thanh niên thấp bé. Một bên cố ý dùng hai mắt để nhìn chằm chằm vào thanh niên cao to, nhất tâm nhị dụng, thành thạo điêu luyện.

Thanh niên cao to lại không dám tùy ý rút đao, hắn muốn kéo dài thời gian.

Sở Ly cũng muốn kéo dài thời gian.

Giết một hai người sao có thể thoải mái được chứ? Nếu muốn giết thì phải giết nhiều một ít, để cho Thần Đao môn sợ, không dám dung túng đệ tử làm hại bách tích.

Trong lòng hắn buồn bực khiến cho sát tính của hắn càng ngày càng dày đặc.

- Con bà nó, ngươi chỉ biết trốn thôi sao?

Thanh niên thấp bé hét lớn một tiếng.

Trong lúc ánh đao tăng vọt, trường đao đột ngột tăng nhanh, trong nháy mắt đã chém trúng Sở Ly.

Thanh niên thấp bé vừa nở nụ cười, nhưng lại phát giác ra trên đao trống rỗng, không thể dùng sức được nữa!

Sở Ly nở một nụ cười.

Đao pháp của Thần Đao môn này cũng có chút ý nghĩa, đáng để xem xét một chút.

Công lực của thanh niên thấp bé này thấp, không phát huy ra được uy lực của đao pháp này.

- Diệp sư huynh, Tần sư đệ!

Từ phía xa xa có bốn thanh niên áo lam chạy tới, tay cầm trường đao, khí thế hùng hổ.

Sở Ly nhìn thấy vậy, trường đao trên tay khẽ động, một đạo hàn quang xẹt qua cổ của thanh niên thấp bé kia.

Một cái đầu người bay lên trên cao, máu như suối phun lên trên cao tới ba thước.

- Phịch.

Đầu người rơi xuống đất.

Thi thể vẫn còn đứng, máu phun ra như suối.

- Tần sư đệ!

Năm người la lên một tiếng thất thanh.

Sở Ly lạnh nhạt liếc mắt nhìn năm người một chút, trường đao nhẹ nhàng run lên, giọt máu rời khỏi đao. Thân đao khôi phục lại vẻ sáng như tuyết.

Hắn chậm rãi tra trường đao vào bao, thong dong mà bình tĩnh.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Bí Kíp

Mọi người nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn, cả đám sợ hãi tới mức cả kinh.

Sở Ly lẳng lặng nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người thanh niên cao to kia:

- Muốn cướp bảo đao thì phải xem bản lĩnh của các ngươi thế nào. Nếu bản lĩnh không được, như vậy đây chính là kết cục!

Thủ cấp của thanh niên thấp bé lăn vào trong bụi cỏ, chỉ lộ ra phía sau gáy, thi thể lại đứng thẳng, rất không cam lòng ngã xuống.

Sắc mặt của thanh niên cao to âm trầm, vừa giận vừa sợ, lại âm thầm hô một tiếng may mắn. Cũng may bản thân hắn không tùy tiện lao ra, hắn lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Đỗ Phong!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Còn muốn bảo đao nữa không?

- Họ Đỗ, ngươi giết đệ tử Thần Đao môn chúng ta, ngươi đã gây ra đại họa, ngươi có biết không?

Thanh niên cao to lớn tiếng nói.

Sở Ly nhìn về phía bốn người khác, nói:

- Các ngươi thì sao, cũng muốn cướp bảo đao của ta sao?

- Bảo đao gì?

Một thanh niên trong đó giương giọng hỏi.

Thanh niên cao to hừ lạnh nói:

- Mạnh sư đệ, ta và Tần sư đệ vừa ý bảo đao của hắn. Chúng ta vốn cho đối phương là một kẻ không biết võ công, nào nghĩ đến đối phương lại thâm tàng bất lộ, đã nhìn nhầm, con bà nó!

Bốn thanh niên kia hơi thay đổi sắc mặt, chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn hiện lên vẻ đồng tình và cười trên sự đau khổ của người khác.

Bọn họ có thể cảm nhận được loại cảm giác này, vốn cho là dê béo, kết quả đối phương lại là một con sói đội lốt cừu, làm thịt dê không được, lại còn bị cắn ngược lại một cái, không có chuyện nào càng xui xẻo, buồn bực hơn so với chuyện này!

Sở Ly đánh giá bốn người, lại khởi động Đại Viên Kính Trí.

Hắn thở dài, Thần Đao môn, Thần Đao môn này được lắm. Đúng là thế lực hoành hành một phương, trắng trợn không kiêng dè, cũng không sợ đưa tới họa diệt môn!

Hắn xoay người rời đi.

- Đứng lại!

http://tieulun.hopto.org

Năm người tiến lên vây quanh hắn, mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nói:

- Muốn đi?

Sở Ly hừ lạnh một tiếng:

- Còn muốn động thủ nữa sao?

Hắn liếc mắt nhìn thi thể hãy còn đứng thẳng ở bên kia, lại lắc đầu nói:

- Không biết ghi nhớ giáo huấn là gì!

- Tần sư đệ lỗ mãng, võ công cũng không quá mạnh. Chúng ta muốn lĩnh giáo ngươi một chút.

Một người thanh niên trong đó hừ lạnh nói:

- Giết người của Thần Đao môn chúng ta, cứ chờ cả nhà bị diệt đi!

Chân mày của Sở Ly cau lại. Con mắt híp lại.

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Thanh niên cao to lớn tiếng nói.

Sở Ly lần nữa rút đao ra, lẳng lặng nhìn năm người:

- Hiện giờ lập tức cút thì ta sẽ tha cho các ngươi một mạng. Bằng không thì chớ trách thủ đoạn của ta ác độc vô tình!

Năm người liếc mắt nhìn nhau.

Thanh niên cao to hừ lạnh nói:

- Họ Đỗ kia. Hiện giờ ngươi để đao xuống thì chúng ta có thể tha cho

ngươi một mạng!

Sở Ly cười nhạt:

- Tha cho ta một mạng?

- Tha cho ngươi một mạng!

Thanh niên cao to nói:

- Chỉ cần ngươi quy phục Thần Đao môn chúng ta, như vậy chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ!

- Như vậy... Nếu như chết thì sao?

- Xem như là tình huống bất ngờ.

- Thú vị.

Sở Ly quay đầu nhìn bốn người khác:

- Các ngươi thì sao?

- Diệp sư huynh nể mặt ngươi là một nhân tài cho nên mới đặc biệt khai ân. Bằng không, ngươi giết Tần sư đệ, tuyệt đối sẽ khó sống sót được!

Một người thanh niên hừ lạnh nói:

- Còn không mau hạ đao đầu hàng!

Bọn họ cũng đều biết ý tứ của Diệp sư huynh, đang dùng phương pháp dụ hàng.

Một khi để đao xuống, là giết hay là bỏ sẽ do bọn họ nói.

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, Diệp sư huynh cũng đang dùng kế hoãn binh, kéo dài thời gian.

Có tín hiệu truyền ra, rất nhanh sẽ có càng nhiều đệ tử Thần Đao môn chạy tới, bốn người mình chỉ là một nhóm nhanh nhất mà thôi. Sau đó có thể còn càng nhiều người chạy tới nữa.

Mỗi khi nhiều thêm một chút thì thực lực của bọn hắn sẽ lại càng mạnh thêm một phần.

Sở Ly cảm thấy giết năm người đã đủ, để một người trở về báo tin. Sau đó để xem Thần Đao môn sẽ làm thế nào. Lúc này hắn lại hi vọng Thần Đao môn sẽ cứng rắn như mình hi vọng.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Hạ đao đầu hàng phải là các ngươi mới đúng. Ta đếm tới năm, nếu như không hạ đao, tất cả các ngươi sẽ chết!

- Năm!

- Bốn!

- Ha ha... thật là thú vị!

- Ba!

- Họ Đỗ, ngươi điên rồi sao? Bên ta có năm người, nếu như ngươi không đầu hàng, chúng ta sẽ giết ngươi!

Thanh niên cao to cười to.

- Hai!

Sở Ly lạnh nhạt phun ra một chữ.

- Ta cũng đếm hai!

Thanh niên cao to quát to.

- Một!

- Một!

Sở Ly bình tĩnh nhìn năm người, nói:

- Đã như vậy, ta sẽ tiễn các ngươi ra đi!

Hắn dứt lời, ánh đao lóe lên.

- Sưuu!

Một cái đầu người bay lên, một cột máu phóng lên trời.

Bước chân của Sở Ly xoay tròn, ánh đao lại lóe lên.

- Sưu!

Lại một cái đầu người bay lên.

- Chạy!

Thanh niên cao to lên tiếng rống to.

Bộ pháp của Sở Ly rất nhanh. Đao pháp nhanh chóng, không ngờ bọn họ lại không có một chút sức đánh trả nào. Đụng phải kẻ địch như vậy, không chạy thì chính là chịu chết.

Ba người quay đầu chạy, phân tán ra các phương hướng.

Sở Ly lắc đầu, thân thể lóe lên rồi biến mất tại chỗ, sau đó đã xuất hiện ở

phía sau lưng một người thanh niên, ánh đao lướt qua, đầu người bay lên, cột máu bắn lên trời.

Hắn lại lóe lên, xuất hiện ở phía sau thanh niên cao to, thở dài nói:

- Tự tìm đường chết, có trách cũng chỉ có thể trách bản thân mình mà thôi!

- Chờ một chút!

Thanh niên cao to đột nhiên hét lớn một tiếng, vội vã giơ hai tay lên, dùng sức vung lên.

Sở Ly ấn đao xuống, bình tĩnh nhìn hắn hỏi:

- Người có di ngôn gì?

- Ta mang một bí mật để đổi mạng của ta!

Thanh niên cao to lớn tiếng nói:

- Ta bảo đảm, bí mật này tuyệt đối đáng giá hơn so với mạng của ta!

Sở Ly nói:

- Vậy thì ngươi nói ta nghe một chút.

- Trước tiên ngươi phải đồng ý không giết ta đã!

- Ngươi nói xem là tin tức gì trước đi.

- Liên quan tới bí mật của Thần Đao thất thức!

Thanh niên cao to lớn tiếng nói:

- Tổ tiên từng bằng vào Thần Đao thất thức tung hoành thiên hạ, nhưng sau đó các đệ tử trong môn phái lại không thể luyện thành Thần Đao thất thức. Đó là bởi vì Thần Đao thất thức thất truyền. Thế nhưng ta biết Thần Đao thất thức ở đâu!

- Ở đâu?

- Ngươi phải đồng ý không giết ta đã!

-... Ở bên trong Thần Đao môn đúng chứ?

-... Cái gì?

Thanh niên cao to hoàn toàn biến sắc, kêu lên một tiếng thất thanh.

Hắn thật vất vả mới khống chế được chính mình lại, cố gắng kiềm nén cho mình không bật thốt lên hỏi một câu, làm sao ngươi biết được.

Sở Ly than thở:

- Ở trong đại điện của Thần Đao môn có một đường hầm, đi về một hang núi, trên vách đá của sơn động có khắc Thần Đao thất thức, đúng chứ?

- Làm sao ngươi biết?

Thanh niên cao to cũng không khống chế mình được nữa mà khiếp sợ lên tiếng.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Thần Đao thất thức, hừ, không phải ngươi đã luyện được Thần Đao thất thức hay sao? Mau thi triển để ta xem một chút!

- Được!

Thanh niên cao to cắn răng, sắc mặt âm trầm lại.

Chạy trốn giữ mạng không còn hi vọng, chỉ có thể dùng tuyệt chiêu áp dưới đáy hòm của mình mà thôi!

Vẻ mặt của hắn trở nên trang trọng nghiêm túc, trường đao chậm rãi được nhấc lên trên đỉnh đầu, lại chậm rãi kéo xuống đến bên hông, y phục không gió mà bay, trên thân đao tỏa ra sát khí ngập trời.

Thân đao đột nhiên sáng ngời, nhân đao hợp nhất, hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía Sở Ly.

Sở Ly giẫm một bước, miễn cưỡng tránh ra, trường đao trên tay vung lên, thủ cấp của thanh niên cao to xoay vòng ở trên không trung, thân thể bắn vào trong rừng cây bên cạnh.

- Thần Đao thất thức...

Sở Ly trầm ngâm.

Hắn nhẹ nhàng rung bảo đao lên, không còn một chút máu tươi nào nữa. Thần Đao thất thức này thật sự cũng có chút thành tựu.

Có chút tương tự với Xá Thân Tuyệt mệnh đao của hắn, tụ công lực toàn thân vào trong một kích.

Chỉ có điều dù sao Xá Thân Tuyệt mệnh đao cũng là phi đao, dùng cho trường đao, uy lực đã bị tổn hại đi mấy phần, không bằng Thần Đao thất thức này.

Thanh niên cao to này chỉ luyện được một thức thì đã có được lực lượng như vậy. Như vậy sáu thức còn lại sẽ ra sao đây?

Tên này cũng có chút ngộ tính, biết ham nhiều sẽ không tinh, cho nên chỉ

nhìn thức thứ nhất, sáu thức còn lại không thèm nhìn, quả thật là có chút đáng tiếc!

Ở trong đầu hắn tái hiện bức họa mà thanh niên cao to kia đã nhìn thấy.

Hắn chậm rãi giơ đao lên, lại chậm rãi hạ xuống đến bên hông, nội lực tức thì chấn động mãnh liệt, điên cuồng lưu chuyển, so với bình thường còn nhanh hơn gấp đôi, tất cả nội lực đều vọt tới thân đao trên tay.

- Sưu!

Hắn và trường đao biến mất, hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía một thân cây.

Một cái cây thông thô to bị tách ra làm đôi, nửa đoạn trên chậm rãi đổ ập xuống, nặng nề rơi xuống đất, tạo ra tiếng ầm ầm chấn động mặt đất.

Hắn cúi đầu nhìn mặt cắt, bóng loáng như gương, uy lực của một đao này quả thực rất kinh người.

Thần Đao thất thức này đặt ở trên người thanh niên cao to có uy lực tầm thường, nếu như đặt lên trên người một cao thủ Thiên Ngoại thiên trên người, như vậy thực sẽ rất kinh người.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Thống Sát

Hắn thu đao trở vào bao, tiếp tục đi về phía Mang Sơn thành.

Vốn giữa đường phải đi qua Thần Đao môn, nhưng Sở Ly quẹo vào khúc cua, đi vòng qua Thần Đao môn.

Hắn đoán Thần Đao môn đã mai phục ở phía trước, mà hắn cũng không muốn đụng vào bọn chúng. Tuy rằng mình là cao thủ Thiên Ngoại thiên, thế nhưng cũng không phải là vô địch thiên hạ, cho dù Thần Đao môn là môn phái nhị lưu thì cũng phải cẩn thận cảnh giác.

Hắn khắc chế kích động muốn giết chóc của mình, không muốn để cho cảm tình ảnh hưởng tới bản thân, không chạy thẳng tới Thần Đao môn.

Giết năm người kia xem như là một lời cảnh cáo, đừng trắng trợn không kiêng dè gì như vậy.

Nhưng nếu Thần Đao môn thật sự muốn chết, như vậy cũng không trách được mình. Khi đó hắn có thể thoả thích phóng thích sát ý, giả vờ mắc câu, nếu muốn chết thì hắn sẽ để cho bọn họ được chết!

Thay trời mà đi, xuất sư nổi danh thì lại nên bình tâm tĩnh khí. Như vậy sẽ có ích với tu hành, hắn đã mơ hồ chạm tới một điểm trên con đường trở thành cao thủ Thiên thần.

Sở Ly thi triển khinh công, nhẹ nhàng rời đi, ở trên đường hắn nhất tâm nhị dụng, nghiên cứu Thần Đao nhất thức, cũng đã nắm giữ nó, dần dần trở

nên thông thạo.

Trong lúc bất tri bất giác, Đại Viên Kính Trí đã thấy một tòa thành nhỏ.

Nhưng cùng lúc hắn cũng nhìn thấy một đám người mai phục ở bên ngoài cửa thành chừng một dặm, đang giăng lưới ra chờ. Trong đó có thanh niên mà hắn đã thả cho chạy thoát kia.

Hắn cười nhạt, quả nhiên, Thần Đao môn hoành hành đã quen, không chịu được khiêu khích như vậy.

Hắn nhẹ nhàng đi tới, trước tiên dùng Đại Viên Kính Trí xem xét rõ hư thực.

Trong hai mươi hai người mai phục ở trong rừng cây có bốn người trung niên, còn lại đều là thanh niên, sát khí ngập trời.

Đám người chung quanh đi ngang qua, tuy rằng không thấy người mai phục ở bên trong, nhưng đều có thể cảm nhận được nơi này đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Cả người lạnh lẽo, cho nên đều vội vã tăng tốc rời đi.

Hai mươi hai người mai phục vẫn bất động, mãi đến khi Sở Ly hiện thân.

- Tiến lên!

Một hán tử trung niên vung tay lên.

Hai mươi hai người từ trong rừng cây tuôn ra, giống như một đám kiến đánh về phía Sở Ly, ánh đao hỗn loạn lập lòe, muốn loạn đao phân thây hắn ra.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Đứng lại!

Hán tử trung niên không để ý tới mà quát lên:

- Chém hắn!

Hắn cảm thấy không cần hỏi phải do nguyên do, chỉ cần giết là được.

Giết năm đệ tử của Thần Đao môn. Cho dù có lý do nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng, chỉ có một con đường, đó là chết!

Trên mặt của mọi người hiện lên vẻ hung ác, nghiến răng nghiến lợi vung đao ra.

Nhìn thấy thảm trạng của năm đồng môn. Thi thể chia lìa, bọn họ có cảm giác mèo khóc chuột, cùng chung mối thù, bất kể thế nào cũng phải chém hắn thành thịt vụn.

Sở Ly lắc đầu thở dài, muốn chết thì cứ để bọn họ chết đi!

Thần Đao nhất thức lóe lên, nhân đao hợp nhất, chẳng khác nào một đạo lưu quang chợt lóe.

- Sưu!

Ba cái đầu người bay lên, máu tươi như suối phun ra.

Trong lúc hắn chém ba người này, thân thể đã lao ra khỏi vòng vây.

Hắn xoay người lại, lần nữa thi triển Thần Đao nhất thức. Nhân đao hợp nhất.

- Sưu!

Hai cái đầu người bay lên, cột máu phóng lên trời.

http://tieulun.hopto.org

- Giết!

Mọi người bị cảnh tượng máu tươi dâng trào này kích thích, không chỉ không cố kỵ mà trái lại còn càng ngày càng trở nên dũng mãnh, mỗi người đều giống như mù quáng nhằm về phía Sở Ly.

Sở Ly không ngừng thi triển ra Thần Đao nhất thức, mỗi lần hoặc là chém bay một cái đầu người, hoặc hai cái, rất khó có thể chém được ba người cùng lúc.

Trong nháy mắt trong hai mươi hai người đã có mười tám người ngã xuống, chỉ còn lại bốn hán tử trung niên.

Sắc mặt bọn họ âm trầm, gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly. Chết thì chết, đối với mười tám đệ tử đã chết đi bọn hắn cũng không để ý tới chút nào, trong mắt bọn họ chỉ có Sở Ly. Chỉ có một ý nghĩ, nhất định phải giết chết được hắn!

Sở Ly nhẹ nhàng rung bảo đao lên, bảo đao vẫn sáng như tuyết, hắn lạnh nhạt nói:

- Còn ai muốn chịu chết nữa?

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Một hán tử trung niên tức giận quát lên.

Sở Ly nói:

- Đỗ Phong!

- Đây là đao pháp gì?

Hán tử trung niên kia tiếp tục hỏi.

Sở Ly nói:

- Vô Danh đao pháp!

- Vô Danh đao pháp... khặc khặc, hay cho Vô Danh đao pháp!

Hán tử trung niên cười lạnh nói:

- Nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì vĩnh viễn câm miệng đi!

Khuôn mặt bốn người bọn họ đỏ lên, thân thể bỗng nhiên phồng lớn.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã thi triển bí thuật xong.

- Giết!

Bốn người giết về phía Sở Ly. Ánh đao như điện, trong nháy mắt đã đến gần đó.

Sở Ly trùng eo cúi đầu. Lúc này công lực của bốn người đã tăng vọt lên gấp đôi, đao pháp vừa vặn là Thần Đao nhất thức mà hắn thi triển.

- Giết!

Bốn đạo ánh đao lần nữa chém tới. Sở Ly lại lùi về phía sau.

Bốn người theo sát không dừng, nhưng thủy chung vẫn còn kém hắn một bậc. Chuyện này làm cho bốn người hận đến mức hai mắt đỏ chót, tơ máu dày đặc, con ngươi lồi ra ngoài. Dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy ra vậy.

Sở Ly lắc đầu, xem ra bọn họ chỉ có chiêu thức này mà thôi.

Xem ra cũng không phải là Thần Đao môn không truyền xuống Thần Đao

thất thức một chút nào, có khả năng chỉ truyền ra một thức.

- Giết!

Sở Ly bình tĩnh nói, lần nữa thi triển ra Thần Đao nhất thức.

Một đạo quang mang xẹt qua hai người trung niên, đầu của bọn họ bay lên.

Sở Ly lại thi triển ra Thần Đao nhất thức, đầu của hai người trung niên còn lại cũng bay lên.

- Ô...

Sở Ly nắm đao mà đứng, linh khí từ bốn phương tám hướng kéo đến mãnh liệt, bù đắp tiêu hao của thân thể.

Trường đao trong tay hắn run lên, chậm rãi trở vào bao.

Nhìn đường lớn đầy đầu người và thi thể một chút, hắn lắc đầu một cái, nhẹ nhàng rời đi, tiến vào Mang Sơn thành.

…

Lại vào nơi phồn hoa, Sở Ly lại có một loại cảm giác giống như đang mơ vậy.

Dường như hắn đã rời khỏi Sùng Minh thành rất lâu rồi vậy.

Hắn chậm rãi đi dọc theo phố lớn, nhìn phố lớn ngựa xe như nước, nhìn các cửa hàng, quầy hàng vỉa hè. Còn có người cò kè mặc cả, trẻ con chạy trốn nô đùa, hào khách võ lâm ngẩng đầu mà đi, còn có những nữ tử thanh xuân tươi trẻ đi dạo phố.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên hắn cảm giác rất cô đơn.

Sờ sờ tay áo bào trắng, cảm giác mát mẻ nhẵn nhụi truyền vào trong lòng, trước mắt giống như hiện lên khuôn mặt lành lạnh của Tiêu Kỳ, đang lạnh nhạt nhìn hắn.

Hắn cười nhạt, lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Đi tới một quán trà rìa đường, gọi một bát trà, vừa uống trà, vừa nghe những người chung quanh nói chuyện trời đất, náo nhiệt ồn ào và ầm ĩ.

Vốn dựa vào tính cách của hắn, vừa tiến vào thành sẽ trực tiếp đi tới tửu lâu có rượu ngon nhất trong thành, vừa uống rượu, ăn mỹ thực, một mặt nghe tin tức chung quanh. Tìm hiểu tình huống của Mang Sơn thành một chút.

Bây giờ thì lại tuyệt nhiên không giống như trước đây.

Hắn đã đổi một thân phận khác, như vậy cũng sẽ phải đổi tác phong làm việc.

Hơn nữa so với rượu ngon trong tửu lâu, quán trà ven đường càng gần cuộc sống, biết việc vặt tầm thường của dân chúng, cùng với những tin tức được lưu truyền ở dưới tầng chót.

Còn chưa uống hết một bát trà thì lại có mười người trung niên xông lại, vây quanh Sở Ly vào giữa.

Sở Ly bưng bát, lẳng lặng nhìn bọn họ.

- Đỗ Phong?

Hán tử trung niên nói chuyện sắc mặt vàng như nghệ, giống như bị bệnh, nhưng lại là cao thủ Thiên Tiên, tu vi thâm hậu.

Đôi mắt của hắn phun ra tinh mang, ánh mắt như đao.

Sở Ly đánh giá hắn một chút:

- Ta là Đỗ Phong.

Hắn chậm rãi thả bát xuống, hỏi:

- Các ngươi muốn động thủ ở trong thành sao?

- Ngươi đã tàn sát hai mươi bảy đệ tử của Thần Đao môn chúng ta, cùng hung cực ác!

Hán tử trung niên lạnh lùng nói:

- Không thể tha thứ cho ngươi!

Sở Ly nói:

- Thần Đao môn các ngươi còn có bao nhiêu đệ tử nữa?

- Đệ tử Thần Đao môn ta vô số, ngươi muốn giết cũng không giết hết được!

Hán tử trung niên hừ lạnh nói:

- Bằng vào một mình ngươi mà dám đối nghịch với Thần Đao môn chúng ta, tự chịu diệt vong!

Sở Ly lại cầm bát trà, uống một hớp rồi nói:

- Khẩu khí thật là lớn, muốn động thủ thì cứ động thủ, hà tất phải phí lời như vậy chứ?

Nam tử trung niên này khá có tâm kế, danh bất chính ngôn bất thuận,

trước tiên hắn chiếm đại nghĩa, cho dù động thủ ở trong thành thì cũng không khiến cho người ta phản cảm.

Mục đích của hán tử trung niên đã đạt đến, hắn trầm giọng quát lên:

- Giết hắn!

Đám người ở quán trà đã chạy ra rất xa, rất nhanh ở chung quanh đã có rất nhiều người xem trò vui vây quanh.

Mọi người thấp giọng nghị luận, nhìn Sở Ly lẳng lặng ngồi ở trên bàn, một tay đặt ở trên trường đao, trên bàn một thân áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi. Giống như thư sinh nho nhã, không giống như ấn tượng về cao thủ võ lâm của mọi người một chút nào. Không ngờ người này lại giết hai mươi bảy đệ tử Thần Đao môn?

Đệ tử lợi hại Thần Đao môn thế nào không ai nào mà không biết, hắn thực sự là gan to bằng trời, sợ rằng khó có thể sống qua được ngày hôm nay.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Muốn Diệt

- Giết!

Mười hán tử trung niên nâng đao chém về phía Sở Ly, mười dải lụa màu bạc bổ về phía hắn.

Sở Ly ngồi ở bên cạnh bàn, rút đao ra chém một cái.

- Sưu!

Một cái đầu người bay lên, cột máu phun lên trên trời.

Mọi người kinh ngạc thốt lên thành lời, kêu lên thảm thiết, sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bệch.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy tình hình khốc liệt như vậy, một cái đầu người trực tiếp bay lên trên không trung, máu tươi như suối phun ra. Tình cảnh này quá thảm quá đáng sợ!

Sở Ly lại chém ra một đao, lần nữa có một cái đầu người bay lên.

Hắn một đường nghiên cứu Thần Đao nhất thức, hắn đã hóa một thức này trở nên như thường, khiến cho tốc độ của đao lại còn nhanh hơn vài phần.

Ở trước mặt khoái đao của hắn, động tác của mười hán tử trung niên chậm rãi như người ra, Sở Ly chém ra hai đao thì đao của bọn họ còn chưa chém tới trước người của Sở Ly.

- Leng keng leng keng...

Tiếng sắt thép va chạm vang vọng, Sở Ly múa đao chống lại tám thanh trường đao.

Tiếp theo bảo đao trên tay lần nữa hóa thành một đạo lưu quang.

- Sưu! Sưu!

Lần nữa có hai cái đầu người bay lên.

Lúc này đã biến thành sáu người, hắn lại một lần nữa múa đao đánh văng đao của bọn họ ra, sau đó lại chém ra một đao. Lại có ba cái đầu người bay lên.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại ba người.

Bao gồm cả hán tử trung niên nói chuyện lúc trước, sắc mặt hắn vàng như nghệ, không có một chút máu nào. Nhìn qua càng có vẻ hung ác, hận không thể ăn tươi nuốt sống Sở Ly.

Sở Ly múa đao như sấm chớp, biểu hiện rất bình tĩnh và thong dong.

Hắn vẫn vững vàng ngồi ở bên cạnh bàn, chỉ có đao động, cái ghế không động.

Máu tươi tung toé, đầu người bay tứ tung rồi rơi xuống đất, tình cảnh máu me tàn khốc khiến cho rất nhiều người chung quanh bắt đầu nôn mửa.

Áo bào của hắn trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi, trên người chưa nhiễm lấy một giọt máu.

Trong lòng những người chung quanh sinh ra một loại ảo giác, dường như người xuất đao cũng không phải là hắn, hắn chỉ là một thư sinh cầm sách thờ

ơ lạnh nhạt ở bên cạnh, tao nhã thong dong, cao quý lãnh ngạo, không cùng một thế giới với phàm phu tục tử vậy.

- Ngươi... Ngươi...

Người trung niên sắc mặt vàng như nghệ lấy đao chỉ vào hắn. Không còn dũng khí để múa đao nữa.

Hắn biết, nếu ba người mình lại múa đao thì kết cục sẽ là thi thể chia lìa.

Sở Ly cầm cái bát, lại uống một hớp trà:

- Về nói với môn chủ của các ngươi một tiếng, ta không muốn giết lên trên Thần Đao sơn. Để hắn tự lo cho tốt!

-... Được, ta sẽ truyền lời!

Người trung niên sắc mặt vàng như nghệ oán hận hừ lạnh nói một tiếng, sau đó xoay người rời đi, hai người còn lại vội vã đuổi theo, trước khi đi, bọn họ còn hung tợn trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly thả bát trà xuống, bỏ xuống một nén bạc. Sau đó lại nói với chưởng quỹ nằm ở phía sau quầy hàng, hắn mỉm cười nói:

- Xin lỗi. Số bạc này xem như là bồi thường... Trà của ngươi thật sự rất bình thường!

Chưởng quỹ nơi này chính là một hán tử trung niên, có hiểu chút võ công, hắn vội vã xua tay một cái.

Hắn cũng không dám lấy bạc của tên sát thần này, vạn nhất chọc giận đối phương không cao hứng, như vậy đầu của mình cũng sẽ phải dọn nhà.

Mặt không biến sắc chém rụng bảy cái đầu mà vẫn còn híp mắt cười. Một

chút sắc mặt cũng không thay đổi, loại sát thần này hắn nên tránh thì hơn.

Sở Ly cười nhạt, xoay người rời đi. Đi qua máu tươi và thi thể, đầu người trên đất, hắn đi đến cửa thành.

Hắn biết, hắn không ở nơi này được nữa. Giết bảy người ở trong này, tuần kiểm sẽ tới bắt người.

Mọi người tự động tránh ra một con đường, nhìn hắn từ từ đi xa, áo bào trắng phiêu dật, khí độ tao nhã thong dong, giống như là người trong tranh vậy.

…

Hắn suy nghĩ một chút, lại có chút không yên lòng, cho nên quyết định trở về xem một chút.

Thân thể sau mấy lần lập lòe, hắn đã đi tới quán trà mà hắn uống trà lúc trước.

Quán trà trước đó đã hóa thành phế tích. Những cây cột đã bị chém đứt, bàn ghế bị đập thành từng mảnh vỡ. Bánh nướng bị ném tứ tung, ấm trà xẹp thành một khối.

Lão giả thái thịt, đẩy lò ngã trên mặt đất. Thân thể đã cứng ngắc, chết đã lâu, không thấy hình bóng của thiếu nữ kia đâu.

Sắc mặt Sở Ly âm trầm, kiểm tra thương thế của lão giả này, là một đao trí mạng!

Thần Đao môn!

Bóng người đột nhiên biến mất tại chỗ, sau khi xuất hiện đã ở trong rừng cây. Hắn dùng tay hung hăng bóp cổ người thanh niên kia, lại lạnh lùng nói:

- Thần Đao môn hạ thủ sao?

Hai chân của người thanh niên kia cách xa mặt đất, hắn dùng sức giãy dụa hai chân, hai tay dùng sức nắm lấy tay trái của Sở Ly.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Nữ tử kia đâu?

- Rất khỏe mạnh!

Sở Ly cười lạnh một tiếng, tay trái hơi dùng sức.

Một tiếng răng rắc vang lên, hai chân của người thanh niên kia giật giật một cái, đã bất động.

Sắc mặt Sở Ly âm trầm, hay cho Thần Đao môn, đám người này thực sự muốn chết!

Thân thể của hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Sau mấy lần lập lòe, hắn đã xuất hiện ở trước Thần Đao môn.

Thần Đao môn ở trong Thần Đao sơn, không phải môn phái này lấy tên của mình đặt cho núi, mà là lấy tên của ngọn núi này làm tên của mình.

Thần Đao sơn là một ngọn núi cao ngàn thước, đứng vững sừng sững, dưới chân núi có một cái cổng rất to, rất khó thế. Bên trên viết ba chữ lớn Thần Đao môn, kim quang lập lòe, cứng cáp và mạnh mẽ.

Thần Đao môn ở giữa sườn núi của Thần Đao sơn, tổng cộng có ba toà đại điện, còn lại đều là tinh xá và các phòng ốc.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xuất hiện ở bên trong Thần Đao môn, Đại Viên Kính Trí quét qua khắp nơi.

Bên trong tổng cộng có ba trăm đệ tử, hai mươi cao thủ Thiên Tiên, một cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên này già nua như cây tùng, đang ngồi ở trên bồ đoàn trong đại điện phía tây. Trên đầu gối có một thanh trường đao đặt ngang, bản thân người này bất động.

Sở Ly nhanh chóng tìm thiếu nữ ở trà lâu. Lúc này nàng đang bị một người thanh niên đè lên trên người. Xiêm y trên người chỉ còn lại cái yếm và y phục nhỏ bên dưới, lộ ra cánh tay và vai trắng như tuyết.

Nàng cắn chặt răng, hai mắt đỏ chót, không ngừng giãy dụa, nhưng ở dưới thân thể cường tráng của người thanh niên này. Nàng trở nên mềm yếu vô lực, phản kháng cũng không làm nên được chuyện gì.

Đôi mắt quật cường của nàng dần dần hiện lên vẻ tuyệt vọng, ý muốn chết càng ngày càng kiên định.

Đột nhiên Sở Ly xuất hiện ở bên trong phòng, vỗ một chưởng vào sau lưng của người thanh niên kia.

Vẻ mặt người thanh niên kia đang rất hưng phấn và hưởng thụ, càng phản kháng thì càng có tư vị, ngoan ngoãn thuận theo thì trái lại, lại nhạt giống như nước ốc, cho nên như lúc này mới kích thích và thú vị.

Sau lưng của hắn tê rần, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, vĩnh viễn tối đen.

Sở Ly nhấc hắn lên, vứt về phía góc tường giống như vứt vải. Hắn nhìn phía thiếu nữ kia.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ kia vội vã đứng dậy che kín thân thể, lùi đến góc giường.

Sở Ly cầm trường sam ở bên cạnh che thân thể cho nàng, cũng không dùng tay chạm vào nàng. Hai mắt hắn nhìn vào mắt của nàng, ôn nhu nói:

- Không sao rồi, ta sẽ cứu ngươi ra ngoài.

Ánh mắt như nai con chấn kinh của thiếu nữ đã đâm vào trong tâm khảm hắn. Hắn đã đã tách ra xa như vậy mà vẫn không thể nào tránh được chuyện này. Không ngờ Thần Đao môn lại bá đạo như thế!

Sở Ly nhìn nàng đã bình tĩnh hơn một chút, lại ôn nhu nói:

- Nhà ngươi ở đâu, ta sẽ đưa ngươi trở về.

- Ta chỉ có mình gia gia sống nương tựa vào nhau, không có người thân nào khác.

Thiếu nữ thấp giọng nói, thanh âm khàn khàn:

- Gia gia chết rồi, ta không còn nhà nữa!

Sở Ly thở dài:

- Chuyện này nên trách ta!

Thiếu nữ lắc đầu một cái không nói một lời nào.

- Vậy cũng được, để ta sắp xếp.

Sở Ly ôn nhu nói:

- Ngươi có muốn luyện võ không?

- Muốn!

http://tieulun.hopto.org

Hai mắt của thiếu nữ tức thì trở nên sáng sủa, cắn răng gật đầu:

- Ta muốn luyện võ!

Sở Ly gật gù:

- Ta sẽ đưa ngươi đi tới một danh môn đại phái.

Hắn quyết định đưa thiếu nữ này đến Tuyết Nguyệt hiên.

Nể mặt của mình, có lẽ Tuyết Nguyệt hiên sẽ không từ chối nàng gia nhập vào hiên.

- Tạ ơn công tử!

Thiếu nữ cúi đầu nói.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Trước tiên ta sẽ đưa ngươi đến chỗ an toàn, sau đó sẽ trở về tính sổ với bọn hắn!

Hắn quay đầu, ra hiệu cho nàng mặc y phục lại.

Tiếng mặc y phục vang lên, một lúc lâu sau, thiếu nữ nhẹ giọng nói:

- Được rồi.

Sở Ly xoay người, nhìn nàng mặc y phục rộng rãi, thân thể càng ngày thêm kiều diễm, hắn mỉm cười nói:

- Chờ diệt xong Thần Đao môn, ta sẽ mua cho ngươi vài món xiêm y, đi thôi!

Hắn duỗi bàn tay lớn ra.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ này chần chờ một hồi, chậm rãi đặt tay nhỏ vào trong tay của hắn.

Nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, Sở Ly vô thanh vô tức rời khỏi Thần Đao môn, tìm được một sơn động. Sau khi để nàng ở ở trong sơn động, hắn lại trở về Thần Đao môn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Diệt Môn

Sở Ly lắc mình đến Thần Đao môn.

Hắn đứng ở trước Thần Đao môn, Đại Viên Kính Trí chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ tình huống ở bên trong sơn động.

Hắn đã làm liên lụy tới gia gia của nàng bỏ mình, hắn cũng không muốn làm cho nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Lí Hàn Yến đang ngơ ngác ngồi ở trong sơn động, hai tay ôm cánh tay, không nói một lời. Hai mắt trống rỗng, khí tức bi thương tràn ngập ở sơn động.

Sở Ly thầm thở dài một hơi, trong lòng càng ngày càng phẫn hận đối với Thần Đao môn, sát cơ mãnh liệt như sóng lớn.

Hắn đứng trước cửa lớn của Thần Đao môn, phát ra một tiếng hét dài:

- Đỗ Phong ở đây, trên dưới Thần Đao môn tới đây nhận cái chết!

Tiếng hú như chuông lớn nổ vang ở bên tai của mọi người.

Thần Đao môn lập tức chuyển động, ba trăm đệ tử tràn vào đại điện.

Trong đại điện, lão giả già nua tiều tụy được bọn họ vây quanh vào giữa.

Hắn nhắm mắt nhập định, mọi người ở trong đại điện không nhúc nhích, duy chỉ có tiếng hít thở ồ ồ, ở trong đại điện trống trải yên tĩnh, những tiếng

hít thở này trở nên rất là vang dội.

Bọn họ đều biết Đỗ Phong này rất lợi hại. Cũng không nghĩ tới hắn gan to bằng trời như vậy, lại dám giết đến tận cửa.

Đây là tình huống mà Thần Đao môn chưa bao giờ gặp phải, nếu không phải Đỗ Phong lợi hại thì bọn họ cũng không cần đến tìm môn chủ mà chạy thẳng ra ngoài giết chết đối phương.

Lão giả già nua tiều tụy chậm rãi mở mắt ra, cả đại điện đột nhiên sáng ngời.

Hai mắt của mọi người trong đại điện đột nhiên tên rần, cả đám vội vã dời ánh mắt đi chỗ khác, ánh mắt của môn chủ rất ác liệt, mắt giống như bị đao cắt, làm cho bọn họ không dám nhìn thẳng.

- Môn chủ!

Một lão giả trầm giọng nói:

- Người này cả gan làm loạn như vậy, đáng chém!

- Dương trưởng lão. Ngươi có thể chém được hắn không?

Môn chủ Lý Thần Đao lạnh nhạt hỏi.

Lão giả này bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Môn chủ, ta không nắm chắc!

- Coi như ngươi tự mình biết mình.

Lý Thần Đao lạnh nhạt nói:

- Kế trước mắt, tránh ra là tốt nhất.

- Môn chủ, chúng ta có ba trăm đệ tử!

Dương trưởng lão vội hỏi:

- Lẽ nào ba trăm đệ tử không đối phó được với một mình hắn?

- Điểm quan trọng là, giết hắn.

Lý Thần Đao nói:

- Khi đó trong ba trăm đệ tử còn lại được bao nhiêu cơ chứ?

Sắc mặt của chúng nhân hơi thay đổi.

Cái tên Đỗ Phong sát thần đã truyền khắp trong Thần Đao môn, người Mang Sơn thành không người nào mà không biết. Đối phương múa đao nhanh chóng và tàn nhẫn, đã vượt quá tưởng tượng của mọi người. Nghĩ đến mình phải đối đầu với hắn, đầu sẽ bay lên. Cổ của mọi người không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

- Được rồi, mọi người mau chóng thối lui, từng người tản ra.

Lý Thần Đao chậm rãi nói:

- Bản tọa sẽ tự mình đối phó với hắn, các ngươi ai trốn đường nấy đi. Chờ hắn rời đi thì mới trở lại sơn môn, Thần Đao môn không vong được!

- Môn chủ!

Mọi người vội vã quát lên.

- Không được thất lễ, mau mau rời đi!

http://tieulun.hopto.org

Lý Thần Đao hừ lạnh nói. Hai mắt đột nhiên sáng ngời.

Mọi người bị ánh mắt giống như ánh đao của hắn quét qua, trong lòng lạnh lẽo.

Môn chủ từ trước đến giờ nói một không hai, võ công lại cực kỳ mạnh mẽ, thiên hạ ít có. Vì lẽ đó bọn họ mới dám trắng trợn không kiêng dè, làm xằng làm bậy như vậy. Đồng thời đối với môn chủ lại vừa kính vừa sợ, không thể không tuân theo.

- Muốn đi sao?

Thanh âm của Sở Ly vang lên.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng, lẳng lặng đứng ở cửa đại điện, lạnh lùng đảo qua mọi người:

- Hoành hành bá đạo, ức hiếp người yếu đuối. Giết người cướp của, Thần Đao môn các ngươi tội ác tày trời, không thể dung thứ!

Mọi người tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

- Khẩu khí thật là lớn!

- Con bà nó, diệt hắn!

- Ta chơi con bà ngươi!

- Họ Đỗ, ngươi chờ đó. Nhất định chúng ta sẽ tìm tới nhà của ngươi, diệt cả nhà ngươi!

- Giết hắn! Giết hắn!

Mọi người không ngừng cố sức chửi, mồm năm miệng mười.

http://tieulun.hopto.org

Trong đại điện trở nên rối loạn, mỗi người đều lớn tiếng hô quát, đinh tai nhức óc.

- Tất cả câm miệng!

Lý Thần Đao trầm giọng quát một tiếng.

Tiếng nhục mạ đinh tai nhức óc im bặt đi.

Mọi người bình tĩnh nhìn về phía Lý Thần Đao.

Lý Thần Đao chậm rãi đứng dậy, thân thể già nua tiều tụy chậm rãi đi về phía Sở Ly.

Mọi người vội vã tránh đường, nhường ra một khoảng trống lớn.

Mỗi khi Lý Thần Đao bước ra một bước, nếp nhăn trên mặt biến mất một phần. Chờ tới khi đứng ở trước mặt Sở Ly, hắn từ một lão giả sắp chết đã biến thành một người trung niên tuấn dật, vẻ mặt sáng láng, ánh mắt như đao, giống một thanh bảo đao ra khỏi vỏ.

Sở Ly nhíu mày. Hắn không nghĩ tới Lý Thần Đao còn có kỳ công như vậy, tương tự với Khô Vinh kinh của mình.

Lý Thần Đao rút đao ra, ném vỏ đao đi. Ngón trỏ trái nhẹ nhàng vuốt sống dao, như xoa tình nhân, hắn thở dài một tiếng:

- Đã lâu rồi không xuất đao!

Sở Ly nói:

- Lý Thần Đao?

Lý Thần Đao ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như đao, quét tới quét lui lên

trên người hắn:

- Đỗ Phong?

Sở Ly cười nhạt:

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên mà lại như vậy, dung túng cho môn hạ đệ tử hoành hành làm loạn, ngươi không biết sẽ có ngày này hay sao?

- Vậy thì thế nào chứ?

Lý Thần Đao lạnh nhạt nhìn hắn:

- Người luyện đao, vạn vật đều trở thành vật trước mũi đao, chúng sinh như con kiến. Nếu không có khí phách như vậy thì sao có thể luyện thành đao pháp vô thượng được chứ?

Sở Ly nói:

- Thật là nực cười, ngươi cho rằng như vậy là có thể nuôi dưỡng sát khí của bọn họ, là có thể luyện thành đao pháp cao thâm hay sao?

- Thần Đao môn hưng thịnh như vậy cũng là bởi vì nguyên nhân này.

Lý Thần Đao nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Người dùng đao nên cảm ngộ tâm tình của trời đất. Tâm trời mới là tâm ta, như vậy mới có thể có trình độ đao đạo rất cao. Làm loạn giống như ngươi là đã đi ngược đạo trời, há có thể thành tựu đao pháp vô thượng... Đến đây, để ta xem đao pháp chó má của ngươi thế nào!

- Cũng có mấy phần kiến thức, xem đao!

Lý Thần Đao không cho hắn nói thêm lời dao động lòng người nào nữa.

Một đao được chém ra, cả phòng tràn ngập ánh đao chói mắt, như mặt trời rơi vào trong đại điện.

Mọi người không mở mắt ra được nổi, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Chờ tới lúc ánh sáng tản đi, hai mắt của mọi người mới có thể mở ra được.

Sở Ly chậm rãi tra đao vào bao.

Lý Thần Đao không nhúc nhích, trợn mắt lên, khó có thể tin tưởng được. Trong ánh mắt hiện lên vẻ ác độc và căm hận.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Quả thực đao pháp của ngươi không tệ!

Ánh đao lóe lên, đầu người bay lên, máu phun ra như suối.

Sở Ly lui về phía sau một bước, không để cho máu dính vào trên áo bào trắng.

Mọi người cũng không thấy được. Lúc hắn múa đao cũng đã đồng thời điểm ra một đạo Vấn Tâm chỉ.

Lý Thần Đao biết đao pháp của Sở Ly lợi hại, tất cả sự chú ý của hắn đều đặt lên trên đao, cho nên không để phòng Vấn Tâm chỉ của Sở Ly.

Tâm sinh cảnh triệu, trong lòng sinh ra cảnh giác, chờ tới lúc né tránh thì đao thức đã dùng hết. Hắn liều mạng mạnh mẽ dịch chuyển sang bên một thước, miễn cưỡng tránh ra được.

Lúc này lại có hai ngón tay bắn đến, tốc độ cực nhanh, hắn không thể tránh được nữa

Vấn Tâm chỉ điểm ở trên bả vai của hắn, thân thể của hắn lập tức cứng đờ, hai đạo Vấn Tâm khác lại bắn tới.

Trúng ba chỉ, cho dù hắn có là cao thủ Thiên Ngoại thiên thì thân thể cũng cứng lại.

…

- Môn chủ!

Mọi người thất thanh kêu lên một tiếng sợ hãi.

Thủ cấp của Lý Thần Đao văng ra ngoài hai thước, mọi người kinh hoảng tránh né, như tránh rắn rết.

Sở Ly đứng ở trước cửa, trường đao nhẹ nhàng run lên, hắn hỏi:

- Còn ai nữa không?

- Báo thù cho môn chủ!

Mọi người hét lớn, Dương trưởng lão quát lên:

- Hắn chỉ có một người, mọi người làm thịt hắn, ai giết được hắn thì kẻ đó chính là môn chủ của Thần Đao môn chúng ta!

- Giết!

Mọi người lập tức cảm thấy phấn chấn, hai mắt lập tức đỏ lên.

Môn chủ Thần Đao môn, địa vị tôn sùng, hô lên một tiếng là có trăm

người ủng hộ. Thân là đệ tử Thần Đao môn, ai mà không muốn làm môn chủ cơ chứ?

Sở Ly hừ nhẹ một tiếng, tiến lên nghênh tiếp.

Đối mặt với mọi người vây công, hắn thoả thích thi triển Thần Đao nhất thức, đi tới ngang dọc. Chỗ hắn đi qua ánh đao lập lòe, đầu người bay lên, cột máu bắn lên trên trời.

Mùi máu tanh nồng nặc rót vào trong đầu, không những mọi người không sợ hãi mà trái lại còn càng trở nên điên cuồng, tâm trí đã lạc lối, chỉ có một suy nghĩ, đó là giết.

Khi Sở Ly múa đao cũng cảm thán, cũng không phải là Lý Thần Đao này không có gì, ít nhất hắn cũng đã bồi dưỡng ra một đám đệ tử dũng mãnh.

Đáng tiếc sự dũng mãnh này ở trước mặt Thần Đao nhất thức lại không đáng nhắc tới.

Thời gian trôi qua, Sở Ly liên tục múa đao, nội lực vô cùng vô tận, bảo đao sắc bén, sau khi cắt vô số cái đầu vẫn sắc bén như vậy, không bị cùn.

Hai trăm người bị giết sạch, đại điện càng ngày càng trở nên thoáng đãng.

- Dừng tay!

Sở Ly quát một tiếng.

Thanh âm của hắn bao hàm lực lượng kỳ dị, tâm thần của chúng nhân lập tức chấn động.

Bọn họ quay đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy thi thể và thủ cấp trộn lẫn cùng một chỗ, sắc mặt tức thì thay đổi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Còn người nào làm nhiều việc ác nữa?

Ánh mắt của hắn đảo qua mọi người.

Bọn họ có chút né tránh, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Lúc Sở Ly giết người vẫn cố gắng giữ sự tỉnh táo, khởi động Đại Viên Kính Trí, chiếu rõ nội tâm của chúng nhân, nhìn độ mạnh yếu sát khí của bọn họ.

Trong ba trăm người, hai trăm người sát khí nồng nặc đã tru sát. Trên trăm người còn lại không có sát khí gì, chưa từng giết người.

- Tha cho các ngươi một mạng, đi đi, từ nay về sau sẽ không có Thần Đao môn nữa!

Sở Ly trầm giọng hừ lạnh nói.

Sắc mặt mọi người mờ mịt, nhìn lẫn nhau, nhìn đất đã hóa thành vũng máu, không còn dũng khí để múa đao nữa.

Sở Ly nhẹ nhàng rời khỏi đại điện, đi tới một toà đại điện ở bên cạnh. Bên trên bàn có bày một loạt bài vị.

Hai tay hắn ôm quyền một cái, xem như là đã lạy. Sau đó di chuyển một cái chân bên dưới. Dưới mặt đất lộ ra một cái cửa động, hắn chui vào, rất nhanh đã đi vào trong một cái sơn động.

Trong sơn động trống rỗng, hầu như không có dấu chân người, không ai tới nơi này.

Hắn đi tới trước vách núi, nhìn bức họa đỏ thắm trước mắt mình lúc này.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Hàn Yến

Thần Đao thất thức được vẽ rất rõ ràng ở trên vách, văn tự cổ kính và cứng cáp.

Hắn quét mắt qua một cái, đã in dấu vào trong đầu.

Trường đao vung lên, bụi đá rì rào, chỉ cần một lúc vách đá đã trơn nhẵn như gương, Thần Đao thất thức đã hoàn toàn biến mất ở trong nhân gian.

Hắn nhẹ nhàng đi ra khỏi sơn động, từ một đầu khác đi ra ngoài. Nơi này là một lỗ nhỏ ở giữa vách đá cheo leo, còn bị dây leo che khuất, hầu như không thể phát hiện ra được.

Rất nhanh hắn đã hiện ra ở trước người của Lí Hàn Yến.

Lí Hàn Yến đã ôm vai ngủ thiếp đi, bị cảm giác bi thương, hoảng sợ, thống khổ, kinh hỉ, thay phiên dằn vặt lâu như vậy. Rốt cuộc nàng đã uể oải không thể tả, vì vậy trong lúc bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt thanh tú trắng bệch, trên trán chảy mồ hôi ròng ròng, hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, lẩm bẩm nói nhỏ:

- Gia gia... Gia gia...

Sở Ly thở dài một tiếng, lắc đầu một cái.

Đây là tội nghiệt của hắn. Đáng tiếc hắn đến chậm, không thể cứu được lão giả kia. Kỳ nguyên đan không được, phương pháp thâu thiên hoán nhật

cũng không cứu sống được hắn.

Lí Hàn Yến bỗng nhiên kinh hô một tiếng, đột nhiên ngồi dậy.

Sở Ly đưa một bao y phục cho nàng:

- Gặp ác mộng sao?

- Đỗ đại ca.

Lí Hàn Yến nhìn thấy người tới là hắn, nàng lập tức bình tĩnh lại.

Sở Ly nói:

- Thần Đao môn đã bị diệt môn, thù này xem như đã được báo.

Lí Hàn Yến nhẹ nhàng gật đầu.

- Trong bao y phục có xiêm y, ngươi đổi đi. Sau đó ta sẽ đưa ngươi đi bái sư học nghệ!

Sở Ly đi ra khỏi sơn động.

Lí Hàn Yến cắn môi mở bao y phục ra. Bên trong là sáu, bảy kiện nữ sam, nội y áo khoác đều có đầy đủ.

Nàng đổi một thân áo xanh, chậm rãi đi ra khỏi sơn động.

Sở Ly đang ngồi ở cửa động nhìn về phương hướng Thần Đao môn, vẻ mặt rất bình tĩnh.

- Đỗ đại ca, ta muốn đi xem một chút.

Lí Hàn Yến nói.

Sở Ly gật gù, đưa tay nắm chặt cổ tay của nàng, nhẹ nhàng bước lên trên. Đi tới ngoài đại điện của Thần Đao môn.

Lúc này Thần Đao môn đã không còn người nào nữa, cửa lớn đại điện đóng chặt.

- Ở bên trong.

Sở Ly ra hiệu.

Lí Hàn Yến nhìn hắn, dùng sức mở cửa lớn ra.

Mùi máu tanh sền sệt trong nháy mắt đã tràn vào trong thân thể, nàng trợn mắt lên. Ngơ ngác nhìn đám thi thể không đầu và thủ cấp ở một chỗ chung quanh, còn có máu đen đầy đất nữa.

- Ọe!

Đột nhiên nàng khom lưng nôn mửa.

Sở Ly cười nhạt.

Lần này đã đủ để xóa bỏ gần hết bi thương của nàng.

Lí Hàn Yến không ngừng nôn mửa, mãi đến khi không thể nôn ra được nữa thì mới thôi. Thế nhưng cũng không có cách nào nhịn được ý muốn nôn mửa.

Tình cảnh vừa nãy đã tạo thành xung kích khó có thể tưởng tượng được đối với nàng.

Sở Ly tiến lên nhẹ nhàng vỗ vỗ vào sau lưng của nàng, linh khí khuếch tán vào trong thân thể nàng. Giống như được ngâm vào trong nước suối lạnh lẽo, các loại cảm giác không khỏe tức thì tiêu tan.

- Đi thôi.

Sở Ly nói.

Lí Hàn Yến dùng sức gật đầu.

Hắn nắm cổ tay nàng, nhẹ nhàng rời khỏi Thần Đao môn.

…

Vì chăm sóc cho Lí Hàn Yến cho nên khinh công mà Sở Ly sử dụng không được nhanh, dọc theo quan đạo, ngày đi đêm nghỉ.

Chạng vạng một ngày nọ, hai người đã đi tới một gian miếu đổ nát.

Tượng phật không có, chỉ còn lại một đống đổ nát thê lương, cửa miếu cũng không còn.

Khí trời lạnh lẽo, buổi tối cần nghỉ ngơi, một căn phòng bị rách nát còn tốt hơn so với ở bên ngoài một đêm.

Sở Ly đốt lửa, ánh lửa đỏ hừng hực chiếu rọi mặt của Lí Hàn Yến, lúc này sắc mặt của nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Một đường đi năm sáu ngày, lúc này tâm tình của nàng đã chậm rãi bình phục lại.

Sở Ly cảm thấy đã đến lúc, không thể trì hoãn được nữa, hắn trầm ngâm nói:

- Đêm nay ta sẽ thi thuật cho ngươi, giúp ngươi Trúc Cơ.

- Đó là Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Lí Hàn Yến nói.

- Sao vậy?

- Làm phiền Đỗ đại ca rồi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Sau khi thi thuật này, ngươi đã có thể bắt đầu luyện công.

Hắn nói xong rồi lấy ra một hộp châm, ra hiệu nàng ngồi xuống. Sau đó kim châm ngân châm mộc châm bay lên, trong nháy mắt đã đâm vào quanh thân nàng.

Nàng bị điểm huyệt, không thể động đậy một chút nào, thân thể mất đi cảm giác và sự khống chế. Giống như mình chỉ còn lại cái đầu vậy.

Sở Ly bỏ thêm hai khối gỗ vào trong đống lửa:

- Nơi ngươi sắp đi chính là Tuyết Nguyệt hiên, môn phái võ lâm nhất lưu, nội tình thâm hậu. Nếu như ngươi chịu khó. Tương lai tất thành cao thủ võ lâm.

Nàng lại mở miệng nói chuyện:

- Đỗ đại ca chính là người của Tuyết Nguyệt hiên sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta không phải.

- Như vậy Đỗ đại ca và Tuyết Nguyệt hiên có quan hệ gì sao?

- Quan hệ...

Sở Ly bật cười, nhìn lửa đang nhảy lên, hắn ngơ ngác thất thần.

Lí Hàn Yến thầm than, lại tới nữa rồi.

Một đường đi tới, nàng phát hiện ra thỉnh thoảng Lý đại ca sẽ có loại vẻ mặt này. Dường như đang nhớ nhung người nào đó.

Nàng suy đoán, có khả năng người này ở ngay trong Tuyết Nguyệt hiên. Bằng không cũng không tới mức nhắc tới Tuyết Nguyệt hiên hắn lại có vẻ mặt như thế.

Nàng không quấy rối hắn nhớ nhung, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh lửa vui vẻ nhảy lên ở trên mặt hắn, dường như tâm tư của hắn đã nhảy ra ngoài. Chỉ còn lại một bộ thể xác của hắn mà thôi.

Không biết là vị nữ tử nào có thể làm cho Đỗ đại ca nhớ nhung như vậy, có lẽ là cực kỳ xinh đẹp. Là kỳ nữ thế gian ít có.

Trong đầu Sở Ly hiện lên khuôn mặt của Tiêu Kỳ.

Hắn dần dần phát hiện ra khuyết điểm đã gặp qua là không quên được của mình. Những chuyện nhỏ nhặt năm xưa ở cùng Tiêu Kỳ hắn đều có thể nhớ rõ. Muốn quên cũng không thể quên được, một đoạn ngắn nào đó trong lúc lơ đãng sẽ đột nhiên xuất hiện ở trong đầu. Giống như lợi kiếm đâm trúng trái tim của hắn.

Trong lúc bất tri bất giác thời gian trôi qua, Sở Ly tỉnh táo lại, sắc trời đã sáng rõ. Hắn đã ngơ ngác ngồi một đêm.

Hắn quay đầu nhìn về phía Lí Hàn Yến, trên mặt nàng có một tầng tạp chất màu đen, toả ra từng trận mùi thối, khó ngửi tới cực điểm, khiến cho nàng không ngừng cau mày.

Cười nhạt, Sở Ly phất tay rút châm, nói:

- Phía dưới có dòng suối nhỏ, đi tắm rửa đi.

Lí Hàn Yến không nói một lời, vội vã đi ra ngoài.

- Tiếp lấy!

Sở Ly ném bao y phục qua.

Y phục đuổi theo nàng.

Nàng tiếp nhận bao y phục, tốc độ chạy càng nhanh hơn, bị tạp chất che kín mặt, thật là không có mặt mũi nào đi gặp mặt người khác, quá mất mặt!

Nàng chưa từng phát hiện ra mình lại bẩn như vậy!

Trong lúc chạy trốn thời khắc, nàng đã phát hiện ra biến hóa của mình.

Mềm mại như yến, tốc độ rất nhanh, cả người tràn ngập sức lượng, giống như một quyền có thể đánh nát tảng đá vậy.

Lúc đi tới bên dòng suối nhỏ, nàng đã thử một chút, một quyền đánh xuống, nắm đấm sưng đỏ, tảng đá không có việc gì.

Mạnh mẽ cọ rửa một phen, nàng đổi y phục mới. Lại thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng chóp mũi lại có mùi thối quái dị kia lượn lờ, nàng vuốt vuốt mũi, nhất định mũi nàng đã bị mùi thối kia làm hỏng rồi.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay ta sẽ truyền cho ngươi một môn tâm pháp, lại thêm một đường đao pháp.

Sở Ly mang theo nàng nhẹ nhàng đi trên quan đạo, lại vừa nói.

http://tieulun.hopto.org

Lí Hàn Yến quay đầu trợn mắt lên, vui mừng khôn xiết:

- Đa tạ Đỗ đại ca!

Cho dù nàng không thấy tận mắt thế nhưng cũng biết đao pháp của Sở Ly rất lợi hại. Thần Đao môn ở trong mắt nàng là cao thủ hàng đầu thế nhưng lại bị diệt cả môn. Như vậy đao pháp của hắn đã lợi hại vượt quá tưởng tượng của nàng.

Sở Ly nói:

- Tư chất của ngươi không tệ. Cho nên rất thích hợp để luyện môn tâm pháp này, đao pháp, chờ sau khi ngươi đi tới Tuyết Nguyệt hiên còn có thể chuyển tu kiếm pháp.

Hắn muốn truyền Thái Âm quyết cho Lí Hàn Yến.

Tư chất của Lí Hàn Yến cực cao, hơn xa Tuyết Lăng mấy lần, Tuyết Lăng muốn luyện mấy năm. Chỉ sợ Lí Hàn Yến chỉ cần một năm thậm chí còn ngắn hơn là có thành tựu ngang bằng Tuyết Lăng.

Lúc chạng vạng, hai người không tìm được nơi ngủ. Cho nên đành ngồi xuống ở trong một rừng cây.

Sở Ly truyền cho nàng Thái Âm quyết, cũng hỗ trợ nàng vận công, rất nhanh đã có một tia nội lực Thái Âm quyết sinh sôi, từ đó về sau khi nàng tu luyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chạng vạng ngày thứ hai, Sở Ly truyền cho nàng Thần Đao thất thức.

Trưa ngày thứ ba, bọn họ dừng lại ở trước một sơn trại, đánh giá sơn trại ở giữa sườn núi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Việc Nặng

Sở Ly nói:

- Tất cả người bên trong Giác Ngưu trại này đều là kẻ ác, tội ác đầy trời. Cho đến nay không bị càn quét là bởi vì thực lực của bọn họ mạnh mẽ, lại giống như người điên cho nên không ai dám trêu chọc, hôm nay ngươi phải giết một người.

- Ta làm được không?

Lí Hàn Yến cắn môi, nhìn chằm chằm vào trong sơn trại.

Trước cửa lớn của sơn trại không xa có hai cái lầu, chiều cao chừng mười thước. Trên lầu trại có một lão giả, đang dựa vào trên lan can, một mặt ngồi xổm hút thuốc, nuốt mây nhả khói, vẻ mặt rất thảnh thơi. Từ phía xa xa nhìn chằm chằm vào Lí Hàn Yến và Sở Ly.

Lí Hàn Yến mặc y phục màu xanh, Sở Ly mặc áo bào trắng, rất dễ thấy.

Sở Ly nói:

- Chỉ cần dùng một đao kia là có thể thành, nếu không được... Hai người chém giết, không phải ngươi chết thì chính là ta chết, ta sẽ không xuất thủ, chỉ bằng vào một mình ngươi, hoặc là giết hắn, hoặc là bị hắn giết!

Lí Hàn Yến quay đầu nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Bước vào võ lâm vốn đã giống như treo đầu lên trên cao, bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với tử vong, sớm muộn gì cũng chết. Chết muộn còn không bằng chết sớm, đầu thai sớm!

Lí Hàn Yến mở miệng nở nụ cười.

Sở Ly cười nhạt:

- Hàn Yến, ta không nói đùa với ngươi, ta sẽ không giúp ngươi!

- Này, các ngươi là ai? Nơi này là Giác Ngưu trại, không phải là chỗ để chơi đùa!

Lão giả đang nuốt mây nhả khói giương giọng quát lớn.

Sở Ly nhìn về phía Lí Hàn Yến, hỏi:

- Ngươi cảm thấy hắn là người tốt sao?

- Không phải sao?

Lí Hàn Yến có chút không rõ hỏi.

Nàng cảm thấy lão giả này có lòng tốt, bảo mình đi nhanh, tránh xa khỏi nguy hiểm.

Sở Ly cười cười.

Lão giả này vừa dứt tiếng thì lập tức có một người thanh niên từ cửa trại đi ra, thân thể nhẹ nhàng, nhấc theo một thanh trường kiếm chạy tới gần hai người.

Đây là một thanh niên có thân thể thon dài kiên cường, tướng mạo tuấn tú.

Trên người mặc một bộ trường sam màu xanh ngọc, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, dường như thiếu nắng. Nếu không phải ánh mắt của hắn âm trầm bất định thì đã đủ để câu dẫn trái tim của vô số thiếu nữ.

Sở Ly nói:

- Đã thấy chưa? Đây chính là lòng người!

Lí Hàn Yến cắn chặt bờ môi đỏ mỏng manh, lại quét mắt nhìn lão giả trên lầu trại một chút.

Thanh niên tuấn tú dùng ánh mắt nóng rực quét tới quét lui ở trên người của Lí Hàn Yến. Thân thể nàng gầy gò, nhưng lại cực kỳ mê người, hắn nhìn đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn. Một khi bắt vào trong trại thì nàng sẽ là đồ chơi của hắn. Muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, chơi hỏng hay không cũng không quan trọng!

Sở Ly lui về phía sau một bước, ra hiệu không tham dự, lập tức nhận lấy sự khinh bỉ của thanh niên tuấn tú kia.

Lí Hàn Yến chậm rãi rút trường đao ra, hừ lạnh nói:

- Hãy xưng tên ra!

- Khặc khặc. Tiểu gia tên Thường Tùng!

Thanh niên tuấn tú nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề trắng như tuyết:

- Tôn tính đại danh của cô nương là gì?

Lí Hàn Yến lạnh lùng nói:

- Ta muốn giết chết ngươi!

http://tieulun.hopto.org

- Khà khà, tốt, đến giết ta đi, giết ta đi!

Thanh niên tuấn tú nở nụ cười kỳ dị:

- Muốn giết bao nhiêu lần cũng được!

Lí Hàn Yến giận tái mặt, trừng mắt nhìn hắn.

Ở bên trong quán trà nàng đã gặp phải không ít hào khách võ lâm, cho nên cũng nghe hiểu được những chuyện này.

Nàng nhếch bờ môi đỏ, tiến lên phía trước một bước, ánh đao sáng như tuyết chém xuống.

Thanh niên tuấn tú lùi một bước, nhẹ nhàng tránh ra rồi cười gian nói:

- Đao pháp thật là lợi hại. Tiếp tục đi!

Lí Hàn Yến lại múa đao, chân đột nhiên giẫm một cái, người đao hợp nhất, ánh đao tức thì tăng vọt, trong nháy mắt đã chém về phía thanh niên tuấn tú.

Thanh niên tuấn tú kêu thảm một tiếng, bưng vai trái lùi về phía sau.

Vai trái chảy máu như suối, hai mắt hắn trợn ngược lên, tràn ngập vẻ ác độc, một lát sau trở nên dữ tợn hung ác, giống như một con sói ác ăn thịt người vậy.

- Ta, muốn, chơi, chết, ngươi!

Từng chữ từng chữ từ trong miệng của hắn bắn ra. Mỗi một chữ như có hàn khí lan tràn.

Lí Hàn Yến hừ nhẹ một tiếng, tay có cảm giác như nhũn ra.

http://tieulun.hopto.org

Trên người hắn toả ra sát khí giống như thực chất, Lí Hàn Yến cảm thấy lạnh lẽo, tay chân không dùng sức nổi. Không tự chủ được muốn tránh ra khỏi ánh mắt của hắn.

- Sưu!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, thanh niên tuấn tú đâm ra kiếm.

Lí Hàn Yến trợn mắt lên, cúi đầu nhìn kiếm ở trong lòng.

Thanh niên tuấn tú lè lưỡi, liếm máu ở khóe miệng đi, nụ cười mang theo máu me, nói:

- Vốn ta chỉ muốn vui đùa với ngươi một chút, thế nhưng ngươi lại không biết điều. Như vậy ta không thể làm gì khác hơn là tiễn ngươi lên đường!

Hắn nói xong lập tức muốn rút kiếm.

Lí Hàn Yến cắn răng, mạnh mẽ múa đao.

- Sưu!

Trường đao như điện, xẹt qua cổ của thanh niên tuấn tú kia.

Đầu người bay lên, máu tươi phun ra như suối.

Lí Hàn Yến ôm ngực trúng kiếm, cả người rét run. Giống như tất cả khí lực đều biến mất vậy, hai chân mềm nhũn, ngồi xuống dưới đất.

Sở Ly bình tĩnh đi tới trước mặt nàng.

Lí Hàn Yến ngẩng đầu nhìn về phía hắn:

- Đỗ đại ca, có phải ta... Có phải ta sẽ chết đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ngồi chồm hổm xuống, bình tĩnh nói:

- Ngươi biết mình đã phạm phải sai lầm gì không?

Lí Hàn Yến lắc đầu một cái.

Sở Ly nói:

- Một khi đánh nhau, ngươi chết hoặc là hắn chết, ngươi không nhớ kỹ câu nói này của ta.

- Ta sắp phải đi gặp gia gia đúng không?

Cảnh tượng trước mắt Lí Hàn Yến biến thành màu đen, âm thanh suy yếu, khóe miệng lại nở nụ cười giải thoát.

Sở Ly nói:

- Vẫn còn sớm lắm.

Sau khi Lí Hàn Yến nghe thấy hắn nói như thế, bóng đêm đã nuốt chửng nàng, đã hôn mê.

Sở Ly móc ra Kỳ Nguyên đan ở trong lòng, cho ăn nàng ăn vào, rút kiếm, lại điểm huyệt cầm máu.

Sau đó hắn cũng không để ý tới nam nữ khác biệt mà xé xiêm y ra, xoa thuốc mỡ ở vị trí ngực, đây là thuốc mỡ đến từ Tuyết Nguyệt hiên.

Hắn nâng Lí Hàn Yến nhẹ nhàng rời đi, phía sau là tiếng quát sắc bén, trong chớp mắt đã bị hắn bỏ rơi ở phía sau.

…

http://tieulun.hopto.org

Lúc Lí Hàn Yến mơ màng tỉnh lại thì đã phát hiện ra mình nằm ở trên giường nhỏ. Nàng nghiêng đầu nhìn chung quanh, Sở Ly đang ngồi ở một bên giường, tay cầm một cuốn sách lẳng lặng lật xem.

Trong phòng sáng sủa, vô cùng yên tĩnh, bên ngoài có tiếng chim hót lanh lảnh dễ nghe.

Nàng giãy dụa một lúc, muốn đứng dậy nhưng cả người vô lực, không thể động đậy được.

Sở Ly thả sách xuống:

- Tỉnh rồi sao?

- Đỗ đại ca, ta không chết sao?

Lí Hàn Yến nói.

Sở Ly cười nói:

- Đã chết một lần, nhưng cũng đã sống lại.

- Ta cảm nhận rõ bản thân mình đã chết rồi.

- Hừ, không chết.

Sở Ly nói:

- Sau khi phục dụng đan dược, đã được cứu về.

- Linh đan gì vậy?

Lí Hàn Yến hỏi.

Sở Ly cười nhạt:

- Ngươi không cần biết chuyện này, ngươi có cảm giác thế nào?

Lí Hàn Yến nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng cảm thấy thế giới này không giống như trước đây, nàng không nói rõ ra được, thế nhưng lại cảm giác được có điểm không giống nhau.

Tất cả mọi thứ xung quanh trở nên càng tươi sáng, càng sáng ngời, thậm chí người cũng đã thay đổi.

Nàng càng muốn cố gắng sống sót hơn nữa.

Vốn gia gia đã chết, nàng vẫn có chí chết. Bởi vì lẻ loi sống một mình thực sự quá vô vị, không bằng xuống dưới đó bồi tiếp gia gia, tránh cho lão nhân gia một mình cô đơn.

Nếu không có Đỗ đại ca làm bạn, chăm sóc thì nàng đã sớm tự sát. Chỉ là nàng không muốn làm phụ ý tốt của hắn, vì lẽ đó cho nên mới cố nén như vậy.

Lần này nàng tỉnh lại, tâm niệm muốn chết một hồi biến mất, giờ hơn lúc nào hết nàng càng muốn sống.

Sở Ly mỉm cười:

- Bắt đầu từ hôm nay, phải cố gắng luyện công, đừng để cho người ta giết ngươi nữa!

- Ta biết!

Lí Hàn Yến dùng sức gật đầu.

Sở Ly nói:

- Hiện giờ ngươi không thể động, như vậy tu luyện Thái Âm quyết đi.

Hắn có Đại Viên Kính Trí, có thể nhìn thấy rõ ràng suy nghĩ của nàng, biết chí chết đã kiên định, khuyên bảo cũng vô dụng, cho nên hắn mới đưa ra biện pháp này.

Phương pháp này có lợi cho tu luyện ngày sau của nàng, làm cho nàng hiểu nên dùng đao thế nào.

Lí Hàn Yến vận chuyển Thái Âm quyết, từng tia từng tia khí tức lạnh lẽo lưu chuyển ở trong thân thể, dường như thương thế đã nhẹ đi một phần.

Hai ngày sau, nàng đã có thể luyện đao được.

Lúc sáng sớm, hai người đứng trước một căn nhà gỗ ở trong rừng cây, nàng mặc một bộ y phục màu đen, anh tư hiên ngang, Sở Ly mặc một thân áo lam. Hắn đã bỏ áo bào trắng đi.

Đây là căn nhà gỗ hai ngày trước Sở Ly mới dựng lên, rất là đơn sơ, chỉ có thể che gió chắn mưa mà thôi.

- Xuất đao!

Sở Ly nói.

Ánh đao của Lí Hàn Yến lóe lên, chém trúng vai của Sở Ly.

- Không đúng!

Sở Ly lắc đầu, trường đao đến khoảng cách một tấc gần vai thì đã bị ngăn cản:

- Lên đao chậm một chút, tiếp tục!

http://tieulun.hopto.org

Lí Hàn Yến lại chém ra một đao, chém trúng cổ hắn, nhưng lại bị ngăn ở bên ngoài một tấc.

- Nhanh hơn nữa!

Lí Hàn Yến lại chém ra một đao, chém trúng eo của hắn.

- Gần như được rồi, tiếp tục!

- Không tệ, tiếp tục!

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí một chút, nội lực lưu động, cơ nhục khẽ động, xương cốt vặn vẹo, thậm chí ngay cả mỗi một tấc quanh thân của nàng hắn đều có thể nhìn rõ. Có thể trực tiếp chỉ ra chỗ sai lầm, không ngừng thay đổi, muốn làm cho nàng luyện Thần Đao nhất thức thành phản ứng bản năng.

Có Đại Viên Kính Trí, hắn chính là sư phụ tốt nhất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Như Ma

Sau năm ngày, buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, Lí Hàn Yến một mình đi tới bên ngoài Giác Ngưu trại.

Trên lầu trại vẫn là hai lão giả kia. Một người dựa vào lan can ngủ gật, một người ngồi xổm nuốt mây nhả khói.

Tuy rằng bọn họ già, thế nhưng mắt không mờ, nàng vừa xuất hiện thì hai người này đã nhìn thấy.

- Nha đầu, sao lại trở lại đây, đi nhanh lên!

Lão giả nuốt mây nhả khói giương giọng kêu lên.

Thanh âm của hắn sang sảng, rất nhanh từ cửa trại đã có một thanh niên lao ra, tay cầm trường kiếm, so với thanh niên tuấn tú năm ngày trước còn khỏe mạnh hơn một phần, tướng mạo có mấy phần tương tự. Lí Hàn Yến suy đoán bọn họ là huynh đệ.

Hắn xông lại, không nói một lời, tức thì đâm ra một kiếm.

Lí Hàn Yến không tránh không né, rút đao ra đón nhận. Thân đao lập lòe, tức thì ánh đao tăng vọt, hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía thanh niên kia.

Thanh niên anh tuấn vội vã nghiêng người né tránh, thuận lợi đâm ra một kiếm.

Lí Hàn Yến đã trúng một kiếm, thân thể đình trệ. Thế nhưng toàn thân lại chém ra một đao, ánh đao dâng mạnh, tốc độ như điện.

Thanh niên anh tuấn nhìn thân pháp của nàng bị trì hoãn. Hắn vui mừng khôn xiết, rút kiếm ra đâm một cái, muốn giết nàng để báo thù thay cho đệ đệ.

Không nghĩ tới đao thế của Lí Hàn Yến so với lúc trước còn nhanh hai phần, hắn không né tránh kịp.

- Sưu!

Đầu người bay lên, máu phun ra như suối.

Sắc mặt Lí Hàn Yến trắng bệch, nhịn ý muốn nôn mửa, xoay người chạy đi.

- Chạy đi đâu!

Từ phía cửa trại lại có một người lao ra, tốc độ rất nhanh.

Lí Hàn Yến thi triển khinh công đào tẩu, nhưng ở trước mặt hắn lại không khác gì ốc sên. Trong nháy mắt đã đến sau lưng Lí Hàn Yến, ấn xuống một chưởng.

- Ô...

Ánh đao tăng vọt, lần nữa chém xuống.

Thân thể của nam tử trung niên này gập lại, nhẹ nhàng tránh ra, hàn khí từ mũi đao khiến cho hắn hoảng sợ.

Nữ tử này có tu vi nông cạn như vậy mà một đao này lại có uy lực như thế, quả thực đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Bộ đao pháp này quá lợi hại,

nhất định hắn phải được!

Trong đầu có suy nghĩ này, cũng không hạ sát thủ nữa mà đánh ra một chưởng lên trên vai phải của Lí Hàn Yến.

Trường đao của Lí Hàn Yến rơi xuống đất. Trong lòng tuyệt vọng, xoay người muốn bỏ chạy.

- Ầm!

Hán tử trung niên chỉ tay điểm vào huyệt của nàng, làm cho nàng không thể động đậy được một chút nào.

Hán tử trung niên có thân thể cao to, tướng mạo uy mãnh, hắn vuốt cằm, đánh giá Lí Hàn Yến:

- Tiểu cô nương, đây là đao pháp gì?

- Vô Danh đao pháp!

Lí Hàn Yến hừ lạnh nói.

Nàng quay đầu nhìn quanh, không thấy Sở Ly, nàng biết Sở Ly sẽ không xuất thủ thay cho nàng.

- Không cần nhìn, không ai có thể cứu được ngươi!

Hán tử trung niên cười nhạt:

- Chúng ta đã phái người qua đó. Có lẽ đồng bạn kia của ngươi đã chết rồi!

Lí Hàn Yến cười lạnh một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Nàng hoàn toàn tự tin, tuyệt đối không tin bọn họ có thể giết được Sở Ly.

- Được rồi, chúng ta làm một giao dịch.

Hán tử trung niên nở nụ cười hòa ái, nói:

- Ngươi chỉ cần giao ra đao phổ của bộ đao pháp này thì ta sẽ để cho ngươi đi. Bằng không, ta sẽ mang ngươi về trong trại, ngươi sẽ chỉ có thể bị nam nhân chơi, chơi đủ rồi lại giết ngươi!

- Hừ!

Lí Hàn Yến quật cường trừng mắt nhìn hắn.

Hán tử trung niên lắc đầu nói:

- Đến lúc đó, ngươi muốn chết cũng không thể chết... Ngẫm lại mà xem, chi bằng sẽ bị hơn trăm nam nhân chơi, hay là giao ra đao phổ đi?

Lí Hàn Yến quay đầu nhìn chung quanh một chút, có chút tuyệt vọng, Đỗ đại ca cũng quá nhẫn tâm, không phải hắn sẽ để cho mình chết một lần đó chứ?

- Xem ra ngươi còn chưa từ bỏ ý định nhỉ.

Hán tử trung niên thở dài nói:

- Được rồi, vậy thì vào trong trại đi!

Hắn nhấc Lí Hàn Yến lên, nhẹ nhàng trở lại cửa trại.

Lão giả nuốt mây nhả khói ở trên lầu cười nói ha hả:

- Tề lão đại, ngươi ra tay cũng quá nhanh. Không ngờ lại đoạt được một

cô nương xinh đẹp như thế!

- Lão Hoàng, đừng có nhiều lời!

Hán tử trung niên tức giận:

- Cẩn thận chết cũng không biết chết thế nào!

- Một ngày không đánh trong lòng lại có chút hốt hoảng. Chỉ là đao pháp của tiểu cô nương này rất huyền diệu đó. Cố gắng bắt chuyện, hỏi thăm nàng ta một chút!

Lão Hoàng cười ha hả, nói.

- Còn cần ngươi nói sao?

Tề lão đại cười nói:

- Cứ gọi mấy nam nhân tới hầu hạ, còn sợ nàng không nói nữa hay sao?

Nói đoạn hắn nhấc Lí Hàn Yến nhẹ nhàng tiến vào trong trại, đi vào trong một đại sảnh. Trong đại sảnh có năm hán tử đang ngồi, đang tò mò đánh giá Lí Hàn Yến.

- Tên kia đâu rồi?

Tề lão đại nói:

- Giết được không?

- Đã chạy!

Một hán tử trung niên gầy gò lắc đầu than thở:

- Thủ đoạn không cao, thế nhưng khinh công lại không tệ. Đáng tiếc lại là

một người nhát gan, bỏ qua tiểu cô nương như vậy, bản thân mình thì chạy mất!

Lí Hàn Yến cau mày trừng mắt nhìn bọn họ.

Từ sau khi chết một lần, dũng khí của nàng đã tăng cao. Đối mặt với năm nam tử sát khí ngập trời này nàng không cố kỵ một chút nào. Dù sao cũng chết, chết cũng không cần phải hoảng sợ như vậy.

- Huynh đệ Thường gia chết cũng không oan!

Tề lão đại ngồi vào trên ghế thái sư, đánh giá Lí Hàn Yến đang ở giữa đại sảnh:

- Đao pháp này quả thực rất bất thường, các ngươi nhìn tu vi của nàng mà xem. Có lẽ là vừa mới luyện võ đúng không? Thế nhưng huynh đệ Thường gia đã là Hậu Thiên viên mãn rồi!

- Là do bộ đao pháp kia rất tốt!

Trung niên gầy gò cười nói:

- Nàng không nói đúng không? Được lắm, ta sẽ cố gắng tâm sự với nàng một chút.

Hắn đứng lên, đi tới trước mặt Lí Hàn Yến, đánh giá khuôn mặt thanh tú của nàng. Hắn lắc đầu nói:

- Đáng tiếc đáng tiếc!... Chúng ta cũng chỉ có mấy biện pháp để bắt chuyện với nữ nhân. Chiêu thường thấy nhất là trói lại. Ý là dựng thẳng một cây trường thương lên, trói nữ nhân lên trên, cố định không giãy dụa được. Sau đó để cho nàng ngồi lên trên mũi thương, mũi thương sẽ cắm vào từ phía dưới, lên trên tới ruột, sâu vào trong thân thể, tách tim ra, xuyên đến cổ họng.

Tới lúc này, nếu như còn không chết thì sẽ tiếp tục tới đỉnh đầu, mãi cho tới lúc chết mới thôi... Chỉ có điều chúng ta sẽ xuyên lên trên từng điểm từng điểm một, một ngày xuyên lên trên một chút, sau chín ngày mới có thể xuyên lên trên đỉnh đầu.

Lí Hàn Yến trợn mắt lên, giận dữ nhìn hắn, cả người rét run. Nếu như bị dằn vặt như vậy, còn không bằng chết sớm thì hơn!

Trung niên gầy gò than thở:

- Những năm gần đây, cái chết như thế không có một trăm cũng có tám mươi, rất đáng thương, ài...

- Đủ chưa lão Quý?

Tề lão đại nói:

- Ra vẻ hòa ái còn không phải là chuyện mà ngươi có thể làm được!

Trung niên gầy gò cười nhìn Lí Hàn Yến:

- Tiểu cô nương, còn có biện pháp khác nữa. Chúng ta sẽ đâm thủng lỗ tai của ngươi, bỏ vào một con sâu. Để nó đi loạn trong đầu, đau đến mức chết đi sống lại, cuối cùng đau tới chết, còn nữa...

- Im miệng!

Lí Hàn Yến phẫn nộ quát:

- Ngươi đáng chết!

- Ài... ta cảm thấy sống rất vô vị, thế nhưng ông trời không thu ta!

Trung niên gầy gò lắc đầu bật cười:

- Ta cũng hết cách rồi, cũng không thể tự sát?

Sở Ly đột nhiên xuất hiện, người mặc một bộ áo bào trắng, lẳng lặng đứng ở trước người của Lí Hàn Yến, cười nói:

- Đã nhận thấy đủ chưa?

- Ta muốn giết bọn họ!

Lí Hàn Yến oán hận nói.

Sở Ly đưa tay vỗ vỗ lên huyệt của nàng, nói:

- Đao pháp của ngươi hỏa hầu còn chưa đủ, bằng không đã có thể bù đắp chuyện công lực không đủ, xem ta thi triển đao pháp thế nào.

Trường đao bên hông hắn ra khỏi vỏ.

Đám người Tề lão đại nhìn thấy hắn bỗng nhiên xuất hiện, cả đám biến sắc, tức thì đứng lên, liên tục rút đao nâng kiếm, bị người ta vô thanh vô tức chui vào bên trong. Đây tuyệt đối là cao thủ!

- Sưu!

Một đạo đao mang hiện lên, một cái đầu người bay lên trên không trung.

Sở Ly lững thững bước đi, một bước một đao, một đao một cái đầu người, thành thạo điêu luyện.

Lí Hàn Yến rập khuôn từng bước đi theo bên cạnh hắn, cảm nhận vẻ thong dong lúc hắn xuất đao, mình xuất đao thì lại hết toàn lực, mình đã luyện không đúng rồi.

Sở Ly đã từng chỉ điểm qua, thế nhưng nàng không có cách nào lĩnh ngộ

được. Lúc này nàng đã tự mình cảm nhận được sự thong dong của Sở Ly khi giết người, cảm nhận được triệt để.

Sở Ly mang theo nàng, một hơi giết sạch Giác Ngưu trại.

Lão giả nuốt mây nhả khói trên lầu cũng bị giết, chỉ để lại người vẫn ngủ gật kia, hai người nhẹ nhàng rời đi. Tiếp tục đi về phía Tuyết Nguyệt hiên.

Trên đường đi, Sở Ly giết người như ngóe, nhìn thấy ác nhân là giết, nhìn thấy thế lực tà ác là nhổ.

Trong lúc đó cũng có mười mấy lần bị mai phục, hắn ỷ vào một thanh bảo đao, giết sạch sành sanh đám người phục kích. Trên áo bào trắng vẫn không nhiễm lấy một hạt bụi, không dính một giọt máu.

Một tháng qua đi, Lí Hàn Yến đi theo Sở Ly, thấy giết nhiều người, mình cũng bị giết. Thần Đao nhất thức càng ngày càng thành thạo, đã hình thành bản năng. Khi chém ra một đao chính là Thần Đao nhất thức, uy lực mạnh mẽ.

Bản lĩnh giết người của nàng càng ngày càng mạnh, đối với việc giết người đã triệt để mất đi cảm giác, giết người như giết heo, không coi bọn họ là người nữa.

Bỗng nhiên một ngày nào đó, Sở Ly không tiến về phía trước nữa.

Hắn tìm một rừng cây rồi ở lại, lại làm một căn nhà gỗ. Giảng giải kinh phật cho Lí Hàn Yến, dạy nàng phương pháp tụng kinh, yêu cầu nàng từ nay về sau, mỗi ngày đều tụng kinh một canh giờ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Trở Lại

Lí Hàn Yến có chút không rõ, cho nên mới hỏi Sở Ly nguyên nhân.

Sở Ly giải thích với nàng, hiện tại sát khí của nàng quá thịnh, nhưng lại ở bên ngoài, không có cách nào thu lại được. Chuyện này không có tác dụng đối với tu hành của nàng, ngược lại sát khí sẽ làm ảnh hưởng tới tâm tình.

Tới một ngày, khi nàng có thể triệt để thu sát khí lại, một tia sát khí cũng không lộ ra ngoài, nhẹ như mây gió, khiến cho người ta cảm thấy thân thiết và thân cận. Như vậy sẽ là ngày nàng bước lên cảnh giới Tiên Thiên.

Lí Hàn Yến như có điều ngộ ra.

Trên người Đỗ đại ca không có lấy một tia sát khí, giống như gió xuân. Khi hắn giết người không giống như đang giết người, càng giống như phất tay chào hỏi với bọn họ vậy, nhẹ nhàng đánh ra một kích đã chém rụng thủ cấp.

Lí Hàn Yến lập tức ngoan ngoãn làm theo.

Giảng kinh được hai ngày, Lí Hàn Yến đã có thể đọc thuộc lòng thành thạo một quyển kinh phật, hai người lần nữa khởi hành, dọc trên đường đi thuận buồm xuôi gió, cũng không gặp phải người nào đáng chết nữa.

Có sơn trại ác nhân. Lúc bọn họ đến chỉ nhìn thấy sơn trại trống rỗng, bởi vì đám người kia nghe được tin tức đã sớm trốn mất dạng từ lâu.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, trời chiều chiếu rọi mặt đất, hai người đến vị trí dưới chân núi của Tuyết Nguyệt hiên.

Sở Ly lẳng lặng đánh giá ngọn núi cao chót vót trong mây, trầm tư không nói.

Lí Hàn Yến đứng ở một bên không lên tiếng, cũng đánh giá ngọn núi.

Đây chính là môn phái tương lai mà mình sẽ bái vào, không biết tình hình bên trong là gì, mình có quen thuộc hay không. Đáng tiếc nàng không thể đi theo Đỗ đại ca.

Một lúc lâu qua đi, sương chiều trở nên nặng nề, Sở Ly lấy lại tinh thần rồi than thở:

- Đi thôi, lên núi.

Lúc hai người đi tới thung lũng thì trong cốc đã ánh đèn rực rỡ, đình đài lầu các đèn đuốc sáng chưng, phồn hoa sáng sủa như cung điện ở trên bầu trời.

- Thật là đẹp!

Lí Hàn Yến than thở.

Sở Ly cười nói:

- Sau này ngươi sẽ sống ở đây, nhìn thấy cái hồ kia chứ? Ngươi sẽ ở trên đó.

- Thật giống như tiên cảnh vậy.

Lí Hàn Yến cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nhạt.

- Đỗ đại ca!

Bên trong tiểu đình ngoài thung lũng có hai đệ tử áo xanh vội vã chào đón, vui mừng khôn xiết tiến lên đón hai người:

- Đúng là Đỗ đại ca rồi!

Sở Ly ôm quyền mỉm cười.

Một đệ tử áo xanh đã xoay người vọt vào trong thung lũng, một đệ tử áo xanh khác thì lại vui vẻ kêu lên:

- Đỗ đại ca, không ngờ nhanh như vậy đại ca đã trở về rồi, mọi người đều rất nhớ đại ca!

Sở Ly nói:

- Gần đây trong cốc thế nào?

- Rất tốt.

Đệ tử áo xanh cười nói:

- Thanh Mãng sơn đã thành thật hơn nhiều, mỗi người chúng ta khi đi ra bên ngoài đều rất hãnh diện.

- Ha ha...

Dương Lăng Phong và Triệu Phi Hổ chạy nhanh đến, tiếng cười truyền tới trước, phía sau có một đám người đi theo.

Dương Lăng Phong đi tới gần hắn, oán giận nói:

- Đỗ huynh. Ngươi đã về rồi!

Triệu Phi Hổ ôm quyền cười nói:

- Đỗ huynh!

Mọi người chen chúc vây quanh Sở Ly và Lí Hàn Yến tiến vào thung lũng, vốn bọn họ muốn đi vào trong lâu uống rượu. Không ngờ lại bị Tô Thanh Điệp chạy tới xua tan, để hắn về nhà thuỷ tạ của Tô Như nghỉ ngơi. Ngày mai lại nói chuyện tiếp.

Ba người trở về nhà thuỷ tạ.

Sở Ly giới thiệu Lí Hàn Yến.

Tính tình của Lí Hàn Yến trầm tĩnh ít lời, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng hiếu kỳ đánh giá, lắng nghe, cẩn thận từng li từng tí một đứng ở bên cạnh.

Để Tô Như chăm sóc cho Lí Hàn Yến. Hắn thì đi tới nhà thuỷ tạ của Thẩm Ánh Hồ.

Mỗi một nhà thuỷ tạ đều có đèn đuốc sáng chưng, chỉ có nhà thuỷ tạ của Thẩm Ánh Hồ là không có ánh đèn.

Nàng vẫn ngồi ở bên trong tiểu đình, lười biếng nhìn hồ nước. Trong tiểu đình chỉ có hai ngọn đèn, ánh đèn ảm đạm, lạnh lẽo thê lương.

- Thẩm tiền bối.

Sở Ly ngồi vào phía đối diện nàng.

Hắn thi triển Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy sự cơ khổ, cô quạnh, bi thương ở trong lòng của nàng.

Ở dưới ánh đèn mông lung, Thẩm Ánh Hồ càng ngày càng trắng nõn và mỹ lệ, đôi mắt sáng như nước, nàng chống cằm đánh giá hắn:

- Đổi ý rồi sao?

Sở Ly nói:

- Lẽ nào ta không được về Tuyết Nguyệt hiên?

- Ngươi ấy...

Thẩm Ánh Hồ thở dài:

- Tự mình chuốc lấy cực khổ... Tiểu Kỳ đã bước vào Thiên Ngoại thiên. Đang bế quan tìm hiểu, muốn trực tiếp bước lên cảnh giới Thiên thần!

Sở Ly nói:

- Không hổ là Thái thượng kiếm kinh.

- Chuyện này phải cảm tạ ngươi.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Trợ nàng một chút sức lực, tăng nhanh như gió... Trở về là có việc đúng không?

- Ta muốn xin Thẩm tiền bối thu nhận một đệ tử.

Sở Ly nói.

Hắn nói một phen về thân thế của Lí Hàn Yến.

- Không ngờ lại ném chuyện phiền phức này cho ta.

http://tieulun.hopto.org

- Ta cũng chỉ có thể giao cho tiền bối mà thôi.

-... Được rồi, ta sẽ nhận nàng.

- Đa tạ tiền bối!

- Ngươi biết rồi đó. Đệ tử Tuyết Nguyệt hiên và Thanh Mãng sơn là cừu nhân, gặp mặt sẽ chém giết. Cho nên không phải là nàng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

- Bái vào môn phái khác, cũng có nguy hiểm như thế... Chỉ có điều cố gắng để cho nàng ít ra ngoài là được!

- Được. Ngày mai sẽ dẫn nàng tới đây!

Sở Ly ôm quyền rời đi.

Nhìn thân thể của hắn dần dần biến mất, Thẩm Ánh Hồ thở dài, lắc đầu một cái, đứng dậy trở về nhà thuỷ tạ tối đen.

…

Buổi tối ngày thứ hai Sở Ly rời khỏi Tuyết Nguyệt hiên.

Lí Hàn Yến chính thức bái vào làm môn hạ của Thẩm Ánh Hồ. Trở thành đệ tử Tuyết Nguyệt hiên.

Các đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên đều rất hiếu kỳ, cho nên mới hỏi thăm chuyện của nàng và Sở Ly.

Bây giờ đại danh của Bạch y Thần Đao Đỗ Phong đã truyền ra khắp thiên hạ, một đường tiến lên tạo ra hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác cho các thế lực võ lâm. Khi xuất đao đầu người rơi xuống đất, thủ đoạn khốc liệt cũng làm cho người ta kinh hãi.

http://tieulun.hopto.org

Lí Hàn Yến và Tô Như một tấc cũng không rời, không thể nào nói chuyện với mọi người được.

Bởi vì Sở Ly cho nên đệ tử Tuyết Nguyệt hiên đều rất thân mật đối với nàng. Tuy rằng trên người nàng toả ra sát khí ngập trời, khi đến gần làm cho người ta sợ hãi, run rẩy không dễ chịu. Chuyện này càng làm cho mọi người tò mò, rốt cuộc nàng đã giết bao nhiêu người.

Ba ngày qua, mỗi ngày buổi sáng Lí Hàn Yến đều tụng kinh một canh giờ, buổi tối cũng tụng kinh một canh giờ.

Tất cả mọi người đều rất là kinh ngạc, liên tục hỏi nguyên nhân, Lí Hàn Yến cười nói nàng làm theo dặn dò của Đỗ đại ca, chính bản thân mình cũng không biết tại sao.

Mọi người suy đoán, có lẽ là bởi vì sát tính của nàng quá nặng, cho nên phải dùng Phật hiệu để tiêu tan sát ý trong lòng.

Nhà thuỷ tạ của Lí Hàn Yến không thể kiến tạo ngay được, cho nên nàng ở cùng Tô Như.

Tối hôm đó, nàng luyện đao pháp một lần rồi mới trở lại nhà thuỷ tạ. Chỉ là lại nhìn thấy Tô Như đang đờ người ra nhìn một cái áo xanh lam.

- Ồ, Đỗ tỷ tỷ, đây là của Đỗ đại ca sao?

Lí Hàn Yến hiếu kỳ nói.

Tô Như gật gù:

- Ừm.

- Đỗ đại ca rất thích mặc y sam màu trắng.

Lí Hàn Yến nói.

Tô Như cười cười:

- Đây là xiêm y trước đây của đại ca.

- Làm sao bỗng nhiên thay đổi vậy chứ?

Tô Như thở dài, lắc đầu một cái.

- Muội nghe nói Đỗ đại ca đã có hôn thê, có đúng không?

Nàng đã dò nghe chuyện của Sở Ly.

Hôn thê của Đỗ đại ca là Đỗ Hạ, là tỷ tỷ của Đỗ Thu, đáng tiếc không thể nhìn thấy vị hôn thê của Đỗ đại ca, không biết là nhân vật xinh đẹp tới cỡ nào.

- Ừm.

Tô Như nhẹ nhàng gật đầu.

- Dường như Đỗ đại ca rất thương tâm, là bởi vì Đỗ Hạ tỷ tỷ sao?

Lí Hàn Yến nhẹ giọng hỏi.

Tô Như liếc mắt nhìn nàng một cái.

Lí Hàn Yến nói:

- Muội thấy Đỗ đại ca rất nhớ Đỗ Hạ tỷ tỷ.

Tô Như bỗng nhiên có chút buồn bực mất tập trung, lắc đầu nói:

- Ai biết được, đây là chuyện của hai người bọn họ, ai cũng không rõ

ràng!

Lí Hàn Yến nói:

- Nhất định Đỗ Hạ tỷ tỷ rất đẹp!

- Đúng là rất đẹp.

Tô Như hừ lạnh nói.

Lí Hàn Yến thở dài nói:

- Có thể làm cho Đỗ đại ca nhớ nhung như thế, Đỗ Hạ tỷ tỷ thật là hạnh phúc.

Tô Như không biết nên nói gì cho tốt, nàng than thở:

- Sau này muội đừng ở trước mặt đại ca nói tới Đỗ Hạ nữa!

- Tại sao?

Lí Hàn Yến nói.

- Hai người bọn họ thực sự rất phiền phức, không nói rõ ra được. Nói chung muội đừng có nói ra là được!

Tô Như hừ lạnh nói:

- Tránh cho đại ca phiền lòng.

- Được.

Lí Hàn Yến nói:

- Cũng không biết khi nào Đỗ đại ca sẽ tới.

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca rất bận, một chốc một lát sẽ không qua được, cứ luyện cho giỏi đi, đừng để cho đại ca thất vọng!

- Đúng vậy.

Lí Hàn Yến vội vàng gật đầu, nở một nụ cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Thanh Sơn

Sau khi Sở Ly rời đi hai ngày, Lí Hàn Yến bị gọi đến nhà thuỷ tạ của Thẩm Ánh Hồ.

Ánh nắng tươi sáng, hồ nước phẳng lặng.

Gió nhẹ từ trên hồ thổi tới tiểu đình, Thẩm Ánh Hồ mặc một bộ y sam màu trắng ngồi ở bên trong tiểu đình, lười biếng đánh giá Lí Hàn Yến.

Mi mắt của Lí Hàn Yến hơi rũ xuống, trầm tĩnh đứng đó. Dường như đã hòa vào làm một thể với cây cột đỏ tươi trong tiểu đình.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Đỗ đại ca của ngươi bảo ta không được cho ngươi xuất cốc, sợ ngươi gặp nguy hiểm.

Lí Hàn Yến nhếch miệng.

Thẩm Ánh Hồ cười nhạt:

- Ta cũng đã nghe nói chuyện của Đỗ Phong, giết người như ngóe, như người điên, ngươi không thể học hắn!

Lí Hàn Yến khẽ nhíu mày, nhẫn nhịn không phản bác.

Nàng cảm thấy Đỗ đại ca giết rất được, thoải mái tràn trề.

Những người bại hoại kia nên giết, không giết bọn họ thì không biết sẽ có bao nhiêu ngươi vô tội thiện lương bị hại. Đỗ đại ca là đang thay trời hành đạo mà!

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Võ công của hắn cao cho nên mới dám làm như vậy, hiện tại có bao nhiêu người muốn giết hắn chứ? Nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ không sống được quá hai ngày, vì lẽ đó đừng học hắn!

Lí Hàn Yến nhẹ nhàng thở dài.

- Ngươi muốn luyện tâm pháp gì?

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tâm pháp ngươi đang luyện hiện tại không tệ, không thua với tâm pháp của Tuyết Nguyệt hiên.

- Nghe theo sư phụ dặn dò.

- Vậy thì luyện cái này đi, Đỗ Phong làm việc chung quy đều có thâm ý của hắn.

Thẩm Ánh Hồ thở dài:

- Hắn đã trải qua mọi chuyện thế nào?

Lí Hàn Yến ngẩn ra, có chút không rõ ngẩng đầu.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tâm tình ra sao? Quên đi, tâm tình tốt cũng sẽ không giết nhiều người như vậy, những người kia cũng thật là xui xẻo, lại tự đưa mạng tới đao của

hắn!

Nàng đã hiểu rõ, Sở Ly đại khai sát giới là do đang phát tiết lửa giận.

Lí Hàn Yến nói:

- Rốt cuộc Đỗ đại ca làm sao?

- Là một tên đáng thương.

Thẩm Ánh Hồ mở miệng cười nói:

- Thất tình.

Lí Hàn Yến trừng mắt, khó có thể tin tưởng được.

Thẩm Ánh Hồ nhìn vẻ mặt này của nàng, cười khanh khách lên.

Lí Hàn Yến ngại ngùng cúi đầu, thế nhưng vẫn khó có thể tin được.

Lẽ nào là vì Đỗ Hạ?

Nhân vật như Đỗ đại ca, nữ nhân nào từ chối được cơ chứ? Đỗ Hạ này cũng quá có mắt không tròng rồi?

- Không phải như ngươi nghĩ đâu.

Tiếng cười duyên của Thẩm Ánh Hồ dừng lại, cười đến mức gò má ửng đỏ, kiều diễm ướt át:

- Là hắn chủ động rời khỏi Đỗ Hạ.

- Tại sao?

Lí Hàn Yến hỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Võ công mà Đỗ Hạ luyện yêu cầu phải chuyện tâm không lo lắng, tuyệt tình. Hắn vì muốn để cho Đỗ Hạ trở thành cao thủ so với hắn còn lợi hại hơn, cho nên mới chủ động ly biệt.

Thẩm Ánh Hồ lười biếng cười nói:

- Ngươi nói hắn có ngu ngốc không?

- Chỉ là như vậy...

Lí Hàn Yến kinh ngạc. Cảm khái nói:

- Nhất định trong lòng Đỗ đại ca sẽ rất khổ sở!

- Hắn chính là kẻ ngốc!

Thẩm Ánh Hồ thở dài:

- Nữ nhân luyện đến vô địch thiên hạ thì chỉ có thể cơ khổ một đời, Đỗ đại ca ngươi đang hại người hại mình!

Lí Hàn Yến nói:

- Nhất định võ công của Đỗ đại ca sẽ vượt qua được Đỗ Hạ tỷ tỷ!

Thẩm Ánh Hồ mở miệng cười nói:

- Tiểu nha đầu ngươi kiến thức có hạn, biết cái gì chứ?

- Thiên hạ ngày nay. Ai có thể địch được Đỗ đại ca cơ chứ?

Lí Hàn Yến có chút không phục nói:

- Nếu thực sự có thì đã sớm nhảy ra rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Hiện tại hắn là Thiên Ngoại thiên, Đỗ Hạ sẽ trở thành cao thủ Thiên Thần.

Thẩm Ánh Hồ vung tay cười nói:

- Đã lâu rồi ta không vui vẻ như vậy... vậy cứ theo ý ngươi đi, cứ luyện như trước đây đi. Luyện đao hay là luyện kiếm?

- Đỗ đại ca muốn ta luyện kiếm.

Lí Hàn Yến nói:

- Đao pháp là thứ luyện chơi khi nhàn hạ mà thôi.

- Hắn sợ sát khí của ngươi sẽ quá nặng.

Thẩm Ánh Hồ cười nói:

- Hai ngày nữa cùng Tô Như đi một chuyến tới Bạch Cốt sơn, đưa một phong thư, giải sầu, cả ngày ở trong cốc cũng không tốt lắm.

Hiện tại chính là lúc mà Thanh Mãng sơn thành thật nhất, không dám tới quá gần, cũng không dám sinh sự. Vì lẽ đó nên khi xuất cốc rất an toàn, Sở Ly bảo Lí Hàn Yến bớt xuất cốc chứ không phải là không xuất cốc.

- Vâng.

Lí Hàn Yến nói.

Thẩm Ánh Hồ lắc bàn tay ngọc, nói:

- Đi thôi, bình thường cứ đi theo Đỗ Thu là được.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Lí Hàn Yến ôm quyền xin cáo lui.

…

Lúc chạng vạng. Sở Ly tắm ánh nắng chiều, đứng ở ngoài Thanh Sơn thành.

Cửa thành sừng sững, tường thành cao vút, không chỉ có không kém Sùng Minh thành mà còn hơn Sùng Minh thành hai lần, lại còn càng phồn hoa náo nhiệt hơn nữa.

Từ lúc rời khỏi Tuyết Nguyệt hiên hắn đã sử dụng tới khinh công, mấy ngày đã đến được Thanh Sơn thành.

Một đường này không dừng, mà hắn cũng không muốn đại khai sát giới nữa.

Nhìn một phen, hắn bước đi về phía cửa Thanh Sơn thành.

Cửa thành có hai thủ vệ tráng niên, khí chất dũng mãnh, ánh mắt sắc bén, đánh giá từ trên xuống dưới Sở Ly vài lần, cuối cùng rơi vào trên đao bên hông hắn.

Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng không nhiễm lấy một hạt bụi. Hoàn toàn không có một tia khí tức nào của người luyện võ.

Huyệt Thái Dương và đỉnh đầu đều không có biến hóa, ánh mắt cũng không sáng sủa, tinh khí thần không đủ. Vừa nhìn đã biết không phải là người luyện võ.

Hai tên thủ vệ nhìn mấy lần trên đao của hắn, lại hừ một tiếng, vung vung tay để hắn đi vào.

Người phía trước Sở Ly thì lại đang bị kiểm tra. Hắn là một võ giả, tinh

khí thần no đủ.

Hai tên thủ vệ kiểm tra xong, lại cảnh cáo một phen.

Thanh Sơn thành có quy củ của Thanh Sơn thành, nghiêm cấm động võ, một khi động võ, nhẹ thì huỷ bỏ võ công ném ra ngoài thành, nặng thì trực tiếp mất mạng. Quy củ này do phủ Thành thủ và phủ Quốc Công đồng thời chấp hành, tuyệt đối không có ngoại lễ. Muốn giữ mạng nhỏ thì mau cụp đuôi, thu hồi ở bộ dáng ở bên ngoài lại.

Người võ giả kia bị hỏi đến mức thiếu kiên nhẫn, lại nhận một phen cảnh cáo, cuối cùng mới hầm hừ tiến vào thành.

Sở Ly tiến vào thành.

Trên đường cái ngựa xe như nước, qua lại không dứt. Tiếng rao hàng, tiếng trả giá, cãi nhau vang vọng, còn tiếng khuyên can, trẻ em chơi đùa. Thanh âm huyên náo và mùi thơm thức ăn vặt lan tràn, hòa tan vào nhau, giống như là thuỷ triều đánh về phía Sở Ly.

Sở Ly chậm rãi đi, cảm nhận sự phồn hoa náo nhiệt ở trong thành.

Kỳ thực những nơi náo nhiệt có vài phần tương tự nhau, hắn có cảm giác như đang đi ở trong Sùng Minh thành.

Đi một lúc dọc theo phố lớn, tìm được một toà tửu lâu tên là Sơn Ngoại Sơn lâu, ba tầng đứng sừng sững, khí thế vô cùng. Đứng ở trên lầu ba có thể xem được toàn bộ Thanh Sơn thành.

Đến trên lầu gọi vài món thức ăn, tới gần cửa sổ ngồi xuống. Hắn vừa tự rót tự uống, vừa thưởng thức phong cảnh, tiếp tục nghe những người chung quanh tán gẫu, có một phen lạc thú đặc biệt.

http://tieulun.hopto.org

Trải qua mấy ngày điều tiết, loại phẫn nộ mà bất đắc dĩ khi rời khỏi Tuyết Nguyệt hiên trước đó của hắn đã triệt để bị vứt bỏ, hắn cũng đã khôi phục lại sự kiên định.

Mình phải nỗ lực, phải đạt tới cảnh giới Thiên thần trước khi Tiêu Kỳ đạt đến!

Thái thượng kiếm kinh rất lợi hại, nhưng mình phải đánh vỡ ràng buộc của Thái thượng kiếm kinh, một lần nữa đoạt tâm tư của Tiêu Kỳ lại, nàng sẽ không trốn thoát được ma chưởng của hắn!

…

- Chư vị, các vị có nghe tới Bạch y thần đao họ Đỗ, gọi là Đỗ Phong hay không?

- Chuyện này cũng không tính là tin tức mới gì?

- Được, chuyện này không tính, như vậy ta sẽ nói một chuyện mới. Nhất định chư vị chưa nghe nói qua.

- Mau mau, nếu như quả thực chưa từng nghe qua thì bữa này ta sẽ bao ngươi!

- Được, vậy thì đa tạ!

- Nếu như cứ thừa nước đục thả câu thì chúng ta sẽ không nghe nữa!

- Được được, các ngươi quá không kiên nhẫn rồi... Ôi! Được được, ta nói ta nói!

- Lão Mạnh ngươi muốn ăn đòn sao?

- Ài... các ngươi yên nào, để ta nói! Đỗ Phong là người ở đâu các ngươi

biết không?

- Chỗ nào?

- Ta cũng không biết là chỗ nào, ai u... Chư vị, nghe ta nói tiếp, không được phép động thủ chứ!

- Nếu như cứ thừa nước đục thả câu thì ta sẽ tát chết ngươi!

- Được được, Đỗ Phong có quan hệ với Tuyết Nguyệt hiên!

- Tuyết Nguyệt hiên... Thứ Tuyết Nguyệt hiên luyện chính là kiếm nha?

Tuyết Nguyệt hiên là môn phái võ lâm nhất lưu ở trong Đại Quý, đại danh đỉnh đỉnh.

- Ta nghe nói, hôn thê của Đỗ Phong chính là đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên!

- Ồ, như vậy cũng có thể!

Có người trả lời:

- Nữ đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên mỗi người đều là mỹ nhân, các công tử thiếu hiệp nào mà không rục rịch cơ chứ? Đáng tiếc môn quy của Tuyết Nguyệt hiên rất nghiêm ngặt, không có cơ hội có thể chen chân vào được!

- Theo như ta nói, những nữ nhân này quá hung, dù có xinh đẹp tới mấy cũng không được!

- Vậy ngươi lại không biết diệu dụng của cao thủ võ lâm rồi. Nữ nhân dù có hung tợn tới mấy, sau khi được gả vào, chẳng lẽ còn đánh tướng công hay sao?... Nếu như trong nhà có cao thủ võ lâm như thế ở thì cũng có thể yên tâm, các ngươi thấy ta nói có đúng không?

- Coi như ngươi nói có lý!

- Quả thực nữ đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên rất hiếm... Thê tử của Đỗ Phong là đệ tử Tuyết Nguyệt hiên, đây là một tin tức quan trọng!

- Biết thì có ích lợi gì chứ?

Có người bĩu môi khinh thường:

- Đỗ Phong rất khó đối phó, Tuyết Nguyệt hiên lại càng khó đối phó hơn. Ai dám xằng bậy cơ chứ?

- Đỗ Phong này là từ nơi nào chạy ra vậy?

- Ai biết được, có khả năng là đệ tử môn phái lánh đời nào đó? Thường ngày có không ít người như vậy, nhưng một tiếng hót lên làm kinh người. Chỉ có điều đao pháp của hắn quá lợi hại, người chết ở trên tay hắn cũng đến hơn ngàn người thì phải?

- Quả thực là giết người như ngóe!

- Cho dù kêu một ngàn người xếp hàng chờ, lại chém bỏ từng cái đầu thì ta cũng không chém được nổi!

Sở Ly cau mày nghe tin tức bọn họ nói, lại lắc đầu một cái.

Quả thực thật không có tin tức hữu dụng gì cả.

- Các ngươi đã nghe nói qua chưa?

Có người lại nhẹ giọng nói:

- Ngày hôm trước Nhị công tử lại cướp một nữ nhân về!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Trắng Trợn Cướp Đoạt

- Chuyện này sao có thể tính là bí ẩn được chứ?

- Tháng nào mà hắn không đi cướp dân nữ?

- Đại công tử anh minh thần võ cũng không có cách nào trị được hắn sao?

- Chữa thế nào đây?

Có người hừ lạnh nói:

- Đại công tử anh minh thì có ích lợi gì chứ? Quốc công gia nói mới được, hắn sủng ái con thứ, Đại công tử có biện pháp nào nữa đây?

- Thực sự là chiều nhiều làm con hư rồi!

- Quên đi, cũng coi như phủ Quốc Công còn tốt, sau khi dân bị đoạt về thủ sẽ không bị tổn hại tới tính mạng, trái lại còn trở thành nha hoàn của phủ Quốc Công. Có rất nhiều cô nương còn đang tha thiết mong chờ hi vọng Nhị công tử tới cướp mình đó!

- Ngươi đang phí lời đó. Rõ ràng là cướp người, ngươi lại còn là chuyện tốt!

- Ai dám chống lại Quốc công chứ? Không chấp nhận còn có thể làm thế nào nữa chứ?... Lại nói không phải làm nha hoàn của phủ Quốc Công cái gì cũng được, rất khó đi vào!

- Theo ta thấy, nên để vị Bạch Y Thần Đao kia tới đây, dễ thu dọn đầu của Nhị công tử!

- Hừ, Bạch Y Thần Đao ra tay thì chính là lúc đầu dọn nhà.

Có người xem thường hừ lạnh nói:

- Bạch Y Thần Đao có lợi hại đến đâu, dám trêu vào phủ Quốc Công hay sao? Như vậy chẳng khác nào chán sống!

- Như vậy cũng đúng.

- Phủ Quốc Công quá bá đạo, cũng không ai dám chọc vào bọn họ.

- Ta thấy không hẳn, chiếu theo hành động của Bạch Y Thần Đao, ai cũng không sợ. Loại thế lực như Thần Đao môn kia, thế lực cũng không nhỏ, còn không phải nói diệt môn là diệt môn hay sao? Đừng quên môn chủ Thần Đao môn là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Có thể giết được cao thủ Thiên Ngoại thiên, quả thực có thể hoành hành thiên hạ!

- Ngoại trừ hoàng thượng ra, ai cũng không làm gì được hắn!

- Ai nói?

- Ai?

- Đại Lôi Âm Tự của Phật gia!

-... Như vậy cũng đúng.

Vừa nhắc tới Đại Lôi Âm Tự, bọn họ lập tức trở nên im lặng.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên có lợi hại đến đâu, đụng phải Đại Lôi Âm Tự cũng là uổng công, kỳ công tuyệt học của Đại Lôi Âm Tự cao thâm mạnh mẽ, có thể thu thập được cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Bên trong các đệ tử phản tự của Đại Lôi Âm Tự không thiếu cao thủ Thiên Ngoại thiên. Thế nhưng kết cục không có chỗ nào mà không phải là bị áp tải về tự, bị tự quy xử lý.

Những năm gần đây, đại đa số cao thủ Thiên Ngoại thiên chết đều là do Đại Lôi Âm Tự giết chết.

Huống hồ, theo mọi người đồn đại, bên trong Đại Lôi Âm Tự ẩn giấu một vị cao thủ Thiên Thần.

Nghe thấy bốn chữ Đại Lôi Âm Tự, Sở Ly cau mày. Nghĩ đến kỳ học mà mấy người Pháp Viên thi triển lúc trước.

Nếu như gặp mặt, hắn không dám nói mình nhất định có thể thắng được. Nội tình của Đại Lôi Âm Tự quá sâu, kỳ công tuyệt học tầng tầng lớp lớp, khó lòng đề phòng.

- Mau nhìn mau nhìn. Nhị công tử lại đi cướp nữ nhân rồi!

Có người kêu lên.

- Nhanh lên!

Mọi người nhanh chóng chạy đến cửa sổ, chen thành một đám nhìn xuống bên dưới.

Vị trí bàn của Sở Ly sát cửa sổ, rất nhanh bên người đã có năm, sáu hán tử, dáo dác ngó nhìn xuống.

Sở Ly lui về phía sau một bước, để trống khoảng cửa sổ, lại ngồi vào một

bên khác của bàn, đầu óc thì lại đang quan sát.

Lục Ngọc Thụ đang ở bên dưới, người anh tuấn tiêu sái, ngựa thần tuấn trắng như tuyết, khắp toàn thân không có chỗ nào mà không phải là màu trắng. Trong hai mắt lộ ra linh khí.

Con ngựa trắng chậm rãi đi dọc theo phố lớn, rất là lười biếng.

Bên cạnh Lục Ngọc Thụ có hai lão giả đi theo, trước người có bốn hộ vệ thanh niên, phía sau là một cái kiệu nhỏ. Có bốn kiệu phu tráng kiện nhấc lên, rất vững vàng, bên trong kiệu truyền đến từng trận tiếng nức nở của nữ nhân, uyển chuyển.

Đại Viên Kính Trí của hắn đã thấy rõ, trong kiệu là một thiếu nữ xinh đẹp, bị phong bế huyệt đạo, ngồi đó không nhúc nhích. Hai mắt sưng đỏ, không ngừng có nước mắt chảy ra ngoài. Đang gào khóc rất thương tâm.

Sở Ly cau mày.

Đường đường là phủ Nhân Quốc Công, có Lục Ngọc Lâu anh minh thần võ, lại còn có Lục Ngọc Dung tính toán không có chút sai sót. Thế nhưng không ngờ lại có thể nhân nhượng cho một tên công tử bột làm bại hoại thanh danh của phủ Quốc Công, thực sự rất là nực cười!

Danh tiếng của Phủ Quốc Công ở trong võ lâm vốn đã là chó săn, bị ngàn người chửi rủa. Hơn nữa lại thêm hành vi như vậy của Lục Ngọc Thụ càng làm cho bọn họ căm hận. Thậm chí đã rước lấy sự công phẫn.

Chân mày của Sở Ly cau lại, bỗng nhiên cau mày.

Hắn nhìn thấy đám người chỉ chỉ chỏ chỏ trên đường cái, vẻ mặt không có căm ghét gì cả, trái lại còn vô cùng phấn khởi, giống như đang ước ao với người ở bên trong kiệu vậy.

Suy nghĩ như vậy khiến cho hắn bất đắc dĩ lắc đầu, lòng người quả thực khó có thể dự đoán được.

- Lần này người bị cướp là cô nương nhà nào vậy?

- Ai biết được, thật là may mắn!

- Cũng chưa chắc, ngộ nhỡ người ta không muốn vào phủ Quốc Công thì sao?

- Có người nào mà không muốn vào phủ Quốc Công cơ chứ?

- Chỉ là con đường vào phủ này có chút không dễ nhìn.

- Mặc kệ là thế nào, chỉ cần có thể đi vào là được rồi!

- Nha đầu này quá tốt số, từ nay về sau trên người sẽ mặc tơ lụa, ăn thịt, cơm ngon áo đẹp, một bước lên trời!

Sở Ly ấn ấn đao, lắc đầu cười khổ.

Lục Ngọc Thụ nghênh ngang cưỡi ngựa, mọi người tự động nhường ra một con đường, nhìn theo bọn họ rời đi.

- Huynh đài, ta là người mới tới quý phủ, muốn hỏi thăm một chút, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sở Ly cản một người thanh niên lại, mỉm cười nói:

- Rõ ràng là trắng trợn cướp đoạt dân nữ, vì sao mọi người cũng không tức giận cơ chứ?

Người thanh niên này lông mày rậm mắt to, có mấy phần hàm hậu. Hắn gãi đầu một cái rồi ngồi vào phía đối diện với hắn, than thở:

- Nói không tức giận là giả.

Sở Ly gật đầu, như vậy mới bình thường.

- Chỉ có điều ngoại trừ chuyện này ra, những chuyện còn lại của phủ Quốc Công đều rất tốt, trong thành không cho phép động võ. Những cao thủ võ lâm kia đều rất ngoan ngoãn, mọi người cũng không sợ bọn họ.

Thanh niên hàm hậu cười nói:

- Chỉ là chuyện này cũng đã khiến cho mọi người vô cùng cảm kích.

Sở Ly gật gù, Sùng Minh thành như vậy, Thanh Sơn thành cũng như vậy.

Thanh niên hàm hậu nói tiếp:

- Hơn nữa ở dưới sự trấn áp của phủ Quốc Công, thành thủ và tuần phủ đều rất thành thật, cúi đầu phục tùng đối với dân chúng. Nếu không phải có phủ Quốc Công đè lên trên đầu bọn họ thì nào có chuyện tốt bậc này cơ chứ?

- Phủ Quốc Công có uy phong lớn như vậy sao?

Sở Ly cười nói.

Thanh niên hàm hậu nói:

- Những phủ Quốc Công khác không làm được, thế nhưng không có nghĩa là phủ Nhân Quốc Công chúng ta không làm được!

- Vì sao?

- Lục tiểu thư rất là lợi hại!

Thanh niên hàm hậu giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt ngưỡng mộ than thở nói:

- Tiểu thư thủ đoạn cao minh, nam nhân cũng không sánh bằng... Lúc mới bắt đầu, thành thủ và tuần phủ không phục lắm, sau đó bị tiểu thư xử lý mấy lần, rốt cục đã thành thật!

- Như vậy...

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Nếu là Lục Ngọc Dung, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Thủ đoạn của Lục Ngọc Dung lợi hại tới cực điểm, đủ để làm cho hai tên quan lại kia phục tùng.

- Nói chung, trong phủ Quốc Công ngoại trừ Nhị thiếu gia ra. Đại công tử và Tam tiểu thư đều rất tốt.

Thanh niên hàm hậu than thở:

- Mọi người đều có khuyết điểm, phủ Quốc Công cũng như thế, mọi người cũng có thể nhượng bộ khoan dung một chút.

- Đa tạ đã cho ta biết.

Sở Ly cười nói.

Dưới Đại Viên Kính Trí của hắn chiếu rọi, Lục Ngọc Thụ vẫn đang cưỡi ngựa mà đi dọc theo phố lớn, rất lười biếng, vênh váo hung hăng, mắt cao hơn đầu, căn bản không thấy đám người ở chung quanh.

Trong lòng Lục Ngọc Thụ đang cười lạnh: Cười đi cười đi, bổn công tử không sợ các ngươi cười. Như vậy còn không thể trở thành công tử của phủ Quốc Công! Hừ! Một đám dân đen cái gì cũng không hiểu, nào có biết nỗi khổ tâm trong lòng của bản thiếu gia cơ chứ? Ài...! Đều là tiểu muội, bảo mình chịu oan ức, loại chuyện này cũng dám để cho mình làm. Nếu có trách

thì chỉ có thể trách mình xuất thân không tốt, không phải con chính thất.

Tiểu muội cũng quá lung lung, luôn được phụ thân nuông chiều. Ai cũng nghe nàng, quả thật không biết nếu cứ tiếp tục như thế, rốt cuộc ai tới làm chủ phủ Quốc Công này!

Khà khà, nhất định lão đại cũng rất khổ sở, hận không thể gả muội ấy đi cho sớm. Đáng tiếc muội ấy không thích nam nhân, chán ghét nam nhân, chỉ thích nữ nhân!

Những nữ nhân này là do mình cướp, nhưng phải đưa cho tiểu muội, ông trời bất công biết bao!

Sở Ly quan sát tới đây, kinh ngạc không thôi.

Lục Ngọc Thụ cướp được mỹ nữ phải đưa cho Lục Ngọc Dung? Lục Ngọc Dung thích nữ nhân?

Sở Ly vuốt vuốt cằm, nở một nụ cười, chuyện này cũng thật là thú vị!

- Đứng lại!

Bỗng nhiên có một tiếng gào to vang vọng nửa con đường.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Giả

Sở Ly nhìn thấy một thanh niên gầy gò đứng ở trước mặt bốn hộ vệ phủ Quốc Công, thân mặc áo trắng, trường đao đeo bên hông, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Ngọc Thụ.

Con ngựa trắng thần tuấn kia tự mình dừng lại.

Lục Ngọc Thụ lười biếng quét mắt nhìn thanh niên gầy gò một chút, hừ lạnh nói:

- Ngươi là người phương nào?

- Tại hạ Đỗ Phong!

Thanh niên gầy gò gào to nói.

- Bạch Y Thần Đao!

- Không ngờ lại là Bạch Y Thần Đao!

Những người chung quanh thấy vậy tức thì giật nảy mình, hiếu kỳ trừng mắt nhìn Đỗ Phong.

Sở Ly cũng ngẩn ra, Bạch Y Thần Đao?

Ánh mắt của hắn nheo lại, Đại Viên Kính Trí quét về phía tên Bạch Y Thần Đao này, lập tức lại lắc đầu cười gằn.

- Bạch Y Thần Đao? Ngươi chính là Bạch Y Thần Đao gì gì đó hay sao?

Lục Ngọc Thụ lười biếng đánh giá hắn một chút, lắc đầu nói:

- Hình dáng chẳng ra sao cả, còn mặc một bộ áo bào trắng, thứ ta ghét nhất là nam nhân mặc áo bào trắng!

Thanh niên gầy gò hừ lạnh nói:

- Đường đường là phủ Quốc Công, giữa ban ngày ban mặt lại trắng trợn cướp đoạt dân nữ, quốc pháp ở đâu? Quốc pháp không quản được phủ Quốc Công các ngươi, như vậy Bạch Y Thần Đao ta sẽ xen vào chuyện này... Mau thả người!

- Ha ha, khẩu khí thật là lớn!

Lục Ngọc Thụ ngửa mặt lên trời cười to, không thể ngừng lại được.

Thanh niên gầy gò mặt không hề có chút cảm xúc trừng mắt nhìn về phía hắn.

Lục Ngọc Thụ cười một lát, lại lắc đầu nói:

- Này, Bạch Y Thần Đao, có phải ngươi đã nhìn thấy mỹ nhân này rồi hay không? Không sao, ngày hôm nay tâm tình của bổn công tử rất tốt, ta sẽ đưa nàng đưa cho ngươi!

- Im miệng!

Thanh niên gầy gò lạnh lùng hừ lạnh nói:

- Ta không nhịn được khi nhìn ngươi trắng trợn cướp đoạt dân nữ, sao có thể coi trọng nàng được chứ, đừng có nói bậy!

- Nếu như nàng là một nha đầu xấu xí, ngươi còn muốn cứu sao?

- Đương nhiên!

- Ra vẻ!

Lục Ngọc Thụ lắc đầu, cười gian nói:

- Mọi người đều là nam nhân, trong lòng ngươi nghĩ gì ta rất rõ!

- Ta không phí lời với ngươi nữa, giao người hay không?

Trung niên gầy gò hừ lạnh nói:

- Nếu như giao ra người ra, ngày hôm nay ta sẽ tạm tha cho ngươi một mạng, bằng không. Đừng có trách đao của ta vô tình, chém cái đầu chó của ngươi xuống!

- Ta rất muốn nhìn một chút xem, nhìn xem rốt cuộc ngươi có mấy phần bản lĩnh!

Lục Ngọc Thụ lười biếng vung tay một cái.

Lão giả áo đen bên cạnh hắn nhẹ nhàng đi ra. Đi tới trước người thanh niên gầy gò kia, lạnh nhạt nói:

- Ngươi chính là Bạch Y Thần Đao?

- Ngươi thân là một cao thủ Thiên Ngoại thiên. Không ngờ lại khúm núm hầu hạ người khác, thực sự đã làm mất mặt người trong võ lâm!

Thanh niên gầy gò cười lạnh nói:

- Đừng có trách đao của ta vô tình, chém đầu chó của ngươi!

http://tieulun.hopto.org

- Dông dài!

Lão giả áo đen cau mày nói:

- Xem quyền!

Hắn đánh ra một quyền.

Trên không trung truyền ra một tiếng ầm vang trầm thấp, giống như tiếng nổ tung vậy.

Thanh niên gầy gò cười gằn, trường đao ra khỏi vỏ.

Một đạo dải lụa màu bạc đột nhiên chém xuống dưới.

- Ầm!

Lưỡi đao và quyền kình gặp nhau, kình lực phân tán.

Y phục của những người chung quanh bay phần phật, giống như bị một cơn gió mạnh thổi qua.

Bọn họ như bị thủy triều đẩy về phía sau, không tự chủ được lùi về phía sau vài bước, thân thể lảo đảo.

Mọi người liên tục thán phục.

Quả nhiên là cao thủ Thiên Ngoại thiên, lợi hại! Lợi hại!

- Quyền pháp rất tốt!

Thanh niên gầy gò quát một tiếng, ánh đao giống như mưa to gió lớn cuốn về lão giả áo đen kia.

Mọi người cảm thấy hoa mắt mê mẩn, lại than thở. Đao pháp thật là lợi

hại, đao rất nhanh, quả nhiên không hổ là Bạch Y Thần Đao!

- Leng keng leng keng...

Quyền của lão giả áo đen đánh trúng thân đao một cách chuẩn xác.

Qua mỗi một quyền, ánh đao hoa mắt ảm đạm một phần, sau đó lại hoa mắt, lại ảm đạm. Rất rõ ràng, làm cho người xem cảm thấy hoa cả mắt.

Lục Ngọc Thụ lười biếng nhìn vào giữa trường, bĩu môi lớn tiếng nói:

- Bạch Y Thần Đao cũng chỉ đến như thế mà thôi!

- Hừ!

Thanh niên gầy gò hừ lạnh một tiếng. Ánh đao tăng vọt, tốc độ nhanh hơn một chút.

Sở Ly híp mắt.

- Khà Khà.

Lão giả áo đen gầm nhẹ, nắm tay phồng lớn thêm một vòng, tốc độ tăng nhanh.

Hắn vung hai tay, chung quanh là quyền ảnh ngập trời, nhìn qua giống như có mấy chục cái tay vậy, hoàn toàn đã che khuất bản thân, chặn ánh đao lại.

Cuồng đao cực kỳ mãnh liệt, nhưng lại không thể phá được nắm tay của lão giả này phong tỏa. Mỗi một đao đều bị quyền đánh trúng, khiến cho khí thế của hắn không có cách nào dâng lên được. Mà lại bị mạnh mẽ áp chế lại.

Trong đám người có không ít cao thủ, xem hai người đánh đến lực lượng

ngang nhau. Phía dưới không khỏi thấp giọng nghị luận.

- Không phải Bạch Y Thần Đao giết người chỉ dùng một đao thôi sao?

- Phí lời, đó là đối với cao thủ Thiên Ngoại thiên trở xuống, cao thủ Thiên Ngoại thiên hắn còn có thể một đao chém chết hay sao?

- Như vậy cũng đúng, một đao có thể chém chết cao thủ Thiên Ngoại thiên, ít nhất cũng phải là cao thủ Thiên Thần mới làm được!

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên của phủ Quốc Công há có thể kém chứ?

- Lão giả này là Hàn nhất mộng, cao thủ hàng đầu trong thiên hạ. Bạch Y Thần Đao có thể ngăn cản của nhiều chiêu như vậy cũng coi như là lợi hại!

- Đáng tiếc đáng tiếc!

- Đáng tiếc cái gì?

- Sợ rằng thần thoại bất bại của Bạch Y Thần Đao sẽ bị diệt.

- Nào có cao thủ bất bại cơ chứ... Hắn biết rõ trên núi có hổ mà vẫn nên núi. Phần dũng cảm và khí khái này chúng ta rất khâm phục, chúng ta cũng không lá gan đi đối phó phủ Quốc Công nha?

- Người quý ở chỗ tự mình biết mình, đối đầu với phủ Quốc Công, trừ phi ẩn cư núi rừng, nếu không sao còn đường sống nữa chứ?

- Ài...

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào giữa trường.

Đao pháp của thanh niên gầy gò càng ngày càng ác liệt, quyền ảnh ở phía

đối diện cũng càng ngày càng dày đặc.

- Keng...

Trong một tiếng kêu thật dài, trường đao của thanh niên gầy gò bay ra ngoài.

Mọi người nhanh chóng tránh ra, sợ bị đao bắn tới, làm bản thân bị thương.

- Keng...

Trường đao bắn lên trên không trung chừng hai trượng rồi rơi xuống nền đá.

Chung quanh tức thì yên tĩnh, đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thanh niên gầy gò.

Không ngờ Bạch Y Thần Đao uy phong hiển hách, như mặt trời ban trưa lại thất bại, lại còn thất bại ở trước mắt mình!

Điều này làm cho bọn họ có chút phức tạp, rồi lại càng ngày càng kính nể đối với phủ Quốc Công.

Vị cao thủ bên ngoài lưu truyền đến mức kỳ diệu, gần như là thần thoại của võ lâm, đụng phải cao thủ của phủ Quốc Công lại chỉ có thể nuốt hận bị thua. Phủ Quốc Công giống như một ngọn núi che trời, sừng sững không thể vượt qua.

- Ha ha...

Lục Ngọc Thụ cười to nói:

- Bạch Y Thần Đao khá lắm, có thể đấu nhiều chiêu như vậy với Hàn lão

cũng coi như bản lĩnh của ngươi rất khá. Trước giờ bổn công tử là người thích nhân tài, rất yêu quý nhân tài!

Sắc mặt người thanh niên gầy gò kia rất âm trầm, không nhúc nhích mà trừng mắt nhìn hắn.

Lục Ngọc Thụ cười nói:

- Như vậy đi, nếu như ngươi đến phủ Quốc Công chúng ta, một tháng mười ngàn lượng bạc, còn có những linh đan diệu dược khác nữa. Tất cả sẽ thuộc về ngươi!

Những người chung quanh ồ lên.

Mười ngàn lượng! Mười ngàn lượng vậy cũng là một khoản tiền kếch sù khó có thể tin tưởng được!

Lục Ngọc Thụ tiếp tục nói:

- Ngươi muốn diệt trừ chuyện bất bình ở trong nhân gian, vậy cứ đến phủ Quốc Công đi. Những cao thủ võ lâm động võ vi phạm lệnh cấm, ỷ vào một thân võ công cao minh mà làm xằng làm bậy. Tất cả bọn họ đều là mục tiêu mà phủ Quốc Công chúng ta trấn áp... Ngươi gia nhập, thực lực phủ Quốc Công tăng mạnh, lại có thể trừng ác trừ gian, thế nào?

Trên khuôn mặt âm trầm của thanh niên gầy gò có chút chần chờ.

Mọi người cũng không khỏi suy nghĩ theo Lục Ngọc Thụ.

Tuy Nhị công tử là công tử bột, ăn chơi trác táng. Thế nhưng nói rất có lý, danh tiếng của phủ Quốc Công vẫn vô cùng tốt, là công địch của cao thủ võ lâm.

- Như vậy đi!

Lục Ngọc Thụ lớn tiếng nói:

- Hai mươi ngàn lượng, một tháng cho ngươi hai mươi ngàn lượng. Như vậy ngươi có thể cứu tế rất nhiều người nghèo. Vừa có thể làm việc thiện tế bần mà còn có thể trừ ác, cớ sao không làm cơ chứ?

Nhưng người thanh niên gầy gò kia vẫn đang do dự.

Lục Ngọc Thụ nhảy xuống ngựa, đi tới chỗ gần hắn, cười nói:

- Quyết định như thế đi! phủ Quốc Công chúng ta đối với cao thủ như ngươi cầu hiền như khát nước, nhất định tiểu muội sẽ yêu thích ngươi, trọng dụng ngươi!

- Lục huynh đệ.

Lão giả áo đen tên là Hàn Nhất Mộng lạnh nhạt nói:

- Chúng ta tiến vào phủ Quốc Công không phải là vì vinh hoa phú quý, bằng vào bản lĩnh của chúng ta. Vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, chỉ vì một phần trách nhiệm, trừng ác trừ gian... Bản thân một mình hành hiệp trượng nghĩa, thế đơn lực bạc, mượn lực lượng của phủ Quốc Công, có thể diệt trừ nhiều ác đồ hơn nữa!

- Được!

Thanh niên gầy gò thở dài:

- Vậy ta sẽ thử xem!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Đao Thật

- Được, như vậy mới thoải mái chứ... Từ nay về sau, chúng ta sẽ cùng cạn chén rượu đầy, mạnh mẽ giết ác nhân!

Hàn Nhất Mộng mỉm cười.

- Được, cạn chén rượu đầy, mạnh mẽ giết ác nhân!

Thanh niên gầy gò ôm quyền nói:

- Đỗ mỗ rất mong được như vậy!

- Người đến, thả cô nương này ra!

Lục Ngọc Thụ quay đầu dặn dò một tiếng:

- Ngày hôm nay có thể mời được Bạch Y Thần Đao vào phủ, thật là chuyện đáng mừng, thả cô nương này, để bản thân nàng tự chọn!

Bốn tên kiệu phu vẫn vác chiếc kiệu đứng tại chỗ, sau khi nghe vậy lập tức thả kiệu xuống. Lại xốc màn kiệu lên, để lộ ra một mỹ nhân sạch sẽ đáng thương.

Một kiệu phu lấy tay điểm vào bờ vai đẹp của nữ tử này, thân thể của nàng run lên, chậm rãi đứng lên.

Lục Ngọc Thụ đánh giá nàng, âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Mỹ nhân như thế không thuộc về mình, phải thuộc về tiểu muội, quả thực là phung phí của trời!

- Tiểu mỹ nhân, hôm nay chúng ta sẽ thả ngươi ra.

Lục Ngọc Thụ híp mắt cười nói:

- Ngươi nói một chút xem. Ngươi muốn về nhà đây, hay là đi theo ta, tiến vào phủ Quốc Công làm nha hoàn?

- Ta... Ta...

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần cúi đầu.

Mọi người nhìn thấy mỹ nhân như vậy đều thầm hô một tiếng khó trách, nữ nhân có khuôn mặt đẹp như vậy. Khó trách lại bị Nhị công tử để mắt tới, đoạt đi.

- Tiểu mỹ nhân, ngươi muốn về nhà thì ta sẽ phái người đưa ngươi trở lại, không cướp ngươi nữa. Yên tâm, tuy rằng Lục Ngọc Thụ ta không ra gì, thế nhưng lại nói lời giữ lời!

Lục Ngọc Thụ tùy tiện nói, vẻ mặt tà mị.

Chỉ có điều tuy rằng tướng mạo của hắn rất suất khí, thế nhưng hành động như vậy cũng không khiến cho nữ nhân phản cảm. Trên đường có rất nhiều nữ tử hận không thể đổi vị trí với mỹ nhân này, bị Lục nhị công tử đoạt vào trong phủ.

- Nếu ngươi như muốn trở lại cùng ta, như vậy sẽ làm nha hoàn.

Lục Ngọc Thụ cười gian nói:

- Nhan hoàn của phủ Quốc Công chúng ta không bình thường. Ngoại trừ

ta ra, ai cũng không thể bắt nạt ngươi. Ra phủ, càng không có một người nào dám động vào ngươi. Ngẫm lại đi, đi về nhà hay là tiến vào phủ Quốc Công, có cơm ngon áo đẹp? Cơ hội này chỉ có một lần mà thôi!

Hắn cười rất quái lạ. Đúng là hắn rất hiếu kỳ, hắn rất muốn biết nữ nhân này chọn thế nào.

- Ta... Ta muốn đi về!

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần thấp giọng nói.

Lục Ngọc Thụ ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn nàng, nhưng lại chỉ cười nhạt:

- Đúng là một người có chí khí, được rồi. Con người có chí riêng, không thể cưỡng cầu. Nếu không muốn có cuộc sống tốt thì cũng coi như xong, đưa nàng về!

- Vâng. Công tử!

Bốn tên kiệu phu trầm giọng nói.

Mọi người trên đường cái dồn dập khen hay.

Lục Ngọc Thụ thầm mắng một đám ngu xuẩn, hắn lại lười biếng không để ý đến bọn họ mà nhảy lên ngựa, nói:

- Lục huynh đệ, vậy ta sẽ ở trong phủ đợi đại giá!

- Khoan đã!

Lúc hắn muốn đánh ngựa hồi phủ thì Sở Ly xuất hiện.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng, eo đeo bảo đao, lẳng lặng đứng ở trên đường cái, ngăn cản đường của bọn họ.

- Ngươi là người phương nào?

Lục Ngọc Thụ cau mày quát lên:

- Đừng tưởng rằng nhị gia ta là người dễ nói chuyện, còn chưa cút mau!

Sở Ly ôm quyền một cái, bình tĩnh nói:

- Tại hạ Đỗ Phong!

- Đỗ Phong...?

Mọi người tức thì lấy làm kinh hãi, liên tục nhìn phía thanh niên gầy gò.

Thanh niên gầy gò cau mày. Hừ lạnh nói:

- Đỗ Phong? Ngươi cũng gọi là Đỗ Phong?

Sở Ly như cười mà không phải cười nhìn về phía hắn:

- Trình Quý Việt, từ khi nào ngươi đổi tên thành Đỗ Phong vậy?... Sửa lại tên tuổi, lão tổ tông cũng không nhận nữa sao?

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Thanh niên gầy gò tên là Trình Quý Việt lạnh lùng nói:

- Nói hươu nói vượn cái gì chứ?

Sở Ly than thở:

- Trình Quý Việt, hộ vệ ngũ phẩm của phủ Quốc Công, chẳng lẽ không phải là ngươi hay sao?

- Tại hạ Đỗ Phong!

Trình Quý Việt trầm giọng nói:

- Không phải là Trình Quý Việt gì đó!

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Lục Ngọc Thụ:

- Đỗ mỗ có tài cán gì mà khiến cho phủ Quốc Công nhớ thương như vậy, muốn làm bại hoại danh tiếng của Đỗ mỗ chứ?

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lục Ngọc Thụ hừ lạnh nói:

- Ngươi là người phương nào mà dám nói xấu phủ Quốc Công ta?

- Ài...

Sở Ly lắc đầu.

Hắn đột nhiên bước ra một bước, xuất hiện ở trước người Trình Quý Việt, ánh đao lóe lên.

Bên eo của Trình Quý Việt lập tức bị chém rách y phục, một khối yêu bài lóng lánh rơi xuống đất.

Mọi người tức thì ồn ào.

Yêu bài như vậy là thứ mà bọn họ không thể quen thuộc hơn, ngân bài của hộ vệ phủ Quốc Công. Ở trong Thanh Sơn đường này có uy lực rất là mạnh mẽ, ngân bài xuất hiện, một đường thông suốt.

Trình Quý Việt không nhúc nhích, ngây người đứng đó.

Một đạo ánh đao kia của Sở Ly không ngừng lập lòe ở trong lòng hắn,

khiến cho hắn cả người phát lạnh, cả người mềm nhũn.

Chờ tới khi yêu bài rơi xuống đất, hắn vội vã muốn nhặt lên.

Mũi đao của Sở Ly vẩy yêu bài, yêu bài xoáy trên không trung, khiến cho mọi người nhìn thấy rất rõ ràng.

Một mặt có viết bốn chữ phủ Nhân Quốc Công, mặt khác viết ba chữ Trình Quý Việt, mỗi một mặt đều có năm ngôi sao.

Lục Ngọc Thụ lập tức âm thầm mắng to một tiếng ngu xuẩn.

Làm chuyện như vậy không ngờ lại mang theo yêu bài, quả thực là ngu ngốc không thể ngu ngốc hơn. Tiểu muội cũng đã tính sai, sao lại dùng kẻ ngu xuẩn như vậy chứ? Ngộ nhỡ lúc động thủ bất ngờ rơi xuống thì phải làm sao chứ?

Hắn cũng không biết không phải là Trình Quý Việt quá ngu ngốc, mà là hắn quá thông minh.

Lúc hắn nhận được nhiệm vụ này thì trong lòng lo sợ.

Chuyện này không hắn không thể đùa mà thành thật, tiểu thư giả bộ Đỗ Phong bị thua, gia nhập phủ Quốc Công. Thế nhưng vạn nhất đùa mà thành thật, lúc động thủ, muốn giết một Đỗ Phong giả như hắn thì sao đây?

Mưu kế của tiểu thư đều là chuyện thay đổi thất thường, tùy cơ mà thay đổi, không có gì là mãi mãi.

Mang theo yêu bài này, lỡ như bọn họ đùa mà thành thật, như vậy hắn ném yêu bài ra. Không chừng sẽ có một chút hi vọng sống.

…

Mọi người lập tức nghị luận sôi nổi, hiếu kỳ nhìn Sở Ly.

Xem ra người này mới sự thật là Đỗ Phong, Bạch Y Thần Đao!

Mà phủ Quốc Công cũng thật là lợi hại, ám hại Bạch Y Thần Đao, đả kích uy vọng của Bạch Y Thần Đao như thế, quả thực là giết người không thấy máu, nhất định là chủ ý của Tam tiểu thư khôn khéo!

Sở Ly đè đao nhìn về phía Lục Ngọc Thụ, nói:

- Nhị công tử, có phải các ngươi nên cho Đỗ mỗ ta một câu trả lời cho thỏa đáng hay không?

- Trả lời?

Lục Ngọc Thụ không để ý tới hắn mà hừ lạnh nói:

- Trả lời cái gì chứ?

- Giả mạo tên tuổi Đỗ mỗ, làm việc cẩu thả.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Động tác này của Phủ Quốc Công không phóng khoáng một chút nào, là thủ đoạn của một nữ nhân, đúng không?

- Nữ nhân thì thế nào chứ?

Lục Ngọc Thụ bĩu môi hừ lạnh nói:

- Đỗ Phong, có muốn gia nhập phủ Quốc Công ta hay không?

Hắn đã nghe Sở Ly mắng Tam muội hắn làm việc không phóng khoáng, cho nên trong lòng mừng thầm.

Sở Ly thở dài:

- Đỗ mỗ là người sơn dã, lười nhác quen rồi, không chịu nổi gò bó, càng không chịu nổi người khác ra lệnh. Cho nên ta chỉ có thể khước từ ý tốt của Nhị công tử mà thôi!

- Vậy thì thật là đáng tiếc.

Lục Ngọc Thụ nói:

- Cửa lớn phủ Quốc Công chúng ta vẫn mở rộng với ngươi đó!

Sở Ly cười nói:

- Nhị công tử, không nói tới việc này nữa. Trước tiên nói một chút về chuyện hắn giả mạo Đỗ mỗ đi, lẽ nào Nhị công tử cứ quên đi như thế hay sao?

- Hừ, nếu không ngươi sẽ làm thế nào?

Lục Ngọc Thụ cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn làm địch với phủ Quốc Công chúng ta hay sao?

Sở Ly nói:

- Đỗ mỗ yêu quý danh tiếng, muốn so một lần với vị tiền bối này!

- Hàn lão?

Lục Ngọc Thụ nhìn về phía Hàn Nhất Mộng.

Hắn cũng hiếu kì, rốt cục võ công của Sở Ly mạnh đến mức nào.

http://tieulun.hopto.org

Từ bề ngoài xem ra, Đỗ Phong này như một kẻ không biết võ công, áo bào trắng tung bay không nhiễm một hạt bụi, không giống như vũ phu một chút nào, càng giống như một người đọc sách vậy.

Hàn Nhất Mộng trầm giọng nói:

- Được, vậy thì luận bàn một chút!

Sở Ly ôm quyền.

Mọi người tức thì lùi lại, đây là Bạch Y Thần Đao chân chính đấy. Không phải là đùa, giết người như ngóe, giống như dao sắt thái đồ ăn vậy.

Hàn Nhất Mộng mạnh mẽ đánh quyền đến.

Thân đao của Sở Ly hợp lại hóa thành một đạo ánh sáng, trong nháy mắt đã cắt quyền kình ra, ánh đao xẹt qua cổ của Hàn Nhất Mộng.

Sở Ly tra đao trở vào bao, trở về tại chỗ.

Hàn Nhất Mộng không nhúc nhích, giống như đã bị đóng băng lại.

Hắn chậm rãi sờ sờ cổ mình, lúc hít thở cảm thấy lạnh lẽo. Thế nhưng cái cổ bóng loáng bằng phẳng, cũng không bị thương gì cả. Thế nhưng vừa nãy rõ ràng đao của đối phương đã cắt qua cổ của hắn rồi mà!

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Sống đao!

Hàn Nhất Mộng có chút kinh dị nhìn Sở Ly.

Sắc mặt của Lục Ngọc Thụ cũng hơi thay đổi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn không thể nhìn thấy rõ động tác, ánh đao lóe lên rồi biến mất. Thân thể chỉ nhoáng một cái mà thôi, chỉ là đối phương ra đao thế nào hắn lại không thấy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Khuyên Bảo

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hộ vệ của phủ Quốc Công, chỉ đến như thế!

- Để lão phu đến lĩnh giáo một chút!

Một lão giả khác bước lên trước, ôm quyền nói:

- Lão phu Lục Hội Cơ.

- Cũng họ Lục sao?

Sở Ly khẽ gật đầu:

- Xin mời!

Lục Hội Cơ rút kiếm ra khỏi vỏ, chậm rãi chỉ về phía Sở Ly.

Thân kiếm như một vũng nước xuân, lập tức sưu một tiếng, thân kiếm rung động, giống như một con rắn sống lại, đột nhiên bắn ra, trong nháy mắt đã đâm đến ngực của Sở Ly.

Sở Ly nghiêng người múa đao.

Một vệt sáng xẹt qua cổ của Lục Hội Cơ.

Trường kiếm đâm vào trong không khí, Lục Hội Cơ cứng đờ một hồi, không nhúc nhích.

Một lát sau, hắn sờ sờ cổ mình, sắc mặt tái xanh, cũng còn may là sống đao, bằng không đầu của mình đã dọn nhà. Đao pháp của Đỗ Phong này rất tuyệt, kinh người tới cực điểm!

Sở Ly đè đao nhìn Lục Ngọc Thụ, bình tĩnh tiến lên phía trước một bước.

- Ngươi muốn làm gì?

Lục Ngọc Thụ đang bị ánh đao làm cho kinh hãi. Thấy thế sợ hết hồn, hắn quát lên:

- Họ Đỗ, quả thực ngươi cũng có mấy phần bản lĩnh!

Sở Ly nói:

- Nhị công tử học vấn uyên thâm, không bằng chúng ta luận bàn một chút?

- Họ Đỗ, ngươi muốn đối đầu với phủ Quốc Công chúng ta hay sao?

Lục Ngọc Thụ quát lên.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nhị công tử, phủ Quốc Công xuống tay trước, Đỗ mỗ bị bức ép bất đắc dĩ. Cho nên chỉ có thể phẫn nộ mà phản kháng, quả nhiên phủ Quốc Công bá đạo giống như trong tin đồn thật!

- Dừng tay!

Từ phía xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát khẽ.

Sở Ly quay đầu nhìn lại, miệng nở một nụ cười.

http://tieulun.hopto.org

Những người chung quanh liên tục thốt lên một tiếng kinh ngạc, nhanh chóng nhường ra một con đường.

Lúc này có ba người chậm rãi đi tới.

Cầm đầu là một nữ tử uyển chuyển thướt tha, mặt có đeo lụa trắng, chỉ để lộ ra một đôi mắt trong trẻo giống như nước. Trong lúc nhìn quanh, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng.

Phía sau nàng có hai lão giả đi theo, một là Tịch Vụ. Biểu hiện trang trọng và âm trầm, một người khác Sở Ly cũng đã nhìn quen mắt. Bởi vì hắn đã gặp hai lần, là cao thủ hàng đầu của phủ Quốc Công.

Hai người từng bước theo sát, cung kính đi ở phía sau lưng nàng.

Thân phận của nữ tử đã rất sống động, tiểu thư Lục Ngọc Dung của phủ Nhân Quốc Công.

Lục Ngọc Dung đeo tấm lụa trắng, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy nàng là một đại mỹ nhân, mắt không có cách nào rời khỏi trên người nàng được.

- Đỗ tiên sinh, đã đắc tội rồi.

Lục Ngọc Dung ôm quyền cười nói:

- Tiểu nữ tử may mắn, rốt cục đã có thể nhìn thấy thần đao vô địch!

- Không dám xưng vô địch!

Sở Ly ôm quyền một cái. Ra vẻ không biết nàng:

- Không biết cô nương là...?

- Tiểu nữ tử Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung thi lễ:

- Đỗ tiên sinh, chuyện tìm người giả mạo Đỗ tiên sinh vào phủ Quốc Công chính là chủ ý của ta, đã đắc tội rồi.

- Hóa ra là Lục cô nương!

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Thủ đoạn rất cao cường!

Sóng mắt của Lục Ngọc Dung xoay chuyển một cái:

- Tiểu nữ tử ngưỡng mộ đại danh của tiên sinh, muốn mời tiên sinh vào phủ làm cung phụng. Hỗ trợ phủ Quốc Công trừ gian trừng ác, trọng trấn võ lâm!

- Thân thể của Lục cô nương đáng giá ngàn vàng, tại hạ không dám nhận... Chỉ là cách làm như vậy, Đỗ mỗ không dám gật bừa!

Ánh mắt của hắn như tia chớp đâm vào hai con mắt của Lục Ngọc Dung.

Sóng mắt của Lục Ngọc Dung dịu dàng nhu thuận, không bị ảnh hưởng một chút nào:

- Vâng, là tiểu nữ tử làm không đúng. Kính xin tiên sinh đại nhân đại lượng, không nên lấy làm phiền lòng!

- Không dám! Không dám!

Sở Ly vung vung tay.

http://tieulun.hopto.org

- Lúc này nhìn thấy tiên sinh, không nhịn nổi mừng rỡ, tiểu nữ tử muốn tận tình địa chủ, được chứ?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Không cần, Đỗ mỗ còn có việc trong người, xin được cáo lui trước đã!

- Chờ đã!

Lục Ngọc Dung vẫy bàn tay ngọc một cái:

- Như đi phủ Quốc Công uống rượu thì tiên sinh sẽ có lo lắng. Không bằng như vậy đi, tiểu nữ tử đã mở tiệc rượu ở Nhân Tâm lâu. Xin tiên sinh hạ mình, tiểu nữ tử có chuyện lớn muốn thỉnh giáo!

-... Nếu đã như thế. Được!

Sở Ly ôm quyền một cái.

- Tiên sinh xin mời!

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu.

…

Những người chung quanh nhìn bóng lưng của bọn họ biến mất, lập tức sôi nổi nghị luận.

- Lục tiểu thư quả nhiên là khí khái bất phàm.

- Co được dãn được. Thân là Đại tiểu thư phủ Quốc Công, không cần chiêu hiền đãi sĩ như vậy chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Nói vậy có lẽ là thấy vị Bạch Y Thần Đao này lợi hại, cho nên mới phải làm như vậy chứ.

- Nếu như không phải Bạch Y Thần Đao vừa vặn ở đây, e rằng thanh danh này đã...

- Bạch Y Thần Đao quả nhiên là Bạch Y Thần Đao, đao pháp đúng là nhất tuyệt, đường đường là cung phụng phủ Quốc Công, một chiêu cũng không ngăn được!

- Ta còn chưa nhận ra được một đao này chém ra sao kìa!

- Ta cũng không thấy rõ!

Mọi người sôi nổi nghị luận, nhưng không hẹn mà cùng có mấy phần ước ao ghen tị đối với Sở Ly.

Có thể được Lục tiểu thư tự mình mời, còn có thái độ như thế cũng coi như không uổng công một đời, không uổng công làm nam nhân một lần!

Sở Ly và Lục Ngọc Dung ngồi ở phía đối diện nhau.

Hai người đang ở trong một căn phòng trang nhã trên lầu bốn của Nhân Tâm lâu, thông qua cửa sổ có thể xem phố lớn ở phía dưới. Từng con phố lớn, từng mảng từng mảng kiến trúc.

Khép cửa sổ lại, thì trong phòng lại yên tĩnh không hề có một tiếng động, giống như là hai thế giới vậy.

Lục Ngọc Thụ đã mang theo mặt mày xám xịt trở về.

Tịch Vụ tiếp nhận mâm do thị nữ mang tới, lại tự mình bưng đến cạnh bàn, dâng lên từng cái. Lại rót đầy chén bạc cho hai người, động tác thành thạo trầm ổn.

http://tieulun.hopto.org

Trên người Lục Ngọc Dung mặc y sam màu trắng, không ngờ đã lấy khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt ngọc xinh đẹp tuyệt luân, phong tình vạn chủng. Đồng thời lại còn có khí chất đoan trang trầm tĩnh.

Lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn, tự có một đạo khí thế ung dung cao quý trên người.

Nàng giơ tay, Tịch Vụ khom người lùi tới phía sau, không nhúc nhích.

Căn phòng bố trí trang nhã, giấu sự xa hoa ở bên trong, dụng tâm rất độc đáo.

Trên người Lục Ngọc Dung có mùi thơm lạnh nhạt bồng bềnh, khiến cho người ta suy tư.

Sở Ly bình tĩnh ngồi ở phía đối diện, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Lục Ngọc Dung bưng chén bạc lên, nở nụ cười lạnh nhạt:

- Một chén này ta muốn tạ lỗi với tiên sinh, thủ đoạn không đủ quang minh chính đại. Đã làm hỏng tên tuổi của tiên sinh.

Nàng giơ tay, uống một hơi cạn sạch.

Tịch Vụ tiến lên rót đầy chén bạc, lại khom người lui về phía sau.

Lục Ngọc Dung lại bưng chén lên, nói:

- Một chén này ta kính tiên sinh trừ ác trừng gian, hả hê lòng người!

Nàng lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tịch Vụ tiến lên rót đầy, khom người lui về phía sau.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung lại bưng chén bạc lên, nói:

- Chén này ta thay mặt cho những bách tính vô tội kia, kính tiên sinh!

Nàng lại uống một hơi cạn sạch.

Bụng rỗng lại có thêm ba chén rượu vào bụng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng, kiều diễm ướt át.

Sở Ly vẫn yên tĩnh ngồi đó.

Nhìn nàng uống ba chén vào bụng, lúc này hắn mới nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Tịch Vụ tiến lên rót đầy hai chén bạc, khom người lùi tới phía sau Lục Ngọc Dung, nhắm mắt không nhúc nhích, rất giống một pho tượng.

Lục Ngọc Dung lẳng lặng nhìn hắn:

- Ta biết, tiên sinh không muốn gia nhập phủ Quốc Công.

Sóng mắt của nàng lưu chuyển, khí chất đoan trang mà trầm tĩnh, hào hoa phú quý lại ung dung. Kết hợp với vẻ xinh đẹp của nàng tạo thành sự mê hoặc vô tận.

- Đúng vậy.

Sở Ly uống một chén, chậm rãi thả chén bạc xuống, lại rất bình tĩnh nhìn nàng:

- Người nơi sơn dã, yêu thích những tháng ngày như nhàn vân dã hạc. Cho nên thực sự không quen làm người hầu ở phủ Quốc Công, chỉ có thể cảm tạ ý tốt của tiểu thư mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Ài... đáng tiếc.

Lục Ngọc Dung lắc đầu than nhẹ, vung tay, ra hiệu cho Tịch Vụ lui ra, tự mình rót đầy chén bạc cho hắn:

- Nhân thủ của Phủ Quốc Công không đủ, đáng tiếc nhiều người trong võ lâm sợ mang tiếng xấu, tiếc rẻ lông chim mà không tiến vào phủ Quốc Công. Cho nên mới khiến cho bên trong vùng này ác tặc hoành hành, có tâm giết tặc, nhưng lại không thể ra sức.

Sở Ly lặng lẽ không nói.

Đây là sự thực, mười hai phủ Quốc Công đều vướng vào chuyện này. Vì lẽ đó mới tự mình bồi dưỡng cao thủ, nhưng một phủ quốc công sao có thể so được với võ lâm hào kiệt cơ chứ.

Lục Ngọc Dung từ tốn nói:

- Nhân vật anh hùng như tiên sinh vậy, bây giờ võ lâm hiếm thấy, tiểu nữ tử cực kỳ khâm phục.

- Lục tiểu thư quá khen.

Sở Ly lắc đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Có rất nhiều người từ nhỏ chịu vô số khổ cực, gặp vô số chuyện, rốt cục đã luyện thành võ công tuyệt đỉnh. Sau đó triệt để phóng túng chính mình, làm xằng làm bậy, hiếp đáp bách tính, ức hiếp người nhỏ yếu. Người như vậy ở trong võ lâm nhiều vô số kể, quả thực là làm cho lòng người lạnh lẽo!

Sở Ly nói:

- Võ lâm xưa nay luôn như vậy!

- Vì lẽ đó người như tiên sinh khó được.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hướng về nghĩa, không có gì phải lo sợ. Tiên sinh biết tương lai sẽ có vô số mưa to gió lớn đang chờ tiên sinh mà tiên sinh vẫn làm như vậy. Quả thực là hiếm thấy!

Sở Ly lạnh nhạt mỉm cười.

Lục Ngọc Dung nói:

- Tiểu nữ tử thân đơn lực bạc, cũng muốn cố gắng hết sức mọn của mình. Tiên sinh vào phủ trở thành cung phụng, không cần làm việc, có phủ Quốc Công che chở, tiên sinh không còn có nỗi lo về sau nữa... Nếu như tiên sinh không có một kết quả tốt, như vậy cũng sẽ khiến cho người ta tuyệt vọng đối với thế đạo thời nay!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Nhung Nhớ

Sở Ly nhíu nhíu mày, đánh giá Lục Ngọc Dung vài lần.

Lục Ngọc Dung tự nhiên hào phóng nhìn hắn.

-... Đa tạ ý tốt của Lục tiểu thư.

Sở Ly nói:

- Đỗ mỗ ghi nhớ trong lòng!

Lục Ngọc Dung cười một chút, nói:

- Được rồi, ta cũng không cưỡng cầu tiên sinh, ta rất hiếu kì. Một thân đao pháp của tiên sinh sao có thể luyện được chứ? Quả thật là kinh người.

Bên ngoài Sở Ly bộc lộ ra tu vi yếu hơn bản thân.

Bình thường hắn tản nội lực đi, hòa hợp với chung quanh. Một khi muốn dùng, hắn sẽ trực tiếp thông qua Khô Vinh kinh mà điều động, động thì lại có linh lực, lấy hư không làm thân thể, người ngoài không nhìn ra được một chút đầu mối nào cả.

Uy lực của Thần đao thất thức kinh người, đặc biệt là sau khi luyện thành sáu thức sau lại tăng uy lực của thức thứ nhất lên gấp đôi.

Xá Thân Tuyệt Mệnh đao là hội tụ nội lực quanh thân vào một đao, thần đao thất thức thì lại hội tụ một thân công lực vào một đao, mà uy lực lại tăng

lên gấp bội. Chẳng khác nào Xá Thân Tuyệt Mệnh đao và Đại Hải Vô Lượng công kết hợp lại với nhau, công lực chồng chất, uy lực tăng lên gấp bội vậy.

Thần đao thất thức được xưng là thần đao, quả thực cũng không phải là khuếch trương.

Sở Ly mỉm cười:

- Đao pháp luyện đến mức tận cùng, có thể vượt qua được công lực.

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung nheo lại, nói:

- Không biết làm thế nào mới có thể luyện đao pháp đến mức tận cùng đây?

Sở Ly cười không nói.

Ngồi ở gần, hắn càng có thể phát hiện ra chỗ bất phàm của Lục Ngọc Dung.

Nàng nhìn như không thông võ công, cũng giống như mình vậy, nếu không có Đại Viên Kính Trí thì sợ rằng hắn cũng sẽ bị giấu diếm.

Đại Viên Kính Trí chiếu rọi, không chỗ nào để lẩn trốn. Nội lực của nàng mông lung, như có như không, như sương như khói, kỳ dị tới cực điểm.

Nội lực của võ giả càng tinh khiết thì lại càng ngưng tụ, như nước vậy. Còn nội lực như sương như khói như nàng dường như sẽ không có một chút uy hiếp gì cả.

Nhưng hắn đã nhìn thấy thương thế của An vương, cho nên hắn biết nội lực của Lục Ngọc Dung này rất lợi hại.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta có một đề nghị, xin tiên sinh cân nhắc một, hai.

Sở Ly ra hiệu cho nàng nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta sẽ hợp tác với tiên sinh, được chứ?

- Hợp tác như thế nào?

- Phủ Quốc Công cung cấp tình báo.

Lục Ngọc Dung nói:

- Có giết hay không sẽ theo ý của tiên sinh. Bình thường có chuyện gì, tiên sinh cần giúp đỡ thì có thể tới tìm phủ Quốc Công.

Lục Ngọc Dung nói tiếp:

- Tiên sinh muốn giết ác tặc nào thì phủ Quốc Công sẽ trợ giúp tiên sinh điều tra hành tung... Như thế, giữa tiên sinh và ta chỉ là giao tình cá nhân, không liên quan đến phủ Quốc Công.

- Ồ...

Sở Ly trầm ngâm không nói.

Lục Ngọc Dung lại rót ra một chén rượu cho hắn, nói:

- Tiên sinh có thể suy nghĩ một chút, chỉ là một đề nghị rất nhỏ mà thôi.

Sở Ly nói:

- Lục tiểu thư, ta có một chuyện không rõ.

http://tieulun.hopto.org

- Mời nói.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu, đôi mắt sáng lắng lặng nhìn hắn.

- Nhị công tử là sao vậy?

Sở Ly nói:

- Sao lại trắng trợn cướp đoạt dân nữ? Theo lý thuyết, không nên có hành động như thế.

Lục Ngọc Dung cười nhạt, thở dài một hơi:

- Bắt buộc phải làm như vậy mà thôi.

Sở Ly ồ một tiếng, ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hiện nay lòng nghi ngờ của bệ hạ rất nặng. Đặc biệt đối với phủ Quốc Công chúng ta, lòng đề phòng của người rất nặng. Cho nên vạn bất đắc dĩ ta chỉ có thể ra hạ sách này, làm tiêu mối nghi ngờ của bệ hạ.

- Như vậy...

Sở Ly cau mày.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Phủ Quốc Công chúng ta có nhân tâm, bao bọc Thanh Sơn kỹ như thế, nước tát không lọt, sao trong lòng bệ hạ có thể yên tâm được chứ?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Động thủ với bệ hạ, không bằng để Nhị đệ tổn thất danh tiếng của phủ Quốc Công, cũng coi như một công đôi việc.

- Một công đôi việc?

- Phủ Quốc Công muốn tìm nha hoàn rất khó.

Lục Ngọc Dung khẽ thở dài một cái. Lại nở nụ cười suy yếu vì suy nghĩ nhiều, nói:

- Vô số người muốn vươn bàn tay tiến vào phủ Quốc Công, hoặc có mưu đồ gây rối, hoặc là mưu đồ lợi ích.

Sở Ly chậm rãi gật đầu. Cầm lấy chén bạc khẽ nhấp một cái.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nha hoàn như vậy sao có thể dùng được chứ? So với việc đề phòng, còn không bằng tự mình tìm nha hoàn.

-... Thú vị.

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Ta ở trong bóng tối lựa chọn, cẩn thận điều tra rõ ràng, trong sạch, tư chất cũng đầy đủ. Sau đó sẽ để Nhị đệ dựa vào danh nghĩa cướp đoạt dân nữ mà đưa vào phủ.

Sở Ly thở dài nói:

- Có thể nói tiểu thư suy nghĩ rất chặt chẽ, không lọt một tia!

http://tieulun.hopto.org

- Dù sao ta cũng thân là nữ nhi.

Lục Ngọc Dung khẽ thở dài một cái, lắc đầu nói:

- Con gái từ xưa đã nhu nhược, muốn làm được việc thì chỉ có thể nhờ tới nam nhân, nếu như không có nhân vật như tiên sinh giúp đỡ. Sẽ khó thành chuyện lớn.

Sở Ly thả chén bạc xuống, nói:

- Thôi, nếu như Lục tiểu thư thẳng thắn như vậy thì chúng ta sẽ hợp tác!

- Hiện giờ, ta và tiên sinh chính là bằng hữu!

Lục Ngọc Dung khẽ cười, đôi mắt sáng sủa như châu ngọc:

- Vì tình hữu nghị của chúng ta, ta kính tiên sinh một chén!

Nàng lấy tay che mặt, uống một hơi cạn sạch.

Tịch Vụ tiến lên rót đầy cho Sở Ly, thấp giọng nói:

- Tiểu thư, không thể uống nữa.

Sở Ly cười nâng chén bạc lên, uống một hơi cạn sạch.

Lục Ngọc Dung xua tay:

- Không sao, không sao. Hôm nay kết bạn với nhân vật cái thế như tiên sinh, uống nhiều một hai chén cũng không có gì!

- Thân thể của tiểu thư...

Tịch Vụ chần chờ.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung khẽ nhíu mày, trừng mắt nhìn hắn.

Mặt ngọc của nàng ửng đỏ, càng ngày càng kiều diễm mê người, làm cho tâm thần người ta dập dờn.

Tịch Vụ bất đắc dĩ khom người lùi về phía sau.

…

- Đến, ta lại kính tiên sinh một chén!

Lục Ngọc Dung nâng chén bạc lên, lấy tay che mặt, uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly cũng uống một hơi cạn sạch.

Ánh mắt của Lục Ngọc Dung mê ly, lúc nhìn quanh phong tình vạn chủng.

Nàng nhẹ giọng thở dài:

- Tiên sinh anh hùng cái thế, ta thấy trong đám người đương thời cũng chỉ có một người có thể so sánh được với tiên sinh.

Sở Ly cười nói:

- Là người phương nào?

- Không biết tiên sinh có biết phủ Dật Quốc Công hay không?

- Đương nhiên.

- Trong phủ Dật Quốc Công có một vị thị vệ nhị phẩm, họ Sở tên Ly.

Lục Ngọc Dung than nhẹ, sóng mắt mê ly:

- Quả thực là một vị rồng trong loài người, tuổi còn trẻ nhưng lại có trí tuệ hơn người.

- Sở Ly?

Sở Ly cười nhạt.

Chính hắn nói ra tên của mình, trong lòng có mấy phần cảm giác cổ quái.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng gật đầu:

- Luận võ công, sợ rằng Sở Ly cũng không thua tiên sinh, luận trí tuệ lại càng kinh người. Nói thật, tiểu nữ tử rất là khâm phục, lại có mấy phần ngưỡng mộ!

Sở Ly nói:

- Đáng tiếc không thể gặp một lần.

- Sở Ly là thị vệ của phủ Dật Quốc Công, quả thực không thường xuyên rời phủ.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Muốn gặp mặt một lần cũng không dễ.

Sở Ly nói:

- Thế gian có ngàn vạn anh hùng, cũng không phải chỉ có một hai người.

Lục Ngọc Dung đưa tay phải ra, xua xua:

- Không giống, không giống, vị Sở Ly này không giống. Luận thanh niên anh hùng trong thiên hạ, cũng chỉ có hai người các ngươi mà thôi, còn lại đều

là kẻ phàm phu tầm thường!

- Đỗ mỗ không dám nhận.

Sở Ly cười nói:

- Một vũ phu, nào có thể coi là anh hùng chứ?

- Ài... nếu như có thể mời vị Sở Ly này vào trong phủ, vậy thì tốt biết bao!

Lục Ngọc Dung lắc đầu than thở:

- Đáng tiếc hắn trung thành tuyệt đối, chỉ có thể trở thành kẻ thù của ta, lại không thể thành bằng hữu.

- Nếu là kẻ địch của tiểu thư, có cần giết hắn hay không?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung vội vã xua tay, thở dài:

- Nhân vật như vậy, giết rất đáng tiếc!

- Tiểu thư khí độ hơn người!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Sở Ly nắm chén bạc, trong lòng có chút phức tạp.

Nhìn Lục Ngọc Dung ánh mắt mê ly, cúi thấp đầu xuống, có mấy phần men say. Hắn thầm thở dài một hơi, đúng vậy... nhân vật như vậy, giết chết rất đáng tiếc!

Tịch Vụ nói:

- Đỗ tiên sinh, tiểu thư say rồi. Ta xin cáo lỗi mang nàng hồi phủ.

Sở Ly gật gù:

- Làm phiền rồi.

Lục Ngọc Dung ngẩng đầu lên, tự nở nụ cười, ôm quyền một cái, nói:

- Đã để tiên sinh cười chê rồi, quả thực ta đã say rồi, ngày khác lại nâng cốc nói chuyện vui vẻ với tiên sinh!

Sở Ly ôm quyền nói:

- Xin mời!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Rời Đi

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Ngọc Dung đã đi tới Tư nhân đường, chỉ có Lục Ngọc Thụ đang ngồi ở bên cạnh bàn.

Lục Ngọc Dung ngồi vào phía đối diện với Lục Ngọc Thụ.

Tư nhân đường là chỗ dùng cơm của nhà bọn họ.

Ở giữa có xếp một cái bàn tròn, Lục Ngọc Thụ ngồi ở bên cạnh bàn đang cúi đầu trầm tư.

Trong phòng có vẻ trống rỗng.

Lục Ngọc Dung mặc một bộ y sam màu trắng, nhẹ nhàng khoan khoái mà lại hợp lòng người:

- Đại ca đâu rồi?

- Luyện công đến nỗi cao hứng, không ăn.

Lục Ngọc Thụ trầm ngâm nói.

Hắn tựa lưng vào trên ghế Thái sư, lười biếng nói:

- Nghe nói ngày hôm qua muội đã uống say?

- Tháng này huynh đã lấy nhiều hơn một trăm lạng bạc ròng a.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Tháng sau bù vào.

- Ta nói nha đầu muội, muội đừng có chi ly như vậy được không!

Lục Ngọc Thụ vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Ta thân là công tử, không thể lấy thêm một ít bạc để dùng hay sao?

- Không thể.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Lục Ngọc Thụ hừ một tiếng, như quả bóng xì hơi:

- Lại nói, không phải là một Bạch Y Thần Đao hay sao? Ta ghét nhất là nam nhân mặc áo trắng!

Lục Ngọc Dung cất cao giọng nói:

- Tịch lão, bảo bọn họ mang món ăn lên đi.

- Vâng.

Âm thanh của Tịch Vụ ở bên ngoài truyền vào.

Lục Ngọc Thụ nói:

- Theo ta thấy, trực tiếp làm thịt, cũng coi như lập uy, tên này quá cuồng!

- Lập uy?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Muốn giết Đỗ Phong, huynh cảm thấy sẽ có bao nhiêu cao thủ chôn cùng chứ? Đao pháp của hắn huynh cũng đã nhìn thấy rồi đó. Đám người

Tịch lão một chọi một có thể thắng được hắn ta sao?

- Một không được vậy thì hai người, ba người!

Lục Ngọc Thụ hừ lạnh nói:

- Ta không tin còn không thu thập được hắn, hắn không cho phủ Quốc Công chúng ta mặt mũi. Như vậy phải thu thập hắn, làm kinh sợ đám người giá áo túi cơm khác!

- Huynh lúc nào cũng chỉ biết chém chém giết giết.

Lục Ngọc Dung lắc đầu. Rất thất vọng nói:

- Dựa vào giết người thì có thể làm được chuyện gì chứ?

- Họ Đỗ kia không phải như vậy sao? Cũng chỉ biết chém chém giết giết mà thôi!

Lục Ngọc Thụ rất không phục nói.

- Người ta giết kẻ ác, thay trời hành đạo đó!

Lục Ngọc Dung tức giận nói:

- Còn huynh, nhìn thấy người không hợp mắt là giết, là bởi vì người ta thường mặc y phục màu trắng, có đúng không?

- Nam nhân mặc đồ trắng không ai là kẻ tốt cả!

Lục Ngọc Thụ bĩu môi:

- Giết cũng không sai... Không phải muội đã động tâm với Bạch Y Thần Đao này rồi đó chứ?

- Huynh nói xem!

Lục Ngọc Dung nói.

Lục Ngọc Thụ thở dài:

- Cũng đúng a, muội yêu thích nữ nhân mà.

- Ai nói muội yêu thích nữ nhân?

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái rồi nói:

- Đừng có nói lung tung!

Lục Ngọc Thụ nói:

- Ta thấy muội rất thích ở chung với nữ nhân đó.

Lục Ngọc Dung tức giận nói:

- Muội không thích nữ nhân. Cũng không thích nam nhân. Tư tình nhi nữ quá tẻ nhạt, làm chậm trễ chính sự!

- Muội đó...

Lục Ngọc Thụ lắc đầu nói:

- Dã tâm quá lớn!

- Nhị ca cũng nên dụng tâm suy nghĩ nhiều hơn. Như vậy muội cũng không cần lao tâm lao lực nữa!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Lục Ngọc Thụ nói:

- Nếu không phải thích hắn thì vì sao lại tốt với hắn như vậy? Không cần phải làm như vậy chứ!

Lục Ngọc Dung thở dài, ngữ khí hòa hoãn, lời nói ý có chút vị sâu xa:

- Phủ Quốc Công có thế, muốn cho người ta nhớ nhung thì phải lấy ân để kết nghĩa, dùng sự chân tâm chân thành để đánh động người khác.

Lục Ngọc Thụ bĩu môi.

- Kết bạn rộng rãi, nhiều thêm một người bạn thì sẽ có thêm một con đường. Huynh thì tốt rồi, đoạn tuyệt quan hệ với người khác... Quên đi. Nói cho huynh những chuyện này thì có ích lợi gì chứ? Tháng sau bớt đi một trăm lạng,... Nếu như huynh trêu vào Đỗ tiên sinh, tháng sau đừng mơ ra khỏi phủ!

- Ai là ca ca ai là muội muội vậy?

Lục Ngọc Thụ tức giận đến mức kêu to.

Mấy nha hoàn nhẹ nhàng đi vào, dâng lên mười món ăn và hai loại canh.

Lục Ngọc Dung không để ý tới hắn mà tiếp nhận đũa bạc, bắt đầu ăn cơm, động tác rất tao nhã.

Lục Ngọc Thụ vội vã câm miệng. Ở trước mặt các thị nữ hắn phải duy trì địa vị Nhị công tử của mình, bởi vì tầm quan trọng của mặt mũi đối với nam nhân vẫn là rất lớn.

Muội muội này của hắn quá khôn khéo, vốn hắn tính toán định đi thu thập họ Đỗ kia một chút, tốt nhất là làm thịt. Thế nhưng không ngờ lại bị nhìn thấu, cho nên hắn chỉ có thể dừng tay mà thôi.

Tịch Vụ bỗng nhiên đi vào, đưa một phong thư lên rồi nói:

- Tiểu thư, Đỗ tiên sinh bảo người đưa đến!

Lục Ngọc Dung ngẩn ra.

Tịch Vụ mở ra, sau đó bàn tay run lên, đưa cho Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung quét mắt nhìn vài lần, vội vã thả đũa bạc xuống:

- Đỗ tiên sinh sắp đi, ta phải đến đưa tiễn, Tịch lão, chuẩn bị ngựa!

- Vâng.

Tịch Vụ ứng tiếng, vội vã đi ra ngoài.

- Họ Đỗ muốn đi sao?

Lục Ngọc Thụ cười nói ha hả:

- Hắn cũng rất thức thời đó!

Lục Ngọc Dung quay ngoắt lại liếc mắt nhìn hắn một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tịch Vụ đã chuẩn bị hai con hồng mã thần tuấn ở bên ngoài phủ, tay cầm một cái áo choàng màu trắng.

Lục Ngọc Dung vừa ra tới nơi thì Tịch Vụ đã đưa áo choàng lên, rồi xoay người lên ngựa.

- Giá!

Hai con ngựa nhằm về phía phố lớn mà đi.

Trên mặt của Lục Ngọc Dung mang theo lụa trắng, theo sát ở phía sau Tịch Vụ phóng ngựa chạy như bay. Áo choàng tung bay, anh tư hiên ngang.

http://tieulun.hopto.org

Thỉnh thoảng Tịch Vụ vươn tay đẩy một cái, người đi đường phía trước không kịp tránh ra lập tức bị đẩy ra ngoài, một đường thông suốt đi ra khỏi cửa thành.

…

Sở Ly để người đưa tới phủ Quốc Công một phong thư, sau đó lập tức rời khỏi khách điếm, đi đến ngoài thành.

Hắn cảm thấy ở lại đây cũng là vô ích, nên đi sớm thì hơn. Tránh cho tương lai chọc phải phiền phức.

Thân là kẻ địch, nếu không thể chuyên chú đối phó với đối phương, như vậy sẽ là bản thân mình tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hư thực của phủ Hoài Quốc Công tối hôm qua hắn đã dò xét một hồi. Rất làm cho người ta kinh hãi, cao thủ Thiên Ngoại thiên của phủ Nhân Quốc Công có tới mười bốn tên. Lục Ngọc Dung quá am hiểu ẩn nhẫn, lá bài tẩy trên người có vô số.

Ở khách điếm hắn đã nhìn thấy không ít nhân vật võ lâm, bọn họ đều mắt nhìn chằm chằm về phía hắn.

Bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, muốn hạ độc trước, nếu như hạ độc không được thì lại giết hắn, ép hắn động thủ.

Chỉ cần hắn vừa động thủ, phủ Quốc Công sẽ phải ra tay.

Bọn họ chịu hy sinh chính mình, để làm cho phủ Quốc Công phải đối phó với hắn.

Sở Ly đã giết quá nhiều người, sẽ khó tránh khỏi có huynh đệ tỷ muội là sư đồ trong những người này. Huyết hải thâm cừu như vậy, cho dù không giết

chết được hắn thì cũng phải lợi dụng phủ Quốc Công để làm cho hắn mất một lớp da.

Sở Ly nghĩ tới nghĩ lui, ở trong Thanh Sơn thành này bó tay bó chân như vậy, không bằng rời đi thì hơn.

Vừa đi vừa suy nghĩ, đánh giá bốn phía. Lúc này đã có người đuổi tới, không có ý tốt.

Hắn bước đi thong dong, chưa thi triển khinh công, trong lúc bất tri bất giác đã đi ra ngoài được hai dặm.

- Đỗ tiên sinh!

Từ phái xa xa truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp, âm thanh mềm mại của Lục Ngọc Dung truyền tới.

Sở Ly quay đầu nhìn lại, hai con tuấn mã mang theo Lục Ngọc Dung và Tịch Vụ đang chạy băng băng tới.

Áo choàng màu trắng theo gió bay phấp phới, ngựa như rồng, người như ngọc.

Đến gần, Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, nhìn chăm chú vào hắn:

- Tiên sinh hà tất phải vội vã rời đi như vậy chứ?

Sở Ly chỉ chỉ về bốn phía, than thở:

- Nên đi thì tốt hơn.

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung quét qua, hừ lạnh nói:

- Đám chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi, không đủ để gây sợ, Tịch lão!

- Vâng.

Tịch Vụ trầm giọng nói.

Hắn tiến vào rừng cây, bên trong lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Lục Ngọc Dung không để ý tới bọn họ mà chỉ chỉ vào một tiểu đình ở một bên khác của rừng cây, lại nói:

- Chúng ta đi vào trong nói chuyện chút đi.

Hai người đi tới tiểu đình.

Tịch Vụ nhẹ nhàng đi ra rừng cây tới tiểu đình, lại lau bàn đá một chút.

Lục Ngọc Dung tao nhã ngồi xuống, thở dài nói:

- Vội vã gặp mặt mà đã sắp chia ly, Đỗ tiên sinh nên ở lại chơi mấy ngày nữa!

- Lần sau trở lại, ta sẽ ở thêm chút thời gian.

Sở Ly cười nói.

- Không biết tiên sinh muốn đi nơi nào?

Lục Ngọc Dung nói:

- Sau khi dừng chân, đừng quên gửi thư cho ta!

- Được.

Sở Ly gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên lại có một con ngựa vội vã chạy tới, bên trên là một lão giả đeo áo choàng, cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Trong tay hắn nhấc theo một cái hộp gỗ. Sau khi đi tới tiểu đình lại mở hộp gỗ ra, lấy ra rượu và thức ăn bên trong.

Tịch Vụ rót rượu cho hai người.

- Đây là một chút rượu nhạt làm tiệc tiễn biệt cho tiên sinh!

Lục Ngọc Dung nâng chén bạc lên, vươn tay che mặt, uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly cũng uống một hơi cạn sạch.

Hai người ăn mấy món ăn, lại uống một chén rượu.

- Ầm ầm ầm...

Mặt đất chấn động, một đám người ngựa từ ngoài thành đi đến, đảo mắt đã vây quanh tiểu đình lại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Lại Biến

Lục Ngọc Dung khẽ nhíu mày quét qua.

Người vây quanh tiểu đình có hơn trăm hào khách võ lâm. Đang cầm đao cầm kiếm, vây kín lại. Bọn họ đều dùng ánh mắt hung tợn trừng mắt nhìn Sở Ly, cũng có người nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng mặt không biến sắc, sau khi quét mắt nhìn bọn họ một chút, lại tiếp tục nhìn về phía Sở Ly.

Vẻ mặt của Sở Ly rất bình tĩnh, mỉm cười nâng chén bạc về phía Lục Ngọc Dung, khẽ nhấp một cái.

Lục Ngọc Dung thở dài nói:

- Đỗ tiên sinh, đáng tiếc không thể nói chuyện một cách yên tĩnh.

Sở Ly lắc đầu:

- Không sao, việc đã đến nước này, chúng ta tạm thời từ biệt. Ta đi trước một bước, ngày sau gặp lại!

Hắn thả chén bạc xuống, ôm quyền một cái. Người nhẹ nhàng bước lên lan can, sau đó thả người xẹt qua chúng cao thủ võ lâm, đạp lên trên một thân cây, theo ngọn cây rời đi.

- Đuổi theo!

Các đại hán bên dưới vội vã quát một tiếng, như ong vỡ tổ đuổi theo hắn.

- Tiểu thư, vì sao Đỗ tiên sinh không trực tiếp giết bọn họ mà lại chật vật chạy như vậy chứ?

Tịch Vụ liếc mắt nhìn mọi người đang đuổi theo, có chút không rõ hỏi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười cười.

- Lẽ nào hắn không muốn giết người ở trước mặt tiểu thư?

Tịch Vụ cười nói.

- Hắn không muốn giết bọn họ.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái rồi nói:

- Không đáng để ra tay... Những người này chỉ là báo thù rửa hận, ân oán cá nhân, cũng không phải là những người tội ác đầy trời kia. Cho nên cũng không thích hợp giết nhiều.

- Vậy hắn sẽ rất phiền phức.

Tịch Vụ lắc đầu:

- Không giết bọn họ lập uy thì sẽ có càng nhiều người muốn báo thù hơn nữa.

- Có lẽ là hắn không thèm để ý tới chuyện này.

Lục Ngọc Dung nói:

- Vì lẽ đó hắn không thể lại ở lại trong thành, bằng không Thanh Sơn thành sẽ đại loạn.

http://tieulun.hopto.org

- Hắn có nỗi khổ tâm.

Tịch Vụ bừng tỉnh, cười nói:

- Xem ra quả thực đã động tâm đối với tiểu thư.

- Tịch lão, đừng có nói nhảm.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Nếu như hắn thực sự có lòng thì cũng sẽ không nhanh chóng rời đi gọn gàng như thế. Nhất định Đỗ Hạ của Tuyết Nguyệt hiên là một nữ tử mỹ lệ hơn người, ta rất muốn mở mang kiến thức một chút.

Tịch Vụ nói:

- Đỗ Hạ đẹp tới đâu thì làm sao có thể so được với tiểu thư cơ chứ?

- Tiêu Thi kia cũng đẹp hơn ta mà.

Lục Ngọc Dung lắc đầu.

Tịch Vụ nói:

- Ta thấy Tiêu Thi không sánh được với tiểu thư.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái rồi nói:

- Tịch lão, ngươi đang hung hăng ném thuốc mê vào người ta sao?

Tịch Vụ cười lên ha hả.

- Đi thôi.

Lục Ngọc Dung tao nhã đứng lên, liếc mắt nhìn phương hướng Sở Ly

biến mất:

- Có việc nên làm có việc không nên làm, Đỗ Phong này thực sự là một đại trượng phu.

Tịch Vụ cười cười nhưng lại âm thầm lắc đầu. Tự gây phiền phức, do dự thiếu quyết đoán, lòng dạ đàn bà. Hắn không nhìn ra được Đỗ Phong này có phong độ của đại trượng phu gì cả!

…

Người Sở Ly nhẹ nhàng rời đi. Tốc độ cực nhanh.

Các đại hán bên dưới cúi đầu truy đuổi gắt gao, không còn hơi để quát mắng mà ngậm chặt miệng liều mạng đuổi theo.

Chờ sau khi đuổi một trận, trong lúc bất tri bất giác đã một hơi chạy được hơn trăm dặm, mỗi người bọn họ đều mệt đến mức thở hồng hộc.

Sở Ly cười lớn một tiếng. Bỗng nhiên tăng tốc, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

- Con bà nó, hắn đang chơi chúng ta!

- Quả thực là đáng hận!

- Họ Đỗ, có gan thì đừng chạy!

- Nhất định chúng ta sẽ bắt được ngươi, nam nhân không có trứng!

- Chúng ta sẽ giết tới Tuyết Nguyệt hiên!

Lời này vừa vang lên, mọi người lập tức yên tĩnh. Lại quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Đây là một thanh niên cường tráng, lông mày rậm mắt to, chạy tới mức thở hồng hộc, sắc mặt đỏ lên.

Nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn mình. Hắn ngẩn người, không biết mình đã nói sai cái gì.

- Ài... tiểu tử, giết tới Tuyết Nguyệt hiên là chuyện không thể nhé.

- Tại sao?

Thanh niên cường tráng có chút không phục nói:

- Nhất định hắn đã chạy tới Tuyết Nguyệt hiên, Tuyết Nguyệt hiên còn có thê tử hắn, cùng giết là được!

- Ài...

- Trẻ trâu quá.

- Tiểu tử, không thể đắc tội với Tuyết Nguyệt hiên.

Một đại hán trung niên ngực trần lắc đầu nói:

- Đám người chúng ta còn chưa đủ để Tuyết Nguyệt hiên nhét vừa kẽ răng.

- Không phải bọn họ không có nhiều người hay sao?

- Người không nhiều, nhưng lại là môn phái nhất lưu, ngươi suy nghĩ một chút đi.

- Lẽ nào chúng ta cứ như vậy quên mối thù này hay sao?

Thanh niên cường tráng không phục nói:

- Không báo huyết hải thâm cừu nữa sao?

- Chung quy hắn sẽ phải ra mặt mà thôi. Chỉ cần nghe thấy tin tức thì chúng ta lại chạy tới!

Đại hán trung niên cười khà khà nói:

- Hắn cũng không thể làm con rùa đen rút đầu cả đời được, đúng không?

- Đúng thế, đúng thế!

Mọi người lục tục gật đầu.

Thanh niên cường tráng liếc mắt nhìn mọi người, sắc mặt trở nên trầm mặc.

Hắn đã hiểu rõ, đám người ô hợp này nói là báo thù, kỳ thực cũng đang vô cùng sợ hãi.

Bọn họ đã nhìn ra Đỗ Phong sẽ không xuất thủ. Cho nên lá gan mới lớn như vậy, khí thế mạnh mẽ như thế. Nếu như Đỗ Phong thật sự muốn động thủ, sợ rằng bọn họ sẽ chạy trốn còn nhanh hơn con chó nhỏ.

…

Sở Ly không chạy quá xa mà tìm một rừng cây dừng lại, trường đao đặt ở dưới một gốc cây xanh lớn.

Khoanh chân ngồi lên trên tầng lá vàng êm dày. Tâm thần đã đi tới chỗ người khổng lồ ở trong hư không trong đầu hắn.

Người khổng lồ này chính là Thiên Ma, cũng là mình, con người đều có ma tính, có thể hóa thành Thiên Ma.

http://tieulun.hopto.org

Mặt của vị Thiên Ma này chính là dáng vẻ bây giờ của hắn.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, khuôn mặt Thiên Ma biến thành một người khác, anh tuấn bức người.

Khí tức Thiên Ma như có như không đang nhanh chóng lưu chuyển quanh thân.

Sau khi khí tức Thiên Ma lượn một vòng, thân thể hắn chậm rãi cao hơn một chút, thon dài mà gầy gò, giống như một cơn gió cũng có thể thổi hắn đi vậy.

Ngũ quan anh tuấn, mặt như ngọc.

Dưới một bộ áo bào trắng, rất giống như một công tử thế gia.

Bây giờ Thiên Ma công của hắn còn thấp, bình thường cũng không luyện nhiều, cho nên chỉ có thể biến thành hai người, vẫn còn kém rất xa cho tới lúc được gọi là thiên biến vạn hóa chân chính.

Muốn biến hóa nhiều hơn nữa thì cần khí tức Thiên Ma trong người càng thâm hậu, bây giờ đệ nhị biến này hầu như đã tiêu hao hết Thiên Ma khí của hắn. Cho nên hắn cần phải luyện nữa.

Tuy rằng hắn có được Thiên Ma truyền thừa, thế nhưng lại không biết ngọn ngành. Sau khi điều tra rõ ràng hắn mới dám luyện, cho nên vẫn rất khắc chế bản thân mình.

Chỉ có điều hắn đã mơ hồ cảm thấy, nếu mình muốn đột phá cảnh giới Thiên thần, e rằng điểm mấu chốt sẽ ở ngay trên người Thiên Ma công này.

Nhưng trước tiên vẫn phải biết rõ lai lịch của Thiên Ma công, nghe cái tên này, sợ rằng sẽ không đơn giản như vậy. Nếu như tùy tiện luyện, để lại hậu

hoạn gì đó sợ rằng sẽ không ổn.

Hắn nhìn vào trong đám sách, mới chỉ thấy có một quyển đề cập tới Thiên Ma công.

Nhưng chỉ nhắc qua mà thôi, tuyệt không viết nhiều, chỉ đề một bút về kỳ công này, nhưng dường như trong lòng có e dè, có vẻ ký dị. Vì vậy mới khiến cho hắn càng ngày càng cẩn thận.

Cái tên Thiên Ma này hơi doạ người, nếu không phải hắn cảm thấy huyền ảo khó lường thì ngay cả luyện hắn cũng không dám luyện.

Nếu như có thể đi tới An vương phủ, xem toàn bộ sách trong vương phủ. Có lẽ có thể tìm ra được lai lịch và căn nguyên của Thiên Ma, biết được nội tình của nó.

Hắn đột nhiên lóe lên rồi biến mất trong rừng cây, lập lòe mấy lần đã trở lại cửa thành.

Y phục màu trắng trên người tung bay, chắp tay đi dạo, đánh giá bốn phía như du ngoạn, vừa nhìn đã biết là công tử ca nhà nào đó đi ra ngoài du ngoạn.

Hai tên thủ thành hơi đảo qua một chút, không để ý tới hắn nữa.

Sau khi Sở Ly vào thành, mua quạt giấy màu trắng, lắc lắc quạt giấy giống như một tên thư sinh rất có tiền vậy.

Lắc quạt giấy tiến vào Nhân tâm lâu, đến lầu hai tìm một chỗ ngồi, một mặt ăn uống, một mặt nghe người chung quanh nghị luận.

- Ài... đáng tiếc, đáng tiếc!

- Ha ha, đúng là đáng tiếc, thật vất vả Tam tiểu thư mới ra phủ một lần, ngươi không thấy sao?

- Chỉ có điều các ngươi cũng đừng có đắc ý, không phải Tam tiểu thư đeo khăn che mặt sao, các ngươi cũng không nhìn thấy được đâu.

- Không giống nhau!

Có người vội vã phản bác, cười gian nói:

- Tam tiểu thư đẹp tới mức không cần nhìn mặt, thân thể kia, cái dáng vẻ kia, ta liếc mắt nhìn đã cảm thấy chóng mặt, có phúc ba đời nha!

- Ngươi chỉ xem thân thể mà còn như vậy, như vậy chẳng phải Đỗ Phong kia sẽ ngất hay sao?

- Bạch Y Thần Đao này cũng thật là lợi hại, vẫn đứng vững trước lời mời chào của Tam tiểu thư.

Có người đập bàn than thở:

- Đổi lại là ta, ta đã sớm không chịu nổi, không phải gia nhập phủ Quốc Công cũng là một chuyện rất tốt sao?

- Nếu ngươi là Đỗ Phong thì ta là Quốc công gia rồi.

- Ài... Khí thế của Tam tiểu thư, tâm tư kia, quả thật làm cho chúng ta thật xấu hổ...

Sở Ly lắc đầu bật cười, xem ra Lục Ngọc Dung cũng rất thần bí ở trong mắt bọn họ.

Hắn đi mà quay lại, muốn nhìn rõ Lục Ngọc Dung này. Nhìn xem rốt cuộc nàng có huyền bí gì, tu luyện tâm pháp gì.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, hắn không giết được

Lục Ngọc Dung, nhưng không thể không biết nội tình của nàng ta.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Huyền Nữ

Bóng đêm như nước, Sở Ly đã đổi một thân áo đen, người nhẹ nhàng tiến vào phủ Nhân Quốc Công.

Phủ Nhân Quốc Công đề phòng nghiêm ngặt, so với phủ Dật Quốc Công còn nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Diện tích của phủ Dật Quốc Công rất lớn, từng hòn đảo biệt lập cho nên rất dễ phòng ngự, không cần năm bước một tiểu đội, mười bước một đại đội tuần tra.

Sở Ly ỷ vào Đại Viên Kính Trí, khám phá hư thực, lại thêm Khô Vinh kinh khiến cho thân thể như sói, hòa vào làm một thể với thiên địa, ung dung tự nhiên đi đến đình viện của Lục Ngọc Dung.

Trong viện toàn là hoa, mùi thơm lan tràn, thấm ruột thấm gan.

Hắn tinh thông hoa cỏ, đã nhìn ra đây là một nhóm kỳ hoa, ban ngày không nở hoa, chỉ buổi tối, ở dưới ánh trăng mới nở rộ.

Lục Ngọc Dung đang ngồi đọc sách ở trong đình của tiểu viện.

Trên tiểu đình có tám cái đèn lồng đang treo lên, chiếu lên đèn đuốc sáng choang.

Lục Ngọc Dung mặc một bộ y phục màu trắng mộc mạc, bên người có hai nha hoàn khuôn mặt đẹp người mặc cẩm y đang ngồi.

Hai nha hoàn này thỉnh thoảng sẽ duỗi bàn tay trắng nhỏ và dài ra, đưa một miếng trái cây vào trong miệng nàng, hoặc là một miếng điểm tâm, sau điểm tâm lại cho nàng uống một ngụm nước.

Tay Lục Ngọc Dung cầm cuốn sách, đăm chiêu, hoặc ngưng thần suy tư, hoặc tiếp tục lật xem, trái cây đến thì sẽ mở miệng ra, ánh mắt không rời cuốn sách, tâm tư không bị phân tán.

Sở Ly nhìn thấy vậy không khỏi cười thầm.

Không trách Lục Ngọc Thụ lại nói nàng yêu thích nữ nhân, làm như vậy, nói không thích nữ nhân cũng không có ai tin.

Lục Ngọc Dung bỗng nhiên thả sách xuống, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời một chút.

- Tiểu thư, đã đến lúc rồi sao?

- Hừm, đi thôi.

Lục Ngọc Dung gật gù, thả sách xuống rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tam nữ nhẹ nhàng đứng lên, trong viện lại có sáu nha hoàn có khuôn mặt đẹp đi ra. Cùng nhau đi ra khỏi đình viện, đi tới một toà cung điện ở bên cạnh.

Cung điện rộng rãi trống trải. Ngay chính giữa điện có một pho tượng thần tiên nữ.

Ngũ quan trông rất sống động, vừa vặn là dáng vẻ của Lục Ngọc Dung, vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, như đang xem chúng sinh, trên người mặc y phục, mỗi một vị trí nhăn nheo đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Ở vạt áo tượng thần có một cái bàn. Trên bàn có lư hương.

Trước bàn có một cái bồ đoàn màu vàng.

Bốn phía tượng thần. Trên cung điện có chín vòng tròn màu đỏ, bên trong có bày ra bồ đoàn.

Khoảng cách của chín cái bồ đoàn này so với bồ đoàn màu vàng có xa không gần, ngoại hình cũng không giống nhau.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút, mơ hồ đã cảm thấy là vị trí các ngôi sao ở trên trời.

Sau khi Lục Ngọc Dung tiến vào điện, trước tiên nàng châm một nén hương ở trước tượng thần, chậm rãi ngồi vào trên bồ đoàn màu vàng, đôi mắt sáng nhắm lại, ngồi đó không nhúc nhích.

Chín nữ tử còn lại phân biệt ngồi ở trên bồ đoàn, định thần ngưng khí.

Sở Ly đứng dưới tường viện của Lục Ngọc Dung. Giấu ở dưới bóng tối của tường, không nhúc nhích, dùng Đại Viên Kính Trí quan sát.

Trong đầu của Lục Ngọc Dung hiện một vị tiên nữ, vừa vặn là tượng thần bên ngoài, không khác nhau một chút nào. Duy chỉ có chỗ không giống là đôi mắt sáng đang nhắm lại.

Theo thời gian trôi qua, hô hấp của chúng nữ bắt đầu nhất trí, mỗi lần hít thở, chẳng khác nào một người.

Tiên nữ trong đầu của Lục Ngọc Dung bỗng nhiên đánh ra một đạo pháp quyết, đôi mắt sáng đột ngột trợn lên. Trên bầu trời bỗng nhiên có mười cỗ kỳ dị lực lượng hạ xuống, phân biệt truyền vào trong thân thể của các nàng.

Nguồn lực lượng này tiến vào trong thân thể. Lưu chuyển ở bên trong kinh mạch, theo con đường đặc dị của tâm pháp.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly phát hiện ra, tâm pháp của Lục Ngọc Dung không giống với chín nữ tử kia. Mà giống như đang dẫn dắt mười nguồn lực lượng này vận chuyển, thúc đẩy các nàng tu luyện vậy.

Lực lượng này rất giống với lực lượng pháp phồng trong thân thể của Lục Ngọc Dung, Đại Viên Kính Trí đưa ra báo động ở trong lòng cho hắn. Đây là một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố, tuyệt đối không thể chạm vào.

Hai tay của tiên nữ trong đầu Lục Ngọc Dung đổi sang một đạo pháp quyết khác, lại nhắm mắt lại.

Mười đạo lực lượng bỗng nhiên nối liền thành một thể, trên thân thể Lục Ngọc Dung lóe lên một vệt sáng, chín đạo lực lượng còn lại hội tụ vào trong thân thể nàng.

Sở Ly híp mắt, lúc này Lục Ngọc Dung đang toả ra khí thế rất khủng bố, như một đầu cự thú Hồng hoang, một đầu cự thú có thể nuốt mình vào.

Tiên nữ trong đầu lại một đổi một đạo pháp quyết khác, lực lượng của Lục Ngọc Dung phun trào, lần nữa chảy ngược lại về cho chín nữ tử kia.

Sở Ly đã mơ hồ hiểu rõ, đây là một loại trận pháp.

Chín nữ đưa lực lượng cho nàng, nàng lại trả lực lượng lại cho các nàng. Nhìn như không tăng cường không giảm bớt, thế nhưng đối với Lục Ngọc Dung lại là quá trình tăng lên cực nhanh.

Cũng giống như dòng sông và hồ nước vậy. Hồ nước tràn ra đổ vào dòng sông, nhìn như nước trong hồ nước không tăng không giảm, vì dù sao hồ nước cũng chỉ là hồ nước mà thôi.

Nếu như các nàng tu luyện một mình, không giúp đỡ Lục Ngọc Dung thì

lúc tu luyện sẽ không nhanh như vậy, Lục Ngọc Dung hỗ trợ các nàng, cũng không thể nhanh như vậy. Mà lúc này các nàng cùng giúp nhau tăng trưởng, thật là thần kỳ.

Chín vị nha hoàn này không thể khinh thường, tuổi còn trẻ mà đã có cảnh giới Tiên Thiên, tu vi thâm hậu.

Càng đáng sợ hơn đó chính là nội lực của các nàng rất kỳ dị, cao thủ Thiên Tiên bình thường đụng phải các nàng, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Sở Ly đứng dưới tường suy tư.

Tâm pháp của Lục Ngọc Dung có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên, bởi vì không nghe nói nàng biến mất, nhưng lại lặng lẽ không một tiếng động đột phá lên Thiên Ngoại thiên. Vì vậy rất có khả năng là do tâm pháp.

Mà nàng vẫn che dấu tu vi Thiên Ngoại thiên của mình, sợ rằng cũng không phải là muốn ẩn dấu lá bài tẩy. Mà là bất đắc dĩ và có nỗi khổ tâm trong lòng, rất có khả năng cũng là bởi vì cái tâm pháp này.

Tâm pháp như vậy, người nào mà không động tâm cơ chứ.

Theo thời gian trôi qua, lực lượng từ trên bầu trời hạ xuống càng ngày càng mạnh, Lục Ngọc Dung và chín nữ dần dần không chịu nổi gánh nặng mà lảo đà lảo đảo.

- Thu!

Lục Ngọc Dung quát lên.

Tiên nữ trong đầu đánh ra pháp quyết, một lần nữa nhắm mắt lại.

Hô hấp của chín nữ tử bắt đầu biến hóa, quấy rầy tiết tấu hô hấp của từng người.

Một lát sau, lực lượng trên bầu trời dần dần suy giảm, mãi đến lúc biến mất.

Các nàng thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

Tinh khí thần của Lục Ngọc Dung càng ngày càng tối nghĩa, cả người đều bị vây quanh ở trong một mảnh sương mù dày đặc, không nhìn thấy rõ hư thực. Tầng sương mù dày đặc này đến từ hư không, hồn nhiên hòa vào chung quanh. Cho nên nàng mới khiến cho người ta có cảm giác nàng không biết võ công.

Mà lúc này nén hương trước tượng thần cũng vừa vặn cháy hết, nàng đứng dậy, quay đầu nói:

- Ngày thường tuyệt đối không thể gần gũi cùng nam nhân!

- Vâng, tiểu thư.

Chín nữ tử kia cùng kêu lên nói.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Đời chúng ta phải đoạn tuyệt ý nghĩ ở chung với nam nhân. Các ngươi luyện Xá Nữ thần công, một khi phá thân, trừ phi đối phương là cao thủ Thiên Thần, bằng không sẽ tuyệt khó may mắn thoát khỏi, sẽ làm hại đối phương!

- Tiểu thư, chúng ta sẽ không thành gia lập thất mà cả đời hầu hạ người.

Chín nữ tử kia cười nói.

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái:

- Chỉ sợ đến lúc đó các ngươi sẽ oán giận ta!

- Chúng ta luyện công phu này có thể giữ mãi thanh xuân. Chúng ta cảm kích tiểu thư còn không kịp a!

- Không thể đụng vào nam nhân, thanh xuân mãi mãi thì có ích lợi gì cơ chứ?

- Những nam nhân rất xấu, không có gì hay.

- Cửu Thiên Huyền Nữ thần công của tiểu thư còn mạnh hơn nha. Chúng ta phá thân, võ công vẫn còn, một khi tiểu thư phá thân, võ công sẽ bị phế!

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười nói:

- Các ngươi nói đúng, xú nam nhân không có gì hay, ta sẽ không để ý đến bọn họ, đi thôi, về đi ngủ!

Nàng nói xong vung tay, đi ra khỏi đại điện.

Sở Ly nhẹ nhàng đến đình viện của Lục Ngọc Thụ, hắn ta đang ôm một nữ tử xinh đẹp.

Hắn hơi đảo qua một chút, lại đi tới đình viện của Lục Ngọc Lâu.

Lục Ngọc Lâu anh khí bất phàm, tuấn lãng hơn người, đang luyện công ở bên trong đình viện. Hai tay như búa, qua lại nhanh như chớp.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Lục Ngọc Lâu vẫn chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, cách Tiên Thiên viên mãn còn kém một đoạn, xem ra tư chất cũng không quá là xuất chúng.

Bỗng nhiên hắn dừng lại ở trước một tiểu viện.

Khu nhà nhỏ này là của Lục quốc công phủ Nhân Quốc Công.

Từ xa nhìn lại, hắn giống như một đầu cự thú ngủ say ở trong sân, hắn chỉ dùng Đại Viên Trí Kính quan sát thì đã cảm nhận được khí thế bàng bạc. Rất giống như một quyền đã có thể diệt sát được mình vậy.

Vị Lục quốc công này có tu vi rất sâu, là người trong đời này hiếm thấy. Quả thật là đáng sợ, vượt xa không phải là người mà Tống quốc công của phủ Hoài Quốc Công có thể so sánh.

Đại Viên Kính Trí liên tục báo động cho hắn, ý bảo hắn rời xa tiểu viện.

Hắn nhìn tiểu viện một lúc, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, cực kỳ hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Lục quốc công ra sao.

Đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cũng có mạnh yếu, thậm chí còn có khác biệt một trời một vực, giống như cao thủ Tiên Thiên vậy.

Hắn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc mình đang ở vị trí nào, so với Lục quốc công thì ra sao.

Thân thể xẹt qua đầu tường, chậm rãi bay xuống tiểu viện.

Đình viện này giống như là nơi ở của các thị vệ phủ Quốc Công. Đình viện của Lục Ngọc Dung lớn gấp bốn lần nơi này.

Hắn vận Khô Vinh kinh lên, hóa thành một thể với chung quanh.

Lục quốc công là một trung niên tuấn dật, mặt như ngọc, dưới hàm nhẵn nhụi, khắp toàn thân có một loại cảm giác phiêu dật thoát tục. Giống như thần tiên bên trong loài người vậy.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đang nằm ở trên giường, bỗng nhiên mở mắt ra, dường như đã có cảm giác.

Bên người hắn có một nữ tử đang ngủ, khuôn mặt đẹp như hoa, không nhìn ra tuổi tác, mơ hồ có chút tương tự với Lục Ngọc Dung.

Nàng gối đầu lên vai của Lục quốc công, hít thở nhẹ nhàng không nhúc nhích.

Lục quốc công chậm rãi rút cánh tay ra, cẩn thận từng li từng tí một, không muốn làm cho nàng tỉnh lại. Sau đó hắn khoác thêm y phục đi ra ngoài phòng ngủ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Quyền Kình (1)

Bước chân của hắn không hề có một tiếng động, từng bước từng bước từ từ đi tới giữa khu nhà nhỏ.

Ánh trăng như nước, thân thể của hắn thon dài, khí chất đơn bạc, quả thực cũng có mấy phần xuất trần.

Ánh mắt sáng quắc của hắn đánh giá trái phải, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Sở Ly ở dưới chân tường.

Sở Ly đi ra khỏi bóng tối, lẳng lặng đứng đối diện với hắn.

Lục quốc công không nói một lời mà đánh giá hắn.

Tuổi còn trẻ mà đã đạt đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên, quả thực là kỳ tài, không thua gì nữ nhi của mình, nhân vật như vậy, có thể vô thanh vô tức mò tới đây cũng không có gì là kỳ lạ. Đáng tiếc lại là kẻ địch chứ không phải là bằng hữu.

Sở Ly chậm rãi điểm ra một chỉ.

Lục quốc công bước ra một bước tránh thoát, nhẹ nhàng đánh ra một quyền, không hề có khói lửa, giống như bằng hữu cũ chào hỏi.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy rõ ràng mỗi một tia biến hóa trong thân thể của hắn, nội lực lưu chuyển, da thịt và xương cốt, da dẻ thậm chí ngay cả lỗ chân lông cũng hiện lên rõ ràng ở trong đầu của hắn.

Một luồng nội lực ngưng tụ thành một đoàn quyền kình, như tảng đá từ trên đỉnh núi lăn xuống, sau khi thoát khỏi nắm tay lập tức tăng tốc, càng lúc càng nhanh, thế không thể đỡ.

- Ầm!

Như tiếng sấm nổ vang.

Thân thể Sở Ly bắn ra một đạo ánh sáng màu vàng tím, ánh sáng lập tức sụp đổ.

Hắn như bị tuấn mã va trúng, thân thể bay vọt qua tường, biến mất ở trong màn đêm, giống như bị một quyền này đánh vào trong hư không vậy.

Lục quốc công không nhúc nhích nhìn chăm chú vào phương hướng Sở Ly biến mất, cau mày không nói.

Đại Lôi Âm Tự, cũng thật là phiền phức!

Tịch Vụ vượt qua tường, người nhẹ nhàng tới đây:

- Quốc công gia!

Lục quốc công khoát tay một cái rồi nói:

- Đừng đuổi, theo hắn đã đi... Tiểu tử này đã trúng một chưởng của ta mà vẫn có thể thoát được, cũng coi như là bản lĩnh của hắn!

- Sao Đại Lôi Âm Tự lại tới bên này?

Tịch Vụ cau mày nói:

- Chúng ta và bọn họ nước giếng không phạm nước sông, xưa nay không có ân oán gì mà.

- Đám hòa thượng này suy nghĩ quái lạ, người thường khó dò xét được, không cần để ý tới hắn.

Lục quốc công lạnh nhạt nói:

- Khổ cực cho ngươi rồi.

- Đây là chức trách của thuộc hạ.

Tịch Vụ lắc đầu.

Hắn ôm quyền rời đi, trở lại đình viện của Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung đứng ở trong viện, hỏi:

- Tịch lão. Đã xảy ra chuyện gì?

- Quốc công gia động thủ với người ta.

Tịch Vụ nói:

- Đánh chạy rồi.

- Động thủ với phụ thân ta?

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Muốn ám sát sao?

Chín nha hoàn cũng đi ra ngoài, mái tóc rối tung, mỗi người đều rất là quyến rũ.

Tịch Vụ nói:

- Ai có thể ám sát đạt được quốc công gia cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Dùng mấy chiêu?

- Quốc công gia dùng một quyền đã đuổi hắn đi rồi. Hắn là hòa thượng của Đại Lôi Âm Tự.

- Đám hòa thượng này!

Lục Ngọc Dung than thở:

- Phiền phức!

Đại Lôi Âm Tự lợi hại thế nào, nàng hiểu rất rõ.

Đại Lôi Âm Tự tuyệt đối không phải là thế lực có thể dễ dàng đối phó như người ngoài suy nghĩ. Tuy rằng chỉ là môn phái võ lâm, nhưng nội tình lại thâm sâu tới cực điểm, ai cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu cao thủ, bằng không cũng sẽ không khiến cho hoàng thượng kiêng kỵ như vậy.

Hộ vệ cấm cung bị Đại Lôi Âm Tự giết không ít, y theo tính khí của hoàng thượng đã sớm giết tới Đại Lôi Âm Tự, diệt đám hòa thượng này rồi.

Thế nhưng kết quả là, Đại Lôi Âm Tự vẫn khỏe re. Hoàng thượng không ra tay, chuyện này đối tuyệt không hợp với tính nết của hoàng thượng. Cho nên chỉ có thể nói Đại Lôi Âm Tự sâu không lường được, khiến cho hoàng thượng không dám động thủ.

…

Ngũ tạng của Sở Ly cảm thấy nóng bỏng, như có một cây đuốc đang liên tục thiêu đốt vậy.

Ngũ tạng lục phủ đều bị thương nặng.

Một quyền này đã trực tiếp đánh tan Kim Cương Độ Ách Thần Công,

đồng thời cũng làm tổn thương lục phủ ngũ tạng, so với Vấn Tâm chỉ còn bá đạo hơn.

Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, lại luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ và Kim Cương Độ Ách Thần Công, còn có Khô Vinh kinh thì một quyền hắn đã mất mạng rồi.

Quyền pháp bá đạo tuyệt luân như vậy. Ngay cả nghe hắn cũng chưa từng nghe qua.

Tu vi của Lục quốc công rất sâu, cũng làm cho hắn nhìn mà than thở, xem ra con đường của mình còn rất dài. Phải vùi đầu vào khổ luyện, lần này hồi phủ, bớt quản tục vụ, chuyên tâm luyện công thì hơn!

Không biết có phải tu vi của Lục quốc công là Thiên Ngoại thiên viên mãn hay không, thế nhưng tuyệt đối không phải là Thiên thần cảnh. Bản thân mình muốn đạt tới Thiên Thần, trước tiên phải đạt tới bước này rồi lại nói tiếp.

Hắn rời khỏi Thanh Sơn thành, vừa chạy vừa loại bỏ quyền kình của Lục quốc công.

Đại Hải Vô Lượng công gặp phải đạo quyền kình này lại giống như nước va chạm vào tảng đá. Hiệu quả rất ít, không hóa giải xong được ngay.

Hắn vận chuyển Ngự Cực kinh của An vương gia.

Ngự Cực kinh xoay một cái. Nội lực tinh khiết dị thường, đụng với nội lực của Lục quốc công. Giống như nước gặp băng, chậm rãi làm hao mòn, có một phần hi vọng.

Linh khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt kéo đến, một phần làm thân thể thoải mái, một phần vận chuyển Ngự Cực kinh, làm hao mòn nội lực của

Quốc công.

Trải qua một buổi tối hao mòn, quyền kình đã bị giảm bớt. Nếu cứ tiếp tục như thế, một tháng cũng chưa chắc đã có thể lành lại được.

Quyền kình như có linh tính, không ngừng phá hoại thân thể hắn, cho dù thân thể của hắn mạnh mẽ, có linh khí ôn dưỡng thì cũng bắt đầu chuyển biến xấu đi.

Hắn ngưng thần vừa nghĩ, trong đầu hiện ra tình cảnh lúc Lục quốc công ra quyền.

Thân thể dừng lại ở trong một khu rừng rậm rạp, cân nhắc quyền pháp của Lục quốc công.

Thử vận chuyển nội lực, vận chuyển dọc theo kinh mạch, sau đó đánh ra một quyền.

Hắn lại lắc đầu một cái, vẫn còn kém một chút.

Tuy rằng biết đường lối vận công và động tác thân thể, thế nhưng muốn phối hợp hai thứ lại hoàn mỹ thì lại không dễ.

Mặt trời mọc lên từ phương đông, chậm rãi lướt qua bầu trời, treo ở trên đỉnh đầu.

Ánh nắng chiều chiếu xuống, Sở Ly lấy lại tinh thần.

Trong bụng vang lên tiếng ùng ục, thân thể lại suy nhược một phần.

Vẻ mặt của hắn có chút hưng phấn, trải qua một ngày không ngừng cân nhắc và diễn luyện, hắn đã tìm thấy bí quyết, có thể thi triển ra một quyền này.

http://tieulun.hopto.org

Nội lực chuyển động, từ ngón chân đến bắp đùi đến eo, cuối cùng đến bả vai, khuỷu tay, tay. Mỗi một khối cơ thịt đều đạt đến trình độ hoàn toàn lỏng lẻo, nội lực dâng trào, vô thanh vô tức đánh ra một quyền.

- Ầm!

Vỏ một gốc cây thông bay tứ tung, lay động kịch liệt, tiếp theo lá thông rơi tán loạn.

Sở Ly đi tới trước cây thông, nhìn quyền ấn một chút, nụ cười ở khóe miệng càng đậm hơn.

Một quyền này xem như là thành quả của mình, uy lực của một quyền này rất mạnh mẽ, xứng đáng là tuyệt học.

Quyền pháp này của Lục quốc công là ngưng tụ nội lực thành một đám, biến thành quyền kình, tinh khiết như thực chất, như thế, uy lực sẽ rất mạnh mẽ, mà lại rất khó tiêu trừ.

Sở Ly học quyền pháp này, nội lực ngưng tụ thành một đám quyền kình. Tuy không tinh khiết bằng Lục quốc công, như mảnh gỗ đối đầu với tảng đá, chỉ có thể phá tan, nhưng không thể đánh nát được.

Hắn vận chuyển nội lực, đánh hai quyền về bụng dưới của chính mình.

- Ầm!

Thanh âm như sấm sét nổ vang.

- Phốc!

Hắn phun ra một đạo máu đen, sắc mặt trắng bệch, chỉ là khóe miệng lại mỉm cười.

Quả nhiên có hữu hiệu, một quyền này đã đánh một nửa quyền kình của Lục quốc công ra ngoài thân thể.

Nội lực của hắn rất tinh khiết, cũng không cần dùng phương pháp tự hại như vậy mà trực tiếp đánh tan quyền kình, hóa thành nội lực, bị hóa giải.

Hắn lại đấm một quyền lên trên ngực phải.

- Ầm!

- Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu, nụ cười càng ngày càng trở nên nhẹ nhàng.

Hai quyền hạ xuống, tuy rằng hắn bị thương, thế nhưng quyền kình của Lục quốc công chỉ còn lại một tia.

Một tia này không đáng để lo, một ngày đã có thể làm nó bị hao mòn.

Sở Ly thở dài một hơi.

May nhờ có Ngự Cực kinh, bằng không dùng trình độ tinh khiết nội lực của mình, cho dù có ngưng tụ thành quyền kình thì cũng không có cách nào làm gì được quyền kình của Lục quốc công.

Hắn rời khỏi rừng rậm, linh khí thiên địa tràn vào thân thể, kéo dài quá trình chữa trị thân thể liên tục không dứt.

Đợi đến lúc ánh đèn rực rỡ mới lên thì hắn đã tiến vào một tòa thành nhỏ, gọi rượu và thức ăn, ăn một phen. Lúc này hắn đã lần nữa khôi phục lại, khắp toàn thân từ trên xuống dưới rực rỡ hắn lên.

Lần này cũng coi như gặp họa đắc phúc, học được một quyền này, thu hoạch cũng không hề nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Quan trọng hơn chính là, hắn đã biết Lục quốc công rất lợi hại, cũng biết rõ không phải bản thân mình là vô địch thiên hạ, đồng thời hắn cũng triệt để từ trong tâm cảnh Bạch Y Thần Đao Đỗ Phong đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 266+2: Đả Thương (2)

Lúc chạng vạng tối, y dưới ánh nắng chiều Sở Ly trở về phủ Dật Quốc Công.

Trên đường về, hắn vẫn đang nghiên cứu Thần Đao thất thức, muốn thay hình đổi dạng Thần Đao thất thức này, biến thành kiếm pháp.

Uy lực của Thần Đao thất thức tuyệt mạnh, nếu như chỉ thi triển khi hắn hóa thân làm Đỗ Phong thì, như vậy sẽ rất là lãng phí.

Uy lực kiếm pháp sở học của hắn không tầm thường, nhưng không một loại nào có thể hơn được Thần Đao thất thức.

Trải qua một đường mười mấy ngày nghiên cứu cũng đã có chút hiệu quả. Đáng tiếc bởi vì quá gấp cho nên uy lực vẫn còn kém Thần Đao thất thức hai phần, ngày sau cần phải nghiên cứu thêm một phen.

Nhìn thấy cửa lớn uy vũ phủ Dật Quốc Công, hai đầu sư tử bằng đá uy mãnh bức người ở ngoài cửa. Hắn có cảm giác thân thiết, rất giống như đã về đến nhà.

Tiến vào phủ, trực tiếp ngồi thuyền đến Thiên Linh viện.

Trong Thiên Linh viện là một mảnh hoa hồng, Tuyết Lăng mặc một bộ trang phục màu trắng đang luyện công. Sau khi nghe được âm thanh nàng vội vã quay đầu nhìn. Khi nhìn thấy người tới là Sở Ly, nàng tức thì vui mừng khôn xiết:

- Công tử!

Sở Ly cười, hai mắt không ngừng đánh giá nàng.

Càng ngày càng thanh tú, tu vi cao thâm hơn không ít, xem ra không lười biếng luyện công.

Tuyết Lăng tiến lên đón hắn, lại kéo cánh tay hắn, mùi thơm lượn lờ ở chóp mũi của hắn:

- Sao giờ công tử mới trở về?

Sở Ly cười, đến đại sảnh rồi lập tức ngồi xuống.

Tuyết Lăng vội vã bưng trà tới, dùng hai tay dâng lên, đôi mắt to sáng lấp lánh dõi theo hành động của hắn:

- Công tử đi tới những nơi nào vậy?

- Đi Thanh Sơn đạo tùy tiện dạo một chút.

Sở Ly khẽ nhấp một ngụm trà.

Tuyết Lăng Tiếu nói:

- Thanh Sơn đạo... vậy công tử có gặp được Bạch Y Thần Đao hay không?

Nàng nói xong liếc mắt nhìn áo bào trắng của Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Ồ? Ngươi cũng đã từng nghe nói tới Bạch Y Thần Đao hay sao?

- Yêu Nguyệt lâu truyền tin tức đến.

Tuyết Lăng nói:

- Có người nói Bạch Y Thần Đao này rất là lợi hại, giết người như cắt cỏ.

Nàng lại liếc mắt nhìn Sở Ly.

Khi nàng vừa nghe thấy tin tức này, nàng đã mơ hồ cảm thấy đây chính là công tử nhà mình.

Bây giờ nhìn thấy Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng, nàng càng hoài nghi hơn trước.

Sở Ly nói:

- Ừm, cũng nghe nói qua.

- Công tử, là người đúng không?

Tuyết Lăng vội hỏi.

Sở Ly không tỏ rõ ý kiến mà chỉ nâng chén trà lên.

Tuyết Lăng vội vã đưa tay, ra vẻ xin thề:

- Ta tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ hai nghe về tin tức này!

-... Được rồi, là ta.

Sở Ly thả chén trà xuống rồi gật gù.

- Khó trách đó!

Tuyết Lăng mở miệng cười:

- Vậy công tử có thấy Lục Ngọc Dung kia không? Có người nói Lục Ngọc

Dung đối với Bạch Y Thần Đao vừa gặp đã thương!

- Hừm, đã nhìn thấy.

- Có phải là rất đẹp hay không?

Sở Ly cười nói:

- Ngươi không quan tâm tới võ công của nàng cao thấp ra sao. Sao lại quan tâm tới nàng có đẹp hay không làm gì?

- Mọi người đều nói nàng rất đẹp, không kém gì Nhị tiểu thư.

Tuyết Lăng nói:

- Nhưng người nhìn thấy nàng quá ít. Vì lẽ đó mọi người tranh luận rất nhiều nha.

- Thực sự là nhàm chán.

Sở Ly tức giận.

Tuyết Lăng nói:

- Công tử, người còn chưa nói nàng có đẹp hay không mà?

- Xem như là đẹp đi.

- Như vậy so với Nhị tiểu thư thì sao?

- Gần bằng.

- Ai đẹp hơn?

-... Mỗi người mỗi vẻ, không có cách nào nói rõ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly khoát tay nói:

- Được rồi được rồi, nói chính sự đi.

- Chính sự...

Tuyết Lăng muốn nói lại thôi.

Sở Ly tức giận:

- Nói!

Tuyết Lăng cẩn thận từng li từng tí một nói:

- Công tử, sau khi ta nói người không được phép tức giận!

- Nói như vậy ta nhất định phải tức giận rồi, còn không mau mau nói!

Sở Ly hừ lạnh nói.

Tuyết Lăng thở dài:

- Tưởng đại ca bị thương.

- Hắn đánh không lại có thể chạy trốn, đã gặp phải cao thủ lợi hại hay sao?

Sở Ly nói.

Trên tay Tưởng Hòe có Kỳ Nguyên đan, đánh không lại thì chạy. Đối phương cũng vừa học bí thuật kích thích tiềm lực, chạy mất dạng rồi ăn vào Kỳ Nguyên đan cũng không muộn mà.

Cho nên hắn hầu như sẽ không có nguy hiểm liên quan đến tính mạng, đây cũng là điểm khiến cho Sở Ly rất yên tâm.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng lại chỉ nói hắn bị thương, cho nên hắn nghĩ đây cũng không phải là việc gì to tát.

- Công tử, sau khi người đi, trong phủ chúng ta có một vị cung phụng mới đến.

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên sao?

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng chậm rãi gật đầu:

- Hắn tên là Kinh Trì Học, nhìn qua sang sảng hào phóng, mọi người đều rất yêu thích hắn.

- Hắn đả thương Tưởng huynh?

- Ta cảm thấy này họ Kinh này rất dối trá!

Tuyết Lăng bĩu môi:

- Ở trước mặt rất nhiều hắn nói người trẻ tuổi như thế mà lại có địa vị cao, chuyện này rất không được. Có lẽ là do được Tam tiểu thư trọng dụng quá mức.

- Vì lẽ đó Tưởng huynh mới không nghe lọt tai, mới dẫn tới đánh nhau hay sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Đánh ở bên trong phủ hay là ở ngoài phủ?

- Yêu Nguyệt lâu.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Thật là thú vị, hắn làm Tưởng huynh tổn thương sao?

- Hắn cho Tưởng đại ca một bạt tai. Trực tiếp đánh bay hai cái răng.

Vẻ mặt của Tuyết Lăng có chút không đành lòng:

- Bị thương cũng không sao, thế nhưng quá uất ức, bị người ta đánh vào mặt. Lại là người trẻ tuổi nhiều hơn hắn như vậy, ta cũng cảm thấy giận dữ thay cho Tưởng đại ca!

Sở Ly trầm ngâm không nói, ở trong đầu bắt đầu thôi diễn mọi chuyện, phân tích mục đích sau lưng chuyện này.

Danh tiếng của hắn cực kỳ vang dội, nhưng một bước lên trời, quả thực đã chọc cho rất nhiều người đỏ mắt.

Võ công không đủ mạnh. Hoặc là địa vị quá thấp, đỏ mắt đố kị thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Nhiều nhất chỉ có thể lầm bầm vài câu ở trong bóng tối, hắn cũng không thèm để ý.

Các cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng khó tránh khỏi đố kị. Nhưng bọn họ đều từng nhìn thấy công lao của hắn, huống hồ địa vị cung phụng cao cả, không liên quan đến lợi ích, cũng không nổi lên xung đột với hắn, hắn tiền đồ vô lượng như vậy cho nên trái lại bọn họ còn có lòng lấy lòng kết giao với hắn.

Tên cung phụng này mới tới mà đã dám nói như vậy, tất nhiên là người trẻ tuổi nóng tính, không phục.

Nhưng đã bước lên Thiên Ngoại thiên, không có một ai là đứa ngốc cả.

Đối phương không nên lỗ mãng, không nên vội vã lập uy như vậy mới phải.

- Trong phủ xử trí thế nào?

- Kinh Trì Học bị phạt một tháng lương bổng.

Tuyết Lăng bĩu môi:

- Như vậy mà cũng coi như là trừng phạt sao?

- Hơn sáu ngàn lượng bạc, cũng coi như không ít.

- Làm cung phụng ai mà lại thiếu bạc cơ chứ?

Tuyết Lăng không cam lòng nói:

- Rõ ràng Đại công tử quá bất công mà!

- Sáu ngàn này bồi thường cho Tưởng huynh sao?

- Tưởng đại ca cũng không thiếu tiền!

Tuyết Lăng hừ lạnh nói.

- Như vậy chúng ta đi gặp Tưởng huynh đi.

Sở Ly nói.

- Đi thật sao?

Tuyết Lăng nghi hoặc nói:

- Chuyện này rất mất mặt, công tử đi, Tưởng đại ca càng ngại ngùng.

- Tài nghệ không bằng người thì bị đánh, có gì mất mặt cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đứng dậy.

Hắn đã bị đánh không ít, cũng bị thương, cũng không cảm thấy làm sao.

-... Được rồi.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ đi theo hắn.

…

Tiểu viện của Tưởng Hòe, hai người ngồi ở bên trong tiểu đình.

Tuyết Lăng bưng trà lên cho hai người uống, sau đó vào nhà tán gẫu cùng Thư Ngọc Đình.

Gió nhè nhẹ thổi, hàng trúc xanh ngắt trước tiểu đình rì rào vang vọng, sinh cơ dạt dào.

Sở Ly thả chén trà xuống, than thở:

- Liên lụy tới Tưởng huynh rồi.

Thương thế trên mặt của Tưởng Hòe đã khôi phục.

- Chuyện này chỉ có thể trách ta tài nghệ không bằng người, ta cũng không nghĩ tới hắn ta lại dám động thủ.

Tưởng Hòe vung tay, nở nụ cười khổ:

- Lật thuyền trong mương!

- Không có ý tốt...

Sở Ly lắc đầu nói.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe ngẩn ra, có chút chần chờ nói:

- Sở huynh đệ, ngươi nói, hắn làm vậy là vì ngươi sao?

- Không chệch một chút nào.

Sở Ly cầm lấy chén trà, lại uống một ngụm rồi cười nói:

- Cho dù không phải thì cũng phải làm cho hắn biết tay!

Tưởng Hòe bật cười:

- Chỉ là một chút ân oán nhỏ, không cần làm lớn chuyện? Làm như vậy sẽ khiến cho Đại công tử nghĩ thế nào chứ? Trong mắt Đại công tử không được như vậy đâu!

- Cái này huynh không cần phải lo lắng.

Sở Ly nói:

- Tưởng huynh, ta sẽ theo Nhị tiểu thư tiến vào An vương phủ, chuyện này ta muốn huynh đi theo ta.

Tưởng Hòe trầm ngâm một hồi, liếc mắt nhìn vào trong phòng.

Sở Ly ha ha cười nói:

- Đúng đúng, huynh đến thương lượng với tẩu tử một chút, nghe ý kiến của tẩu tử.

- Nếu như ta chỉ có một mình, đương nhiên sẽ không chút do dự đi theo ngươi.

Tưởng Hòe có chút ngại ngùng nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Nếu như Tưởng huynh đi, trước tiên tẩu tử cứ ở lại phủ đã.

Tưởng Hòe nghiêm mặt, hỏi:

- Hung hiểm như vậy sao?

Sở Ly nói:

- Mọi việc luôn phải nghĩ về điểm không tốt, như vậy chung quy sẽ không sai.

- Vậy ta cùng đi với ngươi.

Tưởng Hòe nói:

- Ta lo lắng Ngọc Đình qua bên kia không quen, nếu nàng ở lại đây một đoạn thời gian trước thì không sao.

Sở Ly vỗ tay cười nói:

- Có Tưởng huynh giúp đỡ, không có gì tốt hơn rồi!

Sau đó hắn tán gẫu một chút chuyện phiếm với Tưởng Hòe.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Toàn đứng ở bên ngoài, nói Đại công tử đã biết hắn trở về, cũng đã sai người mở yến tiệc đón gió tẩy trần cho hắn.

Sở Ly cáo từ với Tưởng Hòe, trở về đổi một thân xiêm y, sau đó cùng đi với Lâm Toàn đến Thiết Ưng đảo.

Hắn tiến vào phòng khách, lập tức nhìn thấy một thanh niên thô lỗ ngồi ở

bên bàn tròn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Áp Chế

- Sở Ly!

Tiêu Thiết Ưng đứng lên, cười nói:

- Ngươi đã trở về rồi!

- Đại công tử!

Sở Ly ôm quyền hành lễ.

Mọi người đều ôm quyền hành lễ với hắn, Sở Ly đáp lễ từng người, rất là náo nhiệt.

Tên thanh niên thô lỗ kia cũng cười ôm quyền.

Sở Ly dừng lại, nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng.

- Ha ha, đến đây, để ta giới thiệu một chút. Vị này chính là cung phụng mới gia nhập phủ Quốc Công chúng ta, họ Kinh, Kinh Trì Học.

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Sở Ly, đừng xem tuổi của Kinh cung phụng không lớn, thế nhưng hắn cũng đã là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Hạnh ngộ.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười.

- Đến đây, lên ghế trên!

Tiêu Thiết Ưng đẩy Sở Ly lên ghế trên.

Sở Ly chối từ hai lần, cuối cùng cũng ngồi xuống.

Kinh Trì Học ngồi ở trên ghế hạng bét nhất, nhìn Sở Ly cười toe toét ngồi xuống, chư vị cung phụng chung quanh cũng không có gì là kinh ngạc, dường như tập mãi đã thành quen. Trong lòng hắn thầm nghĩ, chẳng trách.

Bằng vào từng ấy tuổi mà chỉ là cao thủ Thiên Tiên, còn có cái giá lớn như vậy, không đặt những cao thủ Thiên Ngoại thiên như mình vào trong mắt!

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Sở Ly, đi ra ngoài rèn luyện có thu hoạch gì không? Ta thấy khí chất của ngươi đã thay đổi, càng ngày càng thành thục nội liễm hơn đấy.

- Xem như là có chút thu hoạch đi.

Sở Ly cười nói.

Lâm Toàn sai các thị nữ bưng rượu và các món ăn lên, sau đó rót đầy từng chén một.

- Nào, chúng ta kính Sở tổng quản một chén, rèn luyện ở bên ngoài là một chuyện rất cực khổ rồi.

Tiêu Thiết Ưng bưng cái chén bạc lên, đứng lên rồi cười ha hả, nói:

- Sở tổng quản có thể bình yên trở về, thật là đáng mừng, cũng là một

chuyện vui đối với phủ Quốc Công chúng ta!

Bình thường hắn coi Tam muội làm cố vấn, nghe kế sách của nàng. Bây giờ Tam muội vừa đi, hắn lập tức bắt tôm tép, muốn tìm Sở Ly, chỉ là Sở Ly cũng đi cho nên mới khiến cho hắn sứt đầu mẻ trán, uể oải không thể tả được.

Bây giờ rốt cục Sở Ly đã trở về, hắn cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Mọi người cười, nâng chén.

Sở Ly cười uống một hơi cạn sạch.

Nhìn hắn có cái giá lớn như vậy. Đối mặt với Đại công tử cũng rất kiêu căng, Kinh Trì Học âm thầm cười gằn. Thực sự là không biết trời cao đất rộng, có công lao như thế nào đi nữa thì cũng là thuộc hạ, sao có thể ngồi ngang hàng cùng Đại công tử cơ chứ?

Hắn đứng lên, nâng chén cười nói:

- Sở tổng quản, ta mời ngươi một chén, chén này là bồi tội!

Sở Ly cười nhìn hắn:

- Ồ? Kinh cung phụng có tội gì chứ?

- Ta thực sự không biết Tưởng hộ vệ là bằng hữu của Sở tổng quản.

Kinh Trì Học lắc đầu than thở:

- Sau đó ta cũng rất hối hận, lại sợ đến nhà xin sẽ làm hắn hiểu nhầm ý tốt của ta!

Sở Ly mỉm cười:

- Tưởng huynh học nghệ không tinh. Bị đánh cũng không có lời nào để nói, Kinh cung phụng mới đến, không đặt phủ quy trong lòng cũng là chuyện dễ hiểu.

- Không không, đương nhiên ta biết phủ quy chứ.

Kinh Trì Học vội vã ngắt lời của hắn, xua tay cười nói:

- Chỉ là lúc đó ta đã uống một chút rượu, không thể khống chế nổi. Vốn cho rằng hắn sẽ tránh được, hù dọa hắn một chút. Tạo ra một câu chuyện cười không ảnh hưởng tới toàn cục. Ta lại không nghĩ tới hắn không thể tránh được, là ta sai! Là ta sai!

Sở Ly thưởng thức chén bạc trong tay, mỉm cười nói:

- Ồ. Hóa ra là chuyện cười, vậy ta muốn biết, rốt cuộc Kinh cung phụng đã nói cái gì mà khiến cho Tưởng huynh tức giận như vậy? Dám mắng cả cung phụng như ngươi chứ?

- Ha ha, một ít chuyện cười mà thôi.

Kinh Trì Học thầm kêu, miệng lưỡi thật là lợi hại. Cũng thầm giận hắn vênh váo hung hăng.

Sở Ly cười nói:

- Là nói xấu ta đúng không? Nói xấu sau lưng ta, ở trước mặt ta còn có thể cười cười như vậy. Lòng dạ của Kinh cung phụng quả thật làm cho bản tọa khâm phục quá đấy!

Kinh Trì Học cười nói:

- Ngày đó ta uống mấy chén cho nên mới hồ đồ như vậy, chỉ là một ít lời khi say mà thôi. Sở tổng quản sẽ không trách móc đó chứ?

- Ta cũng không dám.

Sở Ly trước sau luôn mỉm cười, lại nói:

- Không trách được, một chút độ lượng ấy ta vẫn có. Nói xấu ta cũng không có gì, chỉ có điều nghe nói Kinh cung phụng nói một chút về Tam tiểu thư hay sao?

- Đây là đồn nhảm, lời đồn, tuyệt đối là tin đồn nhảm thôi!

Kinh Trì Học vội vã xua tay, lại nhìn thấy Tiêu Thiết Ưng sầm mặt lại, trong lòng hắn thầm kêu hỏng bét, lại vội nói:

- Chỉ là một câu mà thôi, bị người có tâm nghe được, cho rằng ta nói xấu Tam tiểu thư mà thôi.

- Thì ra là như vậy...

Sở Ly gật đầu:

- Không biết Kinh cung phụng là người ở nơi nào?

- Kinh Châu.

Kinh Trì Học thở ra một hơi, thiếu chút nữa đã không chống đỡ được.

Sở Ly này quả nhiên giống như tin đồn mà hắn nghe được, tinh minh lợi hại!

Sở Ly chậm rãi nói:

- Như vậy gia sư là người ở đâu?

- Ài... ta không có sư phụ, là đạt được một kỳ ngộ, rơi vào trong một

thung lũng, ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại đã có một thân võ công này rồi, chính ta cũng không hiểu ra sao!

Kinh Trì Học ngại ngùng, lại có chút đắc ý cười nói.

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

Tiêu Thiết Ưng cười ha hả, nói:

- Lại có chuyện như thế sao?

- Nói ra đến ta cũng không tin.

Kinh Trì Học ngại ngùng nói:

- Thế nhưng sự thực chính là như vậy!

Sở Ly như cười mà không phải cười nói:

- Như vậy sao Kinh cung phụng không đi tới những phủ Quốc Công khác trước chứ? Bây giờ phủ Quốc Công chúng ta thế yếu, không được các cao thủ Thiên Ngoại thiên tôn trọng, có lẽ Kinh cung phụng cũng biết đạo lý chim khôn chọn cây mà đậu chứ nhỉ.

Kinh Trì Học vội nói:

- Suy nghĩ của ta không giống người khác, đi phủ Quốc Công mạnh mẽ, chẳng phải ta sẽ không có đất dụng võ hay sao? Huống hồ hiền danh của Đại công tử còn đó, công chính nghiêm minh, quang minh chính đại, ta rất kính nể, cho nên mới tới đây.

- Ha ha, quá khen quá khen.

Tiêu Thiết Ưng xua tay cười nói, vẻ mặt âm trầm hơi khôi phục lại một

chút.

- Kinh cung phụng một mình tới đây hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Hay đi cùng bằng hữu?

- Ài... ta chỉ có một người.

Kinh Trì Học cười nói:

- Đương nhiên, nếu như có thể lăn lộn được, ta cũng có ba bốn bằng hữu, ta sẽ giới thiệu tới đây.

- Ha ha, như vậy là tốt nhất!

Tiêu Thiết Ưng cười to.

Sở Ly nở nụ cười quái dị:

- Nếu như thế, mọi người bắt đầu ăn đi, đừng nói chuyện nữa!

- Nào nào, dùng bữa dùng bữa đi.

Tâm tình của Tiêu Thiết Ưng vô cùng tốt.

Hắn liếc mắt nhìn Sở Ly, Sở Ly lắc đầu.

Tuy rằng Tiêu Thiết Ưng quang minh, thế nhưng cũng không phải đứa ngốc, sẽ không dễ tin một cao thủ Thiên Ngoại thiên. Hắn để Sở Ly thấy mặt của Kinh Trì Học là cũng có ý khảo sát. Bây giờ Sở Ly chủ quản Thiên Linh viện này, Tiêu Kỳ rời đi, cho nên chỉ có thể nhờ hắn quan sát người mà thôi.

…

Kinh Trì Học trở lại tiểu viện của mình, đứng ở trong sân xem trăng trên cao, không ngừng thở phì phò.

Khuôn mặt hào sảng của hắn bây giờ đã trở nên dữ tợn đáng sợ, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn vầng trăng, cười gằn hừ lạnh nói:

- Cười đi, cứ cười đi, ngày mai ta sẽ khiến cho ngươi khóc!

Tưởng Hòe là bằng hữu của Sở Ly, đả thương Tưởng Hòe là đánh vào mặt của Sở Ly.

Mình bồi tội với đối phương, nếu như đối phương tiếp nhận, bên Tưởng Hòe sẽ bất mãn. Mọi người cũng sẽ hoài nghi có phải đầu đối phương vào nước rồi hay không.

Nếu như đối phương không chấp nhận thì cũng để lại biểu hiện lòng dạ hẹp hòi ở trước mặt Đại công tử, cũng coi như đã đạt đến mục đích của mình!

Hừ, tuổi trẻ tuấn kiệt, anh tài khó gặp gì chứ? Ta cũng muốn trị anh tài nhà ngươi một chút!

Ngày mai đi Diễn Võ điện chờ hắn.

Hắn vừa xuất hiện thì mình sẽ lôi kéo hắn, muốn luận bàn võ công một chút, cố gắng đánh vào mặt của đối phương. Vị trí cao đâu có ích lợi gì chứ? Không có võ công đủ mạnh mẽ, như vậy vẫn sẽ bị mọi người lén lút xem thường.

Một khi hắn ta không thể phục chúng, như vậy lúc làm việc sẽ bó tay bó chân, cũng sẽ mất đi sự tín nhiệm của Đại công tử.

Đến lúc đó sẽ là cơ hội nổi lên mạnh mẽ của hắn!

Nghĩ tới đây, hắn nở nụ cười khà khà hai tiếng, vô cùng đắc ý.

Anh kiệt lợi hại tới đâu còn không phải sẽ bị tính toán của hắn làm cho mặt mày xám xịt hay sao?

Trong đầu của hắn hiện lên khuôn mặt thanh tú bức người của Tuyết Lăng, làm cho tim của người ta đập nhanh hơn.

Khà khà, đốn ngã Sở Ly, bằng vào địa vị của mình, kéo tiểu mỹ nhân kia về bên này, ngày đêm thưởng thức, đó mới thực sự là những tháng ngày như thần tiên!

Nghĩ tới những chuyện này, lửa giận trên tiệc rượu chậm rãi tản đi, khuôn mặt thô lỗ lại khôi phục lại vẻ hào sảng, cười ha hả đi vào phòng.

Mấy ngày sau đó Sở Ly không đi Diễn Võ điện.

Hắn luôn ở trên đảo của mình.

Ở Ngọc Kỳ đảo, thấy vật nhớ người, sẽ chỉ làm đau xót thêm mà thôi. Cho nên hắn mới chuyển tới đảo của chính mình.

Tất cả linh thụ linh thảo trong Thiên Linh viện đều theo hắn dời lên trên đảo.

Tống Ngọc Ninh vốn ở trên đảo đã chuyển tới Thiết Ưng đảo, lúc nào cũng ở bên cạnh Đại công tử, khiến cho Sở Ly thầm than lớn mật.

Chạng vạng ngày thứ hai, Tống Ngọc Ninh tự mình xuống bếp, chỉ có Tiêu Thiết Ưng và nàng, mở tiệc mời một mình Sở Ly.

Sau khi trở về, Sở Ly ở lại trong tiểu viện để nghiên cứu Thần Đao thất thức, muốn thừa thế xông lên hóa nó thành kiếm pháp.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Bắt

Sáng sớm, sau mười ngày sau. Sau khi Sở Ly luyện công xong mới dùng cơm, sau đó mới cùng Tuyết Lăng đi tới Diễn Võ điện.

Hắn muốn đi tới Diễn Võ điện để tra những điển tàng cổ xưa kia một chút, xem có tin tức về Thiên Ma công hay không.

Thư khố sách cổ hắn đã có quyền hạn xem, có không ít thứ khiến cho hắn ngạc nhiên, có một ít ghi chép kinh thế hãi tục. Giống như tại sao lúc trước linh thú lại tàn phá thiên hạ, nhân loại mười không còn một, hầu như tuyệt diệt.

Tuyết Lăng khởi động thuyền nhỏ nhẹ nhàng rời đi.

- Công tử, người thực sự không tìm tới họ Kinh kia gây phiền phức hay sao?

Sở Ly chắp tay đứng ở trên đầu thuyền, áo bào trắng bay phần phật, lặng lẽ không nói.

- Chẳng lẽ có người nào đó ngăn cản sao?

Tuyết Lăng nghiêng đầu nhìn hắn.

Theo nàng biết, công tử không độ lượng như vậy, bị người ta đánh vào mặt mũi sẽ nở nụ cười bỏ qua.

Hơn mười ngày trôi qua mà còn chưa có động tĩnh, nhất định đã có người

ngăn cản.

- Là Đại công tử đúng không?

Tuyết Lăng hừ lạnh, bĩu môi nói:

- Đại công tử cầu hiền như khát nước, nhất định sợ người động vào họ Kinh kia, sẽ làm ảnh hưởng tới đại cục!

Sở Ly nói:

- Không phải là Đại công tử.

- Vậy là ai?

Tuyết Lăng nói, bỗng nhiên nàng kinh ngạc lên tiếng:

- Công tử, người còn chưa đi gặp Nhị tiểu thư.

- Hừm, không vội.

Sở Ly nói.

- Tại sao lại không gặp Nhị tiểu thư chứ?

Tuyết Lăng trừng mắt, nhìn về phía hắn, mắt không chớp lấy một cái.

Sở Ly tức giận nói:

- Xem phía trước đi!

Tuyết Lăng nói:

- Lẽ nào giận dỗi với Nhị tiểu thư sao?

- Nha đầu ngươi thật biết nghĩ linh tinh.

Sở Ly nói:

- Đến rồi!

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng lại gần bờ.

Hai người đi tới luyện võ trường trước Diễn Võ điện, đi vòng qua bên cạnh.

Kinh Trì Học đang ở trong đám người khổ sở chờ đợi mấy ngày sáng mắt lên, vội vã sải bước đi về phía hắn, từ rất xa đã cười ha hả nói:

- Thật là khéo, Sở tổng quản!

Sở Ly đứng lại, Tuyết Lăng cũng đứng lại theo.

Nàng trừng mắt nhìn Kinh Trì Học vênh váo tự đắc, thầm mắng khốn khiếp.

Kinh Trì Học sải bước đi về phía trước, trước người có khí tức vô hình phun trào, đẩy đám hộ vệ đang chặn ở trước mặt, khiến cho bọn họ thầm hận ở trong lòng.

Bọn họ liên tục quay đầu, định mắng. Nhưng khi nhìn thấy là hắn, cao thủ Thiên Ngoại thiên, cung phụng trong phủ, cả đám mới phẫn nộ nuốt cục tức xuống.

Sở Ly lẳng lặng đánh giá hắn. Bình tĩnh nói:

- Kinh cung phụng, có gì chỉ giáo?

- Ha ha, không dám không dám.

http://tieulun.hopto.org

Kinh Trì Học cười nói:

- Ở trước mặt Sở tổng quản sao ta dám nói chỉ giáo? Chỉ là muốn luận bàn một chút với Sở tổng quản mà thôi.

- Luận bàn?

Sở Ly như cười mà không phải cười hỏi hắn.

Kinh Trì Học cười nói:

- Ta cảm thấy võ công là trụ cột. Nếu như võ công không đủ mạnh mẽ. Sợ rằng căn cơ sẽ bất ổn, khó có thể gách vác được trọng trách.

- Ồ, còn gì nữa không?

Sở Ly nói.

Những người chung quanh chậm rãi vây quanh.

Kinh Trì Học phấn chấn tinh thần, cười nói:

- Ta nghe nói võ công của Sở tổng quản cao thâm, được xưng là đệ nhất cao thủ trong giới thanh niên. Cho nên tại hạ ngứa nghề, muốn mở mang kiến thức một chút, muốn nhìn phong thái của đệ nhất cao thủ thanh niên!

Trong lòng mọi người thầm mắng, con bà nó. Người ta là cao thủ Thiên Tiên, ngươi là cao thủ Thiên Ngoại thiên. Lại là cung phụng, luận bàn cái rắm!

Sở Ly đánh giá hắn, cười nhạt:

- Ngươi cảm thấy, mình thân là cao thủ Thiên Ngoại thiên thì đã có thể trở thành hộ vệ nhị phẩm, có thể ngồi lên trên vị trí của ta, có đúng không?

- Cái này...

Kinh Trì Học chần chờ một chút, lắc đầu cười nói:

- Ta không có suy nghĩ này, ta chỉ muốn lĩnh giáo phong thái của Sở tổng quản một chút mà thôi.

Hắn biết rõ, nếu như nói là đúng thì tuyệt đối sẽ bị mọi người cười nhạo, suy nghĩ viển vông.

Mấy người Triệu Khánh Sơn là cao thủ Thiên Ngoại thiên, mỗi người đều rất mạnh mẽ, hơn mình mà cũng không thấy bọn họ ngồi ở vị trí cao. Vẫn chỉ là cung phụng mà thôi.

Chỉ có điều họ Sở này thật là miệng lợi, nói thế không những không chỉ vào điểm yếu võ công của đối phương mà chỉ ra tài hoa hơn người của hắn. Không ỷ vào võ công, ỷ vào tài trí mà ngồi vào địa vị cao như vậy. Càng khiến cho người ta kính nể.

Sở Ly cất giọng nói:

- Triệu lão!

- Có!

Triệu Khánh Sơn đứng ở phía ngoài đám người, lớn tiếng nói:

- Tổng quản có gì phân phó?

- Bắt hắn!

Sở Ly chỉ tay về phía Kinh Trì Học.

Kinh Trì Học ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Bắt ta? Sở tổng quản, đừng đùa! Ta chỉ muốn so tài võ công một chút mà thôi, không phạm phải tội lớn gì?

Triệu Khánh Sơn nhẹ nhàng xẹt qua đỉnh đầu của mọi người, lao về phía Kinh Trì Học.

Mọi người vội vàng lui về phía sau, tạo ra một khoảng trống lớn, mỗi người đều trợn to hai mắt, vô cùng phấn khởi. Cao thủ Thiên Ngoại thiên đối chiến đây, rất khó gặp!

Kinh Trì Học lớn tiếng nói:

- Sở tổng quản, ngươi làm vậy là có ý gì?

Sở Ly không nói một lời mà chỉ nhìn hắn.

Triệu Khánh Sơn ấn xuống một chưởng. Sưu một tiếng vang lên, một đạo chưởng ấn mơ hồ hiện ra, đánh về phía Kinh Trì Học.

Kinh Trì Học tránh ra, một mặt quát to:

- Sở tổng quản, ngươi muốn trả thù riêng, lạm dụng chức quyền, ta là cung phụng phủ Quốc Công, ta muốn báo cáo với Đại công tử, trị tội ngươi!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Triệu lão!

Triệu Khánh Sơn gật đầu, khí thế quanh thân tức thì tăng vọt, chẳng khác nào một đầu hung thú giáng thế, cuồng nhiệt nhằm về phía Kinh Trì Học, muốn cận chiến với hắn.

Dù sao tuổi của Kinh Trì Học cũng còn trẻ, so với Triệu Khánh Sơn vẫn còn chênh lệch một đoạn. Mà lúc này Triệu Khánh Sơn lại toàn lực ra tay,

cũng không có tinh lực để nói chuyện. Cho nên hắn chỉ có thể vung quyền chống đỡ.

Quyền chưởng va chạm, qua mấy hiệp hắn đã rơi xuống hạ phong.

Hắn cắn răng, dưới sự phẫn nộ, một mặt vung quyền một mặt mắng to:

- Họ Sở kia, bụng dạ hẹp hòi, không phải ta chỉ đánh một con chó của ngươi thôi sao? Ngươi không tha thứ thì thôi, trong lòng mang thù, thực sự là tiểu nhân! Tiểu nhân!

Sở Ly không nói một lời, chỉ là đánh giá trận chiến giữa hai người.

- Họ Sở, phủ Quốc Công các ngươi đối xử với cung phụng như thế, từ nay về sau, có Sở Ly ngươi ở đây, đừng mơ sẽ có một cao thủ Thiên Ngoại thiên đi tới nương nhờ phủ Quốc Công!

- Họ Sở, đừng giả bộ làm người câm, ngươi không còn gì để nói đúng không? Làm chuyện tiểu nhân bậc này, chắc chắn người trong thiên hạ sẽ chế nhạo ngươi!

Sở Ly trầm mặc không nói.

- Khà khà!

Triệu Khánh Sơn nhân cơ hội quát một tiếng, hai tay phồng lên hơn một vòng, đánh vào ngực của Kinh Trì Học.

- Ầm!

Kinh Trì Học như một tảng đá bay ra ngoài.

Miệng phun ra một ngụm máu, dựa thế đột nhiên tăng tốc, muốn chạy trốn, Triệu Khánh Sơn không đuổi kịp.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng sốt sắng, giật tay áo của Sở Ly:

- Công tử! Họ Kinh muốn cướp thuyền nhỏ đào tẩu!

- Ầm!

Từ bên hồ bỗng nhiên có một bóng người bay ra, nhẹ nhàng bắn trúng Kinh Trì Học.

Kinh Trì Học như diều đứt dây rơi xuống luyện võ trường, khóe miệng có máu tươi tuôn ra, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không có lực bò lên.

Một chưởng nhẹ nhàng này so với Triệu Khánh Sơn còn nặng hơn mấy phần.

Mọi người chăm chú nhìn vào, đó là Lâm Toàn.

Là Lâm Toàn vẫn đi theo phía sau lưng Đại công tử, như hình với bóng.

Bình thường hắn khiêm tốn cực điểm, hầu như khiến cho người ta quên đi. Một chưởng lúc này đã khiến cho mọi người hiểu rõ, hóa ra Lâm Toàn là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

Lâm Toàn đi tới trước người của Sở Ly, ôm quyền nói:

- Sở tổng quản, tiểu nhân đã mang hai người kia tới!

- Làm phiền Lâm lão mang người tới nơi này.

Sở Ly nói:

- Để vị Kinh huynh này tâm phục khẩu phục!

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Toàn cười đồng ý.

Hắn nhẹ nhàng lên thuyền, đưa hai người ở bên trong thuyền ra, một thanh niên trai tráng, một người trung niên.

Hai người này bị quăng đến trước người của Kinh Trì Học, bị điểm huyệt đạo, cứng ngắc bất động.

Sở Ly chắp tay tiến lên, nhìn Kinh Trì Học đang nằm trên đất, oán hận trừng mắt nhìn về phía hắn:

- Kinh huynh, ngươi nghĩ mình có thể trà trộn vào trong phủ Quốc Công hay sao?

- Họ Sở, ngươi đừng có vu oan hãm hại ta!

Kinh Trì Học hung tợn nói:

- Ta sẽ tìm Đại công tử!

Hắn vừa nhìn thấy hai người kia đã biết chuyện không ổn, thân phận mình đã bại lộ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Phượng Hoàng

Sở Ly rút ra một phần hồ sơ ở trong tay áo rồi mở ra:

- Lặc Đông Sơ, người Qua Sơn trong Thanh Sơn đạo, từ nhỏ đã bái vào Phượng Hoàng sơn, một năm trước bước vào Thiên Ngoại thiên.

Hắn thu hồi hồ sơ rồi nói:

- Lặc Đông Sơ, ta nói không sai chứ?

Sắc mặt của Kinh Trì Học trở nên âm trầm.

Hắn không nghĩ tới nhanh như vậy Sở Ly đã tra ra được gốc gác của mình.

Theo lý thuyết, cho dù hắn ở trong Phượng Hoàng sơn thì cũng là cao thủ bí mật, người ngoài không biết được. Cho nên hắn mới dám vào phủ Quốc Công trở thành nội ứng.

Mình đã quá coi khinh thế lực của phủ Quốc Công, quả thực có mặt ở khắp mọi nơi, khó lòng đề phòng.

- Lặc Đông Sơ, ngươi hiệu lực cho phủ Nhân Quốc Công, đúng chứ?

Sở Ly lạnh nhạt hỏi.

- Ha ha!

Lặc Đông Sơ cười lớn một tiếng, rất không để ý nói:

- Chuyện đã đến nước này, nói thì có ích lợi gì cơ chứ?

- Có phải là phủ Nhân Quốc Công hay không?

- Không sai!

- Rất tốt!

Sở Ly nở một nụ cười:

- Lâm lão, phế bỏ võ công của hắn, ném ra khỏi phủ đi.

- Vâng.

Lâm Toàn híp mắt cười đồng ý, đi tới trước mặt Lặc Đông Sơ, chậm rãi đưa tay ra.

- Khoan đã, khoan đã!

Lặc Đông Sơ hoàn toàn biến sắc, vội vàng kêu lên:

- Dựa vào cái gì mà phế võ công của ta? Ta đi là được chứ gì?

Sở Ly trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng phủ Quốc Công là nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Vừa vào phủ Quốc Công thì đã bị phủ quy chế ngự, đối với loại người lòng mang ý đồ xấu như ngươi, vứt ra ngoài phủ đã là đặc biệt khai ân rồi. Nếu không nể tình ngươi còn chưa gây ra đại họa thì nhất định đã chém chết ngươi rồi!

- Họ Sở, ngươi điên rồi!

http://tieulun.hopto.org

Lặc Đông Sơ chửi ầm lên:

- Nếu như ngươi dám phế võ công của ta, chắc chắn phủ Nhân Quốc Công sẽ không tha cho ngươi!

Sở Ly nói:

- Ngươi nói sai rồi, hắn là Phượng Hoàng sơn sẽ không tha cho ta chứ? Ta rất muốn xem bản lĩnh của Phượng Hoàng sơn các ngươi ra sao, Lâm lão!

- Vâng.

Lâm Toàn đáp một tiếng, không chờ Lặc Đông Sơ nói tiếp thì đã dùng một chưởng vỗ vào đan điền của hắn.

Mọi người nghe thấy tiếng thét dài, Lặc Đông Sơ như một quả bóng cao su, nhanh chóng uể oải, tinh khí thần lập tức tan rã.

Đám người chung quanh tức thì run lên, giống như một chưởng này vỗ vào trên người của mình vậy.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên đó, là tồn tại có mong cũng không thể thành. Cả đời này chưa chắc mình đã có vận may bước lên Thiên Ngoại thiên như vậy.

Thế nhưng một cao thủ Thiên Ngoại thiên như thế, nói phế là phế bỏ, từ trên đám mây rơi xuống bên trong bùn nhão. Lại giống như từ hoàng đế biến thành ăn mày. Ngẫm lại cũng là một chuyện rất đáng sợ.

Ở trong thế đạo này, nếu không còn võ công thì chính là phế nhân, vốn tiếu ngạo cười thiên hạ, thế nhưng bây giờ lại trở thành rác rưởi, xem như Lặc Đông Sơ này đã xong đời rồi.

Sau đó Sở Ly vung tay lên, Lâm Toàn nhấc Lặc Đông Sơ lên, Triệu

Khánh Sơn nhấc hai người kia lên, đi qua đám người, nhẹ nhàng lên thuyền nhỏ. Sau đó thuyền nhỏ giống như mũi tên rời cung đi tới cửa phủ, rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi.

Sở Ly gật gù với mọi người, xoay người đi về Diễn Võ đại điện.

Mọi người vội vã ôm quyền hành lễ, âm thầm cảm khái, túa ra mồ hôi lạnh.

Uy thế trên người Sở tổng quản này càng ngày càng tăng, cho dù thân là cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng đã đủ để khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở, bị hắn liếc mắt nhìn cũng đã cảm thấy cả người rét run.

…

Tuyết Lăng đi theo Sở Ly, mím bờ môi đỏ, không để cho mình bật cười.

Chuyện này quá đã nghiền, quá hả hận! Cũng thật quá uy phong!

Chúng hộ vệ trên Luyện võ trường cũng không dám nhìn thẳng vào công tử.

Trong nháy mắt, không cần công tử tự mình động thủ thì đã phế bỏ được một cao thủ Thiên Ngoại thiên, còn ai dám đối đầu với công tử nữa chứ? Lại còn dám nói xấu công tử nữa ư?

Sở Ly đăm chiêu tiến vào Diễn Võ điện, trực tiếp đi lên trên lầu bốn chứa sách cổ. Lại lật xem từng quyển một. Rất nhanh đã xem hết toàn bộ, hắn lắc đầu một cái, không có ghi chép về Thiên Ma công.

Hắn trở về, Tuyết Lăng vội vã chạy tới.

Đứng ở đầu thuyền nhỏ, gió nhẹ thổi qua, áo bào trắng của Sở Ly phiêu đãng, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phương hướng Ngọc Thi đảo.

http://tieulun.hopto.org

- Công tử, sao vậy?

Tuyết Lăng có chút không rõ nói:

- Đã loại trừ tên kia, nên cao hứng mới đúng chứ?

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng một chút, lại lắc đầu một cái.

Lặc Đông Sơ cũng không phải là nội ứng của phủ Nhân Quốc Công. Mà là của An vương phủ.

An vương làm việc lớn mật mà lại rất trực tiếp, chuyện này không cần phải bàn cãi.

Nhưng lại không thể nói thật chuyện này với Đại công tử.

Đại công tử vẫn cho rằng An vương yêu thích chuyện hôn sự này, cảm thấy Nhị muội là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý. Lại là Nhị tiểu thư phủ Quốc Công, như vậy đã đủ để xứng với An vương, An vương nên mừng rỡ mới đúng.

Lúc trước Tiêu Kỳ đã quyết định giấu diếm Đại công tử, là do sợ sau khi hắn biết sẽ tức giận, làm ra việc ngốc nghếch gì đó.

Chuyện đã đến nước này, càng không thể nói cho Đại công tử, bởi nếu nói ra mọi chuyện sẽ ngày càng rắc rối.

Tiêu Kỳ lại không có ở đây để thương lượng, hắn chỉ có thể để phiền muộn ở trong lòng, không thể nói với người khác.

Bây giờ hắn cũng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, giết An vương không khó, nhưng cái khó chính là hoàng thượng.

http://tieulun.hopto.org

An vương mà bị bỏ mạng, tuyệt đối hoàng thượng sẽ tức giận, không chừng sẽ tự mình động thủ.

Mình ngay cả một quyền của Lục quốc công cũng không chịu nổi, huống chi là hoàng thượng.

Cao thủ Thiên Thần tất sẽ có một chút thủ đoạn vô cùng kỳ diệu, cho dù hắn có làm bí ẩn tới đâu thì cũng chưa chắc sẽ không bị phát hiện ra. Sẽ bị khóa chặt lên trên người mình.

Như vậy cái mạng nhỏ của mình sẽ xong!

Muốn giết An vương, lại ném chuột sợ vỡ đồ, cho nên hắn vẫn đang đăm chiêu, suy nghĩ phương pháp giải quyết.

Từ phía xa xa bỗng nhiên có một cái thuyền nhỏ đi tới, trên thuyền nhỏ có một nữ tử thon thả đang đứng. Chính là Liễu Nhứ, cung nữ do An vương phái tới.

- Sở tổng quản! Sở tổng quản!

Từ rất xa, Liễu Nhứ đã lên tiếng bắt chuyện.

Sở Ly thúc giục thuyền nhỏ, giống như mũi tên rời cung bắn tới trước mặt nàng:

- Liễu cô nương.

Liễu Nhứ mặc một bộ y sam màu xanh, nhẹ nhàng thi lễ:

- Sở tổng quản, tiểu thư cho mời.

-... Được.

Sở Ly gật đầu.

Tuyết Lăng mở miệng cười nói:

- Công tử, ta cũng phải đi sao?

- Ngươi đi về trước đi.

Sở Ly nói, người nhẹ nhàng rơi xuống bên người Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ cười nói:

- Nghe nói Sở tổng quản ở Diễn Võ điện cho nên ta mới định qua đó. Không nghĩ tới lại gặp ngươi ở chỗ này.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư có chuyện gì vậy?

Hắn thúc giục thuyền nhỏ, không cần Liễu Nhứ chèo, tốc độ rất nhanh, rất nhanh Tuyết Lăng đã bị bỏ lại phía sau.

Liễu Nhứ lắc đầu nói:

- Dường như tiểu thư có tâm sự.

Sở Ly gật gù:

- Chu Toàn thế nào rồi?

- Nó sao?

Liễu Nhứ mở miệng cười khẽ:

- Nó đã gần giống như trẻ con sơn dã, rất ham chơi.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì tốt.

Sở Ly gật đầu:

- Trước tiên không vội để nó luyện võ, cứ chậm rãi trúc cơ, ngày sau sẽ có tiền đồ.

Liễu Nhứ mặt mày hớn hở.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng:

- Bình thường tiểu thư thích làm gì?

- Thích để ta ở bên cạnh.

Liễu Nhứ cười nói.

Sở Ly nói:

- Từ nhỏ nàng đã chịu khổ, tính tình sẽ khó tránh khỏi có chút quái lạ.

- Tích cách của tiểu thư thiện lương, ta hiểu rất rõ.

Liễu Nhứ nói.

Nàng mười hai tuổi tiến cung, đã từng gặp rất nhiều phi tần khó hầu hạ, vì lẽ cho nên biết nhìn mặt nói chuyện, mới có thể hầu hạ được Tiêu Thi, nha hoàn bình thường không thể đảm nhiệm được nhiệm vụ này.

Sở Ly thở dài:

- Đã như vậy, vậy ngươi đi theo tiểu thư đi.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Nhứ mỉm cười gật đầu.

Sở Ly than thở:

- Tiểu thư cũng là người đáng thương.

Liễu Nhứ mỉm cười gật đầu.

Thuyền nhỏ cập bờ, tiếng đàn truyền đến, cao rộng xa xôi, biển xanh trời nắng, Sở Ly nghe hiểu tâm tình của nàng không tệ, tâm tình cũng đã trống rỗng hơn rất nhiều.

Sở Ly đi tới tiểu đình ở trong biển hoa.

Tiêu Thi quay lưng về phía hắn, chăm chú đánh đàn.

Nhìn bóng lưng uyển chuyển của nàng, Sở Ly thở dài.

Ông trời không công bằng, đặt tất cả thanh tú lên trên người nàng, trên dưới quanh người không có một nơi nào là không đẹp, mỗi một hành động, một cái nhíu mày, một nụ cười, không có thứ gì là không cảm động lòng người.

Sở Ly đi tới tiểu đình, ngồi vào phía đối diện nàng.

Tiêu Thi lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, đôi mắt sáng tiếp tục buông xuống, ngưng thần nhìn vào dây đàn.

Sở Ly nhắm mắt lại lắng nghe tiếng đàn của nàng.

Một cơn gió thổi tới, ngàn vạn hoa tươi đón gió chập chờn, mùi thơm lan tràn, lượn lờ không dứt ở bên trong tiểu đình.

- Tranh...

http://tieulun.hopto.org

Tiếng đàn đột nhiên im bặt đi.

Tiêu Thi ngẩng đầu, sóng mắt trong trẻo dõi theo hắn, hừ lạnh nói:

- Ta không mời ngươi tới thì ngươi không tới, có phải là…

Sở Ly mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Định Mưu

Tiêu Thi vung tay lên, Liễu Nhứ khom người lui xuống, bên trong tiểu đình chỉ có hai người.

Sở Ly trầm mặc không nói.

Nhìn thấy Tiêu Thi thì lại nghĩ đến Tiêu Kỳ, tâm trạng ảm đạm.

Sóng mắt trong trẻo của Tiêu Thi vòng tới vòng lui ở trên mặt hắn, lạnh nhạt nói:

- Tiểu muội thế nào rồi?

Sở Ly ngẩng đầu nhìn nàng.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Không cần đoán thì ta cũng biết ngươi đã đi tìm tiểu muội!

Sở Ly cười nhạt:

- Đúng vậy, ta đã đi tới Tuyết Nguyệt hiên.

- Tiểu muội ở đó có quen không?

- Tất cả đều rất mạnh khỏe.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Thi nở một nụ cười, nụ cười khiến cho biển hoa bên ngoài ảm đạm phai mờ:

- Tiểu muội không giống như ta, hào hiệp tự tại, có một thế giới của riêng mình, đi nơi nào cũng có thể làm quen được.

- Tiểu thư gọi ta tới đây là có chuyện gì vậy?

Sở Ly chuyển đề tài câu chuyện.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi nhìn chăm chú vào hắn:

- Có phải An vương muốn giết ta hay không?

Sở Ly ngẩn ra.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi sẽ không gạt ta chứ?

Sở Ly trầm ngâm trong chốc lát, thở dài:

- Đúng vậy!

- Tại sao?

Mặt ngọc của Tiêu Thi trầm xuống.

Nàng vốn tưởng rằng gả vào vương phủ thì có thể chống đỡ cho phủ Quốc Công thêm một đoạn thời gian.

Đại ca thực sự không phải là lựa chọn tốt nhất để làm Quốc công, mình và tiểu muội đều là thân nhi nữ, tiểu đệ thì không biết đang ở nơi nào. Trong lòng chỉ có võ công, không giúp được một chút chuyện gì cả.

Nghĩ tới nghĩ lui, muốn cho phủ Quốc Công không ngã, mình không có lựa chọn nào khác.

Thế nhưng nàng không nghĩ tới, An vương lại muốn giết mình!

- Ngôi vị hoàng đế.

Sở Ly nói.

Mặt ngọc của Tiêu Thi lập tức biến sắc:

- Hắn muốn tranh ngôi vị hoàng đế?

Lúc trước chuyện của hoàng thượng đã cắt đứt khả năng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của An vương, hắn chưa từ bỏ ý định hay sao?

Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần. Không biết tuổi thọ cao tới bao nhiêu, động cái là giết người, An vương dám làm trái ý của hoàng thượng, khó có thể tưởng tượng ra được!

Sở Ly nói:

- Ai mà không muốn tranh một chút cơ chứ?

Ngôi vị hoàng đế không chỉ có mang ý nghĩa quyền thế chí cao vô thượng, càng mang ý nghĩa là cao thủ Thiên Thần.

Mỗi một hoàng đế của Đại Quý đều là cao thủ Thiên Thần, chỉ cần leo lên chỗ ngồi kia thì sẽ nhất định có thể trở thành cao thủ Thiên Thần, có được tuổi thọ dài lâu.

Như vậy ai có thể chống đỡ lại mê hoặc từ ngôi vị hoàng đế cơ chứ? Cho dù hoàng thượng đã lập Thái tử, thế nhưng chúng hoàng tử còn lại cũng sẽ không cam lòng, nhất định phải tranh một chuyến.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nhíu mày không nói, dịu dàng đứng lên, vịn lan can nhìn về phía xa xa.

Gió từ từ thổ qua mái tóc mai như sương của nàng.

Một lúc lâu sau, nàng xoay người nhìn phía Sở Ly, lạnh nhạt mỉm cười:

- Xem ra ta khó thoát khỏi cái chết.

Sở Ly nói:

- Hoặc là giả chết. Hoặc là chết thật, hoặc là... hắn chết!

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi đột ngột trừng lớn.

Dù như thế nào, nàng có oán có hận đối với An vương thì cũng chưa từng có ý nghĩ giết An vương.

Không ngờ Sở Ly lại lớn mật như vậy!

Sở Ly nói:

- Hắn không chết. Ngươi chết giả cũng sẽ biến thành chết thật, phủ Quốc Công cũng sẽ xong!

Tiêu Thi bởi vì thân thể yếu cho nên bình thường không thể luyện công, đại đa số thời gian đều đọc sách đánh đàn, xem qua không ít sử sách, cho nên hiểu rất rõ về những thủ đoạn này.

Nàng biết Sở Ly nói không quá một chút nào.

An vương vừa có tâm tranh vị, mình và phủ Quốc Công sẽ trở thành cản trở trên con đường kế vị của hắn. Tất phải trừ mới có thể yên tâm được.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi than thở:

- Ai giết An vương, kẻ đó phải chết... Hơn nữa hoàng thượng tức giận, đó tuyệt đối không phải là một hai người phải chết. Mà thậm chí còn lên tới hàng ngàn, hàng vạn người sẽ phải chôn cùng, ngươi đừng có làm bừa!

Sở Ly cau mày không nói.

Hắn cũng đang kiêng kỵ cái này, giết An vương thì rất dễ, thế nhưng hậu quả lại khó dò.

Tiêu Thi nói:

- Cho dù có giấu diếm kỹ được tới đâu thì cũng khó thoát khỏi tai ương diệt phủ... Ta là người chắc chắn phải chết, chết thêm một lần thì có sao chứ?

Tiêu Thi cười nhạt.

Nàng đã nhìn thấu sinh tử, cũng không còn gì mà phải níu kéo nữa, chết sớm giải thoát sớm thì hơn.

- Cho dù tiểu thư chết, An vương cũng sẽ không bỏ qua cho phủ Quốc Công.

Sở Ly nói.

Bức tử Nhị tiểu thư của phủ Quốc Công, phủ Quốc Công há có thể không trách? Trong mấu chốt, không chừng sẽ làm xấu chuyện, cho nên chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, thu thập phủ Dật Quốc Công mà thôi.

Y theo tâm tính của An vương, chuyện như vậy hắn ta tuyệt đối có thể làm được.

Mặt ngọc của Tiêu Thi căng thẳng, vẻ mặt biến ảo.

Một lúc lâu sau, nàng cụt hứng thở dài, lắc đầu một cái, không nghĩ ra được phương pháp giải quyết.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, ta định phân nó làm hai bước.

Tiêu Thi lười biếng nhìn hắn.

- Bước thứ nhất, gả vào An vương phủ, bước thứ hai, giết An vương... An vương vừa chết, tiểu thư sẽ thành chủ nhân vương phủ. Vừa có thể bảo toàn bản thân, cũng có thể chống đỡ cho phủ Quốc Công.

- Xùy!

Tiêu Thi cười thành tiếng:

- Ý nghĩ của ngươi thật là kỳ lạ!

- Không hắn là không làm được.

Sở Ly nói:

- Cũng chỉ có con đường này có thể đi mà thôi.

- Không nói tới bước thứ nhất nữa, nói bước thứ hai đi, ngươi muốn giết An vương, hoàng thượng sẽ giết ngươi. Ngươi có thể tránh được hoàng thượng truy sát hay sao?

Sở Ly nói:

- Nghĩ một biện pháp, giá họa lên trên người người khác.

- Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần, không gạt được đâu!

http://tieulun.hopto.org

- Rốt cuộc cao thủ Thiên Thần có bản lãnh gì vậy?

- Thần nhi minh chi.

Tiêu Thi nói:

- Tất cả chân tướng trên thế gian đều không có chỗ ẩn giấu, tất cả đều trở nên rõ ràng, vì lẽ đó sẽ không gạt được hắn.

Sở Ly đứng dậy đi dạo.

Sóng mắt sáng sủa của Tiêu Thi dõi theo hắn.

- Có biện pháp nào tránh khỏi hoàng thượng truy sát hay không?

Sở Ly nói:

- Thiên hạ rất lớn, chung quy không tới nỗi hoàng thượng muốn giết ai thì có thể giết người đó a?

- Vậy chỉ có đi tới Đại Lôi Âm Tự mà thôi.

Tiêu Thi nói:

- Đại Lôi Âm Tự cũng có một vị cao thủ Thiên Thần, vì lẽ đó hoàng thượng sẽ không đi Đại Lôi Âm Tự. Ngộ nhỡ đánh tới đó, có khả năng Đại Quý cũng sẽ xong.

Sở Ly lập tức hiểu rõ.

Trong cao thủ Thiên Thần cũng có cao có thấp, có thắng có bại, vạn nhất hoàng thượng bại, mất mạng. Lúc đó trong triều không có người trấn áp lại võ lâm, lúc đó sẽ trở nên bát nháo, thiên hạ đại loạn, nhất định sẽ phải thay đổi triều đại.

Vì một An vương, hoàng thượng không dám mạo hiểm như vậy.

- Ngoại trừ Đại Lôi Âm Tự thì sao?

- Vậy thì cũng chỉ có đi nước khác mà thôi.

Tiêu Thi nói:

- Đại Ly, Đại Phó, Đại Thu, Đại Trịnh, bốn nơi này không kém hơn so với Đại Quý chúng ta, đều có cao thủ Thiên Thần tọa trấn, hoàng thượng cũng không dám đi.

Sở Ly đăm chiêu gật gù:

- Nếu như cao thủ nước khác tới giết An vương, sau đó trốn về. Như vậy hoàng thượng sẽ không có biện pháp gì a?

- Cũng không phải là không có biện pháp gì, nhiều lắm thì trả thù lại mà thôi.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ có điều cao thủ nước khác tiến vào Thần Đô sẽ nửa bước khó đi!

Sở Ly gật đầu ra hiệu cho nàng tiếp tục.

Tiêu Thi nói:

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên đã như hạc đứng trong bầy gà, không giấu được, phàm là cao thủ Thiên Ngoại thiên tiến vào Thần Đô đều bị giám thị, cao thủ nước khác càng bị nhìn chằm chằm vào.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Trong lòng hắn mơ hồ có một tia sáng, hắn muốn trở về suy nghĩ thêm cho thật kỹ.

- Trước khi gả vào An vương phủ, còn có một cửa phải qua.

Sở Ly nói:

- Chắc chắn phủ Nhân Quốc Công sẽ không để cho tiểu thư tiến vào vương phủ, nhất định sẽ đoạt người.

Nếu như phủ Nhân Quốc Công đoạt Tiêu Thi, nhất định sẽ làm hỏng danh tiếng của nàng, sẽ không thể tái giá vào An vương phủ được nữa.

Lục Ngọc Dung và An vương sợ đã sớm giao chiến, thương thế của An vương chính là do Lục Ngọc Dung gây ra, vì lẽ đó khi nàng làm việc cũng chưa chắc đã sợ An vương.

- Phủ Nhân Quốc Công!

Tiêu Thi hừ một tiếng.

Thực lực của phủ Nhân Quốc Công hơn xa bên này, nếu như thực sự muốn trắng trợn cướp đoạt, bên này sẽ không ngăn được, chỉ có thể thắng ở chỗ bất ngờ, lén lút đi, giấu diếm được người của phủ Nhân Quốc Công.

- Ta chuẩn bị mang tiểu thư đi tới Thần Đô trước, chờ ngày đại hôn, trực tiếp hội họp với phủ Quốc Công ở Thần Đô.

Sở Ly nói.

- Làm vậy có được không?

Tiêu Thi nhíu mày.

- Thử xem rồi nói sau.

Sở Ly nói:

- Hai ngày nữa sẽ lên đường!

Tiêu Thi chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Chương 271: Nội Ứng

- Đúng rồi, tiểu thư có nghe qua Thiên Ma không?

- Thiên Ma?

Tiêu Thi trầm ngâm nói:

- Thiên Ma Tam Thập Tam Thiên?

Sở Ly gật đầu.

Vốn hắn chỉ tùy ý hỏi, không nghĩ tới nàng lại biết.

Tiêu Thi nói:

- Thiên Ma ở bên trên Tam Thập Tam Thiên, vô hình có chất, có thể tùy ý biến hóa ra diện mạo, thiên biến vạn hóa, tùy tâm như ý.

- Thiên Ma công thì sao?

- Thiên Ma công...

Tiêu Thi nói:

- Sao ngươi lại nghe nói tới thứ này chứ?

Sở Ly nói:

- Từ trong miệng người khác nghe được, ta cảm thấy có ý vị không rõ,

cho nên ta mới nhớ kỹ như vậy.

- Thiên Ma công được truyền từ Thiên Ma kinh, có người nói truyền từ Tam Thập Tam Thiên, đáng tiếc đã thất truyền.

Tiêu Thi lắc đầu một cái, dùng giọng tiếc hận nói:

- Sau khi tu thành Thiên Ma kinh, có người nói có thể thiên biến vạn hóa, thậm chí còn có thể hóa thành linh thú, quả thực là tuyệt học vô thượng!

- Như vậy vì sao lại thất truyền?

- Nhập môn quá khó, theo tiên thiên linh khí của nhân loại suy yếu, không ai có thể luyện thành, lâu dần, Thiên Ma kinh cũng biến mất.

Tiêu Thi than thở:

- Thứ giống như Thiên Ma kinh cũng có không ít, ở thượng cổ có rất nhiều kỳ học thất truyền, cũng là bởi vì do nguyên nhân này.

- Tiên thiên linh khí suy yếu?

- Đúng vậy, ta đã xem qua một quyển bí tàng, có người nói bởi vì linh thú rời xa cho nên nhân loại trở nên an nhàn, rất khó kích phát ra tiềm lực, đời trước yếu hơn đời sau... Linh thú không chỉ có thể giết người ăn thịt người mà cũng mang đến chỗ tốt cho người ta. Hiện tại linh thú tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, nhân loại không còn nguy hiểm, càng ngày càng yếu.

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Ta cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Sở Ly đăm chiêu.

Tiêu Thi đọc rất nhiều sách, so với mình còn hơn một bậc.

- Nghe cái tên Thiên Ma kinh này ta đã cảm thấy không thoả đáng, tu luyện có hậu hoạn gì không?

- Đúng là chưa từng nghe nói qua có hậu hoạn.

Tiêu Thi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đương nhiên sẽ không tới mức ngay cả một chút ảnh hưởng cũng không có, có thể thiên biến vạn hóa, tâm tính há có thể không thay đổi chứ?... Sao vậy? Ngươi muốn luyện Thiên Ma kinh sao?

- Có thể tìm được Thiên Ma kinh sao?... Luyện cái này, sau khi giết An vương, hoàng thượng có thể tìm được hay không?

- Cái này...

Tiêu Thi nhíu mày trầm tư.

Nàng nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

- Có lẽ cũng có thể, Thiên Ma kinh là thứ đến từ Tam Thập Tam Thiên. Có người nói sau khi luyện thành, sẽ có một tia cảm ứng với Tam Thập Tam Thiên Thiên Ma, lẽ ra có thể ngăn cản hoàng thượng động thủ. Đáng tiếc không tìm được Thiên Ma kinh.

Sở Ly bỗng cảm thấy phấn chấn, mỉm cười:

- Ta sẽ phái người đi tìm xem, không chừng sẽ có manh mối.

Tiêu Thi cười nhạt, cũng không phản đối.

Kỳ học như Thiên Ma kinh không phải là thứ muốn tìm là có thể tìm

được, bằng không phủ Quốc Công cũng sẽ không suy nhược đến mức này.

Sở Ly ôm quyền rời đi.

….

Hắn trực tiếp đi tới tiểu viện của Tưởng Hòe.

Tưởng Hòe đang ở bên trong viện luyện công. Thư Ngọc Đình ngồi ở bên trong tiểu đình thêu hoa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một chút.

Sở Ly gõ cửa, Tưởng Hòe tiến lên mở cửa, lại cười cười mời hắn tiến vào tiểu đình.

Thư Ngọc Đình dâng trà rồi lui ra.

- Sở huynh đệ, làm vậy có ác quá không?

Tưởng Hòe cười nói:

- Trực tiếp phế bỏ võ công rồi ném đi, xem như hắn đã xong rồi.

Sở Ly cười nói:

- Nếu như hắn không phải nội ứng, nhiều lắm ta chỉ giáo huấn hắn một chút cho hả giận mà thôi.

- Sở huynh đệ, thủ đoạn sấm sét của ngươi đã doạ cho không ít người rồi đó.

Tưởng Hòe lắc đầu cười nói.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên không phải là cao thủ Thiên Tiên, trong Đại Quý tổng cộng có bao nhiêu vị chứ? Nói phế bỏ là phế bỏ. Quả thực là làm

cho lòng người kinh ngạc, toàn bộ phủ Quốc Công đều được tẩy lễ một phen.

Sở Ly nói:

- Tưởng huynh, ta muốn nhờ ngươi một chuyện.

- Nói.

Tưởng Hòe nói.

- Bây giờ ngươi lập tức lên đường. Đi Thần Đô mua ba tòa nhà, phải nối liền với nhau.

-... Lớn bao nhiêu?

- To nhỏ không quan trọng, phải là nơi kín đáo, yên tĩnh nhất. Không khiến cho người ta chú ý.

-... Ta đã hiểu rõ.

Tưởng Hòe chậm rãi gật đầu.

Vừa nghe thì hắn đã biết nơi này dùng để ẩn náu, hắn am hiểu nhất đối với việc ẩn náu, cho nên hắn biết nên mua cái gì.

- Ngoại trừ Thần Đô ra, cũng mua ba căn ở Khánh Vân Thành... Kim Quang thành cũng là ba căn.

-... Được.

- Biến hóa dung mạo, lặng lẽ rời đi.

Sở Ly nói:

- Rất nhanh ta sẽ vào đó ở. Tương lai tin tức trong phủ và bên ngoài sẽ do

Tưởng huynh mang tới cho ta.

- Không thành vấn đề.

Tưởng Hòe gật đầu.

Ưu thế lớn nhất của hắn chính là khinh công và Súc Cốt thuật. Có thể biến hóa dung mạo, tốc độ rất nhanh. Người bên ngoài không nhận ra được.

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Ngươi sắp tới nơi thì ta sẽ lên đường.

- Được.

Tưởng Hòe gật đầu.

Sở Ly lại ở lại nói chuyện phiếm với hắn một lúc, sau đó mới đứng dậy cáo từ, đi tới một tòa tiểu viện bên cạnh cách đó không xa.

…

Trác Phi Dương đang ngơ ngác ngồi ở trong đình tiểu viện.

Hắn nhìn bầu trời, trong lòng là một mảnh u ám.

Vừa nghe thấy phủ Quốc Công triệu tập, hắn hưng phấn kích động, không ngừng không nghỉ chạy về.

Sau khi trở về mới biết được, người triệu mình về chính là lão oan gia của mình, đối thủ cũ - Sở Ly!

Hiện giờ Sở Ly đã thành thị vệ nhị phẩm, tổng quản Thiên Linh viện, chưởng quản nội ứng, là bộ phận quan trọng nhất của phủ Quốc Công, trực

tiếp báo cáo cho Đại công tử, có thể nói quyền cao chức trọng.

Nhìn lại mình một chút, bị phái đến nơi khác, hộ vệ ngũ phẩm, một trời một vực.

Tất cả những chuyện này khiến cho hắn rất thất vọng và phẫn nộ.

Sở Ly dựa vào cái gì mà có thể bò đến vị trí cao như vậy chứ? Không phải là ôm chặt bắp đùi của Tam tiểu thư hay sao? Thuần túy là dùng âm mưu quỷ kế, không phải là hành vi của quân tử!

Ngày hôm qua hắn về phủ Quốc Công, không kinh động người bên ngoài, cũng không đi Diễn Võ điện.

Lúc trước ở Diễn Võ điện đắc tội với mọi người, nếu hắn đi tới nhất định sẽ bị chế nhạo.

Cũng may Bạch Tri Tiết vẫn còn trung với hắn.

Nghe thấy Sở Ly xuất hiện ở Diễn Võ điện, Bạch Tri Tiết vội vã tới đây thông báo hắn, hắn tận mắt nhìn thấy một màn Sở Ly phát uy.

Từ Diễn Võ điện trở về, hắn vẫn đang suy tư.

Nếu mình là Lặc Đông Sơ, hoặc là Kinh Trì Học, liệu có thể phản kháng hay không? Có biện pháp nào không?

Kết quả khiến cho hắn ủ rũ mà phẫn nộ, chính mình cũng không có sức lực mà chống đỡ được!

- Cạch cạch!

Tiếng gõ cửa vang lên.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đi ra mở cửa, Sở Ly đứng ở ngoài cửa.

- Là ngươi!

Trác Phi Dương sầm mặt lại.

Sở Ly đánh giá hắn.

Một bộ trường sam màu xanh ngọc, mặt như ngọc, vẫn anh tuấn tiêu sái, tuấn lãng bức người. Tu vi cũng thâm hậu tinh xảo, quả nhiên không hổ là kỳ tài luyện võ.

- Ngươi tới đây làm gì!

Trác Phi Dương hừ lạnh nói.

Sở Ly đi vào.

Trác Phi Dương đứng ra ngăn cản, không nhúc nhích:

- Nơi này không hoan nghênh ngươi!

Sở Ly dừng lại, cười nhạt:

- Vẫn không biết điều như vậy!

- Tất cả đều do ngươi ban tặng, tiểu nhân, chỉ có thể giở âm mưu quỷ kế!

Trác Phi Dương hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Trác Phi Dương, ngươi được Thiên Linh viện tuyển chọn, có nhận lệnh hay không?

http://tieulun.hopto.org

- Có ý gì?

Trác Phi Dương cau mày nói:

- Ta là hộ vệ phủ Quốc Công, không phải là thị vệ của ngươi, dựa vào cái gì ta phải nghe lời ngươi?

Sở Ly nói:

- Nếu như ngươi không nhận lệnh, vậy thì đi về nơi ngươi tới đây đi. Từ đó về sau, không có cơ hội về phủ nữa.

Trác Phi Dương lạnh lùng nói:

- Ngươi có ý gì?

Sở Ly buông tay:

- Ngươi tự hiểu rõ lấy.

Sắc mặt của Trác Phi Dương rất âm trầm, mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn.

Đương nhiên hắn hiểu rõ ý tứ của Sở Ly.

Nếu như mình không tiến vào Thiên Linh viện, như vậy chỉ có thể ở lại nơi xa xôi, không có cơ hội trở về nữa. Chỉ cần một ngày Sở Ly còn nắm quyền, mình sẽ không có ngày nổi danh!

Sở Ly là nhị phẩm, cấp bậc đứng đầu trong phủ Quốc Công, lại còn trẻ như vậy, đời này của mình đã coi như xong!

Trác Phi Dương khẽ cắn răng:

- Nếu như ta tiến vào Thiên Linh viện, nhất định ngươi sẽ dùng việc công

trả thù tư!

Sở Ly cười nói:

- Ta trả thù ngươi để làm gì? Nên trả thù thì cũng đã trả thù, bây giờ là lúc cần dùng ngươi... Ta đối với người mình ra sao, ngươi nên hiểu rõ!

- Lẽ nào để ta kiểm tra nội gian sao?

Trác Phi Dương hừ lạnh nói.

Sở Ly quỷ kế đa đoan, nhưng đối với người của mình lại đạt đến một trình độ nào đó, đặc biệt là một màn lúc trước, có người nói hắn làm vậy là gì muốn xả giận thay cho Tưởng Hòe.

- Ngươi đi làm nội ứng!

- Làm nội gian?

Trác Phi Dương cau mày, vội vàng lắc đầu:

- Không được! Không được!

- Trác Phi Dương, ngươi phải biết, cầu giàu sang từ trong nguy hiểm.

Sở Ly nói:

- Đây là cơ hội vươn mình của ngươi, cớ sao không làm?

-... Nếu như ta lập công, có ích lợi gì chứ?

Trác Phi Dương chần chờ một chút, hừ lạnh nói.

- Trở lại phủ Quốc Công, tiến vào Thiên Linh viện, chấp chưởng tiểu đội mười người.

Sở Ly nói.

Trác Phi Dương chần chờ.

Sở Ly đi về phía trước, Trác Phi Dương lui về phía sau tránh ra.

Hắn tiến vào tiểu đình rồi ngồi xuống, Bạch Tri Tiết nhìn thấy hắn, hai mắt trừng lớn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Sở Ly quét mắt nhìn Bạch Tri Tiết một chút, cười nói:

- Bạch sư huynh đúng là hiếm thấy, không rời bỏ, Bạch sư huynh có vào Thiên Linh viện không vậy?

Bạch Tri Tiết chần chờ nhìn về phía Trác Phi Dương.

Trác Phi Dương nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Sở Ly, giống như vừa đưa ra quyết định sinh tử vậy, hắn lạnh lùng nói:

- Được, ta đồng ý với ngươi... Tri Tiết sẽ theo ta cùng tiến vào Thiên Linh viện!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Đi Đường

Sở Ly vỗ tay cười nói:

- Được, từ nay về sau, chúng ta xóa bỏ ân oán, lập công lao lớn bao nhiêu thì phải dựa vào bản lãnh của ngươi.

- Ngươi muốn ta đi đâu làm nội ứng?

Trác Phi Dương nói:

- Sẽ không phải là phủ Nhân Quốc Công đó chứ?

Sở Ly lắc đầu:

- Đi Cảnh vương phủ!

- Cảnh vương phủ?

Trác Phi Dương cảm thấy rất ngoài ý muốn:

- Làm sao lại là Cảnh vương phủ chứ?

Sở Ly nói:

- Cảnh vương có hiền danh, mời chào danh sĩ thiên hạ, ngươi đi nhờ vả hắn, bằng vào bản lãnh của ngươi, từ từ rồi sẽ được trọng dụng.

- Đó là đương nhiên!

Trác Phi Dương hừ lạnh nói.

Đối với thiên tư của mình, hắn rất rõ, ngoại trừ cái tên trước mắt này ra, không ai có thể sánh vai cùng mình được.

Sở Ly nói:

- Ngươi làm nội ứng không giống những nội ứng khác, không cần làm chuyện gì, càng không lan truyền tin tức ra ngoài.

Trác Phi Dương nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Nhiệm vụ của ngươi không phải là nhìn chằm chằm vào Cảnh vương, không cần lo Cảnh vương làm gì. Thứ ngươi cần làm chính là mò được nội tình của mọi người trong Cảnh vương phủ.

- Thăm dò lai lịch của bọn họ?

- Kỳ thực chính là kết giao bằng hữu nhiều một chút.

Sở Ly nói:

- Nếu không bận rộn thì nên mời người uống một chút rượu, kết giao nhiều chút. Đừng hỏi thăm quá, uống thêm mấy chén là có thể nhìn rõ ham muốn và nhược điểm của bọn họ.

- Vậy thì có tác dụng gì chứ?

- Mỗi người đều có nhược điểm.

Sở Ly nói:

http://tieulun.hopto.org

- Những chuyện còn lại ngươi không cần để ý tới... Cho nên nói, ngươi không cần sợ bại lộ. Tin tức có liên quan tới Cảnh vương đều không động vào, cho dù Cảnh vương muốn gây bất lợi cho ta, ngươi cũng đừng để ý tới. Ngươi tuyệt đối không nên cho là thông minh mà truyền tin tức ra ngoài!

- Như vậy...

Trác Phi Dương nở một nụ cười.

Sở Ly cười nói:

- Chuyện này rất hợp khẩu vị của ngươi đúng không?... Muốn ngươi liều lĩnh nguy hiểm báo tin cho ta. Cũng quá làm khó ngươi rồi!

Trác Phi Dương hừ lạnh nói:

- Nếu ta đã nhận nhiệm vụ, đương nhiên sẽ tận tâm tận lực. Ngươi cũng đừng hại ta!

Sở Ly nói:

- Người khác sẽ gặp mặt ngươi, chúng ta không chạm mặt, phải bảo đảm không có chút sơ hở nào!

- Hừ, sắp xếp như thế rất tốt!

Trác Phi Dương cười toe toét nói:

- Ngươi làm việc ta vẫn rất là yên tâm.

Quỷ kế của đối phương dùng ở trên người đối thủ, thân là người đứng ở một bên, quả thực hắn đã bớt lo hơn rất nhiều.

Sở Ly nói:

- Ngày hôm nay lập tức lên đường!

-... Triệu sư muội?

Sở Ly sầm mặt lại. Hừ lạnh nói:

- Ngươi nên rõ ý của Triệu sư muội. Đừng đi dây dưa với nàng nữa!

Trác Phi Dương không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn:

- Ta sẽ không bỏ qua!

- Muốn chết, không có đầu óc!

Sở Ly lắc đầu, vung vung tay lên, nói:

- Đi đi!

Hắn xoay người đi ra khỏi tiểu viện.

Bạch Tri Tiết vội hỏi:

- Công tử?

Trác Phi Dương hừ một tiếng:

- Họ Sở này!

- Vậy không làm nữa?

Bạch Tri Tiết chần chờ nói:

- Hắn sẽ không hãm hại công tử thật sao?

Trác Phi Dương nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hắn muốn chơi ta thì cũng không cần thiết phải gọi ta trở về.

Tính cách của hắn dễ kích động, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, chỉ là không quản được tính tình của mình mà thôi.

Dựa vào quyền thế bây giờ của Sở Ly, muốn trừng trị mình chỉ cần một câu nói thì sẽ có người làm giúp, không cần phải phí lời như vậy. Mình đường đường là kỳ tài võ học, đương nhiên tác dụng rất lớn, hắn cũng phải dày mặt tới cầu mình!

Chỉ cần lập đủ công lao, luyện đến cảnh giới Thiên Ngoại thiên. Khi đó sẽ có địa vị vượt qua họ Sở kia. Đến lúc đó, lại tính toán với hắn! Đoạt Triệu sư muội lại!

…

Sau năm ngày, đêm khuya Sở Ly và Tiêu Thi, Liễu Nhứ vô thanh vô tức rời khỏi phủ Quốc Công.

Sở Ly nắm của cổ tay các nàng, ở dưới ánh trăng lướt ra khỏi tường thành.

Tiêu Thi quay đầu nhìn Sùng Minh thành.

Sùng Minh thành dưới ánh trăng thần bí mà nghiêm ngặt, làm cho nàng cảm thấy quen thuộc mà lại xa lạ, thân thiết mà lại không nỡ.

Trong lòng tràn ngập cảm giác phiền muộn. Nàng biết từ nay từ biệt, cả đời này nàng sẽ không thể trở về được, vĩnh viễn rời khỏi toà thành trì này.

Sở Ly nhẹ nhàng đáp lên trên một thân cây, đứng ở trên ngọn cây dừng lại, xoay người nhìn lại về phía sau.

- Tiểu thư không cần như vậy, lúc muốn trở lại, ta sẽ mang ngươi trở về.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi lườm hắn một cái rồi nói:

- Một khi tiến vào vương phủ, sao có khả năng muốn về thì về cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Lén lút trở về là được rồi.

Tiêu Thi thở dài:

- Chỉ mong là vậy... Đi thôi!

Sở Ly đạp lên ngọn cây lao đi, nhị nữ ở dưới ánh trăng chẳng khác nào cưỡi gió mà đi, áo bào trắng của hắn bay phần phật, như thần tiên bên trong loài người.

Liễu Nhứ cười nói:

- Tổng quản, sao ta cũng phải đi theo chứ, quá phiền phức.

Sở Ly nói:

- Ta không hầu hạ được Nhị tiểu thư, cho nên vẫn phải mang ngươi theo.

Tiêu Thi lạnh nhạt liếc nhìn tới:

- Chê ta phiền phức có đúng không?

Sở Ly cười nói:

- Tay chân ta vụng về, sợ Nhị tiểu thư chịu oan ức... Chắc hẳn Nhị tiểu thư cũng cảm thấy Liễu cô nương nên đi theo?

http://tieulun.hopto.org

- Hừ, không sai.

Tiêu Thi mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn một chút.

Những thị nữ trong phủ, tay chân mỗi người đều vụng về, tâm mất linh tay không nhanh, chuyện gì mình cũng phải nhúng tay vào, rất phiền.

Nhưng Liễu Nhứ thì lại không như thế, dường như nàng biết tâm ý của mình, đã sớm làm xong mọi việc, làm xong mọi việc trước khi nàng dặn dò. Hơn nữa hai người rất hiểu ý, một cái ánh mắt của mình thì nàng đã biết mình muốn làm gì, có thể nói là bớt lo dùng ít sức, rất thuận tiện.

- Chúng ta sẽ đi tới đâu đây?

Liễu Nhứ cười hỏi.

Sở Ly nói:

- Khánh Vân Thành.

- Cách Thần Đô rất gần.

Liễu Nhứ nói.

Khánh Vân Thành và Thần Đô chỉ cách có 100 dặm, cưỡi ngựa không cần một ngày đã có thể tới được.

- Nơi đó là nơi an toàn nhất.

Sở Ly nói:

- Người của phủ Nhân Quốc Công sẽ không nghĩ tới chúng ta sẽ ở nơi đó.

Trong lúc Sở Ly nói chuyện chạy đi không dừng lại chút nào, một đường

đi nhanh.

Hắn mang theo nhị nữ, vượt qua núi cao, vượt qua sông lớn, chuyên đi chỗ không có bóng người, đi qua phong cảnh mà bình thường người thường không thể nhìn thấy được.

Tiêu Thi xem phong cảnh dưới chân, vẻ mặt có chút say mê.

Từ khi nàng ra đời tới nay, đa phần bị nhốt ở trong phủ, rất ít khi đi ra ngoài phủ, tuy từng thấy phong cảnh phía ngoài, thế nhưng chưa từng thấy tráng lệ như vậy.

Mặt trời chiều ngả về phía Tây, ánh trời chiều bao phủ, bên trong đất trời đều trở nên xinh đẹp. Bọn họ dừng lại ở rên một đỉnh núi, nhìn quần sơn và sơn trang dưới núi.

- Bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy?

Tiêu Thi bỗng nhiên chỉ tay về một thôn trang dưới chân núi.

Trong thôn trang có từng cột khói trắng bay lên, chung quanh xuất hiện lửa.

Sở Ly cau mày:

- Trước tiên hai người ở chỗ này chờ ta một lúc, ta đi một chút sẽ trở lại!

- Có thổ phỉ, có đúng không?

Tiêu Thi vội hỏi.

Sở Ly trầm mặc gật đầu.

Đại Viên Kính Trí của hắn đã thấy có một đám thổ phỉ đang tàn phá sơn

thôn, sơn thôn đang chạy trốn, đóng cửa lại.

Những tên thổ phỉ này đều biết chút võ công, đóng cửa cũng vô dụng. Cho nên bọn chúng trực tiếp leo tường xông vào, nhìn thấy người là giết, nhìn thấy thứ đáng giá là cướp.

Khi hắn nhìn thấy thì trong thôn đã có mười mấy người chết rồi.

Hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên đã biến mất ở tại chỗ, sau hai lần lập lòe đã xuất hiện ở trong sơn thôn nhỏ.

Dưới Đại Viên Kính Trí bao phủ, mỗi người mỗi một nơi trong thôn hắn đều có thể nhìn thấy rõ. Một khi gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thì hắn lập loè rồi xuất hiện, dùng một chưởng đánh gục tên thổ phỉ kia.

Thổ phỉ xông vào trong thôn tổng cộng có hai mươi người, trong nháy mắt đã bị hắn đập chết mười tám người, hai người còn lại đang ở trên lưng ngựa.

Hắn không chờ thôn dân đang sợ hãi không thôi đi ra, mà đi tới trước mặt hai lão giả.

Đây là hai lão giả nhìn qua không khác gì thôn dân, thế nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ sắc bén và nhanh nhẹn, thân thể ngã quỵ ở mặt đất dập đầu xin tha, nói là lần thứ nhất.

Sở Ly hỏi trại bọn họ đâu, có bao nhiêu người, có cao thủ hay không.

Không đợi hai lão giả trả lời, hắn vươn tay trực tiếp đánh gục, nhẹ nhàng rời đi, sau đó lại xuất hiện ở trước mặt nhị nữ.

Tiêu Thi vội hỏi:

- Cứu được bọn họ không?

- Hừ, đám thổ phỉ này là của một sơn trại trên núi, chết nhóm người này, nhất định sẽ có đám khác tới trả thù. Phải nhổ cỏ tận gốc.

Sở Ly nói:

- Các ngươi chờ ở chỗ này, ta đi một chút sẽ trở lại.

- Chúng ta cùng đi!

Tiêu Thi vội nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Thư Quý

Sở Ly cau mày nói:

- Giết người có gì mà xem cơ chứ?

Tiêu Thi nói:

- Ta muốn nhìn một chút xem những thổ phỉ kia ra sao, sao lại không có tính người như vậy chứ!

Sở Ly nói:

- Bọn họ giống như người bình thường... Được rồi, ta đi một lát sẽ trở lại!

Hắn dứt lời lóe lên rồi biến mất, không thấy bóng dáng.

Tiêu Thi buồn bực dậm chân một cái.

Liễu Nhứ cười nói:

- Tiểu thư, tổng quản làm vậy là vì chúng ta, thực sự không thể nhìn hắn giết người.

- Ngươi đã nhìn thấy người khác giết người hay sao?

- Gặp một lần, hiện giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy không thoải mái, cả người khó chịu, lúc đó ta đã gặp ác mộng rất lâu!

- Chết thì có gì đáng sợ cơ chứ? Ai cũng phải chết.

Liễu Nhứ nói:

- Cho nên không nhìn thì tốt hơn.

- Hắn có thể xem, chúng ta không thể nhìn sao?

Tiêu Thi không phục nói:

- Lá gan của hắn lớn hơn so với chúng ta sao?

- Dù sao cũng là nam nhi, dương khí nhiều mà.

Liễu Nhứ nói:

- Nữ nhân thì tốt nhất đừng xem những thứ này.

Trong lúc hai người nói chuyện thì Sở Ly đã xuất hiện ở trước một sơn trại.

Đây là một cái sơn trại rách nát, cửa trại có một cái lỗ thủng to, có thể để cho một người chui vào được. Hộ vệ trước cửa ôm trường đao đang ngủ gà ngủ gật.

Hoàng hôn buông xuống, trong sơn trại khói bếp lượn lờ, người bên trong trại đã bắt đầu làm cơm.

Nghĩ tới thôn trang phía dưới không phải đang làm cơm mà là lửa cháy hừng hực, nghĩ tới những chuyện này, sát khí trong lòng hắn ngày càng nặng hơn.

Thân thể hắn phiêu dật, đi tới trước mặt hộ vệ gác cổng, ánh kiếm lóe lên, đâm thủng trái tim, trong nháy mắt người này đã mất mạng. Thần đao nhất thức hóa thành kiếm thức, tuy rằng không như ý muốn, nhưng uy lực cũng đủ kinh người.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhẹ nhàng bay vào trong sơn trại.

Đám trẻ con đang chơi đùa, đuổi nhau trong trại nhìn thấy hắn lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh chóng chạy về.

Sở Ly không để ý tới những đứa trẻ này mà đánh giá đám thổ phỉ đang cầm đao cầm kiếm lao ra, nhìn thấy sát khí của bọn họ ngập trời, hắn sầm mặt lại. Vọt đến trước mặt bọn họ, ánh kiếm không ngừng lóe lên, mỗi một lần lập lòe đều có một trái tim bị xuyên thủng.

Trong giây lát, trên đất đã có mấy chục nam tử nằm xuống. Chỉ còn lại mười mấy đứa trẻ và một ít người già trẻ em ngơ ngác nhìn hắn, bị hành động của hắn làm cho kinh ngạc tới ngây người.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quét một lần, thân thể lập lòe, tìm thấy mấy con cá lọt lưới, đánh gục từng người, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Phía sau truyền đến tiếng gào khóc kinh thiên động địa gào, đám nữ nhân liên tục phát ra tiếng nhục mạ.

Sở Ly không hề có ý thương hại, tốc độ không giảm.

Hắn xuất hiện ở trước mặt nhị nữ. Tiêu Thi nhìn về phía hắn.

Nàng rất kỳ quái, trên mặt Sở Ly mang theo nụ cười nhẹ nhõm, giống như không phải đi giết người, mà là vừa đi cứu người vậy.

Liễu Nhứ cũng đánh giá hắn.

Sở Ly cười nói:

- Đi thôi.

Diệt thổ phỉ một trại có thể cứu được rất nhiều dân chúng vô tội, có thể

nói là công đức vô lượng, thật đáng mừng, vì lẽ đó cho nên tâm tình của hắn rất tốt.

Lại nói tới đám thổ phỉ chết đi, hắn không xem đối phương là người, mà xem như lợn như chó vậy.

…

Ba người dùng một ngày ban đêm đã đi tới Khánh Vân thành.

Sở Ly căn cứ vào địa chỉ tìm được ba toà nhà kia.

Tiêu Thi đánh giá tiểu viện này. Lại quay đầu nhìn về phía Sở Ly, vẻ mặt rất nghi hoặc.

Tiểu viện này không có hoa viên, không có rừng trúc. Không có tiểu đình, bên trong cái sân trống rỗng chỉ có một cái giếng nước, từ cửa viện đến phòng khách là mấy tảng đá xếp đặt tạo thành một cái đường mòn. Khi trời mưa còn có đường mà đi, không tới mức dẫn phải bùn, sình.

Đây là một căn nhà nghèo khó điển hình, tuyệt nhiên không giống với suy nghĩ của Tiêu Thi.

Những căn nhà chung quanh đều như vậy, hiển nhiên người ở nơi này đều là người nghèo.

Sở Ly thoả mãn gật gù, tuy rằng nhà rách nát, nhưng vị trí rất tốt.

Ba căn nhà dựa vào tường thành. Bất cứ lúc nào cũng có thể ra khỏi thành.

- Thực sự là nơi này sao?

Liễu Nhứ cười nói:

- Tổng quản, như vậy cũng quá khổ cực phải không?

Sở Ly nói:

- Như vậy mới làm cho người ta bất ngờ. Không khiến cho người khác chú ý.

- Thế nhưng tiểu thư không ở nơi này được a.

Liễu Nhứ nói.

Cho dù Tiêu Thi che mặt đi ra ngoài, bằng vóc người uyển chuyển và khí chất ung dung của nàng sẽ rất dễ thấy. Khi đó không ai mà không nhìn chằm chằm vào nàng.

- Vậy thì đừng ra ngoài, sẽ không ở đây quá lâu đâu.

- Cứ như vậy đi.

Tiêu Thi cười nói:

- Cũng không tệ, ta chưa từng ở qua nơi rách nát như vậy.

Liễu Nhứ than thở:

- Chỉ sợ tiểu thư sẽ không quen.

- Cũng không ở mấy ngày, cứ vào nhà dọn dẹp một chút đi.

Tiêu Thi nói:

- Ta cũng buồn ngủ.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Như bất đắc dĩ đồng ý, vào phòng.

Sở Ly nói:

- Các ngươi ở bên này, ta sẽ ở bên kia.

Hắn chỉ chỉ về đình viện phía đông.

- Sao ngươi không ở cùng chúng ta?

Tiêu Thi kinh ngạc hỏi.

Sở Ly nói:

- Ở cùng nhau sẽ làm hỏng danh tiếng của tiểu thư. Tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi, cần cái gì, ngày mai ta sẽ đi mua, các ngươi cố gắng không nên ra khỏi cửa!

-... Được.

Tiêu Thi nhìn chăm chú vào hắn một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Người Sở Ly nhẹ nhàng xẹt qua đầu tường, tiến vào đình viện phía đông.

Tuy rằng đình viện cũ nát, nhưng đệm chăn trong phòng rất mới, Tưởng Hòe làm việc rất chu đáo.

Hắn ngồi vào trên giường, khoanh chân vận công, một đêm qua đi rất nhanh.

Sáng sớm ngày thứ hai, hắn luyện xong công, đi tới đình viện phía tây.

Tiêu Thi đang đi dạo ở bên trong đình viện, xem như là phương pháp dưỡng sinh, nàng vừa đi vừa kinh ngạc đánh giá mỗi một góc của đình viện.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vừa nhìn thấy áo của nàng, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Nàng mặc một cái áo rách màu xanh quê mùa cục mịch, khác biệt một trời một vực so với nàng ngày hôm qua.

Nếu như không nhìn vào mặt nàng, quả thực sẽ không có ai nghĩ tới nàng sẽ là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý.

Liễu Nhứ đang rất bận bịu, thổi lửa nấu cơm, người mặc trang phục của một nha hoàn nông thôn, gọn gàng mà nhanh nhẹn.

- Thật là có thể.

Tiêu Thi ngáp một cái.

Sở Ly cười nói:

- Tối hôm qua có ngủ ngon không?

Tiêu Thi nói:

- Bỗng nhiên đổi giường, có chút lạ, chỉ có điều cũng rất chân thật.

Sở Ly nhìn nàng như vậy hắn cũng yên lòng, người nhẹ nhàng trở về tiểu viện của mình, tiếp tục luyện công, chuẩn bị thử tu luyện Thiên Ma công.

Chờ Liễu Nhứ làm cơm xong, lại bắt chuyện với hắn một tiếng, hắn đi qua cùng ăn cơm với hai nàng.

Những tháng ngày tiếp theo, bọn họ đều yên ổn ở lại nơi này.

Ba căn nhà của bọn họ ở đầu phố lớn phía Tây, dán vào tường thành, không có người bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Phía đông Sở Ly có một gia đình, chỉ có một nữ tử trung niên và nhi tử hai mươi tuổi của nàng.

Tiêu Thi và Liễu Nhứ hầu như không bước chân ra khỏi cửa.

Nhưng mỗi ngày Sở Ly đều đi ra ngoài một chuyến, mua thức ăn mua thịt mua gạo, còn có một chút thứ thượng vàng hạ cám, củi gạo dầu muối, đủ loại chuyện vụn vặt.

Ngoại trừ đi ra ngoài mua đồ, hắn cũng đi bộ làm quen với mọi nơi trong thành, đi khắp nơi, có thể nghiên cứu địa hình, nghe tin tức ngầm ở trong dân gian một chút.

Hắn biết nhi tử của gia đình phía đông là người trong bang phái, là đệ tử của Phi Hồng bang.

Chạng vạng một ngày nọ, hắn mang theo một khối thịt, dưới ánh chiều tà đi về.

Trên đường cái, từng nhà đều có khói bếp bốc lên.

Hắn chợt thấy một tiểu tử đang cướp rổ của một lão thái thái.

Hắn nhận ra tên tiểu tử này, chính là nhi tử Dương Thư Quý nhà sát vách phía đông với mình.

- Thư Quý, quả thực không cần mà.

Lão thái thái bảo vệ rổ của mình, hung hăng lắc đầu:

- Ta có thể làm được mà.

- Đại nương, không phải con nói người, tuổi người lớn như thế rồi còn mạnh mẽ làm gì. Loại việc này cứ nói cho con một tiếng, con sẽ làm cho

người!

Thân thể Dương Thư Quý cao to, mặt dài, mắt ti hí, không có dính dáng một chút nào tới hai chữ anh tuấn.

Trên mặt hắn có hai vết bầm, hiển nhiên vừa mới đánh nhau với người ta.

Lúc hắn nói chuyện, hắn mạnh mẽ đoạt lấy rổ của lão thái thái, kéo lão thái thái vào trong nhà, một lát sau cười ha ha đi ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Sở Ly, cười chào hỏi.

Sở Ly gật gù, chắp tay đi dạo chậm rãi về phía trước.

Dương Thư Quý nhìn bóng lưng của Sở Ly, gãi đầu một cái.

Hàng xóm của hắn là một người quái dị.

Nhìn dáng vẻ kia là một người đọc sách, mỗi ngày đều đi đi lại lại, nếu không phải xem người ta chơi cờ thì chính là đi bộ, dường như từ sáng đến tối không có chuyện gì để làm vậy.

Từ sáng đến tối hắn ta đều mặc áo bào trắng, giả vờ giả vịt.

Ở đây mặc áo bào trắng thì sao có thể làm việc được chứ?

Phố lớn vừa đi đã có bùn, nếu như trời mưa, đi hai bước đã bị bắn một thân đầy bùn, hắn cố ý tạo ra việc cho mình sao?

Âm thầm lắc đầu, Dương Thư Quý vuốt vuốt mặt của mình, hận không thể xóa tan hai vết bầm đi, sau đó chậm rãi đi về nhà.

Rất nhanh Sở Ly đã nghe được bên phía sát vách truyền đến kêu thảm thiết, Dương Thư Quý đang bị mẫu thân của hắn cầm cái chổi đuổi theo đánh.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Nguyên Nhân

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Dương Thư Quý kêu thảm thiết, chạy trốn vòng quanh sân:

- Chuyện này thực sự không liên quan đến con, là bọn họ đánh con!

- Thế tại sao người ta lại đánh ngươi?

Nữ tử trung niên kia tay chống eo, nổi giận đùng đùng chỉ vào hắn rồi nói:

- Nếu như ngươi không trêu người ta thì người ta sẽ đánh ngươi sao?

Sở Ly dùng Đại Viên Trí Kính quan sát bên trong.

Nữ tử trung niên này thân thể nhỏ nhắn, tướng mạo hòa ái dễ gần.

Trên con đường này hầu như không một nữ tử nào có sắc đẹp, dung mạo của nàng như vậy đã được xem như là xuất chúng rồi.

- Con cũng không biết.

Dương Thư Quý dùng giọng oan uổng nói:

- Con thật sự không chọc giận bọn hắn, thế nhưng bọn hắn lại chọc vào con!

- Nói bậy!

Nữ tử trung niên lại càng tức giận hơn nữa:

- Từ sáng đến tối chỉ biết nói hươu nói vượn, tại sao bọn họ lại muốn chọc ngươi cơ chứ?

- Có lẽ là nhìn thấy con dễ ức hiếp chăng?

Dương Thư Quý dùng giọng không xác định nói.

- Nói bậy nói bạ!

Nữ tử trung niên giận dữ hỏi:

- Ngươi cao lớn như vậy, ai cảm thấy ngươi dễ ức hiếp cơ chứ?

- Nương à, suy nghĩ của người không đúng rồi.

Dương Thư Quý vội nói:

- Dù có thân thể cao lớn cũng vô dụng, tên bắt nạt con vừa thấp vừa gầy, thế nhưng lại đánh con giống như dạo chơi vậy!

- Ngươi cao như vậy sao hắn có thể đánh ngươi được chứ?

Nữ tử trung niên càng ngày càng phẫn nộ:

- Nếu như hắn bắt nạt ngươi, ngươi không biết đánh hắn hay sao?

- Đánh chứ, chỉ là đánh không lại mà thôi.

Dương Thư Quý rất bất đắc dĩ nói:

- Võ công của con không tốt!

- Đó là do ngươi không để tâm tới luyện công!

http://tieulun.hopto.org

Nữ tử trung niên hừ lạnh một tiếng:

- Sau khi ăn cơm lập tức luyện công, không được phép lười biếng!

- Nương, người ta có danh sư chỉ điểm, con không có sư phụ, cầm một quyển bí kíp để luyện thì có thể luyện được cái gì chứ?

Dương Thư Quý lầm bầm một câu, sau khi nhìn thấy nữ tử trung niên trừng mắt nhìn mình, hắn lại vội vã cười nịnh nói:

- Vâng vâng, cơm nước xong con sẽ luyện công, con là kỳ tài trời sinh, không cần sư phụ!

Nữ tử trung niên tức giận nói:

- Ai bảo là mẫu thân ngươi không có năng lực chứ? Không kiếm được tiền, không thể tìm một sư phụ giúp ngươi.

- Nương. Không quan trọng, tự con luyện cũng đã rất lợi hại rồi.

Dương Thư Quý vội nói:

- Tuy rằng con bị Hồ Dư bắt nạt, nhưng con có thể bắt nạt người khác mà!

- Đồ hỗn trướng. Ngươi bắt nạt người khác?

Sắc mặt của nữ tử trung niên lại trở nên âm trầm.

Dương Thư Quý vội vã xua tay:

- Con chỉ nói như vậy mà thôi, đương nhiên con sẽ không làm như vậy đâu!

- Hừ. Ăn cơm!

http://tieulun.hopto.org

Nữ tử trung niên xoay người đi vào phòng.

Dương Thư Quý thở dài một hơi, trên trán đầy mồ hôi, hắn lắc đầu một cái, rốt cục đã qua cửa ải này!

Sở Ly nghe vậy không khỏi bật cười, cảm thấy rất là thú vị.

Hắn không quan tâm tới Dương Thư Quý là sợ sẽ gây ra phiền toái cho đối phương.

Tiểu tử này đúng là hiếm thấy, tâm tính lương thiện.

Hắn cầm đồ đến sân phía đông.

Liễu Nhứ tiếp nhận, Sở Ly lại đi về, hắn đã ăn qua ở tửu lâu cho nên cũng không cần ở lại.

- Khoan đã!

Tiêu Thi kêu lên.

Sở Ly nhìn về phía nàng.

Tiêu Thi ngồi ở trên một cái ghế thêu trong sân, tay cầm một cuốn sách, đang nhíu mày trừng mắt hắn, sóng mắt trong trẻo lập lòe.

- Sở Ly, có phải ngươi đang tránh ta không?

Sở Ly chần chờ một lát rồi nói:

- Không.

- Ta cũng không ngốc!

Tiêu Thi lườm hắn một cái, lại ôn nhu nói:

- Sở Ly, lẽ nào ta là linh thú hay sao? Sao ngươi lại sợ thành như vậy chứ?

Sở Ly cười nhạt.

- Rốt cuộc là tại sao?

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Tiểu thư đa nghi rồi, không có chuyện gì đâu.

- Hừ!

Sóng mắt bên trong đôi mắt sáng của Tiêu Thi lưu chuyển, như cười mà không phải cười hỏi:

- Sở Ly. Có phải ngươi thích ta không?

Sở Ly vội vã xua tay.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Xem ra không sai rồi.

Sở Ly cười khổ:

- Tiểu thư, ta nói thật vậy. Đúng là ta có chút lo lắng không khống chế được mình, sợ sẽ thích tiểu thư thật.

- Đệ nhất mỹ nhân Đại Quý cơ mà, chẳng lẽ không thích được sao?

Nụ cười của Tiêu Thi càng đậm hơn, xán lạn như minh châu.

Nàng biết mị lực của mình, đáng tiếc trong lòng của nàng không gợn

sóng, không có cách nào thích được người khác, nhưng không hiểu sao đối với Sở Ly lại cảm thấy cũng rất thích thú.

- Ý đồ không an phận, là căn nguyên của mọi việc buồn phiền.

Sở Ly than thở:

- Yên tâm đi tiểu thư, ta sẽ không tự tìm phiền não cho mình.

Tiêu Thi nói:

- Nam nhân đều như vậy, ngươi cũng không phải là ngoại lệ!

Sở Ly nhẹ nhàng gật đầu.

Đột nhiên Tiêu Thi cảm thấy mất hết cả hứng. Nàng vung vung tay lên rồi nói:

- Ngươi đi đi.

Sở Ly cười cười, đứng dậy rời đi.

Tiêu Thi này thực sự là tai tinh của nam nhân. Khuôn mặt đẹp vô song, ôn nhu như nước. Nụ cười càng câu dẫn người ta, chỉ là tâm tư lại lạnh lùng, vững như đá.

Không phải là hắn sợ không khống chế được mình thích Tiêu Thi, mà là khi hắn nhìn thấy nàng sẽ nhớ tới Tiêu Kỳ, trong lòng mơ hồ có chút đau. Cho nên hắn mới theo bản năng tránh gặp mặt nàng.

…

Lúc chạng vạng, ánh trời chiều phủ xuống đình viện.

Sở Ly ở trong viện chậm rãi vung trường kiếm lên, hóa Thần đao thất thức thành Thần kiếm thất thức.

Hắn vẫn không hài lòng đối với uy lực của Thần kiếm thất thức, chưa phát huy ra được toàn bộ uy lực của Thần đao thất thức, giống như chỉ còn cách một tầng chỉ, vẫn còn kém một chút. Thế nhưng bất kể ra sao hắn cũng không bù đắp được chỗ thiếu sót này.

Hắn biết đây là do mình tu dưỡng võ học còn thấp, thiếu nội tình.

Quá trình mài giũa Thần kiếm thất thức này cũng là quá trình dung hợp võ học thông suốt, có rất nhiều ích lợi đối với hắn.

Dương Thư Quý ăn cơm xong, luyện võ công một chút, sau đó lại đặt thang lên trên cạnh mái, bò lên trên nóc nhà, muốn đảo lại những viên ngói đã cũ nát.

Hắn chợt thấy Sở Ly vung kiếm ở trong viện, miệng lập tức cười ha hả hai tiếng, phất tay chào hỏi hắn một cái.

Hắn biết hàng xóm của mình là một người kỳ quái, không nên quan tâm quá nhiều. Thế nhưng nên chào hỏi thì vẫn phải chào hỏi, nếu không cả người sẽ không dễ chịu.

Sở Ly gật đầu một chút, tiếp theo lại chậm rãi vung kiếm lên.

Chiêu thức rất đơn giản, quan trọng là tâm pháp và chiêu thức phù hợp với nhau. Độ phù hợp cần đạt đến trình độ mười phân vẹn mười thì mới có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực vốn có.

Động tác của hắn không có cách nào hoàn toàn phù hợp với tâm pháp, chậm rãi vung tay, thử tìm kiếm một tia cảm giác mông lung kia.

http://tieulun.hopto.org

Ở trong mắt của người ngoài, hắn đang múa tay lung tung, không phải là đang luyện kiếm mà giống như đang nghịch kiếm vậy.

Sở Ly không sợ Dương Thư Quý nhìn thấy mà vẫn chăm chú tìm kiếm một tia cảm giác mông lung kia.

Dương Thư Quý đứng ở trên nóc nhà, trên tay cầm ngói, rất mất tập trung, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Sở Ly, trong lòng cảm thấy rất là kỳ quái.

- Ối!

Hắn bỗng nhiên kêu lên một tiếng quái dị, từ trên nóc nhà lăn xuống bên dưới.

Ầm một tiếng, rơi xuống nhà của Sở Ly.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía hắn.

Dương Thư Quý vươn mình đứng dậy, không lo việc phủi bùn đất mà gãi gãi đầu, ngại ngùng cười làm lành:

- Xin lỗi, xin lỗi, quấy rối tiên sinh luyện kiếm rồi!

Sở Ly tra kiếm vào bao rồi hỏi:

- Không bị thương chứ?

Nếu đã rơi xuống nhà của mình, như vậy hắn có muốn không liên quan thì cũng không được, cho nên mới mở miệng chào hỏi.

- Không sao, không sao!

Dương Thư Quý vội nói:

- Ta da dày thịt béo, ngã một chút cũng không sao!

- Ta có thể thấy được.

Sở Ly nói.

Mấy ngày nay hắn nhìn thấy mỗi ngày Dương Thư Quý trở về đều mang theo thương thế, bị người ta đánh. Buổi tối mỗi ngày, sau khi ăn cơm xong đều cầm một quyển bí kíp để tu luyện.

Theo hắn thấy, chuyện ấy chẳng khác gì trò trẻ con, cả đời cũng không luyện ra được.

Dương Thư Quý nhìn kiếm của hắn, cười nói:

- Tiên sinh là cao thủ võ lâm hay sao?

Sở Ly vung vung tay.

- Thực sự là một thanh kiếm tốt!

Dương Thư Quý nhìn chằm chằm vào vỏ kiếm xanh sẫm, than thở không ngớt:

- Kiếm tốt!

Sở Ly bật cười.

Hắn đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Dương Thư Quý.

Người quái dị kiếm cũng lạ, vốn chỉ là một cây kiếm gỗ mà thôi, vô cùng hôi, khi vung kiếm cũng chỉ ra vẻ, kiếm lại mềm nhũn, đừng nói tới giết người, cho dù là gà cũng không giết chết được.

http://tieulun.hopto.org

Cũng còn may quái nhân này không ngại ngùng thừa nhận mình là cao thủ võ lâm, không nói mạnh miệng.

Sở Ly đặt thanh kiếm lên trên bàn đá rồi nói:

- Để ta rót một chén trà cho ngươi.

Hắn đứng dậy đi vào trong phòng, pha một chén trà rồi mang đi ra.

Dương Thư Quý ngại ngùng cười cười, dùng hai tay tiếp nhận chén trà.

Quả nhiên là người đọc sách, tuy rằng ngạo khí bức người, không quan tâm tới người khác, thế nhưng một khi đến nhà đối phương vẫn có lễ nghi chu đáo.

- Cái này...

Dương Thư Quý ngại ngùng nói:

- Tiên sinh, ta có thể nhìn thanh kiếm kia được chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Xem Kiếm

- Ngươi hiểu kiếm pháp sao?

Sở Ly nói.

- Ta không hiểu kiếm pháp, nhưng rất muốn học.

Dương Thư Quý vội nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Luyện kiếm cũng không dễ dàng, mọi người đều nói ba năm luyện đao, mười năm luyện kiếm.

- Ta nhìn bọn họ cũng không luyện được trên mười năm.

- Bọn họ không luyện tới tận cùng được.

- Như vậy sao...

Dương Thư Quý vội hỏi:

- Như vậy tiên sinh luyện được tới tận cùng rồi sao?

- Ta sao?

Sở Ly cười nói:

- Còn kém rất xa.

- Ta muốn luyện kiếm, có thể luyện thành được không?

Dương Thư Quý nói:

- Hiện tại còn chưa muộn chứ?

- Mười tám tuổi đúng không?

Sở Ly ra hiệu cho hắn ngồi xuống nói chuyện:

- Luyện trên mười năm, hai mươi tám, cũng không tính là muộn.

Dương Thư Quý vội hỏi:

- Vậy tiên sinh có thể dạy ta không?

- Kiếm pháp của ta không tốt, quá màu mè.

Sở Ly lắc đầu nói.

Dương Thư Quý thất vọng liếc mắt nhìn trường kiếm ở trên bàn.

Cho dù màu mè cũng tốt, cũng tốt hơn so với người không hiểu gì như hắn.

Xem ra người ta không muốn dạy mà thôi, ngày mai hắn sẽ bảo nương chuẩn bị một chút quà tặng, không được bái sư cũng phải tặng lễ!

Sở Ly nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái.

Dương Thư Quý biết điều đứng dậy cáo từ, lúc gần đi, ánh mắt lại lưu luyến liếc mắt nhìn trường kiếm trên bàn.

Chạng vạng ngày thứ hai hắn trở về, hắn mang về một khối gỗ dài, sau đó đục đục đẽo đẽo ở trong sân. Tạo ra một thanh trường kiếm, hình dạng và

màu sắc đều không khác Trần Quang kiếm là mấy. Quả thực cũng rất có hoa tay.

Sở Ly luyện kiếm ở dưới ánh chiều tà, động tác rất chậm, tìm kiếm một tia cảm giác mông lung kia.

Chỉ cần bắt được một tia phù hợp hoàn mỹ này thì Đại Viên Kính Trí sẽ có thể khắc vào trong đầu, khi đó cũng coi như đã luyện thành, đáng tiếc tia cảm giác này lúc ẩn lúc hiện. Mơ hồ không rõ. Giống như có một tầng sương mù rất dày, hắn có làm thế nào cũng không chạm tới được.

Tất cả bí kíp võ học hắn đã xem qua trong đầu hắn đang giao hoà với nhau, đang xung kích tầng sương mù dày này, cố gắng đẩy tầng sương mù này ra.

Hắn cũng không vội, một ngày không thành thì hai ngày, hai ngày không thành thì ba ngày, một ngày nào đó nhất định sẽ thành.

Hắn đang luyện kiếm thì Dương Thư Quý bắc thang lên trên đầu tường, lại mở miệng cười híp mắt nhìn hắn.

Sở Ly làm bộ không thấy đối phương, vẫn tiếp tục luyện kiếm của mình.

Dương Thư Quý vung kiếm gỗ lên, học theo dáng vẻ của Sở Ly mà khoa tay, làm y như mẫu.

Hắn cảm thấy cầm kiếm gỗ luyện kiếm pháp chậm rãi này, nhìn lén vài lần cũng không tính là phạm phải điều kiêng kỵ của võ lâm.

Đáng tiếc hắn lại không cảm giác được uy lực của loại kiếm pháp này một chút nào, sử dụng kiếm pháp như vậy, đúng là ngay cả gà cũng không giết chết được.

Sở Ly nhắm mắt lại, chăm chú, không để ý tới bên ngoài.

Mãi đến lúc hoàng hôn buông xuống, đèn rực rỡ mới lên thì hắn mới dừng kiếm.

Dương Thư Quý nhìn thấy hắn mở mắt ra, vội vã vung kiếm chào hỏi:

- Tiên sinh, người thấy kiếm của ta thế nào?

Sở Ly quét mắt nhìn một chút:

- Kiếm tốt!

Dương Thư Quý mặt mày hớn hở nói:

- Tiên sinh, ta đã nói với người rồi, tay nghề của ta là gia truyền đó. Trong khu vực đường phía Tây thành này không ai có thể so sánh được với nhà chúng ta!

Sở Ly gật đầu:

- Tay nghề rất khá.

- Tiên sinh có cần làm một cái nữa cho người hay không?

Dương Thư Quý nói:

- Kiếm gỗ rất dễ bị hỏng nha.

- Đa tạ, không cần.

Sở Ly nói.

- Ồ, vậy cũng tốt, chờ sau này tiên sinh muốn thì cứ nói cho ta một tiếng, ta sẽ chuẩn bị làm cây kiếm tốt hơn cho tiên sinh!

http://tieulun.hopto.org

Dương Thư Quý thất vọng trả lời một câu.

- Ôi! A!

Hắn bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, từ trên đầu tường rơi xuống dưới, ầm một tiếng đã rơi xuống đất.

- Hỗn trướng, ngươi lại còn học người ta leo lên trên tường sao?

Mẫu thân Chu thị của Dương Thư Quý lớn tiếng quát mắng:

- Cơm nước xong không luyện quyền pháp của ngươi mà cầm một thanh kiếm rách vung vẩy như điên làm gì cơ chứ?

Dương Thư Quý vỗ vỗ bùn đất trên người, bất mãn kêu lên một tiếng:

- Nương, con đang luyện kiếm mà.

- Quyền pháp của ngươi còn chưa luyện xong, chạy đi luyện kiếm làm cái gì chứ?

Chu thị tức giận nói:

- Ham nhiều không tốt, đạo lý này mà ngươi cũng không hiểu sao? Mau luyện quyền cho ta, hôm nay không luyện trên hai mươi lần thì không cho phép ngươi đi ngủ!

- Nương, con đã luyện bao nhiêu lần rồi. Linh Hầu quyền này không được!

Dương Thư Quý không phản đối mà nói:

- Căn bản không có uy lực gì, không đánh lại người ta... Vì lẽ đó con mới muốn luyện kiếm!

- Linh Hầu quyền không được sao?

Chu thị chống eo cười lạnh nói:

- Là ngươi không có bản lĩnh, lúc trước phụ thân ngươi luyện quyền pháp này, hắn làm tới Phiêu Sư, vào nam ra bắc, rất uy phong, sao tới phiên ngươi lại không được cơ chứ?

- Là… là con không có bản lĩnh.

Dương Thư Quý thấy sắc mặt của mẫu thân thay đổi cho nên lập tức chịu thua:

- Nhất định con sẽ luyện, hai mươi đúng không, thì hai mươi!

- Như vậy còn tạm được, mau mau!

Sở Ly cười nhạt.

Đại Viên Kính Trí của hắn đã sớm thấy rõ quyền phổ trong tay của Dương Thư Quý, Linh Hầu quyền này quả thực không tầm thường. Chỉ có điều, người bình thường không dễ luyện được.

Tất cả Linh thú đều tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, như Linh Hổ, Linh Hầu, cho nên nhân loại hiện nay hầu như không ai gặp được Linh Hầu.

Đã như thế, cũng không có cách nào nắm được tinh túy của Linh Hầu quyền, cho dù có Linh Hầu quyền, nhưng không luyện ra được uy lực chân chính của nó.

Tiểu tử này cố gắng luyện một bộ Linh Hầu quyền thành một bộ quyền mạnh mẽ, dùng sức cương mãnh, vừa nhanh lại vừa mạnh. Thế nhưng lại không biết hành động này lại vừa vặn quay lưng với ý cảnh của Linh Hầu quyền, cho dù có luyện trên một trăm năm nữa cũng không có được tinh túy

của Linh Hầu quyền, uy lực sẽ rất có hạn.

Chạng vạng một ngày nọ, Sở Ly đi mua hai hộp điểm tâm trở về, vừa vặn gặp Dương Thư Quý ở trên đường, đối phương cũng đang về nhà.

- Tiên sinh đã về rồi.

Dương Thư Quý nhiệt tình chào hỏi.

Sở Ly khẽ gật đầu, cũng không nói lời nào, rất là lạnh nhạt.

Dương Thư Quý bất đắc dĩ gãi đầu một cái.

Quái nhân kia lại tới nữa rồi, sao vừa gặp mặt ở trên đường cái là đã làm bộ không quen biết mình chứ? Cũng không nói nửa câu nào, người này ở nhà là tốt nhất, lễ nghi chu đáo, thật đúng là một quái nhân!

Sở Ly một tay xách điểm tâm, một tay chắp ra sau lưng, chậm rãi mà đi.

Bước chân của Dương Thư Quý vốn rất nhẹ nhàng, nhìn hắn đi chậm như thế cho nên cũng không thể thất lễ trực tiếp vượt qua Sở Ly. Vì vậy hắn chỉ có thể đi cùng, từng bước từng bước, chỉ là trong lòng lại rất là vội.

Sở Ly liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt ra hiệu cho hắn một cái.

Dương Thư Quý hiểu rõ đối phương đang bảo mình cút đi, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là ôm quyền một cái, vội vã chạy đi.

…

Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ mới lên, Sở Ly lại luyện kiếm ở trong sân.

Buổi sáng luyện Thiên Ma công, Bạch Hổ luyện dương đồ, Kim Cương

Độ Ách Thần Công, buổi chiều đến buổi tối luyện Ngự cực kinh, Thần kiếm thất thức.

Ngoại trừ thời gian đi bộ ra, hầu như hắn đều luyện công, không có tục vụ quấn thân, tâm tình hắn bình tĩnh lại, bản thân tiềm tu cho nên tiến cảnh cực kỳ nhanh chóng.

Hắn thầm nghĩ, nếu cứ chuyên tâm tu hành như vậy, muốn đuổi theo Lục quốc công cũng không phải là không thể được. Đáng tiếc thời gian như vậy sẽ không quá lâu, thật là đáng tiếc.

Trong lúc hắn chính chậm rãi luyện kiếm thì Dương Thư Quý lại bò lên trên đầu tường, nói:

- Tiên sinh, tiên sinh, mẫu thân ta làm sủi cảo, tiên sinh nếm thử chứ.

Hắn nói xong bắc cái thang tới, nhảy xuống sân nhà Sở Ly, bưng theo một giỏ sủi cao theo.

Không chờ Sở Ly nói chuyện, hắn trực tiếp đặt lên trên bàn đá:

- Tay nghề của mẫu thân ta vô cùng tốt, tiên sinh nếm thử đi!

Hắn nói xong lại đưa một đôi đũa ra.

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn một cái, mở miệng cắn sủi cảo trên đũa một cái, tuy rằng đơn sơ, nhưng miệng đầy hương vị, quả thực rất là tốt.

- Sao rồi, ăn ngon không?

Dương Thư Quý đắc ý nói.

- Cũng không tệ lắm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thoả mãn gật gù.

Gần đây miệng hắn chịu khổ, tửu lâu bên trong Khánh Vân thành, trù nghệ của Liễu Nhứ, đều kém xa Tuyết Lăng.

Bỗng nhiên được ăn mỹ vị như vậy khiến cho hắn khá là cảm khái.

- Đến đây, tiên sinh ngồi xuống ăn đi!

Dương Thư Quý vội vã ân cần mời hắn.

Sở Ly ngồi xuống.

Dương Thư Quý lại nói:

- Tiên sinh để kiếm xuống đây, đỡ vướng bận.

Hắn nói xong đẩy bảo kiếm trên bàn đá về bên cạnh một cái.

Hắn đẩy một cái, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nặng như thế, không đúng, không phải là kiếm gỗ!

- Tiên sinh, cho ta mở mang kiến thức về bảo kiếm này một chút được không?

Dương Thư Quý nhìn chằm chằm vào Trần quang kiếm:

- Chỉ liếc mắt nhìn một chút mà thôi.

Lúc này Sở Ly đã ăn được hai cái sủi cảo, hắn nói:

- Được, vậy thì liếc mắt nhìn xem đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Chỉ Điểm

- Đa tạ tiên sinh!

Dương Thư Quý vui mừng khôn xiết.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một cầm lấy Trần Quang kiếm, kiếm vào tay lập tức trùng xuống, suýt chút nữa đã không cầm được.

Tuyệt đối không phải là phàm vật, kiếm gỗ nặng như thế hắn chưa từng thấy. Nếu như đúng là kiếm gỗ, như vậy cũng không phải là gỗ bình thường, tuyệt đối là thứ có giá trị!

Xem ra Sở tiên sinh này quả thực rất có tiền!

Vỏ kiếm này, chất liệu này, thợ khéo này, tuyệt đối không bình thường. Nhìn bằng mắt thường không thể thấy được, nhưng cẩn thận kiểm tra thì mới biết được chỗ lợi hại của nó. Chỉ có đụng vào thì mới biết hàng, mới biết vỏ kiếm này quý trọng thế nào. Quả thực là có tiền! Thật là có tiền!

Sở Ly liếc mắt nhìn vẻ mặt mê say của hắn, Sở Ly âm thầm bật cười.

Sau khi cẩn thận sờ qua vỏ kiếm, Dương Thư Quý càng ngày càng cẩn thận từng li từng tí một, lại chậm rãi rút ra, Trần Quang kiếm bị hắn chậm rãi rút ra.

- Cẩn thận đừng để nó cắt vào tay.

Sở Ly nhắc nhở một câu, tiếp tục ăn sủi cảo.

Dương Thư Quý mất tập trung gật gù một cái. Lại cẩn thận nhìn chằm chằm lên trên thân kiếm của Trần Quang kiếm, nhìn trái, nhìn phải, cẩn thận từng li từng tí một sờ một cái, xem màu sắc thì là gỗ. Thế nhưng quả thực không phải là kiếm gỗ, hắn là một loại chất liệu kỳ dị.

Không cần phải nói, tài liệu ít ỏi như thế, nghe cũng chưa từng nghe qua, như vậy chỉ có một chữ để khẳng định - đó là quý!

Hắn nhẹ nhàng vung vẩy, cảm nhận độ nặng nề của nó.

- Đừng làm bị thương bản thân mình!

Sở Ly lại nhắc nhở hắn một câu.

Trần Quang kiếm nhìn kiếm như gỗ, theo bản năng đã cảm thấy nó không sắc bén, kỳ thực lại ngược lại.

Người mới như Dương Thư Quý, lại ngồi ở bên cạnh bàn vung kiếm sẽ rất dễ làm bị thương chính mình.

Dương Thư Quý vung kiếm cười nói:

- Sao có khả năng làm bản thân bị thương được cơ chứ?

Hắn còn chưa nói hết lời này thì mũi kiếm đã đụng phải bàn đá, dù sao ngồi cũng không vung vẩy ra được.

Bàn đá vô thanh vô tức bị gọt đi một góc, hắn không có cảm giác gì, thậm chí còn không biết mình đã gọt một góc của bàn đá đi.

Ầm một tiếng, góc bàn đá rơi xuống, hắn mới phát hiện ra được điểm dị dạng.

Hắn vội vã cúi đầu nhìn, nhìn thấy bên trên mặt cắt bóng loáng. Lại nhìn

Trần Quang kiếm một chút, trong lòng hắn run lên. Sợ đến mức thiếu chút nữa đã vứt kiếm ra bên ngoài.

May là đụng phải bàn đá, nếu như thực sự rơi xuống người mình, như vậy bây giờ người mình đã thiếu mất một khúc!

- Thật... Thật sự là kiếm tốt!

Dương Thư Quý nhìn Sở Ly miễn cưỡng cười cười:

-... Kiếm tốt!

Sở Ly cười nói:

- Thân thể mạnh mẽ, dùng để dưỡng sinh, bình thường vui đùa chơi bời mà thôi.

Dương Thư Quý cẩn thận từng li từng tí một tra Trần Quang kiếm trở vào bao, thở một hơi dài nhẹ nhõm thả lại trên bàn, sau đó mới cười nói:

- Nhất định tiên sinh là một cao nhân!

- Ồ, cao bao nhiêu?

Sở Ly hững hờ hỏi lại một câu. Tiếp tục ăn sủi cảo.

Dương Thư Quý nói:

- Nhất định tiên sinh là cao thủ võ lâm, người bình thường sẽ không dùng loại bảo kiếm này!

- Ta giống người luyện võ vậy sao?

Sở Ly cười nhạt, ăn cái sủi cảo cuối cùng, thỏa mãn thở ra một hơi dài nhẹ

nhõm.

Dương Thư Quý ân cần đưa trà lên rồi nói:

- Ta nghe nói rất nhiều cao nhân đều là người thâm tàng bất lộ, đại ẩn là ở thành thị, ẩn giấu ở bên trong phố phường, như Sở tiên sinh vậy!

- Ha ha...

Sở Ly cười, lắc đầu nói:

- Được rồi, vị cao nhân như ta sẽ nói với ngươi mấy câu, xem như là báo đáp ân bữa ăn này.

- Tiên sinh, mời nói!

Dương Thư Quý lập tức hưng phấn nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Vật như Linh Hầu cần phải mềm mại uyển chuyển. Linh hoạt, lại như tâm tư của ngươi, thay đổi nhanh như chong chóng. Thay đổi nhanh như chong chóng, tâm tư của ngươi linh hoạt bao nhiêu thì Linh Hầu đã linh hoạt bấy nhiêu.

- Như vậy...

Bỗng nhiên Dương Thư Quý tỉnh ngộ, vội hỏi:

- Đó là do ta luyện sai hay sao?

Sở Ly nói:

- Ta chỉ nói tới Linh Hầu, còn Linh Hầu quyền, vẫn phải do chính ngươi

tự phỏng đoán.

- Đa tạ tiên sinh!

Dương Thư Quý hưng phấn nói.

Đột nhiên hắn có cảm giác thông suốt rõ ràng.

Tại sao luyện Linh Hầu quyền lại khó chịu như thế, hóa ra là hắn đi nhầm đường, nghĩ sai về quyền!

Không nên vừa nhanh vừa mạnh mà nên linh hoạt hơn. Ai da, nếu như nghe được câu này của Sở tiên sinh từ sớm. Có khả năng mình đã luyện thành Linh Hầu quyền này từ trước rồi!

Hắn cầm bát đũa trở lại sân nhà mình, lại chạy về nhà bếp. Sau đó bắt đầu chạy đến trong sân luyện quyền.

Luyện luyện, hắn đang tìm cảm giác linh hoạt.

- Vị tiên sinh sát vách kia thỏa mãn chứ?

Mẫu thân Dương Thư Quý từ phòng bếp đi tới sân, nhìn hắn luyện quyền rồi nói:

- Sao ngươi lại luyện linh tinh vậy! Luyện quyền pháp thành hình dáng gì thế? Kì dị quái đản quá!

- Quái đản ở chỗ nào?

Dương Thư Quý vừa luyện vừa nói chuyện.

- Không đúng không đúng, phụ thân ngươi không luyện như vậy.

Chu thị lắc đầu nói.

- Nương, phụ thân luyện sai rồi, Linh Hầu quyền, Linh Hầu quyền, Linh Hầu phải linh hoạt.

Dương Thư Quý nói.

- Đừng có nói hươu nói vượn, phụ thân ngươi không có luyện như thế!

Chu thị hừ lạnh nói.

Dương Thư Quý nói:

- Đây là lời nói của Sở tiên sinh, Linh Hầu chính là thứ rất linh hoạt, lại linh động như tâm tư của con người vậy.

- Hừ, hắn không phải là người luyện võ thì biết cái gì cơ chứ?

- Sở tiên sinh là người đọc sách, từ trong sách nhìn thấy Linh Hầu. Mà người ta là đọc sách, gạt con làm gì chứ? Người chỉ điểm con cái này là vì báo đáp ân một bữa cơm của mẫu thân đó. Sở tiên sinh rất tán thưởng đối với tay nghề của mẫu thân!

Tuy hắn cảm thấy Sở tiên sinh là thế ngoại cao nhân, thế nhưng nếu như nói chuyện với mẫu thân thì thế nào hắn cũng bị chế nhạo một trận, cho nên không nói thì tốt hơn.

- Ăn cơm của ta mà còn nói hươu nói vượn làm cho nhi tử ta lầm đường lạc lối, thực sự là phí một giỏ sủi cảo của ta!

Chu thị căm giận bất bình nói một lời.

Dương Thư Quý vội nói:

- Nương, nhỏ giọng dùm một chút, Sở tiên sinh có thể nghe được đó!

- Nghe thấy thì sao chứ, ta cũng không có nói sai!

Nàng hạ thấp giọng nói.

Dương Thư Quý nói:

- Nương, cứ để con luyện xem, nếu như không đúng thật thì lại đi theo đường cũ cũng được mà.

-... Được rồi, ngươi phải vững vàng một chút, đừng bị người ta nói mò vài câu mà đã dần độn tin tưởng!

- Vâng vâng, trong lòng con tự có định kiến!

Sở Ly cười híp mắt nghe mẫu tử nhà họ nói chuyện, tâm tư lại trầm xuống, tiếp tục luyện kiếm.

…

Luyện Linh Hầu quyền nửa buổi tối, Dương Thư Quý cảm giác thân thủ của mình đã tăng lên nhiều, rất là linh hoạt. Cho nên sáng sớm ngày thứ hai hắn đã rời nhà từ rất sớm, đi tới Phi Hồng bang.

Phi Hồng bang là một đại viện, ở trong viện có một luyện võ trường rộng rãi, bên trong sân bày ra các loại binh khí.

Khi hắn tới đã có mười mấy người đang chăm chỉ luyện công.

Một thanh niên cao gầy anh tuấn chào đón hắn:

- Thư Quý, có chuyện tốt gì mà lại cao hứng như thế chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Trịnh Hiệp, nhìn trò hay đi, ngày hôm nay ta sẽ giáo huấn họ Hồ kia một chút!

Dương Thư Quý hoàn toàn tự tin, miệng hừ lạnh nói.

Trịnh Hiệp vừa nghe thấy vậy vội vã cản hắn lại:

- Ngươi điên rồi, hắn không gây sự với ngươi thì ngươi đã phải cám ơn trời đất rồi. Ngươi lại còn muốn gây sự với hắn sao?

- Ta cũng nên báo thù rửa hận!

Dương Thư Quý hừ lạnh nói.

- Võ công của hai ta không bằng Hồ Dư đó.

Trịnh Hiệp thấp giọng nói:

- Như vậy giáo huấn thế nào đây?

- Ta đã tìm thấy chân lý của Linh Hầu quyền, lần này nhất định sẽ đánh cho hắn tơi bời hoa lá, dập đầu xin tha!

Dương Thư Quý hừ lạnh nói.

- Chân lý của Linh Hầu quyền?

Trịnh Hiệp bán tín bán nghi hỏi một câu.

- Ồ, đây không phải là Thư Quý huynh đệ sao?

Phía sau hai người bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm quái dị.

Dương Thư Quý và Trịnh Hiệp quay đầu trừng mắt nhìn về phía sau.

Một thanh niên vừa gầy, nhỏ lại vừa đen cười híp mắt nhìn chằm chằm vào bọn hắn, trên khuôn mặt đen nho nhỏ mang theo nụ cười lười biếng và trào phúng:

- Thư Quý huynh đệ, hôm nay tới rất sớm nha, sao ngươi lại bỗng nhiên trở nên chăm chỉ vậy, muốn luyện võ công cho tốt hay sao?

- Họ Hồ, chúng ta so tài!

Dương Thư Quý dùng giọng căm hận nói.

Hồ Dư ồ một tiếng, dùng giọng rất quái dị nói:

- So tài sao? Ngươi nói muốn so tài hay sao?

Dương Thư Quý ưỡn ngực.

Hồ Dư nói:

- Như vậy không thể nói là hai ta so tài, mà là ta đánh ngươi!

- Lần này ta sẽ đánh ngươi!

Dương Thư Quý tức giận hừ lạnh.

- Hôm nay ngươi phát điên rồi sao!

Hồ Dư cười gian nói:

- Muốn đánh ta? Được, để xem ai đánh ai, xem chiêu!

Hắn dứt lời lập tức đánh ra một quyền.

Thân thể Dương Thư Quý nhoáng lên, nhẹ nhàng né tránh.

http://tieulun.hopto.org

- Ai dà, có thêm chút bản lĩnh rồi!

Hồ Dư cười một tiếng quái dị rồi nhào tới, nắm tay của hắn vừa đen vừa nhỏ.

Lúc vừa mới bắt đầu Dương Thư Quý còn có thể duy trì sự linh hoạt, trốn tránh. Thế nhưng sau mười mấy chiêu đã trúng một quyền, hắn lập tức luống cuống tay chân, trong lòng tức giận, mạnh mẽ phát lực. Thế nhưng lại bị Hồ Dư mạnh mẽ đánh một trận, nếu không phải có Trịnh Hiệp liều mạng ngăn cản thì Hồ Dư còn không chịu bỏ qua.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Gian Nan

Hồ Dư dương dương tự đắc cười to rời đi, tiếp tục luyện quyền ở trong luyện võ trường.

Trịnh Hiệp bất đắc dĩ nhìn Dương Thư Quý đang chảy máu, lắc đầu một cái rồi hỏi:

- Đây chính là chân lý của Linh Hầu quyền hay sao?

Trịnh Hiệp che trán giúp hắn, ngăn không cho máu chảy ra.

Dương Thư Quý bịt mũi, không cho máu tiếp tục chảy ra, lại dùng giọng ồm ồm nói:

- Ta không luyện đến tận cùng, nhưng con đường đã đúng, không thấy ta đã cản được hắn mấy chiêu sao?

- Ta thấy cũng không có tác dụng gì cả.

Trịnh Hiệp nói:

- Vẫn không đánh lại được hắn.

- Ta luyện tiếp, nhất định có thể đánh được hắn, báo thù rửa hận!

Dương Thư Quý oán hận nói.

Trịnh Hiệp nói:

- Ngươi có được chân lý Linh Hầu quyền từ đâu vậy?

- Một vị cao nhân truyền thụ.

Dương Thư Quý nói.

Trịnh Hiệp nở nụ cười.

Dương Thư Quý nói:

- Sao, ngươi không tin sao?

- Tin tin, ta tin.

Trịnh Hiệp vội vàng gật đầu:

- Qua bên kia ngồi một lúc, thu thập một chút, lại xoa thuốc mỡ cho ngươi, nếu không về nhà mẫu thân ngươi sẽ lại đánh ngươi một trận!

Dương Thư Quý chịu không ít quyền, lúc này còn không nhìn thấy gì, thế nhưng một lát nữa về nhất định sẽ có vết bầm tím.

- Ài...

Dương Thư Quý bất đắc dĩ thở dài.

Lúc chạng vạng hắn về nhà, vết bầm tím còn chưa tiêu.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn càng thêm thê thảm, Chu thị bắt đầu mắng to:

- Thấy chưa? Đây chính là Linh Hầu mà ngươi nói sao? Linh cái rắm, bị người ta đánh đến mức này mà còn nói Linh Hầu, ta xem là tử hầu đó!

- Nương, là con chưa luyện tốt, luyện mấy ngày nữa. Nhất định sẽ có thể báo thù!

http://tieulun.hopto.org

Dương Thư Quý vội nói.

- Còn luyện cái rắm!

- Hôm nay con đánh lâu hơn trước đây, vì lẽ đó mới chọc giận họ Hồ kia. Cho nên hắn mới xuống tay ác độc như thế.

Dương Thư Quý vội nói:

- Tuyệt đối có tiến bộ. Nhất định sẽ vượt qua hắn!

- Thật sao?

Chu thị bán tín bán nghi.

- Nương, con muốn ở nhà luyện thêm mấy ngày!

Dương Thư Quý nói:

- Bế quan khổ luyện!

-... Được rồi. Nếu như luyện thêm mấy ngày nữa mà còn không đánh lại được họ Hồ kia thì ngươi không được luyện linh tinh như vậy nữa!

Chu thị hừ lạnh nói.

- Vâng!

Dương Thư Quý vội vã đồng ý.

Mấy ngày sau đó hắn không ra khỏi nhà, vẫn luyện quyền, luyện đến mệt mỏi thì đả tọa điều tức, khôi phục thể lực.

Có lúc hắn lại lén lút nhìn sang bên cạnh một chút, nhìn thấy Sở Ly khoanh chân ngồi ở trên bàn đá, không nhúc nhích. Hắn cảm thấy người này

càng ngày càng thần bí, nhất định là cao nhân, chắc hẳn là đang luyện nội công.

Đáng tiếc nội công tâm pháp của hắn chỉ là tâm pháp cơ bản của đệ tử cấp thấp nhất trong Phi Hồng bang, tranh đấu không có hiệu quả gì, thế nhưng dùng để khôi phục thể lực cũng rất khá.

…

Sau năm ngày, luyện võ trường của Phi Hồng bang. Từ sáng sớm Dương Thư Quý đã đứng mặt đối mặt với Hồ Dư, Trịnh Hiệp đứng ở một bên.

Dương Thư Quý vừa cao lại rắn chắc, Hồ Dư vừa gầy lại vừa đen, hai người chênh lệch nửa cái đầu.

- Bế quan luyện công sao?

Hồ Dư cười gian nói:

- Được đó. Có chí khí, ta cũng muốn nhìn một chút xem ngươi có thêm được bao nhiêu bản lĩnh!

- Họ Hồ, xem ta có đánh chết ngươi hay không!

Dương Thư Quý hừ lạnh nói.

Hắn hoàn toàn tự tin. Cảm thấy đã luyện Linh Hầu quyền được khá tốt, tìm hiểu sâu hơn, uy lực càng mạnh hơn.

- Được, vậy ta sẽ xem quyền của ngươi thế nào!

Hồ Dư cười một tiếng quái dị, thân thể nhào tới.

Dương Thư Quý linh hoạt né tránh nắm đấm vừa đen lại vừa nhỏ vừa

nặng.

- Ồ, quay lại đây!

Hồ Dư cười quái dị đuổi theo sau lưng hắn.

Dương Thư Quý chợt đông chợt tây, linh hoạt như khỉ, tránh thoát nắm đấm của Hồ Dư, đảo mắt đã qua hơn hai mươi chiêu.

Hồ Dư vừa đuổi theo đánh hắn vừa quái dị nói:

- Đến đây, Thư Quý. Để xem ngươi đánh chết ta thế nào? Ngươi chạy làm gì chứ?

Dương Thư Quý vẫn hung hăng né tránh, rất là linh hoạt.

Trước đây hắn muốn chạy cũng không chạy được. Hiện tại đã có rất nhiều tiến bộ, luyện Linh Hầu quyền sâu hơn, thân pháp càng linh hoạt hơn trước đó.

- Thư Quý, Linh Hầu quyền này của ngươi không xứng với tên của nó rồi. Phải gọi là tang gia cẩu quyền, chỉ biết chạy trốn nha!

Hồ Dư vẫn vừa đuổi theo đánh, vừa cười quái dị:

- Tang gia cẩu quyền này của ngươi quả thực rất có uy lực, có thể dùng để thoát thân đó.

- Ngươi muốn ăn đòn sao?

Dương Thư Quý quát to một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền.

Ầm!

Hồ Dư đột nhiên không kịp chuẩn bị, khuôn mặt đen nhỏ gầy đã trúng một quyền.

- Dương Thư Quý!

Hồ Dư giận dữ, nắm đấm vừa đen lại nhỏ bé điên cuồng đánh tới, giống như từng khối từng khối đá rơi xuống.

Dương Thư Quý né mấy chiêu, cũng không tránh thoát được nữa, lập tức trên mặt bị trúng không ít quyền.

Trịnh Hiệp vội vã tiến lên kéo Hồ Dư, cũng trúng hai quyền của Hồ Dư.

Hồ Dư tức giận sờ sờ mặt của mình, hừ lạnh nói:

- Lần này nể mặt Trịnh Hiệp, ta tha cho ngươi một mạng!

Dương Thư Quý bịt mũi, dùng giọng ồm ồm quát hắn:

- Lần sau ta sẽ đánh chết ngươi!

- Ngươi!

Hồ Dư tức giận đến mức muốn vung quyền.

Trịnh Hiệp vội vã che ở trước mặt Dương Thư Quý, nói:

- Hồ Dư, ngươi đừng quá đáng quá mức!

Hồ Dư oán hận trừng mắt nhìn Dương Thư Quý một chút:

- Lần sau ta sẽ trừng trị ngươi!

Trịnh Hiệp xoa một chút thuốc mỡ lên trên mặt hắn, lại vừa nói:

- Thư Quý, ngươi luyện được Linh Hầu quyền này rồi sao? Cũng không đúng nhỉ!

- Ngươi không phát hiện ra ta đã đánh hắn được một quyền sao?

Dương Thư Quý hưng phấn nói:

- Có tiến bộ không?... Khà khà, cảm giác đánh hắn thật là không tệ!

- Cái này...

Trịnh Hiệp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hồ Dư nói không sai, quyền pháp này của ngươi dùng để thoát thân rất là hữu hiệu!

Dương Thư Quý nguýt hắn một cái.

Hắn cảm thấy, Sở tiên sinh chỉ điểm không sai, Linh Hầu quyền nên luyện như thế.

Không phải là luyện không đúng, mà là mình luyện còn chưa đủ tốt!

…

Đợi đến lúc chạng vạng, hắn có chút không tình nguyện trở về. Trên đường đi, bước chân hắn càng ngày càng chầm chậm, thuốc mỡ của Trịnh Hiệp không tệ, thúc thúc của hắn là Hương chủ Nhuệ kim đường, thuốc mỡ này là thứ mà đối phương trộm từ chỗ thúc thúc hắn.

Thế nhưng cho dù thuốc mỡ có tốt thì cũng không thể hoàn toàn đánh tan vết bầm trên mặt.

Sau khi về nhà sẽ khó tránh khỏi bị mẫu thân hắn đánh một trận!

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt hắn sáng lên, hắn đã nhìn thấy Sở Ly tay nhấc một giỏ hoa quả, áo bào trắng phiêu dật, đang chậm rãi di chuyển trên đường.

- Tiên sinh!

Dương Thư Quý vội vã ôm quyền.

Sở Ly quét mắt nhìn hắn một chút, không lên tiếng, chậm rãi tiếp tục đi, giống như không quen biết hắn vậy.

Dương Thư Quý đã sớm quen, bởi vì hắn biết ở bên ngoài Sở Ly sẽ không quan tâm tới mình.

Hắn nhanh chân trở về nhà, đương nhiên không thoát khỏi bị ăn đánh. Chu thị ra nghiêm lệnh không cho phép hắn luyện lung tung nữa mà lại luyện giống như trước đây.

Dương Thư Quý không làm trái lệnh của mẫu thân được, cho nên chỉ có thể đàng hoàng luyện, càng luyện càng khó chịu.

Chỉ có điều vừa ra khỏi nhà, một khi đến luyện võ trường của Phi Hồng bang thì hắn vẫn chiếu theo suy nghĩ của mình mà làm, thân thể trở nên linh hoạt.

…

Sương chiều nặng nề, sắc trời tối tăm.

Sở Ly đang luyện kiếm.

Dương Thư Quý lại nhấc cây thang lên, bò lên trên đầu tường, tay bưng một giỏ sủi cảo, cười ha ha nhảy ra khỏi thang xuống bên này, nhẹ nhàng đáp xuống đất, đưa sủi cảo đến trên bàn đá, lại đưa một chiếc đũa rồi nói:

- Tiên sinh, nếm thử xem mùi vị ra sao.

Sở Ly buông kiếm, tiếp nhận chiếc đũa rồi hỏi:

- Không phải mẫu thân ngươi nói sẽ không nấu ăn cho ta nữa sao?

- Cái này, mẫu thân ta là người nói năng chua ngoa nhưng trong lại mềm yếu, nói một đại nam nhân như ngươi, sợ rằng sẽ không biết làm cơm.

Dương Thư Quý cười híp mắt nói:

- Tiên sinh, đa tạ sự chỉ điểm của ngươi, hiện tại ta đã lợi hại hơn nhiều rồi.

- Ừm.

Sở Ly chuyên tâm ăn sủi cảo.

- Tiên sinh đang luyện kiếm pháp gì vậy?

- Ngươi cảm thấy thế nào?

- Nhất định rất là cao thâm.

- Chỉ là dưỡng sinh thuật tầm thường mà thôi.

Dương Thư Quý gật gù, đồng ý cách nói này.

Quả thực không giống như là kiếm thuật giết người, càng giống như là thứ để vui đùa làm thân thể cường tráng, bảo kiếm của đối phương nặng như thế, lại luyện như thế, quả thật đúng là có diệu dụng cường thân.

Sở Ly chậm rãi ăn sủi cảo xong, lại lấy khăn tay lau miệng rồi nói:

- Được rồi, ngươi luyện Linh Hầu quyền một lần để ta xem một chút.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Đại Thắng

Sở Ly nói:

- Ta cũng không hiểu lắm, chỉ muốn nhìn một chút mà thôi.

- Được.

Dương Thư Quý vội vàng đứng dậy.

Hắn hoạt động tay chân một chút, sau đó sắc mặt trở nên trịnh trọng, đánh ra một bộ quyền pháp, mềm mại mà linh hoạt, vóc người cao to của hắn như được thu gọn lại một đoạn, khom lưng hạ gối, tay chân chúi xuống, có mấy phần giống như khỉ.

Sở Ly gật gù, quả thực thiên phú của Dương Thư Quý rất cao, dựa vào một quyển quyền phổ mà đã luyện Linh Hầu quyền đến trình độ này, quả thực khó có được.

Dương Thư Quý đánh xong Linh Hầu quyền một lần, sau khi thu quyền lại nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly trầm ngâm rồi nói:

- Ta nói rõ trước, ta chỉ thuận miệng nói một chút, không thể coi đó là thật.

Dương Thư Quý nhìn hắn:

- Tiên sinh, mời nói.

Sở Ly nói:

- Nếu như người bên ngoài hỏi, ngươi cứ nói tự ngươi lĩnh ngộ, khai khiếu!

-... Vâng, ta sẽ không nói bất kỹ một chữ nào về tiên sinh!

Dương Thư Quý vội vàng gật đầu.

Đại ẩn ở trong thành thị, xem ra Sở tiên sinh đúng là một vị cao nhân, hơn nữa lại là một cao nhân không muốn người khác biết đến, thâm tàng bất lộ, vận mệnh của mình phát đạt lớn rồi!

Sở Ly đứng dậy, vén vạt áo sang một bên, quấn vào bên hông rồi nói:

- Ngươi ra quyền đi.

Dương Thư Quý cẩn thận từng li từng tí một đánh ra một quyền.

Thân thể của Sở Ly nhoáng lên, đi đến phía sau hắn.

Trong lòng Dương Thư Quý giật mình, quay đầu nhìn lại, nắm đấm đã xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Sở Ly nói:

- Đừng nương tay!

- Vậy tiên sinh cẩn thận!

Dương Thư Quý xác định mình đã thực sự gặp phải cao nhân, hắn vội vã lấy tinh thần, đột nhiên ra quyền, dùng hết toàn lực.

Sở Ly trùng người xuống, chân đạp ra.

Dương Thư Quý phịch một cái té ngã ra ngoài.

Hắn vươn mình bò lên, hưng phấn nói:

- Không ngờ chiêu này lại có thể dùng như thế!

Sở Ly nói:

- Tiếp tục!

Dương Thư Quý lại xuất quyền, không ngừng bị đánh. Mà thứ Sở Ly đánh ra chính là Linh Hầu quyền.

Nhưng Linh Hầu quyền ở trên tay của hắn, mỗi một chiêu đều cực kỳ tinh diệu. Vừa vặn. Khiến cho người ta không thể tránh khỏi.

Linh Hầu quyền chỉ có ba mươi sáu thức, Sở Ly một mặt thi triển, biểu diễn chỗ tinh diệu cho Dương Thư Quý nhìn. Khiến cho Dương Thư Quý học tập như đói như khát.

Hắn luyện Linh Hầu quyền mười mấy năm, chỉ luyện được tới mức làm cho bản thân dù nhắm mắt lại ngủ thì cũng có thể đánh ra được Linh Hầu quyền, quen thuộc tới mức trôi chảy.

Lúc này trước mắt hắn như được mở ra một thế giới khác.

Sở Ly thu quyền, thả vạt áo xuống rồi nói:

- Tới đây thôi, sau này ở trên đường cái đừng bắt chuyện với ta. Bảo mẫu thân ngươi đi ra bên ngoài nói xấu về ta.

- Sao?

Dương Thư Quý lấy lại tinh thần, trợn mắt lên.

Sở Ly nói:

- Cứ chiếu theo lời ta nói mà làm!

-... Được rồi.

Dương Thư Quý gật gù, lại hỏi:

- Tại sao vậy?

- Bởi vì kẻ thù của ta quá lợi hại, giết ngươi giống như giết gà vậy, không có gì khác biệt cả.

Sở Ly nói:

- Ngươi không sợ chết. Thế nhưng mẫu thân ngươi thì sao?

Dương Thư Quý vội vàng gật đầu, dùng sức gật đầu nói:

- Đã rõ, nhất định ta sẽ bảo mẫu thân nói xấu tiên sinh một chút.

Sở Ly cười vung vung tay lên rồi nói:

- Sau này muốn tới đây thì phải đợi buổi tối, lặng lẽ tới đây, đừng để cho người bên ngoài biết được.

- Vâng!

Dương Thư Quý vội nói.

Vừa nghĩ tới mẫu thân, hắn bất đắc dĩ thở dài. Tiên sinh lợi hại như vậy, kẻ thù của người cũng không kém. Nếu như làm hại mẫu thân hắn mất mạng, như vậy hắn sẽ trở thành kẻ bất hiếu, tội nhân. Xem ra sau này khi tới bên

này, nhất định không thể để cho người bên ngoài nhìn thấy mới được.

Sở Ly nói:

- Đi đi.

Dương Thư Quý lưu luyến không rời cáo từ rời đi, khom người thi lễ ở trên đầu tường.

Sở Ly vung vung tay, lại cầm kiếm, chậm rãi luyện.

Dương Thư Quý bỗng nhiên có phát hiện, Sở tiên sinh như có chuyện đau lòng, bóng người hiện lên vẻ cô quạnh.

Lẻ loi một mình ở nơi này, quả thực rất đáng thương!

Chỉ có điều không nghĩ tới đối phương đúng là một vị cao nhân, vận may của mình quá lớn rồi nha!

…

Dương Thư Quý ở nhà đóng cửa khổ luyện một ngày, ngày thứ hai, vừa rạng sáng thì hắn đã đi tới luyện võ trường chờ Hồ Dư.

Trịnh Hiệp nhìn thấy hắn tới sớm như thế đã biết hắn lại muốn khiêu chiến Hồ Dư. Vì vậy mới bất đắc dĩ thở dài, đi tới trước mặt bằng hữu mình rồi nói:

- Ta nói này Thư Quý, còn muốn đánh với Hồ Dư sao?

- Lần này nhất định ta sẽ đánh cho hắn tè ra quần!

Tinh thần của Dương Thư Quý lên cao, tự tin mười phần.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Hiệp đã nhìn thấy hai lần đối phương có vẻ mặt này, cho nên hắn không tin mà than thở:

- Huynh đệ, chờ chút đi, luyện nữa, luyện thêm một chút nữa rồi hãy đánh.

- Đã luyện được rồi, Trịnh Hiệp, ngươi cứ chờ xem kịch vui đi!

Dương Thư Quý hừ lạnh nói.

Hắn bỗng nhiên kêu lên:

- Hồ Dư, lăn lại đây!

Hồ Dư đang cúi đầu cúi người đi theo sau một người trung niên, trên khuôn mặt vừa đen lại nhỏ hiện lên nụ cười, so với thấy mẹ ruột còn vui mừng hơn.

Một tiếng gào to của Dương Thư Quý này đã khiến cho toàn bộ người trên luyện võ trường đều nghe thấy rất rõ ràng.

Người trung niên phía trước Hồ Dư quay đầu nhìn lại.

Trịnh Hiệp kéo ống tay áo của Dương Thư Quý một chút, nói:

- Không được rồi, là thúc thúc của ta!

Người trung niên kia thân thể khôi ngô, khuôn mặt ngay ngắn, tướng mạo đường đường, vẻ mặt chính khí, chính là Hương chủ Trịnh Tấn của Nhuệ kim đường.

Ánh mắt của hắn như điện, lấp lánh tinh mang, giống như có thể nhìn thấu nội tâm, xuyên thủng tất cả mọi thủ đoạn vậy.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Dư thấp giọng nói mấy câu cùng Trịnh Tấn.

Trịnh Tấn nhíu nhíu mày, từ rất xa nhìn về phía Dương Thư Quý.

Dương Thư Quý ôm quyền hành lễ, vẻ mặt của Trịnh Hiệp thì nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ thi lễ một cái.

Trịnh Tấn chậm rãi đi tới, nhìn về phía Dương Thư Quý rồi nói:

- Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì nữa!

- Vâng, Trịnh Hương chủ.

Dương Thư Quý vội nói:

- Ta muốn khiêu chiến với Hồ Dư.

- Khiêu chiến?

Trịnh Tấn hừ lạnh nói:

- Ngươi đánh thắng được Hồ Dư hay sao?

- Đương nhiên!

Dương Thư Quý lớn tiếng nói.

Hồ Dư hừ lạnh nói:

- Thư Quý, đừng có mà hồ đồ!

- Ai hồ đồ chứ?

Dương Thư Quý không phục nguýt hắn một cái, hung hăng nói:

- Hồ Dư, ta muốn đánh chết ngươi!

Hồ Dư buột miệng mắng:

- Ta sẽ đánh chết ngươi!

Hắn lại vội vã khom người xin lỗi:

- Hương chủ, ta thất thố rồi!

Trịnh Tấn nói:

- Tốt, ta cũng muốn xem xem bản lĩnh của các ngươi ra sao, hiện giờ các ngươi tỷ thí một chút đi!

Hồ Dư ho nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Hương chủ, không bêu xấu đó chứ?

- Nghe nói Hắc thạch quyền pháp của ngươi có vài chỗ có thể xem a.

Trịnh Tấn nói.

Lại nói tới Dương Thư Quý, hắn là người hiểu rõ nhất. Đây là một đứa trẻ tốt, chỉ có điều võ công quả thật là không được. Tính cách cũng có chút táo bạo ấu trĩ, không thể làm việc lớn, cần phải mài giũa một phen mới được.

- Được rồi.

Hồ Dư bỗng cảm thấy phấn chấn, hưng phấn đồng ý.

Hắn nghe ra ý trong lời nói của Hương chủ, nếu như cố gắng biểu hiện, nói không chừng hắn sẽ được ủy thác trọng trách, từ bang chúng tầng thấp nhất chuyển lên thành đầu mục.

http://tieulun.hopto.org

Hắn hưng phấn đến mức muốn nhảy lên, đây chính là cơ hội ngàn năm có một. Hắn phải nịnh nọt bao nhiêu lần mới đổi lấy được, lần này hắn phải liều mạng biểu hiện, để cho Hương chủ biết mình có thể gánh vác được trọng trách a.

- Đến đây đi Thư Quý, để xem ngươi có tiến bộ gì không!

Hồ Dư hừ lạnh nói.

Dương Thư Quý lạnh lùng nói:

- Ngươi xuất thủ trước đi!

- Xem quyền!

Hồ Dư đạp chân ra quyền.

Thân thể cao to của Dương Thư Quý co rụt lại, lóe lên trước mắt mọi người, hắn đến phía sau lưng của Hồ Dư, lại đánh ra một quyền vào trên gáy của Hồ Dư.

- Ôi!

Hồ Dư kêu lên một tiếng quái dị, quay đầu lại đánh.

Dương Thư Quý bước ra một bước, tránh thoát nắm đấm của hắn, đồng thời lại đánh một quyền trúng vai của Hồ Dư.

Hồ Dư giật mình, lấy lại tinh thần, đây chính là cơ hội tốt của mình, đừng để lật thuyền trong mương, quả thực quyền pháp của tiểu tử này đã thay đổi, xảo trá tai quái, cực kì tà môn.

- Đánh!

http://tieulun.hopto.org

Dương Thư Quý hú lên một tiếng quái dị, lại đánh trúng một quyền vào lưng của Hồ Dư, kế tiếp cái cổ, sau gáy, chiêu nào chiêu nấy đều khá là thâm độc.

Trong nháy mắt Hồ Dư đã bị đánh trúng mười mấy quyền.

Nội công của hắn hơn xa Dương Thư Quý, trúng mấy quyền này cũng không bị thương quá nặng, nhưng da mặt lại đỏ bừng, quá mất mặt!

- Đánh... Đánh!

Dương Thư Quý hét lên một tiếng quái dị, lại đánh trúng đối phương một quyền, tiếng kêu càng lúc càng nhanh.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Kinh Diễm

Hồ Dư thẹn quá hóa giận, phẫn nộ quát một tiếng:

Hắn đột nhiên đánh văng Dương Thư Quý ra, thân thể đột nhiên tăng nhanh, nắm đấm cũng tăng tốc độ.

- Đánh!

Dương Thư Quý hú lên một tiếng quái dị, thân thể lóe lên, đi đến phía sau hắn.

Sau đầu của Hồ Dư như có mắt, vung nắm đấm ra đón nhận nắm đấm của hắn.

Ngay khi nắm đấm của Dương Thư Quý chạm vào nắm đấm của hắn, bước chân bỗng nhiên bước ra, dịch ra một ly, nắm đấm đánh trúng phía sau lưng của Hồ Dư.

Một quyền của Hồ Dư đã đánh hụt, một quyền khác lại công ra.

Thân thể Dương Thư Quý lóe lên tránh ra.

Hồ Dư lại đánh ra một quyền khác, từng quyền từng quyền giống như mưa rơi hạ xuống.

Dương Thư Quý giống như khỉ chui tới chui lui giữa các nắm đấm, thỉnh thoảng đánh ra một quyền, trúng hai quyền, đau đến mức nhe răng nhếch miệng, nhưng cũng chiếm được không ít tiện nghi.

Mất một lúc, trên mặt Hồ Dư đã trúng mười mấy quyền, khóe miệng khóe mắt đều chảy ra máu.

- Dừng tay!

Trịnh Tấn trầm giọng quát lên.

- Đánh tiếp!

Dương Thư Quý hú lên một tiếng quái dị, lui về bên người Trịnh Hiệp.

Trịnh Hiệp kinh ngạc đánh giá huynh đệ tốt của mình, hay cho Linh Hầu quyền!

Khuôn mặt đen của Hồ Dư càng ngày càng đen, miễn cưỡng nhìn Trịnh Tấn cười cười:

- Hương chủ, ta đã thua!

- Quyền pháp ngươi cũng rất khá!

Trịnh Tấn thoả mãn gật gù:

- Bắt đầu từ ngày mai, ngươi đi lĩnh năm người đi!

Hồ Dư ngẩn ra, lập tức vui mừng khôn xiết nói:

- Đa tạ Hương chủ, cho dù thuộc hạ có máu chảy đầu rơi thì cũng sẽ báo đáp đại ân của Hương chủ!

- Được rồi.

Trịnh Tấn vung vung tay lên rồi nói:

- Ngươi cẩn thận mà làm. Như vậy đã là báo đáp đối với ta rồi... Hồ Dư.

http://tieulun.hopto.org

Ngươi cảm thấy quyền pháp của Dương Thư Quý ra sao?

- Quyền pháp rất lợi hại!

Hồ Dư thở dài nói:

- Trước đây hắn ta không lợi hại như vậy, quả thật đã làm cho ta mở mang tầm mắt... Chỉ có điều là nội lực của hắn thiếu, nếu như nội lực sâu hơn một ít thì sẽ tốt hơn!

Nội lực của hắn hơn Dương Thư Quý một bậc.

- Đúng vậy, không sai.

Trịnh Tấn nhẹ nhàng gật đầu.

- Ha ha... quả thực là náo nhiệt!

Một tiếng cười to từ cửa truyền đến.

Một hán tử trung niên khôi ngô cường tráng sải bước đi tới, nhanh chóng tới gần. Nhìn Dương Thư Quý, lại nhìn Hồ Dư, sau đó ôm quyền cười nói với Trịnh Tấn:

- Lão Trịnh, nghe nói hai bọn họ mới đánh một trận sao?

- Lão Hồ, Thanh Mộc đường ngươi lại xuất hiện nhân tài.

Trịnh Tấn lạnh nhạt nói:

- Sao, ngươi có thể bỏ đi yêu thích, chuyển Thư Quý tới Nhuệ kim đường hay không?

- Đứa nhỏ Thư Quý này cũng không thể cho ngươi được.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Trung Bình tướng mạo đường đường, mang theo vài phần trung hậu, hắn xua tay cười ha hả nói:

- Tư chất của tiểu tử này không tệ. Ta đang muốn tìm một cơ hội để chỉ điểm hắn, ngươi cũng không thể cướp hàng của ta!

- Vậy cũng tốt.

Trịnh Tấn cũng không nói thêm nữa mà xoay người rời đi.

Nhìn hắn rời đi. Hồ Trung Bình nhìn Dương Thư Quý, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Dương Thư Quý thản nhiên nhìn Hồ Trung Bình:

- Hương chủ, để ta đánh Hồ Dư một trận nữa!

Hồ Dư đang theo Trịnh Tấn đi không được bao xa nghe vậy dừng lại, xoay người lại rồi nói:

- Dương Thư Quý, chờ đó, ngày mai ta sẽ lại tìm ngươi tính sổ!

Dương Thư Quý ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Ta chờ, xem ta có đánh chết ngươi hay không!

Hồ Dư cười lạnh một tiếng. Xoay người vội vã đuổi theo Trịnh Tấn.

Hồ Trung Bình cười nói:

- Thư Quý, đến đây, thi triển Linh Hầu quyền ra một lần nữa để ta xem một chút!

- Được rồi!

http://tieulun.hopto.org

Dương Thư Quý đồng ý một tiếng, nhanh chóng đánh một lần.

- Thật là có mấy phần linh tính, khá lắm, sao ngươi lại luyện thành như vậy?

- Hương chủ, để ta nói cho hương chủ biết, chuyện này có chút thần kỳ đó!

Hai mắt của Dương Thư Quý lập tức tỏa sáng, hưng phấn nói:

- Khuya ngày hôm trước ta đã có một giấc mơ, trong mơ ta gặp phải một ông lão râu bạc trắng, người giảng giải Linh Hầu quyền cho ta. Nói cái gì thì ta không nhớ rõ, nhưng sau khi ta tỉnh lại bỗng nhiên ngộ ra được!

Dương Thư Quý càng hưng phấn nói:

- Hương chủ, đây có phải là truyền công trong mộng hay không? Có phải là có một vị cao nhân nào đó muốn thu ta làm đệ tử hay không?

- Thư Quý, làm người phải làm đến nơi đến chốn, đừng nghĩ quá nhiều!

Hồ Trung Bình cười ha hả, vỗ vỗ bả vai của hắn rồi nói:

- Có điều ngươi có thể khai khiếu, đúng là chân thành, hiếm thấy, hiếm thấy!

- Hương chủ, Hồ Dư bị ta đánh bại mà Trịnh Hương chủ còn thăng hắn làm tiểu đầu mục năm người nha.

Dương Thư Quý cười nói.

- Ngươi cũng muốn làm tiểu đầu mục sao?

- Hương chủ ngươi cảm thấy ta có thể làm được không?

-... Được, chỉ có điều tiểu đầu mục như ngươi mọi việc đều phải nghe Trịnh Hiệp.

Hồ Trung Bình nói.

Dương Thư Quý nhìn Trịnh Hiệp rồi nói:

- Hắn là tiểu đầu mục, ta cũng là tiểu đầu mục, ta phải nghe hắn sao?

Trịnh Hiệp rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Hồ Trung Bình nói:

- Bởi vì ngươi không thông minh bằng Trịnh Hiệp.

-... Chuyện này cũng đúng, được rồi, ta sẽ nghe theo lời của Trịnh Hiệp.

Dương Thư Quý ngẫm lại, thở dài đồng ý, sau đó lại lập tức trở nên hưng phấn.

Tiểu đầu mục năm người, như vậy lương bổng sẽ thêm gấp đôi, một tháng có một lượng bạc đó!

Lần này, trong nhà có thể dư dả được rồi, mẫu thân hắn cũng không cần may vá, làm y phục cho người ta nữa mà sẽ được hưởng phúc!

…

Lúc Dương Thư Quý về đến nhà thì ánh đèn rực rỡ đã lên, hắn mua thịt, còn mua một chút điểm tâm.

Về đến nhà, hắn lập tức nói tin tức tốt cho Chu thị đang chờ đợi hắn tới mức gấp gáp.

http://tieulun.hopto.org

Chu thị nghe xong đại hỉ, hưng phấn vuốt đầu của Dương Thư Quý, cuối cùng cũng coi như nhi tử nàng có tiền đồ, còn nói tới phụ thân hắn, nếu như không chết thì cũng có thể hưởng phúc của nhi tử nha.

Nàng không để ý tới việc trời đã tối mà bắt đầu làm thịt, xào một bàn thịt lớn, để Dương Thư Quý đưa tới cho Sở Ly.

Hắn vừa leo lên thang, đang định lên tiếng thì lập tức ngây người một lúc.

Tại sao trong nhà của Sở tiên sinh lại có thể có nữ nhân được chứ?

Tuy rằng không thấy rõ dáng vẻ ra sao, nhưng chỉ liếc mắt nhìn bóng lưng của nàng thì hắn đã cảm thấy là một đại mỹ nhân rất ghê gớm.

Trong viện có ba cái đèn lồng, Sở Ly và Tiêu Thi đang ngồi ở bên cạnh cái bàn đá chơi cờ, Liễu Nhứ thu thập quét tước trong phòng cho hắn.

Hai ngày rồi Sở Ly không qua cho nên Tiêu Thi tự mình tới đây, hắn cũng không thể cự tuyệt ngăn nàng ở ngoài cửa.

Nàng lại kéo hắn chơi cờ, nói ở một mình trong nhà quá buồn cho nên tới đây hít thở không khí một chút.

Nhìn thấy Dương Thư Quý đứng ở đầu tường, Sở Ly ngoắc ngoắc tay.

Dương Thư Quý vội vã mang cây thang tới, bưng thịt và cơm tới đây rồi hỏi:

- Tiên sinh, không quấy rối người chứ?

- Không quấy rầy, mẫu thân ngươi lại làm thức ăn rồi sao, nhanh lấy ra đây!

Sở Ly nói.

Dương Thư Quý bưng mâm đi tới trước bàn.

Tiêu Thi vẫn cúi đầu nhíu mày trầm tư ngẩng đầu lên, nhìn sang phía hắn.

- Oanh...

Dương Thư Quý vừa nhìn thấy mặt ngọc của nàng lập tức bị sóng mắt trong trẻo của nàng nhìn vào, đầu óc trở nên trống rỗng, giống như bị sét đánh trúng vào đầu vậy.

Thân thể của hắn cứng đờ, bàn tay cầm mâm nới lỏng.

Sở Ly khoanh tay nhận lấy, bỏ lên trên bàn.

Tiêu Thi mở miệng cười khẽ một chút, lại nhìn về phía Sở Ly đã cầm lấy chiếc đũa để ăn:

- Không phải ngươi đã ăn rồi sao?

- Không quá no, ăn thêm một chút cũng không sao.

- Xem ra trù nghệ của bên kia vô cùng tốt.

- Cũng khá tốt.

Sở Ly ăn rất nhanh.

Tuy Tiêu Thi thấy mùi vị rất thơm, nhưng lại không để ý, từ nhỏ thân thể của nàng đã suy yếu, khẩu vị rất kém, cho nên cũng không quá thích ăn uống.

Chờ Sở Ly ăn xong thịt và cơm, hắn thỏa mãn thở một hơi dài nhẹ nhõm, Dương Thư Quý vẫn còn đang ngơ ngác nhìn Tiêu Thi, không nhúc nhích.

Tiêu Thi như không thấy hắn, coi hắn như không khí, lại tiếp tục cúi đầu

nhíu mày trầm tư, tình thế trên bàn cờ rất không ổn, nàng không phục lắm.

Liễu Nhứ từ trong nhà đi ra, cười nói:

- Tổng quản, đây là ai vậy?

Sở Ly chỉ chỉ về phía đông.

Liễu Nhứ bừng tỉnh, mở miệng cười liếc mắt nhìn Dương Thư Quý, rửa bát, sau đó lại đặt lại bên cạnh bàn.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng, Dương Thư Quý mới tỉnh táo lại, khuôn mặt tức thì đỏ như sắt bị nung nóng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lên Tâm

Sở Ly nói:

- Ngày hôm nay có chuyện gì vui sao?

-... Vâng... Vâng.

Ánh mắt của Dương Thư Quý không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Thi.

Tiêu Thi nâng hàm dưới trắng như tuyết lên, mặt ngọc ở dưới ngọn đèn toả ra ánh sáng nhu hòa, ôn hòa lộng lẫy, chẳng khác nào được điêu khắc từ một khối ngọc trắng, lại hiện ra màu đỏ ửng nhàn nhạt.

Dương Thư Quý không thể nào tưởng tượng ra được, thế gian lại có người có khuôn mặt đẹp như vậy!

Tiêu Thi không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào bàn cờ, lông mi khẽ nhíu lại.

Dương Thư Quý cảm giác tim mình như sắp bị hòa tan.

Sở Ly nói:

- Có chuyện gì vui vậy?

-... Ồ, ồ, ta đã làm tiểu đầu mục trong bang.

Dương Thư Quý cố gắng thu hồi ánh mắt, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc

mắt nhìn nàng một chút.

Hy vọng nàng nghe được lời của mình, có thể ngẩng đầu lên nhìn mình một chút.

Sở Ly nhìn thấy vậy cảm thấy thú vị, hắn ôn hòa nói:

- Không tệ, tiền công của tiểu đầu mục không ít, đủ cho một nhà ngươi sinh hoạt, mẫu thân ngươi cũng không cần vất vả nữa.

- Vâng.

Dương Thư Quý nở nụ cười.

Hắn phiền muộn và vô cùng thất vọng, chung quy nàng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn mình!

- Bang phái sẽ khó tránh khỏi ác chiến, không nên lỗ mãng xông lên phía trước, dùng phương thức vận quyền của Linh hầu quyền mà đọ sức cùng đối thủ.

Sở Ly nghiêm giọng nói.

Dương Thư Quý miễn cưỡng đề cao tinh thần, dùng sức gật đầu:

- Vâng, tiên sinh.

- Được rồi!

Tiêu Thi thở một hơi dài nhẹ nhõm, vén tóc trên trán, miệng nở một nụ cười.

Nụ cười tươi như hoa, Dương Thư Quý chỉ cảm thấy trước mắt toả ra ánh sáng chói lọi, trời đất như sáng rõ, giống như không phải buổi tối mà là buổi

sáng sớm ánh nắng tươi sáng, sáng sủa không mây!

Sở Ly sợ hắn sa vào trong vũng lầy, không thể tự kiềm chế cho nên mới đưa đồ cho hắn:

- Đi về đi.

-... Vậy ta cáo từ.

Dương Thư Quý rất không muốn xoay người đi, chậm rãi đi lên thang, khi bò lên trên tường hắn quay đầu nhìn về phía sau. Lúc này hắn phát hiện ra Tiêu Thi đang giục Sở Ly mau mau hạ cờ.

Trong lòng hắn tràn ngập phiền muộn và thất vọng, chậm rãi đi xuống.

- Ầm!

- Ôi!

Hắn đã quên lấy cây thang về. Chân đạp vào khoảng không, miễn cưỡng rơi xuống trên mặt đất.

- Làm gì vậy?

Chu thị đi ra, vừa nhìn thấy vậy lập tức tức giận nói:

- Hồn vía để đâu thế, đổ hết rồi!

- Mẫu thân, con không có chuyện gì đâu.

Dương Thư Quý nói.

Chu thị hừ lạnh nói:

- Đương nhiên ta biết ngươi không có chuyện gì, thế nhưng bát đĩa vỡ rồi!

Sở Ly lắc đầu bật cười.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi thu đồ đệ sao?

Nàng không để ý tới Dương Thư Quý, cũng là vì tốt cho đối phương.

Nàng hiểu rất rõ mị lực của mình, ôn nhu ôn hòa nói với hắn vài câu, như vậy sẽ là trêu người ta, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng tới cả một đời của đối phương. Cho nên lạnh nhạt là phương thức xử lý tốt nhất.

- Bản tính thuần lương, hiếm thấy.

Sở Ly lắc đầu:

- Thuận miệng chỉ điểm vài câu mà thôi.

- Ngươi đang ngại không đủ phiền phức hay sao?

Tiêu Thi nhìn chằm chằm vào bàn cờ.

Bọn họ là người của hai thế giới, địa vị chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, rời khỏi nơi này, cả đời sẽ không gặp mặt lại nhau, cho nên hà tất phải phí tâm tư như vậy chứ?

Sở Ly nói:

- Là một hạt giống tốt, cố gắng bồi dưỡng một chút, không chừng sẽ trưởng thành thành một cây đại thụ che trời.

Khánh Vân thành cách Thần Đô rất gần. Vị trí rất quan trọng, đặt đây một cái đinh, tương lai nói không chừng sẽ lại có tác dụng lớn.

http://tieulun.hopto.org

- Đần độn. Có thể thành chuyện gì được chứ?

Tiêu Thi nói.

Nàng kính nể loại bình tĩnh đa trí này của Sở Ly, đối với khuôn mặt đẹp của mình mặt không biến sắc, không hề bị lay động. Thế nhưng đối với người vừa nhìn thấy mình đã hồn phi phách tán, trong lòng nàng rất xem thường, không muốn quan tâm tới đối phương.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thời thế tạo anh hùng, không thể coi thường hắn.

Bình thường hắn nhàn nhã đi dạo, đã sớm mò rõ toàn bộ Khánh Vân thành, tất cả không có một chỗ nào kín đáo ở trong mắt của hắn nữa.

Phi Hồng bang ở trong Khánh Vân thành này rất không đáng chú ý. Ở trong khu dân nghèo, không có màu mỡ gì. Chỉ xem như là một đám người nghèo tụ tập lại một chỗ không để cho người khác bắt nạt mình mà thôi.

Nhưng tin tức thì bọn họ lại linh thông, lại không khiến cho người ta chú ý. Có thể làm được rất nhiều chuyện mà người khác không có cách nào được.

- Ngươi đừng quên chúng ta tới đây để làm gì.

Tiêu Thi nhìn chằm chằm vào bàn cờ, lơ đãng nói.

Sở Ly cười nói:

- Qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ đổi một chỗ khác.

Tiêu Thi ngẩng đầu nhìn hắn:

- Còn muốn đổi sao? Chẳng lẽ còn rách nát hơn bên này sao?

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu thư đã quen ở đây rồi sao?

Sở Ly nói:

- So với phủ Quốc Công thì ra sao?

- Ngươi nói xem!

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Chỗ tiếp theo ta cũng không biết sẽ ra sao.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ mong có thể tới khách điếm.

…

Dương Thư Quý nói mấy câu với Chu thị, mất tập trung nằm dài ở trên giường, ngửa đầu nhìn lên xà nhà, trong đầu hiện lên khuôn mặt ngọc của Tiêu Thi.

Hắn không có tinh thần, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa phiền muộn, lăn qua lộn lại không ngủ được, đứng dậy mở cửa sổ ra, nhìn vầng trăng trên bầu trời.

Rốt cuộc nàng là thế nào với Sở tiên sinh chứ?

Xem biểu hiện nói chuyện của hai người, rất giống như là phu nhân của Sở tiên sinh, cho dù không phải là phu nhân thì cũng là quan hệ rất thân cận.

Có thể nói chuyện vài câu với mỹ nhân như vậy cũng là một loại hạnh

phúc lớn lao, Sở tiên sinh lại còn có thể chơi cờ cùng với nàng, thực sự là phúc phận tu luyện từ kiếp trước!

Nghĩ đến tình cảnh gặp mặt lúc trước, hắn càng cảm giác mình quá thấp kém, cho nên hắn không khỏi quay về phía mặt trăng phát ra một tiếng thở dài thật dài. Đây là lần thứ nhất từ trước tới nay hắn cảm nhận được sự phiền muộn, thất vọng mất mát, không có mặt mũi nào gặp người ta.

Hắn nhìn mặt trăng, nhìn, bỗng nhiên trong lòng giật mình, một loại kích động mãnh liệt ở ngực sôi trào, đại trượng phu nên làm như thế!

Tuổi của Sở tiên sinh không lớn, có khả năng chỉ lớn hơn mình vài tuổi, nhưng người ta lại là cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ, không thiếu bạc, còn có mỹ quyến như hoa.

Nhìn lại mình một chút mà xem, cũng là người, tại sao lại kém nhiều như vậy chứ?

Giống như Sở tiên sinh vậy, có một nữ tử có khuôn mặt đẹp như vậy làm bạn ở bên người, như vậy mới không uổng công kiếp này. Nếu như bản thân hắn thấp kém sống bình thường cho tới hết đời, như vậy chẳng phải sẽ sống uổng phí một đời hay sao?

Nghĩ tới đây, hắn từ cửa sổ nhảy ra ngoài, diễn luyện quyền pháp ở dưới ánh trăng.

Hiện giờ mình chỉ là một tiểu đầu mục, muốn có mỹ nhân như vậy thì cần trở thành Hương chủ, thậm chí là Bang chủ. Trở thành cao thủ tiên thiên, đường tương lai còn rất dài mà!

Hắn luyện quyền pháp một lúc, lại về giường, khoanh chân điều tức, tu luyện tâm pháp.

Sở Ly ngồi ở tiểu viện, nhìn thấy suy nghĩ của hắn, lắc đầu bật cười.

Xem ra nam nhân đều như thế, khởi nguồn của mọi hăng hái động lực là nữ nhân, Dương Thư Quý gặp Tiêu Thi và Dương Thư Quý chưa từng gặp Tiêu Thi không phải là cùng một người.

Ở trên người hắn có thể nhìn thấy cái bóng của mình.

Đáng tiếc thế sự gian nan, mọi chuyện không thể y theo ý của mình được.

Lúc mình mới ra tự, đi tới phủ Quốc Công, dã tâm ngập trời, muốn ôm đồm mỹ nữ trong thiên hạ, có được quyền thế ngập trời, trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Lúc này mới trải qua một đoạn thời gian ngắn ngủi, suy nghĩ của hắn đã thay đổi, chỉ một mình Tiêu Kỳ đã hơn mọi nữ nhân trong thiên hạ, nhưng lại vì mình quá yếu mà không thể có được nàng.

Phí hết tâm tư truy đuổi quyền thế, đã là tổng quản nhị phẩm của phủ Quốc Công, quyền thế hiển hách, thế nhưng so với An vương? So với hoàng thượng thì sao chứ?

Tuy rằng võ công là Thiên Ngoại thiên, nhưng vẫn phải ngưỡng mộ cao thủ Thiên Thần!

Muốn trở thành cao thủ Thiên Thần, hắn có ba lựa chọn, hoặc là đi tới Đại Lôi Âm Tự, hoặc trở thành Hoàng đế, hoặc là luyện thành Thiên Ma công. Bây giờ hắn đang thử luyện Thiên Ma công, nếu như không được, như vậy chỉ có thể đặt ý đồ lên trên người hoàng đế mà thôi.

Hắn đứng dưới ánh trăng, nhìn chăm chú lên bầu trời đêm, trong lòng vô cùng thất vọng.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Tiêu Kỳ đang làm gì? Có lẽ đang liều mạng tu luyện, không biết nàng đã quên mình hay chưa?

Mình có thể tình cờ hiện lên ở trong đầu của nàng hay không?

Nghĩ tới bản thân, liệu trong lòng nàng có lại nổi sóng hay không? Thái thượng vong tình, lúc gặp lại thì sẽ thế nào?

Con đường mà mình theo đuổi, đâu là tận cùng? Có thể bị ngã xuống trên con đường truy đuổi tận cùng kia hay không? Thậm chí cuối cùng liệu có phải sẽ không gặp mặt được Tiêu Kỳ nữa hay không?

Nghĩ tới những chuyện này, hắn vận chuyển Thiên Ma công, chậm rãi tu luyện ở dưới ánh trăng.

Hắn bỗng nhiên cau mày, quay đầu nhìn về phía đông.

Dưới ánh trăng có ba người nhẹ nhàng đi đến, chẳng khác nào ba đám khói màu xám, trong chớp mắt đã bay tới trước người của Sở Ly.

Sắc mặt của ba lão giả này rất âm trầm, lạnh lùng dõi theo hắn.

Lão giả gầy gò ở giữa trầm giọng hừ lạnh nói:

- Nhị tiểu thư ở đâu?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Giết Chết

Sở Ly đánh giá ba người, lạnh nhạt nói:

- Ba vị là ai?

- Sở Ly đúng không?

Lão giả tóc đỏ ở giữa trầm giọng nói:

- Ngươi không cần biết thân phận của chúng ta, giao Nhị tiểu thư ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Sở Ly nói:

- Người của An vương phủ, sao có thể tìm tới nơi này cơ chứ?

Hắn đã nhìn thấy suy nghĩ của ba người.

Giết mình là việc quan trọng thứ nhất, còn Nhị tiểu thư, nhìn thấy thì cứu trở về, không nhìn thấy cũng không sao cả, chỉ cần giết chết Sở Ly là được rồi.

Xem ra An vương đã coi mình là cái đinh trong mắt, muốn diệt trừ trước cho yên tâm.

- Hừ, không cần hỏi nhiều như vậy, rốt cuộc ngươi có nói hay không?

Lão giả tóc đỏ trầm giọng nói.

Sở Ly cau mày:

- An vương điện hạ muốn làm gì vậy?

- Nhị tiểu thư là Vương phi tương lai, chúng ta làm thuộc hạ không biết nhiều như vậy, chỉ biết là mời Nhị tiểu thư trở về. Bất luận người nào dám ngăn cản, giết không tha!

- Thì ra là như vậy...

Sở Ly gật gù.

Xem ra bọn họ còn không biết mình là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Lúc trước đối mặt với vẻ khiêu khích của Lặc Đông Sơ, hắn vẫn nhẫn nhịn ra tay, đó là vì muốn che giấu chuyện này, bây giờ nó đã phát huy tác dụng.

Chỉ là qua lần này, An vương sẽ biết.

Ba người nhận được mệnh lệnh, đến chỗ này tìm hắn, giết hắn, còn sao lại tìm được hắn thì bọn họ cũng không biết. Bọn họ chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi.

- Nhị tiểu thư ở đâu?

Lão giả tóc đỏ hơi không kiên nhẫn nói:

- Đừng ra vẻ, đừng buộc chúng ta giết ngươi!

Sở Ly cười cợt nói:

- Ta cũng không biết Nhị tiểu thư ở đâu.

http://tieulun.hopto.org

Không có ai là kẻ ngu si, cho dù nhìn qua hắn không có uy hiếp gì quá lớn. Thế nhưng hắn cũng là cao thủ Tiên Thiên. Lão giả tóc đỏ đang mê hoặc hắn, làm tan rã ý chí liều mạng của hắn.

Nhìn qua, bọn họ chỉ muốn tìm Nhị tiểu thư, vì lẽ đó khi động thủ sẽ không giết hắn, cho nên muốn cậy miệng hắn ra để hỏi tin tức.

Lão giả tóc đỏ cau mày nói:

- Nhị tiểu thư thì chúng ta không dám giết, nhưng ngươi thì không thành vấn đề, động thủ!

Ba người phân biệt ra quyền.

Hai tay Sở Ly vung một cái, hai tia sáng lóe lên rồi đánh ra ngoài.

- Xoẹt! Xoẹt!

Trong tiếng kêu nhỏ, trong nháy mắt hai thanh phi đao đã bắn thủng thân thể của hai lão giả.

Khoảng cách quá gần. Phi đao lại quá nhanh, lúc trong lòng hai người có báo động muốn tránh ra, vừa vặn đang vận công ngưng quyền kình đánh ra bên ngoài thì lại nằm trong tình cảnh lực cũ vừa đi, lực mới khó sinh, tạo ra nhược điểm trí mạng, dẫn tới làm cho bọn họ mất mạng.

Sở Ly lấy Đại Viên Kính Trí nhìn thấu điểm này cho nên mới một kích đạt được mục đích.

Hai người che ngực, khó có thể tin được mà trợn mắt lên, chậm rãi ngã xuống dưới đất.

Bây giờ Sở Ly là cao thủ Thiên Ngoại thiên, uy lực của phi đao càng ngày càng kinh người, bọn họ không có cách nào chống đối được. Trong lòng bị

một đao đâm thủng, toàn bộ lực lượng trong cơ thể xói mòn.

Bọn họ vội vã đưa tay móc đan dược ở trong lòng ra, ném vào trong miệng.

- Tiểu tử ngươi dám!

Lão giả tóc đỏ phẫn nộ quát lên như điên, rống một tiếng, mạnh mẽ đẩy ra một chưởng, chưởng lực như phong ba bay về phía hắn.

Sở Ly giẫm một bước tránh ra.

Đại Hải Vô Lượng công chuyển thành Ngự Cực kinh, linh khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt kéo tới, giống như tuấn mã vận chuyển Ngự Cực kinh, áo bào trắng không gió mà động, phần phật như bản thân đang đứng ở bên trong gió to.

- Ầm!

Chưởng lực của lão giả tóc đỏ bắn trúng bàn đá.

Bàn đá ầm một cái rồi bay ra. Mạnh mẽ đánh vào trên tường, ầm một cái, tạo ra một cái hố to, vách tường sụp đổ, ở trong trời đêm phát ra thanh âm đặc biệt vang dội.

Lúc này trong lòng Dương Thư Quý phiền muộn. Trằn trọc trở mình, nghe được động tĩnh cho nên vội vã đi lấy thang lặng lẽ ló đầu nhìn qua.

Ánh trăng như nước, hắn có thể thấy rõ được tình cảnh bên kia.

Trên đất có hai người đang nằm, không rõ sống chết, một lão giả tóc đỏ đang cách không xuất chưởng. Chỗ chưởng lực đi qua, bùn đất tung bay, cát đá cuồn cuộn, thanh thế kinh người, đây chính là cao thủ Thiên Ngoại thiên trong truyền thuyết!

http://tieulun.hopto.org

Hắn trợn mắt lên, nhìn thấy áo bào trắng của Sở tiên sinh tung bay phần phật, nhẹ nhàng tránh khỏi chưởng lực, áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi, thành thạo mà lại điêu luyện.

Hắn nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Lão giả tóc đỏ gào thét đẩy ra một chưởng đón nhận, tiếng rít như sấm nổ.

Tiếng nổ vang vọng bên tai Dương Thư Quý, hắn vội vã che lỗ tai lại. Hắn biết nguy hiểm cho nên không nên ở đây xem mà rất sáng suốt trở về, ở im trong phòng.

Có thể một loại kích động mãnh liệt điều khiển hắn, làm cho hắn không nhúc nhích.

Nếu như mình muốn sống như Sở tiên sinh, vậy thì phải nhìn xem rốt cuộc Sở tiên sinh có bản lĩnh gì, mình phải đạt tới loại trình độ nào mới được.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, lão giả tóc đỏ rên lên một tiếng, lảo đảo lùi về phía sau.

Một quyền nhẹ nhàng này Sở Ly học từ chỗ Lục quốc công, uy lực kinh người.

Lão giả tóc đỏ không phục trợn to mắt lên, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Khá lắm, họ Sở, tiếp tục!

Hắn lại đánh ra một chưởng, Sở Ly lại đánh ra một quyền.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Thân thể của lão giả tóc đỏ bay ngược ra ngoài, va vào trong nhà.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, lão giả tóc đỏ này là một người dối trá, theo một quyền này vào phòng, muốn bắt Tiêu Thi, đáng tiếc hắn không tính tới Tiêu Thi không ở trong đình viện này.

Bảo vệ cận thân, hận không thể ở cùng một nhà. Làm như Sở Ly hai người ở hai đình viện, rất hiếm thấy, vì lẽ đó cho nên lão giả tóc đỏ mới không nghĩ tới được.

- Đi!

Lão giả tóc đỏ nhanh chóng xem khắp phòng, thất vọng từ cửa sổ bay ra ngoài.

Bắt cóc Tiêu Nhị tiểu thư là có thể khiến cho Sở Ly bó tay chịu trói, không nghĩ tới hắn ta lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên, thực sự là tính sai rồi. Đánh không lại cho nên hắn chỉ có thể dùng phương pháp này, đáng tiếc Tiêu Nhị tiểu thư lại không ở đây!

Hắn nhanh như gió phóng đến trước mặt hai lão giả kia, mỗi một tay nhấc bọn họ lên rồi chạy, trong nháy mắt đã bay lên trên vách tường, tốc độ rất nhanh.

Hắn thúc giục khinh công đến mức tận cùng, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi sự uy hiếp của Sở Ly.

- Sưu!

Một đạo hàn quang lóe lên.

Phi đao xuyên qua ngực của lão giả tóc đỏ, kình lực đánh tan hơn nửa, làm cho hắn vô lực, rơi xuống bên trong đình viện.

Dương Thư Quý sợ đến mức run lên, không dám làm bất kỳ một hành động nhỏ nào.

- Ầm!

Quyền kình bắn trúng sau lưng của lão giả tóc đỏ.

Thân thể ở trên không trung của hắn hơi ngừng lại, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu. Cả người trở nên cực kỳ yếu đuối, giống như diều đứt dây, rơi thẳng từ trên không trung xuống dưới đất.

- Ầm!

Mặt đất đình viện nhà Dương Thư Quý run lên, ba người đều bị rơi xuống sân đình viện nhà hắn.

Dương Thư Quý đứng trên thang hoàn toàn biến sắc.

Chu thị ở trong phòng kêu lên một tiếng:

- Ai?

- Mẫu thân, là con, con đang luyện công!

Dương Thư Quý nhanh trí, lớn tiếng nói một tiếng.

Áo bào trắng của Sở Ly phiêu dật, đáp xuống trước mặt ba lão giả này.

Lão giả tóc đỏ đang nhét một viên đan dược màu đỏ đậm vào trong miệng, lại hung tợn trừng mắt nhìn Sở Ly.

Hai người khác được hắn nhấc lên cũng rơi xuống đất, lạnh lùng nhìn Sở Ly, thứ bọn họ dùng chính là đan dược cứu mạng, là linh dược gần như Kỳ Nguyên đan.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cúi đầu nhìn xuống dưới, thở dài nói:

- Coi như các ngươi xui xẻo.

Hắn phân biệt vỗ một chưởng lên trên thân thể của ba người.

- Họ Sở, ngươi chọc giận An vương, sẽ không được chết tử tế!

Lão giả tóc đỏ giận dữ, trong miệng phun ra máu, lại oán độc trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly mỉm cười vung tay lên rồi nói:

- Có chết tử tế hay không không nhọc ba vị quan tâm... Trên đường xuống hoàng tuyền ba người kết bạn mà đi, cũng không tính là quạnh quẽ, không tiễn!

- Ngươi...

Ba người oán độc trừng mắt nhìn hắn, tuyệt khí mà chết.

Cả người Dương Thư Quý cứng đờ, không nhúc nhích.

Tận mắt nhìn thấy Sở Ly hóa thân thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong lúc nói cười giết người, hình tượng hòa ái lúc trước tức thì sụp đổ, hắn khó có thể tin được, trong lòng sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt của Sở Ly quét tới, hắn vội vã nở một nụ cười cứng nhắc.

Sở Ly cười cười, nhấc theo thi thể ba người nhẹ nhàng rời đi.

Dương Thư Quý chỉ cảm thấy nụ cười của hắn làm cho nhịp tim đập của mình tăng nhanh, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

http://tieulun.hopto.org

Chờ hắn rời đi, thân thể Dương Thư Quý mềm nhũn, ầm một tiếng rơi xuống đất.

- Hỗn trướng, ngươi đang làm gì vậy?

Chu thị tức giận kêu lên, đẩy cửa sổ phòng ngủ ra:

- Hơn nửa đêm không ngủ, còn làm cái gì thế?

Dương Thư Quý vội vã xua tay:

- Không có gì, con sẽ đi ngủ, mẫu thân, người cũng mau ngủ đi!

- Không làm nên chuyện!

Chu thị nguýt hắn một cái, khép cửa sổ lại rồi tiếp tục ngủ.

Trong lòng Dương Thư Quý cảm thấy rối loạn, muốn trở về ngủ, thế nhưng lại không nhịn được có chút hiếu kỳ.

Hắn chậm rãi bò lên trên đầu tường, ló đầu nhìn về phía đình viện của Sở Ly.

Chẳng biết từ lúc nào Sở Ly đã trở về, đang chắp tay đứng ở trong viện, lẳng lặng nhìn hắn.

Dương Thư Quý giật mình.

Sở Ly ngoắc ngoắc tay:

- Đến đây.

Dương Thư Quý lặng người một chút, lại vội vã bò lên trên tường.

Hắn đã hiểu rõ, dù nói như thế nào đi nữa thì Sở tiên sinh cũng sẽ không

giết mình.

Hắn đặt thang sang bên kia đầu tường, đứng ở trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Ta sắp đi rồi.

- Sao, Sở tiên sinh sắp phải đi rồi sao?

Dương Thư Quý sốt sắng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Lần Theo

Cao thủ Thiên Ngoại thiên chính là nhân vật trong truyền thuyết. Người lợi hại nhất bên trong Khánh Vân thành cũng chỉ là cao thủ Tiên Thiên, mà chênh lệch giữa cao thủ Tiên Thiên và cao thủ Thiên Ngoại thiên tới mười vạn tám ngàn dặm, rất là lợi hại.

Nếu như mình có thể học nghệ với cao thủ Thiên Ngoại thiên, tương lai nhất định sẽ mạnh hơn bang chủ đó!

Người có võ công cao như thế, mình không nên bỏ qua...

Sở Ly cười cợt:

- Kẻ thù đã tới cửa, không đi cũng không được.

- Nhưng không phải bọn họ đã bị giết rồi sao?

Dương Thư Quý vội hỏi.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi run lên.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng giết người, tuy rằng thân ở trong bang phái nhưng cũng chỉ là đánh nhau mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ là trọng thương, nhìn Sở Ly cười nói giết người, mặt không biến sắc, trong lòng hắn rất là sợ hãi.

Sở Ly nói:

- Ngươi cho rằng kẻ thù của ta chỉ có ba người bọn họ thôi sao?

- Không phải sao?

Dương Thư Quý nói.

Sở Ly cười lắc đầu:

- Đây là người do kẻ thù phái tới.

- Phái ba cao thủ Thiên Ngoại thiên tới hay sao?

Dương Thư Quý không biết vẻ mặt của mình nên là gì, có nên an ủi đối phương hay không.

Sở Ly nói:

- Chuyện này ngươi biết càng ít càng tốt... Ngươi có tính toán gì không?

-... Không biết.

Dương Thư Quý có chút mờ mịt.

Hắn lập chí lớn, nhưng nhìn tình cảnh ngày hôm nay, hắn cảm giác chí hướng của mình quá xa.

Toàn bộ Khánh Vân thành cũng không có lấy một cao thủ Thiên Ngoại thiên. Dù hắn có tự xưng là thiên tài thì cũng không dám nói nhất định mình có thể thành cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly nói:

- Linh hầu quyền nhà ngươi truyền ra khá là thần diệu, luyện cho tốt, sẽ có tiền đồ.

http://tieulun.hopto.org

Dương Thư Quý nhẹ nhàng gật đầu.

Linh hầu quyền huyền diệu, nhưng muốn đạt đến Thiên Ngoại thiên, sợ rằng sẽ không được.

Sở Ly nói:

- Mấy ngày nay ta đang suy nghĩ về Linh hầu quyền này của ngươi, có chút thu hoạch... Trong quyền phổ của Linh hầu quyền kỳ thực có cất giấu một bộ tâm pháp.

Dương Thư Quý ngẩn ra.

Nội công tâm pháp hay là một tâm bệnh của hắn. Hắn không có tiền bái sư, thứ hắn tu luyện cũng chỉ là tâm pháp cơ bản nhất của bang chúng, uy lực quá kém, nếu cứ luyện tiếp như thế, chỉ sợ cả đời này cũng không thể đạt được đến cảnh giới Tiên Thiên.

Sở Ly nói:

- Ngươi ngồi xuống, không nhúc nhích, chỉ đánh Linh hầu quyền ở trong đầu, bắt đầu từ thức cuối cùng đánh tới thức đầu tiên. Xem như là một chu thiên, nếu như bắt đầu từ thức thứ nhất mà đánh thì sẽ vô dụng... Đi về thử nhìn một chút đi.

- Như vậy cũng được sao?

Dương Thư Quý ngạc nhiên nói.

Sở Ly cười nói:

- Đừng có xem thường Linh hầu quyền này. Tương lai của ngươi ở ngay trên người của nó.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói xong rồi vung tay lên:

- Đi đi.

Dương Thư Quý hưng phấn muốn trở về thử xem. Chỉ là khi xoay người hắn lại dừng lại, hỏi:

- Sở tiên sinh, tương lai chúng ta còn có thể gặp mặt được nữa không?

Sở Ly nói:

- Sau này nếu như ngươi có chuyện gì khó khăn, không có chỗ nào có thể đi thì có thể đi phủ Dật Quốc Công tìm ta.

- Phủ Dật Quốc Công?

Dương Thư Quý trợn mắt lên.

Sở Ly cười gật gù:

- Đi đi.

Dương Thư Quý khiếp sợ chậm rãi bò lên trên thang, hắn cũng quên mất bỏ thang sang đầu tường bên này, ầm một tiếng, chân giẫm lên trên không lập tức rơi xuống đất.

Hắn không để ý tới việc phủi bụi trên y phục mà đi vào phòng nằm lên trên giường.

Dù thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới Sở tiên sinh lại là người của phủ Dật Quốc Công, là người của phủ Quốc Công mà người trong võ lâm căm hận mà lại đố kị.

Khó trách Sở tiên sinh lại có tiền nhiều như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Có người nói người phủ Quốc Công xưa nay không thiếu tiền, nhiều tiền đến mức tiêu mãi không hết, mỗi người đều có cơm ngon áo đẹp, trong mắt đều là các cô nương xinh đẹp, phu nhân mà bọn họ lấy cũng đều là đại mỹ nhân.

Khó trách hắn lại có mỹ nhân tuyệt sắc như Sở phu nhân, ài...

Hắn phiền muộn mà lại thất lạc thở dài một câu. Cho dù mỹ nhân tuyệt sắc như vậy đứng ở trước mặt thì mình cũng không có tư cách để nói chuyện với nàng!

Nghĩ tới đây, nghĩ đến áo bào trắng phiêu dật của Sở Ly, tình cảnh trong lúc nói cười giết người, hắn lập tức ngồi dậy, khoanh chân ngồi xếp bằng, trong đầu bắt đầu hiện lên Linh hầu quyền, trước tiên là từ đầu tới đuôi, không có cảm giác gì. Sau đó hắn mới bắt đầu từ thức cuối cùng, đánh tới thức thứ nhất.

Sau khi đánh qua một lần, không ngờ lại có một tia khí tức yếu ớt ở trong thân thể của hắn.

Hắn bỗng cảm thấy phấn chấn, quả nhiên Sở tiên sinh không lừa gạt mình, bên trong Linh hầu quyền quả thật có ẩn giấu nội công tâm pháp!

…

Sở Ly lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở đình viện của Tiêu Thi.

Tiêu Thi và Liễu Như đã ẩn nấp ở bên trong hầm, hắn chỉ bỏ ra hai ngày đã đào xong hầm.

Hắn đi tới phòng ngủ của Tiêu Thi, vén chăn đệm lên, gõ gõ giường rồi nói:

- Là ta.

Liễu Như ở dưới giường đẩy lên, thân thể của nàng lộ ra, sau khi nhìn thấy là Sở Ly, nàng thở phào rồi đi ra.

Tiêu Thi cũng đi theo ra, nhíu mày nhìn Sở Ly rồi hỏi:

- An vương hay là phủ Nhân Quốc Công?

- An vương.

Sở Ly nói.

- Sao bọn họ lại tìm tới được chứ?

Tiêu Thi giũ giũ xiêm y của mình, có chút không rõ nói:

- Có lẽ không bị tiết lộ hành tung... Có phải ngươi đã khiến cho mọi người bên ngoài nghi ngờ hay không?

Sở Ly vung tay.

Mỗi lần hắn đi ra ngoài đều thi triển Đại Viên Kính Trí, bên người hắn không có người nào khả nghi cả.

-... Lẽ nào là người ở trong phủ?

Tiêu Thi hỏi.

Các nàng hầu như không ra khỏi cửa, không thể bị nhận ra.

Sở Ly lắc đầu.

Người trong phủ biết mình tới nơi này chỉ có một mình Tưởng Hòe, Tưởng Hòe thì không thành vấn đề.

http://tieulun.hopto.org

- Mặc kệ thế nào, ngày hôm nay chúng ta cũng phải rời đi.

Sở Ly nói:

- Tùy tiện tìm một khách điếm ở mấy ngày, nhìn xem bọn họ có thể tìm tới được hay không.

Hắn kết luận Tưởng Hòe không thành vấn đề, nhưng phải nghĩ biện pháp loại trừ, cho nên hắn quyết định trước tiên tùy tiện tìm một khách điếm để ở lại.

- Cũng tốt.

Tiêu Thi nói.

Nàng quay đầu nhìn gian nhà đơn sơ tới cực điểm này, ngoại trừ một cái giường, một cái bàn, một cái gương ra hầu như chẳng có cái gì.

Nhưng nàng ở lại rất thoải mái, cũng không thể không thích ứng được với nơi này.

Căn nhà chật hẹp, cho dù đơn sơ nhưng cũng rất ấm áp, hoàn cảnh yên bình, làm cho tâm trạng của nàng cũng rất yên tĩnh, lười biếng tới mức không muốn nghĩ ngợi gì. Đây là những tháng ngày ung dung tự tại, so với ở trong phủ Quốc Công thoải mái hơn nhiều.

Sở Ly cười nói:

- Không nỡ lòng rời bỏ nơi này sao?

Tiêu Thi nhẹ nhàng lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Có thể thi thoảng quay lại ở một hai ngày.

- Ngươi lại gạt ta!

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Sau khi tiến vào An vương phủ, có lẽ sẽ bị người ta giết, mặc kệ là kết quả nào, đều không thể trở về đây được nữa.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, không ai có thể giết được tiểu thư. Sau khi tiến vào An vương phủ, cũng không ai có thể quản được tiểu thư!

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút, thở dài.

Ba người thu thập y phục, nhảy qua tường thành rời khỏi Khánh Vân thành.

Hắn một hơi chạy đến Đan Châu thành cách đó hai ngàn dặm.

Đan Châu thành không kém gì so với Khánh Vân thành, lại còn phồn hoa hơn một phần.

Nó đặt ở bên cạnh Đông Hải, lữ khách lui tới qua lại không dứt, khiến cho thành này vừa giàu có lại vừa náo nhiệt phồn hoa.

Sở Ly mang theo nhị nữ vào ở trong một khách điếm to lớn nhất ở Đan Châu thành - tên là Hải Hữu khách điếm, sau đó lại thuê một tiểu viện ở lại.

Trong lúc một đường chạy đi, Sở Ly đã xem qua, không ai lần theo, theo lý mà nói, lần này sẽ không bị người ta tìm tới.

Hắn hấp thu giáo huấn lần trước.

http://tieulun.hopto.org

Lần này ra ngoài, hắn mang theo mũ, ở trong bóng tối biến hóa dung mạo, cho dù người bên ngoài có thể nhìn thấy mình bên trong mũ thì cũng không sẽ nhận ra là mình.

Trong ba ngày này, hắn vẫn không ngừng tu luyện Thiên Ma công.

Thiên Ma công đã đến một cửa ải, sắp sửa đột phá đến tầng thứ hai, một khi đạt đến tầng thứ hai, hắn có thể biến hóa thêm được nữa, có lẽ sẽ còn có những chỗ tốt khác nữa.

Ba ngày qua đi, gió êm sóng lặng, nhưng Sở Ly lại mơ hồ có chút bất an, cảm thấy nguy hiểm đang đến gần mình.

Hắn nói đổi nơi ở với Tiêu Thi.

Tiêu Thi không dị nghị, sau đó ba người rời khỏi Đan Châu thành, dọc theo biển đi về phía nam, đến Mộng Châu.

Ở lại Mộng Châu mấy ngày, lần thứ hai đổi nơi ở, trở về Đan Châu thành.

Lần này Sở Ly có thể kết luận, quả thực không phải là Tưởng Hòe gặp sự cố, cũng không phải là phủ Quốc Công, càng không phải là mình.

Trong một gian tiểu viện của Hải Hữu khách điếm ở Đan Châu thành.

Vào lúc giữa trưa, ba người ngồi ở bên trong tiểu đình nói chuyện phiếm, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, là một ngày sắc trời rất đẹp.

Nhưng sắc mặt của Sở Ly lại rất nghiêm túc, tâm tình không trong sáng như trời bên ngoài.

- Nhị tiểu thư, người biết có dị thuật gì có thể truy tung hay không?

Sở Ly uống một hớp trà, nhìn chằm chằm vào mặt ngọc của Tiêu Thi.

Tiêu Thi suy nghĩ một chút:

- Dị thuật... theo ta được biết, lợi hại nhất chính là thần thông Thông Thiên Triệt Địa của Kim Cương tự.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Thần Thông

Sắc mặt của Sở Ly hơi thay đổi:

- Kim Cương tự?

Tứ đại tông phái siêu phẩm bao gồm Đại Lôi Âm Tự, Kim Cương tự, Tử Vân sơn, Thanh Lộc nhai. Kim Cương tự được ghi tên vào một trong số đó, có thể thấy được tự này rất không dễ trêu.

- Đại Lôi Âm Tự ở phía đông, Kim Cương tự ở phía tây, đệ tử của Đại Lôi Âm Tự rải khắp thiên hạ, ở khắp mọi nơi, có vô số hương chúng. Nhưng Kim Cương tự lại bế tự mật tu, đệ tử rất ít ỏi, cực hiếm khi xen vào việc ở thế giới phàm tục.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ có điều Kim Cương tự có thể nổi danh cùng Đại Lôi Âm Tự, đương nhiên không thể coi thường, trái lại càng phải cẩn thận hơn. Kim Cương tự chiêu thu đệ tử cực nghiêm khác, đệ tử vào tự không ai mà không phải là thiên tài, Kim Cương tự có tám đại thần thông, chí ít đệ tử phải tu được một môn thì mới có thể ra tự bước vào thế tục.

- Tám đại thần thông?

Sở Ly cau mày suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Không phải là Thông Thiên Nhãn, Tha Tâm Thông đó chứ?

- Chính là những thứ này.

Tiêu Thi gật đầu.

Sở Ly hít một ngụm khí lạnh:

- Vậy bọn họ có thể tu luyện được Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh hay sao?

- Kinh Phật trấn tự của Thu Diệp tự?

Tiêu Thi cười nói:

- Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh chỉ có Thu Diệp tự mới có truyền thừa, cho dù đưa cho người ta thì người ta cũng sẽ không tu luyện, quá nguy hiểm, hơn nữa không tu được, ngươi không phải đệ tử của Thu Diệp tự sao? Sao ngươi lại không biết những chuyện này?

Sở Ly nói:

- Kim Cương tự có Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh hay không?

- Chỉ có Thu Diệp tự các ngươi mới có, Thu Diệp tự có người luyện thành Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh không?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Tiêu Thi nói:

- Có thể chứ, Kim Cương tự. Đại Lôi Âm Tự, thần thông của người ta đều có tiền nhân luyện thành. Có kinh nghiệm có thể chỉ dẫn, hơn nữa rất là tin cậy, có thể tu thành, Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh... Trí Tuệ Độ Bản Nguyên kinh chỉ là thứ trong truyền thuyết mà thôi, ta chưa bao giờ nghe thấy người

ta luyện thành thần thông ngày. Mọi người đều cảm thấy nó là ngụy kinh. Không thích hợp để tu luyện.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Thi tiếp tục nói:

- Hơn nữa tu luyện thần thông, sự tự tin rất quan trọng, tin là nhất niệm trong tứ niệm của Phật môn, không có lòng tin thì sao tu thần thông được chứ?

- Nói như thế, có người luyện thành thần thông Thông Thiên Triệt Địa, tìm được chúng ta hay sao?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Thế nhưng chung quy thần thông Thông Thiên Triệt Địa cũng phải cần cái gì đó để phụ trợ, không thể muốn tìm thấy ai là có thể tìm thấy người đó.

- Lấy máu tươi làm vật dẫn.

Tiêu Thi nói:

- Có lẽ bọn họ có tóc của ta.

- Cũng thật là phiền phức...

Sở Ly cau mày nói:

- Đã như vậy, căn bản không thể thoát khỏi bọn họ!

- Vậy thì càng loạn hơn chứ sao.

Tiêu Thi cười cười. Không để ý cho lắm:

- Chúng ta đều ở đằng trước bọn hắn, bọn họ đi theo ở phía sau, trong một chốc một lát cũng không đuổi kịp được.

Sở Ly lắc đầu, trầm ngâm nói:

- Có biện pháp gì để khắc chế thần thông này không?

Thế gian chưa từng có thứ gì là vô địch. Không có cái gì là mười phân vẹn mười, như Đại Viên Kính Trí của hắn vậy, vô cùng ảo diệu, nhưng nếu không phải mình là người hai đời, lực lượng hồn phách gấp hai lần người thường thì nhất định không thể luyện thành được, sẽ không làm nó xuất hiện ở trên thế gian này.

Thần thông Thông Thiên Triệt Địa có lợi hại đến đâu thì cũng sẽ không gì không làm được.

Tiêu Thi lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Khoảng cách đủ xa, có thể cảm ứng được hay không?

- Không biết.

Sở Ly than thở:

- Xem ra chỉ có thể đoạt lại tóc của tiểu thư, hoặc là giết người thi thuật.

Giết người thi thuật chỉ là hạ sách, dù sao Kim Cương tự cũng không chỉ có một đệ tử, đoạt lại tóc mới là mấu chốt.

Chỉ có điều vẻ mặt của hắn nghiêm túc cũng không phải là bởi vì thần thông Thông Thiên Triệt Địa, mà là Kim Cương tự.

http://tieulun.hopto.org

Rốt cuộc có phải Kim Cương tự đang trợ giúp An vương hay không?

Chỉ có một đệ tử của Kim Cương tự trợ giúp An vương, hay là cả Kim Cương tự?

Chẳng lẽ Kim Cương tự muốn đặt cửa sao?

Theo lý thuyết, bốn Đại tông phái không cần để ý tới hoàng thượng là ai, bất kể là ai thì bốn Đại tông phái cũng vẫn sẽ truyền thừa tiếp. Tuy rằng có lên có xuống, thế nhưng sẽ không bị đứt đoạn truyền thừa, bởi vì bốn Đại tông phái này có nội tình đủ thâm hậu.

Phượng Hoàng Sơn, Kim Cương tự, Sở Ly thở dài. Thế lực của An vương thế lực không chỉ ở An vương phủ mà ở trong võ lâm cũng có không ít, mình không thể coi khinh An vương. Dù sao đối phương cũng là hoàng tử của một quốc gia, ra lệnh một tiếng sẽ có vô số người hiệu lệnh theo.

- Đêm nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.

Sở Ly nói:

- Ta cũng muốn xem xem thuật Thông Thiên Triệt Địa có thể tìm tới được hay không.

Khinh công của hắn rất nhanh, hơn nữa nội lực vô cùng vô tận, đủ để chống đỡ cho hắn một hơi không ngừng chạy băng băng, tốc độ làm cho người ta kinh hãi, không ai hơn được.

Hắn không ngừng chạy băng băng, một hơi từ phía đông chạy về phía tây, vượt qua một vạn dặm, rốt cuộc đã tới Phi Mã thành, thành trì ở biên giới với vương triều Đại Phó.

Phong thổ của Phi Mã thành rất khác với trong vương triều Đại Quý.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người ăn mặc thoải mái, đặc biệt là nữ tử, không bảo thủ giống như vương triều Đại Quý, mỗi người ăn mặc thoáng đãng, áo khoác mỏng ngắn, lộ ra da thịt trắng như tuyết, lúc đi lại quả cầu thịt trên ngực rung động, khiến cho trong lòng người xem rung động.

Nữ tử ở nơi này cũng rất phóng khoáng, khi nói chuyện lớn tiếng, làm càn nói giỡn, có một sức hấp dẫn riêng không nói nên lời.

Sở Ly mỉm cười, bầu không khí như vậy không kém thế giới mà hắn chuyển thế đến đây, thực sự là mở mang tầm mắt, Tiêu Thi và Liễu Như thì liên tục cau mày.

Nhị nữ hoá trang rất dễ thấy, vừa nhìn đã biết hai người không phải là người của Phi Mã thành.

Sở Ly tìm một khách điếm để ở lại, hắn muốn ngây ngốc ở đây mấy ngày, xem bọn họ có thể tìm được ba người mình hay không.

Lần này chỉ là thử một lần, cho dù có chạy trốn xa hơn nữa thì cũng vô dụng. Đến mấy ngày trước khi đại hôn, chung quy bọn họ vẫn phải trở lại Thần Đô. Đến lúc đó, thần thông Thông Thiên Triệt Địa vừa được thi triển, Tiêu Thi không có chỗ ẩn dấu, tất cả đều là phí công.

Cho nên biện pháp căn bản vẫn là đoạt lại tóc của nàng.

Thế nhưng muốn tìm tóc của nàng về, mang theo hai người bọn họ thì lại không thể được, mình một thân một mình còn chưa hắn đã có thể thành công là huống hồ mang hai phiền toái như các nàng.

Cho nên trước tiên hắn muốn giấu các nàng đi, sau đó sẽ một mình đi vào.

Nhưng nếu không giấu được, như vậy mình sẽ không thể rời khỏi nơi này.

Tiểu viện trong khách điếm đèn đuốc sáng sủa, trong đình có lò lửa, ba người bọn họ ngồi vây quanh lò lửa.

Nơi này khí trời kỳ dị, ban ngày khô nóng chẳng khác nào giữa hè, buổi tối thì lại lạnh lẽo như mùa đông.

Sở Ly nóng lạnh bất xâm, chỉ mặc một bộ áo bào trắng trên người.

Mà nhị nữ lại khoác áo bông ngồi gần lò lửa.

- Không biết trận pháp có thể ngăn cách thần thông Thông Thiên Triệt Địa hay không.

Sở Ly uống một hớp trà, trong trà có một mùi tanh, thực sự rất khó uống.

Đại Viên Kính Trí của hắn có lúc nhìn không thấu được một ít trận pháp, như trận pháp của Thái hoa cốc, trận pháp ở Hướng Dương sơn vậy, đều có thể ngăn cản được Đại Viên Trí Kính của hắn.

Đại Viên Kính Trí chỉ có thể nhìn thấu năm dặm, nhưng thần thông Thông Thiên Triệt Địa có thể nhìn thấy bên ngoài ngàn dặm, không hắn trận pháp đã có thể đỡ được thần thông này.

Tiêu Thi nhíu mày suy nghĩ một chút, lại lắc đầu một cái.

Người hiểu trận pháp trên thế gian này ít ỏi, hòa thượng của Kim Cương tự hiếm khi rời tự, quả thực chưa từng thấy bọn họ đối đầu với trận pháp đại sư.

- Vậy thì thử xem đi.

Sở Ly nói:

- Không biết bọn họ phái người nào lần theo tới đây.

- Thử thì thử.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Cùng lắm thì chết, cứ làm theo ta nói, trực tiếp giết ta, để xem bọn họ đuổi cái gì nữa!

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng một chút.

Tiêu Thi nói:

- Sống sót thực sự rất vô vị.

Sở Ly cười nói:

- Tương lai khi tiểu thư gặp phải nam nhân mà tiểu thư yêu thích, như vậy tiểu thư sẽ cảm thấy thú vị.

Hắn cũng cảm thấy Tiêu Thi rất đáng thương, từ khi nàng sinh ra tới nay chưa từng có ngày nào là vui vẻ. Hiện giờ rốt cục thân thể đã tốt hơn thì lại phải chịu đựng những chuyện này.

- Ồ?

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói với hắn:

- Giống như ngươi sao? Ta xem ngươi sầu não uất ức, không giống vui vẻ một chút nào cả.

Từ khi Sở Ly từ Tuyết Nguyệt hiên trở về chẳng khác nào đã biến đổi thành một người khác.

Không còn lộ hết ra sự sắc bén, nội liễm như trước nữa mà ủ dột, giống như nội tâm đang ngột ngạt, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát ra, kinh

thiên động địa.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta không giống tiểu thư.

- Bị tiểu muội dằn vặt thành như vậy, còn yêu nữa sao?

Sở Ly ho nhẹ một tiếng, cúi đầu uống trà.

Tình là một thứ rất thần kỳ, cho dù mình có thần thông trên người, có thể làm cho tâm trí bình tĩnh như nước, chiếu rọi vạn vật. Thế nhưng lại không địch được tình, cho dù mình có khôn khéo tới mấy cũng biến thành ngốc nghếch, không thể làm gì, yêu chính là yêu, không có cách nào khiến cho bản thân không thích được cả.

Hắn đã từng bình tĩnh phân tích, có khả năng chính là bởi vì không chiếm được cho nên vì lẽ đó mới càng thấy được, dẫn tới nhớ mãi không quên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Xá Lợi

Ba người du ngoạn ba ngày ở trong Phi Mã thành.

Trong ba ngày này, Sở Ly bày ra một bộ trận pháp ở trên một ngọn núi ngoài Phi Mã thành, đó là Càn Khôn điên đảo trận.

Bộ trận pháp này có thể đảo loạn thiên cơ, khiến cho thần trí của người ta mê muội, hãm vào trong trận, sẽ phát điên mà chết, ở bên ngoài hắn dùng Đại Viên Kính Trí nhìn không thấu tình hình ở trong trận.

Sau ba ngày, đêm khuya.

Trăng sáng treo trên cao, ánh sáng màu bạc phủ xuống cảnh vật tĩnh lặng bên dưới.

Sở Ly bỗng nhiên đứng dậy, người nhẹ nhàng đi tới ngoài phòng ngủ phía đối diện, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Ai?

Thanh âm của Liễu Nhứ vang lên.

Sở Ly nói:

- Là ta, bảo tiểu thư rời giường, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.

- Tổng quản chờ một chút.

Liễu Nhứ đồng ý một tiếng.

Tiếng mặc y phục vang lên, Sở Ly thu hồi Đại Viên Kính Trí, thúc giục:

- Nhanh! Nhanh!

- Đừng thúc nữa, bọn họ tìm đến rồi hay sao?

Thanh âm khàn khàn của Tiêu Thi vang lên.

Sở Ly nói:

- Cũng sắp rồi, ta cảm thấy không yên, cho nên chuẩn bị trước một chút cho thỏa đáng.

Tiêu Thi đi ra, đổi một bộ y phục màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, băng thanh ngọc khiết.

Liễu Nhứ cũng đi theo ra, người mặc y phục mộc mạc:

- Tổng quản, chúng ta phải làm sao?

Sở Ly cười nói:

- Chờ bọn hắn tới đây, chúng ta rời đi, mọi việc cứ giao cho ta.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, Liễu Nhứ yên tâm hơn một ít.

Bản thân nàng cũng không sợ chết, nhưng sợ mình chết rồi thì sẽ không có ai chăm sóc nhi tử Chu Toàn. Để nó lẻ loi một mình lớn lên, quá đáng thương, quá bi thảm.

Tiêu Thi nói:

- Sở Ly. Để Liễu Nhứ đi trước đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cau mày.

Tiêu Thi tức giận:

- Ta biết ngươi mang theo Liễu Nhứ là vì tránh hiềm nghi, nhưng hiện tại đã là lúc nào rồi? Sao còn có thể cố được những chuyện này nữa cơ chứ? Ngươi chỉ có một tay một người, vạn nhất thật sự đụng phải kẻ địch, có thể phân ra một tay đánh hay sao?

Sở Ly than thở:

- Tay chân ta vụng về. Sao có thể không có ai hầu hạ tiểu thư được chứ?

- Ta không cần người hầu hạ. Tự ta có tay có chân!

Tiêu Thi nói:

- Ngươi cho rằng ta không biết làm gì hay sao?

Khi nàng ở phủ Quốc Công, có lúc nàng tình nguyện tự mình làm mọi chuyện chứ không muốn tìm nha hoàn, mỗi người tay chân vụng về, vừa nhìn nàng đã cảm thấy phiền lòng rồi.

Liễu Nhứ vội nói:

- Tiểu thư, hay là để ta đi theo tiểu thư đi. Bên cạnh tiểu thư không có người, quả thực rất không tiện.

- Ta sẽ không chết đói, yên tâm đi.

Tiêu Thi nói:

- Quan trọng là ngươi là một phiền phức. Mang một người chạy so với mang hai người chạy, tốc độ có thể giống nhau sao? Có đúng không? Bên

này cũng có cửa hàng của phủ, trước tiên ngươi cứ ở trong cửa hàng chờ một đoạn thời gian. Chờ dàn xếp xong thì ngươi lại tới bên này.

- Nhưng mà...

Liễu Nhứ chần chờ.

Sở Ly biết Liễu Nhứ đang hi vọng mình không chết, hắn than thở:

- Ta sẽ phái người tới đây đón ngươi về.

-... Vâng.

Cuối cùng Liễu Nhứ mới gật gù.

Nàng cảm kích thi lễ với Tiêu Thi, nàng biết nỗi khổ tâm của Tiêu Thi.

- Trước tiên ta sẽ đưa ngươi đi.

Sở Ly nói.

Hắn nói xong lập tức ôm Liễu Nhứ lên, lắc mình biến mất ở trong phòng.

Một lát sau hắn đã xuất hiện ở trong một cửa tiệm buôn bán lương thực ở trong thành.

Phàm là cửa hàng buôn bán lương thực, hoàn toàn là cửa hàng có hậu trường cực mạnh, là tồn tại không ai dám chọc.

Lương thực liên quan tới dân sinh và giang sơn xã tắc. Bách tính bình dân, thậm chí là gia đình phú quý tầm thường đều không thể nào nhúng tay vào được, chỉ có những người ở trên tầng cao nhất kia mới có thể kinh doanh được mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Vì lẽ đó ở bên trong cửa hàng lương thực rất an toàn, đây là cửa hàng của phủ Dật Quốc Công.

Lấy yêu bài ra, lửa giận của chưởng quỹ lập tức biến mất, đổi thành một nụ cười, Sở Ly nói hai ba câu đã sắp xếp xong cho Liễu Nhứ. Lại nhìn tâm tính của chưởng quỹ này một chút, hắn cũng yên tâm. Sau đó đột nhiên biến mất ở trước mặt hai người.

Sắc mặt của chưởng quỹ lại biến đổi, không dám có một tia thất lễ nào cả.

…

Sở Ly xuất hiện ở trước mặt của Tiêu Thi.

Tiêu Thi đang đứng ở trên bậc thang xem trăng sáng trên trời.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Tiêu Thi như ngọc trắng, cả người giống như được điêu khắc từ một khối ngọc, óng ánh long lanh, hoàn mỹ không một tì vết, mỗi lần Sở Ly nhìn thấy vẻ đẹp của nàng đều phải than thở tạo hóa thần kỳ, cảm khái ông trời quá bất công.

Ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng, Tiêu Thi thở dài nói:

- Sở Ly, ngươi nói chúng ta có thể nhìn thấy mặt trăng vào ngày này sang năm hay không?

Sở Ly nói:

- Đừng có suy nghĩ lung tung, sang năm sáng sủa, thậm chí năm sau, ba năm sau, mười mấy năm hai mươi mấy năm, một trăm năm sau, chúng ta đều có thể nhìn thấy được vầng trăng này!

- Ai có thể sống lâu như thế chứ?

Tiêu Thi cười khẽ.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư đã phục dụng Trường Sinh Thảo, tuyệt đối có thể sống được tới đó, ta là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cũng sống được tới đó!

- Pháp môn này của ngươi sao có thể bình yên vượt qua một đời được chứ? Sống được mười năm tám năm đã cám ơn trời đất rồi!

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười nói:

- Để yên, chẳng phải sẽ sống cả đời sao?... Bọn họ đến rồi!

Hắn đã nhìn thấy hai lão giả giẫm ánh trăng đi tới.

Trên người một lão giả mặc tăng bào màu vàng, đầu trọc lập lòe tỏa sáng, so với ánh trăng còn sáng hơn một phần.

Tay trái của hắn dựng thẳng lên hợp thành hình chữ thập, giống như trời sinh cánh tay đã như vậy, không thẳng.

Trên người một lão giả khác mặc y phục bình thường, thân thể khôi ngô cao to, sắc mặt như bạc, chòm râu dài trắng như tuyết phiêu dật.

Sở Ly cau mày.

Trên người bọn họ như được bao phủ một lớp ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, như có như không, không ngờ Đại Viên Kính Trí lại không nhìn thấu được.

Tầng kim quang này giống như là Kim Cương Độ Ách Thần Công vậy, là

Kim Cương Độ Ách Thần Công ở mức độ tinh thần, dưới Đại Viên Kính Trí quan sát, chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài của bọn họ, không xem được vào bên trong, nhìn không thấu tâm tư của bọn họ, không nhìn thấy tâm pháp vận chuyển của bọn họ.

Điều này làm cho Sở Ly rất không quen.

Sở Ly tập trung tinh thần lên trên người lão tăng kia, rất nhanh hắn đã tìm được khởi nguồn của tầng kim quang nhàn nhạt này, là bàn tay dựng thẳng lên của lão tăng này.

Trên cổ tay có một chuỗi Phật châu, chuỗi Phật châu này tỏa ra kim quang mông lung, che khuất hai người, khiến cho Đại Viên Kính Trí không có cách nào dò xét được.

Ba mươi sáu hạt Phật châu hình dạng kỳ dị, mỗi một hạt đều không có cùng quy tắc, rất giống như tùy ý nhặt một ít đá cuội xuyên vào nhau, có một chút hạt thậm chí là tam giác, ngũ giác, hình dạng rất khác nhau.

Theo người ngoài thấy, chỉ cảm thấy chuỗi Phật châu này của hắn kì dị quái đản, rất giống như một chút hòn đá nhỏ, cho nên sẽ khiến cho người ta xem thường, cảm thấy là đồ vật thô sơ.

Nhưng Sở Ly lại nhận ra lai lịch của những Phật châu này - Xá Lợi!

Khó trách lại có diệu dụng như vậy, ba mươi sáu hạt Xá Lợi xuyên lại thành chuỗi Phật châu này, bao gồm lực lượng tinh thần rất mạnh mẽ.

Lực lượng tinh thần mạnh mẽ đối với người thường vô dụng, đối với người có thần thông như Sở Ly lại là người có võ công mạnh mẽ hơn bản thân.

Lão tăng bỗng nhiên ngẩng đầu, đăm chiêu liếc mắt nhìn vị trí của Sở Ly.

Sở Ly chấn động, biết phán đoán của mình không sai, chính là bọn họ.

Hắn quay đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tiêu Thi khẽ gật đầu.

Sở Ly cách tay áo nắm lấy cổ tay trắng ngần của nàng, chẳng khác nào một vệt khói khẽ thổi, rời khỏi khách điếm ra đến ngoài thành, tiến vào trong Càn Khôn điên đảo trận.

Trận pháp vô cùng huyền diệu, hắn ở ngoài trận không nhìn thấy tình hình trong trận, đứng trong cửa sinh của trận lại có thể nhìn thấy bên ngoài trận.

Đại Viên Kính Trí quan sát hai người lão tăng.

Hắn và lão giả mặc y phục trắng như tuyết kia đi tới ngoài khách điếm, lẳng lặng đứng một lúc, sau đó đi về vị trí của Sở Ly, đi thong dong, nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Hai người đến dưới chân núi, nghi hoặc đánh giá bốn phía.

- Tôn giả, biến mất ở đây hay sao?

Lão giả mặc y phục trắng như tuyết trầm giọng nói.

Lão tăng chậm rãi lắc đầu, đăm chiêu nhìn về phía vị trí của Sở Ly:

- Việc này có gì đó quái lạ, chúng ta đứng tại chỗ nhìn một chút xem.

- Có phải hắn đã dùng bí pháp gì để thoát thân hay không?

Lão giả mặc y phục trắng như tuyết trầm giọng nói:

- Bằng không, sao lại đột nhiên biến mất cơ chứ?

- Lão nạp chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế.

Thanh âm của lão tăng thong dong ôn hòa, cho dù gặp phải chuyện như vậy thì hắn cũng không nôn nóng:

- Hoặc là nữ thí chủ đã qua đời, ngoài ra, rất khó để giải thích được việc này.

- Sở Ly kia trung thành tuyệt đối đối với phủ Dật Quốc Công, không thể giết Nhị tiểu thư được.

Lão giả kia nói.

- Để cho lão nạp suy nghĩ một chút.

Lão tăng kích thích Phật châu, từ trong lòng lấy ra một lọn tóc, đăm chiêu nhìn chằm chằm vào nó.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Xem ra quả thực trận pháp có tác dụng, trận pháp tuyệt diệu như vậy mình cần phải cố gắng thấm nhuần nó. Như vậy đối với việc đột phá đến cảnh giới Thiên Thần của mình sẽ có trợ giúp.

Tiêu Thi đứng bên cạnh trận, nghe bọn họ nói rất rõ ràng, thế nhưng nàng cũng không dám nói lời nào.

Sở Ly thấp giọng nói:

- Tiểu thư ở đây một lúc, ta đi dẫn bọn họ ra ngoài.

Lão tăng gần trong gang tấc, bằng vào khinh công của hắn, đủ để có thể

xuất hiện trong nháy mắt, cướp đi tóc, làm cho thần thông của đối phương không có đất dụng võ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Trọng Thương

Sở Ly nói:

- Để ta ra đoạt lại tóc của tiểu thư.

- Bọn họ có hai người mà ngươi chỉ có một mình!

Tiêu Thi nói:

- Nếu An vương đã phái bọn họ tới đây, nhất định ngươi sẽ không đánh lại được bọn hắn!

Lần trước giết chết ba cao thủ Thiên Ngoại thiên, An vương vẫn còn dám phái người đến nữa, hơn nữa chỉ có hai người, hiển nhiên hai người này đã đủ để bắt được Sở Ly.

Đặc biệt là lão tăng kia lại là người có thần thông Thông Thiên Triệt Địa, là nhân vật cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm. Vì lẽ đó, hoặc là lão tăng kia lợi hại, hoặc là lão giả kia lợi hại, càng có một khả năng chính là, hai người này đều rất lợi hại, một người Sở Ly cũng không đánh lại được.

Sở Ly khẽ gật đầu.

Hắn quan sát tỉ mỉ một phen, phát hiện ra được một tia quái lạ và chỗ không thích hợp, hắn cười lắc đầu.

Tiêu Thi thấp giọng nói:

- Lão hòa thượng kia có chút quái lạ, đừng có tới gần hắn!

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, chờ một chút.

Lão hòa thượng cầm lọn tóc trầm tư, giống như tinh thần mất tập trung vậy, đây không hẳn không phải là một cái bẫy.

Lấy tóc làm mồi nhử, dùng trạng thái mất tập trung của hắn để mê hoặc, làm cho đối thủ kích động, từ đó nhào tới chui đầu vào rọ.

Lão gia hỏa này không thể coi thường.

Xem lão giả mặc y phục màu trắng kia, dường như đang thiếu kiên nhẫn đi dạo, nôn nóng đi tới đi lui, nhìn kỹ vẻ mặt của hắn, ánh mắt cũng đang lấp lánh, rất giống vừa vội vừa giận, rất là không cam lòng.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan sát tỉ mỉ, có thể nhìn thấu được lòng người, mấy năm qua, hắn đã hiểu rất rõ về mối liên hệ giữa lòng người và vẻ mặt của một người.

Cho dù không dùng Đại Viên Kính Trí thì hắn cũng nhìn ra được lão giả này là một diễn viên rất tốt, ánh mắt rất có thần, đủ để lừa gạt tuyệt đại đa số người.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Thi:

- Không nghĩ tới tiểu thư lại có trí tuệ như thế.

Ở dưới tình hình như vậy mà còn có thể cố gắng giữ tỉnh táo, suy nghĩ cẩn thận nghiêm mật, cũng không giống như người bình thường a.

- Ta nhàn rỗi đến phát chán. Nhìn sách vở, lại suy nghĩ một chút chuyện,

suy nghĩ một chút về con người.

Tiêu Thi từ tốn nói:

- Chuyện này sao có thể tính là trí tuệ cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Sau khi tiến vào An vương phủ, tiểu thư cần phần trí tuệ này.

- Sau khi vào rồi lại nói sau.

Tiêu Thi nói.

Nàng cảm thấy rất khó để tiến vào An vương phủ. Cho dù đi vào được thì sợ rằng rất nhanh cũng sẽ mất mạng. Từ hai người này là nàng có thể mơ hồ nhìn ra thế lực của An vương, cao thủ như thế phủ Quốc Công không có được!

Nàng thấp giọng hỏi:

- Lão nhân kia là ai vậy?

Sở Ly trầm ngâm không nói, ở trong đầu tìm tòi tin tức về một trăm vị cao thủ Thiên Ngoại thiên trong võ lâm hơn. Tìm cùng hình tượng tương xứng với ngoại hình của đối phương lúc này.

Hắn bỗng nhiên trầm mặt xuống, thấp giọng nói:

- Rất có khả năng là Cổ Nguyệt của Phượng Hoàng sơn.

- Phượng Hoàng sơn?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Phượng Hoàng sơn cũng đầu nhập vào dưới trướng của An vương sao?

- Tám chín phần mười là như vậy.

Sở Ly thở dài.

Phượng Hoàng sơn là môn phái nhất lưu sánh vai cùng Tuyết Nguyệt hiên, Thanh Mãng sơn, đương nhiên cũng sẽ tham dự vào việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Từ đó có thể suy ra, những môn phái khác cũng rất khó siêu nhiên đứng ở bên ngoài, dưới trướng An vương cũng chưa chắc chỉ có một mình Phượng Hoàng sơn không thôi.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Vì một nữ nhân yếu đuối mong manh như ta, An vương cũng quá hưng sư động chúng đi!

- Việc này liên quan tới phủ Quốc Công, hắn không dám khinh thị.

Sở Ly nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, lão tăng và Cổ Nguyệt liếc mắt nhìn nhau. Chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng Sở Ly lại không nhúc nhích.

Dưới Đại Viên Kính Trí quan sát, hai người đi ra nửa dặm, bỗng nhiên lại quay trở về, nấp vào bên trong một thân cây.

Sở Ly và bọn họ đang so đấu sự chịu đựng.

…

Sau hai canh giờ, Sở Ly phát hiện ra trên mặt Tiêu Thi có chút khác

thường, người thỉnh thoảng nhẹ nhàng động đậy.

Hắn quay đầu nhìn sang.

Tiêu Thi đỏ mặt lườm hắn một cái.

Sở Ly không hiểu ra sao, Đại Viên Kính Trí vừa chiếu, trong lòng lập tức có chút lúng túng.

Hắn ho nhẹ:

- Ta đi ra ngoài tránh một chút trước.

- Chậm đã!

Tiêu Thi vội nói:

- Ngươi đi ra ngoài thì sẽ mất mạng!

Sở Ly nói:

- Ta có biện pháp trực tiếp trở về khách điếm, dẫn bọn họ ra. Tiểu thư cứ ở chỗ này đừng nhúc nhích, muốn làm gì thì cũng không thể ra khỏi phạm vi ba thước.

Hắn có chút ảo não, lúc trước không cân nhắc chu toàn, không nghĩ tới việc này. Có lẽ nên bố trí trận pháp lớn hơn một chút.

Lúc đó hắn bố trí trận pháp nhỏ như thế, một là dùng ít sức hơn, hai là thời gian eo hẹp, không kịp bố trí trận pháp quá to lớn.

Tiêu Thi khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Ly cười vung vung tay, đột nhiên lóe lên rồi biến mất ở trước mặt

nàng.

Nàng trợn mắt lên. Sở Ly không xuất hiện ở bên ngoài, hai người kia cũng không có động tĩnh gì, hẳn là né tránh được bọn họ.

Nàng thở dài một hơi, cũng nhịn không được nữa mà vội vã tìm một chỗ có lá cây dày đặc ngồi xổm xuống.

Nàng vừa mới ngồi xổm xuống không được bao lâu thì bỗng nhiên có một tiếng hét dài từ phương hướng Phi Mã thành truyền đến, nàng lập tức nghe ra là tiếng hú của Sở Ly.

Nàng hiểu rõ ý tứ của Sở Ly, điệu hổ ly sơn, dẫn bọn họ ra, sau đó mang mình rời đi, không đối đầu với bọn họ mà lại có thể bình yên thoát thân.

Đáng tiếc toan tính của Sở Ly đã thất bại, hai lão giả giảo hoạt này phân công nhau làm việc, Cổ Nguyệt của Phượng Hoàng sơn ngây ngốc tại chỗ, bảo vệ bên này. Mà lão tăng kia thì lại phiêu dật rời đi, dưới ánh trăng, đầu hắn lập lòe tỏa sáng.

…

Sở Ly đứng ở trên đỉnh một căn phòng, nhìn lão tăng như gió chạy nhanh đến, hắn cau mày thở dài, đều không phải là kẻ tầm thường.

- Thí chủ là Sở Ly thí chủ sao?

Lão tăng chắp tay hỏi, khuôn mặt hòa ái, nụ cười ôn hòa.

Sở Ly gật đầu.

- Rất tốt!

Lão tăng nở một nụ cười càng rộng hơn, đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn,

ấn một chưởng vào sau lưng.

Sở Ly vận Đại Viên Kính Trí, nhìn ra thấy rõ ràng, bóng người của lão tăng vẫn ở tại chỗ, thế nhưng chân thân đã đến phía sau lưng của hắn.

Hắn có thể thấy được, thế nhưng không phản ứng kịp.

Thân pháp của lão tăng rất nhanh, vượt qua tốc độ phản ứng của thân thể Sở Ly.

Tâm tư khẽ động, Kim Cương Độ Ách thần công tự mình lưu chuyển.

- Ô!

Từ trong lòng bàn tay của lão tăng truyền ra một tiếng cự thú gầm rú.

Sở Ly chưa từng nghe thấy loại tiếng thú hống này, thân thể bắn ra ánh sáng màu tím vàng, chặn bàn tay khô gầy của đối phương, ánh sáng trong nháy mắt sụp đổ, bàn tay khô gầy đã ấn lên trên áo của hắn.

Hắn bay thẳng ra ngoài năm mươi thước, đụng vào trên vách tường phố lớn ở phía đối diện.

- Ầm!

Thân thể của hắn hoàn toàn lún sâu vào vách tường.

Hắn vội vã giãy dụa muốn rời đi, nhưng bàn tay khô gầy lại một lần nữa ấn xuống.

- Ô!

Cự thú lại hống, thân thể Sở Ly lần nữa hiện ra ánh sáng màu tím vàng, lại lần nữa sụp đổ ở dưới bàn tay khô gầy, bị một chưởng này đánh ra ngoài vách

tường.

Trên vách tường hiện ra một cái lỗ thủng to, độ lớn vừa vặn bằng thân thể của Sở Ly.

Phía sau lưng có chưởng lực rót vào, trước người thì bị vách tường đè ép, khuôn mặt và hai tay của Sở Ly tức thì máu thịt be bét, mơ hồ lộ ra xương trắng rất đáng sợ.

Hắn dùng Đại Viên Kính Trí liếc mắt nhìn thân thể của mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Áo bào trắng trên người bình yên vô sự, mạnh mẽ đỡ chưởng lực cực kỳ cương mãnh, che chở cho thân thể không bị vách tường làm cho bị thương.

Hắn không kịp nghĩ đến điều gì khác, cố gắng nhẫn nhịn cơn đau đớn giống như lục phủ ngũ tạng bị đao cắt, thân thể đột nhiên biến mất, xuất hiện ở bên ngoài một dặm.

- Phụt!

Ngửa đầu phun ra một ngụm máu, cả người hắn mềm nhũn ngã xuống dưới đất, muốn ngủ thiếp đi.

Cảm giác suy yếu đang không ngừng nuốt chửng hắn.

Hắn như rơi vào trong nước biển, nước biển rất lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh lẽo này không làm cho hắn tỉnh táo, trái lại còn khiến cho cơn buồn ngủ không ngừng tăng lên, muốn hợp sức với cảm giác suy yếu đồng thời nuốt chửng hắn.

Hắn cố nén cơn buồn ngủ và cảm giác lạnh lẽo, làm cho linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào trong cơ thể.

http://tieulun.hopto.org

- Sở thí chủ!

Lão tăng bỗng nhiên xuất hiện, chẳng khác nào Chỉ Xích Thiên Nhai của hắn, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Sau đó cái bóng trước người vẫn còn, chân thân đã xuất hiện sau lưng hắn.

Ngay khi hắn vừa xuất hiện thì Sở Ly đã có đề phòng, đã sớm phát động Chỉ Xích Thiên Nhai.

- Ô.

Từ trong lòng bàn tay của lão tăng truyền đến một tiếng cự thú gào thét, dường như bên trong bàn tay khô gầy có một con cự thú đang ẩn giấu vậy.

Một chưởng này đánh vào khoảng không, nụ cười của lão tăng càng tăng lên, càng ngày càng ôn hòa, biến mất ở tại chỗ.

Sở Ly lóe lên xuất hiện ở trong một rừng cây, thân thể bắn ra như điện.

Linh khí từ bốn phương tám hướng kéo tới, một nửa trải rộng khắp nơi trong thân thể, một nửa khởi động Chỉ Xích Thiên Nhai bay đi, muốn bỏ qua lão tăng truy kích.

- Ha ha... Sở thí chủ!

Lão tăng lần nữa hiện ra ở phía sau lưng hắn.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí, ngay khi không gian hơi có sóng chấn động thì đã đột nhiên vung tay, một đạo hàn quang bắn đến cổ họng của lão tăng, công lực toàn thân được tích tụ lại bên trong một kích này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Trận Khốn

Hàn mang trong nháy mắt đã đến trước cổ họng của lão tăng.

- Ô...

Bàn tay phải khô gầy của lão tăng dựng thẳng lên, phát ra một tiếng cự thú gào thét.

Phi đao linh lung tinh xảo trôi nổi ở trước chưởng nửa thước, nhè nhẹ rung động, chẳng khác nào sống lại, muốn thoát khỏi ràng buộc xông về phía trước.

Bàn tay phải khô gầy nhẹ nhàng nhấn một cái, phi đao tức thì rơi xuống đất.

Hắn cúi đầu nhìn phi đao, lắc đầu một cái.

Sở Ly nhẹ nhàng rời đi, linh khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt kéo đến, tu bổ thân thể hắn.

Thân thể hắn trong lúc lao nhanh bỗng nhiên biến mất.

Lão tăng cũng không vội vã, chờ Sở Ly biến mất một hồi lâu, khi xuất hiện ở bên ngoài hai mươi dặm thì hắn mới biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở sau lưng của Sở Ly.

Tay và mặt của Sở Ly máu thịt be bét, xương trắng lộ ra, lúc này nó đã đọng lại không còn chảy máu nữa, nhưng lại trở nên cực kỳ đáng sợ.

Trên tay và mặt đều truyền đến cảm giác đau rát, vô cùng đau đớn, giống như lục phủ ngũ tạng bị dao cắt vậy, lại dùng lửa để thiêu đốt, chưởng lực của lão tăng giống như một đạo nham tương cuồn cuộn ở trong thân thể của hắn, không ngừng làm thương tổn thân thể hắn.

Hắn dùng thảo mộc linh khí để chữa trị, một phá hoại, một chữa trị, phá hoại so với chữa trị còn dễ dàng hơn nhiều. Đồng thời tốc độ cũng lại nhanh hơn, thân thể của hắn đang không ngừng suy nhược, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Hắn xuất hết tiềm lực, nhất tâm đa dụng, một bên điều khiển thảo mộc linh khí, một bên khởi động Chỉ Xích Thiên Nhai, một bên lại còn thúc giục Kim Cương Độ Ách Thần Công.

Kim Cương Độ Ách Thần Công có hiệu quả tăng cường đặc biệt đối với máu thịt, trong cơ nhục có khí tức đang lưu chuyển, chữa trị lục phủ ngũ tạng đã bị phá hỏng.

Hắn hung hăng lao đi, không còn ý nghĩ phản kích nữa.

Đối mặt với lão tăng của Kim Cương tự, ưu thế duy nhất của mình chính là Khô vinh kinh, nội lực vĩnh viễn không khô cạn. Trừ thứ này ra hắn không có ưu thế nào nữa, lão tăng áp chế hắn khắp nơi.

Xá Thân tuyệt mệnh đao không thể tổn thương được tới hắn, Chỉ Xích Thiên Nhai ở trước mặt hắn cũng không có bất kỳ ưu thế gì cả.

Sở Ly suy đoán. Lão tăng này không chỉ tu thành thần thông Thông Thiên Triệt Địa, e rằng còn tu thành Thần túc thông. Bằng không cũng sẽ không đến nỗi thân pháp lợi hại như vậy, đủ để sánh vai được với Chỉ Xích Thiên Nhai.

Chỉ Xích Thiên Nhai là kỳ công truyền lại từ thượng cổ, là một bộ hệ thống võ học khác, bây giờ nhìn lại, nó rất tương tự với thần thông thuật, có

thể phá tan không gian, vượt xa ra khỏi phạm trù khinh công.

Vốn hắn cho là không có thứ gì có thể so sánh được với Chỉ Xích Thiên Nhai. Bây giờ xem ra, Thần túc thông không kém gì mình, dưới trời này không gì không có, núi cao còn có núi cao hơn, Kim Cương tự không hổ là một trong bốn Đại tông phái của thiên hạ.

Lão tăng đột nhiên lóe lên rồi xuất hiện ở sau lưng hắn.

Thứ mà lão tăng nhìn thấy chỉ là cái bóng của hắn, Sở Ly đã có kinh nghiệm đối phó, Đại Viên Kính Trí được thúc giục, một khi cảm giác được không gian có sóng chấn động thì hắn sẽ lập tức thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai.

Hắn tu thành Chỉ Xích Thiên Nhai, có cảm ngộ đối với không gian. Cũng rất mẫn cảm.

Lão tăng nhíu mày, đứng ở tại chỗ.

Thần túc thông cực kỳ tiêu hao nội lực, cho dù nội lực của hắn thâm hậu như biển, thế nhưng cũng không chịu được tiêu hao kinh người của Thần túc thông, không dùng được mấy lần.

Hắn sụp mi, mỉm cười lắc đầu.

Sở Ly này quả thực không hổ là người được An vương coi trọng như vậy, không ngờ lại khiến cho mình và Cổ Nguyệt cùng nhau xuất mã.

Hắn rất ít khi tự vào trần thế, chỉ có mấy lần rời tự, đụng phải mấy cao thủ hàng đầu. Thế nhưng dưới Thần túc thông, không ai có thể đỡ nổi một hiệp, xưa nay khi hắn thi triển Thần túc thông không cần thi triển thêm một lần nữa. Thế nhưng ngày hôm nay lại có ngoại lệ.

Nghĩ tới đây, hắn lại thi triển Thần túc thông. Xuất hiện ở bên ngoài hai mươi dặm, ở phía sau lưng của Sở Ly.

Thế nhưng thứ mà hắn nhìn thấy vẫn là cái bóng của Sở Ly, đối phương đã sớm rời đi trước một bước rồi.

Lão tăng móc ra một bình đan dược đen kịt ở trong lòng. Lại lấy ra một viên đan dược đưa vào trong miệng, trong nháy mắt, lực lượng mãnh liệt cuồn cuộn không ngừng truyền vào trong thân thể của hắn.

Bị thương nặng như vậy, đổi lại thành người khác đã sớm khí tuyệt mà chết, thế nhưng Sở Ly này lại chạy trốn rất hăng hái, quả thật là có điểm thần kỳ, rất khó chơi!

Sở Ly liều mạng chạy đi, vô cùng chật vật, tay và mặt của hắn máu thịt be bét, khủng bố, rất đáng sợ.

Hắn vừa thoát đi vừa chữa thương, hiệu quả chữa thương của linh khí vô cùng tốt, thế nhưng chưởng lực của lão tăng lại còn lợi hại hơn, khiến cho thương thế của hắn vẫn đang tăng lên.

Tư duy của hắn thay đổi rất nhanh, cuối cùng không lo được tới gánh nặng của kinh mạch mà lập tức vận chuyển Đại Hải Vô Lượng công.

Từng tầng, từng tầng nội lực chồng chất lại, sau khi nội lực được áp súc lại, nó trở nên càng ngày càng tinh khiết, áp lực của kinh mạch càng ngày càng mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ, khiến cho võ công mất hết.

- Phốc!

Trong lúc hắn chạy trốn phun ra một mũi tên máu màu đen, bước chân lại liên tục bước đi, chẳng khác nào một cơn gió xẹt qua các ngọn cây và núi cao.

Nội lực chồng chất sáu lần và nội lực của lão tăng va chạm vào nhau, hơi lay động một tia, loại bỏ một tia, không ngờ kinh mạch lại bị hao tổn.

Linh khí mạnh mẽ vận chuyển, đồng thời hắn còn vận Kim Cương Độ Ách Thần Công lên, hai thứ chồng chất lên nhau, nhanh chóng khôi phục kinh mạch.

Hắn lại vận Đại Hải Vô Lượng công, chồng chất lên sáu lần, lại va chạm với nội lực của lão tăng.

Cứ tuần hoàn như vậy, thương thế của kinh mạch khôi phục từng chút một, trong lúc vô tình lại trở nên mạnh mẽ, cứng cáp hơn.

Hắn chạy trốn từ buổi tối hôm trước đến buổi tối hôm sau, một hơi không ngừng nghỉ, không ăn không uống.

Hắn suy tư, lão tăng này có lợi hại đến đâu thì cũng không thể đuổi theo liên tục như thế, nhất định phải nghỉ ngơi một chút.

Sở Ly bỗng nhiên đứng ở trong một rừng cây.

Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn lên trên không trung, trong đầu hắn đã nhìn thấy một con đường sống.

Cánh rừng cây này dài đến một cách cực kỳ trùng hợp, có thể nói là ý trời, mơ hồ phù hợp với một trận thế, chỉ cần di chuyển ba cây là đã có thể bố trí thành trận pháp.

Hắn rút Trần quang kiếm ra, vuốt thân kiếm rồi thở dài, thời điểm không bình thường, không bố trí được trận pháp thì mình sẽ phải mất mạng, chỉ có thể oan ức nó mà thôi.

Trần quang kiếm thay cho xẻng, rất nhanh đã đào ba cái cây ra. Sau khi ba

cái cây được rời đi, linh khí mạnh mẽ tiến vào thân cây, không chỉ ba cái cây này không tiêu hao sinh cơ mà trái lại lại còn tăng lên hai phần.

Trận pháp được hình thành.

Từ trong hư không truyền đến một mảnh lực lượng khổng lồ, rơi xuống trên trận pháp, trận pháp chậm rãi vận chuyển, cuồn cuộn bất động thu nạp lực lượng tràn trề từ trong hư không truyền đến.

Sở Ly nở một nụ cười, đây là một bộ Ly hồn trận, đủ để lão tăng kia ăn quả đắng.

Hắn lẳng lặng nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ lão tăng vào cốc.

Đại Viên Kính Trí thúc giục đến mức tận cùng, cảm ứng không gian rung động.

Hắn bỗng nhiên khẽ động, bước ra một bước, vừa vặn đúng lúc lão tăng xuất hiện, thời gian được nắm bắt rất chuẩn, không sai một ly nào.

Bên hông hắn lóe lên ánh sáng, lập tức chặt đứt một thân cây.

Vị trí vốn là cửa sinh lập tức biến thành cửa tử.

Hắn bước ba bước về phía bên trái, bảy bước về phía bên phải, đi chếch về phía trái chín mươi độ, lần nữa trái ba bước phải ba bước, chậm rãi đi ra khỏi Ly hồn trận.

Bên trong đại trận, chỉ có vị trí cửa sinh mới có thể thi triển ra Chỉ Xích Thiên Nhai, vị trí còn lại không được.

Đứng ngoài trận, cả người hắn căng thẳng, Đại Viên Kính Trí được thúc giục đến mức tận cùng, một khi không gian hơi rung động, hắn sẽ lập tức thoát đi.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng qua một hồi lâu, không có động tĩnh từ phía lão tăng.

Hắn không nhìn thấy tình hình trong trận, lão tăng cũng không nhìn thấy được mình, một khi trận pháp vận chuyển, khu vực kia chính là khu vực lực lượng của trận pháp, các loại lực lượng khác không có cách nào xâm nhập được.

Lần này hắn đã kết luận, trận pháp có thể nhốt Chỉ Xích Thiên Nhai lại, cũng có thể nhốt Thần túc thông lại.

Hắn xoay người chạy gấp về, Tiêu Thi còn đang bị vây ở trong trận ngoài Phi mã thành, mình qua đây đã được hai ngày hai đêm, không biết Tiêu Thi ra sao rồi.

…

Lão tăng đứng tại chỗ không nhúc nhích, lông mi trắng nhíu chặt lại.

Sương mù ở chung quanh như thực chất, không thấy rõ phạm vi ngoài một thước ở dưới chân.

Hắn cảm giác được mình đã gặp phải phiền toái rất lớn, đây là trận pháp, là trận pháp có thể khắc chế được Thần túc thông!

Không ngờ Sở Ly này lại là trận pháp đại sư!

Khá lắm Sở Ly, nếu như đối phương phát động trận pháp từ sớm, như vậy mình sẽ không qua đây. Thế nhưng hắn ta một mực liều lĩnh chịu nguy hiểm, chờ mình tới đây rồi lại phát động, vây khốn mình vào trong trận.

Hắn khoanh chân ngồi cố định, tay trái cầm Xá Lợi Phật châu, tay phải chậm rãi kích thích, khiến cho trong lòng hắn yên tĩnh lại, suy nghĩ phương pháp rời khỏi trận.

http://tieulun.hopto.org

Kim Cương tự không có trận pháp đại sư, y theo hắn biết, quả thật Đại Lôi Âm Tự có một vị trận pháp đại sư.

Chỉ có điều đáng tiếc, vị trận pháp đại sư này không để ý tới tục sự, một lòng chìm đắm với trận pháp chi đạo, cho dù chủ trì của Đại Lôi Âm Tự cũng đừng mong làm cho hắn rời tự được.

Có người nói trong hoàng cung đại nội cũng có một vị, cũng không biết là người phương nào.

Thực sự không nghĩ tới, Sở Ly này cũng là trận pháp đại sư!

Cũng giống như tiểu tăng phụ trách quét dọn là cao thủ Thiên Thần vậy!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Hóa Phật

Sở Ly thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, bỗng nhiên dừng lại bên cạnh của một dòng sông nhỏ, khom lưng rửa đi máu trên tay và trên mặt, dần dần lộ ra dáng vẻ vốn có của hắn.

Hắn sờ sờ mặt của mình, lắc đầu một cái.

Có Kim Cương Độ Ách Thần Công hộ thể, còn tu luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ cho nên thân thể hắn đã đạt đến mức độ đao thương bất nhập. Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, sẽ có một Thiên Thương lợi hại đến như vậy, khiến cho hắn vô cùng chật vật như thế.

Dùng Đại Viên Kính Trí quan sát, nhìn thấy vết thương trên mặt đang dần dần khép lại, chỉ có vết tích rất nhẹ, theo hắn phỏng đoán, chỉ cần thêm hai ngày là đã có thể trở về hình dáng ban đầu.

Độ mạnh mẽ bây giờ của hắn không chỉ biểu hiện ở trên đao thương bất nhập, mà còn có tốc độ khôi phục sau khi bị thương, hơn nữa lại thêm thảo mộc linh khí phụ trợ, cho nên cũng coi như có tốc độ khôi phục kinh người.

Sau khi hắn rửa mặt xong lại đi tới đầu nguồn, uống mấy ngụm nước, tiếp tục thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai.

Có lẽ lúc này Tiêu Thi vừa đói bụng lại vừa khát, đã gần như ngất đi rồi.

Hắn vừa chạy băng băng vừa hồi tưởng lại tình hình giao thủ lúc trước.

Thần túc thông và Chỉ Xích Thiên Nhai của hắn có sự khác biệt.

Chỉ Xích Thiên Nhai qua lại hư không, vị trí nằm trong tầm nhìn, hắn lóe lên là có thể đi qua, nhìn thấy ngoài một dặm là có thể xuất hiện ở vị trí cách đó một dặm, nhìn thấy ngoài hai dặm thì cũng có thể xuất hiện ở bên ngoài hai dặm.

Nếu như đứng ở chỗ cao, một lần hắn có thể chạy ra bên ngoài mười dặm.

Bởi vì có Đại Viên Kính Trí cho nên hắn có thể quan sát năm dặm, vì lẽ đó bên trong khoảng cách năm dặm, trong nháy mắt hắn đã có thể đi đến được.

Nhưng Thần túc thông không như thế, không cần nhìn thấy là đã có thể trực tiếp đi tới nơi rồi.

Sở Ly suy đoán, lão tăng này có thể đuổi theo mình là dựa vào nội lực mà cảm ứng được mình. Bằng không, đối phương sẽ không thể nào phán đoán phương vị chuẩn xác như vậy, mỗi lần đều có thể tìm được mình.

Thần túc thông và Chỉ Xích Thiên Nhai của hắn có chỗ giống nhau, trong nháy mắt nã di không gian rất xa. Trong nháy mắt tiêu hao rất nhiều nội lực, bằng không mình tuyệt đối sẽ không trốn thoát được, cũng không có cơ hội để bố trí trận pháp nhốt đối phương lại.

Thân mang hai loại thần thông. Lão hòa thượng này thật là đáng sợ.

Thần thông Thông Thiên Triệt Địa và Thần túc thông liên hợp lại thi triển ra, ai còn có thể chạy thoát khỏi bàn tay của hắn cơ chứ?

Nếu thật sự là như vậy. Hắn đã sớm xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thi và mình rồi, không cần chờ lâu như vậy nữa.

http://tieulun.hopto.org

Như vậy xem ra, hai thứ này không thể đồng thời thi triển.

Chỉ cần suy nghĩ một chút Sở Ly đã biết rõ nguyên do, hai thứ này đều cực kỳ tiêu hao nội lực và tinh thần, nội lực của lão hòa thượng này không có cách nào chống đỡ được, vì lẽ đó mới không có cách nào đồng thời dùng được hai thứ.

- Phụt!

Hắn lại phun ra một ngụm máu, không thèm để ý tới mà lau miệng.

Lần này, hắn đã thay đổi phương pháp.

Sau khi Đại Hải Vô Lượng công chồng chất lên, hóa thành quyền kình của Lục quốc công, ở bên trong thân thể khởi động, uy lực tăng mạnh, nhưng vẫn kém xa chưởng lực của lão tăng kia.

Phương pháp này đối với kinh mạch lại càng thương tổn dữ dội hơn nhiều, nếu không phải kinh mạch của hắn rất cường tráng và dày, sợ rằng hắn không dám dùng quyền kình của Lục quốc công kia.

Muốn tách ra khỏi lão tăng, trước tiên cần phải hóa giải nội lực của đối phương. Thế nhưng nội lực tinh khiết hùng hồn như thế, muốn hóa đi không phải là chuyện trong vòng mấy ngày là có thể làm được.

Không biết trận pháp kia có thể nhốt lại lão tăng được mấy ngày.

Tuy rằng hắn không biết gì về Kim Cương tự. Thế nhưng lại biết bọn họ có nội tình thâm hậu, kỳ công tuyệt học tầng tầng lớp lớp, không hắn đã không phá được trận pháp. Huống chi trận pháp kia hắn vội vã bố trí, uy lực không mạnh.

Chỉ có điều dù có nói như thế nào đi nữa thì cũng có thể nhốt được đối

phương hai ba ngày.

Phải thừa dịp thời gian này, bố trí lại một toà đại trận, triệt để nhốt hắn ta lại, cho dù không đánh chết được hắn thì cũng phải vây chết hắn ta.

Hắn đi qua một thị trấn nhỏ, lấy chút nước và trái cây, lương khô, thịt. Lại lấy bao y phục, sau đó lần nữa rời đi.

Chờ tới lúc hắn tiến vào bên trong trận thì Tiêu Thi đang khoanh chân ngồi dưới đất không nhúc nhích, mặt ngọc trắng như tuyết. Khí tức trên người yếu ớt, rất giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở vậy.

Sở Ly giật mình, vội vàng tiến lên, đặt tay vào phía sau lưng của nàng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiêu Thi chậm rãi mở đôi mắt sáng giống như hồ sâu không đáy ra, nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi bỏ ta ở lại nơi này chứ?

Sở Ly vội vã đưa túi nước lên rồi nói:

- Ta nào dám!

Bờ môi đỏ của nàng đã tái nhợt, giống như một đóa hoa tươi bị vùi dập, khiến cho người ta nhìn vào lập tức cảm thấy đau lòng.

Tiêu Thi tiếp nhận túi nước, thế nhưng cũng không vội vã uống.

Ánh mắt trong trẻo vòng tới vòng lui ở trên mặt hắn, khi nhìn thấy dấu vết mơ hồ, trong lòng nàng đã hiểu rõ, có thể khiến cho mặt bị thương thành như vậy, nhất định hắn đã phải chịu không ít đau khổ.

Tiêu Thi khẽ nhấp túi nước một cái, lại thả xuống rồi hỏi:

- Lão hòa thượng kia rất lợi hại hay sao?

Năng lực tự chủ của nàng cực mạnh, không để ý tới khát vọng mãnh liệt đối với nước của thân thể, nàng chỉ chậm rãi uống một hớp.

Sở Ly cười khổ:

- Không hổ là Kim Cương tự, có Thần túc thông, tu vi thâm hậu, ta kém xa tít tắp.

- Thần túc thông?

Tiêu Thi sợ hết hồn:

- Vậy sao ngươi trốn ra được?

Thần túc thông còn có tên là Như ý thông, có thể tùy ý vượt qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện ở một nơi tùy ý. Tất cả thiên địa trở thành hậu hoa viên của hắn, muốn đi nơi nào thì có thể tới nơi đó.

Trong Kim Cương tự, người có thể tu thành loại thần thông này cũng không nhiều, bị lão hòa thượng kia nhìn chằm chằm vào, ai cũng đừng mong thoát khỏi.

- Dùng trận pháp nhốt hắn lại.

Sở Ly than thở:

- Có lẽ sẽ không kiên trì được quá lâu, trước tiên tiểu thư cứ ở chỗ này ăn lót bụng một chút, đừng ăn quá nhiều, ta đi bố trí một trận pháp nữa.

- Ngươi bị thương hay sao?

Tiêu Thi nói.

Nàng biết, nhìn hắn nói rất hời hợt, giống như rất dễ dàng, thế nhưng tuyệt đối sẽ không thoải mái được như vậy, xem thương thế ở trên mặt hắn, lại nhìn khí tức bất ổn của hắn hiện tại, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Trọng thương chưa lành, hắn không lo tới việc chữa thương mà lại mau chóng trở lại, không muốn để cho bản thân bị đói bị khát.

Cho dù trong lòng nàng có lạnh lẽo tới đâu cũng có một tia cảm động.

Sở Ly cười nói:

- Không sao.

Nhìn biểu hiện của nàng, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không thể nói mình là yêu ai yêu cả đường đi, khiến nàng tưởng bở được.

- Ngươi sắp không chịu được nữa rồi, trước tiên cứ vận công chữa thương đi đã.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nói:

- Trước tiên phải bố trí trận pháp, phải hoàn thanh xong trước khi hắn phá trận, bằng không chúng ta sẽ trốn không thoát.

-... Được rồi, ngươi cẩn thận một chút.

Tiêu Thi nhìn hắn đã quyết, nàng biết có khuyên nhiều cũng là vô ích.

Nàng mở bao y phục ra, tìm một khối lương khô chậm rãi nhai nuốt, nhưng không mất đi vẻ tao nhã.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly tránh khỏi Cổ Nguyệt, đi tới một bên khác của ngọn núi.

Trần Quang kiếm lần nữa thành cái xẻng, di chuyển tổng cộng mười cây.

Hắn đứng ở dưới gốc cây, lại phun ra bốn ngụm máu, chưởng lực của lão tăng tiêu đi một phần mười, chưởng lực của hắn rất tinh khiết, còn hơn Lục quốc công mấy phần, quả thật rất là đáng sợ.

Ngửa đầu quan sát lực lượng mênh mông từ trên hư không hạ xuống, rơi xuống trên trận, hồn nhiên hòa làm một thể với ngọn núi này, trong lòng hắn tràn ngập cảm giác thành công.

Trận pháp như thế đã đủ uy lực để nhốt lão hòa thượng lại, vây khốn trên mười ngày tám ngày, làm cho đối phương chết đói là được rồi.

…

Lão tăng khoanh chân ngồi trong trận, dáng vẻ trang nghiêm, tay phải kích thích Phật châu càng ngày càng chậm, cuối cùng mở mắt ra, thở dài một hơi não nề.

Vẻ mặt hắn rất bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu Xá Lợi này, do dự không quyết được.

Đã một ngày một đêm trôi qua, mặc cho bản thân hắn tính toán ra sao thì vẫn không có phương pháp thoát thân, ài... tổ sư thứ lỗi, hắn chỉ có thể làm như vậy mà thôi!

Hắn thở dài một tiếng, hai tay hợp thành hình chữ thập, trong miệng tự lẩm bẩm, tụng một đạo chân ngôn, hai tay kết thành từng cái từng cái dấu tay.

Khí tức trên thân thể hắn theo chân ngôn và dấu tay mà biến hóa, càng ngày càng trang nghiêm và thần thánh.

- A Di Đà Phật!

Hắn tuyên một tràng phật hiệu thật dài, tay trái cầm Phật châu Xá Lợi, tay phải nắm lấy một viên Xá Lợi, nhẹ nhàng bóp nát.

Xá Lợi hóa thành một đạo ánh sáng năm màu, bắn tới vị trí một thước trên đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ thành một vầng sáng năm màu, sáng lấp lánh, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, dựng đứng ở sau đầu của hắn.

Một đạo sánh sáng từ trên bầu trời hạ xuống, rơi xuống trên người lão tăng.

Thân thể của lão tăng dần dần trong suốt, hóa thành thân thể Lưu Ly, tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ.

Sở Ly đã bố trí xong đại trận, thân thể hắn lóe lên lập tức xuất hiện ở trong một toà đại trận khác. Lúc này Tiêu Kỳ đang duỗi người, sau khi ăn lương khô xong, nàng muốn hoạt động một chút. Làm lộ ra đường cong ưu mỹ uyển chuyển.

Sở Ly nở một nụ cười.

Sau một khắc, nét cười của hắn cứng lại ở trên mặt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Sinh Tử

Lão tăng chậm rãi hiện lên ở trước người của Tiêu Kỳ, thân thể giống như Lưu Ly toả ra ánh sáng.

Hắn giơ tay phải lên, thong dong tao nhã, ngón trỏ nhẹ nhàng bắn ra, trên khuôn mặt trang nghiêm thần thánh khẽ mỉm cười.

Lúc này Tiêu Kỳ đang duỗi người, nhìn thấy lão tăng xuất hiện, đôi mắt sáng của nàng trừng lớn.

Nàng mới vừa mở miệng muốn nói chuyện thì lão tăng đã gảy ngón tay một cái, trong chớp mắt trái tim của nàng đã vỡ vụn.

Tất cả im bặt đi, thế giới ở trong mắt của nàng trở nên bất động, đôi mắt sáng chậm rãi đóng lại, thân thể đổ ập xuống đất, lặng lẽ không hề có một tiếng động, không ngờ lại lập tức chết đi.

Tất cả những động tác này nhìn như chậm rãi, thế nhưng lại nhanh đến mức khiến cho Sở Ly không kịp phản ứng.

Lão tăng lại khẽ mỉm cười nhìn Sở Ly, ngón trỏ khẽ gảy.

Trái tim của Sở Ly đột nhiên xuất hiện một luồng lực lượng kỳ dị, muốn đánh nát trái tim thành mảnh vỡ, thế nhưng Thiên Ma khí vẫn tiềm phục ở trong lòng đột nhiên ngưng tụ, như một con mãnh thú đánh ra, tức thì nuốt chửng đạo lực lượng này.

Nhìn thấy hắn chỉ tay giết chết Tiêu Thi, Sở Ly phẫn nộ tới mức muốn điên lên. Hận không thể tiến lên chém xuống một đao. Chém rụng đầu của đối phương, chém đối phương thành từng mảnh từng mảnh.

Phẫn nộ tới mức muốn điên, hắn càng ngày càng trở nên bình tĩnh, Khô Vinh kinh xoay chuyển, trong nháy mắt từ Vinh chuyển hóa sang Khô, linh khí tiêu tán, thân như đã chết mà đổ gục xuống.

- A Di Đà Phật…

Lão tăng đứng ở trước mặt Sở Ly, miệng niệm một tiếng phật hiệu.

Phật hiệu ôn hòa yên tĩnh, chậm rãi vang vọng ở trên trời.

Toàn bộ tất cả mọi người trong Phi Mã thành đều có thể nghe thấy tiếng Phật hiệu này, Phật hiệu lọt vào tai, tâm tình lập tức trở nên yên tĩnh, khí tức táo bạo biến mất.

Người hai bang đang chém giết ngoài Phi Mã thành bỗng nhiên dừng tay, không hiểu ra sao lệ khí trong lòng bỗng nhiên biến mất, bỗng nhiên, bọn họ cảm giác chuyện mình làm rất là buồn cười.

Không có suy nghĩ nhiều, mỗi người bọn họ đều xoay người rời đi.

- A Di Đà Phật...

Lão tăng lần nữa niệm một tiếng Phật hiệu.

Tiếng Phật hiệu này lọt vào trong tai, trong lòng mọi người trở nên yên tĩnh an lành, trong đầu hiện ra tướng mạo của lão tăng.

Cổ Nguyệt đang ở trên cây nhìn chăm chú thì chợt thấy một đạo ánh sáng phóng lên trời, lại nghe được tiếng Phật hiệu này. Hắn kinh ngạc lên tiếng kêu:

- Không Hải tôn giả!

Hắn như một làn khói xuất hiện ở trước người lão hòa thượng, nhìn quanh người hắn như Lưu Ly, dáng vẻ trang nghiêm. Sau đầu cũng có ánh sáng, hắn trợn mắt lên. Kêu lên một tiếng thất thanh:

- Không Hải tôn giả?

Lão hòa thượng xoay người lại, tay hợp thành chữ thập rồi thi lễ, âm thanh ôn hòa mà bình tĩnh:

- Cổ thí chủ, tục sự của lão nạp đã xong, ta muốn trở về tự bế quan tu hành.

- Bọn họ...?

Cổ Nguyệt nhìn về phía hai người dưới đất.

Vẻ mặt của Không Hải có chút thương xót, bi thương nói:

- Hai vị thí chủ đã đi Tây thiên cực lạc, An vương điện hạ có thể yên tâm, lão nạp đi trước một bước.

- Tôn giả muốn thành Phật sao?

Cổ Nguyệt vội hỏi.

Không Hải thở dài:

- Người xuất gia không nên nói dối. Lão nạp chỉ mượn một tia Phật lực từ thiên ngoại, bản thân muốn tu hành tới còn cách rất xa. Lần này ta muốn bế quan tiềm hành, có lẽ sẽ có được thành tựu này, cáo từ!

http://tieulun.hopto.org

Hắn dứt lời, tay hợp thành chữ thập thi lễ rồi bỗng nhiên biến mất.

Cổ Nguyệt trợn mắt lên, tình cảnh trước mắt này khiến cho hắn càng ngày càng kính nể đối với Kim Cương tự.

Hắn đứng ngây ra trong chốc lát, sau đó mới tỉnh táo lại, tiến lên thăm dò Sở Ly và Tiêu Thi, khóe miệng mỉm cười.

Hai người này đã mất mạng. Thân thể cứng ngắc, cho dù có linh đan diệu dược thì cũng vô dụng, Kỳ Nguyên đan của phủ Dật Quốc Công cũng không cứu được bọn họ!

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chú vào Tiêu Thi.

Tiêu Thi đã chết đi vẫn xinh đẹp không gì tả nổi. Cho dù đã nhắm mắt, thế nhưng vẻ mặt yên tĩnh, dường như được giải thoát, không hề có một chút tâm ý thống khổ nào cả.

Cổ Nguyệt thở dài:

- Không hổ là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý!

Hắn âm thầm lắc đầu.

An vương điện hạ cũng quá nhẫn tâm, yêu giang sơn không thích mỹ nhân. Tuy nói làm hoàng đế, mỹ nhân gì cũng có thể có được, nhưng mỹ nhân như Tiêu Thi chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, rất khó gặp lại.

An vương vì ngôi vị hoàng đế mà lại cam lòng hạ độc thủ. Đúng là người làm đại sự.

Chỉ có điều cũng may là nhờ có Không Hải tôn giả tự mình động thủ, đổi lại là mình. Quả thực hắn không tàn nhẫn được như vậy.

- Ài...

Cổ Nguyệt lắc đầu thở dài.

Quả thực không đành lòng để cho một bộ thi thể xinh đẹp như vậy phơi thây nơi hoang dã, vẫn nên chôn nàng thì hơn.

Hai tay của hắn mạnh mẽ đánh một cái. Rất nhanh trên đất đã hiện một cái hố to, hắn nhẹ nhàng thả Tiêu Thi vào trong hố, suy nghĩ một chút, cũng quăng Sở Ly vào trong, xem như là tạo công đức đi.

Hai tay lại đẩy bùn đất về, dùng sức giẫm giẫm vài cái, sau khi thấy tạm ổn hắn mới nhẹ nhàng đi.

…

Sở Ly nằm ở trong trạng thái kỳ dị, thân thể không khác gì tử vong, nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo. Đại Viên Kính Trí càng ngày càng rõ ràng, nhìn thấy Phật châu trên tay trái của Không Hải thiếu một viên. Đúng như hắn dự liệu, đây là oai của Xá Lợi kia.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt đi xa, hắn thúc giục Khô vinh kinh từ Khô chuyển sang Vinh, linh khí thiên địa mãnh liệt kéo đến, Thiên Ma khí không nhúc nhích trong lòng cũng vận chuyển, hùng hồn mênh mông, không ngờ trong lúc bất tri bất giác đã bước vào tầng thứ hai.

Nó nuốt chửng chỉ lực của lão tăng Không Hải, làm lớn mạnh chính mình.

Hóa ra từ trước cho tới nay phương pháp luyện của hắn đã sai, muốn Thiên Ma khí lớn mạnh thì phải dựa vào nuốt chửng, tu luyện Thiên Ma công là phải nuốt chửng Thiên Ma khí chuyển hóa thành của mình, mà không phải dùng để tăng cường Thiên Ma khí.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ôm Tiêu Thi vô thanh vô tức chui ra khỏi cái hố, ung dung giống như từ trong nước đi ra vậy.

Nhẹ nhàng đặt Tiêu Thi lên trên đất, lau đi bùn đất ở miệng và mũi của nàng. Hắn thở dài, cũng không quá gấp, hắn đang nghĩ tới tình cảnh lúc Không Hải xuất hiện.

Trạng thái lúc đó của Không Hải quá kinh người, dường như đã hóa thân làm Phật, trận pháp lại bị hắn ta mạnh mẽ phá tan, tuy nói uy lực của trận pháp này không mạnh, thế nhưng cũng đã đủ kinh người rồi.

Đại Lôi Âm Tự có loại bí thuật này, Kim Cương tự cũng có, cũng như thần phật trên trời giáng thế, không thể ngang hàng.

Thiên Ma khí lưu chuyển trong thân thể, một hơi nuốt chửng chưởng lực của Không Hải, sau đó tuần hoàn một vòng trong thân thể, lần nữa trở về, sau đó lại nằm yên bất động.

Thiên Ma khí bước vào tầng thứ hai quả thực rất lợi hại, đáng tiếc lúc trước nó quá yếu, bằng không, mình cũng không cần phải chịu khổ nhiều như vậy.

Không còn chưởng lực của Không Hải phá hoại, mặt mạnh mẽ của thân thể hắn đã phát huy ra tác dụng, lại dùng một viên Kỳ Nguyên đan, dưới sự phối hợp, rất nhanh đã khôi phục được thương thế.

Sau một khắc, hắn đã đi tới tửu lâu cao nhất trong thành.

Bên ngoài tửu lâu có một cột cờ dựng thẳng, bay phấp phới, ba chữ Cuồng sa lâu này, chỉ cần ngồi ở bất kỳ một chỗ nào trong thành, chỉ cần ngẩng đầu lên là đều có thể nhìn thấy được.

Sở Ly móc ra hai mươi ngàn lượng bạc, bao trọn tòa tửu lâu này, trong

vòng nửa canh giờ mời tất cả các khách đang ở trong ra ngoài, sau đó hắn mới tiến vào.

Chưởng quỷ tửu lâu vội vã đồng ý.

Hai mươi ngàn lượng bạc đã có thể mua lại tửu lâu này, chỉ bao mấy ngày, đương nhiên là hắn phát tài rồi. Dưới sự hưng phấn và động lực mười phần, hắn y theo yêu cầu của Sở Ly, trong vòng nửa canh giờ đã đuổi tất cả người đi, sau đó lại thu hồi tất cả người bên trong.

Sở Ly thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật đã rất là nhuần nhuyễn.

Mây đen trên bầu trời nhanh chóng tụ lại, chẳng khác nào trời tối.

Sấm chớp gào thét, làm cho mọi người trong Phi Mã thành hoảng sợ, trước đó có cao tăng giáng thế, Phật hiệu phổ độ chúng sinh. Lúc này lại có thêm sấm sét hạ xuống, lẽ nào muốn tru trừ ác gian hay sao?

Sở Ly ở trong đó, nhìn trái tim bị đánh nát của Tiêu Thi đang chậm rãi khôi phục lại. Lúc này hắn vẫn cảm giác khó mà tin được nổi, thuật Thâu Thiên Hoán Nhật này thần kỳ vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Thương thế như vậy mà cũng có thể khôi phục được lại như lúc ban đầu, quả thực không thể tưởng tượng được nổi.

Từng đạo từng đạo sấm sét bị dẫn ra, cách không đánh tới trên người hắn.

Sở Ly không dám khinh thường, thân thể như cương thi, chẳng khác nào đã chết đi, hắn muốn giả trang thành người chết, xem có thể né tránh khỏi sấm sét trừng phạt hay không.

- Đùng!

Một đạo sấm sét đánh tới, bắn trúng đỉnh đầu của hắn.

Hắn bị đánh bay, nặng nề rơi xuống sàn nhà.

Thiên Ma khí liều mạng lưu chuyển, nuốt chửng sấm sét, thế nhưng lại như rắn nuốt voi, muốn nuốt chửng rất gian nan, lực lượng thiên lôi so với chỉ lực của Không Hải còn tinh khiết hơn rất nhiều.

Nhưng Sở Ly lại không lo lắng, chỉ cần tinh thần của mình không bị thương, có Khô Vinh kinh thì hắn sẽ không chết được.

Tiêu Thi mở mắt ra, quay đầu đánh giá, chậm rãi ngồi dậy.

Mình đang ở trên hai cái bàn ăn ghép lại thành một, bên người không có ai khác nữa, Sở Ly đâu rồi?

Nàng vừa nghiêng đầu thì đã nhìn thấy Sở Ly nằm trên đất.

Nàng vội vã đưa tay, bàn tay ngọc run lên, lực lượng trong nháy mắt chạy qua thân thể, làm cho nàng run rẩy rồi ngã xuống mặt đất, mái tóc vừa đen vừa rậm, lại thẳng lập tức xù lên.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, lập tức ngồi dậy.

Khô Vinh kinh quả nhiên lợi hại, mấy lần khô vinh biến hóa đã đánh tan lực lượng của sấm sét, khởi tử hoàn sinh, xem như hắn đã lừa gạt được nó.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Thi, nhìn mái tóc của nàng đã rối tung, giống như nổ vậy, hắn không nhịn được phải cười ha hả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Quay Đầu Lại

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi trừng lên, nói:

- Ngươi còn có tâm tình để cười sao?

Sở Ly chỉ vào mái tóc của nàng, cười ha hả nói:

- Chuyện này quá thú vị!

Tiêu Thi sửa lại mái tóc đã loạn tung lên một chút, nàng tức giận nói:

- Còn không phải là do ngươi hay sao?

Sở Ly đưa tay qua kéo cổ tay của nàng, một đạo nội lực tinh tế truyền vào bên trong. Đảo mắt một cái, tóc đã xẹp lại như cũ, khôi phục lại vẻ đen bóng dày đặc, chạm vào đầu vai.

Tiêu Thi than thở:

- Sở Ly, ngươi lại cứu sống ta một lần!

Sở Ly gật gù:

- Tiểu thư không dễ chết như vậy.

- Trước sau ba lần.

Tiêu Thi nói:

- Ta nợ ngươi ba cái mạng.

Sở Ly cười nói:

- Coi là hai lần đi.

Tiêu Thi lườm hắn một cái nói:

- Hay là, để ta lấy thân báo đáp đi.

Sở Ly cười lên ha hả.

Tiêu Thi nhíu mày, trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly vội vã ngưng cười, nghiêm chỉnh nhìn về phía nàng.

- Ta không được ngươi để vào mắt như thế sao?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nói lấy thân báo đáp, ngay cả một chút cũng không động tâm như vậy sao?

Sở Ly nói:

- Ta biết tiểu thư thích trêu chọc người khác.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ngươi thì lại không giống, ngươi đã cứu ta ba lần, ta lấy thân báo đáp cũng không có gì cả... Nếu ta nói, hai chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh để sinh sống, ngươi không được nghĩ tới tiểu muội nữa. Khi đó ta sẽ mặc kệ phủ Quốc Công, cứ coi như lần này chúng ta bị giết đi!

- Thiên hạ rộng lớn, nơi nào là nơi để chúng ta dung thân cơ chứ?

Sở Ly lắc đầu nói.

Hắn cực kì lý trí, An vương không chết, bọn họ sẽ không yên được một ngày.

- Ngươi, thật là đầu gỗ!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Không trách tiểu muội lại thích ngươi, hai người các ngươi vốn rất giống nhau!

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, hay là chúng ta về trong trận trước đi.

- Lão hòa thượng kia có theo không?

Tiêu Thi nhíu mày.

Nghĩ đến tình cảnh trước đó, trong lòng nàng vẫn sợ hãi.

Lão hòa thượng kia cười rất giống Phật tổ, nhưng lại không chút do dự giết mình, tâm tính kỳ dị quái lạ, làm cho người ta kinh hãi run rẩy.

- Hắn đã trở về tự rồi.

Sở Ly thở dài.

Không Hải lão tăng trở về Phật tự, ở trước mặt hắn mình không đỡ nổi một đòn, cao thủ Thiên Thần cũng chỉ đến như thế mà thôi, ngẫm lại cũng đã cảm thấy đau lòng.

- Vậy sao ngươi có thể chạy thoát được chứ?

Tiêu Thi hỏi:

- Thứ hắn dùng chính hắn là Kim Cương Xá Lợi pháp của Kim Cương tự. Mượn Phật lực của chủ nhân Xá Lợi ở Thiên Ngoại thiên, gần như vô địch ở trên thế gian này.

- Chủ nhân của Xá Lợi?

Sở Ly cau mày:

- Chẳng lẽ. Chủ nhân của những Xá Lợi này không chết sao?

- Có thể nói đã chết rồi, cũng có thể nói là không chết.

Tiêu Thi suy nghĩ một chút, lại nói:

- Những Xá Lợi này đều là do các cao tăng đại đức viên tịch để lại. Mà những cao tăng đại đức này thường thường là thừa nguyện mà tới đây, nguyện thành thì lại viên tịch rời đi, dứt bỏ túi da, trở về Thiên Ngoại thiên tiếp tục tu hành... Mà thứ Kim Cương tự tu chính là phương pháp mười đời thành Phật.

- Bọn họ còn có thể trở về sao?

Sở Ly kinh ngạc.

Chẳng lẽ chuyện mình chuyển thế mà tới đây cũng không phải là trường hợp đặc biệt, còn có những người khác hay sao?

Tiêu Thi nói:

- Đương nhiên có thể trở về, phương pháp tu hành mười đời thành Phật chỉ qua lại ở một giới này và Thiên Ngoại thiên, không rơi vào Địa phủ Luân Hồi... Tu luyện mười đời, cuối cùng rồi cũng sẽ viên mãn, bước vào Tây

thiên cực lạc.

Sở Ly cau mày.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ có điều sau khi trở lại, đã không phải là chính mình trước đây nữa. Bí ẩn bên trong không có cách nào phá vỡ được, chuyện cũ trước kia đều quên mất, chỉ có thời khắc trước khi thành Phật. Khi đó ký ức mười đời mới sẽ thức tỉnh, có thể buông xuống thì có thể thu được Đại viên mãn, đạt thành Phật quả, tiến vào Tây Thiên cực lạc.

- Đại Lôi Âm Tự thì sao chứ?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi cười nói:

- Những chuyện này mà ngươi cũng không biết sao? Không phải ngươi đi ra từ Thu Diệp tự hay sao?

- Sư phụ chưa từng nói với ta những chuyện này.

Sở Ly lắc đầu.

Tiêu Thi nói:

- Cũng đúng, đồ tăng buồn phiền, trên thế gian bây giờ, người có thể thành Phật chỉ có Đại Lôi Âm Tự và Kim Cương tự, Thu Diệp tự không có cách nào làm được.

Sở Ly cau mày nói:

- Đại Lôi Âm Tự làm thế nào để thành Phật?

- Thứ bọn họ tu chính là tức thân thành Phật.

Tiêu Thi nói:

- Không tu thần thông tu bảo phiệt. Thân thể là bảo phiệt độ khổ hải, nhếu như có thể tu luyện võ công đến Thiên Thần cảnh là có thể độ hóa mà đi, tức thân đạt thành Phật quả.... Chỉ có điều hiện tại Đại Lôi Âm Tự cũng thu nạp một ít tu pháp từ Kim Cương tự, cũng có hòa thượng kiêm tu thần thông, Kim Cương tự cũng thu nạp một ít Đại Lôi Âm Tự để luyện võ công.

- Tức thân thành Phật...

Sở Ly trầm ngâm.

Tiêu Thi nói:

- Chính là đời này đã thành Phật, không thành Phật thì tất cả nước chảy sẽ về biển đông, không có cái gì gọi là chuyển thế tu hành nữa. Bản thân sẽ đạp vào Địa phủ Luân Hồi, không khác gì phàm phu tục tử.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Thế giới này huyền diệu vượt xa tưởng tượng của mình, cũng không chỉ có võ học mà thôi.

Hắn bỗng nhiên vỗ trán một cái:

- Trước tiên đi vào trong trận rồi lại nói!

Hắn nắm ống tay áo của Tiêu Thi, giống như một làn khói tiến vào trong trận ở ngoài thành.

Tiêu Thi ngồi lên trên một tảng đá, đưa tay che ánh mặt trời, ánh mặt trời vào lúc giữa trưa rất là nóng rực khó nhịn, đây chính là điển hình khí hậu

quái dị của Phi Mã thành.

- Sợ lão hòa thượng lại trở lại sao?

- Có lẽ hắn sẽ không trở lại.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nhưng không thể không đề phòng, lão hòa thượng không trở lại, nhưng rất có khả năng người của An vương còn có thể trở lại.

- Một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Tiêu Thi mở miệng cười nói.

Sở Ly liếc nhìn nàng một chút.

Tiêu Thi khẽ cười nói:

- Trốn ở chỗ này có tác dụng sao?

- Chỉ cần hòa thượng Kim Cương tự không phát rồ, lại dùng Kim Cương Xá Lợi thuật kia là được!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Xá Lợi như vậy dùng một viên thiếu một viên?

- Đó là đương nhiên!

Tiêu Thi nói:

- Ngươi cho rằng nó có bao nhiêu cơ chứ?

Sở Ly thở phào:

- Như vậy thì còn tốt.

Nếu như Kim Cương tự có rất nhiều Xá Lợi, như vậy mình sẽ gặp phải khó khăn, đụng phải đối phương thì trực tiếp chạy, đánh cũng không lại được.

Hắn dạy Tiêu Thi phương pháp rời trận, để cho nàng chờ ở trong trận, hắn thì phụ trách mua một chút đồ dùng và đồ ăn sinh hoạt hàng ngày ở trong thành.

Hắn quyết định muốn ở lâu thêm một chút ở trong trận, vừa vặn mượn cái chết lần này khiến cho An vương bên kia dừng lại, chờ trước khi đại hôn diễn ra, hắn sẽ xuất hiện ở Thần Đô, không cho đối phương cơ hội ra tay.

Tiêu Thi nhìn đồ vật mà hắn mua, cười nói:

- Chúng ta thực sự phải sống ở chỗ này sao?

Sở Ly nghiêm nghị gật đầu.

-... Được rồi.

Tiêu Thi nhìn thấy vẻ mặt của hắn trịnh trọng, nàng bất đắc dĩ đồng ý.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Thi vẫn ở trong trận, Sở Ly thì lại bố trí trận pháp ở bốn phía, muốn tạo ra một đại trận càng lớn hơn nữa.

Đại trận này là do mấy trận nhỏ tạo thành, từng trận pháp tạo thành một đại trận, cũng coi như là phương pháp thủ xảo, uy lực sẽ mạnh hơn được mấy phần, có thể đỡ được Kim Cương Xá Lợi thuật của Không Hải lão hòa thượng.

Chạng vạng một ngày nọ, mặt trời chiều ngả về phía tây.

Tiêu Thi khoác ánh trời chiều nằm đọc sách ở trên một cái ghế, vẻ mặt

thản nhiên tự tại, ánh mắt thỉnh thoảng rời khỏi sách, rơi xuống trên người Sở Ly cách đó không xa, khóe miệng nở nụ cười.

Sở Ly bỗng nhiên dừng lại, lóe lên trở lại bên người của Tiêu Thi.

Tiêu Thi cười nói:

- Lại làm sao thế?

Sở Ly chỉ chỉ về phía đông:

- Có người đến.

- Chẳng lẽ lại là người của An vương phủ?

Khuôn mặt ngọc của nàng mang theo nụ cười mê người.

Sở Ly lại không hiểu phong tình, vẻ mặt nghiêm nghị, gật gù.

Tiêu Thi nhíu mày, nụ cười đọng lại trên khóe miệng:

- Thực sự là người của An vương phủ sao?

Sở Ly nói:

- Lại là bằng hữu cũ!

Thân thể cao to khôi ngô, sắc mặt trắng, Cổ Nguyệt mặc y phục trắng như tuyết cùng một lão giả mặc y phục màu đen gầy gò đi tới dưới chân núi.

Cổ Nguyệt chỉ chỉ vào giữa núi, lại nói với lão giả gầy gò:

- Đinh huynh, người ở trên đó, ta tự mình chôn.

- Hừ, vậy thì đi xem xem.

http://tieulun.hopto.org

Lão giả gầy gò kia mở miệng nở một nụ cười.

Cổ Nguyệt không phản đối mà lắc đầu một cái:

- Vương gia cũng quá cẩn thận, Không Hải tôn giả tự mình ra tay, ta tận mắt nhìn thấy, tự tay sờ qua, đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa!

- Vẫn nên kiểm nghiệm thì tốt hơn.

Lão giả gầy gò nói:

- Lần này cần phải cắt rời đầu bọn họ.

- Ài...

Cổ Nguyệt lắc đầu, có chút không đành lòng:

- Lúc đó ta cũng nghĩ tới cắt đầu của bọn họ, thế nhưng khi nhìn thấy phong thái khuynh thành của Tiêu Nhị tiểu thư, thực sự ta không làm được!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Vào Tự

- Ha ha, Cổ huynh ngươi cũng già đầu rồi mà tâm tư còn trẻ như vậy, khâm phục!

Lão giả gầy gò ngoài cười nhưng trong không cười ôm quyền một cái.

Cổ Nguyệt vung tay lên rồi nói:

- Tuổi có lớn hơn nữa thì vẫn là nam nhân mà, Đinh huynh không thấy vị Tiêu Nhị tiểu thư này không hổ là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý hay sao? Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng chỉ có Không Hải tôn giả mới có thể hạ thủ được, đổi lại là ta, ta không hạ thủ được!

- Nào có nguy hiểm như thế chứ?

Lão giả gầy gò tên là Đinh Kiên lắc đầu không tin.

Cổ Nguyệt hừ lạnh nói:

- Đinh huynh đừng không tin như vậy, Tiêu Nhị tiểu thư là khuê tú chân chính, người thực sự được gặp nàng không có mấy. Tại sao lại có danh tiếng lớn như vậy cơ chứ? Đó là do nàng thực sự rất đẹp. Mỹ nhân trong Thần đô rất nhiều, cho dù trong vương phủ, trong hoàng cung, khắp nơi đều là mỹ nhân, nhưng các nàng so sánh với Tiêu Nhị tiểu thư, đúng là không có cách nào so ánh được. Người có tên cây có bóng, tuyệt đối không sai!

- Vương gia đã từng thấy Tiêu Nhị tiểu thư chưa?

Đinh Kiên hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta đoán, có lẽ là ngươi chưa từng gặp mặt.

- Ồ?

Đinh Kiên hỏi:

- Làm sao ngươi lại biết được?

- Nghe nói khi còn bé Vương gia đã gặp Tiêu Nhị tiểu thư, khi đó vẫn còn là trẻ con.

Cổ Nguyệt lắc đầu nói:

- Lúc trước ta đã suy nghĩ một chút, cảm thấy có khả năng Vương gia chưa từng gặp mặt Tiêu Nhị tiểu thư sau khi trưởng thành. Bằng không cũng sẽ không nhẫn tâm như vậy!

- Vương gia lòng mang chí lớn, sao có thể cho phép nhi nữ tình trường làm cản việc lớn được chứ?

Đinh Kiên hừ lạnh nói.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái rồi nói:

- Loại mỹ nhân như Tiêu Nhị tiểu thư, có thể vì nàng mà vứt bỏ giang sơn đấy.

- Cổ huynh đã bị Tiêu Nhị tiểu thư mê hoặc rồi!

Đinh Kiên lắc đầu bật cười.

- Chờ ngươi gặp rồi sẽ biết.

Cổ Nguyệt hừ lạnh nói.

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi tới trước một cái hố.

Cổ Nguyệt chỉ chỉ, có chút phiền muộn thở dài nói:

- Chính là chỗ này!

Mặc kệ là mỹ nhân ra sao, cuối cùng vẫm hóa thành một nắm đất vàng, quả thực khiến cho người ta thương cảm.

Đinh Kiên đánh giá qua nơi này vài lần:

- Vậy chúng ta đào ra đi!

Hai tay của Cổ Nguyệt hợp thành hình chữ thập, lẩm bẩm nói nhỏ vài câu.

Hắn muốn bảo Tiêu Nhị tiểu thư trên trời có linh thiêng không nên lấy làm phiền lòng. Hắn chỉ phụng mệnh làm việc, làm cho Đinh Kiên không phản đối, cảm thấy hắn nhát gan. Thực sự không có dáng dấp của cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Để ta tới!

Đinh Kiên trầm giọng nói.

Hai tay hắn duỗi một cái, da dẻ phồng lên. Đôi tay gầy trơ xương, rất giống như móng vuốt của Kim Ưng, hai tay đã biến thành hai trảo.

Hai trảo đột nhiên đào xuống dưới, bùn đất dưới trảo của hắn lại mềm nhũn giống như là đậu, trong chớp mắt đã đào ra một cái hố to.

http://tieulun.hopto.org

Đinh Kiên đứng trong hố đào đất lên, miệng lại vừa nói:

- Cổ huynh, ngươi đào đủ sâu đó!

Sắc mặt của Cổ Nguyệt trở nên nghiêm túc.

Đinh Kiên cảm thấy không đúng. Ngẩng đầu nhìn hắn.

Cổ Nguyệt trầm giọng nói:

- Đinh huynh, không thấy người đâu cả!

- Không thấy sao?

Sắc mặt của Đinh Kiên hơi thay đổi.

Cổ Nguyệt chỉ chỉ vào dưới chân của Đinh Kiên:

- Trước đó ta đào nông, lúc đó ta không đào sâu như thế... Rốt cuộc thi thể có thể đi đâu được cơ chứ?

Đinh Kiên nhảy một cái lên bãi cỏ, trầm mặt xuống rồi nói:

- Phiền phức đến rồi!

-... Đinh huynh, ý ngươi nói là có khả năng bọn họ không chết hay sao?

Cổ Nguyệt chần chờ một chút rồi hỏi

Hắn thầm thở dài một hơi, khuôn mặt đẹp của Tiêu Thi lập lòe ở trước mắt của hắn, nếu như mỹ nhân như vậy có thể sống lại, như vậy cũng là một chuyện may mắn.

Đinh Kiên nói:

- Có người cứu bọn họ hay sao?

Cổ Nguyệt lắc đầu:

- Ta canh giữ ở đây hai ngày hai đêm, không ai tới đây... Khi Không Hải tôn giả truy sát Sở Ly hai ngày hai đêm, cuối cùng giết chết hai người ở đây, Không Hải tôn giả hóa thân thành Phật tổ. Thanh thế kinh người, toàn bộ người trong Phi Mã thành đều biết được chuyện này... Sau khi giết chết bọn họ, Không Hải tôn giả trực tiếp trở về Kim Cương tự, ta thì lại chôn hai người. Ta đã cẩn thận kiểm tra qua một phen, thân thể đã cứng ngắc, có Kỳ Nguyên đan cũng không cứu lại được!

- Không có ai cứu, bọn họ lại mất mạng, sao không thấy người đâu cơ chứ?

Đinh Kiên hừ lạnh nói.

Hắn chằm chằm nhìn về phía Cổ Nguyệt, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

Cổ Nguyệt hiểu rõ ánh mắt của hắn, lại cau mày nói:

- Đinh huynh. Ngươi nghi ngờ ta đã giở trò quỷ sao?

- Ta không nghĩ tới những chuyện khác, chỉ muốn cắt đầu bọn họ hiến cho Vương gia mà thôi.

Đinh Kiên nói.

- Đinh huynh. Nhất định ngươi đang nghĩ, ta đã cứu người đúng không?

Cổ Nguyệt lạnh lùng nói, vỗ y phục, híp mắt nói:

- Ta mặc kệ sống chết của Phượng Hoàng sơn mà cứu một kẻ đã chết hay sao?

- Được rồi được rồi, Cổ huynh, đương nhiên ta sẽ không nghĩ như thế.

Đinh Kiên nở một nụ cười:

- Ngươi có hồ đồ tới mấy cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy... Nhưng rốt cuộc người đã đi đâu cơ chứ?

- Rất dễ!

Cổ Nguyệt lạnh lùng nói:

- Lại mời Không Hải tôn lão ra tay, dùng thần thông Thông Thiên triệt địa nhìn một chút là biết được a!

- Có lý.

Đinh Kiên gật đầu:

- Đáng tiếc Không Hải tôn giả đã trở về tự, nếu không, chúng ta đi tới Kim Cương tự một chuyến, được chứ?

- Đi thì đi!

Cổ Nguyệt hừ lạnh nói:

-... Chỉ là Không Hải tôn giả nói muốn bế quan, không biết có thể mời được hay không.

Đinh Kiên liếc mắt nhìn hắn một cái, trong lòng nổi lên nghi ngờ:

- Bế quan?

Cổ Nguyệt nói:

- Không Hải tôn giả có cảm ngộ, có thể sẽ thành Phật.

http://tieulun.hopto.org

- Ha ha...

Đinh Kiên cười đến mức trở thành cười nhạt.

Cũng quá khéo, bế quan, ha ha!

- Đi thôi, ta sẽ hỏi Không Hải tôn giả một chút!

Cổ Nguyệt tức giận hừ lạnh nói.

Hai người xoay người rời khỏi sườn núi.

Tiêu Thi nhìn về phía Sở Ly rồi nói:

- Chúng ta không giả vờ chết được a!

Vốn nàng đang cảm thấy mình vừa chết, bên An vương kia sẽ hết hi vọng, không tiếp tục làm mọi chuyện nữa.

Thế nhưng nàng lại không nghĩ tới An vương cẩn thận như vậy, còn muốn trở lại tra xét một lần, chuyện đã lộ ra, cũng có ý nghĩa những tháng ngày yên tĩnh đã chấm dứt!

Tiêu Thi hỏi:

- Có cần đổi nơi ở không?

Sở Ly lắc đầu:

- Không vội.

- Lẽ nào đám người kia tìm đến thì lão hòa thượng kia sẽ trở lại hay sao? Bọn họ cũng không có số may như vậy!

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười cợt.

…

Kim Cương tự là một ngôi chùa ở giữa sườn núi, rất khó tưởng tượng ra được một ngôi chùa cổ điển tang thương, có chút đơn sơ như thế chính là Kim Cương tự, một trong bốn Đại tông phái.

Cổ Nguyệt và Đinh Kiên đi tới trước Kim Cương tự, gõ cửa viện đang đóng chặt.

Cửa viện nhuốm màu thời gian, chỉ có mấy khối sơn son là còn lại mà thôi.

Một lúc lâu sau, một lão tăng trên mặt có nốt ban mở cửa, động tác chần chờ mà chậm chạp, khiến cho người ta lo lắng bước kế tiếp của hắn có khí lực để bước ra hay không.

Tay của Cổ Nguyệt hợp thành hình chữ thập hành lễ:

- Kính chào tôn giả, hai người lão phu đến là để bái biến Không Hải tôn giả.

- Không Hải?

Ánh mắt của lão tăng vẩn đục, chậm rãi nói:

- Không Hải là ai?

Cổ Nguyệt nghiêm túc nói:

- Mấy ngày trước đây Không Hải tôn giả mới trở về chùa, nói muốn bế quan, lão phu có chuyện quan trọng, cho nên chỉ có thể tới quấy rầy Không Hải tôn giả bế quan tu hành, kính xin Tôn giả chuyển lời dùm một chút!

http://tieulun.hopto.org

- Ồ...

Lão tăng chậm rãi gật đầu nói:

- Ta đi xem xem có người tên là Không Hải hay không.

- Đa tạ Tôn giả.

Tay của Cổ Nguyệt hợp thành chữ thập hành lễ.

Lão tăng lại nhắm mắt lại, chân chậm rãi dần dần đi xa.

Đinh Kiên đánh giá Kim Cương tự này một chút, cau mày nhìn về phía Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt cười nói:

- Đinh huynh cho rằng chúng ta đến sai chỗ hay sao?

- Nơi này thực sự là Kim Cương tự sao?

Đinh Kiên hỏi.

Vách tường của chùa đã có vết rạn nứt, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, nhìn qua đã biết là quản lý không tốt gây nên, nên sớm tu sửa thì hơn.

Cổ Nguyệt nói:

- Đinh huynh, Kim Cương tự không giống như Đại Lôi Âm Tự, sau này ngươi sẽ biết.

Đinh Kiên lắc đầu nói:

- Ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhớ tới lão tăng vừa nãy:

- Chỉ có điều để một người tuổi già sức yếu như vậy trông cửa cũng đã làm khó người ta quá chứ?

- Có lẽ là có thâm ý khác.

Cổ Nguyệt nói.

Hai người đều không nhìn ra được lão tăng này có chỗ gì khác thường, chỉ là một tăng nhân già nua, không phải là cao nhân gì cả.

Một lúc lâu sau, lão tăng mở cửa, để bọn họ đi vào:

- Đi thẳng về phía trái, tới căn thứ hai chính là Không Hải.

- Đa tạ Tôn giả.

Cổ Nguyệt vội hỏi.

Hai người tiến vào trong viện.

Đây là một đại viện rất rộng rãi, có mấy toà Phật tháp nhỏ đứng vững, lại có mấy chú tiểu đang chơi đùa truy đuổi ở chung quanh Phật tháp, tiếng vui cười vang lên không dứt bên tai, không có chút trang nghiêm, nghiêm túc nào của chùa chiền cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Thiên Nhãn

Hai người đánh giá những chú tiểu này vài lần, mỗi người đều có ánh mắt linh động, biểu hiện vẻ thông tuệ hơn người.

Bọn họ đi tới trước một căn phòng mà lão tăng kia chỉ.

Căn phòng này không lớn, cửa phòng đóng, thế nhưng cánh cửa vừa cũ lại vừa nát, khe cửa rất lớn, căn bản không ngăn được gió thổi vào.

Lúc hai người đang muốn gõ cửa thì cửa phòng tự mở rộng, Không Hải tôn giả từ trong nhà đi ra, mỉm cười, tay hợp thành chữ thập nói:

- Cổ thí chủ, vị thí chủ này là...

- Tôn giả, đây là Đinh huynh, Đinh Kiên.

Tay của Cổ Nguyệt hợp thành chữ thập thi lễ:

- Chúng ta tới đây là muốn thỉnh giáo Tôn giả.

Không Hải mỉm cười, tay hợp thành chữ thập, rồi mời hai người vào nhà ngồi nói chuyện.

Trong phòng bố trí rất đơn giản, trước giường có một cái bàn, trước bàn có một cái ghế và một cái bàn khác, ghế, trên tường còn có một giá sách, trên giá tràn ngập sách cũ.

Không Hải khoanh chân ngồi lên trên giường, lại mời hai người ngồi

xuống.

- Tôn giả, chúng ta đi xem thi thể của Tiêu Nhị tiểu thư và Sở Ly, chỉ là lại phát hiện ra chúng đã biến mất.

Cổ Nguyệt biết Không Hải không thích hàn huyên cho nên hắn mở miệng nói thẳng:

- Ta hoài nghi bọn họ không chết.

Trên khuôn bình tĩnh của Không Hải hiện lên vẻ phức tạp.

- Ài...

Hai tay của Không Hải hợp thành chữ thập:

- A Di Đà Phật...

- Tôn giả?

Cổ Nguyệt nói:

- Lão phu muốn mời Tôn giả thi triển thần thông, dùng Thông Thiên Triệt Địa tra một chút.

Không Hải than thở:

- Việc này đã kết thúc, vì sao lại còn nổi sóng cơ chứ?

- Không thấy thi thể của Tiêu Nhị tiểu thư, điện hạ không yên lòng.

Cổ Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Sớm biết như vậy, ta nên mang theo Tiêu Nhị tiểu thư hồi phủ.

http://tieulun.hopto.org

- Dưới Niêm hoa chỉ, tuyệt không có cơ hội sống sót.

Không Hải thở dài nói:

- Tội nghiệt của lão phu lại tăng thêm một tầng, đáng tiếc!

Cổ Nguyệt nói:

- Tôn giả đi rồi, ta chôn bọn họ mồ yên mả đẹp. Thế nhưng lần này tới thì bọn họ đã biến mất... Đương nhiên, dưới Niêm hoa chỉ của Tôn giả, tuyệt đối không có chỗ sống, ta chỉ sợ bọn họ người mang bí thuật, có thể cải tử hồi sinh!

- Cải tử hồi sinh...

Không Hải trầm ngâm không nói.

Hắn thân là Tôn giả của Phật môn. Đối với loại dị thuật này cũng khá là thông hiểu.

- Gần đây có cảnh tượng kỳ dị nào xuất hiện hay không?

Không Hải nói.

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút, vội vàng gật đầu:

- Dường như ở trong thành đã từng lan truyền về một chuyện. Sau khi Tôn giả hóa Phật không lâu, mây đen trên bầu trời dày đặc, sấm vang chớp giật, đánh vào Cuồng Sa lâu cao nhất trong thành... Lúc ta và Đinh huynh dùng cơm đã nghe được tin tức này!

Bọn họ ở ăn cơm ở Cuồng Sa lâu Phi Mã thành, thân là cao thủ Thiên Ngoại thiên, đương nhiên phải đi tửu lâu có rượu ngon nhất rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ăn cơm xong, bọn họ hững hờ nghe được mấy tin tức này. Vốn tưởng rằng là nói quá lên, cho nên sau khi nghe xong cũng không để ý.

- Như vậy sao? Để lão nạp nhìn xem một chút.

Lông mày trắng như tuyết của Không Hải nhíu lại.

Hắn mở giá sách ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp, bên trong hộp có mấy lọn tóc.

Không Hải lấy ra một lọn tóc, sau đó lại lên trên giường ngồi xếp bằng, dáng vẻ trang nghiêm, lọn tóc quấn ở đầu ngón tay trỏ trái, không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, rất là đăm chiêu.

- Làm sao vậy Tôn giả?

Cổ Nguyệt vội hỏi.

Lông mày của Không Hải vẫn nhíu chặt, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tiêu Nhị tiểu thư không chết sao?

Cổ Nguyệt lại hỏi:

- Hay là đã chết rồi? Cái này có thể nhìn ra được đúng không?

- Không nhìn ra.

Không Hải nói:

- Có một tầng lực lượng vô hình chặn Thông Thiên Triệt Địa lại.

Hắn nghĩ tới trận pháp của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

- Lẽ nào Tiêu Nhị tiểu thư đã thật sự chết rồi?

Cổ Nguyệt than thở.

Không Hải trầm ngâm không nói.

Đinh Kiên nói:

- Tôn giả. Không nhìn ra nàng ở nơi nào, lẽ nào ngay cả còn sống hay đã chết cũng không nhìn ra sao?

Hắn cảm thấy chuyện này không khó lắm.

Cổ Nguyệt nhìn về phía Không Hải:

- Tôn giả, nhất định còn có biện pháp chứ? Quý tự nhiều thần thông như vậy, há có thể không nhìn ra sinh tử của một người?

- Ài...

Không Hải thở dài, lông mày càng ngày càng nhíu chặt hơn, mặt mày ủ rũ lắc đầu một cái. Hắn xuống giường đi tới cửa phòng:

- Đi mời Không Tĩnh sư thúc của ngươi tới đây!

- Vâng, sư phụ!

Một chú tiểu đang chơi đùa ở bên Phật tháp lên tiếng đáp, sau đó lập tức chạy đi.

Không Hải ngồi trở lại trên giường rồi nói:

- Sư đệ Không Tĩnh của ta có Thông Thiên Nhãn.

- Làm phiền Không Hải tôn giả rồi.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Nguyệt vội vã cười nói:

- Đều là ta sai, lúc trước ta không nên bất cẩn như vậy!

- Mỗi một hành động đều được chú định từ trước.

Không Hải lắc đầu nói:

- Gieo nhân nào thì gặp quả đó. Cổ thí chủ không nên tự trách.

Trong lúc nói chuyện, một tăng nhân già nua chậm rãi đi vào. Tay hợp thành hình chữ thập rồi thi lễ:

- Không Hải sư huynh.

Vóc dáng của hắn nhỏ gầy, lưng hơi còng, người mặc một cái áo tăng màu vàng đã bị phai màu, trở thành màu xám trắng.

- Không Tĩnh sư đệ.

Không Hải ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cho hắn ngồi lên trên giường:

- Có một chuyện muốn làm phiền sư đệ giúp đỡ.

Không Tĩnh già nua không từ chối mà từ từ đi tới trên giường rồi ngồi xuống, lại hỏi:

- Sư huynh có chuyện gì vậy?

- Sư đệ xem giúp ta một chút, xem người này còn sống hay đã chết.

Không Hải đưa một lọn tóc lên rồi nói:

- Chuyện còn lại không cần xem quá nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Không Tĩnh tiếp nhận tóc, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn xuất hiện một nụ cười:

- Là nữ nhân sao?

Không Hải gật đầu.

Hai tay của Không Tĩnh hợp thành hình chữ thập, kẹp tóc vào trong lòng bàn tay, sau đó mí mắt đóng lại dáng vẻ trang nghiêm mà thần thánh.

Cổ Nguyệt và Đinh Kiên bỗng nhiên hoảng hốt một hồi, cảm thấy giống như mình mới vừa từ trong giấc mộng xa xôi tỉnh lại.

Lúc này đã thấy trán của Không Tĩnh hạ thấp, dường như đang dùng trán để nhìn chằm chằm vào tóc vậy.

- Phốc!

Không Tĩnh đột nhiên ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Không Hải đưa tay đỡ lấy hắn, miệng thở dài:

- Làm phiền sư đệ rồi!

Không Tĩnh giẫy giụa rồi ngồi dậy, hai tay vẫn còn tóc, không nói một lời.

- Xem ra Tiêu thí chủ là một vị nhân vật không chọc vào được.

Vẻ mặt của Không Hải phức tạp nhìn về phía sợi tóc.

Nhân vật bình thường, liếc mắt đã nhìn ra vận mệnh và tương lai, nhân quả và nghiệp lực, cho nên phản phệ không đáng để nói đến.

Nhưng nếu như vận mệnh của một người tác động tới vận mệnh của mọi

người, Thông Thiên Nhãn liếc mắt nhìn thì nhân quả và nghiệp lực phản phệ sẽ cường đại hơn nhiều. Nhìn bộ dáng sư đệ phun ra một ngụm máu đã thấy, nữ tử Tiêu Thi này không phải là người tầm thường.

Cổ Nguyệt cẩn thận từng li từng tí một hỏi:

- Không Tĩnh Tôn giả?

Đinh Kiên nhìn khuôn mặt già nua kia, không chớp một cái, cảm thấy giống như hắn đã già yếu hơn rất nhiều, dáng vẻ như sắp tắt thở vậy.

Không Tĩnh thở dài một tiếng:

- Mẫu nghi thiên hạ, quý không thể nói!

- Mẫu nghi thiên hạ?

Cổ Nguyệt thất thanh kêu lên, vội hỏi:

- Lẽ nào... Lẽ nào là hoàng hậu?

Không Tĩnh lắc đầu ý là không cần phải nhiều lời nữa, hắn lại hợp thành chữ thập thi lễ với Không Hải, nói:

- Sư huynh, ta đi đây.

- Sư đệ, cố gắng điều dưỡng thân thể.

Không Hải hợp thành chữ thập chào lại hắn.

Không Tĩnh cười cười, chậm rãi bước đi từng bước.

Cổ Nguyệt vội nói:

- Không Tĩnh Tôn giả, người phải nói rõ ràng!

Không Tĩnh đứng ở cửa, quay đầu mỉm cười nói:

- Vị quý nhân này còn sống sót, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ, lão nạp cáo từ!

Hắn hợp thành hình chữ thập thi lễ, chậm rãi rời đi.

- Làm sao có khả năng cơ chứ?

Cổ Nguyệt quay đầu nhìn về phía Đinh Kiên.

Sắc mặt của Đinh Kiên cũng rất khác thường.

Cổ Nguyệt lại nhìn về phía Không Hải.

Không Hải nhíu mày, than thở:

- Thông Thiên Nhãn của Không Tĩnh sư đệ sẽ không sai sót. Mà Không Tĩnh sư đệ cũng sẽ không nói dối, xem ra vị Tiêu thí chủ này còn sống sót, có thể giữ được mạng sống ở dưới Niêm hoa chỉ, quả thực là dị số!

- Tôn giả, chúng ta muốn đi tìm nàng!

Cổ Nguyệt vội hỏi:

- Tôn giả có đi theo hay không?

Không Hải lắc đầu:

- Lão nạp sẽ không xuất tự lần nữa.

- Sao?

Cổ Nguyệt kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

Không Hải nói:

- Sau bảy ngày nữa lão nạp sẽ viên tịch.

- Tinh thần của tôn giả rất tốt, thân thể cường tráng, sao lại thế?

Cổ Nguyệt bán tín bán nghi hỏi.

Không Hải nói:

- Duyên trần của lão nạp đã hết, rốt cục đã có thể rời đi!

- Tôn giả...

Cổ Nguyệt có chút không rõ.

Không Hải mỉm cười:

- Viên tịch trở về Thiên Ngoại thiên, chỉ có hân hoan vui sướng, Cổ thí chủ không cần phải như vậy.

- Vậy ta có thể tới gặp một lần cuối Tôn giả hay không?

- Sau bảy ngày nữa Cổ thí chủ có thể đến tự xem lễ.

Không Hải mỉm cười nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Lựa Chọn

Hai người cáo từ rời khỏi Kim Cương tự, trong lòng đều đầy tâm sự, chậm rãi đi xuống dưới núi đi mà không nói gì.

Hai người đều đang suy nghĩ về một vấn đề: Chuyện này có cần bẩm báo cho vương gia hay không?

Vương gia một lòng muốn diệt trừ Tiêu Nhị tiểu thư, cho rằng nàng và phủ Quốc Công sẽ trở thành trở ngại trên con đường kế thừa ngôi vị hoàng đế của Vương gia. Cho nên trước sau phái ra không ít cao thủ vây giết nàng.

Thế nhưng hiện tại bỗng nhiên nói với An vương, Tiêu Nhị tiểu thư có số mệnh hoàng hậu, cách làm lúc trước đã sai, như vậy bảo An vương bọn hắn để mặt vào đâu được chứ?

Hoàng gia quý tộc, thứ bọn họ coi trọng nhất chính là vấn đề mặt mũi.

Đổi lại mình là An vương thì bản thân mình cũng sẽ rất lúng túng, sẽ không có cảm tình gì với người nói, đồng thời sẽ thầm hận trong lòng, sau đó sẽ nghĩ biện pháp tính sổ!

Thân là An vương, sau khi nghe được tin tức này cũng sẽ cảm thấy khó xử, đường đường là hoàng tử, lẽ nào lại đi xin lỗi với Tiêu Nhị tiểu thư hay sao?

Quả thực hắn đã phái ra cao thủ giết nàng, hơn nữa đã từng giết chết, chỉ có điều không biết vì nguyên nhân gì mà nàng lại sống lại mà thôi.

Đây mới là tử thù, cho dù xin lỗi thì có ích lợi gì chứ?

- Cổ huynh, sao Kim Cương tự lại hiệu lực cho điện hạ chứ?

Lúc trước hắn không cảm thấy kỳ lạ gì, thế nhưng sau khi đi tới Kim Cương tự thì hắn mới cảm thấy không rõ.

Kim Cương tự đạm bạc như vậy, không nặng ngoại vật, thực sự khó có thể tưởng tượng ra được bọn họ sẽ đi giết người thay cho An vương.

- Những cao tăng này làm việc há là chuyện mà phàm phu tục tử như chúng ta có thể phán đoán được chứ?

Đinh Kiên bỗng cảm thấy phấn chấn.

- Rất có thể!

Đồng thời hắn lại lắc đầu.

Kỳ thực hoàng đế là người nào thì đối với Kim Cương tự cũng không có gì khác nhau. Kim Cương tự không giống Đại Lôi Âm Tự, các đệ tử hiếm khi ra tự, không tranh với đời, không cần để ý tới việc hoàng đế là ai. Cũng không cần quản là vương triều gì cả.

- Được rồi được rồi, cho dù có nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra được, phí khí lực như vậy làm gì chứ? Chúng ta nói chuyện này đi, có cần báo cáo cho điện hạ hay không?

Đinh Kiên bất đắc dĩ nói.

…

Thần Đô, thư phòng trong An vương phủ.

http://tieulun.hopto.org

Bên trong thư phòng có vài chiếc đèn lồng treo cao, chẳng khác nào ban ngày.

An vương mặc một bộ trường bào màu vàng, chắp tay đứng trước người hai người, không nói một lời.

- Hư Ninh?

Hòa thượng thanh niên này mặc một bộ tăng bào màu vàng, béo lùn chắc nịch, tướng mạo trung hậu thành thật, giống như bất kỳ ai cũng có thể đi tới bắt nạt hắn một cái, thực sự không giống như là cao tăng một chút nào.

- Điện hạ, Không Tĩnh sư bá là người có Thiên nhãn thần thông đứng đầu tệ tự. Thần thông này quá tổn hại tuổi thọ. Những năm gần đây, Không Tĩnh sư bá hầu như không thi triển thần thông ra một lần nào. Nếu không có Không Hải sư bá thì Không Tĩnh sư bá sẽ không xuất thủ.

Trên khuôn mặt tuấn dật của An Vương hiện lên vẻ căng thẳng.

Tay của Hư Ninh hợp thành chữ thập nói:

- Chúc mừng điện hạ.

Trên khuôn mặt tuấn dật của An Vương hiện lên nụ cười, hắn lắc đầu thở dài, nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa đau khổ.

- Chuyện này không cho phép truyền ra ngoài, nếu như nghe được tin tức gì thì đừng có trách bản vương vô tình!

Cổ Nguyệt và Đinh Kiên vội vã trả lời.

Trên người bọn họ mang trọng trách của tông môn, nếu như đắc tội với An vương, tông môn sẽ bị liên lụy.

Nghe được tin tức này. Bọn họ càng ngày càng tin tưởng An vương có thể leo lên đại vị, tương lai sẽ trở thành hoàng đế, chắc chắn tông môn sẽ nhận được chỗ tốt rất lớn.

Cổ Nguyệt cẩn thận từng li từng tí một liếc mắt nhìn hắn một cái, lại nói:

- Nói lời xin lỗi, nói là một chuyện hiểu lầm.

An vương ngẩn ra, lập tức bừng tỉnh, nguýt hắn một cái rồi nói:

- Lão cổ, tâm tư của ngươi cũng đủ linh hoạt, hiện giờ nàng còn chưa phải là Vương phi!

Cổ Nguyệt cười nói:

- Chỉ cần điện hạ không đổi ý thì phủ Quốc Công không thể đổi ý!

An vương cười cười, lại chắp tay đi dạo, trường bào màu vàng ở dưới ngọn đèn càng ngày càng lóa mắt.

- Quên đi, cái gì cũng không được nói.

Cổ Nguyệt kinh ngạc:

- Điện hạ, lão phu đã xem qua hình dáng của Vương phi, quả thật là xinh đẹp không có gì chê trách, thiên hạ hiếm có!

An vương không phản đối mà hỏi một câu.

- Nếu như lão phu có một chữ nói sai thì bị thiên lôi đánh!

An vương vung tay, không phản đối. Hắn cũng chấp nhất đối với nữ sắc không như vậy, thứ hắn coi trọng là ngôi vị hoàng đế:

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện này không vội, tháng ngày còn dài mà.

Đinh Kiên vội hỏi:

- Tránh cho phủ Quốc Công phản ứng quá khích, lại gây ra khúc chiết gì đó, ảnh hưởng tới ngày tiến hành đại hôn, như vậy sẽ không tốt lắm.

An vương trầm ngâm nói:

- Phủ Nhân Quốc Công cũng đang làm ầm ĩ, nếu như bọn họ yên tĩnh lại thì sẽ bị Lục Ngọc Dung nhân cơ hội!

Cổ Nguyệt và Đinh Kiên liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt rất âm trầm.

Lần trước bọn họ ăn thiệt thòi lớn của Lục Ngọc Dung, thiếu chút nữa đã mất mạng. Cho dù là thân thể thiên kim của An vương cũng bị thương, võ công của nữ tử này rất quỷ dị, tâm trí lại hơn người, quả thật rất là đáng sợ.

An vương lạnh nhạt nói:

- Sở Ly kia ứng phó với Lục Ngọc Dung... Cứ để bọn họ đấu một trận, chúng ta xem trò vui cũng tốt.

Cổ Nguyệt vội hỏi.

An vương chắp tay lạnh nhạt nói:

- Trừ phi là Lục Ngọc Dung tự mình ra tay.

Đinh Kiên nói.

An vương nói.

Hai người ôm quyền, sau đó rất biết điều xin cáo lui.

http://tieulun.hopto.org

…

Lúc sáng sớm, trên ngọn núi ngoài Phi Mã thành.

Sở Ly chậm rãi diễn luyện Thiên Ma công, động tác chậm rãi mà cổ kính.

Tiêu Thi thì lại ở một bên luyện một bộ quyền pháp dưỡng sinh, mềm mại, chậm rãi, giống như Thái Cực quyền ở hậu thế vậy, đôi tay ngọc trắng như đang vờn nước, mềm mại vô lực, lại trôi chảy tự nhiên, không nhìn thấy có chút gì giống như là quyền pháp.

Thỉnh thoảng nàng liếc mắt nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly thì lại hết sức chăm chú nhìn vào trong cơ thể, đang cân nhắc Thiên Ma công.

Tiêu Thi thản nhiên tự tại, không căng thẳng một chút nào.

Nàng hoàn toàn không có ý sợ hãi, chết thì chết, nếu như Sở Ly không cứu được mình, như vậy thì cũng là chết. Có hai người làm bạn, ở trên đường xuống hoàng tuyền cũng không cô quạnh, không có gì mà không tốt.

Sở Ly chợt phát hiện ra, kỳ thực Thiên Ma khí không cần tuần hoàn theo kinh mạch.

Nội lực như nước, cần lưu động ở bên trong những đường kinh mạch. Nếu không đi qua kinh mạch thì cũng có thể trực tiếp đi ở bên trong thân thể, nhưng sẽ làm tổn thương tới thân thể.

Thiên Ma khí thì lại khác, nó có thể tùy ý đi loạn ở trong người.

Theo hắn thấy, nó gần như tinh khí của ngũ cốc, chỗ đi qua không làm tổn thương tới thân thể.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng so uy lực, tinh khí ngũ cốc so với nó là hai thứ khác nhau một trời một vực, không thể đánh đồng được với nhau.

Thiên Ma khí thông qua thôn phệ mà làm lớn mạnh bản thân, hắn còn phát hiện ra, dùng Thiên Ma khí thúc giục chiêu thức, thì sẽ làm chiêu thức tăng tốc, sẽ làm thân thể biến đổi nhanh hơn.

So với nội lực của bản thân hắn, Thiên Ma khí có ưu thế quá to lớn, vượt lên rất xa.

Tuy Thiên Ma công rất được, nhưng hắn cũng không dám dễ dàng thi triển ra.

Có người nói Thiên Ma công là công địch của Phật môn, tuy nói đã thất truyền trăm năm, thế nhưng hắn không dám đánh cược đệ tử Phật môn không nhận ra được. Mà một khi nhận ra, Đại Lôi Âm Tự và Kim Cương tự sẽ đồng loạt ra tay, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

Hắn đã từng trải nghiệm sự lợi hại của Đại Lôi Âm Tự, cũng kiến thức sự lợi hại của Kim Cương tự. Cho nên hiện tại hắn đã biết rõ Thiên Ma khí này không thể hiện thế.

Thiên Ma công chỉ có thể dùng để biến hóa dung mạo, hóa giải xâm vào thân thể kình lực, không thể dùng đến đối địch.

Tiêu Thi bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Sở Ly khởi động Đại Viên Kính Trí, nhìn thấy Liễu Như dưới tám tên hộ vệ bảo vệ, cưỡi một con ngựa, chậm rãi đi qua dưới chân núi.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly gật đầu, lập tức biến mất tại chỗ, xuất hiện ở dưới ngọn núi, chân

giẫm ngọn cây đi xuống.

- Tổng quản!

Sở Ly đi tới gần nàng, tám tên hộ vệ ngăn ở phía sau Liễu Nhứ, tay đè chuôi kiếm nhìn chằm chằm vào hắn.

- Là người mình!

- Tổng quản, ở đây có một phong thư!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Thông Gió

Sở Ly tiếp nhận thư tín rồi xé ra, là tin tức của Tuyết Lăng.

Ở trong thư Tuyết Lăng có nói, trong An vương phủ có một người tên là Cổ Nguyệt, lén lút truyền tin tức đến, nói là An vương sẽ không ra tay đối với Nhị tiểu thư nữa. Trái lại còn phải cẩn thận người của phủ Nhân Quốc Công, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đại hôn bị phá hỏng.

Nàng đã điều tra Cổ Nguyệt đưa ra tin tức này, là cao thủ Thiên Ngoại thiên của Phượng Hoàng sơn, là người khéo đưa khéo đẩy, rất khó lường.

Sở Ly thu thư vào trong lòng, trầm ngâm không ngớt.

Liễu Nhứ hỏi.

- Cũng còn tốt.

Liễu Nhứ nói.

- Bên này rất phiền phức, ngươi đến rồi phải lập tức đi, không thể ở lâu.

Liễu Nhứ nhẹ nhàng gật đầu.

- Bên An vương phủ và phủ Nhân Quốc Công đều mắt nhìn chằm chằm vào chúng ta. Bọn họ không phái người tới đây nữa, cho nên ngươi đi nhanh lên.

- Bọn họ sẽ bắt ta sao?

- Cho dù không biết hành tung của Nhị tiểu thư, nhưng hỏi một chút tin tức quen thuộc hằng ngày thì cũng là đầu mối có tác dụng.

Liễu Nhứ biết tổng quản đã có sắp xếp, nàng có nói cái gì thì cũng vô dụng.

- Để bọn họ trở về đi.

- Tang đại ca, đa tạ đại ca chăm sóc.

- Liễu muội tử, vậy chúng ta đi về trước, có việc gì thì cứ trực tiếp liên lạc với ta!

Liễu Nhứ mỉm cười.

- Tổng quản, ta phải rời đi, thật sao?

- Tránh cho đêm dài lắm mộng.

Hắn đưa tay ôm Liễu Nhứ rồi đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt Tưởng Hòe.

Bây giờ Tưởng Hòe đã hóa thành một tên đại hán hào phóng, cưỡi ngựa, eo đeo một thanh trường đao, rất có phong độ của một võ lâm hào khách.

Tưởng Hòe đang muốn vào thành thì chợt thấy Sở Ly xuất hiện, hắn lập tức ôm quyền một cái.

- Tưởng huynh, trên đường cực khổ rồi. Mang Liễu cô nương trở về, nên cẩn thận một chút, tránh những chuyện không liên quan trên đường.

Tưởng Hòe cười ha hả nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, Liễu cô nương?

http://tieulun.hopto.org

Liễu Nhứ chần chờ một chút.

- Y phục của ngươi sẽ có người đưa trở về, lập tức lên đường đi.

Liễu Nhứ thi lễ.

Sở Ly nhìn Tưởng Hòe rồi ôm quyền một cái.

- Tổng quản yên tâm. Ta sẽ cẩn thận.

Sở Ly gật gù.

Tưởng Hòe cũng là người từng trải, nhiều như vậy năm không ai có thể bắt được hắn, từ đó có thể biết được bản lĩnh trà trộn của hắn cực cao.

…

- Lại có tin tức gì sao?

Sở Ly nói qua tin tức Tuyết Lăng đưa tới.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Tại sao chứ?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Nói vậy có lẽ vấn đề xuất hiện ở phía Kim Cương tự.

Bọn họ nhìn thấy Cổ Nguyệt và lão giả gầy gò kia rời đi, đi tới Kim Cương tìm kiếm Không Hải.

Bọn họ không đi mà quay lại, nói vậy bên Kim Cương tự kia đã nói cái gì đó. Bằng không, đã sớm có rất nhiều cao thủ tới đây tìm kiếm bọn họ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Ngươi muốn tự chui đầu vào lưới sao? Ngươi chán sống rồi?

- Chuyện này phải hỏi cho rõ ràng.

Tiêu Thi nói:

- An vương muốn giết ta. Cũng muốn giết ngươi!

Sở Ly nói.

- Ngươi muốn trở về Thần đô sao?

Sở Ly cười nói.

- Ngươi nói thật sao?

Sở Ly nói.

…

Dương Thư Quý tràn ngập tinh thần gấp trăm lần về đến nhà, tinh khí thần tràn trề. Hắn đang chuẩn bị luyện công ở trong viện thì đột nhiên cảm thấy khác thường. Sau khi nhìn hai bên một chút hắn lập tức vọt người lên trên tường, nhìn thấy trong viện phía tây xuất hiện Sở Ly, người đang một bộ áo bào trắng đứng ở trong viện.

Những ngày qua hắn vẫn luôn lặp lại động tác này, thỉnh thoảng sẽ tới đây xem một chút, hắn luôn cảm thấy Sở tiên sinh sẽ lần nữa xuất hiện.

Dương Thư Quý vui mừng khôn xiết.

Sở Ly cười vung vung tay với hắn.

http://tieulun.hopto.org

- Sở tiên sinh. Ta còn tưởng rằng ngươi không trở về nữa chứ.

- Sau lúc đó không có ai đến đây chứ?

Dương Thư Quý lắc đầu nói.

- Vậy thì tốt, xem võ công của ngươi rất có tiến bộ, thật là đáng mừng.

Dương Thư Quý có thể nhảy một cái lên trên tường, tuy rằng động tĩnh khi rơi xuống đất quá to lớn. Thế nhưng cũng đã có tiến bộ rất nhiều rồi.

- Nhờ có Sở tiên sinh chỉ điểm, nội công của Linh hầu quyền rất là lợi hại, nội lực một ngày tăng lên một đoạn dài rồi đó.

Sở Ly cười gật đầu.

Từ nhỏ hắn đã luyện Linh hầu quyền, tích lũy thâm hậu, lại thêm luyện nội công tâm pháp nữa cho nên lúc này đang là hậu tích bạc phát.

Dương Thư Quý nói:

- Hiện giờ ta đã là tiểu đầu mục mười người. Biết đánh nhau và nghe chút tin tức ngầm!

- Đa tạ, ta tới đây là muốn yên tĩnh một chút.

Dương Thư Quý cười nói:

- Bên này là nơi yên tĩnh nhất, sẽ không có người nào tới quấy rối.

Sở Ly gật gù.

- Tiên sinh còn chưa ăn cơm tối đúng không? Để ta bảo mẫu thân ta đi làm.

Sở Ly cũng không khách khí.

Trong khi nói chuyện, Tiêu Thi từ trong nhà nhẹ nhàng đi ra, người mặc một bộ la sam, khuôn mặt óng ánh mà ôn hòa.

Dương Thư Quý cảm thấy tiểu viện lập tức trở nên sáng ngời, cuống quít quay đầu đi không dám nhìn, đỏ mặt cáo từ với Sở Ly.

Sở Ly cười tiễn hắn rời đi.

- Tên tiểu tử này đúng là nhiệt tình.

…

Lúc đêm khuya, Cổ Nguyệt đang luyện công ở bên trong sân.

Trong sân không đốt đèn, đen kịt.

Động tác của Cổ Nguyệt vô thanh vô tức, thân như quỷ mỵ.

- Ai?

- Tại hạ Sở Ly, phụng mệnh Nhị tiểu thư đến đây gặp Cổ tiền bối.

Cổ Nguyệt ngẩn ra, đánh giá Sở Ly vài lần, lạnh nhạt nói:

- Vào nhà nói chuyện đi.

Không có thủ đoạn Xá Lợi của Không Hải lão tăng bảo vệ, Sở Ly có thể nhìn thấy tâm tư của Cổ Nguyệt, tuy rằng có địch ý nhàn nhạt, nhưng lại không có sát cơ.

Trong phòng ánh đèn sáng rõ, Cổ Nguyệt lau trán một cái, lại ra hiệu mời Sở Ly ngồi.

Cổ Nguyệt ngồi vào trên ghế thái sư.

- Tin tức của Cổ tiền bối, Nhị tiểu thư đã thu được.

- Ở bên ngoài có thể ta sẽ không thừa nhận mình từng đưa thư cho bên đó.

- Ân tình của Cổ tiền bối, Nhị tiểu thư ghi nhớ ở trong lòng.

Hắn nhòm ngó nội tâm của Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt không đặt mình ở trong mắt, nhưng lại rất coi trọng Tiêu Thi, mẫu nghi thiên hạ, quý không thể nói. Cho nên hắn mới nghĩ trăm phương ngàn kế để nịnh bợ, làm như vậy là để tích góp ân tình cho tương lai a.

- Vương phi nghiêm trọng rồi, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

- Vì sao bỗng nhiên An vương đổi ý, bởi vì không rõ cho nên trong lòng Nhị tiểu thư rất bất an.

- Ài... tâm tư của điện hạ khó dò, những chân chạy vặt như chúng ta cũng không biết rõ, lão phu chỉ nói ra vài câu tướng mạo của Vương phi thiên hạ vô song, mà điện hạ cũng đang là tráng niên mà.

- Thì ra là như vậy... Ta sẽ trở lại báo cáo cho Nhị tiểu thư, Cổ tiền bối có biết rõ nội tình của phủ Nhân Quốc Công không?

Hắn thầm than quả nhiên là kẻ dối trá, không lộ ra một tia.

- Vương phi phải cẩn thận Lục Ngọc Dung, tâm tư của nữ tử này khó lường, võ công mạnh mẽ, tuyệt đối không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên bình thường có thể so sánh được!

- Phủ Nhân Quốc Công có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại thiên vậy?

Cổ Nguyệt nói:

- Người đáng sợ nhất không phải là bọn họ, mà là Lục Ngọc Dung, điện hạ đã ăn một lần thiệt thòi của nàng.

- Sau bốn ngày Không Hải sẽ viên tịch sao?

Cổ Nguyệt than thở:

- Một thân thần thông của Không Hải tôn giả khiến cho người ta kính nể, đáng tiếc...

- Tại hạ muốn đi xem lễ, được chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Sát Cơ

- Xem lễ?

Cổ Nguyệt lấy làm kinh hãi, đánh giá hắn từ trên xuống dưới:

- Sở tổng quản, ngươi muốn đi Kim Cương tự sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Ở trong đầu hắn đã nhìn thấy tình cảnh bản thân Cổ Nguyệt nhìn thấy Kim Cương tự, rất là kinh dị.

Hắn biết, quyết định này của hắn quả thực giống như chịu chết vậy, trong Kim Cương tự có đông đảo thần thông giả, một khi hắn bước vào đó, muốn chạy trốn cũng sẽ trốn không thoát, sẽ vẫn lạc ở trong Kim Cương tự.

Nhưng Sở Ly vẫn quyết định đi xem xem một chút.

Nhìn xem mười đời tu Phật hiệu rốt cuộc sẽ là cái gì, càng quan trọng hơn chính là, hắn muốn nhìn một chút xem mình có cơ hội để tu thành những thần thông khác hay không.

Mình có thể tu thành thần thông Đại Viên Kính Trí, như vậy không hắn đã không thể tu thành những thần thông khác.

Nếu nếu không thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần, như vậy mình có sống sót cũng vô vị, người mang Khô vinh kinh, muốn chết cũng không dễ như vậy. Huống chi, hắn lại là người chuyển thế mà đến, chết rồi cũng chưa chắc

đã không thể chuyển thế tới đời sau.

Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con, vì thần thông, hắn định đánh cược một lần.

Quan trọng nhất chính là, hắn cảm thấy nếu như Kim Cương tự muốn giết mình nữa thì mình cũng chạy không thoát được. Chỉ cần Không Hải lại tới một lần nữa, người mang Kim Cương Xá Lợi thuật, mình chắc chắn sẽ phải chết, đưa tới cửa như vậy, để xem bọn họ có thể giết mình hay không.

Cổ Nguyệt cười nói.

- Ta đi tới Kim Cương tự xem lễ, Kim Cương tự giết ta, không đến nỗi như vậy chứ?

Cổ Nguyệt gật đầu:

- Nếu như không phải gây bất lợi đối với Kim Cương tự, như vậy có lẽ chư vị Tôn giả sẽ không giết người ở trong tự... Được, nếu như Sở tổng quản dám đi, lão phu cũng dám đáp lời. Sở tổng quản không hổ là tuấn kiệt, khâm phục!

Hắn tự hỏi, nếu mình là Sở Ly, tuyệt đối sẽ không có can đảm như vậy.

Thật không biết nên nói hắn ngông cuồng hay là nói hắn ngu xuẩn, hắn rất muốn xem xem đối phương sẽ rơi vào kết cục thế nào!

Hắn âm thầm cười gằn, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra chút gì cả.

Hắn có địch ý vô hình đối với Sở Ly, bản thân mình tự nhận người ta sẽ không nhìn ra được, thế nhưng Sở Ly lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Sở Ly cảm thấy buồn cười.

Khuôn mặt đẹp của Tiêu Thi mình không coi ra gì. Nam nhân tuổi như Cổ Nguyệt cũng bị ảnh hưởng, vì mình cách Tiêu Thi quá gần mà bị hắn ta đố kị hận, trong lòng sinh ra địch ý cũng là chuyện bình thường.

Sở Ly hỏi.

Cổ Nguyệt dán mắt nhìn vào Sở Ly.

Sở Ly trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu.

Nếu như Kim Cương tự còn muốn giết Nhị tiểu thư, như vậy hắn có chạy cũng không thoát, đưa tới cửa thì sao chứ?

Cổ Nguyệt cau mày nói:

- Chỉ có thể ở ở ngoài tự chờ mà thôi.

Tim hắn mơ hồ nhảy nhót, hận không thể lập tức nhìn thấy Tiêu Thi.

- Làm phiền Cổ tiền bối rồi.

Cổ Nguyệt nói.

- Vậy tại hạ cáo từ, ngày mai gặp mặt ở ngoài thành!

Cổ Nguyệt ôm quyền.

…

Sở Ly nói chuyện tới quyết định của mình, hai mắt của Tiêu Thi trừng lớn, ánh mắt rất là kỳ dị.

- Tiểu thư không muốn đi sao?

Tiêu Thi than thở:

- Đổi các loại trò gian!

- Có đi hay không?

Tiêu Thi nói:

- Đám lão hòa thượng kia có gì để xem cơ chứ?

- Ta muốn mở mang kiến thức một chút, nhìn xem mười đời thành Phật, còn có thần thông như thế nào.

Tiêu Thi đã nhìn thấu tâm tư của hắn, nàng như bừng tỉnh cười nói:

- Muốn biết chỗ tốt hả.

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, chẳng khác nào trăm hoa đua nở, dung quang loá mắt.

Sở Ly cười cười.

Tiêu Thi ở trước mặt hắn càng ngày càng tùy ý.

- Được, đã có chỗ tốt, vậy thì đi!

Sở Ly cười nói:

- Lão tăng trong Kim Cương tự thi triển Thông Thiên Nhãn, nhìn thấy mệnh cách của tiểu thư là mẫu nghi thiên hạ, đây mới là nguyên nhân khiến cho tâm ý của An vương chuyển biến.

Tiêu Thi nhíu mày:

- Sẽ không phải là hoàng hậu đó chứ?

- Hoàng hậu, thái hậu. Đều là mẫu nghi thiên hạ, ai biết được.

- Sở Ly, ngươi thật sự muốn ta làm Vương phi?... nữ nhân của An vương sao?

- Ta muốn giết An vương, nhưng rất khó.

Hắn cảm thấy không chịu nổi.

Giọng nói của nàng rất u oán, rất giống như chân thành với mình vậy, càng ngày càng thích trêu chọc mình!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ta không muốn nhìn thấy tên này... Hừ, hắn muốn giết thì giết, muốn thành hôn thì lấy. Hắn nghĩ mình là hoàng thượng sao?

- Ta sẽ thử một chút xem sao.

Tiêu Thi lườm hắn một cái.

Tâm giết An vương của Sở Ly ngày càng dày đặc.

Vừa muốn thành hôn với Tiêu Thi, không giết nàng mà lại muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, sau đó An vương phải làm rõ ràng. Chỉ cần hơi đoán là có thể đoán ra được.

Ra tay đối với phủ Quốc Công.

Chỉ cần phủ Dật Quốc Công còn một ngày thì hắn sẽ không thể leo lên ngôi vị hoàng đế.

Vì lẽ đó chuyện thứ nhất là phải diệt trừ phủ Dật Quốc Công, hắn cưới Tiêu Thi, lén ra tay thì lại càng dễ dàng mê hoặc người. Có lẽ bên phủ Dật Quốc Công thậm chí còn sẽ không đề phòng hắn, cho dù đề phòng thì cũng chưa chắc đã phòng được.

An vương chưa trừ thì phủ Dật Quốc Công sẽ khó thoát một kiếp.

Tiêu Kỳ vẫn còn đang bế quan, chẳng biết lúc nào mới có thể bước vào Thiên Thần cảnh. Thế nhưng Thiên Thần cảnh thì sao chứ? Chờ nàng xuất quan thì phủ Quốc Công đã sụp đổ, đây là chuyện chắc chắn, cho dù cao thủ Thiên Thần cũng không thể cứu vãn được tình huống này.

Đến lúc đó, sợ rằng Tiêu Kỳ sẽ liều mạng, mà hoàng thượng cũng là cao thủ Thiên Thần, mà đã sớm là cao thủ Thiên Thần từ lâu rồi. Hắn há có thể để cho Tiêu Kỳ sống sót được chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, trước tiên vẫn nên diệt An vương thì tốt hơn.

Đương nhiên hắn sẽ không nói với Tiêu Thi những ý nghĩ sâu xa này, làm trong lòng nàng rối loạn là một chuyện vô bổ rồi.

Bỗng nhiên Tiêu Thi khẽ cười một tiếng.

Sở Ly nhìn về phía nàng.

- Sở Ly, ngươi nói xem chúng ta có giống như một đôi gian phu dâm phụ hay không? Còn chưa vào cửa đã mưu tính giết tướng công rồi.

- Còn không phải là do tiểu thư sao?

Tiêu Thi cười nói.

- Tiểu thư, rụt rè một chút đi, đừng khiến cho người ta chê cười, làm ảnh hưởng tới danh tiếng của tiểu thư.

Tiêu Thi cười nói.

Ba lần được hắn cứu tính mạng, Tiêu Thi đã triệt để không còn đề phòng gì với hắn nữa. Vui cười tức giận, mắng thích làm gì thì làm, thoải mái thích

ý.

…

Ở ngoài Thần Đô thành, Sở Ly và Tiêu Thi lẳng lặng đứng đó.

Nàng mặc một kiện trường bào màu tím rộng lớn, che vóc người uyển chuyển lại, trên mặt là khăn che mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt đẹp.

Cổ Nguyệt sải bước tới đây, thân mặc trường bào, khí độ ung dung.

Nhìn thấy Sở Ly, hắn lại liếc mắt nhìn Tiêu Thi, vội vã ôm quyền hành lễ.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi lưu chuyển, nhàn nhạt quét hắn một chút rồi khẽ gật đầu.

- Kính chào Vương phi.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói.

Cổ Nguyệt vội vàng gật đầu.

Sở Ly ở một bên cười thầm, thực sự là một vật khắc một vật thật sự.

Trước đó Cổ Nguyệt rất ra vẻ, ra vẻ tiền bối đức cao vọng trọng. Thế nhưng đến trước mặt của Tiêu Thi, thiếu chút nữa đã khúm núm, cũng không chỉ là bởi vì thân phận Vương phi, mà là bởi vì khuôn mặt đẹp vô song của nàng.

- Tiểu thư, chúng ta lên đường thôi.

Tiêu Thi lạnh lùng nói.

Có người bên ngoài ở đây, nàng lập tức đổi lại thành một người khác.

Hoàn toàn không có sự tùy ý và lười biếng khi ở cùng Sở Ly, lại trở về là một Tiêu Thi như trước kia.

Cổ Nguyệt không cho rằng làm như vậy là bất kính, trái lại còn cảm thấy Vương phi nên lãnh đạm như vậy, khiến cho người ta cảm thấy cao không thể chạm tới được.

- Lão phu sẽ dẫn đường cho Vương phi.

- Có thể đuổi được chứ?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Thi thiếu kiên nhẫn liếc nhìn Cổ Nguyệt một chút.

Cổ Nguyệt lẫm liệt, không nói nhảm nữa mà thi triển khinh công nhẹ nhàng rời đi.

Hắn rời khỏi quan đạo, đạp lên cây cỏ đi nhanh.

Nhìn Sở Ly dắt tay của Tiêu Thi, tuy cách một lớp tay áo, thế nhưng vẫn khiến cho hắn đố kỵ, hận không thể lấy thân đổi vị trí của đối phương.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cuối cùng thúc giục khinh công đến cực hạn.

Khinh công của hắn tuyệt đỉnh, bằng không lúc trước cũng sẽ không cùng Không Hải đồng thời truy sát Sở Ly.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tặng Châu

Trong lòng Cổ Nguyệt thầm giận, cũng âm thầm giật mình.

Khó trách lúc trước khi An vương phái ra bọn họ đã căn dặn bọn họ cẩn thận khinh công của Sở Ly. Vốn hắn nghĩ khinh công của mình đã đủ để tiếu ngạo võ lâm, không nghĩ tới Sở Ly tuổi còn trẻ mà lại không kém mình một chút nào!

Hắn không thúc giục bí pháp, kích thích tiềm lực, bằng không tốc độ sẽ lại tăng lên gấp đôi.

Hắn vẫn còn lý trí, nếu quả thật làm như thế, sau khi kích thích tiềm lực xong sẽ phải tĩnh dưỡng một ngày, bị Vương phi nhìn thấy chuyện này, chẳng phải sẽ bị nàng cười đến rụng răng hay sao?

Càng quan trọng hơn chính là, mình thúc giục bí pháp, Sở Ly cũng thúc giục, nếu như mình bị bỏ lại, như vậy sẽ triệt để không còn mặt mũi nào nữa. Cho nên mọi việc để lại một phần chỗ trống cũng không tệ rồi.

Tiêu Thi nhìn phong cảnh phía ngoài, bàn tay chậm rãi mềm nhũn ra, hầu như toàn bộ trọng lượng đều đặt ở trên tay hắn, đôi mắt sáng híp lại.

Sở Ly dùng nội lực che khuất gió, trước người của nàng như có một cái bình phòng, gió hóa thành gió nhẹ, làm cho tay áo nàng bồng bềnh, chẳng khác nào những hạt bụi nhỏ, làm cho Cổ Nguyệt thỉnh thoảng phải nhìn về phía này.

Cổ Nguyệt cảm thấy, có thể khống chế cho mình không quay đầu lại, định lực của mình quả thật là bất phàm.

Cổ Nguyệt toàn lực thúc giục khinh công, tốc độ kinh người, so với tuấn mã còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã đi ra được một dặm.

Kim Cương tự ở phía tây của Thần Đô, ước chừng hai ngàn dặm, lúc chạng vạng tối hai người đã đến Kim Cương tự.

Tiêu Thi đã ngủ được một lát, nàng mơ màng tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, nàng chậm rãi xoay người, đường cong kinh người mơ hồ hiện lên.

- Còn chưa tới sao?

Cổ Nguyệt cung kính trả lời.

- Đây chính là Kim Cương tự?

Cổ Nguyệt cười nói:

- Ta cũng đã thấy Đại Lôi Âm Tự. Trang nghiêm thần thánh, vàng son lộng lẫy, thực sự là khí độ cao quý của Phật gia, nơi này lại rất giống như chùa miếu ở nơi thôn dã vậy.

- Bọn họ tu Phật hiệu không giống nhau, đương nhiên cũng không thể đánh đồng được với nhau rồi, ta có thể vào chứ?

Cổ Nguyệt vội nói.

Hắn tiến lên gõ cửa.

Một chú tiểu thông tuệ đi ra kéo cửa. Có chút hiếu kỳ nhìn về phía hắn. Lại nhìn về phía Sở Ly và Tiêu Thi.

Chú tiểu này hỏi hỏi.

- Tiểu hòa thượng, ta họ Tiêu.

Tiểu sa di cười híp mắt, tay hợp thành hình chữ thập rồi thi lễ, cất cao giọng nói:

- Không Hải sư bá cho mời ba vị.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

- Có thể vào được đã tốt lắm rồi.

- Đa tạ tiểu hòa thượng!

Chú tiểu này mời ba người vào tự, tiến vào trong viện.

Trong viện có hơn một trăm vị hòa thượng đang ngồi, lão hòa thượng, hòa thượng thanh niên, tiểu hòa thượng đều có.

Tiểu hòa thượng ở giữa nhất, hòa thượng thanh niên ở ngoài, còn các lão hòa thượng thì ở ngoài cùng.

Ở chính giữa là Không Hải đang bình tĩnh ngồi đó.

Sở Ly phát hiện ra mấy Phật tháp đều có kim quang. Mơ hồ có người đang ngồi xếp bằng bên trong kim quang, bao phủ toàn bộ Kim Cương tự lại. Ở đây Đại Viên Kính Trí của Sở Ly đã mất đi hiệu lực, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Những hòa thượng này người nào có thần thông. Người nào không có thần thông, tất cả đều không nhìn ra được. Từ bề ngoài nhìn lại, giống như tất cả không tu võ công vậy.

Không Hải khoanh chân ngồi trên bồ đoàn màu vàng, trước người có xếp một cái hộp gỗ Tử Mộc, ngoài ra cũng không có vật gì khác.

Hắn nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Sở Ly đánh giá hắn vài lần. Lúc này Không Hải rất có phong độ của cao tăng Phật môn, yên tĩnh mà hòa ái, so với Không Hải truy sát mình lúc trước dường như không phải là một người vậy.

Chúng tăng chung quanh không nhúc nhích, yên tĩnh. Chung quanh chỉ có tiếng gió, tiếng bước chân của ba người có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Không Hải chậm rãi mở mắt ra, đưa tay vẫy vẫy.

- Tiêu thí chủ, Sở thí chủ, Không Hải sư bá cho mời hai vị thí chủ.

Cổ Nguyệt nhìn chú tiểu, chú tiểu không nói lời nào.

Tiêu Thi nhìn về phía Sở Ly, Sở Ly gật đầu.

Hai người xuyên qua chúng hòa thượng, đi qua từng cái đầu trọc một, đi tới trước người Không Hải.

Tay của Không Hải hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Tiêu thí chủ, Sở thí chủ, lão nạp có lễ!

- Không Hải tôn giả sắp viên tịch thật sao?

Không Hải hòa nhã mỉm cười, ôn hòa mà bình tĩnh:

- Trần duyên đã hết, nên về rồi.

- Trước khi Tôn giả lên đường, có thể giải nỗi nghi hoặc cho ta hay

không?

- Sở thí chủ, mời nói.

- Ta thực sự rất khó tin tưởng được Tôn giả sẽ trợ giúp An vương giết người.

Không Hải cười nói.

- Cho dù tôn giả ham vinh hoa phú quý thế tục thì cũng sẽ không khom lưng vì quyền thế mới phải?

Không Hải mỉm cười nói:

- Có cái nên làm, có việc không nên làm, tất cả đều do suy nghĩ trong lòng chúng ta. Lúc đó An vương muốn nhờ, trong lòng ta sinh ra ý nghĩ, cơ duyên đến thì cứ làm theo lời nói của An vương, không phải là vì những thứ khác.

Sở Ly hơi thay đổi sắc mặt, chậm rãi nhìn về phía chúng tăng đang khoanh chân ngồi.

Chú tiểu thì thông tuệ, thanh niên thần tú, già thì tinh anh, ánh mắt bình tĩnh, không có chút rung động nào.

Bỗng nhiên Sở Ly hiểu rõ, Không Hải nghe An vương dặn dò đến giết hai người mình không phải là vì Kim Cương tự, càng không phải là vì An vương, mà chỉ là vì bản thân muốn làm mà thôi.

Kim Cương tự làm việc không giống như là Đại Lôi Âm Tự, thứ mà bọn họ làm đều là vì tu luyện, thế gian ở trong mắt bọn họ chỉ là chỗ dùng để tu luyện. Giết người hay không giết người cũng chỉ là vì tu luyện mà thôi.

Giới luật của Đại Lôi Âm Tự nghiêm ngặt, khiến cho người ta kính nể, Kim Cương tự coi nhẹ trần thế, làm việc trắng trợn không kiêng dè, đối với

thế tục thì lại xem thường, nhưng lại đáng sợ hơn nhiều.

Sở Ly nói.

- Cơ duyên qua đời đã tới, ta phải đa tạ Sở thí chủ tác thành.

- Ta không dám nhận.

- Thời khắc lão nạp giết chết thí chủ cũng đã tự giết chết chính lão nạp. Không Hải bây giờ đã không phải là Không Hải trước đó. Ta đã hiểu phàm trần, thoát thế tục, nên phải đa tạ Sở thí chủ!

Sở Ly đăm chiêu, tâm tư thay đổi rất nhanh.

Mặc dù lời nói của lão hòa thượng khiến cho hắn có cảm giác như rơi vào trong sương mù, hắn xuất thân từ Thu Diệp tự, có thể nghe hiểu được rất rõ ràng.

Có lẽ sử dụng Kim Cương Xá Lợi thuật một phen khiến cho hắn có rất nhiều cảm ngộ, giết người, cũng chặt đứt nhân quả, tâm tình tăng lên, như vậy là có thể từ trần.

- Tiêu thí chủ.

- Lão hòa thượng có lời gì muốn nói?

- Đây là tóc của Tiêu thí chủ, một cái cũng không thiếu.

Tiêu Thi hừ một tiếng.

Sở Ly tiếp nhận hộp gỗ rồi mở ra.

Đúng là tóc của Tiêu Thi, hắn nhẹ nhàng xoa tóc một cái ở trong tay, mùi khét nhàn nhạt truyền đến, tóc hóa thành bột phấn, theo gió rơi xuống trên

đất.

- Cái Phật châu này là vật tùy thân của lão nạp, cũng tặng cho Tiêu thí chủ. Có Phật châu này trên người, các thần thông không thể tới gần.

Sở Ly vội vã nháy mắt ra dấu cho Tiêu Thi, đây chính là đồ vật quý giá nhất của đối phương, nhất định phải nhận lấy.

- Lão hòa thượng, đây là vật tùy thân của ngươi, tặng cho ta làm gì. Nên đưa cho hậu bối của ngươi đi, không nhìn thấy con mắt của bọn hắn đều tỏa sáng hay sao?

Sở Ly lại biết nàng cảm thấy cái Xá Lợi Phật châu này khó coi, cho nên không muốn nhận.

Không Hải hòa nhã mỉm cười, sau đó nụ cười tỏa ra, bắt đầu cười ha hả.

Tiêu Thi tức giận liếc mắt nhìn hắn một chút.

- Đây là một phen tâm ý của lão nạp, cũng là biểu thị sự áy náy đối với Tiêu thí chủ.

Tiêu Thi khoát tay một cái rồi nói:

- Vẫn nên để cho các vãn bối đệ tử của ngươi chơi đi.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Truyền Công

Sở Ly vội vã đưa tay tiếp nhận Phật châu, sau đó kín đáo đưa cho Tiêu Thi:

- Tôn giả có tâm ý như vậy thì tiểu thư cứ nhận lấy đi, tránh cho Tôn giả không thể giải thoát!

Không Hải cười to.

- Đại sư, ân oán còn chưa kết thúc kia mà?

Không Hải nhìn sang, như cười mà không phải cười.

- Ta cũng bị đại sư giết một lần đó.

Lúc trước hắn hận không thể chém Không Hải thành từng mảnh từng mảnh, như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng. Thế nhưng lúc này nhìn thấy Không Hải như vậy, sự thù hận trong lòng hắn đã tiêu tan, không còn nồng đậm như trước nữa.

Không Hải nói.

- Đã từng chết một lần.

- Nói như thế, đúng là lão nạp còn chưa thể đi thẳng một mạch, Sở thí chủ muốn cái gì?

Sở Ly nói:

- Có thể truyền lại cho tại hạ không?

Không Hải nhìn Sở Ly, mỉm cười nói:

- Sở thí chủ cũng là người trong Phật môn, vì sao không thể phá được ham muốn này chứ? Thần thông cũng là ma chướng đó!

- Không tập được thần thông thì sao có thể có thể phá thần thông được chứ?

Không Hải thở dài, chậm rãi nói:

- Lão nạp sẽ truyền cho Sở thí chủ thần thông Thông Thiên Triệt Địa, nếu có thể ngộ thì cũng là duyên với tệ tự. Nếu như không ngộ được thì đừng nói thêm lần nào nữa.

- Đa tạ Tôn giả.

Không Hải nói.

Sở Ly đề phòng liếc mắt nhìn hắn một cái.

Không Hải mỉm cười nhìn hắn.

Sở Ly chậm rãi tới gần, lỗ tai vểnh lên.

Không Hải thấp giọng niệm một phần kinh Phật, thanh âm như tiếng bay của ruồi muỗi, nhưng từng chữ lại rất rõ ràng.

- Đa tạ Tôn giả.

Không Hải mỉm cười nói:

- Ngươi có thể đến tự tu hành phương pháp mười đời thành Phật.

- Ta có duyên với Phật môn, nhưng không nghĩ tới việc thành Phật.

Không Hải tôn giả mỉm cười:

- Sở thí chủ. Chuyện tương lai ai có thể nói trước được chứ?

Sở Ly cười, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, lui về bên người của Tiêu Thi.

- Chư vị sư huynh, sư đệ, lão nạp đi trước. Ta sẽ chờ đợi chư vị ở Thiên Ngoại thiên!

Hắn dứt lời, hai tay hợp thành hình chữ thập không nhúc nhích.

Sở Ly kéo tay Tiêu Thi đi ra ngoài vòng tròn, từ phía xa xa nhìn Không Hải.

Chúng tăng đều hợp thành hình chữ thập hành lễ.

Không Hải thấp giọng tụng một câu:

- A Di Đà Phật...

Âm thanh dần dần trầm thấp. Cuối cùng im lặng không hề có một tiếng động nào nữa.

Chúng tăng cùng niệm Phật hiệu, vang vọng giống như tiếng chuông.

Thân thể của Không Hải dần dần bắn ra ánh sáng, ánh sáng càng ngày càng mạnh mẽ.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, thân thể của hắn dần dần sáng rực, hóa thành lưu ly, dáng vẻ rất giống lúc trước thi triển ra Kim Cương Xá Lợi thuật vậy.

Thân thể lưu ly đột ngột sáng choang, mọi người hầu như mất thị giác. Chờ tới lúc có thể thấy rõ thì chỉ thấy một tia sáng trắng bắn thẳng lên trên bầu trời, giống như một cột sáng màu trắng dựng đứng ở trong thiên địa.

Cột sáng bắn lên trên bầu trời, mây trắng bị đẩy ra, mơ hồ có thể thấy được một mảnh kiến trúc bên trong.

Cung điện và lầu các lơ lửng ở giữa không trung, toàn thân cung điện màu vàng. Gạch vàng ngói vàng, lan can bằng ngọc trắng, sen trắng ở khắp mọi nơi, theo gió phiêu dật, mùi hương không ngừng tỏa ra.

Tiếng tụng kinh mơ hồ từ trên bầu trời rơi xuống, êm dịu nhu hòa, không phân được rõ là nam hay là nữ, du dương dễ nghe. Giống như cánh hoa rơi vài trên người của mọi người.

Âm thanh vừa vào tai thì Sở Ly chỉ cảm thấy cả người tức thì trở nên sảng khoái.

Thân thể bỗng nhiên mềm mại đi mấy phần, như muốn bay lên, một cảm giác vui vẻ không tên nổi lên. Tất cả buồn phiền đều tiêu tan, không buồn không lo, tâm linh rơi vào trong trạng thái tĩnh lặng, hận không thể lập tức quy y Phật môn, từ đây rời xa buồn phiền trần thế.

Trước cung điện màu vàng, bóng người của Không Hải chậm rãi hiện lên, một đóa hoa sen thổi tới, nâng đỡ hai chân của hắn, trôi vào bên trong cung điện.

Cột sáng bỗng nhiên biến mất, tiếng tụng kinh tiêu tan.

Tất cả khôi phục lại như trước, trên bồ đoàn chỉ có sáu viên Xá Lợi.

- Đây là đời thứ sáu của hắn.

http://tieulun.hopto.org

- Mấy viên Xá Lợi là mấy thế hay sao?

- Có lẽ qua trăm năm nữa hắn sẽ lại chuyển thế mà đến, chỉ có điều đến lúc đó, hắn cũng không nhận ra chúng ta được nữa.

Sở Ly than thở một tiếng:

- Thiên Ngoại thiên quả nhiên có tồn tại.

Tiêu Thi kinh ngạc nhìn hắn:

- Ngươi cảm thấy Thiên Ngoại thiên không tồn tại hay sao?

- Vì sao lại tồn tại chứ?

Tiêu Thi nói:

- Ngoài người có người, trên trời có trời, ngươi chưa từng nghe nói câu này hay sao?

Sở Ly bật cười.

Thế giới này quả thực không giống như thế giới trước đó của hắn, càng thêm huyền diệu.

…

Chúng tăng đứng dậy rời đi, một lão hòa thượng chậm rãi đi tới trước bồ đoàn, thu hồi sáu viên Xá Lợi, lại đi tới trước mặt ba người.

Sở Ly mở miệng nói.

Động tác của lão hòa thượng chần chờ gian nan, rất giống như bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại rồi ngã xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Nguyệt nhận ra người này, hắn chính là lão tăng mở cửa lần trước.

- Ngươi hữu duyên với Không Hải sư đệ, có thể đi tới phòng của đệ ấy tu hành, có điều chỉ có một căn phòng, vị Tiêu thí chủ này...

Tiêu Thi nói:

- Ở cùng với hắn là được rồi.

Lão tăng chậm rãi nói.

Cổ Nguyệt trợn mắt lên nhìn về phía Sở Ly, lại nhìn Tiêu Thi.

- Nhìn cái gì?

- Vương phi, như vậy không được sao?

Tiêu Thi tức giận hỏi:

- Lẽ nào ngươi sợ hắn mưu đồ gây rối sao?

Cổ Nguyệt nhìn về phía Sở Ly.

Tuy nói Sở Ly là thị vệ, thế nhưng dù sao cũng là nam nhân, hơn nữa lại là một nam nhân trẻ tuổi, không thể không đề phòng, thân cận như vậy, cho dù An vương điện hạ rộng lượng đến đâu thì cũng sẽ không chịu được, nhất định phải sẽ hạ sát thủ đối với Sở Ly.

Giữa nam nữ, tôn ti trên dưới cũng không quá có tác dụng, nếu không trong hoàng cung đại nội cũng không cần dùng tới thái giám làm gì.

- Tiểu thư ở trong phòng, ta ở ngoài phòng, chỉ cần ở trong tự là được rồi.

Kim Cương tự được bao phủ ở bên trong kim quang, Sở Ly suy đoán có

khả năng kim quang này vô cùng hữu ích đối với việc tu luyện thần thông, cho nên hắn tạm thời thử một lần. Hắn muốn tìm hiểu một phen thử xem, nếu quả thực có thể ngộ được thần thông Thông Thiên Triệt Địa, như vậy sẽ không thể tốt hơn.

- Vậy ta cũng ở trong tự, có thể được không?

- Thí chủ vô duyên với tệ tự, kính xin rời đi.

- Ta có giao tình với Không Hải tôn giả, làm sao có thể nói là vô duyên được chứ?

Lão tăng nhẹ nhàng vung tăng bào cũ nát lên.

Cổ Nguyệt bay lên, chẳng khác nào bồ công anh bị gió cuốn đi, trong nháy mắt đã đến bầu trời, bay ra khỏi bức tường của tự, biến mất không còn lấy một cái bóng.

Sở Ly đánh giá lão tăng tuổi già sức yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở này một chút.

Đại Viên Kính Trí của hắn không thể dùng, cho nên không nhìn ra được nội tình của lão tăng này thế nào.

Ở trong đám cao thủ Thiên Ngoại thiên thì Cổ Nguyệt cũng là cao thủ hàng đầu. Thế nhưng ở trước mặt của lão tăng này lại không hề có một chút sức chống đỡ nào cả. Sự lợi hại của lão tăng này không cần phải bàn cãi, đổi lại là mình thì cũng không có gì khác biệt.

Lão tăng lẩm bẩm nói, xoay người chậm rãi rời đi.

Sở Ly và Tiêu Thi đi tới căn phòng của Không Hải.

Tiêu Thi đi vào xem, cũng không nói thêm gì cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Sa Di

Tiêu Thi nhìn thấy hắn cố gắng như vậy, nàng biết hắn rất coi trọng thần thông, cho nên cũng không quấy rối hắn.

Nhưng nàng không quá xem trọng, nếu thần thông dễ tu luyện như vậy, Kim Cương tự cũng sẽ không chỉ có những người này, đã sớm vượt lên trên Đại Lôi Âm Tự rồi.

Hơn một trăm vị hòa thượng, ngoại trừ chú tiểu, các hòa thượng thanh niên, hòa thượng trung niên. Người chân chính có thể luyện thành thần thông, sợ rằng cũng chỉ có những lão hòa thượng kia mà thôi. Chỉ có hai mươi mấy người, đã luyện được hơn một tram năm.

Mỗi một đệ tử của Kim Cương tự đều là thiên tài, cũng người có tuổi còn trẻ đã tu thành thần thông, nhưng cũng phải ở trong tự luyện mấy năm thì mới có thể làm được chuyện này.

Sở Ly muốn trong thời gian ngắn ngủi mười ngày đã có được thành tựu, quả thực là nằm mơ.

Chỉ có điều hắn đã muốn tu được thần thông như vậy thì cứ tùy ý hắn đi.

Tiêu Thi ra khỏi phòng, đi bộ ở trong viện.

Mười mấy chú tiểu tập hợp lại đây, hiếu kỳ nhìn nàng.

- Nữ thí chủ, người có thể lấy ra khăn che mặt, để chúng ta nhìn xem hình

dạng của người thế nào hay không?

Tiêu Thi lắc đầu.

Tuy rằng chú tiểu này bệnh tật triền miên, nhưng giữa hai lông mày lại rất là linh động, con mắt trong trẻo:

- Chúng ta coi phấn hồng như bộ xương, sao có thể động phàm tâm được chứ?

Các chú tiểu bên cạnh phụ họa nói.

- Tiểu hòa thượng đúng là mạnh miệng, như vậy ta phải hạ khăn che mặt xuống thật hay sao?

Các chú tiểu vội vã giục.

- Lỡ đâu các ngươi động phàm tâm, làm chậm trễ các ngươi tu hành. Nếu như sư phụ các ngươi tìm ta tính sổ thì ta phải làm sao bây giờ?

Một chú tiểu vội hỏi.

- Nữ thí chủ, có phải là dung mạo của ngươi rất xấu hay không?

Tiêu Thi cười khẽ.

- Nữ thí chủ, bần tăng tên là Hư An, không phải là tiểu hòa thượng.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi có thể mang một cái dây chắc chắn tới đây được không? Ta muốn chia Phật châu này thành hai chuỗi.

Hư An vội hỏi:

- Nữ thí chủ, đây chính là Xá Lợi Phật châu. Tuyệt đối không thể làm mất đó!

Tiêu Thi nói:

- Tay ta nhỏ, không đeo được toàn bộ.

Sau đó hắn giống như một làn khói chạy ra ngoài.

Rất nhanh hắn đã cầm một sợi chỉ trắng tới, nhìn mỏng manh, nhưng lại dị thường dẻo dai.

Hắn dùng hai tay nâng lên, như hiến vật quý nói:

- Cho dù có dùng đao chém cũng không chém đứt được.

Tiêu Thi cười nói.

Nàng lấy Phật châu xuống, muốn mở ra, nhưng không thành công.

- Đây là bàn nhược khấu, nữ thí chủ không giải được đâu, để ta đến!

Tiêu Thi đưa Phật châu cho hắn.

- Bởi vì sư phụ và các sư bá đều quá nhàn rỗi.

Chúng chú tiểu cười hì hì.

Ngón tay của Hư An vừa nhỏ lại vừa linh hoạt. Rất nhanh đã mở Phật châu ra, sau đó cúi đầu tách ra Phật châu. Nhưng bởi vì có ba mươi lăm hạt, cho nên không có cách nào phân đều ra được. Hắn cau mày suy nghĩ một trận, bỗng nhiên đứng dậy chạy đi.

Tiêu Thi kinh ngạc nhìn hắn.

Một lát sau, Hư An lại chạy trở về, trên tay cầm một viên Xá Lợi. Thả vào trong đám Xá Lợi cũ, tập hợp đủ ba mươi sáu viên. Tức thì mặt mày của hắn trở nên hớn hở.

- Tiểu hòa thượng nhà ngươi đúng là thú vị. Ngươi không được làm như vậy, ngươi cầm lại viên này đi!

- Đây là thứ ta cho ngươi, ta đã nhớ kỹ ngươi rồi, Hư An tiểu hòa thượng.

Hư An vội vã xua tay không dám nhận.

Hắn là đệ tử Kim Cương tự, đương nhiên biết viên Xá Lợi này quý giá tới mức nào.

- Cầm đi, tương lai không chừng ta còn cần ngươi đến cứu giúp ta đó. Một viên Xá Lợi có thể thi triển Kim Cương Xá Lợi thuật một lần, ngươi nợ ta một cái mạng. Cố gắng tu hành đi!

Hư An nhận lấy Xá Lợi, nhếch miệng, lại trịnh trọng nói:

- Nhất định ta sẽ cứu thí chủ một lần!

- Được, ta chờ. Nhưng phải cố gắng tu hành, tránh cho tương lai ta gặp phải nguy hiểm, ngươi lại không có cách nào cứu ta được.

Hư An trịnh trọng gật đầu.

Tiêu Thi cười híp mắt đánh giá Hư An, cảm thấy thú vị, bỗng nhiên lấy khăn che mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành, nở nụ cười sáng sủa. Sau đó nàng lại khăn che mặt vào, cười híp mắt nhìn bọn họ.

Hư An và những chú tiểu còn lại ngây người một hồi.

Tiêu Thi đã biết sẽ có kết quả này, nàng khẽ cười một tiếng, xoay người dịu dàng rời đi.

- Cái này cho ngươi.

Sở Ly mở mắt ra, nhìn Xá Lợi Phật châu.

Tiêu Thi nói:

- Nhìn mắt sáng rực kìa, cầm đi.

- Đây chính là thứ tốt, có thể đỡ được tất cả thần thông đó!

Tiêu Thi không phản đối nói:

- Thần thông không phải là vạn năng, nếu như một quyền đánh tới, nó cũng không ngăn được!

- Thứ khó đề phòng chân chính là thần thông, võ công thì lại không đáng sợ như vậy.

Tiêu Thi nói:

- Như lão hòa thượng vừa nãy kia, ngươi có thần thông thì có thể làm gì được hắn chứ?

Sở Ly cười cợt, không tranh cãi với nàng.

Vừa nãy đổi lại là mình, quả thực hắn có thể trốn thoát được.

Tiêu Thi cười nói, lại nói qua chuyện vừa rồi một lần.

- Tiểu hòa thượng này có đại trí tuệ, hiếm thấy!

Tiêu Thi nói.

- Lợi và hại, những thứ này chỉ là thế tục tính toán, hắn tu hành, có thể dứt bỏ những thứ này, không phải là trí tuệ thì là cái gì chứ? Có thời gian ta cũng muốn gặp hắn một lần.

Tiêu Thi khẽ cười nói:

- Đây chính là Kim Cương tự đấy nhé.

- Như vậy cũng đúng.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cau mày.

Hắn không có một chút manh mối nào cả, mơ hồ có một nguồn lực lượng đang ngăn cản mình tìm hiểu, nguồn lực lượng này bị kim quang suy yếu đi một chút, nhưng vẫn đủ mạnh. Cho nên muốn tu thành thần thông, tuyệt đối không phải là mấy ngày có thể thành được.

Muốn luyện thành thần thông thật thì tốt nhất nên bế quan ở trong Kim Cương tự, lợi dụng hoàn cảnh của nơi này để có tiến bộ nhanh chóng. Nếu không, một khi rời khỏi Kim Cương tự, tiến cảnh sẽ trở nên rất chậm, hầu như không ngộ ra được thần thông nữa!

Không trách được đệ tử Kim Cương tự rất ít khi đi ra ngoài, ở ngoài tự thực sự là bất lợi cho việc tu hành của bản thân.

- Luyện không được thì quên đi, quá tốn thời gian!

- Trước tiên cứ ở chỗ này mấy ngày, nơi này an toàn hơn nhiều.

Tiêu Thi gật đầu:

- Ta muốn ngủ một lát, ngươi tự luyện đi.

http://tieulun.hopto.org

Nàng dứt lời, trực tiếp đi lên trên giường.

- Ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài tu luyện.

Dứt lời, hắn lập tức rời khỏi phòng, đến trước một Phật tháp.

Vì sao bên trong kim quang của phật tháp lại mơ hồ có người ngồi xếp bằng chứ? Hắn cảm thấy thứ này cũng không phải là ảo ảnh, rốt cuộc là thứ gì?

Đáng tiếc ở trong tự, Đại Viên Kính Trí chỉ có thể nhìn được bản thân, không ra được bên ngoài cơ thể, cho nên cũng không có cách nào biết rõ được.

Mấy chú tiểu ngồi cùng một chỗ dưới một Phật tháp, xếp bằng mà ngồi, không nhúc nhích, đều đang tu hành.

Sở Ly cười nhìn bọn họ một chút, những đứa trẻ này đều là thiên tài, tùy tiện chọn một người ra cũng không kém hơn so với mình, thậm chí lại còn hơn một bậc.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Lại Truyền

Sở Ly tiến lên cười nói:

- Xin hỏi tiểu Tôn giả, bọn họ đang làm gì vậy?

Hư An thu hồi Xá Lợi, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, nghiêm nghị nói.

- Vì sao lại phải tĩnh tâm chứ?

Hư An nói:

- Vì lẽ đó nên phải thảnh thơi, tĩnh tâm lại.

- Như vậy vì sao tiểu Tôn giả ngươi lại không cần làm như vậy?

Hư An nói.

- Lời này của tiểu Tôn giả thâm ý sâu sắc.

Hư An lắc đầu nói, vẻ mặt có chút khổ sở.

- Chờ tiểu Tôn giả tu thành thần thông, tôn sư cũng sẽ không nhọc lòng nữa.

Hư An nói.

- Vì sao?

Hư An nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Vẻ mặt của đứa trẻ này bị bệnh, xem ra thân thể rất yếu đuối.

Sở Ly đưa tay ra.

Hư An đưa cổ tay tới.

Sở Ly không thể dựa vào Đại Viên Kính Trí, cho nên chỉ có thể thông qua từng tia từng tia nội lực quay một vòng ở quanh thân thể hắn, trầm ngâm không nói.

Kinh mạch quả thực rất suy yếu uể oải, là dấu hiệu của tiên thiên không đủ, chỉ có điều...

Sau đó hắn lại phủ nhận, mạch của Hư An này rất giống Tiêu Thi lúc trước, nhưng nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ.

- Sư phụ nói. Thân thể của ta phải từ từ ôn dưỡng, không có biện pháp gì, thần thông không phải là không gì không làm được.

Sở Ly nói.

- Muốn tu phương pháp mười đời thành Phật, trước tiên phải tu thành một loại thần thông, hiện tại ta không thể tu luyện.

Sở Ly nhìn thấy hắn tâm tính hơn người, trời sinh trí tuệ. Thật là là một hạt giống tốt, tâm tư đầu cơ kiếm lợi lần nữa xuất hiện ở trong đầu của hắn:

- Chỉ có điều phải đi ra ngoài tự thì mới có thể thi triển được.

Hư An nghiêng đầu nhìn hắn.

- Có thể.

Hư An nói.

Sở Ly mỉm cười gật đầu.

Tay của Hư An hợp thành hình chữ thập thi lễ, đứng dậy chạy ra ngoài.

Một lát sau, một vị lão tăng sải bước mà đến, thân thể cao to khôi ngô, lưng hơi còng, mắt hổ, hai mắt sắc bén bức người, giống như một hào khách võ lâm, rất không giống như là cao tăng.

Tay của lão tăng hợp thành hình chữ thập thi lễ.

- Không Hải tôn giả, ta có một thuật, tên là Cửu chuyển hoán mạch thuật. Có thể chữa chứng tiên thiên không đủ của Hư An tiểu Tôn giả.

Tay của Không Pháp hợp thành hình chữ thập, đại hỉ cười nói:

- Cơ duyên quả nhiên đã đến, Hư An tiên thiên không đủ, đa tạ Sở thí chủ.

- Chỉ là phải ra ngoài tự thì mới có thể thi triển, không biết Không Pháp Tôn giả có yên tâm hay không?

- Lão nạp có thể đi theo hay không?

- Đương nhiên.

- Như vậy thì không ngại, khi nào có thể trị liệu?

Sở Ly nói số lượng châm cần qua một lần.

Không Pháp hòa thượng đứng dậy sải bước rời đi.

Sở Ly nhìn thấy dáng vẻ của hắn, lại nhìn Hư An một chút. Có danh sư thì

sẽ có danh đồ, Không Pháp như vậy, Hư An cũng có mấy phần cái bóng của hắn.

Một lát sau, Không Pháp cầm một hộp châm đưa cho Sở Ly.

- Được, chúng ta rời tự đi.

Ba người đẩy cửa viện ra, đi ra ngoài tự. Sở Ly tìm một rừng cây tránh gió, muốn thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật cho Hư An.

Thoát khỏi kim quang của Phật tháp bao phủ, Sở Ly bảo Hư An đưa Xá Lợi cho Không Pháp.

Đại Viên Kính Trí thúc giục ra bên ngoài, nhìn mỗi một nơi quanh thân của Hư An, sắc mặt tức thì chìm xuống.

Không nghĩ tới trên thế gian này thực sự có chuyện trùng hợp như thế!

Hắn cau mày nhìn về phía Không Pháp.

- Sở thí chủ, sao rồi?

- Không Pháp đại sư có biết tình hình của Hư An tiểu Tôn giả không?

Không Pháp nói:

- Có lẽ là từ trong bụng mẹ đã bị tổn thương nguyên khí.

- Là trúng Phong Nguyên chỉ.

Hắn vừa nhìn thấy Phong Nguyên chỉ này thì đã nghĩ đến khổ sở mà Tiêu Thi phải chịu đựng, người hạ thủ cực kỳ ác độc, lần trước là An vương, lần này là ai chứ?

Thuật ác độc như vậy có thể truyền lưu ra ngoài, có thể thấy được lòng người ác độc ra sao!

Không Pháp có chút mờ mịt.

Sở Ly lập tức nói qua một lần về Phong Nguyên chỉ.

Không Pháp tràn ngập sát khí, lẫm liệt nói:

- Thật là tặc tử, không ngờ trên thế gian lại có hạng người ác độc như thế, ta hận không thể giết chết người này!

- Như vậy xem ra, Hư An tiểu Tôn giả có lai lịch phi phàm, trẻ con nhà bình thường không có tư cách trúng Phong Nguyên chỉ này!

- Hư An đúng là nhi tử của quý nhân, chỉ có điều vừa vào Kim Cương tự đã là rời nhà, phàm thế các loại đều như hạt bụi. Dứt bỏ tất cả, cũng không cần phải quản những thứ này nữa.

- Nếu đã như thế, vậy thì thi thuật đi.

…

Sở Ly và Không Pháp, Hư An ở bên ngoài một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Ly giải châm, sắc mặt như bệnh tật triền miên của Hư An đã bớt đi một nửa, cả người nhìn qua đã tốt hơn rất nhiều.

- Sở thí chủ, ta đã tốt rồi sao?

- Còn có một bước nữa, đó là giải Phong Nguyên chỉ.

- Tôn giả, giải Phong Nguyên chỉ cực kỳ hung hiểm, cửu tử nhất sinh.

http://tieulun.hopto.org

Hư pháp lạnh nhạt nói.

Sở Ly đột nhiên đánh một chưởng về huyệt bách hội của Hư An.

Hư An như bị định thân, một luồng nội lực chất phác rót vào trong cơ thể. Giống như lũ quét vỡ đê, trong nháy mắt đã phá tan tất cả cản trở quanh người hắn.

Hai mắt Hư An sáng ngời, tinh thần lên cao.

- Xong rồi!

- Được! Được! Quả nhiên là cơ duyên lớn, Hư An, còn không mau dập đầu cảm ơn Sở thí chủ!

- Không cần như vậy, dễ như bỡn mà thôi!

Không Pháp cười ha hả nói:

- Ân tái tạo, nên cảm tạ... như vậy đi, ta lại truyền cho ngươi một môn thần thông!

- Tôn giả, thần thông của quý tự...

- Pháp không truyền ra ngoài, nhưng ngươi đã cứu Hư An, đó là chuyện liên quan tới ân tình, nào có thể không báo cơ chứ?

- Vậy tại hạ sẽ không từ chối nữa, Tôn giả muốn truyền cho ta thần thông nào vậy?

- Thần Túc Thông, được chứ?

- Cầu còn không được!

http://tieulun.hopto.org

Không Pháp nói:

- Trong tự không người nào có thể nhìn thấy được, ở bên ngoài thì rất khó nói.

Sở Ly quét mắt nhìn bốn phía một chút.

Ba người trở lại trong tự, mấy chú tiểu đang luyện quyền, nhìn thấy bọn họ trở về, có hai người chạy đi, rất nhanh đã dẫn hai lão tăng đến.

- Không Trí sư huynh, Không Tuệ sư huynh, Sở thí chủ đã chữa khỏi cho Hư An!

Hai lão tăng đánh giá Hư An vài lần, sau đó thăm dò tay của Hư An, lại than thở nhìn về phía Sở Ly.

- Đệ muốn truyền Thần Túc thông cho Sở thí chủ.

Không Trí lão tăng lắc đầu nói:

- Truyền thần thông, cũng không thể luyện thành được đó.

Không Pháp cười nói:

- Ta thấy Sở thí chủ trí tuệ hơn người, không chừng có thể tu thành đó. Hiện tại không được, không chừng tương lai có một ngày có thể ngộ ra được!

Hai lão tăng Không Trí và Không Tuệ lắc đầu rời đi.

Không Pháp dẫn Sở Ly đến phòng của hắn, là phòng thứ hai bên phải, sau đó truyền cho hắn một phần kinh văn.

Lúc Sở Ly trở lại phong thì Tiêu Thi đang ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách.

http://tieulun.hopto.org

Quét mắt nhìn hắn một chút, kêu một tiếng, tiếp đó lại nghiêm mặt tiếp tục đọc sách.

Sở Ly cười, nói chuyện mà mình đã làm qua một lần.

- Phong Nguyên chỉ? Chẳng lẽ lại là tên An vương kia làm ra chuyện này hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói.

- Vận may của Tiểu hòa thượng này cũng đủ tốt.

Thế gian này, người có thể giải được Phong Nguyên chỉ rất ít ỏi, Sở Ly xem như là một người. Không ngờ tiểu hòa thượng kia lại gặp phải hắn.

Sở Ly nói:

- Hư An tiểu Tôn giả tương lai sẽ trở thành đại nhân vật, cũng giống như tiểu thư vậy, đại nạn không chết tất có hậu phúc, mẫu nghi thiên hạ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Tu Thành

Tiêu Thi liếc mắt nhìn hắn một chút.

- Chỉ có điều Hư An này rất là nhanh nhẹn, ở trong Kim Cương tự quả thực sẽ có thành tựu lớn.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly bất đắc dĩ nhìn nàng.

Ở trước mặt hắn, nàng bộc lộ sự thông minh nhanh trí vô cùng nhuần nhuyễn, khi nói chuyện thường một câu trúng đích không chút khách khí nào cả.

Tiêu Thi cười khẽ:

- Ta đã nhìn thấu ngươi rồi.

- Nào có chuyện đó... Được rồi, lại đạt được Thần Túc Thông.

Tiêu Thi cười khanh khách lên.

- Ta có lòng tốt đó. Thế nhưng ở trong mắt tiểu thư lại trở thành dùng mọi cách để tính toán, thực sự là dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thân thể Tiêu Thi cười tới mức run rẩy:

- Ngươi mà là quân tử sao? Chỉ có điều cũng đúng là quân tử đấy nhỉ!

- Ta cảm thấy tu luyện Thần Túc Thông rất tốt, không chừng sẽ có cơ hội tu thành trước khi xuất tự, tiểu thư đừng quấy rầy ta.

Tiêu Thi đứng dậy cười nói.

- Có chừng có mực, đừng làm chậm trễ các tiểu Tôn giả tu hành!

Tiêu Thi lườm hắn một cái, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Tính tình của nàng vừa vặn trái ngược với Tiêu Kỳ, ở ngoài nhiệt tình bên trong lạnh, cho dù sau khi thân thể đã tốt lên, cũng đã trở nên rộng rãi hơn mấy phần, thế nhưng bản chất lại không thay đổi.

Nàng khí chất khó lường, ở trước mặt người ngoài, đa số thời điểm là lạnh nhạt, cũng có lúc ôn nhu, cũng có vui vẻ, cười tươi như hoa.

Nhưng bất kỳ là loại thần thái gì, trong lòng đều rất là lạnh lẽo, lạnh lùng, nhạt như nước ốc. Không đặt người khác vào trong lòng, đối với sinh tử của bản thân mình cũng không thèm để ý. Cho nên sao có thể quan tâm tới sống chết của những người khác được chứ.

Đối với những tiểu Tôn giả này, nàng chính là một cửa mà bọn họ phải qua, thừa dịp chưa tu sâu, có thể phá quan mà ra, tâm tư sẽ yên ổn không bị quấy nhiễu nữa.

…

Sở Ly ngồi tĩnh tọa ở trên giường. Trong đầu hiện ra một cái gương, trong gương lưu chuyển kinh văn của Thần Túc Thông.

Ở Kim Cương tự, Đại Viên Kính Trí không thể dùng ở ngoài, thế nhưng lại có thể dùng ở bên trong cơ thể.

Trong gương có mỗi một chữ kinh văn không ngừng lóe lên, thôi diễn thâm ý bên trong kinh văn.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã tiến vào tầng nhập định sâu nhất, tâm tư hoàn toàn hòa tan vào trong kinh văn, Xá Lợi Phật châu trên cổ tay phát ra kim quang nhàn nhạt.

Kim quang dần dần tụ lại, cuối cùng ngưng tụ ở sau đầu của Sở Ly, hình thành một vầng sáng năm màu.

Hắn ngồi xếp bằng, vẻ mặt chậm rãi biến hóa, dáng vẻ trang nghiêm, yên tĩnh.

Buổi trưa, Tiêu Thi đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng sau lưng hắn kì dị như vậy, ánh mắt trong trẻo vòng tới vòng lui ở trên người hắn, lông mi khẽ nhíu. Không phải đối phương sẽ thành hòa thượng đó chứ? Ngộ nhỡ hắn cứ ở trong Kim Cương tự không đi ra, như vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng ngồi vào ghế, cùi chỏ chống lên trên bàn. Tay trái thì chống hàm dưới, nhìn chăm chú vào Sở Ly.

Sở Ly không nhúc nhích, không cảm giác được một chút nào cả.

Tiêu Thi đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ngẫm lại từ lúc bắt đầu quen biết cho tới bây giờ, tất cả biến hóa rất nhanh chóng, giống như một giấc mộng, biến hóa quá vội vã.

Một năm trước, mình chưa từng đặt hắn ở trong mắt? Ngay cả nhìn cũng chẳng muốn liếc mắt nhìn lấy một cái.

Một năm sau, mình lại ở cùng hắn, thân mật không kẽ hở.

Thế sự biến hóa thật là kỳ lạ, khiến cho người ta không thể cân nhắc được. Không biết một năm sau nữa, giữ hắn và mình sẽ như thế nào, mười năm sau thì sao? Hai mươi năm sau nữa thì sao chứ?

Sở Ly khẽ ngâm một tiếng:

- Sở tư tức sở trí!

Kim quang sau đầu hắn đột ngột co rụt lại, tiến vào sau gáy, mà hắn thì đột nhiên biến mất.

Tiêu Thi giật mình.

Sở Ly đột nhiên lại xuất hiện, vẻ mặt nở nụ cười.

- Luyện thành rồi sao?

- Quả nhiên rất là nhanh, đã qua bao lâu rồi?

- Một ngày!

- Thần Túc Thông này quả thực là tốt!

Tiêu Thi nói:

- Như vậy nó khác nhau ở chỗ nào so với khinh công của ngươi vậy? Khinh công kia của ngươi cũng vô cùng lợi hại, đừng luyện thứ khác, còn không bằng cứ luyện khinh công kia của ngươi đi!

Lúc trước nàng được Sở Ly mang theo, đồng thời thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi, thống khổ không chịu nổi, thiếu chút nữa đã mất mạng.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nàng cũng biết Chỉ Xích Thiên Nhai của hắn rất ảo diệu, không để ý tới khoảng cách và trở ngại, trực tiếp nhảy vọt. Cũng giống như bắc một cái cầu ở trên không trung, trực tiếp vượt qua rừng cây, ngọn núi, tuy rằng thống khổ, nhưng lại rất thần kỳ.

- Không thể nói thế được, Chỉ Xích Thiên Nhai chỉ có thể đến chỗ nơi ánh mắt chiếu tới, mà Thần Túc Thông thì có thể đến chỗ mà tâm niệm cảm ứng được. Mà bây giờ ta đã hòa hai thứ vào nhau, xem như là Thần Túc Thông mới. Có thể đến chỗ mà ta suy nghĩ.

- Như vậy chẳng phải ngươi muốn đi đâu là có thể tới chỗ đó hay sao!

- Gần như vậy. Đương nhiên là nơi đã từng đi qua, nơi mà ta nhớ rõ ràng, không gì không thể. Nếu như ta muốn đi tới Đại Phó, đó là chuyện không thể, ta muốn về phủ Quốc công, như vậy thì lại không thành vấn đề!

Tiêu Thi vội hỏi.

- Mang theo tiểu thư, so với chính ta sẽ phải tiêu hao nội lực gấp mười lần... Khoảng cách gần thì cũng không thành vấn đề.

Tiêu Thi cười híp mắt nói:

- Đi Khánh Vân Thành, được chứ?

Tuy Khánh Vân Thành không tốt, thế nhưng lại mang tới cho nàng hồi ức tốt đẹp nhất, tươi đẹp mà ấm áp.

Sở Ly nói.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi trừng lên.

- Có điều ta có thể thử một lần.

Tiêu Thi đứng lên, đường cong uyển chuyển lóe lên, bị áo choàng màu tím rộng lớn che đậy đi.

Sở Ly nắm chặt lấy cổ tay nàng, hai người biến mất.

Sau một khắc, hai người đã xuất hiện ở ngoài tự.

Lần này Tiêu Thi không cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, giống như tối sầm đi một chút rồi lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ sáng sủa. Lúc này hai người đã đứng ở ngoài tự.

Tiêu Thi nói:

- Như vậy, đánh không lại cũng có thể chạy thoát.

- Đi thôi.

Thần Túc Thông và Chỉ Xích Thiên Nhai dung hợp, hơn xa bất luận một cái riêng lẻ nào khác.

Hai người lần nữa biến mất tại chỗ, xuất hiện mấy lần ở trên đường.

Được lợi từ bản lĩnh đã gặp qua là không quên được của hắn, cho nên hắn có thể nhớ rõ mỗi một nơi mà hắn từng đi qua. Từ Kim Cương tự trở lại khánh Vân Thành, hắn lóe lên năm lần, cuối cùng xuất hiện ở tiểu viện của hắn.

Tiêu Thi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, khóe miệng khẽ mỉm cười.

- Không bằng tiểu thư cứ ở chỗ này? Ta về Kim Cương tự một chút?

Tiêu Thi lườm hắn một cái.

- Một khi gặp phải nguy hiểm, bóp nát một viên, ta sẽ lập tức trở về, Xá

Lợi Phật châu này đã kết hợp lại cùng với tâm ý của ta.

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc, không tiếp nhận Phật châu:

- Vật này cực kì quý giá, bóp nát một viên thì có thể khiến cho ngươi đau lòng mấy ngày đó!

- Được rồi, tiểu thư lấy nhu yếu phẩm cần dùng mấy ngày tiếp theo đi, chúng ta trở về tự. Ta muốn tìm hiểu Thông Thiên triệt địa, tranh thủ luyện thành nó!

Tiêu Thi tức giận nói.

- Ta lục căn không tịnh, không thể trở thành hòa thượng, bằng không cũng sẽ không rời khỏi Thu Diệp tự.

Tiêu Thi vào nhà đổi xiêm y, lại cầm vài món đồ, gói vào một bao y phục.

Sở Ly mang theo nàng trở lại Kim Cương tự.

Kim Cương tự vẫn rất yên tĩnh.

- Sở Ly, Thần Túc Thông này đã được luyện thành, buổi tối thuận tiện đi gặp tiểu muội một chút đi.

Sắc mặt của Sở Ly hơi thay đổi.

Tiêu Thi mở miệng cười một tiếng.

Sở Ly thở dài một hơi, hưng phấn vốn có lập tức bị quét sạch sành sanh.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Ngang Dọc

Sở Ly đứng đó, bỗng nhiên quay đầu nói:

- Ta đi ra ngoài một chút.

Tiêu Thi cười nói.

- Có vài chuyện ta muốn đi làm, cho nên phải nói rõ ràng với Đại công tử, bằng không không có đề phòng, nhất định sẽ bị thiệt thòi.

Tiêu Thi khẽ gật đầu:

- Đại ca quang minh chính đại, sẽ không nghĩ mọi việc theo hướng hỏng bét. Huynh ấy vẫn cảm thấy An vương không tệ, danh tiếng không tồi, cũng sẽ không lẫn vào tranh đấu đoạt ngôi vị hoàng đế, sẽ không có nguy hiểm.

- Còn phải gặp mặt Lục Ngọc Dung một lần.

Tiêu Thi nhíu mày.

Nàng chỉ có thù hận đối với Lục Ngọc Dung mà thôi. Lúc trước Lục Ngọc Dung muốn đưa nàng vào tử địa, nếu không phải có Sở Ly, mình đã chết ở trên tay của nàng rồi.

- Liên thủ cùng với nàng để đối phó với An vương.

Tiêu Thi bật cười.

- Nàng và An vương cũng là kẻ thù, đã như vậy, sao không hai phủ liên hợp lại, cùng nhau đối phó với An vương cơ chứ?

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Cừu hận giữa hai phủ quá sâu, đặc biệt là đối với Lục Ngọc Dung!

- Ở dưới sự uy hiếp của An vương, cừu hận lớn thế nào thì cũng có thể để qua một bên trước.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Suy nghĩ của nữ nhân không giống như nam nhân thật!

- Thử một lần xem. Hơn nữa cũng nhanh thôi, tránh cho đêm dài lắm mộng, để xem nàng ra chiêu gì trước... Chỉ là không biết Đại công tử có đồng ý chuyện này hay không mà thôi. Chuyện này ta chỉ có thể đề nghị, không làm chủ được.

Dù sao phủ Dật Quốc Công cũng là do Đại công tử chưởng quản. Mình có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là thị vệ nhị phẩm, không thể đại biểu cho phủ Quốc Công được.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Sợ nhất đại ca hành động theo cảm tình, sẽ hủy hôn ước.

Sở Ly thở dài.

Hắn vẫn không nói với Tiêu Thiết Ưng, cũng là do sợ Tiêu Thiết Ưng làm như thế.

Vì muội muội, chuyện gì Tiêu Thiết Ưng cũng có thể làm được, vẻ anh minh bình tĩnh như bình thường hoàn toàn không có. Giống như phụ mẫu khi

con nhà mình gặp chuyện vậy, không còn thông minh trí tuệ như bình thường nữa, mà chỉ còn lại kích động mà thôi.

- Kỳ thực tiểu thư có vào vương phủ hay không, An vương sẽ phải đối phó với phủ Quốc Công. Cần gì phải tiến vào vương phủ cơ chứ?

- Sao, bỗng nhiên không nỡ để ta rời đi rồi sao?

-... Coi như là thế đi.

- Chỉ có điều dù thế nào ta cũng phải chết.

- Hiện giờ ta đã luyện thành thần thông này, chỉ cần có một chút không đúng thì trực tiếp rời đi là được... Cho nên tiểu thư cầm lấy cái này đi!

Hắn bỗng nhiên đưa tay ra, lấy Xá Lợi Phật châu của Tiêu Thi xuống. Lại cho nàng đeo chuỗi trên người hắn.

- Khi nào nhìn thấy tiểu muội, ta sẽ cho muội ấy thấy, nói là tín vật đính ước của chúng ta!

Sở Ly đưa tay cướp lấy, lại bị nàng cười tránh ra.

Sở Ly trừng mắt nhìn nàng một chút, mang theo nàng, chỉ cần tu luyện mấy lần nữa thì chuỗi này cũng có thể tâm ý tương thông với hắn.

- Ngươi quyết định đi... Ta sẽ tự mình nói với đại ca. Nếu như đại ca hủy hôn, ta sẽ trực tiếp tự vẫn!

- Đại công tử cũng quá đáng thương!

Đại công tử lợi hại đến đâu thì cũng vô dụng, mỗi một người muội muội đều có thể áp chế Đại công tử tới mức gắt gao được.

…

Sở Ly đưa Tiêu Thi về Thiết Ưng đảo của phủ Quốc Công.

Sở Ly để Tiêu Thi tiến vào phòng khách, mình thì lại ở bên ngoài.

Nàng muốn bức bách Đại công tử, mình cũng không tiện đi vào. Tránh cho Đại công tử cảm thấy mất hết mặt mũi, như vậy sẽ là chuyện xấu.

Đứng ở ngoài hiên, hắn chắp tay nhìn về phía mặt hồ, chỉ nghe tiếng rống giận dữ của Tiêu Thiết Ưng thỉnh thoảng vang lên, âm thanh của Tiêu Thi bình tĩnh mà lãnh đạm. Không bị tiếng gào thét làm cho ảnh hưởng.

Một lát sau, Lâm Toàn cẩn thận từng li từng tí một đi ra, mời Sở Ly đi vào bên trong.

Sở Ly tiến vào phòng khách.

Tiêu Thi lẳng lặng ngồi ở bên trên ghế Thái sư, không nhìn hắn.

Tiêu Thiết Ưng thì lại nhanh chân đi qua đi lại. Nhưng vẫn đang trong lúc táo bạo và kích động.

Sở Ly ôm quyền hành lễ.

- Sở Ly, có phải ngươi đã sớm biết chuyện về An vương hay không?

- Đụng phải truy sát mới biết được.

Đương nhiên hắn không thể thừa nhận được. Bằng không trong lòng Đại công tử sẽ khó tránh khỏi có khúc mắc. Một thị vệ, dám gạt mình mọi chuyện, cho dù có trung tâm cũng không thể tin được.

- Quả thật là An vương hay sao?

- Đại công tử, ta đã điều tra qua. An vương muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, đây là chuyện có thể khẳng định. Vì lẽ đó phủ Quốc Công sẽ thành cái đinh trong mắt của hắn, chúng ta sẽ bị trừ thì hắn mới có thể yên tâm được!

Tiêu Thiết Ưng nghiến răng nghiến lợi nói.

Lửa giận của hắn ngập trời, hận An vương thấu xương. Đối phương lại dám làm như như thế đối với tiểu muội, đối với phủ Quốc Công. Không phải Sở Ly phát hiện ra thì chẳng phải mình sẽ trở thành đứa ngốc nhất trong thiên hạ này hay sao?

- Khá lắm, An vương. Hắn thấy phụ thân ta không có mặt cho nên mới làm vậy, bằng không, cũng không dám làm như thế!

Sở Ly lắc đầu.

Lục quốc công của phủ Nhân Quốc Công lợi hại cỡ nào chứ? Không phải An vương vẫn giao thủ cùng Lục Ngọc Dung như thường hay sao?

Quốc công có lợi hại đến đâu thì cũng không dám giết hoàng tử, hoàng tử thì lại không hắn không dám giết Quốc công.

- Sở Ly ngươi có ý định gì không?

Sở Ly liếc mắt nhìn Tiêu Thi.

- Ngươi có thể bảo vệ được Nhị muội thật sao?

- Chỉ cần mạng ta còn, tiểu thư sẽ không phải chết!

Tiêu Thiết Ưng nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt như điện.

Sở Ly bình tĩnh thản nhiên.

Tiêu Thiết Ưng quát lên.

Lâm Toàn vội vã đồng ý một tiếng, chuẩn bị giấy bút.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Ta sẽ đích thân đi gặp Tống quốc công, ta lại viết một phong thư cho Lục quốc công, khinh công của Sở Ly ngươi lợi hại, giúp ta đưa thư đi một chút!

Sở Ly ôm quyền một cái.

Hắn mơ hồ có thể thấy được sự quả đoán và ác liệt của Đại công tử lần này.

Hắn có thể đoán ra được Đại công tử từng nói, An vương đối phó với phủ Quốc Công như vậy, một khi để hắn leo lên ngôi vị hoàng đế thật. Như vậy các phủ Quốc Công của Đại Quý sẽ tràn ngập nguy cơ, Tiêu Thiết Ưng muốn cho An vương trở thành công địch của các phủ Quốc Công.

Chỉ có điều, đây không phải là chuyện dễ, giữa phủ Quốc Công và phủ Quốc Công, phủ Quốc Công và hoàng cung, quan hệ rắc rối phức tạp, rất là vi diệu, động một phát sẽ dẫn lửa vào thân.

- Trước tiên Nhị tiểu thư cứ ở trong phủ được chứ?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Ngươi có thể vô thanh vô tức dẫn nó trở về thì cũng có thể vô thanh vô tức dẫn nó rời đi, đúng không?

Tiêu Thi trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng ngưng thần suy tư trong chốc lát, viết chữ như rồng bay phượng múa, xoạt xoạt không ngừng.

Lâm Toàn thổi khô mực, lại đặt vào phong thư, dâng lên cho Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng chỉ chỉ về phía Sở Ly.

Lâm Toàn đưa thư cho Sở Ly.

- Đại công tử, ta sẽ lập tức đi tới Thanh Sơn thành!

Tiêu Thiết Ưng dặn dò.

Nếu không biết Sở Ly luyện thành Thần Túc thông thì hắn cũng không dám để cho Sở Ly đi tới Thanh Sơn thành.

Sở Ly nói.

Hắn muốn đi tới Thanh Sơn thành một chuyến, sau đó mau chóng trở về Kim Cương tự.

Cơ hội hiếm có, hắn muốn sớm tu thành thần thông Thông Thiên triệt địa, nếu thần thông Thông Thiên triệt địa có thể kết hợp lại cùng Thần Túc Thông, như vậy sẽ khiến cho uy lực của nó càng thêm mạnh mẽ.

Không Hải không thể dùng hai thứ cùng lúc, như hắn có Khô vinh kinh thì lại có thể.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nhìn về phía nàng.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly đồng ý một tiếng.

Trước tiên hắn ôm quyền với Tiêu Thiết Ưng, sau đó nắm chặt tay của Tiêu Thi, lóe lên rồi tức thì biến mất.

Tiêu Thiết Ưng đăm chiêu, nhìn nơi bọn họ biến mất không nói lấy một lời.

Bên trong đại sảnh lập tức yên tĩnh lại.

Lâm Toàn lẳng lặng đứng ở sau lưng của hắn, không động lấy một cái.

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói.

Lâm Toàn mỉm cười.

- Hừ, đồ gian xảo, nói thật... Có phải giữa bọn họ có gì đó không đúng hay không?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Trêu Đùa

Lâm Toàn nói:

- Công tử hà tất phải lo ngại nhiều như vậy chứ? Nhị tiểu thư chỉ cảm thấy Sở tổng quản cứu nàng nhiều lần, cho nên mới thân cận như vậy mà thôi. Cũng giống như người và tiểu nhân vậy.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu một cái:

- Nhị muội của ta ta hiểu rõ, cho dù có cứu nàng nhiều hơn nữa thì nó cũng sẽ không như vậy... Thôi, ta cũng không có cách nào quản nhiều như vậy, khục khục, ai có thể quản được nó cơ chứ!

Nói tới chỗ này, hắn lại trầm mặt xuống, vô cùng tức giận.

Lâm Toàn mỉm cười.

- Đáng tiếc, lúc trước nên huỷ hôn ước với An vương, gả nó cho Sở Ly cũng không tệ.

Lâm Toàn lặng lẽ.

Tiêu Thiết Ưng lại thở dài, sắc mặt âm trầm.

Tiểu muội biết rõ An vương không có ý tốt mà còn muốn vào phủ, rốt cuộc xét cho cùng vẫn là người làm đại ca như hắn vô năng!

Trong lòng hắn phiền não, đứng dậy đi tới hậu hoa viên, phát tiết phiền

muộn lên trên võ công.

…

- Lục Ngọc Dung không dễ thuyết phục như vậy đâu.

Khuôn mặt tuyệt mỹ chẳng khác nào ngọc trắng, toả ra ánh sáng ôn hòa lộng lẫy, khiến cho người ta không kìm lòng được muốn xoa một cái. Hai con mắt nàng giống như hồ sâu, hãm sâu vào trong đó sẽ khó có thể tự kiềm chế được.

Sở Ly trầm ngâm nói.

Hắn không nhìn thấu được Lục Ngọc Dung, thông qua mấy lần tiếp xúc. Hắn biết một khi nàng đã quyết định thì người bên ngoài rất khó đả động được. Thế nhưng chung quy vẫn phải thử một lần, xem có cơ hội thăm dò ra cái gì đó hay không.

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc, nói:

- Thời gian tu hành của ngươi ở Kim Cương tự có hạn, đừng bỏ qua.

Sở Ly gật đầu. Đột nhiên biến mất.

Sau một khắc hắn đã xuất hiện ở ngoài Thanh Sơn thành, người mặc một bộ áo bào trắng phiêu dật. Chậm rãi đi tới cửa Thanh Sơn thành, đưa ngọc bội màu trắng bên hông cho thủ thành xem.

Thủ thành nhìn thấy ngọc bội của hắn, ánh mắt lấp lánh, sau đó cung kính đưa về.

Chờ Sở Ly vào thành, hắn lập tức bắt chuyện tìm người tới đây thay mình. Mà bản thân thì lại nhanh chóng tiến vào thành. Lấy tốc độ nhanh nhất để vọt tới phủ Nhân Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

Mặt trời chiều ngả về phía tây. Lục Ngọc Dung đang đọc sách ở bên trong tiểu đình hậu hoa viên, thân mặc áo bào trắng rộng rãi, mái tóc rối tung, thần thái rất là lười biếng.

Trăm hoa ở ngoài đình nở rộ, bị ánh trời chiều nhuộm thành màu đỏ.

Bên người có đám nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi, cười tủm tỉm đưa trái cây tới miệng nàng.

- Tiểu thư, Sở Ly của phủ Dật Quốc Công đã vào thành.

Lục Ngọc Dung thả cuốn sách xuống, thái độ lười biếng tức thì biến mất. Nàng ngồi thẳng người lên rồi hỏi:

- Khi nào?

Nha hoàn thon thả kia nói:

- Mạnh Trường Lâm vừa nhìn thấy yêu bài cho nên lập tức tới đây để bẩm báo!

Lục Ngọc Dung đóng sách lại, mở miệng cười lạnh nói:

- Dám một mình tiến vào Thanh Sơn thành ta, coi phủ Quốc Công ta là thứ gì chứ?

Nha hoàn thon thả nói:

- Có cần lập tức phái người tới bắt hắn hay không?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Một người thông minh như thế, cũng sẽ không tới đây để chịu chết...

Tám chín phần mười là đến chỗ chúng ta!

Ba nha hoàn kia ngạc nhiên trừng lớn mắt.

- Nếu không, hắn dám vào thành sao?... Tiểu Tinh, ngươi đi tới trước cửa phủ, hắn vừa đến thì tới báo cho ta!

Vị nha hoàn thon thả tên là Tiểu Tinh kia đồng ý một tiếng giòn tan, nhanh chóng rời đi.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng vỗ cuốn sách, vẻ mặt đăm chiêu.

Hai nha hoàn còn lại không nói lời nào, không nhúc nhích, tránh quấy rối trầm tư của nàng.

Một lát sau, Lục Ngọc Dung hừ một tiếng, nặng nề dùng cuốn sách đập vào bàn một cái.

Nghĩ tới nghĩ lui, đều là do Sở Ly mà ra.

Muốn hòa hoãn mối thù cướp tân nương lần trước? Để tránh bên nàng phá hoại việc hôn nhân giữa phủ Dật Quốc Công và An vương phủ hay sao?

Hừ, Sở Ly là người thông minh thế nào, lẽ nào không phát hiện ra thái độ chân thực của An vương cơ chứ?

Mình chậm chạp không hành động là bởi vì muốn xem kịch vui. Nàng nhìn phủ Dật Quốc Công bọn họ ăn thiệt thòi ở trên tay của An vương, cũng tránh cho nàng phải tự mình động thủ!

Bọn họ phản kích, tiêu hao đi thực lực của An vương, như vậy thì lại càng tốt!

Sở Ly này đến đây, chẳng lẽ tới để cầu mình hành động, đoạt người, cắt

đứt liên quan giữa phủ Dật Quốc công với An vương, tránh đi mối họa cho phủ Dật Quốc Công hay sao?

Nào có chuyện nào tốt như vậy chứ?

Tiểu Tinh giống như một cơn gió đi đến hậu hoa viên, đến bên trong tiểu đình rồi nói:

- Tiểu thư, hắn đưa một tấm thiệp mời tới trong phủ!

Nàng nói xong, lập tức đưa lên một tấm thiệp mời hình thức trang nhã.

Lục Ngọc Dung ra hiệu cho nàng mở ra.

Tiểu Tinh mở thiếp mời ra.

- Mời ta uống rượu ở Lâu Ngoại Lâu... Không để ý tới hắn!

Tiểu Tinh kinh ngạc nói:

- Lẽ nào cứ để hắn ở đó?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Không cần để ý đến hắn, cứ để hắn chờ đợi đi!

Tiểu Tinh chần chờ nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Để hắn nói mấy ngày rồi tính tiếp!

Chúng nha hoàn híp mắt cười nói:

- Cũng nên để cho hắn nếm chút vị đắng thì hơn!

Sở Ly này thật là đáng trách, để tiểu thư mất mặt mấy vòng, làm cho tiểu thư nổi nóng, cũng nên cho hắn một lần giáo huấn, để đối phương biết đây là Thanh Sơn thành!

…

Hoàng hôn buông xuống, trong Kim Cương tự đèn đuốc sáng chưng.

Phật đăng trên Phật tháp được châm đèn, gió bên ngoài có thổi tới cũng không làm cho những ngọn đèn này bị đắt.

Các chú tiểu đã ăn cơm tối xong, đang chơi đùa ở bên trong sân.

- Hư An tiểu hòa thượng!

Các chú tiểu đang chơi đùa lập tức yên tĩnh lại, trợn mắt lên nhìn về phía nàng.

- Lại đây!

- Tiêu thí chủ?

Tiêu Thi chỉ chỉ về phía dưới Phật tháp bọn họ đang chơi đùa.

Hư An đồng ý một tiếng, vào phòng chuyển cái ghế ra.

Hiện giờ tứ chi hắn mạnh mẽ, chuyển cái ghế xem ra không phí sức chút nào. Rất dễ dàng chuyển tới dưới Phật tháp.

- Tiểu hòa thượng, nghe nói sau khi ta hạ khăn che mặt xuống, các ngươi đều liều mạng tĩnh tâm, tĩnh tâm được chưa?

Các chú tiểu đắc ý nhìn nàng:

- Nữ thí chủ lấy khăn che mặt xuống, chúng ta cũng không sợ.

Tiêu Thi cười khẽ, nhìn về phía Hư An:

- Không phải ngươi vừa mới được chữa khỏi bệnh sao? Không mau tu luyện đi?

- Ta vẫn không thể tu luyện.

Tiêu Thi cười nói:

- Đây là cái đạo lí gì chứ?

- Sư phụ nói, trần duyên của ta chưa đứt, thời cơ tu luyện chưa tới.

Tiêu Thi hỏi.

- Sư phụ nói không cần gấp, không cần gấp.

Tiêu Thi mở miệng cười nói.

- Sư phụ nói, chung quy ta vẫn là đệ tử Kim Cương tự, chỉ là hiện tại trần duyên chưa đứt, thời cơ chưa tới, hiện tại không cần phải gấp gáp. Cuối cùng sẽ tu thành thần thông, tu luyện phương pháp mười đời thành Phật.

Tiêu Thi cười nói:

- Tu luyện cũng không có gì hay cả, chơi như thế thú vị bao nhiêu chứ, ngươi xem ta đây, ta cũng không thể tu luyện, không phải cũng rất sung sướng sao?

Hư An lắc đầu.

- Nói bậy... Phụ mẫu ngươi thì sao, hai người họ cam lòng đưa ngươi vào

trong tự hay sao?

- Ta không có phụ mẫu.

Tiêu Thi nói:

- A di cũng như thế, không có phụ mẫu.

- Sở thí chủ thì sao?

Tiêu Thi lắc đầu.

Hư An nói.

- Ai ôi, tiểu hòa thượng còn hiểu tình cảm nam nữ hay sao?

Hư An nói:

- Ai oán khổ, biệt ly khổ, tất cả đều phải giải thoát.

Tiêu Thi cười nói:

- Tiểu hòa thượng ngươi không mẫu thân, có muốn a di làm mẫu thân ngươi không? A di còn chưa có nhi tử đó, nên ta cũng rất có thú có nhi tử!

Hư An trợn mắt lên, mờ mịt thất thố.

Tiêu Thi cười duyên lên.

Hư An vội vã lắc đầu, quay đầu chạy đi.

Tiêu Thi cười khanh khách đến mức không ngậm miệng lại được.

Chúng tiểu tăng kinh ngạc nhìn nàng, có chút ước ao.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Thuyết Phục

Sở Ly ngồi ở lầu ba của Lâu Ngoại lâu, một vị trí sát cửa sổ.

Nghe đồng nghiệp khách điếm tới bẩm báo, người của phủ Nhân Quốc Công nói, không phải cũng có thể gặp mặt được tiểu thư của bọn họ.

Hắn hiểu rõ, Lục Ngọc Dung muốn thị uy với mình, cũng muốn giết chết sự oai phong của mình.

Mỗi lần giao thủ hắn đều thắng, nhất định Lục Ngọc Dung sẽ không phục, tóm lại một khi có cơ hội như vậy, nàng há có thể không phun ra ngụm ác khí này cơ chứ?

Tuy rằng biết như vậy, nhưng hắn cũng không thể làm gì, vốn mình tới đây là để van cầu nàng ta kia mà.

Xem ra có cầu xin cũng vô dụng, Lục Ngọc Dung biết rõ ý đồ mình đến mà vẫn còn làm như thế là nàng không sợ hãi, muốn chiếm thế thượng phong trong lúc hợp tác, hay là không có một chút ý tứ hợp tác nào nhỉ?

Sở Ly vung vung tay để đồng nghiệp lui xuống, lại chắp tay đứng trên tửu lâu, nhìn người đi đường ở phía dưới.

Thanh Sơn thành phồn hoa còn hơn Sùng Minh thành, đứng ở chỗ này có thể cảm nhận được khí tức phồn hoa.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, hoàng hôn dần dần buông xuống, mỗi

người đều vội vàng trở về, mỗi người đều rất bận rộn.

Hắn thở dài, xoay người đi xuống dưới, đến một góc, đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Sau một khắc, hắn đã xuất hiện ở hậu hoa viên của phủ Nhân Quốc Công.

Một vị nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần quay đầu lại, chợt nhìn thấy hắn, hai mắt trừng lớn một hồi, kêu lên một tiếng thất thanh.

Nàng không nghĩ tới trong hậu hoa viên lại còn người xa lạ có thể đi vào bên trong, ngoại trừ tiểu thư và các nàng ra, bình thường sẽ không có một nam nhân nào tiến vào đây.

Trong biển hoa, trong rừng cây, trong nháy mắt có chín nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần nhảy ra, vây quanh hắn vào giữa, tay đè chuôi kiếm trừng mắt nhìn hắn, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ chuẩn bị xuất kiếm.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút.

Phương vị của chín người các nàng rất vi diệu, không khác nhau một chút nào với vị trí Xá Nữ thần công mà các nàng tu luyện, sát khí mơ hồ luân chuyển ở trên người các nàng, nhìn qua các nàng yếu đuối mong manh, nhưng lại có sát cơ ẩn nấp. Nếu như coi thường các nàng, chỉ sợ sẽ bị thiệt thòi.

Lục Ngọc Dung đứng lên, bỏ cuốn sách lên trên bàn. Khuôn mặt phong tình vạn chủng căng thẳng, lạnh lùng nói:

- Lá gan đủ lớn đó!

- Lục tiểu thư không muốn gặp ta. Ta chỉ có thể tới gặp Lục tiểu thư mà thôi.

Lục Ngọc Dung chậm rãi đi ra khỏi tiểu đình, áo bào rộng tung bay, thân thể có vẻ hơi gầy. Đi tới gần trước mặt hắn, đánh giá hắn trên dưới vài lần, gật gù:

- Khinh công quả thực nhất tuyệt, danh bất hư truyền!

Sở Ly ôm quyền một cái, nói:

- Ta tới đây là có việc thương lượng, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Lục tiểu thư hay sao?

Chín vị nha hoàn ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

- Đây chẳng lẽ cũng là đạo làm khách của Sở tổng quản hay sao?

- Bị bức ép như vậy. Đúng là bất đắc dĩ.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt trách mắng:

- Thôi, nói đi, có chuyện gì!

Sở Ly chỉ chỉ mấy người các nàng.

- Muốn nói thì nói, không muốn nói thì coi như thôi. Ta không trực tiếp phế bỏ ngươi, để ngươi nói đã là khách khí rồi!

- Hà tất phải lệ khí ngang dọc như vậy chứ, mọi việc luôn có thể thương lượng mà.

Lục Ngọc Dung cười gằn.

- Việc này rất trọng đại, vẫn nên nói riêng thì hơn.

Lục Ngọc Dung cau mày nói:

- Rốt cuộc ngươi có nói hay không?

Sở Ly lắc đầu thở dài.

Hắn đột nhiên lóe lên. Xuất hiện ở bên trong tiểu đình, chậm rãi ngồi vào bên cạnh cái bàn đá.

Chín vị nha hoàn thấy hoa mắt, nhìn hắn thong dong thoát ra. Giận tím mặt.

Các nàng đề khí, muốn xông vào tiểu đình.

Lục Ngọc Dung khoát tay nói:

- Các ngươi lui ra đi.

Tiểu Tinh lo lắng liếc mắt nhìn Sở Ly.

Các nàng vẫn cho rằng Sở Ly không đáng để nhắc tới, không phải cao thủ Thiên Ngoại thiên. Cho nên đối với tiểu thư không hề có chút uy hiếp nào cả. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy khinh công của hắn, các nàng đã cảm giác được uy hiếp, không chừng quả thật hắn có thể làm tiểu thư bị thương.

- Hắn không đả thương được ta, các ngươi lui xuống trước đi.

Chín vị nha hoàn lần nữa biến mất ở trong rừng cây, trong biển hoa.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- An vương có chí với ngôi vị hoàng đế, Lục tiểu thư đã biết chưa?

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói.

- Lục tiểu thư và An vương có cừu oán đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Chúng ta không liên quan. Không cừu không oán.

- Các ngươi đã từng giao thủ, Lục tiểu thư đả thương nặng An vương. Khâm phục!

- Xem ra ta thua không oan, ngươi hiểu rất rõ về ta.

- Không thể không làm như vậy... Đến nay thương thế của An vương vẫn chưa lành, thứ đả thương hắn chính là một loại tâm pháp cao thâm, Lục tiểu thư thâm tàng bất lộ, giấu diếm được người trong thiên hạ... Chỉ có điều, An vương này tuyệt không có lòng dạ rộng lượng.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ngươi muốn nói hai nhà chúng ta liên thủ đúng không?

- Từ trước đến giờ An vương bất mãn đã lâu đối với chúng phủ Quốc Công, một khi hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế, người thứ nhất hắn muốn đối phó chính là các phủ Quốc Công, thủ tiêu phủ Quốc Công!

Lục Ngọc Dung không phản đối.

- Cũng không nói tới tin tức ta nhận được là thật hay là giả, chỉ nói tới việc hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế thì sẽ trở thành cao thủ Thiên Thần, đến lúc đó...

- Hắn muốn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế? Nghĩ rất hay!

- Theo ta được biết, thế lực trong tay của hắn cực mạnh, Thanh Mãng sơn, Phượng Hoàng sơn, Kim Cương tự, còn có một chút đại phái võ lâm.

- Một chút thế lực ấy của hắn mà cũng coi như mạnh mẽ hay sao? Ai làm

hoàng đế, bọn họ nói không tính mà phải do hoàng thượng định đoạt... Thế lực có to lớn hơn nữa, ở trước mặt hoàng thượng, căn bản không đáng để nhắc tới!

- Vì sao Lục tiểu thư lại chắc chắc hoàng thượng sẽ không truyền ngôi cho hắn như vậy chứ?

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vào sự vô tình độc ác của hắn, muốn trở thành hoàng đế, quá hoang đường, hừ!

- Ồ? Có người nói tính tình của hoàng thượng và An vương giống nhau đến mấy phần đó.

Lục Ngọc Dung cau mày nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Ta không nghĩ ra vì sao hoàng thượng không chọn hắn.

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung âm trầm lại.

- Lục tiểu thư cho rằng hoàng thượng chọn người kế nhiệm, sẽ chọn tâm tính, sợ làm phản mình hay sao? Chẳng phải hoàng thượng vốn là cao thủ Thiên Thần sao, có gì phải sợ cơ chứ? Vừa không sợ, cho nên người được lựa chọn chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất. Là có hữu ích đối với Lĩnh thị giang sơn hay không, không bị đệ nhất mỹ nhân Đại Quý lay động, chỉ nói lợi ích, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, chẳng lẽ người như vậy không thích hợp làm hoàng đế sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Nàng bị loại lời này của Sở Ly làm cho lay động.

Lúc trước nàng ôm tâm tư tọa sơn quan hổ đấu, chính là bởi vì nàng chắc chắc An vương sẽ không ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế, mặc kệ nhảy nhót ra sao, cuối cùng vẫn không có một chút tác dụng nào cả.

Sở Ly nói lời này, nàng đột nhiên cảm thấy, quả thật mình đã quá bất cẩn.

Cho dù có ngộ nhỡ thì cũng không thể tùy ý để cho An vương lớn mạnh được.

- Hai phủ Quốc Công chúng ta có ân oán, nhưng dù như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không đến nỗi ảnh hưởng tới căn cơ, không dao động không được sự tồn tại của phủ Quốc Công. Nhưng An vương thì lại không giống, một khi để hắn lớn mạnh, cho dù không ngồi trên ngôi vị hoàng đế thì hai phủ Quốc Công chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm, bằng vào thế lực bây giờ của hắn, liều mạng một đòn, đủ để tiêu diệt bất kỳ một phủ Quốc Công nào! Nếu hắn làm như thế, lẽ nào hoàng thượng sẽ giết hắn hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Phùng Y

Lục Ngọc Dung trầm mặc không nói.

- Mặc kệ nghĩ như thế nào, Lục tiểu thư đều không nên ngồi xem An vương lớn mạnh mới đúng. Ta không biết có phải Lục tiểu thư bị ân oán làm cho mờ mắt, còn muốn ngồi xem tệ phủ và An vương đấu cùng nhau hay không?

Lục Ngọc Dung lạnh lùng lườm hắn một cái.

- Nếu như cao thủ Tiên Thiên của Tệ phủ đối đầu với cao thủ Thiên Ngoại thiên của An vương, như vậy sẽ không hề có uy hiếp đối với An vương. Mà phủ Nhân Quốc Công bỏ qua cơ hội, nhìn An vương lớn mạnh, đến lúc đó, thế lực của An vương đã thành, phủ Nhân Quốc Công cũng không còn sức đánh trả nữa!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

- Hai tháng trước, lúc ta lần đầu thấy An vương thì thế lực của hắn còn rất tầm thường, nhưng bây giờ lại lớn như thế, thế lực tăng vọt, không ngờ Kim Cương tự cũng trợ giúp hắn!

Bốn Đại tông phái hầu như sẽ không nhúng tay vào trong tranh đấu của hoàng thất, Kim Cương tự thì lại càng bàng quan đứng nhìn.

Hắn nói lời này là muốn để cho Lục Ngọc Dung coi trọng.

Hiện giờ hắn đã hiểu rõ.

Căn cơ của Kim Cương tự ở Thiên Ngoại thiên, cho dù diệt Kim Cương tự thì bọn họ sẽ trở lại Thiên Ngoại thiên, sau trăm tuổi còn có thể trở về trùng kiến lại Kim Cương tự.

Những chú tiểu đó cũng không biết là cao tăng kiếp thứ mấy, cho dù chưa luyện được thần thông, thế nhưng dù có chết thì cũng sẽ về Thiên Ngoại thiên.

Bên trong những chú tiểu này, người không phải cao tăng chuyển thế, là đời thứ nhất chân chính rất ít ỏi, vì lẽ đó bọn họ không kiêng dè gì, làm việc chỉ vì tu hành mà thôi.

Lục Ngọc Dung cau mày nói.

Nàng cũng biết lợi hại trong chuyện này.

Tăng nhân Kim Cương tự từ trước đến giờ không để ý tới thế sự, coi hồng trần như đầm lầy, hiếm khi ra tự.

Lần này lại ra tay giúp An vương. Ý vị sau lưng khiến cho người ta cân nhắc không ra được.

Tăng nhân Kim Cương tự ra tự đều có thần thông, không khom lưng vì quyền thế. An vương có thể được bọn họ giúp đỡ, chuyện này khiến cho người ta không thể không suy nghĩ nhiều.

Sở Ly nói:

- Quả thật là thần uy kinh người!

Lục Ngọc Dung đứng dậy, trầm tư.

http://tieulun.hopto.org

- Hiện tại An vương cũng đang ngồi xem hổ đấu, xem hai phủ chúng ta vật lộn với nhau!

Lục Ngọc Dung xoay người, nhíu mày nói:

- Phượng Hoàng sơn và Thanh Mãng sơn đều quy phục với hắn, vậy trước tiên diệt trừ bọn họ!

Sở Ly lắc đầu.

Hắn đã hơi dòm ngó một hai về thực lực của Tuyết Nguyệt hiên. Không thể khinh thường, có lẽ Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn cũng như thế.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly gật đầu.

Chuyện này cũng có thể được, bằng vào thủ đoạn của Lục Ngọc Dung, không khó để thực hiện được.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nhìn hắn:

- Nhưng nếu như các ngươi nhân cơ hội phá rối, vậy thì đừng có trách chúng ta không khách khí!

- Lục tiểu thư quá lo lắng rồi. Chắc chắn chúng ta sẽ không như vậy!

Lục Ngọc Dung chậm rãi nói.

- Như vậy, tại hạ sẽ cáo từ.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Ta muốn lĩnh giáo võ công của Sở tổng quản một hồi!

http://tieulun.hopto.org

Nàng nói xong, đại bào tung bay, cánh tay ngọc đã tìm được ngực của hắn.

- Sở mỗ cáo từ!

Lục Ngọc Dung bước lên đầu tường thì đã không thấy cái bóng của hắn đâu nữa.

Vẻ mặt Lục Ngọc Dung âm tình bất định cau mày, hừ lạnh một tiếng, khinh công của Sở Ly này so với truyền thuyết lại còn đáng sợ hơn nhiều!

…

Lúc Sở Ly trở lại Kim Cương tự thì đã là nửa đêm.

Trong phòng còn đèn sáng, Tiêu Thi đang vá xiêm y dưới đèn, khiến cho Sở Ly lấy làm kinh hãi.

- Tiểu thư, đây là?

- Tăng bào!

Sở Ly nói:

- Tiểu thư chuẩn bị mặc tăng bào hay sao?

Tiêu Thi cúi đầu tiếp tục vá. Sợi chỉ nhỏ và dài nhạy bén dị thường, ngân châm trải qua ngón tay qua lại, tốc độ cực nhanh.

Bên người nàng đã có nội y bên trong, một lớn một nhỏ.

- Sao lại làm cái này cho Hư An chứ?

- Hư An tiểu hòa thượng không cha không mẹ, là một đứa trẻ đáng

thương, những tiểu hòa thượng khác đều có phụ mẫu, thỉnh thoảng sẽ đưa xiêm y tới, mà hắn thì lại không có.

Sở Ly cười nói.

- Không nói thì không ai coi ngươi là người câm đâu!

- Sao lại làm nhiều như vậy chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Trẻ con tuổi này lớn rất nhanh, qua mấy ngày xiêm y đã nhỏ đi, làm hai cái lớn tiếp, tương lai cũng có thể mặc được.

Sở Ly cười nói.

- Lục Ngọc Dung đã đồng ý rồi sao?

Sở Ly thở phào, chậm rãi gật đầu.

- Thực sự thuyết phục được sao?

- Nàng cũng là người thông minh, chỉ ra lợi hại, tự nhiên nàng sẽ hiểu rõ hợp thì lại cùng có lợi, phân ra thì sẽ tổn thất rất lớn.

Tiêu Thi vẫn còn có chút không tin.

Lục Ngọc Dung là một nữ nhân thù dai, rất mưu mô, làm sao có thể dễ dàng bị thuyết phục như thế chứ? Có lẽ Sở Ly đã bị nàng âm một vố?

Sở Ly lắc đầu.

Hắn cũng biết, hai phủ có ân oán nhiều năm như vậy, vẫn luôn dây dưa, không thể đột nhiên tiêu trừ được. Mà cũng có khả năng Lục Ngọc Dung kia

ám hại phủ Dật Quốc Công một lần.

Nhưng một bước mấu chốt nhất đã bước ra, sau đó thế nào thì cứ từ từ đi.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi nói.

- Vậy không được, tiểu thư ở chỗ này đi, ta đi bên ngoài, lại tìm hiểu Thông Thiên Triệt Địa một chút.

- Đi ra ngoài!

Sở Ly cười ra khỏi phòng.

Hắn đi tới dưới một cái Phật tháp tĩnh tọa, ánh đèn trên Phật tháp không bị gió đêm lay động.

Tâm thần của hắn dần dần chìm xuống, Đại Viên Kính Trí mở ra, cảm ngộ thần thông Thông Thiên Triệt Địa.

Cảm ngộ Thần Túc Thông, cảm ngộ được rất nhiều ích lợi đối với Thông Thiên Triệt Địa.

Thần thông Thông Thiên Triệt Địa cũng là đột phá ràng buộc của không gian, hiệu quả như Thần Túc Thông, chỉ có điều một cái là thân thể vượt qua, một cái là cảm giác vượt qua.

Trong lúc vô tình, một đêm trôi qua, hắn ngồi ở dưới Phật tháp không nhúc nhích.

Bên trong nắng sớm, một đám chú tiểu đã chạy ra ngoài luyện công.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ đánh quyền pháp một lần, sau đó bắt đầu chơi đùa, túm năm tụm ba, hoặc là đuổi bắt.

Nhìn thấy Sở Ly ngồi ở chỗ đó như tượng Phật, bọn họ không quấy rầy, làm như không thấy, tình hình như vậy ở trong tự rất là thông thường, cho nên bọn họ sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Tiêu Thi đẩy cửa ra, mang khăn che mặt, đôi mắt đẹp giống như hồ sâu lộ ra ngoài, nàng ngoắc ngoắc tay:

- Tới đây một chút!

- Tiêu thí chủ.

Tiêu Thi cười khanh khách hỏi.

Hư An cúi đầu.

Tiêu Thi cười khẽ.

Hư An vội vã xua tay.

- Sao, không nghe lời của ta sao?

- Sao ta có thể lấy đồ vật của thí chủ cơ chứ?

Tiêu Thi thiếu kiên nhẫn hừ lạnh nói:

- Ngươi không muốn thì ta sẽ vứt xuống sông!

Tay của Hư An hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc.

Hư An cầm bao y phục vội vã rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Lại Thành

Đại Viên Kính Trí trong đầu Sở Ly hơi lập lòe, mỗi một cái kinh văn đều đang toả ra ánh sáng.

Phật tháp bỗng nhiên bắn ra một vệt kim quang, Xá Lợi Phật châu trên tay hắn cũng ngưng tụ thành một mảnh kim quang, hai thứ gặp nhau ở sau đầu của hắn, ngưng tụ thành một chùm sáng, giống như một chiếc gương ở sau đầu của hắn, ánh sáng lưu chuyển.

Chúng chú tiểu tức thì nhìn sang.

- Sắp luyện thần thông rồi!

- Thành thần thông rồi!

Bọn họ thấp giọng nghị luận, hưng phấn nhìn Sở Ly.

Ánh sáng sau lưng của Sở Ly càng ngày càng trang nghiêm.

Tiêu Thi lắc đầu.

Xem ra hắn lại ngộ được thần thông Thông Thiên Triệt Địa, các hòa thượng Kim Cương tự nhìn thấy chuyện này, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Không biết có thu hắn vào tự hay không.

Kim quang sau đầu Sở Ly bỗng nhiên co rụt lại, hóa thành một đạo ánh sáng tiến vào trán của Sở Ly.

Sở Ly khẽ ngâm một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Chúng chú tiểu hưng phấn nhìn về phía hắn.

- Luyện thành rồi sao?

- Xong rồi!

- Sở thí chủ, chúc mừng!

- Đa tạ Tôn giả!

Lão tăng nói:

- Duyên pháp đã hết, cũng nên trở lại.

- Vâng, ngày hôm nay ta sẽ rời đi.

Lão tăng gật gù, lại chậm rãi rời đi.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Ta còn muốn ở thêm mấy ngày.

- Vì Hư An tiểu Tôn giả sao?

Tiêu Thi cười nói:

- Ta nói muốn nhận hắn làm nhi tử, hắn lại không muốn!

- Tiểu thư thực sự dám làm vậy sao?

- Tiểu hòa thượng này rất hợp mắt ta, đáng tiếc sắp phải đi rồi!

Sở Ly nói:

- Hư An tiểu Tôn giả là người sẽ thành Phật.

Hư An trí tuệ hơn người, tương lai tu luyện tất có thành tựu.

Tiêu Thi bĩu môi nói:

- Nói là trần duyên chưa hết. Cơ duyên tu luyện không tới.

Sở Ly kinh ngạc:

- Xem ra chúng ta còn có thể nhìn thấy hắn.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi trở về phòng, thu thập bao y phục xong.

Hai người đẩy cửa viện ra, đi ra ngoài. Xem như là rời khỏi Kim Cương tự.

Tiêu Thi đi xuống bậc thang thì bỗng nhiên quay đầu lại.

Cửa viện bị đẩy ra, Hư An đi ra.

- Tiểu hòa thượng, cố gắng tu luyện, nếu có cơ hội ta sẽ trở lại gặp ngươi!

- Tiêu thí chủ nên vui vẻ hơn một chút, bỏ đi buồn phiền!

Tiêu Thi cười vung vung tay.

Sở Ly nắm chặt tay của Tiêu Thi, hai người lóe lên rồi tức thì biến mất.

Hư An bình tĩnh đứng trước cửa viện, không nhúc nhích nhìn chăm chú.

http://tieulun.hopto.org

Một lúc lâu sau. Hắn quay người lại tiến vào trong, chậm rãi đóng cửa lại.

Hắn đi tới phòng mình, từ phía dưới tủ sách lấy ra bao y phục, lấy ra sáu cái xiêm y, ba xiêm y bên trong, ba cái tăng bào, đường may rất là tỉ mỉ.

Nhìn một lát, hắn lại sờ sờ, cẩn thận từng li từng tí một thu hồi rồi buộc bao y phục lại, lại đặt vào trong tủ sách.

…

An vương phủ đèn đuốc sáng chưng, chẳng khác nào ban ngày.

- Điện hạ. Người đã tìm được.

Trong thư phòng đèn đuốc sáng sủa, trong sân lại không đốt đèn, Đinh Kiên ẩn giấu ở trong bóng tối.

An vương đẩy cửa ra, khuôn mặt tuấn dật lộ ra:

- Khi nào mới đến?

Đinh Kiên nói.

- Dẫn hắn đến đây đi!

Đinh Kiên gật đầu.

- Không cho phép có người thứ ba biết được chuyện này!

Đinh Kiên vội nói.

An vương gật đầu.

Đinh Kiên ôm quyền lui ra.

An vương ngồi vào bên trong thư phòng, đóng cửa lại. Đăm chiêu.

Cách đó không xa với hắn có một thanh niên hòa thượng béo tốt, tướng mạo hàm hậu. Chính là Hư Ninh từ Kim Cương tự.

An vương nói:

- Tính toán cực chuẩn, có thể dòm ngó quá khứ tương lai.

- Vì sao Vương gia lại muốn tìm người này?

An vương lắc đầu nói:

- Rốt cuộc có nên lấy Tiêu Nhị tiểu thư hay không.

Hư Ninh lắc đầu nói.

- Cũng không phải là ta hoài nghi Không Tĩnh Tôn giả, mọi việc không thể chỉ nghe từ một phía, đây là quy củ của bản vương.

- Như vậy vị tương sĩ này ắt có đại thần thông.

- Là một vị kỳ nhân trong dân gian, có thể cắt dương âm, cát hung, danh tiếng rất lớn.

- Trừ phi tu thành Thông Thiên Nhãn, bằng không, muốn nhìn thấu vận mệnh, thực sự là...

An vương cười nói:

- Phật gia có Thông Thiên Nhãn, nhưng luận xem vận mạng của người, cắt hung cát, Đạo môn lại càng am hiểu hơn.

Hư Ninh tuyên một tràng Phật hiệu, lui về phía sau một bước không tiếp

tục nói nữa.

An vương híp mắt cười, cũng không để ý.

Không lâu sau, Đinh Kiên mang theo một nam tử mặc áo bào đen tiến vào sân bên ngoài thư phòng.

Sau khi tiến vào sân, Đinh Kiên cởi áo bào đen bên ngoài giúp hắn, lộ ra đạo bào màu xanh.

Trung niên nhân này mặt như ngọc, dưới cằm có một chòm râu, dung mạo gầy gò, tay cầm một phất trần, nhẹ nhàng phe phẩy hai lần, tiên phong đạo cốt, chẳng khác nào đã siêu thoát phàm trần thế gian.

Đinh Kiên nhẹ giọng nói.

Âm thanh của An vương truyền đến.

- Viên tiên sinh, xin mời!

Viên tiên sinh ôm quyền một cái, dáng vẻ hào hiệp phiêu dật, đi tới thư phòng.

Đèn đuốc bên trong sáng như ban ngày, An vương ngồi ở sau cái bàn rộng lớn, lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt trong vắt tựa như muốn nhìn thấu lòng người.

- Viên mỗ bái kiến Vương gia!

An vương trầm giọng nói:

- Nay ta mời Viên tiên sinh đến là muốn giúp bản vương nhìn xem hung cát.

Viên tiên sinh đảo mắt nhìn qua trong phòng, chỉ có một người thanh niên đứng hầu ở bên cạnh, cũng không có người bên ngoài.

- Viên mỗ tài năng kém cỏi, Vương gia lại là người có mệnh cách cao quý, sợ rằng lực không được, sẽ có sai lầm!

Biểu hiện của hắn hào hiệp thong dong, khi nói chuyện từng lời đều rất tự nhiên.

An vương xua tay cười nói:

- Viên tiên sinh không cần khách khí, lòng hiếu của bản vương xưa nay rất lớn. Cho nên rất hứng thú đối với những việc này, ta muốn xem rốt cuộc có thể đoạn hung cát thực sự hay không, có thể xem được bao xa... Trước đó, chính phi tương lai của bản vương đã được một vị đại sư xem qua, nói là quý không thể nói, bản vương có chút không tin.

Viên tiên sinh cẩn thận ngắm nghía An vương một chút, trầm ngâm không nói.

An vương nói.

Viên tiên sinh trầm ngâm nói:

- Chỉ có điều...

An vương mỉm cười nói.

Người đoán mệnh thường thường sẽ nói ra những lời kinh người như vậy, làm loạn tâm thần, đối với những trò nhỏ thường dùng này hắn biết rõ.

- Vương gia, vẫn không nói cho thỏa đáng thì hơn.

An vương cau mày.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu là như theo ý ta, Vương gia không thích hợp để thành hôn.

An vương ngồi thẳng người, nghiêng về phía trước, cười nói:

- Nguyện nghe rõ ràng!

- Vương gia và vị quý nhân này không hợp.

An vương nhìn chằm chằm vào hắn.

- Mệnh cách của quý nhân tương khắc, chỉ sợ Vương gia...

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Thủ Đoạn

- Tương khắc?

Mày kiếm của An Vương nhíu chặt.

Viên tiên sinh chậm rãi gật đầu.

An vương trầm giọng nói.

- Mệnh cách của quý nhân quá quý trọng, người bình thường không chịu đựng nổi.

An vương cười gằn.

- Tuy Vương gia là Thiên hoàng quý tộc, nhưng so với vị quý nhân kia, mệnh cách của người vẫn hơi kém hơn một chút. Nếu như có biện pháp, tốt nhất không nên thành thân.

An vương giận dữ mà cười.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói qua lời này. Lại có người dám ở trước mặt hắn nói mệnh cách của mình không cao quý bằng người khác.

Hiển nhiên Viên tiên sinh này đã cảm thấy, mình không ngồi lên được vị trí cửu vương chí tôn!

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn âm trầm đến mức có thể chảy ra nước.

Bầu không khí trong thư phòng như cũng đọng lại.

- Nếu như Vương gia muốn bảo toàn bản thân thì tuyệt đối không nên lấy vị quý nhân này, Viên mỗ chỉ có một mảnh thành ý cho nên mới nói như vậy, mong rằng Vương gia châm chước một, hai!

An vương hừ lạnh nói.

- Chỉ có thể như vậy mà thôi.

An vương cười lạnh nói.

- Sợ là Vương gia không thể hưởng được bao nhiêu tuổi thọ.

- Chẳng lẽ ta sẽ đột tử sao?

- Đột tử thì không hẳn, cũng có khả năng sẽ bị nhiều bệnh...

- Ha ha, bản vương là cao thủ Thiên Ngoại thiên, sẽ sinh bệnh sao?

- Vương gia. Thiên nhân còn có ngũ suy, huống hồ là thân thể phàm nhân?

- Ta đã hiểu, nói chung là không chết tử tế được!

- Nếu không phải Viên mỗ có quy củ của mình thì sẽ không nói tới những chuyện này, sẽ gặp phải họa sát thân!

An vương lạnh lùng nói:

- Viên tiên sinh nói năng thoải mái, bản vương tuyệt không thêm tội!

Viên tiên sinh ôm quyền một cái. Hào hiệp mà lại không tầm thường, từ tốn nói:

- Vương gia có tím đen trên đầu, vốn là dấu hiệu đại cát, đáng tiếc tử khí quá đậm, trái lại sẽ làm tổn thương số mệnh của Vương gia, kế sách hiện thời, chỉ có cách xa vị quý nhân này một chút mà thôi.

An vương trầm giọng nói.

- Hung hiểm khó lường... Vị quý nhân này quý không thể nói, đương nhiên sẽ tự có lực lượng thiên địa ban ơn. Rơi vào tuyệt địa mà gặp sinh, thậm chí còn khởi tử hoàn sinh, sẽ có người giúp đỡ nàng, chuyển nguy thành an. Tốt nhất Vương gia nên rời xa nàng là tốt nhất.

Sắc mặt của An vương âm tình bất định.

Hắn nghĩ tới Tiêu Thi trúng Phong Nguyên Chỉ mà còn có thể khởi tử hoàn sinh, đổi thành người khác đã sớm chết đến mức không thể chết thêm được nữa. Mà nàng càng sống thì càng thoải mái, thân thể đã khôi phục lại khỏe mạnh, thậm chí sau khi ăn vào trường sinh thảo. Tuổi thọ đã hơn xa người thường.

Các loại dấu hiệu đều cho thấy, vận may của nàng ngập trời, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Như vậy xem ra, hiển nhiên là người quý không thể nói, các loại thủ đoạn của mình đều vô dụng.

- Nói như vậy, cũng không thể giết nàng sao?

Viên tiên sinh lắc đầu than thở:

- Khi đó sẽ là tai họa đột tử.

An vương đã có chút tin lời nói của hắn.

- Vương gia thân hãm nghịch cục, quả thực không có phương pháp hóa

giải nào quá tốt, thủ tiêu đại hôn xem như là thượng sách.

An vương nói.

- Chỉ sợ rằng ngoại lực cản trở, sẽ không thủ tiêu được!

An vương cau mày, nghĩ đến phụ hoàng và mẫu hậu của hắn.

Chắc chắn mẫu hậu sẽ không để cho hắn thủ tiêu việc kết hôn, mẫu hậu rất hài lòng về Tiêu Thi, nếu như hắn nói ra lời nói này của Viên tiên sinh, chuyện thứ nhất mà mẫu hậu làm là giết Viên tiên sinh.

An vương nói.

Viên tiên sinh lắc đầu nói:

- Chuyện này càng khó khăn hơn.

An vương nói.

Hắn đã nghĩ tới mượn tay của phủ Nhân Quốc Công để giết Tiêu Thi, nhất cử lưỡng tiện.

- Chỉ sợ vị quý nhân này giết không chết, mà còn làm hại ngược lại... Còn có một kế sách khác.

An vương vội hỏi.

Viên tiên sinh nói:

- Vị quý nhân này cũng sẽ trở thành quý nhân của Vương gia, phú quý kéo dài.

- Viên tiên sinh thật biết nói đùa đó!

- Như vậy ta còn có một hạ sách có thể dùng, giết vị quý nhân này.

An vương ngáp một cái, trầm giọng phân phó nói:

- Ngày sau ta sẽ lại đàm luận cùng Viên tiên sinh, xin Viên tiên sinh không nên rời đi, để bản vương có thể thỉnh giáo bất kỳ lúc nào!

Viên tiên sinh ôm quyền một cái, khẽ phất phất trần hai lần, đi ra ngoài theo Đinh Kiên, cử chỉ tiêu sái mà thoát tục.

…

Nhìn bọn họ rời đi, An vương quay đầu nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh vẫn ngơ ngác đứng đó, không nhúc nhích. Rất giống tượng Phật, xem ra cũng ngơ ngác, không có một tia khôn khéo nào cả.

An vương hỏi.

- Vị Viên tiên sinh này là người của Đại Ly.

- Thám tử của Đại Ly?

Hư Ninh nói.

An vương cau mày.

- Chín phần thật, một phần giả.

An vương hừ lạnh nói.

Hắn chỉ cần biết mục đích là được rồi, mục đích sáng tỏ, như vậy lời nào là giả, lời nào là thật, liếc mắt là có thể nhìn thấy được.

- Lợi dụng Vương gia làm suy yếu phủ Quốc Công, để võ lâm đại loạn.

Khi đó Đại Ly sẽ có thể thừa dịp vắng mà vào... Mà võ lâm của Đại Ly sẽ làm tiên phong, trước tiên gây loạn võ lâm Đại Quý. Nhóm lửa ở chung quanh lên, không còn phủ Quốc Công trấn áp, triều đình vô lực dập lửa, lúc này chính là lúc thiết kỵ của Đại Ly xâm lấn!

An vương hoàn toàn biến sắc.

Nếu thật sự như vậy, như vậy Đại Quý sẽ rất nguy hiểm!

An vương lạnh lùng nói.

- Thái tổ lập mười hai phủ Quốc Công, trí tuệ vô biên!

- Tôn giả khuyên bản vương không nên động vào phủ Quốc Công sao?

Hư Ninh nói:

- Tất cả đều do Vương gia tự quyết định.

- Sao bản vương lại không biết mười hai phủ Quốc Công là trụ trấn quốc cơ chứ? Ban đầu khi tổ tiên lập triều đã thiết lập mười hai phủ Quốc Công, dụng ý vô cùng tốt, nhưng tâm tư người biến đổi. Hiện tại phủ Quốc Công đã là đuôi to khó vẫy, không chỉ không trấn áp thế lực võ lâm trong cảnh nội mà trái lại còn mặc cho họ lớn mạnh, thậm chí còn cấu kết cùng tông phái võ lâm... Đã như thế, nếu như có mấy phủ Quốc Công kết hợp lại, như vậy cơ nghiệp tổ tông sẽ có nguy cơ bị mất!

Hư Ninh nói:

- Không ở chỗ đó, không lo việc đó.

An vương lạnh lùng nói:

- Triều đình không ra chính lệnh, nếu cứ kéo dài như thế, chắc chắn thiên

hạ sẽ đại loạn!

Hư Ninh lắc đầu.

- Tôn giả không đồng ý với ta sao?

Tay Hư Ninh bình tĩnh hợp thành hình chữ thập, thi lễ về phương hướng cấm cung, nói:

- Hoàng thượng chính là cao thủ Thiên Thần, vì sao lại không quyết đoán được chứ?

- Phụ hoàng có anh minh tới mấy thì cũng luôn có thời điểm sơ hở.

- Không ở chỗ đó, không lo việc đó, Vương gia đứng trên vị trí của Vương gia để nhìn vấn đề, không đứng trên vị trí của hoàng thượng, cao thủ Thiên Thần còn đó. Nào có phủ Quốc Công nào dám sinh loạn chứ? Vương gia quá lo rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Phản Gián

Một lát sau, An vương trầm giọng nói:

- Viên tiên sinh này không thể tin, nhưng cũng có mấy phần đạo lý.

Hư Ninh lui về phía sau một bước, không tiếp tục nói nữa.

An vương ấn cái bàn rộng lớn, trầm mặt cười gằn:

- Cho dù không giết Tiêu Nhị tiểu thư thì tên Sở Ly kia cũng không thể giữ lại!

Sở Ly mấy lần làm hỏng chuyện tốt của hắn, nếu như hắn còn sống thì còn tiếp tục làm hỏng chuyện của mình.

Người như vậy, nên đẩy ra khỏi người Tiêu Thi từ sớm thì tốt hơn, bằng không tương lai vào phủ, cũng sẽ là phiền toái rất lớn.

An vương nghĩ tới đây, trầm giọng nói:

- Mạnh Chấp.

- Có!

Bên ngoài sân truyền đến một tiếng quát khẽ:

- Thuộc hạ có mặt!

- Ngươi đi phái Nhạc Kim Thao giết Sở Ly.

An vương nói:

- Không phải hắn có biệt danh là Phân Ly đao sao, cái tên này rất khá, vừa vặn có thể kết thúc mạng của Sở Ly.

- Sao còn không đi?

An vương hừ lạnh nói.

Mạnh Chấp đứng ở trong sân nói:

- Vương gia, Phân Ly đao chỉ đồng ý làm một chuyện cho Vương gia, trả ân tình, chỉ vì một Sở Ly mà lại dùng đến hắn...

- Hừ, chuyện này cứ làm theo ý ta!

An vương lạnh lùng nói:

- Nói cho hắn biết, khinh công của Sở Ly vô cùng tốt, đánh không lại thì sẽ chạy, muốn hắn không chạy được thì phải một đòn tất sát, tốt nhất trước tiên phải bắt được người mà Sở Ly coi trọng.

- Kính xin Vương gia chỉ bảo cho biết.

Mạnh Chấp nói.

An vương nói:

- Không phải Sở Ly coi trọng Nhàn Vân tửu quán của hắn hay sao? Mà đối với những người hầu nữ bên trong cũng rất coi trọng... Trước hết cứ để cho Nhạc Kim Thao giết mấy người của Nhàn Vân tửu quán, hoặc là làm thịt thị nữ của hắn, Sở Ly sẽ đưa tới cửa, cũng sẽ không chạy trốn!

- Vâng, đa tạ vương gia!

Mạnh Chấp trầm giọng nói:

- Thuộc hạ đi!

- Đúng rồi.

An vương hừ lạnh nói:

- Xúi giục Dật phủ Quốc Công đã tiến hành đến mức nào rồi?

Mạnh Chấp chần chờ một chút.

- Sao, không thuận lợi hả?

An vương lạnh lùng nói.

Mạnh Chấp cúi đầu bất đắc dĩ nói:

- Thuộc hạ vô năng!

- Đã xảy ra chuyện gì?

An vương cau mày nói:

- Từ trước ngươi luôn thuận buồm xuôi gió, sao lúc này lại không thuận lợi chứ?

- Vương gia, uy thế Thiên Linh viện của phủ Dật Quốc Công quá thịnh, trong lòng tất cả phủ vệ đều rất sợ hãi. Không dám đồng ý.

Mạnh Chấp than thở:

- Cho nhiều bạc hơn nữa, thậm chí có nắm tính mạng của người thân để uy hiếp thì cũng không làm nên chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

- Thiên Linh viện...

An vương lạnh lùng nói:

- Sở Ly là tổng quản của Thiên Linh viện đúng không?

- Đúng vậy.

Mạnh Chấp nói:

- Thiên Linh viện tai mắt khắp nơi. Thậm chí cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng bị hắn phế bỏ võ công trục xuất ra ngoài phủ... người của phủ Dật Quốc Công đều tin chắc. Chỉ cần làm nội ứng thì tuyệt sẽ không chạy thoát được khỏi tầm mắt của Thiên Linh viện.

- Hay cho một Sở Ly!

An vương cười lạnh nói:

- Đúng là một nhân tài, đáng tiếc không thể làm việc cho ta... Như vậy càng phải giết hắn... Đi đi!

- Vâng!

Mạnh Chấp lắc mình tiến vào trong bóng tối.

An vương quét mắt nhìn Hư Ninh một chút.

Hư Ninh không nhúc nhích đứng ở nơi đó, giống như không nghe được chuyện này.

…

Viên tiên sinh khoác áo bào đen, rời khỏi vương phủ cùng Đinh Kiên, trở

lại một gian tiểu viện cách vương phủ không xa.

Tiểu viện ở bên trong góc Thần Đô, chỉ là căn phòng rất bình thường, không hề bắt mắt chút nào.

- Viên tiên sinh. Bên ngoài có hộ vệ, có chuyện gì thì cứ bắt chuyện một tiếng.

Đinh Kiên đưa hắn đến cửa viện, lại thấp giọng nói:

- Nhưng tốt nhất Viên tiên sinh không nên ra khỏi nơi này, tránh cho bên ngoài mắt tạp, nhận ra tiên sinh, rước lấy phiền toái cho điện hạ!

- Viên mỗ hiểu rõ.

Viên tiên sinh mỉm cười ôm quyền:

- Ta sẽ không làm khó dễ Đinh huynh.

- Ha ha, hay lắm.

Trên khuôn mặt khô gầy của Đinh Kiên tươi cười:

- Có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói với hộ vệ, bọn họ đưa tin tức cho ta, ta sẽ tự mình giải quyết!

- Vậy thì cảm ơn Đinh huynh!

- Nào có, nào có. Tương lai ta còn cần phải nhờ Viên tiên sinh chăm sóc đó.

Nụ cười của Đinh Kiên càng đậm.

- Chăm sóc lẫn nhau.

http://tieulun.hopto.org

Viên tiên sinh ôm quyền.

Chờ Đinh Kiên rời đi, Viên tiên sinh chậm rãi đi vào sân.

Hắn ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, nhìn vầng trăng. Thở dài một hơi não nề.

Không biết vầng trăng ở Đạo gia quê nhà có sáng sủa như vậy hay không, nhi tử và phu nhân của hắn đang làm gì, không biết đã ngủ chưa, có nghĩ tới mình ở trong mơ hay không.

Hắn phiền muộn thở dài, trong đầu hiện lên khuôn mặt của nhi tử và phu nhân.

Thân ở Đại Quý, mỗi ngày hắn đều rất căng thẳng, cuộc sống như thế còn phải duy trì ba năm nữa!

Hắn quay về vầng trăng đứng ngây ra một lát, chậm rãi trở lại trong phòng, vừa muốn đốt đèn thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hắn trầm giọng quát lên về phía bóng tối:

- Ai?

- Viên tiên sinh. Đốt đèn đi.

Thanh âm bình tĩnh của một nam tử vang lên.

- Rốt cuộc là ai?

Viên tiên sinh cau mày.

Nghe thanh âm này, người đến ở trên giường. Âm thanh này hắn chưa từng nghe tới.

- Đốt đèn lên thì sẽ biết.

http://tieulun.hopto.org

Viên tiên sinh đốt đèn, nhìn thấy trên giường nhỏ có một người thanh niên đang ngồi, khí thế dâng trào, khí khái anh hùng hừng hực.

- Tại hạ Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền.

Viên tiên sinh lấy làm kinh hãi:

- Các hạ chính là Sở Ly?

Sở Ly nói:

- Xem ra Viên tiên sinh biết Sở mỗ, cực kỳ vinh hạnh!

- Sở công tử tới đây là có gì chỉ giáo?

Viên tiên sinh trầm giọng nói.

Hắn biết khinh công của Sở Ly là nhất tuyệt, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy, coi hộ vệ của Vương phủ như không.

Sở Ly nói:

- Lời của tiên sinh với An vương, tại hạ đã nghe nói.

Viên tiên sinh biến sắc.

Lời này cũng có ý nghĩa, Sở Ly lén lút lẻn vào vương phủ mà người ta không biết, phần khinh công này càng thêm kinh người.

Hơn nữa, càng đáng sợ hơn chính là, hắn có thể lẻn vào vương phủ Đại Quý thì cũng có thể lẻn vào vương phủ Đại Ly, tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm!

Sở Ly nói:

- Viên tiên sinh muốn giết ta?

Viên tiên sinh rùng mình, thầm nghĩ lợi hại, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ giật mình mà thôi, không nghĩ tới Sở công tử lại có khinh công như thế.

Sở Ly nói:

- Viên tiên sinh là tương sĩ hàng đầu, có thể nhìn cho ta một chút được không?

Viên tiên sinh cân nhắc trên dưới một phen, nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào tướng mạo của ta có chỗ nào đó không ổn?

- Mặt của Sở công tử rất tốt.

Viên tiên sinh nói:

- Một đời thuận buồm xuôi gió, tâm tưởng sự thành.

Sở Ly bật cười:

- Nào có chuyện tốt bực này chứ?

Viên tiên sinh cau mày gật đầu:

- Mệnh cách như vậy quả thực rất kỳ quái, lão phu không tính ra được.

Sở Ly nói:

- Viên tiên sinh xuất thân từ phái nào?

- Ha ha, thuở nhỏ đã bái một vị đạo sĩ vân du làm sư phụ.

Viên tiên sinh lắc đầu nói:

- Không môn không phái, người sơn dã thôi.

Hắn ngồi vào bên cạnh bàn, bình tĩnh lại.

- Hiếm thấy hiếm thấy.

Ánh mắt Sở Ly sáng quắc, vẻ mặt than thở:

- Như vậy người nhà Viên tiên sinh thì sao đây?

- Ài...

Vẻ mặt Viên tiên sinh rất phiền muộn, lắc đầu nói:

- Đều không còn nữa, một thân một mình phiêu bạt!

- Ồ?

Sở Ly nói:

- Không đúng sao? Người nhà của Viên tiên sinh không ở bên người, nhưng còn sống sót!

- Làm sao ngươi biết được?

Viên tiên sinh cười nói.

- Viên tiên sinh tên là Viên Đại Hải đúng không?

Sở Ly mỉm cười.

Nụ cười của Viên tiên sinh cứng lại.

Đây vốn là tên của hắn, tên ở Đại Ly, sau khi đi tới Đại Quý, hắn chưa từng dùng.

Hắn nhìn về phía Sở Ly:

- Viên Đại Hải? Tại hạ nghe rất lạ tai... Sở công tử nghe qua danh tự này ở chỗ nào vậy?

- Đại Ly cũng có một vị tương sĩ hàng đầu, Viên Đại Hải.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Nói vậy có lẽ là người Viên tiên sinh chứ?

- Sở công tử đã từng đi qua Đại Ly sao?

Viên Đại Hải bình thản hỏi.

Sở Ly nói:

- Chưa từng đi qua.

- Như vậy sao biết được Viên Đại Hải?

- Nghe đại danh đã lâu mà thôi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Đại Ly sưu tập tình báo của Đại Quý, tự nhiên Đại Quý cũng sẽ không nhàn rỗi, không nghĩ tới tương sĩ đại danh đỉnh đỉnh cao ngạo lại bán mạng cho triều đình!

http://tieulun.hopto.org

Viên Đại Hải lạnh nhạt nói:

- Viên mỗ không hiểu Sở công tử đang nói gì.

- Nói vậy nếu người nhà của tương sĩ ở đây thì sao?

Sở Ly nói:

- Nếu như người nhà của Viên tiên sinh ở đây, Viên tiên sinh còn có thể bán mạng cho Đại Ly nữa không?

- Viên mỗ là người sơn dã, ai là Đại Ly, ai là Đại Quý, có quan hệ gì với ta chứ?

Viên Đại Hải nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Nếu đã như thế, vậy ta sẽ giúp đỡ Viên tiên sinh... Viên tiên sinh có vật tùy thân của phu nhân hoặc là con không? Tốt nhất là loại hình như tóc vậy.

Viên Đại Hải lắc đầu nói:

- Viên mỗ không hiểu công tử nói gì!

- Vậy thì đành đắc tội.

Sở Ly điểm ra một chỉ.

Viên Đại Hải lập tức cứng đờ.

Võ công của hắn đã bị niêm phong lại, lại vì tránh tai mắt của người khác cho nên không kịp mở ra, không hề có lực lượng tránh được đối thủ.

Sở Ly móc ra một phong thư từ trong lồng ngực của hắn, trong thư có một

lọn tóc.

Sở Ly ngồi vào trên giường nhỏ, đặt tóc trên đầu ngón tay, vận chuyển thần thông Thông Thiên Triệt Địa.

Một lát sau, hắn đột nhiên biến mất ở trên giường nhỏ.

Vẻ mặt của Viên Đại Hải trừng lớn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Thao Túng

Chừng qua một chén trà, Sở Ly đột nhiên xuất hiện, trên tay cầm một phong thư, lăng không chỉ tay mở huyệt đạo của hắn ra, đưa thư tới:

- Có phải là tin từ phu nhân của ngươi không?

Viên Đại Hải bán tín bán nghi tiếp nhận thư, rút ra quét mắt nhìn một chút, sắc mặt khẽ thay đổi.

Bút tích của phu nhân nhà mình, đương nhiên hắn nhìn ra được.

Hơn nữa ám hiệu trước đó hai người đã ước định, người bên ngoài không nhìn ra được, chỉ có hai người mới biết được thật giả.

Đây quả thật là thư tín do phu nhân nhà mình viết!

Sở Ly nói:

- Nếu như ngươi muốn thoát khỏi sự khống chế của Đại Ly thì ta có thể lập tức mang phu nhân và công tử ra ngoài.

Viên Đại Hải đảo qua thư tín, thở một hơi dài nhẹ nhõm, lắc đầu một cái.

Sở Ly nói:

- Thân phận của ngươi ta đã biết.

Viên Đại Hải cất thư đi, bỏ vào trong ngực.

Sở Ly nói:

- Ngươi cảm thấy, ẩn thân ở phủ Quốc Công, Đại Ly các ngươi có biện pháp ám sát ngươi được sao?

Viên Đại Hải suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

Hắn là tổng lĩnh gián điệp của Đại Ly ở Đại Quý, tự mình phái ra nội ứng về các công phủ và các vương phủ của các quốc gia, chư phủ đều thuận. Chỉ có phủ Dật Quốc Công là gián điệp đều bị trục xuất ra ngoài phủ, không có một ai đắc thủ.

Sau khi hắn nhận được tin tức, cũng không báo cáo lên phía trên, mười hai phủ Quốc Công, tám vương phủ, một phủ này không cần chú ý, hơn nữa phủ Dật Quốc Công thế suy, không đáng để lo.

Sở Ly nhìn Viên Đại Hải vẫn bình tĩnh như trước, lại càng ngày càng coi trọng hắn.

Người này quả thật có chân tài thực học, một gián điệp cao minh, thao túng lòng người, quản lý nhân thủ, đều thành thạo điêu luyện. Là một nhân tài hiếm thấy, hai người đúng là tương sĩ hàng đầu.

Nhân tài như vậy, hắn thực sự không đành lòng hạ thủ, huống hồ chỉ cần bắt được thê nhi của hắn là có thể khống chế được hắn.

Hắn có Đại Viên Kính Trí, bất cứ lúc nào có thể thấy rõ suy nghĩ của Viên Đại Hải, cũng không sợ hắn gây ra chuyện ma quỷ gì cả.

Sở Ly nói:

- Thê nhi của ngươi đã tiến vào phủ Quốc Công, cũng không tiếp tục lo lắng tới an nguy nữa.

Viên Đại Hải trầm giọng nói:

- Ngươi muốn ta làm thế nào?

Hắn cũng không phản đối, bán mạng cho công chúa Đại Ly so với bán mạng cho Sở Ly, nhìn thế nào cũng là công chúa Đại Ly hơn một bậc. Tuy rằng hắn cũng hận nàng tận xương. Thế nhưng từ lý trí suy nghĩ một chút, hắn vẫn phải cúi đầu trung thành tuyệt đối.

Nhưng vừa nãy một tay thần thông kia của Sở Ly đã khiến hắn lạnh người. Không dám ngang nhiên từ chối.

Thần thông như thế, giết thê nhi của mình dễ như trở bàn tay, chỉ cần mình nói sai một câu nói thì rất có khả năng sẽ liên luỵ tới bọn họ mất mạng.

- Ngươi không cần phản bội Đại Ly.

Sở Ly nói:

- Chỉ cần làm giúp ta một chuyện.

- Chuyện gì?

Viên Đại Hải cảnh giác trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Để người An vương phủ gieo một loại cỏ, loại cỏ này không có độc, cũng không khiến cho người ta liều mạng, chỉ khiến cho người ta hơi phấn khởi một ít, là đồ vật để trợ hứng.

Viên Đại Hải nói:

- Quả thực không nguy hiểm đến tính mạng sao?

http://tieulun.hopto.org

- An vương là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly nói:

- Ngươi cảm thấy độc có thể ngấm vào thân thể hắn sao?

-... Ta đồng ý việc này. Như vậy chúng ta cứ coi như không quen biết sao?

Viên Đại Hải trầm giọng nói.

Sở Ly cười cợt:

- Viên tiên sinh, ngươi cảm thấy mình giấu giếm được An vương sao?

- Có ý gì?

Viên Đại Hải nói.

- Ngươi thấy tiểu hòa thượng bên người An vương kia không?

- Đã gặp.

- Ngươi có biết thân phận của hắn?

-... Không biết.

Sở Ly thở dài:

- Hắn là Hư Ninh tới từ Kim Cương tự, có Tha Tâm Thông.

Sắc mặt của Viên Đại Hải âm trầm lại.

Sở Ly cười nói:

- Uổng cho ngươi thông minh một đời, nhưng lại phạm phải hồ đồ này.

Ngươi đã quá coi thường Đại Quý, quá coi thường An vương!

- Làm sao có khả năng chứ?

Viên Đại Hải cau mày.

Nếu thật sự biết thân phận của tăng nhân này thì hắn sẽ không lớn mật như thế, vốn hắn định tự mình gặp gỡ vị An vương này, thăm dò tính cách của hắn, để ngày sau lợi dụng. Thế nhưng không ngờ thông minh quá lại bị thông minh hại!

Ở trong lòng hắn quả thực rất xem thường Đại Quý.

Tiến vào hai năm được Đại Quý, chỗ hắn nhìn thấy đều là phù hoa xa xỉ. Lòng người tán loạn, không đỡ nổi một đòn. Chỉ cần thiết kỵ của Đại Ly tới, Đại Quý sẽ không thể đỡ được.

Phần xem thường này khiến cho hắn làm ra quyết định lớn mật này. Tự mình tới gặp An vương, gây xích mích An vương, tiếp tục nhằm vào phủ Quốc Công.

Hòa thượng ngu dốt không đáng chú ý kia, không ngờ lại là thần tăng Kim Cương tự, có thần thông Tha Tâm Thông!

Sở Ly rơi xuống giường, đứng lên:

- Nếu như Viên tiên sinh không tin thì có thể tìm chứng cứ một chút. Trước hết ta xin cáo từ!

- Chậm đã!

Viên Đại Hải vội nói.

Sở Ly quay đầu nhìn hắn:

- Viên tiên sinh đổi ý sao?

Viên Đại Hải thành khẩn nói:

- Xin Sở công tử cứu ta.

Sở Ly gật gù:

- Ta có thể cứu ngươi... Nhưng ngươi không nếm chút khổ sở, sợ rằng sẽ không tin ta, cho nên ngươi nên tự mình tìm chứng cứ một chút thì tốt hơn.

- Không cần.

Viên Đại Hải vội hỏi.

Hắn thân là tổng lĩnh gián điệp, cho nên chuyện quan trọng nhất chính là quyết đoán.

Tạm thời tin tưởng, trước tiên thoát thân rồi lại tìm chứng cứ cũng không muộn, cần gì phải tìm chứng cứ trước tiên rồi mới lại tin tưởng chứ?

Hắn vội hỏi:

- Xin Sở công tử cứu ta!

Sở Ly ho nhẹ một tiếng, cười híp mắt nhìn hắn:

- Vậy cái mạng này của ngươi sẽ thuộc về ta.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ lấy vài cọng tóc của ngươi.

Viên Đại Hải trực tiếp cắt vài cọng tóc đưa cho Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhận lấy:

- Có vật ấy, dù ngươi có đi tới chân trời góc biển, ta chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể tìm được, ngươi có biết đây là thần thông gì không?

-... Thông Thiên Triệt Địa.

Viên Đại Hải cười khổ:

- Lẽ nào Sở công tử cũng là người của Kim Cương tự?

- Tuy không phải đệ tử của Kim Cương tự, nhưng cũng có chút ngọn nguồn.

Sở Ly cười nói:

- Bằng không, cũng không biết được thần thông của Hư Ninh kia.

- Viên mỗ nguyện ra sức trâu ngựa!

Viên Đại Hải ôm quyền nói.

Hắn thầm than trong lòng, cho dù không bằng công chúa, thế nhưng hắn cũng chỉ có thể nương nhờ vào đối phương. Mạng nhỏ ba người một nhà của mình đều ở trên tay hắn, huống hồ, nếu như tiến vào phủ Quốc Công, công chúa cũng không thể làm gì được mình.

Sở Ly nói:

- Ngươi không cần phản bội Đại Ly.

Viên Đại Hải trợn mắt lên, có cảm giác như mình đã nghe nhầm.

Sở Ly nói:

- Nên làm gì thì cứ làm đó, cứ coi như không nhận ra ta, thỉnh thoảng ta sẽ hỏi thăm tin tức từ ngươi, ngươi cứ nói thẳng cho ta biết, coi như là cảm tạ đại ân của ta!

-... Được!

Viên Đại Hải trầm giọng gật đầu.

Sở Ly nhấc cánh tay hắn lên, đột nhiên biến mất ở trong phòng.

Sau một khắc hai người đã hiện thân ở ngoài Thần Đô thành.

Viên Đại Hải nhìn thành trì bao la dưới ánh trăng, tâm trạng cả kinh, hóa ra không phải là khinh công, là thần thông!

Sở Ly nói:

- Viên tiên sinh cũng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, muốn thoát thân không khó, vậy chúng ta cứ tách ra đi!

- Đa tạ đại ân của công tử!

Viên Đại Hải ôm quyền nói.

- Chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, không cần phải nói cảm tạ, hôm nào ta sẽ đưa tới hạt giống.

Sở Ly nói.

- Được.

Viên Đại Hải trầm giọng nói.

Sở Ly vung vung tay, đột nhiên biến mất ở trước mặt của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở phủ Quốc Công, ở bên trong tiểu viện của mình.

Từ khi hắn tu thành Thần Túc đạo, mỗi ngày hắn đều đi tới An vương phủ một vòng, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bên người An vương có Hư Ninh, trên người Hư Ninh có chứa Xá Lợi Phật châu. Cho nên hắn không thể nhìn được tâm tư của An vương, nhưng có thể nghe được lời mà An vương nói.

Đổi lại là người bên ngoài, một khi tới gần thì Hư Ninh sẽ có thể cảm ứng được, nhưng hắn cũng mang theo Xá Lợi Phật châu, ngăn cách cảm ứng của Hư Ninh, vì lẽ đó có thể ra vào như thường.

Thương thế của An vương vẫn còn, mà còn nghiêm trọng hơn một phần. Nhưng nếu như không tìm được phương pháp trị liệu Cửu Thiên huyền nữ thần công. Cho dù bên trong hoàng cung có nhiều linh dược như thế, thế nhưng vẫn không thể làm gì được Cửu Thiên huyền nữ thần công.

Điều này làm cho Sở Ly suy nghĩ, sau đó phải cẩn thận đề phòng Lục Ngọc Dung. Khi giao thủ với nàng thì phải hoàn toàn đề cao tinh thần, không giao thủ với nàng là tốt nhất.

Lúc này hắn không có ý nghĩ tự mình ám sát An vương nữa, không tới thời khắc sống còn thì hắn sẽ không có tâm tư này, một khi tự mình động thủ giết An vương thì cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ không còn nữa.

Có Thần Túc Thông, hắn có thể mang theo Tiêu Thi chạy ra bất cứ lúc nào, càng không có ý nghĩ ngọc đá cùng vỡ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Vong Tình Thảo

- Công tử, rốt cuộc đã tìm được.

Cửa tiểu viện được đẩy ra, Tuyết Lăng mặc một bộ la sam trắng như tuyết mềm mại đi tới, mang đến một trận mùi thơm.

Tuyết Lăng ngày càng mỹ lệ, khí chất cũng càng ngày càng lạnh lẽo.

Thời gian gần đây tiến bộ của nàng dũng mãnh, tiến cảnh Thái Âm quyết cực nhanh.

Nàng cảm giác được võ công của mình không đủ mạnh, không giúp được công tử mà còn trở thành phiền toái, cho nên nàng mới hăng hái nỗ lực.

Lại có Tụ Thần Phù trợ giúp, võ công nàng tăng nhanh như gió, hầu như đã đến cảnh giới Tiên Thiên viên mãn, sắp bước vào cửa ải đột phá.

Nàng tiến vào tiểu đình, đưa một cái túi nhỏ cho Sở Ly:

- Đây chính là hạt giống của Vong tình thảo.

Sở Ly tiếp nhận, mở ra nhìn, rất thoả mãn nói:

- Trước tiên thử một chút xem.

Tuyết Lăng đi pha một chén trà, dùng hai tay dâng lên:

- Vong tình thảo này để làm việc gì vậy?

- Ngươi không điều tra sao?

Sở Ly như cười mà không phải cười hỏi nàng.

Tuyết Lăng có chút ngại ngùng, mở miệng cười khẽ:

- Dường như cũng không có công hiệu gì khác, chỉ có thể trợ hứng, ai dùng đến cái này chứ?

Sở Ly nói:

- Tự nó có tác dụng.

Tuyết Lăng cũng không hỏi thêm nữa:

- Công tử, quả thực phải làm Yêu Nguyệt lâu ở Thần đô sao?

- Hừ, bên kia nói thế nào?

Sở Ly uống một ngụm trà, đi tới ngoài đình, đến bên Thiên Linh thụ gieo hai hạt giống xuống.

Hai hạt giống chẳng khác nào hạt vừng rơi vào trong đất, Tuyết Lăng lại mang một bầu nước tới, nhẹ nhàng giội một chút nước xuống dưới.

Sở Ly thúc giục Khô vinh kinh, linh khí của Thiên Linh thụ bị vận chuyển tới đây.

Theo vòng tuổi của Thiên Linh thụ tăng trưởng, linh khí của nó càng ngày càng tinh khiết, tác dụng thúc giục đối với linh thảo linh hoa ngày càng rõ ràng.

Linh khí của Thiên Linh thụ lại thêm khí tức Khô Vinh kinh của Sở Ly, hai thứ trọng điệp, rất nhanh dưới linh thổ đã có hai cái chồi non nhỏ chui ra,

màu xanh biếc nồng nặc.

- Chủ nhân có chút nghi ngờ, bên Thần Đô kia thế lực ngang dọc, nàng sợ không đứng vững được.

- Có Nhị tiểu thư ở đây, không thành thì lại về chứ sao.

Sở Ly khởi động Khô Vinh kinh rồi nói.

Vị trí khu nhà nhỏ này của hắn hầu như giống như đúc Thiên Linh viện trên Ngọc Kỳ đảo, khiến cho người ta trong hoảng hốt cảm thấy còn đang ở trên Ngọc Kỳ đảo.

- Ta sẽ đi nói với người ta một chút.

Tuyết Lăng cúi đầu nhìn Vong tình thảo lớn lên từng chút từng chút một.

Sau một canh giờ, đã trưởng thành thành một cái cây lớn bằng ngón trỏ. Nhìn qua chính là cỏ xanh rất tầm thường.

- Thực sự là Vong tình thảo sao?

Tuyết Lăng ngửa đầu hỏi:

- Không phải ta lấy sai đó chứ? Chính là cỏ xanh mà.

Sở Ly nói:

- Ngửi xem, có mùi vị gì hay không.

Tuyết Lăng đến gần khẽ ngửi. Mũi ngọc tinh xảo nhíu lại:

- Có chút lạ.

- Mùi vị không giống như cỏ xanh đúng không?

http://tieulun.hopto.org

-... Quả thực không giống.

Tuyết Lăng vỗ vỗ trán:

- Vật này ở bên trong cỏ, ai cũng không nhận ra!

Sở Ly nói:

- Đây chính là chỗ kỳ diệu của nó.

- Chỉ có điều cỏ này cũng không có hại gì cả.

Tuyết Lăng nói:

- Không ai coi nó là chuyện to tát gì.

- Không có độc.

Sở Ly gật đầu nói:

- Sẽ chỉ làm cho người hưng phấn một ít mà thôi.

Tuyết Lăng nghiêng đầu nhìn hắn.

Sở Ly cười cười không nói thêm nữa.

Rất nhanh, những Vong tình thảo này đã bắt đầu có hạt giống, chậm rãi khô héo, trong vòng một canh giờ đã là một vòng luân hồi.

Sở Ly thu thập ngày càng nhiều hạt giống, chất đầy một cái túi.

…

Lúc nửa đêm, Viên Đại Hải đang ở trong phòng xử lý văn kiện, mỗi một phần tình báo từ các nơi Đại Quý truyền đến đều hội tụ tới đây, hắn muốn

phân loại từng cái một, sắp xếp các tin tức quan trọng.

Ngoài phòng có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong phòng chỉ có một mình hắn.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện.

Viên Đại Hải ngẩng đầu nhìn hắn, che vẻ kinh dị lại.

Sở Ly đưa một cái túi cho hắn rồi nói:

- Chính là cái này, Vong tình thảo, ngươi có thể gieo thử một chút xem.

Viên Đại Hải nhận lấy.

Sở Ly nói:

- Có tin tức của Phân Ly đao chưa?

- Phân Ly đao... chờ lát, ta tìm một chút đã.

Viên Đại Hải nói.

Hắn nói xong rồi nhấn một cơ quan, một gian mật thất từ từ mở ra.

Hắn tiến vào mật thất, rất nhanh đã lấy ra một phần hồ sơ rồi đưa cho Sở Ly:

- Nơi này có tin tức của Phân Ly đao... Người này rất là lợi hại!

Sở Ly nhận lấy. Lật xem một lần, cau mày nói:

- Phân Ly đao...

- Người này là một người độc hành, bình sinh chỉ giết kẻ ác. Kẻ ác chết ở

dưới đao của hắn không có một trăm thì cũng có tám mươi, thanh danh không kém Bạch Y thần đao trước đó.

Viên Đại Hải nói.

- Nhưng bình sinh lại không có làm việc ác.

Sở Ly than thở.

- Đúng vậy.

Viên Đại Hải nói:

- Có thể nói là hiệp khách hiếm thấy.

- Vận may của An vương này…

Sở Ly hừ một tiếng.

Phân Ly đao bị An vương cứu mạng một lần, sau đó nhận lời làm một chuyện thay cho hắn.

Bây giờ, lần nhận lời này lại dùng ở trên người của mình.

Viên Đại Hải nói:

- Người này có đao pháp ác liệt tới cực điểm, một đao xuống đã quyết sinh tử, không cần đao thứ hai, cũng tương tự như Bạch Y thần đao.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Được, ta sẽ cẩn thận chú ý.

Hắn đưa hồ sơ cho Viên Đại Hải, đột nhiên biến mất.

http://tieulun.hopto.org

…

Lúc chạng vạng. Ánh trời chiều bao phủ toàn bộ phủ Quốc Công.

Sở Ly và Tuyết Lăng rời khỏi tiểu đảo của hắn.

Mới vừa bước lên thuyền thì một cái thuyền nhỏ ở phía đối diện đã nhẹ nhàng đi tới. Liễu Nhứ chèo thuyền, đầu thuyền có một đạo bóng người uyển chuyển đang đứng. La sam màu tím, lụa trắng trên mặt, đó chính là Tiêu Thi.

Liễu Nhứ vội vã ngoắc ngoắc tay:

- Tổng quản!

Sở Ly thúc thuyền nhỏ vọt tới trước mặt của các nàng, ôm quyền một cái.

Liễu Nhứ cười nói:

- Tổng quản, không ngờ lại trùng hợp như vậy, tiểu thư đang muốn đi tới đảo.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư có gì phân phó, cứ thông báo một tiếng là được rồi.

- Ta không thể tới đây hay sao?

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Các ngươi đi đâu vậy?

- Đi trong thành dạo một vòng.

- Ta cũng có ý đó, vậy thì cùng đi đi!

http://tieulun.hopto.org

-... Cũng tốt.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Giống như ngươi không tình nguyện vậy.

- Sợ sẽ có người nhớ mặt tiểu thư.

Sở Ly nói:

- Cho bọn họ cơ hội có thể ra tay.

- Nếu như ở trong thành cũng có thể bị bọn họ ám sát…

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Vậy thì sẽ làm cho người ta hoài nghi thực lực của phủ chúng ta… Ngươi sợ chuyện này đúng không?

Sở Ly cười hai tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

Phủ Quốc Công hiện tại suy nhược thế nào, người có tâm đều nhìn ra được, có nên các võ lâm môn phái rục rà rục rịch.

- Đúng rồi, hôm nay đại ca nổi trận lôi đình, dường như đã có một môn phái bị diệt.

Tiêu Thi nói:

- Huyên náo rất lớn.

- Diệt phái?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cau mày.

- Hừm, đại ca nói môn phái này có chút vàng thau lẫn lộn, nhưng diệt cũng rất quá mức, có rất nhiều người vô tội.

- Ai làm vậy?

- Không tra ra được, vì lẽ đó đại ca mới tức giận.

Tiêu Thi lắc đầu nói.

Sở Ly bật cười, nếu như lời này Đại công tử nghe xong mới sẽ tức giận.

- Tiểu thư, có thể là Bạch Y thần đao hay không?

Liễu Nhứ nói:

- Ta nghe nói Bạch Y thần đao chuyên diệt môn phái, đã diệt mười mấy môn phái rồi.

Tiêu Thi không phản đối:

- Hắn đến bên chúng ta làm gì cơ chứ?

Tuyết Lăng nhìn Sở Ly.

Sở Ly liếc mắt ra hiệu, để cho nàng đừng lắm miệng.

Bờ môi đỏ của Tuyết Lăng đóng chặt, sợ mình không nhịn được mà nói ra.

Uy danh của Bạch Y thần đao càng ngày càng lớn, nhưng không có một người nào biết, Bạch Y thần đao chính là công tử nhà mình, công tử ẩn nhẫn rất sâu, quả thực làm cho lòng nàng ngứa ngáy.

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ trực tiếp đến Nhàn Vân tửu quán.

Nhàn Vân tửu quán rất thanh tĩnh, nhưng bên trong lại rất náo nhiệt.

Có chúng nữ như bướm lượn mềm mại đi lại, toàn bộ tửu quán tràn ngập khí tức kiều diễm.

Ngồi ở chỗ này uống rượu sẽ có cảm giác thời gian đến rất nhanh, tâm tình rất tốt, so với những tửu lâu trước kia, chuyên môn tìm cô nương bồi tiếp còn sung sướng hơn mấy phần.

Sở Ly vung vung tay, ra hiệu cho đám người Trần Tuyết không cần đi ra, để bọn hắn tự đến.

Đây là lần đầu Tiêu Thi tới nơi này.

Nàng đã sớm có nghe thấy về chuyện Sở Ly cứu những nữ tử này, nghe tiểu muội đề cập tới mấy lần, nói là mỗi người đều rực rỡ như hoa hắn lên, Sở Ly công đức vô lượng.

Bây giờ nhìn lại, quả thực các nàng sống rất tốt.

Ngồi ở trong Nhàn Vân tửu quán, nhìn chúng nữ, Sở Ly nghĩ đến Trần Nhân.

Cũng không biết nàng ở trong Thái Hoa cốc ra sao, đã dùng hết Tụ Thần Phù hay chưa.

Hai ngày nay mình nên chế ra một nhóm Tụ Thần Phù khác đưa đi cho nàng. Giúp nàng mau chóng trở thành cao thủ hàng đầu, cũng có thể giúp một chút sức lực cho mình.

Càng tới gần đại hôn, sắp tiến vào An vương phủ, Sở Ly càng cảm giác nhân thủ không đủ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ở chỗ này ở một buổi tối, Phân Ly đao không xuất hiện.

Ngày thứ hai, hắn luyện công ở trong tiểu viện, Tuyết Lăng nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhẹ giọng nói:

- Công tử, người diệt môn kia đã bị tìm ra, là Phân Ly đao Nhạc Kim Thao!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Khiêu Chiến

- Nhạc Kim Thao?

Động tác của Sở Ly liên tục, vừa nói:

- Đã tìm được Nhạc Kim Thao rồi sao?

- Không.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Chỉ là căn cứ vào đao pháp để kết luận là đao pháp của Phân Ly đao Nhạc Kim Thao mà thôi. Bình thường Kinh Môn bang buôn lậu muối, thủ đoạn bá đạo, đã làm không ít chuyện diệt môn tuyệt hậu, bởi vì là bang phái tầng dưới cho nên phủ Quốc Công chúng ta không quản được.

- Bang bị diệt chính là Kinh Môn bang sao?

- Không phải Kinh Môn bang, là Kinh Môn phái.

Tuyết Lăng nói:

- Kinh Môn bang là ngoại vi của Kinh Môn phái, nhưng Kinh Môn phái không có chuyện ác gì cho nên phủ Quốc Công chúng ta cũng không có cách nào bởi vì Kinh Môn bang mà đi trừng trị bọn họ được!

Sở Ly lắc đầu một cái.

Đây chính là chỗ bất đắc dĩ của phủ Quốc Công.

Trước đó Thái tổ vì hạn chế phủ Quốc Công lớn mạnh cho nên đã lập xuống tầng tầng lớp lớp quy củ.

Những năm gần đây, các môn phái võ lâm đã nghiên cứu triệt để những quy củ này, tìm được lỗ thủng, Kinh Môn bang và Kinh Môn phái chính là dựa vào lỗ thủng này.

Thái tổ dù anh minh thần võ tới đâu thì cũng chỉ có một người. Mà những môn phái võ lâm này lại có mấy trăm vạn người, trí tuệ mấy đời của mấy trăm vạn người, sao có thể không sánh bằng thái tổ, không tìm ra được lỗ thủng có thể xuyên thủng cơ chứ?

Phủ Quốc Công chỉ có thể chấp hành những quy củ này, biết rõ không thích hợp thì cũng không có cách nào cả.

Tuyết Lăng nói:

- Kết quả là Phân Ly đao này lập tức diệt bọn hắn!

- Hả hê lòng người đúng không?

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Hả hê lòng người đúng là hả hê lòng người, nhưng chúng ta phải đi diệt Phân Ly đao này thôi.

Sở Ly nói:

- Đại công tử đã phái người đi chưa?

- Hừ, dường như không có tin tức gì nữa.

Tuyết Lăng nói:

- Phân Ly đao là cao thủ tiền bối, đao pháp nhất tuyệt, có người nói có thể đánh đồng cùng với công tử!

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng một chút.

Tuyết Lăng ngại ngùng cười cười:

- Công tử, ta sai rồi, không nên nói tới công tử... Chỉ có điều công tử, người định lúc nào hiện ra chân thân vậy?

Sở Ly lắc đầu:

- Trước khi chết không nói.

Tuyết Lăng than thở:

- Người có tên cây có bóng, mọi người phải biết người chính là Bạch Y thần đao, khi đó công tử làm việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Sở Ly nói:

- Thân phận này có tác dụng khác.

- Ài.... Ta không nghĩ được nhiều như thế.

Tuyết Lăng nói:

- Nhưng như vậy quá là nghẹn khuất.

- Có gì mà nghẹn khuất chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười cợt:

- Ta chí không ở giang hồ. Danh tiếng có lớn thì để làm gì chứ?

-... Được rồi, ta tuân mệnh công tử vậy.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ than thở.

Nàng quyết định chặn miệng mình lại. Mỗi lần nghe thấy người khác nghị luận tới Bạch Y thần đao, nói hắn lợi hại ra sao, thần bí ra sao. Có thể nói là đệ nhất đao pháp trong võ lâm, nàng đều có một loại kích động rất mãnh liệt, muốn lớn tiếng tuyên bố, Bạch Y thần đao chính là công tử nhà mình. Nàng cố nén cho nên thật sự trong lòng rất là ngứa ngáy.

Ngày thứ hai. Tuyết Lăng đưa đến một tin tức nữa, lại một môn phái bị diệt, vẫn là Phân Ly đao hạ thủ.

- Công tử, lần này Phân Ly đao để chữ lại trong Lưu Nguyệt tông.

Mặt ngọc của Tuyết Lăng căng thẳng, hừ lạnh nói:

- Muốn quyết đấu sinh tử với công tử, nếu công tử không đi tìm hắn thì hắn sẽ lại diệt một phái khác nữa!

- Tìm ta?

Sở Ly liên tục vung kiếm, nhưng lại chầm chậm diễn luyện thần kiếm thất thức.

Quả nhiên, Phân Ly đao này này không làm theo An vương nói, đối phó với Nhàn Vân tửu quán và Tuyết Lăng. Trái lại còn trực tiếp khiêu khích phủ Quốc Công. Khiêu chiến mình, ép mình hiện thân.

- Chắc chắn Đại công tử sẽ không để hắn động thủ với công tử, cho nên sẽ

sai người thu thập hắn ta trước!

Tuyết Lăng nói:

- Hắn có tư cách gì khiêu chiến công tử cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Hắn còn nói những lời gì khác không?

Tuyết Lăng trì nghi một hồi. Bất đắc dĩ nói:

- Còn có một chút lời mắng, nói công tử dựa vào ưu ái của Tam tiểu thư mà trở thành thị vệ nhị phẩm, không hề có một chút bản lĩnh thật sự nào.

Sắc mặt Sở Ly âm trầm, chửi mình cũng chẳng có gì, da mặt của mình so với tường thành còn dày hơn. Cho nên hắn không để ý những lời bêu danh này, nhưng hắn lại dám mắng Tiêu Kỳ!

- Hắn còn nói, công tử căn bản không xứng làm tổng quản của phủ Quốc Công, công tử tuổi còn trẻ. Võ công thường thường, chỉ vì được Tam tiểu thư để mắt cho nên mới có thể đột nhiên ngồi trên vị trí cao của phủ. Phủ Quốc Công càng ngày càng mục nát. Không nên tồn tại nữa, nên giải tán phủ Quốc Công!

Sắc mặt của Sở Ly càng ngày càng âm trầm.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Nói chung hắn chửi rất khó nghe.

Sở Ly nói:

- Nếu như ta không ứng chiến, không thể đánh bại hắn, như vậy coi như

tên kia nói đúng, đúng không?

Tuyết Lăng lặng lẽ không nói.

- Hơn nữa còn phải do chính ta thu thập hắn!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Không thể ỷ vào thế của phủ Quốc Công, bằng không, người trong thiên hạ sẽ lại chế nhạo, đúng không?

- Ài...

Tuyết Lăng thở dài, oán hận nói:

- Họ Nhạc này quá độc ác!

- Được rồi, ta sẽ tự mình gặp gỡ hắn một lần!

Sở Ly nói.

- Công tử, người muốn đi thật sao?

Tuyết Lăng nhíu mày:

- Ngộ nhỡ...

- Sợ ta không đánh lại hắn sao?

- Hắn sắp chín mươi tuổi rồi, thời gian tu luyện so với công tử lớn hơn quá nhiều.

Tuyết Lăng nhíu mày nói:

- Hơn nữa hắn đã thành danh nhiều năm, hầu như không bị bại, là một vị

cao thủ rất đáng sợ!

- Vậy thì cứ thử một chút xem sao.

- Ta đi cùng công tử, cầm kiếm cho công tử!

- Ngươi?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Ngươi đi thì lại phiền toái, ta đánh không lại còn có thể chạy mà.

- Lần này hắn muốn giết công tử.

Tuyết Lăng oán hận nói:

- Bức công tử liều mạng, cho nên sẽ không để cho công tử chạy, thật là ác độc!

Nàng có thể nhìn thấu tâm tử của Nhạc Kim Thao, nhưng đa số người trong võ lâm không nhìn thấu được. Bọn họ chỉ cho rằng Nhạc Kim Thao đơn thuần khiêu chiến Sở Ly, chờ xem trò vui mà thôi.

Sở Ly nói:

- Ai thắng ai thua cũng chưa chắc mà.

Tuyết Lăng liếc hắn một cái, thầm thở dài một hơi.

Tuy rằng công tử là kỳ tài ngút trời, nhưng dù sao thời gian tu luyện ngắn ngủi, mới bước lên Thiên Ngoại thiên không bao lâu, sao có thể so với lão gia hoả đã bước lên Thiên Ngoại thiên mấy chục năm cơ chứ?

Phân Ly đao này đã thành danh mấy chục năm, người muốn giết hắn rất

nhiều mà hắn vẫn còn có thể sống thật tốt, đủ để chứng minh sự lợi hại và đáng sợ của hắn.

Tuy rằng công tử lợi hại, nhưng chỉ sợ ngộ nhỡ.

- Ta cảm thấy Đại công tử sẽ không đồng ý.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Ngươi lén lút đưa ra tin tức.

- Công tử!

Tuyết Lăng sẵng giọng.

Sở Ly nói:

- Đi thôi!

Tuyết Lăng dậm chân một cái, nhưng không dám vi phạm lời của hắn, cho nên không thể làm gì khác hơn là xoay người đi ra ngoài hỏi thăm tin tức.

…

Ánh mặt trời chiếu qua đầu, long lanh sáng sủa.

Ở một bên của một dòng sông.

Sở Ly đứng ở trên một tảng đá lớn cạnh bờ sông, nhìn nước sông dưới tảng đá cuồn cuộn, cảm nhận tâm ý nước sông cuồn cuộn không thôi.

Sự khiêu chiến của Phân Ly đao đã kích phát chiến ý của hắn, trong xương có nhiệt huyết sôi lên.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cũng muốn tự mình nhìn xem, rốt cuộc kiếm pháp của mình đã đạt đến cảnh giới gì, rốt cuộc là cao thủ võ lâm nhất lưu, hay là nhị lưu.

Trải qua nghiên cứu mấy ngày nay, thần đao thất thức đã triệt để hóa thành thần kiếm thất thức.

- Sở Ly?

Một người hán tử trung niên chậm rãi đi đến, mang đấu bồng trên đầu, mặc áo tơi, tay cầm một cái cần câu con, nhìn như là khách đến bờ sông thả câu.

- Nhạc Kim Thao?

Ánh mắt của Sở Ly rơi vào trên trường đao bên hông của hắn.

Nhạc Kim Thao mở áo tơi ra, tay nắm đầu bồng, đè trường đao:

- Lá gan của ngươi không nhỏ!

Mặt của hắn như ngọc, tuấn dật bất phàm, thân thể kiên cường, cho dù ấn đao, thế nhưng xem ra lại không giống như từng luyện qua võ, mà càng như một người thư sinh hơn.

Tâm trạng của Sở Ly hơi trầm xuống, đây là một cao thủ đã hoàn toàn nội liễm tinh khí thần, hồn nhiên như một, tu hành tinh thâm, là thiên nhân hợp nhất chân chính.

Sở Ly nói:

- Ngươi muốn giết ta thay An vương sao?

- An vương?

Nhạc Kim Thao lạnh nhạt nói:

- Xem ra ngươi đã biết, không sai, ta muốn giết ngươi!

- Mặc kệ ta là chính hay là tà, đều muốn giết sao?

Sở Ly nói.

Nhạc Kim Thao chậm rãi rút đao ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi là người của phủ Quốc Công, mặc kệ chính tà, đều phải giết!

Tay của Sở Ly đè lên trên Trần Quang kiếm:

- Mọi người đều nói ngươi chỉ giết kẻ ác, có tiếng không có miếng!

- Phủ Quốc Công chính là kẻ ác!

Nhạc Kim Thao nói:

- Xem đao!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Ác Chiến

- Sưu!

Tiếng hú vang lên, ánh đao phun ra.

Trước mắt Sở Ly chỉ có một mảnh ánh sáng như tuyết, không thấy rõ vật trước mắt hắn.

Khắp nơi đều là ánh đao, ở khắp mọi nơi, không thể tránh khỏi, càng mơ hồ có kích động nhấc tay lên để đầu hàng.

Tư duy của Sở Ly thay đổi rất nhanh, một đao này có thể làm ảnh hưởng tới tinh thần, mơ hồ nhòm ngó được một tia đao ý, quả nhiên không hổ là đệ nhất nhân dùng đao, thanh danh vang dội!

- Keng...

Trường kiếm của Sở Ly bắn trúng mũi đao.

Ánh đao đầy trời bỗng nhiên biến mất, Nhạc Kim Thao lùi về phía sau một bước, kinh ngạc liếc mắt nhìn Sở Ly.

Một đao này của hắn chính là ngưng tụ tinh hoa đao pháp cả đời của hắn, uy lực vô cùng, từ trước đến giờ không có địch thủ, cho dù không bị đao ý ảnh hưởng, chỉ vẻn vẹn dựa vào thân pháp để lùi về phía sau mà thôi, không thể né tránh mũi đao đánh trúng chuẩn xác như thế.

Sở Ly bị ánh đao làm cho mơ hồ, thế nhưng vẫn còn có Đại Viên Kính

Trí.

Phương thức vận chuyển và tâm pháp lưu động của một đao này chiếu vào trong đầu của Sở Ly, hắn nhìn thấy rõ ràng vị trí của mũi đao, một kiếm chiêu đã đâm trúng.

- Được, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh!

Nhạc Kim Thao quát lớn một tiếng, lần nữa xuất đao, ánh đao ngợp trời nhấn chìm Sở Ly.

Sở Ly lại đâm ra một kiếm chiêu.

- Keng...

Ánh đao đầy trời lần nữa biến mất.

Sở Ly thầm than nội lực của Nhạc Kim Thao rất tinh khiết, tuy thua Lục quốc công một bậc, nhưng mình vẫn không chịu được nổi.

Nội lực không tinh khiết bằng đối phương, nhưng kinh mạch hơi bị hao tổn thì lại lập tức được chữa trị. Có Bạch Hổ Luyện Dương đồ, Kim Cương Độ Ách Thần Công và Khô Vinh kinh, ba thứ này đã tạo nên thân thể cực kỳ mạnh mẽ.

- Leng keng leng keng...

Nhạc Kim Thao thấy đao pháp tinh diệu không ép được Sở Ly, tự thị nội lực bản thân thâm hậu tinh khiết cho nên liên tục múa đao, một đao nối tiếp một đao bức Sở Ly đón đỡ.

- Leng keng leng keng...

Ánh đao bóng kiếm che khuất thân thể của hai người, tiếng sắt thép va

chạm vượt qua tiếng nước sông cuồn cuộn.

Nhạc Kim Thao điên cuồng múa đao, tâm trạng bất chấp tất cả.

Không bắt được tên tiểu tử này thì mình sẽ mất mặt về nhà, xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu.

- Sưu...

Thân đao đột ngột rung động lên, rất giống như sống lại.

Sở Ly bỗng cảm thấy phấn chấn. Đại Viên Kính Trí được thúc giục tới mức tận cùng.

Từ đan điền của Nhạc Kim Thao tuôn ra một luồng nội lực màu sắc khác thường, tâm pháp vận chuyển, tốc độ đột nhiên trở nên nhanh chóng tuyệt luân.

Xem màu sắc của nó. So với nội lực tầm thường lại càng tinh khiết hơn mấy phần.

- Sưu!

Một vệt ánh sáng lóe lên.

Trường đao như đã biến thành nước, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng trong trẻo lộng lẫy. Nước làm cho tim gan người ta lạnh lẽo.

Ngay khi hắn muốn múa đao thì Sở Ly đã lùi về phía sau, nhưng vẫn không thể tránh được một đao này.

- Sưu!

Ánh đao xẹt qua vai trái.

Một lỗ hổng dài bằng ngón trỏ xuất hiện, máu tươi tuôn ra.

Thiên Ma khí ở tim thúc giục đến vết thương, trong chớp mắt máu đã ngừng chảy, nó lại trở về trái tim, không nhúc nhích như không tồn tại.

Sở Ly thầm than, quả nhiên là đao pháp tốt.

Thân đao của Nhạc Kim Thao run rẩy, vang lên tiếng ong ong. Lần nữa hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh chém xuống.

Sở Ly bước ra một bước, đã ở phía sau lưng của hắn.

Lúc trước hắn không dùng thần thông là muốn nhìn uy lực của một đao kỳ dị này, có đáng giá để học hay không.

Bằng vào thân thể bây giờ của hắn, thương thế như vậy muốn trị chỉ tốn chút công phu mà thôi.

- Keng...

Một tiếng vang giòn xuất hiện, trường đao cản trường kiếm lại.

Đao của Nhạc Kim Thao càng lúc càng nhanh, từng mảng từng mảng ánh sáng màu xanh lập lòe.

Giống như ánh mặt trời chiếu lên trên mặt hồ lấp lánh phẳng lặng, không giống như ánh đao tăng vọt bức người lúc trước chút nào, trái lại còn khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, không có sát khí.

- Leng keng leng keng...

Từng kiếm của Sở Ly càng lúc càng nhanh. Mỗi một kiếm đều bị ngăn cản.

http://tieulun.hopto.org

Hắn thi triển Thần Túc Thông, chờ mũi kiếm tới gần, đao của Nhạc Kim Thao vẫn có thể xuất hiện đúng lúc.

Kiếm thế càng lúc càng nhanh, đao của Nhạc Kim Thao cũng càng nhanh hơn.

Đến sau đó, chỉ nghe tiếng vang leng keng, nhưng không nhìn thấy dáng dấp đao kiếm của hai người, chỉ có hai cái bóng đang va chạm mà thôi.

- Ầm!

Một đạo chưởng lực đột nhiên đánh về phía sau lưng của Sở Ly.

Sở Ly lóe lên, xuất hiện ở phía sau lưng của Nhạc Kim Thao.

Nhạc Kim Thao hết sức chăm chú kiếm của Sở Ly, Sở Ly lóe lên biến mất, hắn đã lập tức chú ý tới phía sau. Trong lúc đột nhiên nhất định không thể trốn thoát được khỏi một chưởng này.

- Keng...

Trường đao đã theo tâm ý của hắn mà động trước tiên, bổ ra một chưởng.

Mũi kiếm của Sở Ly dừng ở trước sau gáy Nhạc Kim Thao, sau đó hắn thu hồi trường kiếm.

Trường kiếm của hắn được tra vào bao, trầm giọng hừ lạnh nói:

- Cổ tiền bối!

Đại Viên Kính Trí đã sớm nhìn thấy Cổ Nguyệt đang mai phục ở ngoài một rừng cây cách đó ba dặm.

Thừa dịp hai người kích đấu tới lúc quyết liệt, hắn sẽ lặng lẽ tới gần.

Đến lúc náo nhiệt nhất hắn sẽ đột nhiên vỗ ra một chưởng, vừa vặn, lại tàn nhẫn và chuẩn độc, nếu không phải hắn có Đại Viên Kính Trí thì tuyệt sẽ không tránh thoát được.

Cổ Nguyệt mặc một thân cẩm bào, nở nụ cười hai tiếng:

- Đao pháp kiếm pháp của hai vị đều là nhất tuyệt.

- An vương phái ngươi tới sao?

Nhạc Kim Thao hừ lạnh.

Hắn liếc mắt nhìn Sở Ly thật sâu, trong lòng rất bất ngờ.

Mình nhục mạ như vậy, xem như đã làm hỏng thanh danh của hắn, chiêu kiếm vừa nãy lại không đâm tiếp, chẳng lẽ là mấy chục năm hành hiệp của hắn đã khiến cho Sở Ly hạ thủ lưu tình sao?

Cổ Nguyệt cười nói:

- An vương sợ lần này lại có chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới sai ta tới xem một chút.

- An vương khá lắm!

Nhạc Kim Thao cười lạnh nói:

- Quả nhiên không có ai là kẻ tốt!

Cổ Nguyệt nói:

- Đến đây, lão Nhạc, chúng ta liên thủ thu thập tiểu tử này đi!

- Liên thủ?

Nhạc Kim Thao cười gằn.

Cổ Nguyệt kinh ngạc:

- Lẽ nào Lão Nhạc ngươi có thể bắt được hắn sao?

Hắn biết Sở Ly đã giết ba cao thủ Thiên Ngoại thiên, thế nhưng hắn vẫn cho là có cao thủ của phủ Quốc Công giúp đỡ ở trong bóng tối, không nghĩ tới kiếm pháp của đối phương lợi hại như vậy.

- Họ Cổ kia, cút!

Nhạc Kim Thao hừ lạnh:

- Bằng không đừng trách ta không khách khí!

Sắc mặt của Cổ Nguyệt đỏ lên, tức giận:

- Lão Nhạc, ngươi nổi điên làm gì vậy?

- Ta không có da mặt dày như ngươi!

Nhạc Kim Thao lạnh lùng nói:

- Không vô liêm sỉ như ngươi, không vô liêm sỉ như An vương, ta giết là việc của ta. Ngươi giết là việc của ngươi, liên thủ? Hừ, buồn cười!

Cổ Nguyệt cũng giận dữ, không khách khí nói:

- Họ Nhạc, ngươi đánh thắng được Sở Ly sao? Nếu như ta không ra tay, một đời anh danh của ngươi sẽ mất sạch!

- Không cần ngươi bận tâm!

Nhạc Kim Thao vung tay lên:

- Đao pháp của lão phu và Sở Ly kẻ tám lạng người nửa cân, bất phân thắng bại, cáo từ... Ta sẽ tự mình tạ tội với An vương, cáo từ!

- Chậm đã!

Sở Ly nói.

Nhạc Kim Thao nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Nhạc tiền bối, tại hạ có một chuyện muốn nhờ!

- Nói!

Nhạc Kim Thao hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Xin Nhạc tiền bối sau này không nên đả thương người của phủ Dật Quốc Công!

Nhạc Kim Thao liếc mắt nhìn hắn một cái sâu sắc, hừ lạnh nói:

- Được, sau này khi lão phu thấy người của phủ Dật Quốc Công nhân sẽ trốn, cáo từ!

Sở Ly ôm quyền một cái.

Nhạc Kim Thao không chờ Cổ Nguyệt nói chuyện mà nhảy xuống, tiến vào trong nước sông cuồn cuộn, trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Cổ Nguyệt cắn răng, hung tợn trừng mắt nhìn mặt sông.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đánh giá Cổ Nguyệt, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn giết ta?

- Ài...

Cổ Nguyệt lắc đầu:

- Theo lý thuyết, Sở tổng quản ngươi là tâm phúc của Vương phi, chúng ta cũng coi như là người một nhà. Đáng tiếc điện hạ có lệnh, lão phu cũng không có cách nào... Lão phu cáo từ trước!

Hắn dứt lời, muốn rời đi.

Sở Ly lóe lên xuất hiện ở ngoài vị trí trước người hắn hai bước, thân thể hầu như dán vào nhau:

- Cổ tiền bối muốn đi?

- Chẳng lẽ Sở tổng quản muốn giữ ta lại?

Cổ Nguyệt trầm mặt xuống, cả người căng thẳng, ánh mắt rơi vào trên kiếm của hắn.

Hắn đã từng cảm nhận kiếm của Sở Ly, cho nên trong lòng hắn rất kiêng kỵ.

Sở Ly lắc đầu thở dài, tay trái vung một cái.

- Sưu!

Trong một tiếng kêu nhỏ, ánh bạc trong nháy mắt đã bắn trúng Cổ Nguyệt.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Nguyệt theo dõi kiếm của hắn, cẩn thận đề phòng.

Trong lòng phát lên báo động, lúc hắn muốn tránh ra thì, bởi vì khoảng cách quá gần, phi đao quá nhanh. Cho nên hắn chỉ miễn tránh ra được mấy tấc, phi đao đã bắn xuyên qua vai phải của hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Tôi Độc

Cổ Nguyệt lấy làm kinh hãi, vội vàng thối lui ra ngoài hai trượng.

Sở Ly lạnh lùng nhìn hắn:

- An vương khinh người quá đáng!

Cổ Nguyệt lắc đầu:

- Chỉ có thể trách chính ngươi quá có khả năng, hết lần này tới lần khác làm hỏng chuyện của điện hạ. Đổi là người bên ngoài cũng không thể tha cho ngươi... Theo ta nói, Sở tổng quản, vì Vương phi, vì phủ Dật Quốc Công, ngươi nên nhận mệnh thì hơn!

- Nhận mệnh?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Nhận mệnh chính là tự sát tạ lỗi với An vương sao?

- Ha ha, đây là số mệnh!

Cổ Nguyệt lắc đầu thở dài:

- Ngươi thử suy nghĩ một chút đi, nếu ngươi còn sống thì có thể lợi hại hơn điện hạ? Điện hạ bảo ngươi chết, ngươi có thể không chết sao?

- Vì sao không thể?

Sở Ly nói.

Cổ Nguyệt than thở:

- Võ công của ngươi rất mạnh, khinh công lợi hại, không địch lại thì có thể đi thẳng một mạch, chạy. Thế nhưng Vương phi thì sao? Bởi vì ngươi, nhất định Vương phi sẽ bị lạnh nhạt.

- Tiểu thư cũng không sợ An vương lạnh nhạt.

Sở Ly nói.

Cổ Nguyệt nói:

- Sở tổng quản, lời này của ngươi sai rồi, nào có nữ nhân nào mà không sợ lạnh nhạt cơ chứ? Vừa nhìn đã biết không trải qua chuyện nam nữ... Ài, ngươi chưa từng thành thân, vì lẽ đó sẽ không biết chuyện giữa hai người, đầu giường đánh nhau cuối giường ở cùng, hai người không có ân oán. Thế nhưng dù sao ngươi cũng là người ngoài, Vương phi cũng sẽ rất khó sống.

- Ngươi không cần bận tâm thay tiểu thư như thế!

Sở Ly hừ lạnh nói.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, lời nói ý vị sâu xa, chẳng khác nào trưởng giả trung hậu đang cân nhắc thay hắn:

- Dù sao tuổi ngươi vẫn còn trẻ, tuy rằng có khả năng. Thế nhưng cũng không hiểu thế sự gian nan, nếu như ngươi chỉ có một mình, như vậy thì lại tốt, Vương gia cũng sẽ không làm khó ngươi, thế nhưng ngươi còn có bằng hữu. Có thuộc hạ, ngươi cũng không thể không để ý tới tính mạng của bọn họ chứ?

Sắc mặt của Sở Ly âm trầm lại.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Nguyệt cười nói:

- Nghe nói ngươi xuất thân từ Thu Diệp tự?

Sở Ly lạnh lùng nhìn hắn.

Thu Diệp tự không sợ, bởi vì nơi đó đã bày xuống trận pháp, cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng không tìm được vị trí của Thu Diệp tự.

Vẻ mặt của Cổ Nguyệt có vẻ thương xót:

- Nhưng sợ rằng Thu Diệp tự sẽ xui xẻo, sợ rằng toàn bộ tự sẽ trở thành một đống tro tàn. Chỉ có điều người xuất gia siêu thoát sinh tử, cũng không khổ sở gì, đúng không?

- An vương dám làm ra chuyện như thế sao?

Sở Ly nói.

Cổ Nguyệt nói:

- Vì sao điện hạ lại không dám? Chỉ là một tự, lại không phải là Đại Lôi Âm Tự, còn không diệt được sao?

- Như vậy nhất định An vương đã diệt qua không ít tự miếu sao?

Sở Ly hừ lạnh nói.

Cổ Nguyệt lắc đầu nói:

- Không cừu không oán. Diệt tự làm gì!

Bỗng nhiên hắn trở nên cảnh giác, mơ hồ đã cảm giác được Sở Ly đang qua loa mình, không coi lời của mình ra gì.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cúi đầu nhìn vết thương, vẫn đang chảy máu, sắc mặt hắn đại biến:

- Trên đao có độc?

Sở Ly cười cợt:

- Mọi người đều nói cao thủ Thiên Ngoại thiên không sợ độc, ta muốn thử một chút xem.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên có nội lực tinh khiết, trừ độc rất dễ dàng, hơn nữa tâm có báo động, độc tới gần sẽ có cảm ứng. Cho nên dụng độc với cao thủ Thiên Ngoại thiên là chuyện không nên.

Hắn đã lau dịch Hướng dương thảo ở trên đao.

Hướng dương thảo này không có độc tính gì. Bình thường ăn cũng không ngại, chỉ có một tác dụng, ngăn cản máu tươi đọng lại mà thôi.

Trúng vào một đao như thế. Vết thương sẽ vẫn chảy máu.

Càng ngày hắn càng tinh thông đối với linh thảo, cho nên hắn muốn phát huy ưu thế của mình, cũng không có thời gian để đi luyện đan, cho nên hắn mới làm chút chuyện trên phi đao.

Phi đao vừa ra thì sát cơ sẽ sôi trào, bất kể muốn giết chết đối phương ra sao, thế nhưng dụng độc thì lại không cần.

Hướng dương thảo không có độc tính, cao thủ Thiên Ngoại thiên không được báo động, sẽ rất dễ quên đi. Chờ tới khi phát hiện ra thì máu đã chảy một đám lớn.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng là thân thể máu thịt. Mất máu càng nhiều thì thân thể càng yếu.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói nhiều lời như vậy với Cổ Nguyệt là để hấp dẫn sự chú ý của hắn, lúc này trên đất đã có một đám lớn máu chảy ra.

Hắn chậm rãi nói:

- Có phải ngươi cảm thấy rất suy yếu hay không?

- Không nghĩ tới ngươi lại đê tiện vô liêm sỉ như vậy!

Cổ Nguyệt gào to nói.

Sở Ly nói:

- Không sánh bằng Cổ tiền bối được!

Cổ Nguyệt cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng như vậy là có thể giết được ta?

- Không thử xem thì làm sao biết được?

Sở Ly nói:

- Có phải ngươi cảm thấy càng ngày càng ảm đạm, muốn ngủ thiếp đi hay không?

Kỳ thực Cổ Nguyệt chảy máu không quá nhiều, còn chưa tới mức độ ảm đạm thiếu sức.

Sắc mặt của Cổ Nguyệt rất âm trầm.

Vận chuyển nội lực đi khắp quanh thân, quay một vòng thì hắn mới phát hiện ra, chỉ có ở miệng vết thương mơ hồ có một luồng lực lượng vô hình.

Đây chính là nguyên nhân chảy máu không ngừng, nội lực của hắn đột

nhiên vọt một cái, vai trái tức thì có máu tươi bắn tung toé, loại bỏ dược lực của Hướng dương thảo.

Hắn lại chảy ra một vũng máu, vội vã điểm hai ngón tay một cái.

- Sưu!

Một đạo hàn quang bắn đến.

Cổ Nguyệt đã sớm để tâm tới hắn ám hại, vừa nhìn hắn biến mất thì đã để ý phía sau, nhưng không nghĩ tới Sở Ly lại xuất hiện ở bên người, miễn cưỡng tránh đi thì vai trái lần nữa lại trúng một đao.

Vết thương cũ chưa dứt thì lại thêm vết thương mới, Cổ Nguyệt đã có tâm ý rút lui.

Hắn quát lớn một tiếng:

- Họ Sở, điện hạ sẽ phái người tới đây, ngươi trốn không thoát đâu!

Hắn còn chưa dứt lời thì đã nhanh chóng bắn ra, tốc độ rất nhanh.

Khinh công của hắn cũng là nhất tuyệt, lúc này hắn đã dốc toàn lực thi triển.

Sở Ly lắc đầu, đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng hắn, hầu như dán sát vào hắn, lại bắn ra một đao.

- Sưu!

Phi đao bắn đến, Cổ Nguyệt mạnh mẽ tránh ra nửa thước, đẩy chưởng lực ra ngoài.

Chưởng lực không cản được phi đao, vai phải lại trúng một đao.

- Họ Sở, ngươi có muốn giữ mạng cho những nữ nhân trong Nhàn Vân tửu quán kia hay không?

Cổ Nguyệt vội vàng kêu lên.

Hắn không nghĩ tới Sở Ly lại khó chơi như vậy.

Khinh công khiến cho người ta tuyệt vọng phối hợp với phi đao ác liệt này, từng đao đều muốn đòi mạng.

Sở Ly cau mày, lóe lên rồi biến mất, lại bắn ra.

Cổ Nguyệt dùng hết toàn lực né tránh, nhưng không thể né được, vai phải lại bị trúng một đao, hắn vội vàng kêu lên:

- Nếu như ta chết, các nàng cũng đừng mong muốn sống!

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Đối phó với người của Nhàn Vân tửu quán? Đinh Kiên?

Cổ Nguyệt nói:

- Không sai, hắn đã bắt nữ nhân của Nhàn Vân tửu quán, nếu như ta không trở về, hắn sẽ giết người!

- Hắn bắt người tới chỗ nào?

Sở Ly hừ lạnh.

Cổ Nguyệt cười ha hả:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ nói sao?

Sở Ly nói:

- Vậy ngươi cứ chết đi thôi!

- Họ Sở, ngươi đang buộc ta!

Sắc mặt của Cổ Nguyệt đột nhiên đỏ lên, khí thế quanh thân đột nhiên tăng lên.

Thân thể hắn như lớn hơn một vòng, vết thương đang chảy máu tức thì được niêm phong lại, giống như hóa thành một đầu cự thú, ánh mắt sáng như ánh đao, ác liệt vô cùng, nhìn chằm chằm vào Sở Ly cười gằn:

- Buộc ta sử dụng cái này, vậy thì ngươi đi chết đi!

Hắn đột ngột lóe lên rồi xuất hiện sau lưng Sở Ly, nhấn ra một chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt giống như sóng biển đánh về phía Sở Ly.

Sở Ly đột nhiên biến mất.

Cả người Cổ Nguyệt căng thẳng, cảnh giác Sở Ly đột nhiên xuất hiện.

Kết quả Sở Ly vẫn không xuất hiện.

Cổ Nguyệt thi triển bí thuật thôi phát tiềm lực, công lực tăng gấp bội, vốn muốn giết Sở Ly, thế nhưng hắn lại không hề nghĩ rằng, Sở Ly biến mất.

Bí thuật này thi triển một lần thì sẽ tiêu hao mười năm tuổi thọ!

Nghĩ tới đây, hắn vừa hận vừa giận, chỉ chớp mắt đã nghĩ đến nơi mà Sở Ly đi tới, Nhàn Vân tửu quán.

Hắn cười lạnh một tiếng.

Hiện giờ có đi tới Nhàn Vân tửu quán cũng đã chậm, Đinh Kiên đã sớm

đắc thủ, đã bắt được người ra rừng cây ngoài thành chờ mình.

Bí thuật vừa thi triển, có thể duy trì được một canh giờ, lại liên thủ cùng Đinh Kiên, nhất định phải giết chết được Sở Ly!

Hắn chẳng khác nào một vệt khói xanh, trong chớp mắt đã biến mất không thấy cái bóng, bắn về phía một rừng cây ngoài Sùng Minh thành.

…

Sở Ly thấy Cổ Nguyệt thi triển bí thuật, biết chắc sẽ không đối đầu được.

Một khi cao thủ Thiên Ngoại thiên thi triển bí thuật, uy lực không phải chuyện nhỏ, mình tránh một chút thì tốt hơn.

Từ trong đầu của Cổ Nguyệt hắn đã nhìn thấy nơi mà Đinh Kiên đi tới.

Hắn đột nhiên lắc mình xuất hiện ở trong một khu rừng rậm rạp ngoài Sùng Minh thành, trong đầu nhìn thấy Đinh Kiên.

Dưới chân của Đinh Kiên có hai nữ tử xinh đẹp đang nằm, chính là hai thị nữ của Nhàn Vân tửu quán, một là Trần Tuyết, một là Đặng Hân.

Nhị nữ đang sợ hãi nhìn Đinh Kiên, bị phong bế huyệt đạo cho nên không thể động đậy.

Đinh Kiên cầm trên tay một thanh trường đao, chậm rãi áp sát nhị nữ, thân đao sáng như tuyết vòng tới vòng lui ở trước gò má của các nàng, muốn cắt mặt của các nàng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Giết Chết

- Khà khà, tiểu cô nương, có khuôn mặt đẹp là một loại tội lỗi, các ngươi biết không?

Trên khuôn mặt khô gầy của Đinh Kiên lộ ra nụ cười quái dị:

- Hồng nhan họa thủy, những nữ nhân có khuôn mặt đẹp như các ngươi thường thường sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn, bao nhiêu người vì vậy mà chết!

Trần Tuyết và Đặng Hân nằm trên đất không thể động đậy một chút nào, duy chỉ có mắt và miệng là có thể hoạt động.

Trần Tuyết và Đặng Hân đều sợ hãi nhìn hắn, đặc biệt là nụ cười của hắn.

Đặng Hân không nói ra được một câu nào, Trần Tuyết chu bờ môi đỏ, miễn cưỡng mở miệng:

- Vị tiền bối này, ngươi... ngươi phải nghĩ cho thật kĩ!

- Khà khà, tiểu cô nương lá gan của ngươi cũng khá lớn đó!

Ánh mắt sáng quắc của Đinh Kiên dừng lại ở trên mũi ngọc tinh xảo của nàng:

- Cái mũi này của ngươi rất thanh tú, khuôn mặt ngươi đẹp, cũng có sáu phần là do nó tôn lên!

- Công tử nhà ta lợi hại thế nào hắn ngươi phải biết, bằng không ngươi cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn thấp hèn này!

- Sở Ly?

Đinh Kiên lắc lắc đầu nói:

- Hiện giờ bản thân hắn cũng khó bảo toàn!

- Tiền bối nói ra lời này không cảm thấy kỳ quái sao?

Càng ngày Trần Tuyết càng trấn định, lại nói:

- Nếu như công tử nhà ta thật sự khó bảo toàn được bản thân, như vậy tiền bối còn trói chúng ta làm gì chứ?

- Nha đầu nhà ngươi quả thực là thông minh lanh lợi!

Đinh Kiên híp mắt cười nói:

- Ta rất thích nữ nhân thông minh, đặc biệt là nữ nhân thông minh bị cắt mũi đi. Nhất định khi nói chuyện sẽ không lanh lảnh như hiện tại nữa, ngươi có muốn thử một chút xem hay không?

Trường đao dán lên gò má của nàng, hàn khí trên thân đao dường như muốn đóng băng thân thể nàng, hàm răng không nhịn được va vào nhau, lại bị nàng cố gắng ngăn chặn, mà chỉ lẳng lặng nhìn hắn:

- Tiền bối không có người nhà đúng không?

Đinh Kiên cau mày nhìn nàng:

- Có ý gì? Ngươi còn uy hiếp lão phu sao? Xem ra ta phải cho ngươi một chút giáo huấn mới được!

http://tieulun.hopto.org

Trường đao của hắn dán vào gò má. Chậm rãi áp sát sống mũi duyên dáng của Trần Tuyết.

Trần Tuyết cố nén hoảng sợ, tiếp tục nói:

- Nếu như tiền bối cũng có người nhà, như vậy công tử nhà ta sẽ dùng thủ đoạn gấp mười lần để báo thù. Đây không phải là lời nói đùa của ta, xin tiền bối cân nhắc mọi chuyện rồi hãy làm!

- Báo thù gấp mười lần?

Lưỡi đao của Đinh Kiên dừng lại, như cười mà không phải cười nói:

- Đợi hắn có thể sống sót rồi lại đi!

- Nếu tiền bối có chắc chắn giết chết công tử nhà ta thì cũng sẽ không đi bắt chúng ta.

Trần Tuyết nói:

- Chỉ có điều. Tiền bối thả chúng ta ra, như vậy công tử nhà ta sẽ cảm kích, hạ thủ lưu tình!

- Hạ thủ lưu tình?

Đinh Kiên như nghe được chuyện cười rất lớn, hắn bắt đầu cười ha hả:

- Lão phu còn cần hắn hạ thủ lưu tình sao?

Hắn lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc cho tiểu cô nương nhà ngươi, chỉ có điều ngươi càng thông minh lanh lợi thì phá huỷ ngươi sẽ càng làm cho Sở Ly tức giận, khinh công của hắn lợi hại, lão phu cũng kiêng kỵ, chỉ cần làm hắn phẫn nộ không có

tâm trí suy nghĩ. Như vậy sẽ không đáng sợ, chắc chắn sẽ phải chết!

- Ngộ nhỡ công tử nhà ta có thể đào tẩu thì sao?

Trần Tuyết lắc đầu:

- Trước đó người nhà của tiền bối cũng phải cẩn thận... Đến đây đã hết lời, xin tiền bối châm chước!

Trường đao dừng ở trước mũi, cảm giác giống như đao cắt truyền tới.

Nàng không thể kết luận được rốt cuộc đối phương có cắt mũi mình hay không.

Đinh Kiên nắm trường đao. Trên khuôn mặt khô gầy hiện lên vẻ âm tình bất định.

Sở Ly lợi hại thế nào hắn biết, cho nên hắn mới liên thủ cùng Cổ Nguyệt, thậm chí còn thừa dịp Sở Ly động thủ với Nhạc Kim Thao để ám hại.

Đây là kình địch, cần phải cẩn thận và để tâm mười vạn lần.

Nhưng ngay cả như vậy thì trong lòng hắn vẫn có một tia lo lắng.

Khinh công của Sở Ly quá lợi hại, vạn nhất quả thật để hắn chạy trốn, như vậy mình sẽ xui xẻo.

Gia tộc mình thịnh vượng, nhân số tráng thịnh, bằng không cũng sẽ không nhờ vả An vương. Tuổi rất cao, lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên siêu nhiên, hà tất phải làm vậy, chịu nguy hiểm như thế cơ chứ?

Trần Tuyết chu bờ môi đỏ, không tiếp tục nói nữa.

- Tiểu cô nương nhà ngươi thật là lợi hại!

http://tieulun.hopto.org

Đinh Kiên đánh giá nàng, lắc đầu nói:

- Đáng tiếc không thể luyện võ, bằng không sẽ lại là một nhân vật đáng gờm... Đáng tiếc! Đáng tiếc! Cho dù ta buông tha các ngươi thì Sở Ly cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

- Đúng là không thể bỏ qua cho ngươi!

Bỗng nhiên Sở Ly xuất hiện ở giữa nhị nữ, lại lóe lên, ba người cùng nhau biến mất.

Đinh Kiên hét lớn một tiếng:

- Sở Ly!

Tiếng quát như sấm, quần chim chóc ở trong rừng kinh hoảng bay lên trên bầu trời.

- Sở Ly!

Đinh Kiên rống to.

Ngay cả bóng của ba người cũng không thấy chút nào.

Đinh Kiên thầm hô không ổn, thứ hắn sợ nhất chính là cái này!

Sau một khắc Sở Ly đã xuất hiện ở phòng của mình trong Sùng Minh thành, hắn để hai nữ tới cái bàn đá trong tiểu đình:

- Nghỉ ngơi cho tốt, ta đi thu thập bọn họ trước!

Trần Tuyết vội nói:

- Công tử cẩn thận!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười gật gù, vỗ vỗ bờ vai đẹp của nhị nữ, mở huyệt đạo của các nàng ra, trong nháy mắt lại biến mất.

Trần Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, mềm nhũn tựa lên trên bàn đá.

Đặng Hân cũng xụi lơ ở trên bàn đá, ngay cả một chút sức lực cũng không có.

- Trần tỷ tỷ, tỷ thật là lợi hại.

Đặng Hân lắc đầu nói.

Nàng bề ngoài nhìn như khôn khéo già giặn, mặt mày sắc bén, là một người kiên cường quả đoán.

Nhưng phải ánh mắt quái dị kia của Đinh Kiên, cả người như nhũn ra, đầu óc trống rỗng, can đảm và quả đoán như lúc bình thường không dùng được.

Bình thường Trần Tuyết nhìn như chậm rì rì, tính tình dịu dàng, không nghĩ tới lúc mấu chốt nàng lại có thể bình tĩnh gan lớn như vậy.

Các nàng không biết Sở Ly đã ở một bên từ lâu, hắn chỉ muốn nhìn biểu hiện của các nàng một chút.

Trần Tuyết vung tay lên, cười khổ nói:

- Ta căng thẳng đến mức đau bụng, chân sắp bị chuột rút tới nơi rồi.

- Trần tỷ tỷ, chúng ta vẫn phải luyện công thì hơn.

Đặng Hân than thở:

- Không thể để cho công tử tới cứu mãi như vậy!

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy...

Trần Tuyết than thở:

- Thật là hâm mộ Trần Nhân tỷ tỷ!

- Trần Nhân tỷ tỷ tiến vào Thái Hoa cốc, có người nói tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Vẻ mặt của Đặng Hân cũng rất ước ao:

- Khi đó, tỷ ấy có thể đến giúp công tử!

- Luyện công rất khổ cực, công tử không muốn để cho chúng ta chịu khổ như vậy.

- Khổ cũng mạnh hơn so với như vậy.

Đặng Hân nhếch bờ môi đỏ lên:

- Muội muốn trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên!

Trần Tuyết nói.

Đặng Hân gật gù.

…

Sở Ly xuất hiện ở sau lưng Cổ Nguyệt, bắn ra một đao.

Cổ Nguyệt vung chưởng vỗ một cái.

- Keng...

Chưởng lực mãnh liệt đánh bay phi đao ra.

http://tieulun.hopto.org

Cổ Nguyệt nhếch miệng cười lớn:

- Ngươi còn dám trở về, Sở Ly, ta rất khâm phục lòng can đảm của ngươi!

Sở Ly nói:

- Nhìn bí thuật của ta xem!

Linh khí mãnh liệt từ bốn phương tám hướng kéo đến, hóa thành nội lực Ngự Cực kinh, nội lực Ngự Cực kinh lại theo tâm pháp Đại Hải Vô Lượng công vận chuyển, một, hai, ba lần chồng chất, bốn lần chồng chất, năm lần, sau lần, kinh mạch phát ra lời cảnh cáo khi không chịu nổi gánh nặng.

Bảy lần chồng chất!

Kinh mạch của hắn mơ hồ muốn vỡ tan, sắp không chịu được nữa!

- Sưu!

Ánh đao lóe lên, sau một khắc đã xuất hiện ở sau lưng Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt không phản ứng kịp nữa, ánh đao đã bắn thủng bụng hắn.

Sở Ly đột nhiên biến mất.

Xuất hiện ở phía sau lưng của Đinh Kiên.

Ánh đao lóe lên, lại bắn thủng bụng của Đinh Kiên.

Đinh Kiên được báo động, đồng thời cũng muốn né tránh. Chỉ là ánh đao đã xuyên qua thân thể hắn.

- Phốc!

Sở Ly ngửa mặt lên trời bắn ra một mũi tên máu.

http://tieulun.hopto.org

Kinh mạch quanh thân hắn đã bị phá huỷ một nửa.

Hắn mềm nhũn ngồi dưới đất, khoanh chân vận công.

Linh khí từ bốn phương tám hướng lần nữa tràn vào, vận chuyển quanh kinh mạch, trong đầu quan tưởng Bạch Hổ luyện dương đồ, đối kháng với tình huống kinh mạch tan vỡ.

Đúng vào lúc này, Thiên Ma khí vẫn bất động trong người bỗng nhiên quay một vòng quanh kinh mạch.

Xu thế kinh mạch tan vỡ tức thì ngừng lại.

Thiên Ma khí lại yếu đi, thương thế kinh mạch được giảm bớt đi một phần.

Sở Ly vội vã để nó trở lại chỗ cũ, không ngờ Thiên Ma khí đã bị tiêu hao một nửa.

Hắn mở mắt ra, đối mặt với người áo đen chậm rãi đi tới, lắc đầu nói:

- Nói một tiếng với An vương, nếu lần sau lại làm như thế thì ta sẽ trực tiếp đi tới An vương phủ, đứng ở bên ngoài phủ, giết sạch từng người, từng người một!

Hắn dứt lời, thân thể lóe lên rồi biến mất.

Sắc mặt Mạnh Chấp rất âm trầm, đi tới nơi Sở Ly biến mất, trên cỏ có một vũng máu chậm rãi thẩm thấu xuống dưới đất.

Nhìn đám máu đen này một chút, Mạnh Chấp cũng có tâm tư truy sát.

Đây là một ngụm máu tụ, phun ra trái lại sẽ có lợi cho thương thế, hắn bị thương cũng không nặng lắm. Mình một mình, không nên truy sát thì tốt hơn!

http://tieulun.hopto.org

Hắn liếc mắt nhìn rồi trợn mắt lên, ánh mắt khó có thể tin nhìn Đinh Kiên, lại lắc đầu một cái, lợi hại như Đinh Kiên cũng không chịu được một đòn như thế. Hắn phải trở về bẩm báo Minh vương gia, Sở Ly này phải loại trừ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Giang Xuyên

Sở Ly xuất hiện ở bên trong tiểu viện.

Linh khí của Thiên Linh thụ tràn vào, tinh thần tức thì run lên, linh khí của Thiên Linh thụ quả thật là thánh phẩm để chữa thương.

Sau một canh giờ, thương thế của hắn đã ổn định, mấy ngày nữa là có thể khôi phục lại như thường.

Tuyết Lăng vội vã trở về, nhìn thấy Sở Ly đang ngồi ở dưới Thiên Linh thụ, nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Sở Ly ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái.

- Công tử, người bị thương sao?

Tuyết Lăng vội hỏi:

- Tịch lão đi tới bờ sông nhìn, kết quả phát hiện ra một bộ thi thể, Nhị tiểu thư nhận ra là người của An vương phủ, công tử, là An vương làm ra hay sao?

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư cũng tới sao?

- Nhị tiểu thư không yên lòng, nhất định phải đi theo, ai cũng không cản được nàng.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Trên mặt ngọc của Tuyết Lăng hiện lên vẻ lạnh lẽo:

- An vương này!

Sở Ly cười nói:

- Ta không sao, thương thế nhỏ mà thôi.

- Là An vương nhân cơ hội ám hại công tử sao?

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly nói:

- Ừm.

Hắn không định truyền tin tức về Nhạc Kim Thao đi.

- Đê tiện vô liêm sỉ!

Tuyết Lăng hừ lạnh nói:

- Lúc đó sắc mặt của Đại công tử rất khó coi... Có cần nói một tiếng với Nhị tiểu thư hay không? Ta thấy Nhị tiểu thư rất gấp.

Trong lúc đang nói chuyện. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tuyết Lăng vội vã đi ra mở cửa.

Tiêu Thi mặc một bộ la sam màu tím, mặt mang lụa trắng. Đang đứng ở ngoài cửa, phía sau là Liễu Nhứ đi theo.

http://tieulun.hopto.org

- Sở Ly trở về rồi sao?

Tiêu Thi nhìn vào bên trong.

Tuyết Lăng tránh ra.

Tiêu Thi dịu dàng tiến vào trong, đi tới trước mặt Sở Ly.

Liễu Nhứ ở phía xa đã dừng bước chân lại, Tuyết Lăng cũng tự giác dừng lại.

Tiêu Thi nhíu mày sẵng giọng:

- Lại bị thương sao?

Mùi thơm trên người nàng lượn lờ ở chóp mũi của Sở Ly, thấm đẫm tim gan của người ta.

Sở Ly cười nói:

- Một chút thương thế nhỏ, không quá đáng lo.

- Là chuyện tốt mà An vương làm ra sao?

Tiêu Thi lạnh lùng nói:

- Phái Cổ Nguyệt đánh lén. Có đúng không?

Sở Ly cười nói:

- An Vương Chân đã coi trọng ta. Cổ Nguyệt đợi ta và Nhạc Kim Thao chiến đấu mới đánh lén, Đinh Kiên thì bắt hai người Trần Tuyết và Đặng Hân, buộc ta không thể trốn. Cuối cùng còn có một Mạnh Chấp, phó tổng quản thị vệ... thủ đoạn của An vương quả nhiên rất cao cường, bất động thì

thôi, động thì sóng sau đè sóng trước!

- Ngươi giết Cổ Nguyệt, đã phải đánh đổi không nhỏ đúng không?

Tiêu Thi nói.

Nàng không luyện võ công. Nhưng lại cực kỳ hiểu rõ về võ công, bệnh lâu thành lương y, lúc trước nàng muốn trị liệu thân thể của chính mình cho nên đã nhìn rất nhiều sách thuốc, thư tịch võ học.

Cổ Nguyệt tuyệt đối không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên bình thường. Muốn giết hắn cũng không dễ dàng.

Sở Ly mỉm cười:

- Lưỡng bại câu thương, chỉ có điều thân thể của ta khỏe mạnh, kháng cự được.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Đinh Kiên thì sao?

- Cũng giết chết rồi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Dám dùng loại thủ đoạn này, nếu không dùng thủ đoạn sấm sét để phản kích thì sẽ không làm cho người bên ngoài kinh sợ được. Mà An vương cũng sẽ trắng trợn không kiêng dè gì cả!

Tiêu Thi thở dài:

- Theo ta thấy, đưa các nàng vào Thái Hoa cốc đi. Bây giờ ngươi còn có thể bảo vệ các nàng, tương lai ngươi tiến vào vương phủ thì sao?

Sở Ly trầm ngâm không nói.

Tiêu Thi nói:

- Thái Hoa cốc có trận pháp bảo vệ, An vương cũng không thể làm gì được. Huống chi thể chất của các nàng rất tốt, thích hợp với võ học của Thái Hoa cốc, Mai Ngạo Sương trong nóng ngoài lạnh, sẽ đồng ý.

Sở Ly trầm ngâm:

- Nếu như Tam tiểu thư ở đây...

Hắn nói tới chỗ này lại thở dài, nỗi lòng lần nữa trở nên phức tạp.

Ly biệt không được bao lâu, nhưng lại giống như đã qua mười mấy năm, nhớ nhung như tơ, càng cuốn càng chặt, không nghĩ thì thôi. Vừa nghĩ thì lại đau lòng thêm một phần.

Tiêu Thi nói:

- Để ta tới nói.

-... Khó.

Sở Ly nói:

- Tám chín phần mười sẽ không đồng ý... Ta phải hỏi đám người Trần Tuyết một chút.

Tiêu Thi lườm hắn một cái, xoay người đi:

- Ngươi chữa thương đi... Để ngươi cậy mạnh!

Sau khi Tuyết Lăng đưa các nàng rời đi rồi lại trở lại bên người Sở Ly:

- Công tử, kỳ thực đám người Trần Tuyết tỷ tỷ đều muốn luyện công, rất ước ao được như Trần Nhân tỷ tỷ, hận không thể bái vào Thái Hoa cốc!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hắn biết tâm tư của chúng nữ, không muốn trở thành phiền toái, muốn giúp hắn một tay, báo đáp hắn.

Thế nhưng các nàng càng nghĩ như thế thì hắn càng không nỡ để các nàng bị khổ.

Bây giờ xem ra, mình đã quá yếu lòng, như vậy rất vô ích, nếu như cứ cưng chiều giống như phụ mẫu đối với con mình thì sẽ gây bất lợi cho việc trưởng thành của trẻ con.

…

Sáng sớm, Sở Ly đang tu luyện Kim Cương Độ Ách Thần Công ở trong tiểu viện.

Hắn vẫn kiên trì tu luyện Kim Cương Độ Ách Thần Công, chưa bao giờ dừng lại. Nhưng tiến cảnh rất chậm, từng chút tăng lên, không ngừng tích lũy theo ngày tháng.

Càng ngày hắn càng hiểu rõ, ưu thế của mình không ở công lực, đó là dựa vào thân thể mạnh mẽ, bằng không, dù có bản lĩnh mạnh hơn nữa thì sợ rằng cũng không sống được tới giờ.

Luận nội lực tinh khiết, Ngự Cực kinh hơn xa, nhưng Ngự Cực kinh muốn phát huy ra uy lực mạnh mẽ thì cần nhờ phương pháp chồng chất của Bích Hải vô lượng công.

Hắn muốn so công lực tinh khiết với những lão gia hỏa đã tu luyện mấy

chục năm thậm chí hơn trăm năm kia thì chỉ có thể dựa vào Bích Hải vô lượng công chồng chất mà thôi.

Thứ này đối với kinh mạch có gánh nặng quá lớn, người bên ngoài dùng không được.

- Công tử!

Tuyết Lăng đẩy cửa đi vào, trên tay cầm một tệp hồ sơ, khuôn mặt từ trước đến giờ luôn lạnh lẽo lại hiện lên nụ cười tươi như hoa:

- Tin tức đã truyền ra.

Sở Ly động tác liên tục:

- Tin tức gì?

- Tin tức người và Đoạn Ly đao hòa nhau.

Tuyết Lăng cười nói:

- Rốt cuộc mọi người đã biết người lợi hại.

Sở Ly bật cười, động tác vẫn liên tục.

Tuyết Lăng nói:

- Thái độ của các hộ vệ trong phủ đã biến rồi.

- Quản những tin tức kia làm gì.

Sở Ly không phản đối.

Tuyết Lăng le lưỡi:

http://tieulun.hopto.org

- Công tử, chỉ cần công tử nói một câu thì hiện giờ mọi người sẽ tranh cướp nhau đi làm!

- Vậy thì tốt.

Sở Ly nói.

Hắn cũng biết tầm quan trọng của danh tiếng, là lực lượng vô hình, có lúc càng quan trọng hơn so với võ công, có thể làm cho càng nhiều người cam tâm tình nguyện chờ hắn ra roi.

Tuyết Lăng cười nói:

- Mọi người đều đang cảm thấy đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc công tử người lại phải theo Nhị tiểu thư cùng tiến vào An vương phủ.

- Cũng không phải là ta không trở lại.

Tuyết Lăng cười nói:

- Như vậy sẽ không giống nữa.

Sở Ly liếc nhìn nàng một chút:

- Yên tâm, ta sẽ mang theo ngươi!

Tuyết Lăng tức thì cười tươi như hoa, hưng phấn nói:

- Thật sao?

Vốn nàng vẫn cho là, mình sẽ phải ở lại phủ Quốc Công, thay công tử tìm

kiếm tin tức, duy trì Thiên Linh viện vận chuyển, cho nên nàng vẫn đang tìm kiếm cơ hội để cầu xin.

- Bên kia có thể sẽ không thoải mái bằng phủ Quốc Công, sẽ bị khổ.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ngươi cho rằng rất tốt đẹp sao?

- Chỉ cần ở bên người công tử, có bao nhiêu khổ ta cũng không sợ!

Tuyết Lăng cười nói.

Sở Ly nói:

- Sau này có bị khổ đừng có trách ta là được.

- Oán giận cũng không được đó!

Tuyết Lăng nói:

- An vương đối phó với công tử như thế, quả thực tương lai sẽ rất phiền phức.

Nàng có thể đoán ra được, một khi vào phủ, tình cảnh của công tử sẽ rất là gian nan.

Chỉ có điều nàng hoàn toàn tự tin, không ai có thể đấu thắng được công tử, dù cho là An vương cũng vậy!

Sở Ly chậm rãi kết thúc bảy mươi hai thức, trở lại tiểu viện, lật xem hồ sơ mà Tuyết Lăng đưa tới.

Những thứ này đều là tin tức ngày hôm qua Tuyết Lăng thu thập được, kết

thúc mỗi ngày, đây cũng không phải là chuyện ung dung, cũng may còn có đám người Bích Liễu, Hồng Tụ hỗ trợ.

Hắn lật xem vài phần, bỗng nhiên nhíu mày.

Tuyết Lăng hỏi:

- Công tử, đã xảy ra chuyện gì?

- Có chỗ không đúng.

Sở Ly thả phần hồ sơ này xuống:

- Ngươi chú ý tới Đại Giang minh sao?

- Đại Giang minh, mấy năm qua quật khởi cực kỳ nhanh.

Tuyết Lăng nói:

- Nhưng dường như không làm chuyện ác gì cả, lại nói, đây cũng là chuyện quan phủ quản đó?

- Quật khởi quá nhanh, có vấn đề.

Sở Ly cau mày nói:

- Một đường giang vận của Sùng Minh đường chúng ta sắp bị bọn họ thôn phệ sạch sẽ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Mắt Hạnh

- Nghiêm trọng như thế sao?

Tuyết Lăng nghi hoặc một hồi, cúi đầu nhìn hồ sơ.

Trên mặt hồ sơ chỉ viết một câu:

- Mười bảy ngày trước Phụng Giang bang gia nhập Đại Giang minh.

Xem ra là kết luận mà công tử so sánh tin tức thu thập từ trước đó và tin tức ở nơi này, phần này trí nhớ nàng kém xa tít tắp.

Sở Ly nói:

- Đây đã là bang phái thứ mười Đại Giang minh chiếm đoạt, vẫn là bang phái trên sông.

- Cho dù bọn họ khống chế giang vận thì có gì chứ?

Tuyết Lăng nói:

- Như vậy rất tốt, không dễ dàng sinh sự, sẽ không xảy ra sai lầm, Đại Giang minh cũng không nháo ra được cái gì.

Sắc mặt của Sở Ly trở nên trầm ngâm:

- Đã khống chế được giang vận thì sẽ có thể tùy ý lên giá cả ào ào, cấu kết cùng phủ tương. Như vậy bách tính bình dân còn có đường sống nữa sao?

Càng quan trọng hơn chính là, vạn nhất chiến sự xảy ra, giang vận lại trong tay bọn chúng...

Nghĩ tới đây hắn không khỏi lắc đầu.

Nếu là ở những địa giới khác, hắn sẽ không tốn tâm tư, giang sơn của Đại Quý còn chưa tới phiên hắn bận tâm.

Thế nhưng đây là thế lực ở trong cảnh nội của phủ Dật Quốc Công, bởi vì quy củ của thái tổ lúc trước cho nên phủ Quốc Công không thể nhúng tay vào tranh chấp của cao thủ bên dưới Tiên thiên, bang phái gút mắc. Cho nên chỉ có thể trợn mắt nhìn bọn họ lớn mạnh.

Quan phủ lại không làm như vậy, mà sẽ mắt nhắm mắt mở, thậm chí còn có khả năng sẽ có quan phủ nhúng tay vào. Nếu cứ kéo dài như thế, Sùng Minh đường sẽ gần như nát, căn cơ của phủ Quốc Công cũng sẽ dao động.

Tuyết Lăng nói:

- Người nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì cơ chứ? Chỉ cần cao thủ vừa ra, lập tức có thể khống chế được.

Sở Ly lắc đầu liếc nhìn nàng một cái.

Ánh mắt của Tuyết Lăng giống như thế nhân hiện nay, võ công chí thượng, cảm thấy chỉ cần dùng vũ lực là đã có thể giải quyết tất cả.

Hắn đến từ một thế giới khác, quan niệm căn bản khác hắn với đám người đương thời, biết rõ tầm quan trọng của giang vận. Cho nên cần nắm giữ nó ở trên tay mình.

Chuyện này liên quan đến tình báo, tiền tài. Đều là tài nguyên quan trọng, há có thể chắp tay dâng cho người khác chứ?

http://tieulun.hopto.org

Phủ Quốc Công vẫn không coi trọng điểm này, chỉ nhìn chằm chằm vào võ công, linh thảo linh hoa.

- Thôi cứ để mặc đi...

Hắn thở dài.

Một khi tiến vào An vương phủ, sợ rằng cả ngày hắn sẽ phải ở bên trong vòng tranh đấu. Vô tâm để quản những việc này.

Đây là một mầm họa lớn, phải điều tra hiểu rõ trước khi đại hôn, tốt nhất là có thể giải quyết. Như vậy mình mới có thể an tâm tiến vào Vương phủ.

- Công tử, nửa tháng nữa chính là ngày đại hôn rồi.

Tuyết Lăng nhíu mày nói.

- Trước tiên cứ tra một chút rồi lại nói.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ đích thân qua xem một chút.

- Ta cũng đi theo công tử.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ngươi cứ ở chỗ này sưu tập tin tức, ta muốn càng nhiều tin tức về Đại Giang minh hơn nữa.

-... Vâng.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tiêu Thi đã đi tới cửa.

- Đi thôi, chúng ta đi Thái Hoa cốc!

Nàng mặc một bộ la sam màu tím. Lụa trắng che mặt, chỉ lộ đôi mắt sáng giống như làn nước.

Sở Ly nói:

- Hôm nay đã đi rồi sao?

- Ngươi còn bận gì sao?

Tiêu Thi nói:

- Ồ, ta hiểu, ngươi chưa thương lượng cùng đám người Trần Tuyết, muốn các nàng làm chủ, đúng không?

Sở Ly cười nói:

- Được, vậy thì ngày hôm nay đi.

- Vậy thì đi thôi.

Tiêu Thi thúc giục nói:

- Ngây ngốc ở trong phủ thực sự là buồn chết người, nhanh đi ra ngoài giải sầu đi.

- Đi tới đó cũng là công toi, sợ rằng sẽ mất mặt.

Sở Ly nói:

- Mai Ngạo Sương sẽ không đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

- Khi đó lại nói tới Tam muội.

Tiêu Thi nói:

- Không được thì coi như thôi.

Nàng đi là vì giải quyết chuyện Nhàn Vân tửu quán, giải quyết một cọc tâm bệnh cho hắn. Cũng muốn đi ra ngoài hít thở, không muốn ngây ngốc ở trong phủ.

Theo đại hôn tới gần, bầu không khí trong phủ càng ngày càng ngột ngạt.

Tất cả những thứ này đều là chịu ảnh hưởng của Đại công tử Tiêu Thiết Ưng. Tiêu Thiết Ưng không cảm thấy hưng phấn một chút nào, trái lại sắc mặt lại càng ngày càng kém.

Mọi người trong phủ Quốc Công cảm nhận được tâm tình của Đại công tử, cũng cảm thấy lần đại hôn này rất khác thường, mơ hồ cảm thấy là lạ. Cho nên vì lẽ đó mọi người cũng không còn vui sướng, đều cẩn thận từng li từng tí một, không đề cập tới tới chuyện này nữa.

Đã như thế, các thị nữ Ngọc Thi đảo lại càng thêm cẩn thận, làm cho nàng rất buồn bực, không muốn ở lâu thêm nữa.

Sở Ly nói:

- Tuyết Lăng. Mang cái túi kia ra cho ta.

- Được rồi.

Tuyết Lăng dịu dàng đi vào nhà, lại cầm một cái túi lớn tới.

Tiêu Thi liếc mắt nhìn hắn một chút:

- Bên trong đều là món đồ gì vậy? Muốn dọn nhà sao?

- Đưa cho Trần Nhân.

Sở Ly nói.

- Mỗi người trong Thái Hoa cốc đều có cơm ngon áo đẹp đó.

Tiêu Thi nói:

- Sao có thể thiếu đồ gì cơ chứ?

Sở Ly lắc đầu:

- Sao luyện công lại không bị khổ cơ chứ, đi thôi.

Tay trái hắn nhấc bao y phục lên, tay phải nắm chặt tay của Tiêu Thi. Hai người tức thì biến mất.

…

Hai người trải qua mấy lần ẩn hiện đã đi tới trước một mảnh hồ lớn, chính là hồ lớn nơi Thái Hoa cốc cư ngụ.

Tiêu Thi đánh giá bốn phía:

- Nơi này chính là Thái Hoa cốc sao?

Nàng nghe cái tên này, còn tưởng rằng là một ngọn núi kín đáo.

Sở Ly cười nói:

- Bất ngờ đúng không?

- Tổ tiên của Thái Hoa cốc cũng thật là lợi hại.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi gật đầu nói:

- Không ngờ lại có chủ ý như vậy.

Thái Hoa cốc rất là thần bí, đến nay còn chưa có người nào biết rốt cuộc nó ở nơi nào, có rất nhiều người muốn tra xét. Thế nhưng cuối cùng lại không có kết quả.

Hóa ra là như vậy, bọn họ đều tra xét ở trong rừng sâu núi thẳm, sao có thể nghĩ tìm kiếm ở trên hồ được chứ?

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Tiêu Thi:

- Tính khí của Mai cốc chủ rất kém, tiểu thư nhịn một chút.

Tiêu Thi nói:

- Mai Ngạo Sương không coi nam nhân ra gì, đối với nữ nhân cũng không xấu như vậy.

- Nàng không có hảo cảm đối với người của phủ Quốc Công.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi gật đầu.

Mai Ngạo Sương và Tiêu Kỳ là bằng hữu tốt, đây là do lúc lang bạt võ lâm kết làm sinh tử chi giao, sẽ không bởi vì thân phận mà sẽ thay đổi.

Mình và Sở Ly thì lại hoàn toàn không giống.

Mình là người của phủ Quốc Công, chưa chắc nàng sẽ chịu thua, Sở Ly càng bết bát hơn, vừa là nam nhân, lại là người của phủ Quốc Công, khác biệt hoàn toàn, không nâng kiếm giết hắn đã là không tệ rồi.

Muốn giải quyết thì chỉ có thể tự mình đứng ra mà thôi.

- Yên tâm đi, ta chịu được!

Tiêu Thi nói:

- Tìm được nàng trước đi rồi lại nói!

Sở Ly không nói thêm nữa mà mở miệng hét dài một tiếng.

Tiếng hú trầm thấp, giống như sóng biển giống như dọc theo mặt hồ chậm rãi lan tràn ra, kéo dài không dứt, vô cùng vô tận, truyền khắp cả hồ.

Không bao lâu sau, một tiếng hú cũng truyền tới.

Tiếng hú vừa xuất hiện, một cái thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi tới.

Từ xa nhìn lại giống như một chiếc lá nước chảy bèo trôi, nhưng tốc độ lại rất nhanh, trong chớp mắt đã đi tới gần.

Mai Ngạo Sương mặc một bộ la sam trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, một thân một mình đứng ở trên đầu thuyền.

Ánh mắt của nàng như điện, hừ lạnh một tiếng:

- Sở Ly, ngươi tới đây làm gì?

Sở Ly nói:

- Mai cốc chủ, ta giới thiệu một chút, vị này chính là Nhị tiểu thư Tiêu Thi.

- Tiêu nhị tiểu thư đại giá quang lâm, hiếm thấy.

Sắc mặt của Mai Ngạo Sương lại rất lạnh lùng, hừ lạnh nói:

- Không biết có gì chỉ giáo?

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Mai cốc chủ, ta muốn gặp Trần Nhân.

- Không được!

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói:

- Nàng đang bế quan, không thể quấy nhiễu.

Sở Ly rất không vui nói:

- Mai cốc chủ, không phải lúc đó cốc chủ đã nói, ta có thể tới thăm bất cứ lúc nào hay sao, sao lại thay đổi chứ?

- Không thay đổi.

Mai Ngạo Sương không hề bị lay động, lạnh lùng nói:

- Nàng không bế quan, ngươi có thể thăm viếng. Thế nhưng một khi bế quan, vậy thì cũng hết cách, cũng không thể gọi nàng xuất quan được? Như vậy phải năm nào tháng nào mới có thể đạt đến Thiên Ngoại thiên chứ?

Sở Ly cau mày trừng mắt nhìn nàng.

Mai Ngạo Sương hừ một tiếng, ra vẻ ngươi có thể làm gì được ta.

Sở Ly nghiến răng kèn kẹt, hận không thể đánh nàng một trận.

Hắn có linh cảm, nhất định lần này sẽ đến một chuyến tay không.

Tiêu Thi nói:

- Mai cô nương, ta có mấy lời muốn tâm sự riêng.

-... Đi theo ta đi.

Mai Ngạo Sương thờ ơ nhìn hai mắt của nàng, gật gù, thuyền nhỏ nhẹ nhàng cập vào bờ.

Tiêu Thi bước lên thuyền, Mai Ngạo Sương mang theo nàng đi xa, càng ngày càng đi xa, cuối cùng không thấy cái bóng đâu cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Phản Chế

Sở Ly ngơ ngẩn, lắc đầu bật cười.

Mai Ngạo Sương này, chỉ cần có cơ hội thì sẽ làm cho mình lúng túng.

Chỉ có điều hắn cũng không sợ Mai Ngạo Sương dùng thủ đoạn gì để hại Tiêu Thi, dù sao cũng là tỷ tỷ của Tiêu Kỳ, không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật.

Mai Ngạo Sương thấy Sở Ly biến mất, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Thi:

- Nhị tiểu thư không sợ ta gây bất lợi cho ngươi sao?

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng, bỏ khăn che mặt đi, lộ ra khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ:

- Ngươi là bằng hữu sinh tử chi giao của tiểu muội, ta sợ cái gì chứ? Ta tới là vì một chuyện, muốn cầu cốc chủ.

- Chuyện gì?

La sam của Mai Ngạo Sương bay phần phật, mái tóc tung bay:

- Ta phải nói trước, ta không muốn có bất kỳ quan hệ gì cùng phủ Quốc Công các ngươi.

- Không phải là chuyện về phủ Quốc Công.

Tiêu Thi nói:

- Muội muội của Trần Nhân, cốc chủ biết chứ?

- Hừm, Trần Tuyết, tư chất rất tốt.

Mai Ngạo Sương khẽ gật đầu.

Lúc trước không phải nàng chỉ muốn thu nhận Trần Nhân, mà cũng muốn thu Trần Tuyết, nghĩ tới đây, nàng cắn chặt hàm răng, muốn mạnh mẽ đánh Sở Ly một trận.

- Người khác ngươi cũng đã gặp.

Tiêu Thi nói.

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Tư chất đều không tầm thường, đáng tiếc.

- Nói vậy cốc chủ cũng hiểu rõ lai lịch của các nàng.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi lập lòe, mỉm cười nói.

Mai Ngạo Sương gật đầu.

Tiêu Thi thở dài:

- Sở Ly muốn rời khỏi phủ Quốc Công, theo ta đi An vương phủ, sẽ không thể chăm sóc cho các nàng được.

- Hừ, đối với chuyện này, hắn cũng như là một nam nhân chân chính.

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Trần Nhân thấy ấn tượng của Mai Ngạo Sương đối với Sở Ly không tốt, bất đắc dĩ, cho nên mới nói những chuyện mà Sở Ly từng làm ra.

- Vì lẽ đó ta nghĩ, không biết Mai cốc chủ có thể thu các nàng làm môn hạ hay không. Thể chất của các nàng đều rất thích hợp tu luyện tuyệt học của Thái Hoa cốc.

- Quá nhiều.

Vẻ mặt của Mai Ngạo Sương vừa hưng phấn lại lập tức cau mày lại.

Tiêu Thi cười khẽ:

- Ta chỉ nghe qua chuyện hiềm đệ tử tư chất tốt ít chứ chưa từng thấy ngại nhiều.

- Nơi ở trong cốc có hạn.

Mai Ngạo Sương nói:

- Đột nhiên có bốn mươi mấy đệ tử tiến vào, sợ rằng sẽ không đủ. Hơn nữa đệ tử quá nhiều, lúc truyền thụ sẽ khó tránh khỏi qua loa. Không hẳn đã là chuyện tốt.

- Nói như thế, chuyện này không xong rồi đúng không?

Tiêu Thi lắc đầu than thở.

Mai Ngạo Sương vội nói:

- Nếu như là mười người thì sẽ không thành vấn đề.

Những nữ tử này, tư chất của mỗi người đều không tầm thường, thu vào trong cốc, tương lai tất nhiên sẽ thành tài, thật là hiếm thấy.

Tiêu Thi nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn phía xa.

Sở Ly đã hóa thành một điểm đen nhỏ, như có như không.

Nàng than thở:

- Hắn sẽ không đồng ý.

- Mười lăm người?

Mai Ngạo Sương cau mày nói:

- Nhiều hơn nữa thì quả thực rất không xong.

- Vậy cũng được.

Tiêu Thi cười khanh khách nói:

- Vốn ta định tiết lộ một bí mật, để tạ ơn Mai cốc chủ đã giúp đỡ, xem ra không cần phải nói nữa.

- Bí mật gì?

Mai Ngạo Sương nói.

Tiêu Thi nói:

- Cũng không có gì cả, thể chất của mỗi người các nàng đều rất phù hợp tu luyện tuyệt học của Thái Hoa cốc. Nói đây là trời sinh, Mai cốc chủ cũng không tin đúng không?

Mai Ngạo Sương lặng lẽ trong chốc lát, chậm rãi gật đầu nói:

- Hắn là một loại kỳ thuật nào đó.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cực hiếu kỳ về cái này, nàng đã từng hỏi Trần Nhân, thế nhưng Trần Nhân trả lời, mình đã từng phát ra lời thề, không thể truyền ra ngoài. Cho nên nàng cũng chỉ có thể cố nén hiếu kỳ không hỏi nữa mà thôi.

Tiêu Thi này nói vài câu, lại như dùng lông chim quét qua trái tim của nàng.

Tiêu Thi nói:

- Loại chuyện kỳ thuật này này đối với Thái Hoa cốc mà nói, chính là thời cơ để hưng thịnh. Đáng tiếc, dường như Mai cốc chủ rất không thích Sở Ly.

- Xú nam nhân, ta không thích một ai cả!

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Tiêu Thi cười gật đầu:

- Đúng là đám xú nam nhân không có ai là kẻ tốt cả.

Vẻ mặt của Mai Ngạo Sương không ngừng biến hóa, chần chờ không quyết được.

Nếu như thu nhận bốn mươi mấy đệ tử, đương nhiên có thể làm cho Thái Hoa cốc hưng thịnh, nhưng mầm họa lại rất lớn.

Quan trọng nhất không phải là nơi ở của Thái Hoa cốc không đủ lớn, mà là người quan trọng nhất trong lòng bốn mươi mấy đệ tử này là Sở Ly.

Mà Sở Ly là người của phủ Quốc Công.

Sở Ly ra lệnh một tiếng, có khả năng các nàng sẽ chạy về phủ Quốc Công, Thái Hoa cốc và phủ Quốc Công có cừu oán rất lớn, mình làm như thế. Chẳng phải là trợ giúp kẻ địch hay sao?

http://tieulun.hopto.org

- Có tiểu muội ở đây, ngươi và phủ Quốc Công sẽ không đánh nhau được.

Tiêu Thi như nhìn thấu suy nghĩ của Mai Ngạo Sương, nói:

- Sở Ly cũng không sẽ cam lòng để đám người Trần Nhân làm khó dễ. Vì lẽ đó ngươi cũng không cần phải lo lắng tới chuyện này.

- Kỳ thuật này ở trên tay của Sở Ly hay sao?

Mai Ngạo Sương nói.

Tiêu Thi nói:

- Mai cốc chủ không ngại thì tự mình hỏi hắn đi.

- Nếu như hắn đồng ý, hàng năm có thể thay ta tạo ra mười tên đệ tử, như vậy ta sẽ thu các nàng.

Mai Ngạo Sương nói.

Tiêu Thi nói:

- Sợ rằng sẽ không được.

- Hắn có thể làm được chứ?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Tiêu Thi nói:

- Có thể làm được hay không, ta cũng không biết, phải hỏi hắn.

- Vậy thì đi hỏi hắn!

Mai Ngạo Sương nói.

http://tieulun.hopto.org

Thuyền nhỏ bỗng nhiên xoay chuyển tạo thành một vòng tròn, nhanh chóng trở về.

Sở Ly đang ở bên hồ, lúc này đã nhìn thấy thuyền nhỏ nhẹ nhàng trở về.

Đôi mắt sáng trong trẻo của Tiêu Thi còn trong hơn hồ nước, nàng cười khanh khách nhìn hắn, như có như không gật đầu một cái.

Sở Ly kinh hỉ, xem ra đã có hi vọng!

- Sở Ly, Nhị tiểu thư nói ngươi có một môn bí thuật, có thể biến hóa tư chất, trở thành người thích hợp để tu luyện tuyệt học của Thái Hoa cốc.

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói.

Sở Ly trầm ngâm gật đầu:

- Đây là một môn kỳ học thượng cổ, ta sẽ không truyền ra cho người ngoài.

- Vậy thì không có gì để nói nhiều!

Mai Ngạo Sương nói:

- Nhị tiểu thư, xin mời rời thuyền đi.

Tiêu Thi cười nói:

- Đừng nóng vội, từ từ hãy nói.

Mai Ngạo Sương tức giận đùng đùng trừng mắt nhìn Sở Ly, Sở Ly thì lại chỉ giữ vẻ trầm mặc.

Một hồi lúc sau, Sở Ly mới không tình nguyện mở miệng:

- Bạch Hổ Luyện Dương đồ, Mai cốc chủ đã nghe nói qua chưa?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Đương nhiên!

Võ học của Thái Hoa cốc các nàng có ngọn nguồn rất sâu với luyện thể nhất mạch, đương nhiên đã nghe nói qua về Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Sở Ly nói:

- Thứ các nàng tu luyện chính là Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Mai Ngạo Sương bật thốt lên một tiếng hừ lạnh nói:

- Không thể nào!

Tuy rằng nàng chưa từng luyện Bạch Hổ Luyện Dương đồ, nhưng đã nghe nói qua, uy lực của Bạch Hổ Luyện Dương đồ vô cùng lớn, nhưng nhập môn rất khó, năm mươi người đều nhập môn, ai tin chứ?

Sở Ly mỉm cười.

Hắn đã nhìn thấu tâm tư của Mai Ngạo Sương.

Mai Ngạo Sương nói:

- Không thể năm mươi người đều nhập môn được như thế!

Sở Ly nói:

- Gặp may đúng dịp, không thể làm lại... Trong đương đại cũng chỉ có các nàng mới có thể luyện được Bạch Hổ Luyện Dương đồ.

Mai Ngạo Sương nhìn chằm chằm vào hắn, dường như muốn xem thấu

suy nghĩ của hắn vậy.

Sở Ly buông tay nói:

- Mai cốc chủ không tin cũng chẳng sao, ta sẽ tìm một nơi khác để thu xếp cho các nàng là được. Thể chất của các nàng phù hợp với tuyệt học của Thái Hoa cốc, Mai cốc chủ lại là sinh tử chi giao với Tam tiểu thư, cho nên ta mới đưa tới nơi này. Mai cốc chủ đã không muốn, ta không dám miễn cưỡng!

Nhìn hắn bỗng nhiên trở nên cứng rắn như vậy, Mai Ngạo Sương lại có chút tin tưởng, nàng hừ lạnh nói:

- Ngươi muốn thu xếp các nàng ra sao?

- Tiến vào phủ Quốc Công.

Sở Ly nói:

- Ta không có mặt, để cho các nàng đi vào trong đó cũng tốt.

- Phung phí của trời!

Mai Ngạo Sương nghiến răng nghiến lợi, oán hận trừng mắt nhìn hắn, la sam không gió mà bay.

Tiêu Thi nhìn nàng muốn động thủ, ho nhẹ một tiếng:

- Các nàng tu luyện ở phủ Quốc Công, sao có thể so sánh được với Thái Hoa cốc cơ chứ?

Sở Ly than nhẹ rồi buông tay:

- Cũng không thể cầm kiếm buộc Mai cốc chủ đồng ý, dù sao cũng sinh tử chi giao với Tam tiểu thư!

Những câu nói của hắn một chữ không rời sinh tử chi giao, nghe qua làm cho Mai Ngạo Sương phiền lòng, biết hắn đang trào phúng mình, nhưng mình lại không có gì để nói, không thể phản bác được.

Tiêu Thi nói:

- Mai cốc chủ, không bằng nể mặt tiểu muội, thu các nàng vào cốc đi.

Nàng nói nhiều như vậy, Mai Ngạo Sương biết rõ mình nên lập tức thuận thang đi xuống, nhưng nàng vẫn không cam lòng.

Sở Ly nghiêng đầu nhìn về phía mặt hồ xa xa.

Tiêu Thi nói:

- Các nàng cũng đáng thương, mọi người đều biết các nàng là nhược điểm của Sở Ly, có người muốn ám hại Sở Ly. Cho nên trước hết sẽ ra tay với các nàng, lần này Trần Tuyết và Đặng Hân đã bị cướp đi, không phải Sở Ly tới đúng lúc thì sẽ gặp bất trắc!

- Trần Tuyết?

Mai Ngạo Sương vội hỏi.

Tiêu Thi nhẹ nhàng gật đầu.

Mai Ngạo Sương gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Được, ta sẽ thu các nàng!

Sở Ly nói:

- Mai cốc chủ, chúng ta phải nói rõ trước, ta muốn tới thăm thì đến, không thể ngăn cản. Tình hình như ngày hôm nay, ta không muốn gặp lại nữa!

- Ngươi...

Mai Ngạo Sương cắn hàm răng tới mức ken két.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Vào Sông

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Đa tạ Mai cốc chủ!

Mai Ngạo Sương hít sâu một hơi, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Sở Ly, nghe nói ngươi chiến đấu ngang tay với Phân ly đao Nhạc Kim Thao?

Sở Ly nói:

- Mai cốc chủ lại muốn luận bàn một chút sao?

- Luận bàn một chút thì luận bàn, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi, đến đây đi!

Mai Ngạo Sương yêu kiều hừ một tiếng, vỗ ra một chưởng.

Nàng thu được bốn mươi mấy đệ tử đã chiếm được món hời lớn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ngạo mạn của Sở Ly. Nàng giận tới mức không có chỗ phát tiết, ngứa tay khó nhịn, muốn giáo huấn hắn một trận.

Sở Ly nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, Mai Ngạo Sương bay ra thẳng ngoài.

Nàng bay ra khỏi thuyền nhỏ, đạp mấy bước ở trên không trung, sau khi hóa giải phần lớn lực lượng mới rơi vào mặt hồ.

- Ầm!

Nàng đập một chưởng vào trên mặt hồ, nước trên hồ phun ra như vừa ném một quả bom vào.

Dựa vào chưởng lực phản lại, người nàng nhẹ nhàng bay về trên thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ trôi nổi bồng bềnh lắc lư.

Tiêu Thi lảo đảo, thân thể bất ổn, muốn ngã xuống hồ.

Sở Ly lóe lên xuất hiện ở trên thuyền nhỏ, nắm cổ tay nàng lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở bên bờ.

Mai Ngạo Sương thấy Tiêu Thi sắp rơi xuống hồ, vừa muốn ra tay thì Sở Ly đã nắm tay nàng xuất hiện ở trên bờ.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó lửa giận càng tăng lên:

- Khinh công quả nhiên lợi hại, trở lại!

Nàng nhảy một cái lên trên không trung, giống như kim ưng phóng xuống. Bàn tay nhỏ trắng như tuyết đi trước, đẩy ngang về phía Sở Ly, chưởng lực mãnh liệt được đánh ra.

Sở Ly không tránh không né, lại nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Quyền pháp của Lục quốc công thật là lợi hại, quyền kình kiên cố như đá.

- Ầm!

Mai Ngạo Sương ở trên không trung té ngã, khi lần nữa ổn định lại thì ánh kiếm lóe lên, thân kiếm hợp nhất, đã đến trước mặt của Sở Ly.

- Keng...

Sở Ly xuất kiếm.

Hai kiếm chạm nhau, kiếm của Mai Ngạo Sương bị đẩy ra. Sở Ly lại đâm ra một kiếm, tốc độ nhanh như điện. Mai Ngạo Sương đã không kịp tránh ra nữa.

Mũi kiếm tới trước cổ họng nàng được rút về, Sở Ly tra kiếm vào bao, sau đó ôm quyền một cái.

Mai Ngạo Sương hít sâu một hơi, chậm rãi tra kiếm vào bao, vẻ mặt trắng bệch, âm tình bất định.

Tiêu Thi có chút bận tâm vì nàng không thể xuống đài, cho nên oán trách Sở Ly một chút.

Sở Ly lại không tỏ vẻ gì, chỉ cười nói:

- Cười chê rồi, Mai cốc chủ!

- Quả nhiên là danh bất hư truyền!

Mai Ngạo Sương lạnh lùng hừ lạnh nói:

- Ta không bằng ngươi!

Sở Ly nói:

- Ta biết sở trường của Mai cốc chủ chính là Thái Hoa chưởng.

Tuyệt học của Thái Hoa cốc là Thái Hoa chưởng. Uy lực kinh người, nhưng Mai Ngạo Sương vẫn không xuất ra, ẩn giấu mấy phần bản lĩnh thật sự của nàng.

Mai Ngạo Sương liếc chéo hắn một chút, lại hừ lạnh nói:

- Sát khí của Thái Hoa chưởng quá nặng, ra tất sẽ hại người... Sau khi các nàng vào cốc, ta sẽ đích thân giám sát, yên tâm, sẽ không lãng phí tư chất của các nàng!

- Đa tạ Mai cốc chủ!

Sở Ly trịnh trọng ôm quyền, lại đưa bao y phục cho Mai Ngạo Sương rồi nói:

- Đây là đồ cho Trần Nhân. Làm phiền cốc chủ chuyển giao cho nàng.

- Ta sẽ chuyển cho nàng.

Mai Ngạo Sương tiếp nhận bao y phục.

Tiêu Thi ở bên cạnh không lên tiếng, cố gắng che vẻ kinh ngạc lại.

Nàng thực sự không hiểu, vì sao thái độ của Mai Ngạo Sương lại bỗng nhiên thay đổi. Không chỉ không bởi vì thua mà thẹn quá thành giận, trái lại còn ôn hòa hơn rất nhiều. Cho dù xem ra vẫn kiêu căng khinh người, thế nhưng đây lại là sự thực.

Sở Ly đã thăm dò tính khí của Mai Ngạo Sương.

Đối với nam nhân yếu hơn mình, nàng cực kỳ xem thường, thậm chí xem thường nói chuyện, đối với nam nhân mạnh hơn mình thì mới có tư cách nói chuyện với nàng.

Mai Ngạo Sương nhìn Sở Ly một chút, âm thầm thở dài.

Nàng vẫn cảm thấy hắn không bằng mình. Trong lòng ngạo mạn, vì lẽ đó nhìn hắn kiểu gì cũng thấy ngứa mắt.

Mấy chiêu qua đi nàng mới bừng tỉnh hiểu rõ, Sở Ly đã không phải là Sở Ly trước đây. Hắn đã hơn xa mình, đã có tư cách để ngạo mạn.

Nàng ôn hòa nhã nhặn, tuy rằng vẻ mặt vẫn thế, thế nhưng trong lòng đã không giống như trước đó nữa.

…

Sáng sớm, hạ du Ly Giang.

Một con thuyền từ từ trôi dạt xuôi dòng.

Người chèo thuyền chính là một vị lão tẩu lưng còng, mặt mũi nhăn nheo, ánh mắt vẩn đục. Thế nhưng hai tay thô to, gân xanh mơ hồ nổi lên, vẫn rất trầm ổn mạnh mẽ.

Bên trong thuyền, Sở Ly tĩnh tọa luyện công, không nhúc nhích, Tiêu Thi thì lại nằm ở trên giường nhỏ đọc sách.

Áo bào trắng của Sở Ly không nhiễm một hạt bụi, dáng vẻ trang nghiêm.

Tiêu Thi mặc một bộ la sam màu tím, lụa trắng đã được tháo xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ giống như ngọc trắng, sóng mắt giống như nước thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Ly.

Thấy Sở Ly chậm rãi mở mắt ra, Tiêu Thi thả sách xuống, chậm rãi xoay người, để lộ ra đường cong uyển chuyển kinh người, nàng lười biếng hỏi:

- Ngươi thật là nhàn rỗi, chuyện giang vận ngươi quản làm gì chứ?

- Ta nghĩ đến trong phủ.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi ngáp một cái, nói:

- Đại ca căn bản không để chuyện này vào trong mắt, sẽ trách ngươi quản việc không đâu, gây phiền toái.

Một khi Phủ Quốc Công đưa tay quản giang vận, nhất định quan phủ sẽ kết tội, sẽ khó tránh khỏi bị cấm cung hỏi vài câu.

Sở Ly nói:

- Vậy thì làm trong bóng tối vậy.

- Giang vận có quan trọng như vậy sao?

Tiêu Thi nói:

- Đại Giang bang có lợi hại đến đâu, hai cao thủ Thiên Ngoại thiên tới đây đã đủ để bình định, không cần coi trọng như vậy chứ?

Sở Ly thở dài.

Đây là ý nghĩ ban đầu của mọi người.

Diệt Đại Giang bang không khó, nhưng muốn làm được chuyện mà Đại Giang bang làm lại rất khó, không chỉ có võ công mạnh là được.

Tiêu Thi nói:

- Được rồi, ngươi muốn làm sao thì cứ làm đi, cũng không nên hồi phủ, ở bên ngoài chơi vài ngày tới ngày đại hôn mà được!

http://tieulun.hopto.org

- Nhất định Đại công tử sẽ tức giận.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hiện giờ đại ca đã phát điên rồi!

- Quan tâm quá sẽ bị loạn, vừa nghĩ tới tiểu thư sẽ tiến vào An vương phủ, cho nên không thể kìm được mà nôn nóng.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi khoát tay nói:

- Quên đi, không đề cập tới đại ca nữa, đi ra xem một chút đi.

Hai người ra khỏi khoang thuyền, đi tới đầu thuyền, đón nhận bầu không khí trong lành.

Mặt sông trống trải, không khí sáng sớm chen lẫn hơi nước từ mặt sông, sau khi tiến vào thân thể làm cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo, tinh thần không khỏi run lên.

- Bên này không có người nào.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly chỉ chỉ về phía mặt sau.

Tiêu Thi quay đầu nhìn lại, cách đó không xa xuất hiện một chiếc thuyền lớn hoa lệ, tốc độ cực nhanh.

Trên thuyền có tiếng đàn truyền tới, tiếng tiêu thăm thẳm, cầm tiêu hợp

minh, giống như hai con chim phượng bay lượn, nghe qua cầm tiêu khiến cho trong lòng thoải mái.

- Sao người của Giang Xuyên minh lại dám tới đây chứ?

Người chèo thuyền già nua thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Sở Ly đã thấy tình hình trên thuyền lớn.

Trên đầu thuyền xếp đặt một tấm hiên án, dưới hiên án là tấm thảm màu tím, trên thảm có một thanh niên anh tuấn đang ngồi, tay cầm cái quạt màu trắng, khí chất phiêu dật, như một bạch diện thư sinh vậy.

Hai bên trái phải của hắn có mấy nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần.

Nhị nữ rất thanh tú, thanh tân thoát tục, tuyệt đối không phải là người dong chi tục phấn.

Hai người nha hoàn xinh đẹp khác ở một bên khác của hiên án đánh đàn thổi tiêu.

Thanh niên anh tuấn chăm chú nhìn chằm chằm vào nhị nữ, lắng nghe tiếng đàn tiếng tiêu, thỉnh thoảng híp mắt, lộ ra vẻ say sưa say mê và trông ngóng.

Hai nha hoàn mỹ lệ bên người hắn cũng đang lắng lặng lắng nghe.

Trên thuyền lớn, trừ năm người bọn họ ra còn có tám người chèo thuyền, mười tên hộ vệ.

Mười tên hộ vệ có hai người có cảnh giới Tiên Thiên, khí chất ác liệt bức người.

Sở Ly quay đầu cười nói:

- Đây là một vị công tử?

- Công tử không nhận ra hắn sao?

Người chèo thuyền nhìn thuyền lớn hoa lệ một chút, lắc đầu nói:

- Phi công tử mà không nhận ra sao?

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta lần đầu ngồi thuyền, đối với phong thổ vùng ven sông không biết gì cả.

- Thiếu minh chủ của Giang Xuyên minh, Hàn Phi, mọi người cũng thường gọi là Phi công tử.

Người chèo thuyền lắc đầu than thở:

- Rất là phong lưu phóng khoáng!

Điều làm cho Sở Ly cảm thấy hứng thú chính là, bốn nha hoàn xinh đẹp của hắn đều là cao thủ Tiên Thiên.

Cao thủ Tiên Thiên ở phủ Quốc Công có rất nhiều, nhưng ở võ lâm bên ngoài lại rất khó gặp, đủ để hoành hành một phương.

Trên chiếc thuyền này lại có sáu cao thủ Tiên Thiên đã chứng minh thực lực của Giang Xuyên minh này không thể khinh thường.

Hắn lại biết, Giang Xuyên minh và Đại Giang minh một trên một dưới, chia Ly Giang trong cảnh nội Sùng Minh đạo làm hai, thực lực sàn sàn nhau.

Nhưng mấy năm gần đây Đại Giang minh tăng nhanh như gió, không ngờ đã vượt qua Giang Xuyên minh một bậc.

- Giang Xuyên minh, ta nhớ dường như còn có một Đại Giang minh thì phải?

Sở Ly nói.

Người chèo thuyền gật gù:

- Giang Xuyên minh, Đại Giang minh, đối thủ một mất một còn. Không ngờ Phi công tử lại xông vào địa bàn của Đại Giang minh, lá gan quá lớn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Giúp Đỡ

- Phi công tử...

Sở Ly đánh giá Hàn Phi này, miệng nở nụ cười.

Tiêu Thi quay đầu liếc nhìn hắn một cái:

- Ước ao sao?

Sở Ly bật cười.

Tiêu Thi nói:

- Ôm ấp đề huề, đúng là công tử ca của thế gia giàu có.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vị này rất không đơn giản... Rất là náo nhiệt!

Hắn lại chỉ chỉ về mặt sau.

Tiêu Thi nhìn qua, trên mặt sông mênh mông lại có một con thuyền lớn từ trong sương mù lao ra.

Con thuyền lớn này không kém gì thuyền của Phi công tử, còn xa hoa hơn mấy phần, tốc độ cũng nhanh hơn, giống như mũi tên rời cung đuổi theo thuyền lớn của Phi công tử. Trên thuyền có mười hai người đồng thời lái mái chèo, thuyền giống như là con cá ở trong nước vậy.

Tiêu Thi quay đầu nhìn về phía lão nhân chèo thuyền.

Lão nhân chèo thuyền này để tay lên trên lông mày, con mắt vẩn đục nỗ lực nhìn một chút, sau đó vội nói:

- Công tử, tiểu thư, hai người nên tiến vào bên trong thuyền thì hơn.

- Nói đi, rốt cuộc là ai vậy?

Tiêu Thi nói.

Nàng đã thấy rõ người ở trên thuyền.

Một thanh niên khôi ngô khỏe mạnh đang đứng ở đầu thuyền, khuôn mặt mập mạp, đôi mắt có tinh mang lập lòe, áo choàng màu tím bồng bềnh theo gió.

Bên người hắn có bốn hán tử trung niên, tay đè trường đao, sát khí ngập trời.

Lúc thuyền lớn vượt qua thuyền của Phi công tử thì hắn liếc xéo người sau một chút. Cười lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển động ở trên người đám hộ vệ. Cuối cùng thu hồi, ánh mắt rơi xuống trên người Sở Ly và Tiêu Thi.

Ánh mắt của thanh niên khôi ngô kia sáng lên.

Người chèo thuyền vội nói:

- Đây là Trâu Thiếu đường chủ của Đại Giang minh, không chọc được đâu. Tốt nhất các ngươi mau tiến vào thuyền tránh một chút, hắn rất thích các cô nương có khuôn mặt đẹp.

Tiêu Thi đã che lụa trắng lên, không thấy rõ khuôn mặt. Nhưng vóc người duyên dáng uyển chuyển vẫn còn đó, vừa nhìn đã biết là mỹ nhân tuyệt sắc.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi mới ra ngoài mà lại phải đi vào, còn lại bị một tiểu nhân vật như vậy bức bách, quả thực rất không cam lòng, nàng cười lạnh nói:

- Sao chứ, chẳng lẽ hắn còn dám trắng trợn cướp đoạt dân nữ sao?

Người chèo thuyền thấy Trâu Thiếu đường chủ đang nhìn về phía bên này, hắn dậm chân một cái:

- Ài... Đại Giang minh coi trời bằng vung, ai có thể quản được bọn họ!

- Ta cũng muốn xem xem hắn có dám làm xằng làm bậy hay không!

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Nàng liếc mắt nhìn Sở Ly, như cười mà không phải cười.

Chuyện này vừa vặn là đưa nhược điểm cho Sở Ly.

Sở Ly đang lo không có cớ ra tay, dù sao cũng là phủ Quốc Công, không quản được người của Đại Giang minh. Nếu tùy tiện ra tay chính là vượt quá giới hạn, là chuyện rất kiêng kỵ, sẽ bị các quan lại trong triều kết tội.

Nhưng nếu là người của Đại Giang minh chủ động trêu chọc phủ Quốc Công, như vậy cũng không trách được người khác.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng:

- Chỉnh một công tử ca như thế, có lợi ích gì cơ chứ?

Sở Ly lắc đầu cười một cái rồi nói:

- Chọc vào nhỏ, lớn ra mặt thì mới có thể hiểu rõ được hư thực.

- Được rồi. Ngươi cứ quyết định đi.

Tiêu Thi nói.

- Tới gần con thuyền kia cho ta!

Trâu Thiếu đường chủ ở đầu thuyền chỉ tay về phía Tiêu Thi.

Thuyền lớn hơi thay đổi phương hướng, trong nháy mắt đã đến trước mặt con thuyền nhỏ.

Người chèo thuyền không dám có hành động gì nữa, thả mái chèo xuống, bất đắc dĩ nhìn về phía Sở Ly và Tiêu Thi, lại thấp giọng nói:

- Hai vị nhịn một chút, nếu không sẽ có họa sát thân... Tiểu thư bị vị tổ tông này coi trọng, như vậy đành phải chấp nhận số phận mà thôi!

Tiêu Thi lườm hắn một cái:

- Ngươi câm miệng đi!

Người chèo thuyền lắc đầu thở dài một cái, âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Vẫn là tuổi trẻ, khí thịnh, nào biết được thế đạo gian nan, địa thế còn mạnh hơn người.

Tới lúc này, nếu như lại náo loạn, bằng vào tính tình của mình mà làm việc, như vậy sẽ không có kết cục tốt. Nữ nhân chết ở trên tay vị Trâu Thiếu đường chủ này rất nhiều, không chỉ có một mình nàng!

Trâu Thiếu đường chủ nhìn Sở Ly và Tiêu Thi, ôm quyền cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai vị, tại hạ Trâu Thiếu Hà, không biết hai vị đi về nơi nào?

- Sùng Minh thành.

Sở Ly ôm quyền nói:

- Huynh đài có gì chỉ giáo?

- Ha ha, Sùng Minh thành, nơi này rất tốt!

Trâu Thiếu Hà cười sang sảng nói:

- Vừa vặn, thuyền tại hạ cũng đi Sùng Minh thành, không bằng lên đây ta đưa các ngươi đi đoạn đường, trên đường cô quạnh, nhiều người nói chuyện giải buồn cũng tốt hơn!

- Đa tạ ý tốt của huynh đài.

Sở Ly ôm quyền nói:

- Chúng ta một đường tiến lên, muốn hiểu thêm một ít về phong thổ nơi này. Ngồi thuyền như vậy đã vừa vặn, ý tốt của huynh đài ta chân thành ghi nhớ, nhưng không cần thiết phải làm như vậy.

- Thuyền nhỏ này của ngươi tới khi nào mới có thể đến được Sùng Minh thành chứ?

Trâu Thiếu Hà cười sang sảng nói:

- Sẽ chậm trễ thời gian, đến đến, mời mời!

Hắn nháy mắt.

Hộ vệ trung niên phía sau hắn nhẹ nhàng nhảy người lên, lướt về phía con

thuyền bên cạnh.

- Hừ!

Một tiếng hừ yêu kiều vang lên, một đạo hàn quang bắn ra.

Hộ vệ trung niên ở trên không trung không kịp tránh, múa đao như dải lụa, đột nhiên chém ra một cái.

- Keng...

Đao bị đánh bay, rơi xuống trong nước.

Thân thể của hắn hơi ngừng lại, không đến được con thuyền bên cạnh thì đã muốn rơi xuống mặt nước.

Một hộ vệ trung niên khác lập tức lấy ra một cây sào trúc.

Hộ vệ trung niên ở trên không trung điểm mũi chân lên trên sào trúc, sau đó quay người nhảy về thuyền lớn, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang.

Một chiếc thuyền lớn hoa lệ khác cũng đã đến gần.

Trước lan can thuyền có một nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần giơ phi đao lên, như muốn đánh ra. Sau khi nhìn thấy hộ vệ trung niên nhảy về thuyền lớn nàng mới thu hồi phi đao, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười gằn và vẻ xem thường.

Tiếng đàn và tiếng tiêu chưa dừng lại, Phi công tử vẫn đang say sưa ở bên trong từ khúc, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần này vốn ở bên trái của hắn, như chim nhỏ nép vào bên người. Thế nhưng lúc này lại anh tư hiên ngang, ánh mắt sắc bén, chẳng khác nào đã đổi thành một người khác.

- Ngươi là người phương nào?

Trâu Thiếu Hà hét lớn một tiếng, giống như sấm nổ, muốn cắt đứt tiếng đàn.

Nhị nữ không chịu một chút ảnh hưởng nào, vẫn chăm chú đánh đàn thổi tiêu, hoàn toàn không để ý tới.

Phi công tử cũng nhắm mắt lại, vẻ mặt rất hưởng thụ.

- Giả vờ giả vịt!

Trâu Thiếu Hà nghiến răng nghiến lợi quát lên:

- Nếu không nói, các ngươi cũng đừng mong đi!

Hắn thấy Phi công tử khí phái như thế, mỹ tỳ ở trong ngực, tiếng đàn lượn lờ, quả thực là hưởng thụ vô cùng. Lại nhìn lại mình một chút, phía sau chỉ có bốn đại hán ngang nhiên, tâm trạng phẫn hận, cho nên trong lòng có sát cơ.

Phi công tử Hàn Phi khoát tay chặn lại, tiếng đàn và tiếng tiêu im bặt đi.

Hàn Phi mở mắt ra, đánh giá Trâu Thiếu Hà một chút:

- Ngươi là người phương nào?

- Lão tử là Trâu Thiếu Hà!

- Ồ, Trâu Thiếu Hà... Trâu Thiếu Hà là ai?

Hàn Phi quay đầu nhìn bốn mỹ tỳ cười hỏi:

- Các ngươi đã nghe nói qua hay chưa?

- Công tử, ta đã nghe nói qua về Trâu Đại Giang, chưa từng nghe tới Trâu

Thiếu Hà.

Nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần ở bên phải hắn cười khẽ:

- Lẽ nào là kiến thức của chúng ta nông cạn hay sao?

- Trâu Đại Giang là lão tử của ta!

Trâu Thiếu Hà trầm giọng hừ lạnh nói, ưỡn ngực.

Hàn Phi nhấc một cái chén ngọc lên, khẽ nhấp một cái, lười biếng nói:

- Trâu Đại Giang đến đây thì mới có tư cách nói chuyện với ta, ngươi sao? Cút sang một bên!

Trâu Thiếu Hà cười lạnh nói:

- Khẩu khí thật là lớn, hãy xưng tên ra!

- Ngươi còn chưa xứng để nghe tên của ta, cút đi!

Hàn Phi thả chén ngọc xuống, cũng không thèm nhìn hắn một cái mà cười nói:

- Tiểu Nghiễn, tay nghề cất rượu của ngươi càng ngày càng tinh xảo!

Nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần ở bên phải hắn mở miệng cười nói:

- Đa tạ công tử đã khích lệ.

Trâu Thiếu Hà nghiến răng nghiến lợi, nhưng đã có mấy phần kiêng kỵ.

Phương pháp như vậy, khẩu khí lớn như vậy, vạn nhất thực sự là kẻ khó chơi thì sao?

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhịn một chút, quyết định trước tiên phái người điều tra, đợi điều tra rõ, khi đó lại định đoạt cũng không muộn.

Hắn có thể hoành hành lâu như vậy mà vẫn bình yên vô sự, đương nhiên là dựa vào lão tử lợi hại. Thế nhưng cũng là do hắn có phần cẩn thận này, nhìn qua lỗ mãng kích động, lúc mấu chốt lại có thể nhịn được xuống. Như vậy sẽ không gặp phải rắc rối.

Sở Ly có chút đáng tiếc, không ngờ Trâu Thiếu Hà lại thu tay về.

Hàn Phi ôm quyền nhìn Sở Ly cười cười:

- Vị huynh đài này, không bằng lên thuyền một lát?

Sở Ly mỉm cười:

- Không dám, đa tạ huynh đài đã giúp đỡ, bèo nước gặp nhau, không dám quấy rầy.

- Ha ha...

Hàn Phi cười sang sảng:

- Chuyện này không đáng gì, loại vai hề này, bóp chết hắn không khác gì bóp chết một con sâu!

Trâu Thiếu Hà lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Ly và Tiêu Thi, lại liếc mắt nhìn Hàn Phi, khẽ cắn răng, lớn tiếng nói:

- Đi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Cấu Kết

Thuyền lớn chậm rãi quay đầu lại, trong nháy mắt đã vọt tới đằng trước, biến mất ở trên mặt sông mênh mông.

Người chèo thuyền thở một hơi dài nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán một cái.

Tiêu Thi liếc chéo hắn một chút.

Người chèo thuyền ngượng ngùng nói:

- Cuối cùng cũng coi như tránh được một kiếp, tiểu thư, không phải tiểu lão nhi nhát gan, thực sự là vị Trâu Thiếu đường chủ này rất lợi hại, đoạt ngươi, thuyền của ta cũng sẽ gặp xui xẻo theo... Cả đời này tiểu lão nhi chỉ có chiếc thuyền này, không còn thuyền thì cũng sẽ không còn cơm ăn...

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hắn hoành hành bá đạo, làm nhiều việc ác như vậy mà không có ai quản sao?

- Hắn là công tử của Trâu đường chủ, ai dám quản?

- Lẽ nào Trâu đường chủ này có thể coi trời bằng vung, là tên chột làm vua xứ mù sao?

- Ài... Ở đây, có thể nói Trâu đường chủ là tên chột làm vua xứ mù, không ai dám động vào.

- Quan phủ đâu?

- Quan phủ? Ha ha.

- Xem ra tên này cấu kết với quan phủ.

Người chèo thuyền cảnh giác liếc mắt nhìn bốn phía, thấp giọng nói:

- Trâu đường chủ chính là muội phu của thành thủ Bạch Vân thành!

Tiêu Thi liếc mắt nhìn Sở Ly, cười cười:

- Thành thủ Bạch Vân thành? Lời đồn sao? Lại nói, chỉ là thành thủ một thành như Bạch Vân thành, cũng không phải là muội phu của mười lăm thành thủ vùng ven sông này!

- Ài... xem ra tiểu thư không biết đạo lí đối nhân xử thế rồi. Từ xưa tới nay quan lại thường bao che cho nhau, những thành thủ còn lại đều phải cho mấy phần mặt mũi. Lại nói, Trâu đường chủ này cũng biết làm người. Đều cho mỗi một thành thủ ăn no, bách tính bình dân sao có thể làm gì được chứ?

- Lão bá biết được không ít đó?

Tiêu Thi nói.

Người chèo thuyền lắc đầu một cái:

- Những chuyện này mọi người đều biết, có biết thì thế nào chứ? Ai dám quản, ai có thể quản được thành thủ?

Tiêu Thi nói:

- Chẳng lẽ những hiệp khách võ lâm kia không thu thập được thành thủ sao?

- Những hiệp khách này không có kết cục tốt, giết thành thủ, nhất định phủ Quốc Công phải đứng ra. Ài... nói chung là quan lại bao che cho nhau, không có dân chúng cho đường sống!

Mặt ngọc dưới lụa trắng của Tiêu Thi hơi trầm xuống.

Từ trước cho tới nay nàng đều cho rằng, ở trong lòng của bách tính, phủ Quốc Công là thủ hộ giả. Nào nghĩ đến lại là như vậy, trái lại còn trở thành thế lực trợ giúp một phương làm ác!

Trong lúc hai người thấp giọng nói chuyện, Sở Ly cũng đang nói chuyện cùng Hàn Phi.

Hàn Phi nói:

- Huynh đài, tại hạ Hàn Phi, Trâu Thiếu Hà này không phải là thứ tốt lành gì. Đợi ta đi, nhất định hắn sẽ còn tìm phu thê huynh đài gây phiền phức, Đại Giang minh thế lớn, huynh đài nên đi theo ta thì hơn!

Bốn thị nữ cảm thấy kỳ quái. Từ trước đến giờ công tử kiêu căng tự mãn, chưa từng muốn kết giao với một người thư sinh nào như thế, lẽ nào hắn có chỗ gì kỳ lạ? Hay là bởi vì phu nhân của hắn có khuôn mặt đẹp hay sao?

Sở Ly nhìn thấy Hàn Phi nhiệt tình, cự tuyệt nữa cũng không có tình người. Mà tình hình của Đại Giang minh thế nào hắn cũng gần như nhìn ra được. Quả như mình dự liệu, đã kinh doanh thành hậu hoa viên của mình. Tùy ý hoành hành, không kiêng dè gì cả.

-... Cũng được, vậy thì quấy rầy!

Sở Ly ôm quyền cười nói.

Vị Phi công tử này là thiếu minh chủ của Giang Xuyên minh, Giang

Xuyên minh và Đại Giang minh cùng nhau nắm giữ giang vận, cũng cần hiểu rõ nhiều hơn một chút.

Trên thuyền lớn có thả xuống dây thang, hai nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần rời thuyền, đi tới trên thuyền nhỏ, đỡ Tiêu Thi lên thuyền.

Tiêu Thi tùy ý để nhị nữ đỡ lên thuyền.

Hai nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần âm thầm thở dài, ánh mắt của công tử quả thực là lợi hại, nữ tử đeo lụa trắng che mặt này vừa nhìn đã biết là xuất thân từ gia tộc giàu có, bất phàm. Như vậy vị công tử này cũng không phải là nhân vật bình thường.

Leo lên thuyền lớn, tầm nhìn trở nên trống trải.

Hàn Phi đưa tay mời Sở Ly và Tiêu Thi ngồi vào chỗ.

Sau khi Sở Ly ngồi xuống, tiếp nhận rượu do nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần đưa lên, hắn nói:

- Đại danh của Phi công tử, ta cũng có nghe nói.

- Ồ?

Hàn Phi cười nói:

- Không phải là danh tiếng gì tốt, cười chê rồi, còn chưa thỉnh giáo huynh đài...

- Tại hạ Sở Ly.

Sở Ly nói.

- Sở huynh.

Hàn Phi giơ chén ngọc lên:

- Nào, bèo nước gặp nhau phải có duyên thì mới có thể trở thành bằng hữu, đây cũng là chuyện may mắn, kính Sở huynh!

- Xin mời!

Sở Ly bưng chén ngọc lên uống một hơi cạn sạch.

Điều này làm cho Hàn Phi rất có hảo cảm, không chần chờ, không sợ hạ độc mình, hiển nhiên đối phương cũng là người có tâm tính quang minh chính đại.

Nha hoàn phóng phi đao lúc trước tiến lên rót đầy rượu cho Sở Ly, Sở Ly gật đầu cảm tạ.

Hàn Phi cười nói:

- Phu nhân có thể uống rượu được không?

Tiêu Thi lắc đầu một cái.

Hàn Phi gật đầu hỏi thăm, cười nói với Sở Ly:

- Sở huynh đi Sùng Minh thành làm việc, hay là đi du ngoạn?

- Nhà ta ở Sùng Minh thành.

Sở Ly nói.

- Như vậy cũng đúng đúng dịp, tại hạ cũng muốn đi tới Sùng Minh thành.

Hàn Phi cười ha hả nói:

- Nghe nói Yêu Nguyệt lâu trong Sùng Minh thành chính là thiên hạ nhất

tuyệt, nữ tử bên trong lâu không có ai mà không đẹp, đều có kỹ nghệ kinh người, buổi tối mỗi ngày đều không giống nhau!

Sở Ly cười nói:

- Hoặc ca hoặc múa, quả thực mỗi ngày đều không nhau. Chỉ có điều Yêu Nguyệt lâu là chỗ tiêu tiền, bao nhiêu tiền cũng không đủ để tiêu.

Càng ngày Hàn Phi càng phấn khởi:

- Có người nói muốn tiến vào lâu phải mất hai trăm lạng đúng không?

Sở Ly gật gù.

Hàn Phi nói:

- Quả thực nữ tử của Yêu Nguyệt lâu không bán mình sao?

Sở Ly cười nói:

- Nữ tử của Yêu Nguyệt lâu nhất định phải có tấm thân xử nữ, phá thân xử nữ, hoặc là trở thành giáo thụ, hoặc là rời khỏi Yêu Nguyệt lâu.

- Nếu như lời này ở nơi khác, ta sẽ không tin!

Hàn Phi bưng chén ngọc lên, uống một hơi cạn sạch:

- Chỉ có điều Yêu Nguyệt lâu này, ta lại tin tưởng, ai bảo hậu trường của nó là phủ Quốc Công chứ!

Sở Ly cười nói:

- Hàn công tử chưa đi qua một lần nào sao?

- Trong nhà quản rất nghiêm, không cho phép qua đó.

Hàn Phi lắc đầu cảm khái:

- Quả thực là một chuyện đáng tiếc!

Sở Ly quét mắt nhìn bốn vị nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần một chút, cười nói:

- Có bốn vị cô nương này ở đây, Hàn công tử hà tất phải tới Yêu Nguyệt lâu chứ?

- Không giống.

Hàn Phi xua tay cười nói.

Bốn vị nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần nhìn qua, như cười mà không phải cười.

Sở Ly nói:

- Vừa nãy ta nghe người chèo thuyền nói, Trâu đường chủ là muội phu của Bạch Vân thành thủ, mười lăm thành thủ liên kết thành một mạch, quả thực thế sao?

Hàn Phi thả chén ngọc xuống, cười nói:

- Thật thật giả giả, người ngoài sao thấy rõ được chỉ, chỉ là ngắm hoa trong sương mà thôi.

- Hàn công tử có thể giải thích nghi hoặc cho ta hay không?

Sở Ly uống một hơi cạn sạch.

- Thoải mái!

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi cũng uống một hơi cạn sạch, cười nói:

- Giang Xuyên minh ta và bách tính cùng khổ hợp lại tự vệ, không có quan hệ gì với quan phủ, bình thường cũng có tình vãng lai. Thế nhưng nói cho cùng vẫn là bang phái kiếm sống ở bờ sông, Đại Giang minh thì lại khác, nó nên tính là thế lực của quan phủ nha.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Làm sao ngươi biết được?

Hàn Phi cười nói:

- Ta thấy Sở huynh đúng khẩu vị cho nên mới nói những chuyện này. Nội tình của Đại Giang minh người khác không biết, ta lại rất rõ ràng. Minh chủ Bảo Thiếu An chỉ là trên danh nghĩa, người làm chủ chính là thành thủ mười lăm thành, bọn họ đều phái ra một người tiến vào minh, cùng nhau nghị sự.

- Bọn họ không sợ triều đình sao?

- Ha ha, triều đình biết thì đã có sao? Bọn họ không phạm tội, e rằng triều đình còn ngầm đồng ý ấy!

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Trên dưới một mạch, quả thật có thể một tay che trời!

- Ài, cũng hết cách rồi, vốn Giang Xuyên minh ta còn có thể chống chọi được với bọn hắn. Thế nhưng nếu tiếp tục như thế, sẽ rất gian nan.

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Chỉ có điều, rốt cuộc bọn họ vẫn không thể rời bỏ những đồng nghiệp bên bờ sông như chúng ta, vẫn cần chúng ta làm việc.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly than thở:

- Chuyện này nếu như triều đình biết được, như vậy bọn họ đã mở ra một mảnh trời mới, thậm chí cũng có liên quan tới hoàng gia.

Hàn Phi hơi thay đổi sắc mặt, cười nói:

- Xem ra Sở huynh là người trong quan trường.

Có thể đẩy ra từng lớp sương mù, nhìn thấu đến tầng thứ này, tuyệt đối không phải là bách tính bình dân được.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Ta không có liên quan tới quan trường... Đại Giang minh hoành hành như vậy, xem ra không có cách nào có thể chữa được.

- Ai nói không chứ?

Hàn Phi cười cợt:

- Trừ phi phủ Quốc Công ra tay, đáng tiếc phủ Quốc Công không quản được chuyện này. Nói chung người xui xẻo nhất vẫn là dân chúng, vì lẽ đó mọi người đều liều mạng luyện công. Muốn trở nên nổi bật hơn mọi người.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Nhìn Thấu

Tiêu Thi lẳng lặng ngồi ở bên người Sở Ly, không nói một lời, dịu dàng trầm tĩnh.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh mang theo phu nhân có khuôn mặt đẹp như vậy, không thích hợp đi trên sông, nên đi quan đạo thì hơn.

Sở Ly nói:

- Quan đạo cũng không yên ổn.

- Như vậy cũng đúng.

Hàn Phi bưng chén ngọc lên, lắc đầu than thở:

- Thói đời không cho dân chúng đường sống... Sở huynh, chúng ta nên tán gẫu phong nguyệt, không nói những chuyện bực bội này nữa!

- Đúng là đủ bực bội.

Sở Ly cười nâng chén, hai người lần nữa uống một hơi cạn sạch.

- Công tử!

Một nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần bỗng nhiên chỉ tay về phía đối diện.

Một chiếc thuyền lớn lao ra khỏi sương mù, khí thế hùng hổ mà đến, trong

nháy mắt đã đến gần, đứng ở đầu thuyền chính là Trâu Thiếu Hà.

Trên khuôn mặt béo của hắn mang theo nụ cười gằn, xoa tay trừng mắt nhìn Hàn Phi, phía sau là mười hai đại hán, mắt của mỗi người đều sáng ngời, tay cầm trường đao.

- Họ Hàn, gan chó của ngươi thật là lớn!

Trâu Thiếu Hà hét lớn một tiếng, chẳng khác nào sấm nổ.

Hàn Phi lười biếng quét mắt nhìn hắn một chút:

- Lại tới tự rước lấy nhục, ta cảm thấy khổ sở thay cho Trâu Đại Giang, không ngờ lại có đứa con ngu ngốc như thế!

- Ngươi mới ngu ngốc... Họ Hàn kia, ai cho ngươi lá gan mà dám đến địa bàn chúng ta thị uy chứ? Nơi này không phải là Giang Xuyên minh!

Trâu Thiếu Hà quát lên:

- Nếu như biết điều thì ngoan ngoãn nhận sai, bồi thường, khấu đầu hai cái cho đại gia, lại dâng bốn tiểu nha đầu kia lên. Ồ, còn có tiểu nương tử này nữa. Bản thiếu gia sẽ tạm tha cho mạng chó của ngươi, nếu như không thức thời thì nơi này chính là chỗ chôn xương của các ngươi... Có điều các ngươi yên tâm. Năm tiểu nương tử kia ta sẽ cố gắng sủng ái, ha ha! Ha ha...

Hắn càng nói càng đắc ý, cười to rung trời.

Lúc này là sáng sớm, thuyền đi trên sông ít ỏi, mọi người nghe được thanh âm này, cũng tránh ra thật xa, tránh cho rước họa vào thân.

Hàn Phi lắc đầu bật cười, quay đầu nhìn Sở Ly nói:

- Sở huynh nhìn thấy chưa? Đây chính là Đại Giang minh, không ngờ lại

có loại ngu xuẩn này!

Sở Ly cười nói:

- Hàn huynh cẩn thận. Hắn có chuẩn bị mà đến.

- Sở huynh quá cẩn thận rồi.

Hàn Phi cười nói:

- Thực lực của Đại Giang minh bình bình, đều dựa vào lực lượng của quan phủ mà thôi!

Trâu Thiếu Hà nhìn Hàn Phi và Sở Ly cười cười nói nói, không coi uy hiếp của mình vào trong mắt chút nào, sát ý sôi trào, hét lớn một tiếng:

- Được, nếu đã không thức thời, như vậy đừng trách bản thiếu gia vô tình, tiến lên! Nam không giữ lại!

Hai con thuyền cách xa mười trượng, mười hai đại hán nhảy lên một cái.

Bốn nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần hừ lạnh một tiếng. Phân biệt từ trong lòng móc ra phi đao như lá liễu rồi ném về phía trước.

- Sưu sưu sưu sưu!

Phi đao như lá liễu vừa nhanh vừa chuẩn, làm cho các đại hán phải vung vẩy trường đao bảo vệ bản thân.

Các nàng nhìn qua ôn nhu, yếu đuối mỏng manh. Nhưng lại có tu vi Tiên Thiên.

Trong mười hai đại hán có hai Tiên Thiên, còn lại đều là Hậu Thiên.

Bọn họ nhìn qua khí thế hùng hổ, ánh mắt hung ác, thế nhưng lại vô cùng chật vật ở dưới phi đao.

Cuối cùng trong mười hai đại hán chỉ có hai người là xông lên thuyền lớn được.

Tứ nữ tức thì vây quanh, tám bàn tay ngọc xinh xắn lanh lợi, đập lên trên đao của bọn họ làm cho đao thế của bọn họ bị phá nát. Như chuỳ sắt đánh vào trên đao vậy.

Thân pháp của các nàng mềm mại linh động, hai tay mềm mại phiêu dật. Như là bướm lượn, chưởng ảnh đầy trời hoàn toàn bao phủ hai đại hán.

Hai đại hán lấy một địch hai. Thanh đao vung vẩy đến mức như hai quầng sáng, giữ chặt môn hộ, không cầu công, chỉ cầu thủ. Thế nhưng ngay cả như vậy vẫn không phòng ngự được bàn tay nhỏ của tứ nữ, rất nhanh hai bàn tay ngọc đã xuyên qua ánh đao, đánh trúng ngực của bọn họ.

- Ầm! Ầm!

Hai người bay ra ngoài thuyền, rơi vào trong sông.

Hàn Phi nở nụ cười ha hả một tiếng, lắc đầu nói:

- Trâu Thiếu Hà, nên dùng đầu óc một chút đi, mặt mũi của Đại Giang minh đều bị ngươi làm mất hết rồi!

- Hay, hay!

Trâu Thiếu Hà hung tợn trừng mắt nhìn hắn:

- Ở địa bàn của Đại Giang minh chúng ta, ngươi ngông cuồng như thế, không thu thập ngươi thì ta sẽ không dùng họ Trâu nữa!

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi lắc đầu:

- Có họ Trâu hay không là do mẫu thân ngươi quyết định!

Sắc mặt của Trâu Thiếu Hà đỏ lên, ánh mắt như muốn ăn tươi Hàn Phi:

- Họ Hàn, ngươi chết đến nơi rồi. Ta sẽ dùng từng đao từng đao rạch người ngươi!

Hàn Phi phất tay một cái:

- Ta không muốn phí lời cùng ngươi, cút đi, bằng không ta sẽ cắt cái đầu thối của ngươi làm bầu rượu!

- Được, ngươi chờ đó!

Trong lòng Trâu Thiếu Hà giật mình, vung mạnh tay lên phẫn nộ quát:

- Còn không đi!

Thuyền lớn đảo mắt lại biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Sở Ly cười nói:

- Hàn huynh, đánh nhỏ, sợ rằng sẽ có lớn đi ra.

- Lớn đến thì sao chứ.

Hàn Phi bưng chén ngọc lên:

- Đến đến, uống rượu... Già trẻ đều là kẻ giống nhau, không cần để ý tới bọn chúng!

Sở Ly lại uống một chén.

Hàn Phi nói:

- Sở huynh, nói đến phủ Quốc Công, có một vị đại nhân vật có tên giống như Sở huynh nha.

Sở Ly cười nói:

- Cũng không thể nói là đại nhân vật được.

Chén của Hàn Phi rơi xuống, vội hỏi:

- Sẽ không phải là chính Sở huynh ngươi chứ? Sở tổng quản?

Sở Ly cười gật đầu.

Hàn Phi vỗ trán một cái, lắc đầu bật cười:

- Nhìn xem ánh mắt của ta này... Thất kính thất kính!

Sở Ly cười nói:

- Tại hạ cũng chỉ là người hầu của người ta, không tiêu sái tự tại, không bị ràng buộc được như Hàn huynh!

Thái độ của Hàn Phi chưa biến đổi, vẫn hào hiệp như thường, cười ha hả rồi nói:

- Cũng là bề ngoài mà thôi. Chức vị Thiếu minh chủ không dễ làm như vậy, cấp trên quản quá nhiều, cái này không cho phép cái kia không được. Vừa vặn lần này đi Sùng Minh thành, có thể tiêu dao khoái hoạt mấy ngày!

- Tại hạ lại không có lấy một ngày rảnh rỗi.

Sở Ly cười nói:

- Lần này không phải Hàn huynh thật sự muốn đi Yêu Nguyệt lâu đó chứ?

- Ài...

Hàn Phi lắc đầu một cái, quét mắt nhìn bốn nha hoàn tuyệt mỹ một chút.

Các nàng cúi đầu không nói lời nào.

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Hàn Phi nói:

- Không dối gạt Sở huynh, ta đi thăm viếng nhạc phụ nhạc mẫu một chút.

- Huynh đã kết hôn?

Sở Ly kinh ngạc.

- Sắp rồi.

Hàn Phi cười khổ:

- Việc hôn nhân được quyết định từ nhỏ, sang năm sẽ kết hôn.

Sở Ly cười ha hả, hắn đã hiểu rõ.

Hắn tiêu dao tự tai như vậy, há có thể đồng ý việc bị phu nhân mình quản. Phu nhân vừa đến, bốn nha hoàn xinh đẹp này cũng sẽ bị tội, khó tránh khỏi chịu khổ, phong lưu đa tình như hắn há có thể nhẫn tâm để các nàng chịu khổ?

- Để Sở huynh chê cười rồi.

Hàn Phi lắc đầu thở dài:

http://tieulun.hopto.org

- Ta rất muốn chối hôn sự này, đáng tiếc không trêu chọc nổi, nhạc phụ là tuần phủ của Sùng Minh thành.

- Tuần phủ Khương đại nhân?

Sở Ly cười nói:

- Có người nói dung mạo của Khương tiểu thư không tầm thường, phẩm tính cao thượng, Hàn huynh nên vui mừng mới đúng!

- Ài...

Hàn Phi lắc đầu:

- Một lời khó nói hết được!

Hắn bưng chén ngọc lên uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly uống tiếp một chén.

Hàn Phi thả chén ngọc xuống, thở dài nói:

- Nói chung, ta tiến vào Sùng Minh thành, nhất định phải đi tới Yêu Nguyệt lâu trước.

- Hàn huynh muốn từ hôn?

Sở Ly cau mày, lắc đầu nói:

- Tính cách của Khương đại nhân ngay thẳng, động tác này của Hàn huynh vô dụng, cho dù Hàn huynh làm gì thì Khương đại nhân vẫn sẽ gả nhi nữ tới, chắc chắn sẽ không hủy hôn!

- Như vậy Sở huynh có biện pháp gì không?

Hàn Phi vội hỏi, lúc này cái gì hắn cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Sở Ly suy nghĩ một chút:

- Có người nói tính tình của Khương tiểu thư hiền thục, sẽ là một vị nội trợ hiền, Hàn huynh cần gì phải từ hôn chứ?

Hàn Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào Hàn huynh đã có người trong lòng?

- Vâng.

Hàn Phi gật gù:

- Thực sự không dám giấu giếm, nếu ta thật sự lấy nàng thì sẽ có lỗi với người thương.

Tiêu Thi ở một bên hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng một chút.

Sóng mắt trong trẻo của Tiêu Thi lập lòe, lườm hắn một cái.

Mặt mày của Hàn Phi tuấn tú, ánh mắt hơn người, vừa nhìn thần thái thì hai người đã cảm thấy không đúng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Cứu Nguy

Sở Ly mở miệng trước hắn:

- Hàn huynh nên nói việc này cho Khương tiểu thư biết, thẳng thắn nói chuyện, để cho nàng quyết định, nếu như nàng lựa chọn kết hôn cùng ngươi thì sẽ hoan hỉ. Nếu không thể tiếp thu một vị hồng nhan tri kỷ khác của ngươi thì lại nghĩ biện pháp khác.

- Nhất định nàng sẽ không đồng ý.

Hàn Phi than thở.

Sở Ly cười nói:

- Việc này phải xem bản lĩnh của Hàn huynh ngươi.

Hắn đã nhìn ra được Hàn Phi là một kẻ đa tình, muốn ôm đồm tất cả mỹ nữ trong thiên hạ vào lòng. Hắn muốn từ hôn cùng tiểu thư Khương gia là bởi vì gia thế của tiểu thư Khương gia quá cao, một khi vào phủ, tất sẽ quản hắn. Làm cho hắn không có cách nào phong lưu đa tình được nữa.

Hàn Phi lại uống một chén rượu.

Tiêu Thi liếc chéo hắn một chút, hừ lạnh một tiếng.

Hàn Phi nhìn về phía Tiêu Thi.

Sở Ly chỉ tay về phía đối diện:

- Lại có thuyền tới!

Hàn Phi quay đầu nhìn sang, cười nói:

- Tên này không ngừng kéo người mới tới, chỉ có điều Đại Giang minh cũng chỉ là như vậy, không đáng để lo.

- Bọn họ không có cao thủ Thiên Ngoại thiên sao?

- Hẳn là không.

- Như vậy đúng là cũng không đáng sợ.

Sở Ly cười nói:

- Dựa vào cao thủ trên thuyền của Hàn huynh đã đủ để hoành hành.

Hàn Phi cười ha hả:

- Luận thực lực, Giang Xuyên minh ta há sợ bọn họ!

Bọn họ đi chuyến này cũng là có ý lập uy.

Mấy năm qua danh tiếng của Đại Giang minh quá thịnh, thế quá mạnh, đã dần dần nuốt chửng địa bàn của Giang Xuyên minh, cho nên mới đến làm giảm bớt nhuệ khí của đối phương.

Mình tự mình đi tới, mạnh mẽ đánh cho bọn họ một bạt tai, để cho thế nhân biết ai mới thật sự là lão đại!

- Khẩu khí thật là lớn!

Một tiếng gào to uy nghiêm vang lên.

Thuyền lớn phá tan sương mù đi tới gần, trên đầu thuyền có một người

hán tử trung niên gầy gò đang ngồi, Trâu Thiếu Hà khôi ngô đang đứng ở sau thân của người trung niên này, nhếch miệng cười gằn.

Trung niên gầy gò ngồi ở trên Thái sư, ánh mắt rất lười biếng, từ tốn nói:

- Hàn thiếu minh chủ đại giá quang lâm Đại Giang minh, lão phu không có tiếp đón từ xa!

Trong lời nói của hắn tràn ngập vẻ qua loa và xem thường không hề che giấu một chút nào.

- Hóa ra là Trâu đường chủ, rốt cục đã thò đầu ra.

Hàn Phi cầm lấy quạt giấy nhẹ nhàng phe phẩy hai lần:

- Nhi tử của ngươi cũng quá vô dụng. Bắt nạt nam nhân tròng ghẹo nữ nhân, không chuyện ác nào không làm, Trâu đường chủ dung túng như vậy không sợ sẽ chọc phải một vị cao thủ võ lâm. Bị một đao chém rụng đầu chó của nhi tử nhà mình sao?

Trâu Đại Giang sầm mặt lại:

- Không nhọc Hàn thiếu minh chủ bận tâm!

- Đại Giang minh các ngươi vô dụng như vậy, Giang Xuyên minh ta cũng mất mặt theo. Ta còn tưởng rằng bang phái đệ nhất Ly Giang thế nào, hóa ra cũng chỉ như thế!

Hàn Phi lắc quạt giấy thở dài:

- Đám người ô hợp, chọc người ta cười chê!

- Có phải là đám người ô hợp hay không, rất nhanh Hàn thiếu minh chủ sẽ biết được!

Trâu Đại Giang thầm mắng một tiếng nhanh mồm nhanh miệng. Lại phất tay một cái:

- Không giữ lại ai!

- Vâng!

Hai mươi đại hán tinh tráng ôm quyền thi lễ, nhảy lên trên bầu trời, chẳng khác nào hai mươi đầu Kim Ưng lướt về phía thuyền lớn của Sở Ly.

- Sưu sưu sưu sưu...

Một mảnh phi đao như lá liễu đón đầu bắn đến.

- Leng keng leng keng keng...

Năm đại hán múa đao đón nhận phi đao, ánh đao kéo dài, không bỏ sót một cái phi đao nào cả.

Năm đại hán rơi vào trong sông, mười lăm người còn lại xông lên thuyền lớn.

Bốn nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần nghênh đón.

Tám đại hán cuốn lấy tứ nữ, bảy người còn lại nhằm về phía ba người Sở Ly.

- La Xuyên!

Hàn Phi quát lên.

- Có, thiếu gia!

Một thanh âm già nua vang lên.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng nói vừa dứt, một lão giả khôi ngô như gấu xuất hiện ở trước người của hắn, bên người có sáu đại hán đi theo.

- Giải quyết bọn họ!

Hàn Phi dùng quạt giấy chỉ tay.

- Vâng!

Lão giả La Xuyên trầm giọng nói.

Hắn mang theo sáu đại hán đón bảy người kia.

- Ầm ầm ầm...

La Xuyên ra tay như điện. Bảy đại hán vọt tới vừa thấy mặt đã bị đánh ngã ba người.

Bốn người còn lại bị sáu đại hán nghênh đón, đã chiến thành một đoàn.

Thân thể của La Xuyên như gấu, nhưng thân pháp lại như mèo, mau lẹ vọt vào trong vòng chiến của tứ nữ và tám nam nhân, ra tay như điện.

- Ầm ầm ầm ầm.

Bốn đại hán bay ra ngoài.

Tiếp theo người hắn nhẹ nhàng trở lại trước mặt Hàn Phi, ôm quyền nói:

- Thiếu gia, đi mau đi, Đại Giang minh sẽ điều động cao thủ đó.

- Không vội.

Hàn Phi hừ lạnh nói:

- Ta cũng muốn xem xem bản lĩnh của bọn họ ra sao.

La Xuyên lắc đầu nói:

- Nhất định bọn họ cất giấu không ít cao thủ.

- Vậy thì thế nào chứ?

Hàn Phi nói:

- Đám người ô hợp, không đáng để lo.

- Vị này chính là quỷ thủ La Xuyên năm đó đúng không?

Trâu Đại Giang chỉ vào La Xuyên rồi hừ lạnh nói:

- Đường đường là cao thủ Tiên Thiên lại ủy thân làm nô bộc. Thật là để cho lão phu mở mang tầm mắt!

La Xuyên hờ hững quét mắt nhìn Trâu Đại Giang một chút, lặng lẽ không nói.

Trâu Đại Giang nói:

- Chỉ có điều La Xuyên ngươi lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là một người!

- Trâu đường chủ, các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Ngươi đang đợi người ở dưới nước đúng không?

Trong lúc nói chuyện, mặt sông bỗng nhiên có mấy đám máu nổi lên.

Mấy đám máu khuếch tán thành một cái vòng tròn máu rồi bỗng nhiên

phun trào, có mấy người bắn lên, nổi lên trên mặt nước, máu tươi không ngừng tràn ra, dần dần khuếch tán.

Sắc mặt của Trâu Đại Giang trở nên âm trầm.

Hàn Phi lắc đầu, phe phẩy quạt giấy. Mỉm cười nói:

- Ăn cơm trong sông, sao có thể không đề phòng thủ đoạn này chứ, ha ha, thú vị!

Hắn vừa mới nói xong thì thuyền lớn của Trâu Đại Giang loáng một cái đã nghiêng về một bên.

Trâu Đại Giang là người kiếm ăn trên thuyền cho nên há có thể không biết đã xảy ra chuyện gì, mình không ám hại được đối phương, trái lại còn bị đối phương ám hại một lần, thuyền bị đục thủng!

- Lui!

Hắn trầm giọng quát lên.

- Phụ thân!

Trâu Thiếu Hà không cam lòng kêu lên:

- Còn có nhiều cơ hội tốt khác!

Trâu Đại Giang lườm hắn một cái, quát lên:

- Lui!

- Đi!

Các đại hán đang chiến thành một đoàn quát lên, vừa đánh vừa lui về phía

sau.

Tình thế của bọn họ tràn ngập nguy cơ, bị tứ nữ và sáu hán tử làm cho luống cuống tay chân, hầu như sắp không chịu được nữa.

Tứ nữ nhìn bọn họ có ý định đi, cho nên cũng không làm quá gấp.

- Sưu!

Một đạo hàn quang đột nhiên bắn ra, lập tức tám người bắn lên, rơi xuống trong sông.

Một hán tử trung niên trong tám người, ngay khi tứ nữ bất cẩn đã xoay người bắn ra một cái phi đao, tiếp theo nhảy xuống, tiến vào trong nước rồi biến mất không còn tăm hơi.

Một cái phi đao này vừa nhanh vừa độc, lại đúng lúc tứ nữ đang thư giãn.

Nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần đang rót rượu cho Sở Ly không hề đề phòng, ngực trúng phi đao, nàng kinh ngạc cúi đầu nhìn.

- Tiểu Nghiễn!

Mọi người kêu lên sợ hãi.

Hàn Phi như là ma xuất hiện ở phía sau nha hoàn, đỡ lấy nàng, trầm giọng quát lên:

- Đừng nhúc nhích!

Nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần tên là Tiểu Nghiễn dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Hàn Phi:

- Công tử...

Nàng nói chuyện, trong miệng phun ra máu.

Vẻ mặt Hàn Phi rất âm trầm, vội hỏi:

- Đừng nói chuyện... Tiểu Nghiễn, yên tâm, ngươi sẽ không chết!

Máu trong miệng của Tiểu Nghiễn tuôn ra càng ngày càng nhiều, tâm trạng của mọi người không ngừng chìm xuống.

Một đao bắn trúng ngực, chắc chắn sẽ phải chết.

Hàn Phi điểm nhanh mấy lần vào ngực nàng, lại móc ra một cái bình ngọc ở trong lòng, hai tay run rẩy, thật vất vả mới mở ra được cái nắp bình.

Sở Ly đi tới bên cạnh hắn, nhét một viên đan dược vào miệng của Tiểu Nghiễn, lại nhẹ tay điểm một cái.

Tiểu Nghiễn không tự chủ được há miệng nuốt xuống.

Hàn Phi trừng mắt nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Kỳ Nguyên đan, nàng không sao đâu.

- Kỳ Nguyên đan?

Hàn Phi thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Thực sự là Kỳ Nguyên đan sao?

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt âm trầm của Hàn Phi giãn ra:

- Đã quên thân phận của Sở huynh ngươi... Tiểu Nghiễn, yên tâm đi, là Kỳ Nguyên đan của phủ Quốc Công, mạng ngươi rất lớn!

Tiểu Nghiễn nở một nụ cười.

Kỳ Nguyên đan của phủ Dật Quốc Công cả thiên hạ đều biết, chỉ cần không tắt thở thì có thể cứu được. Đây chính là một trong các linh đan diệu dược cao nhất thiên hạ, rất nhiều người nhờ vả phủ Quốc Công thì có hơn một nửa nguyên nhân là do Kỳ Nguyên đan.

Sở Ly nhẹ nhàng vỗ vào bả vai nàng một cái, phi đao sưu một tiếng rồi bắn ra, rơi vào trong nước, ngực nàng không có máu chảy ra, miệng cũng dừng phun máu.

Linh khí trong sông không cuồn cuộn ngừng tuôn ra, tiến vào trong thân thể của Tiểu Nghiễn, khôi phục thương thế của nàng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Hạ Lệnh

Sở Ly ấn bờ vai đẹp của nàng rồi nói:

- Tiểu Nghiễn cô nương nên điều dưỡng mấy ngày, đừng động thủ nữa.

- Đây là chuyện đương nhiên!

Hàn Phi vội nói.

Tiểu Nghiễn cảm nhận khí tức mãnh liệt tiến vào trong thân thể, chui vào trong ngực, đau đớn trong người đang chậm rãi giảm bớt, nàng cười nói:

- Đã đỡ nhiều rồi.

Hàn Phi sợ đến mức sắc mặt thay đổi, tới nay vẫn không khôi phục lại được như cũ, tức giận:

- Nếu như lần sau lại có thêm chuyện như vậy thì ngươi sẽ mất mạng thật đó!

Hắn quay đầu quét mắt nhìn tam nữ còn lại một chút:

- Các ngươi cũng như thế, võ công của mình mạnh là đã không coi người khác vào trong mắt, người lang bạt võ lâm đều có đòn sát thủ của mình. Chỉ cần hơi có sơ ý thì sẽ trúng chiêu!

- Vâng, công tử!

Tam nữ gật đầu.

Sắc mặt của các nàng cũng trắng bệch, bị dọa sợ.

Biến cố vừa nãy quá nhanh, sinh tử chỉ trong nháy mắt.

Hàn Phi cúi đầu nhìn nước sông, oán hận nói:

- Món nợ này ta sẽ tính toán với bọn hắn!

Mấy đại hán nhảy vào trong sông đều không thò đầu ra, không biết đã trốn tới chỗ nào, hắn có tức giận thì cũng không phát tiết được.

Tuy rằng thuyền của Đại Giang minh không ngừng nghiêng về một bên, thế nhưng tốc độ rất nhanh chóng, lúc này đã tới gần bên bờ, sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Đối với những cao thủ sống ở bờ sông này mà nói, thuyền có chìm thì cũng không diệt được bọn họ.

Sở Ly thu tay lại từ bờ vai đẹp của Tiểu Nghiễn, nói:

- Hàn huynh, bọn hắn đã không nhịn được, nhất định sẽ lại tới.

- Vậy là tốt nhất!

Hàn Phi cười gằn, trên khuôn mặt anh tuấn che kín sát khí.

- Công tử, ta không sao đâu.

Tiểu Nghiễn nói.

Hàn Phi hừ lạnh nói:

- Còn không tạ ơn Sở huynh!

http://tieulun.hopto.org

- Sở công tử, đại ân cứu mạng, suốt đời khó quên!

Tiểu Nghiễn thi lễ.

Sở Ly vung tay cười nói:

- Không cần phải như vậy.

Tiểu Nghiễn dịu dàng nở nụ cười, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết quá là tốt đẹp.

- Tiểu Mặc. Ngươi mang Tiểu Nghiễn về nhà dưỡng thương.

Hàn Phi nói.

Tiểu Nghiễn vội nói:

- Công tử, ta đã không sao rồi, không cần trở lại.

- Chờ một lúc nữa động thủ. Ngươi ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm.

Hàn Phi vung tay:

- Đi về đi!

-... Được rồi.

Tiểu Nghiễn bất đắc dĩ gật gù.

Chờ nhị nữ xuống, Sở Ly và đám người Hàn Phi lần nữa ngồi xuống.

- Lần này nếu không có Sở huynh. Thực sự ta không biết nên làm như thế nào...

Hàn Phi vừa nghĩ đã cảm thấy sợ hãi, sắc mặt tái xanh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Đã leo lên thuyền của Hàn huynh thì cũng là một lần duyên phận.

- Bằng hữu như Sở huynh ta nhận!

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly nói:

- Được, vậy thì đừng nói tới tạ ơn làm gì, đến!

Hắn bưng chén ngọc lên uống một hơi cạn sạch.

Hàn Phi cũng uống một hơi cạn sạch.

Sau đó hai người tán gẫu về Đại Giang minh, về Trâu Đại Giang vừa nãy.

Trâu Đại Giang này cũng là một nhân vật lợi hại, là một đường chủ của Đại Giang minh.

Bây giờ Đại Giang minh chia ra làm hai phân đà, mười lăm đường. Một thành sẽ có một đường, đường chủ chính là người nắm giữ một phương.

- Nói như thế, bên trong Đại Giang minh vẫn có không ít cao thủ Tiên Thiên sao?

Sở Ly uống rượu, chọn một miếng thịt rồi chậm rãi nhai, nghiền ngẫm.

Hàn Phi nói:

- Đương nhiên phải có cao thủ Tiên Thiên, bằng không sẽ không trấn giữ được bãi, người lui tới trong võ lâm không nhìn thấy cao thủ Tiên Thiên thì sẽ không coi Đại Giang minh ra gì.

Sở Ly đăm chiêu.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh không cần lo lắng... Chuyện ta cũng thấy không cần phải bận tâm, bằng vào thân thủ của Sở huynh. Bọn họ như con sâu cái kiến mà thôi.

Sở Ly cười lắc đầu một cái.

Tiêu Thi nhẹ nhàng ngáp một cái.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh, về phòng nghỉ ngơi một chút đi, sau nửa canh giờ. Chúng ta mở tiệc, ăn thật ngon một bữa để an ủi chuyện vừa nãy!

-... Cũng tốt.

Sở Ly nói.

Hàn Phi nói:

- Tiểu Cầm, dẫn Sở huynh và phu nhân đi tới phòng.

- Vâng.

Một nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần gật đầu nói.

Nàng chính là vị nha hoàn đánh đàn lúc trước kia, tư thái tao nhã, dẫn đường ở trước mặt, dẫn theo hai người đi tới một căn phòng trang nhã.

Tuy căn phòng không lớn, nhưng rất ấm áp.

Đợi nàng lui ra, Tiêu Thi ngồi vào trên giường nhỏ, than thở:

- Chẳng lẽ phải đi cùng với hắn hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Vị Hàn huynh này là người thú vị. Lại là thiếu minh chủ của Giang Xuyên minh, thân cận một chút cũng không sao.

- Thiếu minh chủ.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly nói:

- Ta muốn trở về trong phủ một chuyến trước. Gặp Đại công tử.

- Lại có chuyện gì sao?

Tiêu Thi nói:

- Bao lâu?

- Nửa canh giờ là xong.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh đến thì kéo dài thời gian giúp ta một chút.

-... Được rồi.

Tiêu Thi rất không tình nguyện nói:

- Đi nhanh về nhanh.

Sở Ly đột nhiên biến mất. Xuất hiện ở trong Thiết Ưng đảo phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

Hắn vừa xuất hiện đã ho nhẹ một tiếng.

Rất nhanh Lâm Toàn đã ra, nhìn thấy là hắn mới thở phào nhẹ nhõm:

- Sở tổng quản!

- Lâm lão, ta muốn gặp Đại công tử.

Sở Ly ôm quyền nói.

- Được, ta sẽ đi bẩm báo cho người một tiếng.

Lâm Toàn vào nhà.

Rất nhanh trong đại sảnh đã truyền ra âm thanh của Tiêu Thiết Ưng:

- Sở Ly, đi vào đi!

Sở Ly tiến vào phòng khách, sắc mặt Tiêu Thiết Ưng rất âm trầm ngồi ở trên ghế Thái sư, rất không thân thiện trừng mắt nhìn hắn:

- Nhị muội đi cùng ngươi ra ngoài sao?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng khẽ cắn răng, hừ lạnh nói:

-... Bảo nó đừng về nữa!

Sở Ly biết hắn đang sốt ruột cho nên cũng không tiếp lời, nói:

- Đại công tử, lần này là chuyện liên quan tới Đại Giang minh.

Hắn nói tình huống mà bản thân mình biết ra một lần.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng đang trong lúc gấp gáp, cho nên hừ lạnh nói:

- Nói đi, ngươi định xử lý như thế nào?

- Đánh tan, trực tiếp diệt bọn hắn!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Mười lăm thành thủ liên thủ thành một khối, muốn khống chế giang vận, chúng ta há có thể ngồi yên không để ý đến chứ?

- Chúng ta khẽ động thì bọn họ sẽ kết tội chúng ta!

- Cứ để bọn họ kết tội là được!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Trong Đại Giang minh có cao thủ Tiên Thiên, thậm chí còn có không ít cao thủ Tiên Thiên. Phải thuộc phủ Quốc Công chúng ta quản hạt, không tới phiên bọn họ vung tay múa chân!

-... Cứ như vậy, lại trở nên rối loạn đó!

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói.

Đây là lúc bọn họ và An vương phủ náo động, lại thêm một cây đuốc này nữa, sợ rằng sẽ càng loạn.

Sở Ly nói:

- Đại công tử, trong này không hẳn không có cái bóng của An vương... Mặc kệ là một vị hoàng thân nào thì cũng không thể để cho bọn hắn làm xằng làm bậy. Sùng Minh đạo là của phủ Dật Quốc Công chúng ta, không thể để bọn họ làm chủ được!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng bị mấy câu nói này của Sở Ly làm cho hào khí bốc lên.

Cảm giác âm u mấy ngày nay bị quét sạch sành sanh, trái lại còn có chiến ý và hào khí ngập trời xuất hiện, hắn cười lạnh nói:

- Được, vậy thì tàn nhẫn một chút... Lâm Toàn, ra lệnh, một lưới bắt hết tất cả cao thủ Tiên Thiên của Đại Giang minh, lại giải tất cả cao tầng tới đây!

- Vâng, công tử!

Lâm Toàn trầm giọng nói.

Hắn đứng dậy đi mài nghiên, mài nghiên xong, lại lấy ra mười lăm tờ giấy, tự mình nhấc bút lên, viết ra mười lăm cái thủ lệnh, đưa cho Tiêu Thiết Ưng.

Sau khi Tiêu Thiết Ưng xem xong từng cái, lại ấn chiếc nhẫn đen nhánh ở trên ngón áp út lên trên những tờ chỉ lệnh này một cái.

Trên chỉ lệnh tức thì có hoa văn kỳ dị, giống như mảnh giấy vụn còn sót lại sau vụ cháy vậy.

Sở Ly nhìn hắn vận chuyển tâm pháp đặc thù, kích phát lực lượng trên nhẫn, khắc lên trên giấy, người bên ngoài không ngụy trang ra được.

Một khi hoa văn trên chiếc nhẫn này ấn xuống cũng có ý nghĩa là Quốc công đích thân tới, quyền hạn cao nhất, lập tức chấp hành, không được có một chút chần chờ nào.

- Phát ra ngoài!

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Nên để cho bọn họ hiểu rõ, phủ Quốc Công chính là phủ Quốc Công!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Đại công tử anh minh!

- Khi nào thì ngươi và Nhị muội mới trở về?

Tiêu Thiết Ưng nói.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư nói muốn chờ đại hôn thì mới lại về phủ.

-... Thôi, cứ tùy nó đi, sau đó muốn tự do như thế cũng không được nữa...

Tiêu Thiết Ưng thở dài, khoát tay nói:

- Cứ tùy theo tâm ý của nó đi.

Sở Ly ôm quyền:

- Thuộc hạ xin cáo lui.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Nó tùy hứng quen rồi, ngươi đừng để cho nó phải chịu oan ức.

Sở Ly cười cười, lui ra khỏi phòng khách.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Hợp Tác

Sở Ly lắc mình xuất hiện ở trong phòng của Tiêu Thi.

Tiêu Thi đang nằm ở trên giường nhỏ, lộ ra đường cong uyển chuyển, cầm trong tay một cuốn sách.

Sở Ly xuất hiện, nàng liếc nhìn hắn một chút:

- Đã nói với đại ca rồi?

Sở Ly gật gù.

- Đại ca muốn xử trí như thế nào?

- Thu thập bọn họ.

- Thu thập thế nào chứ?

- Diệt cao thủ Tiên Thiên, cao tầng trở lên của Đại Giang minh.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Lần này để cho những thành thủ này nhớ rõ, biết ai mới là chủ nhân!

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút:

- Ngươi đưa ra ý này đúng không?

Sở Ly cười cười:

- Đại công tử có ý nghĩ của mình.

- Sao đại ca lại kích động như vậy chứ?

Tiêu Thi lắc đầu không tin.

Sở Ly nói:

- Đại công tử đang nổi nóng, Đại Giang minh đã tự va vào mũi đao, bọn họ xui xẻo mà thôi.

- Diệt Đại Giang minh, lẽ nào mọi chuyện sẽ tốt hơn?

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Để Giang Xuyên minh một nhà độc đại?

- Đại Giang minh chỉ thay đổi cao tầng, người phía dưới sẽ không ly tán.

Sở Ly nói:

- Đại công tử cũng là người thông minh, nên biết phải làm thế nào.

Cơ hội tốt như vậy để chưởng quản Đại Giang minh, hắn không tin Tiêu Thiết Ưng không nắm được.

Tiêu Thi xoa xoa mi tâm, nói:

- Ngươi từ sáng đến tối đều nghĩ xem nên đối phó với người ta như thế nào!

Sở Ly bật cười.

Tiêu Thi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đã tra ra thân thế của Hư An chưa?

- Không tra ra được.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Manh mối quá ít. Ngày sau sẽ nổi lên mặt nước, người có thể thi triển ra Phong Nguyên chỉ không nhiều.

- Có thể là An vương hay không?

- Có thể.

- Ài.... Đứa trẻ đáng thương.

Tiêu Thi lắc đầu than thở:

- Nếu như nó gặp nguy hiểm, bóp nát Xá Lợi, ta không cho phép ngươi ngồi yên!

- Yên tâm đi, ta cũng rất thích hắn.

Sở Ly cười nói.

…

Lúc sáng sớm, Hư An rời giường luyện quyền, quậy một trận với các chú tiểu rồi trở lại phòng mình. Mở cửa ra, cẩn thận từng li từng tí một lấy bao y phục ra.

Bao y phục được đặt lên trên giường, sau đó hắn mới chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong ba bộ y phục bên trong và và ba bộ tăng bào màu vàng.

Ngày hôm nay là ngày mà hắn vào tự lần đầu, xem như là sinh nhật, hắn

chuẩn bị mặc tăng bào mà thường ngày hắn không nỡ mặc một ngày.

Rút ra y phục bên trong và tăng bào, là bộ nhỏ nhất, tinh tế xoa xoa, trên mặt hắn hiện lên cười.

Cởi y phục bên trong ra, chuẩn bị đổi y phục mới. Mới vừa nhấc y phục bên trong ra thì có một phong thư từ bên trong y phục rơi xuống đất.

Hắn nhặt phong thư lên, rút tin tức bên trong ra.

Trong thư chỉ có một nhóm chữ thanh tú:

- Tiểu hòa thượng, ngươi nên đeo Xá Lợi ở trên người. Gặp phải nguy hiểm thì bóp nát nó, tự sẽ có người cứu ngươi, nên nhớ cho kỹ.

Hư An đổ một viên Xá Lợi từ phong thư bên trong ra.

Hắn cầm viên Xá Lợi này, hắn biết là thứ lúc trước mà Không Hải sư bá đã tặng cho Tiêu Thi.

Hắn nở một nụ cười, tinh tế xoa xoa Xá Lợi, tìm một cái dây nhỏ để đeo lên trên cổ. Sau đó đeo vào bên trong người, cuối cùng mới mặc tăng bào vào.

Trước mắt hắn hiện lên khuôn mặt tuyệt đẹp của Tiêu Thi, cảm giác ấm áp vẫn truyền tới đáy lòng hắn, giống như dòng nước ấm bao vây lấy trái tim hắn.

…

Tiểu Cầm tới gõ cửa.

Lúc hai người đi tới bên ngoài thì đã dọn xong một bàn có đầy món ăn phong phú, sắc hương vị đều có đủ.

Thuyền lớn tiếp tục di chuyển ở trên sông, bọn họ uống rượu, thản nhiên tự tại.

Chờ ăn cơm xong, Sở Ly và Hàn Phi vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm. Đến lúc giữa trưa vẫn không thấy người của Đại Giang minh tới.

Sở Ly cười không lên tiếng, hắn không biết bao lâu nữa phủ Quốc Công sẽ hành động.

Buổi trưa qua đi, thuyền lớn ngừng một lúc ở trên một cái bến tàu lớn, bổ sung một vài thứ.

Chờ tới lúc thuyền lớn lần nữa khởi động thì La Xuyên Lai đến bên người Hàn Phi, thấp giọng nói mấy câu.

Hàn Phi kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly cười cợt, biết phủ Quốc Công đã hành động.

La Xuyên lui xuống.

Tiểu Cầm và Tiểu Kỳ đang chuẩn bị đánh đàn thổi tiêu.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh, không nghĩ tới phủ Quốc Công các ngươi đã ra tay rồi!

Sở Ly nói:

- Cũng coi như phủ Quốc Công thất trách cho nên mới động thủ.

Hàn Phi lắc đầu cười nói:

- Ta không nghĩ tới phủ Quốc Công các ngươi lại dám động thủ, phải biết

rằng đối phương cũng là mười lăm thành thủ đó!

Hắn cũng khá là quen thuộc đối với quan trường, tuy nói phủ Quốc Công địa vị cao cả, có thể áp chế thành thủ. Thế nhưng thành thủ cũng có chức vụ hạn chế phủ Quốc Công, Đại Giang minh thuộc về bang phái tam lưu, vốn không thuộc về phủ Quốc Công quản hạt.

Những thành thủ này biết rất rõ về quy củ của phủ Quốc Công, cho nên đều lẩn tránh phủ Quốc Công ra tay, không cho phép bên trong minh có cao thủ Tiên Thiên.

Đáng tiếc ý nghĩ của các thành thủ rất tốt, thế nhưng khi thực hành lại không được.

Người phía dưới biết cao thủ Tiên Thiên quan trọng, không có cao thủ Tiên Thiên thì nói chuyện sẽ không có ai nghe. Cho nên chỉ có thể lén lút nuôi dưỡng cao thủ Tiên Thiên trong âm thầm mà thôi.

Lúc trước Hàn Phi cho rằng, phủ Quốc Công mắt nhắm mắt mở đối với mười lăm thành thủ, cũng không phải là không biết, mà là không thèm để ý, đều tự hiểu ngầm. Thế nhưng bây giờ xem ra, mình đã đoán sai.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Chỉ là mười lăm thành thủ mà thôi.

- Ha ha, đây mới là khí phách của phủ Quốc Công!

Hàn Phi cười to nói:

- Đến đây, mời phủ Quốc Công các ngươi một chén, cũng sớm nên thu thập đám gia hoả này thôi!

Sở Ly cười uống một hơi cạn sạch.

Hàn Phi để chén rượu xuống, có chút đăm chiêu:

- Chỉ có điều, lần hành động này của phủ Quốc Công cũng là cảnh cáo đối với Giang Xuyên minh chúng ta, đúng không?

Sở Ly cười nói:

- Danh tiếng của Giang Xuyên minh rất tốt, phủ Quốc Công sẽ không bởi vì tư lợi mà động võ.

- Ta đây yên tâm rồi, như vậy chúng ta còn có thể làm bằng hữu được.

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh trí tuệ hơn người, đương nhiên chúng ta có thể làm bằng hữu rồi.

- Sở huynh, ngươi nói xem chúng ta có thể hợp tác hay không?

Hàn Phi cười nói:

- Ta biết phủ Quốc Công thế lớn, những tiểu bang phái như chúng ta không lọt nổi mắt xanh của các ngươi. Nhưng nhỏ cũng có chỗ tốt của nhỏ, tin tức linh thông hơn.

Sở Ly nhíu mày.

Quả nhiên Hàn Phi thông minh hơn người, hiểu rõ ưu thế vị trí của chính mình.

Nếu như có thể dính líu quan hệ với phủ Quốc Công, vậy bọn hắn sẽ

không sợ vũ lực uy hiếp nữa, chỉ cần tuân thủ nghiêm ngặt quy củ. Như vậy Giang Xuyên minh sẽ vững như thái sơn.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Hợp tác cùng phủ Quốc Công đối với Giang Xuyên minh các ngươi cũng có chỗ bất lợi.

- Mọi việc đều có hai mặt, cũng không có cách nào.

Hàn Phi thản nhiên cười nói.

Hợp tác cùng phủ Quốc Công chính là tự tuyệt với võ lâm, các phái sẽ chống lại bọn họ.

Nhưng so với đối đầu với phủ Quốc Công, hắn càng muốn hợp tác hơn.

Trong nửa ngày, Đại Giang minh to lớn một lần bị đánh tan, tất cả cao thủ Tiên Thiên hoặc chết hoặc hàng. Các đường chủ trở lên đều bị bắt, áp giải về phủ Quốc Công.

Đại Giang minh có thanh thế hiển hách cỡ nào cơ chứ, độc bá nửa Ly Giang, khiến cho người ta nghe tên biến sắc. Thế nhưng ở trước mặt của phủ Quốc Công lại như trẻ con và người lớn vậy, không hề có chút sức chống đỡ nào cả.

Hắn đã kiến thức được sự mạnh mẽ của phủ Quốc Công, cho nên mới có tâm tư hợp tác.

Nếu như phủ Quốc Công muốn mở cái miệng lớn, thuận thế thu thập nốt Giang Xuyên minh. Như vậy Giang Xuyên minh sẽ không có sức phản kháng, võ công của mình có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một người, không thể kháng cự lại phủ Quốc Công được.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Được, nếu Hàn huynh đã nói, vậy thì chúng ta sẽ hợp tác, Hàn huynh có thể bí mật hợp tác với Thiên Linh viện, giấu diếm được người ngoài.

- Như vậy thì không thể tốt hơn!

Hàn Phi cười nói:

- Nào, vì hợp tác, uống một chén!

Hai người uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly thả chén ngọc trắng xuống:

- Nếu chúng ta đã không phải là người ngoài. Như vậy, Hàn huynh, ta rất hiếu kì về một thân bản lĩnh này của ngươi xuất phát từ nơi nào vậy?

- Sở huynh đã nhìn ra rồi?

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly gật đầu:

- Hàn huynh thâm tàng bất lộ, phần công phu ẩn nhẫn này không phải là bình thường. Trong chốn võ lâm không ai biết được thiếu minh chủ Giang Xuyên minh là một vị cao thủ Thiên Ngoại thiên chứ?

- Ha ha, đúng là ta vẫn che giấu được chuyện này.

Hàn Phi cười đắc ý nói:

- Có bốn người Tiểu Cầm các nàng, không cần ta động thủ... Lại nói tới một thân bản lĩnh này là trời sinh, cũng không phải là bản lĩnh của ta.

Sở Ly hiếu kỳ nhìn về phía nàng.

Hàn Phi cười nói:

- Ta đã ăn qua một loại trái cây, có thể trực tiếp trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, chỉ trong một đêm công phu, không hiểu ra sao.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Ám Sát

- Trái cây thế nào vậy?

Sở Ly cười nói.

Chúng nữ đều hiếu kỳ nhìn về phía Hàn Phi.

Hàn Phi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dáng vẻ rất bình thường, màu hồng, to bằng bàn tay, lần kia là khi vào núi du ngoạn, ta khát đến mức không chịu được, lại không tìm được nước. Sau khi nhìn thấy trái cây trong veo như thế ta không nhịn được ăn vào.

- Không sợ có độc sao?

Sở Ly nói.

Hàn Phi than thở:

- Khi đó ta đã khát đến mức sắp không chịu được nữa rồi. Cho dù có độc ta cũng cứ ăn trước đã rồi hãy nói.

Sở Ly suy nghĩ một chút, không nghĩ ra rốt cuộc là quả gì.

Ở trong đầu hắn tìm qua các linh thảo trong Dược điển, nhưng lại không thấy có ghi chép gì cả, không ngờ chỉ có một trái mà lại khiến cho người ta tăng lên tới cảnh giới Thiên Ngoại thiên.

Nhưng thiên hạ này rất lớn, không gì là không có, chuyện ra sao cũng có thể xảy ra được, rất nhiều chuyện hắn cũng chưa từng thấy.

Hắn thông qua tình cảnh trong đầu của Hàn Phi, đã nhìn thấy dáng vẻ của trái cây kia. Quả thực rất bình thường, ai cũng không nghĩ tới được một trái cây như thế lại có thể tạo ra được một vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Hàn huynh có vận may này, thật sự khiến cho người ta ước ao.

Sở Ly lắc đầu nói.

Hàn Phi cười nói:

- Ta may mắn cho nên mới có được, không biết quý trọng, nào so với được với Sở huynh ngươi. Tuổi còn trẻ đã tu luyện tới Thiên Ngoại thiên, là bằng vào bản lĩnh chân thật.

- Cũng là vận may mà thôi.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Không sánh được với Hàn huynh ngươi. So với người bên ngoài còn mạnh hơn nhiều. Nào, vì vận khí của chúng ta, lại uống một chén!

Hai người lại uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly rất hài lòng đối với rượu ở trên thuyền này, mùi hương lâu dài, là rượu ngon hiếm thấy.

Hắn nhìn về phía tứ nữ.

Hàn Phi cười nói:

- Các nàng không phải là may mắn, là dựa vào bản lĩnh thật sự để tu

luyện, tư chất của các nàng tốt hơn ta.

Sở Ly gật gù không hỏi thêm nữa.

Hai người tán gẫu giao lưu về vấn đề tin tức.

- Thôi Bàn Tử!

Hàn Phi giương giọng kêu lên.

- Thiếu gia!

Rất nhanh một trung niên béo lùn chắc nịch cao to đã chạy tới, mặt tròn mắt híp, hai con mắt như bị thịt đẩy ra vậy. Chỉ để lộ ra một cái khe nhỏ, trong cái khe nhỏ là con mắt rất là linh động.

Hắn nhanh chóng liếc mắt nhìn Sở Ly và Tiêu Thi một chút. Mắt nhỏ hầu như cười đến mức không nhìn thấy được:

- Thiếu gia, người tìm ta sao?

- Vị này chính là tổng quản Thiên linh viện của phủ Quốc Công.

Hàn Phi giới thiệu:

- Sau này chúng ta nhận được tin tức nào thì đưa một phần cho Thiên Linh viện. Biết chưa?

- Vâng.

Thôi Bàn Tử vội vã ôm quyền cười nói:

- Xin chào Sở tổng quản!

Sở Ly cười nói:

- Sau này ta ở Thần Đô, hiện Thôi tiên sinh ở nơi nào?

- Hắn tên là Thôi Dược. Là chưởng quỹ của một tửu quán.

Hàn Phi cười nói:

- Lần này đi theo ta, đồng thời cũng là bởi vì thủ nghệ của hắn. Ta chuẩn bị đưa hắn đến Sùng Minh thành, nếu Sở huynh đã đi Thần Đô, như vậy hãy để cho hắn đi tới Thần Đô đi.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh có thể sắp xếp nhân thủ vào Thần Đô sao?

- Có chút phương pháp.

Hàn Phi cười nói.

Hắn lòng mang chí lớn, Thần Đô là chỗ quyền lực thiên hạ tập trung, há có thể không có người phụ trách tìm hiểu tin tức chứ?

Tài chính của Giang Xuyên minh hậu hĩnh, lấy tiền tài mở đường. Muốn làm được chuyện này cũng không khó.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ để nha hoàn liên hệ cùng vị Thôi tiên sinh này.

- Không dám xưng là tiên sinh, Sở tổng quản cứ gọi ta là Thôi Bàn Tử là được rồi!

Thôi Dược vội vã đong đưa bàn tay mập.

Sở Ly cười nói:

- Sao dám sao dám, sau đó còn cần Thôi tiên sinh giúp đỡ.

Thôi Dược cười khổ gật đầu:

- Vâng vâng, cứ bao ở trên người của tiểu nhân. Một khi có tin tức gì thì ta sẽ lập tức truyền tới, bảo đảm sẽ không chậm trễ.

Hàn Phi cười ha hả nói:

- Khỏi cần khách khí với hắn, sau này ngươi sẽ biết về tên này, rất xảo quyệt!

- Khà khà, thiếu gia. Tiểu nhân là người trung hậu thành thật mà!

Thôi Dược cười hì hì nói.

- Ngươi lăn đi!

Hàn Phi phất tay muốn đánh người.

Thân thể béo lùn chắc nịch của Thôi Dược linh hoạt nhảy một cái, ôm quyền chạy đi.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên.

Chân mày Sở Ly cau lại, chỉ chỉ xuống phía dưới:

- Hàn huynh. Xem ra có khách không mời mà đến, chúng ta đi xuống xem một chút đi!

- Hừ!

Tiếng hừ tức giận của La Xuyên vang lên.

http://tieulun.hopto.org

- Lão La? Đi!

Hàn Phi hơi thay đổi sắc mặt.

Thân thể hắn như ma lóe lên, xuất hiện ở tầng một.

Sở Ly cũng xuất hiện theo.

La Xuyên đang chiến thành một đoàn với một hán tử trung niên, đang liên tục bại lui, tràn ngập nguy cơ.

Hán tử trung niên mặc y phục màu xanh chính là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cách không xuất chưởng, chưởng lực mãnh liệt, một cao thủ Tiên Thiên như La Xuyên có thể chống đỡ được nhiều chiêu như vậy là dựa vào thân pháp rất nhanh và kinh nghiệm của hắn. Thế nhưng cũng vẫn liên tục lùi về phía sau.

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên!

Ánh mắt Hàn Phi sáng lên, nghiêng người tiến lên:

- Lão La. Giao cho ta!

La Xuyên lui về phía sau một bước, trầm giọng nói:

- Thiếu gia cẩn thận. Công lực của người này cực sâu!

Hắn cũng đã gặp không ít cao thủ Thiên Ngoại thiên, nhưng người có công lực tinh xảo như hán tử trung niên này lại rất ít, không hắn thiếu gia đã có thể thắng được.

Hàn Phi cười sang sảng một tiếng, thân thể lóe lên đi tới phía sau hán tử trung niên, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Phía sau hán tử trung niên giống như có mắt vậy, bàn tay phải xoay ngược lại đánh một cái.

- Ầm!

Hai đạo chưởng lực va chạm, giống như hai đạo sóng lớn chạm vào nhau, tạo ra một cơn gió lớn.

Y phục của bốn người ở đây bay phần phật.

Sở Ly trầm giọng hừ lạnh nói:

- Còn có một người nữa!

Hắn lóe lên rồi biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở tầng hai.

Một hán tử trung niên áo tím xuất hiện ở tầng hai, đang đứng từ xa đánh một chưởng về phía Tiêu Thi.

Ba nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần nũng nịu kêu một tiếng, che ở trước người Tiêu Thi, xuất chưởng đón lấy chưởng lực.

- Ầm ầm ầm!

Ba tiếng vang ầm ầm vang lên, tam nữ đều bay ra ngoài, khóe miệng mang theo máu.

Oai của một chưởng này cũng bị đánh tan.

Tiêu Thi mặt không biến sắc nhìn trung niên áo tím, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai?

- Hừ!

Trung niên áo tím nhìn thấy nàng bình tĩnh như vậy, lại tức giận vỗ ra một chưởng.

Bên người Tiêu Thi đột nhiên lóe lên, Sở Ly xuất hiện, ôm lấy nàng rồi biến mất tại chỗ, xuất hiện ở phía sau trung niên áo tím.

Trung niên áo tím vỗ ra một chưởng về phía sau.

- Sưu!

Một tiếng kêu nhỏ, Sở Ly bắn ra phi đao.

Trung niên áo tím biến chưởng thành quyền đánh ra.

- Sưu!

Trong tiếng y phục bị rách, phi đao đâm thủng quyền kình, bắn vào vai trái của trung niên áo tím.

- Khục!

Sắc mặt của trung niên áo tím đột nhiên phát lạnh, đồng màu với màu sắc trường sam của hắn, phi đao trên vai bắn ngược ra.

Sở Ly không nghĩ tới nhanh như vậy hắn đã dùng bí thuật.

Trong lòng kinh ngạc, trên tay không dừng lại, lại bắn ra một thanh phi đao.

- Sưu!

Phi đao bị quyền kình này chặn lại, thế đi hơi chậm lại, trung niên áo tím tránh ra.

Một quyền này của hắn so với lúc trước còn cô đọng hơn gấp đôi, đủ để làm cho phi đao suy yếu.

Sở Ly lắc đầu một cái, ôm lấy Tiêu Thi, lại bắn ra một thanh phi đao.

Trung niên áo tím cười gằn đánh ra một quyền, quyền kình ngưng tụ như thật, như trên không trung xuất hiện một quả cầu tuyết, đánh về phía phi đao.

Hắn tin uy lực của quyền này so sánh với quyền trước đó lại càng mạnh hơn, thậm chí có thể đánh cho phi đao bay ngược trở lại!

- Phanh!

Ánh bạc lóe lên, phi đao đâm thủng quả cầu tuyến, không chút trở ngại nào bắn vào ngực trái của trung niên áo tím.

Hắn trợn mắt lên, khó có thể tin được cúi đầu nhìn phi đao.

Một đao này của Sở Ly nhìn như giống một đao trước đó, nhưng hắn lại chồng chất nội lực Ngự Cực kinh và Bích Hải vô lượng công sáu lần, uy lực hơn xa.

- Sưu!

Lại một thanh phi đao bắn vào ngực hắn.

Sở Ly lạnh nhạt nhìn hắn:

- Phượng Hoàng sơn đúng không?

- Ngươi...

Trung niên áo tím chỉ vào hắn, ngửa mặt lên trời ngã vào trong dòng sông.

http://tieulun.hopto.org

Mấy động tác này rất mau lẹ, cực kỳ nhanh, Tiêu Thi và tam nữ Tiểu Cầm không nhìn qua lâu thì Sở Ly đã bắn ra bốn đao, kết thúc trận chiến.

- Ầm ầm ầm ầm...

Ở tầng một truyền đến từng tiếng trầm vang.

Sở Ly cười nói:

- Ba vị cô nương, đa tạ, thương thế có nặng lắm không?

Hắn móc ra một bình sứ ở trong lòng rồi ném qua:

- Mỗi người một viên.

Đồng thời, có ba cỗ linh khí tràn vào trong thân thể của các nàng, trợ giúp các nàng khôi phục thương thế.

Các nàng cảm giác như được nước nòng bao quanh, cảm thấy ấm áp thoải mái không nói ra được, các nàng biết là Sở Ly tạo ra.

Tiêu Thi thi lễ với tam nữ, mỉm cười gật đầu.

Sở Ly ôm quyền một cái, ôm lên Tiêu Thi rồi biến mất, xuất hiện ở tầng một.

Lúc này Hàn Phi đang đại phát thần uy, đánh cho trung niên mặc y phục màu xanh liên tục bại lui, cố gắng chống đỡ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Trở Về

Sở Ly đánh giá hắn vài lần.

Chưởng pháp của Hàn Phi không tầm thường, công lực cũng thâm hậu, so với tu luyện được còn hơn một bậc.

Sở Ly cất giọng nói:

- Người Phượng Hoàng sơn, một đồng bạn khác của ngươi đã mất mạng.

Sắc mặt của trung niên mặc y phục màu xanh hơi thay đổi, thấy Sở Ly ở chỗ này, hắn biết đồng bạn không đắc thủ được.

Hắn sinh lòng thoái ý, hừ một tiếng, thân thể đột nhiên phồng lớn thêm một vòng, sắc mặt phát tím, thúc giục bí thuật.

Sở Ly đã sớm thấy rõ bí thuật của Phượng Hoàng sơn nhất mạch, tâm pháp rất ngắn, thúc giục cực nhanh, sắc mặt phát tím là cảnh tượng kì dị giống nhau khi thi triển bí thuật.

Đáng tiếc trả giá quá lớn, cho dù hắn học được thì cũng sẽ phải thận trọng sử dụng, dù sao hắn đã có Thần Túc Thông, không đánh lại được thì cứ chạy, cũng không cần thiết phải dùng loại bí thuật tổn thọ này.

Trung niên mặc y phục màu xanh quyết định sử dụng bí thuật rất nhanh, hắn hiểu rõ, nếu sư huynh đã bỏ mình, mình muốn nghĩ thoát thân, không dùng bí thuật là chuyện không thể.

Phát hiện ra chưởng lực của hắn bỗng nhiên tăng vọt, uy lực đột ngột tăng lên gấp đôi, Hàn Phi cười nói:

- Quả nhiên ẩn giấu thủ đoạn, rất mạnh!

Chưởng lực của hắn cũng được cô đọng theo, uy lực tăng mạnh, nhưng vẫn đánh tới mức không phân cao thấp với trung niên mặc y phục màu xanh.

Sở Ly cười nói:

- Hàn huynh, để ta tới đi.

- Cứ để ta trừng trị hắn là được rồi!

Hàn Phi hưng phấn nói.

Hắn rất ít khi giao thủ với cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong chốn võ lâm cao thủ Thiên Ngoại thiên tự thị, không thèm để ý tới bang phái tam lưu như Giang Xuyên minh, hắn cũng phải ẩn giấu tu vi của mình, cho nên rất ít khi động thủ.

Bây giờ cơ hội đã chạy đến trước mặt, đương nhiên hắn phải nắm lấy cơ hội luyện tập.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên lợi hại như vậy không thường thấy được, nếu như lần sau gặp phải người càng lợi hại hơn thì mình không đủ kinh nghiệm, rất có khả năng sẽ ngã xuống.

Hắn suy nghĩ sâu xa. Vì lẽ đó mới đánh rất hăng say.

Sở Ly nở nụ cười quan sát, sát ý trong lòng phun trào. Không định buông tha cho người này.

Lá gan của Phượng Hoàng sơn không nhỏ, lại bởi vì Cổ Nguyệt mà thực

sự dám ám sát mình, phải biết rằng việc này vừa lan truyền ra, Sở Ly sẽ có thể vận dụng lực lượng của phủ Quốc Công tới thu thập Phượng Hoàng sơn.

Phượng Hoàng sơn dám làm như thế là bởi vì không sợ phủ Quốc Công, đây chính là lực lượng của đại tông nhất lưu.

Hiện giờ phủ Dật Quốc Công thế yếu, một khi đối phó với Phượng Hoàng sơn sẽ tạo ra hậu quả khó lường, rất có khả năng sẽ động tới những tông phái khác, đã như thế, phủ Dật Quốc Công không ép được trận. Như vậy sẽ tạo thành chiến hỏa nổi lên bốn phía.

- Ầm ầm ầm...

Chưởng kình bắn ra tứ tán, y phục của đám người Sở Ly bay phần phật như đang đứng ở bên trong gió lớn.

Tiêu Thi cau mày, cảm thấy nếu cứ tiếp tục đánh như thế cũng không phải là chuyện tốt.

Chưởng lực của Hàn Phi càng ngày càng mạnh, lúc bắt đầu còn hơi rơi xuống hạ phong, lúc này lại không kém chút nào.

Lực lượng của loại kỳ quả kia vẫn ẩn ở trong thân thể, hắn còn chưa hoàn toàn hấp thu được. Ở dưới bức bách của cao thủ Thiên Ngoại thiên này. Dần dần được kích thích ra.

Sở Ly nhìn tu vi của hắn tăng mạnh, lắc đầu thở dài, quả nhiên không hổ là kỳ ngộ, không ước ao được.

- Ầm!

Ngực của trung niên kia trúng chưởng. Phun ra máu rồi bay ra ngoài.

Hắn dựa thế thúc giục khinh công, tốc độ rất nhanh, muốn bay ra ngoài

thuyền.

- Sưu!

Một đạo ánh bạc đuổi theo hắn. Bắn vào trong ngực hắn.

Động tác của trung niên kia dừng lại, mở to hai mắt gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly. Không cam lòng ngã vào trong sông.

Nước sông cuồn cuộn, trong nháy mắt hắn đã bị cuốn đi.

- Sở huynh. Một tay phi đao của ngươi rất là lợi hại đó.

Hàn Phi thở dài nói.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ là đánh lén mà thôi, nếu không phải Hàn huynh đã đả thương hắn thì ta cũng không dễ bắn trúng hắn như vậy, cao thủ Thiên Ngoại thiên có trực giác kinh người đối với nguy hiểm, có thể tránh chỗ yếu.

Hàn Phi cười nói:

- Là phi đao của ngươi quá nhanh.

Sở Ly bật cười:

- Hàn huynh, chúng ta không cần phải thổi phồng nhau nữa đâu.

Đây là lời nói thật của hắn.

Dùng phi đao giết người, thường thường hắn sẽ thông qua Thần Túc Thông để đến trước người, cho dù đối phương sinh ra báo động thì cũng không kịp phản ứng. Vừa nãy cách xa như vậy sẽ không giết chết được cao

thủ Thiên Ngoại thiên, khoảng cách vừa xa, trong lòng đồng thời báo động, cao thủ Thiên Ngoại thiên đã có thể tránh khỏi chỗ yếu hại.

- Thực sự là thoải mái!

Hàn Phi hưng phấn bay lên, lớn tiếng cười nói:

- Đi, đi uống vài chén!

Sở Ly và Tiêu Thi cùng hắn lên tầng một, đi tới boong thuyền.

Lúc này tam nữ đang khoanh chân ngồi ở trên thảm trải sàn để vận công điều tức.

- Tiểu Cầm, các ngươi không sao chứ?

Hàn Phi thân thiết nói:

- Có bị thương nặng hay không?

Tiểu Cầm mở đôi mắt sáng ra, tao nhã cười cười:

- Công tử, chúng ta không sao, Sở công tử đã tới kịp bảo vệ chúng ta.

Sở Ly vội vã xua tay cười.

Thực sự là nữ nhân băng tuyết thông minh, rõ ràng là các nàng bảo vệ Tiêu Thi, ngược lại lại trở thành mình bảo vệ các nàng, mình đã thiếu nợ ân tình của các nàng.

Nhị nữ còn lại cũng mở đôi mắt sáng ra, dung quang chiếu rọi người khác.

Đan dược của Sở Ly, thêm vào thảo mộc linh khí phụ trợ, thương thế của các nàng cũng không nặng, mất một lúc đã khỏi hẳn.

http://tieulun.hopto.org

Nhanh chóng khôi phục thương thế như thế, đây là lần đầu các nàng gặp phải, rất mới mẻ và hưng phấn.

Tiêu Thi mở miệng nói:

- Nếu như ba vị muội muội bị bắt nạt cứ đến tìm ta, ta sẽ làm chủ thay các ngươi!

Hàn Phi nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Hàn huynh, vị này chính là Nhị tiểu thư, sắp trở thành An vương phi.

Hàn Phi sửng sốt một chút, vội nói:

- Sở huynh, đừng đùa.

Hắn vẫn cho rằng Tiêu Thi là phu nhân của Sở Ly.

Nàng hầu như không mở miệng nói chuyện, vẫn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, rất giống nữ nhân dịu dàng hiền thục, tình cờ ánh mắt nhìn lại đây, khiến cho hắn có mấy phần cảm giác quái dị.

Hắn biết Sở Ly không kết hôn, nhưng thanh niên thiên tài như vậy há có thể không có nữ nhân cơ chứ? Mình chỉ là một thiếu minh chủ đã có nhiều mỹ nữ như vậy rồi.

Hắn kết luận Sở Ly chỉ là không kết hôn mà thôi, hai người ngồi cùng một chỗ như phu thê, cho nên đương nhiên hắn đã xem Tiêu Thi là nữ nhân của Sở Ly, cho nên mới gọi là phu nhân.

Hắn không nghĩ tới dĩ nhiên nàng lại là Nhị tiểu thư của phủ Quốc Công.

Sở Ly cười nói:

- Như vậy cứ coi như ta đang nói đùa đi.

- Đúng là... Nhị tiểu thư sao?

Hàn Phi chần chờ nhìn về phía Tiêu Thi.

Sóng mắt của Tiêu Thi như nước, nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, không lên tiếng.

Hàn Phi đã tin, khó trách thần thái của vị Sở phu nhân này rất không đúng, ngạo khí bức người, hóa ra là Nhị tiểu thư, trách không được!

Sở Ly xua tay cười nói:

- Thân phận của Nhị tiểu thư không thể truyền ra ngoài, tránh cho nhiều chuyện xảy ra, Hàn huynh cứ coi như không biết đi.

Hàn Phi lườm hắn một cái, cười khổ nói:

- Ta không làm được.

- Hàn huynh là người hào hiệp mà.

Sở Ly cười nói.

Hàn Phi cố gắng không nhìn Tiêu Thi, than thở:

- Hành trình Sùng Minh thành này cũng thật là đặc sắc!

Trong lòng hắn cực kỳ hiếu kỳ, Nhị tiểu thư được xưng là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, không biết rốt cuộc dung mạo ra sao, thật sự có đẹp như vậy không?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi cúi đầu không nhìn hắn nữa.

Thuyền lớn cực nhanh, một đường thông suốt, tình cờ dừng lại ở bến tàu một lúc, bổ sung chút đồ, sau đó lại tiếp tục chạy.

Bảy ngày qua đi, thuyền lớn dã đến bến tàu ngoài Sùng Minh thành.

Muốn vào thành phải đi vào từ cửa thành, trong Sùng Minh thành không có đường sông.

Tuyết Lăng đã chờ mọi người ở bến tàu.

Người mặc một bộ la sam trắng như tuyết, mặt ngọc trắng loáng, lành lạnh như tuyết, ở trên bến tàu rộn ràng huyên náo giống như hạc đứng trong bầy gà vậy.

Mọi người đều tự giác tránh nàng ra, chu vi một trượng chung quanh nàng trống không.

Nhìn thấy Sở Ly đứng trên thuyền lớn, mặt ngọc lành lạnh của nàng tức thì nở một nụ cười, chẳng khác nào tuyết tan, dung quang loá mắt. Nàng nhẹ nhàng bay lên, vô thanh vô tức rơi xuống trước mặt của Sở Ly:

- Công tử! Nhị tiểu thư!

Sở Ly cười nói với Hàn Phi:

- Đây là nha hoàn Tuyết Lăng của ta, đây là Hàn Phi Hàn huynh.

Hàn Phi ôm quyền một cái:

- Tuyết Lăng cô nương.

Tuyết Lăng thi lễ:

- Xin chào Hàn công tử.

Sở Ly nói:

- Sau này có tin tức gì thì để Thôi tiên sinh đến tìm Tuyết Lăng.

Hàn Phi cười ha hả nói:

- Như vậy nhất định lão Thôi sẽ mừng rỡ không thôi!

- Hàn huynh, sau này chúng ta còn gặp lại, hẹn gặp lại trong thành!

Sở Ly ôm quyền một cái, tay trái ôm lấy Tuyết Lăng, tay phải ôm lấy Tiêu Thi, đột nhiên biến mất.

Hàn Phi lắc đầu thở dài, ngón khinh công này mình không bằng, xem ra sau khi trở về nhất định phải học thêm khinh công, khinh công của mình nhanh thì nhanh, thế nhưng lại không đủ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Linh Hạc

Ba người Sở Ly xuất hiện ở phủ Quốc Công, trong Thiên Linh viện.

Tiêu Thi ngồi vào bên trong tiểu đình, lười biếng không muốn động, cũng không muốn về Ngọc Thi đảo.

Tuyết Lăng nhíu mày nói:

- Công tử, rất kỳ quái, những phủ khác đều không có động tĩnh gì, giống như là không biết có đại hôn vậy.

Sở Ly đăm chiêu:

- Sợ rằng sẽ không bình tĩnh được nữa... Đặc biệt phải chú ý tới người của phủ Nhân Quốc Công.

- Các nàng sẽ quấy rối sao?

- Khó nói.

Tiêu Thi lười biếng nói:

- Không phải đã nói xong với Lục Ngọc Dung rồi sao?

- Cho dù nói muốn hợp tác thì cũng không thể không phòng.

Sở Ly nói.

Hắn không nhìn thấu được tâm tư của Lục Ngọc Dung, mà thủ đoạn của

Lục Ngọc Dung giảo quyệt, rất khó để nói rõ rốt cuộc nàng có đi quấy rối hay không. Đến thời điểm hắn sẽ đến phủ Nhân Quốc Công một chuyến để thăm dò hư thực.

Tiêu Thi nói:

- Tới thì càng tốt, nhìn xem bọn họ có thể làm ra được chuyện gì!

Càng tới gần đại hôn, bỗng nhiên nàng lại sinh ra hoảng sợ.

Tuy nói mình đã chuẩn bị để hi sinh, nhưng khi chân chính đến ngày đó nàng vẫn cảm giác hoảng sợ và nôn nóng. Sắp đi vào trong vương phủ, khắp nơi chông gai, từng bước gian nan.

Sở Ly nhìn ra nàng lo lắng bất an, hắn cười nói:

- Chúng ta lại đi du ngoạn chứ?

- Đi đâu?

Tiêu Thi lười biếng không nhấc người lên được.

- Đi Thập Vạn Đại Sơn, được không?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi bỗng cảm thấy phấn chấn, hỏi:

- Thập Vạn Đại Sơn?

Thập Vạn Đại Sơn là cấm địa với nhân loại, là địa bàn của linh thú, cho dù cao thủ Thiên Thần cũng có vào mà không có ra.

Chỉ có điều hắn có Thần Túc Thông, một khi gặp phải linh thú sẽ có thể

đào tẩu.

Nàng lớn như vậy rồi mà chưa từng thấy linh thú.

Tuyết Lăng nghĩ một hồi, muốn nói lại thôi.

Thập Vạn Đại Sơn cũng quá mạo hiểm, vạn nhất thực sự gặp phải linh thú mạnh mẽ, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chắc chắn sẽ phải chết.

Sở Ly cười nói:

- Nhìn linh thú. Giải sầu, được chứ?

- Được, đi Thập Vạn Đại Sơn!

Tiêu Thi nói:

- Chỉ có điều chúng ta đi một vòng ở bên ngoài. Đừng đi vào trong, có người nói càng đi vào bên trong thì linh thú càng cường đại, ngay cả cao thủ Thiên Thần cũng không phải là đối thủ của chúng!

- Đương nhiên.

Sở Ly gật đầu:

- Ở bên ngoài nhìn là được rồi.

Tuyết Lăng thấp giọng nói:

- Công tử...

Sở Ly cười nói:

- Không sao, sẽ không đi mạo hiểm, chỉ liếc mắt nhìn mà thôi... đúng rồi,

ngươi đi hỏi thăm một chút tin tức ở chỗ Hàn huynh. Lại gặp Thôi Dược dưới tay hắn một lần, tương lai hắn có tin tức gì sẽ đưa cho ngươi.

-... Vâng.

Tuyết Lăng bất đắc dĩ gật đầu. Biết khuyên nhiều cũng là vô ích.

…

- Đây chính là Thập Vạn Đại Sơn sao?

Tiêu Thi đánh giá Mãng Sơn mạch một chút, nhíu mày hỏi:

- Có gì không đúng sao?

Sở Ly và Tiêu Thi đứng ở dưới chân một ngọn núi lớn, năm đó hắn và Triệu Dĩnh tới đây, chính là một cái thung lũng ở trong ngọn núi này.

Có điều đây chỉ có thể coi là sơn mạch ngoại vi của Thập Vạn Đại Sơn, cũng không có linh thú tồn tại.

Muốn chân chính tiến vào Thập Vạn Đại Sơn thì phải đi qua ngọn núi này, một khi đi vào, như vậy sẽ chân chính bước vào Thập Vạn Đại Sơn, chính là một thế giới khác.

Hắn chưa từng đi qua Thập Vạn Đại Sơn, trong đầu không hiện ra được hình ảnh gì, cho nên cũng không dùng Thần Túc Thông qua được.

Sở Ly cười nói:

- Đây là bên ngoài, qua ngọn núi này sẽ chân chính đi vào Thập Vạn Đại Sơn.

- Vậy còn chờ gì nữa. Đi nhanh đi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi vội nói.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư có thể tưởng tượng ra được, bên trong vô cùng nguy hiểm, có người nói chỉ có đi vào mà không đi ra được.

- Không ra được thì càng tốt.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly gật gù, ôm lấy thân thể thon thả của nàng, lóe lên rồi biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở trên đỉnh núi.

Đứng đỉnh núi nhìn quần sơn, đập vào mắt đều là ngọn núi nguy nga um tùm rậm rạp.

Núi lớn san sát, lít nha lít nhít không nhìn thấy tận cùng.

Mỗi ngọn núi đều nối liền trời đất, đều bị mây trắng che khuất. Trên núi có mây trắng lượn lờ, giống như tiên cảnh mờ mịt.

Thập Vạn Đại Sơn được là xưng có mười vạn ngọn núi, có người nói so với cương vực của nhân loại còn lớn hơn. Cho dù dùng khinh công của hắn chạy một tháng thì cũng chưa chắc đã có thể xuyên qua được.

Không thấy Thập Vạn Đại Sơn, không biết nhân loại nhỏ bé ra sao.

- Thật đồ sộ!

Tiêu Thi thở dài nói.

Nhìn thấy cảnh tượng bao la này, tâm cảnh của nàng trở nên to lớn, sự nôn nóng lập tức bị quét sạch.

Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Đi vào sao?

- Đi, vào xem xem một chút.

Sở Ly cười nói.

Hắn nắm tay của Tiêu Thi lên, biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở dưới chân một ngọn núi.

Vừa bước vào ngọn núi, quanh thân tức thì nhẹ đi.

Không khí chung quanh rất là trong lành, hít một cái, mỗi một lỗ chân lông trên thân thể đều giãn ra, lục phủ ngũ tạng được gột rửa một lần, mềm mại đi một phần.

- Quả nhiên linh khí rất nồng nặc!

Sở Ly than thở.

Khô Vinh kinh vận chuyển, linh khí từ bốn phương tám hướng dũng mãnh tiến vào thân thể.

Độ dày đặc, sinh động của linh khí, không ngờ lại có mấy phần cảm giác của Thiên Linh thụ, tuy hơi kém một phần, nhưng không xê xích nhiều.

- Nơi này rất tốt!

Tiêu Thi cũng cảm thấy cả người thoải mái, đập vào mắt là màu xanh lục, sinh cơ dạt dào.

Đứng ở dưới chân núi này, tâm tình của mình vô cùng tốt, tim nhảy nhót dâng trào, sinh cơ bừng bừng.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như có thể ở nơi này là tốt rồi!

Tiêu Thi thở dài nói.

Sở Ly cười nói:

- Ý tưởng này không tệ.

Hắn thông qua Đại Viên Kính Trí nhìn qua bốn phía, nơi này không có linh thú gì, chỉ có linh thảo và linh thụ um tùm, còn có một chút sâu nhỏ. Ngoài ra là một ít chim tước trong rừng, so với chim tước bên ngoài, bọn chúng có sinh cơ dồi dào hơn mấy phần, cũng không dị dạng gì khác.

Những chú chim tước này vui vẻ mổ sâu ở trên cây, thỉnh thoảng sẽ nhảy xuống, ăn sâu bên trong đất.

Ngoại trừ những chim tước này ra, không còn chim bay cá nhảy gì khác.

- Đi lên xem một chút.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi nói:

- Phải cẩn thận đó!

Sở Ly nắm chặt cổ tay nàng, biến mất ở tại chỗ, sau khi lóe lên hai lần đã xuất hiện ở giữa sườn núi, sương mù lượn lờ, nhiệt độ hạ thấp.

Ở bên trong Đại Viên Kính Trí hắn đã nhìn thấy một loại loài chim, lập tức dừng lại, không dám làm lộn xộn.

Ở bên trong Đại Viên Kính Trí, hai con chim nhỏ rất giống tiên hạc đang đứng ở trên một gốc cây thông, chân sau đứng yên, một chân khác núp ở dưới

bụng, trên đỉnh đầu là cái mào đỏ thắm, miệng vừa mảnh vừa dài, con mắt như bảo thạch, trong trẻo mà linh tuệ.

Hắn nhận ra đây là linh hạc, cho nên mới không dám động, hai con linh hạc này đã phát hiện ra hắn dò xét, đồng thời quay đầu nhìn sang.

Hắn không dám làm ra một hành động nho nhỏ nào.

Trí tuệ của những linh thú này đều không kém con người, thậm chí còn có rất nhiều linh thú có trí lực hơn xa nhân loại.

Mà có thể cảm giác được Đại Viên Kính Trí của mình dò xét, đây là chuyện mới xảy ra lần đầu, quả nhiên tinh thần nhạy cảm, hơn xa người thường!

- Làm sao vậy?

Tiêu Thi nhìn hắn cứng đờ bất động, thấp giọng hỏi.

Sở Ly cười khổ:

- Linh hạc.

Sắc mặt của Tiêu Thi hơi thay đổi:

- Đi nhanh lên!

Linh hạc rất lợi hại, nhân loại không thể địch lại nổi.

Sở Ly nói:

- Nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Trong lòng hắn rục rà rục rịch, muốn tiếp xúc linh thú một chút, hắn quá

hiếu kỳ về linh thú.

- Chi...

Một tiếng hí dài cao vút sáng sủa, hai con linh hạc mở rộng hai cánh ra, đập hai lần rồi bay lên trời, hóa thành hai đạo ánh sáng màu trắng xuất hiện ở tầm nhìn của hắn. Giống như mũi tên rời cung phóng tới, khí thế hùng hổ, muốn lấy tính mạng của hai người bọn họ.

Hắn giật mình, vội vào kéo bên cạnh ở Tiêu Thi một cái, vung chưởng nghênh đón.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, hắn tránh thoát khỏi cái miệng của linh hạc mổ, bắn trúng linh hạc, nhưng lại bay ra ngoài, giống như bị tuấn mã trước mặt va trúng vậy.

Thân ở trên không trung, một con linh hạc khác đã bắn đến, cái miệng như kiếm đâm đến.

Sở Ly cố gắng tránh cái mỏ dài, vung chưởng đánh ra.

- Ầm!

Một chưởng này của hắn đánh vào trên người linh hạc.

Lông chim của linh hạc cứng cỏi, lập tức làm tan mất hơn nửa lực lượng của hắn, chưởng lực không xâm lấn vào thân thể nó được.

Một tia sáng trắng khác xuất hiện, lại một con hạc khác đang mổ đến.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Phệ Nguyệt

Thân thể của Sở Ly vặn vẹo, lần nữa tránh ra, nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

- Ầm!

Quyền kình ngưng tụ như thật bắn trúng một con linh hạc, linh hạc không để ý tới chút nào, tiếp tục mổ tới.

Một con linh hạc khác cũng công kích theo.

Hai con linh hạc chẳng khác nào cao thủ Thiên Ngoại thiên cùng công kích, ngươi tiến ta lùi, phối hợp rất tốt, vô cùng nhanh. Nếu như hắn không dùng thần thông, chỉ dùng khinh công, như vậy sẽ không nhanh bằng chúng nó.

- Ầm!

Lại một quyền bắn trúng cánh của linh hạc, ngăn cản nó tới gần.

Một đầu linh hạc khác mổ đến, nhanh như điện.

Sở Ly lôi kéo tay của Tiêu Thi đột nhiên biến mất.

Hắn có chút chật vật xuất hiện ở dưới chân núi, ngửa đầu nhìn sườn núi, bất đắc dĩ lắc đầu một cái:

- Quả nhiên là lợi hại!

Tiêu Thi nhìn hoa cả mắt.

Hai đầu linh hạc như hai bóng trắng lúc thì ở phía trước, lúc thì ở phía sau, tình cờ Sở Ly bắn trúng chúng nó thì mới nhìn rõ thấy hình dạng của chúng ra sao, thần tuấn dị thường, toả ra khí thế ép người, không hổ là linh thú!

- Không đánh lại chúng nó hay sao?

Nàng cười nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đao thương bất nhập, nội lực không đả thương được chúng, linh thú quả thực được trời cao chăm sóc, là con cưng của thiên địa!

Trời sinh đã có lông chim cứng cỏi như thế, căn bản không sợ đao thương và võ công của nhân loại, chúng nó linh tính hơn người, còn có cảm giác nhạy cảm hơn cao thủ Thiên Ngoại thiên, muốn hạ độc cũng không thể, nhân loại không có biện pháp làm gì chúng nó.

- Hay là trở về đi.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nói:

- Có người nói linh hạc là linh thú khá là hữu hảo đối với nhân loại, chuyện này có chỗ không tầm thường!

- Hữu hảo sao?

Tiêu Thi khẽ cười nói:

- Ngươi sẽ hữu hảo với một con kiến hôi sao? Nhiều lắm là không thèm để ý mà thôi, linh hạc tính tình đạm bạc, không để ý tới nhân loại, không phải là chúng nó hữu hảo.

Nàng đọc rất nhiều sách, cũng cảm thấy rất hứng thú đối với linh thú, cho nên đã xem qua không ít kỳ thú.

- Có thể phá tan được lông chim của chúng nó không?

Sở Ly nói.

- Muốn phá tan lông chim của chúng nó thì phải có móng vuốt của linh thú.

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Nhưng muốn lấy được móng vuốt của linh thú như vậy, so với phá tan lông chim của chúng nó càng khó hơn. Vì lẽ đó đây là một hy vọng rất xa vời.

Sở Ly lắc đầu.

- Ngươi muốn kết thù với chúng nó sao?

Tiêu Thi nói:

- Nếu như làm tổn thương chúng nó. Như vậy sẽ rất phiền phức!

Sở Ly nói:

- Ta muốn chút máu của chúng nó.

Nếu có thể lấy được chút máu của linh hạc làm Tụ Thần Phù, có lẽ hiệu quả sẽ cực cao. Cũng không phải đi giết chúng nó, chỉ là lấy một chút máu

mà thôi.

- Đừng làm bừa!

Tiêu Thi sợ hết hồn:

- Nếu như lấy máu của chúng nó, chúng nó sẽ diệt ngươi!

Sở Ly rất tiếc nuối nói:

- Vậy thì thôi đi, lại đi nơi khác xem một chút.

- May mà lần này đụng phải linh hạc, nếu là những linh thú khác, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Tiêu Thi nói:

- Cứ ở chỗ này đi, ngọn núi này đã đủ để chúng ta luống cuống tay chân rồi!

-... Được, cũng tốt.

Sở Ly cười nói:

- Tìm một ít linh thảo rồi trở về.

Hắn phát hiện ra ngọn núi này có rất nhiều linh thảo mà bên ngoài không có. Đều vô cùng quý giá.

Đặc biệt có một loại một loại linh thảo mà Hoa Kim đan cần nhất tên là Phệ nguyệt thảo, chỉ cần mang nó về bên cạnh Thiên linh thụ trong phủ Quốc công là có thể chậm rãi mở rộng quy mô.

Có thứ này, không lo Mai Ngạo Sương lại giận dỗi với mình nữa, trái lại

còn phải nhận ân huệ lớn của mình.

Ở bên ngoài Phệ nguyệt thảo hầu như tuyệt tích, xem ra Thập Vạn Đại Sơn chính là một toà bảo tàng vô tận, cần phải từ từ khai quật. Đáng tiếc hầu như không có người nào dám đi vào, cao thủ Thiên Thần cũng không dám mạo hiểm tiến vào trong này.

Hắn không có Thần Túc Thông, vừa nãy sẽ không trốn thoát được hai con linh hạc truy sát. Hắn sẽ phải chết ở trong miệng của chúng nó.

Cái mỏ dài của chúng nó như kiếm, thân thể nhanh như chớp giật, căn cứ vào trình độ bền bỉ của lông chim chúng nó thì sẽ đoán ra được miệng rất cứng rắn. Sợ là so với bảo kiếm còn lợi hại hơn mấy phần, cho dù thân thể mình mạnh mẽ thì cũng không ngăn được một đòn.

- Đi thôi!

Sở Ly nắm cổ tay nàng, lóe lên rồi xuất hiện ở trước một gốc đại thụ, khom lưng rút hai cây cỏ nhỏ màu xanh lên.

Tiêu Thi ngồi chồm hổm xuống đánh giá:

- Đây là cái gì?

- Phệ nguyệt thảo.

Sở Ly cười nói:

- Linh thảo mà Thái Hoa cốc cần nhất, ta chuẩn bị một ít ở trong Thiên Linh viện, đợi đến lúc sẽ bán cho Thái Hoa cốc.

- Phệ nguyệt thảo...

Tiêu Thi trầm ngâm.

Sở Ly nói:

- Là dược tài chính luyện chế đan dược, ngoại giới hầu như đã tuyệt chủng.

Tiêu Thi nở nụ cười. Nàng đã hiểu rõ dụng ý của hắn.

Sở Ly biến sắc, vội vã ôm Tiêu Thi lên rồi lóe lên biến mất.

Hai con linh hạc xuất hiện ở vị trí của hắn. Nhìn bọn họ biến mất, trực tiếp bay lên trời. Biến mất ở trên bầu trời.

Sở Ly lại lóe lên xuất hiện tại chỗ, ngẩng đầu nhìn linh hạc đã bay đến bầu trời, thở dài một hơi:

- Chúng nó đang so kè với ta!

Tiêu Thi lườm hắn một cái nói:

- Đây là địa bàn của người ta, ngươi trộm linh thảo há có thể không tức giận cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Hay là đi về trước đi.

Hai người trở lại Thiên Linh viện, Tuyết Lăng không có mặt ở đây.

Hiện giờ nàng rất vội vã, không chỉ có tin tức từ Yêu Nguyệt lâu mà còn có tin tức phía dưới Thiên Linh viện truyền đến, đều phải tập hợp thu dọn, lại giao cho Sở Ly. Ngoài ra, còn phải cố gắng tu luyện.

Sở Ly gieo hai gốc Phệ nguyệt thảo vào, dưới linh khí của Thiên Linh thụ thúc giục, rất nhanh chúng nó sẽ kết hạt giống.

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ phát hiện ra một loại linh thảo này thôi sao?

Tiêu Thi cười nói:

- Ngươi có thể chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Sở Ly cười nói:

- Từ từ đi, có thời gian ta sẽ qua xem một chút, một lần lấy một hai cây, quá nhiều sẽ rất phiền phức.

Hắn lo lắng lấy đi nhiều linh thảo thì linh hạc sẽ đuổi theo khí tức linh thảo mà tới đây, sẽ rất phiền phức.

Mình chạy được, thế nhưng người của phủ Quốc Công không chạy được, hai đầu linh hạc phẫn nộ, phủ Quốc Công có thể may mắn thoát khỏi hay không khó mà nói được.

- Ngươi có thể ngăn chặn được lòng tham, hiếm thấy.

Tiêu Thi gật đầu.

Người bình thường vừa nhìn thấy kỳ trân linh thảo bên trong Thập Vạn Đại Sơn thì nhất định sẽ không thể chờ đợi được nữa mà cướp bóc một phen, như thân rơi vào trong bảo tàng, sao có thể khắc chế được sự tham lam cơ chứ!

Sở Ly cười nói:

- Nguyện vọng của ta rất lớn, nếu có thể tạo mối quan hệ cùng các linh thú, như vậy không thể tốt hơn.

Tiêu Thi cười, lắc đầu nói:

- Suy nghĩ của ngươi thật là kỳ lạ, tạo mối quan hệ với linh thú? Ngươi muốn ăn cá, cá tạo mối quan hệ với ngươi, ngươi sẽ không ăn nó sao?

- Linh thú thì không giống.

Sở Ly nói:

- Chúng có trí tuệ cực cao, có thể giao lưu được.

- Ngươi ấy, đừng có giả vờ ngớ ngẩn.

Tiêu Thi tức giận:

- Đừng có ném bản thân mình vào!

Nhưng Sở Ly lại hoàn toàn tự tin.

Hắn dùng Đại Viên Kính Trí có thể thấy rõ suy nghĩ trong đầu của nhân loại, cũng có thể thấy rõ linh thú suy nghĩ gì.

Người có nhược điểm, linh thú cũng như thế, tất có nhược điểm.

Tiêu Thi lắc đầu bật cười, không khuyên hắn nữa.

- Ta muốn nghỉ ngơi, dẫn vặt rất là mệt mỏi.

Tiêu Thi lúc lắc bàn tay ngọc.

Sở Ly nắm cổ tay nàng lên, lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở Ngọc Thi đảo.

Liễu Nhứ đang thu dọn ở bên trong tiểu đình, nhìn thấy hai người xuất hiện lập tức thi lễ.

Tiêu Thi xua tay:

- Bảo các nàng cách ra xa xa, ta không muốn nhìn thấy các nàng!

- Vâng.

Liễu Nhứ đáp.

Tiêu Thi nói:

- Sở Ly, ngươi cũng đi đi, ngày mai trở lại.

Sở Ly ôm quyền một cái, lóe lên rồi biến mất.

Hắn lập lòe mấy lần, xuất hiện ở trong Thập Vạn Đại Sơn, vẫn là ngọn núi kia.

Một con linh hạc đứng ở trên cây, một con linh hạc khác thì không thấy đâu, chuyện này khiến cho Sở Ly thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như chỉ có một con, hắn cũng không chật vật như vậy, có thể miễn cưỡng ứng phó.

Dường như con linh hạc này cảm nhận được Sở Ly dò xét, quay đầu nhìn lại.

Sở Ly thầm than lợi hại, nó lại phát hiện ra mình.

Lần này nó không vọt thẳng tới đây mà đứng trên cây, ngẩng cái miệng thật dài, phát sinh ra một tiếng kêu to cao vút, xé nát tầng mây.

Rốt cuộc Sở Ly đã thấy rõ.

Đại thụ dưới chân con linh hạc này có một cái ổ nhỏ, bên trong ổ có hai quả trứng.

http://tieulun.hopto.org

Cái ổ này rất bí mật, lần trước hắn vội vã cho nên cũng không chú ý tới.

Khó trách chúng nó táo bạo dễ tức giận như vậy, vừa nhìn thấy hắn đã không thể chờ đợi được nữa mà xông lại, hóa ra là bảo vệ trứng.

Lại một tiếng kêu vang lên, một con linh hạc khác bay đến, Sở Ly lóe lên rồi biến mất.

Hắn ngồi ở bên trong tiểu đình Thiên Linh viện, nghĩ biện pháp giải quyết.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Chủ Ý

Linh thú ở thời kỳ này rất là mẫn cảm, phản ứng cực đoan, hơi có gió thổi cỏ lay sẽ lập tức phát động công kích, hiện tại mình đi thực sự rất không khôn ngoan, không chỉ là làm chuyện vô bổ mà còn sẽ làm xấu quan hệ, vẫn phải chậm một chút.

Hắn ngồi vào trước Thiên Linh thụ, thúc giục Khô Vinh kinh, thôi hóa Phệ nguyệt thảo.

Rất nhanh Phệ nguyệt thảo đã cao lớn lên một đoạn, sau đó xuất hiện bông, giống như bông lúa vậy, sau đó chậm rãi khô vàng từng chút một.

Chúng nó chết héo rơi xuống bên trong bùn, nhưng lại có hàng ngàn, hàng vạn hạt giống.

Sở Ly vứt xuống hơn 100 hạt giống, thúc giục nó sinh trưởng.

Chờ khi Tuyết Lăng trở về, những hạt giống này đã trưởng thành tạo thành Phệ nguyệt thảo cao to bằng ngón tay.

- Công tử, những thứ này là cái gì?

Tuyết Lăng mặc một bộ y phục màu trắng, kinh ngạc nhìn một mảnh Phệ nguyệt thảo lít nha lít nhít, ngạc nhiên nói:

- Buổi sáng còn chưa thấy.

- Phệ nguyệt thảo.

Sở Ly nói:

- Thái Hoa cốc cần thứ này.

- Phệ nguyệt thảo...

Tuyết Lăng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không nhận ra được nó:

- Cho Thái Hoa cốc sao?

Sở Ly gật đầu.

Tuyết Lăng cười nói:

- Công tử vẫn không yên lòng về đám người Trần Tuyết tỷ tỷ, sợ các nàng chị oan ức đúng không?

- Các nàng nhiều người, vấn đề không lớn.

Sở Ly nói:

- Đám người Mai cốc chủ còn chưa tới sao?

- Chưa.

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Phía dưới truyền đến tin tức, còn hai ngày nữa mới có thể đến.

Sở Ly nhíu mày:

- Mai cốc chủ này, kéo dài thời gian!

Hắn vừa nghe đã hiểu rõ, đây là Mai Ngạo Sương cố ý đối phó mình, chỉnh mình.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nói:

- Đúng vậy... Có điều dường như đường xá cũng không gần.

- Các nàng đang dây dưa ở trên đường!

Sở Ly hừ lạnh nói.

Vốn hắn hi vọng đám người Trần Tuyết có thể tới trước đại hôn. Tránh cho cuốn vào phong ba, một ít người muốn ám toán mình. Như vậy sẽ khó tránh khỏi sẽ có ý đồ từ trên người đám người Trần Tuyết.

Mai Ngạo Sương đi chậm như thế, nhất định đã nhìn thấu tâm tư của mình, cố ý đối phó. Ở trên đường thoả thích rèn luyện đệ tử, bằng không đã sớm tới đây rồi.

- Có cần thúc một chút không?

Tuyết Lăng hỏi.

Sở Ly khoát tay nói:

-... Ngày mai bắt đầu, để đám người Trần Tuyết vào phủ.

- Đến trên đảo của chúng ta sao?

Tuyết Lăng hỏi.

Sở Ly nói:

- Đến đảo chúng ta sẽ khiến cho người ta chú ý. Sắp xếp các nàng ở nơi khác. Trên đảo nhiều nhà, tốt nhất đừng để người ta biết được.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng đáp.

Tuyết Lăng lại nói:

- Đúng rồi công tử, Hàn thiếu minh chủ đã sớm mua một căn nhà ở trong thành, hơn nữa ngày hôm nay đã đi gặp tuần phủ Khương đại nhân, giống như đã cãi lộn, rất không vui.

- Hàn huynh...

Sở Ly nở mộ nụ cười.

Tuyết Lăng cười nói:

- Công tử rất vừa ý hắn, có cần điều tra một phen không?

Sở Ly vung tay:

- Không cần, hắn là một người thông minh, đáng để kết giao, đưa cho ta một phần thiệp mời. Đêm nay ở Yêu Nguyệt lâu... Đúng rồi, để Tưởng huynh đi gặp Mai cốc chủ một chút, đưa một gốc Phệ nguyệt thảo cho Mai cốc chủ!

- Vâng.

Tuyết Lăng đồng ý một tiếng giòn tan. Sau đó bắt đầu mài mực.

Tay ngọc của nàng và nghiên mực tôn lên nhau, trắng đen đặc biệt rõ ràng, có vẻ tay ngọc càng ngày càng trắng loáng nhẵn nhụi hơn.

Nàng mở một tấm thiệp ta, chấp bút viết lên trên:

- Giờ nào vậy?

- Lúc lên đèn đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Đừng làm cơm tối, đi Yêu Nguyệt lâu ăn.

Tuyết Lăng đáp một tiếng, nhanh chóng viết thiếp mời xong. Sau đó đi tới dưới linh thụ rút ra một gốc Phệ nguyệt thảo. Gói lên, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

…

Sở Ly và Tuyết Lăng đi tới Yêu Nguyệt lâu.

Yêu Nguyệt lâu đã rất là náo nhiệt, trong tiếng sáo trúc, thỉnh thoảng có người tiến vào, được dẫn vào từng chỗ một.

Sở Ly và Tuyết Lăng lên lầu hai, tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Bích Liễu mặc một bộ la sam xanh nhạt, giống như cành liễu rủ trong gió dịu dàng tới đây, khẽ cười cười nói:

- Tổng quản, hiếm khi đại giá quang lâm.

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Ta mời một vị bằng hữu ăn cơm, Bích Liễu cô nương, làm phiền ngươi tiếp khách dùm.

- Hiếm thấy tổng quản đến đây.

Bích Liễu mở miệng khẽ cười nói:

- Ta đang ước gì tổng quản tới đây, có cần tìm tỷ muội nào nữa không?

- Đợi bằng hữu kia của ta đến rồi lại nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói.

Tuyết Lăng kéo cánh tay của Bích Liễu, cười nói:

- Đêm nay Bích Liễu tỷ tỷ nghỉ ngơi, nghe nói công tử đến cho nên cố ý tới.

Sở Ly nói:

- Không cần phải như vậy.

Bích Liễu mở miệng khẽ cười một tiếng, lắc đầu không nói.

Tính tình của nàng điềm đạm, không quá thích nói chuyện, nhưng vừa vặn hợp khẩu vị của Sở Ly.

Đang nói chuyện thì Hàn Phi đã mang theo La Xuyên sải bước lên lầu, nhìn thấy Sở Ly, hắn ôm quyền cười nói:

- Nhờ phúc của Sở huynh, rốt cục đã có thể đến Yêu Nguyệt lâu!

Sở Ly ôm quyền, cười ha hả mời hắn ngồi xuống:

- Hàn huynh đã nhìn thấy Khương cô nương chưa?

- Ài...

Vẻ mặt Hàn Phi oán giận, bất đắc dĩ cười khổ:

- Thấy thì thấy, không bằng không gặp thì hơn!

- Khương cô nương hiền thục dịu dàng, sao Hàn huynh lại như vậy?

Sở Ly cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi than thở:

- Nàng là người tính tình mềm yếu, nhưng cũng là người ngoài nhu trong cương, nàng đã nói rồi, nếu như ta từ hôn, nàng sẽ tự sát!

Chân mày của Sở Ly cau lại:

- Lẽ nào Khương cô nương thích Hàn huynh?

- Mới vừa thấy mặt, thích gì chứ!

Hàn Phi than thở.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh anh tuấn tiêu sái, tuấn dật bất phàm, Khương cô nương vừa gặp đã chung tình.

- Đã lúc nào rồi mà Sở huynh còn đùa giỡn!

Hàn Phi bất đắc dĩ nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Bằng vào thủ đoạn của Hàn huynh còn không hàng phục được một Khương cô nương sao? Ta không tin!

- Ta sợ nhất là loại nữ tử có tính tình này.

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Thật sự không có chiêu gì bắt được nàng!

Hắn nói chuyện, nhìn về phía Bích Liễu, hai mắt tỏa sáng.

Sở Ly cười nói:

- Đây là Bích Liễu cô nương, Hàn huynh cứ chọn một vị cô nương bồi tiếp, hai người đại nam nhân chúng ta nhìn nhau cũng mất mặt.

Bích Liễu chậm rãi giơ tay ngọc lên vẫy vẫy.

Một nha hoàn thanh tú tới đây, nói:

- Bích Liễu tỷ tỷ.

- Bạch Anh muội muội có rảnh không?

Bích Liễu hỏi.

Nha hoàn thanh tú có vẻ ngượng nghịu:

- Bạch Anh tỷ tỷ đang có khách.

- Vậy Ngưng Lộ muội muội?

- Ngưng Lộ tỷ tỷ thì đang nhàn rỗi.

Nha hoàn thanh tú vội nói.

Bích Liễu nói:

- Vậy thì mời Ngưng Lộ muội muội tới đây ngồi đi.

- Vâng.

Nha hoàn thanh tú nhẹ nhàng đi ra.

Bích Liễu mỉm cười với Hàn Phi:

- Hàn công tử, đừng trách tiểu nữ tự ý làm chủ.

Hàn Phi híp mắt cười nói:

- Đa tạ Bích Liễu cô nương, người mà Bích Liễu cô nương gọi là người có khuôn mặt đẹp nhất đúng không?

- Vâng.

Bích Liễu gật đầu.

Một vị mỹ nhân mặc la sam màu vàng nhẹ nhàng đi đến, lại thi lễ:

- Xin chào Sở tổng quản.

Sở Ly ôm quyền đáp lễ.

Nàng ngồi vào phía đối diện Bích Liễu, nhìn Hàn Phi rồi nhẹ nhàng cười nói:

- Ngưng Lộ bái kiến Hàn công tử.

Hàn Phi bỗng cảm thấy phấn chấn, cười nói:

- Không cần đa lễ, mọi người cứ tùy ý một chút là được rồi, đến, trước tiên uống một chén đã!

Hắn thầm than quả nhiên không hổ là Yêu Nguyệt lâu, khuôn mặt của Ngưng Lộ cô nương này đẹp tới cực điểm, ngồi ở bên người, mùi thơm nhàn nhạt thổi qua đến, thế giới chung quanh lập tức trở nên sinh động thú vị hơn rất nhiều.

Mọi người uống một hơi cạn sạch.

http://tieulun.hopto.org

Bích Liễu và Ngưng Lộ phân biệt rót rượu cho hai người.

Tuyết Lăng và La Xuyên ngồi ở một bên, không nói một lời như không tồn tại vậy.

Sở Ly nói:

- Vậy Hàn huynh định làm sao bây giờ, muốn từ hôn hay là kết hôn?

- Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể kết hôn.

Hàn Phi thở dài:

- Cũng không thể nhìn nàng tự sát!

Sở Ly cười nói:

- Như vậy Hàn huynh ngươi xong rồi! Sau đó còn không phải sẽ để mặc cho người ta sắp xếp sao? Ta có một chủ ý.

- Ý gì?

Hàn Phi vội hỏi.

Sở Ly nói:

- Ta đưa hai viên Kỳ Nguyên đan cho Hàn huynh.

Đầu óc của Hàn Phi nhanh chóng xoay chuyển, lập tức bừng tỉnh, hai mắt tỏa sáng, cười lên ha hả, ôm quyền một cái nói:

- Đa tạ Sở huynh!

- Có điều vẫn phải thành thân.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Sau khi kết hôn, nếu như nàng lại dùng một chiêu này, Kỳ Nguyên đan sẽ có đất dụng võ.

Hàn Phi đắc ý cười to:

- Ha ha, nửa cuối cuộc đời của ta dựa cả vào Sở huynh ngươi đó!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Tặng Thảo Dược

Hai người uống rượu ở bên trong Yêu Nguyệt lâu, thưởng thức ca múa trong Yêu Nguyệt lâu.

Tưởng Hòe thì lại thừa dịp bóng đêm, lặng lẽ ra khỏi thành.

Vừa ra thành, hắn đã thoả thích thi triển khinh công, chẳng khác nào một vệt khói ở dưới ánh trăng, thỉnh thoảng ăn vào một viên Bồi Nguyên đan, một đường đi rất nhanh.

Lúc nửa đêm hắn đã đi tới một thành nhỏ, đến một khách điếm trong thành, hỏi thăm vài câu với chưởng quỹ của khách điếm này.

Cuối cùng hắn gõ cửa một tòa tiểu viện.

Trong tiểu viện rất yên tĩnh, hiển nhiên đã ngủ, tiếng gõ cửa trở nên đặc biệt vang dội.

Bên trong truyền tới âm thanh của một nữ nhân trẻ:

- Ai đó?

- Tại hạ là hộ vệ của phủ Quốc Công, phụng mệnh đến đây đưa một vật cho Mai cốc chủ.

Tưởng Hòe trầm giọng nói.

- Chờ đó.

Nữ tử trẻ tuổi này nói.

Một lát sau, cửa viện được mở ra, trong sân và trong đại sảnh cũng đã đèn đuốc sáng chưng.

Mai Ngạo Sương ngồi ở bên trên ghế Thái sư trong đại sảnh, mặt âm trầm như nước, ánh mắt sắc bén, tức giận khi bị lôi dậy.

Phụ nhân trung niên Tần Hiểu Phượng ngồi ở một bên, hai nữ tử trẻ tuổi thanh tú đứng phía sau Mai Ngạo Sương, nhìn chằm chằm vào cửa.

Tưởng Hòe sải bước đến đại sảnh, ngang nhiên ôm quyền hành lễ:

- Chào Mai cốc chủ, tại hạ phụng lệnh của Sở tổng quản, đến đây đưa một vật.

Hắn nói xong lại móc ra một phong thư ở trong lòng, dùng hai tay đưa lên.

Một người nữ tử trẻ tuổi tiến lên nhận lấy, chuyển cho Mai Ngạo Sương.

Mai Ngạo Sương cười lạnh nói:

- Họ Sở sao?

- Chính là Sở tổng quản.

Tưởng Hòe nói.

- Họ Sở cố ý tìm cớ, có đúng không?

Mai Ngạo Sương cầm tin tức, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

- Đã là lúc nào rồi, có chuyện gì không thể để ngày mai tới hay sao? Buổi

tối rồi, có gì mà khẩn cấp như vậy cơ chứ?

Tần Hiểu Phượng cười nói:

- Cốc chủ. Sở tổng quản cũng là người biết nặng nhẹ, cứ xem trước một chút xem là cái gì đi.

- Hừ!

Mai Ngạo Sương vẫn giận dữ, mở phong thư ra, nhìn vào bên trong một chút, sắc mặt tức thì biến đổi, vội vã đổ ra Phệ nguyệt thảo đã có chút khô héo.

- Ồ?

Tần Hiểu Phượng kinh ngạc. Quay đầu nhìn về phía Mai Ngạo Sương:

- Cốc chủ. Đây là?

Vẻ mặt Mai Ngạo Sương âm trầm nghiêm túc, nâng Phệ nguyệt thảo lên, nhìn kỹ mấy lần, ngẩng đầu nhìn về phía Tưởng Hòe:

- Hắn nói thế nào?

- Sở tổng quản không hề nói gì cả, chỉ bảo ta mau chóng đưa tới cho Mai cốc chủ.

Tưởng Hòe nói.

- Không hề nói gì?

Mai Ngạo Sương lạnh lùng hừ lạnh nói.

Tần Hiểu Phượng nói:

- Cốc chủ, thực sự là Phệ nguyệt thảo sao?

Âm thanh của nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Nàng hiểu rõ nhất Phệ nguyệt thảo này có ý vị như thế nào.

Thái Hoa Kim đan dùng một viên thiếu một viên, nguyên nhân căn bản chính là tìm không được Phệ nguyệt thảo, hầu như đã tuyệt tích.

Thái Hoa Kim đan có rất nhiều linh thảo bên trong, thứ duy nhất thiếu chính là Phệ nguyệt thảo. Mà lại không còn Phệ nguyệt thảo, cho nên sẽ không luyện được Thái Hoa Kim đan.

Thái Hoa Kim đan có ý nghĩa quyết định thành tựu cao thấp của đệ tử Thái Hoa Cốc, quyết định thực lực cao thấp của Thái Hoa cốc.

Vì tìm kiếm Phệ nguyệt thảo, Thái Hoa cốc đã tiêu hao quá nhiều nhân lực và vật lực. Đáng tiếc kết quả lại khiến cho người ta tuyệt vọng, tìm khắp thiên hạ, nhưng không tìm được Phệ nguyệt thảo.

Dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, ngày hôm nay lại nhìn thấy Phệ nguyệt thảo ở đây!

- Hừ, trở lại nói cho Sở Ly một tiếng, ngày mai ta sẽ đến!

Mai Ngạo Sương cầm Phệ nguyệt thảo cẩn thận từng li từng tí một thả vào bên trong phong thư, thu vào trong lồng ngực. Tức giận nói:

- Để hắn yên tâm đi!

Nàng đã nhìn thấu chuyện Sở Ly để tâm, hắn hiềm mình chậm trễ, cho nên mới thúc mình mau chóng tới đây!

Tưởng Hòe ôm quyền thi lễ:

- Quấy rối rồi, tại hạ cáo từ!

Hắn xoay người nhẹ nhàng rời đi, biến mất ở trong màn đêm.

- Sở tổng quản có ý gì đây?

Tần Hiểu Phượng nói.

- Thúc chúng ta mau chóng tới đó.

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói:

- Gia hỏa giảo hoạt! Có chuyện gì cứ nói thẳng là được, không phải dùng phương thức này, khôn vặt!

Tần Hiểu Phượng cười thầm.

Sở tổng quản rất muốn nói thẳng, nhưng không chỉ cốc chủ sẽ không nghe mà ngược lại còn làm thêm phiền, nhất định phải chờ Sở tổng quản rời khỏi phủ Quốc Công, đi tới An vương phủ thì các nàng mới đến Sùng Minh thành.

- Cốc chủ, ngươi nói xem trên tay của Sở tổng quản có bao nhiêu Phệ nguyệt thảo?

Tần Hiểu Phượng kích động hỏi.

Mai Ngạo Sương nhíu hàng lông mi đẹp đẽ lên, suy nghĩ một chút, hừ lạnh nói:

- Phỏng chừng không ít, bằng không hắn sẽ không đem ra khoe khoang! Tên đáng chết này!

Tần Hiểu Phượng nói:

- Phệ nguyệt thảo có quan hệ trọng đại đối với chúng ta, cốc chủ không thể tức giận. Nên nói với Sở tổng quản một chút, có bao nhiêu chúng ta mua bấy nhiêu!

-... Tần trưởng lão!

Mai Ngạo Sương bất mãn trừng mắt nhìn nàng một chút:

- Chuyện quan trọng như thế, đương nhiên ta sẽ không làm xằng làm bậy!

- Ài...

Tần Hiểu Phượng rất không yên lòng.

Cốc chủ chán ghét nam nhân, nhưng bình thường nhìn thấy nam nhân nàng sẽ không thèm quan tâm, chẳng muốn nói nhiều thêm dù chỉ một câu. Thế nhưng gặp phải Sở Ly lại đặc biệt hăng hái, ý chí chiến đấu sục sôi, nhất định phải vượt lên trên Sở Ly mới được.

Quả thực như oan gia kiếp trước, nói mình yên tâm, mình có thể yên tâm mới là lạ.

Mai Ngạo Sương nói:

- Chỉ sợ tên này sẽ chào giá trên trời.

- Sở tổng quản sẽ không làm chuyện như vậy.

Tần Hiểu Phượng nói:

- Đừng quên đám người Trần Nhân, nói không chừng hắn sẽ lại tặng không cho chúng ta.

- Tặng không?

Mai Ngạo Sương cười gằn:

- Loại người như hắn sẽ làm loại mua buôn bán thâm hụt tiền này sao?

- Cốc chủ ấy...

Tần Hiểu Phượng bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Mai Ngạo Sương cất giọng nói:

- Được rồi, mọi người đừng ngủ nữa, đi suốt đêm, nhất định ngày mai phải chạy tới Sùng Minh thành!

- Vâng!

Mọi người đáp.

…

Sở Ly và Hàn Phi uống rất thoải mái ở Yêu Nguyệt lâu, đêm khuya mới hồi phủ, không luyện công mà trực tiếp ngủ thiếp đi.

Chờ tới lúc hừng đông tỉnh lại, hắn thoải mái thở dài. Được Tuyết Lăng hầu hạ rửa mặt xong xuôi, lúc hắn đang muốn luyện công thì bên ngoài truyền đến tiếng báo.

Tuyết Lăng bay ra ngoài.

Rất nhanh nàng đã trở lại, cười nói:

- Công tử, đám người Mai cốc chủ đã đến!

Sở Ly cười ha hả lên:

- Quả nhiên hữu hiệu, cũng làm cho Tưởng huynh bị liên lụy rồi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn trực tiếp ra ngoài phủ Quốc Công, cùng Tuyết Lăng đi tới Bạch Vân lâu.

Bạch Vân lâu rất là náo nhiệt, đồ ăn sáng của Bạch Vân lâu cũng là nhất tuyệt, rất nhiều người buổi sáng đều trực tiếp tới dùng cơm, sau đó đi lại, tiêu cơm rồi mới về nhà.

Tại một cái bàn sát cửa sổ lầu ba, Mai Ngạo Sương ngồi ngay ngắn ở đó, lạnh lùng nhìn Sở Ly đang đi tới.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Mai cốc chủ, không có tiếp đón từ xa.

Mai Ngạo Sương hơi có chút phong sương, nhưng lại tăng thêm mấy phần đẹp đẽ, giống như mỹ nhân tiều tụy vậy, càng thêm quyến rũ mê người.

Mặt ngọc của nàng căng thẳng, lạnh lùng nói:

- Sở đại tổng quản, lúc này đã vừa ý ngươi chưa?

Sở Ly ngồi vào phía đối diện nàng, mỉm cười gật đầu với Tần Hiểu Phượng.

Vốn Mai Ngạo Sương muốn một mình dự tiệc, Tần Hiểu Phượng cứng rắn đi theo, sợ Mai Ngạo Sương lại nổi tính khí, phá nát mọi chuyện.

Nếu như là bình thường, đập phá thì cứ đập phá, nàng là cốc chủ, Tần Hiểu Phượng không muốn nhọc lòng. Thế nhưng chuyện này không phải là chuyện nhỏ, quan hệ tới hưng suy của Thái Hoa cốc.

Sở Ly cười nói:

- Mai cốc chủ không cần phải gấp gáp, ta chuẩn bị để các nàng xuất phát

sau đại hôn của Nhị tiểu thư.

Vốn Mai Ngạo Sương đã quyết định, không chấp nhặt với hắn, vì Phệ nguyệt thảo, nhịn một chút.

Thế nhưng vừa nghe thấy lời ấy, nàng lập tức cảm thấy giận dữ:

- Không vội? Không vội sao ngươi...

Sở Ly đánh ngắt lời nàng, cười nói:

- Chỉ có điều ta nghĩ muốn sớm để Mai cốc chủ biết tin tức tốt này một chút. Vì lẽ đó ta mới sai người đưa tới từ sớm, xem có phải là các ngươi cần Phệ nguyệt thảo hay không.

Mai Ngạo Sương cắn chặt răng tới mức ken két, oán hận trừng mắt hắn:

- Hay, hay... Không sai, đúng là cần Phệ nguyệt thảo!

Nàng hít sâu một hơi, bộ ngực cao vót chập trùng kịch liệt, quyết định tạm thời nhịn xuống cơn giận này.

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì tốt, ta đã tới được hơn một trăm gốc, đưa cho Mai cốc chủ hết!

- Đưa cho ta?

Lửa giận của Mai Ngạo Sương bị ngăn chặn.

Sở Ly nói:

- Ta lấy Phệ nguyệt thảo cũng vô dụng, vừa vặn Mai cốc chủ cần, hiện tại chúng ta cũng coi như người một nhà, Mai cốc chủ cứ cầm đi, không cần

khách khí!

- Ai là người một nhà với ngươi!

Mai Ngạo Sương không nhịn được hừ lạnh nói.

Tần Hiểu Phượng vội vã cười nói:

- Sở tổng quản, thực sự là đa tạ. Chỉ có điều chúng ta cũng không tiện lấy không!

Sở Ly gật đầu:

- Nếu như thế, xin Mai cốc chủ giúp một chút việc nhỏ là được rồi.

- Giúp cái gì?

Mai Ngạo Sương rất đề phòng nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Ngày đại hôn, xin Mai cốc chủ làm thị vệ trong phủ một chút.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Ám Binh

Sở Ly cười nói:

- Nhị tiểu thư đại hôn sẽ khó tránh khỏi có người quấy rối, nhân thủ trong phủ chưa chắc sẽ đủ.

Mai Ngạo Sương lạnh lùng nói:

- Họ Sở, ngươi phải biết rằng ta không muốn có liên quan với phủ Quốc Công!

Sở Ly thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Nếu như Tam tiểu thư ở đây vậy thì tốt, đáng tiếc nàng...

Mai Ngạo Sương cau mày trừng mắt nhìn hắn.

Ở bên ngoài phủ Quốc Công tuyên bố Tam tiểu thư bế quan luyện công, chính là tử quan, cho dù Nhị tiểu thư đại hôn cũng sẽ không xuất quan.

Mai Ngạo Sương rất là tức giận.

Họ Sở này, nàng căm ghét nhất, mỗi lần đều lấy Tiêu Kỳ ra để ép mình!

- Nếu Tiêu Kỳ ở đây, nàng sẽ không để cho ta làm chuyện như vậy!

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Đúng vậy, đáng tiếc nàng không có mặt ở đây. Thực sự trong phủ không có nhân thủ, vạn nhất Nhị tiểu thư xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bởi vì nhân thủ không đủ mà không thể ngăn cản được. Nếu như Tam tiểu thư xuất quan, quả thật không biết sẽ thương tâm ra sao!

- Họ Sở, ngươi thật hèn hạ!

Mai Ngạo Sương oán hận trừng mắt nhìn hắn.

- Mai cốc chủ thứ lỗi.

Sở Ly buông tay, cười khổ nói:

- Ta cũng bị bức ép đến hết cách rồi, Nhị tiểu thư đại hôn, có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào. Vạn nhất thực sự bị phá hỏng, như vậy bộ mặt của phủ Quốc Công sẽ xong. Cũng mất đi uy hiếp đối với võ lâm trong cảnh nội, không trấn áp được, chắc chắn bọn họ sẽ nhân cơ hội gây ra sóng gió, không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội sẽ bỏ mình!

Sóng mắt của Mai Ngạo Sương lập lòe.

Tuy rằng nàng phẫn nộ, nhìn Sở Ly cực không hợp mắt, nhưng cũng phải thừa nhận Sở Ly không sai, nói đúng trọng tâm.

Một khi phủ Quốc Công mất đi lực uy hiếp, võ lâm các phái bị trấn áp gắt gao trong cảnh nội tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nhất định sẽ nhân cơ hội ra mặt, chung quanh nổi lên chiến hỏa. Vô số người chết trong phân tranh!

Sở Ly than thở:

- Chỉ có điều nếu Mai cốc chủ thực sự không muốn, tại hạ cũng không dám miễn cưỡng. Dù sao một khi có người biết thân phận của Mai cốc chủ.

Quả thực Thái Hoa cốc sẽ trở thành công địch của võ lâm.

- Hừ, ngươi hiểu rõ là tốt rồi!

Mai Ngạo Sương nguýt hắn một cái.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ có điều có thể lùi một bước. Mai cốc chủ không cần làm nha hoàn, có thể ẩn ở trong bóng tối, che mặt, làm như kì binh, tình thế không nguy cấp thì không cần điều động Mai cốc chủ.

- Như vậy...

Mai Ngạo Sương trầm ngâm.

Như vậy thì tốt hơn nhiều, Tần Hiểu Phượng cũng liên tục gật đầu.

Sở tổng quản người ta đã lùi một bước, nếu như một mực từ chối như vậy rất không được, dù sao hắn đã giúp bọn họ một đại ân, tìm được những Phệ nguyệt thảo này.

Vì những Phệ nguyệt thảo này, cho dù đắc tội hết võ lâm đồng đạo thì cũng không có gì ghê gớm cả. Chỉ cần Thái Hoa Kim đan sung túc, thực lực của các đệ tử sẽ được bảo đảm, có thể bước lên hàng ngũ nhất lưu tông phái, những tên kia chỉ có thể đứng từ xa kính nể mà thôi.

Mai Ngạo Sương suy nghĩ một chút, đã nhìn ra dụng tâm hiểm ác của Sở Ly.

Hắn chào giá trên trời, bán giá dưới đất. Ý nghĩ ban đầu đã là để cho mình làm kì binh, thế nhưng lại không trực tiếp nói ra mà nói ra yêu cầu quá mức hơn. Từng bước từng bước, bức đến mức mình không thể không đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi thật là một tên đáng chết!

Mai Ngạo Sương hận đến mức hàm răng nghiến ken két, hận không thể mạnh mẽ cho hắn mấy bạt tay.

Sở Ly cười nói:

- Mai cốc chủ đồng ý rồi sao?

- Hừ, được, ta đồng ý!

Mai Ngạo Sương oán hận nói:

- Nếu không nể mặt Phệ nguyệt thảo, ngươi có đem Tiêu Kỳ ra thì cũng vô dụng!

Sở Ly cười ha hả gật đầu.

Nàng càng nói như vậy thì càng nói rõ thứ chân chính hữu hiệu là Tiêu Kỳ, là điểm yếu.

Tần Hiểu Phượng nói:

- Sở tổng quản, lão thân mạo muội hỏi một vấn đề. Không biết Phệ nguyệt thảo này ngươi lấy từ đâu?

Nàng cũng biết vấn đề này có chút quá mức, nhưng Phệ nguyệt thảo quá quan trọng đối với Thái Hoa cốc. Vì Thái Hoa cốc, nàng không thể quan tâm tới khuôn mặt già này của mình.

Sở Ly nói:

- Ở một thung lũng. Đáng tiếc Phệ nguyệt thảo ở nơi đó đều được dời đến đây, không còn nữa, khi nào các ngươi muốn?

http://tieulun.hopto.org

- Phệ nguyệt thảo còn chưa lớn, phỏng chừng phải đợi hơn nửa tháng nữa.

Tần Hiểu Phượng nói:

- Hiện tại hái nó sẽ làm dược lực tổn hại, thực sự rất đáng tiếc!

Sở Ly gật đầu:

- Như vậy cũng đúng.

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Ngươi uổng phí một gốc Phệ nguyệt thảo, chính là một viên Thái Hoa Kim đan rồi đó!

Sở Ly nói:

- Như vậy không sao chứ? Phệ nguyệt thảo có hạt mà, lại trồng một ít là được rồi.

- Ngươi nghĩ rất hay, hạt giống căn bản không có tác dụng!

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Bằng không, vì sao nó lại tuyệt chủng chứ?

Sở Ly kinh ngạc:

- Sao?

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Phệ nguyệt thảo phải dùng phân linh thú để chăm sóc, ngươi cho rằng có thể tùy tiện làm cho nó lớn được sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Ta dùng linh thổ gieo, còn chưa chết đó.

- Trưởng thành tới hiện tại, không có phân linh thú cũng không sao, quan trọng là thời kỳ nẩy mầm.

Mai Ngạo Sương nói:

- Không có phân của linh thú, hạt giống không thể nảy mầm được, thung lũng kia...

Sở Ly nói:

- Là một thung lũng nào đó ở gần Thập Vạn Đại Sơn.

Hắn thầm nghĩ, xem ra sự huyền diệu của Khô Vinh kinh đã vượt quá tưởng tượng của mình.

- Vậy thì chẳng trách.

Mai Ngạo Sương nói:

- Rất có khả năng đã có một linh thú đi qua, thung lũng kia quá nguy hiểm, ngươi đừng đi nữa thì tốt hơn.

Sở Ly mỉm cười.

Mai Ngạo Sương hừ lạnh nói:

- Ngươi cảm thấy bản lĩnh của mình ghê gớm, có thể đối phó được linh thú tầm thường, có đúng không?

Sở Ly cười nói:

- Linh thú thật sự lợi hại như vậy sao?

- Chúng ta như vậy, nhưng nếu như đụng phải linh thú yếu nhất cũng không có đường sống.

Mai Ngạo Sương nói:

- Chúng nó là con cưng của trời, xương so với chúng ta còn cứng hơn gấp mười lần, nhanh hơn chúng ta gấp mười lần. Đồng thời lực lượng mạnh hơn mười lần, ngươi lấy gì để đấu với chúng nó?

Sở Ly trầm ngâm gật đầu.

Điểm này hắn đã tự mình trải qua, nếu như Mai Ngạo Sương gặp phải linh hạc, chắc chắn sẽ phải chết, võ công ở trước mặt linh thú chính là trò cười, có bảo kiếm cũng vô dụng, chẳng khác gì trẻ con cầm bảo kiếm vậy.

Mai Ngạo Sương nói:

- Còn nữa, lần này là vận may, vì lẽ đó Phệ nguyệt thảo mới có thể nẩy mầm, lần sau thì lại không hắn!

Sở Ly nói:

- Ta sẽ phát động nhân thủ của phủ Quốc Công.

- Nào có dễ dàng như thế chứ?

Mai Ngạo Sương lắc đầu nói:

- Linh thú hầu như không ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, sao có thể tìm được!

- Thỉnh thoảng ở ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn sẽ có linh thú xuất hiện?

http://tieulun.hopto.org

- Quá nguy hiểm, thôi quên đi.

Mai Ngạo Sương nói:

- Nếu như liên lụy mạng người của phủ Quốc Công các ngươi, ta cầm cũng không an lòng, Tiêu Kỳ cũng sẽ trách ta!

-... Được, ta theo Nhị tiểu thư tiến vào vương phủ, dùng lực lượng của vương phủ, lẽ ra có thể tìm được một ít.

Sở Ly nói.

Mai Ngạo Sương lườm hắn một cái rồi hừ lạnh nói:

- Vừa nghe đã biết ngươi không có hảo cảm đối với An vương phủ, vậy mà còn muốn gả Nhị tiểu thư đi sao?

- Có biện pháp gì đâu chứ.

Sở Ly lắc đầu nói.

Mai Ngạo Sương nói:

- Được rồi, theo ngươi đi. Ta sẽ làm ám vệ, hỗ trợ ở trong bóng tối.

- Vậy thì đa tạ Mai cốc chủ.

Sở Ly cười nói:

- Không bằng Mai cốc chủ vào ở trong phủ, thuận tiện cho hành động.

- Quên đi, ta có một tòa nhà ở trong thành.

Mai Ngạo Sương khoát tay nói:

http://tieulun.hopto.org

- Yên tâm đi, ta sẽ không chạy mất đâu!

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Vậy tại hạ cáo từ trước!

Tần Hiểu Phượng đứng dậy đưa tiễn:

- Sở tổng quản, thực sự là cảm tạ ngươi, có thể coi ngươi là ân nhân cứu mạng của Thái Hoa cốc chúng ta!

Sở Ly mỉm cười:

- Tần trưởng lão không cần phải khách khí như vậy, chúng ta là người một nhà, không cần phải nói hai chữ này.

Mai Ngạo Sương chu bờ môi đỏ:

- Ai là người một nhà với ngươi!

Sở Ly làm bộ không nghe thấy, cười ôm quyền một cái, rời khỏi Bạch Vân lâu.

Sau một khắc, hắn đã xuất hiện ở phủ Nhân Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Lại Mượn

Hắn xuất hiện ở hậu hoa viên của phủ Nhân Quốc Công.

Tiếng đàn vang vọng, trời cao khí sảng, bên trong tiếng đàn lộ ra khí thế rộng lớn cao xa, người đánh đàn tất có lòng dạ rộng lớn.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí nhìn qua, hắn phát hiện ra trong hậu hoa viên chỉ có một mình Lục Ngọc Dung, chín nha hoàn mỹ lệ cũng đã không thấy, các nàng đang ở trong phòng luyện công.

Lục Ngọc Dung ngồi ở bên trong tiểu đình, cúi đầu chăm chú đánh đàn, không có khăn che mặt, khuôn mặt tuyệt mỹ phong tình vạn chủng lộ ra, đoan trang nghiêm túc, khiến cho người ta không sinh ra được tâm lý khinh nhờn.

Khí chất của nàng rất khó lường, hoặc là đoan trang, hoặc lười biếng, không ai không bị thu hút.

Lúc này nàng đánh đàn, rất có một phen khí thế phong hoa tuyệt đại.

Tiếng đàn im bặt, nàng đã cảm nhận được ánh mắt dị dạng. Lập tức quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Sở Ly ở trong hậu hoa viên.

Nàng dừng tay, lạnh nhạt nói:

- Ngươi lại tới nữa rồi!

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Lục tiểu thư, ta tới để van cầu viện trợ!

- Có chuyện gì?

Lục Ngọc Dung nói:

- Thời gian này ta không tìm phủ Dật Quốc Công các ngươi gây phiền phức.

Sở Ly nói:

- Ta muốn mượn dùng mấy vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Nhiều lắm chỉ là sáu người mà thôi.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Trong phủ các ngươi cũng có không ít cao thủ Thiên Ngoại thiên, ngươi sợ không trấn áp được cục diện sao?

Sở Ly gật gù.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi không yên lòng ta?

Hắn mượn người, một là đề phòng nàng, nhất cử lưỡng tiện.

Sở Ly mỉm cười:

- Cũng có lo lắng này, vì lẽ đó ta mới mượn cả Tịch Vụ Tịch lão!

- Ngươi nghĩ rất hay, Tịch lão sao?

Khóe miệng của Lục Ngọc Dung nở một nụ cười lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

- Hắn tọa trấn ở trong phủ, há có thể dễ dàng rời đi?

Sở Ly nói:

- Trong lúc đại hôn, phủ các ngươi cũng không cần người mà.

- Cũng không phải không mượn Tịch lão được, phải xem ngươi trả giá cái gì đã.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nhìn hắn.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Không biết Lục tiểu thư có yêu cầu gì?

- Ta muốn đầu của An vương, ngươi có thể lấy ra sao?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Sở Ly cười nói:

- Nếu như ta cầm đầu của An vương tới, hoàng thượng sẽ cầm đầu của ta. Lục tiểu thư làm vậy là muốn giết ta.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Được rồi, ta không làm khó dễ ngươi nữa. Ngươi chỉ cần giúp ta một chuyện là được.

- Chuyện gì?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Trong An vương phủ có một bảo vật. Ta muốn ngươi mang tới giúp ta.

- Bảo vật?

Sở Ly cười cười:

- Phủ Nhân Quốc Công bảo vật gì mà không có cơ chứ?

Lục Ngọc Dung nhíu mày bất mãn nói:

- Thứ ta nhìn trúng há là vật tầm thường? Ngươi có giúp hay không?

Sở Ly nói:

- Lục tiểu thư cứ nói trước là cái gì đi.

- Một bức tượng ngọc.

Lục Ngọc Dung nói:

- Bức tượng ngọc Cửu Thiên huyền nữ.

Sở Ly như có ngộ ra:

- Lẽ nào là An vương trộm sao?

- Hừ, gia hỏa đê tiện này!

Lục Ngọc Dung cắn răng. Cười lạnh nói:

- Nếu không phải kiêng kỵ hoàng thượng thì ta đã sớm giết hắn rồi!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Bức tượng ngọc này có gì huyền bí?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi không cần biết về cái này!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Sở Ly cười nói:

- Không biết chỗ huyền bí thì không biết giá trị, sao ta có thể đồng ý được chứ?

Lục Ngọc Dung nhìn hắn:

- Phủ Quốc Công các ngươi giật gấu vá vai, ngươi còn có thể phái ra được cao thủ sao?

Mắt phượng của nàng trong trẻo, như bảo thạch phản xạ lại tia chớp, làm cho lòng người say đắm.

Sở Ly thở dài, quả thực khó mà uy hiếp được nữ nhân này. Hắn cười nói:

- Để ta đoán một chút đi, có quan hệ với truyền thừa võ công của ngươi, đúng không?

Khuôn mặt phong tình vạn chủng Lục Ngọc Dung âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo.

Sở Ly làm bộ không thấy, lắc đầu một cái:

- An vương là nam nhân, muốn truyền thừa của Cửu Thiên huyền nữ để làm gì?

- Họ Sở, thứ ngươi biết cũng không ít nhỉ!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Biết quá nhiều không hẳn đã là chuyện tốt!

Sở Ly bật cười:

- Lẽ nào Lục tiểu thư muốn giết ta? Chỉ có điều Lục tiểu thư vẫn muốn giết ta!

- Hừ, ngươi biết là tốt rồi!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Ta lấy lại được tượng ngọc, Lục tiểu thư không sợ ta cũng có thể nhận được truyền thừa sao?

- Bây giờ nó chỉ là một pho tượng mà thôi!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Thì ra là như vậy. Nếu đã như vậy, được rồi, ta sẽ lấy giúp ngươi!

Lục Ngọc Dung tươi cười nói:

- Được!

Sở Ly nói:

- Vậy thì Tịch Vụ?

- Tịch lão sẽ đi hỗ trợ.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Nếu như ngươi cố ý hãm hại. Đừng trách ta không khách khí!

Sở Ly nói:

- Ta muốn mời bọn họ hỗ trợ đối phó với thích khách, nhưng chỉ sợ đám người Tịch lão không xuất lực, cố ý thả người đi!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Vậy thì ngươi cần gì phải mời bọn họ hỗ trợ chứ?

Sở Ly mỉm cười:

- Vì lẽ đó kế tiếp chúng ta phải có ước định quân tử, bảy người bọn họ, nếu như có thể bắt được ba tên thích khách, như vậy ta sẽ đích thân dâng lên bức tượng ngọc kia!

- Nếu như ngươi nuốt lời thì sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Như vậy đi, ta sẽ dâng bức tượng ngọc kia lên trước, Lục tiểu thư lại đảm bảo, được chứ?

- Bây giờ ngươi có thể mang tới sao?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Lục tiểu thư có chịu không?

- Được.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu như ngươi đưa tới. Đám người Tịch lão cũng sẽ làm được!

Sở Ly gật đầu:

- Xin Lục tiểu thư để bọn họ lập tức xuất phát, trước khi bọn họ đến phủ Quốc Công. Ta sẽ đích thân dâng lên!

-... Được!

Lục Ngọc Dung chậm rãi nói.

- Vậy tại hạ cáo từ trước!

Sở Ly ôm quyền.

Dứt lời thân thể của hắn đột nhiên biến mất.

Lục Ngọc Dung nhìn vị trí hắn biến mất, trầm ngâm suy tư.

Một lúc lâu sau nàng nhẹ nhàng đứng dậy, sau khi rời khỏi hoa viên mới đi tới phòng khách của phủ Quốc Công.

Ngồi ở trong đại sảnh, nàng dặn dò hai câu, rất nhanh sáu người Tịch Vụ đã xuất hiện.

- Tiểu thư.

Tịch Vụ ôm quyền.

- Tịch lão, ngày hôm nay sáu người các ngươi xuất phát đi tới phủ Dật Quốc Công.

Lục Ngọc Dung nói:

- Đến tìm Sở Ly.

- Giết Sở Ly sao?

Tịch Vụ vội hỏi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu:

- Lần này là giúp hắn.

Tịch Vụ ngẩn người, dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn về phía Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung nói:

- Tịch lão, lần đại hôn này sẽ không thái bình.

- Theo tin tức mà ta biết, hiện nay các phủ đều rất bình tĩnh.

Tịch Vụ lắc đầu nói:

- Chúng ta không động thủ, bọn họ đều không có ý định động thủ, dù sao cũng liên lụy tới An vương.

- Võ lâm các phái sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lục Ngọc Dung cười lạnh một tiếng:

- Thời điểm như thế này, tạm thời buông ân oán với phủ Dật Quốc Công xuống, giúp bọn họ một tay!

Tịch Vụ chậm rãi gật đầu, hiểu rõ ý tứ của Lục Ngọc Dung.

Phủ Quốc Công nội đấu lẫn nhau, thế nhưng đối xử với võ lâm các phái lại có lập trường thống nhất, như bộ khoái và tặc tử vậy.

http://tieulun.hopto.org

Phủ Dật Quốc Công bị võ lâm các phái làm mất mặt, mất đi uy nghiêm và kinh sợ, như vậy phủ Nhân Quốc Công cũng sẽ bị mất mặt theo, võ lâm các phái trong cảnh nội sẽ rục rà rục rịch.

Lục Ngọc Dung nói:

- Sáu người các ngươi qua đó, gặp phải thích khách thì cứ bắt trên ba người là được!

- Ba người...

Tịch Vụ cười nói:

- Không thành vấn đề!

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta đã có ước định với Sở Ly, hắn rất cẩn thận, sợ các ngươi cố ý thả người chạy cho nên mới cố ý định ra chuyện này, chúng ta tuyệt đối không thể thất tín!

Tịch Vụ nghiêm mặt nói:

- Tiểu thư yên tâm, chắc chắn chúng ta sẽ không bất cẩn... Sáu người bắt giữ ba cao thủ Thiên Ngoại thiên, tuyệt đối không thành vấn đề!

- Được, vậy bây giờ xuất phát đi!

Lục Ngọc Dung nói:

- Chỉ có điều các ngươi cũng nên để tâm, đề phòng bị họ Sở làm chuyện xấu!

- Tiểu thư, tuy rằng Sở Ly quỷ kế đa đoan, nhưng không giống như là loại

người đê hèn kia.

Tịch Vụ nói.

Lục Ngọc Dung vung tay:

- Đi đi.

Sáu người Tịch Vụ ôm quyền đi ra khỏi phòng khách.

Lục Ngọc Dung ngồi ở bên trên ghế Thái sư, suy tư xem rốt cuộc lúc nào Sở Ly có thể đưa bức tượng ngọc Cửu Thiên huyền nữ tới, sao có thể lấy nó ra từ bên trong An vương phủ.

An vương phủ canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, nàng đã từng thử, nhưng không thể thành công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 331: ĐếN Công

Sở Ly muốn lấy bảo vật của An vương phủ, như dễ như trở bàn tay.

Tuy An vương canh phòng kho báu nghiêm ngặt, nhưng kém xa bảo vệ bản thân hắn.

Sở Ly vô thanh vô tức tiến vào kho báu, không động vào những bảo kiếm bảo đao và trân bảo mà người khác trông thấy mà thèm, hắn chỉ lấy bức tượng ngọc Cửu Thiên huyền nữ này mà thôi.

Lấy bức tượng ngọc, hắn trở về Thiên Linh viện.

Lúc này đã là buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, ấm áp hợp lòng người.

Sở Ly ngồi ở bên trong tiểu đình ngưng thần nhìn bức tượng ngọc.

Tuyết Lăng bưng bốn món ăn lên, một chén canh, bắt đầu đi vào tiểu đình.

Nhìn thấy Sở Ly đang cầm một bức tượng ngọc ngắm nghía, tìm hiểu, nàng cười nói:

- Công tử, đây là cái gì vậy?

- Thứ tốt...

Sở Ly thở dài nói:

- Quả thực là xảo đoạt thiên công!

Tuyết Lăng lấy đi mâm gỗ, sau đó trở lại ngồi vào phía đối diện với Sở Ly, đánh giá tượng ngọc một chút:

- Không phải là một khối ngọc trắng thôi sao, có cái gì tốt chứ?

Từ nhỏ nàng đã nhìn thấy ngọc, cho nên không cảm thấy quá quý giá.

Người của phủ Quốc Công chưa bao giờ thiếu cái này, ngọc có đắt nữa thì cũng có thể mua được, chỉ xem mình có thích hay không mà thôi.

Sở Ly lắc đầu:

- Cái này không giống... Ngươi đi kiếm hai khối lớn ngọc trắng lớn như vậy về đây, ta muốn vẽ một chút.

- Vậy ta sẽ lập tức đi kiếm.

Tuyết Lăng đứng dậy.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào ngọc, vung tay:

- Cơm nước xong lại nói... bảo đám người Bích Liễu chớ vội đi, chờ sau đại hôn rồi mới lại nói.

- Vâng.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly thả ngọc xuống, có chút tiếc nuối lắc đầu.

Quả thực bên trong ngọc không có gì dị dạng, không có truyền thừa của Cửu Thiên huyền nữ, có lẽ đã bị Lục Ngọc Dung hoàn toàn kế thừa, chỉ còn cái xác không.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung muốn lấy cái này về, rất có khả năng sẽ có diệu dụng khác, hoặc là trợ giúp nàng tu luyện, hoặc là vì truyền thừa tương lai, rất quan trọng đối với nàng.

Chí của hắn ở cảnh giới Thiên Thần, cho nên cũng không sợ võ công của Lục Ngọc Dung mạnh. Không cần quan tâm tới thứ này.

…

Sau khi ăn cơm xong, Sở Ly tìm mấy tảng đá trước, lại tự mình điêu khắc mài giũa một phen.

Hắn có Đại Viên Kính Trí quan sát tỉ mỉ, lại có thể khống chế tinh vi thân thể của mình. Dùng đao như kiếm, trong thời gian ngắn đã tăng tay nghề điêu khắc lên đến đỉnh, đạt đến trình độ cấp đại sư.

Nhìn từng khối từng khối tượng đá này, hắn thoả mãn gật gù.

Điêu khắc như vậy cũng có trợ giúp đối với tu luyện kiếm pháp.

Rất nhanh Tuyết Lăng đã mang hai khối ngọc trắng tới, đồng thời nàng tự mình làm chủ tìm ba cái hộp.

Sở Ly vận đao như bay, rất nhanh đã khắc một khối ngọc trắng thành Cửu Thiên huyền nữ. Sau đó lại khắc một khối nữa.

- Hai thứ này, thứ nào giống hơn?

Sở Ly chỉ chỉ, nhìn về phía Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng cẩn thận nhìn chằm chằm nhìn một lúc lâu, lắc đầu một cái nói:

- Giống như đúc mà, công phu điêu khắc của công tử thật là lợi hại!

Sở Ly lắc đầu cười cười.

- Công tử làm cái này để làm gì?

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly cười nói:

- Cho Lục Ngọc Dung, dùng cái này đổi sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên của nàng hỗ trợ.

- Nàng sẽ không nhân cơ hội làm loạn chứ?

Tuyết Lăng vội hỏi.

Sở Ly cười lắc đầu:

- Đừng lo lắng, ta vẫn đề phòng!

Hắn không nhìn thấu được tâm tư của Lục Ngọc Dung, thế nhưng có thể nhìn thấu được đám người Tịch Vụ, có phải tới để quấy rối hay không, vừa nhìn đã biết.

Hắn đặt ba bức chạm ngọc này ở cùng một chỗ, tuy nói giống nhau như đúc, nhưng vẫn có một tia sai biệt rất nhỏ. Một tia khác biệt này dường như là chất liệu, nhưng rõ ràng chất liệu cũng là như thế.

Bức chạm ngọc này có chỗ kỳ diệu khác. Đứng dậy thì động tác dừng, ngồi thì lại đi.

Tuyết Lăng nhìn biểu hiện của hắn, không lên tiếng mà lặng lẽ lui xuống.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí đến mức tận cùng, toàn bộ đều dùng vào bên trong bức chạm ngọc Cửu Thiên huyền nữ, thậm chí có thể thấy rõ

mỗi một phần tử trong bức chạm ngọc này.

Đại Viên Kính Trí như kính hiển vi, quan sát chạm ngọc từng tấc từng tấc, muốn dò ra bí mật.

Đáng tiếc, như vậy mà vẫn không nhìn ra được chỗ kỳ dị của chạm ngọc.

Bỗng nhiên hắn linh cơ hơi động, trong lòng thúc giục một tia Thiên Ma khí. Như tia tóc vậy, tiến vào chạm ngọc.

Chạm ngọc tức thì có một đạo ánh sáng lóe lên. Một hình ảnh tiến vào trong đầu của hắn.

Bên trong mây trắng mờ mịt, một nữ tử đang khoanh chân đứng bên trên một đóa mây trắng. Thân như lưu ly, hai tay kết thành thủ ấn kỳ dị, bên trong thân thể trong suốt có một đạo tơ hồng đang lưu chuyển.

Tơ hồng lưu chuyển hai chu thiên, bỗng nhiên từ trên hư không có một đạo ánh sáng hạ xuống, không ngừng cuồn cuộn truyền vào thân thể của nàng, dung hợp với tơ hồng kia.

Tơ hồng càng ngày càng thô to, càng lúc càng vận chuyển nhanh hơn.

Thân thể của nữ tử này càng ngày càng sáng sủa, toả ra ánh sáng sáng sủa.

Theo ánh sáng trên bầu trời không ngừng cuồn cuộn truyền vào, thân thể của nàng càng ngày càng sáng, cuối cùng thậm chí còn hóa thành một mặt trời, không thấy rõ thân thể, chỉ thấy một chùm sáng.

Sau đó hình ảnh biến mất, trước mắt khôi phục lại bóng đêm.

Sở Ly mở mắt ra, miệng mỉm cười.

Đây chính là Cửu Thiên huyền nữ thần công!

http://tieulun.hopto.org

…

Hắn lần nữa xuất hiện ở trong An vương phủ, đặt một cái chạm ngọc do chính hắn điêu khắc vào trong kho, sau một khắc, hắn xuất hiện ở hậu hoa viên của phủ Nhân Quốc Công.

Chín nha hoàn có khuôn mặt đẹp ở trong đó, người thì đang tỉa cây, người đánh đàn, có người thổi tiêu, còn có hai người ngồi ở bên người Lục Ngọc Dung, thỉnh thoảng đút cho nàng điểm tâm và trái cây.

Lục Ngọc Dung ngồi ở trong đình cầm sách đọc.

Cảm giác được Sở Ly xuất hiện, nàng quay đầu nhìn sang.

Chín nha hoàn trừng mắt nhìn hắn.

Ở trong ánh mắt cảnh giác của các nàng Sở Ly tiến vào tiểu đình, đặt hai cái hộp lên trên bàn đá, mỉm cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh.

Lục Ngọc Dung cầm lấy một cái hộp, quét mắt nhìn hắn một chút.

- Tiểu thư, để ta tới.

Một nha hoàn tiến lên đoạt hộp.

Sở Ly lắc đầu cười cợt, không tỏ rõ ý kiến.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn nha hoàn này một chút, lại không ngăn cản.

Nha hoàn này mở hộp ra, sau đó lại mở ra một cái khác.

Hai bức chạm ngọc Cửu Thiên huyền nữ hiện ra ở trước mặt mọi người,

hai thứ hầu như giống nhau như đúc.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào mắt phượng của Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung nhàn nhạt quét mắt nhìn một chút, tay cầm lên Cửu Thiên huyền nữ thật, nhẹ nhàng vuốt, thở dài:

- Đã làm khó ngươi rồi!

Sở Ly mỉm cười.

Lục Ngọc Dung nhìn về phía một bức chạm ngọc khác, cầm lấy, đánh giá một phen, quay đầu nhìn Sở Ly:

- Đây là tác phẩm của một vị đại sư, đủ để đánh tráo cái thật.

Sở Ly chỉ chỉ vào mình.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cũng hiểu cái này sao?

Sở Ly nói:

- Ta đồng thời khắc hai cái, một cái ném vào kho báu của An vương phủ, có lẽ có thể giấu giếm được hắn, một cái này thì đưa cho Lục tiểu thư, đề phòng lại bị đánh cắp.

- Lần này không ai có thể đánh cắp được nữa!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Hắn không thấy được đâu, chỉ coi hình mà thôi... Được, đa tạ ngươi, đám người Tịch lão đã xuất phát, ta đã phân phó qua. Bọn họ sẽ bắt ba tên

thích khách cho các ngươi.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Đa tạ Lục tiểu thư, vậy tại hạ sẽ cáo từ.

- Ngươi cảm thấy ai sẽ động thủ?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười cười:

- Ai cũng có khả năng, vì lẽ đó ta phải đề phòng... Cáo từ!

Hắn lóe lên rồi biến mất ở phủ Nhân Quốc Công.

Chín nha hoàn tiến lên, nhìn chằm chằm vào bức chạm ngọc Cửu Thiên huyền nữ chân chính, vẻ mặt hiện lên vẻ vui mừng.

- Tiểu thư, hắn đúng là đủ thần thông quảng đại!

- Hắn có thể trộm cái này từ trong An vương phủ, chúng ta cũng nên đề phòng hắn!

- Đúng vậy đúng vậy, trong phủ chúng ta không nghiêm bằng An vương phủ!

- Vẫn là tiểu thư lợi hại, có thể lợi dụng hắn lấy tượng thần này về!

- Như vậy tu luyện sẽ lại càng nhanh hơn nữa.

Sở Ly ẩn ở trong bóng tối, gật gù.

Quả nhiên mình đoán không sai, quả thực tượng thần này có thể giúp ích cho các nàng tu luyện.

http://tieulun.hopto.org

Sau một khắc hắn đã xuất hiện ở dưới chân núi Tuyết Nguyệt hiên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Thăm Lại

Lí Hàn Yến đang luyện kiếm ở trên luyện võ trường.

Trên luyện võ trường rất là náo nhiệt, hầu như tất cả các đệ tử của Tuyết Nguyệt hiên đều ở trên luyện võ trường.

Thung lũng to lớn, nơi náo nhiệt nhất chính là luyện võ trường, vĩnh viễn không không thiếu người ở luyện công ở đây.

Có để tâm luyện công ở trên luyện võ trường, lặng lẽ cố gắng, có người tụ lại nói chuyện phiếm với nhau, lén lút, líu ra líu ríu nói liên tục, có người luận bàn với nhau, từng kiếm đều rất là kịch liệt, náo nhiệt hơn bên kia rất nhiều.

Lí Hàn Yến luyện kiếm một thân một mình, ánh kiếm sáng như tuyết, trong nhu có cương, bên trong kiếm pháp như mang theo châm, ở trên tay nàng lại có sát cơ trải rộng, quanh thân lạnh lẽo. Những người chung quanh tránh ra, không dám tới gần, sợ bị nàng ngộ thương.

Lúc nàng luyện kiếm thì không cảm thấy được ảnh hưởng của Thần đao thất thức, gói gọn sát ý vào bên trong kiếm, kiếm pháp nhìn qua mềm mại, thế nhưng vẫn làm cho người ta kinh hãi.

Chợt nghe có người kêu lên:

- Đỗ Phong tới rồi!

- A? Đỗ Phong? Bạch y thần đao Đỗ Phong?

- Đúng vậy, Đỗ Phong đã đến dưới chân núi rồi, sẽ nhanh chóng núi thôi!

- Rốt cục hắn đã tới rồi!

Ánh kiếm tức thì hơi thu lại, Lí Hàn Yến vừa thu thanh kiếm lại thì lập tức quay đầu chạy, như một con nhạn mềm mại lướt ra khỏi luyện võ trường, tiến vào nhà thuỷ tạ của Tô Như.

Tô Như mặc một bộ la sam màu vàng, đang ngồi trên giường nhỏ vận công, nghe thấy động tĩnh nàng chậm rãi mở đôi mắt sáng ra.

- Đỗ Thu tỷ tỷ, Đỗ đại ca tới rồi!

-... Đỗ Phong đến rồi sao?

- Nghe nói đã đến dưới chân núi!

Con mắt của Lí Hàn Yến tỏa sáng, rất là hưng phấn.

Tô Như hoàn toàn không có kích động như nàng.

Nàng không yếu đuối giống như lúc Lí Hàn Yến vừa tới, ước gì Sở Ly không đi.

Sư phụ Thẩm Ánh Hồ khỏi thương thế, cũng không bế quan nữa. Lại có Lí Hàn Yến làm bạn cho nên nàng cũng không cô độc cô quạnh, lại khôi phục dáng vẻ của Tô Như trước đây.

Nàng cười cười, không nhanh không chậm nói:

- Nếu đã đến dưới chân núi, chẳng mấy chốc sẽ lên núi.

Lí Hàn Yến lo lắng, than thở:

- Cũng không biết Đỗ đại ca dạo này làm gì, không thấy tăm hơi, trong chốn võ lâm cũng không có tin tức về hắn!

Tô Như cười nói:

- Khả năng có chuyện gì đó.

Lí Hàn Yến thở dài:

- Lần này Đỗ đại ca trở về là muốn gặp đỗ Hạ tỷ tỷ đúng không?

Tô Như gật đầu nói:

- Có khả năng hắn tới để xem tỷ tỷ đã xuất quan hay chưa?

- Như vậy sao...

Lí Hàn Yến gật gù.

Hai người nói một lúc. Nhưng vẫn không thấy Sở Ly tới cho nên có chút kỳ quái, vì vậy mới đi ra khỏi nhà thuỷ tạ.

Ở cửa sơn cốc đã có không ít người tụ tập, đều đưa cổ ra nhìn xuống.

Tô Như kéo tay một vị sư tỷ hỏi.

Vị sư tỷ này nói, Đỗ Phong vẫn đứng đờ ra ở dưới chân núi, không có ý tứ lên núi.

Lí Hàn Yến cũng không nhịn được nữa mà trực tiếp ra khỏi sơn cốc, chạy đi xuống dưới ngọn núi, còn chưa tới dưới chân núi thì từ rất xa đã dùng sức vung tay ngọc lên.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào ngọn núi tới xuất thần.

Ngọn núi này không giống như các ngọn núi khác. Như bởi vì nhiễm khí tức của Tiêu Kỳ, cho nên hắn vừa nhìn thấy lòng đã sinh ra cảm xúc, khiến cho hắn rục rịch không dám lên.

Trong lòng hắn rất mâu thuẫn, vừa muốn nhìn thấy Tiêu Kỳ xuất quan, lại lo lắng nhìn thấy Tiêu Kỳ xuất quan.

Hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng, không biết nên đối mặt với Tiêu Kỳ ra sao.

Nhìn ngọn núi này, nghĩ đến Tiêu Kỳ ở ngay trong ngọn núi này, trong lòng hắn mơ hồ đau đớn, nhớ nhung càng ngày càng đậm, như tấm lưới vô hình trói hắn lại.

Đứng ở chỗ này, mỗi một lần hít thờ đều như có thể ngửi thấy mùi thơm trên người nàng, nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của nàng. Hắn hận không thể ôm nàng vào trong ngực.

Ôm lấy thân thể mát mẻ mà mềm mại của nàng đã là nắm giữ cả thế giới, hai người không cần phải quản những mưa gió bên ngoài nữa mà ở trong Tuyết Nguyệt hiên này, không đi ra ngoài nữa!

- Đỗ đại ca!

Từ phía xa xa truyền đến tiếng gọi của Lí Hàn Yến, nàng đứng ở trên đỉnh một gốc cây thông, giẫm ngọn cây, dùng sức phất tay.

Sở Ly nhìn thấy nàng, thu hồi vẻ mặt phức tạp, nở một nụ cười.

- Đỗ đại ca. Sao không lên núi vậy?

Lí Hàn Yến bay tới gần, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Sở Ly cười nói:

- Đang suy nghĩ chút chuyện.

Lí Hàn Yến đánh giá sắc mặt của hắn. Mơ hồ cảm giác được hắn cô tịch, nàng than thở:

- Đáng tiếc Đỗ Hạ tỷ tỷ còn chưa xuất quan.

Sở Ly nói:

- Lần này ta tới thăm ngươi và Đỗ Thu một chút. Thuận tiện gặp gỡ các tiền bối.

- Đã lâu Đỗ đại ca không tới đây rồi!

Lí Hàn Yến mỉm cười.

Sở Ly đi cùng nàng lên núi, hỏi thăm tình huống của nàng.

Tốc độ của hai người rất nhanh, đến cửa sơn cốc, đám người Dương Lăng Phong nhiệt tình vây quanh, theo hắn tiến vào thung lũng.

…

Mặt trời chiều ngả về phía tây, Thẩm Ánh Hồ cầm một cuốn sách, ngồi ở tiểu đình bên trên hồ.

Mặt hồ bị ánh áng nhuộm đỏ, sắc mặt Thẩm Ánh Hồ như phù dung, xinh đẹp tuyệt luân.

Nàng thả cuốn sách xuống, có chút đăm chiêu nhìn Sở Ly đi tới.

Sở Ly ôm quyền một cái, ngồi vào phía đối diện nàng.

- Ta còn cho rằng ngươi không dám trở về đây nữa.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Ánh Hồ đánh giá hắn, khóe miệng trơn mịn trắng như tuyết hơi vểnh lên, lộ ra một nụ cười lười biếng:

- Dũng khí rất lớn!

Sở Ly nói:

- Lần này là vì chính sự mà tới.

- Nói đi.

Thẩm Ánh Hồ nói.

Sở Ly nói:

- Muốn mời tiền bối Tuyết Nguyệt hiên giúp phủ Quốc Công một chút.

Thẩm Ánh Hồ bật cười:

- Ngươi điên rồi sao?

Sở Ly nói:

- Che mặt, che khuất thân thể là được rồi.

- Mặt có thể che khuất, võ công thì lại không giấu được!

- Chỉ cần che mặt, võ công không liên quan.

- Nói bậy!

Thẩm Ánh Hồ tức giận:

- Chỉ cần người có tâm tra thì có thể tra ra là chúng ta!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười cười:

- Tiền bối đi trấn thủ trong phủ, không cần đứng ra.

-... Các ngươi muốn dốc hết toàn lực sao?

Thẩm Ánh Hồ nhẹ nhàng nhíu mày:

- Có hiểm ác như vậy không?

- Chỗ hiểm ác không cần ta nói, tiền bối cũng thấy được!

- Ài... cái này phải hỏi hiên chủ.

Thẩm Ánh Hồ than thở:

- Việc này không phải chuyện nhỏ, cũng quan hệ tới vận mệnh của Tuyết Nguyệt hiên.

Sở Ly nói:

- Thời khắc mấu chốt chỉ cần chặn người lại là được, ta có thể lập tức chạy tới trợ giúp.

- Ngươi?

Thẩm Ánh Hồ cười cợt:

- Tuy ngươi là Thiên Ngoại thiên, cũng có uy danh của Bạch y thần đao, nhưng nếu đụng phải những lão gia hỏa kia vẫn còn kém một chút.

Sở Ly cười cợt, lóe lên rồi biến mất ở trước mặt nàng, sau một khắc đã xuất hiện ở trước nhà thuỷ tạ của nàng, sau đó lại lóe lên, lại trở lại tiểu đình.

Thẩm Ánh Hồ nghiêng đầu đánh giá hắn vài lần, cười nói:

- Đây không phải là khinh công.

- Thần Túc Thông của Kim Cương tự.

Sở Ly nói:

- Chỉ có điều dùng thân phận của Sở Ly luyện thành, tiền bối phải giữ bí mật.

Thẩm Ánh Hồ nở nụ cười.

Sở Ly có chút không hiểu ra sao nhìn nàng, lúc này hắn không dùng Đại Viên Kính Trí.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Chẳng lẽ ngươi bị bức ép đến mức muốn xuất gia?

Sở Ly nói:

- Ta không nhìn thấu hồng trần, không phá được tình quan.

- Xuất gia không phải là bản lĩnh!

- Tiền bối yên tâm, ta sẽ không bỏ qua nàng.

- Nam nhân các ngươi ấy...

Thẩm Ánh Hồ nở nụ cười phiền muộn, lắc đầu nói:

- Chỉ mong ngươi đừng quên câu nói này của ngươi ngày hôm nay!

Sở Ly gật đầu.

-... Được rồi, có Thần Túc Thông, đúng là sẽ thuận tiện hơn nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Ánh Hồ than thở:

- Có điều chuyện này vẫn do Hiên chủ làm chủ, ngươi đừng ôm hi vọng quá lớn.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, ôm quyền một cái.

Ăn cơm tối xong, hắn uống rượu với đám người Dương Lăng Phong, Triệu Phi Hổ, Tô Thanh Điệp, Sở Ly đi tới bên hồ, chỉ điểm kiếm pháp cho Lí Hàn Yến.

Lí Hàn Yến đúng là kỳ tài võ học, tiến cảnh cực nhanh, ngộ tính rất tốt. Sở Ly hơi chỉ điểm là nàng đã có thể học một biết mười, nếu như không chết trẻ thì tiền đồ xán lạn, lại là một cao thủ hàng đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Ly đi tới tiểu đình trên hồ, Thẩm Ánh Hồ đã ngồi ở chỗ đó.

Giống như nàng vẫn luôn ngồi đờ ra ở bên trong tiểu đình, tùy ý để sự cô tịch nhấn chìm bản thân nàng.

Nhìn thấy hắn đến, Thẩm Ánh Hồ khẽ thở dài một cái, xoa xoa trán.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Đón Dâu

- Hiên chủ không đồng ý.

Thẩm Ánh Hồ than thở.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Đây cũng là việc hợp tình hợp lí.

Tuyết Nguyệt hiên không giống như Thái Hoa cốc, Thái Hoa cốc vốn là cô lập, lại có trận pháp bảo vệ, không có sau nỗi lo về, người ngoài biết được nơi ở của Thái Hoa cốc đã ít lại càng ít.

Tuyết Nguyệt hiên thì lại là tông phái nhất lưu, võ công lưu truyền rộng rãi, một khi truyền ra chuyện họ cấu kết cùng phủ Quốc Công, ảnh hưởng đối với Tuyết Nguyệt hiên quá to lớn.

- Thất vọng đúng không?

Thẩm Ánh Hồ cười khẽ.

Sở Ly nói:

- Ta hiểu hiên chủ.

- Thất vọng cũng là bình thường.

Thẩm Ánh Hồ cười nói:

- Hết cách rồi, chuyện Hiên chủ cân nhắc không phải là chuyện tình cảm của mình, mà là lợi ích của Tuyết Nguyệt hiên... Có điều tuy Tuyết Nguyệt hiên không thể giúp một tay, thế nhưng ta lại có thể.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ tiền bối.

Thẩm Ánh Hồ than thở:

- Dù sao thân phận của ta cũng không giống, lấy thân phận bản thân hỗ trợ, người bên ngoài cũng không có cách nào nhiều lời... Khi nào xuất phát?

- Tiền bối cứ sắp xếp một chút, chúng ta sẽ lập tức rời đi, được chứ?

Sở Ly nói:

- Tiền bối yên tâm, khi tới phủ Quốc Công người ở trên đảo của ta, không ai tới quấy rầy người được.

- Hừm, đành phải làm phiền ngươi rồi.

Thẩm Ánh Hồ khẽ gật đầu.

Một lúc lâu sau, Thẩm Ánh Hồ lần nữa trở về.

Sở Ly cách lớp tay áo, kéo cổ tay nàng, sau mấy lần lập lòe đã trở lại phủ Quốc Công.

Trên đảo của hắn có mấy gian tiểu viện, dùng để chiêu đãi khách mời, Thẩm Ánh Hồ ở trong một tòa tiểu viện.

Trên đảo bình thường chỉ có Bích Liễu và đám người Tiêu Thi tới đây, người bên ngoài sẽ không tới, cho nên cũng không sợ có người nhìn thấy

Thẩm Ánh Hồ.

…

Lúc chạng vạng, Nhạc Kim Thao ngồi ở bên trong một quán rượu uống rượu.

Trường đao đặt ở trên bàn. Hắn nắm chén rượu, xem người lui tới trên đường cái, trong lòng rất là cảm khái.

Cuộc sống của người bình thường rất là tốt đẹp, nhưng lại rất yếu đuối, lại như đậu hũ vậy, nhẹ nhàng đụng vào đã nát.

Cuộc sống của mình thì đơn điệu tẻ nhạt, nhưng thắng ở chỗ lâu dài kiên cố.

Bảo vệ những người bình thường này, để bọn họ có thể hưởng thụ được lâu hơn một chút. Mình cũng trải qua cuộc sống yên vui. Những gia hỏa tùy ý phá hoại người khác vì tư dục của bản thân đều đáng chết!

Từ bình dân bách tính đến cao thủ võ lâm, lại tới quan lớn quý tộc thậm chí là hoàng tử, kẻ ác không đếm xuể, đều là đám đáng chết. Trường đao của mình phải cắt đầu của từng người, tạo ra một thái bình thịnh thế!

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy hào khí ngút trời, ngửa mặt lên trời uống một hơi cạn sạch.

Lúc để chén rượu xuống thì hắn lại nghĩ tới An vương.

Chuyện lần trước, giúp An vương một lần, xem như là ân oán tiêu tan.

An vương này hiền danh lan truyền ra bên ngoài, nhưng nội tâm nham hiểm. Là một gia hỏa không chừa một thủ đoạn nào, nếu như để tên như vậy làm hoàng thượng, không phải phúc mà là họa, bách tính sẽ gặp tai ương.

http://tieulun.hopto.org

Đáng tiếc mình chỉ là một người trong võ lâm, thôn phu sơn dã, có thể giết kẻ ác, nhưng không giết được nhân vật như An vương. Cao thủ bên cạnh hắn quá nhiều, không đợi mình tới gần thì đã chết rồi, quả thực là phí công!

Lần trước cũng là Sở Ly mạng lớn, bằng không người ta vì mình mà chết thì tội lỗi của mình sẽ rất lớn.

Sở Ly này, tuy rằng là chó săn của phủ Quốc Công, nhưng tâm tính quang minh, coi như là hiếm thấy.

Trước đây ý nghĩ của mình quá sai lầm, cũng không phải chó săn của triều đình đều là ác tặc, cũng giống như Sở Ly vậy, cũng có nhân vật quang minh chính đại, đáng tiếc thân phận có khác biệt, không thể tương giao, quả thực là chuyện chán nản trong nhân sinh!

Nghĩ tới đây, hắn lại rót đầy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Tiếng bước chân vang lên, lỗ tai của hắn giật giật, người này bước chân nhẹ nhàng, như có như không, có mang một thân khinh công cao thâm, là hướng về mình mà đến!

Hắn để chén rượu xuống, tay đè trên trường đao, bất cứ lúc nào cũng sẽ rút đao.

- Là Nhạc đại hiệp đúng không?

Phía sau hắn truyền đến thanh âm của một nam tử:

- Tại hạ là người dưới trướng của Sở tổng quản, thay Sở tổng quản đưa một phong thư cho Nhạc đại hiệp.

Nhạc Kim Thao quay đầu nhìn lại.

http://tieulun.hopto.org

Một thanh niên cường tráng đang dùng hai tay dâng một phong thư lên.

Nhạc Kim Thao trầm giọng nói:

- Sở tổng quản của phủ Dật Quốc Công?

- Đúng vậy.

Tưởng Hòe nói.

Nhạc Kim Thao vẩy trường đao một cái, ánh đao lóe lên một cái, phong thư đã bị lột bỏ một mặt, mũi đao nhẹ nhàng lấy ra phong thư ở bên trong.

Hắn đưa tay xé bỏ niêm phong trên phong thư, quét mắt nhìn vài lần, nhíu mày.

Tưởng Hòe ôm quyền nói:

- Tin đã đưa đến, tại hạ cáo từ!

Nhạc Kim Thao nói:

- Sở tổng quản không cần chờ ta hồi âm hay sao?

Tưởng Hòe lắc đầu nói:

- Tại hạ chỉ phụng mệnh truyền tin, chuyện còn lại không quản.

-... Được, ta biết rồi.

Nhạc Kim Thao hừ lạnh nói:

- Ta nợ Sở tổng quản một ân tình, sẽ trả lại hắn, để hắn yên tâm!

- Cáo từ!

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Hòe ôm quyền một cái, nhẹ nhàng rời đi.

Nhạc Kim Thao cất thư vào trong lồng ngực, nhìn người đi đường lui tới dưới lầu, lần nữa rơi vào trong suy tư.

…

Sở Ly mang theo Tiêu Thi lần nữa rời khỏi phủ Quốc Công, vào ở trong Khánh Vân thành.

Ở trong Khánh Vân thành, Tiêu Thi như ngăn cách với thế giới vậy, không cần phải quản cái gì, không cần quản đại hôn vài ngày sau, không cần để ý tới tục sự trong nhân gian, tâm tình trở nên bình tĩnh.

Thời gian đang không ngừng trôi qua, rốt cục ngày đại hôn vẫn tới.

Nếu là nữ tử của gia đình bình thường, hoặc là Trắc phi của vương phủ thì nhà gái sẽ tới Thần Đô trước, sau đó cùng ngày kết hôn. An vương đi đón dâu cũng không quá xa, cùng ngày đã có thể hoàn thành đại hôn được rồi.

Nhưng lần này là tiểu thư của phủ Quốc Công, lại là chính phi của An vương, lại là việc kết hôn hoàng đế tự mình định ra, tự nhiên không thể như vậy.

Cần lấy quy mô to lớn nhất, nghi thức long trọng nhất để cử hành.

Lúc sáng sớm An vương đã mang theo đại kiệu mười sáu người nhấc, mang theo nghi trượng của toàn vương phủ, đoàn người mênh mông cuồn cuộn rời khỏi Thần Đô, đi tới phủ Quốc Công ở Sùng Minh thành đón dâu.

Sau khi ra khỏi thành thu nghi trượng lại, đoàn người tăng tốc, dự tính ngày thứ ba mới có thể đến được Sùng Minh thành. Dường như phải chờ giờ lành, tới ngày thứ tư mới có thể tiến vào Sùng Minh thành.

http://tieulun.hopto.org

Sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên đi theo bảo vệ An vương.

Cổ Nguyệt và Đinh Kiên đều bị Sở Ly giết chết, cho nên người ở bên người An vương ngoại trừ tăng nhân Hư Ninh ra còn có thống lĩnh hộ vệ Trịnh Lập Đức của An vương phủ. Phó thống lĩnh Mạnh Chấp, bọn họ mang theo bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Thân là hoàng tử, sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên đã là cực hạn, nhiều hơn nữa đó là vượt qua quyền hạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ vừa mới khởi hành thì Mạnh Chấp đã tới đây bẩm báo:

- Điện hạ, tổng quản Sở Ly của phủ Dật Quốc Công đến đây nghênh giá.

- Sở Ly?

Khuôn mặt anh tuấn của An Vương âm trầm lại, lạnh lùng nói:

- Hắn đến rồi sao?

Mạnh Chấp cúi đầu, không dám nhiều lời:

- Vâng, hắn mang theo hai cao thủ Thiên Ngoại thiên, nói là đến đây cung nghênh điện hạ.

- Hừ, tới thì tới đi!

An vương lạnh lùng nói.

Mạnh Chấp cẩn thận từng li từng tí một lui ra.

Hắn biết tâm tư của An vương, rất muốn trừ Sở Ly này để yên tâm. Thế nhưng dù đã ra tay nhiều lần nhưng không thể giết chết được, trái lại còn giết

chết hai đại tướng của hắn.

Thân là hoàng tử, đã khi nào hắn phải chịu đựng nỗi nhục này chứ?

Chỉ là thân phận tên này rất đặc thù, không thể đối phó ngoài sáng, chỉ có thể ra tay trong bóng tối.

Một lát sau, Sở Ly mang theo hai lão giả phóng ngựa đi đến, chạy như sấm sét đến gần, đột nhiên ghìm ngực lại.

- Họ...

Trong tiếng hí thật dài, ba con ngựa đứng thẳng người lên.

Sở Ly nhảy xuống ngựa, không để ý tới chúng hộ vệ bên người An vương đang đè đao trợn lên giận dữ nhìn mình, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ chém tới. Hắn ôm quyền hành lễ:

- Thị vệ nhất phẩm phủ Quốc Công Sở Ly bái kiến An vương điện hạ!

- Đã lên tới nhất phẩm lúc nào vậy?

An vương ngồi đó híp mắt, ở trên cao trừng mắt nhìn xuống hắn, lạnh lùng nói:

- Ngươi này quan thăng quá nhanh đi?

Cấp bậc trong phủ Quốc Công và triều đình, vương phủ rất giống nhau.

Sở Ly ở phủ Quốc Công là nhất phẩm, đến vương phủ cũng là nhất phẩm.

Từ trước đến nay An vương phủ vẫn chưa có lấy thị vệ và hộ vệ nhất phẩm, Sở Ly vừa vào vương phủ đã có cấp bậc cao nhất. Cho dù là thống lĩnh hộ vệ Trịnh Lập Đức cũng phải hành lễ với hắn.

An vương thầm mắng, tên này thật là đáng ghét!

- Tất cả đều là do Mông Đại công tử ban ân.

Sở Ly ôm quyền một cái về phương hướng phía nam Sùng Minh thành, nghiêm mặt nói:

- Thân phận Đại công tử có khác biệt, không tiện tự mình trước tới đón tiếp điện hạ, cho nên sai tại hạ nghênh tiếp thay người, mong rằng điện hạ bao dung!

- Hừm, biết rồi, vậy thì lên đường thôi.

An vương lạnh nhạt nói:

- Sở Ly ngươi ở bên cạnh ta, ta có một số việc hỏi ngươi.

- Vâng, điện hạ.

Sở Ly ra vẻ trịnh trọng gật đầu.

Hắn xoay người lên ngựa, đầu ngựa hơi lùi lại một ít, đi sau An vương một bước.

Những lễ nghi này hắn làm rất cẩn thận tỉ mỉ, một chút sai sót cũng không có.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Phản Phục

An vương nhìn hắn làm như thế, lửa giận trong lòng trở nên mãnh liệt, hóa thành sát ý hừng hực, hận không thể lập tức hạ lệnh, dùng đao chém chết hắn.

Lý trí vẫn còn, làm cho hắn mím môi lại, không mở miệng gọi người.

Sở Ly này rất là ngạo mạn, ngang ngược ngông cuồng, thế nhưng lại làm lễ nghi rất tốt, một tia không loạn, chuyện này càng lộ vẻ ngạo mạn của hắn.

An vương cảm giác mình không nhẫn nhịn được quá lâu, nhất định phải nhanh chóng xử lý hắn, tránh cho bản thân khó chịu.

Sở Ly nghiêm mặt, nghiêm túc trịnh trọng, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, An Vương dẹp loạn được lửa giận và sát ý, lạnh lùng nói:

- Nghe nói Nhị tiểu thư không đồng ý kết hôn?

Sở Ly ôn hòa nói:

- Điện hạ, lúc trước là Nhị tiểu thư tự mình phái người tìm điện hạ, nói là muốn đồng ý kết hôn. Chuyện này không ai tình nguyện bằng Nhị tiểu thư, không biết điện hạ nghe được lời đồn như vậy từ chỗ nào?

An vương lạnh nhạt nói:

- Xem ra là lời đồn, vậy thì tốt, tuy bản vương và Nhị tiểu thư có hôn ước

trên người, nhưng nếu Nhị tiểu thư không muốn thì chắc chắn bản vương sẽ không miễn cưỡng, sẽ đích thân dâng thư lên phụ hoàng, thủ tiêu phần hôn ước này.

Sở Ly nói:

- Đa tạ điện hạ, có điều cho dù Nhị tiểu thư không muốn, không phải bây giờ điện hạ nói những chuyện này quá chậm rồi sao? Huống hồ hôn ước hoàng thượng tứ hôn, điện hạ có thể giải trừ được sao?

Trong lòng An vương đột nhiên giận dữ, hai mắt lạnh lẽo.

Ánh mắt của Sở Ly hơi rũ xuống, không đối diện với hắn.

Mình có khúm núm thì cũng không thể để An vương đổi chủ ý, không giết mình. Đã như vậy, có cơ hội làm cho hắn khó coi như vậy thì không thể bỏ qua, cố gắng làm cho hắn tức giận, tốt nhất để cho hắn mất đi lý trí càng tốt.

An vương mất đi lý trí càng dễ đối phó.

Hắn liếc mắt Hư Ninh nhìn đi theo An vương.

Tiểu hòa thượng hơi rũ mi mắt xuống, không nói một lời, thậm chí một chút động tĩnh cũng không có. Khiến cho người ta không tự chủ được quên hắn đi.

Nhưng ở trong mắt của Sở Ly, Hư Ninh này cực kì dễ thấy, Xá Lợi Phật châu trên tay toả ra kim quang, bao phủ hắn và An vương. Làm cho Đại Viên Kính Trí của Sở Ly không có cách nào nhìn được tâm tư của An vương.

Sở Ly thầm nghĩ, phải nghĩ một biện pháp để Hư Ninh rời đi.

Hòa thượng của Kim Cương tự, muốn hắn nghe lời thì phải lấy ra thứ liên quan tới việc tu hành của hắn.

Tuấn mã chạy băng băng, toàn bộ đội ngũ không có một ai nói chuyện, bọn họ đều nghe rõ lời nói của Sở Ly và An vương ở phía trước. Cả đám kinh hồn bạt vía, cho dù là nhất phẩm, dám nói chuyện như vậy cùng điện hạ, đúng là chán sống!

An vương dần dần đè lửa giận xuống, chậm rãi nói:

- Nghe nói ngươi muốn đi theo nàng đến vương phủ?

Sở Ly nói:

- Tiểu thư không thể không có người của nhà mẫu thân hầu hạ được.

- Muốn người nhà mẫu thân thì cũng là mang theo nha hoàn tới đây. Mang một đại nam nhân như ngươi làm gì!

An vương lạnh nhạt nói.

Sở Ly nghiêm nghị nói:

- Trong vương phủ, sâu không lường được, Nhị tiểu thư một thân một mình, chỉ có nha hoàn hầu hạ. Thực sự không có cách nào an tâm được... Lẽ nào Tiết vương phi và Tống vương phi vào phủ chỉ mang theo nha hoàn sao? Hai vị Trắc phi còn mang hộ vệ vào phủ, Nhị tiểu thư thân là chính phi, lại không thể mang theo hộ vệ? Xem ra trong lòng Vương gia đề phòng người rất nặng, uổng cho tiểu thư kính trọng hiền danh của Vương gia, kính vương gia. Vì lẽ đó thân thể vừa khỏe mạnh, không tỵ hiềm tuổi tác của vương gia đã bốn mươi, kiên trì thực hiện hôn ước. Nếu như tiểu thư biết Vương gia nghĩ như vậy, không biết Nhị tiểu thư sẽ thương tâm ra sao, tại hạ thân là thị vệ của tiểu thư, cũng thấy đau lòng!

Sắc mặt của An vương âm trầm lại, quát một tiếng:

- Làm càn!

Sở Ly mặt không biến sắc nói:

- Tại hạ theo lý mà nói, không biết có chỗ nào làm càn chứ?

- Ngươi dám to gan xích mích ta và Nhị tiểu thư, há không làm càn hay sao?

An vương lạnh lùng nói.

Sở Ly nói:

- Tại hạ thân là thị vệ của Nhị tiểu thư, mắt thấy điện hạ bất công như vậy, nếu như có chỗ làm càn, chỉ có thể xin Vương gia thứ lỗi!

- Nếu như có lần sau, nhất định chém không buông tha!

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, sát cơ ngập trời:

- Trong Vương phủ, luật pháp vô tình, chớ trách bản vương không nói trước!

- Đa tạ điện hạ nhắc nhở!

Sở Ly ôm quyền nghiêm nghị nói.

An vương thấy dáng vẻ của hắn như vậy lại càng tức giận, nhưng hắn biết có phẫn nộ cũng không làm nên chuyện gì.

Phải tìm một cơ hội, làm thịt hắn ta. Hai Thiên Ngoại thiên không giết được hắn, vậy thì ba người, ba không được, vậy thì bốn, sáu, tám người. Xuất động tất cả Thiên Ngoại thiên bên trong phủ, hắn không tin giết không được tiểu tử này!

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới đây, tâm cảnh hắn dần dần bình tĩnh lại, mình cũng không cần thiết tốn nhiều tâm tư với một kẻ đã chết.

Hắn vung tay, lạnh nhạt nói:

- Ngươi đi đi, bản vương muốn yên lặng một chút.

- Vâng, điện hạ, tại hạ xin cáo lui.

Sở Ly ôm quyền lui về phía sau.

Hắn đi tới vị trí cuối cùng đội ngũ.

Triệu Khánh Sơn cùng một cao thủ Thiên Ngoại thiên khác tên là Lỗ Đông Lâu tập hợp tới đây.

Triệu Khánh Sơn thấp giọng nói:

- Tổng quản, hà tất phải chống đối An vương như vậy chứ?

Lỗ Đông Lâu nói:

- Đã nghiền, đã nghiền, chỉ sợ sẽ để lại hậu hoạn, xem ra vị An vương này không phải là người có lòng dạ rộng rãi.

Sở Ly cười cười:

- Ta tự có chừng mực, Triệu lão, Lỗ lão, cẩn thận một chút, một khi có thích khách, đừng quá vội vã xông lên.

- Ha ha, vâng.

Hai người cười trả lời.

Sau đó một ngày, Sở Ly vẫn ở phía sau của đội ngũ, không đi gặp mặt An

vương, An vương cũng lười nhìn thấy hắn.

Bọn họ một đường đi nhanh, mười sáu kiệu phu đều là cao thủ khinh công, nhanh chóng chạy đi không kém khoái mã một chút nào, những người còn lại đều cưỡi ngựa, một đường nhanh chóng chạy đi.

Lúc chạng vạng ngày thứ hai, bọn họ dừng lại, nghỉ ở dịch đình trong một rừng cây.

Sở Ly và Triệu Khánh Sơn, Lỗ Đông Lâu tụ tập lại cùng nhau, hai ngày nay vẫn theo quy củ của đội ngũ, làm cho Mạnh Chấp nhìn chằm chằm vào hắn ở trong bóng tối thở ra một hơi.

Khi trăng lên giữa trời, An vương bị mọi người vây quanh vào giữa, đốt lửa trại, khoanh chân ngồi.

Lửa trại hừng hực, chiếu sáng bốn phía.

Mọi người túm năm tụm ba ngồi vây quanh, đều đả tọa điều tức, duy trì trạng thái cảnh giác.

Một đường này quá bình tĩnh, khiến cho trong lòng tất cả mọi người sợ hãi.

Theo bọn họ suy đoán, một đường này nên có khúc chiết, sẽ có một ít người không có mắt quấy rối mới đúng.

Kết quả một đường bình tĩnh không lay động, càng không có ai nhảy ra chặn đường.

Điều này làm cho bọn họ càng thêm lo lắng, càng bình tĩnh thì lại nói rõ một khi bộc phát ra sẽ càng lợi hại, đặc biệt ngày mai. Nói không chừng sẽ có thể đến được Sùng Minh thành, đêm nay chính là cơ hội tốt nhất để bọn họ

hành động!

- Ai!

Sở Ly quát một tiếng, mở mắt ra.

Chỉ thấy mười người mặc áo đen từ trong rừng cây nhảy ra, chẳng khác nào mười làn khói, cách không xuất chưởng.

Nhân viên nghi trượng ở phía ngoài cùng, tuy người mang võ công, nhưng cũng không được coi là cao thủ.

Bọn họ va vào chưởng lực vô hình, liên tục bay ra ngoài.

Sở Ly đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở bên người An vương, Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu xông lại theo sát bên cạnh hắn.

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp cũng ở bên cạnh người An vương, hai người cao thủ Thiên Ngoại thiên khác thì lại nhào ra ngoài, đón tiếp mười người này.

- Ầm ầm!

Hai cao thủ Thiên Ngoại thiên trực tiếp bị đánh bay.

Mười người đến đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cao thủ Thiên Ngoại thiên bên An vương ở trước mặt mười đạo chưởng lực của bọn hắn đều không đỡ nổi một đòn.

An vương trầm giọng nói:

- Các ngươi là người phương nào!

- Khà khà, điện hạ một đường từ xa tới, khổ cực rồi!

http://tieulun.hopto.org

Một người áo đen cười gằn hai tiếng, phất tay một cái, mười người áo đen tức thì nhảy lên, nhằm về phía An vương.

Sở Ly ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Tiếng hét vang lên, từ cách đó không xa có mười mấy tiếng thét dài bay lên.

Từng đạo từng đạo tiếng hú nối liền thành một, vang vọng trong bầu trời đêm.

Mười người áo đen hơi thay đổi sắc mặt, thân thể dừng lại.

Mười mấy tiếng hú này đều là của cao thủ Thiên Ngoại thiên, không kém mình, thậm chí còn hơn mình một bậc.

Sở Ly nhìn về phía An vương sắc mặt khó coi mỉm cười nói:

- Điện hạ yên tâm, nếu đi tới địa giới của chúng ta, sao phủ Quốc Công có thể để điện hạ bị thương được chứ? Điện hạ cứ xem chúng ta bắt giặc thế nào đi!

Mười lăm cao thủ Thiên Ngoại thiên đều thân mặc áo lam, mặt đeo khăn che mặt, xuất hiện ở phía sau mười người áo đen, vây quanh bọn họ vào trong đó.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Không cho phép buông tha một ai, giết chết không cần luận tội!

- Vâng!

Mười lăm cao thủ Thiên Ngoại thiên trầm giọng quát lên.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly quay đầu nói:

- Triệu lão, Lỗ lão, các ngươi cũng đi đi!

- Vâng!

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu ôm quyền, người nhẹ nhàng gia nhập hàng ngũ đám người áo lam bịt mặt.

Sắc mặt An vương tái xanh, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười đối mặt:

- Điện hạ hãy coi kịch đi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Giúp Đỡ

- Được!

An vương cắn răng phun ra chữ này.

Mười bảy cao thủ Thiên Ngoại thiên đối đầu với mười người, hầu như hai người đối một, hỗn chiến tức thì diễn ra.

Chưởng lực mãnh liệt, quyền kình dâng trào, mọi người có cảm giác chẳng khác nào thân đang ở bên trong sóng lớn mãnh liệt, kình lực có mặt ở khắp mọi nơi, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ phải ngã xuống.

Tùy tùng của An vương không ngừng lùi về phía sau, bị kình lực ở khắp mọi nơi đẩy ra bên ngoài, thân bất do kỷ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào giữa đương trường.

Sở Ly quay đầu nói:

- Điện hạ, những cao thủ này của ta ra sao?

An vương hừ lạnh nói:

- Không phải nói phủ Quốc Công các ngươi chỉ có tám cao thủ Thiên Ngoại thiên sao?

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Phủ Quốc Công há có thể bị người bên ngoài thăm dò nội tình được

chứ? Chỉ nói tám người, một khi những môn phái võ lâm kia có ý phản, ngông cuồng cảm thấy có thể chiến thắng được phủ Quốc Công, không thể chờ đợi được nữa động thủ. Khi đó là lúc chúng ta thu lưới.

- Như vậy chẳng phải là mê hoặc bọn họ tạo phản sao?

An vương hừ lạnh nói:

- Nếu như biết phủ Quốc Công các ngươi có hai mươi Thiên Ngoại thiên thì bọn họ cũng sẽ không hành động.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Điện hạ sai rồi, trong lòng có ý phản thì sẽ có một ngày hành động. Nếu chờ quá muộn, phản ý sẽ càng ngày càng mãnh liệt. Mà lực phá hoại cũng càng mạnh, tích trữ được đủ lực lượng, thật sự vượt lên trên phủ Quốc Công, đến lúc đó, chính là ngày thiên hạ đại loạn!

- Thiên hạ đại loạn?

An vương hừ lạnh:

- Nói nghe sởn cả tóc gáy đấy!

Sở Ly nói:

- Điện hạ là người đã từng trải qua, không phải không nhìn thấy đó chứ? Nếu như có một ngày, bọn họ thật sự có thể vượt lên trên phủ Quốc Công, một phủ Quốc Công bị công phá, ngày đó phủ Quốc Công cũng sẽ mất đi sức uy hiếp mạnh mẽ. Đó là ngày những người có tâm tư phản loạn sẽ bộc phát ra lực lượng mạnh hơn, đến lúc đó, chính là ngày thay đổi triều đại!

- Có phụ hoàng ở đây, ai có thể làm loạn được?

An vương lạnh nhạt nói:

- Những ý nghĩ này của ngươi không đáng để nhắc tới!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Điện hạ đã quên, thiên hạ cũng không phải chỉ có một cao thủ Thiên Thần, ngoại trừ Đại Quý ra còn có Đại Ly, Đại Trịnh. Còn Đại phó và Đại thu, bọn họ há có thể trơ mắt nhìn bệ hạ bình loạn được chứ?

Sắc mặt của An vương hơi thay đổi.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người cao thủ Thiên Ngoại thiên mặc y phục màu đen, sắc mặt hơi hòa hoãn một ít.

Ở dưới sự vây công của đám người áo lam phủ Quốc Công. Đám người áo đen cứng cỏi chống đỡ, tuy rằng đã rơi xuống hạ phong, thế nhưng vẫn có thể chịu đựng được. Trong chốc lát không có nguy hiểm đến tính mạng, xem ra không khó để thoát thân.

Sở Ly cũng nhìn về phía hỗn chiến ở giữa trường.

Võ công của những người áo này quả thực quá lợi hại, tu vi thâm hậu, hầu như lấy một địch hai mà còn có thể chịu đựng được.

Sở Ly lắc đầu một cái, lặng lẽ không nói mà quan chiến.

An vương quay đầu nhìn hắn, như cười mà không phải cười nói:

- Xem ra dường như quý phủ không thể nào chiếm được ưu thế, sợ rằng sẽ không bắt được những thích khách này. Không phải ngay cả một hai người cũng không bắt được đó chứ?

Sở Ly cười cười, nhìn về phía Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp:

- Sao hai vị thống lĩnh không trợ giúp bọn họ một chút sức lực?

Trịnh Lập Đức lắc đầu.

Mạnh Chấp hừ lạnh nói:

- Chức trách của chúng ta là bảo vệ Vương gia, không thể rời khỏi người.

Sở Ly nở nụ cười:

- Lúc này bảo vệ Vương gia, là vì đề phòng ta ám sát Vương gia hay sao?

- Thích khách có nhóm đầu tiên, không hẳn sẽ không có nhóm thứ hai, không thể không đề phòng.

Mạnh Chấp hừ lạnh nói:

- Chỉ là Sở tổng quản, sao không đi hỗ trợ chứ?

Sở Ly liếc mắt nhìn An vương, cười nói:

- Chức trách của ta cũng là bảo vệ Vương gia, tránh cho vương gia có mệnh hệ gì, ảnh hưởng tới đại hôn. Nếu như An vương bị thương, đại hôn không thể cử hành, tội lỗi của ta sẽ lớn hơn!

An vương lạnh nhạt nói:

- Không sao. Ngươi có thể đi hỗ trợ.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ ý tốt của điện hạ, nếu như bọn họ thật sự có bản lĩnh thì sẽ bỏ trốn, chỉ cần không quấy rầy đại hôn thì cứ tha cho bọn họ!

An vương nói:

- Sao có thể quên đi như vậy chứ? Bọn họ muốn ám sát bản vương, há có thể dễ dàng buông tha cho chúng như thế!

- Ồ, không biết điện hạ xử trí bọn họ như thế nào?

Sở Ly mỉm cười hỏi.

An vương hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Giết không tha!

- Ta đã hiểu rõ.

Sở Ly nở một nụ cười, gật đầu nói:

- Ta đang chờ điện hạ câu nói này... Lục tiểu thư. Ngươi nên hiện thân thôi!

Hắn giương giọng hét lớn, cuồn cuộn như sấm sét, vang vọng trong bầu trời đêm.

Một nữ tử mặc áo bào trắng đạp lên ánh trắng nhẹ nhàng đi đến, chẳng khác nào tiên tử từ trên vầng trăng đáp xuống. Mặt đeo lụa trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt phượng giống như nước.

- Sở Ly, giỏi tính toán!

Nàng hừ lạnh một tiếng, bay xuống trình diện.

Vừa đến giữa trường, thân thể uyển chuyển của nàng đột nhiên tăng nhanh, mờ mịt như khói, vờn quanh một vòng.

Đám người áo đen đang ác chiến đã không có tâm tư ham chiến, cố gắng chống đỡ, trong lòng mỗi người sinh ra thoái ý.

http://tieulun.hopto.org

Nếu cứ duy trì tình hình này, bọn họ không thể trở mình được nữa, chỉ có thối lui, trở về. Nắng không rất có thể sẽ gặp phải bất trắc.

Lục Ngọc Dung chẳng khác nào một làn khói vòng qua bên cạnh người mặc áo đen, từng đạo từng đạo chỉ lực được bắn ra.

- Sưu sưu sưu...

Chẳng khác nào từng đạo từng đạo ám khí bắn về phía đám người áo đen.

Vốn bọn họ đã rơi xuống hạ phong, lúc này chỉ lực bắn đến, bọn họ không kịp né tránh, chỉ có xuất chưởng hoặc ra quyền để cứng rắn chống đỡ mà thôi.

Chỉ lực tức thì tiến vào thân thể bọn họ, chỉ lực kỳ dị tiến vào thân thể, xoay quanh không đi, làm nhiễu loạn lực lượng vận chuyển bên trong thân thể, thân thể và động tác tức thì trở nên chậm rãi, uy lực giảm mạnh.

Sở Ly cười nói:

- Lục tiểu thư, đây là chỉ pháp gì vậy?

- Ngươi không cần biết!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, bước lên ngọn cây, nhẹ nhàng rời đi.

Nàng thoáng hiện, chẳng khác nào tiên tử, người đi, hương tàn vẫn còn, dư vị lượn lờ, khiến cho người ta không khỏi than thở mà lại phiền muộn.

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy những chỉ lực kỳ dị này.

Đây là nội lực đặc biệt của Cửu Thiên huyền nữ thần công, cho dù An vương tu luyện Ngự Cực kinh có nội lực tinh khiết như vậy, đụng phải Cửu Thiên huyền nữ thần công này cũng phải chịu thiệt, không có cách nào loại

bỏ, huống hồ là bọn họ.

Cao thủ kích đấu, tranh chỉ một đường.

Những người áo đen này bị chỉ lực của Lục Ngọc Dung quấy nhiễu, nội lực lưu chuyển đình trệ. Có khả năng chỉ là biến hóa nhỏ bé không đáng kể, đối mặt với các cao thủ vây công như vậy lại trở thành then chốt trí mạng.

Từng người áo đen liên tục trúng chưởng, ngã xuống dưới sự vây công của người áo lam.

Có người áo đen thấy đồng bạn ngã xuống đất, lập tức muốn trốn, thế nhưng đã chậm, theo ba người áo đen ngã xuống, ngày càng có nhiều người áo lam rảnh tay, gia nhập vòng vây, muốn chạy trốn thì sẽ càng bị vây công nhiều hơn.

Lục Ngọc Dung thoáng hiện lại đánh ra một đòn trí mạng.

Tình thế đột ngột chuyển biến, thời gian chỉ trong một nháy mắt, mười người áo đen liên tục ngã xuống đất, bị trọng thương, bị đám người áo lam vây quanh.

Sở Ly giương giọng cười lớn một tiếng:

- Đa tạ Lục tiểu thư giúp đỡ!

Âm thanh mờ mịt của Lục Ngọc Dung như từ chân trời truyền đến, lúc ẩn lúc hiện, nhưng có thể nghe được rất rõ:

- Không cần cảm ơn ta, lấy thêm mấy bức chạm ngọc cho ta là được!

Sở Ly mặt không biến sắc, quay đầu nhìn về phía An vương:

- Điện hạ, may mắn không làm nhục mệnh... Lần này theo ý tứ của điện

hạ, giết chết những người này, dùng để răn đe!

- Chậm đã!

Mạnh Chấp vội hỏi:

- Sở tổng quản, ngày đại hôn của điện hạ, không thích hợp thấy máu, thấy máu không may mắn.

Sở Ly híp mắt, mỉm cười nói:

- Thân là võ giả, còn phải để ý những thứ này sao?

Mạnh Chấp nói:

- Những người này chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng vì vậy mà làm hỏng khí tức vui vẻ của đại hôn, vậy rất không đáng.

Sở Ly đăm chiêu gật gù, nhìn về phía An vương:

- Ý của điện hạ thì sao?

An vương cau mày nhìn chằm chằm vào những người áo đen này, trầm mặc không nói.

Sở Ly cười nói:

- Xem ra điện hạ muốn giết, vậy thì giết bọn họ đi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Vạch Trần

An Vương lắc đầu nói:

- Mạnh Phó Thống lĩnh nói cũng rất có đạo lý, những người này chết không có gì đáng tiếc, nhưng vì vậy mà ảnh hưởng tới đại hôn, trái lại sẽ không tốt... Bản vương có đức hiếu sinh, thả bọn họ đi đi! Thả bọn họ một lần sẽ làm cho bọn họ không lại nổi lên tâm tư phản nghịch nữa!

Hắn lại nói tiếp:

- Sở Ly, lệ khí của ngươi quá nặng, mọi việc không thể làm quá cứng. Chỉ biết hung hăng chém chém giết giết, mọi việc nên lấy người làm gốc, nên khoan dung một ít, để cho người ta có cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời.

Sở Ly ôm quyền một cái, mỉm cười nói:

- Đa tạ điện hạ chỉ điểm, tại hạ ghi nhớ trong lòng!

Lửa giận trong lòng An vương hơi hòa hoãn lại, lạnh nhạt gật đầu.

Sở Ly đi tới trước mặt những người áo đen kia, vỗ một chưởng ở trên thân thể mỗi người, che huyệt đạo toàn thân, chỉ còn lại á huyệt là không điểm, cũng không kéo khăn che mặt của bọn họ xuống, lại trở về bên người An vương.

An vương cau mày nhìn hắn, không rõ vì sao.

Sở Ly đánh giá bọn họ, lắc đầu thở dài:

- Điện hạ nhân đức làm cho tại hạ khâm phục, chỉ là lại không thích hợp đối với những người này, nếu như ngày hôm nay không có Tệ phủ điều động Ám vệ, như vậy sợ rằng hiện tại điện hạ đã thành tù nhân của bọn họ, thậm chí mất mạng ở trong tay bọn họ cũng không biết chừng... Đối với hạng người cùng hung cực ác như vậy, điện hạ còn muốn nói nhân từ sao?

- Chưa chắc bọn họ đã làm được bước kia.

An vương lắc đầu nói:

- Bản vương tin tưởng bọn hắn sẽ biết đúng mực, nếu như muốn hại ta, một người trong bọn họ cũng trốn không thoát!

Sở Ly cười nói:

- Điện hạ, xem ra người không hiểu nhân vật trong võ lâm, tệ phủ vẫn luôn giao thiệp với bọn họ, cho nên hiểu rõ nhân vật võ lâm rất thích máu... Những người này thường thường biết làm ra chuyện này hắn phải chết mà vẫn muốn đi làm. Bằng không, phủ Quốc Công chúng ta cũng rất rảnh rỗi rồi. Thế nhưng điện hạ xem thế đạo bây giờ mà xem, phủ Quốc Công không có một ngày nào là thanh nhàn, mỗi ngày đều có cao thủ võ lâm dùng võ công vi phạm lệnh cấm, không tiếc mạng, không coi mạng của mình là chuyện to tát gì cả. Càng sẽ không coi tính mạng của người ta là chuyện to tát!

An vương lạnh lùng nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Những người này chính là tử sĩ, bọn họ đã chuẩn bị tâm lý phải chết, thà rằng không cần tính mạng của mình thì cũng phải giết điện hạ, vì lẽ đó đối với những người này. Chỉ có một chữ, giết!

- Ngươi muốn giết người sao?

An vương cười lạnh nói:

- Không để ý tới đại hôn của ta và Nhị tiểu thư?

Sở Ly nghiêm mặt nói:

- Lời này của điện hạ oan uổng tiểu nhân rồi, chỉ có đại khai sát giới thì mới có thể làm cho hạng giá áo túi cơm kinh sợ, bằng không, đường phía sau còn xa, từng bước gian nan, từng bước sẽ có ám sát!

An vương không phản đối nói:

- Nói nghe sởn cả tóc gáy!

Sở Ly nói:

- Ngày sau điện hạ sẽ biết. Cho nên vẫn cứ giết người trước rồi lại nói!

Hắn nói xong giơ cánh tay lên.

- Điện hạ, cứu mạng!

Trong đám người người áo đen đột nhiên có người hét lớn.

An vương biến sắc.

Sở Ly nở một nụ cười, lắc đầu nói:

- Hiện tại muốn điện hạ cứu mạng đã chậm rồi. Lúc các ngươi đến đây ám sát đã biết chắc chắn sẽ phải chết, hà tất phải làm mất đi khí tiết ở trước mặt mọi người chứ? Trên đường xuống hoàng tuyền có nhiều đồng bạn tiếp đón như vậy cũng không cô quạnh, chết đi thôi!

- Ta là người mình! Người mình!

http://tieulun.hopto.org

Người áo đen kia vội vàng kêu lên.

- Câm miệng!

Sở Ly quát lên.

Hắn quay đầu nhìn về phía An vương. Lắc đầu cười nói:

- Người võ lâm rất là khát máu, nhưng cũng khó tránh khỏi có loại nhu nhược, đáng thương, đáng tiếc!

Hắn chỉ chỉ về phía người áo đen kia. Trầm giọng hừ lạnh nói:

- Nhấc hắn ra, người không có huyết tính như vậy cũng không có uy hiếp gì, tha cho hắn một mạng cũng không có gì cả.

Một người áo lam đi tới, nhấc người áo đen kia lên, ném qua một bên.

Sở Ly thoả mãn gật gù, lại nhìn An vương ôm quyền một cái:

- Xin điện hạ dời bước, đừng xem tình cảnh máu tanh này!

An vương cau mày lạnh lùng lườm hắn một cái:

- Sở Ly, ngươi muốn giết sao?

Sở Ly nói:

- Vì an nguy của điện hạ, vì an nguy của Nhị tiểu thư. Vì an nguy của tệ phủ, những người này không thể không giết. Kính xin điện hạ thứ lỗi!

Hắn dứt lời xoay người, giơ tay lên.

- Chậm đã!

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Lập Đức trầm giọng gào to.

Cánh tay của Sở Ly lại hạ xuống. Nhìn về phía Trịnh Lập Đức:

- Trịnh thống lĩnh có gì cao kiến, nếu như khuyên ta tha cho bọn họ thì không nên mở miệng thì hơn!

- Sở tổng quản, ngươi năm lần bảy lượt làm trái chỉ lệnh của điện hạ, không hề có bản phận của thần tử, bản thống lĩnh thực sự không có cách nào ngồi xem được nữa!

Trịnh Lập Đức trầm giọng nói:

- Nếu điện hạ nói thả người thì ngươi cứ thả là được. Nếu như ngươi bỏ mặc lệnh, Sở tổng quản, ngươi thật là to gan!

Câu cuối cùng của hắn gần như gào thét ra, tiếng như sấm nổ, hai mắt trợn lên giận dữ nhìn qua, sát khí um tùm.

Sở Ly thở dài, lắc đầu nói:

- Điện hạ muốn nói đạo nhân đức, xin thứ cho tại hạ không có cách nào gật bừa. Nơi này là cảnh nội của phủ Quốc Công, không phải là vương phủ của điện hạ, bây giờ Nhị tiểu thư còn chưa phải là Vương phi, đầu tiên ta là tổng quản của phủ Quốc Công, sau mới là thần tử của điện hạ!

- Đại nghịch bất đạo!

Trịnh Lập Đức hừ lạnh nói:

- Dưới thiên hạ này, tất cả đều là đất của vua, đầu tiên ngươi là thần tử của điện hạ, sau mới là tổng quản của phủ Quốc Công!

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Đợi khi nào dưới vùng trời này chỉ có một hoàng thượng, khi đó nói lời này cũng không muộn!

Hắn dứt lời nghiêng đầu sang chỗ khác, giơ cánh tay lên.

- Điện hạ, cứu mạng!

Lại một người áo đen giương giọng quát lên.

Sắc mặt An vương trở nên âm trầm, hai mắt lóe lên ánh sáng lạnh như băng.

Sở Ly bật cười:

- Không phải ngươi định nói, là người mình đó chứ?

- Người mình! Người mình!

Người áo đen vội nói.

Sở Ly vung tay:

- Ném qua một bên!

Một người áo lam nhấc hắn sang một bên, đồng thời ném tới chỗ người lúc trước xin tha.

- Người mình! Người mình!

Đám người còn lại vội vàng kêu lên.

Con người không tới lúc hoạn nạn sẽ không lộ ra bản tính, bản tính con người là như vậy.

Lúc trước không ai xin tha, tất cả mọi người đều không cầu xin tha thứ,

cắn chặt răng, đánh cược An vương sẽ đứng ra cầu xin, làm cho Sở Ly không dám hạ sát thủ.

Thế nhưng mắt thấy An vương cầu xin không có tác dụng, Sở Ly sắp muốn giết mình.

Có người bởi vì xin tha mà được miễn chết, trong lòng những người còn lại lập tức không còn thăng bằng, cảm thấy không thể chết đi như vậy. Chỉ là một câu nói mà thôi, huống hồ ai trong mọi người cũng nói, chỉ cần sống sót được. Chỉ là xin tha, cũng không quá mất mặt.

Nhìn thấy những người này đều nói là người mình, Sở Ly nghi hoặc nhìn về phía An vương:

- Điện hạ? Sao bọn họ lại thành người mình được chứ?

An vương lạnh lùng nói:

- Sao bản vương biết được?

Sở Ly nói:

- Nói như vậy, bọn họ vì mạng sống cho nên lấy cớ, như vậy quá đáng ghét, chỉ có thể giết mà thôi.

- Chậm đã, Sở tổng quản, chúng ta là người của Vương gia!

Có người áo đen vội vàng kêu lên.

Nhưng người áo đen còn lại đều mồm năm miệng mười nói.

- Điện hạ.

- Trịnh thống lĩnh!

Sở Ly quát một tiếng:

- Câm miệng!

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn đám người áo đen, cười lạnh nói:

- Tính toán thật là ác độc... Các ngươi nói mình là người dưới trướng của Vương gia, An vương bảo các ngươi đến ám sát chính mình sao?

- Không sai!

- Không sai!

- Mọi người đang đùa giỡn, để xem phòng ngự ra sao mà thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Đám người áo đen mồm năm miệng mười nói.

Sở Ly cười lạnh nói:

- Nói hươu nói vượn! Các ngươi đủ thâm độc, ám sát không được thì lại hãm hại Vương gia!

Hắn không chờ đám người áo đen mở miệng, tiếp tục nói:

- Điện hạ để người mình ám sát mình, sau khi bị thương sẽ không thể tiếp tục kết hôn, đại hôn cũng sẽ không thể cử hành như thường lệ, việc không may mắn như vậy xảy ra. Sợ rằng việc hai nhà kết hôn cũng sẽ xong đời, đây là hôn ước An vương được hoàng thượng tứ hôn. Nếu như bất mãn hôn ước này mà làm ra chút thủ đoạn... Tính toán của đám người các ngươi rất ác độc, có biết không?

Đám người áo đen tức thì ngẩn ra.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt của An vương cũng thay đổi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Giết Tuyệt

Sở Ly quay đầu ôm quyền nói:

- Điện hạ, đối với đám người như vậy, không thể nhân nghĩa gì cả, không thể tha cho bọn họ!

An vương cau mày nói:

- Không cần nghe bọn họ nói bậy là được rồi!

Sở Ly lắc đầu:

- Chỉ sợ tha mạng cho bọn họ thì bọn họ sẽ tung tin ra ngoài, đến lúc đó, thanh danh của điện hạ bị phá hỏng, thanh danh của Nhị tiểu thư cũng bị phá hỏng. Tâm tư thật là ác độc, không thể tha thứ!

An vương trầm giọng nói:

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên là trụ cột trấn quốc, giết tất há không phải đáng tiếc hay sao?

Sở Ly trầm mặt xuống, nghiêm nghị nhìn An vương:

- Điện hạ lại lần nữa cản trở ta giết bọn họ, chẳng lẽ...

- Chẳng lẽ cái gì!

Sắc mặt An vương âm trầm, càng ngày càng âm trầm, đen sì chẳng khác

nào có thể vắt ra nước. Hai mắt phun ra hàn mang, bất cứ lúc nào cũng sẽ động thủ giết hắn.

Sở Ly làm như không thấy, lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ, lời nói bọn họ là sự thật?

- Đừng có nói bậy!

An vương trầm giọng nói.

- Sở tổng quản, ngươi quá làm càn!

Trịnh Lập Đức lạnh lùng nói:

- Lời này của ngươi đối với điện hạ là đại bất kính!

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Hành động của điện hạ không thể không khiến cho tại hạ hoài nghi... Lúc trước ta cũng đã từng nghe qua lời đồn đại, nói điện hạ không hài lòng đối với chuyện hôn sự này, không muốn kết hôn với Nhị tiểu thư. Vốn ta cảm thấy không thể, bởi vì Nhị tiểu thư chính là đệ nhất mỹ nữ Đại Quý, dung mạo vô song, hơn nữa phẩm tính thiện lương, ôn nhu đoan trang, là nữ tử mà mỗi hán tử đều tha thiết ước mơ. Sao điện hạ có thể không hài lòng được chứ... Bây giờ nhìn hành động của điện hạ lại làm cho ta có chút hoài nghi, có câu không có lửa thì sao có khói, cũng không phải là không có nguyên do.

An vương cau mày:

- Sở Ly, ngươi quá làm càn!

Sở Ly ôm quyền thi lễ:

- Điện hạ thứ lỗi, thân là thị vệ của Nhị tiểu thư, quả thực ta không thể không nói ra những câu nói này được... Điện hạ là quý tộc Thiên hoàng, quả thực rất cao quý, nhưng Nhị tiểu thư cũng không phải là kẻ ti tiện, không phải là thường nhân. Cho dù lương phối với Cảnh Vương điện hạ có khả năng thừa kế ngôi vị nhất cũng thừa sức!

- Làm càn!

An vương quát to, lạnh lùng nói:

- Sở Ly. Chẳng lẽ bản vương không chém được ngươi sao?

Sở Ly lần nữa khom người tạ lỗi, ôm quyền trầm giọng nói:

- Điện hạ thứ lỗi. Nếu điện hạ không có tâm ý hối hôn, vậy thì xin chém những hạng người ác độc này, như vậy có thể chứng minh được bản thân mình!

- Chém hay không bản vương tự có quyết định!

An vương hừ lạnh nói:

- Ngày đại hôn, thấy máu không may mắn, thả bọn họ đi đi!

Sở Ly nở nụ cười ha hả.

- Làm càn!

An vương cắn răng, lạnh lùng nói:

- Sở Ly, nếu có lần sau nữa thì chớ trách bản vương chém ngươi!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Xem ra lời bọn họ nói là sự thực. Điện hạ một mực bao che, hiển nhiên trong lòng có quỷ... Điện hạ đường đường là hoàng tử, hiền danh vang xa, không ngờ lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, tại hạ thực sự không thể không cười được!

Mọi người thấy hai người đối chọi gay gắt, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng, e sợ gây ra chú ý, bị trút giận lên trên người.

Bọn họ đều nhìn ra được, An vương đã khắc chế lửa giận đến đỉnh điểm. Bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát ra, hoàng tử giận dữ, tất nhiên sẽ thấy máu. Bọn họ không muốn trở thành con ma đen đủi.

An vương cắn răng nói:

- Câm miệng cho bản vương!

Sở Ly cười nói:

- Nếu là người của điện hạ, như vậy càng không để lại được, những hạng người này không biết cân nhắc thay cho điện hạ, không khuyên nhủ điện hạ đi theo đường đường đường chính chính quang minh mà lại dùng thủ đoạn như vậy, đáng chém!

Hắn quay đầu quát một tiếng:

- Chém bọn họ!

- Vâng!

Một người áo lam quát một tiếng, ánh đao lập lòe, trong nháy mắt mười người đã bị chém dưới đao. Máu chảy thành sông.

Người áo lam này là Nhạc Kim Thao.

- Sở … Ly…

Trong nháy mắt hai mắt của An vương hiện lên tia máu, cả người run rẩy, lên tiếng rống to.

Mọi người bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, lại bị một tiếng hét lớn không ngờ của An vương làm cho run rẩy, tim đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Mười năm tâm huyết sắp đổ xuống sông xuống biển, một khi mất sạch mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, qua mười đao này sẽ chặt đứt hơn nửa nguyên khí của Vương phủ, điều này làm cho An vương đau lòng đến mức muốn chảy máu, hầu như bất tỉnh!

- Phốc!

An vương ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu.

- Điện hạ!

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp vội vàng tiến lên dìu hắn.

An vương lau máu trên khóe miệng, một ngụm uất khí phun ra ngoài, ngực thông, rốt cục đã có thể thở ra được.

Sở Ly lẳng lặng nhìn An vương, tâm trạng thoải mái.

Chém những người này, chính là chém một tay của An vương, đám người cao thủ Thiên Ngoại thiên còn lại đã mất đi nhuệ khí, áp lực sau khi mình vào phủ cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Có lẽ trong An vương phủ có hai mươi mấy cao thủ Thiên Ngoại thiên, lúc trước mình giết ba người, lại giết hai người Cổ Nguyệt và Đinh Kiên, hơn nữa lại thêm mười người này, tổng cộng đã có mười lăm người chết ở trên tay

mình.

Các cao thủ Thiên Ngoại thiên còn lại của An vương, có lẽ không vượt qua được mười người, đương nhiên cũng có khả năng hắn còn ẩn giấu nhân thủ, nhưng căn cứ vào phản ứng kịch liệt của An vương, hắn sẽ không ẩn giấu được quá nhiều.

Đã như thế, thực lực sẽ gần như bằng phủ Quốc Công, phủ Quốc Công sẽ ứng phó được, cũng giải trừ nỗi lo về sau cho mình.

Có điều, hiện tại An vương hận không thể lập tức giết chết mình, cho nên hắn cũng phải cẩn thận ứng phó.

- Điện hạ?

Trịnh Lập Đức cẩn thận từng li từng tí một nhìn An vương, lại nhìn về phía Sở Ly, hai mắt bắn ra hàn mang liều lĩnh, gắt gao trừng mắt nhìn hắn, Mạnh Chấp cũng vậy.

Sở Ly ra vẻ tùy ý, ân cần hỏi han:

- Điện hạ có sao không?

An vương giận dữ, đột nhiên tỉnh táo lại, bình tĩnh nhìn Sở Ly, gật gù:

- Bản vương không có gì đáng lo cả. Sở tổng quản, chuyện ngày hôm nay, bản vương sẽ nhớ kỹ, cũng sẽ trả lại gấp mấy lần!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Điện hạ nói quá lời rồi.

An vương lạnh hạt quét mắt qua thi thể trên đất một chút, lắc đầu một cái.

http://tieulun.hopto.org

Chết thì chết rồi, nói thêm nữa cũng là vô ích, cũng không thể để cho bọn họ phục sinh được. Phủ Quốc Công có Kỳ Nguyên đan, vương phủ bọn họ lại không có, cấm cung có, mình cũng có hai, ba viên, nhưng không thể cho bọn họ phục dụng được.

Tuy cao thủ Thiên Ngoại thiên khó tìm, nhưng cẩn thận tìm kiếm, ỷ vào hiền danh của mình cũng có thể tìm được. Chậm rãi bổ sung lại là được, phụ hoàng đang độ tuổi xuân, tranh giành ngôi vị hoàng đế là một quá trình dài dằng dặc, không vội nhất thời.

- Nơi này có mùi máu tanh quá nồng, tiếp tục đi đi.

An Vương bình tĩnh nói.

- Vâng.

Trịnh Lập Đức vội vã đáp.

Sở Ly phất tay một cái.

Đám người áo lam rời đi, như quỷ mị tiến vào rừng cây, biến mất không còn tăm hơi.

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu thì lại trở lại bên người Sở Ly, có chút phức tạp liếc mắt nhìn Sở Ly.

Dù bọn họ nghĩ như thế nào đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng không nghĩ tới, thủ đoạn của Sở Ly lại ác độc như vậy, thật sự dám giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên. Chuyện này tuyệt đối sẽ trở thành tin tức kinh thiên động địa, có khả năng ngày mai sẽ truyền khắp toàn bộ võ lâm.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên có địa vị cao cả, lại tăng thêm có báo động đối với nguy hiểm cho nên hầu như sẽ không rơi vào trong tuyệt cảnh, gặp nguy

hiểm thì đã tránh ra từ sớm, rất ít khi đột tử.

Ở trong mắt của tất cả người trong võ lâm, chỉ cần đạt đến Thiên Ngoại thiên, vậy không cần phải lo lắng tới việc mình không thể chết được tử tế, cứ yên tâm lớn mật sống là được rồi.

Thế nhưng lần này Sở Ly lại một hơi giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, mười cao thủ Thiên Ngoại thiên đấy. Toàn bộ võ lâm Đại Quý cũng sẽ không vượt qua hai trăm cao thủ Thiên Ngoại thiên, một lần đã bị hắn giết mười người!

Sở Ly tiếp tục đi ở phía dưới cùng, ánh mắt yên tĩnh thong dong, giống như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra vậy.

Nhưng ánh mắt của mọi người trong An vương phủ nhìn hắn đều thay đổi, đã không còn làm càn và ở trên cao nhìn xuống như lúc trước nữa. Ngạo khí đã bị hắn đánh tan, lúc nhìn hắn thì ánh mắt đều trốn trốn tránh tránh, không dám nhìn thẳng, chỉ lo hắn giết chết mình.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên nói giết là giết, huống hồ là mình!

Hành động này của Sở Ly có hiệu quả lập uy rất tốt, những người lòng mang đố kị, thậm chí còn có chút người muốn động tay động chân đều lặng lẽ thu hồi tâm tư, quyết định thành thật một chút. Ngay cả Vương gia hắn cũng dám chống lại, một hơi giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, còn có chuyện gì mà hắn không dám làm chứ?

Giữa trưa ngày thứ hai, bọn họ đã đến ngoài Sùng Minh thành.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Bạch Hạc

Ngoài Sùng Minh thành dòng người tấp nập.

Nhị tiểu thư của phủ Quốc Công đại hôn, mà lại gả cho An vương có hiền danh làm chính phi, chuyện này đối với Sùng Minh thành mà nói là một việc lớn, cực kỳ vinh quang.

Các cư dân trong thành rất coi trọng việc này, ăn cơm từ rất sớm, lại dọn dẹp nhà mình một phen, mặc y phục mới. Từ rất sớm đã ra khỏi nhà, đến đường cái chờ, hoặc là đi ra ngoài thành, muốn chứng kiến phong thái của An vương, nếu có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp của Nhị tiểu thư, như vậy thì càng tốt.

Các cư dân ngoài thành lại càng dậy sớm hơn, người có tâm gấp gáp chờ ở cửa thành, có người muốn nhìn Nhị tiểu thư cho nên chờ ở ngoài phủ Quốc Công.

Toàn bộ Sùng Minh thành đều rơi vào trong vui mừng, trên đường cái, đoàn người chen chúc như biển. Mọi người chen chúc, so với hoa đăng tết Nguyên tiêu còn đông đúc hơn.

Ngoài Sùng Minh thành, Tiêu Thiết Ưng mang theo một đám cao tầng phủ Quốc Công nghênh tiếp An vương, trên mặt mang theo nụ cười phức tạp.

An vương bày ra toàn bộ nghi trượng, mỗi người trang nghiêm thần thánh, uy nghiêm của hoàng gia tràn ngập ở trong toàn bộ đội ngũ.

Những người chung quanh đều cảm khái ngàn vạn, nhìn An vương anh tuấn, từng tiếng hoan hô thỉnh thoảng vang lên, cảm thấy chỉ có Thiên hoàng quý tộc như hắn, hiền danh lưu truyền thì mới có thể xứng đôi với Nhị tiểu thư.

Sở Ly đã lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi đội ngũ, xuất hiện ở Ngọc Thi đảo trong phủ Quốc Công.

Trên Ngọc Thi đảo treo đầy lụa đỏ lớn, trang trí khắp cả hòn đảo.

Lúc Sở Ly xuất hiện ở trên Ngọc Thi đảo thì bầu không khí trên đảo lại không vui mừng như vậy.

Lúc hắn đi tới căn phòng của Tiêu Thi trên lầu thì, trong phòng ngoại trừ Liễu Nhứ và Tuyết Lăng ra còn có một nam tử. Thân thể thon dài, cao hơn hắn một cái đầu, anh tuấn bức người, mày kiếm mắt sao, khí chất nho nhã phiêu dật.

Liễu Nhứ và Tuyết Lăng nhìn thấy hắn đến, thở phào nhẹ nhõm, lại liếc mắt ra hiệu cho hắn rồi nhẹ nhàng lui ra.

- Sở Ly, đây là lão tứ.

Tiêu Thi ngồi ở trước bàn trang điểm, từ trong gương nhìn qua hắn, chỉ chỉ về phía thanh niên anh tuấn thon dài bên cạnh:

- Rốt cuộc tiểu tử này đã chịu trở về!

Sở Ly bừng tỉnh. Đây chính là Tứ công tử Tiêu Bạch Hạc của phủ Quốc Công.

- Sở Ly bái kiến Tứ công tử.

Sở Ly ôm quyền cười nói.

Tiêu Bạch Hạc vung vung tay:

- Sở tổng quản không cần khách khí.

Tiêu Thi nói:

- Khỏi cần để ý đến nó, người không phận sự mà thôi!

Sở Ly cười cười.

Sắc mặt của Tiêu Thi rất không tốt, hừ lạnh nói:

- An vương đã vào thành rồi sao?

Sở Ly gật gù:

- Đang vào thành, tiểu thư nên trang điểm thôi.

- Có gì mà phải trang điểm chứ, chỉ cần mang y phục tới là được rồi.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Nghe nói ngươi đã giết không ít người?

Sở Ly nói:

- Diệt mười cao thủ Thiên Ngoại thiên của An vương phủ. Cuối cùng cũng coi như công đức viên mãn!

Lúc trước hắn chuẩn bị, thỉnh cầu các cao thủ Thiên Ngoại thiên, triệu tập tất cả các lực lượng có thể vận dụng như vậy, đó là vì lần này.

Cuối cùng trời giúp, không xuất hiện khúc chiết quá to lớn, thành công chém giết được một cánh tay của An vương, làm cho nguyên khí của hắn đại

thương. Trong thời gian ngắn, An vương sẽ không gây bất lợi được với phủ Quốc Công.

Động tác này không chỉ làm cho An vương tiêu hao lực lượng mà làm hắn kinh sợ. Để cho hắn biết, phủ Quốc Công còn có lực lượng như Ám vệ mà hắn không biết, làm hắn không dám manh động.

Tiêu Thi cười lạnh nói:

- Hắn tính toán mưu đồ rất lâu, muốn bị trọng thương giữa đường, sau đó kéo dài đại hôn!

Sở Ly cười nói:

- Kế sách này của An vương điện hạ rất lợi hại, khả năng thành công rất lớn, mà độ nguy hiểm cực nhỏ, rất cao minh!

- Hừ!

Tiêu Thi liếc xéo hắn một chút:

- Bị ngươi nhặt một món hời lớn! Đã có mười cao thủ Thiên Ngoại thiên chết, có lẽ lần này An vương phủ đã trở nên yên tĩnh đúng không?

- Có lẽ còn có mười mấy Thiên Ngoại thiên nữa, không thể khinh thường. Đại công tử phải cẩn thận đề phòng hắn phát rồ.

Sở Ly nói.

Tiêu Bạch Hạc vẫn bồi tiếp ở bên người Tiêu Thi thì lại nghe thấy hộ vệ bẩm báo.

Lúc hắn nghe được tin tức thì lại kinh ngạc tới cực điểm.

Hắn vẫn mai danh ẩn tích lang bạt võ lâm, đến nay còn không bước chân vào hàng ngũ cao thủ Thiên Ngoại thiên. Thế nhưng hắn lại biết cao thủ Thiên Ngoại thiên rất lợi hại.

Mà vị thanh niên tổng quản trong phủ dưới một người, trên ngàn người này lại một hơi giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, quả thực là kinh thế hãi tục.

Càng quan trọng hơn chính là, hắn lấy đâu ra số cao thủ Thiên Ngoại thiên kia chứ?

Đây mới thực sự là chuyện khiến cho người ta khiếp sợ, sau này võ lâm thiên hạ sẽ cực kỳ kính nể đối với phủ Dật Quốc Công, võ lâm trong cảnh nội cũng sẽ thành thật, không dám tiếp tục sinh sự, trong phủ sẽ thanh nhàn hơn rất nhiều.

- Sở tổng quản, ngươi lấy đâu ra được nhiều cao thủ như vậy chứ?

Tiêu Bạch Hạc cười nói:

- Ám vệ của phủ Quốc Công, nếu là người bên ngoài, có lẽ sẽ tin tưởng.

Sở Ly cười nói:

- Ta mượn sáu người từ phủ Nhân Quốc Công, một bằng hữu tri kỷ của Tam tiểu thư, hai người là bằng hữu của ta, hơn nữa quý phủ chúng ta có tám người, còn dẫn ra Lục Ngọc Dung của phủ Nhân Quốc Công. Như vậy đã đủ để thu thập mười cao thủ Thiên Ngoại thiên kia.

- Thủ đoạn xoay tay thành mây, lật tay thành mưa của ngươi quả thực rất kinh người!

Tiêu Bạch Hạc cảm khái nói:

- Ngay cả người của phủ Nhân Quốc Công cũng có thể mượn được!

Phủ Nhân Quốc Công và phủ Dật Quốc Công có cừu oán thế nào, hắn hiểu rõ nhất, nữ tử Lục Ngọc Dung kia rất là lợi hại.

Sở Ly nói:

- Lục Ngọc Dung cũng biết đạo lý môi hở răng lạnh, còn giúp nàng trộm một bảo vật trong An vương phủ, cho nên nàng mới đồng ý cho ta mượn sáu Thiên Ngoại thiên.

- Có thể thuyết phục được Lục Ngọc Dung, lợi hại!

Tiêu Bạch Hạc cười nói.

Sở Ly nói:

- Cũng là bị bức ép bất đắc dĩ mà thôi. Nếu như không chấn nhiếp được An vương, phủ Quốc Công chúng ta sẽ không có đường sống, ta và tiểu thư tiến vào vương phủ cũng sẽ rất gian nan.

- Ngươi phải cẩn thận.

Tiêu Bạch Hạc nói:

- An vương há có thể cam tâm, tất sẽ trừ ngươi để cho yên tâm.

Sở Ly cười nói:

- Ta có thể tự bảo vệ mình, Tứ công tử yên tâm.

Tiêu Bạch Hạc gật gù, bây giờ rất yên tâm đối với thủ đoạn của Sở Ly, hắn cười nói:

- Nhị tỷ ta giao cho Sở tổng quản chăm sóc!

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Tiến vào vương phủ, chịu chút oan ức là chuyện khó tránh khỏi, ta sẽ làm hết sức.

- Lòng người khó dò, quả thật không nghĩ tới An vương lại là người như thế.

Tiêu Bạch Hạc lắc đầu thở dài:

- Đại ca rất khổ sở, ngày hôm nay còn phải đi nghênh đón An vương, ta thật sợ đại ca không nhịn được, làm ầm ĩ với An vương ở bên đường!

- Đại ca cũng đã nhận được tin chiến thắng.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hiện giờ tâm tình của đại ca rất tốt, sẽ không làm xằng làm bậy với An vương, được rồi lão Tứ, đệ đi làm đi!

-... Vâng.

Tiêu Bạch Hạc ôm quyền một cái.

Sở Ly ôm quyền, dùng ánh mắt tiễn hắn rời đi. Trong lòng đăm chiêu, vị Tứ công tử này không đơn giản!

Từ đầu hắn đã nhìn thấy Tiêu Bạch Hạc ra khỏi phòng, Tiêu Thi đứng lên, chậm rãi xoay người, bày ra tư thế uyển chuyển, hừ lạnh nói:

- Sở Ly, ngươi thật là lợi hại!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư trách ta gạt tiểu thư đúng không?

- Cũng coi như ngươi biết rõ!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Chuyện như thế, tại sao không nói cho ta biết trước, để ta cao hứng một chút!

Hiện giờ nàng vừa nghe thấy An vương đã buồn bực bất an, nếu như sớm biết Sở Ly đang chuẩn bị đối phó với An vương, tâm tình của nàng cũng sẽ không xấu như thế.

- Không nắm chắc, vạn nhất thất bại, chẳng phải sẽ rất mất mặt hay sao?

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi nói:

- Lần này đúng là nguy hiểm, số may... Ngươi làm việc rất thích mạo hiểm nhỉ!

Sở Ly cười cười.

- Ta không muốn đi cùng hắn, không muốn bái đường với hắn.

Mặt ngọc của Tiêu Thi trầm xuống, nhíu mày nói:

- Ngẫm lại cả người đã nổi da gà!

- Cái này...

Sở Ly cười khổ nói:

- Dù sao cũng phải đi, không thể tùy theo tính tình, cố gắng là có thể đi được.

- Để Liễu Nhứ giả trang thành ta đi!

Tiêu Thi nói.

Sở Ly bị ý nghĩ của nàng làm cho kinh sợ, vội vã xua tay.

Cũng không phải An vương chưa từng thấy Liễu Nhứ, một khi bị phát hiện ra, như vậy phiền toái sẽ lớn hơn, đây chính là một điểm yếu rất tốt. Nếu như An vương phát tác tại chỗ, nói không chừng đại hôn sẽ phải dừng lại.

Tiêu Thi thấy vẻ mặt của hắn kiên quyết, nàng hừ một tiếng không nói thêm nữa:

- Chuyện bái đường, làm sao bây giờ?

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta có thể phỏng theo mưu kế của An vương, bị thương.

- Như vậy cũng đúng.

Tiêu Thi khẽ gật đầu:

- Một khi bị thương là có thể tránh được hắn dây dưa.

Sở Ly nói:

- Kỳ thực phương pháp rất nhiều, tiểu thư không cần phải lo lắng, nói không chừng tiểu thư vừa qua phủ thì An vương sẽ nổ chết bỏ mình.

Tiêu Thi lườm hắn một cái hừ lạnh nói:

- Ta không thể không lo lắng cho được.

Sở Ly cười ha hả hai tiếng:

- Nhất định phải cầm cẩn thận Phật châu, tuyệt đối đừng làm mất!

- Đương nhiên!

Tiêu Thi gật đầu.

Cái này cũng là chỗ dựa của nàng, vạn nhất không ổn nàng sẽ bóp nát, Sở Ly có thể tới đây trong nháy mắt, trong nháy mắt mang nàng đi, rời xa nguy hiểm.

- Tiểu thư, nên trang điểm rồi.

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Liễu Nhứ:

- Đám người Đại công tử đã vào thành.

- Đi vào đi!

Tiêu Thi trầm mặt xuống.

Sở Ly cười lui về phía sau, ra khỏi phòng thì đã nhìn thấy Tiêu Bạch Hạc đang ở bên ngoài chờ đợi mình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Trả Thù

- Tứ công tử.

Sở Ly ôm quyền.

Tiêu Bạch Hạc ôm quyền một cái, ôn hòa nói:

- Sở tổng quản, chúng ta tán gẫu vài câu đi.

Hắn chỉ chỉ vào tiểu đình trong biển hoa.

Hai người tiến vào tiểu đình, lụa trắng tung bay, tựa như ảo mộng.

Bỗng nhiên Sở Ly sinh ra một tia phiền muộn, từ nay về sau, bên trong tiểu đình này sẽ trống rỗng, Tiêu Thi sẽ không xuất hiện ở đây nữa.

Hai người đứng trước lan can, Tiêu Bạch Hạc nhìn hồ nước mênh mông, thở dài.

Sở Ly nói:

- Lần này Tứ công tử trở về, còn muốn đi nữa không?

-... Nhất định đại ca sẽ giữ ta lại một đoạn thời gian.

Tiêu Bạch Hạc lắc đầu than thở:

- Nhưng ta thực sự không am hiểu xử lý những việc trong phủ.

- Nhị tiểu thư rời đi, Tam tiểu thư bế quan. Nếu như Tứ công tử lại đi, phủ Quốc Công to lớn chỉ có một mình Đại công tử, một cây làm chẳng lên non, nhất định Đại công tử sẽ rất mệt rất khổ.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Tứ công tử nên ở lại giúp Đại công tử một chút đi.

Tiêu Bạch Hạc cười khổ nhìn hắn:

- Đại ca nói, Sở tổng quản ngươi trí mưu tuyệt luân, có thể nhìn thấu lòng người. So với Tam tỷ còn lợi hại hơn, đáng tiếc ta lại không có bản lĩnh như vậy, chỉ là vũ phu đơn thuần... Hơn nữa võ công cũng không mạnh bằng Tam tỷ, có thể nói là một kẻ vô tích sự.

Sở Ly cười nói:

- Tứ công tử có chỗ lợi hại của Tứ công tử, hà tất phải tự ti!

Tiêu Bạch Hạc lắc đầu:

- Ta hiểu rõ chuyện của mình, ngây ngốc ở trong phủ cũng không giúp đỡ được gì cả.

- Một người trí ngắn hai người trí dài, có một người yên tâm để thương lượng, so với một mình còn mạnh hơn nhiều.

Sở Ly nói:

- Hơn nữa nếu như ngươi đi, Nhị tiểu thư cũng không yên lòng.

- Nhị tỷ...

Tiêu Bạch Hạc thở dài.

Hắn dùng sức lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút thống khổ.

Rõ ràng Nhị tỷ có thể mặc kệ hôn ước, không cần hi sinh mình.

Điều càng đáng hận đó chính là, nàng muốn hi sinh mình, kéo dài cho phủ Quốc Công một hơi, kết quả lòng người hiểm ác, trái lại còn rước lấy đại họa cho phủ Quốc Công, cho nên người thống khổ nhất chính là Nhị tỷ!

Mình đường đường thân là nam tử hán đại trượng phu, lại không thể chống đỡ được phủ Quốc Công. Phải để một nữ tử yếu đuối như Nhị tỷ gả cho kẻ thù. Không có chuyện gì đáng trào phúng và cười nhạo hơn so với chuyện này!

Hắn hít sâu một hơi, đè tâm tư cuồn cuộn xuống, lộ ra nụ cười ấm áp:

- Được rồi, ta sẽ ở lại một đoạn thời gian, bồi tiếp đại ca.

Sở Ly nở một nụ cười.

Tiêu Bạch Hạc nói:

- Tam tỷ có khỏe không?

Nụ cười của Sở Ly chậm rãi thu lại, than thở:

- Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đều quá ngốc!

Nhị tiểu thư vì phủ Quốc Công mà hi sinh mình, Tam tiểu thư vì phủ Quốc Công cũng hi sinh mình, chém tình diệt tính.

Tiêu Bạch Hạc nói:

- Tam tỷ không tốt sao?

- Bây giờ Tam tiểu thư đã đột phá Thiên Ngoại thiên. Đang truy tìm Thiên Thần cảnh.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Theo Thẩm tiền bối nói, rất có hi vọng.

Tiêu Bạch Hạc nhẹ nhàng gật đầu, nhìn hồ nước mênh mông, hai tay nắm chặt. Gân xanh trên nắm đấm mơ hồ ẩn hiện.

Lụa trắng phe phẩy, gió nhẹ thổi qua mặt hồ, hai người đứng trước lan can trầm mặc không nói.

…

Đón dâu là chuyện rất náo nhiệt, Sở Ly không đi tham dự.

Nếu như Tiêu Thi trở thành nữ nhân của người khác, cho dù biết rõ là giả thì tâm tình của hắn vẫn rất phức tạp, chính bản thân hắn cũng không nói rõ ra được. Quả thực không có tâm tình đến xem, mắt không gặp thì tâm không phiền.

Tiêu Thi đội mũ phượng lên, chẳng khác nào tiên tử hạ phàm, chậm rãi tiến vào đại kiệu mười sáu người nhấc, ở dưới dòng người tấp nập vây xem, chậm rãi đi ra khỏi Sùng Minh thành.

Sở Ly và Triệu Khánh Sơn, Lỗ Đông Lâu đã sớm chờ đợi ở ngoài thành.

Lần này, Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu đồng thời hộ tống Tiêu Thi đi tới An vương phủ. Sau khi đến An vương phủ, bọn họ lại trở về phủ Quốc Công, cao thủ Thiên Ngoại thiên của phủ Quốc Công chỉ có một người Sở Ly mà thôi.

Lần này Sở Ly tiến vào vương phủ, chỉ dẫn theo hai người Dương Như và

Tuyết Lăng đi vào, Tưởng Hòe không đi vào, tránh cho xảy ra bất trắc.

Bây giờ An vương hận hắn thấu xương, một khi Tưởng Hòe đồng thời đi theo vào, nhất định sẽ bị trút giận.

Mình là thị vệ nhất phẩm, cấp bậc tôn sủng, nếu An vương không có nắm chắc hoàn toàn thì sẽ không làm gì được mình. Thế nhưng Tưởng Hòe thì lại không được, nếu An vương muốn làm khó dễ, Tưởng Hòe sẽ không có sức phản kháng, chỉ có thể đi vào sau mà thôi.

- Ài... tổng quản, một mình ngươi vào phủ, có được không?

Triệu Khánh Sơn thở dài:

- Ta và lão Lỗ cùng đi theo vào.

Lỗ Đông Lâu vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy đúng vậy, một vương phủ to lớn, tổng quản một thân một ngươi, sợ rằng sẽ bị cô lập.

Sở Ly cười cười:

- Nhất định An vương sẽ trả thù, ta một thân một mình cũng không có kẽ hở gì, hắn không làm gì được ta. Thế nhưng nếu các ngươi đi vào, quá nguy hiểm!

- Thực sự là làm khổ tổng quản!

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu lắc đầu không thôi.

Bọn họ ngẫm nghĩ cũng đã cảm thấy đau đầu.

Sở Ly nói:

- Một đường này sẽ không thái bình, hai vị nhìn thấy thích khách phải cẩn thận, tuyệt đối không nên xông lên, thấy tình thế không ổn thì cứ chạy.

Hai người nở nụ cười ha hả.

Sở Ly nghiêm mặt nói:

- Chỉ sợ An vương quyết tâm muốn giết tiểu thư, giết tiểu thư, đẩy lên trên người các môn phái võ lâm, như vậy là hắn có thể bình yên thoát thân!

- Vâng!

Hai người trầm giọng nói.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ tranh thủ mang tiểu thư đi trước, các ngươi đừng lộ ra kẽ hở.

Hai người vội vàng gật đầu.

Sở Ly không quá lo lắng về bọn họ, kinh nghiệm giang hồ đầy đủ, hơn nữa người lại mang theo Kỳ Nguyên đan, còn nữa. Nếu thực sự không ổn, trực tiếp phát ra tín hiệu, sẽ có người tiếp ứng.

Trong lúc đang nói chuyện công phu, đám người An vương chậm rãi tới gần, nghi trượng ở trước, mặt sau là sáo diễn tấu và trống.

Sở Ly dắt ngựa, đón đội ngũ của An vương, trực tiếp đến bên cạnh đại kiệu mười sáu người nhấc, Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu đến một bên khác.

An vương ngồi ở trên lưng ngựa, lạnh lùng quét mắt nhìn Sở Ly một chút, làm bộ không thấy.

Bây giờ mỗi khi hắn liếc mắt nhìn Sở Ly đều cảm thấy không thoải mái, hận không thể trừ đi cho yên tâm.

Chờ đi ra ngoài được hai dặm, đoàn người tản đi, nghi trượng lần nữa được thu hồi, đội ngũ đẩy nhanh tốc độ tiến lên, tranh thủ mau chóng chạy về Thần Đô.

Tới buổi trưa, mọi người dừng lại ở một toa dịch đình, Sở Ly đi tới trước tiểu đình, ôm quyền nói:

- Điện hạ, Nhị tiểu thư có một chuyện muốn nhờ.

- Nói.

An vương đang ăn lương khô, bình tĩnh nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Đường này sẽ không yên bình, tiểu thư muốn đi theo ta tới nơi trước.

- Sở tổng quản, cái này không hợp quy củ?

Mạnh Chấp lạnh nhạt nói:

- Nhị tiểu thư đã ra khỏi cửa, xem như là người của Vương gia chúng ta, nào có thể không đi cùng đường chứ?

Sở Ly quét mắt nhìn hắn một chút, tiếp tục nhìn về phía An vương:

- Điện hạ sẽ không sai một đám người mai phục, chờ phục kích tiểu thư đó chứ?

- Làm càn!

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Lập Đức bỗng nhiên biến sắc, quát một tiếng.

Sở Ly ôm quyền một cái, nghiêm mặt nói:

- Thân thể tiểu thư mảnh mai yếu đuối, không chịu nổi đi như vậy, kính xin điện hạ thương cảm!

- Nếu như ta không đồng ý lại giống như trong lòng có tật xấu đúng không.

An vương bình tĩnh nói:

- Được rồi, chỉ cần trước khi tiến vào Thần Đô, tiến vào bên trong kiệu là được rồi, muốn đi thế nào thì đi như thế đi!

- Đa tạ Vương gia!

Sở Ly ôm quyền thi lễ.

An vương vung vung tay, chẳng muốn nhiều lời với hắn.

- Điện hạ!

Mạnh Chấp không phục kêu lên một tiếng tức giận:

- Sao có thể dung túng hắn như vậy chứ?

An vương cười nhạt:

- Không cần phải để ý tới, để bọn họ đi đi.

-... Vâng.

Mạnh Chấp nhìn ra trong lòng An vương phẫn nộ, nhưng lại mạnh mẽ trấn áp, vì vậy hắn cũng không nhiều lời.

http://tieulun.hopto.org

An vương nhìn về phía đại kiệu mười sáu người nhấc, nở một nụ cười.

Mặc cho Sở Ly có thể dời sông lấp biển, chỉ cần khống chế Tiêu Thi lại thì hắn sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của mình, giết hắn sẽ dễ như trở bàn tay!

Tiêu Thi chỉ là một nữ tử yếu đuối không biết võ công, mình đường đường là cao thủ Thiên Ngoại thiên, sẽ có biện pháp dằn vặt nàng, đến buổi tối trả lại cừu hận cả mới lẫn cũ, làm cho nàng biết sự lợi hại của mình!

Nghĩ tới đây, An vương có một tia vui vẻ không tên khi được trả thù.

Sở Ly trung thành tuyệt đối như vậy, Tiêu Thi lại xinh đẹp như vậy, nói hắn không có một chút tình ý nào đối với Tiêu Thi thì không ai sẽ tin tưởng, chỉ cần có tình, như vậy thì tốt!

Hắn hận không thể lập tức giải quyết Tiêu Thi tại chỗ, đùa bỡn, chà đạp, đặc biệt phải làm ở trước mặt của Sở Ly, để hắn cảm nhận được cái gì là sống không bằng chết, tức giận đến mức phun ra máu!

Khà khà, chỉ cần vào động phòng, không phải Tiêu Thi sẽ là đồ chơi của mình sao?

Sở Ly lợi hại đến đâu còn không phải đàng hoàng nghe mình sao? Bằng không, tìm về ở trên người Tiêu Thi, liều mạng dằn vặt Tiêu Thi, xem Sở Ly có phục hay không!

Nghĩ tới đây, hắn tươi cười, nhìn theo bóng dáng rời đi của Sở Ly và Tiêu Thi.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Thích Khách

Tuy Sở Ly không thấy rõ tâm tư của An vương, nhưng thông qua nét cười của hắn, hắn lại mơ hồ có thể đoán ra được.

Hắn âm thầm lắc đầu, tất cả đều đúng như dự tính, xem ai tính được ai đây!

Hắn mang theo sắc mặt nghiêm túc mang Tiêu Thi đi ra khỏi tầm mắt của bọn họ, sau đó lóe lên rồi biến mất, trở lại phủ Quốc Công, tiểu viện của hắn.

Tiêu Thi ngồi vào bên trong tiểu đình, mặt lạnh hừ lạnh nói:

- Liễu Nhứ và Tuyết Lăng không đi cùng sao?

- Các nàng sẽ tự mình rời đi, sẽ tự có người tiếp ứng các nàng.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi mặt lạnh, nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, nên ẩn nhẫn một quãng thời gian, hắn sẽ không vui vẻ được quá lâu!

- Ngươi dùng biện pháp gì vậy?

Tiêu Thi bỗng cảm thấy phấn chấn.

Sở Ly cười nói:

- Biện pháp rất tầm thường.

- Còn không mau mau nói!

Tiêu Thi tức giận.

Sở Ly nhìn nàng, nàng có Xá Lợi Phật châu ở trên người, thần thông không thể tới gần, không sợ Hư Ninh có thể thấy được tâm tư.

- Nói mau nói mau!

Tiêu Thi vội vã giục.

Sở Ly nói:

- Ở trong đình viện của An vương ta có trồng loại một loại dược thảo, có thể thúc giục người ta hưng phấn, không nguy hại đối với hắn. Thế nhưng một khi luyện công, sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma!

Vong tình thảo đã nảy mầm, có thể sinh ra diệu dụng.

Lúc bình thường, ảnh hưởng đối với An vương sẽ nhỏ bé không đáng kể, nhưng nếu An vương đi vào trong đỉnh tu luyện sẽ có khả năng rất lớn khiến cho hắn tẩu hỏa nhập ma!

Nếu như như vậy còn không được, vậy phải đốt thêm một cây đuốc, để hắn phẫn nộ, trong lòng không bình tĩnh được. Nếu như lại bước vào bên trong đỉnh tu luyện thì hai thứ chồng chất, nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma sẽ lại to lớn hơn mấy phần.

Đây đã là phương pháp giết An vương ổn thỏa nhất, có điều còn phải xem vận may của An vương ra sao. Nếu như vận may của hắn tốt, trong một chốc

một lát sẽ không chết được. Vận may không tốt, có khả năng một hai lần đã xong đời.

Tiêu Thi nói:

- Như vậy cũng tốt...

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Sở Ly mang theo nàng đi tới Thập Vạn Đại Sơn một chuyến, tán ngẫu giải sầu.

Hai người đạp xuống tiến vào ngọn núi có linh hạc, hai đạo ánh sáng màu trắng phóng tới, tốc độ như điện. Cái miệng dài như kiếm.

Sở Ly bất đắc dĩ. Chỉ có thể mang theo Tiêu Thi rời đi, hiện tại không trêu chọc được vào bọn chúng, cũng không thích hợp giao lưu cảm tình, vẫn nên chờ linh hạc nhỏ ra đời rồi nói sau đi.

Hai đầu linh hạc này không dễ tiếp cận, nhưng linh hạc nhỏ lại không phải vậy, đơn thuần, nên rất dễ lừa gạt, nếu có thể thu một đầu linh hạc làm sủng vật, như vậy là tốt nhất!

…

Một đêm qua đi. Ngày thứ hai, lúc mọi người tỉnh lại rời đi thì Mạnh Chấp dựa theo thường lệ kiểm kê nhân số một lần, bỗng nhiên hắn kêu lên:

- Không đúng! Nhân số không đúng!

An vương nhíu nhíu mày, nhìn về phía Mạnh Chấp.

Trịnh Lập Đức đi tới chỗ của Mạnh Chấp, nói:

- Mạnh phó Thống lĩnh, đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Mạnh Chấp rất âm trầm:

- Thống lĩnh, thiếu mất bốn người!

- Là bốn người nào?

Trịnh Lập Đức hừ lạnh nói:

- Sẽ không phải là người của phủ Quốc Công chứ?

Mạnh Chấp lắc đầu:

- Là người của phủ chúng ta... Là bốn tên hộ vệ, cao thủ Tiên Thiên!

- Không thể nào?

Trịnh Lập Đức cau mày nói:

- Tối hôm qua không có động tĩnh... Để bọn họ tìm một chút, bốn người một tổ, không cho phép phân tán!

- Vâng!

Mạnh Chấp ôm quyền.

Rất nhanh hắn đã tổ chức nhân thủ xong, khuếch tán ra, tìm chu vi chung quanh.

- Người ở chỗ này!

Có người kêu lên.

Mạnh Chấp vội vã thi triển khinh công chạy nhanh tới. Nhìn thấy tình hình trong đó, hắn hoàn toàn biến sắc.

http://tieulun.hopto.org

Bốn tên hộ vệ nằm trên đất không nhúc nhích, thân thể cứng ngắc, chết đã lâu.

Hắn ngồi chồm hổm xuống nhìn vết thương một chút, sắc mặt càng ngày càng khó coi, một kiếm đã mất mạng, kiếm pháp trác tuyệt. Thế nhưng người này hắn là cao thủ Tiên Thiên, cũng không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên!

Bị một cao thủ Tiên Thiên ẩn núp tới gần, giết bốn tên hộ vệ mà mấy cao thủ Thiên Ngoại thiên ở đây lại không hề có một cảm giác gì. Quả thực là chuyện cười lớn!

- Xảy ra chuyện gì?

Trịnh Lập Đức cũng đi tới.

Nhìn thấy bốn tên hộ vệ bỏ mình, sắc mặt hắn tức thì trầm xuống, tra vết thương một chút, thế nhưng cũng chỉ là kết luận giống như của Mạnh Chấp.

Mạnh Chấp thấp giọng nói:

- Thống lĩnh, có thể là do hai người của phủ Quốc Công kia hay không?

Hắn quét mắt nhìn Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu đứng ở bên cạnh kiệu một chút, lạnh lùng nói:

- Cho dù không phải bọn họ thì nhất định cũng không khó thoát khỏi quan hệ được!

Trịnh Lập Đức lắc đầu:

- Tối hôm qua ta liên tục nhìn chằm chằm vào bọn họ, không có gì mờ ám... Trong chốn võ lâm này, kiếm khách hàng đầu như vậy không nhiều, mọi người lấy lại tinh thần, sợ rằng người này sẽ tiếp tục đến nữa!

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Chấp cười gằn:

- Nếu như hắn trở lại, ta sẽ làm cho hắn đến mà không đi được!

- Đêm nay chúng ta tự mình canh gác!

Trịnh Lập Đức nói:

- Hiện tại là lúc không bình thường, chỉ cần qua hai ngày thì cũng không có gì nữa!

- Đúng vậy.

Mạnh Chấp gật đầu.

Bọn họ là đội ngũ đón dâu, không thể mang theo thi thể trở về, chỉ có thể chôn trước, sau đó lại lập bia, về tới nơi mới tế điện.

Buổi tối hôm đó, hai người tự mình bảo vệ, một bên trong một ở bên ngoài.

Trịnh Lập Đức ngồi ở bên người An vương, Mạnh Chấp thì lại đi tới phía xa nhất bên ngoài, ngồi trên một cái cây, nhìn xuống toàn bộ nơi đóng quân. Bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào hắn cũng có thể nhìn ra, không sót một cái gì.

Một đêm yên bình trôi qua.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, lúc đếm người thì lại mất đi hai tên hộ vệ.

Đội ngũ tìm thấy thi thể hai người này ở trong rừng cây cách đó trăm thước, vẫn là một kiếm mất mạng.

Mạnh Chấp và Trịnh Lập Đức đã có thể kết luận, hai người mình không

ngủ gà ngủ gật, vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, tỉnh táo bảo vệ. Thế nhưng cũng không có phát hiện ra cái gì dị dạng, cũng không có cao thủ võ lâm xông tới, cũng không có chuyện gì làm cho bọn họ phân tán chú ý.

Hai người này đi ra ngoài khi nào, không ngờ bọn họ lại không phát hiện ra được.

Chuyện này làm cho hai người đều có chút không rét mà run, chẳng lẽ là quỷ quái gây nên?

Sau đó bọn họ phủ định ý nghĩ hoang đường này, chuyện này tất có nguyên nhân của nó.

Bọn họ nghĩ tới nghĩ lui, hẳn là hai người hộ vệ này đi ra ngoài giải quyết, sau đó bị vô thanh vô tức giết chết.

Dù cẩn thận đề phòng như thế nào đi nữa, muốn giải quyết thì cũng không thể giải quyết ở trước mặt mọi người, vẫn phải đi ra ngoài để giải quyết.

Bởi vì một đoạn khoảng cách này bọn họ mới bị kiếm khách này vô thanh vô tức giết, một kiếm đã mất mạng.

Hai người đi tới trước mặt An vương, sắc mặt rất khó coi.

Sắc mặt của mọi người đều có chút nặng nề, không còn ung dung và vui mừng như lúc trước nữa, liên tục bị giết sáu người, bầu không khí của toàn bộ đội ngũ đón dâu trở nên nặng nề.

- Điện hạ, chúng ta tranh thủ đêm nay trở về Thần Đô đi.

Trịnh Lập Đức nói.

An Vương bình tĩnh nhìn bọn họ:

- Không tra ra được là người nào làm ra sao?

- Kiếm pháp của người này cực cao.

Mạnh Chấp bất đắc dĩ nói:

- Hơn nữa còn là một Tiên Thiên, rất vướng tay chân, không thích hợp dây dưa với hắn ở đây!

- Kiếm pháp rất cao...

An vương lạnh nhạt nói:

- Là Sở Ly sao?

- Không phải Sở tổng quản.

Trịnh Lập Đức cau mày nói:

- Hắn không cần giết những người này, phát tiết vì việc tư, rất có khả năng là nhân vật võ lâm.

Nếu Sở Ly có muốn giết thì cũng là giết cao thủ Thiên Ngoại thiên, những hộ vệ này còn không được hắn để vào trong mắt, sợ rằng hắn cũng lười đi giết bọn họ.

- Mấy Thiên Ngoại thiên chúng ta mà không làm gì được một Tiên Thiên sao?

An vương nói.

Trịnh Lập Đức than thở:

- Một kiếm đã mất mạng, không cần kiếm thứ hai, hơn nữa vô thanh vô

tức. Tên này thuần túy là sát thủ, mối thù này phải báo, nhưng hiện tại là đại hôn, đừng dây dưa với hắn là được!

-... Ở lại đây một buổi chiều, để hai người của phủ Quốc Công cùng đi ra bảo vệ, có người đi ra ngoài, để bọn họ đi theo!

An vương hơi trầm ngâm, bình tĩnh dặn dò.

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức ôm quyền.

Chiêu này là mượn đao giết người, vừa vặn mượn người của phủ Quốc Công giết thích khách, cũng mượn tay thích khách giết người phủ Quốc Công, xem ai lợi hại hơn, nhưng mặc kệ ai lợi hại thì đều là An vương được lợi, thủ đoạn như vậy quả thực khiến cho người ta khâm phục!

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu nghe thấy Trịnh Lập Đức dặn dò như vậy cũng không nhiều lời mà thoải mái đồng ý.

Nếu như là cao thủ hàng đầu, bọn họ lùi về phía sau, không phải cao thủ hàng đầu thì lén lút thả là được.

Buổi tối hôm đó, có ba hộ vệ muốn đi ra ngoài giải quyết, Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu theo sau, bọn họ đánh giá bốn phía, hai mắt phun ra tinh mang, vừa nhìn đã biết là cảnh tượng kì dị của cao thủ Thiên Ngoại thiên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Thân Phận

Hai người có tâm tư doạ thích khách kia.

Mặc kệ là kẻ thù của vương phủ, hay là kẻ thù của phủ Quốc Công thì bọn họ đều không muốn đối đầu với thích khách này, dựa vào tình thế bây giờ, chỉ cần hai người mình hơi có ngoài ý muốn thì rất có khả năng sẽ bị An vương mượn cơ hội giết chết, giá họa cho thích khách kia.

Nhưng hai người lại không thể lớn tiếng kêu gào, cho nên chỉ có thể thông qua khí quan để dọa thích khách một cái mà thôi.

Thích khách chỉ là một cao thủ Tiên Thiên, một khi chính diện đối đầu với hai Thiên Ngoại thiên, tuyệt đối sẽ không có phần thắng, có lẽ sẽ không ra mặt.

- Sưu!

Một tiếng vang nhỏ, ánh mắt của hai người đột ngột sáng ngời.

Chỉ thấy một thanh kiếm đen thui bỗng nhiên từ trên mặt đất bắn ra, đâm trúng cổ họng của một tên hộ vệ.

Từ trên đất bắn ra một bóng đen, chẳng khác nào một vệt khói, tiếp theo đã đâm vào cổ họng của hộ vệ, dùng tốc độ rất nhanh lóe lên xẹt qua hai hộ vệ khác, mũi kiếm đen thui xẹt qua cổ họng của bọn họ.

Ba hộ vệ bưng cổ họng đồng thời ngã xuống đất, có thể thấy được hắn

xuất kiếm nhanh chóng tới mức nào.

- Lớn mật!

Lỗ Đông Lâu hét lớn một tiếng, đánh ra một chưởng.

Triệu Khánh Sơn cũng trầm giọng hừ lạnh nói:

- Ngươi là người phương nào!

- Đừng để cho hắn chạy!

Mạnh Chấp giống như tuấn mã vọt tới, lớn tiếng quát.

Hắn theo đuôi ở trong bóng tối, giám thị Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu, là vì muốn nhìn xem có phải hai người trong ngoài cấu kết, phối hợp cùng thích khách này, nếu như không có trong ngoài cấu kết thì cũng không đến nỗi vô thanh vô tức giết được nhiều hộ vệ như vậy.

Một khi bọn họ cấu kết với thích khách, điện hạ sẽ có cớ giết người.

- Sưu...

Chưởng lực của Triệu Khánh Sơn như sóng dữ vỗ bờ, đánh tới người áo đen kia

Thân thể thon dài của người áo đen kia lóe lên, linh hoạt vô cùng, sau khi bắn đến một thân cây lại lóe lên, xuất hiện ở sau một thân cây khác, vừa nhanh lại linh hoạt, ba người không có cách nào tạo thành vòng vây kín, chỉ có thể đuổi theo sau lưng hắn mà thôi.

Triệu Khánh Sơn một mặt đuổi, một mặt hô:

- Mạnh thống lĩnh, liệu có phải là kế điệu hổ ly sơn hay không?

- Cho dù là điệu hổ ly sơn thì cũng giết tên này trước!

Mạnh Chấp bất chấp. Điên cuồng đuổi theo không bỏ.

Khinh công của người áo đen vô cùng lợi hại, ba người bọn họ một hơi đuổi theo ra mười mấy dặm, mới vây được người áo đen kia lại.

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu không thể làm gì, đến trình độ này. Bọn họ cũng không thể giết Mạnh Chấp.

Huống hồ cũng không biết được nội tình thích khách này, ai biết có phải là khổ nhục kế của An vương hay không? Dựa theo tâm tính âm trầm của An vương, vì trừng trị hai Thiên Ngoại thiên bọn họ mà hi sinh mấy Tiên Thiên, tuyệt đối có thể làm được.

- Động thủ!

Mạnh Chấp quát lên, trước tiên đánh ra một quyền.

Hắn kiêng kỵ kiếm pháp của đối phương lợi hại, mà ba người hợp công là vì ổn thỏa, không cần thiết phải mạo hiểm tới gần người đối phương.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên cũng là thân thể máu thịt, trúng kiếm, chân khí hộ thể sẽ chặn lại một chút, nhưng không thể ngăn cản hoàn toàn, nhưng chặn lần này thì có thể có cơ hội né tránh, vì lẽ đó rất khó giết chết được cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Thế nhưng cho dù khó giết chết hơn nữa thì cũng có nguy hiểm, tránh được thì nên tránh, đến địa vị như Mạnh Chấp, rất là tiếc mạng sống của mình.

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu ra quyền xuất chưởng, chưởng lực quyền kình như bão tốt bao phủ kiếm khách mặc y phục màu đen.

Lòng bàn chân của kiếm khách mặc y phục màu đen trượt đi, đi tới trước mặt Mạnh Chấp, kiếm đen lóe lên, đâm tới trước cổ họng của Mạnh Chấp.

Trước cổ họng của Mạnh Chấp có nội lực chặn một chút, như có cái lồng khí vô hình.

Hắn vội vã nghiêng đầu né tránh, bị dọa cho đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Theo bản năng đánh ra một chưởng.

- Ầm!

Ngực của kiếm khách mặc y phục màu đen trúng một chưởng, bay ra ngoài.

Hắn bay lên rất cao, dựa vào lực lượng của một chưởng này thi triển khinh công, dùng tốc độ rất nhanh biến mất ở trước mắt mọi người. Tiến vào trong rừng cây.

- Đuổi!

Mạnh Chấp phẫn nộ hừ một tiếng, mạnh mẽ trừng mắt nhìn Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu một chút:

- Lẽ nào là người của các ngươi?

Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu vội vàng lắc đầu.

Mạnh Chấp nhẹ nhàng di chuyển, cười gằn hừ lạnh nói:

- Ta thấy hai vị động thủ qua loa, ba Thiên Ngoại thiên không bắt được một Tiên Thiên, có mặt mũi gì được xưng là cao thủ nữa chứ?

- Ài...

Triệu Khánh Sơn lắc đầu:

- Tên này thân pháp kỳ dị, kiếm pháp trác tuyệt. Thực sự không thể xem là Tiên Thiên được.

- Hắn chính là một Tiên Thiên!

Mạnh Chấp hừ lạnh nói:

- Nếu như không bắt được, ta sẽ thỉnh tội với Vương gia, các ngươi cũng trốn không thoát đâu!

Sắc mặt của hai người hơi thay đổi.

Chiêu này của hắn đủ tàn nhẫn, một khi tự mình thỉnh tội, An vương thuận thế đồng ý, hai người bọn họ cũng có tội. Như vậy phạt thế nào sẽ ở trong một ý nghĩ của An vương, cho dù không chết cũng phải bị lột một lớp da.

- Đuổi!

Hai người nghĩ tới đây, chỉ có thể thêm lực, thầm than gia hỏa vương phủ này đủ độc ác, thủ đoạn tính toán người quả thực rất lợi hại, Sở tổng quản tiến vào vương phủ, sợ rằng sẽ không tốt lắm!

Tuy thân pháp của kiếm khách mặc y phục màu đen nhanh, nhưng lại bị thương, nhanh hơn nữa thì cũng không có cách nào kéo dài được, rất nhanh lại bị ba người đuổi theo.

Mắt thấy lại bị vây kín, lần này, Triệu Khánh Sơn và Lỗ Đông Lâu không thể lưu tình, muốn xuống tay ác độc giữ hắn lại.

Bỗng nhiên một đạo bóng trắng nhẹ nhàng bay tới, xẹt qua ba người, đến bên người kiếm khách mặc y phục màu đen. Nhấc bả vai hắn rời đi, chỉ để lại

một chuỗi tiếng cười dễ nghe mà lại lành lạnh ở trên không trung:

- Ba Thiên Ngoại thiên không làm gì được một Tiên Thiên, An vương phủ và phủ Dật Quốc Công không hổ là một già, đều là người kẻ ngu ngốc!

- Lục Ngọc Dung!

Trí nhớ của Mạnh Chấp vô cùng tốt, vừa nghe thanh âm này đã lập tức biết đạo thân ảnh màu trắng này là ai, hắn quát to:

- Lục tiểu thư, Vương gia nhà ta sẽ không quên chuyện này đâu!

- Ta cũng sẽ không quên chuyện này đi như thế!

Âm thanh mờ mịt của Lục Ngọc Dung như từ chân trời truyền đến, đến cuối cùng đã không nghe thấy được nữa, hiển nhiên nàng đã đi xa.

Ba người cụt hứng dừng lại.

Mạnh Chấp quay đầu cười lạnh nói:

- Là chuyện tốt phủ Quốc Công các ngươi làm ra sao?

Triệu Khánh Sơn hừ lạnh nói:

- Lời ấy của Mạnh thống lĩnh nghĩa là sao! Phủ Nhân Quốc Công và phủ Quốc Công chúng ta đối đầu sinh tử, Mạnh thống lĩnh muốn nói chúng ta thông đồng với nhau sao?

- Vậy chuyện lần trước thì sao?

Mạnh Chấp hừ lạnh nói:

- Không phải nàng đi ra trợ giúp phủ Quốc Công các ngươi một chút sức

lực hay sao?

- Mạnh thống lĩnh, ngươi là người thông minh, sao lại hồ đồ như vậy chứ, nàng thật sự muốn trợ giúp tệ phủ sao?

Triệu Khánh Sơn tức giận nói:

- Nàng muốn kiếm lợi, bị Sở tổng quản nhìn thấu, cho nên mới bất đắc dĩ ra tay. Hơn nữa mục đích ra tay cũng không phải hỗ trợ, là vì vu oan hãm hại, để cho các ngươi cho rằng chúng ta cấu kết, lẽ nào loại tính toán nhỏ này mà Mạnh thống lĩnh cũng không nhìn ra?

Lỗ Đông Lâu cười lạnh nói:

- Ta thấy không phải Mạnh thống lĩnh không nhìn ra, mà là mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi!

Mạnh Chấp hừ lạnh nói:

- Nói chung chuyện này nhất định cùng có quan hệ phủ Quốc Công các ngươi!

Hắn đã quyết định muốn kéo chuyện này tới trên người phủ Dật Quốc Công, bằng không, mình sẽ có tội thất trách, một khi kéo được lên trên người phủ Dật Quốc Công, trong cơn tức giận Vương gia chỉ có thể ghi hận phủ Quốc Công mà sẽ không nghĩ tới hắn nữa.

- Như vậy ta cũng muốn tới trước mặt Vương gia nói chuyện một chút!

Triệu Khánh Sơn nói:

- Mạnh thống lĩnh vì trốn tội thất trách, không ngờ lại không từ bất cứ thủ đoạn nào.

http://tieulun.hopto.org

- Im miệng!

Mạnh Chấp hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

…

Sở Ly và Tiêu Thi ngồi ở bên trong một tiểu đình, Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng đi đến, ném kiếm khách mặc y phục màu đen vào trong đình, lạnh nhạt nói:

- Họ Sở, ngươi lại nợ ta một cái mạng, nhớ phải trả đó!

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Đa tạ Lục tiểu thư!

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng:

- Nếu như ta gặp nguy hiểm, hoặc là đại ca gặp phải nguy hiểm, ngươi phải đến xuất thủ cứu giúp!

Nàng đã biết được tin Sở Ly có khả năng cải tử hồi sinh, có thể thi triển thuật Thâu Thiên Hoán Nhật.

Sở Ly cười nói:

- Ta sẽ làm hết sức.

Lục Ngọc Dung quét mắt nhìn Tiêu Thi một chút, nhẹ nhàng rời đi.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Sao ngươi lại có thể mời nàng hỗ trợ vậy?

Sở Ly nói:

- Ta không thích hợp tự mình ra tay, tránh cho An vương có cơ hội làm khó dễ... Tứ công tử.

Kiếm khách áo đen cởi khăn đen ra, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn bức người, chỉ là lại trắng bệch như tờ giấy, chính là Tiêu Bạch Hạc.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Giao Chiến

Tiêu Bạch Hạc nở nụ cười khổ:

- Ngươi đã đoán ra rồi?

Sở Ly cười nói:

- Không nghĩ tới Tứ công tử có kiếm pháp khó lường như thế!

- Vẫn đánh không lại được cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Tiêu Bạch Hạc lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Nếu là một Thiên Ngoại thiên, Tứ công tử đánh lại là điều chắc chắn, ba người... kiếm pháp của Tứ công tử là gì vậy?

- Truy hồn đoạt mệnh kiếm.

Tiêu Bạch Hạc thở dài:

- Đáng tiếc ta không luyện đến thượng thừa.

- Truy hồn đoạt mệnh kiếm...

Sở Ly cảm khái nói:

- Kiếm như tên.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Lão tứ, đệ hồ đồ gì vậy, có bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên mà đệ còn dám đi trêu chọc vào sao?

- Nhị tỷ, không giết mấy người thì đệ thực sự không có cách nào xả cơn giận này!

Tiêu Bạch Hạc khẽ cắn răng, hừ lạnh nói:

- Nếu không phải không giết được An vương, đệ đã sớm động thủ rồi!

- Đệ điên rồi!

Tiêu Thi tức giận:

- Giết mấy người thì có tác dụng gì... Nếu như đệ có mệnh hệ gì, đại ca và chúng ta nên làm sao bây giờ, sau trăm tuổi biết ăn nói thế nào với mẫu thân chứ?

Tiêu Bạch Hạc rất bất đắc dĩ nhìn nàng.

Tiêu Thi nói:

- Không cho phép cao thấp với người của An vương phủ nữa, nếu không, ta sẽ tự mình đánh gãy chân đệ!

Tiêu Bạch Hạc than thở:

- Không phải đệ tức giận hay sao, nhị tỷ, tỷ cũng phải cẩn thận, tên An vương này rất nham hiểm!

- Đương nhiên ta biết!

Tiêu Thi lườm hắn một cái rồi hừ lạnh nói:

- Đệ đừng có chú ý tới chuyện này, nhanh đi về đi!

Tiêu Bạch Hạc nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly cười lắc đầu, một nguồn lực lượng vô hình tiến vào thân thể của hắn, chữa trị lục phủ ngũ tạng, như được ngâm ở trong suối nước nóng vậy.

Chưởng lực của Mạnh Chấp vẫn dây dưa không ngớt ở trong thân thể hắn, loại bỏ thế nào cũng không được, dù sao cũng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, nội lực cực kỳ tinh khiết, không phải là thứ mà hắn có thể loại bỏ.

Nhưng mà ở dưới cỗ lực lượng ấm áp này, rất nhanh chưởng lực của Mạnh Chấp đã tiêu tan. Giống như tuyết trắng gặp ánh mặt trời vậy.

- Sở tổng quản, đa tạ.

Tiêu Bạch Hạc ôm quyền một cái.

Sở Ly mỉm cười:

- Tứ công tử cẩn thận, người của An vương phủ không sẽ bỏ qua. Đi ra ngoài nhất định phải mang theo cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Ừm, ta hiểu rõ.

Tiêu Bạch Hạc gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn đối đầu cùng cao thủ Thiên Ngoại thiên. Đã biết sự lợi hại của họ, mình không bì bằng, cho nên phải chuyên tâm tu luyện thì mới có hi vọng đánh lại. Chỉ có điều đáng tiếc cảnh giới Thiên Ngoại thiên gian nan, không phải muốn đột phá là có thể đột phá được.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới đây, hắn nhìn về phía Sở Ly.

Tuổi của Sở Ly so với mình còn ít hơn, nhưng đã đột phá đến Thiên Ngoại thiên, thật không biết đã đạt được kỳ ngộ gì.

- Được rồi. Đi nhanh lên.

Tiêu Thi nói:

- Trên đường cẩn thận một chút, đừng bị người ta thu thập!

- Nhị tỷ, đệ là người từng trải!

Tiêu Bạch Hạc cười nói.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Chính bởi vì sự từng trải của ngươi cho nên mới không cho phép bất cẩn!

- Vâng, vậy đệ đi trước!

Tiêu Bạch Hạc ôm quyền một cái, bóng đen lóe lên, đã biến mất ở trong rừng cây.

Tiêu Thi lắc lắc đầu nói:

- Tên tiểu tử này, thật không khiến cho người ta bớt lo.

Sở Ly nói:

- Tứ công tử võ học cao thâm, tương lai nhất định sẽ có thành tựu, chúng ta đi thôi!

- Ài.... Vừa nghĩ tới sắp bái đường, ta hận không thể tự mình chết đi!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi thở dài một tiếng.

Sở Ly không lên tiếng.

Hắn cũng cảm thấy rất khó chịu, vạn nhất các loại mưu tính của mình không có hiệu quả. Không giết chết được An vương, như vậy Tiêu Thi sẽ thật sự tiến vào hố lửa, chỉ có thể giả chết thoát thân, hoặc là trực tiếp trói nàng lại, biến mất không còn tăm hơi, trở thành huyền án mà thôi.

Xem sắc mặt của Sở Ly, Tiêu Thi cười nói:

- Ngươi cũng đừng sầm mặt lại, linh hạc không được thì đổi một ngọn núi khác xem sao?

- Một ngọn núi khác sao?

Sở Ly nhíu mày lắc đầu:

- Ta đã thấy sự lợi hại của linh thú. Vạn nhất đi ngọn núi khác, chọc một đầu linh thú khác. Nó truy sát ta ra Thập Vạn Đại Sơn thì làm sao bây giờ? Cho nên quên đi!

Sau khi Sở Ly xem qua linh hạc hắn mới phát hiện ra linh thú so với ghi chép trên thư tịch còn mạnh hơn càng khiến cho người ta tuyệt vọng hơn nữa.

Linh hạc còn tốt. Nếu như đụng phải linh thú hung ác hơn, như vậy nó sẽ giết mình, cho dù truy sát ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn cũng có thể. Mà một khi ra Thập Vạn Đại Sơn nó sẽ đại khai sát giới, mình cũng không ngăn được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó giết người, như vậy sẽ thực sự là nghiệp chướng nặng nề.

Nếu như muốn đi ngọn núi khác thì cũng phải chờ Đại Viên Kính Trí của mình mạnh hơn, có thể nhìn xa hơn, hoặc là Khô Vinh kinh tiến thêm một

bước, mới có một chút nắm chắc.

…

Rất nhanh đám người An vương đã nhìn thấy Thần Đô sừng sững bao la, cũng nhìn thấy bốn người ở ngoài Thần Đô thành.

Tiêu Thi che mặt mặc một bộ y phục màu trắng, bên người có Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đi theo, phía sau có Sở Ly đang đứng.

Cho dù ngoài cửa thành có người đến người đi, thế nhưng bốn người bọn họ lại rất dễ thấy.

Nhìn thấy An vương, bọn họ tiến tới, Tiêu Thi tiến vào cỗ kiệu, nhị nữ đứng ở bên kiệu.

Sở Ly thì lại đi tới gần An vương, ôm quyền một cái:

- Xin chào Vương gia.

- Các ngươi đi cũng rất nhanh đó.

An Vương bình tĩnh nói:

- Có nhìn thấy thích khách kia không?

- Thích khách gì vậy?

Sở Ly giả vờ kinh ngạc.

An vương cười nhạt:

- Lục Ngọc Dung liên thủ với ngươi sao?

Sở Ly nói:

- Hai phủ Quốc Công Nhân Dật có huyết hải thâm cừu, song phương đã chém chết nhiều người như vậy, Vương gia cảm thấy có khả năng sao?

An vương lạnh nhạt nói:

- Trên đời này không có chuyện gì không thể, đặc biệt là do hai người thông minh như các ngươi đồng thời ra mặt, chuyện không thể cũng biến thành có khả năng!

Sở Ly nghiêm nghị nói:

- Vương gia đã đánh giá cao tại hạ rồi. Ta không có bản lĩnh cao như vậy, không hóa giải được cừu hận giữa hai phủ.

- Lục Ngọc Dung!

An vương cười nhạt:

- Một ngày nào đó, ta sẽ bắt nàng về!

Sở Ly nói:

- Vậy thì chúc An vương mã đáo thành công!

An vương liếc xéo hắn một chút, vung vung tay, ra hiệu có thể cút sang một bên.

Sở Ly biết điều đi tới cạnh kiệu.

Nghi trượng tiến lên, tấu lên nhạc khúc, rước lấy sự chú ý của mọi người, lúc này bọn họ mới nhớ tới, An vương điện hạ đi nghênh đón Nhị tiểu thư của phủ Dật Quốc Công, đệ nhất mỹ nữ Đại Quý, lúc này mọi người đã về tới nơi!

http://tieulun.hopto.org

Rất nhanh mọi người đã kéo đến, nếu không có Thần quang quân của Thần Đô đến đây duy trì thì đám người nhiệt tình sẽ xông tới lật tung cỗ kiệu, nhìn phong thái của đệ nhất mỹ nhân Đại Quý rồi.

Sở Ly và Tuyết Lăng, Liễu Nhứ ở cạnh kiệu, theo đội nhân mã tiến vào Thần Đô, đến trước An vương phủ.

Sau đó là một phen náo nhiệt, bái thiên địa, vào động phòng, so với đại hôn của bình dân bách tính lại còn long trọng, rườm rà hơn nhiều. Dằn vặt từ buổi trưa đến buổi tối, sau đó mở yến hội, Sở Ly thân là người nhà mẫu thân tân nương, thị vệ nhất phẩm, thân phận đủ để ngồi lên trên bàn cao.

Cái bàn này có năm người, ngoại trừ Sở Ly ra, bốn người còn lại hắn đều không nhận ra.

Ngồi ở chính giữa là một thanh niên gầy ốm, không chênh lệch nhiều so với Sở Ly, hắn híp mắt cười, lộ ra mấy phần xấu xa, xem ra là một hỗn thế ma vương.

Nhưng Sở Ly sẽ không coi khinh hắn, người có thể ngồi vào cái bàn này, không có một người nào có địa vị thấp kém cả.

Thanh niên này đứng lên, ôm quyền một cái, cười ha hả nói:

- Sở tổng quản, đến đây, để ta giới thiệu cho người một chút, tại hạ Lý Quý, là Phó tổng quản bên trong vương phủ. Vị này chính là đại ca Tiết Thiết Tiết tướng quân của Vương phi chúng ta, vị này chính là huynh trưởng Tống Mộng Lân Tống Thị Độc của Tống vương phi, vị này thì là tổng quản nội phủ Tống Tam Tư Tống tổng quản của vương phủ chúng ta.

Sở Ly nhíu nhíu mày, ôm quyền mỉm cười:

- Sở Ly bái kiến Tiết tướng quân, Tống Thị Độc. Sau này chúng ta chính

là người một nhà, nếu như Sở mỗ có chỗ gì không bình thường, đắc tội, mong Tiết tướng quân và Tống Thị Độc bao dung!

Hắn thầm hừ một tiếng, mọi người đang ngồi, mình có cấp bậc cao nhất, thế nhưng những người này cố ý bắt tội, bắt nạt hắn. Muốn cho hắn một đòn phủ đầu, lại càng không chủ động hành lễ, muốn mình mở miệng nói chuyện trước!

Tiết Thiết và Tống Mộng Lân này hắn đã sớm biết, thân phận có khác biệt, hắn không thể làm càn quá mức. Còn hai tổng quản nội phủ thì không cần phải khách khí, mình sẽ lập tức trở thành người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, không cần cho bọn họ mặt mũi.

- Sở tổng quản tuổi còn trẻ mà đã có thể tấn chức làm nhất phẩm, chúng ta cực kỳ ước ao đó!

Tiết Thiết cười ha hả nói.

Tướng mạo của hắn phổ thông, mặt dài, mắt hẹp dài, trong lúc nhìn quanh có hàn mang rậm rạp, hiển nhiên là hạng người tay đầy máu tanh, kiên cường mà lại rất hung hăng.

Sở Ly bưng chén bạc lên, mỉm cười nói:

- Tiết tướng quân vì nước trấn thủ biên cương, đã chịu cực khổ, ta kính Tiết tướng quân một chén!

Hắn dứt lời uống một hơi cạn sạch.

Tiết Thiết cười ha hả, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Ám Sát

Sở Ly lại bưng chén bạc lên, mỉm cười nhìn về phía Tống Mộng Lân:

- Tống Thị Độc đầy bụng kinh luân, có tài năng kinh thiên động địa, mưu tính vì bách tính, Sở mỗ khâm phục, kính Tống Thị Độc một chén!

Hắn dứt lời lại uống một hơi cạn sạch.

Tống Thị Độc mỉm cười gật đầu, cũng uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly thoải mái kính hai chén này, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tống Tam Tư và Lý Quý vẫn cười ha hả.

Hai người lại không chúc rượu ý tứ, giả bộ hồ đồ bất động.

Sở Ly mỉm cười nhìn về phía Lý Quý:

- Lý tổng quản là thị vệ của Tiết vương phi đúng không?

- Ha ha, đúng vậy.

Lý Quý cười gật đầu:

- Ta sinh ra ở Tiết phủ, lớn lên với Vương phi.

- Xem ra là người trung thành tuyệt đối.

Sở Ly cười nói:

- Như vậy Tống tổng quản chính là thị vệ của Tống vương phi?

Tống Tam Tư khom người, cười nói:

- Vâng, tại hạ vốn là thị vệ của thiếu gia, sau đó tiểu thư tiến vào vương phủ thì ta đi theo hầu hạ, ngày sau kính xin Sở tổng quản chỉ giáo thêm!

Sở Ly cười nói:

- Không dám, Tống tổng quản là tổng quản nội phủ, tại hạ phải nhờ Tống tổng quản chỉ giáo nhiều hơn mới đúng chứ?

Cho dù hắn bị An vương chèn ép, không thể làm tổng quản nội phủ, thế nhưng cũng là người có cấp bậc cao, không cần cúi đầu với Tống Tam Tư.

Huống chi, nếu An vương dám làm như thế, như vậy cứ chờ bị mọi người công kích đi.

Cấp bậc là gốc rễ lập triều của vương triều Đại Quý, bất luận quan lại nào cũng sẽ kiên quyết bảo vệ, tuyệt đối không cho phép có người nào đạp lên nó. Chuyện này liên quan đến lợi ích của mỗi đại thần, cho dù là hoàng đế cũng sẽ không làm như thế.

Tống Tam Tư chỉ là tam phẩm, mà Sở Ly là nhất phẩm, cấp bậc cách rất xa.

Tiết Thiết thở dài:

- Sở tổng quản, trước tiên ta muốn nói với tổng quản một tiếng.

- Tiết tướng quân, mời nói.

Sở Ly ra vẻ rửa tai lắng nghe.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Thiết thở dài nói:

- Muội muội này của ta, từ nhỏ đã không cha không mẹ, là một tay ta nuôi nấng. Nhưng ta là người mang trọng binh, quanh năm suốt tháng không về được mấy lần, trong nhà chỉ có một mình nó. Cho nên mới nuông chiều tính khí của nó, ngày sau sẽ khó tránh khỏi có chỗ đắc tội. Mong rằng Sở tổng quản nể mặt mũi của người đại ca như ta, không nên tính toán với nó.

Sở Ly ngẩn ra, vội vã ôm quyền nói:

- Tiết tướng quân đề cao tại hạ rồi, Tiết vương phi là Vương phi, chúng ta chỉ là thị vệ, sao dám tính toán cơ chứ?

- Ài... tâm tính của nha đầu này không xấu, chỉ là tính khí kém một chút mà thôi.

Tiết Thiết lắc đầu cảm khái:

- Chờ ta biết được thì nó đã lớn rồi, không thay đổi được tính khí, cũng may Vương gia rộng rãi, có thể cho phép nàng có tính tình này!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Vương gia lấy nhân đức làm gốc, rộng rãi, tại hạ thân là người của vương phủ, sẽ noi theo gia phong của Vương gia!

- Ha ha, có lời này của ngươi ta cũng yên lòng.

Tiết Thiết liếc mắt nhìn hắn một cái sâu sắc.

Sở Ly nói:

- Ở bên ngoài ta đã nghe nói, không chỉ có An vương nhân đức. Cho dù là hai vị Vương phi Tiết Tống đều là người hiền thục, tiểu thư nhà ta có thể gả

vào vương phủ là vận may của tiểu thư. Ta lại kính chư vị một chén!

Mọi người ý tứ sâu xa liếc nhìn hắn một cái, nhìn hắn mở mắt nói mò, trong lòng đều thầm nghĩ người này không phải là người hiền lành, có thể nói chuyện này tới mức thật như vậy, tuyệt không phải là chính nhân quân tử gì cả!

Lý Quý cười ha hả nói:

- Sở tổng quản, chúng ta đang tò mò về chuyện làm sao ngươi có thể lên làm nhất phẩm đó. Nghe nói Sở tổng quản vào phủ mới được hai năm, quả thực là thần tốc!

Sở Ly híp mắt, cười cợt. Người này hỏi rất có ý đồ, tóm chặt lai lịch của mình mà hạ thủ.

Sở Ly cười nói:

- Nói tới chuyện này cũng là do trời định, lúc ta mới vừa vào phủ vẫn là người bình thường chưa tới Trúc Cơ, là tạp dịch không cấp bậc. Sau đó trải qua kỳ ngộ, bây giờ nghĩ lại lại vẫn như trong mơ vậy. Trong khoảng thời gian này lập mấy lần đại công, cứu tiểu thư hai lần. Có điều nếu không có Đại công tử anh minh, chỉ luận công lao, không nói tư lịch, không nói ra thân thế, quyết đoán mười phần đưa ra quyết định thì sợ rằng ta sẽ không tấn chức lên được nhất phẩm.

Sở Ly không chờ Lý Quý nói chuyện, lại tiếp tục nói:

- Cho nên nói, nhất phẩm này của ta vừa là trời định, lại là người làm. Nếu như không có Đại công tử, đổi lại là một phủ Quốc Công khác, cho dù có công lao to lớn hơn nữa, tư lịch có hạn, sợ rằng sẽ là chỉ tam phẩm mà thôi!

- Thì ra là như vậy...

Mọi người ra vẻ bừng tỉnh.

Bọn họ hiểu rất rõ tin tức về Sở Ly, dù sao thị vệ nhất phẩm của phủ Quốc Công, tuyệt đối là một đại nhân vật, là tồn tại bên trong phủ Quốc Công chỉ đứng sau Quốc công gia cùng các công tử tiểu thư, thậm chí có lúc nói chuyện còn có tác dụng hơn các công tử tiểu thư của phủ Quốc Công.

Lý Quý gượng cười nói:

- Hai năm trước vẫn là người bình thường chưa từng trúc cơ, bây giờ đã trở thành cao thủ, ta mặc cảm không bằng!

Sở Ly cười nói:

- Tu luyện bình thường, nếu như không có ông trời hỗ trợ, kỳ tài ngút trời tới mấy cũng không làm được, Lý tổng quản không thể so được với ta.

Nụ cười của Lý Quý càng miễn cưỡng, hắn đã nghe ra ý trong lời nói của đối phương.

Ý của hắn nói là, hắn là người lọt vào mắt xanh của ông trời, mình không tư cách so với hắn!

- Nào nào, chúng ta bớt nói chuyện, uống rượu đi thì hơn!

Tống Tam Tư cười ha hả nói.

Sở Ly nắm chặt chén bạc, vung tay với nha hoàn đi tới rót rượu, cười nói:

- Tống tổng quản thứ lỗi, tửu lượng của ta rất kém, ba chén này đã là gắng gượng rồi. Vì không muốn thất lễ trước mặt Tiết tướng quân và Tống Thị Độc cho nên mới uống, không thể uống được nữa, chư vị cứ tận hứng là được, thứ cho tại hạ không thể bồi tiếp.

Tống Tam Tư cười nói:

- Sở tổng quản, đây là ngươi không đúng rồi, ngươi thân là cao thủ võ lâm, há có thể có tửu lượng như vậy chứ?

Sở Ly cười nói:

- Võ công không liên quan tới tửu lượng, trừ phi dùng võ công bức rượu, như vậy coi như không uống thì hơn.

Hắn nhìn phía Tiết Thiết và Tống Mộng Lân:

- Tiết tướng quân, Tống Thị Độc, thất lễ, ta không yên lòng bên tiểu thư, muốn qua xem một chút, xin được cáo lui trước!

- Vương phủ đêm nay đề phòng rất nghiêm ngặt.

Tiết Thiết cười nói:

- Không thấy Trịnh thống lĩnh và Mạnh thống lĩnh không vào bàn hay sao? Bọn họ đang tuần tra nha, Sở tổng quản không cần phải lo lắng, nơi này là vương phủ!

Sở Ly trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói:

- Như vậy cũng đúng, có lẽ hộ vệ của Vương phủ sẽ không kém, được rồi, vậy thì uống thêm hai chén.

Tống Tam Tư cười lên ha hả, vội vã nháy mắt ra dấu cho nha hoàn.

Sau khi Sở Ly uống hai chén, hắn đứng dậy đi vệ sinh.

Hắn vừa vào phòng thì thân thể đã lóe lên biến mất, xuất hiện ở trong phòng ở Khánh Vân thành, vận công xua đi cảm giác say, quanh thân không

một tia mùi rượu nào nữa.

Hắn đổi thành một thân xiêm y khác, một mặt vận chuyển Thiên Ma công, hóa thành một người khác, thân thể gầy gò, khuôn mặt hẹp dài.

Hắn cầm lấy kiếm trên bàn, sau một khắc đã xuất hiện ở trong thư phòng của An vương.

Ngoài thư phòng không có ai bảo vệ, hắn ra khỏi thư phòng, vô thanh vô tức đi về phía phòng của Vương phi mới, Tiêu Thi.

Mạnh Chấp đang đứng ở cửa viện, tự mình bảo vệ, chỉ lo có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Thân thể của Sở Ly như là ma xẹt qua Mạnh Chấp, tiến vào đình viện, sau đó dùng một chưởng vỗ cửa sổ, chui vào bên trong phòng, hàn quang bên hông lóe lên, trong nháy mắt đã đâm trúng ngực của Tiêu Thi.

Bên trong căn phòng, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đang tiếp Tiêu Thi nói chuyện, Tiêu Thi ném vải đỏ trên mặt qua một bên, ngồi ở trên giường nhỏ buồn bực ngán ngẩm ăn trái cây, không hề có vẻ gì đề phòng.

Liễu Nhứ trợn mắt há hốc mồm, Tuyết Lăng dùng thân thể đón nhận, nhưng không thể nhanh hơn được thân pháp của Sở Ly.

Tiêu Thi chỉ kêu thảm một tiếng, ngã xuống giường nhỏ, Tuyết Lăng không quản được thích khách, vội vã móc ra Kỳ Nguyên đan nhét vào trong miệng của Tiêu Thi.

Mạnh Chấp kịp phản ứng, rống to:

- Thích khách!

Sở Ly rút thân rời đi, như là ma xẹt qua Mạnh Chấp, Mạnh Chấp theo sát

không dừng, phía sau cũng có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên đuổi theo hắn.

Sở Ly trực tiếp tiến vào trong thư phòng của An vương, dùng một chưởng vỗ bay một tấm hiên án, làm lộ thông đạo dưới sàn nhà lên. Sau đó hắn tiến vào một thông đạo, hai tay chắp lại, chờ ở nơi đó.

Lúc đám người Mạnh Chấp đuổi tới đây thì thân thể dừng lại, đã nhận ra là thư phòng của Vương gia, không thể vào được.

Hắn khẽ cắn răng, phất tay một cái với hai cao thủ Thiên Ngoại thiên vọt vào thư phòng, nhìn thấy Sở Ly đang nở nụ cười trào phúng với bọn họ, sau đó khép sàn nhà lại, biến mất không còn tăm hơi.

Bọn họ vội vã đi qua mở tấm sàn nhà lên, lộ ra địa đạo phía dưới.

Mạnh Chấp không lo được cái khác mà đuổi theo, vội vã chạy băng băng dọc theo địa đạo, cuối cùng xuất hiện ở ngoài Thần Đô thành, trong một khu rừng rậm rạp, nhưng đã mất dấu thích khách.

Sở Ly vừa tiến vào địa đạo đã vận chuyển Thiên Ma công, khôi phục dung mạo vốn có. Sau một khắc đã xuất hiện ở Khánh Vân thành, đeo trường kiếm lên, một lần nữa đổi xiêm y, lần nữa xuất hiện ở nhà vệ sinh, thong dong đi ra ngoài.

Thời gian trước sau cộng lại chỉ có mười mấy lần hô hấp.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Kiêng Kỵ

Hắn lười biếng vặn eo, cười nói với nha hoàn ở bên ngoài:

- Đi thôi.

- Vâng.

Nha hoàn này cười nói, đi trước dẫn đường.

Sở Ly vừa ngồi xuống thì đã ngáp, lắc đầu nói:

- Sở mỗ thật sự không chịu nổi tửu lực.

- Như vậy Sở tổng quản có thể dùng công lực bức rượu ra mà.

Tiết Thiết cười ha hả nói:

- Chúng ta sẽ không oán giận đâu.

- Đúng vậy.

Mọi người vội vàng gật đầu.

Sở Ly nói:

- Ta vẫn có chút không yên lòng về tiểu thư, lại uống một chén, sau đó ta sẽ qua xem một chút.

Tống Tam Tư xua tay cười nói:

- Sở tổng quản, ngươi quá cẩn thận rồi, cũng quá coi thường vương phủ chúng ta. Không nói những cái khác, an nguy của Vương phi có thể tuyệt đối yên tâm, không ai có thể xông vào được đình viện của Vương phi!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Phủ Quốc Công trấn áp võ lâm, đã đắc tội với vô số cao thủ võ lâm đếm không hết, trong này khó tránh khỏi có cao thủ hàng đầu. Dù có liều mạng cũng muốn giết tiểu thư, tàn nhẫn trút cơn giận, cho nên vẫn cẩn tắc vô áy náy thì hơn.

- Vương phủ đã phái ra tất cả cao thủ, bảo vệ nghiêm ngặt nhất, khỏi nói tới những cao thủ võ lâm kia, cho dù là một con ruồi cũng không bay vào được!

Tống Tam Tư mỉm cười nói:

- Vì lẽ đó Sở tổng quản, ngươi cứ yên tâm uống rượu đi.

Sở Ly cười cười không nói lời nào.

Lý Quý cũng nói:

- Đúng vậy đúng vậy, hôm nay là ngày vương phủ phòng vệ nghiêm ngặt nhất, Sở tổng quản cứ yên tâm đi!

Tiết Thiết cười ha hả nói:

- Thực lực của Vương phủ rất mạnh.

Tống Thị Độc nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười.

Bọn họ đều mơ hồ biết được chí của An vương, thu nạp cao thủ Thiên Ngoại Thiên trong bóng tối, trong phủ có không ít cao thủ. Bọn họ còn không

biết một lần Sở Ly đã tàn sát hơn một nửa cao thủ Thiên Ngoại thiên, bây giờ vương phủ đã không mạnh như trước nữa.

- Được rồi, nếu chư vị đều nói như vậy, vậy thì lại uống một chén.

Sở Ly giơ chén bạc lên cười nói.

Hắn đang muốn uống tiếp thì Liễu Nhứ đã nhấc gấu quần chạy tới, thở hồng hộc. Bộ ngực phập phồng kịch liệt:

- Tổng... Tổng quản, tiểu thư bị đâm!

Chén bạc rơi xuống đất, Sở Ly bỗng nhiên biến sắc. Lập tức đứng lên, chẳng khác nào như một cơn gió biến mất ở trước mặt của mọi người.

Liễu Nhứ thở ra một hơi. Thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, vội vã chộp lấy cái ghế không để cho mình ngã xuống dưới đất.

Nàng lòng như lửa đốt, một hơi chạy đến đây, lúc này mới phát hiện ra uể oải và ngực rất đau rát, bởi vì chạy quá nhanh.

- Xảy ra chuyện gì?

Lý Quý vội hỏi:

- Liễu cô nương, Vương phi làm sao?

Tống Tam Tư trầm giọng nói:

- Vương phi không sao chứ?

Liễu Nhứ lắc đầu một cái, cắn chặt môi dưới:

- Ngực của Vương phi trúng kiếm!

- Vương phi đã khí tuyệt sao?

Tiết Thiết vội vàng kêu lên.

Vẻ mặt của Liễu Nhứ có chút lo lắng:

- Cũng may có Tuyết Lăng muội muội ở đây, đã cho tiểu thư ăn Kỳ Nguyên đan. Thế nhưng thương thế quá nặng, hơn nữa bị thương ở ngực, không biết sẽ như thế nào!

Lúc nàng nói chuyện lại chậm rãi bước ra ngoài.

Bốn người trên bàn nhìn nhau không nói gì.

Mới vừa rồi bọn họ còn đang khuyên Sở Ly giải sầu, nói vương phủ bảo vệ không có sơ hở nào, một bên khác thì lại bị thích khách xông vào, đâm trúng ngực của Vương phi, hầu như là vết thương mất mạng. Nếu không phải phủ Dật Quốc Công có Kỳ Nguyên đan đại danh đỉnh đỉnh, sợ rằng nàng đã hương tiêu ngọc vẫn rồi!

Bọn họ không vội vã đến xem. Hiện tại nhất định vương phủ đã bắt đầu đề phòng, xông tới trái lại còn càng thêm phiền.

…

Sở Ly nhẹ nhàng đi tới đình viện của Tiêu Thi, cửa viện đã có Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp bảo vệ.

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn hai người một chút:

- Nếu như tiểu thư có chuyện bất trắc. Ta muốn hai người các ngươi chôn cùng!

Trịnh Lập Đức sầm mặt lại, Mạnh Chấp cũng trừng mắt nhìn hắn, nhưng

không nói ra được lời phản kích hung ác nào cả.

Việc này đúng là bọn họ thất trách, lại bị thích khách nghênh ngang xông tới, một kiếm đâm trúng ngực của Vương phi, sau đó nghênh ngang rời đi, càng chết người chính là, không ngờ lại không đuổi được người ta!

Lần này đã triệt để làm cho bọn họ bối rối, cho thấy sự bất lực của bọn họ.

Chuyện này không chỉ đắc tội với Sở Ly, chính phi, mà còn có thể khiến cho hai vị Trắc phi. Thậm chí Vương gia cũng sinh ra hoài nghi đối với hai người bọn họ, hoài nghi năng lực của bọn họ.

Lần ám sát này. Không chỉ có Vương phi bị trọng thương, mà còn làm cho hai người bọn họ bị hoài nghi rất nặng.

Sở Ly vội vã tiến vào trong viện, đi tới chính sảnh, nhìn thấy An vương mặc hỉ phục, vẻ mặt âm trầm ngồi ở bên cạnh bàn, bên người có Hư Ninh đang đứng.

Sở Ly ôm quyền một cái, trực tiếp tiến vào bên trong.

Tuyết Lăng đang khoanh chân ngồi ở trên giường nhỏ, hai tay đặt lên trên người Tiêu Thi, trên đỉnh đầu có sương trắng bốc lên.

Tiêu Thi đã hôn mê, đôi mắt sáng đóng chặt, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch như tờ giấy, không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, khiến cho người ta sinh lòng thương xót.

Sở Ly thầm thở dài một hơi, quả thực mình ra tay đủ nặng, không chỉ có đâm bị thương ngực nàng, mà nội lực cũng tiến vào thân thể, tàn phá kinh mạch của nàng, lục phủ ngũ tạng cũng chịu trọng thương, chẳng trách Tuyết Lăng lại vất vả như vậy.

- Để ta tới đi.

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng thở một hơi dài nhẹ nhõm, mở đôi mắt sáng ra nói:

- Công tử...

Sở Ly vung vung tay:

- Giữ lại tính mạng là tốt rồi.

Tuyết Lăng tự trách nói:

- Là ta phản ứng chậm, chưa kịp bảo vệ tiểu thư.

- Không phải ngươi chậm, là đối phương quá nhanh, được rồi, không sao rồi.

Sở Ly nói:

- Ăn vào Kỳ Nguyên đan đúng lúc là tốt rồi.

- Dược lực đã tan ra.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly khoanh chân ngồi vào phía sau Tiêu Thi, hai tay dán lên áo trong của nàng, linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào trong cơ thể.

An vương đi vào trong nhà, trầm giọng nói:

- Làm sao vậy?

Sở Ly lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt hừ lạnh nói:

- Không chết được!

Vẻ bất mãn lộ rõ trên nét mặt.

An vương âm thầm tức giận, thế nhưng lại biết không phải là cơ hội để phát tác.

Hắn liếc mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Tiêu Thi:

- Đã đi Thái y viện mời thái y, rất nhanh sẽ có thái y tới đây.

Sở Ly nói:

- Ngự y có thể trị được loại thương thế này sao?

-... Có Kỳ Nguyên đan của Tiêu gia, Vương phi sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

An vương nói:

- Thái y lại tới xem một chút, sẽ không có gì quá đáng lo.

Hai tay Sở Ly vận công, y phục bay phần phật, lạnh nhạt nói:

- Chỉ hy vọng là như thế... Vương gia có muốn tới nhìn hay không?

An vương cau mày nói:

- Ta đã xem qua thương thế của nàng, phiền toái nhất chính là đạo nội lực kia, thật là kỳ dị.

Đạo nội lực này là Thiên Ma khí của Sở Ly, yếu ớt nhưng lại có khả năng nuốt chửng, càng lấy nội lực tinh khiết để loại bỏ thì càng là làm nó lớn mạnh. Nếu như nội lực không tinh khiết, trái lại nó sẽ không để ý tới.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly buông tay ra, lắc đầu một cái:

- Nhìn thủ đoạn của thái y đi!

Âm thanh của Liễu Nhứ ở bên ngoài vang lên:

- Tổng quản, thái y đã đến!

- Mời thái y vào!

Sở Ly nói.

Rất nhanh bên ngoài đã có một lão thái bà dáng người thấp bé đi vào, tóc trắng, sáng lập lòe, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng sủa, xem ra như mười tuổi, lại giống như hơn năm mươi, sáu mươi tuổi, trên người có một loại khí chất mâu thuẫn, như trẻ tuổi lại như già nua.

- Đổng bà bà, làm phiền ngươi.

An vương ôm quyền hành lễ.

Đổng bà bà thi lễ:

- Vương gia khách khí rồi, để lão thân nhìn xem.

Nàng đi tới trước giường, sờ mạch của Tiêu Thi, vẻ mặt bất động.

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy biểu hiện nặng nề của nàng, chỉ là không hiện rõ trên mặt mà thôi.

An vương nhìn chằm chằm vào nàng, không hề chớp mắt.

Một hồi lâu sau, Đổng bà bà chậm rãi buông tay ra.

An vương vội hỏi:

- Sao rồi?

Đổng bà bà thở dài, có chút chần chờ nói:

- Vương gia, sợ rằng lão thân sẽ nói ra lời khó nghe.

- Cứ nói đừng ngại.

An vương vội nói.

Đổng bà bà than thở:

- Thương thế lần này của Vương phi quá nặng, cho dù dưỡng thương tốt thì sợ rằng cũng sẽ để lại hậu hoạn, xem như thân thể đã bị phá huỷ.

- Hậu hoạn gì?

An vương vội hỏi.

Đổng bà bà nhìn chung quanh một chút.

Sở Ly nói:

- Chúng ta đều là người nhà của tiểu thư, không cần tránh.

Đổng bà bà than thở:

- Thân thể của Vương phi sẽ rất suy yếu, phải tránh làm việc quá mạnh, trong lòng cũng không thể có gợn sóng quá to lớn, không thể tức giận, không thể kích động, càng quan trọng hơn chính là... Không thể động phòng, bằng không, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

- Cái gì?

Sắc mặt của An vương đột nhiên biến đổi.

http://tieulun.hopto.org

Đổng bà bà lắc đầu nói:

- Ta biết chuyện này đối với Vương gia mà nói, rất khó, nhưng nếu muốn mạng sống của Vương phi thì không thể làm những thứ này, nàng bị thương tâm mạch, một khi tim đập nhanh hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ mất mạng, Vương gia nên nhớ cho kỹ!

- Đổng bà bà, y thuật của ngươi như thần, cũng không có cách nào sao?

An vương nói.

Đổng bà bà than thở:

- Dùng dược đúng lúc người không chết, nhưng thương thế Vương phi quá nặng, có thể giữ được tính mạng đã là vạn hạnh rồi! Chuyện mà lão thân có thể làm được có hạn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Trù Tính

An vương ngơ ngác nhìn Tiêu Thi, khuôn mặt tuấn dật của hắn không ngừng biến ảo.

Đổng bà bà lấy ra một loạt ngân châm trong hòm thuốc, chậm rãi đâm mấy cây châm lên trên người của Tiêu Thi, sau đó nắm lấy cổ tay trắng ngần của Tiêu Thi, nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm nhận biến hóa của mạch tượng.

Sở Ly nhìn chằm chằm vào Đổng bà bà.

Mấy cái châm này của nàng đâm ở gần tâm mạch của Tiêu Thi, sau khi đâm xuống mấy châm, ở chỗ huyệt đạo rất nhanh đã có từng tia từng tia khí tức tản mát ra, giống như nước từ trong mạch chảy ra vậy.

Những khí tức này ngưng tụ lại, hình thành một luồng lực lượng kỳ dị, cản trở Thiên Ma khí phá hoại, hòa hoãn thương thế của Tiêu Thi.

Sở Ly kinh ngạc, khí tức bỗng dưng mà đến này cũng không phải là đến từ Đổng bà bà, mà là từ mấy huyệt đạo mà ngân châm đâm tới, có thể ngăn cản được Thiên Ma khí. Thân thể tuyệt diệu, quả thực là cao thâm không lường được, mình còn lâu mới dòm ngó hết được!

Hắn có Đại Viên Kính Trí, có thể thấy rõ khí tức lưu chuyển ở bên trong bên ngoài thân thể, Đổng bà bà chỉ dựa vào mạch tượng mà đã có bản lĩnh như vậy, y thuật như vậy quả thực là kinh người, nếu như có cơ hội hắn sẽ thỉnh giáo nàng một hai.

Hắn đã nhớ kỹ chỗ huyệt đạo này, sau này nên thử nghiệm một chút, mấy châm này rất là tuyệt diệu, có thể nói là thuật cứu mạng.

- Ưm...

Tiêu Thi chậm rãi mở mắt ra.

Sở Ly vội nói:

- Tiểu thư!

Tiêu Thi nhìn thấy là hắn, nhẹ nhàng gật đầu, vừa nhìn về phía chung quanh, nàng nhíu nhíu mày, âm thanh rất suy yếu:

- Đã bắt được thích khách chưa?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Thân pháp của người kia quá nhanh, đã chạy trốn!

- Chạy trốn...

Tiêu Thi ho khan hai tiếng, khuôn mặt trắng xám có vẻ hồng hào hơn trước đó.

Đổng bà bà vội nói:

- Vương phi, không thể nổi giận!

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, người tổn thương tâm mạch, trong lòng không thể có biến hóa, yên tâm đi, Vương gia sẽ phái người bắt được hắn!

Tiêu Thi liếc mắt nhìn An vương.

Lúc này An vương cũng tỉnh táo lại, lộ ra một tia nụ cười ôn nhu:

- Yên tâm đi, Vương phi. Ta sẽ báo thù cho nàng, bất luận tên kia chạy trốn tới nơi nào thì ta cũng sẽ bắt hắn tới trước mặt nàng!

Tiêu Thi khẽ gật đầu. Từ tốn nói:

- Làm phiền Vương gia rồi!

- Vương phi cứ yên tâm dưỡng thương!

An vương oán hận nói:

- Tặc tử coi trời bằng vung như vậy, bản vương tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn.

Sở Ly nói:

- Vương gia. Ta không yên lòng về thủ vệ của vương phủ.

An vương cau mày nói:

- Bọn họ cũng coi như tận lực, chỉ là thân pháp của người này quá nhanh.

Sở Ly nói:

- Chính là bởi vì tận lực cho nên ta mới không yên lòng, nếu bọn họ có thừa lực, ta cũng không lo lắng, lần sau bảo bọn họ để tâm một chút là được rồi... Lần này không phải là bởi vì bọn họ lười biếng, mà là tu vi bản thân không đủ. Khinh công quá kém gây ra.

- Ngươi có ý kiến gì?

An vương nói.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Ta sẽ đích thân canh giữ ở chỗ của tiểu thư, đề phòng thích khách biết giết người không chết, sẽ lần nữa trở về ám sát!

- Chuyện này không thích hợp?

An vương trầm mặt xuống:

- Một đại nam nhân như ngươi ở tại hậu viện còn ra thể thống gì nữa!

Sở Ly nói:

- Đổng bà bà nói gì Vương gia cũng nghe được... Hiện tại thân thể tiểu thư yếu đuối, không đỡ nổi một đòn, nếu như lại có thêm một chút gió thổi cỏ lay, vạn nhất tiểu thư có mệnh hệ gì đó, ai có thể phụ trách được chứ?

An vương nghe hiểu rõ ý của hắn, bây giờ thân thể của Tiêu Thi quá yếu, cho dù hai người có tư tình thì cũng có tâm mà có lực, sẽ không làm loại chuyện khiến cho người ta gièm pha kia.

Điều này làm cho hắn yên tâm, nhưng vẫn cảm giác có chút không thoải mái.

Sở Ly ôm quyền. Trịnh trọng nói:

- Cầu Vương gia tác thành!

Tiêu Thi nói:

- Ngươi kết luận tên kia còn có thể tới sao?

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Hắn có thể thong dong giết tiểu thư một lần, nhất định sẽ có lần nữa! Nếu như lại có thêm lần nữa, không hắn tiểu thư sẽ may mắn như vậy nữa. Hắn biết tới Kỳ Nguyên đan, há có thể không có cách nào nữa sao?

Kỳ Nguyên đan cũng không phải là vạn năng, giết người, sau đó cắt đầu ném tới nơi khác, Kỳ Nguyên đan có thần kỳ tới mấy thì cũng không có cách nào một lần nữa sinh ra một cái đầu khác.

-... Được.

Tâm tư An vương chuyển động một lát. Cuối cùng mới chậm rãi gật đầu nói:

- Nếu như ngươi đã muốn bảo vệ, vậy thì ở đình viện gần đây đi. Có động tĩnh gì có thể lập tức nghe được!

Thích khách này quá lợi hại, nếu thật sự bị hắn đắc thủ. Giết Tiêu Thi, mình cũng không có cách nào bàn giao được.

Chỉ là trong phủ không có lấy một cao thủ có thể đề phòng được, huống chi, thật sự gặp sự cố thì sẽ là thủ hạ của hắn mất mạng, thiệt cả đôi bên.

Nếu Sở Ly yêu thích củ khoai phỏng tay này, như vậy không gì tốt hơn.

- Đa tạ Vương gia tác thành!

Sở Ly ôm quyền.

An vương vung vung tay:

- Vương phi, trước tiên ta sẽ nhắn nhủ người dưới, không nên xảy ra sai lầm lần nữa.

Tiêu Thi nhàn nhạt gật đầu.

…

Chờ An vương rời đi, trong phòng chỉ có Đổng bà bà và Liễu Nhứ, Tuyết Lăng, Sở Ly nói:

- Đổng bà bà, thương thế của tiểu thư có hi vọng khi nào khôi phục hay không?

- Do cao thủ võ lâm gây nên, trong cơ thể còn có ám kình, muốn không chuyển biến xấu đã rất khó rồi, còn nói khôi phục...

Đổng bà bà thở dài, lắc đầu nói:

- Không có một năm nửa năm sợ rằng sẽ không có hi vọng.

- Tặc tử này!

Sở Ly oán hận nói.

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút.

Sở Ly rời mắt đi, lại nói với Đổng bà bà:

- Như vậy sau này làm phiền Đổng bà bà rồi!

Hắn nói xong lại móc ra một tấm ngân phiếu vạn lạng ở trong lòng, đặt vào trong hòm thuốc.

Đổng bà bà nhìn thấy vậy, khuôn mặt hồng hào khẽ biến sắc:

- Quá quý trọng!

Sở Ly lắc đầu nói:

- So với tính mạng của tiểu thư, không đáng để nói đến, mong Đổng bà bà

không nên chê!

- Ài...

Đổng bà bà than thở:

- Đương nhiên lão thân sẽ làm hết sức, có điều bệnh này của Vương phi quả thực không có biện pháp gì, chỉ có thể làm từng chút từng chút mà thôi.

Sở Ly nói:

- Không vội, chỉ cần ổn thỏa một ít là được rồi.

Đổng bà bà gật gù, không giải thích thêm nữa.

Một lát sau, Đổng bà bà thả cổ tay trắng ngần của Tiêu Thi ra, đứng dậy viết một phương thuốc, sau đó cáo từ rời đi.

Chờ tới lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đều đi ra ngoài, Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút:

- Tên kia thật ra là ngươi tìm đến đúng không?

Nàng cho rằng đó là người mà Sở Ly tìm đến, nhưng lại có chút hoài nghi có phải mình đã tính sai rồi không? Cần gì phải đâm ngực, đâm nơi khác là được rồi!

Sở Ly cười cợt:

- Tiểu thư cảm thấy thế nào?

- Sẽ không phải là người thực sự muốn giết ta đó chứ?

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Thực sự rất giống là kẻ thù!

Sở Ly chỉ chỉ vào chính mình.

Tiêu Thi kinh ngạc:

- Không giống đó!

Sở Ly nói:

- Ta học Súc cốt thuật chỗ Tưởng huynh, có thể biến hóa dung mạo.

- Có phải trong lòng ngươi rất hận ta hay không?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hận ta kéo ngươi tới bên này, không thể ở bên cạnh Tam muội?

Sở Ly tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Tiêu Thi nói:

- Xem dáng vẻ giết ta của ngươi, là thực sự muốn giết ta đấy.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nếu như không gạt tiểu thư, vừa nãy tiểu thư đã lòi ra rồi!

Ánh mắt của An vương hơn người, nếu như Tiêu Thi biết vừa nãy chính là hắn làm thì sẽ khó tránh khỏi có biểu hiện khác thường, trong mắt không có căm hận, An vương sẽ khả nghi.

Tuy nói mình làm được tới mức không lọt một tia, thế nhưng bị An vương hoài nghi cũng sẽ rất phiền phức.

Phản ứng của Tiêu Thi rấ bình thường, An vương cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, mình cũng đỡ phải phiền phức.

- Xem sắc mặt của hắn, thực sự là thoải mái!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ngươi ở sát vách cảnh giác một chút, vừa có động tĩnh, mau mau tới đây với ta!

Nàng vừa nghe Sở Ly ở vát vách, lập tức cảm thấy chân thật.

Sở Ly cười gật đầu.

Tiêu Thi nói:

- Thương thế này của ta tới khi nào mới tốt?

- Cái này cần xem Vương gia.

Sở Ly mỉm cười.

Tiêu Thi khẽ mỉm cười, nàng bằng tuyết linh lung, đã hiểu rõ ý tứ của Sở Ly, lúc nào An vương chết, nàng sẽ khỏi lúc đó.

…

Sáng sớm ngày thứ hai, khí trời sáng sủa, bầu không khí rất thoải mái.

Tổng quản nội phủ Tống Tam Tư của An vương phủ đi tới Dao Quang viện.

Nha hoàn trong viện nhìn thấy là hắn tức thì thi lễ, không ngăn cản.

Hắn sải bước đến đến trước đại sảnh, ôm quyền trầm giọng nói:

- Vương phi!

- Tiến vào nói chuyện.

Bên trong truyền đến thanh âm khàn khàn, êm tai của một nữ nhân.

Tống Tam Tư tiến vào phòng khách, cúi đầu tiến lên vài bước, đi tới trước mặt nữ tử ngồi ở trên ghế thái sư, ôm quyền hành lễ:

- Vương phi!

Nữ tử này ước chừng ba mươi tuổi, mặt trái xoan trắng như tuyết, miệng anh đào nhỏ, mắt hạnh mày ngài, khuôn mặt đẹp hơn người, chính là Trắc phi Tống Lưu Ảnh.

Lúc này nàng đang lười biếng nhìn Tống Tam Tư, lơ đãng nói:

- Nghe nói Tiêu vương phi bị đâm?

- Vâng.

Tống Tam Tư nói:

- Một kiếm đâm vào ngực, may nhờ Kỳ Nguyên đan của Tiêu gia cho nên mới cứu lại được một mạng, nhưng thân thể không được... Chúc mừng Vương phi!

- Chúc mừng ta làm gì!

Tống Lưu Ảnh lơ đãng nói.

Tống Tam Tư cười nói:

- Cho dù thân là Chính phi nhưng không thể có con, địa vị khó tránh khỏi

bất ổn, cơ hội của Vương phi sẽ tới!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Lưu Ảnh

- Hừ, lão già này, rất nham hiểm đó!

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói.

Tống Cân cười ha hả nói:

- Lão nô chính là người như thế!

Tống Lưu Ảnh nói:

- Đã chào hỏi Sở Ly kia chưa?

- Rồi, từng uống rượu ở trên một cái bàn.

Tống Cân lắc đầu nói:

- Là một nhân vật lợi hại, danh bất hư truyền!

- Ồ?

Tống Lưu Ảnh thản nhiên nói:

- Hắn lợi hại đến đâu thì có thể so sánh được với lão già giảo hoạt như ngươi sao?

- Vương phi không thể coi thường hắn.

Tống Cân thở dài, lắc đầu nói:

- Căn cứ vào quan sát của lão nô, Sở Ly này kiêu căng tự mãn, nhưng sẽ không xem thường người khác, hơn nữa quan sát nhạy cảm, phản ứng rất nhanh, sợ rằng lão nô không bằng hắn!

- Thật sự lợi hại như vậy sao?

Lông mày thon dài của Tống Lưu Ảnh nhẹ nhàng nhíu một cái:

- Nói như vậy, ngươi không ép được hắn?

- Khà khà...

Tống Cân cười, lắc đầu nói:

- Tự làm bậy không thể sống, vốn hắn là nhất phẩm, một khi vào phủ sẽ trực tiếp đoạt vị trí của lão nô. Đây cũng là chuyện không có cách nào giải quyết được. Thế nhưng Tiêu vương phi bị đâm đã cho chúng ta cơ hội!

- Cơ hội gì?

- Có người nói Sở Ly đã thỉnh cầu Vương gia, muốn ở lại đình viện sát vách với Tiêu vương phi, tự mình bảo vệ Tiêu vương phi, tránh cho thích khách trở lại!

Tống Cân cười, lắc đầu nói:

- Có lẽ hắn cũng có tình cảm với Tiêu vương phi, cũng có thể hiểu được, dù sao hắn còn trẻ.

- Ta cảm thấy đúng là hiếm thấy, hiếm người có tâm ý như vậy.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Có thể trung tâm như vậy cũng không thường thấy.

Tống Cân vội nói:

- Lão nô cũng trung thành tuyệt đối đối với Vương phi!

- Ngươi là một lão già gian hoạt, thấy tình thế không đúng, bản thân mình chạy trốn còn nhanh hơn ta!

Tống Lưu Ảnh lườm hắn một chút, hừ lạnh nói:

- Nói đi, cơ hội gì!

- Nếu Sở Ly đã muốn bảo vệ Tiêu vương phi, vậy đương nhiên không thể phân tâm được rồi.

Tống Cân cười nói:

- Vị trí tổng quản nội phủ này hắn không thích hợp, có đúng không?

- Ồ...

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu:

- Hắn không thể rời khỏi đình viện của Tiêu vương phi, bó buộc tay chân. Không thích hợp làm tổng quản nội phủ.

- Đúng vậy!

Tống Cân vội nói:

- Vì lẽ đó Vương phi có thể nói với Vương gia, vị trí tổng quản nội phủ này vẫn để cho chúng ta làm thì hơn!

- Lão già nhà ngươi không muốn bỏ quyền vị này, đúng không?

Tống Lưu Ảnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Tống Cân cười ha hả nói:

- Quả thực lão nô không nỡ lòng bỏ. Vương phi, nắm giữ vị trí tổng quản nội phủ này ở trên tay, trong phủ từ trên xuống dưới đều rất cung kính đối với chúng ta, cẩn thận hầu hạ, một khi không còn chức vị này. Đám người này sẽ lập tức thay đổi, tất cả đều chạy tới chỗ Tiêu vương phi lấy lòng!

- Hừ, chuyện thường tình của nhân sinh mà thôi.

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu:

- Không nhìn tình cảm mà chỉ xem quyền thế. Có điều ngươi muốn tranh vị trí này là bởi vì muốn bù đắp chỗ thiếu sót, đúng không?

- Ha ha...

Tống Cân ngại ngùng cười cười:

- Tất cả đều không gạt được Vương phi!

- Mười vạn lượng bạc, quả thực không phải là một số lượng nhỏ.

Tống Lưu Ảnh thản nhiên nói:

- Ta thấy ngươi nên bù lại thì hơn, lúc này không giống như ngày xưa nữa. Vạn nhất Vương gia muốn đưa vị trí tổng quản nội phủ giao cho Sở Ly, không hắn hắn sẽ không bắt ngươi để lập uy đâu!

- Ài...

Tống Cân thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vương phi cũng biết tiểu tử nhà ta rồi, bao nhiêu tiền đều bị nó dùng hết, bây giờ trong nhà có thể cầm ra được mười vạn lượng sao? Cho dù là một

ngàn cũng không bỏ ra nổi!

Hắn khẽ cắn răng. Hừ lạnh nói:

- Vì lẽ đó bất kể ra sao, không thể để cho Sở Ly ngồi lên trên vị trí tổng quản nội phủ!

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Xem ra không phải vì ta, mà là vì ngươi!

- Lời này của Vương phi đã oan uổng lão nô rồi!

Tống Cân vội nói:

- Vương phi không nghĩ thay mình thì cũng ngẫm lại thay tiểu thư chứ? Lão nô là nhìn tiểu thư lớn lên, còn thân thiết với tiểu thư hơn tiểu tử phá gia chỉ tử kia. Ta thực sự không muốn để tiểu thư bị khổ... Không chiếm vị trí chủ phi, lại không còn vị trí tổng quản nội phủ, như vậy đám người kiến thức hạn hẹp trong phủ còn không kinh thường tiểu thư? Không lạnh nhạt tiểu thư hay sao?

Tống Lưu Ảnh cau mày suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Lời này của Tống Cân đã bắn trúng tâm tư của nàng, không suy nghĩ vì mình cũng nên ngẫm nghĩ thay cho Tình nhi.

- Hừ, ta sẽ đi nói một câu với Vương gia. Có điều Vương gia rất ghét nữ nhân can thiệp vào những việc này.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Vẫn là câu nói kia, mau mau bù đắp chỗ thiếu hụt. Tránh cho bị Sở Ly nắm lấy nhược điểm!

- Lão nô sẽ nghĩ biện pháp.

Tống Cân vội vàng gật đầu.

Tống Lưu Ảnh vung vung tay:

- Đi thôi, hôm nay ta phải đi tới thăm hỏi, gặp gỡ Sở Ly này một lần.

- Có cần lão nô cùng đi hay không?

- Ngươi đi làm gì!

Tống Lưu Ảnh khoát tay nói:

- Ngươi đi làm việc của ngươi đi, đừng đến làm phiền ta!

- Vâng, lão nô xin cáo lui.

Tống Cân ôm quyền cúi người hành lễ, lui xuống.

Hắn dừng lại ở cửa Dao Quang viện, sắc mặt âm trầm.

Cắt đứt đường tiền tài của người khác như giết phụ mẫu, tiểu tử họ Sở kia cản tài lộ của mình. Hắn phải nghĩ một biện pháp, triệt để loại trừ đối phương!

…

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá trong đình viện của Tiêu Thi, tay cầm một cuốn sách, bên người là một cây mai già.

Sách trong Vương phủ phong phú, bây giờ hắn thân là thị vệ nhất phẩm, tuy rằng không có chức vị. Nhưng đám thị vệ của vương phủ đã bắt đầu nịnh bợ, chỉ cần nói ra một câu, thị vệ chưởng quản tàng thư các sẽ lập tức đưa tới

một đống sách cho hắn.

Tiêu Thi nằm dưỡng thương ở trên giường nhỏ, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng ở một bên hầu hạ, nói chuyện phiếm với nàng.

Sở Ly một thân một mình ngồi ở trước bàn đá, say sưa lật xem.

Quyển sách này ghi chép về linh thú, xem như là kỳ văn dị sự, hắn đã tìm được một phần ghi chép về linh hạc kia, nhưng vẫn cảm thấy cũng không phải tất cả đều là nói nhăng nói cuội.

Linh hạc quả thực giống như trên sách, một tổ hai trứng, hai con linh hạc thay phiên bảo vệ, không rời một giây, một khi có linh thú khác tới gần, tuyệt đối sẽ không khách khí.

Lại nói tới cái khác, linh hạc rất đạm bạc, không có địch ý đối với vạn vật, yêu thích ăn cỏ. Thứ chúng ăn nhiều là kỳ hoa dị thảo, tốc độ vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể thấy được. Mắt người không có cách nào đuổi theo bóng dáng của chúng nó.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có nha hoàn thông báo:

- Tống vương phi giá lâm.

Sở Ly đứng dậy thả cuốn sách xuống, ôm quyền thi lễ với Tống Lưu Ảnh đang nhẹ nhàng đi tới, lại thi lễ với thiếu nữ uyển chuyển bên cạnh Tống Lưu Ảnh:

- Sở Ly bái kiến Vương phi.

- Sở tổng quản, không cần khách khí.

Tống Lưu Ảnh mặc y phục thường ngày, hào hoa phú quý ung dung, dáng vẻ xinh đẹp, đang tỉ mỉ quan sát Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ bên cạnh nàng uyển chuyển linh lung, khuôn mặt như phù dung, sóng mắt sáng sủa, trong lúc nhìn quanh lộ ra một tia lạnh lùng và hờ hững.

Sở Ly cẩn thận thưởng thức, thiếu nữ này hẳn là nữ nhi Lãnh Tình của Tống vương phi, dường như chuyện gì nàng cũng rất thiếu kiên nhẫn, cũng không phải là lãnh đạm như Tiêu Kỳ, mà là mang lòng căm ghét đối với vạn vật.

- Không biết Tiêu vương phi bị thương ra sao?

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói.

Sở Ly ra vẻ nặng nề, lắc lắc đầu nói:

- Thích khách rất là hung hăng độc ác, một kiếm đâm trúng ngực của tiểu thư, nếu không có Kỳ Nguyên đan cứu mạng, tiểu thư đã mất mạng rồi. Thái y đã đã tới, nói không biện pháp gì cả. Chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, có lẽ một năm nửa năm mới có hi vọng khôi phục được.

- Nặng như vậy sao?

Tống Lưu Ảnh kinh ngạc.

Nàng thật sự bất ngờ, không nghĩ tới thương thế của Tiêu Thi phiền toái như vậy, phải dưỡng thương một năm nửa năm, vốn nàng tưởng rằng phục dụng Kỳ Nguyên đan, mấy ngày là có thể khôi phục được.

Nàng không chỉ không cao hứng, trái lại trong lòng còn sinh ra hàn ý.

Tiêu vương phi có Kỳ Nguyên đan, mình không có, nếu như kiếm này của thích khách đâm vào ngực mình, như vậy lúc này mình đã mất mạng, chỉ để lại một mình Tình nhi lẻ loi ở trên cõi đời này!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Tiểu thư có thể nhặt về một cái mạng đã là may mắn rồi!

- Sở tổng quản, tiểu thư mời Tống vương phi vào nhà nói chuyện.

Liễu Nhứ đi ra, nhẹ giọng nói.

Sở Ly đưa tay mời Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu, mang theo nữ nhi đi vào phòng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Tập Hợp

Sở Ly không đi theo vào, một lần nữa cầm lấy sách, ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, lẳng lặng đọc sách ở dưới gốc mai.

Trong phòng mùi thuốc lượn lờ không dứt, Tiêu Thi đang dựa vào một cái gối cao, nửa ngồi nửa nằm, lười biếng đánh giá mẫu tử Tống Lưu Ảnh đang đi vào tron phòng.

Tống Lưu Ảnh thi lễ, mỉm cười nói:

- Xin chào Tiêu muội muội.

Lãnh Tình thi lễ, trầm mặc không nói, chỉ hiếu kỳ đánh giá nàng, muốn biết rốt cuộc đệ nhất mỹ nhân Đại Quý xinh đẹp tới cỡ nào.

Tiêu Thi mỉm cười rất ôn nhu:

- Tống tỷ tỷ, mời tới đây ngồi.

Nàng chưa từng gặp Tống Lưu Ảnh, nhưng lại nói chuyện như bạn cũ vậy, rất thân cận tùy ý, nàng thở dài nói:

- Vốn ta nên qua gặp Tống tỷ tỷ một chút, không ngờ lại phải làm phiền Tống tỷ tỷ tự mình sang đây thăm ta.

- Ta không dám.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Tiêu muội muội là chính phi, địa vị cao quý, ở bên trên chúng ta, nào có đạo lý người trên xuống chào hỏi người dưới chứ? Nếu như Vương gia biết sẽ khó tránh khỏi quở trách!

Tiêu Thi cười nói:

- Tiểu muội đã sớm nghe nói Vương gia rất nghiêm khắc, nhưng không cần thiết phải nghiêm với tỷ muội chúng ta chứ, có đúng hay không?

Tống Lưu Ảnh cười khanh khách nói:

- Tiêu muội muội không hiểu Vương gia rồi, chàng chỉ quan tâm đại sự triều đình, đối với những việc vặt trong nhà này từ trước đến giờ không bao giờ để ý tới. Thế nhưng nếu bởi vì những việc vặt này mà quấy rầy chàng, như vậy chàng sẽ phát hỏa!

- Đại trượng phu tự nhiên nên như vậy.

Tiêu Thi Yên khẽ cười nói:

- Sau này tất cả mọi chuyện trong phủ vẫn phải làm phiền Tống tỷ tỷ, thân thể này của ta không tốt, muốn xuất lực cũng có tâm mà không có lực, không thể làm gì được.

- Đám người Trịnh thống lĩnh quá tắc trách.

Tống Lưu Ảnh oán hận nói:

- Nhiều cao thủ như vậy mà lại để người ta công khai xông tới, làm Tiêu muội muội bị thương nặng, quả thực thất trách!

- Người kia có võ công quá mạnh.

Tiêu Thi nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài:

- Phủ Quốc Công đã đắc tội với quá nhiều người trong võ lâm, có kết cục này cũng là chuyện nằm trong dự liệu. Nhưng vì triều đình yên ổn, phủ Quốc Công không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục trấn áp những người trong võ lâm này. Cuối cùng lại dẫn tới lần ám sát này.

- Ài...

Tống Lưu Ảnh thở dài:

- Thực sự là làm khổ Tiêu muội muội, mới vừa vào phủ đã phải nằm ở trên giường. Không được tự do.

Tiêu Thi mỉm cười:

- Kỳ thực cũng không có gì, thuở nhỏ ta đã trải qua những tháng ngày như vậy, đã thành thói quen. Quãng thời gian trước đó mới tốt lên, hiện tại lại trở về như cũ, giống như vận mệnh đời này của ta nhất định phải triền miên nằm bên trên giường bệnh vậy.

- Ngàn vạn lần không thể nói như vậy.

Tống Lưu Ảnh khuyên nhủ:

- Ngày sau Tiêu muội muội sẽ khỏe, Vương gia sẽ nghiêm trị hung thủ.

- Ta tình nguyện, thà để Vương gia không tiếp tục trêu chọc người kia thì hơn.

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Bằng không. Người nguy hiểm không phải là ta, mà là Vương gia, thậm chí là hai vị tỷ tỷ, cao thủ như thế, đương đại hiếm thấy, có thể không trêu chọc thì không nên trêu chọc.

http://tieulun.hopto.org

- Người như vậy quá nguy hiểm.

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Vương phủ cũng không an toàn, quả thật là khiến cho người ta lo lắng!

Nàng vừa nghĩ tới gia hỏa như vậy ám sát mình, trong lòng đã không khỏi phát lạnh.

Tiêu Thi mỉm cười nói:

- Có điều có Sở Ly ở đây thì cũng không sợ tên kia trở lại.

Lông mày thon dài của Tống Lưu Ảnh giật giật:

- Sở tổng quản có bản lĩnh lớn như vậy, có bằng Trịnh thống lĩnh hay không?

Tiêu Thi cười nói:

- Khinh công của hắn là nhất tuyệt. Đánh không lại thì có thể chạy trốn!

- Khinh công nhất tuyệt...

Tống Lưu Ảnh đã nghe ra ý của nàng, không phải đánh thắng được tên kia, mà là có thể từ đào tẩu trên tay của tên kia. Đây cũng là một biện pháp.

- Sở tổng quản có một thân khinh công rất tốt, đúng là phúc khí của muội muội.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Chỉ tiếc lại phải ngồi ở tiệc rượu, bằng không cũng sẽ không để cho Tiêu muội muội bị thương nặng như vậy!

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện này cũng không có cách nào giải quyết được.

Tiêu Thi thở dài:

- Hắn không muốn đi tiệc rượu, không yên lòng an toàn ở trong vương phủ, thế nhưng vẫn bị ta mắng đi. Tuy rằng hắn là nhất phẩm, nhưng không thể bởi vậy mà không đặt đồng liêu ở trong mắt.

- Không biết Vương gia sẽ sắp xếp cho Sở tổng quản vị trí gì?

Tống Lưu Ảnh nói:

- Nhất phẩm, ở vương phủ gần như chỉ ở bên dưới Vương gia. Chức vị bình thường không thể nào được.

- Vậy thì xem ý tứ của Vương gia đi.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Chúng ta thân là nội thất, nhưng không thích hợp để nhiều lời.

- Đúng vậy.

Tống Lưu Ảnh cười nói.

Nàng âm thầm cảm khái. Quả nhiên không hổ là người từ phủ Quốc Công đi ra, cũng không phải là nhân vật bình thường.

Trong lúc đang nói chuyện thì bên ngoài đã có động tĩnh.

Sở Ly thả cuốn sách xuống, đứng dậy ôm quyền.

Một nữ tử trẻ tuổi thân thể xinh xắn lanh lợi, vẻ mặt vui vẻ đáng yêu đi đến, bên người có một thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi đi theo, khuôn mặt

đẹp thanh thuần, mặt không hề có chút cảm xúc nào cả.

Trên người nữ tử vui tươi mặc y phục màu vàng, dung quang bức người, sau khi tiến vào sân nhìn thấy Sở Ly, nàng nhíu nhíu mày lại:

- Ngươi là ai?

Sở Ly ôm quyền nói:

- Sở Ly bái kiến Tiết vương phi.

- Ngươi chính là Sở Ly?

Tiết Ngưng Ngọc liếc nhìn hắn một cái, gật gù:

- Đã nghe nói qua, có điều một đại nam nhân như ngươi ở lại đây còn ra thể thống gì nữa chứ?

Sở Ly nói:

- Hiện tại Vương phủ không yên ổn, tiểu thư lại không chịu nổi một chút dằn vặt nào nữa, cho nên tại hạ chỉ có thể thủ ở chỗ này.

- Ngươi đúng là trung tâm!

Tiết Ngưng Ngọc hừ một tiếng:

- Có điều dù sao ngươi cũng là nam nhân, nên tránh hiềm nghi thì phải tránh hiềm nghi, tránh cho Vương gia không thoải mái!

- Vâng, đa tạ Tiết vương phi chỉ điểm!

Sở Ly ôm quyền nói.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Nếu không nể mặt ngươi trung tâm thì ta sẽ không nhiều miệng làm gì, đi thôi, Thu nhi!

Nàng gọi Lãnh Thu đang tò mò đánh giá Sở Ly, lượn lờ đi vào phòng.

Vừa vào đến phòng, nàng vung tay với Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đang hành lễ mà đi tới gần, miệng nở nụ cười:

- Ồ, Tống tỷ tỷ cũng ở đây sao, chào Tiêu muội muội!

Nàng nhìn Tiêu Thi thi lễ, lại nhìn Tống Lưu Ảnh thi lễ như có như không, thái độ ngạo mạn thể hiện ra không bỏ sót.

Lãnh Thu bên người nàng cũng hành lễ, đối với Tiêu Thi, ba người Tống Lưu Ảnh, Lãnh Tình đều rất cẩn thận tỉ mỉ hành lễ.

Tiêu Thi ôn nhu mỉm cười:

- Làm phiền Tiết tỷ tỷ tự mình đến đây.

- Tiêu muội muội đừng khách khí, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, thực sự bị đâm vào ngực sao?

Tiết Ngưng Ngọc đẩy ra Tống Lưu Ảnh rồi tiến về phía trước, tới gần giường thân thiết nói:

- Gia hỏa đáng chết này thật là nhẫn tâm, mỹ nhân như muội mà cũng hạ thủ được, quả thật không phải nam nhân!

Tiêu Thi mỉm cười nói:

- Suýt chút nữa đã mất mạng.

- Cát nhân tự có thiên tướng.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Tiêu muội muội trải qua bao nhiêu đau khổ mới đi đến được một bước này, há có thể nói chết thì chết được chứ? Đại nạn không chết tất có hậu phúc, phúc phận của ngươi sắp tới rồi!

Tiêu Thi cười nói:

- Thân thể này của ta coi như đã bị phá hủy, có phúc khí gì cơ chứ?

- Vương gia sẽ thương tiếc gấp bội.

Tiết Ngưng Ngọc mở miệng cười nói:

- Sủng ái và thương tiếc, sao lại không phải là phúc khí cơ chứ!

Tiêu Thi lắc đầu mỉm cười:

- Hai người đều có hài tử bên người, nhưng ta lại cơ khổ một đời, đợi ta lớn tuổi, bản thân chỉ có một quyển kinh Phật, một chiếc đèn dầu đi theo tới cuối đời mà thôi!

Nàng nói rất đáng thương, trong lòng nhị nữ đều có chút chua xót, biết đây là sự thực không có cách nào tránh khỏi được.

Nam nhân sủng ái không thể dài lâu được, một khi tuổi già sắc suy, lại không có con ở bên người, như vậy sẽ là lục bình không có rễ, sẽ bị quét vào bên trong góc không người nào để ý, bi thảm đáng thương.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tiêu muội muội, ngươi còn có Sở Ly... Hắn là thị vệ nhất phẩm, ở trong vương phủ này là độc nhất, hiện tại Vương gia cũng đang đau đầu xem nên thu xếp hắn như thế nào đó? Tống tỷ tỷ ngươi nói xem có đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Chuyện như vậy, nữ nhân chúng ta có thể lắm miệng được sao?

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Theo ta thấy, lão già Tống Cân kia nên thoái vị, hắn làm tổng quản nội phủ đã vơ vét được bao nhiêu chỗ tốt rồi, cũng nên thấy đủ!

Tống Lưu Ảnh nói:

- Tất cả đều do Vương gia làm chủ.

- Nếu như lão già Tống Cân kia không có Tống tỷ tỷ chống đỡ thì sao dám trắng trợn không kiêng dè lấy tiền như vậy chứ?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Ta nghe nói, tiền công mỗi tháng của các thị nữ thị vệ trong phủ đều phải nộp cho hắn một phần, chuyện này, Tống tỷ tỷ biết không?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Lại Đâm

Sắc mặt Tống Lưu Ảnh không biến đổi, nhưng tâm trạng đã chìm xuống.

Nàng biết Tống Cân đã tham ô không ít bạc, không dưới mười vạn, thế nhưng lại không nghĩ rằng hắn lại gan to bằng trời như vậy, lại làm ra chuyện như thế.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu than thở:

- Nộp thiếu bạc thì hắn sẽ sắp xếp việc cực nhọc, hiến bạc nhiều thì có thể được phân một ít công việc thoải mái, chức vị tổng quản nội phủ này làm rất tốt, oai phong lẫm liệt, so với Vương gia còn uy phong hơn nhiều!

- Ta không tin Lý Quý không có phần.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Lý Quý nào dám không lấy chứ? Nếu như hắn dám nói chuyện thì đã sớm bị Tống Cân hại rồi!

- Tiết muội muội, ngươi đừng nói lung tung!

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Tống Cân có hỗn trướng tới mấy cũng không dám hại người!

- Khanh khách!

Tiết Ngưng Ngọc yêu kiều cười hai tiếng, thân thể run rẩy, lắc đầu nói:

- Ở trước mặt ngươi đương nhiên Tống Cân sẽ hạ thấp người xuống, giống như một con chó già, nhưng ở trước mặt người khác thì lại là một dáng vẻ khác, đừng để cho hắn lừa bịp!

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Chuyện Tống Cân làm, kỳ thực trong lòng Vương gia hiểu rõ, làm sao có khả năng giấu giếm được Vương gia chứ? Chỉ là Vương gia là người rộng rãi, không đâm thủng chuyện này mà thôi, nể mặt hắn còn trung tâm cho nên không trừng phạt, một khi hắn thật sự làm quá mức, Vương gia sẽ không chút khách khí ra tay... Lão già này cũng hiểu rõ những chuyện này cho nên từ trước cho tới nay đều cảm kích ân đức, nơm nớp lo sợ, tuyệt đối không dám làm xằng bậy!

- Vậy cũng không hẳn.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Tâm tư của Vương gia há lại là thứ mà chúng ta có thể thấu hiểu được chứ? Ta thấy nếu như Tống Cân thức thời thì nên ngoan ngoãn dâng thư, tự từ vị trí tổng quản, nếu như ngựa nhớ chuồng, nhớ quyền vị mà để Vương gia khó chịu, như vậy sẽ không tốt... Ngươi nói đúng không, Tống tỷ tỷ?

Nàng như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào Tống Lưu Ảnh, khóe miệng mang theo nụ cười trào phúng.

Ngay cả thần thái như vậy nhưng mà nhìn qua nàng cũng không mất đi vẻ xinh đẹp, vui vẻ, tươi tắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ở bên ngoài nghe thấy vậy âm thầm lắc đầu.

Tiêu Thi lại nhìn say sưa, nàng cảm thấy rất thú vị. So với một mình ở trong phòng còn thú vị hơn nhiều.

Nàng ho nhẹ một tiếng, khẽ cười nói:

- Hai vị tỷ tỷ, theo ta thấy nên quên đi, Sở Ly vẫn muốn ở bên ngoài bảo vệ ta. Làm sao có thời giờ đi làm những chuyện khác được chứ, cho dù lên làm tổng quản, còn không phải bận rộn tới chết, không có thời gian ở đây hay sao?

- Như vậy lại không giống nữa.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Tiêu muội muội, ngươi cũng là người đi ra từ phủ Quốc Công, hào môn quý tộc, đương nhiên sẽ biết tính nết của những hạ nhân này. Nếu như Sở Ly chiếm vị trí tổng quản, những hạ nhân này sẽ không dám thất lễ, nếu như không có vị trí này, như vậy sẽ rất khác!

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Lý Quý cũng chỉ là Phó tổng quản, lẽ nào Tiết muội muội bị người ta khinh thường sao? Nào có hạ nhân nào dám làm bừa chứ?

- Dù sao Lý Quý cũng chỉ là Phó tổng quản, vì lẽ đó ta so với tỷ tỷ mà nói, kém rất xa, trong phủ có vật gì tốt đều được đưa tới Dao Quang viện, bên Tuyền Cơ viện ta đều phải xếp ở phía sau.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

- Có khả năng bởi vì ta vào phủ sớm hơn ngươi hai năm đó.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Dù sao ta cũng là người có thâm niên hơn.

- Tống tỷ tỷ lời này ngươi tin được sao?

Tiết Ngưng Ngọc khịt mũi coi thường.

Tiêu Thi đăm chiêu gật đầu:

- Hừm, lời này của Tiết tỷ tỷ cũng có lý. Đúng là cần vị trí tốt, cho dù không làm việc, để người dưới đi làm là được rồi!

Sắc mặt của Tống Lưu Ảnh hơi thay đổi.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Sở Ly là thị vệ nhất phẩm. Chức vị to lớn nhất trong phủ chính là tổng quản nội phủ, không có chức nào to hơn nữa.

Tống Lưu Ảnh trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói:

- Chuyện này, chúng ta nói cũng không có tác dụng, sắp xếp Sở Ly như thế nào, ta nghĩ Vương gia tự có quyết định. Nữ nhân như chúng không nên nói thì hơn, ngươi nói xem đúng không, Tiết muội muội?

- Lời của Tống tỷ tỷ không sai.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Có điều chúng ta thân là nữ nhân. Đương nhiên phải phân ưu thay cho Vương gia, cho dù sai thì cũng tốt thơn người ngựa nhớ chuồng nhớ quyền vị như Tống Cân. Vương gia có đồng ý hay không nói sau. Tống Cân có dâng thư từ chức lên hay không lại là một chuyện khác, ngươi nói xem có đúng

không, Tống tỷ tỷ?

Tiêu Thi híp mắt cười nhìn hai người minh tranh ám đấu, nàng ho nhẹ một tiếng, nói:

- Hơi động không bằng yên lặng, cứ để cho Vương gia sắp xếp đi, ta tin Vương gia sẽ không để cho Sở Ly chịu oan ức.

- Đúng vậy.

Tống Lưu Ảnh vội vàng gật đầu, cười nói:

- Ta rất thích làm điểm tâm, sau khi trở về ta sẽ làm chút đồ cho Tiêu muội muội nếm thử, chỉ là không biết hiện giờ muội có kiêng thứ gì không?

Tiêu Thi than thở:

- Uống thuốc, cho nên phải ăn kiêng.

Nàng thầm than trò hay đã kết thúc, thực sự là chán nản đấy.

Nàng vẫn ôm tâm thái bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, siêu nhiên, cho nên cũng không chân chính xem mình là người trong vương phủ. Vì lẽ đó nàng có thể ở trên cao nhìn xuống dưới, cảm thấy nhị nữ tranh đấu rất thú vị, như xem kịch vui.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Nằm ở trên giường không thể động, ngẫm lại cũng khó chịu. Ngay cả một ngày ta cũng không chịu được!

Tống Lưu Ảnh nhẹ nhàng gật đầu:

- Tiết muội muội xuất thân từ tướng môn thế gia, từ nhỏ đã quen với đao

thương, đương nhiên không thể nào đứng yên một chỗ được.

- Vung đao múa thương có thể có một cỗ thân thể khỏe mạnh, từ sáng đến tối đọc sách thì lại rất không được, chung quy vẫn sẽ làm hỏng thân thể mình, không tốt.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Nữ nhi ấy, nên điềm tĩnh một chút thì tốt hơn.

- Vương gia bình thường từ sáng đến tối đều ngồi ở trong thư phòng, quá yên tĩnh.

Tiết Ngưng Ngọc yêu kiều cười nói:

- Vì lẽ đó bình thường rất thích đi sang chỗ ta, Tống tỷ tỷ ngẫm lại mà xem, bình thường muộn Vương gia sẽ gặp mặt tỷ tỷ có khuôn mặt nặng nề như vậy, liệu ngài có cảm thấy vô vị hay không?

Tay ngọc ở bên trong tay áo của Tống Lưu Ảnh nắm chặt, oán hận trừng mắt nhìn Tiết Ngưng Ngọc một chút.

Đúng lúc này, bên ngoài có người hét to:

- Có thích khách!

- Mau bắt thích khách!

Sắc mặt của tam nữ hơi thay đổi.

Tuyết Lăng lập tức bước hai bước vọt đến trước giường, che ở trước mặt của Tiêu Thi, Liễu Nhứ thì lùi ra phía sau, đến góc tường.

Trước đó hai người đã diễn luyện qua cho nên hai người bắt tay vào làm rất ung dung không vội, mau lẹ mà lại nhanh nhẹn.

Sắc mặt của Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc hơi thay đổi.

Tiết Ngưng Ngọc yêu kiều linh lung, vui tươi đáng yêu, nhưng lại dũng khí hùng tráng, nàng hừ lạnh nói:

- Lại có thích khách tới! Vương phủ là nơi bọn họ muốn đến là có thể đến được hay sao?

Nàng đạp bước, muốn đi ra ngoài.

Thanh âm của Sở Ly vang lên:

- Tiết vương phi, để ta tới là được rồi!

Tiết Ngưng Ngọc nhanh chân đến cửa, nhìn thấy Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng, lẳng lặng đứng ở cửa viện, vẻ mặt không có chút sốt sắng nào cả:

- Sở Ly, ngươi mang Tiêu muội muội đi trước đi, nói không chừng người ta đến tìm Tiêu muội muội đó!

Sở Ly nhìn nàng ôm quyền một cái, lại lắc đầu nói:

- Không kịp nữa rồi!

Nói xong lời này, ba người bịt mặt áo xám nhẹ nhàng từ đầu tường hạ xuống, bay về phía Tiết Ngưng Ngọc, né tránh Sở Ly.

Sở Ly nhẹ nhàng đánh ra ba quyền.

Ba người bịt mặt áo xám người nhẹ nhàng lướt qua.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Trên tường truyền đến ba tiếng vang trầm, cửa sổ nổ tung.

Tuyết Lăng đánh ra chưởng ảnh đầy trời, ngăn cản những mảnh gỗ bắn tới.

Sở Ly đã xuất hiện ở trước mặt ba người bịt mặt áo xám, trường kiếm bên hông hóa thành một đạo ánh sáng mông lung, trong phút chốc đã đồng thời đâm về phía cổ họng của ba người.

Ba người ồ một tiếng, vội vã tránh ra.

Bọn họ không nghĩ tới kiếm của Sở Ly lại nhanh như vậy.

Ánh kiếm của Sở Ly mông lung, trong nháy mắt đã bao phủ ba người vào trong đó.

Ba người không kịp vung chưởng để phản kích, chỉ có thể không ngừng né tránh, chỉ lo trì trệ một hơi thì mũi kiếm sẽ đâm thủng cổ họng của chính mình.

Trong nháy mắt Sở Ly đã đâm ra hơn 100 kiếm, kiếm thế càng ngày càng ác liệt, bao phủ ba người vào trong ánh kiếm.

Ba người có cảm giác như con ruồi bên trong mạng nhện, càng ngày càng vô lực giãy dụa, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đâm trúng.

Tiết Ngưng Ngọc nhìn thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

- Sưu!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, cổ họng của một người bịt mặt áo xám trúng kiếm, nhưng trong lúc sắp chết lại bắn ra một thanh phi đao.

http://tieulun.hopto.org

Trên người Sở Ly lóe lên ánh sáng màu vàng tím một hồi rồi biến mất, phi đao cắm vào ngực phải của hắn.

Kiếm thế của Sở Ly không ngừng chút nào, giống như người phi đao bắn trúng không phải là mình vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Giấu Dốt

Sở Ly giống như không bị thương, vẫn ác liệt xuất kiếm, trái lại bởi vì đã có một người chết chỉ còn lại hai người cho nên áp lực hai người phải chịu càng mạnh hơn, hầu như không có sức phản kháng mà lùi về sau từng bước một.

Ánh mắt của Sở Ly yên tĩnh thong dong, không nhìn thấy dáng vẻ của thân kiếm Trần Quang kiếm mà hóa thành một tầng sương mù nhạt, bao phủ hai người.

Khuôn mặt hai người đỏ lên, hai mắt đỏ như máu, vừa vội vừa giận, nhưng lại không thể làm gì.

Trần Quang kiếm của Sở Ly như giòi trong xương, ép cho bọn họ không thở nổi, muốn thi triển bí thuật thúc giục tiềm lực, thế nhưng lại không làm được, nếu như thúc giục bí thuật, sợ rằng còn chưa thúc giục được thì đã trúng kiếm bỏ mình.

- Sưu!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, một đạo ánh bạc từ trên tường bắn về phía Sở Ly.

Trên người Sở Ly lần nữa xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng tím, Trần Quang kiếm trên tay không đi đón đỡ mà tùy ý để phi đao bắn vào phía sau lưng của mình.

Nếu như hắn tránh phi đao thì sẽ để cho hai người khác có cơ hội thở dốc thi thuật.

Một khi bọn họ thúc giục bí thuật thì sẽ có chút phiền phức.

Bây giờ hắn đang phải hạ thấp kiếm pháp và võ công của chính mình, nếu trác tuyệt quá mức thì khó tránh khỏi khiến cho người ta hoài nghi trên người.

Hắn cũng không coi khinh trí tuệ của người khác, mình thể hiện ra khinh công trác tuyệt cũng không có vấn đề gì, nếu như lại thể hiện ra kiếm pháp trác tuyệt, hai thứ hợp lại, không hắn An vương sẽ không hoài nghi người ám sát Tiêu Thi là chính bản thân hắn.

Một khi có sự hoài nghi này, không chừng An vương sẽ trở mặt, mà Sở Ly lại đang chờ An vương mất mạng.

Vạn nhất hắn ta trở mặt trước khi chết, bị bức ép rời khỏi An vương phủ, lúc này An vương đã chết, như vậy sẽ hoàn toàn là công dã tràng, An vương phủ sẽ không còn liên quan gì tới hắn nữa!

Một người bịt mặt áo xám đứng ở trên tường, nhìn thấy Sở Ly kiên cường như vậy, lại bắn ra một cái phi đao như lá liễu, mục tiêu bắn là Tiết Ngưng Ngọc.

Sắc mặt của Tiết Ngưng Ngọc hơi thay đổi, hạ thấp người muốn tránh.

Nhưng thanh phi đao này quá nhanh, nàng còn chưa ngồi xổm xuống được thì phi đao đã đến gần, sắp bắn trúng trán của nàng, nàng trợn trợn nhìn nhưng lại vô lực tránh né.

- Keng...

Một thanh trường kiếm che ở trước trán của nàng, đẩy phi đao ra.

Sở Ly che ở trước người của nàng. Trầm giọng nói:

- Tiết vương phi, đắc tội!

Trong lúc hắn nói chuyện, tay trái nắm chặt cổ tay nàng, lóe lên rồi xuất hiện ở bên trong phòng.

Rốt cuộc ba người áo xám đã có thời gian thở một hơi. Có cơ hội thúc giục bí thuật, thân thể tức thì hơi phồng lên, võ công tăng lên gấp bội, chẳng khác nào ba luồng khói nhằm về phía cửa sổ, đón nhận ánh kiếm của Sở Ly.

- Ầm ầm ầm ầm...

Ba người bịt mặt áo xám vung quyền như bay. Quyền kình lăng không mà tới, liên tục va chạm với thân Trần Quang kiếm, phát ra tiếng sắt thép va chạm.

Tiết Ngưng Ngọc yêu kiều quát một tiếng:

- Mọi người đi đâu hết rồi?

Trước ngực và phía sau lưng của Sở Ly đều có phi đao cắm vào, nhưng mặt hắn không biến sắc nói:

- Có lẽ còn có đồng bọn, đang cuốn lấy đám người Trịnh thống lĩnh.

Hắn dùng Trần Quang kiếm đóng cửa sổ lại, để ba người không thể tiến thêm được một bước.

Bọn họ điên cuồng tấn công mười mấy chiêu, thấy không thể đi vào được cho nên mới lần nữa chia ra làm hai, hai người ở đây điên cuồng tấn công, tên còn lại thì lại tiến vào từ cửa sảnh. Vọt vào, hai mắt lộ ra ý cười uy nghiêm

mà lại rất đáng sợ.

Sở Ly bị hai người cuốn lấy, không có cách nào phân thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chậm rãi tới gần chúng nữ.

Tống Lưu Ảnh sợ đến mức hai chân như nhũn ra, hầu như muốn xụi lơ ở mặt đất.

Tuy rằng tim của Tiết Ngưng Ngọc nhảy rất mạnh, nhưng nàng vẫn trừng mắt nhìn người bịt mặt áo xám này:

- Ngươi là người phương nào, sao lại lớn mật như thế!

- Khà khà...

Người bịt mặt áo xám từng bước từng bước tới gần, ánh mắt cũng không ngừng quét mắt nhìn Sở Ly một chút.

Hắn uy hiếp như vậy, hắn không tin trong lòng tên kia không loạn, mà lòng vừa loạn thì ánh kiếm sẽ tan, tất sẽ bị đánh gục!

Nhưng quét mắt qua, ánh mắt của hắn dần dần bị chúng nữ Tiêu Thi hấp dẫn.

- Sưu!

Tay trái của Sở Ly vứt ra một đạo ánh bạc.

Thời cơ bắn ra phi đao rất vừa vặn.

Người bịt mặt áo xám vừa mới bước vào phòng ngủ thì cả người đã căng thẳng. Đề cao lòng cảnh giác đến mức cao nhất, chỉ lo hắn đột nhiên gây khó dễ, hoặc là có hậu chiêu gì đó. Thế nhưng sau đó xem Sở Ly bị đồng bạn của mình cuốn lấy, mắt thấy mình đang chậm rãi tới gần chúng nữ nhưng lại

không thể ra sức.

Lòng cảnh giác của người bịt mặt áo xám hạ xuống. Nhìn Tống Lưu Ảnh, Tiết Ngưng Ngọc và Tiêu Thi, trong lòng hắn lập tức có chút phân tâm.

Vừa lúc hắn phân tâm, phi đao của Sở Ly đã đến.

Cảm ứng nhạy cảm của cao thủ Thiên ngoại thiên khiến cho trong lòng hắn có báo động, vừa muốn né tránh thì đáng tiếc khoảng cách quá gần, phi đao quá nhanh, không thể tránh khỏi được.

Phi đao bắn thủng yết hầu của hắn, phi đao lạnh lẽo tiếp tục bắn vào phía vách tường.

Lãnh Tình sợ đến mức run lên, sắc mặt tức thì trắng bệch.

Này như chệch một tấc thì chính nàng cũng mất mạng!

- Ưmm...

Người áo xám che mặt che yết hầu, không cam lòng trừng mắt nhìn Sở Ly, ầm một tiếng rồi ngã xuống đất.

- A!

Hai người bịt mặt áo xám ngoài cửa sổ gào thét, đột nhiên vọt vào, từ cửa sổ tiến vào trong phòng, quyền kình bắn về phía trước.

- Sưu!

Trần Quang kiếm của Sở Ly đột ngột tăng tốc, trong nháy mắt đã đâm trúng yết hầu của một người.

Người này gắt gao trợn mắt lên, đưa tay nắm chặt Trần Quang kiếm một

hồi, muốn dùng cái chết của mình để làm chậm động tác của Sở Ly, sáng tạo cơ hội cho đồng bạn.

Sở Ly buông Trần Quang kiếm ra, đối mặt với quyền kình của người tới cũng không né tránh mà nhẹ nhàng đánh ra một quyền, người bịt mặt áo xám kia lập tức bay ra ngoài cửa sổ.

Ầm, ánh sáng màu tím vàng trên người lóe lên, trượt ra về phía sau một thước, thiếu một chút nữa đã va trúng Tống Lưu Ảnh, làm cho Tống Lưu Ảnh sợ đến mức vội vã ngã vào trên giường nhỏ. Được Tuyết Lăng đỡ lấy, tránh cho nàng ngã vào trên người Tiêu Thi.

Sở Ly nhảy một cái chui ra ngoài, rơi vào trong đình viện.

Người bịt mặt áo xám kia bắn trúng Sở Ly, cũng bị quyền kình của Sở Ly bắn trúng, hắn không có thân thể mạnh mẽ như Sở Ly, cho dù thúc giục bí thuật, thế nhưng bị trúng một quyền này cũng phải phun ra máu.

Người Sở Ly đang ở giữa không trung lại đánh ra một quyền, người bịt mặt áo xám ra quyền đón, quyền kình giao phong, y phục của hai người đều vang lên tiếng phần phật, như đứng ở bên trong gió lớn.

- Công tử tiếp kiếm!

Tuyết Lăng lấy Trần Quang kiếm cắm trên một thi thể rồi ném ra ngoài.

Phía sau lưng của Sở Ly như có con mắt dài ra, người nhẹ nhàng tiếp nhận trường kiếm, gập lại ở trên không trung, lần nữa bắn về phía người bịt mặt áo xám, kiếm ảnh mông lung lần nữa bao phủ hắn.

- Leng keng leng keng...

Trong tiếng sắt thép va chạm, người bịt mặt áo xám vung nắm đấm lên,

không ngừng lùi về sau.

Nắm tay của hắn như được một tầng hắc thiết quấn quanh, mơ hồ có ánh sáng của kim loại lập lòe, có thể đỡ được Trần Quang kiếm.

Sở Ly quan sát con đường nội lực của hắn lưu chuyển, muốn nhìn một chút xem đây là môn võ công gì.

Người bịt mặt áo xám dần dần lùi về phía sau, đã ra đến cửa viện.

Ánh kiếm của Sở Ly đột nhiên lóe lên, tốc độ tăng nhanh, một kiếm đã đâm trúng yết hầu của người bịt mặt áo xám này.

Đối phương lập tức không cam lòng che yết hầu ngã xuống đất.

Sở Ly tra kiếm trở vào bao, nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh, mắt xem bốn phía.

- Sở tổng quản!

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp chẳng khác nào mũi tên rời cung bắn tới đây.

Sở Ly quét mắt nhìn bọn họ một chút, lại lắc đầu một cái không để ý tới nữa, người nhẹ nhàng rơi xuống, đi vào trong phòng.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc đều thở ra một hơi, sắc mặt lại rất không dễ nhìn.

Ánh mắt của Tiêu Thi thì lại yên tĩnh thong dong, không có chút dấu hiệu chấn kinh nào cả.

Sở Ly có Thần túc thông, nếu thực sự đánh không lại, trong nháy mắt hắn có thể mang nàng đi, cho nên nàng không vội, cũng không lo lắng. Nàng biết Sở Ly đang cố ý diễn cho người khác xem, mình chỉ cần phối hợp là được

rồi.

Sau khi Sở Ly vào phòng lại ôm quyền nói:

- Tiểu thư, tiểu thư có sợ hãi không?

Tiêu Thi nói:

- Ngươi đi xuống trước đi.

Tống Lưu Ảnh vội hỏi:

- Sở tổng quản, ngươi mau mau trị thương đi, thương thế có nặng lắm không?

Bây giờ ác cảm của nàng đối với Sở Ly lập tức tiêu tan, mặc kệ tranh quyền hay không, nếu như ngày hôm nay không có hắn ở đây thì sợ rằng nàng sẽ mất mạng.

Sở Ly mỉm cười:

- Không sao, một chút thương thế nhỏ mà thôi.

- Đây không phải là thương thế nhỏ, mau mau đi trị đi!

Tống Lưu Ảnh vội vã xua tay, nhìn hai thanh phi đao cắm nhìn ở trên người hắn, ánh mắt nàng vội vã dời đi chỗ khác không dám nhìn.

Tiết Ngưng Ngọc lại rất phấn khởi nhìn chằm chằm vòa hai thanh phi đao, hỏi:

- Trên đao không có độc chứ?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Không có độc.

- Cẩn thận một chút là được rồi.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Chỗ của ta có Kim sang cao gia truyền, là nhất tuyệt, lát nữa ta sẽ sai người của ta đưa tới!

- Đa tạ Tiết vương phi!

Sở Ly cười ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Sắp Đến

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp tiến vào đình viện, vẻ mặt lúng túng, cảm thấy da mặt nóng rát.

Nhìn người nằm trên đất, lại nhìn cửa sổ đã bị phá nát, thông qua cửa sổ nhìn thấy người trong phòng, bọn họ âm thầm kêu khổ.

Ba vị Vương phi đều ở đây, nếu như thực sự để cho thích khách thực hiện được ý đồ, như vậy hai người mình cũng đừng thỉnh tội nữa mà trực tiếp tự sát, tránh cho vương gia trút giận lên đầu gia tộc!

Tiết Ngưng Ngọc nhìn thấy bọn họ vội nhấc theo gấu quần đi đến bậc thang ở đại sảnh, từ trên cao nhìn xuống hai người, cười lạnh một tiếng:

- Ai ui, Trịnh thống lĩnh, Mạnh thống lĩnh, các ngươi còn sống sót sao?

Trịnh Lập Đức tiến lên, ôm quyền hành lễ, thành khẩn nói:

- Kính chào Tiêu vương phi, Tống vương phi, Tiết vương phi, lần này là chúng ta thất trách... Ta không hề nghĩ rằng đám gia hoả này lại chia làm mấy đường, để chúng ta mệt mỏi, không nghĩ tới lại xông đến đình viện của Tiêu vương phi!

- Không nghĩ tới?

Tiết Ngưng Ngọc cười lạnh nói:

- Điểm này mà ngươi cũng không nghĩ đến sao, ngươi giữ cái đầu của

ngươi làm gì chứ? Một kế điệu hổ ly sơn nho nhỏ cũng không nhìn ra? Uổng cho ngươi làm thống lĩnh!

- Vâng, thuộc hạ thất trách!

Trịnh Lập Đức vội vàng gật đầu.

Mạnh Chấp cúi đầu không nói một lời.

Hắn cảm thấy vừa bực mình vừa bất đắc dĩ, hận không thể chém từng đao từng đao lên trên người những tên thích khách kia!

Tiết Ngưng Ngọc cười lạnh nói:

- Lần này nếu không có Sở Ly ở nơi này bảo vệ, liều mạng chống đỡ thì ba người chúng ta sẽ bị người ta chém giết hết rồi... Ồ, Trịnh thống lĩnh, có phải ngươi muốn phân ưu thay Vương gia, giết chết hết chúng ta, sau đó lại lấy những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp khác về hay không?

- Tiết vương phi bớt giận!

Trịnh Lập Đức vội vã kêu lên.

Hắn âm thầm kêu khổ, đụng phải vị Tiết vương phi này thì coi như là hắn xui xẻo, nàng ta cái gì cũng dám nói, nhìn qua vui tươi xinh xắn, nhưng lại rất mạnh mẽ, có thể chửi đến mức làm cho người ta hận không thể tự sát.

Tiết Ngưng Ngọc chống eo, liên tục cười lạnh:

- Ta giận gì chứ, ta chỉ quá kinh ngạc, quá không thể tưởng tượng được nổi mà thôi. Hộ vệ trong phủ chúng ta đúng là quá lợi hại, thích khách người ta tùy tiện xung phong một trận là đã có thể giết vào được, lần này là muốn giết chúng ta, lần sau nói không chừng chính là giết Vương gia, chẳng lẽ các ngươi muốn Vương gia tự mình chém giết bọn chúng sao?

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Lập Đức cúi đầu bất đắc dĩ thở dài.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Trịnh thống lĩnh, Mạnh thống lĩnh, các ngươi đều là một đám người ăn không ngồi rồi, nói ăn không ngồi rồi cũng là đang khen các ngươi đó. Các ngươi rất qua loa, chiếm vị trí nhưng không làm việc, mỗi người đều cảm giác mình rất ghê gớm, cái đuôi còn cao hơn chủ nhân. Kết quả người ta muốn tới thì tới, muốn gì cứ lấy, đường đường là An vương phủ đã thành cái gì chứ? Đã thành cái gì chứ?

- Vâng, vâng.

Trịnh Lập Đức xấu hổ gật đầu.

Khóe mắt hắn nhìn Sở Ly một chút.

Nhìn trước ngực và phía sau lưng của Sở Ly đều có phi đao cắm vào, xem ra bị thương không nhẹ, có điều nếu không có hắn ra tay, khiến cho trong phủ mất đi mười cao thủ Thiên Ngoại thiên thì cũng không đến nỗi không ăn thua như vậy.

Có điều lời này hắn lại không thể nói ra vào lúc này, hiện tại Sở Ly là công thần, mình là tội thần, nếu như hắn vừa nói như thế, dù không chết cũng sẽ bị lột mất một lớp da!

Tiếng bước chân vang lên, An vương sải bước đi đến, sắc mặt âm trầm như có nước nhỏ xuống.

Hắn vừa vào đến trong viện, mọi người đã hành lễ.

An vương xua tay, cũng không thèm nhìn Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp mà hỏi Tiết Ngưng Ngọc:

http://tieulun.hopto.org

- Sao các nàng cũng ở đây?

- Vương gia, chúng ta tới thăm Tiêu muội muội, kết quả lại bị thích khách vây giết, nếu không có Sở Ly liều mạng vật lộn với chúng thì chúng ta đã mất mạng rồi!

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Ta muốn hỏi Vương gia, hộ vệ bên trong phủ chúng ta làm ăn thế nào vậy?

An vương cau mày nói:

- Không đủ nhân lực, khó tránh khỏi có chuyện này. Ta sẽ tìm những người khác thế vào, các nàng trở về đi thôi, đừng quấy rầy Tiêu Thi dưỡng thương.

- Hừ, lần này để thích khách đắc thủ, ta nghĩ Tiêu muội muội cũng khỏi cần dưỡng thương, ba tỷ muội chúng ta cùng xuống hoàng tuyền làm bạn mới đúng đó!

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Cũng sắp bị hù chết rồi!

Tống Lưu Ảnh cũng ra ngoài, thi lễ, vẻ mặt rất oan ức.

Chân mày của An vương nhíu chặt hơn, thiếu kiên nhẫn vung vung tay lên:

- Được rồi, các nàng về đi, Thu nhi, Tình nhi, các con có sao không?

Khi hắn hỏi hai nữ nhi, ngữ khí tức thì ôn nhu đi mấy phần, ánh mắt cũng

nhu hòa xuống.

Nhị nữ lắc đầu một cái.

- Phụ thân, hộ vệ trong phủ nên thay đổi, mỗi người đều quá an nhàn!

Lãnh Tình lãnh đạm nói, quét mắt nhìn Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp một chút:

- Nếu cứ tiếp tục như thế, ngủ cũng không dám ngủ!

Lãnh Thu vội vã dùng sức gật đầu.

An vương tức giận nói:

- Các ngươi thì biết cái gì, mau trở về đi thôi!

Hắn vừa nhìn về phía Sở Ly:

- Sở Ly, ngươi làm rất tốt, bị thương sao rồi?

Sở Ly ôm quyền:

- Làm phiền Vương gia quan tâm, không quá đáng lo, vết thương da thịt mà thôi.

- Hừm, vậy ngươi tiếp tục thủ hộ ở bên này đi.

An vương gật đầu, sau đó quét mắt nhìn Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp một chút.

Cái đầu đang cúi thấp của hai người lại hạ đến mức càng thấp hơn.

An vương hừ một tiếng, nhưng không để ý tới hai người mà đi vào trong nhà.

http://tieulun.hopto.org

Hắn xem vẻ mặt của Tiêu Thi lạnh nhạt, cũng không có dáng vẻ chấn kinh cho nên mới nói ra vài câu an ủi. Chính bản thân cũng cảm thấy vô vị cho nên vội vã đi ra.

Hắn biết chuyện này không thể trách Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp, không bột đố gột nên hồ, cao thủ Thiên Ngoại thiên bên trong phủ không đủ, bọn họ có ba đầu sáu tay cũng không biến ra được cao thủ, cho nên vẫn phải từ từ.

Chuyện này xét đến cùng vẫn phải trách Sở Ly, là Sở Ly cắt đứt căn cơ bên trong phủ, khiến cho An vương phủ trở thành trò cười!

Nghĩ tới đây, khi hắn đi ra ngoài lạnh nhạt liếc mắt nhìn Sở Ly một chút, sát cơ um tùm.

Sở Ly đã phát giác ra được, nhưng lại làm bộ không nhìn thấy, hắn ôm quyền cung tiễn An vương.

Rất nhanh mọi người đã lùi ra, ba bộ thi thể cũng bị mang đi, được thanh trừ sạch sẽ, trong phòng chỉ còn lại Sở Ly và Tiêu Thi, Dương Nhứ và Tuyết Lăng cũng ở trong viện.

Tiêu Thi đánh giá hắn một chút:

- Thương thế của ngươi không đáng ngại thật sao?

Sở Ly cười cợt:

- Cũng còn tốt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Thi nhìn hắn:

- Sẽ không lại là do ngươi sắp xếp đó chứ?

Sở Ly bật cười:

- Lần này thật sự không phải, xem ra mọi người đều nhìn chằm chằm vào đây, muốn dương danh lập vạn.

Hắn hiểu rõ tâm tư của những người này, một là có cừu oán cùng phủ Quốc Công, hai là xông vào trong An vương phủ ám sát thành công, như vậy sẽ lập tức vang danh thiên hạ.

Những môn phái hoặc là thế lực rất muốn thứ này, không sợ đối địch với triều đình, chỉ sợ không có tiếng tăm gì mà thôi.

Đây là một thế giới võ học hưng thịnh, tập võ đã thành phong trào, mọi người không kính nể như vậy đối với triều đình, bằng không cũng không cần phủ Quốc Công trấn áp.

Tiêu Thi nói:

- Vậy ngươi mau mau đi trị thương đi.

Trong lúc đang nói chuyện, một nha hoàn nhẹ nhàng tiến vào tiểu viện, trong tay cầm một bình ngọc, đưa cho Tuyết Lăng rồi nói:

- Đây là Kim sang cao mà Vương phi đưa tới.

Tuyết Lăng nhận lấy nói rồi cám ơn, sau đó vạch ra ngửi mùi vị một cái, lại vào nhà đưa cho Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười tiếp nhận.

Tiêu Thi nói:

- Tiết vương phi là thế gia võ tướng, nhất định Kim sang cao cũng có chỗ độc đáo, trước tiên ngươi cứ đi bôi thuốc đi.

- Được.

Sở Ly ôm quyền một cái, vượt qua tường, đến tiểu viện của mình ở phía tây.

Tuyết Lăng cũng theo tới, rút phi đao ra cho hắn, lại bôi thuốc.

Hai thanh phi đao bị bắp thịt kẹp chặt lấy, nhìn như quấn lại rất sâu rất chắc chắn, thế nhưng khi nhổ ra chỉ chảy ra một chút máu, kỳ thực chỉ đâm thủng một tầng rất nông mà thôi.

- Công tử, vì sao lại yếu thế?

Tuyết Lăng hỏi.

Nàng mơ hồ nhìn ra Sở Ly che giấu tu vi của chính mình, muốn bắt ba tên kia thì đã sớm bắt, không cần phí khí lực lớn như vậy.

Sở Ly lắc đầu:

- Danh tiếng không thể quá thịnh.

- Làm náo động, cho bọn họ mất mặt, không tốt sao?

Tuyết Lăng không rõ.

Sở Ly cười nói:

- Đã làm cho họ mất mặt... Ngươi thấy Tiết vương phi và Tống vương phi thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Một lần giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong ngoài vương phủ đều biết mình lợi hại, cũng không cần lại dùng uy phong nữa, bằng không sẽ rất tai hại vô ích.

- Các nàng ấy...

Tuyết Lăng lắc đầu nói:

- Mới vừa gặp mặt, không quá hiểu rõ, dường như Tiết vương phi nhanh mồm nhanh miệng hơn, Tống vương phi, tính tình có chút mềm.

Sở Ly nở nụ cười.

Tuyết Lăng vội hỏi:

- Công tử, ta nói không đúng sao?

Sở Ly nói:

- Tính tình mềm... thế nhưng đừng coi khinh các nàng.

- Thật sự lợi hại như vậy sao?

Tuyết Lăng hiếu kỳ hỏi:

- Ta thấy các nàng đấu tới đấu lui, không phải chỉ là vị trí tổng quản thôi sao.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tổng quản Vương phủ không bình thường, so với phủ Quốc Công còn có quyền lợi càng to lớn hơn... Ngươi, sau này sẽ biết.

- Vậy công tử có muốn làm hay không?

- Đương nhiên là muốn!

- An vương có thể đồng ý không?

- Sợ rằng sẽ không muốn, hắn sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản ta.

- Công tử phải làm sao bây giờ?

- Chỉ có thể thấy chiêu ứng chiêu, từng bước từng bước một làm việc thôi.

Sở Ly nói:

- Không vội, đã vào phủ, cuộc sống sau này còn dài.

- Như vậy cũng đúng.

Tuyết Lăng chăm chú rắc thuốc trị thương cho hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Chức Vị

Sở Ly băng bó một hồi, lại trở về tiểu viện của Tiêu Thi để bảo vệ.

Tuyết Lăng theo tới đây, pha một chén trà đưa cho hắn, cười nói:

- Công tử, hôm nay cứ về nghỉ ngơi là được rồi, sẽ không có thích khách trở lại chứ?

Sở Ly cười cười:

- Vậy cũng không hẳn.

- Thích khách vừa tới, lúc này là lúc trong phủ sốt sắng nhất, đề phòng nghiêm ngặt, làm sao còn có người đến nữa chứ?

Tuyết Lăng lắc đầu cười nói:

- Nào có thích khách nào ngu như vậy chứ!

- Lời này của tiểu cô nương rất thú vị, ta chính là thằng ngốc kia đó!

Một tiếng cười khẽ tiếng vang lên, âm thanh nhu hòa và dễ nghe, lại mang theo vài tia lạnh lẽo, kỳ lạ mà cảm động.

Mặt ngọc của Tuyết Lăng nhất thời biến sắc, ngẩng đầu nhìn quanh về bốn phía.

Một đạo bóng trắng nhẹ nhàng bay xuống đến trong viện, như cái lông

chim trắng lóa như tuyết bay xuống, sau khi nàng hạ xuống lại mềm mại bước ra một bước, như súc địa thành thốn vượt qua khoảng cách mười thước, đứng ở trước mặt của Sở Ly.

Áo bào trắng che lại thân thể uyển chuyển, lụa trắng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng như là nước, sóng mắt dịu dàng như nước xoay một cái, làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

- Lục tiểu thư xem náo nhiệt làm gì vậy?

Sở Ly thả chén trà xuống, lẳng lặng nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung từ tốn nói:

- Ta chính là người thích tham gia trò vui, hai nhóm thích khách đến giết Tiêu Nhị tiểu thư, nàng bị người ta hận như vậy sao? Ồ, đều là do danh tiếng đệ nhất mỹ nhân Đại Quý gây ra họa lớn đúng không? Có thể giết được đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, như vậy có thể dương danh lập vạn nha!

Sở Ly nói:

- Lục tiểu thư cũng muốn giết Nhị tiểu thư sao?

- Ngươi nói xem!

Trong đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, hừ lạnh nói:

- Hai phủ chúng ta là đại cừu nhân, đương nhiên ta rất muốn giết nàng!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Rốt cuộc vì sao Lục tiểu thư lại đến đây?

- Giết Tiêu Nhị tiểu thư.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Giết nàng là một chuyện tốt.

Nàng dứt lời, không chờ Sở Ly nói chuyện, người nhẹ nhàng nhằm về phía phòng ngủ.

Sở Ly lướt người đi xuất hiện ở trước gót chân nàng, đánh ra một chưởng, chưởng lực rất mãnh liệt.

- Ta đã sớm muốn so tài với ngươi rồi!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Nhìn xem rốt cuộc ngươi có mấy phần bản lĩnh!

Lục Ngọc Dung vẫn muốn thăm dò hư thực của Sở Ly, nhưng bởi vì khinh công của Sở Ly quá mạnh, không có cơ hội ra tay cho nên rất khó chân chính đánh một trận với hắn. Lần này hắn phải bảo vệ Tiêu Thi, nàng đã có thể thoả thích đấu một trận. Không sợ hắn chạy trốn.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai tay của Lục Ngọc Dung hoàn mỹ, chẳng khác nào ngọc trắng điêu khắc thành nhẹ nhàng đánh ra, như múa, rất uyển chuyển.

Chưởng lực mãnh liệt như sóng liên tục va chạm cùng với chưởng lực của Sở Ly, áo bào trắng trên thân hai người đều bay phần phật, như muốn bay lên.

Tuyết Lăng không tự chủ được lùi về phía sau, giống như bị sóng lớn thúc đẩy, thân bất do kỷ.

http://tieulun.hopto.org

Khi Sở Ly vung chưởng trong lòng rất kinh ngạc.

Chưởng lực của Lục Ngọc Dung kỳ dị mà chất phác, nếu không có Khô Vinh kinh, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công cực kỳ thuần túy, tuyệt nhiên không giống nội lực bình thường, giống như là lực lượng hoàn toàn bất đồng, không có cách nào bị đồng hóa vậy.

Cũng may hắn có Thiên Ma khí, nội lực không loại bỏ được, Thiên Ma khí nhảy ra, lập tức nuốt chửng nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công, bản thân lại lớn hơn một vòng.

Theo hai người giao thủ, nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công liên tục tràn vào, Thiên Ma khí liên tục lớn mạnh.

- Ầm ầm ầm ầm...

Chưởng lực của hai người chạm vào nhau phát ra âm thanh càng ngày càng lớn. Chẳng khác nào đánh trống, tạo ra chấn động đến mức nửa vương phủ đều nghe thấy được.

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp vừa nghe thấy âm thanh đã vội vã chạy tới, nhìn thấy hai người đang giao thủ ở giữa trường.

- Lục Ngọc Dung?

Trịnh Lập Đức trợn mắt lên quát lên.

Lục Ngọc Dung không để ý tới hắn mà đánh tới mức nổi quạo.

Nàng xưa nay ỷ vào Cửu thiên huyền nữ thần công cho nên không có gì bất lợi, cho dù tu vi không bằng đối phương thì cũng bởi vì Cửu thiên huyền nữ thần công mà chiếm ưu thế. Huống chi tu vi của nàng thâm hậu, còn hơn

những cao thủ Thiên Ngoại thiên gần trăm tuổi kia.

Thế nhưng nàng lại không nghĩ rằng, không ngờ lại không bắt được Sở Ly.

Chưởng lực của Sở Ly tinh khiết. Nội lực như vô cùng vô tận, điều càng làm cho nàng tức giận chính là, dĩ nhiên hắn lại không sợ nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công, đánh lâu như vậy. Gần năm mươi chưởng, nội lực của hắn không có chút dấu hiệu trì trệ nào cả.

- Được lắm Sở Ly, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh.

Lục Ngọc Dung cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay chỉ tới đây thôi, hôm nào ta sẽ lại luận bàn cùng ngươi!

- Chạy đi đâu!

Trịnh Lập Đức trầm giọng quát lên:

- Lục Ngọc Dung, nơi này không phải là phủ Nhân Quốc Công, không phải là nơi ngươi muốn đến là có thể đến!

Dứt lời hắn vung quyền vọt lên.

Mạnh Chấp không nói câu nào cũng xông lên theo.

Lục Ngọc Dung liên tục bước, nhẹ nhàng xoay tròn, bóng trắng lóe lên đến phía sau hai người, tay ngọc nhẹ nhàng vỗ một cái, phía sau lưng của hai người trúng chưởng, miệng phun ra máu bay lên trên không trung.

An vương như một vệt khói xuất hiện, tiếp được hai người ở trên không trung, lại chậm rãi thả xuống, sau đó đi tới trước mặt của Lục Ngọc Dung:

- Lục Ngọc Dung, ngươi thật là to gan!

Lục Ngọc Dung thoáng nhìn qua hắn, sóng mắt lạnh lùng như băng, cười gằn một tiếng:

- Khẩu khí của điện hạ thật là lớn, sao vậy, thương thế của điện hạ đã khỏi chưa?

An vương sầm mặt lại, hừ lạnh nói:

- Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng gì!

- Mạnh miệng! Muốn chữa khỏi thương thế, đến van cầu ta đi!

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng bay lên, phát ra một tiếng cười khẽ ở trên không trung:

- Sở Ly, chuyện của chúng ta sau này hãy nói, ngày hôm nay ta cáo từ trước!

Sở Ly hừ lạnh một tiếng.

An vương dùng ánh mắt âm trầm nhìn sang.

Sở Ly ôm quyền:

- Lục Ngọc Dung là hạng người gì chẳng lẽ điện hạ còn không hiểu rõ hay sao?

An vương thu hồi ánh mắt.

Lục Ngọc Dung giả dối thế nào tự nhiên hắn hiểu rõ, Lục Ngọc Dung thốt ra lời này, hiển nhiên không có ý tốt, muốn mượn tay của mình loại trừ Sở Ly.

- Các ngươi đi đi!

An vương vung vung tay, ra hiệu cho Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp lui ra, hai cao thủ Thiên Ngoại thiên đứng ở cửa viện cũng lùi ra.

Trong tiểu viện chỉ còn lại Sở Ly và An vương, Tuyết Lăng cũng lui về trong phòng.

Sở Ly nói:

- Điện hạ có gì phân phó?

- Liên quan tới chức vị của ngươi.

An vương trầm ngâm nói:

- Ngươi thân là nhất phẩm, cũng không thể không có chức vị.

Sở Ly mỉm cười:

- Không biết điện hạ muốn ban cho ta chức vị gì?

- Ta muốn bổ nhiệm chức vị Đại tổng quản mới ở trong Vương phủ.

An vương nói:

- Quản việc trong ngoài phủ.

Sở Ly nhíu mày:

- Tổng quản nội phủ, tổng ngoại quản phủ, mỗi người đều quản lí chức vụ của mình, Đại tổng quản này thì có ích lợi gì cơ chứ?

- Quyền lợi của tổng quản nội ngoại quá to lớn.

http://tieulun.hopto.org

An vương lắc đầu nói:

- Mấy năm gần đây ta đã phát hiện ra bọn họ không quá an phận, ta cũng không có tinh lực để nhìn chằm chằm vào bọn hắn, Đại tổng quản chính là tổng quản của hai phủ.

Sở Ly nói:

- Không phải ta sẽ là Đại tổng quản đó chứ?

An vương lạnh nhạt nói:

- Ngươi thân là nhất phẩm, thích hợp với vị trí này nhất, hơn nữa việc của hai phủ quá vụn vặt, ngươi vẫn phải bảo vệ Vương phi, không thể phân tâm quá nhiều, cho nên chức vị này không thể tốt hơn được nữa.

Sở Ly cười cợt, gật đầu nói:

- Nếu như Vương gia đã có ý tốt, tại hạ tuân mệnh là được!

An vương nói:

- Đại tổng quản như ngươi trực tiếp báo cáo với ta, tổng quản hai phủ có chuyện gì thì ngươi có thể trực tiếp bẩm báo cho ta, ta sẽ đích thân xử trí!

Sở Ly cười gật gù.

Nói đi nói lại, Đại tổng quản này quyền lợi gì cũng không có, cho dù phát hiện tổng quản hai phủ có vấn đề thì cũng phải bẩm báo cho hắn, xử trí hay không xử trí, xử trí như thế nào cũng không có quyền hỏi đến, nghe rất êm tai, nhưng chỉ là một chức vị coi như không có.

Có điều, có thể ôn hòa nói với mình nhiều lời như vậy, quả thực lòng dạ của vị An vương điện hạ này đủ thâm trầm.

http://tieulun.hopto.org

An vương đứng lên nói:

- Đoạn thời gian gần đây rất không yên ổn, chỗ Vương phi còn cần ngươi khổ cực nhiều hơn.

- Điện hạ khách khí rồi.

Sở Ly ôm quyền:

- Đây là bổn phận của tại hạ.

An vương vung vung tay đi ra ngoài.

Tuyết Lăng từ trong nhà đi ra, mặt ngọc căng thẳng, hừ lạnh nói:

- Đại tổng quản?

Nàng ở phủ Quốc Công xử lý sự vụ Thiên Linh viện, trải qua một phen rèn luyện, liếc mắt là đã nhìn thấu hư thực của chức vị Đại tổng quản này, hữu danh vô thực, nhìn thì cao, nhưng lại không có địa vị, quả thật là quá mức!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Lãnh Thu

Sở Ly cười cợt:

- Không vội.

Tuyết Lăng nhíu mày:

- Công tử, Vương gia cũng quá bắt nạt người khác, chức vị hữu danh vô thực như thế, lần này mọi người đều hiểu tâm ý của Vương gia, e rằng...

Nàng nói xong lại lắc đầu một cái.

Đối với tâm tư của đám hạ nhân, nàng hiểu rất rõ, rất giỏi xu nịnh và giẫm lên nhau, rất sợ rớt lại phía sau.

Một khi phát hiện ra Vương gia không coi trọng công tử, trái lại còn kiêng kỵ, mọi người tuyệt sẽ không thân thiết như trước nữa, sợ rằng mỗi người muốn tránh còn không kịp, thậm chí còn có chút người điếc không sợ súng làm ra một ít chuyện buồn nôn.

Sở Ly nói:

- Tuy nói chức vị Đại tổng quản này không có thực quyền gì, nhưng cũng đã đủ cao, không quản được người khác, người khác cũng không quản được ta, như vậy đã đủ rồi. Ta sợ nhất có người quản được ta, như vậy sẽ rất phiền phức.

- Như vậy cũng đã rất phiền phức rồi.

Tuyết Lăng than thở.

Sở Ly nói:

- Có mắt thì không sao, nếu không thì vừa vặn để cho bọn họ hiểu rõ cái gì là nhất phẩm!

- Vẫn để ta tới đi.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Hai người đang nói chuyện thì âm thanh của Tiêu Thi truyền đến:

- Ta muốn đi ra ngoài!

- Tiểu thư đi ra hóng mát một chút đi.

Sở Ly nói.

Liễu Nhứ vội hỏi:

- Tổng quản, thân thể của tiểu thư quá yếu, thực sự có thể đi ra ngoài hay sao?

Sở Ly nói:

- Không sao, hóng mát một chút cũng được, từ sáng đến tối ngây ngốc ở trong phòng, người sẽ mệt mỏi.

Tiêu Thi hừ một tiếng nói:

- Coi như ngươi có chút lương tâm!

Tuyết Lăng dọn giường, nàng với Liễu Nhứ đồng thời đỡ Tiêu Thi đi ra, cẩn thận từng li từng tí thả nàng xuống, để nàng nằm trên một cái giường nhỏ.

Ánh nắng tươi sáng, không khí trong lành.

Tiêu Thi lười biếng nằm đó, trên thân thể uyển chuyển là một tầng chăn mỏng.

Nàng thoải mái thở dài, hít sâu một hơi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mặt say sưa:

- Vẫn là bên ngoài tốt hơn!

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì mỗi ngày đều đi ra sưởi nắng, tắm nắng đi.

- Như vậy còn tạm được.

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút:

- An vương cho ngươi làm Đại tổng quản gì đó hay sao?

- Tâm tư của hắn rất nhanh.

Sở Ly cười nói:

- Ném hư chức ra cho ta.

Hắn biết An vương là bị bức ép tới mức bất đắc dĩ.

Thị vệ nhất phẩm tuyệt đối không thể tùy ý xử trí, cũng không phải tùy ý ném ra một chức vị là được, còn cần đưa ra chức vị cùng cấp bậc, tổng quản

nội phủ còn tạm được.

Nhưng quyền lực của tổng quản nội phủ quá lớn, An vương tuyệt không cam lòng đưa cho hắn.

Cho nên mới nghĩ cái chức Đại tổng quản này, tuy nói không gạt được người mắt sáng, thế nhưng cũng có thể ngăn chặn miệng của người ta. Không có gì để nói.

- Đại tổng quản...

Tiêu Thi lắc đầu hừ lạnh nói:

- Không ngờ hắn lại nghĩ ra được chiêu này... Ngươi chuẩn bị đối phó với tổng quản hai phủ sao?

- Hiện tại ta không nhàn như vậy.

Sở Ly nói:

- Trước tiên cứ yên tĩnh một chút, chúng ta mới đến, hơi động không bằng yên tĩnh chút.

- Ngươi muốn yên tĩnh, chỉ sợ An vương không muốn để cho ngươi yên tĩnh!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hắn đang hận không thể giết ngươi đó.

Tuyết Lăng nhẹ giọng nói:

- Công tử bảo vệ tiểu thư. Vương gia cũng không thể phái đi làm cái gì cả, cũng không có cách nào mượn đao giết người được.

Tiêu Thi liếc nhìn nàng một chút, hừ lạnh nói:

- Vậy ngươi cũng quá coi thường An vương rồi!

Tuyết Lăng le lưỡi không nói thêm nữa.

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, cầm sách lật xem, Tiêu Thi nằm ở trên giường nhỏ híp mắt tắm nắng, hai người nói chuyện phiếm câu được câu không, Tuyết Lăng và Liễu Nhứ thì lại đứng ở một bên lắng nghe.

Rất nhanh Tiêu Thi đã lười biếng tới mức không còn tinh thần, bị ánh mặt trời chiều như vậy, cơn buồn ngủ nhanh chóng xuất hiện, Tuyết Lăng và Liễu Nhứ mang nàng vào phòng, rất nhanh nàng đã ngủ thiếp đi.

Sở Ly ở một bên bảo vệ, trong lòng nàng cảm thấy bình yên, rất dễ dàng ngủ.

Sở Ly ngồi một mình ở bên cạnh cái bàn đá đọc sách, rất là say sưa.

Tàng thư của Vương phủ so với phủ Quốc Công còn hơn một bậc. Rất nhiều sách quý bản đơn lẻ đều có, khiến cho hắn mở mang tầm mắt.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Lãnh Thu mặc một bộ la sam xanh nhạt và một nha hoàn nhẹ nhàng tiến vào tiểu viện, nhìn thấy Sở Ly, ánh mắt tức thì sáng lên, nhanh chóng bước tới gần.

Lãnh Thu chừng mười bốn, mười lăm tuổi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thanh thuần, thân thể cân xứng, tương lai tất sẽ là một đại mỹ nhân, so với mẫu Tiết Ngưng Ngọc lại còn đẹp hơn mấy phần.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Thu tiểu thư tới tìm Vương phi sao? Nàng đã đi ngủ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thu vội vã lắc đầu một cái, đánh giá hắn:

- Không phải ta đến tìm Tiêu vương phi, ta tới đây là để tìm ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Tìm ta?

Lãnh Thu ngồi vào phía đối diện hắn, đôi mắt sáng đánh giá hắn từ trên xuống dưới:

- Rất nhiều người đều nói với ta. Bảo ta cách ngươi xa một chút, nói ngươi là một đại sát tinh.

Sở Ly bật cười nói:

- Như vậy sao Thu tiểu thư còn tới đây?

Lãnh Thu nói:

- Lý Quý nói, võ công của ngươi rất lợi hại, là đệ nhất cao thủ của vương phủ chúng ta.

- Cái này ta không dám nhận.

Sở Ly vội vàng khoát tay nói:

- Đệ nhất cao thủ Vương phủ, ta tuổi còn trẻ, sao có thể nhận danh tiếng như vậy chứ. Lý Quý đang hại ta rồi!

- Lý Quý sẽ không gạt ta.

Đôi mắt sáng của Lãnh Thu nhìn chằm chằm vào hắn:

- Nhất định võ công của ngươi sẽ rất lợi hại.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Có khả năng hắn cũng bị lừa, ta tuổi còn trẻ, nào có thể so được với những tiền bối tu hành nhiều năm kia cơ chứ?

- Vậy cũng chưa chắc.

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Giọng điệu này của ngươi như đang lừa trẻ con vậy. Ta cũng không còn nhỏ, hiểu rõ võ công không liên quan tới tuổi, có người khổ sở luyện mà vẫn chỉ là cao thủ Hậu thiên, mà ngươi chỉ luyện hai năm đã thành cao thủ Thiên Ngoại thiên!

Sở Ly nói:

- Võ công của Trịnh thống lĩnh rất mạnh, người lợi hại nhất chính là Vương gia.

- Lý Quý nói, võ công của ngươi so với Trịnh thống lĩnh còn lợi hại hơn.

Lãnh Thu nói.

Sở Ly lắc đầu cười.

Lãnh Thu nói:

- Tại sao ngươi lại được gọi là một đại sát tinh chứ?

Sở Ly cười nói:

- Có khả năng ta đã giết quá nhiều người đi.

- Người ngươi giết là ai? Là kẻ ác đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Trên đường Vương gia đi đón tân nương đã gặp phải mười cao thủ Thiên Ngoại thiên ám sát, ta dùng cao thủ của phủ Quốc Công giết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên này, vì lẽ đó mọi người đều cảm thấy tính cách của ta thích giết chóc.

- Như vậy sao...

Lãnh Thu nở một nụ cười:

- Như vậy cũng không tính là đại sát tinh, chỉ có mười người mà thôi.

Sở Ly nói:

- Mọi người nghe sai đồn bậy, có khả năng đã khuyếch đại lên, Thu tiểu thư muốn cao thủ làm gì?

- Tháng sau sẽ có hoạt động săn bắn.

Lãnh Thu bĩu môi nói:

- Ta muốn mang theo một cao thủ để bảo vệ ta, nhất định phải uy phong.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Săn bắn rất nguy hiểm sao?

- Săn bắn không có nguy hiểm gì, chính là có một số gia hỏa rất đáng ghét.

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Nhất định muốn gây sự với ta, cao thủ ta mang mấy lần trước đều bị bọn

họ đánh bại!

Sở Ly cười nói:

- Bên Vương phi có thích khách, ta không phân thân nổi, cho nên thứ cho ta cũng không giúp được gì!

Hắn bừng tỉnh, hóa ra là tranh phong.

- Có thể để cho Vương phi cùng đi.

Lãnh Thu nói:

- Tháng sau Vương phi đã có thể cưỡi ngựa được chứ?

- Sợ rằng không được.

- Vậy thì ngồi kiệu.

Lãnh Thu nói:

- Hoạt động săn bắn rất náo nhiệt, người của mỗi vương phủ đều tham dự.

Sở Ly suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu:

- Sợ rằng thân thể của Vương phi không được, không tham dự được trận náo nhiệt này.

- Vậy thì thật là đáng tiếc.

Trên khuôn mặt thanh thuần của Lãnh Thu lộ ra vẻ tiếc nuối:

- Chơi rất vui.

- Một năm có mấy lần săn bắn như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Một tháng một lần.

Lãnh Thu nói.

- Như vậy thì không vội.

Sở Ly cười nói:

- Sau này còn thời gian dài dài.

Lãnh Thu nghiêng đầu nói:

- Sở tổng quản, sao ngươi lại có thể luyện thành võ công lợi hại như thế chứ?

Sở Ly vừa muốn nói chuyện thì bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía đầu tường.

Một đạo bóng người vừa cao vừa mập bay đến, trực tiếp xẹt qua đầu tường, bay về phía bên này.

Thân thể vừa cao lại mập mềm mại như lông chim, làm cho người ta có cảm giác xung kích kỳ dị, vừa nhìn thấy đã khó quên.

Sở Ly đứng dậy che ở trước người của Lãnh Thu, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Đại hán cao mập mặc một thân trang phục màu xám, cái khăn đen che khuất mặt mũi, chỉ lộ ra một đôi mắt to giống như chuông đồng, phun ra hàn mang, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Trường đao ở trên tay hắn trở nên đặc biệt khéo léo, mềm mại nhấc lên chém về phía Sở Ly, ánh đao như một dải lụa màu bạc, phá không phát ra

tiếng kêu nhỏ xì xì.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Chém Giết

Sở Ly nghiêng người né tránh, lui về phía sau một bước, hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi là người phương nào!

- Là người lấy cái mạng nhỏ của ngươi!

Đại hán cao mập nhấc theo đại đao, vung hai lần như đang thị uy, miệng cười một tiếng:

- Tiểu tử, nạp mạng đi!

Sở Ly cau mày, hắn đã cảm nhận được sát ý của đại hán.

Lãnh Thu núp ở sau bàn đá, lo lắng nhìn Sở Ly, giương giọng kêu lên:

- Này, tên béo, ngươi là thích khách sao?

- Đương nhiên là thích khách rồi!

Đại hán cao mập hừ lạnh nói:

- Nghe nói họ Sở này có bản lĩnh rất lợi hại, cho nên ta muốn nhìn một chút xem ra sao!

Sở Ly nói:

- Ngươi không phải là thích khách?

- Hừ, ta chính là thích khách, xem đao!

Đại hán cao mập cười lớn một tiếng, múa đao chém ra, trường đao hóa thành một đạo dải lụa màu bạc chém về phía Sở Ly, đao không rời khỏi chỗ yếu hại.

Sở Ly nhẹ nhàng nghiêng người né tránh, thành thạo điêu luyện, cuối cùng lùi tới trước bàn đá, trầm giọng nói:

- Dừng tay!

- Chết đi!

Đại hán cao mập nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay múa đao đột nhiên đánh xuống.

- Xì!

Sở Ly nghiêng người né tránh, trường đao rơi xuống trên bàn đá.

Bàn đá bị bổ thành hai nửa, giống như là đậu hũ bị cắt ra, làm cho Lãnh Thu trốn ở sau bàn đá sợ đến mức kinh hô một tiếng.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Nếu đã như thế thì chớ trách Sở mỗ vô tình!

Hắn bước một bước vọt đến phía sau đại hán cao mập, hất tay bắn ra một cái phi đao.

- Ô...

Phi đao phát ra tiếng gào thét kỳ dị.

http://tieulun.hopto.org

Đại hán cao mập xoay người một cách kỳ dị, tốc độ rất nhanh, trường đao lại càng nhanh hơn.

- Keng...

Phi đao chặn lại.

Đại hán cao mập cười khà khà nói:

- Danh tiếng của ngươi quá lớn, sao lại chỉ có chút bản lĩnh như thế chứ? Cái gì mà phi đao, quả thực là gãi ngứa mà!

Sở Ly cau mày, không nghĩ tới đại hán này cao mập như thế lại có tốc độ nhanh như vậy, không ngờ lại có thể chém trúng phi đao của mình, xem ra đối phương có chuẩn bị mà đến!

- Xì xì!

Cả hai tay của hắn phân biệt bắn ra một cái phi đao, tốc độ càng nhanh hơn trước đó.

Đại hán cao mập lần nữa múa đao chém xuống, đao thế dường như rất chậm, có thể thấy rõ được đao thế, nhưng lại có thể chém trúng hai thanh phi đao một cách chuẩn xác.

- Leng keng!

Hai tiếng giòn giã vang lên, phi đao bị đánh văng ra.

Ba thanh phi đao lung linh tinh xảo đều rơi xuống trước mặt Lãnh Thu.

Nàng khom lưng nhặt lên. Hiếu kỳ đánh giá.

Dưới ánh mặt trời, phi đao lóe lên ánh sáng âm u, mơ hồ có hoa văn, vừa

nhìn đã biết là hung khí. Nếu như bị bắn trúng, nhất định sẽ là một lỗ máu.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Đao pháp rất khá!

- Khà khà, chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ một chữ mau mà thôi!

Đại hán cao mập cười khà khà nói, dương dương tự đắc:

- Sở Ly. Ngươi còn có bản lĩnh gì nữa thì cứ dùng hết đi, bằng không Thọ gia ta sẽ dùng một đao giết chết ngươi!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Ngươi không phải thích khách, là người chuyên môn tới đối phó ta đúng không?

- Khà khà, lời ấy nghĩa là sao?

Đại hán cao mập lắc đầu bật cười nói:

- Ta muốn ám sát tiểu mỹ nhân bên trong, nhưng trước tiên cần phải thu thập ngươi đã, yên tâm đi, ta sẽ để cho các ngươi làm một đôi uyên ương đồng mệnh!

Sở Ly híp mắt, lạnh nhạt nói:

- Ai phái ngươi tới?

- Cái này ngươi không cần biết!

Đại hán cao mập lúc lắc bàn tay lớn. Đột nhiên bước một bước vọt đến trước mặt của Sở Ly, múa đao như điện:

- Ăn một đao của ta!

Sở Ly nghiêng người tránh ra:

- Xem ra là người quen!

- Chết đi!

Đại hán cao mập hừ một tiếng, múa đao như điện, tốc độ rất nhanh.

Nhưng thân pháp của Sở Ly lại càng nhanh hơn một phần, lại có thể tránh ra, làm cho đại hán cao mập tức giận đến mức chửi bậy, trường đao càng lúc càng nhanh, đến sau đó, không nhìn được thấy đao nữa mà chỉ nhìn thấy một mảnh ánh sáng nhàn nhạt bao phủ Sở Ly.

Sở Ly bỗng nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ.

- Keng...

Trường đao va chạm với Trần Quang kiếm. Thanh âm thanh thúy khiến cho Lãnh Thu run sợ, vội vã che lỗ tai lại.

Trần Quang kiếm của Sở Ly hóa thành một mảnh ánh sáng mông lung, so với trường đao vẫn còn nhanh hơn một phần.

- Leng keng leng keng...

Đao kiếm không ngừng mà giao chiến.

Sở Ly phát hiện ra thể lực của đại hán này cực mạnh, càng không kém gì mình. Xem ra là trời sinh thần lực, hơn nữa nội lực chất phác kinh người, đây là hạng người thiên phú dị bẩm, đủ để khiến cho người bình thường ước ao đố kị.

- Khặc!

Đại hán cao mập nổi giận gầm lên một tiếng, ánh đao tăng vọt, một đao đánh văng Trần Quang kiếm ra. Chém thẳng vào ngực của Sở Ly.

Sở Ly lóe lên đi đến phía sau hắn, ánh kiếm lóe lên, đã đâm đến phía sau lưng của hắn.

- Keng...

Trường đao quay ngược lại, bắn trúng trường kiếm.

Sở Ly cau mày.

Một kiếm vừa nãy của hắn đã đâm trúng thân thể của đại hán cao mập, thế nhưng lại nội lực vô hình cản lại, lại bị thân thể hắn cản một hồi, cho nên mới bị trường đao bắn trúng.

Hắn lập tức suy đoán ra được, đại hán cao mập này cũng là hạng người luyện thể, người mang pháp quyết luyện thể cao thâm.

- Da đủ dày đó!

Sở Ly hừ lạnh nói.

Đại hán cao mập dương dương tự đắc cười nói:

- Cho dù ta đứng để ngươi đâm thì ngươi cũng không đâm vào da ta được, vì lẽ đó đừng phí công, ngoan ngoãn để ta giết ngươi đi!

Sở Ly nói:

- Đây là luyện thể thuật gì?

- Ngươi cho rằng ta ngốc sao, ta sẽ nói cho ngươi biết sao?

Đại hán cao mập cười lạnh nói:

- Xem đao!

Hắn thẹn quá hóa giận, lúc đó đã mở miệng rộng, nhất định phải chém chết Sở Ly dưới đao, không nghĩ tới tiểu tử này lại trơn trượt như thỏ, mình ỷ vào khoái đao và thân thể đao thương bất nhập, luyện thể thuật không kém hơn Kim Cương Độ Ách Thần Công của Đại Lôi Âm tự, thế nhưng lại vẫn không bắt được tiểu tử này.

Sở Ly âm thầm trầm ngâm:

- Nội giáp thuật...

Hắn chưa từng nghe nói về loại luyện thể thuật này, xem tu vi của đại hán cao mập này, có thể chịu được một kích của cao thủ dưới Thiên Ngoại thiên quả thực là hiếm thấy, tuy Kim Cương Độ Ách Thần Công của hắn tuyệt diệu, nhưng còn chưa luyện đến tầng cao hơn, vì vậy so ra còn không bằng nội giáp thuật của đối phương.

Đại hán cao mập liên tiếp chém ra từng đao, đao sau so với đao trước còn nhanh hơn.

Sở Ly nhấc kiếm cuốn theo, chung quy vẫn tách trường đao ra.

Lãnh Thu trừng đôi mắt sáng, nhìn áo bào trắng của Sở Ly tung bay, tiêu sái xuất trần, không khỏi khiến cho nàng sững sờ.

- Ăn một đao nữa của ta!

Đại hán cao mập nổi giận gầm lên một tiếng, trường đao đột nhiên sáng ngời, giống như ánh sáng của mặt trời gom lại thân đao, không thấy rõ thân

đao đâu, chỉ có một mảnh ánh sáng màu trắng chói mắt mà thôi.

- Sưu!

Một đao xẹt qua, tiếng vải bị xé vang lên, dường như không khí đều bị cắt rời.

Đại hán cao mập mỉm cười rất hài lòng, dưới một đao này, mặc kệ là cao thủ lợi hại tới đâu thì cũng phải bị chém chết dưới Diệt thần đao của hắn!

Nụ cười trên mặt hắn bỗng nhiên đọng lại, hắn cúi đầu nhìn về phía ngực.

Sở Ly chậm rãi rút Trần Quang kiếm ra, lắc đầu một cái.

Chúc Thiên Thọ này không dùng một đao này thì còn tốt, dùng ra một đao này, trong cơ thể đột nhiên trống rỗng trong chốc lát, đồng thời cũng đã cho hắn cơ hội.

- Thủ hạ lưu người!

Từ phía xa xa truyền đến tiếng hét lớn của An vương.

Sở Ly như không nghe thấy, Trần Quang kiếm lại rạch một cái, thủ cấp của đại hán cao mập Chúc Thiên Thọ bay lên.

- Dừng tay!

Thanh âm tức giận của An vương khí bay tới trước mắt.

- A!

Lãnh Thu kinh hô một tiếng, ngất đi, ngã vào bên dưới bàn đá.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía An vương xông lại, ôm quyền một cái:

- Điện hạ yên tâm, thích khách đã bị diệt trừ.

- Ngươi... Ngươi...

Hai mắt của An vương trợn lên giận dữ giống như phun ra lửa nhìn hắn, trên vẻ mặt âm trầm che kín sát cơ, nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, dường như muốn động thủ.

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp cũng xông lại.

Sở Ly kinh ngạc nhìn về phía An vương:

- Vương gia, lẽ nào ta giết sai người rồi?

An vương cắn răng, cười lạnh nói:

- Được! Được! Sở Ly, thực sự là thủ đoạn cao cường!

Hắn cúi đầu nhìn thi thể Chúc Thiên Thọ đã chia lìa, cho dù có Kỳ Nguyên đan thì cũng không cứu sống được, được lắm Sở Ly, hắn nhìn thấu thân phận của Chúc Thiên Thọ, cho nên cố ý hạ sát thủ như vậy!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Thị Uy

Sở Ly vẫn duy trì vẻ kinh ngạc:

- Lời này của Vương gia ta không hiểu, thủ đoạn gì chứ?

Dưới Đại Viên Kính Trí hắn đã sớm nhìn thấy An vương vẫn dòm ngó ở trong tối.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp, cau mày nói:

- Trịnh thống lĩnh, Mạnh phó thống lĩnh, ta xem các ngươi nên trở về dưỡng lão đi. Không ngờ lại để cho thích khách công khai mò tới như thế, hơn nữa đấu lâu như vậy, không ngờ lại không có ai lại đây kiểm tra!

Sắc mặt của Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp rất khó coi, chỉ cúi đầu không nói.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Ta rất kỳ quái, lẽ nào tiểu thư không được coi trọng như thế? Biết rõ có cao thủ võ lâm muốn ám sát nàng mà còn không phái thêm cao thủ bảo vệ, trái lại còn mở rộng cửa, đem tất cả trọng trách đặt ở trên người ta? Chẳng lẽ các ngươi muốn thừa cơ giết chúng ta hay sao?

Trịnh Lập Đức ôm quyền một cái, than thở:

- Đại tổng quản, thuộc hạ vô năng, quả thực không có nhân thủ có thể phái ra nữa. Bên Vương gia, còn có Tống vương phi và Tiết vương phi đều cần

nhân thủ, bên Vương phi có Đại tổng quản rồi, võ công của Đại tổng quản trác tuyệt, chúng ta cũng yên tâm.

Sở Ly cười lạnh một tiếng:

- Yên tâm? Nếu như xảy ra chuyện, ai có thể đảm đương nổi chứ?

Hắn quay đầu ôm quyền nói:

- Vương gia, tại hạ có một ý kiến... Có phải là việc lấy tiểu thư không quan trọng lắm hay không?

An vương đang nâng Lãnh Thu dậy, sờ sờ mạch tượng của nàng, nàng chỉ ngất lịm đi mà thôi, cũng không có gì đáng ngại, phục dụng chút dược là không sao nữa.

- Bị dọa ngất, ngươi có ý gì?

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly, hận không thể rút đao chém hắn thành thịt nát, nhưng hắn lại nhịn xuống, sắc mặt âm trầm khôi phục lại vẻ hờ hững:

- Nói ta nghe một chút, có lẽ chủ ý của Đại tổng quản sẽ cực kỳ cao minh.

Sở Ly nói:

- Đã thiếu nhân thủ như vậy, không bằng mời hộ vệ cấm cung hỗ trợ.

Sắc mặt của An vương hơi thay đổi, lắc đầu một cái:

- Nhân thủ bên cấm cung cũng không sung túc như vậy, cho nên vẫn không nên quấy rầy mẫu hậu thì hơn!

Lúc này Hư Ninh không ở bên cạnh hắn, Sở Ly có thể nhìn thấu tâm tư

của hắn.

Chắc chắn An vương sẽ không mời hộ vệ cấm cung, một là không muốn để cho hoàng thượng cảm thấy năng lực của hắn không đủ, hai là không muốn để cho hộ vệ cấm cung vào phủ, tránh cho việc bản thân làm ra bị hoàng thượng biết được, bộc lộ ra dã tâm của mình.

Sở Ly nói:

- Hộ vệ cấm cung thiếu người như vậy sao? Đã như vậy, vậy ta có một ý kiến khác.

- Nói.

An vương lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Đồng thời chuyển ba vị Vương phi tới đây. Để Tống vương phi và Tiết vương phi chuyển tới nơi này. Như thế, lực lượng hộ vệ vương phủ cũng sẽ không phân tán, nếu lại có thêm cao thủ võ lâm tới đây thì không cần phải sợ nữa!

An vương cau mày liếc hắn một cái.

Kiến nghị này nhìn qua không tệ, nhưng không thể làm thế được.

Dao Quang viện và Toàn Cơ viện cách nhau rất xa, đó là bởi vì hắn không muốn để cho các nàng tụ lại với nhau, người này thì tốt rồi, kiến nghị để ba nữ nhân này ở một chỗ. Hắn hiềm vương phủ không đủ loạn, dụng tâm hiểm ác!

Đặt ba nữ nhân vào một chỗ, không cần suy nghĩ nhiều là đã có thể đoán ra được, nhất định sẽ đánh đến mức náo loạn, toàn bộ vương phủ sẽ không

được yên bình!

Đến lúc ấy, gây ra chuyện cười lớn, mình sẽ trở thành chuyện cười trong Thần Đô, một khi hiền danh nửa đời mất sạch thì cũng sẽ phá huỷ đại kế của hắn!

Thê thiếp không yên, nếu là thành hoàng thượng, như vậy hậu cung há có thể yên bình, thiên hạ há có thể bình an được sao?

Trịnh Lập Đức vội nói:

- Điện hạ, ý đồ này rất tốt!

Mạnh Chấp cũng vội vàng gật đầu:

- Vâng, như vậy sẽ giải quyết được vấn đề nhân thủ.

Bọn họ đã sớm nghĩ tới ý này, thế nhưng cũng không dám nói gì.

Vương gia khôn khéo như vậy, nhất định cũng đã nghĩ đến, thế nhưng một mực không nói đó là không thích, nếu như bọn họ nói ra, trái lại sẽ bị Vương gia ghi hận. Dưới tình hình như vậy sẽ khiến cho Vương gia bất mãn, quả thực là chán sống.

Sở Ly làm cho bọn họ cảm thấy phấn chấn, rốt cục đã có người nói ra!

Chia nhân thủ ra làm hai nhóm, bên An vương một nhóm, bên ba vị Vương phi một nhóm, cho dù có nhiều cao thủ võ lâm hơn nữa đi vào thì cũng đã đủ để ứng đối, không có chút sơ hở nào!

Mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể không cho thích khách thực hiện được âm mưu. Như vậy thống lĩnh như hắn cũng tròn trách nhiệm.

Mấy lần ám sát liên tiếp này khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, không

nhấc nổi đầu lên ở trong phủ, sắc mặt của mỗi Vương phi đều rất không tốt, cho dù là đám hạ nhân cũng đều có chút tỏ vẻ, bọn họ đã chịu đủ khinh thường rồi.

Sở Ly cười híp mắt nhìn về phía An vương:

- Điện hạ, nếu lại tiếp tục như thế, vương phủ chúng ta sẽ trở thành chuyện cười, chuyện trước đó cứ gác lại một bên, giải quyết vấn đề thích khách mới là chuyện lớn.

- Thích khách cuồn cuộn không ngừng, giải quyết thế nào chứ?

- Giết!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Chỉ cần tập trung nhân thủ thì sẽ không bị tiêu diệt từng bộ phận, thích khách sẽ có đi mà không có về, tới một người giết một người, đến hai người thì giết hai, cũng như người này vậy!

Hắn chỉ chỉ vào Chúc Thiên Thọ nằm ở trên đất, hừ lạnh nói:

- Không giết thì không đủ để lập uy... Cao thủ Thiên Ngoại thiên đều là căn cơ của các phái, chết mấy người, ta không tin các môn phái võ lâm còn lại cũng không dám tới đi tìm cái chết!

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

Hắn hoài nghi Sở Ly đã nhìn thấu ra thân phận của Chúc Thiên Thọ, sau khi mình hét lên một tiếng nhưng vẫn hạ sát thủ, đồng thời cũng triệt mất đường sống của Chúc Thiên Thọ. Sở Ly đang tỏ vẻ uy phong với hắn!

Chúc Thiên Thọ thân mang dị thuật, tốc độ rất nhanh, lực lượng mạnh, lại luyện thể, vừa vặn là người có thể khắc chế được Sở Ly, rất có hi vọng giết

chết được Sở Ly.

Hắn đã phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có thể chiêu được đối phương tới, vốn định để Chúc Thiên Thọ lấy danh nghĩa thích khách giết chết Sở Ly. Cho dù thực sự không địch lại thì hắn cũng hiện thân tại chỗ ngăn cản Sở Ly hạ sát thủ, nói là thử võ công của Chúc Thiên Thọ một chút.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới tình thế biến hóa quá nhanh, Chúc Thiên Thọ vốn đã chiếm thượng phong, thế nhưng trong chớp mắt lại trực tiếp biển ảo, hắn trúng kiếm, bên này vừa mới mở miệng thì kiếm thứ hai của Sở Ly lại đâm ra, không thể cứu được nữa!

Tuy nói Sở Ly không hỏi ra cái gì, nhưng bằng vào sự thông minh của hắn, không hắn sẽ không phát hiện được chỗ kỳ lạ, tương kế tựu kế giết chết Chúc Thiên Thọ, cho mình một bài học!

Nghĩ tới đây, An vương khẽ cắn răng, tâm tư giết Sở Ly càng dày đặc hơn!

Vương phủ là địa bàn của mình, muốn giết hắn cũng không khó, một kế không được, còn có biện pháp khác, cũng không thể để cho đối phương sống sót!

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp gật đầu theo.

- Vương gia, biện pháp của Đại tổng quản có thể được!

Trịnh Lập Đức trầm giọng nói:

- Xin hai vị Vương phi di giá về Thiên Xu viện!

- Hồ đồ!

An vương trầm giọng hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Hai vị Vương phi há có thể hạ mình ở Thiên Xu viện chứ? Không bằng để hai vị Vương phi tới gần đình viện của ta, cũng có thể phối hợp được một, hai.

- Như vậy cũng tốt.

Trịnh Lập Đức vội nói.

An vương bình tĩnh liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Ý ngươi muốn nói, để Tiết vương phi và Tống vương phi cùng với đình viện phía Tây của ngươi sao?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Đương nhiên không thể để cho hai vị Vương phi ở phía Tây với ta được rồi. Ta phải ở gần bên cạnh hai vị Vương phi, tuy nói như vậy có chút mất lễ phép. Nhưng vì an nguy của các Vương phi thì cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!

An vương lạnh nhạt nói:

- Nếu như ba vị Vương phi làm ầm ĩ lên, ngươi có thể ngăn được sao?

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của Vương gia.

Sở Ly mỉm cười nói.

- Vương gia...

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp khom người ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

An vương quét mắt nhìn ba người một chút, hắn xoa xoa mi tâm.

Tống vương phi ngoài nhu trong cương, Tiết vương phi kiên cường mạnh mẽ, không có một người nào là dễ thuyết phục được. Phải phí một phen miệng lưỡi, hắn thực sự không muốn đặt tinh thần lên trên người hai nữ nhân này, Sở Ly này…

- Như vậy đi…

An vương lạnh nhạt nói:

- Nếu chủ ý là của Sở Ly đưa ra, vậy sẽ do Sở Ly đi làm. Chuyện thuyết phục hai vị Vương phi sẽ giao cho Sở Ly ngươi!

Sở Ly vội nói:

- Vương gia, ta phải canh giữ ở bên người tiểu thư, thực sự không thể nào phân thân được.

- Các nàng sẽ còn tới thăm Tiêu phi, ngươi nhân cơ hội này thuyết phục là được rồi, cứ như vậy đi.

Hắn xoay người ôm lấy Lãnh Thu rời đi.

Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp không vội vã theo sau.

Lúc này đã có người tới đây quét dọn đình viện sạch sẽ, dọn mùi máu tanh, sau đó hai người ôm quyền một cái, cảm ơn Sở Ly.

Bên trong Vương phủ, người dám nhắc tới đề nghị này cũng chỉ có mình Sở Ly mà thôi.

Hắn thân là nhất phẩm, có đủ lực lượng đối nghịch cùng Vương gia, hai người bọn họ thì lại không được, Vương gia hơi không vui thì có thể hạ chức

bọn họ thậm chí là giết bọn họ.

Sở Ly nói:

- Hai vị thống lĩnh, vị ta vừa giết, lẽ nào là cao thủ mà Vương gia vơ vét sao?

- Cái này...

Vẻ mặt hai người có chút chần chờ, rất bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Sở Ly gật gù:

- Ta đã hiểu rõ, vậy thì không tiễn.

Bọn họ chung quy vẫn là người của An vương, chắc chắn sẽ không phản bội An vương, An vương ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ phải tới giết mình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Thuyết Phục

- A!

Lãnh Thu kinh hô một tiếng, ngồi thẳng dậy.

Tiết Ngưng Ngọc ở một bên giường của nàng giật mình, xem sắc mặt của Lãnh Thu tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng vội vã rút khăn lụa từ bên trong ống tay áo ra, lau trán cho nữ nhi nhà mình:

- Đừng sợ, có mẫu thân ở đây!

Hai mắt của Lãnh Thu trừng trừng, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết Ngưng Ngọc vội vã vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ thanh thuần của nàng, nói:

- Thu nhi! Thu nhi!

Lãnh Thu lấy lại tinh thần, nhìn Tiết Ngưng Ngọc:

- Mẫu thân!

- Thu nhi, ta ở đây!

Tiết Ngưng Ngọc vội vã vỗ vỗ phía sau lưng của nàng:

- Có phải con sợ hãi hay không?

- Mẫu thân, quá đáng sợ!

Lãnh Thu mạnh mẽ nắm lấy tay của Tiết Ngưng Ngọc, chăm chú nắm lấy, thân thể nhẹ nhàng run rẩy:

- Thật đáng sợ!

- Thu nhi, con đi tới bên Tiêu vương phi kia, có đúng không?

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Không phải ta đã nói cho con biết, nên ít đi tới đó rồi mà?

- Mẫu thân, ngày hôm nay trong Thiên Xu viện có một thích khách, võ công rất là cao!

Lãnh Thu nói:

- Kết quả lại bị giết, thật đáng sợ!

- Không phải thích khách bị giết thôi sao, có gì đáng sợ cơ chứ!

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Cũng không phải chưa từng thấy người chết!

Lãnh Thu lắc đầu nói:

- Sở Ly dùng một kiếm cắt đầu của thích khách, đúng là...

Nàng nói tới chỗ này, sắc mặt tái nhợt.

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày trầm ngâm.

- Mẫu thân.

Lãnh Thu thấy mẫu thân không an ủi mình, trái lại còn đờ ra ở đó, nàng

rất bất mãn lay lay cánh tay của mẫu thân:

- Mẫu thân!

Tiết Ngưng Ngọc lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

- Nha đầu con thực sự là lớn gan, tên sát tinh kia, nên cách xa xa ra, đừng trêu vào hắn!

- Hắn rất ôn hòa đó, chỉ là khi giết người lại quá đáng sợ!

Lãnh Thu không phục hừ lạnh nói, nhìn Tiết Ngưng Ngọc lại rơi vào trầm tư, nàng bất mãn kêu lên:

- Mẫu thân, người suy nghĩ gì đó?

- Đang suy nghĩ về chuyện thích khách kia.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Con có cảm giác tên thích khách kia đến có chút kỳ lạ không?

- Kỳ lạ sao?

Lãnh Thu nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Là có điểm là lạ, vừa cao vừa mập, lại còn linh hoạt như vậy, nhanh như vậy, nếu không phải là võ công của Sở Ly lợi hại thì sẽ bị hắn ta giết!

Khuôn mặt đẹp của Tiết Ngưng Ngọc mang theo vẻ trầm tư:

- Trước đây Sở Ly đụng phải thích khách, giết thì giết. Có hung tàn như thế đâu?

Lãnh Thu lắc đầu.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Thân phận của người này có chút vấn đề... Quên đi, có nghĩ những thứ này cũng vô ích, ta phải đến cảm tạ Sở Ly. Hắn lại cứu con.

Lãnh Thu nói:

- Con không đi.

- Con ấy...

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu nói:

- Nuông chiều từ bé sinh hư!

- Mẫu thân, con muốn hắn làm hộ vệ của con, đi tham dự đại điển săn bắn.

Lãnh Thu nói.

- Hắn phải bảo vệ Tiêu vương phi.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Làm sao hắn có khả năng đồng ý được chứ? Con hết hi vọng đi, uống hết thuốc này. Ngủ một giấc sẽ không sao nữa rồi!

Nàng tiếp nhận chén thuốc mà nha hoàn đưa lên, dụ dỗ Lãnh Thu uống vào. Chờ Lãnh Thu chậm rãi ngủ say, nàng ra khỏi Dao Quang viện, đi tới Thiên Xu viện.

…

Tiết Ngưng Ngọc đi tới Thiên Xu viện, thăm Tiêu Thi, trở ra nói chuyện cùng Sở Ly.

Trước tiên nàng cảm ơn ân cứu mạng của Sở Ly, bảo vệ Lãnh Thu, tuy nói đã dọa cho nàng phát sợ, nhưng lại cứu nàng một mạng.

Sở Ly cười lắc đầu. Nói ra ý nghĩ các nàng chuyển tới nơi này ở.

- Đại tổng quản, lời này nhất định không phải là do Vương gia nói rồi.

Tiết Ngưng Ngọc nở nụ cười rất tươi, mở miệng cười nói:

- Vương gia rất sợ chúng ta cùng tập hợp lại, đây là chủ ý của người nào?

Sở Ly cười nói:

- Là của ta.

Tiết Ngưng Ngọc thu nụ cười lại:

- Nếu là người khác, ta sẽ không để ý tới, có điều Đại tổng quản ngươi nói thì cũng không phải không thể cân nhắc.

- Vương phi có điều kiện gì?

Sở Ly nói.

Tiết Ngưng Ngọc nhìn qua vui vẻ, động lòng người, lại ngay thẳng mạnh mẽ, thế nhưng lại là một người người thông minh, rất cực đoan.

- Tháng sau sẽ có đại điển săn bắn, ta hi vọng ngươi có thể cùng đi với Thu nhi.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

Sở Ly than thở:

- Vương phi. Trẻ con tranh phong, hà tất phải để ý tới?

- Trong mắt của ngươi là trẻ con đùa giỡn, thế nhưng trong mắt của ta lại không phải vậy.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu cười nói:

- Người lớn đều cho rằng những chuyện nhỏ nhặt này không đáng để nhắc tới, thế nhưng đối với Thu nhi, chuyện này so với cái gì cũng còn quan trọng hơn, ta là người từng trải, ta biết cảm giác này.

Sở Ly suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Được, ta đồng ý!

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Chủ ý này cũng chỉ có Đại tổng quản mới dám nhắc tới, người khác có biết thì cũng không dám nói, sợ đắc tội Vương gia, ngươi có thể suy nghĩ cho vương phủ như thế, ta rất cao hứng!

Sở Ly lắc đầu:

- Cấp bậc của ta quá cao, làm Vương gia chướng mắt, Vương gia rất không cao hứng.

Tiết Ngưng Ngọc vung vung tay khẽ cười một tiếng:

- Vương gia luôn luôn tự cho mình cực cao, đột nhiên xuất hiện một nhất phẩm, có thể đứng ngang hàng nói chuyện với hắn, nhất định sẽ không quen, chậm rãi là được rồi, Đại tổng quản không nên gấp.

- Chỉ hy vọng là như thế.

Sở Ly mỉm cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc mở miệng cười nói:

- Đại tổng quản quả thực là thông minh hơn người, canh giữ ở bên người Tiêu vương phi, kỳ thực là tránh một chút, để Vương gia chậm rãi quen thuộc, quả thực đủ thông minh.

Sở Ly lắc đầu:

- Không phải vậy, thích khách nhiều như vậy, dựa vào hộ vệ của vương phủ thì tiểu thư đã sớm mất mạng, thích khách ngày hôm qua rất lợi hại.

- Như vậy cũng đúng.

Mặt ngọc của Tiết Ngưng Ngọc trầm xuống hừ lạnh nói:

- Ta nói mang chút hộ vệ ở trong nhà tới, Vương gia không đồng ý.

Sở Ly nói:

- Bộ mặt của Vương phủ rất quan trọng.

- Hừ, nam nhân đều giống nhau cả.

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Bộ mặt quan trọng hay là mạng của chúng ta quan trọng!

Sở Ly vội vàng gật đầu.

Tiết vương phi thật là mạnh mồm, những câu nói này há có thể nói với mình sao?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh một tiếng nói:

- Được rồi, ngày mai ta sẽ chuyển tới, đình viện nào vậy?

- Căn thứ hai phía tây, được chứ?

- Thứ nhất là để cho Tống vương phi sao?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

Sở Ly ngại ngùng cười cười.

- Sở Ly, ngươi chuyên làm những chuyện đắc tội với người này, không phải là đạo bảo toàn bản thân.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu cười nói, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sở Ly thở dài.

Vị Tiết vương phi này đúng là không thể coi thường, bản lĩnh lung lạc lòng người vô cùng lợi hại.

Tiết Ngưng Ngọc rời đi không bao lâu, Tống Lưu Ảnh lại xuất hiện.

Sở Ly nói chuyện về việc này, Tống Lưu Ảnh khẽ nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Sở Ly nói:

- Tống vương phi, có lẽ sẽ không ở đây quá lâu, Tiết vương phi đã đồng ý chuyển tới, ở căn thứ hai phía tây.

- Nàng đồng ý sao?

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Hiếm thấy!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Hai vị Vương phi đều là người thông tình đạt lý, cũng biết trong phủ khó xử, quả thực không đủ nhân lực, phân tán ra thì mọi người đều gặp nguy hiểm, tuy nói mục tiêu của thích khách là tiểu thư, nhưng sẽ khó tránh sẽ có người cơ hội ra tay ở chỗ khác.

- Hừm, được rồi.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Ngày mai ta sẽ chuyển tới, nghe nói ngươi lại giết một tên thích khách?

- Vâng.

Sở Ly nói:

- Chờ ba vị Vương phi tụ tập lại cùng một chỗ thì sẽ không sợ thích khách nữa!

- Chỉ hy vọng như thế.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói, thướt tha rời đi.

Sở Ly nhìn theo nàng rời đi, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nếu không dùng Đại Viên Kính Trí, thấy rõ tâm tư của các nàng, lại nắm lấy nhược điểm của các nàng thì sao hắn có thể dễ dàng thuyết phục được như thế chứ? Hai người đều là nữ nhân thông minh cực đoan, nữ nhân như vậy là người khó dây dưa nhất!

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Ly còn chưa rời giường luyện công thì đã nghe thấy động tĩnh ở phía ngoài, tiếng thét to vang lên không dứt, có hai đám người đang khuân đồ, dường như đang tranh nhau xem bên nào thét lớn hơn.

Sở Ly biết là hai vị Vương phi đã bắt đầu dọn phòng, rời tới tiểu viện của

Tiêu Thi.

Trong viện khá là náo nhiệt.

Tiêu Thi nằm ở trên giường nhỏ, Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc ở một bên nói chuyện, Lãnh Thu và Lãnh Tình thì lại tụ lại nói chuyện với nhau. Khi nhìn thấy Sở Ly đi vào, Lãnh Thu rụt cổ một cái.

Sở Ly mỉm cười gật gù với nàng, khuôn mặt thanh thuần của nàng trắng bệch, vội vã rời ánh mắt đi chỗ khác.

Đôi mắt sáng trong trẻo của Lãnh Tình hiếu kỳ đánh giá hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Nhân Phiến

- Đại tổng quản, đánh thức ngươi rồi đúng không?

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Đám người kia làm chút việc cũng không xong, tất cả sức lực đều dùng ở trên cổ họng!

Sở Ly ôm quyền mỉm cười nói:

- Hai vị Vương phi tới sớm như thế sao?

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Đã không còn sớm nữa, đúng là Đại tổng quản, tối hôm qua không ngủ sao?

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Trời sắp sáng mới ngủ.

- Ài...

Tiết Ngưng Ngọc than thở:

- Canh giữ một đêm, cũng làm khó cho ngươi rồi, ngày hôm nay thì tốt rồi, ta đã gọi Trịnh thống lĩnh lại đây, hắn phân phối nhân thủ, không cần Đại

tổng quản ngươi bận tâm nữa.

Sở Ly cười nói:

- Trịnh thống lĩnh đâu rồi?

- Sẽ lập tức tới ngay.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

Đang nói chuyện thì Trịnh Lập Đức đã sải bước đi vào, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Xin chào Tiêu vương phi, Tống vương phi, Tiết vương phi, Đại tổng quản!

Sở Ly vung vung tay, ra hiệu không cần đa lễ.

Trịnh Lập Đức tinh thần phấn chấn, hiển nhiên tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Trịnh thống lĩnh, ngươi đến rất đúng lúc, hộ vệ đã tới đây chưa?

- Bẩm Tiết vương phi.

Trịnh Lập Đức cười nói:

- Hộ vệ sẽ lập tức tới, có sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, cho dù thích khách trở lại thì chắc chắn cũng sẽ không quấy rối được đến ba vị Vương phi tán gẫu nói chuyện!

- Sáu vị...

Tiết Ngưng Ngọc khẽ nhíu mày:

- Cũng không tính là ít, bên Vương gia thì sao?

- Bên Vương gia có tám vị.

Trịnh Lập Đức nói.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Không tệ, cuối cùng cũng coi như có thể an tâm, nếu như sáu cao thủ Thiên Ngoại thiên còn không phòng ngự được, như vậy quả thật không có cách nào.

Trịnh Lập Đức cười ha hả nói:

- Tiết vương phi yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ phòng được!

- Hừ, hiện giờ ta có chút không tin ngươi!

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Hai lần trước đều nói được, kết quả thì sao, nếu đề phòng được thì Đại tổng quản cũng sẽ không tự động tay!

Trịnh Lập Đức nhất thời có chút lúng túng, cười ha hả hai tiếng, cúi đầu.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Được rồi, Trịnh thống lĩnh, ngươi đi đi. An nguy của chúng ta ở trên người ngươi, không được sơ ý bất cẩn.

- Vâng, ba vị Vương phi yên tâm.

Trịnh Lập Đức như được đại xá, vội vã cáo từ rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh tức giận trừng mắt nhìn Tiết Ngưng Ngọc một chút:

- Ngươi làm khó hắn làm cái gì. Cũng không phải hắn đồng ý thả thích khách chạy vào đây.

- Hạng người vô năng!

Tiết Ngưng Ngọc tức giận hừ lạnh nói:

- Người như vậy, nếu như đến chiến trường sẽ làm cho vô số binh lính vô tội mất mạng!

- Không phải ai cũng lĩnh quân được!

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói.

Tiết Ngưng Ngọc cười híp mắt nói:

- Tống tỷ tỷ, không thể mãi nhân từ như thế được, người ta không sợ đâu. Không sợ thì sẽ không chịu dốc sức, ngươi xem lão Trịnh một chút, lão Du mà xem, da mặt dày đến mức giống như tường thành. Ngươi cứ việc mắng, hắn tuyệt đối không để trong lòng, chuyện gì cũng không thèm chú ý!

- Ta cảm thấy hắn để bụng.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Chỉ là lực không đủ, dù sao trong phủ không đủ nhân lực.

- Như vậy vì sao lại không đưa biện pháp này ra từ sớm?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Không dám mà trái ý của Vương gia, không có trách nhiệm một chút

nào, còn đợi Đại tổng quản nói ra. Thật là vô dụng!

- Tính khí của Vương gia ngươi không phải ngươi không biết, cho dù chúng ta nói, Vương gia cũng sẽ trở mặt.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Lão Trịnh hắn không dám nhắc tới, đây cũng là chuyện thường.

Sở Ly cười nói:

- Vương gia muốn trở mặt với ta, chỉ có điều bị vướng bởi Vương phi cho nên không nói gì nặng mà thôi, lạnh nhạt là chuyện khó tránh khỏi.

- Chúng ta sẽ khuyên Vương gia một chút, qua một đoạn thời gian nữa sẽ không sao.

Tống Lưu Ảnh mỉm cười nói:

- Vương gia nhân từ, cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Đại tổng quản.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Đa tạ hai vị Vương phi.

Tiết Ngưng Ngọc cười duyên một tiếng:

- Tống tỷ tỷ, chúng ta cầu tình làm cái gì chứ. Có Tiêu muội muội ở đây, Đại tổng quản sẽ không có chuyện gì đâu!

Tiêu Thi cười khẽ:

- Lời này của Tiết tỷ tỷ sai rồi, lời của ta cũng không có hữu hiệu bằng hai

vị tỷ tỷ, từ sáng đến tối ta không gặp mặt được Vương gia.

- Ài.... Lần này Vương gia cũng sứt đầu mẻ trán.

Tống Lưu Ảnh khẽ thở dài một cái:

- Vốn là ngày đại hỉ, thế nhưng Thần Đô vẫn không yên ổn, có một nhóm con buôn hung hăng ngang ngược, không ít con nhà quan viên bị bắt cóc, đến nay vẫn không thấy được một cái bóng nào của bọn chúng.

- Đây không phải là chuyện của Vương gia thì phải?

Tiêu Thi nhíu mày.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vương gia nhậm chức Phủ Doãn ở bên trong thần đô. Tuy chỉ là chức quan bình thường, nhưng cũng có trách nhiệm!

- Bọn buôn người sao?

Mặt ngọc của Tiêu Thi trầm xuống:

- Thật không có nhân tính, tội đáng muôn chết!

- Những người này cũng biết mình đáng chết, vì lẽ đó khi làm việc rất cẩn thận, xuất quỷ nhập thần, đến nay vẫn không có đầu mối gì.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Các Đại thần đang oán thán, nếu như vẫn không phá được vụ án, ta thấy vị trí của Vương gia ở bên trong Phủ Doãn Thần Đô sẽ lung lay!

Đại Quý rất có quy củ, cho dù là hoàng tử cũng không thể bàng quan,

không để ý tới chính sự, triều đình không nuôi rác rưởi.

Hoàng tử cũng không thể đột nhiên đi đến địa vị cao, phải lên chức từ vị trí bình thường. Trừ phi kế thừa ngôi vị hoàng đế, một bước lên trời, bằng không sẽ chỉ có thể từng chút từng chút đi lên trên, tước vị là hoàng gia ban tặng, quan chức lại là do chính bản thân mình lấy được.

An vương khôn khéo có thừa, tuổi còn trẻ đã thăng nhiệm đến tứ phẩm, nhậm chức Phủ Doãn ở trong Thần Đô, phụ trách trị an của Thần Đô.

Chỉ có điều Cảnh Vương được ủng hộ kế vị kia, tuổi còn trẻ đã là quan lớn, vượt xa lên trên An vương.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài có nha hoàn bẩm báo:

- Vương phi, Đại công tử phái người tới đây.

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói với nha hoàn của mình:

- Chuyện gì?

Nha hoàn nhẹ giọng nói:

- Dường như Đại công tử đã mất dấu tiểu thiếu gia.

Tống Lưu Ảnh hoàn toàn biến sắc, lập tức đứng lên:

- Mất dấu?

Nha hoàn cẩn thận từng li từng tí một gật đầu, nhỏ nhẹ bẩm báo:

- Có để Đại công tử vào không?

- Nhanh cho vào!

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh vội nói.

Sắc mặt của Tiết Ngưng Ngọc và Tiêu Thi đều nghiêm túc, nhà mẫu thân của Tống Lưu Ảnh đã xảy ra vấn đề!

Một hán tử trung niên trầm mặt đi vào, đi lại trầm ổn thong dong, ôm quyền hành lễ:

- Xin chào tiểu thư!

Tống Lưu Ảnh hít sâu một hơi:

- Tôn thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hán tử trung niên than thở:

- Tối hôm qua tiểu thiếu gia đi dạo phố, dẫn theo hai tên hộ vệ và hai người thị nữ, kết quả đã bị cướp đi rồi!

Tống Lưu Ảnh hừ lạnh nói:

- Hai hộ vệ kia đâu?

- Bọn họ rất khỏe, đã bị nhốt lại, có người nói là bị bốn cao thủ vây nhốt, điểm á huyệt của bọn họ, sau đó ôm tiểu thiếu gia rời đi.

Hán tử trung niên lắc đầu nói:

- Chờ bọn hắn giải huyệt, đã sớm không thấy bóng người đâu nữa!

- Không phải ta đã đưa tin về, đoạn thời gian này không cho phép ra ngoài sao?

Lông mày thon dài của Tống Lưu Ảnh dựng thẳng lên, mắt phượng bao

hàm sát ý.

Hán tử trung niên trầm ổn nói:

- Các hộ vệ không thể chặn tiểu thiếu gia lại được, tính khí của tiểu thiếu gia tiểu thư cũng biết, ngoại trừ Đại công tử ra ai cũng không quản được.

Tống Lưu Ảnh liên tục bước đi, đi qua đi lại, hỏi:

- Chuyện xảy ra khi nào?

- Tối hôm qua.

Hán tử trung niên nói:

- Bởi vì đã tối cho nên mới không tới quấy rầy tiểu thư.

- Đã là lúc nào rồi mà còn không quấy rầy!

Tống Lưu Ảnh oán hận nói:

- Vương gia có biết không?

- Đã thông báo Vương gia.

Hán tử trung niên nói.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Nếu như Vương gia có biện pháp thì đã sớm bắt được bọn họ rồi!

Tống Lưu Ảnh quay đầu trừng mắt nhìn nàng một chút.

Vẻ mặt của Tiết Ngưng Ngọc có vẻ tiếc hận:

http://tieulun.hopto.org

- Tống tỷ tỷ, chuyện đã đến nước này, chỉ có thể cầu ông trời phù hộ, nhất định lại là đám người kia!

Tống Lưu Ảnh rất nôn nóng nói:

- Còn cần ngươi nói nữa sao!

Tiết Ngưng Ngọc không dám chống đối nàng, lắc đầu thở dài một hơi, nhìn về phía Lãnh Thu đang ngồi ở một chỗ khác.

Nàng có thể hiểu được sự lo lắng của Tống Lưu Ảnh, nếu như Thu nhi cũng bị người ta trộm đi, mình sẽ phát rồ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Cứu Giúp

Tống Lưu Ảnh cũng không duy trì được vẻ hờ hững dịu dàng như bình thường nữa mà liên tục bước đi qua đi lại.

Tiêu Thi liếc mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly đăm chiêu.

Có thể càn rỡ lâu như vậy ở trong Thần Đô, phàm là người có chút ánh mắt đều biết chuyện này có chút lạ, nước bên trong rất sâu, rất không thích hợp để nhúng chân vào.

Nhưng chuyện này dính đến Tống vương phi, mình không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Tiểu Nhã, ngươi đi hỏi Vương gia một chút, xem có tin tức gì không!

Tống Lưu Ảnh đi vài bước, khoát tay một cái rồi nói.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tống tỷ tỷ, không cần... Nếu như Vương gia có tin tức, sao có thể gạt ngươi được chứ? Đã sớm phái người tới đây thông báo rồi... Cho nên nhất định vẫn không có tin tức!

Tống Lưu Ảnh vỗ trán, mình thật sự có chút rối loạn nha.

Nhưng quan tâm quá sẽ bị loạn, thực sự không tĩnh tâm được để suy tư.

Chất tử của nàng là độc đinh của Tống gia, nếu như thật sự bị bắt cóc, như vậy Tống gia sẽ đứt đoạn mất hương hỏa, không giữ được hương hỏa của Tống gia, làm Vương phi để làm gì cơ chứ?

- Tống tỷ tỷ, đừng nóng vội.

Thanh âm bình tĩnh của Tiêu Thi vang lên:

- Rồi sẽ có biện pháp.

- Nếu thực sự có biện pháp, đã sớm có người bắt được bọn họ rồi!

Tống Lưu Ảnh lắc đầu than thở:

- Lẽ nào đây chính là ý trời? Thực sự muốn cắt đứt hương hỏa của Tống gia ta sao?

- Sở Ly, ngươi còn có thể bình tĩnh được sao!

Tiêu Thi tức giận:

- Mau mau đi!

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tiểu thư, có thể ngang dọc như thường ở trong Thần Đô, còn bình yên vô sự, nhóm thế lực này, Vương gia dám trêu vào sao?

- Có dám hay không thì cũng đã trêu vào trên đầu chúng ta rồi!

Tiêu Thi tức giận:

- Lẽ nào Vương gia muốn rụt đầu làm như không nhìn thấy sao?

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc quay đầu nhìn về phía hai người.

Lãnh Thu và Lãnh Tình cũng nhìn sang.

Tiêu Thi nói:

- Ngoại trừ hai vị tỷ tỷ ra, mọi người đều đi ra ngoài!

- Đi ra ngoài đi ra ngoài!

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc vội vã phất tay, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thi.

Mười mấy nha hoàn nhẹ nhàng lui ra khỏi tiểu viện, chỉ để lại Sở Ly và Lãnh Thu, Lãnh Tình, Dương Nhứ và Tuyết Lăng cũng đều lùi ra.

- Hai người bọn họ...

Tiêu Thi nhìn về phía Lãnh Thu và Lãnh Tình.

Sở Ly nói:

- Hai người bọn họ không sao, chỉ cần đừng nói ra là được rồi.

- Rốt cuộc là chuyện gì, sao phải trịnh trọng như thế?

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Chẳng lẽ... Có thể tìm được tiểu thiếu gia của Tống gia sao?

Tiêu Thi nhẹ nhàng chỉ chỉ vào Sở Ly:

- Hắn có thể.

- Có thể tìm được tiểu bảo sao?

Tống Lưu Ảnh vui mừng khôn xiết, vẻ mặt lại có vẻ hoài nghi:

- Đại tổng quản, thật sự có được không?

Toàn bộ người trong Thần Đô đều không thể làm gì. Sở Ly có thể làm được sao?

Về tình cảm nàng hi vọng là sự thực, nhưng lý trí vẫn còn, khiến cho nàng có chút hoài nghi.

Tiêu Thi nói:

- Sở Ly đã từng ở Kim Cương tự, luyện thành thần thông Thông Thiên triệt địa.

- Thần thông Thông Thiên triệt địa?

Nhị nữ đều nghi hoặc nhìn nàng. Hiển nhiên chưa từng nghe nói qua cái tên này.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ cần Sở Ly cầm tóc của đối phương, mặc kệ cách bao xa, đều có thể cảm ứng được, mà tìm được!

- Có thần thông như thế sao?

Tiết Ngưng Ngọc kinh ngạc hỏi.

Tống Lưu Ảnh vội hỏi:

- Thần thông của Kim Cương tự sao?

Nàng đã nghe nói qua về Kim Cương tự, cũng biết những hòa thượng này có thần thông. Nhưng Kim Cương tự không quan tâm tục sự, hầu như bế tự không ra, hoàn toàn tách biệt với thế gian, ai cũng chưa thấy thần thông của

bọn họ.

- Đúng vậy.

Tiêu Thi nhẹ nhàng gật đầu:

- Vì lẽ đó Tống tỷ tỷ, hiện tại quan trọng là tìm được máu của tiểu thiếu gia, tóc, hoặc là những đồ vật thiếp thân khác. Nếu không có, vậy hắn cũng không có cách nào!

- Ta sẽ sai người đi tìm!

Tống Lưu Ảnh vội nói.

Nàng giương giọng kêu lên:

- Tôn thúc!

Hán tử trung niên trầm ổn lần nữa bước vào tiểu viện, ôm quyền khom người.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Ngươi trở về, bảo đại ca tìm tóc của tiểu bảo, hoặc là những đồ vật thiếp thân khác, việc này không cho phép nói với người thứ hai, lặng lẽ trở về cho ta!

- Vâng.

Hán tử trung niên trầm ổn ôm quyền, xoay người rời đi.

Tống Lưu Ảnh hít sâu một hơi, ngồi xuống.

Tiêu Thi cười nói:

- Tống tỷ tỷ, yên tâm đi, chỉ cần tìm được tóc thì sẽ có thể tìm được tới tiểu thiếu gia.

- Chỉ sợ trong nhà không có.

Tống Lưu Ảnh than thở.

Tiêu Thi quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Nếu như không có thì phải làm sao bây giờ?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Đồ vật thiếp thân, đồ vật dính dáng tới khí tức nhiều nhất cũng có thể miễn cưỡng thành công, nhưng khoảng cách không thể quá xa.

Tiết Ngưng Ngọc đánh giá Sở Ly, cười nói:

- Sở Ly, sao ngươi có thể luyện thành thần thông của Kim Cương tự. Lẽ nào ngươi đã xuất gia làm hòa thượng?

Sở Ly nói:

- Ta từ nhỏ đã lớn lên ở trong tự, tu tập phật pháp nhiều năm, sau đó bởi vì trần duyên chưa đứt, lục căn không tịnh, cho nên mới tiến vào phủ Quốc Công, tu tập thần thông Kim Cương tự cũng là bởi vì duyên số mà thôi.

- Hóa ra là phật pháp đại sư.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Không trách được trí tuệ hơn người.

Sở Ly lắc đầu bật cười:

http://tieulun.hopto.org

- Tiết vương phi quá khen rồi.

Tống Lưu Ảnh nắm chặt khăn lụa, lo được lo mất. Chỉ lo không tìm được tóc.

Chừng một phút sau, hán tử trung niên lần nữa xuất hiện, trình mấy cọng tóc hơi vàng lên:

- Tiểu thư, đã tìm được mấy sợi tóc của tiểu thiếu gia.

Tống Lưu Ảnh vội vã đưa cho Sở Ly:

- Đại tổng quản, đành nhờ vào ngươi!

Sở Ly tiếp nhận tóc.

- Tuyết Lăng.

Tiêu Thi nhẹ giọng nói.

- Tiểu thư.

Tuyết Lăng đi vào.

- Chuyển một cái ghế nằm ra.

Tiêu Thi nói.

Tuyết Lăng ứng tiếng, lại mang một cái ghế nằm tới trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly khoanh chân ngồi vào trên giường nhỏ, hai tay kết ấn, trong miệng lẩm bẩm tụng phật chú, cuối cùng hai tay hợp thành hình chữ thập, kẹp vài cọng tóc vào lòng bàn tay, không nhúc nhích, dáng vẻ trang nghiêm, như lão tăng nhập định.

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh cảm thấy như sống một ngày bằng một năm, chỉ lo trong miệng Sở Ly nói ra tin tức xấu.

Nàng nhìn chằm chằm vào Sở Ly không chớp mắt lấy một cái.

Một chén trà qua đi, Sở Ly chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt kỳ dị, như có thể nhìn thấu lòng người.

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi:

- Đại tổng quản, có thể tìm được không?

Sở Ly gật đầu:

- Chúc mừng Tống vương phi, tiểu thiếu gia còn ở trong thành.

- Còn ở trong thành?

Tống Lưu Ảnh vui mừng khôn xiết:

- Ở nơi nào?

Sở Ly nói:

- Xin mời Trịnh thống lĩnh tới đây một chút.

- Tiểu Nhã, nhanh đi mời Trịnh thống lĩnh tới đây!

Tống Lưu Ảnh giương giọng kêu lên.

Trịnh Lập Đức ở ngay gần đó không xa, cũng biết tiểu thiếu gia của Tống phủ bị bắt, hắn thầm than thời buổi rối loạn, trong phủ thực sự không thể nào yên bình được. Lần này Vương gia lại gặp phiền toái rồi!

Nghe thấy tiếng gọi, hắn vội vã chạy tới, ôm quyền khom người.

Sở Ly ngoắc ngoắc tay:

- Trịnh thống lĩnh, tiến lên đây!

Trịnh Lập Đức chần chờ một hồi, đi vài bước đi tới gần chỗ của Sở Ly, trong lòng hắn đối với Sở Ly có một tia sợ hãi như có như không.

Sở Ly nói:

- Trịnh thống lĩnh, ta muốn đi ra ngoài một chút, bên tiểu thư sẽ giao cho ngươi, nếu như có chuyện gì bất trắc, ngươi biết hậu quả rồi đó.

- Vâng.

Trịnh Lập Đức vội nói:

- Đại tổng quản cứ yên tâm!

Sở Ly quay đầu cười nói:

- Tống vương phi, ta đi một lát, rất nhanh sẽ dẫn tiểu thiếu gia trở về!

- Làm phiền Đại tổng quản!

Tống Lưu Ảnh vội nói.

Sở Ly gật đầu, áo bào trắng bay phần phật rời đi tiểu viện, biến mất ở trước mắt của mọi người.

Tống Lưu Ảnh đứng dậy đi dạo, trong lòng rối loạn tung tùng phèo.

- Tống tỷ tỷ, ngồi xuống đi, ngươi có gấp cũng vô dụng.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Uống một ngụm trà, hiện tại chỉ có thể hi vọng vào Đại tổng quản mà thôi.

Tiêu Thi cười nói:

- Sở Ly làm việc rất ổn thỏa, nếu đã tự mình ra tay, như vậy sẽ không có sai sót, Tống tỷ tỷ cứ chờ tiểu thiếu gia về là được rồi.

Tống Lưu Ảnh miễn cưỡng cười cười, ngồi vào ghế tựa, cầm lấy chén trà.

Động tác nàng dừng lại, đôi mắt sáng nheo lại, đột nhiên thả chén trà xuống, liên tục gấp gáp bước về phía trước.

Lúc này Sở Ly mang theo một đứa trẻ sáu, bảy tuổi, như được đúc từ ngọc đang đứng ở trong viện.

Tống Lưu Ảnh tiến lên phất tay, tát cho đứa trẻ này một cái tát.

Bé trai oa một tiếng khóc lớn lên, nằm xuống đất lăn đi lăn lại, khóc đến mức kinh thiên động địa.

Sở Ly cười lắc đầu, ngồi vào trên giường nhỏ ở bên cạnh.

Mọi người vừa nhìn đã biết đứa trẻ này chính là tiểu thiếu gia của Tống gia.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Lập Công

Tiêu Thi liếc nhìn Sở Ly một chút, hỏi:

- Không đánh sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Cứu người quan trọng hơn.

Tiêu Thi nói:

- Là những người nào?

Sở Ly cau mày thở dài:

- Lai lịch của những người này có vấn đề, cần phải cẩn thận tra một chút... Trịnh thống lĩnh, ngươi nói một chút với Vương gia, lập tức đi ngõ thứ ba tỉnh tuyền... Bao vây toàn bộ ngõ lại, đây là hang ổ của phiến nhân.

- Vâng.

Trịnh Lập Đức vội vã đồng ý.

Sở Ly phất tay ra hiệu hắn dừng lại:

- Nói với Vương gia, bên trong có hai cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt của Trịnh Lập Đức lập tức nghiêm nghị.

Một khi dính đến cao thủ Thiên Ngoại Thiên, như vậy tuyệt đối đã không còn là việc nhỏ, sợ là chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Sở Ly phất tay ra hiệu cho hắn rời đi.

Đại tổng quản như hắn càng ngày càng có khí thế, những người chung quanh không dám vâng theo, cũng không bởi vì chức vị của hắn chỉ là hư chức mà coi thường, nói ra mọi người đều nhất nhất vâng theo, một là hắn ác độc, võ công mạnh mẽ, hai là hắn trung thành tuyệt đối, không từ chối cực khổ mà bảo vệ bên người Tiêu vương phi.

Đứa trẻ trên đất lăn qua lăn lại khóc, khiến cho người nghe thay đổi sắc mặt, không khỏi sinh ra sự đồng tình.

Nhưng Tống Lưu Ảnh lại lạnh lùng nhìn hắn, không có chút ý mềm yếu nào cả.

Đứa trẻ một bên khóc, một bên liếc mắt nhìn bốn phía, xem mọi người đều rất có hứng thú nhìn chằm chằm vào mình, không có ý đồng tình, cũng không có ý hỗ trợ cầu xin, cho nên nó chỉ có thể bất mãn ngừng khóc lại, bò lên.

Trước đây Tống Lưu Ảnh rất sủng ái nó, bởi vì nó là độc đinh của Tống gia, chỉ lo có cái gì bất ngờ xảy ra, yêu chiều còn không hết, bình thường nói cái gì là có cái đó, mọi việc đều theo ý của nó.

Kết quả đã nuôi thành tính khí tùy hứng của nó, muốn làm gì thì nhất định phải làm được, bất kể là ai cũng không ngăn được.

Tống Lưu Ảnh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi biết bên ngoài có bọn buôn người mà còn dám đi ra bên ngoài chơi, lần này nếu không phải có Đại tổng quản cứu ngươi, ngươi sẽ không còn được gặp lại cô cô nữa đâu!

- Cô cô, ta có hộ vệ, sẽ đánh cho bọn họ chạy té khói.

- Ai ngờ đám người Lý Xuyên Lý Thủy vô dụng như vậy chứ. Thiếu chút nữa đã chết!

- Biết sợ chưa?

Tống Lưu Ảnh hừ lạnh nói.

Đứa trẻ này vội vã dùng sức gật đầu, ngẩng đầu lấy lòng nhìn nàng.

…

Trịnh Lập Đức vội vã đi tới trong viện, dừng lại ở trước thư phòng, thấp giọng nói:

- Điện hạ.

- Chuyện gì?

Trong thư phòng truyền đến tiếng gầm thét của An vương.

Trịnh Lập Đức nói:

- Chất tử của Tống vương phi đã được Đại tổng quản cứu về rồi!

- Cứu về rồi?

An vương mở cửa sổ ra. Vẻ mặt rất âm trầm:

- Lúc nào?

- Vừa nãy mới cứu về.

Trịnh Lập Đức nói.

- Tiến vào nói chuyện!

An vương hừ lạnh nói.

Trong lòng Trịnh Lập Đức kêu khổ, xem ra tin tức này không được điện hạ vui mừng, mình phải cẩn thận!

Hắn cẩn thận từng li từng tí một đi vào thư phòng, khom người đứng đó, không dám nhúc nhích.

An vương chắp tay đi dạo. Trầm giọng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Thuộc hạ cũng không rõ lắm, chỉ biết là người nhà của Tống vương phi tới đây bẩm báo, nói tiểu thiếu gia của Tống gia bị cướp đi. Trong lúc Tống vương phi lo lắng thì Đại tổng quản ra tay cứu tiểu thiếu gia trở về.

Trịnh Lập Đức nói.

- Sở Ly làm thế nào vậy?

An vương lạnh lùng nói.

Hắn rất là giận dữ, thân là Vương gia, chuyện mà hắn không thể làm được lại bị Sở Ly làm được, hơn nữa lại còn giúp Vương phi của mình, mình thân là nam nhân, quả thực là không ngóc đầu lên được. Cực kỳ mất thể diện!

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Đại tổng quản chỉ gọi ta tới, bảo ta đề phòng nghiêm ngặt, hắn muốn đi ra ngoài một chút, sau một khoảng thời gian uống cạn chén trà thì hắn đã trở lại, mang theo tiểu thiếu gia của Tống phủ. Chuyện còn lại, có lẽ Vương phi biết rõ, lúc đó trong đình viện chỉ có ba vị Vương phi.

An vương quay đầu nhìn về phía Hư Ninh đang khép hờ mắt, nói:

- Tôn giả, ngươi cảm thấy thế nào?

- Ta nghe sư huynh nói, Sở thí chủ từng ở tệ tự một đoạn thời gian. Đã luyện thành thần thông Thông Thiên triệt địa.

Vẻ mặt của Hư Ninh rất bình tĩnh, không nhanh không chậm nói:

- Có lẽ Sở thí chủ đã dùng thần thông Thông Thiên triệt địa.

- Trong tự các ngươi còn có người nào luyện thành thần thông Thông Thiên triệt địa nữa không?

An vương trầm giọng nói.

Hư Ninh lắc đầu:

- Thần thông này rất khó luyện, mà tác dụng rất ít, lúc trước trong tự chỉ có Không Hải sư bá luyện thành. Bây giờ chỉ có Sở thí chủ.

- Không hổ là Kim Cương tự!

An vương cười lạnh nói:

- Sở Ly cũng thật là lợi hại, có thể tiến vào Kim Cương tự, còn có thể luyện thành thần thông... Được rồi, nếu người đã cứu về rồi thì thôi đi. Hắn có nói cứu người ở nơi nào không?

http://tieulun.hopto.org

- Đại tổng quản nói. Ở ngõ Tỉnh tuyền thứ ba, phải bao vây toàn bộ ngõ Tỉnh tuyền lại, bên trong có hai vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên.

Trịnh Lập Đức vội nói.

-... Rất tốt, mang tám cao thủ bên người tới đó, đi bắt người với ta!

An vương trầm giọng nói, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Phủ Doãn Thần đô đoạn thời gian này đều bị chuyện này làm cho mặt mũi tối tăm, bị các đại thần chửi, thực sự không ngóc đầu lên được. Cho dù hắn thân là hoàng tử, thế nhưng vẫn bị mắng không ít, cũng không trốn thoát được hai chữ vô năng này.

Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, chỉ cần bắt đám người này thì công lao đã đủ để khiến cho mọi người chú ý, được các đại thần cảm kích và tán dương!

Nghĩ tới đây, tinh thần hắn phấn chấn, sải bước đi ra ngoài.

Sau hai canh giờ, khi An vương trở về trong Vương phủ, mặt mày hớn hở, đi lại nhẹ nhàng, giống như đã trẻ ra mười tuổi.

Khi Sở Ly cứu tiểu thiếu gia Tống gia ra hắn cũng không làm kinh động người ở bên trong, vô thanh vô tức, vì lẽ đó người bên trong cũng không cảm giác được. An vương dẫn người như thiên binh hàng lâm, một lần bắt được đám người này, không có một người nào lọt lưới.

Đồng thời bọn họ cũng tìm được hai mươi mấy đứa trẻ ở đây, đều là con nhà quan viên trước đó đã bị bắt cóc.

Cứu những đứa trẻ này cũng giống như cứu hai mươi mấy đại thần này, không cần nhiều lời, tất nhiên những đại thần này sẽ phải cảm kích ân đức của hắn. Ngày sau sẽ trở thành người của hắn, lúc mấu chốt có thể trợ lực,

thu hoạch như vậy có thể nói là kinh người, hơn xa những năm này hắn khổ tâm kinh doanh!

Hắn bỗng nhiên có một tia cảm kích đối với Sở Ly, thế nhưng lập tức lại bị thù hận bao phủ.

Sở Ly này hữu dụng đối với mình, thế nhưng lại càng có hại hơn, nhìn như thế nào cũng rất khó chịu, có năng lực, thế nhưng nếu như đối phó với mình thì lại phiền phức vô cùng. Cho nên vẫn nên nhanh chóng diệt trừ hắn thì tốt hơn.

Săn bắn đại điển chính là cơ hội tốt nhất, sáu vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên bao vây hắn ta lại, hơn nữa còn có Thu nhi, Sở Ly không có cách nào chạy trốn, nhất định có thể giết chết được hắn, thậm chí hắn còn không biết mình chết ở trên tay người nào!

Nghĩ tới đây, tâm tình của An vương càng ngày càng khoan khoái, trở lại thư phòng, nở nụ cười ha hả.

Hư Ninh bình tĩnh đứng ở một bên, không nói một lời, nhìn thấu tâm tư của hắn, nhưng vẫn không tỏ rõ ý kiến.

…

Lúc chạng vạng, Tống Mộng Lân tự mình đến nhà, mang theo đứa trẻ nghịch ngợm tùy hứng kia, để đứa trẻ này dập đầu với Sở Ly, cảm tạ ân cứu mạng của hắn.

Sở Ly cười từ chối, chuyện này dễ như ăn cháo mà thôi.

Tống Mộng Lân không nói lời cảm tạ quá nhiều, chỉ ôm quyền cáo từ rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Tống vương phi và Tiết vương phi đều rời đi, tiểu viện trở nên yên tĩnh lại.

Sở Ly và Tiêu Thi ngồi dưới ánh chiều tà, lười biếng nói chuyện phiếm.

- Ngươi cứu nữ nhi của Tiết vương phi, lại cứu chất tử của Tống vương phi, xoay trái xoay phải đó.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói.

Sở Ly cười cười:

- Cũng là bởi vì cơ duyên trùng hợp mà thôi.

Tiêu Thi hừ một tiếng, lườm hắn một cái rồi nói:

- Vậy vì sao phải đưa công lao cho An vương chứ? Phá được sào huyệt của đám người buôn người, công lao này rất lớn, lần này đến phiên hắn đắc ý rồi!

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư đoán xem.

- Có gì có thể đoán chứ?

Tiêu Thi tức giận:

- Ngươi bị choáng váng đầu óc mà thôi!

Sở Ly cười nói:

- Ta lập công lao lớn như vậy, một là chứng minh trung thành tuyệt đối với Vương gia, hắn chết thì chuyện sẽ không liên quan đến ta. Hai là ép hắn

chỉ có thể ra tay ở trong bóng tối, ở bên ngoài trái lại còn phải đối xử với ta lễ độ, lạnh nhạt với người có công là chuyện mà một hiền vương nên làm hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Cướp Cò

- Đưa công lao cho hắn, còn có chỗ tốt như vậy sao?

Tiêu Thi liếc xéo hắn.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Đám gia hoả này không phải là nhân vật bình thường, cứ để cho An vương trêu chọc vào đi!

- Là người nào?

- Không tìm hiểu quá sâu.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có điều có lẽ cũng không thoát khỏi quan hệ với đám hoàng tử kia.

- Hoàng tử?

Tiêu Thi nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Có thể có thế lực lớn như vậy ở trong Thần Đô, ngoại trừ hoàng tử ra, còn có thể là ai nữa chứ? Ngoại trừ hoàng tử ra, ai dám trắng trợn không kiêng dè như thế nữa? Thần Đô xảy ra chuyện, ai có thể giấu giếm được hoàng thượng?

- Những người này quả thật rất quá đáng!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nên kéo ra ngoài chém!

- Ngoại trừ hoàng thượng ra, ai có thể chém được bọn họ?

Sở Ly bình tĩnh nói.

Tiêu Thi nghiêng đầu nhìn hắn:

- Sở Ly, ngươi thật là, bị ngươi tính toán mà còn phải cảm tạ ngươi!

Sở Ly bật cười:

- Tiểu thư, đây đâu phải là kế.

- Lại như Tam muội rồi.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói:

- Ngươi tính kế tính tới tính lui, nhất định sẽ rơi vào trên người tam muội!

Sở Ly tức giận trừng mắt nhìn nàng một chút.

Tiêu Thi cười khanh khách đối mắt với hắn, sóng mắt như nước, không cam lòng yếu thế.

Sở Ly lắc đầu một cái, dời ánh mắt đi chỗ khác, đôi mắt sáng của nàng rất là đẹp, chẳng khác nào hồ sâu, nhìn chăm chú vào sẽ bị hãm sâu vào trong đó không có cách nào tự kiềm chế được.

- Như vậy khi nào thương thế của ta mới có thể khỏi?

Tiêu Thi thở dài.

Sở Ly nói:

- Bất cứ lúc nào cũng có thể, phải xem An vương thế nào.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi đồng ý đi săn bắn đại điển với Lãnh Thu, khi đó ta có thể khỏi không?

- Cho dù không được thì cũng sẽ mang tiểu thư đi.

Sở Ly cười nói:

- Có thể bảo bọn họ chuẩn bị một cỗ kiệu.

- Tội gì phải như vậy chứ!

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Ngồi kiệu cũng không có tốt đẹp như vậy, còn kém xa ngây ngốc ở trong đình viện, không thoải mái bằng.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đã làm cơm xong, Sở Ly và Tiêu Thi cùng ăn. Sau đó Tiêu Thi vào phòng, buổi tối rất lạnh, không thích hợp ở bên ngoài, Sở Ly nóng lạnh bất xâm cho nên không sao.

Hắn luyện công ở trong sân, Tiêu Thi thì trở về phòng đọc sách.

An vương ăn cơm tối xong rồi ngồi vào trong thư phòng, nhưng không có cách nào thảnh thơi đọc sách được. Thu hoạch ngày hôm nay đã khiến cho mình như có thêm hai cánh, có thể sánh vai cùng Cảnh Vương.

http://tieulun.hopto.org

Những năm này Cảnh Vương khổ cực cho nên được rất nhiều đại thần tán đồng và ủng hộ, nhưng mình vừa có phần công lao này sẽ chống đỡ được với tích lũy hai mươi năm của Cảnh Vương. Vừa nghĩ hắn đã không nhịn được kích động, thực sự là trời giúp mình!

Hắn cầm lấy một quyển sách nhìn mấy lần. Lại thả xuống, thực sự không có tâm tư đọc sách, sau đó hắn đứng dậy, không cần Hư Ninh đi cùng mà đi tới phòng luyện công, tiến vào bên trong chiếc Cửu Long đỉnh.

Ngồi xuống Cửu Long đỉnh, tinh thần tức thì tăng lên gấp trăm lần, tâm tình nhảy nhót càng ngày càng hưng phấn, hắn bắt đầu tu luyện Ngự Cực kinh.

Hắn cảm giác trạng thái của mình vô cùng tốt, đêm nay Ngự Cực kinh vận chuyển đặc biệt thông thuận. Nội lực chết tiệt của Lục Ngọc Dung kia cũng không ra mặt, rất là thành thật.

Tốc độ vận chuyển của Ngự Cực kinh càng lúc càng nhanh, đột phá trước đây, không quá bao lâu đã hoàn thành được mười chu thiên.

Tâm thần hắn khẽ động, đột nhiên cảm thấy được đêm nay mình có hi vọng tiến sâu một tầng, bước vào tầng thứ sáu.

Một khi tiến vào tầng thứ sáu, nội thương của mình cũng có thể khỏi hắn, mà cũng có thể ép được Lục Ngọc Dung.

Nghĩ tới đây, càng ngày hắn càng trở nên hưng phấn. Một khi đột phá đến tầng sáu, như vậy mình sẽ thu thập được Lục Ngọc Dung, bắt nàng, thu vào trong phòng. Không ngừng dằn vặt, phát tiết uất khí mà hắn phải chịu trong mấy ngày nay!

Còn Sở Ly nữa, mình đột phá đến tầng thứ sáu thì cũng không cần người khác động thủ, không cần nhiều cao thủ Thiên Ngoại thiên vây công hắn mà

chính mình đã có thể tự mình giết chết đối phương. Triệt để giải quyết mối hận trong lòng này, thoải mái vô cùng!

Hắn càng nghĩ càng phấn khởi, Ngự Cực kinh vận chuyển càng lúc càng nhanh, tầng thứ sáu đang ở trước mắt, chẳng khác nào cách một lớp giấy mỏng, nhẹ nhàng đâm một cái là rách.

Hắn đã cảm giác được, đêm nay mình sẽ có thể đột phá đến tầng thứ sáu, nỗi lòng hắn lắng lại, không để cho mình hưng phấn quá mức, tránh cho không cẩn thận vui quá hóa buồn, không đột phá được tới tầng thứ sáu.

Nhưng hắn muốn áp chế hưng phấn của mình thì lại càng ngày càng hưng phấn, cảm giác hưng phấn chẳng khác nào suối phun vậy, cuồn cuộn trào ra không dứt, ép ra sao cũng không ép được, tâm tư càng ngày càng phấn khởi theo, giống như vừa thi triển bí thuật kích thích tiềm lực vậy.

Theo tinh thần phấn khởi, lực lượng Cửu Long đỉnh trào ra càng ngày càng mạnh, khiến cho tinh thần của hắn càng phấn khởi thêm, hai thứ trọng điệp, gia tốc thúc đẩy Ngự Cực kinh, tầng sáu ở ngay trước mắt, càng ngày càng gần.

- Oanh...

Bên tai hắn truyền tới một tiếng nổ vang như sấm mùa xuân, quan khiếu quanh thân đều mở, không ngừng chấn động, cảm giác hưng phấn của hắn như núi lửa phun trào:

- Tầng sáu!

Ngự Cực kinh tầng sáu ở bên trong kinh mạch mãnh liệt sôi trào, chẳng khác nào nước lũ cuồn cuộn, mênh mông cuồn cuộn, không thể cản trở.

Hắn vận chuyển Ngự Cực kinh tầng sáu, giống như đã nhìn thấy Lục

Ngọc Dung xin tha ở dưới thân của chính mình, đang giãy dụa vặn vẹo, nhưng lại vô lực phản kháng, bị mình tùy ý chà đạp. Giống như hắn đã nhìn thấy Sở Ly bị một chưởng của mình đánh cho mất mạng, vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc và khó có thể tin được.

Cảm giác hưng phấn của hắn lần nữa sôi trào mãnh liệt, so với lúc trước càng thêm cuồng nhiệt, ở dưới sự trợ giúp của Cửu Long đỉnh, tâm tình của hắn phấn khởi, tư duy như điện, điều động Ngự Cực kinh nhằm về phía tầng thứ bảy, hắn cảm thấy y theo tốc độ này là có thể một hơi vọt tới tầng bảy!

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan sát về bên này, xem thấy tình hình lúc này, hắn lắc đầu bật cười.

Vận may của An vương này quả nhiên không tầm thường, không hổ là thiên chi kiêu tử.

Ở dưới tình thế như vậy, ở dưới Vong tình thảo và thu hoạch khổng lồ trùng kích vào, hắn phấn khởi, nhưng phấn khởi đến mức đột phá cấp độ ban đầu, bước vào một tầng cao hơn, võ công tiến nhanh.

Chẳng lẽ ngày hôm nay sẽ không hại được hắn, trái lại còn phải tác thành cho hắn? Như vậy quả thực hành động của hắn chẳng khác nào chuyện cười!

Hắn vừa định có hành động thì bỗng nhiên dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Sắc mặt của An vương hơi thay đổi, bỗng nhiên phát hiện ra kinh mạch mơ hồ đau đớn, tinh thần quá phấn khởi, thúc giục nội lực quá cuồng bạo, không ngờ đã tổn thương kinh mạch, chỉ là một lúc, thế nhưng kinh mạch của hắn đã tổn thương rất nặng.

Vừa mới đột phá lên tầng thứ sáu, nên tĩnh dưỡng, làm dịu một chút, khiến cho kinh mạch thích ứng với nội lực cực kỳ tinh khiết này, thích ứng

với áp lực khổng lồ do nội lực tinh khiết mang đến. Sau một khoảng thời gian rất lâu mới có thể tàn nhẫn vận chuyển nội lực như thế, bằng không, kinh mạch không chịu nổi, tuyệt đối sẽ bị thương.

Hiện tại hắn đã bị thương!

Tầng bảy... tầng bảy... hắn khẽ cắn răng, ngày hôm nay hưng phấn như vậy, trạng thái như vậy là thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu, e rằng tương lai cũng sẽ không có thêm cơ hội nào nữa. Trừ phi có thể ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế, bằng không, bỏ qua cơ hội này, có khả năng sẽ vĩnh viễn bỏ qua.

Hắn quyết định mạo hiểm thử một lần, cho dù tổn thương kinh mạch, chỉ cần vọt tới tầng thứ bảy, ăn chút linh đan diệu dược, bù đắp thương thế của kinh mạch là được, so với dưỡng thương, vọt tới tầng thứ bảy còn có sức hấp dẫn càng trí mạng hơn nữa.

Một khi đột phá đến tầng thứ bảy, mình sẽ thành đệ nhất cao thủ của hoàng thất, chỉ ở bên dưới phụ hoàng, vậy mình muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, có người nào có thể ngăn được nữa chứ?

Nghĩ tới đây, hắn khẽ cắn răng, không để ý tới kinh mạch đau đớn và cảnh cáo, lại lần nữa điên cuồng vận chuyển Ngự Cực kinh, nội lực cuồn cuộn như nước vỡ đê lan tràn, nội lực càng ngày càng thâm hậu, khoảng cách với tầng thứ bảy lại gần hơn một bước.

Nhưng kinh mạch càng ngày càng đau đớn, hắn cắn răng, sắc mặt trắng bệch, hai gò má đỏ như say, hai mắt tỏa sáng, đau đớn kích thích không chỉ không làm cho hắn mất hưng phấn, trái lại còn trở thành trợ lực, càng thêm phấn khởi khó nhịn.

- Phốc!

Bỗng nhiên hắn phun ra một ngụm máu, ngửa mặt lên trời rồi ngã vào bên

trong Cửu long đỉnh, trong nháy mắt đã hôn mê.

Sở Ly đang sử dụng Đại Viên Kính Trí nở một nụ cười.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Thần Sang

Ngày thứ hai, khi Trịnh Lập Đức và Mạnh Chấp tới nơi thì trong thư phòng không có An vương, đi tới đình viện của An vương, nhưng không có, chỉ có thể nhắm mắt đi đến Thiên Xu viện.

Sở Ly đang luyện công trong viện của mình.

Trong Thiên Xu viện, Tuyết Lăng cũng đang luyện công.

Tiêu Thi khoác chăn mỏng ngồi ở trên giường nhỏ, cùng với Liễu Nhứ đồng thời quan sát nàng luyện võ, giống như đang thưởng thức vũ đạo vậy, Tuyết Lăng thi triển ra Huyền Âm chưởng, vui tai vui mắt, như là đang múa vậy.

Trịnh Lập Đức tiến vào viện hành lễ, Tiêu Thi liếc nhìn hắn một cái rồi hỏi:

- Ngươi tới đây sớm như thế là có chuyện gì?

Trịnh Lập Đức vội hỏi:

- Vương phi có thấy Vương gia không?

- Ngày hôm qua đã không thấy rồi.

Tiêu Thi rất mất tập trung trả lời, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Tuyết Lăng.

Trịnh Lập Đức biết điều xin cáo lui.

Hắn đến bên Tống vương phi và Tiết vương phi, hai người kia trả lời đều chưa gặp Vương gia.

Chờ hắn rời đi, Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc cùng đi tới Thiên Xu viện, Tuyết Lăng thu công, lui sang một bên, nghe các nàng nói chuyện phiếm.

- Tống tỷ tỷ, ngươi nói xem có phải Vương gia lại có nữ nhân bên ngoài hay không?

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày hừ lạnh nói:

- Không ngờ tối hôm qua lại đi một đêm không về, Trịnh thống lĩnh cũng không tìm thấy người!

- Vương gia không có hứng thú lớn như vậy đối với nữ nhân, có khả năng là có chuyện quan trọng khác.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Đại tổng quản đâu?

- Hắn đang ở trong viện luyện công, hiện tại có nhiều thị vệ như vậy, hắn cũng có chút thời gian nhàn rỗi.

Tiêu Thi cười nói:

- Vương gia không trở về sao?

- Y theo Trịnh thống lĩnh nói, vẫn không tìm được.

- Hiện tại mới muốn tìm người, tối hôm qua thì sao?

- Có khả năng cảm thấy Vương gia đang ở thư phòng, bình thường Vương gia ở thư phòng không cho phép người bên ngoài quấy rối, trong viện chỉ có một mình Vương gia mà thôi.

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày nói:

- Rốt cuộc đã đi đâu chứ? Liệu có thể ra ngoài phủ lại bị đám người kia trả thù hay không?

Tống Lưu Ảnh vội hỏi:

- Đám buôn người kia? Không phải đã một lưới bắt hết sao?

- Càng nghĩ càng đúng!

Tiết Ngưng Ngọc vội nói:

- Chẳng lẽ đám buôn người kia không có đồng bọn? Rất có thể đám người mà Vương gia bắt được chỉ là một nhóm, còn có một nhóm khác!

- Để Trịnh thống lĩnh đi ra bên ngoài tìm một chút đi.

Tống Lưu Ảnh nói.

Tiêu Thi nói:

- Hai vị tỷ tỷ, lỡ đâu Vương gia chỉ có chút việc đi ra ngoài một lúc, gióng trống khua chiêng như thế, huyên náo làm cho khắp thành đều biết, như vậy sẽ trở thành chuyện cười!

- Như vậy cũng đúng.

Nhị nữ nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Thi nói:

- Theo ta thấy, vẫn nên tìm ở trong phủ xem. Nói không chừng ở trong phòng nha hoàn nào thì sao?

Nhị nữ mở miệng cười nói:

- Chuyện này khó mà nói chắc được!

- Tiểu Nhã, ngươi nói một tiếng với Trịnh thống lĩnh, lần lượt tìm từng căn phòng một chút!

Tống Lưu Ảnh nói.

Một nha hoàn nhẹ giọng đáp lại, thướt tha đi ra ngoài.

- Vương gia làm việc rất có quy luật. Rất hiếm khi chuyện như vậy phát sinh.

Tống Lưu Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Lẽ nào thật sự hoang đường một lần hay sao?

- Nam nhân mà.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Bản tính khó dời, lại thêm ngày hôm qua lập công lớn, trong lòng cao hứng, không chừng đã uống mấy chén, rượu vào cho nên mới làm ra một ít chuyện hoang đường!

Tiêu Thi gật đầu phụ họa.

Sở Ly đang luyện công. Cảm nhận tình hình của An vương bên trong Cửu

long đỉnh.

An vương trải qua một đêm trì hoãn, lúc này đã hấp hối, chỉ còn dư lại một hơi, kinh mạch đã bị hủy, đan điền bị phá hoại, đã mất võ công.

Cho dù Sở Ly tự mình cứu thì cũng chỉ có thể thi triển Cửu Chuyển Hoán Mạch thuật, chữa khỏi kinh mạch của hắn, võ công thì phải tu luyện lại từ đầu, có điều nói không chừng hoàng thất có linh đan diệu dược gì đó. Có thể làm cho tu vi của hắn khôi phục lại.

Thứ hắn bị thương nặng nhất chính là tinh thần.

Lần xung kích này, cho dù không đả thương tới hồn phách của hắn, thế nhưng cũng khiến cho tinh thần chi hải của hắn bị thương, tình huống gần như giống đan điền.

Thân thể có ba đan điền thượng trung hạ, hai đan điền trung hạ bao hàm nội lực, thượng đan điền bao hàm tinh thần, bây giờ ba đan điền của hắn đều bị thương, có thể nói là nghiêm trọng tới cực điểm.

Sở Ly lắc đầu thở dài, vị An vương điện hạ này vẫn tốt số, bị thương nặng như vậy mà lại không bỏ mạng, vẫn còn có thể sống, hắn là do ngọc bội ở ngực của hắn, đã bảo đảm giữ cho hắn một cái mạng.

Trước đây tấm ngọc bội kia cũng không đáng chú ý, giống như là một khối bạch ngọc tầm thường. Sở Ly cũng không phát hiện ra có gì dị dạng.

Nhưng sau khi An vương trọng thương, ngọc bội kia lại có phản ứng, bắt đầu tỏa ra từng tia khí tức một, không khác gì linh khí Khô Vinh kinh của hắn một chút nào. Chỉ bởi vì một con đường sống này mà đã duy trì được cho An vương một tia sinh cơ, làm hắn không chết.

Nếu lần này không chết. Chỉ có thể chờ đợi lần sau, Sở Ly lắc đầu một

cái, hắn rất kiêng kỵ hoàng thượng, không dám trực tiếp đi tới giết An vương.

Lần này cũng đủ để làm cho An vương an phận, trong thời gian ngắn sẽ khỏi dám gây chuyện.

…

Trịnh Lập Đức tìm tới Hư Ninh.

Hư Ninh đang ngồi nhập định ở trên giường nhỏ bên trong phòng, đối mặt với Trịnh Lập Đức vội vội vàng vàng, hắn chậm rãi mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Trịnh Lập Đức.

- Tôn giả, có nhìn thấy Vương gia hay không?

Tay của Trịnh Lập Đức hợp thành hình chữ thập thi lễ, cung kính hỏi.

Hư Ninh nói:

- Vương gia không ở trong phủ sao?

- Không tìm được.

Trịnh Lập Đức lắc đầu.

Hư Ninh nói:

- Đã đi luyện công viện tìm hay chưa?

- Cái này...

Trịnh Lập Đức chần chờ một lát, lắc đầu một cái.

Luyện công viện là cấm địa, tất cả mọi người đều phải dừng lại, không cho phép bước vào một bước, cho dù hắn thân làm thống lĩnh thì cũng không

có quyền tiến vào.

Hư Ninh nói:

- Vương gia đi luyện công.

- Cái gì?

Trịnh Lập Đức lấy làm kinh hãi, vội hỏi:

- Nội thương của Vương gia chưa lành, sao lại đi luyện công cơ chứ?

Hắn vẫn không nghĩ tới khả năng này, đó là bởi vì thương thế của An vương nghiêm trọng, không dám tùy ý vận công chữa thương, chỉ cần vận công, nội lực dị chủng trong cơ thể sẽ công kích, thương thế sẽ tăng thêm, không tu luyện thì nội lực kia sẽ bất động, không làm thương thế tăng thêm.

Đã lâu rồi Vương gia không đi tới luyện công viện.

- Đi tìm kiếm đi.

Hư Ninh nói:

- Có lẽ Vương gia sẽ ở bên kia.

- Tôn giả, vẫn là ngươi tới đi.

Trịnh Lập Đức cười khổ nói:

- Nếu ta bước vào luyện công viện một bước, Vương gia sẽ đập chết ta, Vương gia rất là kính trọng đối với Tôn giả, cho nên sẽ không sao.

Hư Ninh đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Trịnh Lập Đức vội vã cảm kích, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đi tới luyện công viện, không để người bên ngoài đi vào cùng, luyện công viện là cấm địa, người bình thường không thể tới gần.

Hư Ninh nhẹ nhàng cau mày, bước chân tăng nhanh, đi tới trước Cửu Long đỉnh, người nhẹ nhàng rơi xuống bên trong đỉnh, ôm An vương, nhẹ nhàng bay ra khỏi luyện công viện.

Trịnh Lập Đức nhìn thấy An vương đã hấp hối xanh cả mặt, trợn mắt há hốc mồm.

Hư Ninh sải bước trở lại thư phòng của An vương, Trịnh Lập Đức ngậm chặt miệng, đi theo tới thư phòng.

Đặt An vương lên trên giường nhỏ, Hư Ninh khoanh chân ngồi trên phía sau hắn, hai tay đặt lên lưng, một lát sau, An vương từ từ tỉnh lại.

- Điện hạ, người có linh đan trị thương gì không?

Hư Ninh nói.

Thật vất vả lắm An vương mới mở mắt ra được, môi nhẹ nhàng mấp máy, nhưng không phát ra được thanh âm nào cả.

Hư Ninh gật đầu, có thể hiểu rõ suy nghĩ của An vương, hắn nhẹ nhàng thả hắn xuống, đi tới trước bàn đọc sách, lấy ra mấy cái bình ngọc ở trong một ngăn kéo, đi tới trước người của An vương.

Ánh mắt của An vương quét qua, Hư Ninh lấy ra một cái bình ngọc xanh biếc:

- Là cái này đúng không?

An vương vất vả gật đầu một cái.

Hư Ninh đổ ra một viên đan dược màu xanh lục, nhét vào trong miệng của An vương, sau đó ngồi trở lại phía sau An vương, lần nữa vận công trợ giúp hắn tiêu hóa dược lực.

Sau một canh giờ, trên đỉnh đầu của An vương có từng sợi từng sợi sương trắng bay lên, như có như không.

Hư Ninh buông tay ra, lau mồ hôi trên trán, tăng bào của hắn đã ướt đẫm.

An vương chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, nhưng không còn như trước nữa.

- Điện hạ, có người nào ám hại điện hạ sao?

Trịnh thống lĩnh vội hỏi.

An vương lắc đầu, suy yếu nói:

- Luyện công quá mạnh, tẩu hỏa nhập ma!

Trịnh thống lĩnh thở một hơi dài nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, không phải là do người khác gây nên, mình cũng không cần chịu trách nhiệm.

Hư Ninh nói:

- Sao điện hạ lại bị thương nặng như vậy?

- Võ công tinh tiến một tầng, kết quả tham công liều lĩnh, muốn đột phá một tầng nữa.

An vương thở dài:

- Quá táo bạo, cho nên mới như vậy!

- Có phương pháp cứu vãn nào khác không?

Hư Ninh ôn hòa nói:

- Bây giờ tu vi của điện hạ đã bị hủy sạch.

Sắc mặt của An vương tái xanh, chậm rãi lắc đầu.

Nói mấy câu này, tinh thần hắn nhanh chóng trở nên uể oải, lại ngủ thiếp đi, tinh thần bị thương sẽ làm cho hắn mơ màng, không dậy nổi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Trả Thù

Hư Ninh bình tĩnh nhìn An vương, trầm mặc không nói.

Trong lòng Trịnh Lập Đức lo sợ, Vương gia bị thương nặng như vậy, nên làm như thế nào cho phải chứ?

- Tôn giả?

Trịnh Lập Đức thấp giọng hỏi.

Hư Ninh liếc nhìn hắn một cái, yên tĩnh ôn hòa nói:

- Trịnh thí chủ, đi mời hai vị Vương phi đến đây.

- Chuyện này...

Trịnh Lập Đức nói:

- Tôn giả, nội thất không thể can thiệp vào việc trong phủ, chỉ để ý tới nội phủ mà thôi.

- Nên để hai vị Vương phi biết thương thế của Vương gia.

Hư Ninh nói:

- Người mà Vương gia tin tưởng được là hai vị Vương phi này.

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức rất bất đắc dĩ đồng ý.

Hắn sợ là một khi Vương gia bị bệnh nặng, hai vị Vương phi sẽ đánh nhau, tranh cướp quyền lực nội phủ.

Hai vị Vương phi đều không phải là người hiền lành, chỉ chờ Vương gia có chuyện thì hai vị Vương phi sẽ làm ra những chuyện không lường được.

Nghe thấy Trịnh Lập Đức bẩm báo, Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc đang nói chuyện cùng Tiêu Thi ở Thiên Xu viện giật nảy cả mình.

- Vương gia bị thương?

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Ai đả thương Vương gia?

- Tối hôm qua Vương gia luyện công tẩu hỏa nhập ma.

Trịnh Lập Đức cúi đầu trả lời:

- Lúc trước vừa tỉnh lại một chút, ăn đan dược vào, đã ngủ thiếp đi. Cho nên ta tới để bẩm báo cho ba vị Vương phi, xin Vương phi không cần lo lắng.

- Làm sao lại tẩu hỏa nhập ma cơ chứ?

Tống Lưu Ảnh trầm ngâm nói:

- Vương gia luyện công ở nơi nào?

- Luyện công viện.

Trịnh Lập Đức nói.

Tống Lưu Ảnh thở ra một hơi, như vậy sẽ không có vấn đề gì, sẽ không

có người nào quấy rối.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Thương thế của Vương gia nặng lắm không?

- Đã phục dụng đan dược, không có gì đáng ngại.

Trịnh Lập Đức nói:

- Hư Ninh tôn giả đang chăm sóc bên người Vương gia, tính mạng không ngại.

Tiêu Thi nói:

- Hai vị tỷ tỷ thay ta đi gặp Vương gia đi, thân thể này của ta không tiện, có lòng mà không có lực.

- Được, chúng ta sẽ đi thăm người trước, Tiêu muội muội đừng lo lắng, bảo trọng thân thể.

Tiết Ngưng Ngọc vội vàng đứng dậy.

Tống Lưu Ảnh cũng đứng lên.

Hai người một trước một sau vội vã rời đi, Trịnh Lập Đức vội vã đuổi theo hai người.

Sở Ly đi tới Thiên Xu viện, lúc này vẻ mặt Tiêu Thi đang vui vẻ nụ cười.

Nhìn thấy Sở Ly, nàng vẫy vẫy bàn tay ngọc.

Sở Ly cười tiến lên phía trước. Mùi thơm nhàn nhạt lan truyền vào mũi hắn.

Nàng hạ thấp giọng, cười nói:

- An vương đã tẩu hỏa nhập ma!

Sở Ly gật gù.

- Là ngươi làm ra?

Âm thanh của Tiêu Thi càng thấp hơn.

Sở Ly cười nói:

- Gần như thế.

- Làm rất khá!

Tiêu Thi cười tươi như hoa, xinh đẹp không gì tả nổi.

Sở Ly dời mắt đi, lắc đầu nói:

- Đáng tiếc chỉ kém một chút. Hắn mạng lớn.

- Lần này không được thì còn có lần sau.

Tiêu Thi nói:

- Bằng vào tính toán của ngươi, nhất định có thể làm thịt được hắn!

Sở Ly cười gật đầu:

- Yên tâm đi.

Tiêu Thi cười khẽ:

- Hắn bị thương có nặng hay không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Có thể khôi phục lại như cũ.

- Ài... đáng tiếc.

Tiêu Thi lắc đầu thở dài:

- Nếu như có thể nằm ở trên giường, như vậy không thể tốt hơn!

- Đừng nóng vội, cứ từ từ.

Sở Ly nói.

…

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc đi tới thư phòng. Nhìn thấy An vương ảm đạm, nhìn sắc mặt hắn khó coi, trong lòng hai người có chút lo lắng nhìn về phía Hư Ninh.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Tôn giả, Vương gia có sao không?

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Vương phi yên tâm, An vương cát nhân thiên tướng, cũng không có gì đáng lo tới tính mạng.

- Vậy thì tốt.

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu, nhíu mày nói:

- Khi nào Vương gia có thể tỉnh lại?

- Chừng chập tối.

Hư Ninh nói.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vậy chúng ta sẽ ở chỗ này bảo vệ.

Hư Ninh nhẹ nhàng gật đầu, im lặng không tiếp tục nói nữa.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc ngồi ở một bên giường, nhìn An vương hôn mê, lo lắng không thôi.

An vương là chủ nhân một phủ, vạn nhất có mệnh hệ gì, các nàng sẽ trở thành cô nhi quả phụ, cơ khổ không có chỗ nương tựa, sẽ khó tránh khỏi bị bắt nạt, nhất định tháng ngày sau này sẽ không dễ chịu.

- Vương phi!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một đạo âm thanh:

- Có hai thị nữ mất tích.

Vừa nghe thấy là âm thanh của Lý Quý, Tiết Ngưng Ngọc tức giận nói:

- Vào trong rồi nói chuyện!

Lý Quý mặc áo gấm, đẩy cửa đi vào, cung kính khom lưng đứng trước người nhị nữ.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Sáng sớm hôm nay có hai thị nữ đi ra ngoài chọn mua một ít son phấn,

đến nay vẫn chưa về.

Lý Quý thấp giọng nói:

- Ta đã phái người đi tìm, không tìm được!

- Ngươi cho rằng các nàng cầm tiền rồi chạy sao?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

Lý Quý lắc đầu nói:

- Không đáng bao tiền. Không đến nỗi phải chạy, hơn nữa hành lí của các nàng, đồ trang sức và các vật quý trọng cũng đều còn ở trong phủ.

- Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiết Ngưng Ngọc không nhịn được nói:

- Có chuyện gì mau mau nói, ta không có tâm tư thanh thản nói chuyện phiếm với ngươi!

Lý Quý cúi đầu than thở:

- Vương phi. Ta lo lắng có người đã bắt các nàng đi rồi!

- Sao?

Tiết Ngưng Ngọc cau mày trừng mắt nhìn hắn.

Lý Quý gật gù:

- Hiện tại vẫn không tìm được, nếu không phải tự mình chạy đi thì là bị người ta bắt đi rồi!

- Ai lại dám lớn mật như thế chứ?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

Lý Quý nói:

- Khi Vương gia phá đại án, một lưới bắt hết đám buôn người kia, ta hoài nghi... Hoài nghi...

Tiết Ngưng Ngọc không nhịn được nói:

- Lẽ nào là cá lọt lưới đang trả thù sao?

- Đây chỉ là suy đoán của tiểu nhân, không thể coi là thật.

Lý Quý vội nói.

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày không nói. Quay đầu nhìn về phía Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Nếu như đúng là bọn họ, như vậy thật sự rất phiền phức... Vương gia lại đang hôn mê, để ai tới quyết định đây?

Con ngươi Lý Quý đảo một vòng, thấp giọng nói:

- Vương phi, không bằng hỏi Đại tổng quản một câu... bây giờ bên trong nội phủ, cấp bậc cao nhất chính là Đại tổng quản.

Tiết Ngưng Ngọc lạnh lùng nguýt hắn một cái, biết hắn có ý đồ xấu, nàng hừ lạnh nói:

- Chính sự không làm xong mà còn muốn làm ra chút chuyện mờ ám, cẩn

thận cái đầu của ngươi!

Lý Quý vội nói:

- Tiểu nhân chỉ nói một câu, sao có thể làm chủ thay Vương phi được chứ?

Tống Lưu Ảnh quét mắt nhìn Lý Quý một chút, lại nhìn về phía Tiết Ngưng Ngọc:

- Tuy dụng tâm của Lý Quý xấu, nhưng lời hắn nói cũng không phải là không đúng, hai người chúng ta là nữ nhân. Chỉ có thể quản chuyện nội phủ, chuyện bên ngoài, Vương gia không thể làm chủ, vậy thì để Đại tổng quản làm chủ.

- Đại tổng quản mới đến, không biết tình hình của Thần Đô.

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày nói.

Nàng lo lắng vạn nhất Sở Ly làm quá tuyệt, khi An vương tỉnh lại sẽ khó tránh khỏi trách cứ, hơn nữa lại có thủ hạ như Lý Quý, mỗi người đều không có lòng tốt, không cầu công không xuất lực, cố ý cho Đại tổng quản như hắn một đòn cảnh cáo.

Tống Lưu Ảnh thì lại cảm thấy, trên người Sở Ly có thần thông, thích hợp nhất để quản việc này.

- Đại tổng quản không được mà chúng ta cũng không được.

Tống Lưu Ảnh liếc nhìn Lý Quý một chút:

- Bằng vào những mặt hàng này, có thể làm được chuyện gì chứ?

-... Được rồi, vậy chỉ có thể mời Đại tổng quản đến mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Lý Quý, có thể tìm được tóc của hai thị nữ này không?

- Tóc?

Lý Quý chần chờ một chút.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Ít nói nhảm đi, đi tìm tóc của các nàng đến đây, sau đó đưa đến Thiên Xu viện!

- Vâng.

Lý Quý vội vàng gật đầu, ôm quyền lui ra.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tống tỷ tỷ, ngươi ở cạnh Vương gia, ta đi nói với Đại tổng quản.

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu.

Sở Ly đang đọc sách ở trong Thiên Xu viện, Tiêu Thi thì lại nằm tắm nắng ở trên giường nhỏ trong viện, sau khi Tiết Ngưng Ngọc đi vào, nàng lập tức nói mọi chuyện ra.

Sở Ly cau mày:

- Nha hoàn mất tích...

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Đại tổng quản, Vương gia hôn mê bất tỉnh, trong phủ lại có chuyện, chúng ta là nữ nhân cũng không thể tự mình xuất đầu lộ diện, chỉ có thể mời

Đại tổng quản đứng ra!

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Việc nghĩa chẳng từ nan... Để ta xem trước, xem các nàng ở nơi nào một chút.

Bước chân nhẹ nhàng của Lý Quý vang lên, đi tới ngoài Thiên Xu viện.

Tiêu Thi dặn dò một câu, Tuyết Lăng đi ra ngoài tiểu viện, tiếp nhận một cái túi thêu trên tay của Lý Quý ở bên ngoài.

Lý Quý nhìn thấy Tuyết Lăng tức thì ánh mắt sáng lên, hai mắt nhỏ tỏa sáng.

Tuyết Lăng thì lại nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, tiếp nhận túi thêu rồi xoay người trở về tiểu viện.

Lý Quý nhìn chằm chằm vào bóng lưng uyển chuyển của nàng, nuốt nước bọt một cái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Từ Chối

Hắn là Phó tổng quản nội phủ, cũng đã coi như thấy không ít mỹ nữ, nhưng người như Tuyết Lăng, vừa thấy tim đã đập thình thịch, đây là nữ tử đầu tiên làm cho hắn như vậy.

Ánh mắt của nàng lạnh lẽo, dung nhan mỹ lệ như là một thanh bảo kiếm sắc bén, đâm trúng trái tim hắn, hắn bỗng nhiên tuôn ra một loại kích động cực kỳ mãnh liệt, muốn chiếm được nữ nhân này!

Tâm tư của hắn thay đổi thật nhanh, đây chính là nha hoàn của Tiêu vương phi, địa vị không tầm thường, tuy mình là Phó tổng quản, nhưng không quản được lên trên đầu của Tiêu vương phi. Nếu như chọc giận Tiêu vương phi, Đại tổng quản sẽ không bỏ qua cho mình.

Hừ, tuy rằng Đại tổng quản lợi hại, nghe nói đã giết không ít người, nhưng lại chỉ là một vũ phu, trẻ tuổi nóng tính mà thôi!

Lúc đó ở trên tiệc rượu hắn ta cực kì ngang ngược ngông cuồng, có lẽ sẽ không cam lòng làm người dưới, lần này bị mình thi triển một cái kế nhỏ, còn không phải ngoan ngoãn ra tay hay sao? Một khi Vương gia tỉnh lại, người Vương gia gõ đầu đầu tiên chính là Đại tổng quản!

Đến lúc đó, bằng vào ngạo khí của Đại tổng quản, nhất định sẽ chống đối Vương gia, nói không chừng dưới cơn nóng giận Vương gia sẽ trục xuất hắn ra khỏi phủ, thậm chí là giết hắn!

Còn nữa, Đại tổng quản này cũng là hư chức, không có thực quyền gì,

không quản được lên trên đầu mình!

Nghĩ tới đây, hắn nở nụ cười đắc ý, võ công lợi hại thì có ích lợi gì chứ, chỉ là một vũ phu. Thứ chân chính lợi hại chính là đầu óc, một câu nói đã có thể quyết định vận mệnh của một người, cái cảm giác này mới chính thức là kỳ diệu!

Hắn đứng ở ngoài tiểu viện, nghiêng tai lắng nghe.

- Tiết vương phi, vị Lý Phó tổng quản bên ngoài này có chút ý nghĩa.

Sở Ly tiếp nhận túi thêu, cười cười với Tiết Ngưng Ngọc.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tên Lý Quý này có không ít mưu ma chước quỷ, có lúc phải gõ.

- Vậy ta sẽ không lắm miệng.

Sở Ly cười cợt:

- Có điều xem ý của hắn, dường như hắn có chút ý kiến đối với Thu nhi cô nương.

- Sao?

Tiết Ngưng Ngọc ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói:

- Sẽ không... Tên này rất biết đúng mực!

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Vương phi, có lúc con ngươi không có cách nào khống chế được chính mình, biết rõ chuyện không thể làm, nhưng vẫn đi làm. Tuy rằng đôi mắt này

của ta không thể giết ngươi, nhưng cũng có mấy phần năng lực nhìn người.

-... Không có không có.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu nói.

- Chỉ mong là ta nhìn lầm.

Sở Ly cười nói, hững hờ chuyển đề tài câu chuyện:

- Chúng ta không nói những chuyện phiếm này nữa, làm chính sự đi.

- Đúng đúng. Làm chính sự.

Tiết Ngưng Ngọc vội nói.

Trong lòng nàng lại bắt đầu thầm nói.

Tuy rằng Lý Quý này một bụng ý xấu, nhưng lá gan không lớn như vậy, hắn sẽ không có tâm tư gì không tốt với Thu nhi.

Nhưng Đại tổng quản này lại cực kỳ không đơn giản, tuổi còn trẻ đã trở thành nhất phẩm. Tuyệt đối không thể là người ăn nói ba hoa, hắn nói như vậy, nhất định đã nhìn ra một ít manh mối.

Mọi người đều sẽ thay đổi, đặc biệt là ở bên trong hoàn cảnh như Vương phủ, quyền thế sẽ nhanh chóng thay đổi một người. Lý Quý cũng giống như thế, không hắn thật sự không thể thay đổi, chỉ là hắn giỏi về ngụy trang, không biểu hiện ra mà thôi!

Mình tin chắc Lý Quý không có ý nghĩ xấu, thế nhưng vẫn nên đề phòng hỏa hoạn chưa xảy ra, trước tiên cứ tra một chút xem?

Hai loại ý nghĩ dây dưa ở trong đầu, một lát sau nàng đã quyết đoán.

Lặng lẽ tra xét một chút, không cho Lý Quý phát hiện ra là được.

Nếu như thật sự có vấn đề, như vậy thực sự không thể để hắn tồn tại, sắc đảm ngập trời. Một khi nổi lên sắc tâm, như vậy thật sự chuyện gì cũng có thể làm được, phải làm cho hắn cách xa Thu nhi ra một chút.

Một câu nói hời hợt của Sở Ly, Lý Quý ở bên ngoài nghe thấy vậy cả người lạnh lẽo.

Sở Ly vạch trần ra tâm tư ở chỗ sâu trong lòng hắn.

Hắn vừa sợ lại khủng hoảng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mặt trời sáng rõ chiếu lên trên người, nhưng không hòa tan được cảm giác lạnh lẽo tuôn ra ở trong lòng.

…

Sở Ly cầm lấy hai lọn tóc, ngồi vào trên cái giường nhỏ mà Tuyết Lăng chuyển ra, vận chuyển thần thông Thông Thiên triệt địa.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, có chút đăm chiêu.

- Đã tìm được chưa?

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi.

Sở Ly cau mày trầm ngâm:

- Ở ngoài thành... Lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến, sợ rằng một người như ta không được, phải điều động các hộ vệ trong phủ.

- Đương nhiên!

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi:

- Chuyện này còn phải làm phiền Đại tổng quản tự mình dẫn người đi.

Sở Ly nói:

- Ta đi gặp Vương gia một chút.

Hắn nhìn về phía Tiêu Thi.

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc nói:

- Yên tâm đi, bảy cao thủ Thiên Ngoại thiên che chở cho ta. Ngươi đi nhanh về nhanh là được rồi!

Sở Ly gật đầu, nàng có Xá lợi phật châu, mình tùy thời có thể trở về, cho nên cũng không cần lo lắng như vậy.

Hắn và Tiết Ngưng Ngọc đi tới thư phòng.

Bên trong thư phòng chỉ có ba người bảo vệ, Hư Ninh, Trịnh Lập Đức, Tống Lưu Ảnh.

- Các nàng đang ở ngoài thành, Đại tổng quản cần nhân thủ đi cứu người.

Tiết Ngưng Ngọc nhìn về phía Trịnh Lập Đức:

- Trịnh thống lĩnh, ngươi dẫn người đi cùng Đại tổng quản đi!

Vẻ mặt của Trịnh Lập Đức có chút khó dễ:

- Tiết vương phi, bên Vương gia...

- Nếu thực sự không được thì để Tiêu muội muội lại đây, các hộ vệ bên kia đều tới đây.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Như vậy sẽ cân bằng nhân thủ được!

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Không có Vương gia hạ lệnh, chúng ta không thể điều động người trong phủ.

- Đại tổng quản cũng không được?

Tiết Ngưng Ngọc hỏi.

Trịnh Lập Đức nhìn Sở Ly, bất đắc dĩ gật gù.

Sở Ly nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh không nói một lời, lông mày hấp háy, giống như lão tăng nhập định.

Đúng vào lúc này, Lý Quý ở bên ngoài bẩm báo:

- Vương phi, lại có hai thị nữ mất tích.

- Đã xảy ra chuyện gì!

Tiết Ngưng Ngọc lớn tiếng kêu lên:

- Đi vào!

Lý Quý khom người, cẩn thận từng li từng tí một đi tới thư phòng, thấp giọng nói:

- Lại có hai thị nữ không trở về.

- Hiện tại ở bên ngoài còn có bao nhiêu nha hoàn?

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc tức giận kêu lên:

- Lần trước mất tích hai người, sao không gọi tất cả mọi người trở về?

- Vương phi thứ lỗi.

Lý Quý cúi đầu.

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Hiện tại thì sao?

- Vâng, tất cả đều đã trở về.

Lý Quý vội nói.

Tiết Ngưng Ngọc hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trịnh Lập Đức:

- Trịnh thống lĩnh, ngươi muốn thấy chết mà không cứu, đúng không?

- Tiết vương phi...

Vẻ mặt Trịnh Lập Đức có chút khó dễ, nhìn An vương đang hôn mê bất tỉnh.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Trịnh thống lĩnh, như vậy đi, ta và Tiết muội muội nhất trí quyết định, để Đại tổng quản dẫn người đi cứu người. Nếu như Vương gia tỉnh, người phụ trách cũng là chúng ta... Trịnh thống lĩnh, Vương gia hôn mê bất tỉnh, không phải hai người chúng ta cũng không tin được đó chứ?

- Thuộc hạ không dám!

Trịnh Lập Đức vội nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vậy thì bớt dài dòng đi, mau mau dẫn người đi!

Trịnh Lập Đức quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Đại tổng quản, không biết Đại tổng quản muốn dẫn bao nhiêu người theo?

Sở Ly nói:

- Đám người này dám trả thù như thế, nhất định có chuẩn bị mà đến, ít người không có tác dụng, mang tám Thiên Ngoại thiên đi!

- Tám người?

Trịnh Lập Đức cau mày.

- Trịnh thống lĩnh, nếu như lại trì hoãn, các nàng có nguy hiểm gì ta sẽ bắt ngươi hỏi tội!

Tiết Ngưng Ngọc thiếu kiên nhẫn lắc bàn tay ngọc:

- Mau mau, ta đi đón Tiêu muội muội tới đây!

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức bất đắc dĩ gật đầu:

- Xin Đại tổng quản đi theo ta.

Sở Ly nhìn ra hắn bất đắc dĩ, nhưng không thèm để ý.

Trịnh Lập Đức âm thầm kêu khổ.

http://tieulun.hopto.org

Đại tổng quản và An vương không phải là cùng một bên, mà là kẻ thù!

Nếu như Đại tổng quản dẫn theo người đi chịu chết, vậy mình thực sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Cho dù mình thoát giữ được tính mạng, mạng của thuộc hạ không còn. Như vậy khi Vương gia tỉnh lại, mình cũng không trốn tránh được tội!

Hai người đi ra ngoài, Trịnh Lập Đức bắt chuyện một tiếng, tám cao thủ Thiên Ngoại thiên lập tưc xuất hiện.

- Đại tổng quản sẽ dẫn chúng ta đi cứu nha hoàn đang mất tích.

Trịnh thống lĩnh trầm giọng nói, quét mắt nhìn tám cao thủ Thiên Ngoại thiên một chút:

- Mặc kệ thế nào, đều là người của Vương phủ chúng ta, tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu.

- Thống lĩnh, Vương gia đã tỉnh rồi sao?

Một hán tử trung niên hỏi.

Thân thể của hắn cường tráng, tướng mạo anh tuấn, chỉ có một đôi mắt là có chút âm lãnh, như rắn độc nhìn chăm chú vào người ta.

- Ứng Vô Cầu, Vương gia còn chưa tỉnh.

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Có điều Tiêu vương phi sẽ tới đây, đám người Kế lão ngũ sẽ lại đây bảo vệ Vương gia.

- Nếu Vương gia không tỉnh, chúng ta không có mệnh lệnh của Vương gia, không thể điều động.

Ứng Vô Cầu từ tốn nói, ôm quyền liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Đại tổng quản, xin thứ lỗi, chúng ta phải bảo vệ Vương gia, còn những người khác, không liên quan tới chúng ta!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Đắc Tâm

Sở Ly đánh giá hắn vài lần, nhẹ nhàng nói:

- Ứng hộ vệ, ngươi một thân một mình đúng không?

Ứng Vô Cầu lạnh lùng nói:

- Không sai.

Sở Ly gật đầu:

- Chẳng trách.

Ứng Vô Cầu trầm giọng hừ lạnh nói:

- Đại tổng quản có ý gì?

- Nếu như ngươi có thê nhi thì khác.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Như vậy ngươi sẽ không nói ra lời nói này, nếu như người lần này bị cướp đi chính là muội muội của ngươi, hoặc là phu nhân của ngươi, thậm chí là mẫu thân của ngươi, ngươi còn có thể nói như thế sao?

- Chỉ là mấy nha hoàn mà thôi!

Ứng Vô Cầu nhếch miệng cười cười, không thèm để ý nói:

- Nếu như là người nhà của ta, tự nhiên ta sẽ lập tức đi cứu!

Sở Ly thở dài:

- Là người nhà của ngươi, ngươi mới đi cứu, là người Vương phủ thì ngươi sẽ không đi cứu?

Ứng Vô Cầu không thèm để ý nói:

- Nếu như người bị bắt chính là các tiểu thư thì chúng ta mới có thể điều động, những người còn lại, còn chưa đủ tư cách này!

Sở Ly nói:

- Ý nghĩ của Ứng hộ vệ, mọi người đều tán đồng sao?

Mọi người trầm mặc không nói.

Bọn họ đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên, Sở Ly giết chết mười cao thủ Thiên Ngoại thiên trong phủ, có mấy người có quan hệ rất tốt với bọn họ, nhưng lại mạnh mẽ bị Sở Ly chém giết. Trong lòng sẽ khó tránh khỏi sinh ra cảm giác mèo khóc chuột, rất phản cảm người Đại tổng quản như Sở Ly.

Sở Ly biết lúc này không thích hợp để lập uy, bằng không, lòng người sẽ lập tức sụp đổ, mình cũng không thể giết chết mấy cao thủ Thiên Ngoại thiên này?

- Chư vị, người sống cả đời, chú ý một chữ trung.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Trước đó ta là người của phủ Quốc Công thì trung với phủ Quốc Công, bây giờ là người của Vương phủ, sẽ trung với Vương phủ!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người nhìn hắn không hiểu ra sao.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Nhưng phủ Quốc Công, Vương phủ, dựa vào cái gì để ta trung thành tuyệt đối?

Mọi người cau mày, lời này có chút kỳ quái.

Sở Ly nói:

- Ta không biết một nha hoàn có đủ tư cách để điều động cao thủ Thiên Ngoại thiên hay không, ta chỉ biết là, phàm là người tiến vào Vương phủ, mặc kệ là thị vệ hay là nha hoàn, mặc kệ là cao thủ Thiên Ngoại thiên hay là người bình thường không biết võ công, đều là người của Vương phủ, đều sẽ được Vương phủ bảo vệ!

Hai mắt của hắn tỏa sáng. Sáng quắc bức người:

- Phàm là người trong Vương phủ ta, chỉ cần bị thương, Vương phủ tất sẽ phái người đi cứu viện, tất sẽ trả thù lại trả thù gấp mười lần!

Ánh mắt của Sở Ly rất sắc bén. Trầm giọng hừ lạnh nói:

- Nếu như các ngươi tự cao mình là cao thủ Thiên Ngoại thiên, không muốn cứu người, như vậy ta cũng sẽ không miễn cưỡng, ta sẽ tự mình đi, cho dù không cứu các nàng lại được thì cũng phải để cho các nàng biết, Vương phủ cũng không từ bỏ các nàng, các nàng là một phần tử của Vương phủ!

Lời nói của hắn như muốn tiến vào trong lòng của mỗi một người vậy.

- Chư vị là cao thủ Thiên Ngoại thiên, có thể tung hoành thiên hạ, vì lẽ đó không biết khi một người gặp phải tuyệt cảnh sẽ khát vọng đồng bạn tới cứu giúp cỡ nào đâu!

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhìn về phía Trịnh Lập Đức nói:

- Trịnh thống lĩnh, nếu mọi người đã không muốn đi ta cũng không miễn cưỡng, cứ để bọn họ ở đây bảo vệ Vương gia, dù sao an nguy của Vương gia quan trọng hơn. Tự ta đi là được.

Trịnh Lập Đức thầm than lợi hại.

Không hổ là người tuổi còn trẻ đã có thể trở thành nhất phẩm, tâm trí thủ đoạn đều hơn người.

Hắn vốn cho là y theo tính khí của Đại tổng quản, tuyệt đối sẽ mạnh mẽ giáo huấn Ứng Vô Cầu, lập uy làm cho mọi người kinh sợ, để bọn họ ngoan ngoãn nghe lời.

Thế nhưng hắn lại không hề nghĩ rằng, Đại tổng quản lại dùng nhu thắng cương, khắc chế tính khí, lấy tình động người.

Bản lĩnh đầu độc lòng người của vị Đại tổng quản này đúng là nhất tuyệt, nếu lời nói này truyền đi, nhất định sẽ được mọi người bên trong phủ ủng hộ, uy vọng càng tăng thêm.

Nếu như đám người mình thờ ơ không động lòng, không có hành động, nhất định sẽ bị chỉ trích, sẽ trở thành công địch của tất cả mọi người bên trong phủ, bị cô lập.

Dù sao trong Vương phủ vẫn là người bình thường chiếm đa số, cao thủ Thiên Ngoại thiên chỉ có mười mấy người, hơn trăm người còn lại đều là người bình thường, bị bọn họ cô lập và căm thù, mùi vị đó tuyệt đối không dễ chịu, quan hệ bên trong phủ đan xen chằng chịt. Không biết tới chỗ nào sẽ phải chịu làm khó dễ, mà bị gây khó dễ khắp nơi thì bọn họ sẽ nửa bước khó đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly quét mắt nhìn mọi người một chút, xoay người rời đi.

- Đại tổng quản!

Trịnh Lập Đức vội nói:

- Mọi người cùng đi đi!

- Cùng đi đi!

Mọi người vội nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Được, vậy mọi người chúng ta cùng cứu nha hoàn của Vương phủ về, mạnh mẽ thu thập đám người kia, để cho bọn họ biết, người của An vương phủ chúng ta không thể động vào!

- Vâng!

Mọi người trầm giọng nói.

Mấy câu nói của Sở Ly rõ ràng, vang vọng toàn bộ Vương phủ, tất cả mọi người đều nghe được, làm cho bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tiêu Thi nằm ở Thiên Xu viện cũng nghe thấy rất rõ ràng, nàng lắc đầu mở miệng mỉm cười.

…

Sở Ly suất lĩnh chín vị cao thủ Thiên Ngoại thiên nhẹ nhàng rời khỏi An vương phủ, vòng qua phố lớn, lặng lẽ ra khỏi Thần Đô, đi tới một rừng cây hạnh rậm rạp ở bên ngoài thành.

http://tieulun.hopto.org

Đám người Trịnh Lập Đức không hỏi nhiều, theo sau tiến vào rừng cây hạnh.

- Mọi người cẩn thận một chút, đừng gây ra động tĩnh quá lớn, người đang ở bên trong.

Sở Ly hạ thấp giọng.

Chín người chậm rãi gật đầu.

Bọn họ thả nhẹ tay chân, chầm chậm áp sát, nhìn thấy ở trong nơi sâu của rừng rậm có một tòa trang viên, nếu không thâm nhập vào trong rừng rậm thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra trang viên ở nơi này.

Bên trong trang viên có mười ba ngôi nhà, nối liền thành một hình vòng tròn, ở giữa là một luyện võ trường bằng phẳng, đang có một đám mười mấy người luyện công.

Ánh mặt trời sáng rõ chiếu lên thân thể để trần của bọn họ, bắp thịt cân xứng mà hiện ra ánh sáng ôn hòa lộng lẫy.

Chín vị cao thủ Thiên Ngoại thiên tới gần, bọn họ tự có cảm giác, quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Sở Ly và chín người khác.

Sở Ly trầm giọng quát lên:

- Vọt vào!

Thân pháp của mọi người đột nhiên tăng nhanh, vọt thẳng vào bên trong.

Sở Ly không tiến theo cùng bọn hắn mà tiến vào một căn phòng khác.

Trong phòng, trên một cái giường nhỏ, y phục của bốn thị nữ xốc xếch, bị ném lên trên giường nhỏ, ngang dọc tứ tung, đang trợn mắt lên, ngơ ngác

nhìn Sở Ly.

Sở Ly nhìn thấy y phục của các nàng tuy loạn, nhưng lại không có dấu hiệu bị xâm phạm, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đưa tay giải huyệt đạo các nàng ra, nhíu mày.

Ở dưới giường của các nàng có một thiếu nữ đang hấp hối, trong miệng phun ra bọt máu, trong ngực có cắm một cái chủy thủ, mắt thấy sẽ không sống được nữa.

Tiếng ầm ầm bên ngoài rất nhanh đã dừng lại, đám người Trịnh Lập Đức vọt vào.

- Đinh Ninh!

Tam nữ được giải huyệt đạo, lập tức tiến đến trước mặt nữ tử kia, nắm lấy tay của nàng, nước mắt ào ào chảy xuống.

Trịnh Lập Đức vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đám người bại hoại này muốn gây rối đối với chúng ta, Đinh Ninh tự sát, doạ lui bọn họ!

Một thiếu nữ lau nước mắt nói.

- Con bà nó, không nên thả cho chạy bọn họ!

Trịnh Lập Đức oán hận vỗ bàn một cái.

- Rầm!

http://tieulun.hopto.org

Bàn vỡ vụn một chỗ.

Sở Ly từ trong lòng móc ra một cái bình ngọc màu trắng, đổ ra một viên đan dược màu đỏ thắm, nhét vào trong miệng của Đinh Ninh, lại vận công vỗ nhẹ ngực của nàng mấy lần, sau đó chậm rãi nhổ chủy thủ ra, không khiến cho quá nhiều máu chảy ra ngoài.

- Đinh Ninh sẽ chết sao?

Một thiếu nữ vội hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Đừng lo lắng, nàng không chết được... Trịnh thống lĩnh, trước tiên cứ đưa các nàng trở về đi đã.

- Đại tổng quản, Đinh Ninh đã được phục dụng Kỳ Nguyên đan đúng không?

Trịnh Lập Đức hỏi.

Sở Ly gật gù.

Trịnh Lập Đức than thở:

- Khâm phục!

Kỳ Nguyên đan quý giá chẳng khác nào có thêm một cái mạng, nhưng lại để cho một nha hoàn ăn vào.

Xem ra lời nói trước đó của hắn không phải là nói xuống, Đại tổng quản như vậy quả thực đáng giá để nghe lệnh, đổi lại là Vương gia, tuyệt sẽ không nỡ dùng viên Kỳ Nguyên đan này!

http://tieulun.hopto.org

- Đại tổng quản, có thể theo được đám người kia không?

Trịnh Lập Đức oán hận nói:

- Chúng ta phải làm thịt bọn họ!

Ánh mắt Sở Ly quét một chút ở trong phòng, nhìn thấy trên đầu giường có một sợi tóc, hắn đưa tay nhặt lấy, lại hỏi thiếu nữ lúc trước:

- Là tóc của bọn họ sao?

- Vâng.

Thiếu nữ vội vàng gật đầu:

- Là bị Đinh Ninh giật lấy!

- Vậy thì có thể tìm được bọn họ!

Sở Ly nói.

Trịnh Lập Đức liếm môi một cái:

- Chúng ta phải nhổ sạch sào huyệt của bọn chúng, để cho bọn chúng sợ hãi, biết Vương phủ chúng ta lợi hại ra sao!

- Đúng, diệt sào huyệt của bọn chúng!

Những người còn lại trầm giọng nói.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của bốn thiếu nữ này, Điền Ưng tức giận, hận không thể đại khai sát giới.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Cảnh Ngộ

Sở Ly trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Được, như vậy mọi người đi diệt sào huyệt của bọn họ! Ta và Trịnh thống lĩnh sẽ đưa bốn vị cô nương trở về trước, mọi người cứ ở chỗ này chờ một chút!

- Được, trước tiên đưa các nàng trở về đi!

Trịnh Trịnh Lập Đức nói.

Hắn thấy mọi người hiếm khi nhiệt huyết sôi trào một lần, giống như đã trở về thời kỳ còn trẻ, hắn cũng không muốn ngắt hứng thú của mọi người.

Hai người đặt tay lên ống tay áo của các nàng, nắm chặt tay các nàng, nhẹ nhàng rời đi.

Sở Ly một bên thi triển khinh công, một bên dùng Khô Vinh kinh rót linh khí vào trong cơ thể của Đinh Ninh, trợ giúp nàng khôi phục thương thế.

Đinh Ninh yếu đuối, bị một đao đâm vào, trái tim bị thương không quá nặng, nhưng cho dù như vậy cũng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, ăn Kỳ Nguyên đan vào, nàng cũng phải dưỡng thương mất một tháng.

Rất nhanh hai người đã trở lại Vương phủ, thả các nàng vào bên trong phủ, lại trực tiếp xoay người lại.

- Đại tổng quản, đám gia hoả này dám trả thù đối với Vương phủ chúng

ta, có lẽ sẽ không đơn giản.

Trịnh Lập Đức đi theo bên người Sở Ly, trầm giọng nói:

- Đại tổng quản có thể đoán ra được thân phận của bọn họ không?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đánh qua mới biết, ngươi đã giao thủ với bọn hắn, có manh mối gì không?

- Võ công của bọn họ rất kỳ quái.

Trịnh Lập Đức cau mày nói:

- Sao ta cảm giác không giống như võ công của Đại Quý chúng ta.

- Lẽ nào là Đại Ly?

Sở Ly cau mày:

- Vậy thì chẳng trách!

- Không có ý tốt.

Trịnh Lập Đức thở dài.

- Vì lẽ đó phải đánh cho bọn hắn đau, thậm chí diệt bọn hắn!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Để cho bọn họ biết Vương phủ không phải dễ trêu, sẽ trả thù lại gấp trăm lần, để bọn họ sợ hãi, không dám trêu chọc chúng ta nữa!

- Chỉ có thể như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Lập Đức nói.

Hắn mơ hồ cảm thấy đối thủ lần này không bình thường, e rằng sẽ không dễ dàng đối phó như thế.

Hai người hội họp với tám người, sau đó chạy đi về hướng chính nam, chưa chạy ra được trăm dặm thì đã đi tới một thung lũng.

- Bọn họ ở chỗ này?

Chín người Trịnh Lập Đức đánh giá toà sơn cốc này, yên tĩnh bình hòa, thực sự không giống chỗ ở của quá nhiều người, hoàn toàn không có tiếng huyên nháo ầm ĩ.

Sở Ly nói:

- Mọi người cẩn thận một chút, nơi này có không ít cao thủ, đánh không lại thì chạy!

- Đại tổng quản yên tâm. Chúng ta có mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, còn sợ cái gì chứ?

Có người cười nói.

Sở Ly cười lắc đầu.

Mười cao thủ Thiên Ngoại thiên, mấy chữ này thực sự không may mắn, lần trước An vương phủ điều động mười cao thủ Thiên Ngoại thiên. Bị mình giết, đừng để lần này đến phiên mười người mình bị người khác giết, như vậy sẽ là chuyện trào phúng rất lớn.

Bọn họ một tiến vào thung lũng, bên tai tức thì truyền đến một tiếng gào to:

- Là người nào!

Hai mươi mấy người trong nháy mắt bắn ra, nhằm về phía bọn họ.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút.

Hai mươi lăm cao thủ. Sáu Thiên Ngoại thiên, còn lại chính là Tiên Thiên.

Chín người Trịnh Lập Đức nhìn thấy mấy gia hỏa đào tẩu lúc trước đã xác định không thể nghi ngờ chính là sào huyệt mà bọn họ muốn tìm, tức thì cả đám trở nên mù quáng.

Thấy chỉ có sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong lòng bọn họ buông lỏng, hét lớn một tiếng:

- Giết!

Ba mươi lăm người tức thì hỗn chiến thành một đoàn.

Không cần Sở Ly ra lệnh, đám người Trịnh Lập Đức phối hợp nhuần nhuyễn, sáu người tiếp đón cao thủ Thiên Ngoại thiên của đối phương, ba người còn lại tiếp đón Tiên Thiên.

Sở Ly không vội vã động thủ mà đứng ở một bên.

Ba cao thủ Thiên Ngoại thiên như hổ vào bầy dê. Hầu như không có ai đỡ nổi một kích, trong thời gian uống một chén trà, tất cả mười chín cao thủ Tiên Thiên đều ngã xuống đất.

Sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên khác vẫn không rơi xuống hạ phong, đối mặt với chín người vây công vẫn chịu đựng được.

Sở Ly cau mày, sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên này rất khó chơi, không phải là cao thủ bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Hai tay hắn đồng thời bắn ra.

- Sưu! Sưu!

Trong hai tiếng kêu nhỏ, ánh bạc bắn về phía một lão giả.

Lão giả này xem qua không khác gì lão nông, sắc mặt hồng hào, tóc hoa râm, nhưng thân thủ lại cực kỳ mạnh mẽ. Là người có võ công mạnh nhất bên trong sáu người, không ngờ hai cao thủ Vương phủ lại không ép được hắn.

Phi đao vừa ra, lão giả kia đã cảm ứng được nguy hiểm, đột nhiên lướt ngang. Miễn cưỡng né được hai đao, hai tay vung ra như điện, chưởng ảnh đầy trời ép tới cho hai cao thủ của Vương phủ không thở nổi.

Nhân vật lợi hại như vậy, có lẽ là cao thủ đại danh đỉnh đỉnh trong chốn võ lâm, Sở Ly thầm nghĩ, cao thủ như thế không phải là thứ mà người bình thường có thể điều động được.

- Các ngươi là người nào?

Sở Ly quát lên.

- Khặc khặc!

Lão giả kia cười lạnh nói:

- Chúng ta là ai cũng không biết mà dám giết tới cửa? Các ngươi có thể sống đến hiện tại, đúng là hiếm thấy!

Sở Ly nói:

- Không quản các ngươi là ai, cướp người của Vương phủ chúng ta thì giết không tha!

- Khẩu khí thật là lớn!

Lão giả kia cười lạnh nói:

- An vương phủ là đệ nhất thiên hạ sao? Các ngươi thực sự có thể giết được chúng ta hay sao?

Sở Ly hừ lạnh một tiếng:

- Trịnh thống lĩnh, có cao thủ đang chạy tới, chúng ta phải mau mau giải quyết bọn họ!

- Vâng!

Đám người Trịnh Lập Đức đáp một tiếng, bắt đầu điên cuồng tấn công giống như bão táp.

Hai cao thủ Vương phủ đang vây công một đối thủ, một cao thủ Vương phủ bỗng nhiên rời đi, chuyển về một bên khác, hội họp cùng với hai cao thủ Vương phủ khác, biến thành ba cao thủ Vương phủ vây công một người.

Đối thủ của bọn họ là một hán tử trung niên, đối mặt với ba cao thủ Vương phủ vây công, rất nhanh đã không chống đỡ nổi, người bên cạnh muốn tới đây giúp đỡ thế nhưng lại bị liều mạng ngăn cản. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị đánh bại, phun máu rồi hôn mê.

Ba cao thủ còn lại lần nữa tập trung vây công một người, trực tiếp đánh tan ý chí chống đỡ của hắn.

Hai tay Sở Ly vẩy ra, lại bắn ra hai thanh phi đao, ngăn cản lão giả kia, ép hắn không thể đi cứu viện.

Trải qua thời gian này đã có hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên ngã xuống.

Sắc mặt của Sở Ly bỗng nhiên biến đổi, trầm giọng nói:

- Có cao thủ đến rồi, chúng ta mau rời đi!

Trịnh Lập Đức cười nói:

- Đại tổng quản, ở lại diệt bọn họ đi!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Chúng sắp tới rồi, đi mau!

- Chờ bọn hắn đến rồi, chúng ta cũng diệt bọn hắn!

Trịnh Lập Đức nói.

Đám người còn lại lần nữa điên cuồng tấn công.

Cũng khó trách bọn họ không muốn đi, thấy tình thế tốt đẹp như vậy, chỉ còn lại bốn vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, mà bọn họ có mười người, không tốn bao lâu là có thể diệt được hết, sau đó lại vinh quy về phủ cũng không muộn.

Sở Ly bất đắc dĩ lắc đầu, uy vọng của mình vẫn chưa đủ, không làm được một lời kỷ luật nghiêm minh.

Một tiếng hét dài đột nhiên vang lên, vang tận mây xanh, nhưng đã thấy một bóng người chẳng khác nào một vệt khói bắn tới, trong chớp mắt đã đến gần đây.

- Ầm ầm!

Hai cao thủ Vương phủ bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi ở trên không trung.

Đây là một nam tử trung niên tuấn dật, khí tức trên người như núi như biển, ép cho người ta không thở nổi, giống như bọn họ đã biến thành cao thủ Tiên thiên, không có chút sức lực chống lại nào cả.

Sở Ly trầm giọng quát một tiếng:

- Mọi người đi trước, ta đến ngăn chặn hắn một chút!

- Đại tổng quản!

Trịnh thống lĩnh quát lên:

- Mọi người cùng tiến lên!

- Cùng tiến lên cũng vô dụng, đi mau!

Sở Ly nắm hai cao thủ Vương phủ trên mặt đất lên, ném văng ra ngoài:

- Khinh công của ta tốt, có thể chạy trở về, nếu không đi nữa, một người cũng đi không xong!

-... Đại tổng quản, bảo trọng!

Trịnh Lập Đức khẽ cắn răng, trầm giọng đáp.

Hắn nhìn thấy võ công của người trung niên kia, trong lòng đã lạnh cả người. Hắn biết Sở Ly không nói sai, đám người mình không có một ai là đối thủ của hắn, khinh công như vậy, có vây công cũng vô dụng, chỉ có thể bị hắn giết chết từng người mà thôi.

- Ầm ầm ầm ầm...

Sở Ly chặn lại ở trước người nam tử trung niên tuấn dật, vung quyền nghênh đón.

Quyền của hắn nhẹ nhàng như không có lực lượng, thứ hắn dùng chính là quyền pháp của Lục Quốc công, tinh khiết như thực chất, quyền kình của mỗi một quyền giống như đá va chạm tới vậy.

Trung niên tuấn dật có chút bất ngờ, sau khi đánh ra mấy chưởng, thấy không làm gì được Sở Ly, hắn như quỷ mị lóe lên, xuất hiện ở sau lưng Sở Ly.

Sở Ly cũng lóe lên, biến mất ở tại chỗ, xuất hiện sau lưng của hắn.

Chỉ thấy hai người giữa trường tránh đến tránh đi, đều để lại một cái bóng mơ hồ, ai cũng không đuổi kịp được ai.

Sở Ly âm thầm cảm khái tên này rất lợi hại, tuy rằng không dùng Thần Túc thông, nhưng khinh công của mình cũng đã đủ để khinh thường võ lâm, mà không ngờ người này lại ngang hàng với mình.

Trung niên tuấn dật cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới gia hỏa tuổi trẻ này lại có khinh công không phân cao thấp với mình.

Hắn rất hứng thú, không để ý tới đám người Trịnh Lập Đức đang thoát đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Thoát Thân

- Khá lắm, khinh công rất tốt!

Hắn cười ha hả rồi nói một tiếng, thân thể đột nhiên tăng nhanh, hóa thành một mảnh bóng mờ phập phù, giống như đã biến thành cái bóng của Sở Ly, mặc cho Sở Ly biến ảo thân pháp ra sao thì đều bị hắn theo sát sau lưng.

- Ầm ầm ầm ầm ầm...

Tiếng vang trầm liên miên không dứt vang lên ở giữa hai người.

Quyền kình và chưởng lực chạm vào nhau, như một mảnh sóng dữ mãnh liệt.

Cỏ cây chung quanh bị cuốn lên, bùn cát bay lên theo, dần dần không thấy còn thân thể của hai người nữa, bọn họ như đã đưa thân vào trung tâm của vòng xoáy, chung quanh là gió lớn gào thét, vị trí của hai người lại bình tĩnh dị thường.

Đám người xem cuộc chiến chung quanh trợn mắt lên, bị lực lượng vô hình không ngừng đẩy lùi về sau.

Trong mắt bọn họ, Trần Không chính là cao thủ đỉnh cao nhất trong đương đại, khinh công tuyệt đỉnh, tu vi thâm hậu cực điểm. Nhưng bây giờ lại đánh tới mức ngang tay với một người trẻ tuổi.

Trần Không thở dài nói:

- Tiểu tử, một thân tu vi của ngươi làm sao mà có được vậy?

Chưởng kình của hắn phập phù khó lường, từ các phương hướng khác nhau đánh tới, giống như tự mình biến chuyển hướng, khó lòng đề phòng.

Sở Ly dựa vào Đại Viên Kính Trí, có thể nhìn thấy rõ chưởng kình của hắn, cho nên mới có thể đề phòng được, đổi lại là một người khác thì chỉ có thể dựa vào cảm ứng để đối phó. Hơn nữa Trần Không ra tay rất nhanh, thân pháp rất nhanh, rất khó để chống đỡ được.

Sở Ly mỉm cười:

- Chỉ là kỳ ngộ mà thôi, chẳng có gì lạ, chỉ là tu vi tiền bối thâm hậu, có lẽ không phải là hạng người vô danh!

- Lão phu Trần Không.

Trần Không nhẹ nhàng ra chưởng, thân pháp cũng phập phù, theo sát ở phía sau Sở Ly, tìm kiếm kẽ hở của Sở Ly, chỉ chờ Sở Ly hơi chút vô ý thì sẽ tìm cách mà vào, phá giải cục diện hòa.

- Trần Không...

Sở Ly lắc đầu.

Đúng là hắn chưa từng nghe nói qua cái tên này, xem ra là cao thủ lánh đời.

Trong chốn võ lâm có hơn một trăm vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, nhưng đều nấp trong chỗ tối, không hiện ra hậu thế có không ít. Những người này mai danh ẩn tích đều có mục đích riêng, có người giấu ở Vương phủ, có người giấu ở phủ Quốc Công, thậm chí có người ẩn giấu ở môn phái.

Như Đại Lôi Âm tự vậy, không biết có bao nhiêu cao thủ lánh đời.

http://tieulun.hopto.org

Trần Không cười ha hả:

- Ngươi chưa từng nghe tới cũng là chuyện đương nhiên, lão phu rất ít khi ở Thần Đô!

- Các ngươi cướp đoạt con nhà quan viên. Rốt cuộc làm muốn như thế nào?

Sở Ly hừ lạnh nói.

Hắn vẫn đang suy đoán, cướp đoạt con của đám quan viên, dù thế nào cũng sẽ không phải là muốn thu làm đệ tử? Cho nên sẽ có mục đích khác.

Khuôn mặt tuấn dật của Trần Không hiện lên nụ cười, nói:

- Chúng ta không có ác ý!

Sở Ly đã nhìn thấu ý nghĩ của hắn, lắc lắc đầu nói:

- Quỷ kế đa đoan. Quả thực không phải là chính đạo, chúng ta cũng chỉ như nhau, cáo từ!

Hắn thầm than lợi hại, quả nhiên người già thành tinh, đây là một màn kịch do Thành vương diễn.

Trước hết để cho đám thủ hạ này cướp con của đám quan viên. Sau đó Thành vương lại ra tay đoạt lại, lập công lao ngập trời, để cho những đại thần cảm kích ân đức.

Thế nhưng hắn lại không hề nghĩ rằng, nửa đường bị An vương chết tiệt hái trái cây.

Thành vương nhọc lòng bố cục như vậy, sắp thu lưới tới nơi, thế nhưng

trong chớp mắt lại dã tràng xe cát. Hắn há có thể không nổi trận lôi đình, không trả thù lại hay sao?

Hắn âm thầm đề phòng Thành vương này, càng là người sử dụng thủ đoạn như vậy thì lại không thể coi thường.

Có lẽ đám người Trịnh Lập Đức đã chạy xa, Trần Không không đuổi kịp, mình cũng không cần dây dưa nữa.

Thân pháp của Trần Không cực cao, tu vi so với mình càng sâu hơn nhiều. Mình muốn thu thập hắn sẽ phải bỏ ra cái giá khổng lồ, bên cạnh hắn còn có mấy vị cao thủ Thiên Ngoại thiên nhìn chằm chằm vào mình nữa.

Huống chi, Trần Không có tu vi như vậy, tất sẽ có đòn sát thủ, không hắn mình đã giết được người ta. Ngược lại còn sẽ bị người ta giết chết, cho nên mọi người đều nhường một bước thì hơn, tu vi đến trình độ này, không có đại thù sinh tử thì cũng không cần thiết phải liều mạng. Thường thường sẽ là lưỡng bại câu thương.

Trần Không cười ha hả, nói:

- Tiểu tử muốn đi sao, nào có dễ dàng như thế chứ?

Sở Ly đột nhiên lướt người đi, trong nháy mắt đã thoát khỏi Trần Không dây dưa, bước lên trên ngọn cây của một gốc cây thông, nhẹ nhàng rời đi.

- Đừng chạy!

Trần Không theo sát phía sau, các cao thủ Thiên Ngoại thiên còn lại chỉ có thể giương mắt nhìn. Trong chớp mắt, hai người đã biến mất.

Linh khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt rót vào, chuyển hóa thành nội lực tinh khiết tới cực điểm, thân thể càng lúc càng nhanh, Trần Không

đuổi một trận, phát hiện ra không thể thu hẹp cự ly với Sở Ly. Nếu cứ tiếp tục như thế, đến Thần Đô cũng không đuổi kịp.

Hắn lắc đầu một cái:

- Tiểu tử, sau này chúng ta còn gặp lại!

Sở Ly vung vung tay về phía sau, biến mất không còn tung tích.

Chạy ra một dặm đường, hắn phun ra một ngụm máu tụ, tu vi của Trần Không hơn mình một bậc, nếu đánh tiếp nữa, quả thực sẽ phải dùng tuyệt chiêu.

…

Hắn đi tới trong phủ, trực tiếp tìm Trịnh Lập Đức tới.

Chín người bọn họ đang ngây ngốc ở trong một tòa đình viện, sắc mặt nặng nề.

Nhìn thấy Sở Ly xuất hiện, Trịnh Lập Đức nói:

- Đại tổng quản, không có bị thương chứ?

Sở Ly nói:

- Một chút thương thế nhỏ, không quá đáng lo, tên kia là Trần Không, mọi người đã nghe nói qua chưa?

- Trần Không...

Mọi người cau mày trầm ngâm.

Ứng Vô Cầu nói:

- Đại tổng quản, dường như ta đã nghe nói qua, sáu mươi năm trước, Trần Không là thanh niên thiên tài rất nổi tiếng, giống như Đại tổng quản vậy, khinh công tuyệt thế, chưởng pháp kỳ dị, nhưng sau đó lại không còn tin tức về hắn nữa. Tất cả đều cho rằng hắn đã chết đi, không nghĩ tới lại xuất hiện!

Sở Ly nói:

- Là cao thủ của phái nào?

Ứng Vô Cầu lắc đầu một cái:

- Lai lịch của hắn rất thần bí, có người nói là môn phái lánh đời, không ai biết.

Sở Ly đăm chiêu.

Hắn móc ra một cái bình ngọc ở trong lòng, đổ ra hai viên Kỳ Nguyên đan rồi đưa cho Trịnh Lập Đức:

- Cho bọn họ ăn vào đi!

- Kỳ Nguyên đan?

Trịnh Lập Đức vội hỏi.

Sở Ly nói:

- Bọn họ bị thương quá nặng, chỉ có Kỳ Nguyên đan mới có thể cứu được một mạng, chưởng lực của Trần Không này quá mạnh, sau này khi mọi người đi ra ngoài cần cẩn trọng một chút, gặp phải tên này, có chạy cũng vô dụng, lập tức gọi người hỗ trợ!

Bọn họ chậm rãi gật đầu.

Hai đồng bạn bị thương làm cho trong lòng bọn họ nặng nề, Trần Không chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, không ngờ lại trực tiếp đập tan lục phủ ngũ tạng của bọn họ. Chưởng lực quỷ dị đáng sợ như vậy, bọn họ tuyệt không ngăn được.

Nếu không phải là cao thủ Thiên Ngoại thiên có sức sống mạnh mẽ thì lúc này bọn họ đã khí tuyệt, thân thể cứng ngắc rồi.

Tuy rằng bọn họ đại thắng, nhưng cũng không có chút cảm giác cao hứng nào cả.

- Đại tổng quản, ta thấy Kỳ Nguyên đan của Đại tổng quản cũng không nhiều.

Trịnh Lập Đức nói.

Sở Ly cười nói:

- Còn sót lại hai viên, một viên cho ta, một viên cho tiểu thư, vì lẽ đó mọi người phải cẩn thận, đừng tiếp tục bỏ mạng, chỉ còn đúng viên Kỳ Nguyên đan của ta mà thôi!

- Đại tổng quản yên tâm!

Chúng nhân cười nói.

Kỳ Nguyên đan quý giá thế nào bọn họ đều hiểu, một viên một mạng, Sở Ly một lần lấy ra hai viên, có thể nói là cực kỳ hùng hồn, đổi lại là Vương gia thì sẽ không hùng hồn như thế. Chết thì chết, hắn lại vơ vét cao thủ là được.

Sở Ly nói:

- Quả nhiên không có ý tốt, dám vuốt râu hùm của Vương phủ chúng ta, không phải nhân vật bình thường. Trần Không này quả thật có tư cách, mọi

người đều phải mang theo tên báo hiệu, một khi đụng phải hắn thì lập tức bắn tên, ta sẽ chạy tới tiếp viện!

- Vâng!

Mọi người trầm giọng nói.

Bọn họ đối đầu Trần Không chỉ có thể chịu đòn, khinh công không được, tu vi không đủ.

Nhưng Đại tổng quản có khinh công tuyệt đỉnh, tu vi thâm hậu, lại có thể đỡ được Trần Không, nếu bọn họ gặp phải Trần Không, chỉ có thể dựa vào hắn cứu viện mà thôi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Lần này chúng ta đã diệt ba vị cao thủ Thiên Ngoại thiên của bọn hắn, cũng coi như đã xả được cơn giận, mặc kệ thế nào, xem như là kiếm lời, dương uy phong của Vương phủ chúng ta. Mọi người đừng cúi đầu ủ rũ nữa!

- Đại tổng quản, thực lực của Vương phủ chúng ta còn chưa đủ.

Trịnh Lập Đức lắc đầu than thở:

- Thiếu cao thủ hàng đầu như Trần Không.

Có người cười nói:

- Không phải chúng ta có Đại tổng quản sao?

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Đại tổng quản quyền cao chức trọng, sao có thể để Đại tổng quản tự mình động thủ được chứ?

Sở Ly nói:

- Ta có quyền cao chức trọng thì cũng là người của Vương phủ chúng ta, sẽ không bàng quan đứng nhìn!

- Đa tạ Đại tổng quản!

Trịnh Lập Đức ôm quyền nói.

Sở Ly vung vung tay:

- Thưởng thì sau đó sẽ đưa tới, mọi người cực khổ rồi, đi đi.

Hắn xoay người rời khỏi đình viện, trở lại thư phòng của An vương.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Làm Tức Giận

Nhìn thấy hắn trở về, Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc nở một nụ cười.

- Đại tổng quản, bốn thị nữ kia đã cứu về rồi?

Tống Lưu Ảnh mỉm cười nói:

- Đúng là làm khổ cho các nàng.

Bốn thị nữ này đều có mấy phần tư sắc, rơi xuống trên tay nam nhân như lang như hổ sao có thể không bị xâm phạm cơ chứ? Không nghĩ tới các nàng lại bình yên trở về, quả thực là vận hạnh nha!

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Vận may của những nha đầu này cũng quá tốt!

Sở Ly nói:

- Thiệt thòi nhất là Đinh Ninh cô nương kia, cương liệt bất khuất, vì vậy mới làm đám người kia chấn động, bằng không các nàng cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi được!

- Ài...

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu nói:

- Nha đầu Đinh Ninh này, tính tình luôn luôn như vậy.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Đinh Ninh là nha đầu Tiết gia, cùng theo Tiết muội muội tiến vào phủ, từ trước đến giờ tính tình cương liệt, lần này xém chút mất mạng, nhờ có Đại tổng quản ngươi cứu về đó!

Sở Ly nói:

- Cũng là vận may của nàng tốt... Hiện giờ đã không có gì đáng ngại rồi chứ?

- Đã phục dụng Kỳ Nguyên đan của ngươi, nàng có chịu thương thế nặng đến đâu cũng không quan trọng nữa rồi.

Tiết Ngưng Ngọc nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Ân cứu mạng không cần báo đáp, không bằng để cho nàng qua đó hầu hạ ngươi đi, ngươi đường đường là Đại tổng quản, cũng không thể không có hạ nhân hầu hạ.

Sở Ly vội vã xua tay:

- Nha hoàn ta đã có, không cần Đinh Ninh cô nương, đừng để nàng đến là được rồi.

- Tuyết Lăng đúng không?

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Không chỉ có người đẹp đẽ, võ công cũng rất lợi hại, có đúng hay không?

- Võ công của nàng kém xa.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Thời gian dài cũng coi như là thuận lợi.

Tiết Ngưng Ngọc nghe ra tâm ý từ chối của hắn cho nên cũng không miễn cưỡng nữa, nàng cười nói:

- Rốt cuộc là ai làm?

- Vương phi không biết thì tốt hơn.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Có một siêu cấp cao thủ, mọi người có thể thoát được tính mạng đã là may mắn rồi!

- Siêu cấp cao thủ?

Hai nữ cau mày.

Sở Ly nói:

- Cao thủ hàng đầu như vậy cũng không phải là thứ mà bình thường thế lực có thể có, đối thủ lần này của Vương phủ chúng ta không đơn giản, để Vương gia tỉnh lại rồi quyết định đi.

- Ài...

Nhị nữ không khỏi thở dài.

Dựa vào bộ dáng này của Vương gia, sợ là trong một chốc một lát không thể giải quyết được mọi chuyện.

Đang nói chuyện, An vương bỗng nhiên nhúc nhích một chút, chậm rãi

mở mắt ra.

Nhị nữ vui mừng khôn xiết, vội vã nhào tới.

Tống Lưu Ảnh vội hỏi:

- Vương gia?

Hư Ninh nói:

- Bây giờ Vương gia vẫn còn rất suy yếu, sẽ không tỉnh táo quá lâu.

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi:

- Vương gia, thân thể thế nào rồi?

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vương gia, chuyện trong phủ để ai quyết định?

Ánh mắt của An vương rơi vào trên người Sở Ly. Đột nhiên sáng ngời.

Sở Ly nói:

- Hai vị Vương phi, ta có mấy câu nói muốn bẩm báo với Vương gia.

- Chúng ta phải tránh sao?

Tống Lưu Ảnh hỏi.

Sở Ly lắc đầu.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc tránh ra, Sở Ly tiến lên ngồi vào trước giường.

http://tieulun.hopto.org

An vương cau mày nhìn hắn:

- Có chuyện gì?

Sở Ly nói:

- Vương gia, chúng ta đã làm hỏng chuyện tốt của người khác rồi!

An vương rất là đề phòng đối với hắn, đặc biệt là khi chính hắn suy yếu. Thế nhưng trong lòng hắn chắc chắc Sở Ly không dám giết mình, cho nên cũng không lo lắng cho an nguy của mình mà chỉ lo lắng Sở Ly sẽ nhân cơ hội làm suy yếu thực lực của Vương phủ.

- Chuyện tốt của ai?

An vương hừ lạnh nói.

Tư duy của hắn càng ngày càng trong sáng, che giấu đi tâm tình của mình mà bình tĩnh nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Ta vừa mới biết được, hóa ra chuyện cướp người này vốn là một màn kịch, chuẩn bị cho người cứu người cuối cùng, mà kết quả Vương gia ở giữa đường lại cản một cước, làm cho đối phương không chỉ không thu hoạch được, trái lại còn bị mất không ít người!

Sắc mặt của An vương hơi thay đổi:

- Ai?

Sở Ly nói:

- Ta suy đoán. Sợ rằng là Thành vương.

http://tieulun.hopto.org

- Cửu đệ...

An vương cắn răng suy nghĩ một chút, bán tín bán nghi.

Nếu như Sở Ly nói người khác, nhất định hắn sẽ kiên quyết phủ định, nhưng Thành vương...

Hắn đã có mấy phần tin tưởng, cửu đệ Thành vương tuyệt đối sẽ làm ra được chuyện như vậy, xưa nay hắn quen dùng mưu, đi nhầm đường!

Sở Ly nói:

- Bọn họ tức giận trả thù, bắt cóc bốn thị nữ trong phủ chúng ta, ta và đám người Trịnh thống lĩnh đi cứu người, khi đó gặp phải một cao thủ hàng đầu tên là Trần Không ở ngoài thành. Không biết Vương gia có biết người này hay không?

- Trần Không...

An vương thở dài, hắn đã triệt để tin tưởng.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Chúng ta không phải là đối thủ của Trần Không này.

- Tổn thất bao nhiêu người?

Ánh mắt của An vương lấp lánh, chẳng khác nào lợi kiếm đâm về hai mắt của hắn.

Sở Ly cười nói:

- Cũng còn tốt, chúng ta bình yên thoát thân.... Có điều Trần Không này là uy hiếp lớn lao, chỉ cần có hắn, trong phủ chúng ta sẽ không an toàn, vạn nhất

Thành vương thẹn quá hóa giận, trong cơn tức giận phái ra Trần Không đến trong phủ ám sát...

Hắn lắc đầu một cái rồi thở dài:

- Sợ rằng dù là ta cũng chưa chắc đã ngăn được hắn!

- Trần Không...

An vương ngửa đầu nhìn khung trang trí trong phòng, thở dài:

- Người này đúng là một kỳ tài. Không thể địch lại được.

Sở Ly nói:

- Vạn nhất hắn muốn gây bất lợi đối với Vương gia... Chuyện lần này nhất định đã làm cho Thành vương nổi giận phát điên, bằng không cũng sẽ không làm như vậy, lại dùng Trần Không tới thu thập chúng ta!

Hắn đã biết kế hoạch của đám người này, dẫn cao thủ trong An vương phủ ra, sau đó gọi Trần Không đến giết bọn họ, gây tổn hại thực lực của An vương phủ, cho An vương một lời cảnh cáo.

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới Sở Ly có thể tìm tới cửa nhanh như vậy, đánh cho bọn họ không kịp ứng phó.

Kế hoạch bình thường của bọn họ là Trần Không chờ ở bên kia, một khi bọn họ đến, Trần Không và chúng cao thủ đồng thời động thủ, quả thực là độc kế không có chút sơ hở nào.

An vương than thở:

- Yên tâm đi, hắn sẽ không dám đến ám sát ta.

Sở Ly nói:

- Đổi lại là ai, bị Vương gia đoạt một cái bánh thịt lớn như vậy đều sẽ tức điên!

- Bên trên chúng ta có phụ hoàng, ai muốn vượt quá giới hạn thì chắc chắn phụ hoàng sẽ không nương tay.

An vương lạnh nhạt nói:

- Đánh đến mấy cũng không cho phép gây ra nguy hiểm cho tính mạng của đối phương... Sở Ly, lần này ngươi làm việc rất lỗ mãng!

Sở Ly than nhẹ rồi buông tay:

- Nha hoàn bị bắt cũng không thể bỏ mặc chứ? Nếu như vậy, sợ rằng nha hoàn trong phủ chúng ta sẽ không còn ai, sớm muộn gì cũng sẽ làm cho chúng ta động thủ, động thủ kịp lúc, cướp người trước khi bọn hắn bố trí kỹ càng. Lần này nếu như chờ bọn hắn bố trí kỹ càng, như vậy chúng ta xông tới cứu người, chắc chắn sẽ phải chết!

- Ài...

An vương lắc đầu thở dài.

Hắn vừa nghĩ tới là Thành vương đã cảm thấy đau đầu, tên này giống như chó điên vậy, quỷ kế đa đoan, khó lòng đề phòng, thật nếu chọc phải hắn thì sẽ rất phiền.

Nghĩ tới đây, hắn mạnh mẽ trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, đều là tên này gây ra phiền phức cho mình!

Sở Ly nói:

- Điện hạ, ta chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, cho bọn họ một kích tàn nhẫn!

- Ngươi điên rồi?

An vương bỗng nhiên biến sắc, trầm giọng quát lên:

- Hiện tại phiền phức đã không ngừng kéo tới, ngươi còn muốn chọc giận hắn sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Điện hạ, lẽ nào Thành vương sẽ chịu để yên sao?

- Vậy cũng tốt hơn nhiều so với ngươi chủ động khiêu khích!

An vương khoát tay một cái nói:

- Ngươi đừng làm bừa, đi sang một bên!

Sở Ly nói:

- Điện hạ không yên lòng về ta, sợ ta cố ý để cho người trong phủ chịu chết, đúng hay không?

Sắc mặt của An vương hơi thay đổi, trầm mặt xuống:

- Ngươi biết là tốt rồi!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Vương gia, ân oán của chúng ta vốn vì khác chủ, bây giờ ta là người trong Vương phủ, đương nhiên sẽ trung với Vương phủ, tuyệt sẽ không làm chuyện như vậy, lẽ nào Vương gia thật sự không thể chứa chấp ta?

Ánh mắt của hắn lấp lánh, bằng phẳng mà thong dong.

http://tieulun.hopto.org

Khóe miệng của An vương treo một nụ cười lạnh trào phúng, không tin cái trò này của hắn mà lạnh lùng nói:

- Nói chung, không cho phép ngươi tự ý hành động, lần này không có ta tự miệng hạ lệnh, bọn họ tự ý ra ngoài phủ, ta sẽ truy cứu trách nhiệm của bọn họ!

Sở Ly nói:

- Như vậy Vương gia truy cứu ta trước đi! Trước khi Vương gia tỉnh lại, ta đã tự ý dẫn người đi cứu người!

- Câm miệng!

An vương gào to.

Hắn bỗng nhiên kịch liệt ho khan, sắc mặt tái nhợt có chút ửng hồng.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc vội vàng tiến lên nhẹ nhàng xoa lưng cho hắn.

Sở Ly ôm quyền xoay người rời đi.

- Đứng lại!

An vương không để ý tới ho khan, lần nữa gào to.

Sở Ly dừng bước chân lại, không có xoay người.

An vương lạnh lùng nói:

- Sở Ly, sau này không được ta chấp thuận, không cho phép dùng hộ vệ, bằng không, ta sẽ trục xuất ngươi ra ngoài phủ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Tước Chức

Sở Ly xoay người lại, cười lạnh nói:

- Vương gia đã không yên lòng về ta như vậy, Đại tổng quản như ta làm cũng vô vị, không bằng xóa chức vị của ta đi, tránh cho mọi người không biết làm thế nào!

- Đừng tưởng rằng bản vương không dám!

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Vương gia là chủ một phủ, đương nhiên muốn làm cái gì thì làm cái đó, ai có thể quản được Vương gia chứ... Đại tổng quản như ta mặc kệ ra sức đến đâu, chịu nguy hiểm lớn thế nào cũng không được Vương gia tín nhiệm. Như vậy cũng tốt, ta cũng không muốn làm Đại tổng quản gì nữa, Vương gia nên thu hồi chức vị của ta, để ta thanh thản ổn định ở lại bên người tiểu thư là tốt rồi!

An vương cười lạnh nói:

- Ngươi thật sự nghĩ như vậy?

Sở Ly ôm quyền lạnh nhạt nói:

- Kính xin Vương gia tác thành!

- Được!

An vương trầm giọng hừ lạnh nói.

- Vương gia!

Tống Lưu Ảnh vội vã mở miệng ngắt lời hắn.

An vương trừng mắt nhìn nàng.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vương gia, lần này nếu như không có Đại tổng quản quyết định nhanh chóng, sợ rằng bốn thị nữ trong phủ chúng ta sẽ mất mạng, mặc kệ thế nào, Đại tổng quản đã lập công lớn.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vương gia, Tống tỷ tỷ nói không sai, vẫn nên thận trọng cho thỏa đáng thì hơn. Một khi Vương gia hôn mê, trong phủ không ai làm chủ sự, hai nữ nhân như chúng ta không tiện ra mặt! Đại tổng quản có chức vị cao nhất, lúc mấu chốt có thể làm trụ cột!

Tiết Ngưng Ngọc và Tống Lưu Ảnh nói vậy khiến cho An vương càng thêm bất an.

Họ Sở này quá hiểu lung lạc lòng người, hai Vương phi của mình đều đứng ở bên đối phương, mình đã triệt để trở thành người cô đơn, quả thật là đáng sợ. Càng không thể tha cho hắn làm loạn tiếp được, sau khi thương thế lành, nhất định phải nghĩ biện pháp loại trừ tên này!

Trong lúc mình trọng thương, nếu như lại để cho hắn nhảy nhót tưng bừng, sợ rằng lòng người của toàn bộ Vương phủ đều bị hắn thu hết vào, mình sẽ bị cô lập, tuyệt không thể để cho chuyện như vậy xảy ra, còn bất

công hay không, hắn cũng không cố kỵ nhiều như vậy!

- Các ngươi không cần phải nói nữa, Sở Ly đã tự ý điều động hộ vệ, phạm vào tối kỵ trong phủ, ngay hôm nay, lột chức vụ Đại tổng quản của hắn!

An vương lạnh lùng nói.

- Vương gia!

Nhị nữ kinh ngạc thốt lên.

Sở Ly mỉm cười, ôm quyền một cái:

- Đa tạ Vương gia, nếu như Vương gia không có dặn dò gì khác, tại hạ phải về làm hộ vệ bên tiểu thư. Cáo từ!

Hắn dứt lời xoay người rời khỏi thư phòng, khóe miệng mang theo một nụ cười.

Xem ra An vương đã bị váng đầu, sau khi bị thương, nội tâm bất an, tâm tình cực đoan. Chuyện ngu xuẩn như vậy mà cũng làm ra được.

Cách làm như vậy cố nhiên sẽ tăng mạnh quyền uy của hắn, nhưng sẽ khiến cho nội bộ lục đục, mình thân là Đại tổng quản, lại lập đại công, nhưng bởi vì cứu người mà bị Vương gia phạt, người trong phủ không dám phản kháng, nhưng sẽ đồng tình với mình, vô hình trung lại tăng thêm danh vọng cho hắn.

Vật như danh vọng này cần bỏ ra cái giá xứng đáng mới có thể đổi lại được, một Đại tổng quản có thể đổi lại được đủ danh vọng!

Lại nói vị trí Đại tổng quản này hữu danh vô thực, bây giờ quyền uy của mình đã đủ để nhất hô bá ứng, hơn nữa đã mơ hồ ngồi vững vị trí đệ nhất cao thủ của Vương phủ, uy vọng đủ mạnh, cũng không cần cái hư danh này nữa.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc nhìn Sở Ly tiêu sái rời đi, bất mãn sẵng giọng nói:

- Vương gia, người làm sao vậy? Sau khi bốn thị nữ mất tích, đám người Trịnh thống lĩnh bởi vì không có khẩu lệnh của người. Muốn thấy chết mà không cứu, là Sở Ly chịu trách nhiệm, buộc bọn họ điều động, cứu bốn thị nữ. Nhưng người lại phạt nặng công thần như vậy, sau này ai dám gánh vác trách nhiệm nữa chứ?

An vương có chút buồn bực vung vung tay:

- Nếu đổi lại là người khác, ta sẽ không xử trí như thế, Sở Ly thì không giống, người này lòng muông dạ thú, không thể không phòng!

- Lòng muông dạ thú ở chỗ nào chứ?

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Hắn là trung thành tuyệt đối. Vốn không cần làm những chuyện khiến cho người ta hiềm nghi này, nhưng vì Vương phủ mà việc nghĩa chẳng từ nan, người làm như thế há không khiến cho người ta thất vọng sao?

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vương gia, không nên bỏ chức vụ Đại tổng quản của hắn.

- Câm miệng!

An vương trầm mặt xuống, hừ lạnh nói:

- Sau này ta không cho phép các ngươi nói tới Sở Ly ở trước mặt ta!

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài, xem ra Vương gia đố kị với Sở Ly!

Cũng đúng, Sở Ly tuổi còn trẻ lại có một thân võ công tuyệt thế, hơn nữa lại là nhất phẩm, từ chỗ nào xem cũng hơn một bậc so với Vương gia, không trách Vương gia lại ác liệt như vậy đối với Sở Ly, đó là bởi vì đố kị.

Nam nhân rất hay để ý, cho dù thân là hoàng tử cũng không thể ngoại lệ.

- Được rồi, không nói tới hắn nữa.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Vương gia, thương thế của ngươi lúc nào có thể khôi phục?

- Rất nhanh là sẽ khỏi.

An vương lạnh nhạt nói.

- Không còn Vương gia, trong phủ chúng ta như rắn mất đầu, thật sự là loạn tung lên.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Vương gia nên sớm khỏe lại thì hơn!

- Hừm, ta không có chuyện gì.

An vương tươi cười.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã, tiếng trách cứ trầm thấp của Trịnh Lập Đức vang lên.

- Xảy ra chuyện gì?

An vương cau mày hừ lạnh nói:

- Để Trịnh Lập Đức đi vào!

Rất nhanh Trịnh Lập Đức đã sải bước đi tới thư phòng, đến gần thì lại thả nhẹ bước chân, ôm quyền hành lễ.

- Ai đang gây náo động ở bên ngoài vậy?

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn rất không vừa ý đối với vị thống lĩnh này, lại bị Sở Ly thuyết phục ra ngoài phủ, hạng người tâm chí không kiên như vậy, không thể đảm nhiệm chức trách lớn!

- Vương gia, một chút cãi vã nhỏ, đã xử lý.

Trịnh Lập Đức vội nói.

An vương lạnh nhạt nói:

- Nói!

-... Vương gia, có hai tên hộ vệ bất bình thay cho Đại tổng quản.

Trịnh Lập Đức cẩn thận từng li từng tí một nói.

- Ồ, đúng là nghĩa khí!

An vương cười gằn trào phúng:

- Là hai người nào?

- Ứng Vô Cầu và Đặng Kỳ.

Trịnh Lập Đức bất đắc dĩ nói:

- Bọn họ nói Đại tổng quản đã lập được đại công, Vương gia lại đối xử như vậy, có chút bất công, ta quát lớn bọn họ vài câu, bọn họ đã trở về rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Ứng Vô Cầu và Đặng Kỳ...

An vương lạnh nhạt nói:

- Nếu bọn họ yêu thích Đại tổng quản như vậy, vậy thì điều đi tới bên Tiêu vương phi kia đi.

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức gật gù:

- Có điều Vương gia, hộ vệ hai bên chúng ta phải thay phiên nhau.

- Vậy thì mời bọn họ ra ngoài phủ!

An vương nói.

Thời kỳ không bình thường, lòng người di động, cần phải có thủ đoạn sấm sét làm cho mọi người kinh sợ, bằng không, hắn lại hôn mê thì trong phủ sẽ xảy ra đại loạn.

- Vương gia!

Trịnh Lập Đức giật nảy cả mình.

An vương lạnh lùng nguýt hắn một cái:

- Sao, ngươi muốn cầu xin thay bọn họ?

Trịnh Lập Đức vội vàng lắc đầu:

- Vương gia, người của chúng ta đã không đủ, nếu như lại đẩy bọn họ đi, đúng là giật gấu vá vai!

- Ta thấy bọn họ càng yêu thích Đại tổng quản hơn mà!

http://tieulun.hopto.org

An vương cười lạnh nói:

- Đã như vậy, ở trong Vương phủ cũng không có thú vui gì, ta sẽ tác thành cho bọn hắn!

Trịnh Lập Đức vội nói:

- Vương gia, Đại tổng quản cứu mạng của bọn họ, nếu như lúc này mà ngay cả một câu nói bọn họ cũng không nói, như vậy cũng quá không phải là người nữa!

- Ồ?

An vương lạnh nhạt nói:

- Cứu mạng của bọn họ?

- Bọn họ bị một chưởng của Trần Không đập vỡ tan lục phủ ngũ tạng, nếu không phải có Kỳ Nguyên đan của Đại tổng quản thì bọn họ sẽ không sống nổi.

Trịnh Lập Đức nói.

- Hừ, đúng là biết thu mua lòng người!

An vương cười lạnh một tiếng.

Trịnh Lập Đức vội nói:

- Ân cứu mạng, bọn họ cũng không thể không nói, bọn họ vẫn trung thành tuyệt đối đối với Vương gia, nguyện vì Vương gia mà vào sinh ra tử!

Hắn thầm hừ một tiếng, thu mua lòng người cũng được, lung lạc lòng người cũng được, mặc kệ thế nào, người ta đã móc ra Kỳ Nguyên đan, là đồ

vật cứu mạng chân chính.

Vương gia thì lại tốt, ỷ vào thân phận cao quý, không thiếu một cao thủ Thiên Ngoại Thiên, không có chút ý nghĩ thu mua lòng người nào cả, keo kiệt tới cực điểm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Thản Thừa

An vương trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi gật đầu nói:

- Thôi, nể mặt bọn hắn có tình có nghĩa, miễn trách phạt... Các ngươi tự ý ra ngoài phủ, phạt mỗi người một ngàn lạng bạc, nếu như có lần sau, trục xuất ra ngoài phủ!

- Vâng, Vương gia!

Trịnh Lập Đức cung kính đáp, không dám lộ ra vẻ không cao hứng.

An vương lạnh nhạt nói:

- Ta phạt như thế, có phải mọi người không phục hay không?

- Không dám.

Trịnh Lập Đức vội nói.

An vương nói:

- Nếu như tùy tiện bất cứ người nào cũng có thể điều động các ngươi, ta cần ngươi có ích lợi gì chứ? Không có lần sau!

- Vâng!

Trịnh Lập Đức cung kính đáp.

An vương vung vung tay, vẻ mặt có chút buồn ngủ.

Trịnh Lập Đức cẩn thận từng li từng tí một lùi về phía sau, ra khỏi thư phòng, thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm giác phía sau lưng đã ướt đẫm, dính vào da thịt vô cùng khó chịu.

An vương quay đầu nhìn về phía Hư Ninh:

- Tôn giả, an nguy của ta xin nhờ vào tôn giả!

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

- Vương gia, vậy sau khi người ngủ, ai tới làm chủ?

Tống Lưu Ảnh khẽ nhíu mày, lạnh nhạt hỏi.

Nàng không nhắc lại chuyện của Sở Ly nữa.

- Tất cả trong ngoài phủ không được vọng động, không nên để cho người đi ra ngoài nữa.

An vương từ tốn nói:

- Cẩn thận người của Thành vương phủ!

- Thành vương này có người nói ngang ngược ngông cuồng, không ai dám động vào.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Nếu hắn chọc tới trên người chúng ta, chúng ta phải nhẫn nhịn sao?

- Lấy ẩn nhẫn là hơn.

An vương thở dài:

- Đợi thương thế của ta khôi phục lại nói.

http://tieulun.hopto.org

- Rốt cuộc khi nào Vương gia mới khôi phục được, cho ta một câu trả lời chắc chắn!

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

An vương trầm ngâm trong chốc lát, lắc lắc đầu nói:

- Một tháng... chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ các ngươi có thể thương lượng, nhưng không được để hộ vệ ra ngoài phủ, giữ chặt môn hộ là được rồi.

-... Được rồi.

Nhị nữ chậm rãi gật đầu.

Giữ chặt môn hộ, cái này không khó, nếu để các nàng phái người đi làm việc, cũng là làm khó các nàng.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vương gia, nếu thực sự không được, ta sẽ mang đại ca tới đây tọa trấn Vương phủ!

- Tuyệt đối không thể!

An vương biến sắc.

Tinh thần của hắn càng ngày càng buồn ngủ. Không đề lên nổi tinh thần, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Đại ca nàng tới, ta có miệng mà không nói được, hoàng tử không thể có liên lụy tới quân đội. Đây là tối kỵ trong triều, nàng tuyệt đối không thể mời đại ca nàng tới đây, bằng không chính là hại ta đó!

- Đã là lúc này rồi mà còn nghĩ những thứ này... Được rồi.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Vậy cứ để cho đại ca của Tống tỷ tỷ tới đây.

- Cũng không được.

An vương cố gắng mở mắt ra, nói:

- Mọi việc hai người các nàng thương lượng đi. Giữ chặt môn hộ, đừng có gây ra náo loạn là được, có phiền phức trước tiên cứ ẩn nhẫn, sau khi ta tỉnh lại xử trí sau.

- Vâng.

Nhị nữ không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

An vương lại không chịu được nữa, mí mắt nặng nề, lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say.

- Tôn giả, khi nào Vương gia sẽ tỉnh lại?

Tống Lưu Ảnh hỏi.

Tay của Hư Ninh hợp thành chữ thập nói:

- Ba canh giờ là có thể tỉnh lại, hai vị Vương phi không cần ở đây trông coi, Vương gia tỉnh lại, ta sẽ phái người đi thông báo.

- Tống tỷ tỷ đi về nghỉ ngơi trước đi. Ta sẽ ở chỗ này trông coi.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

Tống Lưu Ảnh khẽ gật đầu:

- Được, buổi tối ta sẽ tới đây.

http://tieulun.hopto.org

…

Sở Ly trở lại Thiên Xu viện, lúc này mặt trời chiều đã ngả về phía tây, nhuộm đỏ tiểu viện.

Tiêu Thi nửa nằm nửa ngồi ở trên giường nhỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ như cười mà không phải cười, sóng mắt giống như nước đánh giá hắn từ trên xuống dưới, ở dưới ánh chiều tà làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Sở Ly đi tới gần:

- Làm sao vậy?

Tiêu Thi hừ một tiếng, liếc xéo hắn:

- Lại làm động tĩnh quá lớn sao?

Sở Ly bật cười nói:

- Ta đã làm mất đi vị trí Đại tổng quản.

- Sao?

Mặt ngọc của Tiêu Thi trầm xuống.

Sở Ly nói:

- An vương tỉnh lại, trách ta tự ý điều động hộ vệ ra ngoài phủ, thu hồi chức vị Đại tổng quản của ta. Sau này ta có thể an tâm ngây ngốc bên này, không có chuyện gì quấn thân nữa.

- Nói một đằng làm một nẻo!

Tiêu Thi lườm hắn hừ lạnh một cái, nói:

- Hắn đúng là đủ quyết đoán.

Nàng cảm thấy đổi mình là An vương, nàng cũng sẽ thu hồi chức vụ của Sở Ly.

An vương hôn mê, trong phủ sẽ do Đại tổng quản to lớn nhất này quản. Mà lại là kẻ thù của hắn, cho nên hắn sao có thể để cho Sở Ly tùy ý làm bừa được. Thu hồi là tốt nhất, bây giờ không được, sau này khôi phục lại là được rồi, thêm chút bồi thường là được.

Loại chuyện đơn giản như vậy có lẽ An vương cũng rất am hiểu.

Sở Ly cười nói:

- Hắn có cái chất của kẻ kiêu hùng. Đáng tiếc...

Hắn lắc đầu nở một nụ cười.

Nếu như lần đầu tiên An vương tỉnh lại đã thu hồi chức Đại tổng quản của mình thì cũng không sẽ có chuyện phiền toái gì cả. Nhiều lắm thì mọi người sẽ chỉ nghị luận một phen, sẽ không nhiều lời, càng sẽ không đồng tình với hắn, kính trọng hắn.

Đáng tiếc thời cơ lóe lên rồi biến mất, An vương không thể nắm lấy cơ hội, để cho mình có cơ hội biểu hiện, thu mua lòng người một phen. Cho dù hiện tại An vương chết đi thì mình cũng có đủ uy vọng để có thể khống chế được toàn phủ, sẽ không xảy ra nhiễu loạn.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi cam tâm để hắn thu hồi chức vị của ngươi sao?

- Thu thì thu, cái chức vị Đại tổng quản này cũng là hữu danh vô thực, hiện tại có thực mà vô danh, tốt hơn trước đó rồi.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi bật cười:

- Còn có thực nhưng vô danh sao? Thổi da trâu!

Liễu Nhứ ở bên cạnh mở miệng cười nói:

- Tiểu thư, lời của tổng quản chúng ta cũng nghe được, nghe thấy vậy trong lòng rất ấm áp, nhất định trong lòng mọi người đều hướng về tổng quản, tổng quản nói chuyện thì mọi người cũng sẽ nghe.

- Ngây thơ!

Tiêu Thi liếc nhìn nàng một cái nói:

- Bọn họ nghe An vương hơn... Được rồi, thôi thì thôi đi, quả thực chức vị Đại tổng quản đối với ngươi cũng không quan trọng.

Trong lúc nói chuyện, Tống Lưu Ảnh mặc một bộ la sam xanh nhạt đi tới đây.

- Đại tổng quản, Vương gia trọng thương, tâm tình không tốt.

Tống Lưu Ảnh mỉm cười nói:

- Khó tránh khỏi sẽ đi theo hướng cực đoan, Đại tổng quản thứ lỗi.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Tống vương phi, kỳ thực Vương gia quyết định không sai, ta cũng không trách Vương gia.

- Sao?

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh kinh ngạc.

Sở Ly than thở:

- Ân oán giữa ta và Vương gia Vương phi không biết đúng không?

- Ân oán gì?

Tống Lưu Ảnh hiếu kỳ hỏi.

- Lại nói, bây giờ thực lực Vương phủ giảm xuống cũng là tội lỗi của ta.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Lúc trước Vương gia trên đường đón dâu đã từng bố trí bẫy, để mười cao thủ của Vương phủ giả trang thành thích khách ám sát mình, ta tương kế tựu kế, giết mười thích khách này. Cho nên sao trong lòng Vương gia không mang khúc mắc cơ chứ?

- Mười tên hộ vệ kia là Đại tổng quản ngươi giết?

Tống Lưu Ảnh kinh ngạc hỏi.

Sở Ly cười khổ nói:

- Lúc đó ta mang thân phận hộ vệ phủ Quốc Công làm ra chuyện này, không hỏi thân phận của bọn họ, trực tiếp giết, Vương gia có nỗi khổ mà không nói ra được.

- Khó trách Vương gia vẫn nhìn ngươi không hợp mắt!

Tống Lưu Ảnh bỗng nhiên tỉnh ngộ, lắc đầu than thở:

- Đó là mười vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Vương gia đau lòng đến mức

ngủ không yên, nói là làm hỏng đại sự.

Sở Ly nói:

- Vương gia không làm thịt ta đã xem như là khoan hồng độ lượng rồi.

Tống Lưu Ảnh bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Ài... ta vốn cho là mình có thể khuyên được Vương gia, xem ra không có cách nào.

- Hiện giờ hắn vẫn đang lo lắng Vương gia muốn diệt trừ hắn ở trong tối đó.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói:

- Lần này thì yên tâm rồi.

Tống Lưu Ảnh trầm mặc không nói.

Dù sao cũng đã là phu thê mười mấy năm, nàng hiểu rõ tâm tính của An vương, tuyệt không phải là người khoan hồng độ lượng, Sở Ly làm ra chuyện như vậy, sợ rằng sẽ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Thành Vương gia, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết hắn.

- Đại tổng quản, nếu không, hay là ngươi về phủ Quốc Công đi.

Tống Lưu Ảnh than thở:

- Tội gì phải nhúng chân vào vũng nước này chứ?

Sở Ly liếc mắt nhìn Tiêu Thi:

- Nhị tiểu thư một mình ở đây, ta thực sự không yên lòng.

- Vương phủ không đáng sợ như ngươi nghĩ đâu.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Người ngoài không biết, cảm thấy vừa vào hầu môn sẽ sâu như biển, nhất định trong Vương phủ cũng sẽ nguy hiểm, kỳ thực nào có phức tạp như vậy chứ.

Sở Ly cười cợt.

Ở trong mắt của nàng, trong Vương phủ vô cùng bình tĩnh, nhưng nguy hiểm thường thường sẽ ở bên trong loại yên tĩnh này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Tới Cửa

- Đại tổng quản, bên ngoài có Ứng hộ vệ và Đặng hộ vệ cầu kiến.

Một nha hoàn của Tống Lưu Ảnh dịu dàng tới đây, dùng giọng giòn giã bẩm báo.

Chúng nữ nhìn về phía hắn.

Sở Ly khoát tay nói:

- Bảo bọn họ trở về đi, tâm ý của họ ta biết.

- Vâng.

Nha hoàn dịu dàng đi ra ngoài.

- Hai vị hộ vệ bất bình thay Đại tổng quản ngươi, thiếu chút nữa đã bị Vương gia trục xuất ra khỏi phủ.

Tống Lưu Ảnh than thở:

- Mặt cũng không gặp, ngươi không sợ làm tổn thương trái tim của bọn họ sao?

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Gặp mặt sẽ không có chỗ tốt đối với bọn họ, cho nên không gặp thì thích hợp hơn.

Tống Lưu Ảnh liếc mắt nhìn hắn một cái thật sâu, lại lắc đầu.

Nếu như Vương gia có thể khoan hồng độ lượng, thu Sở Ly vào dưới trướng thì sẽ như hổ thêm cánh, đây quả thực là kỳ tài hiếm thấy... Đáng tiếc lòng dạ của Vương gia không rộng lớn, đây là chuyện cũng không thể làm gì được. Bởi vì lòng dạ và bản tính đều là trời sinh, rất khó sửa đổi, Vương gia không có cách nào miễn cưỡng bảo mình rộng rãi được.

Sau khi Tống Lưu Ảnh ăn cơm tối xong lại đi tới thư phòng của An vương.

Trong thư phòng chỉ có một mình Tiết Ngưng Ngọc, không thấy Hư Ninh.

Nhìn thấy nàng đi vào, Tiết Ngưng Ngọc ngáp một cái, muốn đứng dậy rời đi.

Tống Lưu Ảnh kéo nàng, nói qua chuyện Sở Ly một lần.

Đôi mắt sáng của Tiết Ngưng Ngọc trừng lớn, giật mình nhìn Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu thở dài:

- Xem ra Đại tổng quản chung quy không phải là người của Vương phủ chúng ta, Vương gia không thể chứa hắn.

- Như vậy thực sự rất đáng tiếc.

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày nói:

- Nhân vật như vậy không có thể sử dụng cho mình, Vương gia cũng thực là... quên đi, chúng ta không quản được nhiều như vậy, vậy phải làm sao bây giờ?

http://tieulun.hopto.org

- Xem ra sau này không thể để cho Đại tổng quản nhúng tay vào chuyện trong phủ được.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Đại tổng quản nói ra những lời này là cũng có ý này, muốn bàng quan, chỉ để ý trông coi Tiêu muội muội mà thôi.

- Ài... đáng tiếc!

Tiết Ngưng Ngọc than thở:

- Vốn ta còn muốn sau đó tìm cơ hội khuyên nhủ Vương gia một chút, mở rộng lòng dạ, bây giờ nhìn lại có lẽ sẽ không được, Đại tổng quản đều có ân cứu mạng đối với chúng ta, cũng không thể trơ mắt nhìn hắn đưa mạng.

- Chỉ mong Vương gia có thể quên hắn đi.

Tống Lưu Ảnh nói.

- Đại tổng quản vẫn canh giữ ở Thiên Xu viện, không có bất kỳ hành động gì. Theo thời gian trôi qua, không chừng tâm tình của Vương gia sẽ từ từ lắng lại, mắt không gặp tâm không phiền, đã quên đối phó với hắn.

- Vương phi!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Lý Quý.

- Như thế nào rồi?

Tiết Ngưng Ngọc thiếu kiên nhẫn hừ một tiếng.

Nàng nghe Sở Ly nói xong. Yên lặng nhìn chằm chằm vào Lý Quý, quả nhiên đã phát hiện ra một chút manh mối.

Quả nhiên có ý nghĩ không phải đối với Thu nhi, nàng muốn tìm một cơ hội đuổi hắn ra ngoài, đừng lắc lư ở trước mắt, cắt đứt tâm tư của hắn.

Lý Quý nói:

- Hộ vệ gác cửa bị người ta đánh!

- Không phải đóng cửa phủ rồi sao?

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

Lý Quý nói:

- Cửa phủ đã đóng, nhưng hộ vệ thì vẫn phải có, không nghĩ tới lại có người lớn mật như thế, lại dám ra tay đả thương hai tên hộ vệ!

- Người có bị thương nặng không?

- Chân và cánh tay đều bị đánh gãy, gân cũng đứt, cho dù khôi phục, sợ rằng võ công cũng mất nhiều.

Lý Quý thở dài nói.

Hắn cũng là người luyện võ, biết được loại thương thế này là đáng sợ nhất.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Ngươi đi lấy chút Kim sang cao nhà chúng ta, cố gắng trị liệu cho bọn họ đi!

- Vâng.

Lý Quý ứng một tiếng:

- Vương phi, còn nên phái hộ vệ ra bên ngoài nữa không?

Tiết Ngưng Ngọc liếc mắt nhìn Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh nhíu mày suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

Hiện tại nếu như lại phái hộ vệ ra ngoài. Sợ rằng sẽ có kết quả giống vậy, đối phương đã bắt nạt tới cửa, nhất định là Thành vương đã hạ thủ, thực sự là đáng trách!

Thế nhưng trước khi Vương gia ngủ đã có căn dặn, mọi việc ẩn nhẫn, còn nói, có Trần Không kia ở đó, sợ rằng hộ vệ trong phủ đi ra ngoài cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói:

- Phái ra hộ vệ làm gì, lại đi chịu chết sao?

Lý Quý cẩn thận từng li từng tí một đáp lời:

- Vâng.

- Mau mau đi trị thương!

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Bên thái y cũng không thể mời, vẫn dùng Kim sang cao đi. Cứ dùng thỏa thích, đừng để cho bọn họ tàn phế!

- Vâng.

Lý Quý đáp một tiếng, chậm rãi lui lại.

Tống Lưu Ảnh thở dài, lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thành vương này trắng trợn không kiêng dè gì cả. Chắc chắn sẽ không bỏ qua, còn có thể quá mức hơn nữa!

- Có quá mức như thế nào đi nữa cũng không thể xông vào trong phủ chứ?

Tiết Ngưng Ngọc cắn răng, oán hận nói:

- Nếu như bọn họ dám xông vào phủ thật, vậy thì phải trừng trị bọn họ!

- Chỉ sợ hộ vệ trong phủ không đối phó được với những người này.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói.

- Đợi Vương gia tỉnh rồi nói thế nào đi.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

Trong lúc hai người nói chuyện thì An vương đã chậm rãi tỉnh lại.

- Vương gia!

Hai người vui mừng khôn xiết.

An vương nở một nụ cười. Nhìn thấy hai Vương phi quan tâm nhìn như thế, trong lòng lạnh lẽo nổi lên một tia ấm áp.

- Vương gia, các hộ vệ gác cổng bên ngoài bị đả thương, tay chân bị đánh gãy, gân cũng bị đứt.

Tống Lưu Ảnh than thở:

- Sợ rằng sẽ để lại tật, hiện tại chúng ta không thể quyết định được, phải làm sao bây giờ?

Sắc mặt An vương âm trầm lại.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Ta lo lắng bước kế tiếp Thành vương sẽ xông vào phủ, tên đáng chết này!

- Hừ, hắn dám!

An vương hừ lạnh.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Ta thấy hắn không hắn đã không dám!

Tống Lưu Ảnh than thở:

- Sợ rằng hộ vệ trong phủ chúng ta sẽ không có tác dụng, vạn nhất Trần Không kia xông vào phủ thì phải làm sao bây giờ?

An vương cau mày trầm ngâm.

- Nếu thực sự không được, hay là mời hộ vệ cấm cung đi.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vương gia trọng thương, cũng không nên gạt Hoàng hậu nương nương.

- Ta không muốn để cho mẫu hậu lo lắng.

An vương lắc đầu.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Nếu như nương nương biết người bị thương, nhất định sẽ tới thăm, Thành vương cũng không dám làm bừa như thế nữa!

http://tieulun.hopto.org

An vương liếc nhìn nàng một chút.

Một khi cầu viện cấm cung, như vậy ở trong mắt của phụ hoàng, mình sẽ trở thành người yếu, hóa giải cảnh khốn khó trước mắt, thế nhưng nguy hại đối với mình lại sâu xa vô cùng.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vương gia, hiện tại chúng ta không có ý gì hay. Sợ rằng đám người Trịnh thống lĩnh cũng không thể làm gì được Trần Không này?

-... Hắn sẽ không dám làm quá mức đâu!

An vương trầm giọng nói.

Tuy nói tính khí của Thành vương rất xấu, làm việc cực đoan, đi nhầm đường. Nhưng dù sao cũng là huynh đệ, dù dằn vặt như thế nào đi nữa cũng sẽ không thể làm quá mức, nhiều lắm là bắt những hộ vệ kia để xả giận, sẽ không làm thương tổn Vương phi và mình.

- Vậy cứ để hắn trắng trợn không kiêng dè đối phó với chúng ta sao?

Tống Lưu Ảnh hừ lạnh nói.

Đôi mắt sáng của Tiết Ngưng Ngọc nhìn chằm chằm vào hắn.

An vương cau mày không nói, đăm chiêu.

Tiết Ngưng Ngọc thầm thở dài một hơi.

Lòng dạ của Vương gia quả thực quá hẹp, không thể bao dung.

Lúc trước Sở Ly giết hộ vệ của Vương phủ không phải là vì mình sao, là vì phủ Quốc Công, vì khác chủ, không nên trách cứ. Mà Vương gia một mực

nắm lấy mối thù này không tha, kỳ thực cũng là do nguyên nhân trong lòng có đố kị.

Tiết Ngưng Ngọc thực sự không nhịn được, mở miệng nói:

- Vương gia, chuyện này không biết có nên nói một câu với Đại tổng quản hay không?

- Không cho phép!

Sắc mặt An vương rất lạnh lẽo, hờ hững trừng mắt nhìn nàng:

- Tuyệt không thể nói một chữ với Sở Ly, các nàng nhớ kỹ, sau khi trở về phong tỏa Thiên Xu viện, không cho phép truyền tin tức vào bên trong!

- Vương gia...

Tiết Ngưng Ngọc muốn khuyên bảo.

Tống Lưu Ảnh vội hỏi:

- Được, không cho Đại tổng quản biết là được... Vương gia, lẽ nào lại nhẫn nhịn như thế sao?

- Nhịn một chút!

An vương hừ lạnh nói:

- Đợi võ công của ta khôi phục sẽ lại tìm bọn họ tính sổ, nhẫn nhất thời không có gì ghê gớm cả!

-... Vâng.

Nhị nữ bất đắc dĩ gật đầu.

Bên ngoài lại truyền tới âm thanh của Lý Quý:

- Vương phi, lại có hai tên thị vệ bị giết.

- Không phải không cho phép ra ngoài phủ sao?

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi.

Lý Quý nói:

- Tạp vật trong phủ được đưa tới, nhưng chỉ đưa đến rìa đường, không nghĩ tới...

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Thủ Nghĩa

-... Biết rồi!

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói.

Lý Quý chậm rãi lui xuống.

Hắn biết hiện tại tâm tình của Vương phi rất không được, sẽ không tốt nếu ở lại dây dưa quá lâu. Nếu không phải mình là Phó tổng quản thì cũng sẽ như Tống Tam Tư vậy, lẩn đi thật xa thì hơn!

Tiết Ngưng Ngọc nhìn về phía An vương.

Ánh mắt của An vương yên tĩnh, thờ ơ, giống như không nghe thấy tin tức vừa nãy.

Tống Lưu Ảnh nhẹ giọng than thở:

- Vương gia, không để ý tới chuyện này sao?

- Nhẫn!

Trong miệng An vương lạnh lùng phun ra một chữ này.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Ta sợ bọn họ sẽ còn tiếp tục giết người!

- Như vậy cũng phải nhịn!

An vương lạnh lùng nói:

- Chỉ cần không giết các nàng, không giết ta, vậy thì nhịn xuống đi!

-... Vương gia, người nên sớm khôi phục võ công một chút đi!

Tiết Ngưng Ngọc nói.

An vương cắn răng, lộ ra vẻ giãy dụa, cuối cùng chậm rãi nói:

- Ta sẽ mau chóng khôi phục, sẽ cho lão cửu một giáo huấn sâu sắc!

Nhị nữ yên lặng gật đầu, không có hứng thú nói nữa.

Bên ngoài lại bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân, thanh âm của Lý Quý vang lên:

- Vương Phi!

- Lại có chuyện gì nữa?

Tiết Ngưng Ngọc cho rằng sẽ lại nghe được tin tức xấu, nàng thiếu kiên nhẫn hừ lạnh nói:

- Mau mau nói!

-... Vương Phi, tin tức tốt!

Lý Quý hưng phấn nói:

- Hai cao thủ kia đã bị Đại tổng quản giết!

- Đại tổng quản? Ngươi không nghe lầm chứ!

Tiết Ngưng Ngọc hừ lạnh nói, liếc mắt nhìn An vương.

Đáng tiếc Lý Quý không có ở trước mặt nàng, cho nên không thấy ánh mắt của nàng.

Lý Quý nói:

- Không sai, là Đại tổng quản ra tay, thu thập hai tên này, đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên! Đúng là...

Lý Quý chỉ lo cao hứng, không nghe ra ngữ khí của Tiết Ngưng Ngọc.

- Im miệng!

Tiết Ngưng Ngọc trầm giọng hừ lạnh nói.

Âm thanh của Lý Quý im bặt đi, cảm thấy rất bất ngờ.

Tiết Ngưng Ngọc lạnh lùng nói:

- Được rồi, ta biết rồi, đi xuống đi!

-... Vâng.

Lý Quý không hiểu ra sao, cảm giác tin tức mà mình báo cáo chính là tin tức tốt, Vương Phi nên cao hứng mới đúng. Không chừng sẽ tưởng thưởng mình một phen, thế nhưng hắn không hề nghĩ rằng sẽ có phản ứng như vậy!

Bầu không khí bên trong thư phòng rất ngột ngạt, nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Sắc mặt An vương âm trầm đến mức như có thể chảy ra nước. Hai mắt lấp lánh, phẫn nộ như lửa.

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, âm thầm thở dài, Đại tổng quản cũng là một người thông minh. Sao lại làm ra chuyện điên rồ như vậy chứ?

http://tieulun.hopto.org

An vương bỗng nhiên phát ra một tiếng cười gằn:

- Hừ! Nơi nào cũng có hắn!

Nhị nữ không nói lời nào.

Các nàng hiểu rõ lúc này không thích hợp để nhiều lời.

Cầu xin cho Đại tổng quản đó là tưới dầu lên lửa, không cầu xin cho Đại tổng quản, sợ rằng Vương gia sẽ tiếp tục nói tiếp. Nói không chừng sẽ lập tức đưa ra quyết định khó có thể cứu vãn.

An vương hít thở ồ ồ. Thân thể vốn đã yếu đuối, vào lúc này lại bị tin tức của Sở Ly kích thích, lòng lập tức kích động, lập tức cảm thấy không khỏe, mặt tái nhợt ửng hồng, rất giống như đã uống rượu say.

- Vương gia!

Nhị nữ sợ hết hồn, vội vã đưa tay đỡ, xoa cho hắn thuận khí.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vương gia, đừng suy nghĩ nhiều, cứ an tâm nghỉ ngơi thật tốt. Sớm ngày khôi phục mới là chính sự!

- Những việc vặt này không cần phải để ý tới làm gì.

Tống Lưu Ảnh gật đầu.

- Ai truyền tin tức cho hắn vậy?

An vương cố gắng làm lắng lửa giận của mình, lạnh lùng nói:

- Tìm ra, trục xuất ra khỏi phủ!

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt của nhị nữ nhất thời có vẻ khó xử.

Hiện tại ra ngoài phủ không khác nào chịu chết, hộ vệ của Thành vương bên ngoài tuyệt sẽ không bỏ qua.

Tâm tư của Tống Lưu Ảnh thay đổi thật nhanh, hừ lạnh nói:

- Là ta!

An vương biến sắc, hai mắt giống như kiếm đâm về phía nàng:

- Nàng?

Tống Lưu Ảnh nói:

- Ta đã từng đi khuyên Sở Ly, bảo hắn thành thật một ít, đừng tiếp tục làm Vương gia tức giận, tránh cho Vương gia nổi giận thật trục xuất ra hắn khỏi phủ... Không nghĩ tới hắn lại không nghe lời khuyên của ta. Nhưng làm ra chuyện như vậy!

- Hừ, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội mua lòng người như vậy đâu!

An vương cười lạnh nói:

- Lòng muông dạ thú, ta hiểu mà!

Tống Lưu Ảnh nói:

- Vậy bây giờ trục xuất hắn ra ngoài phủ chứ?

- Trục xuất hắn ra ngoài phủ?

An vương lạnh lùng nói:

- Lấy lý do gì chứ, bởi vì hắn giúp chúng ta? Báo thù cho người trong

phủ, vì lẽ đó trục xuất hắn ra ngoài phủ sao?

- Trục xuất là được rồi, hà tất quản lý do làm gì chứ?

Tống Lưu Ảnh nói.

Nàng cũng hiểu rõ, Sở Ly làm ra chuyện này, Vương gia đã khó chứa hắn, còn không bằng trực tiếp để hắn đi đi. Tránh cho họa sát thân.

- Không được!

An vương lắc đầu nói:

- Hắn thân là nhất phẩm, không có một lý do chính đáng thì sẽ không thể trục xuất được!

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Vậy thì sau đó lại kiếm cớ nha… Vương gia, người cứ an tâm, đừng để ý tới hắn nữa!

- Ta sẽ cảnh cáo hắn, để hắn thành thật một chút.

Tống Lưu Ảnh nói.

An vương bỗng nhiên bình tĩnh lại, lạnh nhạt nói:

- Hắn nghe theo lời nàng mới là lạ... Được, mặc kệ hắn, hắn muốn thu mua lòng người thì cứ tùy theo hắn, để xem hắn có thể nhảy nhót tới khi nào!

Khóe miệng hắn mang theo một tia cười gằn như có như không.

Nhị nữ nhìn thấy vậy mà đau lòng, biết hắn đã nổi lên sát ý, bất luận ra sao cũng sẽ giết chết Sở Ly!

Rất nhanh An vương lại buồn ngủ.

Tiết Ngưng Ngọc rời đi, vội vã đến Thiên Xu Viện.

Bên trong Thiên Xu Viện, ánh đèn rực rỡ đã lên, tiểu viện được chiếu sáng chẳng khác nào ban ngày.

Tiêu Thi đã vào nhà, nàng không chịu đựng nổi cảm giác lạnh lẽo ở bên ngoài.

Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, cầm trong tay một cuốn sách, tỉ mỉ đọc, thỉnh thoảng mỉm cười ra vẻ hiểu ý.

Tiết Ngưng Ngọc đi tới tiểu viện, nhìn thấy mặt hắn thong dong cười như vậy, nàng tức giận nói:

- Đại tổng quản, ngươi còn có lòng thanh thản để đọc sách nữa sao?

Sở Ly thả sách xuống, đứng dậy ôm quyền:

- Tiết vương phi, tiểu thư đang ở trong phòng.

- Ta tới tìm ngươi!

Tiết Ngưng Ngọc hừ một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Tại sao ngươi lại ra tay chứ?

- Hóa ra là chuyện này.

Sở Ly cười cười.

Tiết Ngưng Ngọc nhìn chằm chằm vào hắn, than thở:

- Ngươi có biết chuyện này sẽ chọc cho Vương gia giận dữ hay không?

Sở Ly nói:

- Nhất định Vương gia lại đang trách ta lung lạc lòng người, không có lòng tốt!

- Nếu đã biết, tại sao còn muốn đi trêu chọc Vương gia cơ chứ?

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Vốn chúng ta còn muốn tìm một cơ hội thổi bên tai Vương gia, để Vương gia lắng lại sát ý đối với ngươi. Ngươi thì lại tốt, tưới thêm dầu lên lửa!

Sở Ly than thở:

- Vương Phi, lẽ nào bảo ta trơ mắt nhìn người khác bắt nạt lên trên đầu quý phủ chúng ta, trắng trợn giết người không kiêng dè gì sao?

Tiết Ngưng Ngọc than thở:

- Ngươi cứu người của quý phủ, nhưng đã chọc họa sát thân cho mình!

Nàng đã nói trắng ra, tin rằng Sở Ly có thể nghe hiểu được.

Sở Ly nói:

- Cho dù Vương gia muốn giết ta, ta cũng không thể chịu đựng người của Vương phủ bị bắt nạt như vậy. Không chịu được người Vương phủ bị tàn sát trắng trợn không kiêng dè gì như thế!

- Sao ngươi lại giết người chứ?

Tiết Ngưng Ngọc tức giận:

- Ngươi hà tất phải giết người, đánh người trong bóng tối chạy đi là được!

- Giết người trong phủ chúng ta, há có thể tùy ý để bọn họ rời đi!

Sở Ly lạnh lùng nói.

Tiết Ngưng Ngọc bất đắc dĩ nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Vương Phi không cần khuyên ta, chỉ cần ta còn ở trong phủ một ngày, Vương gia giết ta cũng được, không giết ta cũng được, ta tuyệt đối không cho phép người khác bắt nạt tới cửa!

- Ngươi ấy, ngươi...

Tiết Ngưng Ngọc chỉ chỉ vào hắn, trong lòng vừa cảm động vừa bất đắc dĩ, cảm khái ngàn vạn, nhưng lại không biết nói gì cho tốt.

Sở Ly nói:

- Vương Phi cũng đừng khuyên Vương gia nữa, Vương gia đã quyết tâm muốn giết ta, ta thấy tình thế không ổn sẽ đi trước một bước, trở về phủ Quốc Công!

- Theo ta thấy, hiện tại ngươi nên rời đi được rồi.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Đừng chờ Vương gia tỉnh lại.

Sở Ly liếc mắt nhìn vào trong phòng.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tiêu muội muội sẽ không sao.

Sở Ly lắc đầu một cái, bình tĩnh nói:

- Ta đã từng đồng ý với một người, phải chăm sóc tiểu thư kỹ lưỡng.

- Ài...

Tiết Ngưng Ngọc dậm chân, lắc hông rời khỏi Thiên Xu Viện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Hồi Phủ

Thanh âm ôn nhu của Tiêu Thi vang lên:

- Sở Ly, đi vào đi!

Sở Ly đưa ánh mắt thu hồi từ trên bóng lưng uyển chuyển của Tiết vương phi, xoay người đi vào phòng.

Tiêu Thi đang nằm nghiêng ở trên giường nhỏ, chiếc chăn mỏng che lại đường cong động lòng người của nàng.

Nàng ra vẻ lười biếng, sóng mắt giống như nước lười biếng nhìn hắn:

- Ngươi lại ra tay rồi sao?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Thi cười nói:

- Không phải giống như ngươi nói với Tiết vương phi, vì nghĩa mà làm, không tiếc tất cả chứ?

- Lần này lời nói là nói thật.

Sở Ly cười nói:

- Không để cho bọn chúng làm vậy, thực sự ta không nhìn nổi!

- Hiếm khi thấy ngươi còn có phần hiệp nghĩa này.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Hiện tại nhất định An vương đang tức điên lên, nói không chừng sẽ trực tiếp phái người diệt ngươi trước tiên, sau đó lại giá họa cho người của Thành vương phủ.

Sở Ly lắc đầu cười cười.

Tiêu Thi thở dài:

- Mang ngươi tới Vương phủ quả thực là oan ức ngươi rồi.

Sở Ly trừng mắt nhìn nàng.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Có điều ta cảm giác Vương phủ so với phủ Quốc Công còn nhỏ hơn nhiều, kỳ quái!

- Thần Đô tấc đất tấc vàng, sao có thể như phủ Quốc Công vậy chứ, cho dù là cấm cung cũng không lớn bằng phủ Quốc Công.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiểu thư, nếu như tiểu thư cảm thấy chán, chúng ta đi ra ngoài một chuyến được chứ?

Tiêu Thi cười nói:

- Đi chỗ nào?

- Phủ Quốc Công, được không?

Sở Ly cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi quyến rũ liếc nhìn hắn một chút:

- Coi như ngươi thức thời, về phủ Quốc Công nhìn một chút đi!

Nàng vừa tới đây không được mấy ngày mà cũng đã nhớ nhà.

Sở Ly cởi Xá lợi phật châu trên tay xuống, đưa cho Tuyết Lăng:

- Nếu có người tới đây tìm Vương Phi thì lập tức bóp nát một viên.

- Vâng.

Tuyết Lăng cười nói:

- Khi nào công tử trở về?

- Sáng sớm ngày mai là có thể trở về rồi.

Sở Ly nói:

- Các ngươi có món đồ gì muốn mang về không?

Nhị nữ lắc đầu một cái.

Sở Ly không nói thêm nữa, khom lưng ôm lấy Tiêu Thi, sợi linh khí như tơ như tiến vào trong thân thể nàng, chậm rãi chữa trị thương thế của nàng.

Chờ hắn lập lòe mấy lần thì đã trở lại Ngọc Thi đảo trên phủ Quốc Công, thương thế của Tiêu Thi đã khôi phục một tầng, tuy rằng vẫn còn suy yếu, nhưng đã có thể cất bước như người bình thường.

Trên Ngọc Thi đảo đèn đuốc sáng choang, Tiêu Thiết Ưng đang ngồi ở bên trong tiểu đình đờ người ra.

Hai người vừa vặn xuất hiện ở bên trong tiểu đình, ở phía đối diện với

Tiêu Thiết Ưng.

Trong lòng Tiêu Thiết Ưng đang tràn ngập phiền muộn. Trong lòng vẫn lo lắng về Nhị muội, không biết hiện tại nó như thế nào rồi, không biết có phải đang bị An vương bắt nạt hay không.

Nghĩ tới những chuyện này, hắn có cảm giác như bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt người. Hận không thể chạy đi An vương phủ cứu nó về.

Chợt thấy hai người xuất hiện, ánh mắt hắn trợn lớn lên.

Sở Ly thả Tiêu Thi xuống, đứng ở một bên.

Tiêu Thi cười nói với Tiêu Thiết Ưng:

- Đại ca, đại ca ở chỗ này làm gì thế?

Tiêu Thiết Ưng vội vã xoa xao mắt, nghĩ mình đang ở trong mơ.

- Đại ca. Đại ca không nằm mơ đâu!

Tiêu Thi khẽ cười nói:

- Muội lén lút hồi phủ!

- Nhị muội, thật sự là muội sao?

Tiêu Thiết Ưng lập tức đứng lên.

Tiêu Thi cười nói:

- Không phải muội thì là ai... Lúc này đã là buổi tối, một mình đại ca ở chỗ này làm gì? Ồ, muội hiểu, đang nhớ muội hả!

Tiêu Thiết Ưng có chút ngại ngùng, khoát tay một cái nói:

- Không, ta đang muốn một mình suy nghĩ một chút về một số chuyện.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Đại tẩu đâu rồi?

- Nàng đã về nhà mẫu thân.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Nhạc mẫu bị bệnh, nàng phải đi về chăm sóc.

- Không phải lừa nàng trở lại, sau đó sẽ không trở về đó chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Tiêu Thiết Ưng lắc lắc đầu nói:

- Là thật sự bị bệnh.... Nhạc phụ nhạc mẫu đã đồng ý việc kết hôn, một tháng sau sẽ tổ chức đại hôn, đáng tiếc Nhị muội không thể trở về.

- Làm sao lại không thể trở về được chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Đến lúc đó nhất định muội sẽ trở về.

- Muội mới vừa được gả vào trong Vương phủ, có thể ra ngoài được sao?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày.

- Không thành vấn đề.

Tiêu Thi nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiết Ưng tươi cười nói:

- Xem ra muội không phải chịu ủy khuất gì... Chỉ là sắc mặt rất khó coi mà thôi.

- Bị bệnh.

Tiêu Thi nói:

- Khí hậu không quen, không có gì.

Linh khí của Sở Ly vẫn còn đang lượn lờ ở bên trong thân thể nàng, làm cho nàng rất dung dung và thoải mái.

- An vương không làm gì muội sao?

Tiêu Thiết Ưng hỏi câu hỏi có chút tối nghĩa.

Hắn vẫn luôn sợ vấn đề này.

Theo hắn nghĩ, An vương căm ghét chuyện hôn sự này như vậy, sau khi Nhị muội gả đi, tuyệt đối sẽ không được sống dễ chịu. Quả thực không khác gì so với nhảy vào bên trong hố lửa, nghĩ đến những chuyện này làm cho hắn lo lắng đến mức ngủ không yên.

Tiêu Thi cười nói:

- Muội còn chưa bái đường thì đã bị bệnh, không cần quan tâm tới hắn, hắn cũng cảm thấy rất mất mặt. Có điều chuyện này như vậy cũng không khác gì chưa thành gia lập thất.

- Như vậy cũng tốt...

Tiêu Thiết Ưng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Sở Ly, than thở:

- Sở Ly, khổ cực cho ngươi rồi.

- Đại công tử khách khí.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười:

- Trong phủ không có việc lớn gì chứ?

Tiêu Thiết Ưng cười nói:

- Gió êm sóng lặng, sau khi ngươi giết mười vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia, tất cả những người võ lâm kia đều rất thành thật. Ngoan ngoãn trước nay chưa từng có, cho dù là bên phủ Hoài Quốc Công cũng rất yên tĩnh, thực sự ta không quá quen đó!

Trong chốn võ lâm chỉ có hơn một trăm vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên, Sở Ly một lần tiêu diệt mười người. Chuyện này đối với toàn bộ võ lâm cũng là chấn động lớn lao, chứ đừng nói chi là võ lâm trong cảnh nội của phủ Quốc Công, cả bọn họ gộp lại sợ rằng cũng chỉ miễn cưỡng có được mười vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên mà thôi.

Những người này tụ lại với nhau, còn chưa đủ để phủ Quốc Công giết, phủ Quốc Công giấu diếm thực lực kinh người như vậy, bọn họ không khỏi chán ngán và thất vọng, trước khi không tích góp được đầy đủ thực lực thì bọn hắn sẽ không dám xằng bậy nữa, tránh cho bị phủ Quốc Công trấn áp.

Tiêu Thi nói:

- Hiện giờ phủ Quốc Công rất bình tĩnh, nhưng bên Vương phủ phiền phức, thực lực tổn thất lớn, dẫn đến bị người ta bắt nạt tới cửa, còn phải để Sở Ly tự mình động thủ, thế sự biến đổi đúng là không thể nào biết trước

được.

Tiêu Thiết Ưng vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Thi lập tức nói mọi chuyện ra một lần.

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói:

- Thành vương... người này không dễ xử lí... Theo ta được biết, Thành vương này từ nhỏ đã bất hảo thành tính, sau khi lớn lên càng trầm trọng thêm, tùy hứng hồ đồ, tùy ý làm bậy, coi trời bằng vung!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Hoàng thượng không trừng trị hắn hay sao?

- Tính tình của hắn rất hợp với khẩu vị của hoàng thượng, lỗ mãng ngay thẳng, có sao nói vậy, không giống như Dư hoàng tử lòng dạ thâm trầm, vì lẽ đó hoàng thượng không đành lòng trừng trị hắn.

Tiêu Thiết Ưng lắc lắc đầu nói:

- Điều này cũng làm cho hắn càng ngày càng coi trời bằng vung, trêu chọc Thành vương, đây không phải là chuyện tốt.

- An vương ứng phó được chứ?

- Luận người được sủng ái ở trước mặt hoàng thượng, mười An vương cũng không sánh được với một Thành vương!

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Thành vương ra tay phóng khoáng, rất có khí độ của hào khách võ lâm, cũng chiêu nạp được không ít cao thủ, các ngươi phải cẩn thận!

Tiêu Thiết Ưng móc ra một bình ngọc ở trong ngực rồi đưa cho Sở Ly:

- Trong này có mười viên Kỳ Nguyên đan, Xích dương thảo lần trước các ngươi mang về có dược lực cực mạnh, mười viên Kỳ Nguyên đan này chính thức được luyện thành từ chúng nó, so với Kỳ Nguyên đan bình thường của chúng ta còn lợi hại hơn mấy phần.

Sở Ly cười nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

Lần trước bọn họ đi tới Thập Vạn Đại Sơn đã thuận lợi hái một chút Xích dương thảo.

Xích dương thảo ở bên ngoài rất khan hiếm, ở phủ Quốc Công cũng không thiếu, bởi vì là vị thuốc chính để luyện chế Kỳ Nguyên đan cho nên linh dược viên trong phủ vẫn thường trồng nó. Chỉ có điều linh thổ dùng để bồi dưỡng Xích dương thảo khác nhau một trời một vực với Thập Vạn Đại Sơn cho nên làm cho dược hiệu của Xích dương thảo cũng rất khác biệt.

- Mười viên Kỳ Nguyên đan này các ngươi nên dùng cẩn thận.

Tiêu Thiết Ưng trịnh trọng giao cho hắn, nói:

- Không chỉ có thể cứu mạng, còn có thể trực tiếp khiến cho người ta khỏi hẳn, có thể nói là thánh dược, lúc mấu chốt có thể xoay chuyển càn khôn!

Sở Ly trịnh trọng gật đầu.

Kỳ Nguyên đan chỉ có thể cứu mạng, cho dù có một hơi cũng có thể cứu lại được, nhưng vết thương trên người vẫn phải chậm rãi tu dưỡng, không thể lập tức khôi phục được.

http://tieulun.hopto.org

Mà Kỳ Nguyên đan trong ngực của mình thì lại có thể lập tức khôi phục thương thế, uy lực rất là kinh người.

Khi ba người đang ở Ngọc Thi đảo của phủ Quốc Công nói giỡn thì Mạnh Chấp đã dẫn theo ba thanh niên khí thế bức người đi tới vị trí thư phòng.

Mạnh Chấp để ba người chờ một chút, chính mình thì lại tiến vào thư phòng của An vương.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Lá Bài Tẩy

An vương đang tỉnh lại, ánh mắt lấp lánh.

Bên người hắn là Tống vương phi và Tiết vương phi, Hư Ninh cũng ở đó, nhưng bị mọi người quên đi theo bản năng.

- Xin chào Vương gia!

Mạnh Chấp vừa đen vừa gầy, vẻ mặt rất phong trần, giống như vừa mới đi một chặn đường rất xa vậy.

An vương lạnh nhạt nói:

- Đã tìm được người tới chưa?

- Không phụ điện hạ nhờ vả, đã tìm được về!

Mạnh Chấp bỗng cảm thấy phấn chấn, ôm quyền nói:

- Đang ở bên ngoài!

- Được, để bọn họ đi vào di!

Ánh mắt của An vương đột nhiên sáng sủa hơn một phần, trầm giọng nói.

- Vâng.

Mạnh Chấp ôm quyền lùi về phía sau.

Tống vương phi và Tiết vương phi kinh ngạc nhìn về phía An vương.

An vương lạnh nhạt mỉm cười:

- Bản vương vẫn ẩn nhẫn, thế nhưng vẫn làm việc, hiện tại rốt cuộc đã không cần nhẫn cơn giận này nữa!

- Vương gia tìm được người nào đến vậy?

Tiết Ngưng Ngọc hỏi.

- Cao thủ hàng đầu.

An vương có chút hưng phấn nói:

- Trong phủ có bọn họ thì sẽ không sợ người của lão Cửu nữa!

- Thật sự lợi hại như vậy sao?

Tiết Ngưng Ngọc bán tín bán nghi.

Nàng biết cao thủ như vậy rất khó tìm, khắp thiên hạ không có mấy người, hơn nữa người như vậy bình thường sẽ nhàn vân dã hạc không bị gò bó, không thể bị Vương phủ mời chào cho được.

An vương mỉm cười.

- Xin chào Vương gia!

Ba người theo Mạnh Chấp bước vào thư phòng, ôm quyền trầm giọng nói.

Tiết Ngưng Ngọc đánh giá ba người này.

Tướng mạo của ba người đều không tầm thường, hai người suất khí, một anh khí, ánh mắt sắc bén bức người.

http://tieulun.hopto.org

An vương thu lại tâm ý hưng phấn, hững hờ quét mắt nhìn ba người một chút, khẽ gật đầu nói:

- Liễu Tinh.

- Có!

Một thanh niên tuấn mỹ tiến lên phía trước một bước, trầm giọng ôm quyền nói:

- Xin chào Vương gia!

- Hương Phi Tuyết.

An vương nói.

Một thanh niên tuấn mỹ khác tay cầm quạt giấy, khẽ phe phẩy hai lần lại thu về, mỉm cười ôm quyền:

- Hương Phi Tuyết bái kiến Vương gia.

- Hoắc Vũ Hạo.

An vương khẽ gật đầu, nhìn về phía người cuối cùng.

Hoắc Vũ Hạo khí khái anh hùng hừng hực, vẻ mặt lãnh ngạo, chỉ ôm quyền một cái, không lên tiếng.

- Rất tốt, bản vương ngưỡng mộ các ngươi đã lâu, cuối cùng cũng coi như các ngươi đã đến!

An vương ôn hòa gật đầu. Giống như rất là khách sáo, kỳ thực cũng không để ý bọn họ vậy, hắn lại từ tốn nói:

- Đêm nay nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta sẽ đưa tin với Trịnh Lập Đức. Đưa vào hàng ngũ hộ vệ, các ngươi nghe theo hắn dặn dò!

- Vâng.

Ba người ôm quyền.

An vương lạnh nhạt nói:

- Tuy võ công của Trịnh Lập Đức thua kém các ngươi một bậc, nhưng kinh nghiệm phong phú, đối với các Vương phủ và Thần Đô lại nắm rõ như lòng bàn tay, các ngươi không thể cậy tài khinh người mà lơ là hắn. Bằng không, nếu phạm vào sai lầm lớn, bản vương cũng chỉ có thể chảy nước mắt chém người, tuyệt đối không nương tình... Khi đó đừng trách bản vương không nói trước!

- Vâng.

Ba người lẫm liệt ôm quyền.

Tuy dáng vẻ của An vương lúc này nhìn như bệnh tật triền miên, nhưng quyền thế kinh người, tu vi ba người đủ thâm hậu, thế nhưng nếu thực sự chọc giận An vương, sợ rằng sẽ không chiếm được lợi ích gì cả, huống hồ bọn hắn cũng có chỗ phải cầu An vương.

An vương vung vung tay, ra hiệu cho bọn họ lui ra.

Mạnh Chấp dẫn theo ba người lui ra khỏi thư phòng, tự mình thu xếp.

Hắn biết Vương gia rất coi trọng đối với ba người này, ở bề ngoài Vương gia ra vẻ thất lễ, thế nhưng mình không thể thất lễ thật.

- Vương gia, ba người bọn hắn có thể được không?

Tiết Ngưng Ngọc nhíu mày nói:

- Đều rất trẻ đó!

An vương lạnh nhạt nói:

- Đều là thiên tài khó gặp.

- Nếu Vương gia đã tín nhiệm, vậy chúng ta cũng có thể thở ra một hơi, không sợ Thành vương trở lại gây sự nữa!

Tống Lưu Ảnh gật đầu nói:

- Vương gia, chỉ có điều xem ra ba người này không dễ dàng điều động được như vậy.

- Không sao.

An vương mỉm cười nói:

- Bọn họ khát vọng vinh hoa phú quý, ta có thể cho bọn họ, tự nhiên bọn họ sẽ phải nghe lời.

- Được...

Nhị nữ không hoài nghi nữa. Nhưng trong lòng lại bán tín bán nghi.

Người có thể cho bọn họ vinh hoa phú quý có rất nhiều, mấy Đại hoàng tử cũng có thể, bọn họ cần gì phải cống hiến cho An vương? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Đại tổng quản đáng tin hơn. Đáng tiếc Vương gia bởi vì cừu oán mà không tin dùng Đại tổng quản.

…

http://tieulun.hopto.org

Lúc sáng sớm, Sở Ly mang theo Tiêu Thi trở lại Thiên Xu Viện.

Tiêu Thi trở lại chuyến này, cả người đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, nàng có thể trở về nhà bất cứ lúc nào, cũng không cần nhớ nhà như vậy nữa.

Sở Ly vừa mới ra khỏi phòng thì Tuyết Lăng đã đi tới.

Sở Ly liếc nhìn nàng một cái. Tuyết Lăng chu đôi môi đỏ thắm.

Hai người đi tới đình viện của Sở Ly.

- Công tử, tối hôm qua An vương đã tìm được ba vị cao thủ hàng đầu về.

Tuyết Lăng thấp giọng nói:

- Liễu Tinh, Hương Phi Tuyết, Hoắc Vũ Hạo, đều là thanh niên thiên tài.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Ngươi đã gặp qua sao?

Tuyết Lăng lắc đầu:

- Ba người bọn hắn dùng để đối phó với Thành vương, nhưng ta đoán, người đầu tiên bọn hắn muốn đối phó chính là công tử.

Sở Ly gật gù.

Quả nhiên lại tìm được người về, ba cao thủ này là người mà An vương đã bỏ ra cái giá rất lớn, đồng ý rất nhiều chỗ tốt, thậm chí còn lấy tuyệt học bí truyền cấm cung ra để đánh đổi mời chào bọn họ, chính là vì muốn đối phó với mình.

Ngày hôm qua Hư Ninh không ở đó cho nên hắn đã nhìn thấy suy nghĩ

của An vương.

- Công tử, nếu An vương tìm bọn họ, nhất định đã cảm thấy chắc chắn rồi.

Tuyết Lăng thấp giọng nói:

- Công tử phải cẩn thận ba tên này!

- Hừm, ta biết rồi.

Sở Ly cười gật đầu:

- Tiến triển của ngươi không tồi, có thể tìm hiểu được tin tức này!

Tuyết Lăng mở miệng khẽ cười một tiếng:

- Tất cả đều là công lao của công tử.

Bây giờ ở trong Vương phủ, Sở Ly rất được mọi người ủng hộ, trong lòng các hộ vệ, thị vệ, thị nữ đối với hắn đều rất cảm kích, có tin tức gì bất lợi cho hắn thì bọn họ sẽ lập tức truyền tới đây. Nàng không cần phí quá nhiều tâm lực để kéo xúc tu ra mỗi một ngóc ngách của Vương phủ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Có người tới đây, đi xem xem.

Hai người trở lại Thiên Xu Viện, Tuyết Lăng đi vào phòng.

Sở Ly mới vừa ngồi vào cái bàn đá bên cạnh, dưới gốc mai thì Mạnh Chấp đã dẫn ba người tới đây.

Sở Ly quét mắt một chút, đều là khuôn mặt mới, có lẽ chính là ba thanh niên thiên tài mới tới kia.

- Xin chào Đại tổng quản.

Mạnh Chấp ôm quyền mỉm cười.

Sở Ly vung vung tay:

- Ta đã không còn là Đại tổng quản nữa, Vương gia lại có dặn dò gì vậy?

- Ba vị này là cao thủ do Vương gia mời tới.

Mạnh Chấp mỉm cười nói:

- Vương gia không yên lòng về an nguy của Tiêu vương phi, cho nên mới phái bọn họ tới đây làm hộ vệ, bảo đảm Tiêu vương phi không bị một chút thương tổn nào!

Sở Ly gật đầu, từ tốn nói:

- Ta thay Vương Phi cảm ơn Vương gia, Vương gia có tâm, ba vị này là?

- Liễu Tinh, Hương Phi Tuyết, Hoắc Vũ Hạo.

Mạnh Chấp phân biệt giới thiệu:

- Đều là cao thủ hàng đầu, đương nhiên, so với Đại tổng quản vẫn còn kém rất xa!

Sở Ly xua tay:

- Ta không dám nhận, chỉ giả trang một chút mà thôi, ba vị thiếu hiệp này mỗi người đều có thần quang bức người, ta tự cảm thấy không bằng!

- Nghe nói Đại tổng quản là kỳ tài võ học, tuổi còn trẻ đã có tu vi thâm hậu, tại hạ Liễu Tinh, muốn lĩnh giáo võ công của Đại tổng quản một hồi!

Liễu Tinh anh tuấn hơn người tiến lên phía trước một bước, ôm quyền lạnh lùng nói.

Sở Ly cười cợt, liếc mắt nhìn Mạnh Chấp:

- Đây là ý tứ của Vương gia đúng không? Không tin ba vị thiếu hiệp này, nhìn một chút bản lĩnh của bọn họ hay sao?

- Ha ha, đương nhiên Vương gia tin tưởng ba vị thiếu hiệp, nhưng lại không tin được Đại tổng quản.

Mạnh Chấp híp mắt cười nói.

Sở Ly quét mắt nhìn ba người một chút, tất cả đều rục rà rục rịch, rất nóng lòng muốn thử.

Bọn họ đều biết mục tiêu của mình chính là Sở Ly này, còn người của Thành vương phủ, trái lại là thứ yếu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Kinh Sợ

Sở Ly thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Ta đã bị lột bỏ chức vị Đại tổng quản, Vương gia còn không dự định buông tha cho ta?

Mạnh Chấp ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Đại tổng quản nói quá lời rồi, Vương gia muốn Đại tổng quản xem xem võ công của bọn họ thế nào. Như vậy mới có thể để cho Đại tổng quản yên tâm giao Tiêu vương phi cho bọn họ bảo vệ. Khi đó Đại tổng quản cũng rảnh tay để làm chuyện khác.

- Chuyện khác?

Sở Ly híp mắt, cười cợt:

- Vương gia tính sai rồi sao? Ta bảo vệ ở bên người tiểu thư, sao có thể rời đi được chứ?

- Nếu như hộ vệ của Tiêu vương phi hơn Đại tổng quản, chẳng phải sẽ càng an toàn hơn hay sao?

Mạnh Chấp cười ha hả nói:

- Đại tổng quản ở bên này không phải làm gì, vừa vặn Vương phủ lại thiếu hụt nhân thủ, Đại tổng quản ra tay, tương đương với ba người đó!

Sở Ly cười cợt:

- Vương gia cũng thật là mưu tính sâu xa nha.

Chiêu này đủ độc ác, xem Nhị tiểu thư như là con tin, sợ mình đi một mạch cho nên ép hắn phải giao chiến với ba người này.

- Khà khà, xưa nay Vương gia luôn như vậy, bày mưu cẩn thận rồi mới hành động, tính toán không sai sót một chỗ nào cả!

Mạnh Chấp ôm quyền về phía phương hướng thư phòng, cung kính nói.

Sở Ly nói:

- Được rồi, nếu đã không tránh được động thủ, vậy thì ba người cùng lên một lượt đi.

- Khẩu khí thật là lớn!

Liễu Tinh cười lạnh nói:

- Để ta đến thử xem bản lĩnh của Đại tổng quản thế nào!

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, chỉ cần ngươi có thể tiếp được một quyền của ta, coi như ngươi thắng!

Hắn dứt lời lại nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Trong lúc nói chuyện, linh khí từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ kéo tới, nhưng lại vô thanh vô tức không khiến cho bọn họ chú ý, lưu chuyển dọc theo tâm pháp Ngự Cực kinh, nội lực tinh thuần lại vận chuyển theo Bích Hải vô lượng công, một tầng lại một tầng chồng chất lên nhau.

Sau sáu lần chồng chất, kinh mạch của hắn mơ hồ bành trướng đau đớn, nhưng hắn vẫn có thể kiên trì được đến bảy lần chồng chất.

Uy lực của bảy lần chồng chất hầu như là gấp hai lần sáu lần chồng chất, kinh mạch lảo đà lảo đảo, chỉ cần hơi có một chút ngoại lực thì trong nháy mắt kinh mạch sẽ tan vỡ.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ, nhất định phải dùng một đòn sấm sét làm cho ba người kinh sợ, bằng không ba người này cùng tiến lên. Mình chỉ có thể ỷ vào khinh công để chiến đấu, một khi rơi vào giằng co, như vậy uy vọng của mình cũng sẽ bị hao tổn.

- Được, vậy thì tiếp một quyền!

Liễu Tinh không thèm để ý mà cười cợt.

Thân pháp của hắn rất nhanh. Chưởng pháp cũng là nhất tuyệt, tự phụ rất ít người có thể đỡ được một chưởng của mình.

Nhìn thấy Sở Ly nhẹ nhàng đánh tới một quyền, trong lòng hắn vang lên báo động, nhắc nhở hắn phải tránh ra, nhưng máu trong xương hóa thành một cỗ kích động, khiến cho hắn kiên trì không tránh.

Nội lực quanh người hắn vận chuyển, toàn lực thúc giục một chưởng để nghênh đón công kích này.

- Phanh!

Giống như hòn đá nhỏ lọt vào giếng sâu vậy.

Liễu Tinh như bị tuấn mã chạy nhanh va trúng, thân thể bắn thẳng ra ngoài, sau đó đập mạnh vào vách tường ở phía sau.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Vách tường chấn động, Liễu Tinh như một bức họa treo trên tường, không rơi xuống.

Sở Ly thu hồi nắm đấm vào trong tay áo, chắp tay cười nói:

- Bất cẩn rồi?

Vẻ mặt của Liễu Tinh dại ra, giống như cứng lại, không nhúc nhích dựa sát ở trên tường.

- Lão Liễu?

Hoắc Vũ Hạo khí khái anh hùng hừng hực tiến lên vỗ vỗ mặt của hắn.

Hương Phi Tuyết thì lại lắc quạt giấy. Cười tủm tỉm, dường như không nhìn thấy một quyền này.

Liễu Tinh đột nhiên há miệng ra, phụt, phun ra một ngụm máu về phía Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo vội vã lắc mình né tránh, âm thầm vui mừng thân pháp của mình nhanh, bằng không ở dưới khoảng cách gần như thế, lại đột ngột như thế thì khó lòng mà tránh được ngụm máu này.

- Không sao chứ?

Hoắc Vũ Hạo vội hỏi.

Hắn biết Đại tổng quản của Vương phủ có võ công siêu tuyệt, trong phủ không ai bằng, nhưng xem tuổi tác của hắn gần như bằng mình, cho dù có kỳ ngộ như mình, tu vi thâm hậu thì cũng không đến nỗi chênh lệch lớn như vậy. Ngay cả một quyền mà Liễu Tinh cũng không tiếp nổi.

Trên đường tới đây bọn hắn đều không phục lẫn nhau. Đã luận bàn qua rất nhiều lần.

Ba người hầu như sàn sàn nhau, khinh công tuyệt đỉnh, tu vi thâm hậu, đều là kỳ tài ít có.

Vốn bọn họ đều coi mình là độc nhất, kỳ ngộ dù sao cũng là kỳ ngộ, hầu như không chạm vào được. Không nghĩ tới lại còn có hai người như vậy, vì lẽ đó bọn hắn cũng có chút tỉnh táo hơn so với trước đó.

Sau khi Liễu Tinh phun ra ngụm máu tươi này, thân thể xụi lơ một hồi, mềm nhũn tuột xuống dưới chân tường.

Hoắc Vũ Hạo vội vã đỡ lấy hắn, để hắn dán vào tường, đứng vững ở đó. Lúc này hắn cũng không quan tâm tới việc y phục có sạch sẽ hay không nữa.

- Không... Không sao.

Liễu Tinh gian nan cười cười.

Hắn nhìn về phía Sở Ly, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Vốn hắn cho là ba người mình thu thập một người trẻ tuổi chỉ là việc nhỏ như con thỏ, thế nhưng hắn không nghĩ tới tên này lại còn cao hơn mình nhiều như vậy, tu vi như thế, cho dù ba người mình cùng lên thì cũng không thắng được!

Sở Ly cười cợt, nhìn về phía Hương Phi Tuyết nói:

- Vị Hương công tử này muốn ra tay nữa không?

Hương Phi Tuyết thu quạt giấy về, cười nói:

- Đại tổng quản đã dùng một loại bí thuật nào đó để thúc giục tiềm lực,

đúng không?

Sở Ly nói:

- Đối với cao thủ như Trần Không, sợ rằng sẽ phải vận dụng bí thuật, đối với các ngươi...

Hắn lắc đầu một cái, cười nói:

- Vậy thì chờ lát nữa lại luận bàn tiếp đi.

- Không cần.

Hương Phi Tuyết nói:

- Nghe nói khinh công của Đại tổng quản hơn người, Hương mỗ muốn lĩnh giáo một, hai.

Sở Ly lóe lên rồi xuất hiện sau lưng hắn, tay đặt lên trên vai hắn, mỉm cười nói:

- Là như vậy phải không?

Lông tóc quanh thân Hương Phi Tuyết lập tức dựng thẳng lên.

Hắn hoàn toàn tự tin đối với khinh công của mình, cho dù không phải là đệ nhất thiên hạ thì cũng thuộc nhóm đứng đầu trong đương đại, có thể sóng vai với hắn nhưng không thể nào vượt qua được hắn.

Lần này Sở Ly lại làm cho hắn sợ hãi, vừa nãy, nếu như mình không thể nhanh hơn, như vậy hắn đã chết qua một lần rồi!

- Được, Hương mỗ khâm phục!

Hương Phi Tuyết ôm quyền một cái nói:

- Tự cảm thấy không bằng!

Mạnh Chấp ở một bên nhìn thấy vậy sắc mặt không ngừng biến hóa.

Đầu tiên là Liễu Tinh, lại là Hương Phi Tuyết, hai người đều bị đánh phục, chỉ còn lại một Hoắc Vũ Hạo, hiển nhiên không có tâm tư luận bàn, bởi vì tu vi của ba người gần như nhau.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Mạnh Chấp:

- Ta cũng muốn lĩnh giáo một, hai với phó Thống lĩnh.

Hắn lóe lên rồi biến mất, Mạnh Chấp vội vã xoay người xuất chưởng, nhưng lại đánh về khoảng không, hắn lại vội vã vung chưởng đánh về phía sau, nhưng lại đánh vào khoảng không.

Chờ tới khi hắn nghe được tiếng cười, quay đầu nhìn lại thì Sở Ly đã đứng tại chỗ, dường như chưa từng động vậy.

Sở Ly híp mắt cười nói:

- Phó Thống lĩnh, chỉ đùa một chút mà thôi!

Da mặt Mạnh Chấp rất rát, dường như bị người ta tát mấy bạt tai vậy, hắn cắn răng trợn mắt lên giận dữ nhìn Sở Ly:

- Đại tổng quản quả nhiên thật là có tài!

Sở Ly đột nhiên lóe lên rồi xuất hiện sau lưng hắn, chưởng lực đánh ra.

- Phụt!

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Chấp phun ra một ngụm máu, mềm nhũn ngã xuống đất.

Ba người kia không tới đỡ hắn lên, chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn.

Sở Ly cúi đầu phủ nhìn Mạnh Chấp, mỉm cười nói:

- Phó Thống lĩnh, cho dù muốn giết người thì cũng không nên vô lễ, đừng để cho người ta coi khinh Vương phủ chúng ta, có đúng hay không?

Mạnh Chấp ôm quyền một cái, cố gắng nuốt ngụm máu đã dâng lên trên cổ, hắn gian nan nói:

- Đa tạ Đại tổng quản giáo huấn, suốt đời khó quên!

Sở Ly nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói:

- Được, ngươi có thể nhớ kỹ là tốt nhất, bằng không để loại gia hỏa như ngươi đi ra ngoài, thực sự là làm mất mặt của Vương gia!

Mạnh Chấp cắn răng không nói một lời.

Sở Ly lóe lên rồi lui về bên cạnh cái bàn đá, ôm quyền một cái:

- Ta không làm phiền ba vị thiếu hiệp nữa, tiểu thư cứ để ta trông coi thì hơn. Mạnh thống lĩnh, mời trở về đi, thay ta cảm ơn ý tốt của Vương gia!

- Được, chúng ta cáo từ!

Mạnh Chấp cắn răng, chậm rãi nói.

Sở Ly vung vung tay:

- Thứ cho ta không tiễn xa được.

Mặt mày ba người Liễu Tinh xám xịt ra khỏi Thiên Xu Viện.

http://tieulun.hopto.org

Vừa ra viện, Mạnh Chấp tức thì mềm nhũn ngã xuống, cũng không chịu được nữa.

Hoắc Vũ Hạo bất đắc dĩ, duỗi một tay ra nâng hắn dậy.

Tay phải hắn đỡ Liễu Tinh, tay trái đỡ Mạnh Chấp, Hương Phi Tuyết thì lại lắc quạt giấy, mỉm cười tiêu sái, không có ý tứ ra tay giúp đỡ một chút nào.

Hoắc Vũ Hạo nguýt hắn một cái, không thể làm gì được. Làm bằng hữu với một gia hỏa thích sạch sẽ như vậy đúng là thất bại!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Quyết Định

Tuyết Lăng từ trong nhà đi ra, cười nói:

- Công tử, đây chính là cao thủ mà An vương khổ cực tìm đến sao?

Sở Ly nói:

- Đừng coi khinh bọn họ, quả thực rất lợi hại.

- Ai cũng không đỡ được một chiêu của công tử.

Tuyết Lăng không phản đối nói.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Một chiêu này là một kích toàn lực của ta, nếu như bị chặn lại, như vậy sẽ phải khổ đấu một phen!

- Như vậy xem ra bọn họ đã bị công tử làm cho khiếp sợ!

Tuyết Lăng cười nói.

Sở Ly nói:

- Cao thủ lần này An vương tìm tới rất là lợi hại.

- Công tử, cuối cùng cũng coi như có thể yên tĩnh một chút, để bọn họ đối phó với người của Thành vương đi.

Tuyết Lăng nói:

- Đỡ để An vương vẫn hận công tử cướp đi danh tiếng của hắn.

Sở Ly gật đầu.

Ba người và Mạnh Chấp trở lại tiểu viện mà bọn họ ở.

Mạnh Chấp ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, lại phun ra một ngụm máu.

- Con bà nó, tên họ Sở này!

Sắc mặt Mạnh Chấp trắng bệch, oán hận hừ lạnh nói.

- Loại người chỉ hám thanh danh.

Hương Phi Tuyết lắc quạt giấy cười nói:

- Khó trách Vương gia kiêng kỵ hắn như vậy!

- Ba người các ngươi liên thủ mà cũng không thu thập được hắn sao?

Mạnh Chấp hừ lạnh nói.

Hương Phi Tuyết nói:

- Khinh công của hắn quá tốt, liên thủ cũng vô dụng.

Mạnh Chấp hừ một tiếng:

- Nhược điểm của hắn là Tiêu vương phi!

- Mạnh thống lĩnh, chúng ta cũng không dám bất kính với Vương Phi.

Hương Phi Tuyết lắc quạt giấy cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Người bên ngoài còn nhìn vào, động vào Vương Phi là phạm vào kỵ húy, như vậy trong lòng Vương gia cũng sẽ có khúc mắc!

Ba người đều lắc đầu, đây thuần túy là một ý đồ xấu, Mạnh Chấp bị đánh cho váng đầu, tức giận cho nên mới đưa ra đề nghị này mà thôi.

- Vương gia cũng chưa chắc đã để ý nhiều đối với vị Tiêu vương phi này.

Mạnh Chấp hừ lạnh nói.

- Mặc kệ có để ý hay không thì cũng là Vương Phi, có tầng thân phận này, chúng ta không thể động vào được.

Hương Phi Tuyết cười lắc đầu.

Liễu Tinh và Hoắc Vũ Hạo trừng mắt nhìn Mạnh Chấp.

Tên này hiển nhiên đã coi ba người bọn hắn là đao, muốn mượn đao giết người.

Ba người bọn hắn là đao của Vương gia, cũng không phải là đao của vị Mạnh Phó thống lĩnh này, dường như hắn còn không làm rõ điểm này cho nên vẫn còn muốn dây dưa không ngớt.

Hương Phi Tuyết không kiên nhẫn, cảm thấy hắn không thức thời cho nên mới cười nói:

- Mạnh thống lĩnh nên đi về trị thương trước đi, đừng để quá lâu.

- Ài...

Mạnh Chấp lắc đầu nói:

- Vương gia tìm ba vị chính là vì đối phó với họ Sở kia, bây giờ như vậy

sẽ không có cách nào bàn giao với Vương gia.

Ba người nhìn nhau một chút, âm thầm cau mày.

Chuyện này có chút phiền phức, bọn họ vốn cho rằng chỉ là một người trẻ tuổi, tuổi tác xấp xỉ với bọn họ, tu vi sẽ không mạnh bằng ba người, cũng không ngờ lại lợi hại như vậy, lại không đối phó được đối phương.

An vương tìm bọn họ là vì đối phó với Sở Ly này, bây giờ xem như bọn họ đã mất đi giá trị của mình.

- Nếu không, chúng ta rời khỏi đây đi?

Hương Phi Tuyết cười híp mắt nói.

Hắn đã nhìn ra đầu mối.

Ba người bọn hắn bây giờ là bánh bao, cũng không phải là chỉ để đối phó với Sở Ly, còn có mối uy hiếp từ Thành vương phủ.

Người của Thành vương phủ đánh tới cửa, Vương gia và hộ vệ Vương phủ không thể làm gì, toàn bộ hi vọng đều ký thác vào trên người ba người bọn hắn.

Hộ vệ Thành vương phủ đã bị Sở Ly giết hai người, điều này đã nói rõ bọn họ cũng không mạnh như vậy, ba người mình có thể ứng phó được.

Mạnh Chấp khẽ cắn răng, hừ lạnh nói:

- Thôi, việc này bàn bạc kỹ càng rồi lại nói!

Hắn cũng biết tình thế, cho dù không đối phó được với Sở Ly thì giá trị của ba người vẫn còn, không thể thả đi được.

- Mạnh thống lĩnh, nên mau trở về trị thương đi.

Hương Phi Tuyết híp mắt cười nói.

- Được, ta đi về trước.

Mạnh Chấp tự chuốc lấy nhục nhã, phẫn nộ rời đi.

Ba người nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, mãi đến khi bóng lưng của hắn biến mất mới lắc đầu không ngớt. Vương phủ quả nhiên không đơn giản như vậy, nhân tâm đấu tới lợi hại, nếu như ba người bọn hắn không thể đoàn kết, đề cao tinh thần, chỉ sợ sẽ bị thôn phệ!

…

Mạnh Chấp ăn mấy viên đan dược, đến thư phòng của An vương, bẩm báo tình hình trước mắt.

- Hừ, Sở Ly được lắm!

An vương cắn răng, sắc mặt âm trầm, dường như đã hạ quyết tâm, lạnh nhạt nói:

- Tuy ba người bọn hắn không đối phó được với Sở Ly, nhưng muốn đối phó với Thành vương phủ đã đủ, cho dù Trần Không tới đây thì cũng có thể ứng phó được!

- Điện hạ, lẽ nào cứ như thế buông tha cho Sở Ly hay sao?

Mạnh Chấp không phục nói.

Hắn bị một chưởng của Sở Ly làm cho chấn động đến mức trọng thương, chuyện này không tính là cái gì, hận nhất chính là ngữ khí của Sở Ly, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

http://tieulun.hopto.org

An vương lạnh nhạt liếc hắn một cái:

- Trước tiên nhịn một chút đi, chung quy sẽ có thể tìm được cơ hội để trừng trị hắn, ngươi đi đi!

-... Vâng.

Mạnh Chấp bất đắc dĩ cúi đầu lui ra.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói ra sao với An vương.

- Các nàng đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với Tôn giả.

An vương quay đầu nói với nhị nữ.

- Vương gia không nên quá mệt nhọc, cố gắng tĩnh dưỡng, sớm ngày khôi phục!

Tống Lưu Ảnh nhẹ nhàng nói.

An vương gật gù.

Nhị nữ lùi lại rồi đi ra ngoài, An vương nhìn về phía Hư Ninh.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập, nói:

- Điện hạ.

- Tôn giả, xem ra ta không có lựa chọn nào khác.

An vương lạnh nhạt nói.

Hư Ninh nói:

- Điện hạ, Phật Môn có ngàn vạn phật pháp, đều thông thế giới cực lạc, thế tôn giáo dục chúng sinh, chuyện quan trọng nhất là buông xuống. Phải buông xuống thì mới có thể giải thoát, điện hạ nên buông xuống!

- Buông xuống...

An vương cười lớn.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

An vương lắc đầu nói:

- Nếu như ta buông xuống, như vậy sẽ không buồn không lo, làm một vị Vương gia yên vui, nhưng sống như thế có gì thú vị cơ chứ? Biết rõ có thể chạm tới chỗ ngồi kia, có thể bước lên cảnh giới Thiên Thần, mình ta vô địch, sao ta có thể buông tha được chứ?

- Đây chính là nguyên nhân điện hạ buồn phiền.

Hư Ninh thở dài:

- Ân oán tình cừu, tất cả chỉ là công dã tràng.

- Muốn cho Tôn giả từ bỏ thành Phật, Tôn giả có thể buông xuống được sao?

- A di đà phật...

Hư Ninh lắc đầu thở dài:

- Xem ra trong lòng điện hạ đã quyết.

- Đúng vậy, ta chỉ có thể như vậy mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

An vương từ tốn nói:

- Sở Ly đã thành tâm ma của ta, tâm ma này không trừ, sao có thể nói tới hoàng đồ đại nghiệp, giang sơn vạn năm cơ chứ?

- A di đà phật...

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ, không muốn nhiều lời nữa.

…

Bốn vị cao thủ Thiên Ngoại thiên vây quanh An vương phủ, chỉ cần có người dám đi ra thì bọn họ sẽ vây giết.

Đã chết hai cao thủ, y theo ý tứ của Thành vương thì phải xông vào trong An vương phủ để trả thù.

Nhưng Trần Không khuyên nhủ Thành vương, làm như thế là hơi quá mức, cứ vây quanh ở bên ngoài, để lòng người của An vương phủ bàng hoàng, như vậy là đủ rồi.

Bốn người bọn họ vâng lệnh giết chết đám hộ vệ của An Vương phủ, người nào dám ra đây thì sẽ phải chết, mặc kệ là thân phận gì thì cũng giết không tha.

Vào buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, cửa lớn của An vương phủ bỗng nhiên mở rộng, có một người thị vệ đi ra, phía sau có ba hộ vệ trẻ tuổi đi ra.

Hai mắt của bốn vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên tức thì tỏa sáng.

Bốn người đấy, lần này có thể giết thoải mái, đặc biệt là ba người Thiên Ngoại Thiên phía sau kia, tuổi như thế đã thành Thiên Ngoại Thiên.

Nếu như giết chết được bọn họ là thoải mái nhất. Bọn hắn hận nhất những gia hỏa có kỳ ngộ có thiên phú này, ông trời quá không công bằng, những người như vậy nhìn thấy một thì bọn họ sẽ giết một!

Bốn người mang theo sát ý mãnh liệt đánh về phía bốn người.

Bọn họ bỗng nhiên sững sờ, không ngờ lại mất bóng dáng của ba hộ vệ trẻ tuổi, bọn hắn đột nhiên biến mất.

- Không được!

Bốn người bắt đầu lo lắng, thuận theo chỉ thị báo động liều mạng xông về phía trước, tránh khỏi tập kích phía sau.

Ba người Liễu Tinh liên thủ chỉ đối phó với một người.

Tuy rằng người kia cơ linh, liều mạng vọt tới phía trước, nhưng thân pháp không bằng ba người, đã bị bọn họ đuổi theo. Công kích mạnh mẽ bắn trúng người hắn, làm cho hắn bay ra ngoài, lực lượng của ba người đã đủ để làm cho hắn trọng thương.

Ba người lại liên thủ tấn công về phía tên còn lại.

Ba người còn lại thấy tình thế không ổn, vội vã bối rối chống đỡ, đánh thành một đoàn với ba hộ vệ trẻ tuổi này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Bắt Đầu Động

Ba người bọn họ bối rối chống đỡ, chẳng khác nào con nhím.

Ba người Liễu Tinh hợp công một người, muốn giết chết một người trước. Thế nhưng lại không thể đánh tan được ba người kia cho nên bọn họ tách ra, một người đối phó với một người.

Tu vi của ba vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên này cũng rất thâm hậu.

Trong tiếng ầm ầm, từng đạo từng đạo quyền kình chưởng lực va chạm, bên ngoài Vương phủ cát bay đá chạy, thanh thế hùng vĩ, chung quanh yên tĩnh như đêm khuya, một tia động tĩnh cũng không có.

Bên trong tường của Vương phủ đã có một đám người vây quanh, nhưng không ai dám leo lên trên đầu tường, từng chiêu từng thức của cao thủ Thiên Ngoại Thiên đều có uy lực to lớn, rất dễ dàng bị ngộ thương, không nhìn thì tốt hơn.

Điều kỳ quái chính là, ở trong đám người kia không có cao thủ Thiên Ngoại Thiên, chỉ có một ít thị vệ nha hoàn, hộ vệ cũng là hộ vệ cấp thấp.

- Ầm ầm ầm ầm...

Trong tiếng ầm vang liên miên không dứt, ba người Liễu Tinh chiếm thế thượng phong, thân pháp của bọn họ rất nhanh, chưởng pháp quyền pháp đều cao hơn một bậc, nếu không phải ba ngườicc Thành vương phủ liều cái mạng già thì sợ rằng sẽ không kiên trì được mấy chiêu.

Một khi cao thủ Thiên Ngoại Thiên liều mạng sẽ có uy lực kinh người, không thể chủ quan được.

Ba người Liễu Tinh đã nắm chắc chiến thắng, không muốn lưỡng bại câu thương cùng bọn họ, cho nên chỉ kiên trì cuốn lấy ba người mà thôi.

Đây là An vương phủ, bên trong còn có cao thủ Thiên Ngoại Thiên, bất cứ lúc nào cũng có thể có người trợ giúp, cẩn tắc vô ưu, chỉ cần giết chết nhuệ khí của ba lão gia hỏa này còn không phải tùy ý để mình bài bố hay sao, không cần gấp.

Ôm tâm tư này, bọn họ đánh không nhanh không chậm, chỉ chăm chú cuốn lấy, cũng không liều mạng với bọn hắn, tình cảnh tức thì trở nên giằng co.

Đánh một phút, dần dần ba người bọn họ cảm thấy kỳ quái.

Trong Vương phủ tới lúc này vẫn không có cao thủ đi ra, dường như những cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Trong lòng bọn họ trùng xuống.

Xem ra ba người mình mới đến, còn có không giao tình với những người khác, không ngờ những những cao thủ trong An vương phủ lại mơ hồ bài xích bọn họ, không muốn cứu viện!

Nghĩ tới đây, trong lòng bọn họ mơ hồ tức giận.

Ba người đều là người trẻ tuổi nóng tính, tự cho mình rất cao, đương nhiên sẽ cho rằng tất cả mọi người cần vây quanh mình. Không ngờ đám người này lại quá mức như vậy, nhất định bọn họ phải cho đám người này một chút cảnh cáo!

Hoắc Vũ Hạo lạnh lùng nói:

- Lão Liễu, lão Hương. Đừng tiếp tục chơi đùa nữa, tốc chiến tốc thắng, càng nhanh càng tốt!

- Được!

Hai người gật đầu.

Ba người đột nhiên thay đổi thái độ chiến đấu, liên tục ra chưởng. Chưởng lực quyền kình trở nên mãnh liệt, ép cho ba người của Thành vương phủ không ngốc đầu lên được.

Ba người của Thành vương phủ đều là tay già đời thân kinh bách chiến, tuy rằng ở thế hạ phong, nhưng vẫn có thể chống đỡ được.

- Ồ, cũng có mấy phần bản lĩnh!

Hương Phi Tuyết cười một tiếng sang sảng. Đột ngột biến mất ở tại chỗ, hắn lại bỏ qua đối thủ của mình, xuất hiện ở phía sau đối thủ của Liễu Tinh, quạt giấy rung một cái, nam tử trung niên kia run lên, chưởng lực của Liễu Tinh đã bắn trúng người hắn.

- Ầm!

Hán tử trung niên kia lập tức bay ra ngoài.

Hương Phi Tuyết nhẹ nhàng lóe lên xuất hiện ở trước người đối thủ trước đó, lần nữa vung quyền đánh ra.

Ba người chỉ còn lại hai người, Liễu Tinh đón lấy đối thủ của Hoắc Vũ Hạo, hợp công cùng Hoắc Vũ Hạo.

Nam tử trung niên đang đối địch với Hoắc Vũ Hạo nhất thời tràn ngập

nguy cơ.

Hương Phi Tuyết lại giở trò cũ, lại lóe lên rồi biến mất. Lần nữa bỏ qua đối thủ, xuất hiện ở phía sau nam tử trung niên kia, quạt giấy vô thanh vô tức vỗ một cái.

- Ầm!

Hán tử trung niên lần nữa bay ra ngoài.

Ba người nhìn về phía lão giả duy nhất còn lại.

Sắc mặt của lão giả này trở nên âm trầm, xoay người rời đi, lại bị ba người bao vây.

- Ầm ầm ầm ầm...

Trong tiếng ầm vang liên miên không dứt, chưởng lực quyền kình của ba người không ngừng bắn trúng lão giả, khóe miệng của lão giả này xuất hiện máu, thế nhưng vẫn không ngừng điên cuồng tấn công, như phong như điện, dù có chết cũng muốn kéo theo một người đệm lưng.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên.

Trần Không mặc một bộ áo bào lam phiêu dật. Như là một bóng ma xuất hiện ở phía sau lưng của ba người.

Trong lòng ba người xuất hiện báo động, đột nhiên lui về phía sau, nhằm về phía Trần Không.

Trần Không lại lắc mình xuất hiện ở bên người hán tử trung niên, móc ra một viên đan dược ở trong lòng rồi nhét vào trong miệng của đối phương.

Sau đó lại xuất hiện ở bên người một hán tử trung niên khác, lại nhét vào trong miệng hắn một viên đan dược.

Sắc mặt của ba người Liễu Tinh trở nên âm trầm, không nghĩ tới khinh công của người này lợi hại như vậy, ngày hôm qua mới nhìn thấy Sở Ly, ngày hôm nay lại xuất hiện một, Thần Đô quả nhiên ngọa hổ tàng long. Cao thủ như mây!

Ý chí chiến đấu của bọn họ sục sôi, tiếp tục nhằm về phía Trần Không.

Trần Không lại không thèm dây dưa với bọn hắn mà nâng ba người khác dậy, sau đó để lão giả đang đứng duy nhất dẫn người rời đi.

Ba người Liễu Tinh thấy thế, biết bọn họ sẽ phải đối đầu với Trần Không, đành phải thu thập lão giả vừa xuất hiện này.

Bọn họ xông lên thì đã thấy Trần Không đột nhiên xuất hiện ở phía sau Hương Phi Tuyết, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Khinh công của Hương Phi Tuyết cũng là nhất tuyệt, động tác của hắn rất nhanh, trong lòng đồng thời hiện lên báo động thì hắn đã lập tức phất quạt giấy lên chặn phía sau lại.

- Ầm!

Hương Phi Tuyết bay thẳng ra ngoài.

- Lão Hương!

Liễu Tinh và Hoắc Vũ Hạo liều mạng vung quyền tấn công về phía Trần Không.

Thân thể của Trần Không lại lóe lên, thoát khỏi phạm vi chưởng quyền của hai người, lần nữa đuổi theo Hương Phi Tuyết, nhẹ nhàng đánh xuống

một chưởng.

Hương Phi Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, thân thể vốn đang bị đánh bay ra lần nữa bị đánh văng, như một quả bóng bị đánh lên trên trời vậy.

Liễu Tinh và Hoắc Vũ Hạo liều mạng công kích, nhưng không ngăn được Trần Không lần nữa xuất hiện ở phía sau lưng của Hương Phi Tuyết, lại một chưởng nữa được đánh xuống.

- Ầm!

Một tiếng trầm thấp vang vọng, Sở Ly đột ngột xuất hiện ở trước người của Trần Không.

Hai người đồng thời lùi về phía sau, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

Sở Ly mặc áo bào trắng phiêu dật lùi về phía sau, ở trên không trung tiếp nhận thân thể Hương Phi Tuyết, đưa vào cơ thể hắn một luồng linh khí trấn áp thương thế, sau đó lại dựa vào lực của Hương Phi Tuyết, người ở trên không trung gập lại, lần nữa nhằm về phía Trần Không.

Trần Không cũng xông lại.

- Ầm!

Quyền kình và chưởng kình của hai người lần nữa chạm vào nhau, chẳng khác nào tiếng sấm rền vang lên.

- Được lắm, Sở Ly, lúc này mới đã nghiền!

Trần Không cười ha hả:

- Những tiểu tử này còn quá non!

Sở Ly nói:

- Trần tiền bối, hay là đi đi thôi!

- Chúng ta sẽ còn gặp lại!

Trần Không cười lớn một tiếng, nhìn lão giả kia đã dẫn theo ba người biến mất hắn cũng rời đi theo, tiêu sái như thường, âm thanh vang vọng ở trên không trung:

- Sở Ly, trừ phi là ngươi tự mình hộ tống, bằng không ra một người thì chết một người!

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía ba người Liễu Tinh.

Liễu Tinh cũng nhìn hắn, cay đắng ôm quyền một cái.

Ba người rất là khó chịu, nhưng cũng biết nếu hắn không xuất hiện thì nói không chừng ba người mình sẽ bỏ mạng ở lại nơi đây.

Mấy tên đáng chết trong Vương phủ, đặc biệt là Mạnh Chấp kia, không ngờ lại thấy chết mà không cứu, còn phải nhờ đối thủ cứu giúp!

Sở Ly nhìn ba người gật gù, người mặc áo bào trắng phiêu nhiên rời đi.

Đám người xem cuộc phía dưới sôi nổi nghị luận.

- Đại tổng quản cũng quá rộng rãi, ba tên này không phải vật gì tốt, bị đánh chết thì cứ để kệ đi nha!

- Xuỵt! Dù sao hiện tại bọn họ cũng là người của Vương phủ chúng ta!

- Vương phủ chúng ta thì làm sao chứ?

- Ngươi im được chưa, cái miệng này của ngươi rất giỏi gây phiền toái nha!

Mọi người lục tục tản đi.

Sở Ly không để ý tới tiếng nghị luận của bọn họ, trở lại Thiên Xu Viện, sau đó hắn cũng không nói chuyện với Tiêu Thi mà ánh mắt nhìn chằm chằm về phía luyện công viện.

An vương đã để hai vị Vương Phi rời đi, để Hư Ninh đỡ hắn, chậm rãi đến luyện công viện.

Sau khi tiến vào luyện công viện, Hư Ninh dìu hắn tiến vào Cửu Long đỉnh, sau đó nghiêm túc tuyên một tiếng niệm phật, chậm rãi ngồi ở bên ngoài Cửu Long đỉnh.

Hắn khoanh chân ngồi đó, như lão tăng nhập định, mi mắt đóng lại, chậm rãi xoay vần Xá lợi phật châu trên tay.

An vương lẳng lặng ngồi ở bên trong Cửu Long đỉnh, không nhúc nhích, giống như đang ngẩn người vậy.

Sở Ly nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì đã biết trong lòng hắn đang do dự và giãy dụa, giống như đang đối mặt với quyết định sinh tử vậy.

Trên người An vương có thể xuất hiện do dự như vậy, quả thực là hiếm thấy.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí đến mức tận cùng, đáng tiếc Hư Ninh vẫn còn đang ở đó, hắn không nhìn thấu được nội tâm của An vương.

An vương thở dài một hơi, lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Hắn lấy tay sờ vào trong lồng ngực, chậm rãi móc ra một tảng đá đen thui,

to bằng nắm tay, dường như bên trong màu đen hiện lên u quang.

Hắn dùng sức mạnh mẽ bóp chặt, cuối cùng bóp nát tảng đá, lộ ra một hòn đá nhỏ còn đen hơn, lớn chừng ngón cái, dường như là đen cực hạn, có thể thu nạp tất cả ánh sáng chung quanh.

Sở Ly tập trung tâm thần cao độ, hắn đã cảm nhận được lực lượng cuồn cuộn ở trong hòn đá to bằng ngón tay này, đây là một loại lực lượng không thể kháng cự!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Tu La

Tâm tư của Sở Ly thay đổi rất nhanh, cũng đang đối mặt với một lựa chọn trọng đại.

Đó là lập tức đoạt khối đá này, hay là tùy ý để An vương dùng khối đá này chứ?

Tuy rằng hắn không biết An vương dùng khối đá này để làm gì, thế nhưng hắn vẫn có thể đoán ra được, lúc này An vương dùng khối đá này, nhất định là dùng để tăng cường thực lực, khiến cho tu vi tăng vọt, sau đó có thể giết mình.

Theo lý mà nói, hắn không nên do dự, trực tiếp đoạt, phá hoại mưu đồ mà An vương tính toán, bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Nhưng mặt khác, xem sắc mặt của An vương giãy dụa và do dự không ngớt thì hắn đã biết khối đá này vô cùng nguy hiểm, có khả năng rất lớn có thể giết chết chính hắn.

Lực lượng cuồn cuộn đáng sợ như vậy, rất có khả năng hắn không chịu được, sẽ bị bạo thể mà chết.

Đây là một cơ hội tốt để loại trừ An vương, không cần mình tự mình động thủ, là tự hắn muốn chết, tự mình giết mình. Cho dù hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần thì cũng không thể làm gì khác được.

Các loại tính toán lúc trước của hắn cũng chỉ có thể đạt đến hiệu quả như

vậy, tăng cường khả năng hắn tẩu hỏa nhập ma mà chết, không thể chắc chắn giết chết được, trước mắt lại có một cơ hội như vậy, có cần nhìn xem vận may của An vương ra sao hay không?

Hắn lập tức quyết định, đoạt khối đá này.

Hắn phát hiện ra vận may của An vương rất tốt, lần trước nguy hiểm như vậy mà cũng có thể vượt qua mà không chết, lần này còn muốn dùng khối đá này, nói không chừng sẽ không chết, thậm chí võ công lại còn tiến nhanh.

Nếu An vương nhẫn tâm như vậy, do dự giãy dụa như vậy mà còn muốn dùng khối đá này, như vậy nói rõ nhất định hắn có thể giúp cho An vương thu được lực lượng khổng lồ, chắc chắn sẽ diệt mình.

Hắn không muốn chờ đến lúc An vương mạnh mẽ thì hắn lại vô lực phản kháng, ảo não mang theo Tiêu Thi chạy ra khỏi Vương phủ.

Từ trước cho tới nay hắn ở trong Vương phủ, các loại tính toán và để tâm là vì muốn chờ đợi thời cơ ở Vương phủ, tiếp xúc với cơ hội trở thành cao thủ Thiên Thần, bước lên cảnh giới Thiên Thần.

Mỗi một vị hoàng thượng của Đại Quý đều có thể trở thành cao thủ Thiên Thần, hiển nhiên có chỗ ảo diệu của riêng nó, nếu như hắn có thể tra rõ chỗ ảo diệu này, từ đó có thể tìm thấy con đường đạt tới cảnh giới Thiên Thần.

Một khi rời khỏi Vương phủ thì hắn sẽ mất đi cơ hội thăm dò ảo diệu này.

Thân thể lóe lên, hắn biến mất ở tại chỗ.

Tiêu Thi nhìn hắn mất tập trung cũng không tiếp tục nói nữa, xem sắc mặt hắn âm trầm, lại lóe lên biến mất, trong lòng nàng nổi lên nỗi lo lắng không tên. Xem ra đã lại xảy ra chuyện.

Sở Ly xuất hiện ở bên trong phòng của hắn, nhanh chóng thay đổi một bộ y phục màu lam, đổi xong, tướng mạo biến đổi, sau đó xuất hiện ở bên ngoài phòng luyện công.

Lại thi triển Chỉ xích thiên nhai, xuất hiện ở bên trong Cửu long đỉnh.

An vương đang đưa tay nâng hòn đá đen này, chậm rãi đưa về trong miệng, sắc mặt rất quyết tuyệt.

Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện, dọa cho hắn nhảy một cái, bàn tay cầm hòn đá đen trở nên run rẩy, lại lập tức bị hắn gắt gao nắm chặt.

Sở Ly lấy tay nắm cổ tay hắn, hơi dùng sức nắm xuống.

- Hừ!

An vương hừ lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Sở Ly nhẹ nhàng bóp một cái, thiếu chút nữa đã bẻ gãy tay của hắn, bàn tay tự nhiên buông ra.

Khi tay tiếp được hòn đá đen rơi xuống. Sở Ly lướt người đi biến mất không còn tung tích.

- A!

An vương nổi giận gầm lên một tiếng.

Hư Ninh mở mắt ra, người nhẹ nhàng lọt vào trong Cửu Long đỉnh, trầm giọng nói:

- Điện hạ?

- A Tu La chi tâm của ta!

Sắc mặt An vương dữ tợn mà lại khủng bố, hầu như muốn cắn nát môi của mình:

- Bị cướp!

Hư Ninh cau mày nhìn về phía An vương.

Sắc mặt của An vương rất dữ tợn:

- Ta phải róc da tróc thịt hắn... Không giết hắn, ta thề không làm người!

- Điện hạ!

Hư Ninh liếc mắt nhìn trái phải, nói:

- Thật sự đã có người đến đây qua sao?

- Lẽ nào ta nằm mơ hay sao?

An vương tức giận kêu lên:

- Lẽ nào A Tu La chi tâm sẽ tự mình chạy mất sao?

Hư Ninh cau mày nói:

- Điện hạ, ta thủ hộ ở bên ngoài, không thấy có người nào. Ta tin rằng người bình thường sẽ không gạt được ta.

- Như vậy sẽ là ai chứ?

An vương hít sâu một hơi, đè sự thù hận và lửa giận ngập trời xuống, hắn chậm rãi nói:

- Lẽ nào là Sở Ly?

http://tieulun.hopto.org

Hư Ninh nói:

- Điện hạ có thể thấy tướng mạo của đối phương hay không?

An vương suy nghĩ một chút. Hừ lạnh nói:

- Tướng mạo bình thường, ta không nhận ra... Không phải Sở Ly!

Tay của Hư Ninh bình tĩnh hợp thành hình chữ thập, nói:

- Không có tâm pháp, hắn đạt được A Tu La chi tâm cũng vô dụng, điện hạ chậm rãi tra xét là được. Chung quy vẫn có thể tìm lại được... Điện hạ có duyên với A Tu La chi tâm, không cần phải lo lắng.

- Nhất định ta sẽ tìm được nó!

An vương nghiến răng nghiến lợi:

- Ta sẽ để cho tên kia biết, cái gì là sống không bằng chết, sống không bằng chết!

Hư Ninh nói:

- Điện hạ có muốn ở chỗ này bế quan dưỡng thương hay không?

- Hừm, ở đây đi, như vậy càng yên tĩnh hơn.

An vương từ tốn nói:

- Tôn giả thay ta hộ pháp đi.

- Vâng.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập, người nhẹ nhàng ra khỏi Cửu Long đỉnh, một lần nữa ngồi lên trên bồ đoàn.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ngồi ở trên bồ đoàn, kích thích Xá lợi phật châu, nhưng trong lòng đã đoán ra được là Sở Ly.

Có thể giấu diếm được cảm giác của mình, chỉ có người mang theo Xá lợi phật châu mà thôi.

Sở Ly và Tiêu vương phi đều có Xá lợi phật châu, Tiết vương phi không thông võ công, không thể tới đây, chỉ có Sở Ly, quả thực là thủ đoạn cao cường.

Nghĩ tới đây, hắn không nghĩ nhiều nữa, lần nữa vứt bỏ tạp niệm tiến vào định cảnh.

…

Sở Ly trở về nhà đổi áo bào trắng, khôi phục lại dung mạo, cúi đầu nhìn hòn đá đen trên tay.

Thứ này giống như một viên kim cương, cực kỳ cứng rắn, hắn dùng sức nắm nhưng lại không thể làm gì được, đen đến kinh người, so với bất kỳ màu đen nào mà hắn nhìn thấy còn đen hơn mấy phần, một chút ánh sáng cũng không có, giống như có thể thôn phệ ánh mắt, cũng có thể thôn phệ tinh thần vậy.

Hắn nắm ở trên tay, hòn đá nhỏ không ngừng tuôn ra lực lượng mãnh liệt, những lực lượng này đang xâm nhập vào trong thân thể của hắn.

Đây là một luồng lực lượng kỳ dị, rất là lạnh lẽo, như từng cây châm đâm lên trên thân thể, không ngờ vận chuyển lực lượng lại không trục xuất ra được.

Thiên Ma công nhảy một cái, thôn phệ những lực lượng này, tức thì Thiên Ma công lớn mạnh hơn một phần.

Loại lực lượng kỳ dị này tinh khiết giống như thật, đối với Thiên Ma khí là vật đại bổ.

Hắn tùy ý để Thiên Ma khí thôn phệ, khi mơ hồ cảm giác được Thiên Ma khí không chịu nổi nữa thì hắn mới buông tay ra, bỏ khôi đá này lên trên bàn.

Hắn cau mày trầm tư, nghĩ xem nên xử trí như thế nào.

Khí tức mạnh mẽ như vậy, quá dễ để khiến cho người khác chú ý, không thể đặt ở trên người mình, An vương muốn tìm đến quá dễ dàng.

Hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên biến mất, xuất hiện ở ngoài Phi Mã thành, sau đó bước vào trong trận pháp.

Chôn viên đá dưới một gốc cây thông ở trong trận pháp, hắn vỗ vỗ tay, đứng dậy muốn rời khỏi, có trận pháp trấn áp, cho dù người khác cảm ứng được lực lượng mãnh liệt thì cũng không có cách nào tới gần được, không tìm được nó.

Bỗng nhiên hắn cau mày, chỉ thấy gốc thông kia đang dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên khô vàng.

Sở Ly vận chuyển Khô Vinh kinh theo bản năng, vận chuyển linh khí chung quanh vào trên cây thông này, phát hiện ra nó đang bị một luồng lực lượng kỳ dị ăn mòn, nhanh chóng chết đi, dưới linh khí mạnh mẽ giúp đỡ, nhưng nó vẫn đang thong thả chết đi.

Sở Ly vội vã móc khối đá đen này ra, lúc này cây thông mới chậm rãi khôi phục khi được linh khí thẩm thấu vào trong thân.

Suy nghĩ một chút, Sở Ly chôn khối đá này ở dưới một tảng đá lớn, chung quanh không có hoa cỏ gì, không đến nỗi bị nó giết chết mà thay đổi trận pháp.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lóe lên rồi biến mất, trở lại Vương phủ.

An vương đang khoanh chân ngồi ở bên trong Cửu long đỉnh, hai tay kết ấn, trong đầu bắt đầu quán tưởng một bóng người khổng lồ.

Bóng người này chẳng khác gì ngọn núi to lớn, sừng sững đứng vững ở trong thiên địa, xấu xí không thể tả được, thân thể toả ra mùi chết chóc, tướng mạo dữ tợn khủng bố, vẻ mặt dữ tợn khiến cho ngũ quan hầu như không thể nhận ra được. Ánh mắt lạnh lẽo vô tình, khí tức phun ra khi thì như băng, khi thì như lửa.

An vương đọc thầm một đoạn thần chú, chậm rãi, một nguồn lực lượng vô hình từ trên hư không truyền đến, rơi xuống trên người hắn.

Trong lòng hắn mừng rỡ, A Tu La công này quả nhiên lợi hại, vừa tu đã có tác dụng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Bức Bách

Sau khi Sở Ly trở lại Vương phủ lại dùng Đại Viên Kính Trí xem xét An vương.

Có Hư Ninh bảo vệ, hắn không thấy rõ suy nghĩ trong đầu của An vương, nhưng lại có thể nhìn thấy trong hư không truyền đến lực lượng vô hình, không khác gì so với lực lượng của hòn đá đen kịt kia, tinh khiết như nước, dường như đưa tay là có thể chạm tới được.

Hắn nhíu mày, xem ra đoạt cục đá nhỏ này cũng không thể ngăn cản An vương tu luyện.

Một lát sau, An vương chậm rãi buông hai tay ra, gõ gõ Cửu Long đỉnh.

Hư Ninh dìu hắn ra khỏi Cửu Long đỉnh, ngồi vào trên bồ đoàn ở bên cạnh.

- Điện hạ, tu luyện có thuận lợi hay không?

Hư Ninh nói.

Tinh thần của An vương rất sung mãn, vẻ mặt hưng phấn, cười nói:

- A Tu La thần công này quả nhiên không hổ cái tên thần công, quả thực rất phi phàm!

Hư Ninh thở dài nói:

- Điện hạ thực sự không nên tu luyện cái này.

- Không sao.

An vương vung vung tay:

- Cũng không phải là tà công, tu luyện cũng không có gì, một chút đánh đổi ta vẫn chịu đựng được!

- A Tu La thần công này sẽ làm tính tình của điện hạ biến hóa, phải tụng nhiều phật pháp, như vậy mới có thể hóa giải lệ khí trong lòng.

Hư Ninh nói:

- Nếu như không có phật pháp gia trì, càng ngày lệ khí sẽ càng lớn hơn, trở thành người giết chóc, không có cách nào tự chủ được nữa.

- Tôn giả yên tâm đi, bản vương tự có chừng mực!

An vương cười nói.

Sao Hư Ninh không nhìn ra tâm tư của hắn cơ chứ, đối với lời nói này của mình đối phương không để ở trong lòng, cũng không quan tâm về phản phệ của A Tu La thần công này.

Tuy rằng hắn không tu A Tu La thần công này, thế nhưng biết cấm kỵ khi tu luyện nó.

Nhưng hắn bước vào trần thế, tiến vào Vương phủ, cũng không phải là vì thay đổi cái gì, mà là quan sát thế gian bách thái, thấy rõ lòng người, nhìn thấu hư huyễn trên thế gian. Vì lẽ đó hắn sẽ không đi thay đổi ý nghĩ của An vương, chỉ ở một bên quan sát mà thôi.

An vương bị vướng vào tâm ma, chấp nhất đối với lực lượng đã nhập ma,

hắn biết không khuyên nổi, cho nên mới thờ ơ lạnh nhạt, để nhìn xem đối phương bằng phần chấp nhất này ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hay là cuối cùng khổ sở truy tìm nhưng lại trở thành công dã tràng.

Sở Ly đi tới phòng của Tiêu Thi.

Ánh đèn rực rỡ mới lên, Tiêu Thi đang dựa vào trên giường nhỏ đọc sách, ánh đèn khiến cho khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng càng ngày càng mê người. Mặt như hoa xuân, sóng mắt như nước, lúc nhìn về phía người khác làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

- Tiểu thư có biết A Tu La không?

Sở Ly ngồi vào trước giường, ngồi vào bên trong mùi thơm nhàn nhạt.

- A Tu La?

Tiêu Thi cười một lát. Bàn tay ngọc trắng toát nhẹ nhàng thả sách xuống, sóng mắt nhìn về phía trước:

- Ngươi xuất thân từ Phật Môn mà không biết A Tu La sao?

Sở Ly nói:

- A Tu La thần công này tiểu thư đã từng nghe qua chưa?

Tiêu Thi nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Dường như đã nghe nói qua... truyền thừa rất cổ xưa. Có lẽ đã thất truyền chứ?

- Vì sao lại thất truyền?

Sở Ly nói.

Tuy rằng đọc sách nhiều, nhanh, nhưng không bằng Tiêu Thi.

Nàng từ sáng đến tối đều đọc sách, không chỉ là sách ở phủ Quốc Công mà còn có từ nơi khác vơ vét đến, tàng thư trên Ngọc thi đảo gần như có thể so với được với tàng thư lâu, bởi vì thời gian của Sở Ly có hạn cho nên không thể xem hết được.

Tiêu Thi nói:

- A Tu La thần công vốn là truyền thừa của Đại Lôi Âm tự, sau đó Đại Lôi Âm Tự phát hiện ra người tu luyện có tâm giết chóc quá nặng, phật pháp không ép được, cuối cùng còn vượt lên trên phật pháp. Vì vậy bọn họ mới không cho truyền tới thế gian.

- Nếu như có người tu luyện, Đại Lôi Âm tự sẽ xuất thủ sao?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu nói:

- Nếu đã như vậy sao có thể lưu truyền ra ngoài được chứ? Đại Lôi Âm tự có tự quy nghiêm ngặt, hơn nữa cao thủ như mây, sao ai có thể truyền nó ra được?

Sở Ly nói:

- An vương đang tu luyện A Tu La thần công.

- Hắn?

Tiêu Thi nhíu mày, suy nghĩ một chút, thở dài:

- Khả năng này cái là từ trong bí khố cấm cung mà ra.

- Trong cấm cung có võ học của Đại Lôi Âm tự sao?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi nhẹ nhàng gật đầu:

- Đại Lôi Âm tự và cấm cung nhìn như hòa bình, kỳ thực vẫn chiến đấu không ngớt ở trong tối, trộm A Tu La thần công từ bên trong Đại Lôi Âm tự ra ngoài. Nói không chừng quả thật có thể làm được đó.

- A Tu La thần công...

Sở Ly thở dài:

- Ta có một loại dự cảm rất không hay.

A Tu La thần công có lực lượng tinh khiết, thậm chí còn hơn Cửu thiên huyền nữ thần công một bậc, sẽ trở thành nhân vật càng đáng sợ hơn so với Lục Ngọc Dung, hơn nữa A Tu La vốn là địch của người, kỹ thuật giết chóc không người nào có thể hơn được.

Tiêu Thi nhíu mày hỏi:

- Như vậy chúng ta phải làm sao?

Sở Ly nói:

- Tránh một chút.

- Rời khỏi Vương phủ sao?

Tiêu Thi hỏi:

- Chung quy cũng phải có một lý do chứ?

- Không phải Đại công tử sắp kết hôn sao?

Sở Ly nói:

- Tiểu thư về thăm nhà chút. Như vậy An vương cũng không nói được cái gì, hiện tại hắn đang ước gì chúng ta đi, không quấy rầy hắn luyện công!

Hắn lại lắc đầu thở dài.

Một khi An vương tu luyện thành công, sợ rằng chuyện thứ nhất đối phương làm sẽ là đến giết chính mình, mình là tâm ma to lớn nhất của hắn hiện tại, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Tiêu Thi và phủ Quốc Công. Cho nên chỉ trốn được nhất thời chứ không trốn được cả đời.

- Có phương pháp khắc chế A Tu La thần công hay không?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi lắc đầu một cái.

Sở Ly cau mày trầm ngâm.

- A Tu La thần công này rất khó luyện, thực sự hắn có thể luyện thành hay sao?

Tiêu Thi nói:

- Có người nói vô cùng thống khổ, cần ý chí cực kỳ kiên định, không kiên trì thống khổ được thì sẽ tan vỡ mà chết.

- Nếu như luyện thành, như vậy sẽ có uy lực kinh người.

Sở Ly gật gù.

- Nếu như bây giờ không thành thì trốn vào trong Kim Cương tự.

Tiêu Thi cười nói:

- Chúng ta và Kim Cương tự có mấy phần tình cảm hương hỏa, bọn họ cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ?

Nàng cũng cảm thấy, trốn vào phủ Quốc Công cũng vô dụng, một khi An vương luyện thành A Tu La thần công thì nhất định sẽ đi phủ Quốc Công tìm mình, đến lúc đó thuận tiện diệt phủ Quốc Công. Cho nên không nên trở về thì hơn.

Sở Ly cười khổ.

Từ khi hắn luyện thành hai đại thần thông cho nên đã thanh toán ân oán xong với Kim Cương tự, Kim Cương tự cũng không nợ hắn cái gì nữa.

- Thôi, nghĩ tới nghĩ lui, hay là ta bế quan tu luyện đi.

Sở Ly trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói.

Hắn vẫn đang do dự, không muốn luyện Thiên Ma công, bởi vì lo lắng khi tu luyện Thiên Ma công sẽ có hậu hoạn gì đó.

Nhưng hiện thực lại đang bức bách mình tu luyện, tình cảnh của mình và An vương rất tương tự, hắn cũng bị bất đắc dĩ cho nên mới tu luyện A Tu La thần công, mà mình cũng như thế, người ở trên thế gian, thân bất do kỷ.

- Ngươi muốn đi đâu để bế quan chứ?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nói:

- Gần Phi Mã thành.

- Nơi đó sao... muốn ở trong trận pháp sao?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly gật gù.

Hắn tu luyện Thiên Ma công, không chừng sẽ có các loại cảnh tượng kì dị gì đó, hắn không muốn để cho người khác nhìn thấy, cũng không muốn để cho người khác tìm được mình.

Ngây ngốc ở trong trận pháp, cho dù cảnh tượng kì dị tới đâu thì người ngoài cũng không dòm ngó được.

- Được rồi, ta cũng có Xá lợi phật châu trên người.

Tiêu Thi cười nói:

- Còn nữa, hiện tại có nhiều cao thủ như vậy trông coi, có thích khách thì ta cũng không sợ.

Sở Ly đứng dậy:

- Vậy ta sẽ lập tức rời đi.

- Đi đi.

Tiêu Thi nói:

- Cũng đừng có gấp, bây giờ không thành thì tụ tập tất cả cao thủ của phủ Quốc Công lại, ta không tin không giết được hắn!

Sở Ly cười cười, lướt người đi rồi biến mất.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cảm giác Thiên Ma công của mình không hắn đã không khắc chế được A Tu La thần công.

Khí tức bên trong hòn đá đen kia có thể bị Thiên Ma khí thôn phệ, nếu đã như thế, nội lực của A Tu La thần công sẽ không có sát thương đối với mình.

Chỗ lợi hại của A Tu La thần công có khả năng ở ngay trên nội lực này, cây thông nhiễm một tia đã chết héo, có uy lực hủy diệt tất cả.

Mình có Thiên Ma khí hộ thể sẽ không sao, nhiệm vụ hiện nay chính là tăng Thiên Ma công lên thêm một tầng, để năng lực thôn phệ của Thiên Ma khí mạnh hơn mấy phần.

Hắn xuất hiện ở trong trận pháp ngoài Phi Mã thành, bắt đầu tu luyện Thiên Ma công.

Tu hành Thiên Ma công dựa vào việc thôn phệ và tiêu hóa, thôn phệ tinh nội lực khiết tới cực điểm, sau đó vận công tiêu hóa, khiến cho nó triệt để chuyển hóa thành Thiên Ma khí.

Loại phương pháp tu luyện này chẳng khác nào quả cầu tuyết vậy, tốc độ nhanh kinh người, cho nên Sở Ly mới chần chờ không dám tu luyện nhiều.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Trúng Độc

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy, tuyệt đối sẽ có nguy hiểm sau này.

Hắn hiểu rất rõ, tất cả mọi chuyện trên thế gian này đều là âm dương hợp nhất, tốt xấu đều là nửa nọ nửa kia, tâm pháp tu luyện vừa nhanh lại mạnh thì cũng có ý nghĩa nguy hiểm sẽ rất lớn, hiện tại càng không nhìn thấy cái nguy hiểm này thì lại càng nói rõ nguy hiểm này sẽ lại càng mạnh.

Hắn mơ hồ cảm thấy, tiến cảnh của Thiên Ma công nhanh như vậy, tu luyện tới sau cùng, e rằng nhất định sẽ xuất hiện tai hại lớn hơn nữa. Đến lúc ấy, muốn không tu luyện sợ rằng cũng rất khó khăn, cho nên hắn mới chần chừ không tu luyện Thiên Ma công.

Hắn vẫn khắc chế mê hoặc, không tu luyện nó.

Đáng tiếc chuyện đã đến nước này, thế sự bức bách làm cho hắn không thể không luyện, cho dù biết đây là một chén rượu độc thì hắn cũng chỉ có thể uống, ít nhất chỉ có nó hại mình, không tu luyện không những hại mình mà còn có thể hại Tiêu Thi và phủ Quốc Công.

Hắn không có lựa chọn nào khác, lúc này hắn dứt bỏ tất cả lo lắng, chăm chú tu luyện, phải trong thời gian ngắn nhất tu luyện tới tầng thứ ba.

Trước tiên nắm cục đá nhỏ màu đen vào trong này, để Thiên Ma khí thoả thích thôn phệ, chờ có cảm giác no thì lại thả xuống, bắt đầu tu luyện Thiên Ma công.

Ở trong đầu quan tưởng Thiên Ma, thân thể bắt đầu diễn luyện ba mươi sáu thức, Thiên Ma khí trong hư không rót vào trong thân thể, dung hợp thành một thể cùng Thiên Ma khí trong thân thể, lưu chuyển ở trong thân thể, thay đổi và cường hóa thân thể.

Chờ luyện xong ba mươi sáu thức, thân thể đã được cường hóa hơn một phần, Thiên Ma khí mất một nửa, còn lại thì ở trong người, đã triệt để hóa thành thứ của chính hắn, vận chuyển như ý, không còn cảm giác trì trệ nữa.

Hắn mở mắt ra tiếp tục thôn phệ khí tức trong hòn đá màu đen kia, chờ có cảm giác no thì lại lần nữa vận chuyển Thiên Ma ba mươi sáu thức, khiến cho đám Thiên Ma khí có chút cồng kềnh này và Thiên Ma khí trong hư không giao hòa với nhau, cường hóa thân thể, mà sau khi Thiên Ma khí tiêu hao, thứ còn lại sẽ hóa thành của chính hắn.

Như vậy, tiến cảnh rất nhanh, hắn cảm giác Thiên Ma khí giống như quả cầu tuyết vậy, ở trong ba ngày ngắn ngủi đã nhiều hơn trước gấp mười lần.

Hắn không ngừng thôn phệ. Không ngừng tu luyện Thiên Ma ba mươi sáu thức, thân thể không ngừng được cường hóa, Thiên Ma khí không ngừng tăng trưởng, giống như vô cùng vô tận. Nếu cứ tăng trưởng như thế thì sẽ đạt tới mức chính hắn sẽ không chịu nổi được nữa.

Khi hắn tu luyện đã hiểu ra được một chuyện, thân thể như khí, Thiên Ma khí không ngừng tăng cường thân thể, chính là vì có thể chứa đựng được càng nhiều Thiên Ma khí hơn nữa.

Tới một ngày, khi Thiên Ma khí không có cách nào cường hóa thân thể nữa thì Thiên Ma khí có thôn phệ nội lực thì cũng sẽ không tăng trưởng tiếp nữa, khi đó cũng có ý nghĩa sẽ cần đột phá đến tầng tiếp theo.

Sau bảy ngày, hắn cảm giác đã đạt tới cực hạn, Thiên Ma khí trong hư

không và Thiên Ma khí trong thân thể hòa vào nhau, vận chuyển ở bên trong thân thể, thân thể lại không có cảm giác được tăng lên, cảm giác vận chuyển giống như là nội lực vận chuyển vậy.

Hắn không thôn phệ khí tức bên trong hòn đá đen nữa mà không ngừng tu luyện Thiên Ma ba mươi sáu thức, một lần lại một lần. Thiên Ma khí trong thân thể dần dần bị Thiên Ma khí trong hư không pha loãng, càng ngày càng bạc.

Cuối cùng Thiên Ma khí trong thân thể đã hoàn toàn biến mất, trong người Thiên Ma khí trong hư không.

Sau một khắc, Thiên Ma to lớn trong đầu hắn bỗng nhiên tự lẩm bẩm, một đoạn tâm quyết hiện lên ở trong đầu của Sở Ly, giống như trước đó hắn đã biết, chỉ là không nhớ lại được mà thôi. Lúc này bỗng nhiên linh quang lóe lên cho nên mới nhớ lại được.

Tâm quyết khẽ động, động tác của Thiên Ma trong đầu biến hóa, diễn luyện ra hành động mới. Bảy mươi hai động tác chậm chạp mà thong dong, thân thể cao lớn thi triển ra, nhưng lộ ra vẻ tiêu sái và xuất trần.

Sở Ly học theo động tác của Thiên ma, bảy mươi hai động tác được thi triển ra rất chậm rãi. Hắn cảm giác dường như đã ít đi mấy phần thần vận.

Sau đó hắn cũng không vội mà từ tốn thi triển một lần, Thiên Ma khí trong hư không chậm rãi hạ xuống, hòa tan vào trong thân thể, lần nữa cường hóa thân thể của hắn.

Hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác, trong nháy mắt mình đã cao lớn hơn, thân cận hơn với Thiên Ma trong đầu một tia. Giống như một quyền của hắn đã có thể đánh tan bầu trời, một cước có thể đạp thủng mặt đất.

Trong lòng hắn rõ ràng, nhưng hắn lại biết, đây chỉ là ảo giác do lực lượng

to lớn sinh ra, cũng không phải thật sự là thân thể lớn lên, cần phải khắc phục ảo giác như vậy, bằng không sẽ rất dễ dàng lạc lối, vô ích đối với tu hành, đây chính là tâm ma.

Hắn bừng tỉnh và hiểu rõ.

Tiến cảnh tăng thêm một tầng, thêm một tầng tâm ma, đây chính là chỗ hại của Thiên Ma công.

Thiên Ma công tiến triển thần tốc, nhưng tâm ma cũng rất mạnh mẽ, chỉ có khắc phục tâm ma thì mới có thể thu được tiến cảnh nhanh chóng và lực lượng khổng lồ này.

Bảy mươi hai động tác không ngừng được thi triển, mỗi khi diễn luyện nhiều thêm một lần là lại có thêm một phần thần vận tiêu sái xuất trần.

Thân thể hắn không ngừng được cường hóa, Thiên Ma khí không ngừng lưu chuyển, tốc độ càng nhanh hơn, số lượng càng khổng lồ hơn.

Cuối cùng, Thiên ma khí ngưng tụ ở trong người, giống như một giọt nước.

Giọt nước này giống như là một giọt mực vậy, đen đến mức rất tinh khiết, chẳng khác nào viên đá nhỏ màu đen mà hắn thu được vậy, ánh sáng chung quanh như hoàn toàn bị nó thu vào trong, không thẩm thấu ra được một chút nào.

Tâm ý khẽ động, trong nháy mắt giọt nước này xuất hiện ở một chỗ trong thân thể, thân thể như là tồn tại hư huyễn, không có chút nào trở ngại đối với nó.

Hắn thử cầm lấy hòn đá nhỏ màu đen kia, trong nháy mắt giọt nước kia đã xuất hiện ở lòng bàn tay, nó lập tức biến hình, hình thành một vòng xoáy nhỏ

bé không đáng kể, cuồn cuộn không dứt thôn phệ khí tức trong hòn đá nhỏ màu đen kia.

Sau khi những khí tức này tràn vào, chậm rãi hình thành một mảnh sương mù ở bốn phía của nó.

Sở Ly vội vã thả hòn đá nhỏ này ra, thôn phệ trong nháy mắt này so với mười ngày nay gộp lại còn nhiều hơn. Thiên Ma công tầng thứ ba có uy lực kinh người, nếu như luyện đến tầng thứ tư, không biết sẽ có bộ dạng như thế nào?

Hắn lần nữa vận chuyển bảy mươi hai thức, Thiên Ma khí trong hư không truyền vào bên trong giọt nước, giọt nước vận chuyển dọc theo thân thể, cường hóa thân thể, có một nửa sương mù hòa tan vào thân thể, có một nửa hòa vào trong giọt nước này.

Hắn thử y theo tâm quyết ghi lại, hòa giọt nước này vào trong trái tim của mình.

Trái tim đột nhiên nhảy lên rất mạnh mẽ, máu phun trào ra cuồn cuộn như sông lớn, trái tim co rụt lại, lực lượng mãnh liệt lập tức lan tràn ra mỗi một nơi trên toàn bộ thân thể.

Hắn nhẹ nhàng vỗ hòn đá bên người một cái, phanh một cái, hòn đá hóa thành bột mịn, như đập một miếng đậu hũ vậy.

Sở Ly thở dài một tiếng, quả nhiên là thế.

Lực lượng thân thể mạnh mẽ tới cực điểm như thế, cho dù không cần nội lực thì cũng đã đủ kinh người.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, giọt nước thoát khỏi trái tim, trôi nổi ở phía trên trái tim, như có như không.

http://tieulun.hopto.org

Hắn tươi cười, Thiên Ma công, quả nhiên không hổ là tuyệt học được truyền thừa xuống từ Tam Thập Tam Thiên, thật là kỳ diệu!

Trong lúc hắn cao hứng, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia báo động, chân mày hắn cau lại, đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở tiểu viện của chính mình trong An vương phủ.

Hắn lại lóe lên, xuất hiện ở Thiên Xu Viện.

Trong phòng ngủ ở Thiên Xu Viện, Tiêu Thi đang khom lưng phun ra máu ở trên cái giường nhỏ.

Tuyết Lăng khoanh chân ngồi ở sau lưng nàng vận công, nhưng không làm được chuyện gì, nàng vẫn không ngừng phun ra máu.

Dương Nhứ giơ cái ống nhổ lên, nhìn Tiêu Thi phun ra máu đen, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai tay nhẹ nhàng run rẩy.

- Công tử!

Tuyết Lăng nhìn thấy hắn xuất hiện, vội vàng kêu lên:

- Tiểu thư trúng độc!

Sở Ly gật gù, ánh mắt quét qua, đã phát hiện ra lục phủ ngũ tạng của nàng đều nhiễm kịch độc, máu trở nên đen kịt, loại độc này được gọi là Thất bộ đoạn trường.

Tiêu Thi ngẩng đầu nhìn hắn, lau đi máu ở khóe miệng, thanh âm rất yếu ớt:

- Tại sao ngươi lại trở về?

Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng có vẻ xanh xao, ánh mắt ảm đạm, khí

tức suy yếu, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra:

- Có Kỳ Nguyên đan, không chết được!

Sở Ly lắc đầu:

- Trước tiên phải bức độc này ra đã!

Hắn vận chuyển Đại Viên Kính Trí, đè lửa giận mãnh liệt xuống, linh khí mạnh mẽ khí tràn vào thân thể của Tiêu Thi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Sở Thị

Trong lòng hắn giận dữ, nhưng lại rất là bình tĩnh, chăm chú nhìn độc trong người của Tiêu Thi.

Thảo mộc linh khí tiến vào thân thể của nàng, tăng cường sinh cơ của nàng.

Tuy rằng độc tố lợi hại, nhưng ở dưới sự bảo vệ của linh khí vẫn không thôn phệ được sinh cơ của nàng, chẳng khác nào bị thương ngoài da cả.

Mà thân thể ở dưới sinh cơ dạt dào chống đỡ lại trở nên rực rỡ hẳn lên, lục phủ ngũ tạng như cơ khí được mở đủ mã lực, không ngừng vận chuyển, toàn lực vận chuyển với tốc độ cao. Dùng tốc độ gấp mấy lần bình thường để hóa giải độc tố, loại bỏ từng chút từng chút một.

Hắn biết, nhất định Tuyết Lăng đã cho Tiêu Thi ăn Giải độc đan, không có hiệu quả. Kỳ Nguyên đan lại có chút đại tài tiểu dụng cho nên hắn mới dùng biện pháp này, dùng linh khí tăng cường sinh cơ của nàng, dựa vào năng lực của bản thân thân thể nàng để trừ độc, chỉ là lại phải tốn thời gian mấy ngày mới làm được.

Tiêu Thi ngồi thẳng lên, Liễu Nhứ vội vã đưa khăn lụa lên.

Tiêu Thi lau vết máu ở khóe miệng, nhìn về phía Sở Ly:

- Không quấy rối ngươi bế quan chứ?

- Đã là lúc nào rồi mà còn bế quan!

Sở Ly tức giận trừng mắt nhìn nàng một chút, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, giọt nước trôi nổi ở trong người lập tức xuất hiện ở trên bàn tay hắn.

Lực hút vô hình truyền ra ngoài, độc tố trong thân thể Tiêu Thi như hóa thành độc khí, từng tia từng tia tiến vào lòng bàn tay của hắn, hòa vào bên trong giọt nước này.

Hắn âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới Thiên Ma khí này còn có tác dụng kỳ diệu như thế, đã như thế, có thể nói là hắn đã chân chính bách độc bất xâm.

Một lát sau, độc tố trên người Tiêu Thi bị thu hết không còn một tia.

Vẻ xanh xao trên mặt ngọc đã biến mất, tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt đã có thần thái, không còn lu mờ ảm đạm nữa, cả người đã không giống như vừa mới rồi nữa.

Nàng kinh ngạc liếc mắt nhìn Sở Ly, không hỏi xem rốt cuộc Sở Ly đã làm thế nào.

Liễu Nhứ thở một hơi dài nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn.

Tuyết Lăng lau mồ hôi hột đang chảy ròng ròng trên trán của nàng.

Vạn nhất tiểu thư thật sự xảy ra chuyện gì đó, các nàng có chết trăm lần cũng không hết tội, vừa nãy thiếu chút nữa hai người đã bị doạ ngất đi.

Sở Ly nói:

- Hai người các ngươi đi nghỉ một chút, hồi phục chút sức lực đi.

Hắn đã nhìn ra nhị nữ vừa buông lỏng sau khi căng thẳng, uể oải không

thể tả. cho dù người mang võ công không tầm thường như Tuyết Lăng cũng không chịu nổi.

Nhị nữ vội vàng đứng dậy hành lễ, lùi ra.

Tiêu Thi cười nói:

- Ngươi không hỏi một chút xem là ai làm sao?

- Hỏi cũng vô dụng.

Sở Ly cười cợt:

- Ta sẽ tra ra được.

- An vương đã khỏi hẳn.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Cả người thay đổi, giống như đã đổi thành một người khác, quá đáng sợ.

- Ừm.

Sở Ly gật gù.

Hắn đã thấy An vương.

An vương lẳng lặng ngồi ở trong thư phòng, Hư Ninh đứng ở bên trong góc cách đó không xa, rất dễ dàng bị quên đi sự tồn tại.

An vương mặc một bộ áo lam, cầm một cuốn sách chậm rãi lật xem, tinh thần sung mãn, chẳng khác nào một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, lộ ra hết sắc bén, có một loại cảm giác sát khí làm cho người ta không dám nhìn thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ rút kiếm ra để giết người.

- Hắn đã luyện thành A Tu La thần công rồi sao?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly lắc đầu một cái, nói:

- Còn kém một chút, A Tu La thần công này quả thực quá lợi hại, hắn đã khỏi hắn.

Hắn hiểu rõ An vương chịu nhiều tầng thương thế, cho dù luyện thể thuật của hắn cực mạnh, thân thể cực kỳ mạnh mẽ thì thương nặng như vậy cũng cần nửa tháng mới có thể khỏi hắn.

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn sao?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly cười cười:

- Đánh qua mới biết... Tiểu thư cảm thấy An vương đã hạ thủ hay sao?

- Ai biết được.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng nói:

- Hắn đã tới đây hỏi ngươi, biết ngươi không có mặt, sắc mặt rất khó nhìn.

- Tìm ta...

Sở Ly cau mày nói:

- Xem ra hắn đã nắm chắc giết được ta.

- Sẽ không phải là giết ta để dẫn ngươi về đó chứ?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nói.

Sở Ly hừ một tiếng:

- Vì lẽ đó tiểu thư vẫn không bóp nát Xá lợi phật châu để gọi ta về, đúng chứ?

Nếu không có sự kiên trì của nàng thì vừa rồi Tuyết Lăng phát hiện nàng trúng độc sẽ trực tiếp bóp nát Xá lợi phật châu, thông báo cho mình trở về, cũng sẽ không mất thời gian lâu như vậy.

- Ta có Kỳ Nguyên đan, không chết được.

Tiêu Thi cười nói.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Ta sẽ điều tra rõ ràng, tiểu thư nghỉ ngơi đi.

- Tiếp tục bế quan sao?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly nói:

- Còn cần một đoạn thời gian nữa.

- Được rồi.

Tiêu Thi bất đắc dĩ nói.

Chỉ vẻn vẹn mấy ngày không có mặt ở đây thì Tiêu Thi đã cảm thấy trống rỗng, mỗi một ngày đều trở nên rất dài. Thế nhưng nàng biết hắn đang bế quan tu luyện, không thể quấy nhiễu.

Sở Ly lần nữa trở lại trong trận ngoài Phi Mã thành, tiếp tục tu luyện Thiên Ma công.

Đến tầng thứ ba, tốc độ tu luyện vẫn rất nhanh, mà lực lượng trong hòn đá màu đen mà hắn cướp được dường như vô cùng vô tận, vẫn cuồn cuộn không ngừng tỏa ra khí tức tinh khiết tới cực điểm cung cho hắn thôn phệ.

Sau khi tu luyện bảy mươi hai thức bốn lần, sắc trời đã sáng rĩ, hắn lắc mình xuất hiện ở trong đình viện của chính mình.

Tuyết Lăng đang đợi hắn.

Nghỉ ngơi một đêm, Tuyết Lăng đã rạng rỡ hẳn lên.

- Có manh mối gì chưa?

Sở Ly ngồi vào bên cạnh cái bàn đá.

Tuyết Lăng dâng trà đã pha lên, dùng hai tay đưa tới:

- Mạnh phó Thống lĩnh là người bị nghi ngờ nhiều nhất.

- Mạnh Chấp?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Hắn ta rời phủ khi nào?

Đầu hắn quét mắt nhìn khắp trên dưới Vương phủ, không có sự tồn tại của Mạnh Chấp, có lẽ đã rời phủ.

- Hai ngày trước.

Tuyết Lăng hừ lạnh một tiếng nói:

- Chính là buổi tối ngày hôm đó tiểu thư trúng độc!

- Ngươi biết hắn đi làm chuyện gì không?

- Dường như An vương đã dặn dò hắn đi làm chuyện gì đó.

Tuyết Lăng nói:

- Có thể là do An vương sai Mạnh Chấp hạ thủ hay không?

Các nàng đã rất cẩn thận, chỉ lo người khác hạ độc, nhưng không thể đề phòng được tất cả.

Sở Ly lắc đầu:

- An vương không cần thiết phải phí nhiều tâm tư như vậy... Hắn là Mạnh Chấp tự mình gây ra, được rồi, ta sẽ xử lý, các ngươi cẩn thận một chút là được rồi.

Hắn dứt lời vung vung tay, thả chén trà xuống, lập tức biến mất.

Sở Ly xuất hiện ở trong phòng của Mạnh Chấp, ở trong căn phòng trống rỗng tìm được vài cọng tóc.

Lúc này Đại Viên Kính Trí đã phát huy diệu dụng, thấy rất rõ ràng, liếc mắt đã thấy tóc, không có Đại Viên Kính Trí, nếu muốn tìm đúng là phải mất một quãng thời gian.

Trở lại tiểu viện của chính mình, Tuyết Lăng đã rời khỏi nơi này, hắn vận chuyển thần thông Thông Thiên triệt địa, rất nhanh đã biến mất.

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở trong một mảnh rừng tùng tươi tốt.

Bầu không khí sáng sớm rất là dễ chịu.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Chấp ngồi một mình ở bên đống lửa, trên lửa có nướng một con thỏ hoang, mỡ chảy xuống dưới tạo ra tiếng xèo xèo, mùi thơm phân tán ra chung quanh.

Hắn một mặt lật thỏ rừng lên, thỉnh thoảng cầm lấy bầu rượu ở bên người, khẽ nhấp một cái, vẻ mặt thản nhiên tự tại.

Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện, đứng ở phía đối diện của hắn, nói:

- Mạnh thống lĩnh, thật hăng hái đó!

Mạnh Chấp ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói:

- Đại tổng quản cũng thật là hăng hái, lại tìm được ta thật!

Sở Ly nói:

- Ngươi đã hạ độc, đúng chứ?

- Không sai, là ta.

Mạnh Chấp gật gù, xoay thỏ rừng, vẻ mặt kiên định.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ không giết ngươi sao?

- Đúng vậy.

Mạnh Chấp ngẩng đầu liếc hắn một cái:

- Ngươi sẽ không giết ta, bởi vì đại ca ta tên là Mạnh Kiên, là đệ tử của Tử Vân sơn.

- Tử Vân sơn...

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thở dài, lắc đầu một cái.

Vốn hắn sẽ tiến vào Tử Vân sơn, để bước vào cảnh giới Thiên Ngoại thiên, kết quả cơ duyên trùng hợp, vị kia của Tử Vân sơn đang bế quan, mình lại không thể đợi được hắn, đồng thời lại nhận được Thiên Ma truyền thừa, bước vào Thiên Ngoại thiên.

Đã như thế, liên quan với Tử Vân sơn đã đứt đoạn, thế nhưng hắn không hề nghĩ rằng mình lại chạm phải đối phương ở đây.

Mạnh Chấp nhìn hắn, hỏi:

- Nói vậy Đại tổng quản biết Tử Vân sơn?

- Đã nghe nói qua, chưa từng gặp.

Sở Ly nói.

Mạnh Chấp nói:

- Tử Vân sơn như Thanh Lộc nhai vậy, đệ tử rất hiếm xuất thế, không phải có tu vi tuyệt cao thì không thể hạ sơn, đại ca ta đã hạ sơn, lần này ta đi là để gặp đại ca ta.

Sở Ly cười cợt:

- Hiện giờ ta giết ngươi, ai có thể biết được chứ?

- Đại ca ta sẽ biết.

Mạnh Chấp đắc ý nhìn hắn:

- Đại ca ta sẽ báo thù cho ta.

http://tieulun.hopto.org

- Nói như vậy, ta không thể giết ngươi sao?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Sau đó ngươi sẽ còn đối phó ta, đúng không?

- Không sai.

Bỗng nhiên Mạnh Chấp nở nụ cười, nói:

- Cũng như Vương gia vậy, ngươi biết rõ Vương gia muốn đối phó ngươi, nhưng ngươi lại hết cách, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ta cũng như thế, ngươi cũng không có cách nào làm gì được ta.

- Ngươi không giống Vương gia, đại ca ngươi cũng không giống hoàng thượng.

Sở Ly thở dài:

- Từ trước đến giờ ta chỉ biết bắt nạt kẻ yếu mà thôi.

- Hừ, ngươi cho rằng ngươi có thể đối phó được với đại ca ta sao? Được, coi như ngươi có thể địch lại đại ca ta, còn có tất cả mọi người của Tử Vân sơn thì sao chứ?

Mạnh Chấp đắc ý nói:

- Cho dù Vương gia cũng không dám đắc tội với Tử Vân sơn!

Hắn cảm thấy cực kỳ khoái trá, nhìn Sở Ly phẫn nộ nhưng chỉ có thể nhịn lại, hắn hưng phấn đến mức cả người khẽ run. Thứ hắn thích nhất chỉ là loại cảm giác này!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Giá Họa

Sở Ly cười cợt:

- Làm sao ngươi biết Vương gia không dám đắc tội với Tử Vân sơn?

- Xem ra Đại tổng quản còn không biết sự lợi hại của Tử Vân sơn.

Mạnh Chấp dương dương tự đắc cười nói:

- Hiện nay trong bốn đại tông phái, Đại Lôi Âm tự dẫn đầu, ba phái còn lại là Kim Cương tự, Tử Vân sơn, Thanh Lộc nhai. Mà trong ba phái, Tử Vân sơn thần bí nhất, cho dù là Vương gia đối mặt với Tử Vân sơn thì cũng phải cẩn thận từng li từng tí một, muốn đắc tội với Tử Vân sơn thì cũng phải nghĩ kỹ!

- Tử Vân sơn có cao thủ Thiên Thần sao?

Sở Ly nói.

- Tuy nói không có, nhưng cao thủ Thiên Ngoại thiên thì lại có rất nhiều!

Mạnh Chấp nói:

- Đại tổng quản nên hiểu rõ, cùng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, nhưng lại có khác biệt một trời một vực, cao thủ Thiên Ngoại thiên của Tử Vân sơn so với cao thủ Thiên Ngoại thiên trong chốn võ lâm không giống nhau!

Sở Ly gật gù.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Thiên Ngoại thiên, còn có Thiên Thần nữa. Kỳ thực giống như là người ở mỗi một độ tuổi vậy, Hậu Thiên chỉ là trẻ con, Tiên Thiên là nhi đồng, Thiên Ngoại thiên là thanh niên, Thiên Thần là tráng niên.

Cao thủ võ lâm đối chiến, muốn vượt cấp rất khó.

Lại như trẻ con muốn đánh nhi đồng vậy, nhi đồng muốn đánh thanh niên, thanh niên muốn đánh tráng niên vậy. Hầu như không có phần thắng, nhưng cùng là thanh niên, mỗi người đều tu luyện võ công tâm pháp, hỏa hầu của võ công, còn có tu vi của mình. Tất cả đều ảnh hưởng bởi thực lực của từng người, tất cả khác nhau một trời một vực.

Ở trong mắt cao thủ của Thiên Ngoại thiên bốn Đại tông phái, Thiên Ngoại thiên của môn phái tầm thường rất yếu, không đỡ nổi một đòn.

Vì lẽ đó người trong võ lâm rất kính nể đối với bốn Đại tông phái, không dám trêu chọc.

Mạnh Chấp biết những điều này, vì lẽ đó hắn chắn chắn Sở Ly sẽ không dám giết mình, một khi giết mình, đại ca hắn tuyệt đối sẽ báo thù cho mình. Đừng xem Sở Ly uy phong như vậy, thế nhưng ở trước mặt đại ca của hắn, ngay cả phân cũng không bằng!

Nghĩ tới đây, hắn hưng phấn trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Đại tổng quản, địa thế còn mạnh hơn ngươi, đắc tội với Tử Vân sơn, thậm chí sẽ liên lụy tới phủ Quốc Công của các ngươi. Cần gì phải làm vậy chứ, ngươi chịu chút oan ức là được rồi!

Sở Ly thở dài:

- Ta không thể tự tay giết ngươi, phái một người tới giết cũng được mà.

- Đại ca ta cũng sẽ tìm tới trên đầu ngươi!

Mạnh Chấp cười nói:

- Đừng mong giấu giếm được đại ca ta!

- Cho dù ta không giết ngươi, ngươi cũng sẽ nói cho đại ca ngươi biết, để hắn đối phó với ta, đúng chứ?

Sở Ly lắc đầu nói, nhìn thỏ rừng trên giá.

Mỡ không ngừng nhỏ xuống, nhỏ xuống lửa, phát ra tiếng xèo xèo, mùi thơm mê người.

- Đúng.

Mạnh Chấp nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn, càng ngày càng hưng phấn.

Sở Ly suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mỗi người đều có nhược điểm của mình, nhưng đụng phải người vì tư lợi như Mạnh Chấp thì lại không có gì có thể lợi dụng, dùng người nhà của hắn, vô dụng, dùng tình nhân của hắn, cũng vô dụng, thứ hắn để ý chỉ là quyền thế và địa vị.

- Xem ra ta không thể không giết ngươi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Người ngươi phái ra tên gọi là gì?

- Ngươi đừng mong biết được.

Mạnh Chấp híp mắt cười nhìn hắn, giống như đang thưởng thức vẻ mặt

bất đắc dĩ của Sở Ly vậy:

- Nếu như ta chết, hắn sẽ tìm được đại ca ta, nói cho đại ca ta biết là ngươi giết ta.

Sở Ly nói:

- Hắn đang ở nơi nào?

- Ngươi cảm thấy ta sẽ nói sao?

Mạnh Chấp cười ha hả nói:

- Đại tổng quản, trừ phi ngươi biến thành cao thủ Thiên Thần, bằng không, vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn, tránh cho liên lụy Vương Phi bị khổ theo.

Con mắt của Sở Ly híp lại, nghĩ đến thống khổ khi Tiêu Thi trúng độc.

Sắc mặt nàng tái nhợt mà lại hiện lên chút xanh xao, biểu hiện lại rất bình tĩnh, dường như ngay cả chút cảm giác cũng không có.

Sở Ly biết nàng phải chịu đựng thống khổ lớn lao, kịch độc đang tàn phá ở trong lục phủ ngũ tạng thậm chí là trong máu, không thống khổ mới là lạ. Nhưng nàng vẫn không nói một câu oán giận nào cả.

- Kỳ thực ngươi không nên nói nhiều.

Sở Ly thở dài, nhẹ nhàng điểm ra một chỉ.

Vấn Tâm chỉ nhanh chóng mà lại vô thanh vô tức.

Trong lòng Mạnh Chấp hiện lên báo động, đồng thời hắn vội vã lùi về phía sau, nhưng không thể tránh được Vấn Tâm chỉ, vai đã trúng chỉ của Sở

Ly.

Mặc kệ trúng Vấn Tâm chỉ ở nơi nào thì tâm mạch đều gãy vỡ, trực tiếp dẫn tới mất mạng.

Sở Ly lại điểm cho hắn hai chỉ, xác định không có chút sơ hở nào.

Tay phải ra chỉ, tay trái chộp thỏ rừng, chậm rãi ném tới trên giá, sau đó đào một cái hố, chôn Mạnh Chấp vào.

Đại Lôi Âm tự và Tử Vân sơn đối đầu với nhau, Mạnh Kiên muốn tìm hung thủ cũng rất khó.

Vấn Tâm chỉ là bí mật bất truyền của Đại Lôi Âm tự, không phải đệ tử đích truyền thì không thể học được, ngoại trừ đệ tử của Đại Lôi Âm tự ra, người ngoài không thể tu luyện được.

Sở Ly không vội vã đi mà ngồi một bên, chờ nửa ngày sau, vẫn không có ai tới đây.

Trì hoãn lâu như vậy, cho dù có linh đan diệu dược thì cũng không có cách nào cứu được Mạnh Chấp nữa. Lúc này hắn mới yên tâm, lần nữa biến mất, sau đó xuất hiện ở một đổ phường trong Thần Đô. Trong Thần Đô sẽ không ai để ý tới một con ma bài bạc chết đi cả.

…

Hắn trở lại ngoài Phi Mã thành, tiếp tục tu luyện.

Vốn hắn cho rằng lực lượng bên trong hòn đá đen vô cùng vô tận, sẽ chống đỡ cho hắn tu luyện rất lâu, thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng, qua mười ngày, hòn đá đen này bỗng nhiên không còn lực lượng, hóa thành bột phấn.

http://tieulun.hopto.org

Giọt nước trong trái tim hắn đã lớn bằng nửa trái tim, có thể coi là bóng nước, như ẩn như hiện, dường như cùng tồn tại với thân thể, lại giống như tồn tại với một cái hư không khác, khiến cho hắn có một loại cảm giác rất là kỳ diệu.

Trạng thái bóng nước như vậy khiến cho người bên ngoài không thể cảm giác được.

Đáng tiếc mới chỉ đạt đến tầng thứ ba, hòn đá đen này không có cách nào trợ giúp được mình đột phá đến tầng thứ tư.

Buổi tối hôm đó, hắn trở về An vương phủ.

Lúc này ánh đèn rực rỡ mới lên, hắn ngồi ở bên cạnh cái bàn đá trong Thiên Xu Viện, đèn đuốc trong viện sáng choang, chẳng khác nào ban ngày.

Tiêu Thi đắp một tầng chăn mỏng, nằm ở trên giường nhỏ, miệng hơi cười, vẻ mặt vui vẻ.

Liễu Nhứ và Tuyết Lăng ngồi ở một bên, bốn người cười cười nói nói.

- Cuối cùng cũng coi như ngươi đã trở về.

Tiêu Thi cười nói:

- Nếu không về nữa, ta cũng bị Lãnh Thu làm phiền tới chết!

Sở Ly cười nói:

- Tại sao nàng lại làm phiền tiểu thư chứ?

- Mỗi ngày, buổi sáng buổi chiều đều tới một chuyến, chạy tới hỏi lúc nào ngươi trở về, không biết đã quên săn bắn đại điển chưa.

Khuôn mặt trắng như ngọc của Tiêu Thi ở dưới ngọn đèn càng ngày càng trắng sáng, toả ra ánh sáng ôn hòa.

- Săn bắn đại điển...

Sở Ly cười nói:

- Nàng còn nhớ kỹ sao.

- Từ sáng đến tối đều nhắc tới chuyện này, làm sao có khả năng quên được chứ.

Tiêu Thi nói:

- Nay ngày mấy rồi... Còn mấy ngày nữa Tuyết Lăng?

- Ba ngày.

Tuyết Lăng cười nói:

- Hai ngày nay Thu cô nương gấp tới sắp điên rồi.

Sở Ly than thở:

- Không buồn không lo cũng không sai, gần đây Thành vương phủ làm gì?

- Rốt cục đã yên tĩnh.

Tuyết Lăng nói:

- Từ khi sau khi ba tên kia đến, Thành vương phủ không chiếm được tiện nghi, cho nên hiện tại người trong phủ cũng dám đi ra ngoài rồi.

- A...

Sở Ly kinh ngạc.

Tuy võ công của ba người Liễu Tinh mạnh, nhưng không đủ để khiến cho Trần Không kiêng kỵ, xem ra An vương đã ra tay, hơn nữa còn vượt lên trên Trần Không, bằng không y theo tính khí của Thành vương, chắc chắn sẽ không chịu để yên. Nhất định phải đánh cho An vương mặt mày xám xịt mới thôi.

An vương khí thế âm trầm, quả thực không giống trước đó, trong thân thể ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, khiến cho hắn rất là kiêng kỵ.

- Bọn họ cũng đủ cung kính đối với ta.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Dính ánh sáng của ngươi đúng không? Trong lòng mọi người đều nói lòng dạ của Đại tổng quản ngươi uyên bác.

- Lời này An vương nghe xong nhất định sẽ phát hỏa.

Sở Ly lắc đầu cười nói, hắn ngẩng đầu nhìn một chút về phía tây, bỗng nhiên nói:

- Được rồi, lúc này đã không còn sớm, ta cũng nên trở lại nghỉ ngơi, các ngươi cũng đi ngủ sớm đi.

- Sớm như thế sao?

Tuyết Lăng kinh ngạc.

Tiêu Thi nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly cười lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài:

- Ngày mai Thu cô nương đến thì cứ nói với nàng yên tâm, ta sẽ giành chút thời gian cho nàng!

Hắn nói xong lời này thì đã ra khỏi Thiên Xu Viện.

Thân thể hắn đột nhiên tăng tốc, trở lại đình viện của chính mình.

Cạnh cửa viện, đầu tường có một bóng người nhẹ nhàng hạ xuống, chẳng khác nào một chiếc lá giống, rất phiêu dật vô thanh vô tức, chính là An vương.

Hắn ở dưới ánh trăng lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly, khóe miệng mang theo nụ cười gằn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Liều

- Vương gia, rốt cục ngươi đã đến rồi.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Ánh mắt của An vương lạnh như băng, lạnh nhạt nhìn hắn, giống như đang nhìn một kẻ đã chết:

- Sở Ly, hôm nay chính là ngày ta chém đầu ngươi!

Sở Ly cười nói:

- Vương gia tu luyện A Tu La thần công, vì lẽ đó có thể giết được ta sao?

- Ngươi cũng biết A Tu La thần công?

An vương cau mày.

Sở Ly nói:

- Đã nghe người khác nói qua, có người nói tu luyện công pháp này cần phải chịu đựng dằn vặt hơn người, Vương gia lại có thể kiên trì được, tại hạ khâm phục!

Hắn đã thông qua Đại Viên Kính Trí xem qua dáng vẻ trên người của An vương.

Khuôn mặt và tứ chi xem ra không khác gì người thường, thân thể dưới y

phục lại có bướu thịt che kín, bướu thịt giống từng quả trứng bồ câu vậy, xấu xí không thể tả, khiến cho người ta không dám xem thêm.

Những cái bướu thịt này ẩn chứa lực lượng to lớn, bắp thịt và xương cốt đã xảy ra biến hóa, bắp thịt càng tráng kiện hơn trước. Xương cốt toả ra ánh sáng, giống như hóa thành ngọc trắng, chẳng khác gì ngọc thạch.

Thông qua những biến hóa này của thân thể, hắn có thể suy đoán ra lực lượng bây giờ của An vương vô cùng lớn, người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được với hắn.

Có thể tưởng tượng ra được, thân thể xảy ra thay đổi như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt, đủ để khiến cho một người sống không bằng chết.

Mặt của An vương không hề có cảm xúc, tâm tình không hề có một chút gợn sóng nào cả, không giống như vẻ kích động lúc trước một chút nào.

Trước đó, mỗi khi An vương nhìn thấy hắn đều không thể che giấu sự căm ghét nội tâm, giống như nhìn thấy thiên địch vậy, hận không thể ra tay giết mình. Chỉ là hắn gắt gao khắc chế kích động của mình, trái lại còn ra vẻ bình tĩnh, đây là công lao của lòng dạ âm trầm.

Bây giờ bình tĩnh thì lại không như thế nữa, giống như người ở trước mắt hắn chỉ là một người xa lạ, bên trong ánh mắt lạnh như băng chỉ ẩn chứa một tia sát ý nhàn nhạt mà thôi.

An vương lạnh lùng nói:

- Ta có thể tiếp tục kiên trì được cũng phải cảm tạ Sở Ly ngươi.

Sở Ly nói:

- Là vì sự thù hằn với ta cho nên mới khiến cho Vương gia tiếp tục kiên trì được, đúng chứ? Vương gia, ta có một chuyện không rõ, rốt cuộc giữa chúng ta có thâm cừu đại hận gì vậy? Không phải là một mất một còn chứ?

-... Một phen tâm huyết của ta bị ngươi phá tan, há có thể không hận!

An vương lạnh lùng nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Lời này của Vương gia không đúng rồi, tuy ta đã giết mười cao thủ của ngươi, nhưng ta đã tiến vào bên trong Vương phủ, cũng coi như có thể bù đắp được người cao thủ, thực lực của Vương phủ cũng không suy yếu quá nhiều, không đủ để Vương gia hận ta như vậy!

Hắn có khinh công tuyệt thế, tu vi thâm hậu, giống như Trần Không vậy, có thể nói là một người tương đương với mười người.

An vương cau mày:

- Hà tất phải hỏi nhiều như vậy, ngày hôm nay chính là ngày chết của ngươi, yên tâm, ta sẽ đưa Nhị tiểu thư xuống cùng với ngươi.

Sở Ly cười cợt:

- Vương gia tự tin như thế sao?

An vương không vì hắn kéo dài thời gian mà bị chọc giận, ngược lại còn bình tĩnh nói với hắn, không vội không nóng nảy.

Sở Ly dông dài như vậy là muốn nhìn xem Hư Ninh có mặt ở đó hay không, lại tìm tòi thực hư của An vương, nhìn thấu nội tâm, thậm chí còn tìm được pháp môn tu luyện của A Tu La thần công, xem có phương pháp phá giải hay không.

Công pháp này một khi tu luyện đánh đổi quá lớn, hắn không muốn luyện.

An vương nói:

- Ngươi và Nhị tiểu thư có tư tình, đúng không?

Sở Ly ngẩn ra, bật cười nói:

- Vương gia lại sai rồi, ta và Nhị tiểu thư trong sạch!

- Lừa mình dối người!

An vương lạnh lùng nói:

- Thôi, các ngươi có tư tình cũng được, không có tư tình cũng được, ngày hôm nay cũng phải làm một đôi quỷ uyên ương đồng mệnh!

Hắn vừa dứt lời thì một bước đi đến trước mặt của Sở Ly, đánh một quyền đến ngực của hắn.

Sở Ly tránh ra, nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Hắn phát hiện khi An vương nói những câu nói này, nỗi lòng vẫn bình tĩnh không lay động, giống như đang nói chuyện của người khác, không có quan hệ gì với mình vậy, quả thực là hờ hững tới cực điểm.

Chuyện này tuyệt đối không bình thường, hắn là do tu luyện A Tu La thần công gây ra.

Quả nhiên A Tu La thần công đã thay đổi tính tình, chỉ có giết chóc, xóa đi cảm tình của nhân loại.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, ngực của An vương đã trúng một quyền, chính là quyền kình của Lục thị, tinh khiết như thực chất, như cây búa bắn trúng vào ngực hắn.

An vương không quan tâm, không thèm để ý mà tiến lên phía trước một bước, tốc độ rất nhanh, ra tay cũng rất nhanh, lại một quyền đánh tới gần hắn.

Sở Ly vẫn mở Đại Viên Kính Trí ra.

Quyền kình của hắn căn bản không vào được trong thân thể của An vương, da thịt của hắn cực kỳ cứng cỏi, đã hóa giải nội lực xâm nhập, cho dù nội lực có mạnh hơn, sợ rằng cũng không tiến vào được thân thể của hắn.

Tốc độ của An vương rất nhanh, Sở Ly không tránh kịp, ra quyền đánh trúng quyền của An vương.

- Ầm!

Hai người đều lùi về phía sau.

Sở Ly đạp đạp đạp, một hơi lùi lại bốn bước.

An vương chỉ lùi một bước.

Khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười lạnh lẽo, lại bước một bước vọt tới gần, đánh ra một quyền.

Sở Ly cau mày.

Trên nấm tay truyền đến cảm giác tê dại mơ hồ, xương của An vương cứng rắn đã vượt quá tưởng tượng của hắn, chẳng khác nào nắm tay của hắn va chạm vào sắt đá vậy.

Sở Ly giẫm một bước tránh ra, xoay người đánh về phía sườn phải của An

vương.

Thân pháp của An vương lóe lên rất nhanh, cánh tay như không còn xương vậy, đột nhiên chuyển biến, từ góc độ không thể tưởng tượng nổi chuyển đổi, như một con rắn, nắm đấm và nắm đấm va chạm vào nhau.

Sở Ly lại cảm thấy nắm đấm của hắn tê dại.

Có điều hắn đã thành công luyện thể, Thiên Ma công không ngừng rèn luyện thân thể, làm cho thân thể cực kì mạnh mẽ, hắn còn chưa thử nghiệm xem nó mạnh như thế nào, vì vậy mới động tay động chân, cứng đối cứng với đối phương.

- Ầm ầm ầm ầm...

Thanh âm âm trầm liên tiếp vang vọng trong bầu trời đêm, truyền đi rất xa.

Tuyết Lăng lặng lẽ liếc mắt nhìn, xoay người trở về Thiên Xu Viện.

Những cao thủ trong Vương phủ cũng như điếc tai, cái gì cũng không nghe, không ai tới đây tra xét.

Trong nháy mắt, Sở Ly nắm chặt tay, đánh tới mức nhiệt huyết sôi trào, cảm giác cứng đối cứng đặc biệt thoải mái.

Sắc mặt của An vương âm trầm lại.

Hắn đã sớm biết thân thể mình mạnh mẽ, vốn hắn định ỷ vào thân thể để nghiền ép Sở Ly, không ngờ kết quả cũng không như dự liệu của mình, thân thể của Sở Ly mạnh mẽ không kém gì mình!

- Rất tốt, không hổ là người được ta quyết tâm giết như vậy!

http://tieulun.hopto.org

An vương lạnh lùng nói.

Vốn hắn cho là mình sẽ ung dung giết chết Sở Ly, có chút đại tài tiểu dụng. Thế nhưng bây giờ xem ra, Sở Ly ẩn giấu rất thâm sâu, thực lực mạnh vượt xa tưởng tượng của mình, không ngờ lại có thể đánh ngang tay cùng mình, có thể nói là một kỳ tài.

Sở Ly than thở:

- Vương gia, chúng ta cần gì phải phân ra sinh tử chứ? Hai người chúng ta hợp lực, như vậy chí lớn của Vương gia không khó thực hiện!

Đối phó với An vương, trước tiên phải làm mất ý chí của hắn, lại ra tay trong bóng tối, như vậy mới có cơ hội.

An vương không hề bị lay động, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, hai mắt đột ngột trở nên đỏ tươi, y phục phần phật gồ lên, áo choàng rộng lớn lập tức đã biến thành y phục bó sát người.

Cả người hắn lớn hơn một vòng, Sở Ly ở trước mặt hắn như đã biến thành một đứa nhỏ, chỉ đến bả vai của hắn mà thôi.

Hắn nhanh chân vọt tới gần, không ngờ Sở Ly lại không kịp phản ứng lại được.

- Ầm!

Sở Ly bay ra ngoài, va vào vách tường.

Trong miệng hắn phun ra máu tươi cuồn cuộn, phụt một cái phun ra một ngụm máu.

An vương không cho hắn cơ hội phản ứng, lại nhanh chân đến gần hắn, giống như có mấy An vương đồng thời xuất hiện, thân pháp nhanh chóng

huyễn hóa ra mấy bóng người.

Hắn đánh ra một quyền, nắm đấm nhanh đến mức không nhìn thấy cái bóng đâu cả.

Lần này Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí đã dự đoán được động tác của hắn, cho nên đã sớm quay đầu lại.

- Ầm!

Vách tường bên cạnh người hắn xuất hiện một cái lỗ.

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp bốn quyền, không nhìn thấy quyền ảnh, giống như vách tường đang tự mình làm ra bốn cái lỗ vậy.

Bốn cái lỗ này vừa vặn ở vị trí đầu của Sở Ly, mỗi lần khi suýt trúng công kích thì hắn lại tránh ra được, rất là mạo hiểm.

Tốc độ của An vương nhanh hơn gấp mấy lần, dùng mắt thường đã không có cách nào thấy rõ được nữa.

Nếu không có Đại Viên Kính Trí, báo động của cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng vô dụng, lúc báo động thì đồng thời nắm đấm đã đến, không có thời gian để kịp phản ứng.

- Ầm!

Rốt cục Sở Ly không thể tránh được nữa.

Cả người hắn bị đánh lún vào vách tường, xương trên vai trái dường như đã nứt ra.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Bế Quan

Sở Ly ngẩng đầu nhìn về phía An vương.

Hai mắt An vương đỏ chót, ánh mắt lạnh lẽo, khuôn mặt trở nên lởm chởm, xem ra không giống người, càng giống như một bộ xương khô hơn.

Hắn trừng mắt nhìn Sở Ly, không có một tia cảm tình, chỉ có sát ý ngập trời, lại đánh tới một quyền.

Sở Ly thở dài, trong lòng cảm giác rất bất đắc dĩ, hắn thực sự không muốn thi triển ra Thiên Ma công!

Bóng nước lơ lửng ở trong người hạ xuống, tiến vào trái tim.

Biên độ nhảy lên của trái tim trở nên chậm rãi mà nặng nề, máu trong thân thể như đã hóa thành sông lớn mãnh liệt, mơ hồ có thể nghe được tiếng ầm ầm và tiếng rít, lực lượng vô cùng đang tràn ngập mỗi một tấc trong thân thể.

Sở Ly đưa tay ra, ung dung nắm lấy nắm tay của đối phương.

- Ầm!

Thân thể Sở Ly phá vỡ vách tường, bị đánh sâu vào trong phòng.

Hắn nắm chặt nắm đấm của An vương không tha, đột nhiên kéo một cái về phía trước.

Thân thể to lớn của An vương ầm một cái va vào vách tường, làm cho cái

lỗ trên tường hơn một vòng.

Sở Ly nắm An vương lên, lại đi ra ngoài, thân thể nhanh đến mức không thấy rõ cái bóng của hắn.

An vương giãy dụa nhưng uổng công vô ích, ở trước mặt của Sở Ly, hắn giống như đứa trẻ đối mặt với người tráng niên vậy, thủ đoạn như bị vòng sắt chụp lại, dù thế nào cũng không có cách nào tránh thoát được.

Hắn bị mang ra ngoài lần nữa, cái động trên vách tường lại lớn hơn một phần, vách tường hầu như muốn sụp đổ.

Sở Ly đột nhiên vung một cái, An vương ầm một cái, đụng vào trên tường.

Hắn bước ra một bước, nắm đấm đánh vào mặt của An vương.

An vương lăn lộn bay vào trong bầu trời đêm.

Sở Ly nhảy lên một cái, lại dùng một quyền đánh trúng khuôn mặt của hắn, thân thể của An vương lần nữa bay lên.

Sở Ly chờ tới lúc hắn rơi xuống thì lại đánh ra một quyền.

Ba quyền đánh ra, An vương bay lên ba lần, rốt cục đã kịp phản ứng lại, thân thể dừng lại ở trên không trung, trượt một chút, miễn cưỡng tránh thoát khỏi nắm đấm của Sở Ly, lại dùng móng tay chộp về phía mạch môn của Sở Ly.

Móng tay của hắn chẳng biết từ lúc nào đã dài ra, dài ra gần một tấc, hiện ra hàn quang lạnh lẽo.

Sở Ly dùng quyền đón đỡ.

Ầm. Một tiếng vang trầm thấp vang lên, cánh tay An vương bị đánh trúng bay lên, thân thể xoay một vòng.

Sở Ly lại dùng một quyền đánh trúng mặt của hắn.

An vương lần nữa bay ra ngoài, rơi xuống ngoài tường.

Mấy lần Sở Ly công kích có tốc độ rất nhanh, không thấy rõ cái bóng đâu cả, nhìn qua rất giống An vương đang tự mình đánh mình vậy.

Nhìn An vương biến mất, Sở Ly không truy kích.

Phía trên trái tim xuất hiện cái bóng nước, cảm giác lực lớn vô cùng tức thì tiêu tan, trong thân thể truyền đến cảm giác bụng đói cồn cào, dường như có thể nuốt trọn một con trâu vậy.

Hắn thở một hơi dài nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn áo bào trắng, vẫn không nhiễm một hạt bụi, giống như người vừa mới bị đánh không phải là hắn vậy.

Uy lực của Thiên Ma công quả thực quá kinh người, có điều bóng nước tiến vào trái tim tạo ra lực lượng thân thể, thuần túy là thân thể mà đã có thể đạt đến trình độ này, quả thật là kinh người. Hắn phát hiện ra cho dù mình có Đại Viên Kính Trí thì cũng không thể hoàn toàn phát hiện ra sự ảo diệu trong thân thể.

…

An vương ngồi ở bên trong Cửu long đỉnh, không nhúc nhích.

Thân thể hắn đã khôi phục lại như trước đó, khuôn mặt vẫn rất anh tuấn, cũng không có dấu vết chịu đòn, nhưng trong lòng lại tràn ngập phẫn nộ và sát cơ.

Vốn hắn cho rằng, một khi tu luyện A Tu La thần công, cho dù phải chịu

đựng thống khổ không phải người, chỉ cần có thể giết chết được Sở Ly, đi trừ tâm ma của mình thì cũng đáng.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, luyện A Tu La thần công, còn không đánh lại được Sở Ly!

Sở Ly cũng tu luyện kỳ công tương tự với A Tu La thần công, có lực lượng và tốc độ không phải của nhân loại.

Rốt cuộc hắn ta tu luyện kỳ công gì chứ?

Lúc này trong lòng hắn ngoại trừ sát ý vô cùng và phẫn hận vô cùng ra, thứ mãnh liệt nhất chính là nghi vấn này. Hắn rất muốn biết rốt cuộc Sở Ly đã tu luyện kỳ công gì mà lại đánh thắng được mình nắm giữ A Tu La thân!

Mình tu luyện A Tu La thần công, chuyển hóa thành A Tu La thân, vốn hắn cho rằng, ngoại trừ cao thủ Thiên Thần ra. Trong Thiên Ngoại thiên sẽ không có địch thủ, trước hết mình đi giết Sở Ly, sau đó lại đi thu thập Lục Ngọc Dung, từ đó về sau tung hoành thiên hạ, ngôi vị hoàng đế cũng không còn gì là xa xôi nữa.

Vạn lần không nghĩ tới, bước thứ nhất đã không thể bước ra được, Sở Ly lại còn mạnh hơn mình!

Đều là do tên đáng chết kia, đoạt A Tu La chi tâm, bằng không, nắm giữ A Tu La chi tâm, phối hợp với A Tu La thân, tuyệt đối có thể giết chết được Sở Ly!

Sự phẫn nộ và sát cơ vô cùng bắt đầu phun trào ở trong thân thể hắn, càng ngày càng kịch liệt, hóa thành kích động muốn giết chóc sôi trào, hắn rất muốn xông ra khỏi Cửu long đỉnh, đại khai sát giới.

- A di đà phật...

Một tiếng niệm phật vang vọng trong tai hắn.

Phật âm lọt vào tai, tâm linh hắn trở nên yên tĩnh, sát ý đang sôi trào dừng lại một chút, lập tức lần nữa cuồn cuộn.

- A di đà phật...

Lại một tiếng niệm phật vang lên.

Tâm linh của hắn lần nữa trở nên bình tĩnh, sát ý sôi trào lắng lại một phần, giống như đổ thêm bát nước lạnh vào bên trong nước sôi vậy.

- Nếu như nghe ta, nhất thời phật ở xá Vệ quốc...

Tiếng tụng kinh ôn hòa chậm rãi vang lên, theo kinh Phật rót vào lỗ tai hắn lưu chuyển, sát ý chậm rãi lắng lại, dần dần bình tĩnh lại.

- Đa tạ tôn giả!

An vương ngồi ở bên trong Cửu long đỉnh, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Hư Ninh ở ngoài Cửu Long đỉnh hợp thành hình chữ thập đáp lễ, bình tĩnh khuyên nhủ:

- Điện hạ, bớt giận mới là chính đạo.

- Đúng vậy, là bản vương thất thố.

An vương gật đầu nói:

- Vừa nãy giao thủ cùng Sở Ly, lại thua trên tay hắn, tâm trạng phẫn hận... Thực sự là nguy hiểm!

http://tieulun.hopto.org

Hắn biết, nếu không có Hư Ninh dùng kinh Phật để trấn áp sát lục trong người hắn, như vậy bây giờ mình đã lao ra khỏi Cửu long đỉnh, đại khai sát giới.

Không ai ngăn cản, mình sẽ một hơi giết sạch tất cả mọi người trong toàn bộ Vương phủ, thậm chí bao gồm cả hai vị Vương Phi, hai nữ nhi của hắn.

A Tu La thần công này có phản phệ như vậy đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Hư Ninh nói:

- Điện hạ, việc báo thù không vội nhất thời, không nên bị cừu hận mê hoặc hai mắt, chẳng lẽ điện hạ không cảm thấy hay sao? Từ khi thấy Sở thí chủ, tâm thần của điện hạ vẫn không thể lắng xuống, tâm linh luôn bị chấn động, tất cả thông minh tài trí trước đó đều bị mất rồi sao?

An vương cau mày suy nghĩ một chút, chậm rãi nói:

- Tôn giả vừa nói như thế, bản vương cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao lại như vậy chứ?

- Tâm không tĩnh thì thần sẽ không rõ, trí không xuất hiện.

Hư Ninh ôn hòa nói:

- Tâm của điện hạ đã lạc lối, đương nhiên sẽ không còn trí tuệ nữa.

- Trí tuệ...

An vương từ bên trong Cửu long đỉnh đi ra ngoài, đáp xuống trước người Hư Ninh, ngồi vào trên bồ đoàn rồi nói:

- Bây giờ ta không nghĩ đến trí tuệ, chỉ muốn dùng võ công, giết chết Sở

Ly!

- Ài...

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ, không nói thêm gì nữa.

Chấp mê mà không thể ngộ, dù lưỡi của hắn có nói tới mức nở hoa sen thì cũng không làm nên được chuyện gì, chỉ có nhìn đối phương tiếp tục chấp mê bất ngộ mà thôi.

- Tôn giả, Sở Ly tu võ công gì vậy?

An vương trầm giọng nói:

- Vì sao lại có uy lực như thế... Có thể đánh với A Tu La thần công, thứ này tất nhiên là kỳ công tuyệt học, bản vương chưa bao giờ nghe qua kỳ công này nha.

Hư Ninh nói:

- Sở thí chủ trí tuệ trời sinh, phật pháp tinh xảo, có người nói là người có tuệ nhãn hơn người, có lẽ tu võ công của Phật Môn.

- Đáng tiếc đáng tiếc!

An vương lắc đầu.

Chỉ cần là võ công Phật Môn, hắn sẽ vô vọng.

Xưa nay mình vô duyên cùng phật pháp, đọc kinh Phật không vào. Mà từ khi luyện A Tu La thần công này lại có tiến cảnh rất nhanh, tiến triển cực nhanh, nếu cứ tu luyện như thế, nói không chừng có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần.

http://tieulun.hopto.org

- Tôn giả, ta muốn bế quan khổ tu!

An vương trầm giọng nói:

- Khổ tu một chặp, có lẽ có thể thắng được Sở Ly, xin Tôn giả thay ta hộ pháp!

Hắn lại có sự tự tin đối với A Tu La thần công, dù sao mình mới tu luyện được mười mấy ngày, mà có khả năng Sở Ly đã tu luyện hai ba năm, nào có thể hơn được đối phương chứ? Y theo tiến cảnh hiện tại của mình, không quá lâu là có thể vượt qua được Sở Ly.

Đến lúc đó lại giết hắn ta cũng không muộn!

- Được.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập nói.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay đi!

An vương hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Phục Chức

- Điện hạ, trước tiên phải xử lý việc vặt sạch sẽ, tâm không lo lắng, khi đó lại bế quan cũng không muộn, bằng không chuyện đời không ngừng kéo tới, sẽ không có cách nào bình tĩnh lại được.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập nói.

An vương cười nhạt nói:

- Kỳ thực cũng không có việc vặt gì, cứ để bọn họ tùy ý thôi.

Hư Ninh nói:

- Chẳng lẽ điện hạ bị A Tu La thần công làm ảnh hưởng, đã quên hoàng đồ bá nghiệp của người rồi sao?

Hắn âm thầm thở dài, A Tu La thần công ảnh hưởng đối với tâm tính đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Trong thời gian ngắn như vậy, An vương như đã biến thành người khác, đối với chuyện trong Vương phủ rất lãnh đạm, trong lòng chỉ có luyện công, một lòng chỉ muốn giết Sở Ly, chỉ muốn luyện công mà thôi.

Nếu cứ tiếp tục như thế, đương nhiên hắn sẽ trở thành cao thủ hàng đầu, thậm chí giết được Sở Ly. Thế nhưng lại không khát vọng như vậy đối với ngôi vị hoàng đế nữa, không theo đuổi nữa, trái lại còn theo đuổi giết chóc, theo đuổi lực lượng vô tận.

Hư Ninh không biết chuyện này đối với An vương là chuyện tốt hay là chuyện xấu, thế nhưng lại biết, nếu như cứ tùy ý để chuyện này tiếp tục phát triển như vậy thì An vương sẽ trở thành nô lệ của A Tu La thần công, trở thành người chỉ biết giết chóc.

- Điện hạ, ta có một điều thỉnh cầu.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập trịnh trọng nói.

An vương quay đầu nhìn hắn:

- Tôn giả mời nói.

- Xin điện hạ mỗi ngày lấy ra hai canh giờ để đọc kinh Phật.

Hư Ninh nói:

- Sớm muộn đều phải đọc một lần.

- Hai canh giờ!

An vương cau mày.

Thời gian của hắn có hạn, nào có nhiều thời gian như vậy để tụng kinh cơ chứ?

Hư Ninh nói:

- Nếu như điện hạ không muốn trở thành người chỉ biết giết chóc thì sớm muộn phải tụng kinh Phật một canh giờ, trấn áp ý giết chóc!

An vương suy nghĩ một chút.

Tình cảnh vừa nãy khiến cho trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, thiếu chút

nữa đã mất mạng.

A Tu La thần công này quả nhiên có uy lực vô cùng, tiến cảnh rất nhanh, quả thật có tai hại, cần phật pháp để hóa giải, xem ra chỉ có thể lấy ra hai canh giờ này để tụng kinh.

- Được rồi, bản vương đồng ý!

An vương trầm giọng nói.

- A di đà phật... thiện tai, thiện tai!

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

An vương nói:

- Ta muốn khôi phục chức vị Đại tổng quản của Sở Ly!

Hư Ninh bình tĩnh nhìn về phía hắn.

An vương nói:

- Trước khi giết hắn, trước tiên phải lợi dụng tài hoa của hắn một chút, nếu hắn đã thích danh vọng thì bản vương sẽ tác thành cho hắn!

- Lẽ nào Vương gia đã buông ân oán rồi sao?

- Hừ, ta chỉ muốn nhìn thấy hắn phí công, thống khổ không cam lòng chết đi mà thôi!

An vương nở một nụ cười gằn:

- Hắn đắc nhân tâm thì làm sao cơ chứ? Chung quy vẫn phải chết dưới tay ta, đến lúc đó, nhất định hắn sẽ rất không cam lòng, cảm thấy một phen khổ

tâm chung quy vẫn hóa thành nước chảy, mang theo tiếc nuối vô tận mà chết đi!

- Lẽ nào Vương gia không lo lắng hắn sẽ làm hỏng Vương phủ hay sao?

Hư Ninh hiếu kỳ hỏi.

An vương khẽ cười một tiếng:

- Vương phủ có gì mà tổn thất cơ chứ? Chỉ cần có bản vương ở đây, Vương phủ vẫn còn, bản vương không có ở đây, Vương phủ cũng không còn, cứ tùy ý để Sở Ly dằn vặt đi!

Hư Ninh chậm rãi gật đầu, lặng lẽ không nói.

Tâm tính của An vương càng ngày càng lạnh lùng, thậm chí đối với thê tử và nữ nhi của mình cũng rất thờ ơ.

Chuyện này cố nhiên là bị A Tu La thần công làm ảnh hưởng, nhưng nếu không phải trong xương của hắn có sự ích kỷ và lạnh lùng thì A Tu La thần công cũng không có cách nào nhanh chóng thay đổi hắn như thế được.

Vương gia cũng là người vô tình, xuất thân từ gia đình đế vương thường thường sẽ coi tình thân rất đạm bạc, tâm tính ích kỷ, đây là tật xấu không có cách nào thay đổi được.

An vương nói:

- Để ta đi nói một tiếng, sau đó lập tức trở về bế quan, Tôn giả chờ chút.

- Xin Vương gia cứ tự nhiên.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

http://tieulun.hopto.org

…

Lúc sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, không khí rất là trong lành.

Sở Ly luyện công xong, đã đi tới Thiên Xu Viện.

Tuyết Lăng đang luyện công ở trong viện, Liễu Nhứ và Tiêu Thi ngồi ở một bên quan sát, như thưởng thức điệu múa vậy.

Tiêu Thi ngồi ở trên giường nhỏ, mặc một bộ la sam màu tím, toàn thân trắng như ngọc, trên dưới quanh người chỉ có tóc mai và con ngươi là màu đen.

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút, như cười mà không phải cười:

- Chúc mừng, Đại tổng quản!

Sở Ly cười nói:

- Chuyện này có gì mà chúc mừng cơ chứ?

Tiêu Thi cười nói:

- Thăng quan không đáng chúc mừng hay sao? Trời vừa sáng Tống tỷ tỷ và Tiết tỷ tỷ đã không thể chờ đợi được nữa mà chạy tới nói, An vương đã khôi phục chức vị cho ngươi. Hơn nữa còn chưởng quản chuyện trên dưới trong Vương phủ, không chỉ có phục hồi nguyên chức mà quyền càng to lớn hơn trước nữa!

- Chỉ là công dã tràng mà thôi.

Sở Ly cười nói:

- An vương vừa xuất quan sẽ lập tức thu hồi lại, sẽ lại lột bỏ chức vụ Đại

tổng quản này của ta.

- Vậy cũng không hẳn.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi là nhất phẩm mà hắn lại làm như thế, đại thần trong triều đình sẽ nghĩ sao? Nhất định sẽ buộc hắn đàng hoàng thừa nhận Đại tổng quản như ngươi.

Tuy An vương là Vương gia, nhưng cấp bậc không bằng Sở Ly, cho dù ở Vương phủ thì cũng không thể tùy tâm xử trí, bằng không cấp bậc nghiêm ngặt để ở đâu cơ chứ? Mà căn cơ của triều đình cũng bị dao động, đây là chuyện mà tất cả đại thần không cho phép, thậm chí hoàng thượng cũng sẽ không cho phép.

Nếu như là ở phủ Quốc Công, địa vị cao cả, Quốc Công gia lại có cấp bậc cực cao, những đại thần khác không có cách nào xoi mói và bình phẩm được, mà phủ Quốc Công cũng không để ý tới.

Thế nhưng Vương phủ ở Thần Đô, ở dưới mí mắt của tất cả đại thần, cấp bậc của Vương gia không đủ cao, Vương phủ lại không có địa vị siêu phàm như phủ Quốc Công, cho nên An vương sẽ không ép được Sở Ly.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Xét rốt cuộc, đây vẫn là Vương phủ của An vương.

Tuyết Lăng thu công, nói:

- Công tử, lão Thôi của Giang Xuyên minh cũng đã tới Thần Đô.

- Ồ?

Sở Ly cười nói.

Vốn hắn cho là lão Thôi sẽ đi tới Sùng Minh thành, không nghĩ lại đến Thần Đô.

Tuyết Lăng nói:

- Hắn truyền đến tin tức, muốn gặp công tử.

- Hừm, cũng tốt.

Sở Ly gật đầu nói:

- Có lẽ có chuyện quan trọng, bên Giang Xuyên minh đã xảy ra chuyện gì sao?

Tuyết Lăng nhíu mày nói:

- Dường như có một cao thủ hàng đầu, võ công cực kỳ cao, khiến cho bên bọn họ rất phiền não, quấy nhiễu cho cả minh không được yên bình.

- Phủ Quốc Công không ra tay sao?

- Vẫn không tìm ra được tên này, xuất quỷ nhập thần, khinh công vô cùng tốt!

Sở Ly suy nghĩ một chút:

- Lẽ nào hắn có tin tức của người này sao?

- Có lẽ là không.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng tiếp nhận khăn mặt mà Liễu Nhứ đưa lên, lau mồ hôi trên cái trán

trắng nõn:

- Nếu như có tin tức này thì lão Thôi trực tiếp nói cho ta là được rồi.

- Đi xem xem là biết.

Sở Ly nói.

Hắn ăn xong điểm tâm, sau đó dẫn Tuyết Lăng ra ngoài Vương phủ.

Đi trong Vương phủ, dọc trên đường đi các thị vệ, thị nữ nhìn thấy hắn cung kính hành lễ, xưng một tiếng Đại tổng quản.

Sở Ly gật đầu gật đầu, biểu hiện rất ôn hòa, hắn có thể cảm nhận được sự tôn kính trong lòng bọn họ, uy vọng của mình quả thật không tệ.

Hai người dọc theo đường cái Thần Đô đi nửa canh giờ, rốt cuộc đã đi tới một quán cơm nhỏ bên lề đường.

Quán cơm nhỏ chỉ có mười cái bàn, lau đến mức sáng loáng, không nhiễm một hạt bụi, tuy có chút cổ xưa, nhưng lại lộ ra khí tức ấm áp.

Tiểu nhị tiến lên đón, nhìn thấy là Tuyết Lăng, nụ cười của hắn càng tăng thêm, ân cần bưng trà đưa nước.

Sở Ly quét mắt nhìn tiệm cơm này một chút.

Ở Thần Đô, quán cơm nhỏ như vậy có thể tùy ý thấy được, rất nhiều người phú quý cũng sẽ tới loại quán cơm nhỏ như vậy để dùng cơm, bởi vì quán cơm nhỏ như vậy thường thường đều có đầu bếp tốt, bằng không sẽ không mở được ở trong Thần Đô.

Rất nhanh lão Thôi đã hiện ra, lau khô tay, lại ôm quyền cười ha hả, nói:

- Đại tổng quản!

Sở Ly đánh giá hắn một chút, cười nói:

- Lão Thôi, càng ngày càng khỏe mạnh, xem ra đoạn thời gian này sống rất tốt.

Lão Thôi này dường như lại mập thêm một vòng, khi nở nụ cười con mắt biến mất không còn tăm hơi:

- Ha ha, vâng vâng, đoạn thời gian này ở Thần Đô đặc biệt thoải mái!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Pháp Hằng

- Lão Thôi ngươi gọi ta tới đây là có chuyện gì?

- Ha ha, không phải là ta, là thiếu minh chủ mời Đại tổng quản.

Khuôn mặt mập mạp của lão Thôi lập tức trở nên nghiêm túc trịnh trọng:

- Đại tổng quản, xin mời ra phía sau!

Sở Ly gật gù.

Một lát sau, Hàn Phi đẩy rèm cửa ra, tiến vào tiệm cơm, xuất hiện ở trước người của Sở Ly.

Sở Ly kinh ngạc đánh giá hắn, cười nói:

- Hàn huynh, đã xảy ra chuyện gì, bị thương sao?

Sắc mặt Hàn Phi tái nhợt, thân thể suy yếu, vung vung tay ngồi vào phía đối diện hắn:

- Khỏi cần nói.

Lão Thôi cẩn thận từng li từng tí một đỡ lấy hắn.

Sở Ly đưa tay nắm lấy cổ tay hắn, cau mày nói:

- Nội lực thật là bá đạo... Là ai làm?

Hắn điều động linh khí tiến vào, Hàn Phi cảm nhận được thân thể ấm áp, khuôn mặt tức thì run lên.

Hàn Phi thở dài:

- Không biết tên, là một tên rất lợi hại!

- Chỉ có một người?

- Sở huynh tiến vào Vương phủ cho nên có khả năng không biết, gần đây trong nhánh sông xuất hiện một ma đầu, thích ăn não người, đã giết không ít người, ta đi thu thập hắn, kết quả bị hắn thu thập, thiếu chút nữa đã mất mạng.

Hàn Phi lắc đầu than thở:

- Nếu không phải có đám người Tiểu Nghiễn liều mạng cứu giúp, sợ rằng óc của ta cũng bị ăn rồi.

- Các nàng đâu?

- Đều bị trọng thương.

Hàn Phi cười khổ nói:

- Cũng may có Kỳ Nguyên đan Sở huynh đưa, bằng không, lần này Tiểu Nghiễn sẽ mất mạng!

- Ăn não người sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Lẽ nào là luyện tà công gì đó?

- Khẳng định là như vậy.

Hàn Phi cảm giác mình như đang được ngâm ở bên trong dòng nước ấm, hắn thoải mái hơn nhiều, thở dài nói:

- Thân pháp của tên này quá nhanh, trảo công quỷ dị, quả thực ta không phải là đối thủ của hắn!

- Hàn huynh cũng không phải là đối thủ của hắn, có lẽ hắn đã ăn óc của không ít người chứ?

Sở Ly biết khinh công của Hàn Phi trác tuyệt, không phải là người bình thường có thể so sánh được, hắn có thân pháp nhanh mà cũng không phải là đối thủ, từ đó có thể thấy người này lợi hại ra sao.

- Hai mươi mấy người, cũng may hắn chỉ thích ăn óc của cao thủ võ lâm, không để ý tới người bình thường.

- Phủ Quốc Công điều động, nhưng vẫn không tìm được hắn.

- Tên này rất giả dối, một khi người nhiều thì hắn sẽ không xuất hiện, hơn nữa thân pháp rất nhanh, rất khó nắm bắt được!

Sở Ly nghe được câu này lập tức cau mày không ngớt.

Đã như thế, người này quả thật là phiền phức.

Hơn nữa ăn óc người, tạo thành ảnh hưởng cực xấu, nếu không phủ Quốc Công không thể nhanh chóng bắt lại, như vậy sự uy nghiêm và kinh sợ trước đó sẽ lần nữa biến mất, các nhân vật võ lâm sẽ lại rục rà rục rịch.

Sở Ly nhìn kinh mạch của Hàn Phi một chút, tươi cười:

- Cũng còn may, có nội lực của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi bị thương không nhẹ, vẫn không thể loại bỏ nội lực của đối phương ra ngoài cơ thể.

Có cỗ nội lực bá đạo này thì Sở Ly có thể sử dụng thần thông Thông Thiên triệt địa để tìm tới đối phương.

Hắn nghĩ tới là làm, hắn trực tiếp cảm ứng luồng nội lực này, vận chuyển thần thông Thông Thiên triệt địa.

Một lát sau, hắn buông tay ra, nở một nụ cười.

- Công tử, đã tìm được hắn rồi sao?

Tuyết Lăng vội hỏi.

Sở Ly nói:

- Ừm, hiện tại ta sẽ qua đó, ngươi cứ hồi phủ chờ ta.

- Công tử cẩn thận!

Tuyết Lăng vội nói.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, ta đi một chút sẽ trở lại... Hàn huynh, ta đi xử lý người này một chút, tránh cho lại có người bị hại.

- Sở huynh ra tay, nhất định sẽ không thành vấn đề.

Hàn Phi cười nói:

- Chỉ có điều cẩn thận trảo công của hắn, quả thực là không gì không xuyên thủng, phải đề phòng hắn thấy tình thế không ổn sẽ chạy trốn.

Sở Ly cười gật đầu, đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Hàn Phi thở phào nhẹ nhõm, than thở:

- Chỉ mong thuận lợi, tên này thật sự rất đáng chết!

Tuyết Lăng nói:

- Hàn công tử, người kia có dáng vẻ như thế nào?

- Nhìn rất khá, xem ra chừng bốn mươi tuổi.

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Xem dáng vẻ của hắn, ai cũng không nghĩ ra hắn lại là người tà ác như thế!

- Rốt cuộc tại sao lại muốn ăn não người cơ chứ?

Tuyết Lăng nhíu mày nói:

- Quá kỳ quái!

Có người thích não lợn, ăn não của những động vật khác, nhưng không có ai thích ăn não người cả.

Lão Thôi ở một bên cười khà khà hai tiếng:

- Có lẽ não người ngon lành hơn!

- Lão Thôi!

Hàn Phi trừng mắt quát lên:

- Có để cho người khác ăn cơm nữa không?

http://tieulun.hopto.org

Lão Thôi vội vã cười nói:

- Công tử, ta chỉ nói một chút mà thôi, có lẽ khẩu vị của tên này đặc biệt, ta lại không như hắn mà!

- Cút đi!

Hàn Phi vung vung tay.

Lão Thôi cười khà khà, lại ôm quyền cáo từ với Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng than thở:

- Nói không chừng lời lão Thôi nói chính là sự thực, khẩu vị của tên kia rất đặc biệt.

- Chuyện này thì lại không chắc!

Hàn Phi lắc đầu:

- Ta đoán tên kia đang luyện tà công gì đó, cần não người, có điều Sở huynh đã ra tay, nhất định sẽ không thành vấn đề!

- Chỉ hy vọng như thế...

Tuyết Lăng lại có chút bận tâm.

…

Sở Ly lóe lên xuất hiện ở trong một rừng cây, hắn đã nhìn thấy mục tiêu của mình.

Ngoại trừ hắn ra còn có năm hòa thượng khác nữa.

Mà trong năm hòa thượng này hắn nhận ra một người, thanh niên thiên tài

Pháp Viên của Đại Lôi Âm tự, lần trước thiếu chút nữa đã giết mình.

Lúc này năm người này đang vây quanh một hán tử trung niên tuấn tú, sắc mặt âm trầm.

Sở Ly thầm than, thực sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nam tử tuấn tú như vậy, ai có thể nghĩ tới lại là hạng người tà ác, thích ăn não người như vậy cơ chứ.

Thân thể của Sở Ly giấu ở trong rừng cây, vận chuyển Khô Vinh kinh, không lo người bên ngoài cảm ứng được hắn.

Pháp Viên mang theo bốn hòa thượng trung niên vây quanh nam tử trung niên tuấn tú vào giữa, tay hắn hợp thành hình chữ thập than thở:

- Pháp Hằng sư huynh, theo chúng ta trở về tự đi!

Nam tử trung niên tuấn tú cười nhạt, lắc đầu nói:

- Pháp Viên, ngươi hà tất phải đi tìm cái chết cơ chứ?

- Pháp Hằng sư huynh, ngươi đã đi vào đường tà ác, khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ, cần dùng phật pháp để tiêu trừ, bằng không, cuối cùng sẽ khó thoát khỏi kết cục tự bị lý trí tà ác thôn phệ mà chết.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thở dài:

- Nếu như sư huynh lại u mê không tỉnh, dưới nhân quả, khó quay đầu lại được nữa!

Trung niên tuấn tú cười ha hả, nói:

- Ta vừa luyện công pháp này thì đã không nói tới nhân quả nữa, Pháp Viên, ngươi trở về đi thôi, ngày hôm nay ta sẽ không giết các ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Pháp Viên than thở:

- Sao phải khổ vậy chứ?

Pháp Hằng lắc đầu cười nói:

- Pháp Viên, có cái gì mà khổ cơ chứ? Ta cảm thấy tiêu dao tự tại, muốn giết ai thì giết, đây mới thật sự là khoái hoạt, nhớ lại trước đây, niệm kinh cả ngày trong tự quả thực là thảm không thể nói nổi!

- Pháp Hằng sư huynh, xem ra chúng ta chỉ có thể áp giải ngươi trở về tự mà thôi!

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Ta thực sự không nghĩ tới Pháp Hằng sư huynh sẽ đi đến một bước này. Nếu như biết như vậy, lúc trước dù thế nào cũng sẽ không để cho ngươi luyện tà công này!

- Nhiều lời vô ích, động thủ đi.

Pháp Hằng cười nói:

- Nể tình đồng môn, ta sẽ không giết các ngươi, chỉ cần các ngươi giữ lại được ta!

Hắn dứt lời rồi lập tức lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài hai trượng.

- A di đà phật...

Năm tiếng phật hiệu đồng thời vang lên, bốn hòa thượng bay đến không trung, vững vàng đáp xuống chung quanh hắn, vây quanh hắn vào giữa.

Pháp Viên nói:

- Sư huynh, các sư huynh Hàng ma viện ra tay, ngươi phải cẩn thận!

- Hừ, vậy thì như thế nào chứ?

Pháp Hằng cười lạnh một tiếng, thân thể gầy gò đột ngột huyễn hóa ra mấy cái bóng, mỗi người mang theo một cái bóng đánh về phía một người.

Bốn hòa thượng nhắm mắt, làm như không thấy hai tay của hắn, sau đó lại đẩy ra một chưởng lên trên không trung.

- Ầm!

Bóng người Pháp Hằng xuất hiện ở giữa không trung, kinh ngạc quét mắt nhìn bốn người một chút.

Thân pháp này của hắn đã lừa gạt vô số người, lại không thể lừa gạt được bốn gia hỏa này của Hàng ma viện, quả nhiên không hổ là Hàng ma viện!

Chỉ lực của Pháp Viên vô thanh vô tức bắn đến, khi thi triển Vấn Tâm chỉ vô hình vô tướng, khó lòng đề phòng.

Thân thể Pháp Hằng lung lay một hồi, xuất hiện thêm hai cái bóng, tránh ra khỏi Vấn Tâm chỉ, lần nữa đánh về phía bốn hòa thượng.

Bốn hòa thượng bất động, lại vỗ một chưởng về phía hư không, lần nữa tạo ra chấn động ép Pháp Hằng đi ra.

Pháp Hằng cau mày, một lần là may mắn, hai lần thì lại không phải đơn giản chỉ là may mắn nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Hợp Tác

Hắn biết thân pháp của mình đã bị nhìn thấu.

Đám gia hỏa này của Hàng ma viện am hiểu bắt người nhất, giống như hình thành một tấm võng lớn, chỉ cần rơi vào trong lưới, tùy ý dẫn vặt ra sao cũng càng ngày càng vô lực, cuối cùng sẽ bị hàng phục bắt được.

Đây là truyền thừa đặc biệt của Hàng ma viện, những đệ tử còn lại của Đại Lôi Âm tự không học được.

Lúc hắn còn ở trong tự đã nghe nói qua, dường như võ học của Hàng ma viện có một phong cách riêng, mơ hồ khắc chế võ học của Đại Lôi Âm tự, chỉ cần Hàng ma viện ra tay thì hầu như chưa từng thất bại, vì vậy mà đệ tử Đại Lôi Âm tự tuân thủ giới luật, không dám làm trái.

Khinh công mà hắn tu luyện tuyệt đỉnh, hư thực khó lường, lại không thể giấu diếm được đám gia hỏa này của Hàng ma viện. Xem ra lời đồn đại này cũng không phải là khuếch trương, quả thực võ học của Hàng ma viện có thể khắc chế được mình, nếu như thế, không thích hợp để chiến đấu dài lâu.

- Được! Được!

Hắn cười to hai tiếng, thân thể đột ngột thu nhỏ lại một vòng, trường sam trên người đã biến thành trường bào, trôi nổi bồng bềnh ở trên mặt đất.

Hắn nhấc vạt áo lên rồi quấn vào bên hông, hai mắt phun ra tinh mang, chẳng khác nào trường kiếm.

- Bốn vị sư huynh, đây là Niết Bàn quyết, không thể để cho hắn thi triển tiếp, phải nhanh chóng chế phục hắn ta lại!

Pháp Viên vội nói.

Hắn nói xong nhẹ nhàng điểm ra một chỉ, Vấn Tâm chỉ trở nên phập phù khó lường, không đi thẳng tắp mà giống như tơ liễu phiêu lãng theo gió vậy, vòng quanh rồi đi đến phía sau lưng của Pháp Hằng, vô thanh vô tức bắn trúng.

Pháp Hằng hừ lạnh một tiếng, trong tâm mạch có hai nguồn lực lượng đang va chạm, tâm mạch muốn vỡ nát, thế nhưng lại bị lực lượng vô hình ngăn chặn, miễn cưỡng chống đỡ.

Sở Ly cảm thấy mở mang tầm mắt, hóa ra Vấn Tâm chỉ còn có biến hóa như vậy.

Hiển nhiên đây là Vấn Tâm chỉ tầng thứ hai, hắn đã nhìn thấy rõ đường lối vận công, nếu không phải học được pháp quyết này từ trên người Pháp Viên thì vô luận như thế nào hắn cũng không luyện ra được một chiêu này.

Trí tuệ của các tiền bối Đại Lôi Âm tự thực sự khiến cho người ta than thở, không thể không phục được.

Pháp Hằng có thể ép được Vấn Tâm chỉ, như vậy Niết Bàn quyết này cũng đã đủ để kinh người.

Theo thân thể hắn thu nhỏ lại, nội lực cũng theo đó mà ngưng tụ, trở nên càng tinh khiết hơn, uy lực cũng càng mạnh hơn, mà thân thể cũng trở thành mạnh mẽ, Niết Bàn quyết này cũng cực kỳ lợi hại, hắn đã ghi dấu vào trong đầu.

Mỗi lần gặp phải đệ tử Đại Lôi Âm tự thì hắn đều có thu hoạch rất lớn,

khiến cho Sở Ly mơ hồ có cảm giác chờ đợi.

Võ học của Đại Lôi Âm tự cũng cần có phật pháp thâm hậu mới có thể tu luyện thành công, mà tu vi phật pháp của hắn thâm hậu, tu luyện võ học của Đại Lôi Âm tự như là cá gặp nước, thậm chí so với đệ tử của Đại Lôi Âm tự còn thoải mái hơn nhiều.

Ngoại trừ Kim Cương Độ Ách Thần Công ra, những võ học còn lại của Đại Lôi Âm tự, chỉ cần hắn vừa luyện thành thì có thể lập tức hiểu rõ được.

Lần này Thiên Ma công đã đến tầng thứ ba, Kim Cương Độ Ách Thần Công cũng tinh tiến theo, hắn mơ hồ cảm thấy, chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ đột phá thêm một tầng.

Pháp Hằng lướt người đi xuất hiện ở trước người một hòa thượng trung niên, tay phải hóa thành trảo, một trảo rơi vào trên cái đầu trọc của hòa thượng này.

Hòa thượng trung niên biến chỉ thành kiếm, đâm về phía trung tâm bàn tay của hắn.

Pháp Hằng hóa trảo thành quyền, hòa thượng trung niên cũng hóa chỉ thành quyền,

Hai người biến chiêu nhanh chóng khiến cho người ta hoa cả mắt, trong vòng một chiêu đã có mấy biến hóa.

Cuối cùng nắm đấm va chạm vào nhau.

- Ầm!

Hòa thượng trung niên lui về phía sau một bước, Pháp Hằng dùng thân pháp lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở ngoài trận của bốn người.

Bốn người bay đến, từ trên không trung đuổi theo Pháp Hằng, lần nữa hạ xuống, muốn vây Pháp Hằng vào trong trận.

Nhưng thân thể của Pháp Hằng co rụt lại, lần nữa thoát ra khỏi vòng vây của bốn người, tiến vào trong rừng cây, vừa vặn tránh khỏi Vấn Tâm chỉ của Pháp Viên.

Pháp Viên bỗng nhiên cau mày, thân thể vừa muốn truy kích bỗng nhiên dừng lại.

Sở Ly từ phía sau cây đứng ra, mỉm cười nhìn hắn:

- Pháp Viên, đã lâu không gặp!

- Sở thí chủ, là ngươi sao?

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Nhiều ngày không gặp, phong thái của Sở thí chủ còn hơn năm xưa đó!

- Pháp Viên, các ngươi không bắt được Pháp Hằng này đâu.

Sở Ly nói.

Pháp Viên nói:

- Chúng ta không bắt được, đương nhiên sẽ có những sư huynh khác trong tự được điều động, Pháp Hằng sư huynh sẽ không trốn thoát được đâu. Sở thí chủ yên tâm, Đại Lôi Âm tự chưa bao giờ có đệ tử phản tự có thể chạy trốn được!

- Như vậy chuyện Mãnh Hổ trại lúc trước là sao?

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Các ngươi có thể bắt được kẻ phản bội sớm không? Có khả năng là mười năm, hai mươi năm, trong khoảng thời gian này không biết đệ tử này đã làm bao nhiêu chuyện ác, như vậy tội của Đại Lôi Âm tự các ngươi sẽ rất lớn!

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập, miệng tuyên một tiếng phật hiệu.

Lời này của Sở Ly nhắm thẳng vào bản tâm, Pháp Viên không thể cãi lại, nhưng cũng không để ý lắm.

Đại Lôi Âm tự lại có lời giải thích khác, mọi người trong thế sự đều có nhân duyên và vận mệnh của mọi người, đệ tử phản tự làm ra chuyện ác cũng là bởi vì tuần hoàn chi đạo.

Người chết thảm ở trên tay đệ tử phản tự, có khả năng kiếp trước thiếu nợ hắn, lúc này phải trả nợ, có nhân gì thì sẽ có kết quả đó, mà đệ tử phản tự làm ra chuyện ác như vậy, tự sẽ có hậu quả chờ hắn.

Sở Ly nói:

- Nếu như ta giết hắn, các ngươi sẽ không giống như chuyện ở Mãnh Hổ trại lần trước, tìm ta báo thù đó chứ?

- Đệ tử Đại Lôi Âm tự tự nhiên phải do tự quy trừng phạt, không cần phải Sở thí chủ để tâm.

Pháp Viên nói.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Nói như vậy, ta giết Pháp Hằng, Đại Lôi Âm tự các ngươi muốn báo thù cho hắn, có đúng không?

Pháp Viên trầm ngâm nói:

-... Như vậy đi, lần này coi như ta mời Sở thí chủ hỗ trợ.

Sở Ly nở nụ cười:

- Tiểu hòa thượng nhà ngươi cuối cùng cũng coi như có chút lương tâm, được rồi, ta sẽ hỗ trợ.

- Có điều, Sở thí chủ, ta có một chuyện muốn nhờ.

Pháp Viên nói.

Sở Ly cười nói:

- Không thể chỉ ra thân phận của hắn?

Pháp Viên chậm rãi gật đầu, tay hợp thành hình chữ thập nói:

- Sở thí chủ trí tuệ hơn người.

- Được, ta đồng ý là được chứ gì?

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Nhưng phải nói là phủ Quốc Công chúng ta thu thập tên này!

-... Được.

Pháp Viên gật đầu.

Hai người đều đạt được mục đích của mỗi bên, không có gì tốt hơn nữa.

Lần trước không giết chết được Sở Ly, sau đó Đại Lôi Âm tự cũng không truy sát hắn nữa, không nghĩ tới kết thiện duyên, lúc này lại có báo đáp.

Sở Ly nói:

- Pháp Viên, ta rất hiếu kì, rốt cuộc vị Pháp Hằng này đã luyện võ công gì vậy?

Vẻ mặt của Pháp Viên có vẻ khó nói.

Sở Ly nói:

- Thiên Ưng thần công?

Pháp Viên kinh ngạc.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Thiên Ưng thần công... thân pháp này quả thực rất kỳ dị... Đúng rồi, ta nghe nói quý tự còn có một loại A Tu La thần công, không biết là thật hay là giả.

- Kiến thức của Sở thí chủ quả thật là uyên bác.

Pháp Viên thở dài nói:

- Thiên Ưng thần công, có người nói truyền thừa từ linh ưng, uy lực kinh người, đáng tiếc linh ưng bản tính hung ác, không có phật pháp thâm hậu thì sẽ không có cách nào khắc chế được.

- A Tu La thần công cũng như thế đúng không?

Sở Ly nói:

- Ta đã thấy có người tu luyện công pháp này.

- Ai?

Vẻ mặt của Pháp Viên trở nên nghiêm nghị.

Sở Ly nói:

- Hoàng tử An vương.

Pháp Viên nhíu mày trầm ngâm.

Sở Ly cười nói:

- An vương lấy được nó từ cấm cung, có lẽ là đến từ Đại Lôi Âm tự các ngươi, đúng chứ? Võ học của Đại Lôi Âm tự các ngươi đều là thứ gieo vạ, động một chút là gặp phải sự cố!

Pháp Viên nói:

- Chỉ cần phật pháp tinh thâm, tự nhiên sẽ hóa giải lệ khí, sẽ không sao.

- Đáng tiếc có mấy người có phật pháp tinh thâm cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Đầu Đại Lôi Âm tự các ngươi đều là võ công, không phải thực sự là vì phật pháp... Có phương pháp gì khắc chế được A Tu La thần công hay không?

- Hắn có chiếm được A Tu La chi tâm hay không?

Pháp Viên nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Ta không biết, có gì khác biệt cơ chứ?

- Nếu như đạt được A Tu La chi tâm, mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

Pháp Viên thở dài nói:

- Nếu như không có được A Tu La chi tâm, lực lượng A Tu La cần thân thể để chịu đựng, hóa thành A Tu La thân... Như vậy càng tu luyện thì tâm tính càng có xu hướng lạnh lùng, tâm ý giết chóc càng ngày càng đậm, cho dù phật pháp cũng không có cách nào áp chế được nữa.

- Không có cách nào áp chế được thì sẽ có hậu quả gì?

Sở Ly nói:

- Tu vi của hắn sẽ càng ngày càng sâu, đúng không?

-... Đúng vậy.

Pháp Viên than thở:

- A Tu La thần công tiến cảnh kinh người, chuyện này ta cần bẩm báo với trong tự, không phải chuyện nhỏ, một khi luyện thành A Tu La thần công, muôn dân thiên hạ sẽ gặp nạn!

- Quý tự có cao thủ Thiên Thần, cứ giết hắn là được.

Sở Ly cười nói.

Pháp Viên lắc đầu:

- A Tu La... việc này không đơn giản như vậy, Sở thí chủ, đa tạ!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Cảm tạ thì không cần, nếu như An vương luyện thành, người thứ nhất hắn muốn giết chết chính là ta.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Ra Tay

Pháp Viên mỉm cười nói:

- Ân oán của An vương và phủ Dật Quốc Công, tiểu tăng cũng có nghe thấy.

Sở Ly chỉ chỉ vào hắn:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi có thể nói là ở khắp mọi nơi... Lẽ nào A Tu La thần công không có nhược điểm gì hay sao?

Pháp Viên suy nghĩ một chút, lắc đầu thở dài:

- A Tu La thần công chính là công pháp được truyền thừa từ A Tu La bộ tộc, vì giết chóc mà sinh ra, muốn hàng phục bọn họ phải cần phật pháp tinh thâm, đáng tiếc tu vi giả có phật pháp như thế đều không ở trong thế giới này.

Sở Ly nói:

- Chẳng lẽ vô địch thiên hạ?

- Sở thí chủ không cần phải lo lắng, không có võ công nào vô địch thiên hạ cả.

Pháp Viên chậm rãi nói:

- Chỉ cần ngăn lại đúng lúc, không cho hắn triệt để hóa thân làm A Tu La thì sẽ không đáng để lo.

- Chỉ sợ quý tự cũng không thể làm gì được.

Sở Ly hừ một tiếng:

- Nếu là người bên ngoài, sợ rằng Đại Lôi Âm tự đã sớm ra tay rồi. Thế nhưng đó là hoàng tử, nhi tử trưởng của hoàng thượng, hộ vệ cấm cung cũng không phải là ăn chay, tuyệt sẽ không đứng nhìn, huống hồ, còn có hoàng thượng ở một bên đứng nhìn.

Mỗi khi hắn nói một câu, mày kiếm của Pháp Viên nhíu chặt thêm một phần, chờ Sở Ly nói xong, lông mày của Pháp Viên đã triệt để nhíu lại thành một đoàn, trầm ngâm không nói.

Sở Ly cười nói:

- Nếu như Đại Lôi Âm tự các ngươi có biện pháp gì khắc chế A Tu La thần công thì không ngại nói cho ta biết. Thân phận ta siêu nhiên, trái lại có thể đối phó được với hắn.

- Sợ rằng đã để cho Sở thí chủ thất vọng rồi.

Pháp Viên suy nghĩ một chút, nói:

- Đáng tiếc hắn không có A Tu La Chi Tâm, bằng không cũng không đến nỗi này.

- Dùng A Tu La Chi Tâm thì sẽ ra sao?

Sở Ly nói.

Pháp Viên nói:

- Nếu như hắn có A Tu La Chi Tâm thì tất cả tu vi đều ở trong A Tu La Chi Tâm, thân thể không cần phải chuyển hóa. Ảnh hưởng của A Tu La thần

công đối người cũng sẽ không lớn như vậy... Nuốt A Tu La Chi Tâm vào thì hắn có thể một bước lên trời, trong một đêm trở thành cao thủ hàng đầu, nhưng tu vi sẽ dừng lại, tu luyện ra sao cũng không đột phá được hạn chế... Không dùng A Tu La Chi Tâm, tiến cảnh sẽ chậm hơn một chút, khi tu luyện sẽ phải chịu đựng thống khổ càng lớn, nhưng tiềm lực tương lai lại rất vô cùng, thậm chí có thể uy hiếp được đến cao thủ Thiên Thần!

- A Tu La Chi Tâm...

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Người hắn bây giờ có đầy bướu thịt, có lẽ hắn không dùng A Tu La Chi Tâm.

- Sở thí chủ, việc này không phải là chuyện nhỏ, ta sẽ báo cáo trong tự.

Pháp Viên cau mày nói:

- Cho dù hắn là hoàng tử thì cũng phải nghĩ cách phá vỡ tu vi của hắn, chuyện này không chỉ vì tệ tự mà càng là vì muôn dân thiên hạ!

Sở Ly thở dài, chậm rãi gật đầu.

Ân ân oán oán, biến hoá thất thường, ai nghĩ tới trước đó bọn họ là kẻ thù, ngày hôm nay lại có thể liên thủ đối phó với một người cơ chứ.

Cũng không phải hắn sợ An vương uy hiếp, Thiên Ma công của mình còn hơn một bậc. Hắn làm vậy là không muốn tự mình đối phó với An vương, vị cao thủ Thiên Thần như hoàng thượng là một thanh bảo kiếm treo ở trên đỉnh đầu của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Các loại thủ đoạn của hắn đều là mượn đao giết người, nếu có thể mượn cây đao Đại Lôi Âm tự này, như vậy không thể tốt hơn.

Hiện giờ hắn rất vui mừng vì lúc trước đã đoạt A Tu La Chi Tâm, nếu như không đoạt A Tu La Chi Tâm, Thiên Ma công của mình sẽ không đạt tới tầng thứ ba, mà sau khi An vương nuốt vào A Tu La Chi Tâm, tu vi sẽ một bước lên trời, đó chính là ngày tận thế của mình!

- Được rồi, chính sự nói tới đây thôi, chúng ta thuận tiện xử lý vị Pháp Hằng sư huynh kia của ngươi đi.

Sở Ly cười nói.

Pháp Viên thở dài, tay hợp thành hình chữ thập, miệng tuyên một tràng phật hiệu.

Sở Ly nói:

- Hắn đã không còn nhân tính, Pháp Viên ngươi hà tất phải khuyên bảo cơ chứ?

- Vốn Pháp Hằng sư huynh không tàn bạo như vậy, tất cả đều là Thiên Ưng thần công gây hại.

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Ta đang đáng tiếc thay cho Pháp Hằng sư huynh.

- Nếu như trong lòng không có hạt giống tàn bạo như vậy thì cũng sẽ không thay đổi thành như vậy.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Công pháp chỉ là phóng to sự tàn bạo của hắn mà thôi, không có gì là đáng tiếc cả!

Hắn đột nhiên biến mất ở trước mặt Pháp Viên, sau đó xuất hiện ở bên bờ

sông.

Phía sau Pháp Hằng là nước sông cuồn cuộn, trước người có ba lão giả đứng đó, chặn đứng đường đi của hắn.

Ba lão giả này đều có vẻ mặt âm trầm, nhìn chòng chọc vào hắn, cả người căng thẳng.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút, là người quen, cung phụng của phủ Quốc Công.

- Quế lão.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Ba lão giả này quay đầu nhìn về phía Sở Ly, miệng nở nụ cười, ôm quyền nói:

- Sở tổng quản!

Sở Ly cười nói:

- Quế lão, Lý lão, Mạnh lão, sao ba người lại ở đây?

- Chúng ta vẫn đang truy tung tên ác tặc này!

Quế lão thân thể cao to, tóc trắng như tuyết nhưng sắc mặt lại hồng hào như trẻ con, thanh âm như tiếng chuông, miệng hừ lạnh nói:

- Ác tặc như vậy, thiên lý khó dung. Nếu phủ Quốc Công không thể bắt được, quả thực sẽ làm trò cười cho thế nhân!

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Quế lão, Lý lão, Mạnh lão, ba vị cứ ngồi nhìn đi, tất cả giao cho ta đi!

- Tổng quản cẩn thận tên này, thân pháp của hắn rất nhanh.

Quế lão trầm giọng nói:

- Ba người lão phu đã đuổi theo hắn mấy ngày, nhưng vẫn để hắn chạy trốn!

Sở Ly cười nói:

- Ta sẽ cẩn thận.

Pháp Hằng lẳng lặng nhìn Sở Ly, cau mày nói:

- Ngươi là ai?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Sở Ly Phủ Dật Quốc Công, chuẩn bị tạ thế đầu thai đi!

Hắn lóe lên rồi xuất hiện ở bên người Pháp Hằng, không để cho Pháp Hằng nói nhiều, tránh cho bại lộ thân phận của hắn.

Thân thể của Pháp Hằng biến mất, giống như đã biến thành một cái bóng vậy.

Trường kiếm bên hông Sở Ly đột nhiên sáng ngời, sau đó ngưng tụ thành một điểm tinh mang, như có như không, như nhanh như chậm, phập phù khó lường.

- Ây...

Thân thể của Pháp Hằng đột nhiên xuất hiện ở trước mũi kiếm.

Sở Ly tra lại kiếm vào bao.

Trong ngực của Pháp Hằng tức thì có máu trào ra, hắn ôm ngực, trợn mắt lên khó có thể tin, trừng mắt nhìn chằm chằm vào Sở Ly.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Nếu như đối phương dùng võ công khác thì còn tốt, thế nhưng dựa vào loại thân pháp hư thực, thay đổi khó lường này thì lại vô dụng đối với hắn.

Dưới Đại Viên Kính Trí, tất cả đều trở nên rõ ràng, thậm chí so với tốc độ đơn thuần còn dễ dàng thu thập hơn nhiều, người này đụng phải hắn cũng coi như là đụng phải khắc tinh.

Ba người Quế lão cũng trợn mắt lên.

Bọn họ cảm thấy khó có thể tin được.

Lần theo mấy ngày mấy đêm, mười mấy lần giao thủ đều bị chạy trốn, cao thủ hàng đầu như vậy ở trước mặt Sở Ly ngay một chiêu đã bị mất mạng. Quả thật là không thể tưởng tượng nổi, từ khi nào võ công của Sở tổng quản đã đến tình cảnh như thế rồi chứ?

Pháp Viên đứng ở trong bóng tối cũng híp mắt, rất đăm chiêu.

Sở Ly cười nói:

- Quế lão, mọi người không cần quản tên này nữa, cứ vứt ở bên này là được rồi, loại gia hỏa này không nên để cho hắn mồ yên mả đẹp.

- Sở tổng quản, làm phiền ngươi!

Quế lão thở dài, bất đắc dĩ cười khổ:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như không có Sở tổng quản ngươi, chúng ta vẫn không làm gì được hắn!

Sở Ly vung vung tay cười nói:

- Sắp tới đại hôn của Đại công tử rồi, tên này làm loạn lúc này thuần túy là rước lấy cái chết, ta cáo từ trước một bước, đợi sau khi hồi phủ chúng ta lại nói chuyện!

- Được!

Ba người Quế lão ôm quyền.

Sở Ly mặc áo bào trắng phiêu nhiên mà đi.

Ba người Quế lão đứng tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Một lát sau, bọn họ mới cúi đầu nhìn Pháp Hằng đã tuyệt khí mà chết, lắc đầu cười khổ.

- Thực sự là già rồi!

Quế lão thở dài:

- Hiện tại là thiên hạ của người trẻ rồi!

- Lão Quế, thôi đi, kỳ tài như Sở tổng quản trong thiên hạ có mấy người cơ chứ?

Lão giả bên cạnh hắn cười nói:

- Khi còn trẻ chúng ta cũng là thiên tài, tuy rằng chênh lệch với Sở tổng quản một tầng, nhưng cũng là nhân vật nổi tiếng!

http://tieulun.hopto.org

Quế lão cười ha hả, nói:

- Đáng tiếc Sở tổng quản đã đi tới Vương phủ, phủ Quốc Công sẽ mất đi một phần lực chấn nhiếp.

- Chuyện lần trước đã làm cho đám người người kia sững sờ kinh ngạc, lần này sẽ làm cho bọn họ càng thành thật hơn nữa!

Một lão giả khác cười nói:

- Chỉ là chúng ta thực sự vứt hắn ở đây sao?

- Người chết đã hết tội, theo lý thuyết, nên chôn thì hơn.

Một lão giả than thở:

- Có điều nếu Sở tổng quản đã lên tiếng, chúng ta nên vâng lệnh mà làm.

- Đi thôi, cũng có thể trở về nghỉ ngơi một chút, tay chân yếu rồi, hoạt động một chút đã không chịu nổi được nữa.

Quế lão cười nói.

Ba người liếc mắt nhìn Pháp Hằng, lắc đầu một cái rồi người nhẹ nhàng rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Đại Điển

Sở Ly trở về chỗ cũ.

Hàn Phi đang ngồi ở bên trong quán cơm nhỏ ăn cơm, nhìn thấy Sở Ly đi vào, hắn ngoắc ngoắc tay.

Sở Ly ngồi vào phía đối diện hắn:

- Đã giải quyết rồi.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh ra tay sao có thể không giải quyết được chứ? Quên đi, khỏi nói tên này nữa, nhắc tới đã không thấy ngon miệng rồi!

Hắn biết thần thông của Sở Ly, vì lẽ đó cũng không kinh hãi, tên kia có nhanh hơn nữa thì cũng không thể nhanh hơn được Sở Ly, bị Sở Ly giết cũng là chuyện đương nhiên.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh, lần này ngươi tới đây là muốn cảm nhận sự phồn hoa của Thần Đô, hay là muốn định cư ở chỗ này?

- Đi một vòng rồi lại rời khỏi nơi này mà thôi.

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Hiện tại Đại Giang minh chia năm xẻ bảy, chính là cơ hội tốt nhất của Giang Xuyên minh, đương nhiên ta không thể bỏ qua được!

Sở Ly gật gù cười nói:

- Các ngươi có thể thôn phệ toàn bộ địa bàn không?

- Cũng không thể, nhưng khuếch trương địa bàn thêm một nửa nữa, ta rất chắc chắn.

Hàn Phi để đũa xuống, tay cầm quạt giấy, tiêu sái phe phẩy:

- Từ đó, ta cũng có thể thi triển quyền cước một phen.

- Vậy ta chúc Hàn huynh thi triển được kế hoạch lớn!

Sở Ly cười nói.

Hắn biết Hàn Phi ôm hoài bão rất lớn, muốn biến Giang Xuyên minh thành một tập thể bang phái và cửa hàng cùng với phiêu hành, có thể vận chuyển độc lập, không cần thế lực ngoại lai xen vào, tự thành một vương quốc.

Việc này nói thì rất dễ dàng, cũng làm cho người ta hưng phấn. Thế nhưng bắt tay vào làm thì lại khó khăn chồng chất.

Đánh vỡ hệ thống lợi ích đã có từ lâu, thành lập một hệ thống mới, chuyện này sẽ có lực cản vô cùng lớn, tuyệt đối không phải suy nghĩ một chút là có thể thành công được, cần trả giá quá nhiều tâm lực và vật lực.

Lần này mở rộng địa bàn đã cho Hàn Phi một cơ hội tốt nhất, hắn muốn thử những suy nghĩ của mình ở trên địa bàn mới đoạt được này, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

…

Sở Ly uống đến chiều rồi mới trở về.

Chờ tới lúc trở lại Thiên Xu Viện thì cảm giác say đã biến mất, khắp toàn thân không còn mùi rượu, hắn không dùng nội lực để loại bỏ, thuần túy là do thân thể tự mình giải rượu.

Bây giờ thân thể của hắn được Khô Vinh kinh, Kim Cương Độ Ách Thần Công, Bạch Hổ Luyện Dương đồ và Thiên Ma công rèn luyện, càng ngày càng mạnh mẽ, lục phủ ngũ tạng so với người thường còn mạnh hơn mấy lần, cảm giác say đi một lúc đã bị phân giải hết toàn bộ, giống như là người khác ngủ qua một đêm vậy.

Mới vừa vào Thiên Xu Viện, một bóng người thon thả đã nhào tới, mang theo mùi thơm nhàn nhạt.

Sở Ly cười lùi về phía sau một bước, ôm quyền một cái:

- Thu cô nương.

Lãnh Thu ngừng bước chân lại, bất mãn trừng mắt nhìn hắn:

- Đại tổng quản, có phải ngươi đang tránh ta hay không?

Sở Ly bật cười, lại nhìn đám người Tiêu Thi như cười mà không phải cười xem trò vui, lắc đầu nói:

- Làm sao ta lại tránh Thu cô nương cơ chứ?

Lãnh Thu chu bờ môi đỏ, hừ lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng rằng ta ngốc... Nếu như không phải tránh mặt ta thì tại sao qua nhiều ngày rồi mà ngươi lại không ló mặt ra cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Ta bế quan luyện công.

Sở Ly nói.

Lãnh Thu bĩu môi hừ lạnh nói:

- Bế quan luyện công là vì muốn né tránh ta, bằng không, tại sao tự dưng lại đi bế quan?

Sở Ly bất đắc dĩ, cũng không thể nói là để đối phó với An vương được.

Đối với một tiểu cô nương như vậy cũng không biết ăn nói thế nào, biện pháp tốt nhất là chuyển đề tài câu chuyện:

- Đại điển săn bắn sắp diễn ra chưa?

- Ngày mai!

Lãnh Thu vội hỏi:

- Lần này không cho phép ngươi né, phải đồng ý với ta!

- Được, nhất định ngày mai ta sẽ đi!

Sở Ly vội nói.

Tiết Ngưng Ngọc cười tủm tỉm đứng ở một bên nhìn vào, nói:

- Đại tổng quản, làm phiền ngươi rồi.

Sở Ly nói:

- Ta cũng đang muốn xem trò vui, có người nói tất cả đệ tử của Vương phủ sẽ tham gia, đúng chứ?

- Đúng vậy, các đệ tử của mười hai Vương phủ đều tới.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Tình nhi cũng sẽ cùng đi, đến lúc đó hai người bọn họ đi cùng nhau, để Đại tổng quản ngươi hỗ trợ chăm nom.

Sở Ly gật gù:

- Việc nghĩa chẳng từ nan.

Lãnh Tình lạnh nhạt quét mắt nhìn hắn một chút, không có hứng thú để ý tới hắn.

Tiêu Thi nói:

- Vừa vặn, ta cũng muốn tham gia trò vui.

- Tiêu muội muội, thân thể của muội như thế này có được không?

Tống Lưu Ảnh nói:

- Đừng cậy mạnh, sẽ làm tổn thương nguyên khí.

- Từ sáng đến tối ngây ngốc ở trong phòng, cũng sắp hỏng rồi.

Tiêu Thi nói:

- Các vị Vương Phi đều có mặt ở đó chứ? Cũng nên gặp mặt các vị Vương Phi một lần.

- Vậy ngươi sẽ phải mệt chết đó.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Các nàng đều rất hiếu kỳ đối với vị đệ nhất mỹ nhân Đại Quý như ngươi, tất cả đều muốn tới xem đó.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Thi cười nói.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng.

Tiêu Thi nhìn qua rất nghiêm trọng, nhưng thương thế đã khôi phục đến mức gần như khỏi.

…

Bãi săn hoàng gia ở phía đông ngoại thành Thần Đô thành, diện tích chừng ba ngàn mẫu.

Trong bãi săn rừng rậm trải rộng, phóng tầm mắt nhìn vào đều là cây cối, giống như thân đang ở trên thảo nguyên rộng lớn, phong cảnh tuyệt nhiên không giống Đại Quý.

Trong bãi săn cả ngày đều có tiếng thiết giáp va chạm, cờ xí phấp phới, tiếng chém giết vang lên không dứt bên tai, chẳng khác nào sa trường.

Sở Ly biết cái bãi săn này, có người nói là dựa theo địa hình của Đại Ly để xây lên.

Thiết kỵ của Đại Ly nổi danh thiên hạ, mà Đại Ly lại có dã tâm bừng bừng, đặc biệt còn mắt nhìn chằm chằm vào Đại Quý, bất cứ lúc nào cũng muốn đẩy thiết kỵ tiến vào, san bằng Đại Quý.

Từ lúc Đại Quý và Đại Ly lập triều vẫn dây dưa không ngớt, giao chiến ở biên giới chưa từng dừng lại một ngày nào. Mà lúc trước thành lập bãi săn này chính là vì tái hiện chiến dịch ở biên quan, chư tướng và hoàng thượng

trong triều đồng thời thảo luận được mất, tổng kết kinh nghiệm.

Những năm gần đây kỵ binh của Đại quý từ từ tinh nhuệ, nhưng chung quy vẫn có khoảng cách đối với Đại Ly.

Quan trọng chính là ngựa chưa đủ tốt, người tinh thông nuôi ngựa thiếu.

Ngựa chưa đủ tốt là bởi vì cỏ chưa đủ tốt, dù sao Đại Ly thân ở thảo nguyên, đất đai màu mỡ, đại quý thì lại không có hoàn cảnh như vậy, cho nên các loại cỏ đều kém xa.

Giống như việc ăn ngon quyết định trình độ khỏe mạnh của con người vậy, cho dù ngựa tốt mà không có cỏ tốt thì cũng vứt đi.

Mảnh bãi săn hoàng gia này được thành lập, vừa là vì nuôi quân, cũng là vì nuôi cỏ, bồi dưỡng cho ra những con ngựa tốt.

Sở Ly cưỡi một thớt tuấn mã màu đen đi theo bên người Tiêu Thi, chậm rãi đi ra khỏi Đông thành.

Tiêu Thi cưỡi một con ngựa trắng, trên dưới toàn thân không có một chút màu tạp nào cả.

Nàng mặc một thân y phục màu trắng, đeo áo choàng màu hồng, bên trong ôn nhu lộ ra vẻ hiên ngang, lập tức cướp đi tất cả ánh sáng của mọi người ở chung quanh. Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc, Lãnh Tình, Lãnh Thu, thậm chí là Tuyết Lăng, Liễu Nhứ, đều phải lu mờ ảm đạm.

Khuôn mặt như ngọc trắng, đôi mắt như hồ sâu, nàng lẳng lặng ngồi ở trên ngựa, thân thể mềm mại uyển chuyển theo lưng ngựa mà nhẹ nhàng chập trùng, tao nhã mà ung dung, toả ra khí tức phong hoa tuyệt đại, khiến cho đám người ở nơi nàng đi qua phải trợn mắt nhìn, không có cách nào tự kiềm chế được.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Chúng ta không nên đi cùng Tiêu muội muội đâu.

Tiết Ngưng Ngọc mở miệng cười khẽ.

Tuy nói các nàng đều là người đã có nữ nhi, nhưng thân là nữ nhân, xinh đẹp là chuyện thứ nhất được ưu tiên. Mà Tiêu Thi có vẻ đẹp như vậy, khiến cho người thân là nữ nhân như các nàng cũng than thở không ngớt. Đi theo bên người nàng hoàn toàn là làm nền, quả thực rất là bất đắc dĩ.

Tiêu Thi ôn nhu cười nói:

- Tống tỷ tỷ, chúng ta phải đi bao xa nữa?

Hai bên đường lớn là từng binh lính đứng thẳng tắp, thiết giáp dưới ánh mặt trời lóe ra hàn quang, cách mười thước có một người, đứng thẳng tắp, giống như từng cái cây vậy.

Hai mắt của bọn họ nhìn thẳng về phía trước, đứng không nhúc nhích giống như một cái cây bình thường, giống như không thấy khuôn mặt đẹp của Tiêu Thi, chỉ dùng khóe mắt quét nhìn nàng một chút, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, bất động.

Sở Ly đánh giá binh lính hai bên đường lớn, sát khí trên người nồng nặc, đều là người đã từng giết người từng thấy máu, hiển nhiên đều là tinh nhuệ trải qua trăm trận chiến.

Trịnh Lập Đức đi theo phía sau lưng Sở Ly, thấy Sở Ly nhìn chằm chằm vào những binh sĩ này, hắn cười nói:

- Đại tổng quản, những người này là lão binh từ biên giới trở về, mỗi người đều có quân công ở trên người!

Cảm giác của hắn đối với Sở Ly rất phức tạp, vừa kính mà lại kiêng kỵ, vừa lo lắng thân cận quá gần với đối phương sẽ bị liên lụy. Thế nhưng đối phương lại là lãnh đạo trực tiếp của hắn, hắn không thể không nghe.

Sở Ly gật đầu than thở:

- Bọn họ tĩnh dưỡng xong sẽ đi đâu?

- Đa số sẽ được điều động tới nơi khác.

Trịnh Lập Đức nói:

- Mỗi một tân binh đều phải huấn luyện hai năm ở nơi khác, chờ trở thành lão binh thì mới được ở trên một năm ngoài biên giới. Dựa vào quân công mà thăng chức, điều động tới nơi khác, những binh lính tham gia săn bắn đại điển đều là người đã lập được quân công.

- Đại Ly...

Sở Ly lắc đầu thở dài.

Tuy hắn là Đại tổng quản, thế nhưng lại không có lực ảnh hưởng gì đối với đại sự của triều đình, cần từng bước từng bước tiến lên vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Bạt Tai

Trịnh Lập Đức nói:

- Đại tổng quản, hai tiểu thư của chúng ta rất may mắn, nếu như sinh là thân nam nhi, như vậy cũng phải đến biên giới ở lại một năm, rất nguy hiểm!

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Vậy hoàng tử thì sao?

Hắn lập tức bật cười nói:

- Xem ra mỗi vị hoàng tử đều có hiểu biết về chiến tranh.

Hoàng tử phải trả qua chiến trường, điều này rất hiển nhiên, hiện tại hoàng tử đã phải trải nghiệm qua, giờ đến phiên nhi tử của bọn họ, đồng lứa tiếp nối đồng lứa, tất cả đều không chạy thoát được.

- Đúng vậy.

Trịnh Lập Đức thở dài.

Sở Ly nói:

- Vì lẽ đó mỗi vị hoàng tử đều biết muốn giữ được Đại Quý không dễ, lúc nào cũng phải cảnh giác Đại Ly. Sau đó bị bức ép mới sinh ra tâm tư muốn phát triển, không đến nỗi trở thành hôn quân hưởng thụ trong mê muội.

- Đúng vậy, cái này cũng là nỗi khổ tâm của Thái tổ hoàng đế.

Trịnh Lập Đức nói:

- Cũng nhờ có như vậy cho nên mới khiến cho quân chủ của Đại Quý chúng ta đời đời anh minh, chưa từng sinh ra hôn quân!

Trong lúc hai người nói chuyện đã chậm rãi đi ra xa cửa thành.

Quan đạo bên ngoài rất náo nhiệt, có binh sĩ canh gác, không nhìn thấy người bình thường, trên đường đều là người của các Vương phủ, ngay cả như vậy cũng vẫn rất náo nhiệt.

Nam nữ đều mặc một thân trang phục, nam khí khái anh hùng hừng hực, nữ anh tư hiên ngang, giống như sắp ra chiến trường vậy.

Chuyện này đối với rất nhiều nam nhân của Vương phủ mà nói, là làm quen với chiến trường sớm hơn một chút, tương lai bọn họ sẽ bước vào chiến trường như vậy, từ đó có thể thấy được đại điển săn bắn này cũng là một phen khổ tâm, cũng không phải là thuần túy lập ra để chơi không thôi.

Mọi người tụ lại cùng nhau, cũng có thể tạo cảm tình, cho dù cảm tình tốt, nếu không thường gặp mặt thì cũng sẽ phai nhạt, như vậy đại điển săn bắn có rất nhiều ích lợi đối với việc tăng cường lực liên kết của hoàng tộc.

Sở Ly thầm than, những người sáng lập ra vương triều không có một ai là người tầm thường, mỗi một hoạt động trọng đại đều bao gồm trí tuệ phi phàm, quan tâm tới hậu nhân.

Trong lúc hai người nói chuyện, bỗng nhiên có ba thớt ngựa phóng ra khỏi cửa thành, trực tiếp nhằm về phía bọn họ.

Sở Ly quay đầu nhìn lại.

http://tieulun.hopto.org

Ba thớt ngựa đỏ thẫm như khoác sa tanh vậy, dưới ánh mặt trời lập lòe tỏa sáng, trong chớp mắt đã vọt tới chỗ gần bọn họ, nếu như bọn họ không nhường đường, nhất định sẽ bị đụng vào.

Sở Ly vung tay áo một cái.

Một đạo lực lượng mãnh liệt bỗng dưng sinh ra, chẳng khác nào một bức tường ngăn ở trước mặt của bọn hắn.

- Họ...

Tuấn mã kêu lên tiếng, đứng thẳng người lên ở trước bức tường bằng khí.

- Ầm ầm ầm!

Ba tiếng vang trầm thấp vang vọng, nhưng ba kỵ sĩ kia không có kết cục tốt như vậy, bọn hắn bay ra ngoài, rơi xuống phía sau đám người Sở Ly.

Lãnh Thu và Lãnh Tình quay đầu lại nhìn.

Lãnh Thu hừ hừ mũi, trừng mắt mắt nhìn người trên đất, đắc ý hừ lạnh nói:

- Đáng đời!

Ba tên kỵ sĩ bò lên, hai nam tử trung niên, một thanh niên mập mạp.

Sắc mặt của bọn họ đều âm trầm như muốn chảy ra nước, ánh mắt hừng hực như phun lửa, oán hận trừng mắt nhìn đám người Sở Ly, đặc biệt là thanh niên mập mạp, thịt mỡ trên mặt run rẩy, tức giận sắp bạo phát tới nơi.

- Ai làm!

Thanh niên mập mạp trầm giọng hỏi, âm thanh giống như từ trong hàm

răng rít ra ngoài.

Trịnh Lập Đức ôm quyền một cái:

- Xin chào Tiểu Vương gia.

- Cút sang một bên, ta không nói chuyện với ngươi!

Thanh niên mập mạp khoát tay chặn lại, ánh mắt hừng hực trừng mắt nhìn Lãnh Thu:

- Lãnh Thu, ngươi còn dám tới sao? Lá gan thực sự không nhỏ đó!

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Dựa vào cái gì mà ta không dám tới chứ? Lãnh Đào, ngươi cho rằng ngươi rất lợi hại hay sao? Tất cả mọi người đều sợ ngươi, thực sự là cười chết!

Hai mắt của Lãnh Đào híp lại, cắn răng hừ lạnh nói:

- Giao ra người ném đá giấu tay phá rối vừa nãy, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

- Ta còn đang muốn cho ngươi một cơ hội đây!

Lãnh Thu đắc ý hừ lạnh nói:

- Tự mình ngã còn không thấy ngại mà lại nói ra lời mạnh miệng như vậy. Nếu thức thời còn không ảo não cút đi, nếu như còn ở chỗ này nói ẩu nói tả, quả thực sẽ làm cho người ta cười đến mức rụng răng!

- Lãnh Thu, xem ra ngươi đã mời cao thủ tới nhỉ!

Lãnh Đào khinh thường nói:

- Vậy thì như thế nào chứ, ngươi vẫn bị đánh như thường!

Lãnh Thu nhếch bờ môi đỏ, oán hận nói:

- Xem lần này ai bị đánh!

Sở Ly đứng tại chỗ không nhúc nhích, xem Lãnh Thu và Lãnh Đào đấu võ mồm.

Hắn nhìn về phía Trịnh Lập Đức, Trịnh Lập Đức thấp giọng nói:

- Nhi tử trưởng của Thành vương.

Sở Ly gật đầu.

Chẳng trách ngang ngược ngông cuồng như vậy, đó là gia phong gây ra, học lão tử của mình.

- Vừa nãy là ai làm, lăn ra đây!

Lãnh Đào không đấu võ mồm lại Lãnh Thu, hắn quát một tiếng với đám người Sở Ly.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Con cái nhà ai, vô lễ đối với trưởng bối như vậy chứ?

- Ngươi...

Lúc trước Lãnh Đào đưa mắt nhìn lên trên người Lãnh Thu cho nên không nhìn thấy người khác, lúc này mới nhìn thấy Tiêu Thi, ánh mắt vừa rơi xuống mặt nàng thì lời mắng người đã lập tức im bặt đi.

http://tieulun.hopto.org

Tống Lưu Ảnh cười nhạt:

- Nhi tử của Thành vương, một hỗn thế ma vương, muội muội đừng chấp nhặt với hắn.

- Vị cô nương này, ta có lễ!

Lãnh Đào ôm quyền nở một nụ cười, khuôn mặt béo như chen chúc thành một đoàn, không nhìn thấy đôi mắt nhỏ của hắn đâu.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Ta là phi tử của An vương, ngươi nên gọi ta là bá mẫu!

- Hóa ra cô nương chính là chính phi mà Tam bá mới nạp, thất kính thất kính!

Lãnh Đào cười ha hả nói, mắt nhỏ tràn ngập vẻ dâm tà, nhìn chằm chằm vào mặt ngọc của Tiêu Thi, than thở:

- Quả nhiên danh bất hư truyền!

Tiêu Thi khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- Ngươi nên đi!

- Đúng đúng, ta nên đi.

Lãnh Đào vội vàng gật đầu, lập tức phản ứng lại, lại vội vã lắc đầu:

- Không đúng không đúng, ta còn chưa tìm được kẻ ném đá giấu tay... Tiêu bá mẫu... ài, gọi như thế quá khó chịu, gọi là cô nương cho bớt già vậy.

Tiêu Thi không nhịn được nói:

- Ta có trẻ thì cũng là Tam bá mẫu của ngươi... Đi thôi!

- Chậm đã!

Lãnh Đào lắc đầu nói:

- Ta muốn tìm ra người đứng sau màn rồi mới đi!

- Chính ngươi không cẩn thận té ngã, cưỡi ngựa không tinh thì còn trách được ai!

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc, xoay người nhẹ nhàng giục ngựa, ngựa trắng chậm rãi chạy đi, mọi người cũng đi theo nàng.

Lãnh Đào vội vàng kêu lên:

- Không cho phép đi!

Hắn trừng mắt nhìn hai người trung niên một chút.

Hai trung niên lắc đầu một cái, thấp giọng nói:

- Công tử, thả bọn họ đi đi!

- Nói láo!

Lãnh Đào phẫn nộ quát một tiếng, hừ lạnh nói:

- Không tìm được người ném đá giấu tay kia, ta tuyệt không đồng ý!

- Công tử...

Một người trung niên thấp giọng nói:

- Cho dù tìm ra thì cũng không chiếm được lợi ích. Chờ Trần lão lại đây

rồi lại tính sổ cũng không muộn, bọn họ có đông người như vậy, cũng không chạy thoát được.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Một người trung niên khác cũng vội vàng khuyên nhủ.

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Không được, ta không tin không làm gì được bọn họ!

- Công tử...

Hai người trung niên thấp giọng khuyên.

Bọn họ thân là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cho nên hiểu rất rõ vừa nãy đáng sợ ra sao.

Thân thể trong nháy mắt bị một luồng lực lượng vô hình ràng buộc, vô lực phản kháng, bằng không, thân là hai cao thủ Thiên Ngoại thiên, làm sao bọn họ có khả năng té ngã, càng không thể bảo vệ được Lãnh Đào cơ chứ?

Lãnh Đào lớn tiếng kêu lên:

- Lãnh Thu, không cho phép ngươi đi, bằng không đừng trách ta trở mặt!

Lãnh Thu cưỡi ngựa, bĩu môi lớn tiếng nói:

- Ta còn đang chờ ngươi trở mặt đây, mặc kệ ngươi!

Lãnh Đào nhảy lên ngựa đuổi theo, lớn tiếng hừ lạnh nói:

- Ai đứng trong bóng tối, mau mau đứng ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Sở Ly lắc đầu thở dài, người này đúng là chấp nhất.

Hắn duỗi duỗi tay:

- Tiểu Vương gia, là ta, Trần Không không có mặt ở đây, ngươi cũng dám càn rỡ như thế sao?

- Ngươi là ai?

Lãnh Đào trừng mắt hắn hừ lạnh nói:

- Trần lão không có mặt ở đây thì sao, lẽ nào ngươi dám đánh ta?

Sở Ly thở dài, đưa tay ra.

- Đét!

Lãnh Đào bụm mặt, khó có thể tin, đôi mắt nhỏ trợn ngược lên:

- Ngươi... Ngươi...

Sở Ly nói:

- Sau này đi thì nên nhìn phía trước một chút, đừng đấu đá lung tung, cẩn thận một chút, tránh cho tự làm mình mất mạng!

- Ngươi là ai!

Lãnh Đào gào thét.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Đi thôi.

Mọi người thúc ngựa tăng tốc, tuấn mã tức thì bắt đầu rong ruổi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Áp Chế

- Đứng… lại!

Lãnh Đào gào thét.

Đám người Sở Ly lại không để ý tới, đi thẳng về phía trước.

- Đuổi theo cho ta!

Lãnh Đào thả tay xuống, hô lớn:

- Đuổi theo hắn! Đánh chết hắn!

- Công tử!

Một người trung niên vội vã lớn tiếng nói.

Lãnh Đào quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn hắn, như muốn ăn tươi hắn vậy.

Người trung niên vội vã thấp giọng nói:

- Công tử, quên đi!

- Quên đi?

Lãnh Đào dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn hắn, hung tợn kêu lên:

- Ta bị hắn đánh, ngươi nói quên đi hay sao?

Một người trung niên khác cũng rất không rõ mà nhìn về phía hắn:

- Lão Trương, đã xảy ra chuyện gì?

Lão Trương thở dài, thấp giọng nói:

- Công tử, lão Hoàng, nếu như ta đoán không sai, tên kia có khả năng là Sở Ly, Đại tổng quản An vương phủ, nhất phẩm!

- Không thể nào?

Lão Hoàng thất thanh kêu lên:

- Sở Ly còn trẻ như vậy sao?

Tuy hắn đã nghe nói qua Sở Ly là tuấn kiệt tuổi trẻ, nhưng không nghĩ tới lại còn trẻ như vậy, tuấn kiệt tuổi trẻ nhất phẩm như vậy, ít nhất cũng phải hơn ba mươi tuổi mới đúng chứ?

- Sở Đại tổng quản, rất nổi danh trong Thần Đô, được xưng là thanh niên tuấn kiệt, tuổi còn trẻ đã đạt đến nhất phẩm, đến nay không ai bằng!

Lão Trương thấp giọng nói:

- Ngươi nói chúng ta có thể làm gì được hắn sao?

Hắn có chút đồng tình nhìn về phía Lãnh Đào:

- Công tử, hay là đừng chấp nhặt với hắn đi!

- Nói láo!

Lãnh Đào không phục kêu lên, tức giận nói:

- Nhất phẩm thì sao chứ, ta là Thế tử!

http://tieulun.hopto.org

Lão Trương và lão Hoàng đều im lặng.

Ở quốc gia khác, địa vị của hoàng tử và Thế tử có khả năng còn hơn xa đại thần, nhưng ở Đại Quý thì lại tuyệt nhiên không giống.

Không leo lên ngôi vị hoàng đế, hoàng tử cũng không có khác biệt gì so với đại thần bình thường, quân thần phụ tử, đầu tiên là thần tử, sau đó mới là nhi tử của hoàng thượng.

Vương gia chỉ là danh xưng trên danh nghĩa, lĩnh thêm chút bổng lộc mà thôi. Xem như là một chút thương cảm của phụ thân đối với nhi tử, còn lại lại không hề có một chút thực quyền nào cả. Muốn quyền lợi, chỉ có thể vào triều làm quan, từ chức quan thấp nhân, từ cấp bậc thấp nhất mà lên, không có phương pháp gì có thể chen ngang được.

Những hoàng tử này chỉ một ưu thế, đó chính là tiềm lực tương lai, có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hoàng tử vô vọng kế thừa thừa ngôi vị hoàng đế, như vậy sẽ không khác gì đại thần bình thường cả, thậm chí so với đại thần bình thường còn không bằng.

Một khi vượt lên trên chúng huynh đệ, leo lên ngôi vị hoàng đế, hoàng thượng cũng sẽ không đối xử tốt với đám huynh đệ này mà trái lại còn đề phòng khắp nơi, sợ bọn họ lớn mạnh làm cho triều cục rối loạn.

Hiện nay trong chúng hoàng tử, ưu khuyết rất rõ ràng, Cảnh Vương là người được ủng hộ cao nhất, vì lẽ đó các tình cảnh của các hoàng tử còn lại sẽ không tươi đẹp như vậy. Các đại thần cũng không quá khoan dung đối với bọn họ, có cơ hội kết tội thì tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lãnh Đào dậm chân, chỉ lên trên trời mắng to:

- Suy nghĩ của Thái tổ thật là kỳ quái, để những phủ Quốc Công này ngông cuồng như thế, quả thực là coi trời bằng vung!

Lão Trương và lão Hoàng vội vã xua tay:

- Công tử! Công tử! Nói năng cẩn thận một chút đi!

- Cẩn thận cái rắm!

Lãnh Đào không phục quát lên:

- Ta nói sai sao? Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì chứ? Mười hai phủ Quốc Công là siêu phẩm, phụ thân ta mới là tứ phẩm, ai mới là nhi tử ruột chứ?

Lão Trương và lão Hoàng thấy đám người Sở Ly đi xa mới thở ra một hơi, cũng vui vẻ cãi cọ với Lãnh Đào, thu hút sự chú ý của hắn, để hắn không đuổi theo đám người Sở Ly.

- Công tử, không thể nói như thế được. Dù sao phủ Quốc Công càng vất vả thì lại có công lao càng lớn, nhìn Tiêu vương phi vừa mới vào An vương phủ mà đã gặp ám sát là có thể biết được. Có bao nhiêu cao thủ võ lâm muốn mạng của nàng, phủ Quốc Công bọn họ đắc tội với rất nhiều cao thủ võ lâm đấy!

Lão Trương thấp giọng nói.

Lão Hoàng cũng vội nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Những cao thủ võ lâm kia mỗi người đều là người có huyết tính mười phần, võ công vừa mạnh, lại không muốn mạng. Tất cả đều giống như người điên vậy, thân là Quốc Công, nhưng mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng, so với tướng quân chinh chiến ở biên cương còn khổ cực

hơn... Các tướng quân còn có lúc nghỉ ngơi, có thể hoàn toàn yên tĩnh. Sau khi đánh một trận hoặc là được điều động tới nơi khác hưởng phúc, hoặc là trở lại Thần Đô hưởng phúc. Thế nhưng Quốc Công gia thì sao, mỗi giờ mỗi khắc đều phải đề phòng, không biết khi nào sẽ xuất hiện một cao thủ hàng đầu đến ám sát, càng chết người hơn chính là, những cao thủ võ lâm này hoàn toàn không có để ý tới người nhà của bọn hắn. Các công tử tiểu thư phủ Quốc Công, có người nào mà không bị ám sát cơ chứ?

- Huống hồ lúc trước các Quốc Công cũng đã lập chiến công hiển hách, đồng thời còn đánh hạ giang sơn thay cho Đại Quý, hậu nhân không chỉ không thể hưởng phúc mà còn phải chịu khổ như vậy, siêu phẩm cũng là bồi thường của thái tổ đối với các phủ Quốc Công.

Lão Trương than thở:

- Trong lòng các đại thần cũng nghĩ vậy, đều biết phủ Quốc Công không dễ dàng gì.

- Như vậy không nói tới Quốc Công gia, nói tới Sở Ly đi!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng, không phục nói:

- Bằng vào tuổi của hắn mà đã trở thành nhất phẩm, phụ vương ta bao nhiêu tuổi mà cũng mới chỉ là tứ phẩm? Cũng không biết đời này có thể lên tới nhất phẩm hay không, chuyện này quả thực là quá đáng!

- Cái này sao...

Lão Trương và lão Hoàng liếc mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Lãnh Đào đắc ý cười gằn:

- Không nói nên lời được đúng không?

Lão Trương than thở:

- Công tử, Đại công tử của phủ Dật Quốc Công có danh tiếng vô cùng tốt, quang minh chính đại, công chính nghiêm minh, chắc chắn sẽ không vì tình riêng mà làm càn. Nếu Sở Ly đã có thể thăng lên nhất phẩm, có lẽ là tích lũy đủ công lao, hắn xuất thân từ thị vệ, không phải hộ vệ, là cần nhờ công lao mà tấn phẩm.

- Như vậy cần phải có bao nhiêu công lao mới có thể tấn lên nhất phẩm chứ?

Lãnh Đào xem thường hừ lạnh nói:

- Nghe cũng chưa từng nghe nói!

Lão Hoàng nhìn chung quanh một chút, vừa vặn thấy không có người bên ngoài đi qua, hắn nhẹ giọng nói:

- Phủ Nhân Quốc Công vẫn luôn đối phó với phủ Dật Quốc Công, thủ đoạn của Lục Ngọc Dung rất lợi hại... Kết quả thì sao đây? Lại ăn mấy lần thiệt thòi ở trên tay của Sở Ly!

- Lục Ngọc Dung?

Sắc mặt của Lãnh Đào hơi thay đổi.

Hắn liếc mắt nhìn trái phải, hừ lạnh nói:

- Khỏi cần phải nói tới xú bà nương này đi!

Lão Trương và lão Hoàng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cười thầm.

Nếu như Lục Ngọc Dung ở đây, công tử còn dám xưng hô như vậy thì bọn họ mới khâm phục sự can đảm và khí phách của công tử!

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Đào cắn răng, hừ lạnh nói:

- Ta mặc kệ, nếu họ Sở dám bạt tai ta, mối thù này nhất định ta sẽ phải báo!

- Chờ Trần lão đến rồi mới trừng trị hắn một phen!

Lão Hoàng vội nói.

Lãnh Đào lườm hai người một cái, nói:

- Hai lão già các ngươi, dối trá!

Lão Trương và lão Hoàng cười gian, nói:

- Công tử, không gạt ngươi, chúng ta quả thực không phải là đối thủ của Sở Ly, chỉ có Trần lão đến mới có hi vọng.

- Các ngươi ấy, không trông cậy vào được, cũng chỉ biết dựa vào Trần lão mà thôi!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa thành.

Cửa thành lại có một đám người đi tới, có mười mấy thớt ngựa.

Đi đầu có ba thớt ngựa.

Ở giữa là một thớt tuấn mã đỏ rực, trên lưng có một phụ nhân trung niên có khuôn mặt đẹp tràn ngập phong vận ngồi đó, hai bên đều có mỹ nữ thanh xuân tuyệt sắc, một người phong tình vạn chủng, một thanh thuần ngây thơ, hai mắt linh động.

Lãnh Đào vội vã cúi đầu, lập tức trốn sang một bên ngựa, thầm kêu xúi quẩy.

http://tieulun.hopto.org

- Đây không phải là Thành Vương gia sao?

Phụ nhân trung niên có khuôn mặt đẹp khẽ cười một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Lãnh Đao rụt đầu, như muốn trốn tránh.

Thân thể của Lãnh Đào mập mạp như vậy há có thể bị ngựa che lại được chứ, trái lại càng khiến cho người ta chú ý, từ phía xa xa đã nhìn thấy được hắn.

Lãnh Đào bất đắc dĩ, ôm quyền một cái, khuôn mặt béo nặn ra một nụ cười:

- Xin chào Ngũ bá mẫu.

Hắn dám vô lễ đối với An vương phi, thế nhưng cũng không dám vô lễ đối với vị Vương phi này, nụ cười trên mặt chân thành mà lại thân cận.

- Không cần đa lễ, tiểu Đào, sao lại dừng lại ở đây mà không đi?

Phụ nhân trung niên có khuôn mặt đẹp khẽ cười một tiếng, khoát tay một cái nói:

- Trên mặt là sao vậy? Phụ thân ngươi lại đánh ngươi rồi sao?

- Không... Không.

Khuôn mặt mập mạp của Lãnh Đào đỏ lên, nhìn hai thiếu nữ xinh đẹp cười tươi như hoa bên người nàng, hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Mượn Đao

Nữ tử trẻ tuổi phong tình vạn chủng nhẹ nhàng cười nói:

- Không phải là Thành vương thì tự nhiên sẽ là người khác đánh, ta cũng rất muốn biết, tên nào ăn gan báo mà dám xuống tay với ngươi đó!

- Lục Ngọc Dung... Lục tiểu thư, chuyện này không liên quan tới ngươi.

Lãnh Đào tức giận trừng mắt nhìn nàng, hừ một tiếng.

- Rốt cuộc là ai đánh vậy, tiểu Đào ca ca?

Mỹ nữ ngây thơ cười hỏi:

- Một tát này đánh không nhẹ đấy, quả thật là quá mức!

- Tiểu Dĩnh, loại gia hỏa như hắn chính là người thích ăn đòn, đánh rất hay!

Nữ tử phong tình vạn chủng là Lục Ngọc Dung, nàng cười tủm tỉm nói:

- Thật khâm phục tên kia lại có gan này. Nếu như gặp mặt, nhất định ta sẽ cảm tạ hắn một phen!

- Hừ, Lục tiểu thư, ngươi đừng có đắc ý!

Lãnh Đào cảm thấy khó chịu, hừ lạnh nói:

- Ngươi cũng đã ăn qua thiệt thòi của tên này!

Lục Ngọc Dung khẽ nhíu mày:

- Chẳng lẽ là Sở Ly?

- Hừ, chính là tên khốn kiếp đáng chết này!

Lãnh Đào tức giận nói:

- Chúng ta đừng có xỉa xói nhau nữa, ta đã ăn thiệt thòi của hắn, mà ngươi cũng như thế... Ta sẽ trả thù, nhất định sẽ khiến cho hắn quỳ xuống đất xin tha!

Lục Ngọc Dung nở một nụ cười rất mê người:

- Được, thật ra ta rất muốn nhìn dáng vẻ quỳ xuống xin tha của hắn. Lãnh Đào, nếu như ngươi có thể làm được, từ nay về sau, khi nhìn thấy ngươi ta sẽ khom mình hành lễ!

- Được, chính là tự ngươi nói đó!

Lãnh Đào vội nói.

Hắn quay đầu nói với phụ nhân trung niên có khuôn mặt đẹp và thiếu nữ ngây thơ:

- Ngũ bá mẫu, tiểu Dĩnh, các ngươi cũng nghe thấy lời này của Lục tiểu thư rồi đó, làm chứng giúp ta!

Trên mặt của Lãnh Dĩnh hiện lên vẻ không đành lòng, nhìn hắn.

Lục Ngọc Dung khẽ cười nói:

- Nếu như ngươi có thể làm được, ta sẽ khom mình hành lễ, nếu như ngươi không làm được thì sao?

- Ngươi nói xem thế nào?

Lãnh Đào hừ lạnh nói.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Như vậy mỗi lần thấy ta, ngươi đều tự giác lăn đi rất xa, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi!

- Ngươi …

Lãnh Đào trợn mắt lên giận dữ nhìn nàng, rất không cam lòng nói:

- Ta đáng ghét như vậy sao?

- Ngươi tự biết mình rồi đấy!

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười nói:

- Có phải là không nắm chắc, cho nên không dám đánh cược hay không?

- Cá thì cá!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng, ngạo khí mười phần nói:

- Đừng tưởng rằng mọi lần người đều thắng, lần này ngươi thua chắc rồi. Lần này Trần lão cũng đến đây, chờ một lát nữa ta sẽ bảo hắn đi tìm Sở Ly gây phiền phức!

Lục Ngọc Dung bật cười hỏi:

- Lãnh Đào, ngươi thật là xuẩn, chẳng lẽ ngươi không biết Trần lão cũng không đối phó được với Sở Ly hay sao?

Sắc mặt của Lãnh Đào hơi thay đổi, cười lạnh nói:

- Nói hươu nói vượn!

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái, khẽ thở dài một cái:

- Ta thật là sốt ruột tay cho Thành vương, có một nhi tử ngu ngốc như ngươi, tương lai phải làm sao bây giờ chứ!

Lãnh Đào vội hỏi:

- Rốt cuộc lời này của ngươi có ý gì?

Lãnh Dĩnh bất đắc dĩ than thở:

- Tiểu Đào ca ca, ngươi chưa từng hỏi qua Trần lão có thể đánh được Sở Ly hay sao?

- Chuyện này mà còn phải hỏi sao?

Lãnh Đào khinh thường nói:

- Họ Sở lợi hại đến đâu thì cũng không phải là đối thủ của Trần lão, lần trước An vương phủ bị Trần lão quấy nhiễu cho long trời lở đất, gà chó không yên, vô cùng chật vật. Nếu như Sở Ly có thể đánh được Trần lão thì còn có thể như vậy hay sao?

- Thôi đi!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi đừng có thổi da bò, cái gì mà long trời lở đất, gà chó không yên, vô cùng chật vật, các ngươi mới bao vây được mấy ngày đã rút lui, căn bản không làm bị thương được tới gân cốt của An vương phủ!

- Vậy cũng làm cho bọn họ không dám ra ngoài phủ!

http://tieulun.hopto.org

- Hiện giờ thì sao?

- Phụ vương khoan hồng độ lượng, nể mặt tình huynh đệ cho nên không đành lòng làm quá tuyệt.

Lãnh Đào ưỡn ngực, ngạo nghễ hừ lạnh nói:

- Cho nên mới tha cho bọn họ, bằng không... hừ hừ!

- Vì lẽ đó ta mới sốt ruột thay cho Thành vương, thực sự ngươi quá ngu ngốc!

Lục Ngọc Dung khẽ xoa trán, thở dài nói:

- Ngươi không suy nghĩ thật kỹ hay sao? Bằng vào tính khí của Thành vương mà còn khoan hồng độ lượng? Ngươi không cảm thấy kỳ quái hay sao?

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Phụ vương luôn luôn khoan hồng độ lượng.

- Ha ha!

Lục Ngọc Dung không nhịn được cười lớn, mà Lãnh Dĩnh và phụ nhân trung niên có khuôn mặt đẹp cũng cười lên.

Lãnh Đào bất mãn trừng mắt nhìn bọn họ.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Nói chuyện với loại người ngu xuẩn như ngươi đúng là nên nói cho rõ ràng, bằng không ngươi nghe không hiểu!

http://tieulun.hopto.org

- Ai ngu xuẩn chứ?

Lãnh Đào không cam lòng hừ lạnh nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Không phải Thành vương muốn buông tha An vương phủ, là đã thực sự hết cách. Ngay cả Trần lão cũng không đối phó được với Sở Ly, cho nên nói, ngươi bỏ ý nghĩ này đi, sau này đừng có xuất hiện ở trước mặt ta!

- Nói bậy, ta muốn đích thân hỏi Trần lão!

Lãnh Đào không phục tức giận kêu lên.

Trần Không cưỡi một con ngựa đi qua, hắn bỗng nhiên ghìm dây cương lại, con ngựa đen tức thì đứng thẳng người lên.

- Công tử?

Trần Không vững vàng ngồi ở trên lưng ngựa, hiếu kỳ liếc mắt nhìn về phía hắn.

- Trần lão!

Lãnh Đào như thấy cứu tinh, vội vã kêu lên.

Trần Không nhẹ nhàng xuống ngựa, ôm quyền một cái, mỉm cười nói:

- Xin chào Lục vương phi, Dĩnh cô nương, Lục cô nương!

Tam nữ ở trên ngựa thi lễ.

Lãnh Đào vội hỏi:

- Trần lão, ngươi có thể đánh lại được Sở Ly hay không?

- Sở Ly?

Trần Không hơi cau mày:

- Sao, công tử chọc tới Sở Ly hay sao?

- Không phải ta chọc giận hắn, là hắn chọc ta!

Lãnh Đào căm giận sờ sờ vào mặt, chỗ đó đến nay vẫn rất đau rát:

- Hắn đã tát ta một cái!

Tuy nói mình cũng đã bị bạt tai không ít, nhưng đây đều là phụ vương đánh, người bên ngoài không dám đánh mình.

Không ngờ Sở Ly này lại lớn mật như vậy, vì lẽ đó nhất định phải trừng trị hắn, giết gà dọa khỉ, không giết chết được hắn thì cũng phải đánh một trăm bạt tai thì mới có thể tiết mối hận trong lòng hắn.

Trần Không nói:

- Chọc giận hắn làm gì chứ... Lục vương phi, chê cười rồi!

- Người trẻ tuổi hồ đồ, cũng không có gì cả.

Nữ tử trung niên có khuôn mặt đẹp đoan trang mỉm cười nói:

- Trần lão đừng chấp nhặt với bọn họ.

- Vâng.

Trần Không ôm quyền gật đầu:

- Ta sẽ khuyên nhủ công tử.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì tốt.

Nữ tử trung niên có khuôn mặt đẹp mỉm cười nói:

- Chúng ta cũng đã chậm trễ ở chỗ này được một lát rồi, đi thôi, tránh cho bỏ lỡ thời gian!

- Mời Lục vương phi đi trước!

Trần Không khách khí nói.

Nữ tử trung niên có khuôn mặt đẹp khẽ gật đầu, mang theo Lục Ngọc Dung và Lãnh Dĩnh thúc ngựa tiến lên.

Lãnh Đào và Trần Không dừng lại, đợi đám người các nàng đều rời đi thì mới lên ngựa.

- Trần lão, Lục Ngọc Dung nói ngươi không đánh lại được Sở Ly.

Lãnh Đào không thể chờ đợi được nữa mà hỏi:

- Có thật không?

- Sở Ly...

Trần Không cau mày, trầm ngâm nói:

- Không thể bắt được hắn.

- Không thể nào?

Lãnh Đào thất vọng nói:

- Hắn mới lớn bao nhiêu chứ, e rằng tuổi cũng chỉ xấp xỉ ta mà thôi?

http://tieulun.hopto.org

Trần Không nhìn hắn, không lên tiếng.

Lãnh Đào hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt của hắn, ý bảo mình vô năng, tuổi tác gần như nhau mà mình kém hơn người ta rất nhiều, lại bị người ta đánh!

Lãnh Đào phẫn nộ nói:

- Hắn đánh lén, bằng không nhất định ta có thể tránh thoát được!

Trần Không nói:

- Muốn đối phó với Sở Ly, không thể ở trước mặt người khác, cần phải ở trong bóng tối, dù sao hắn cũng là nhất phẩm!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Lãnh Đào vội hỏi:

- Vậy phải đối phó với hắn ra sao?

- Tốt nhất là mượn đao giết người, để Lục tiểu thư đối phó với hắn.

Trần Không nói:

- Võ công của Lục tiểu thư rất lợi hại, đủ để đối phó với Sở Ly!

- Thế nhưng Lục Ngọc Dung đã ăn qua không ít thiệt thòi ở trên tay của Sở Ly rồi!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Lục Ngọc Dung còn muốn mượn đao giết người đó!

Hắn có ngốc tới mấy cũng hiểu rõ, Lục Ngọc Dung muốn kích mình đi đối phó với Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Trần Không cười cợt:

- Bình thường Lục Ngọc Dung ngây ngốc ở trong phủ luyện công, định ra kế sách, để thủ hạ thi hành, gặp phải Sở Ly là không kịp phản ứng, nếu như hai người động thủ, Sở Ly sẽ không địch lại được Lục Ngọc Dung!

- Tốt lắm, cứ để bọn họ đấu đi!

Lãnh Đào hừ lạnh nói.

Xem như hắn đã hiểu rõ, Trần lão cũng không làm gì được Sở Ly, mình có nói nói thêm nữa vô dụng!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Nguyên Do

Đám người Lục Ngọc Dung giục ngựa chạy chậm, không vội vã.

Ánh mặt trời sáng rực chiếu lên trên người, khiến cho mọi người cảm thấy ấm áp. Trên giáp trụ của các binh sĩ ở hai bên đường phản lại ánh sáng, nhưng lại để lộ ra vẻ lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy rùng mình.

- Biểu tỷ, Sở Ly kia thật sự lợi hại như vậy sao?

Lãnh Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn nàng một chút:

- Lãnh Đào cũng dám đánh, ngươi nói xem?

- Lá gan rất lớn.

Lãnh Dĩnh mở miệng cười nói:

- Tính khí của Cửu thúc tất cả mọi người đều biết, không ai dám động vào. Thế nhưng Sở Ly lại dám đánh tiểu Đào ca ca một bạt tai, lá gan cũng rất là lớn!

- Đúng là lá gan rất lớn.

Lục vương phi khẽ cười một tiếng nói:

- Người trẻ tuổi này rất thú vị.

- Hắn ỷ vào cấp bậc của chính mình, trắng trợn không kiêng dè gì!

Lục Ngọc Dung tức giận:

- Nếu như hắn là cửu phẩm, người xem hắn còn có gan đánh Lãnh Đào được hay không chứ?

- Hắn có thể lên tới nhất phẩm, đúng là nhân vật huyền thoại.

Lãnh Dĩnh cười tủm tỉm nói:

- Ta rất muốn nhìn một chút xem hắn dài ngắn ra sao, không ngờ lại lợi hại như thế!

- Tướng mạo bình thường, không nhìn ra lợi hại ở chỗ nào.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng lắc đầu, rất tiếc nuối nói:

-... Trần lão vừa tới, Lãnh Đào kia sẽ dừng tay.

- Thành vương sẽ không quên đi chuyện này đâu.

Lục vương phi nói:

- Người bị đánh là Lãnh Đào, cũng là mặt mũi của Thành vương, y theo tính tình của hắn, nhất định sẽ tìm Sở Ly để tính sổ, sợ là Sở Ly cũng không sợ Thành vương thôi.

- Hai Vương phủ đã náo loạn như vậy, có Lãnh Đào hay không thì Thành vương cũng sẽ đi tìm An vương phủ gây phiền phức, không tránh khỏi được.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Sở Ly tính toán rất tốt, sẽ chiếm tiện nghi trong tối. Mà đã là kẻ thù,

không cần biết có tội này không, một tát này của hắn xem như là lập uy, nhìn xem đệ tử Vương phủ nào dám làm càn ở trước mặt hắn nữa?

- Như vậy cũng đúng.

Lục vương phi khẽ gật đầu:

- Tên tiểu tử này quả thực tính toán đủ thâm sâu, không kém gì Ngọc Dung ngươi.

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng nói:

- Nói chuyện với hắn nhất định phải đề phòng, phải có mười trái tim mới đủ!

Lục vương phi cười khẽ:

- Nào có lợi hại như thế chứ?

- Cô cô, sau đó cô cô sẽ biết!

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Ta không khuếch đại một chút nào, nhất định phải cẩn thận người này, thúc thúc cũng phải cẩn thận hắn!

- Yên tâm đi, hắn là người của An vương phủ, không có quan hệ gì với chúng ta.

Lục vương phi cười nói.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Vậy cũng không hẳn, An vương cũng không phải là người an phận gì cả!

http://tieulun.hopto.org

- Hắn không nhảy nhót được bao lâu đâu.

Lục vương phi lắc đầu nói:

- Bằng không sẽ mất phần công lao lúc trước.

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái, nói:

- Thành vương cũng thật là hồ đồ, đại thần trong triều đâu phải là kẻ ngu si, chẳng lẽ còn không thấy sao? Sớm muộn gì cũng sẽ lòi đuôi ra!

- Bên người Thành vương có rất nhiều cao thủ võ lâm, không có mưu sĩ gì cả.

Lục vương phi cười nói:

- Hơn nữa một khi tính tình của hắn bạo phát, căn bản không nghe người khác khuyên bảo. Có lẽ Trần Không đã sớm khuyên qua, hắn không nghe lọt... Chỉ có điều hồ đồ cũng có chỗ tốt của hồ đồ, mọi người sẽ khoan dung, tùy ý để cho hắn đi hồ đồ.

- Chiêu này của Thành vương cũng đủ tàn nhẫn.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Thản nhiên thừa nhận chính mình hồ đồ, nhưng cũng làm suy yếu công lao của An vương!

Sau sự kiện kia, Thành vương thẳng thắn thừa nhận mình bắt những đứa trẻ kia, muốn bán một nhân tình cho mọi người, từ đầu tới đuôi đều là một chuyện cười và trò khôi hài.

Lúc đó những đại thần kia tức giận, nhưng sau đó ngẫm lại, trẻ con nhà mình đều bị đồ ăn dụ dỗ, mỗi người đều mập, cuối cùng cũng sẽ bình yên trở

về. Vì lẽ đó chuyện An vương giải cứu cũng không quan trọng như vậy nữa, mọi người cũng sẽ không cảm kích đối với việc An vương giải cứu như vậy nữa.

Vốn trong lòng đã có quyết định báo đáp, thế nhưng lúc này tâm tư cũng đã trở nên phai nhạt.

- Có lẽ là Trần Không đưa ra cái ý này.

Lục vương phi lắc đầu cười nói:

- Thành vương vẫn có chút khôn vặt, chiêu này quả thực rất độc!

Trong lúc hai người nói chuyện, nghị luận tới ân oán của An vương và Thành vương, Lãnh Dĩnh nghe thấy vậy cảm thấy mơ hồ, vội vã đổi chủ đề:

- Biểu tỷ, ngươi có thể đánh thắng được Sở Ly không?

- Đương nhiên!

Lục Ngọc Dung cười nói.

- Như vậy bao giờ đánh hắn?

Lãnh Dĩnh nói.

- Phải xem tâm tình của ta.

Lục Ngọc Dung cười khanh khách, càng ngày càng phong tình vạn chủng:

- Nếu như hắn làm ta không cao hứng, như vậy ta sẽ trừng trị hắn một trận, không chọc ta, vậy thì tha cho hắn một chút!

Lãnh Dĩnh mở miệng cười khẽ.

- Cười cái gì, nha đầu này!

Lục Ngọc Dung liếc xéo nàng:

- Có cái gì mà cười cơ chứ?

Lãnh Dĩnh vội hỏi:

- Ta đang cao hứng thay biểu tỷ.

Nàng cũng không thể nói là biểu tỷ đừng khoe khoang nữa, nếu thực sự như vậy, Sở Ly còn dám đối phó với nàng sao? Đã sớm đàng hoàng rồi!

Lục Ngọc Dung có bản lĩnh nhìn thấu lòng người, nàng đã nhìn ra suy nghĩ của Lãnh Dĩnh, cười nói:

- Tiểu nha đầu, chờ ta thu thập Sở Ly cho ngươi xem!

- Được, muội sẽ chờ xem!

Lãnh Dĩnh cười duyên.

- Chúng ta đi nhanh đi.

Lục vương phi cười nói.

Tam nữ phóng ngựa đi nhanh, đám nha hoàn và các hộ vệ phía sau khẩn trương đi theo, thanh thế rất lớn.

…

Đám người Sở Ly trì hoãn một lúc, giảm bớt tốc độ, lo lắng thân thể của Tiêu Thi không chịu nổi.

- Đại tổng quản, ngươi đánh Lãnh Đào, sẽ chọc vào Cửu thúc.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thu có chút bận tâm nói:

- Đúng là thoải mái, thế nhưng rất phiền phức.

Nàng nhìn thấy vậy thoải mái tràn trề, hận không được tự mình động thủ, thế nhưng lại vừa nghĩ tới vẻ điên cuồng của Thành vương, nàng lại có chút bận tâm.

Sở Ly cười nói:

- Ta thấy có Lãnh Đào hay không, Thành vương đều muốn thu thập ta, không có gì khác biệt cả.

- Trước đây có khả năng Thành vương không gấp gáp như vậy nữa, hiện tại thì nhất định sẽ không thể chờ đợi được nữa mà muốn giết ngươi.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười:

- Có điều một tát này quả thực rất đã nghiền, nên trừng trị hắn như thế!

Sở Ly cười nói:

- Lần sau gặp lại, ta sẽ lại cho hắn một tát nữa!

Hắn cho Lãnh Đào ăn một cái tát, một là bởi vì Lãnh Đào vô lễ đối với Tiêu Thi, hai là đánh một cái tát thay cho Lãnh Thu.

Thân là một nam nhân, nhưng động thủ đánh một nữ nhân mảnh mai, quả thực là không có gì để nói nhiều, trả lại là được rồi, không cần phải quan tâm nhiều như vậy.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Có điều tiểu tử Lãnh Đào này quả thực rất muốn ăn đòn.

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu tử này tính tình bất hảo, đánh như thế nào cũng vô dụng.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu nói:

- Thành vương cũng đánh hắn không ít, càng đánh lại càng trở nên bất hảo!

Tiêu Thi nói:

- Lần này Cảnh Vương Phi cũng sẽ đến đây chứ?

- Có lẽ cũng tới.

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Lục vương phi là người đặc biệt thích tham gia trò vui.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Vị Lục vương phi này và phủ Nhân Quốc Công có liên quan gì tới nhau không? Sẽ không phải là tiểu thư của phủ Quốc Công chứ?

Cảnh Vương có tiếng ủng hộ kế vị cực cao, nhưng nếu lấy tiểu thư của phủ Quốc Công thì cũng sẽ không có tiếng ủng hộ cao như thế được.

- Lục vương phi và phủ Nhân Quốc Công là đồng tông, nhưng không phải là cùng cành, là nữ nhi của Lục thị lang trong triều.

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Có người nói có quan hệ không hòa thuận với dòng dõi của phủ Nhân Quốc Công, cho nên lúc trước mới qua mặt như vậy.

- Vậy Lục Ngọc Dung thì sao?

Sở Ly nói:

- Lục Ngọc Dung và Lục vương phi có quan hệ gì?

Hắn vẫn luôn tìm hiểu chuyện này, luôn cảm giác bên trong Thần Đô có cái bóng của Lục Ngọc Dung.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Chuyện này kỳ thực người biết cũng không nhiều, Lục Ngọc Dung và Cảnh Vương Phi là họ hàng xa, có rất ít người biết được. Khi Lục Ngọc Dung còn bé từng ở trong nhà Lục vương phi mấy năm, quan hệ của cố phủ Nhân Quốc Công và Lục thị lang không tốt, nhưng quan hệ của Lục Ngọc Dung và Lục vương phi lại rất gần.

- Thì ra là như vậy!

Sở Ly bừng tỉnh.

Hắn đã bừng tỉnh, hiểu rõ tại sao những năm này phủ Nhân Quốc Công lại có thế lớn, ra là được Cảnh Vương ở trong bóng tối chống đỡ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Chấp Nhất

Tiếng vó ngựa ầm ầm ầm vang lên, Sở Ly nhìn thấy đám người Lục Ngọc Dung ở một dặm phía sau bọn hắn.

Lục Ngọc Dung ở phía sau bọn họ, ba thớt ngựa nhanh như chớp giống như truy đuổi theo bọn họ vậy.

Ba con ngựa này đều thần tuấn dị thường, da lông dưới ánh mặt trời lập lòe tỏa sáng, chẳng khác nào khoác theo tơ lụa chạy nhanh. Trong lúc chạy, lực lượng và tốc độ phối hợp hoàn mỹ với nhau, cơ thịt hình thành một bức tranh trôi chảy.

Trong nháy mắt ba con tuấn mã đã đi tới bên cạnh đám người Lục Ngọc Dung, một kỵ sĩ đi ngang hàng cùng các nàng, mà hai người khác thì lùi đến phía sau.

Người đi ngang cùng các nàng là một thanh niên anh tuấn, mắt sáng ngời, bộ ngực tráng kiện, ngạo khí dâng trào.

- Đại ca!

Lãnh Dĩnh nở một nụ cười:

- Không phải đại ca đi trước rồi sao?

- Có chút việc làm chậm trễ.

Thanh niên anh tuấn nở một nụ cười tuấn lãng, quay đầu về phía Lục

Ngọc Dung:

- Biểu muội gần đây có khỏe không?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt liếc hắn một cái:

- Cũng còn tốt, làm phiền biểu ca quan tâm.

- Biểu muội đến Thần Đô, định ở bao lâu?

Thanh niên anh tuấn vẫn nở nụ cười nói:

- Tiểu muội và mẫu thân đều rất nhớ muội, bên phủ Quốc Công cũng không có chuyện gì, không bằng ở lại thêm chút ngày đi.

- Đợi nhìn xem rồi lại nói tiếp.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt trả lời.

Lục vương phi cười nói:

- Nhìn con xem, cố tình nói chuyện với Ngọc Dung... Nữ nhi chúng ta sẽ đi với nhau, con đi đi, đừng có ở quấn quít ở bên cạnh nữ nhân, không tiền đồ!

- Mẫu thân, con đi cùng mọi người.

Lãnh Phong cười nói:

- Đã lâu không gặp biểu muội, muốn tán gẫu thêm vài câu.

- Có lời gì hồi phủ rồi lại tán gẫu cũng không muộn.

Lục vương phi cười nói:

- Ngọc Dung sẽ ở lại thêm mấy ngày, nói gì cũng sẽ có cơ hội nói, đi đi!

- Vậy cũng tốt.

Lãnh Phong bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lục Ngọc Dung, thấy khuôn mặt phong tình vạn chủng của nàng bình tĩnh không lay động, sóng mắt giống như nước nhìn về phía xa, trong lòng hắn rất phiền muộn mà lại quyến luyến, hỏi:

- Lãnh Đào lại bị Cửu thúc đánh sao?

Lãnh Dĩnh cười nói:

- Đại ca, không phải là Cửu thúc, là Sở Ly!

- Sở Ly?

Mày kiếm của Lãnh Phong nhẹ nhàng nhíu một cái:

- Sở Ly thị vệ nhất phẩm được coi là người trẻ trung nhất hay sao?

- Đúng, chính là hắn!

Lãnh Dĩnh cười nói:

- Hắn đã cho tiểu Đào ca ca một cái tát, làm tiểu Đào ca ca rất tức giận, muốn tìm Sở Ly tính sổ!

- Chỉ bằng vào mặt hàng như hắn sao?

Lãnh Phong hừ lạnh một tiếng.

Lãnh Dĩnh mở miệng cười nói:

- Hắn còn đánh cược cùng biểu tỷ, nói muốn đánh cho Sở Ly quỳ xuống

đất xin tha. Nếu không làm được, khi nhìn thấy biểu tỷ phải tránh ra xa, không được để cho biểu tỷ nhìn thấy hắn!

Lãnh Phong quay đầu nhìn về phía Lục Ngọc Dung, hừ lạnh nói:

- Sở Ly này cũng thật là ngông cuồng, dù sao Lãnh Đào cũng là hoàng thế tử, nói đánh là đánh, không coi Cửu thúc vào trong mắt, cũng không để những thế tử như chúng ta vào trong mắt!

Lãnh Dĩnh cười nói:

- Biểu tỷ nói, đây là do Sở Ly cố ý làm vậy. Hắn là đối thủ của Cửu thúc, lấy lòng cũng vô dụng, cho nên mới đơn giản thoải mái ra tay, cũng để cho những Thế tử kia một chút nhắc nhở, đừng có đi chọc vào hắn!

- Ồ, như vậy cũng đúng.

Lãnh Phong trầm ngâm gật đầu:

- Xem ra tên này quả thực rất có tâm kế, có điều lại ra uy ở trên đầu những thế tử như chúng ta, hắn quá ngông cuồng rồi. Thậm chí còn không đặt hoàng thượng vào trong mắt!

- Được rồi, con đi đi.

Lục vương phi khoát tay một cái nói:

- Con đừng có đi chọc người ta, vô duyên vô cớ có một đối thủ như vậy, thực sự không cần thiết, cứ xem bản lĩnh của Cửu thúc con đi!

-... Vâng, mẫu thân.

Lãnh Phong bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lục Ngọc Dung, nhưng trong lòng lại nóng lòng muốn thử.

Không ép được Sở Ly này thì sao có thể thể hiện bản lĩnh của mình được chứ? Huống hồ Sở Ly này hết lần này tới lần khác làm biểu muội thất bại, mình cũng phải trút cơn giận thay cho nàng!

Dường như Lục Ngọc Dung không cảm giác được ánh mắt của hắn, như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn về phía phương xa.

Nàng làm như không nhìn thấy Lãnh Phong, nhưng lại đang âm thầm quan sát. Nàng biết hắn muốn tìm Sở Ly gây phiền phức, vì vậy nàng thầm thở dài. So với người gian hoạt như Sở Ly, Lãnh Phong như tiểu tử trẻ tuổi lỗ mãng vậy, như chênh lệch một đời người.

Tuy rằng nàng đã đánh qua vài lần với Sở Ly, nhưng khi nhìn thấy hắn vẫn cảm giác như đang cách một tầng sương mù, dù làm thế nào cũng không có cách nào thấy rõ được. Mà Lãnh Phong lại có cảm giác như đã hiểu rất rõ ràng vậy, giống như đang nhìn vào trong một dòng sông.

- Biểu muội, ta đi trước một bước!

Lãnh Phong ôm quyền một cái.

Lục Ngọc Dung ôm quyền gật đầu, vẻ mặt rất lạnh nhạt.

Tuy rằng Lãnh Phong nhìn nàng rất lâu rồi, nhưng vẫn cảm thấy có vẻ phiền muộn và ủ rũ, trên mặt nàng không có chút biến sắc nào cả.

- Giá!

Hắn thúc giục tuấn mã vội vã rời đi.

Hai kỵ sĩ trung niên đi theo sát phía sau hắn.

Nhìn hắn dần dần biến mất, Lục vương phi lắc đầu than thở:

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu tử này, đã rơi xuống đủ sâu, tự mình chuốc lấy cực khổ!

Lãnh Dĩnh cười nói:

- Biểu tỷ, làm tẩu tử của muội không tốt sao?

Lục Ngọc Dung khẽ cười nói:

- Ta không có phúc phận này!

Lãnh Dĩnh nói:

- Tại sao vậy, đại ca muội không tốt sao? Võ công lợi hại, dáng người cũng không tệ, tính cách cũng rất tốt, muội cảm thấy so với các Thế tử còn lại còn tốt hơn nhiều!

- Võ công ta tu luyện không thể thành gia lập thất.

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười nói:

- Nếu như gả cho người ta, hại người hại mình, biết chưa?

- Như vậy sao...

Lãnh Dĩnh bán tín bán nghi nhìn về phía Lục vương phi.

Lục vương phi thở dài, gật gù:

- Biểu tỷ con tu luyện võ công kỳ dị, quả thực không thể lập gia đình, không có duyên phận với đại ca con.

- Đại ca thảm rồi.

Lãnh Dĩnh than thở:

- Đại ca vẫn luôn nhớ nhung biểu tỷ.

Lục vương phi lắc đầu:

- Đại ca con biết chuyện này, nhưng chưa từ bỏ ý định, cứ kệ nó đi.

- Đại ca cũng biết sao...

Lãnh Dĩnh càng ngày càng hiếu kỳ, cảm thấy không hiểu ra sao, khó có thể hiểu được:

- Đại ca nghĩ như thế nào vậy...

Biết hiểu rõ không thể ở cùng nhau, nhưng còn không bỏ xuống được mà liều lĩnh tiến về phía trước. Đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Nàng lắc đầu không thôi, cũng không nói gì nữa.

Lục vương phi nói:

- Nó cũng không phải là trẻ con nữa, đừng quan tâm tới nó là được.

Lục Ngọc Dung bất đắc dĩ nói:

- Cô cô, hay là ta nên bớt đến nhà thì hơn.

Lục vương phi cười nói:

- Nếu như ngươi ít tới, nó sẽ nhớ, nhìn nhiều, tự nhiên sẽ không chấp nhất như vậy nữa. Cửa ải này phải để chính nó vượt qua... Có điều yên tâm đi, người trẻ tuổi không có gì là lâu cả, nó không có cơ hội nhìn thấy các cô nương xinh đẹp, lần này tỉnh táo lại, lại thấy rất nhiều mỹ nữ, tâm tư của nó sẽ dời lên trên người khác!

http://tieulun.hopto.org

- Ồ, đúng rồi, bởi vì đại ca vẫn ở biên cương, mà bên kia không có mỹ nữ, cho nên mới như vậy.

Lãnh Dĩnh cười nói.

Lục Ngọc Dung khẽ thở dài một cái, chậm rãi nói:

- Nam nhân ấy, đều là người mưu mô, chỉ mong đừng thành thù.

- Xương liền với gân, chúng ta là người một nhà mà!

Lục vương phi cười nói.

…

Sở Ly nhìn thấy ba người Lãnh Phong trực tiếp đi tới phía mình.

Ngựa của bọn họ cực kỳ thuần tuấn, hơn nữa chạy tới hết tốc lực, Sở Ly cũng ở khá gần bọn họ, cho nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi bọn họ đã tới gần.

- Họ...

Ba con tuấn mã giảm tốc độ, sóng vai cùng bọn họ.

- Xin chào Tống vương phi, Tiết vương phi.

Lãnh Phong ở trên ngựa ôm quyền, lộ ra nụ cười tuấn lãng.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc đều gật đầu mỉm cười.

Ánh mắt của Lãnh Phong rơi vào trên mặt Tiêu Thi, sáng lên một cái, lại thu về, còn ôm quyền nói:

- Đây là Tam bá mẫu mới vào cửa sao?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi khẽ gật đầu, lạnh nhạt nhìn hắn.

Lãnh Phong cố gắng đưa ánh mắt từ trên mặt nàng dời đi chỗ khác, lại nhìn về phía Sở Ly:

- Nói vậy vị này chính là Sở Đại tổng quản nổi danh Thần Đô rồi!

Sở Ly biết hắn muốn khiêu khích, cho nên mới ôm quyền cười cợt:

- Xin chào Phong Thế tử.

- Quả nhiên là một nhân tài!

Lãnh Phong nụ cười thản nhiên nói:

- Trước đó ta đã gặp Lãnh Đào, không nghĩ tới Sở Đại tổng quản uy phong như vậy, Thế tử nói đánh là đánh, tại hạ vô cùng khâm phục!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Răn Dạy

Sở Ly cười cợt:

- Phong Thế tử muốn lấy lại công đạo thay cho Lãnh Đào sao?

Lãnh Phong lạnh nhạt nhìn hắn:

- Ngươi tuy là nhất phẩm, nhưng dù sao hắn cũng là Thế tử, ngươi làm việc như vậy quá không đặt hoàng gia vào trong mắt rồi!

Sở Ly bật cười:

- Lời này của Phong Thế tử ta không dám nhận, cho dù có ngông cuồng tới mấy thì ta cũng không dám bất kính với hoàng thượng. Có điều Lãnh Đào này, ta thực sự không kính được, Phong Thế tử có biết hắn ta lại dám ra tay đánh Thu cô nương hay không?

- Sao?

Lãnh Phong cau mày, nhìn về phía Lãnh Thu.

Lãnh Thu ưỡn ngực lên, yêu kiều hừ lạnh nói:

- Một tháng trước khi săn bắn đại điển diễn ra, hắn đã đánh ta một tát, Đại tổng quản giáo huấn hắn thay ta, Phong ca, ngươi muốn ra mặt thay cho tên khốn kia sao?

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Hắn đánh ngươi là không nên, chỉ có điều có nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là hoàng Thế tử!

Sở Ly cau mày nói:

- Phong Thế tử, như vậy theo ngươi nói như vậy, người bình thường có thể đánh, hoàng Thế tử thì lại không thể đánh, bởi vì xuất thân cao quý, vì lẽ đó không đánh được hoàng Thế tử, có đúng không?

- Lời này của ngươi có ý gì?

Lãnh Phong cau mày, bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Phong Thế tử, đừng nói hắn là hoàng Thế tử, lại không phải là hoàng tử. Mà cho dù là hoàng tử phạm phải sai lầm, nên phạt thì cũng phải phạt, lẽ nào bởi vì là hoàng Thế tử cho nên mọi người phải nhường ngươi, đưa mặt ra tùy ý để cho ngươi đánh, lại không thể đánh lại sao? Hừ, nếu hoàng Thế tử thực sự có thể làm được như vậy thì cũng không cần quân đội Đại Quý chém giết ở biên cương, không cần phủ Quốc Công và võ lâm lục hào của Đại Quý liều mạng, mấy vị hoàng Thế tử ra tay, lượn một vòng quanh Đại Quý là có thể làm cho thiên hạ thái bình, quả thật là chuyện may mắn!

- Ngươi...

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong âm trầm lại.

Sở Ly nói:

- Giang sơn Đại Quý này là thái tổ và chúng phủ Quốc Công đánh xuống, các đời tiên hoàng và Quốc Công vì Đại Quý mà dốc hết tâm huyết, liều mạng chém giết, những hoàng Thế tử như các ngươi thì sao? Hiện tại còn

chưa tiến vào triều đình mà đã muốn ra uy làm phúc, hoành hành không cố kỵ, tương lai còn cao đến đâu nữa chứ? Hoàng Thế tử, hoàng Thế tử nói không được đánh thì không được đánh sao? Những câu nói này của Phong Thế tử, nếu như dám nói ở trước mặt của Cảnh Vương. Khi đó Sở mỗ mới khâm phục lòng can đảm của ngươi!

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong càng ngày càng âm trầm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Có lẽ Phong Thế tử cũng đã đi tới biên cương lịch lãm, không biết đã lập ra công tích gì? Đã tích lũy tới mấy phẩm?

Lãnh Phong cắn răng, miệng cảm thấy rất cay đắng.

Hắn thân là hoàng Thế tử, sau khi tiến vào công quả thực đã được chăm sóc, nhưng chăm sóc như thế nào đi chăng nữa, công lao trong quân cũng chỉ là công lao từ mấy trận chiến nhỏ mà thôi.

Không có đại chiến, đâu có thể có được công lao lớn chứ, hắn có tích lũy công lao thì cũng chỉ là bát phẩm.

Tuổi của Sở Ly gần như bằng mình, nhưng đã tích lũy công lao đến nhất phẩm, chênh lệch như trời và đất, nếu không phải mình là hoàng Thế tử thì căn bản không có tư cách đứng ở trước mặt Sở Ly để nói chuyện.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Phong Thế tử là hoàng Thế tử, đương nhiên là người anh minh thần võ, có lẽ đã lập được không ít đại công!

- Hừ!

Lãnh Phong hít sâu một hơi, hừ một tiếng:

- Thôi, nói chung ngươi đánh Lãnh Đào, chính là không đúng.

- Phong Thế tử muốn nói ta phạm thượng, đúng không?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Phong Thế tử, Sở mỗ ta là người hướng về Đại Quý, là thần tử của hoàng thượng, cũng không phải nô tài của Lãnh gia ngươi, ta thân là nhất phẩm, đánh một Thế tử sai trái thì có gì sai cơ chứ?

Lãnh Phong chỉ cảm giác thân thể của mình run rẩy, nắm đấm ngứa ngáy, nhưng hắn biết không thể ra tay được.

Sở Ly bình tĩnh nhìn Lãnh Phong:

- Phong Thế tử, Cảnh Vương anh minh thần võ, tương lai sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành hoàng thượng, ta khuyên Phong Thế tử nên cẩn thận lời nói. Tránh cho bôi đen lên trên mặt Cảnh Vương, lời thật thì khó nghe, mong rằng Phong Thế tử đừng trách!

Hắn dứt lời, lại ôm quyền một cái nói:

- Thứ cho Sở mỗ không tiễn đưa từ xa!

Lãnh Phong vừa tức vừa giận, da mặt nóng lên, ngực có lửa giận cuồn cuộn, hận không thể dùng một quyền đập nát mặt của Sở Ly.

Nhưng hắn biết, bản thân mình động thủ tuyệt đối sẽ không chiếm được lợi ích, không đánh lại được Sở Ly!

- Hay, hay!

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Phong giận dữ mà cười, vẻ mặt rất âm trầm:

- Lãnh Phong thụ giáo, cáo từ!

Hắn lại ôm quyền một cái với đám người Tiêu Thi, Tống Lưu Ảnh, Tiết Ngưng Ngọc, sắc mặt hòa hoãn đi mấy phần, sau đó thúc giục tuấn mã nghênh ngang rời đi.

- Sở Ly, lời này của ngươi đúng là thoải mái.

Tiêu Thi lắc đầu bật cười:

- Có điều cũng không cần thiết phải đắc tội với người ta như thế, mặt mũi của hoàng Thế tử vẫn phải cho.

- Nếu hắn có mặt mũi thì tự nhiên ta sẽ cho hắn.

Sở Ly cười nói:

- Nhóc con miệng còn hôi sữa mà còn có khẩu khí lớn như vậy, luôn mồm luôn miệng lấy hoàng gia đến để ép người, không giáo huấn hắn một trận thì sao hắn biết được lợi hại cơ chứ?

Hắn là người của phủ Quốc Công, vốn không hợp nhau với hoàng tử, có phủ Quốc Công ở phía sau chống đỡ, hắn không cần nói lời bợ đỡ đám hoàng tử này.

- Hắn là Thế tử của Cảnh Vương đó!

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Ngươi không sợ đắc tội Cảnh Vương hay sao?

Sở Ly nói:

- Nếu như Cảnh Vương chỉ có phần độ lượng này thì đắc tội cũng đã đắc tội rồi, không sao cả!

- Đại tổng quản, ngươi còn nói người ta là nhóc con miệng còn hôi sữa sao?

Lãnh Thu cười nói:

- Tuổi của ngươi cũng không lớn mà, có điều Lãnh Phong không xấu, chỉ là quá ngạo khí, không quá để ý tới mọi người.

- Hừm, Lãnh Phong tự cho là mình có địa vị siêu phàm.

Tống Lưu Ảnh mỉm cười nói:

- Tự xưng là hoàng tử tương lai, thậm chí là hoàng thượng tương lai.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu nói:

- Lãnh Phong không thể đắc tội, cho nên đừng đắc tội với hắn thì hơn.

Sở Ly thở dài:

- Nhất định phải là đối thủ.

Tiết Ngưng Ngọc nghi hoặc nhìn hắn.

Sở Ly còn chưa nói thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa ở phía sau.

Trong lúc mặt đất run rẩy, một đội người ầm ầm tới gần, nhanh chóng đi tới gần.

- Ai da, đây không phải Sở Đại tổng quản hay sao?

Lục Ngọc Dung cười tủm tỉm giương giọng kêu:

- Lại gặp mặt rồi!

Sở Ly ôm quyền:

- Lục tiểu thư.

Lục Ngọc Dung cười tươi như hoa, xán lạn như minh châu, vừa nhìn về phía Tiêu Thi, lại nói:

- Tiêu vương phi.

Tiêu Thi nói:

- Không nghĩ tới thực sự có thể gặp được Lục tiểu thư!

- Đến tham gia chút náo nhiệt mà thôi.

Lục Ngọc Dung cười khanh khách:

- Chỉ là Tiêu vương phi, nghe nói vương phi vẫn bị thương, không nghĩ tới vương phi cũng đi ra tham gia náo nhiệt.

- Đi ra giải sầu.

Tiêu Thi nói.

Nhị nữ đứng chung một chỗ, chẳng khác nào hai đóa hoa tươi kiều diễm vô bì, lại như hai viên minh châu chói mắt, khiến cho người ta hoa mắt mê mẩn, không biết được đóa hoa nào đẹp hơn, viên minh châu nào sáng hơn.

Sở Ly nói:

- Vừa nãy Phong công tử tới đây chất vấn ta, không nên đả thương Lãnh Đào, là kiệt tác của Lục cô nương, đúng chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Lời này đã oan uổng ta rồi.

Lục Ngọc Dung cười khanh khách nói:

- Biểu ca không phải là người có thể bị người ta sai khiến. Chỉ là Đại tổng quản cũng phải cẩn thận, đừng gây thù hằn quá nhiều, sẽ dẫn tới chết không có chỗ chôn.

- Làm phiền Lục cô nương quan tâm.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Sở mỗ sống rất tự tại.

- Đại tổng quản, nếu như khuyển tử có chỗ nào đắc tội, mong Đại tổng quản đừng chấp nhặt với nó.

Lục vương phi mở miệng mỉm cười nói:

- Tiêu vương phi không hổ là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, An vương điện hạ thực sự là có phúc lớn!

Tiêu Thi mỉm cười gật đầu.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Lục vương phi, thất lễ rồi. Ta thường nói thẳng, không biết lòng vòng, trực tiếp nói với Phong Thế tử vài câu, mong rằng hắn không lấy làm phiền lòng.

- Nó mới từ biên cương rèn luyện trở về, còn chưa bình tâm, tính khí táo bạo, khó tránh khỏi nói chuyện giật gân.

Lục vương phi thong dong cười nói:

- Người trẻ tuổi đều là khí thịnh, ầm ỹ vài câu là chuyện rất bình thường, không cần ghi hận trong lòng, canh cánh trong lòng như vậy.

Sở Ly cười nói:

- Đó là đương nhiên, Lục cô nương muốn ở lại Thần Đô bao lâu?

- Làm sao, muốn ta đi nhanh sao?

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười hỏi.

Sở Ly nói:

- Còn có chút chuyện muốn thỉnh giáo Lục cô nương.

- Có chuyện gì cứ nói ngay lúc này đi.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly gật gù:

- Cũng được.

Lục Ngọc Dung quay đầu nói:

- Cô cô, ta và Sở Ly nói mấy câu, mọi người đi trước, sau đó ta sẽ chạy tới.

- Được.

Lục vương phi cười nói.

Hai mắt của Lãnh Dĩnh vẫn trừng lên không nói lời nào, hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào Sở Ly, lại nhìn Lục Ngọc Dung.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Giao Thủ

Sở Ly và Lục Ngọc Dung đi rớt xuống cuối cùng, Tiêu Thi và đám người Lục vương phi tập hợp ở một chỗ, chậm rãi đi về phía trước.

Chỉ có Lãnh Dĩnh và Lãnh Thu thỉnh thoảng hiếu kỳ liếc mắt nhìn về phái sau, ánh mắt đảo quanh ở trên người hai người bọn họ, nhìn như thế nào cũng vẫn cảm thấy hai người có chút ám muội không rõ.

- Nói đi, là chuyện gì.

Lục Ngọc Dung thu lại nụ cười, lạnh nhạt nhìn hắn:

- Giữa chúng ta không có gì để nói!

Hợp tác giữa hai người đã kết thúc, coi như hai bên ràng buộc thủ hạ không nổi lên xung đột thì cũng tuyệt đối không tới mức hóa thù thành bạn, quan hệ chỉ là lợi dụng lẫn nhau, đề phòng đối phương mà thôi.

Sở Ly nói:

- An vương đang bế quan, ngươi có biết không?

- Bế quan?

Lục Ngọc Dung nhíu mày, sóng mắt giống như lập lòe:

- Bế quan gì chứ?

Sở Ly cười cợt:

- Có thể bế quan gì chứ, luyện công chứ làm gì.

- Hắn muốn chữa thương sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Nội lực của ta không dễ loại bỏ như vậy!

Sở Ly lắc đầu:

- Lục cô nương quá tự phụ rồi. Thương thế của An vương đã sớm khỏi rồi, bây giờ bế quan là muốn tiến thêm một bước, muốn giết chúng ta!

- Không thể nào!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Hắn đã bắt đầu tu luyện A Tu La thần công, Lục cô nương có học vấn uyên thâm, có lẽ đã nghe nói qua rồi đúng không?

- A Tu La thần công...

Lục Ngọc Dung trầm ngâm.

- A Tu La thần công là truyền thừa được Đại Lôi Âm tự thủ hộ, sát lục rất nặng.

Sở Ly nói.

- Ta nghĩ ra rồi!

http://tieulun.hopto.org

Mặt ngọc của Lục Ngọc Dung khẽ biến:

- Sao hắn lại có được... là từ cấm cung sao?

Sở Ly nói:

- Mặc kệ là từ đâu mà tới, tu vi bây giờ của hắn tăng nhanh như gió, nội lực của ngươi sớm đã bị loại bỏ!

- A Tu La thần công có tiến cảnh cực nhanh, chỉ cần có thể chế ngự được tâm ý giết chóc thì có thể thu được lực lượng vô cùng vô tận.

Lục Ngọc Dung liếc hắn một cái:

- Ngươi không ngăn cản sao?

- Không ngăn được.

Sở Ly thở dài:

- Có thể đào mạng từ dưới tay của hắn đã là may mắn rồi... Hắn muốn giết ta, vì lẽ đó mới bế quan khổ tu, khi hắn xuất quan chính là thời khắc lấy đi tính mạng của ta!

- Vậy ngươi nguy hiểm rồi!

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười nói.

Sở Ly nói:

- Ngươi cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Sau khi giết ta thì sẽ đến phiên ngươi! Huống hồ ta chết thì chết, ngươi muốn chết thì lại không dễ như vậy, đến lúc đó dù là Cảnh Vương cũng không cứu được ngươi!

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi quá đã coi thường Cảnh Vương rồi!

- Ta đã nói việc này với hòa thượng của Đại Lôi Âm tự, Đại Lôi Âm tự rất kiêng kỵ đối với A Tu La thần công, một khi tu thành, không người nào có thể chế ngự được.

Sở Ly nói:

- Thậm chí cao thủ Thiên Thần cũng chưa chắc đã có thể giết chết được hắn.

- Con đường của ngươi rất rộng mà.

Lục Ngọc Dung trào phúng hừ lạnh một tiếng:

- Còn có thể cám dỗ được Đại Lôi Âm tự? Không phải bọn hắn đang truy sát ngươi sao?

- Thứ ta am hiểu nhất là hợp tác cùng đối thủ.

Sở Ly nở một nụ cười:

- Cũng như hai chúng ta vậy, tuy là đối thủ, nhưng không hẳn là không thể hợp tác!

- Hừ!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng liếc hắn một cái:

- Ngươi muốn cùng ta liên thủ đối phó với An vương sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Muốn đối phó với An vương, chỉ có thể dựa vào Đại Lôi Âm tự.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nhíu mày liếc hắn một cái, chậm rãi gật đầu.

Nàng thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên đã hiểu rõ sự lo lắng của Sở Ly.

Bị cao thủ Thiên Thần như hoàng thượng tuyệt không cho phép nhi tử của mình bị người khác làm hại, cho dù hắn có tu luyện A Tu La thần công thì cũng là nhi tử của hoàng thượng.

Nếu như hai người bọn họ muốn đắc thủ, giết An vương, như vậy cũng sẽ không sống nổi được nữa.

Đại Lôi Âm tự có cao thủ Thiên Thần có thể chống lại được hoàng thượng, vì lẽ đó muốn tiêu diệt An vương, vẫn phải dựa vào Đại Lôi Âm tự.

- Vậy ngươi nói với ta những lời này làm gì?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười cợt.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng nói:

- Đừng thần thần bí bí, nói ra!

Sở Ly cười nói:

- Muốn ta nói ra thật sao?

- Ngươi không nói làm sao ta biết được!

Lục Ngọc Dung không nhịn được nói:

- Không nói thì thôi, ta đi!

Sở Ly nói:

- Ta biết Lục cô nương có quan hệ ở Đại Lôi Âm tự.

Lông mày của Lục Ngọc Dung khẽ nhíu, bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly cười cợt:

- Lục cô nương phát động quan hệ, hỗ trợ thổi gió một chút, để bọn họ mau chóng điều động... Đại Lôi Âm tự có gia nghiệp lớn, làm việc kéo rất dài, đừng chờ tới lúc bọn hắn tới thì An vương đã xuất quan rồi!

- Hừ, chuyện của Đại Lôi Âm tự ai có thể quản được cơ chứ?

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái, trầm ngâm nói:

- A Tu La thần công thật sự lợi hại như vậy sao?

Sở Ly nói:

- Có lẽ ngươi đã nghe nói qua rồi.

- Đúng là đã nghe nói qua, nhưng dù sao cũng không tự mình từng trải qua.

Lục Ngọc Dung nói:

- Thực sự có thể ép được ta sao? Hay là mượn đao giết người? Ngươi am hiểu nhất là chuyện này đó!

- Ngươi cũng vậy mà!

Sở Ly cười cợt, hai người đều là hảo thủ chơi mưu kế, đều cực am hiểu mượn lực đả lực, mượn đao giết người.

Hắn liếc mắt nhìn sang hai bên trái phải, lạnh nhạt nói:

- Lục cô nương, chúng ta động thủ một chút, được chứ?

- Ngươi muốn đánh với ta?

Lục Ngọc Dung đánh giá hắn từ trên xuống dưới một chút, cười nhạt:

- Hay là quên đi, đừng tự rước lấy nhục, ngươi ngoại trừ khinh công ra, đánh không lại thì lại chạy, còn có bản lĩnh gì nữa chứ?

Sở Ly nói:

- Ta đã từng giao thủ cùng An vương, miễn cưỡng hoà, sau lần bế quan này thì hắn có thể vượt lên trên ta. Nếu ngươi không thắng nổi ta, vậy thì chắc chắn sẽ phải chết... Người tu luyện A Tu La thần công cũng sẽ không nhẹ dạ, sẽ không bởi vì ngươi là mỹ nhân mà hắn buông tha cho ngươi!

-... Được, vậy thì chiến!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Hai người gần như cùng lúc rời khỏi tuấn mã, đáp xuống rừng cây ở bên cạnh.

Các binh sĩ ở hai bên đường thấy vậy đứng thẳng, bị Sở Ly nhìn một chút làm cho cả người bọn họ có hàn khí ứa ra, đó là trực giác đối với nguy hiểm.

Bọn họ không nghe thấy Sở Ly và Lục Ngọc Dung nói gì, thế nhưng lại biết tuyệt đối không thể truyền ra ngoài một chữ, giả câm vờ điếc mới là biện pháp bảo toàn bản thân.

Hai người rơi vào trong một khu rừng rậm rạp.

Lục Ngọc Dung không khách khí chút nào, thúc giục Cửu thiên huyền nữ thần công, nhẹ nhàng ấn xuống một chưởng, nội lực tinh khiết mà không yếu,

trong nháy mắt bàn tay ngọc đã đến trước ngực của Sở Ly, vô thanh vô tức, không hề có chút dấu hiệu báo trước nào.

Sở Ly đưa tay, hai chưởng chạm vào nhau.

- Ầm!

Chưởng lực của hai người hầu như cùng lúc phun ra, chưởng kình va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang giống như sấm rền.

Bên trong bàn tay như ngọc nhỏ bé của Lục Ngọc Dung ẩn chứa lực lượng to lớn.

Sở Ly thầm nghĩ, nếu là trước khi tu luyện Thiên Ma công, hắn vẫn không phải là đối thủ của Lục Ngọc Dung, một thân tu vi của nàng quả thực quá kinh người.

Năm ngón tay của hắn co rụt lại, nắm lấy tay ngọc của Lục Ngọc Dung.

Mặt ngọc của Lục Ngọc Dung tái đi, nàng hừ lạnh một tiếng, cũng không tránh thoát, nội lực mạnh mẽ phun ra, không lưu tình một chút nào.

Nhưng Sở Ly vẫn vững vàng nắm lấy tay của nàng, không ngờ nội lực mãnh liệt lại như đá chìm đáy biển, vô thanh vô tức, không hề có một chút gợn sóng nào, giống như nội lực biến mất không còn tăm hơi vậy, không đánh về phía hắn được.

Lục Ngọc Dung nhíu mày trừng mắt nhìn hắn.

Từ trước đến giờ nàng tự kiêu nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công tinh khiết và kỳ dị, cao thủ Thiên Ngoại thiên hầu như không thể chịu đựng được. Đây là lực lượng lấy từ hư không, từ thuần tới tinh, sát thương cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng nhìn Sở Ly, đối mặt với nội lực mạnh mẽ lại không có chút phản ứng nào, hiển nhiên đã hóa giải mất, từ khi nào hắn có tu vi như thế cơ chứ?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Một chút tu vi ấy không có uy hiếp đối với An vương!

Thiên Ma công thỏa mãn trở về người hắn.

Một lần thôn phệ nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công, nó rất thỏa mãn, đây là lực lượng tinh khiết hiếm thấy, đối với nó là vật đại bổ.

Sở Ly cũng rất thỏa mãn, nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công có thể thúc đẩy Thiên Ma công của mình tu luyện.

Lục Ngọc Dung cười lạnh một tiếng, một loại tâm pháp kỳ dị khác vận chuyển, một luồng nội lực càng thêm tinh khiết và nguy hiểm từ trong bàn tay ngọc phun ra, va tiến vào kinh mạch của Sở Ly.

Thiên Ma công vận chuyển, bóng nước trong người lần nữa nhảy ra, nuốt luồng nội lực này vào.

Sở Ly mặt không biến sắc lắc đầu một cái:

- Còn chưa được... Quên đi thôi.

Lục Ngọc Dung cau mày nhìn hắn.

Sở Ly này có thể đỡ được Cửu thiên huyền nữ thần công!

Nàng không khỏi nhớ tới điển cố của Cửu thiên huyền nữ thần công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Điển Cố

Cửu thiên huyền nữ thần công chính là công pháp nhất mạch của Cửu thiên huyền nữ, phàm là người tu luyện, nhất định sẽ cô độc cả đời, bởi vì công pháp này chí âm chí hàn, thu nạp chí âm khí trong thiên địa, thuần hóa thân thể, hóa thành thân thể chí âm.

Thân thể như vậy đã không còn là phàm nhân nữa, mà gần như là tiên thể.

Mà thân thể như vậy cũng không phải là thứ mà phàm nhân có thể khinh nhờn, đặc biệt là nam nhân, một khi có quan hệ xác thịt, rất nhanh sẽ chết đi.

Nam nhân có tính dương cương, chẳng khác nào một đám lửa, một khi có vui vầy cá nước với người tu luyện Cửu thiên huyền nữ thần công thì sẽ như mưa rào tầm tã, dù có dương cương mấy cũng không chịu nổi, cô âm không sinh, sinh cơ sẽ bị tuyệt diệt.

Bên người Lục Ngọc Dung đều là nữ tử, hơn nữa đều tu luyện xá nữ thần công, chính là bởi vì như vậy cho nên nếu như ở bên người là nam nhân, cho dù không có quan hệ xác thịt thì lâu dài cũng sẽ làm cho dương khí bị hao tổn, thân thể suy yếu.

Nàng cũng đã quen việc bên người đều là nữ nhân, trái lại còn rất không quen với khí tức của nam nhân, cực kỳ phản cảm, đây cũng là do tu luyện Cửu thiên huyền nữ thần công gây ra, cũng như nước nhìn thấy lửa vậy, có một cảm giác chán ghét không tên.

Sở Ly bắt lấy tay nàng, sắc mặt nàng không thay đổi, nhưng giận tím mặt,

đã động sát cơ, cho nên mới không giữ lại thúc giục nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công, tấn công về phía Sở Ly.

Nhưng không nghĩ tới Sở Ly không có chút phản ứng nào, nội lực của Cửu thiên huyền nữ thần công không gây thương tổn ra được cho hắn.

Điều này đã vượt ra ngoài dự liệu của nàng, cũng làm cho nàng nhớ tới một điển cố của Cửu thiên huyền nữ thần công.

Bên trong các đời truyền nhân của Cửu thiên huyền nữ thần công đều là một đời cô độc, nhưng vẫn có một ngoại lệ, chỉ có một truyền nhân tìm được nam nhân của mình, đồng thời tư thủ một đời.

Thứ này so với truyền thừa được Cửu thiên huyền nữ thần công còn là vận may to lớn hơn.

Nam nhân như vậy thiên hạ khó tìm, một là không sợ Cửu thiên huyền nữ thần công, hai là có thể phá tan trái tim của nàng, Cửu thiên huyền nữ thần công bị phá, Cửu thiên huyền nữ khó phá.

Nàng hiểu rõ chuyện này, nhìn thấy nam nhân, mình không chỉ không có mừng rỡ mà trái lại còn có cảm giác căm ghét. Chỉ là nàng mạnh mẽ khắc chế, từ bề ngoài không thấy được mà thôi.

Muốn phá tan trái tim của Cửu thiên huyền nữ không khác nào xoay chuyển càn khôn, khiến cho một nữ nhân yêu thích mình. Chán ghét nam nhân mà lại thích mình. Chuyện này chẳng khác gì khiến cho một nam nhân thay đổi tính tình của mình vậy.

Nhìn thấy Sở Ly, nàng cũng chán ghét như vậy, chỉ có điều bởi vì trên người Sở Ly có sương mù dày đặc cho nên mới khiến cho nàng hiếu kỳ, tò mò mãnh liệt đã ép sự căm ghét xuống. Đại đa số thời gian vẫn là căm ghét.

Lúc này Sở Ly tóm lấy tay của nàng, trong nháy mắt đã làm cho cảm giác căm ghét này bành trướng. Cho nên nàng không chút do dự hạ sát thủ, thế nhưng lại không nghĩ rằng Cửu thiên huyền nữ thần công đã mất đi uy lực, không thể gây tổn thương cho hắn được.

Mắt nàng thất thần, đăm chiêu.

Xem ra trong đương đại, quả thực có nam nhân không sợ Cửu thiên huyền nữ thần công của mình, lần đầu đụng phải, vốn nàng còn tưởng rằng cái điển cố này chỉ là truyền thuyết, cho truyền nhân của Cửu thiên huyền nữ thần công một an ủi và hi vọng mịt mờ mà thôi.

Có điều rất đáng tiếc, cho dù hắn không sợ Cửu thiên huyền nữ thần công của mình thì cũng không có cách nào thay đổi được bản tính căm ghét nam nhân của nàng.

Sở Ly cười nói:

- Lục cô nương, tuy rằng Cửu thiên huyền nữ thần công này của ngươi lợi hại, nhưng cũng không phải vô địch thiên hạ.

- Hừ, vô địch thiên hạ!

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút:

- Đối với nam nhân mà nói, đây chính là vô địch thiên hạ!

Sở Ly bật cười nói:

- Vậy thì đến lượt của ta rồi!

Bóng nước rơi vào trái tim, trong nháy mắt máu hắn như sông lớn cuồn cuộn, mãnh liệt gào thét, lực lượng vô cùng vô tận được máu vận chuyển đến quanh thân.

http://tieulun.hopto.org

Hắn hơi vung tay, Lục Ngọc Dung tức thì bay ra ngoài, giống như một đứa trẻ không hề có chút sức chống đỡ nào cả.

Lục Ngọc Dung vội vã thúc giục Cửu thiên huyền nữ thần công, vừa định hóa giải lực lượng thì trước mắt có bóng trắng lóe lên, khí tức của Sở Ly tới gần, một quyền đã đánh trúng bả vai của nàng.

- Ầm!

Nàng chỉ cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ trên biển cả, phản kháng cũng không làm nên được chuyện gì, Cửu thiên huyền nữ thần công chỉ có thể khiến cho thân thể không bị thương, không thay đổi được thế đi của thân thể, thân thể nàng vẫn dùng tốc độ nhanh hơn bắn ra ngoài.

- Ầm!

Nàng va vào một thân cây.

Phía sau lưng đau đớn, lục phủ ngũ tạng cuồn cuộn, nàng vội vã vận công hóa giải, đồng thời đề phòng bị Sở Ly lần nữa tập kích.

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì trước mắt lóe lên bóng trắng, nắm đấm của Sở Ly lần nữa phóng to ở trước mắt của nàng.

Nàng dùng hết toàn lực lóe lên về phía trái.

- Ầm!

Trong một tiếng vang trầm thấp, cây thông phía sau nàng loạng choà loạng choạng, sau đó lập tức đổ về phía sau.

Một quyền này của Sở Ly làm cho cây thông phía sau nàng đổ gãy.

http://tieulun.hopto.org

Cửu thiên huyền nữ thần công quanh thân nàng hoàn toàn vận chuyển, không dám tiếp tục có một tia giữ lại nào nữa. Nhưng nàng lại phát hiện ra Sở Ly đã dừng lại, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Nàng rất tức giận, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Lục cô nương, thấy thế nào?

- Hừ, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh!

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói.

Vừa nãy hắn ta quả thực thần uy lẫm liệt, mình không phải là đối thủ của hắn.

Nàng cảm thấy nhất định Sở Ly đã dùng bí thuật để thúc giục tiềm lực, vì lẽ đó chỉ có thể uy phong nhất thời, không thể kéo dài.

Nhưng ngay cả như vậy cũng đầy đủ kinh người, mình không hắn đã có thể đỡ được.

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Một khi An vương vận chuyển A Tu La thần công thì cũng có uy thế như vậy, vì lẽ đó Lục cô nương, ngươi đừng xem thường hắn!

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- A Tu La thần công có lợi hại như vậy sao?

Sở Ly cười nói:

- Ta đã từng gạt ngươi bao giờ chưa?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, không phản bác.

Có khả năng Sở Ly nói chuyện không rõ, nhưng sẽ không nói khoác để lừa nàng, đây cũng là nguyên nhân làm cho nàng can đảm hợp tác với hắn.

Lục Ngọc Dung chậm rãi nói:

- Đã như vậy, quả thực Đại Lôi Âm tự nên hành động nhanh hơn, nhưng Đại Lôi Âm tự không hẳn đã có tác dụng.

Sở Ly nói:

- Chuyện khác thì Đại Lôi Âm tự có khả năng sẽ mắt nhắm mắt mở, không tranh đấu cùng hoàng thượng, nhưng chuyện này không phải chuyện nhỏ, Đại Lôi Âm tự sẽ không cho qua, nhất định sẽ phái người đến Thần Đô!

-... Được, ta sẽ thúc đẩy một chút.

Lục Ngọc Dung từ tốn nói:

- Sở Ly, từ khi nào ngươi cũng có cấu kết với Đại Lôi Âm tự vậy?

Sở Ly cười không nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Là gia hỏa ăn óc người ở trên sông kia sao?

Sở Ly nhíu nhíu mày, kinh ngạc cơ sở ngầm của nàng lợi hại, chuyện này mà cũng biết.

Chuyện này chỉ có năm người Pháp Viên là biết nội tình, đám người Quế

lão cũng không hiểu rõ, hầu như không có khả năng để lộ bí mật.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Thật thật lợi hại, có thể hợp tác cùng Đại Lôi Âm tự, nếu như phủ Dật Quốc Công biết rồi, không biết sẽ có hậu quả gì?

Sở Ly bật cười:

- Lục cô nương hiểu rõ, chuyện này không uy hiếp được tới ta.

- Nói chung ngươi nên cẩn thận một chút!

Lục Ngọc Dung chu bờ môi đỏ, trong lòng rất phẫn nộ, càng ngày càng căm ghét Sở Ly hơn.

Mỗi lần giao thủ với hắn nàng đều chịu thiệt, điều này làm cho nàng cực kỳ không cam lòng, vẫn đang nghĩ biện pháp để đòi lại.

Sở Ly chỉ chỉ vào bả vai nàng:

- Lục cô nương thứ lỗi, xiêm y của ngươi...

Lục Ngọc Dung cúi đầu vừa nhìn.

Không ngờ trên vai trái của nàng lại có một cái lỗ, chính là do một quyền vừa nãy của Sở Ly gây ra, đánh nát y phục của nàng.

Nàng nhíu mày nhìn da thịt mơ hồ lộ ra, như là ngọc trắng, nhưng cũng không bị thương.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng:

- Nếu không, ta đi tìm một kiện xiêm y tới đây?

http://tieulun.hopto.org

- Chạy đi đâu tìm đây?

Lục Ngọc Dung tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Chờ đó.

Hắn dứt lời lóe lên rồi biến mất, sau mấy lần hô hấp, trên tay đã cầm một kiện la sam màu tím.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Chuyện Cười

Vóc người của Tiêu Thi gần như bằng Lục Ngọc Dung, hắn mang la sam của Tiêu Thi tới đây.

- Ngươi đi ra ngoài!

Lục Ngọc Dung nhận lấy, sắc mặt rất không tốt nói.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng:

- Vậy ta đi bên ngoài canh giúp ngươi, tránh cho có người lại đây.

- Mau mau!

Lục Ngọc Dung cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Sở Ly lắc đầu một cái, không chấp nhặt với nàng.

Người hắn nhẹ nhàng ra khỏi rừng rậm, tiếp nhận hai con ngựa mà một binh lính đưa tới, lại gật đầu cảm ơn.

Một lát sau vẫn còn chưa xong, hắn cảm giác kỳ quái, nhưng vẫn không dùng Đại Viên Kính Trí mà giao hai con ngựa cho binh sĩ, tiến vào trong rừng cây đón Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung đã đổi một kiện la sam màu tím, không giống với y phục trước đó của nàng, lại càng thanh nhã hơn một phần.

Nàng giống như Tiêu Thi vậy, đổi xiêm y là đổi thành một loại khí chất khác.

Lục Ngọc Dung trừng mắt nhìn hắn, không hề che giấu một chút căm ghét trong lòng, mạnh mẽ nguýt hắn một cái, đi ra khỏi rừng cây trước.

Sở Ly không để ý lắm đối với vẻ mặt căm ghét của Lục Ngọc Dung, hắn biết Lục Ngọc Dung yêu thích nữ nhân, hắn chỉ đơn thuần thưởng thức khuôn mặt đẹp của nàng, nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ không phải.

Tiếng vó ngựa vang lên ở trước mặt, Lãnh Dĩnh và Lãnh Thu phóng ngựa đến, đã nhìn thấy hai người cùng nhau từ trong rừng cây đi ra ngoài.

Hai người phóng ngựa tới gần, kinh ngạc đánh giá hai người.

Sở Ly liếc mắt nhìn Lãnh Thu và Lãnh Dĩnh, gật gù, tiếp nhận dây cương do binh sĩ đưa tới:

- Tại sao các ngươi lại quay lại vậy?

- Đám người mẫu thân không yên lòng, bảo ta tới xem một chút, các ngươi đang bận cái gì đó?

Lúc Lãnh Thu nói chuyện, đôi mắt sáng vòng tới vòng lui, không ngừng xem xét ở trên người Sở Ly và Lục Ngọc Dung, muốn nhìn ra được chút gì đó.

- Biểu tỷ, sao tỷ lại thay y phục rồi?

Lãnh Dĩnh kinh ngạc hỏi.

Nàng rất thận trọng, nhìn ra y phục mà Lục Ngọc Dung mặc bây giờ không phải là y phục lúc trước.

http://tieulun.hopto.org

Xiêm y mà Sở Ly lấy cũng là cái cùng màu, tránh cho bị người khác nhìn ra. Thế nhưng lại không thể giấu giếm được Lãnh Dĩnh.

Sắc mặt Lục Ngọc Dung ửng đỏ, hừ lạnh nói:

- Đổi xiêm y gì chứ, không đổi!

Lãnh Dĩnh chỉ chỉ vào mình, cười nói:

- Biểu tỷ, xiêm y của tỷ có một đóa hoa ở đây, không phải là con chim nha.

- Bớt dài dòng, đi nhanh lên đi!

Lục Ngọc Dung thiếu kiên nhẫn vung vung tay, đoạt lấy dây cương trên tay Sở Ly, vươn mình lên ngựa, đánh ngựa rời đi.

Lãnh Dĩnh không đi theo nàng, trái lại cón đánh giá Sở Ly từ trên xuống dưới.

Sở Ly cười nhìn về phía Lãnh Dĩnh:

- Dĩnh cô nương có gì chỉ giáo?

- Ngươi thích biểu tỷ sao?

Mặt ngọc của Lãnh Dĩnh căng thẳng, hỏi một tiếng.

Sở Ly lắc đầu:

- Dĩnh cô nương hiểu lầm rồi, giữa chúng ta cũng không phải là tình yêu nam nữ.

Lãnh Dĩnh tức giận hừ lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ta trẻ tuổi mà không hiểu những chuyện này, không thấy mặt của biểu tỷ đã đỏ lên sao, hai người các ngươi tiến vào trong rừng cây làm gì vậy?

Lãnh Thu lập tức trợn mắt lên.

Sở Ly bật cười nói:

- Dĩnh cô nương, thật sự ngươi đã hiểu lầm rồi, ta và Lục cô nương không phải là bằng hữu, mà là đối thủ, vừa nãy tiến vào rừng cây là luận bàn võ công, đã đánh một trận, tại sao phải thay đổi xiêm y chứ? Là bởi vì ta đã làm rách xiêm y của nàng!

- Hừ, ta tin ngươi mới là lạ!

Trên khuôn mặt ngây thơ của Lãnh Dĩnh có vẻ căng thẳng, bĩu môi:

- Các ngươi đánh nhau cũng không giống như bình thường chúng ta đánh nhau nhỉ?

- Lãnh Dĩnh!

Mặt của Lãnh Thu đỏ lên, nàng kêu lên.

Sở Ly không khỏi cười lớn, đánh giá Lãnh Dĩnh từ trên xuống dưới.

Lãnh Dĩnh không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh nói:

- Nhìn cái gì vậy! Đừng tưởng rằng ta không hiểu!

Sở Ly cười nói:

- Không nghĩ tới Dĩnh cô nương hiểu được nhiều như vậy!

- Nói chung, ngươi và biểu tỷ không bình thường!

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói:

- Đại ca ta thích biểu tỷ, ngươi không được như vậy!

Sở Ly xoay người đi lên ngựa:

- Tại sao ta lại không được chứ?

- Biểu tỷ và biểu ca từ nhỏ đã thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt, khó trách được hai năm qua bỗng nhiên lạnh nhạt, hóa ra là bởi vì ngươi!

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói:

- Là ngươi phá hoại cảm tình của biểu tỷ và đại ca ta!

Sở Ly nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng, cho dù tức giận cũng rất đáng yêu, nàng cười nói:

- Tình yêu nam nữ, ai có thể làm chủ được chứ, mỗi người đều là thân bất do kỷ, biểu tỷ của ngươi cũng như thế!

- Biểu tỷ thực sự thích ngươi sao?

Vốn Lãnh Dĩnh chỉ hoài nghi, cảm thấy y theo tính cách của biểu tỷ, sẽ không dễ thích một nam nhân như vậy, không nghĩ tới bỗng nhiên Sở Ly lại nói ra những lời ấy.

Sở Ly lắc đầu:

- Không.

Lãnh Dĩnh nhíu mày trừng mắt nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như Sở Ly nói thích, trái lại nàng sẽ hoài nghi, Sở Ly nói như thế nàng càng tin tưởng hai người thật sự có cảm tình.

Sở Ly nói:

- Chuyện ngày hôm nay tốt nhất không nên nói với phụ mẫu và đại ca ngươi, tránh cho làm khó biểu tỷ ngươi. Cũng không thể không gả cho đại ca ngươi, không phải ngươi chỉ có một biểu tỷ như vậy đó chứ?

- Ta sẽ không gạt đại ca và phụ mẫu ta!

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói.

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Dĩnh cô nương cũng phải biết, khinh công của ta không tệ, nếu như Dĩnh cô nương ngươi nói thật, như vậy thì chớ trách ta không khách khí!

- Ngươi định không khách khí thế nào đây?

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Ta vứt một con sâu lên trên giường ngươi, thế nào?

- Ngươi…

Lãnh Dĩnh sợ hết hồn.

Vừa nghĩ tới trên giường có sâu bò, cả người nàng đã tê dại.

Sở Ly đã sớm thúc giục Đại Viên Kính Trí, biết thứ nàng sợ nhất chính là sâu, vì lẽ đó hắn mới dọa nàng một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng trở nên

tái xám, hắn rất muốn cười to, thực sự rất là thú vị.

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Đại tổng quản!

Sở Ly cười ha hả hai tiếng, nói:

- Được rồi, chỉ đùa một chút, Dĩnh cô nương không nên chú ý!

- Đùa cái gì?

Lãnh Dĩnh vội hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, quả thực ta và Lục cô nương không có tư tình, tâm pháp tu luyện của nàng làm cho nàng không yêu thích nam nhân, vì lẽ đó ngươi cũng đừng bận tâm thay cho đại ca ngươi!

- Không thích nam nhân?

Lãnh Dĩnh lần nữa nghe được chuyện tâm pháp của biểu tỷ.

Sở Ly nói:

- Tâm pháp của nàng rất kỳ dị, rất bá đạo, nếu như nam nhân gần người, một khi có quan hệ xác thịt sẽ mất mạng. Hơn nữa tâm pháp cũng làm cho từ bản năng nàng chán ghét nam nhân, giống như ngươi ghét sâu vậy... Ngươi muốn nghĩ thay cho đại ca ngươi thì cũng đừng để hắn tới gần Lục Ngọc Dung, tránh cho tự mình chuốc lấy cực khổ!

- Thật sao?

Lãnh Dĩnh nhíu mày.

Sở Ly cười nói:

- Không tin ngươi cứ đi hỏi Lục Ngọc Dung!

- Khó trách được...

Lãnh Dĩnh có chút bừng tỉnh.

Nghĩ lại lúc ở chung cùng biểu tỷ, dường như quả thực biểu tỷ chưa bao giờ tới gần nam nhân, bên người chỉ có nữ nhân, thậm chí ngay cả hộ vệ cũng không có nam, hóa ra là vì chuyện này...

Sở Ly nói:

- Chúng ta cũng nên đi rồi.

Lãnh Dĩnh quay đầu nguýt hắn một cái:

- Ngươi và biểu tỷ ta đánh một trận, ai thắng?

Sở Ly cười nói:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

-... Võ công của biểu tỷ rất lợi hại!

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói.

Nàng ngẫm lại biểu hiện của biểu tỷ, mơ hồ cảm thấy khả năng biểu tỷ thất bại, bằng không biểu tỷ sẽ trào phúng Sở Ly vài câu, dáng vẻ lúc trước của biểu tỷ là buồn bực, sợ rằng đã thua ở trên tay của Sở Ly này.

Sở Ly cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Ba người phóng ngựa đi nhanh, nhanh chóng đuổi kịp đám người Tiêu Thi.

Lục Ngọc Dung đã đi cùng Lục vương phi, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Ánh mắt của Lục vương phi chuyển động ở trên người của Sở Ly, lại như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía Lãnh Dĩnh.

Lãnh Dĩnh đi tới một bên khác của Lục Ngọc Dung, lén lút đánh giá nàng.

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng, thấp giọng nói:

- Họ Sở đã nói gì với ngươi?

- Hắn nói biểu tỷ thất bại.

- Hừ!

- Biểu tỷ thật sự đánh không lại được hắn sao?

- Đánh không lại.

- Hắn lợi hại như vậy sao?

- Bảo đại ca ngươi chớ có chọc hắn!

-... Đại ca sẽ không nghe muội.

- Hai người các ngươi đang nói thầm cái gì đó?

Lục vương phi cười nói:

- Nhìn đường một chút đi.

http://tieulun.hopto.org

- Mẫu thân, con đang có lời muốn nói cùng biểu tỷ mà.

Lãnh Dĩnh dịu dàng nói.

- Hai người các ngươi ấy...

Lục vương phi lắc đầu bật cười, nhìn về phía Tiêu Thi:

- Đã để Tiêu muội muội chê cười rồi.

Tiêu Thi cười cợt, liếc nhìn Sở Ly một chút.

Nàng biết quan hệ của Lục Ngọc Dung và Sở Ly phức tạp, xem sắc mặt của Lục Ngọc Dung, biết nàng lại ăn quả đắng ở trên người Sở Ly, cho nên nàng cảm thấy rất thoải mái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Kiêu Ngạo

Bãi săn hoàng gia cách cửa thành đông của Thần Đô không xa, tổng cộng chỉ có mười mấy dặm đường, cho dù mọi người cưỡi ngựa chậm rãi thì cũng sắp tới gần.

Thảo nguyên mênh mông bát ngát, ở giữa có vài rừng cây um tùm, đập vào mắt đều là màu xanh biếc dạt dào, sinh cơ bừng bừng.

Phong cảnh khác hẳn các thảo nguyên khác của Đại Quý, khiến cho mọi người cảm thấy mới mẻ mà lại yêu thích, đều coi đại điển săn bắn là chỗ du ngoạn thả lỏng.

Có điều đây chỉ là đối với các nữ nhân hoàng gia mà thôi, các hoàng Thế tử lại không nhàn nhã như vậy.

Cái gọi là đại điển săn bắn không phải là nơi hoàng Thế tử làm thợ săn, săn chim bay cá nhảy bên trong bãi săn này, mà hoàng Thế tử môn sẽ là con mồi, các binh sĩ lập được quân công ở trên chiến trường sẽ là thợ săn, săn các hoàng Thế tử.

Săn bắn đại điển không phải là trò đùa, mà là chiến trường chém giết chân chính, người thắng tích được quân công, hơn nữa không kém gì một trận đại chiến. Những quân công này đủ để khiến cho các binh sĩ dốc hết toàn lực, liều lĩnh, chỉ cần thắng được thì còn hơn một cuộc chiến sinh tử.

Dưới quân công, bọn họ sẽ mặc kệ hoàng Thế tử có quyền cao chức trọng ra sao, có thể trả thù bọn họ hay không, cứ nghĩ tới trước mắt rồi lại nói sau.

Huống hồ, đồng đội thậm chí võ lâm cũng sùng bái cường giả, cường giả vi tôn, có thể đánh bại được hoàng Thế tử, trái lại còn có thể làm cho hoàng Thế tử thấy mình lợi hại, nhớ kỹ mình, tương lai cũng có thể tin dùng mình.

Khi Sở Ly tới đây đã có mấy đội nhân mã tụ tập lại cùng một chỗ, nói giỡn, đùa, rất là ung dung thích ý.

Chờ khi nhìn thấy đám người Lục vương phi tới đây, lập tức có mấy đám người tới đây.

Lục vương phi giới thiệu Tiêu Thi cho chúng Vương Phi.

Sở Ly đứng ở một bên không lên tiếng, nhìn Tiêu Thi tự nhiên hào phóng hàn huyên chúng Vương Phi, thong dong mà bình tĩnh, thành thạo điêu luyện.

Nàng khí độ ung dung hào hoa phú quý, lại thêm có khuôn mặt đẹp vô song khiến cho chúng nữ ảm đạm phai mờ.

Hàn huyên một trận, Tiêu Thi cảm thấy mệt mỏi, Lục vương phi nhìn thấy tình hình này, biết thương thế của nàng còn chưa khỏe, thân thể chưa khỏi hẳn, cho nên mới lôi kéo mọi người đi tới bên kia, để nàng tới lương đình nghỉ ngơi một chút.

Sở Ly thúc giục thảo mộc linh khí tiến vào trong thân thể của Tiêu Thi, giúp cho tinh thần nàng trở nên chấn chấn.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đã chạy đi, tìm những tỷ muội khác chơi đùa, chỉ còn lại ba vị Vương Phi và Tiêu Thi, cùng với Sở Ly và Liễu Nhứ, Tuyết Lăng.

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn kéo tới, Lãnh Phong mang theo mấy thanh niên chạy về phía Sở Ly, dường như muốn phóng ngựa đạp hắn vậy.

Sở Ly bình tĩnh nhìn bọn họ.

Lãnh Phong và mọi người mạnh mẽ gìm dây cương lại, bảy con ngựa liên tục đứng thẳng người lên, đứng ở tại chỗ, bảy người Lãnh Phong vững vàng ngồi ở trên lưng ngựa.

Lãnh Phong trước tiên ôm quyền hành lễ với đám người Tiêu Thi.

Sau đó hắn nhìn về phía Sở Ly, lạnh nhạt nói:

- Sở Đại tổng quản, nghỉ một lúc không bằng ra ngoài đùa vui một chút đi!

Sở Ly lắc đầu:

- Đa tạ ý tốt của Phong Thế tử, ta thấy hay là quên đi.

- Sở Đại tổng quản, ở giữa nữ nhân thì có gì mà thú vị. Mọi người đều là nam tử hán đại trượng phu, cần phải làm chuyện đỉnh thiên lập địa, há có thể an phận bên trong son phấn, không biết tiến thủ như vậy chứ?

Lãnh Phong từ tốn nói.

Sở Ly nói:

- Phong Thế tử thứ lỗi, chức trách của Sở mỗ chính là bảo hộ cho Vương Phi an toàn, không thể tùy ý làm bậy.

- Nơi này là bãi săn của hoàng gia, nào có nguy hiểm gì chứ?

Lãnh Phong chỉ chỉ về bốn phía:

- Có các tinh binh thân trải qua trăm trận chiến canh gác, cho dù là có thích khách thì cũng không vào được, Sở Đại tổng quản không yên lòng như

vậy, lẽ nào là xem thường bọn họ hay sao?

Sở Ly cau mày, cười cợt:

- Lời ấy của Phong Thế tử nghĩa là sao?

Lãnh Phong bỗng cảm thấy phấn chấn, lớn tiếng nói:

- Tuy nói chúng ta cũng mang theo hộ vệ, nhưng vừa đến bãi săn thì đều để bọn họ nghỉ ngơi, có những tinh binh này canh gác, cũng không cần dùng tới những hộ vệ này. Sở Đại tổng quản theo sát Vương Phi, như không yên lòng, chẳng lẽ sợ có thích khách xông tới nơi này hay sao?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Các thanh niên bên cạnh hắn mồm năm miệng mười phụ họa.

Khi bọn họ nói chuyện lại có chút mất tập trung, ánh mắt đều không tự chủ được liếc nhìn về phía Tiêu Thi, bị khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Thi hấp dẫn, làm cho không có cách nào tự kiềm chế được.

Sở Ly cười cợt:

- Phong Thế tử đã hiểu lầm rồi, thứ ta đề phòng không phải là thích khách, tiểu thư bị thương chưa lành, bây giờ có bệnh quấn thân, lần này vì có cơ hội làm quen với các Vương phi cho nên mới cố mang theo thương thế đi ra ngoài.

- Đã có nha hoàn ở đây, không cần một đại nam nhân như ngươi chứ?

Lãnh Phong cười ha hả, nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Phong Thế tử, đây là chỗ luyện binh, là cơ hội khó có được để tích lũy kinh nghiệm chiến trận của chư vị Thế tử, không phải chỗ tranh đấu cá nhân. Những thị vệ như chúng ta làm trái với ý định ban đầu của thái tổ, Phong Thế tử thứ lỗi cho ta không thể vâng lời.

Sắc mặt của Lãnh Phong trở nên âm trầm lại.

Họ Sở này quá giả dối, mấy câu nói đã chuyển đề tài, trong lúc bất tri bất giác đánh bay chỉ trích của mình, thuận tiện còn đá mình một câu, giáo huấn mình một phen, thực sự là đáng trách!

Bỗng nhiên trong đám người có một đạo thanh âm quái gở truyền ra:

- Ngươi sợ sao?

Sở Ly híp mắt cười, liếc mắt nhìn Lãnh Đào, lại quay đầu nhìn về phía Tiêu Thi:

- Tiểu thư, hay là chúng ta tránh một chút đi.

Tinh thần của mọi người không tự chủ được bị Tiêu Thi hấp dẫn, nghe Lãnh Phong và Sở Ly nói cũng không tập trung được, khi nhìn thấy Sở Ly nói chuyện cùng Tiêu Thi thì mới bỗng cảm thấy phấn chấn.

Tiêu Thi lạnh nhạt liếc nhìn mọi người một chút, lại nhìn về phía Lãnh Phong:

- Phong Thế tử, là nữ nhân chúng ta quấy rầy hứng thú của các ngươi sao? Ở giữa nữ nhân không có tiền đồ, vậy các ngươi nên cách xa nữ nhân như chúng ta đi!

Mọi người tức thì nhìn về phía Lãnh Phong, không khỏi oán giận hắn đắc tội với giai nhân.

Lãnh Phong ôm quyền một cái, nghiêm mặt nói:

- Tam bá mẫu hiểu lầm rồi.

Tiêu Thi lắc bàn tay ngọc, không để ý tới lời giải thích của hắn:

- Ta mệt mỏi rồi, không có khí lực nói chuyện với người khác, xin mời!

Lãnh Phong hơi run lên, không nghĩ tới Tiêu Thi không khách khí như vậy.

Hắn thân là Thế tử của Cảnh Vương, được dính ánh sáng của Cảnh Vương, đi tới chỗ nào cũng được tươi cười chào đón, cho dù có chút người không nịnh nọt thì cũng sẽ không dùng mặt lạnh đối lập, một vị mỹ nhân tuyệt sắc như vậy lại lạnh lùng như thế lại càng làm cho hắn khó chịu.

Tiêu Thi xoay người nói:

- Tống tỷ tỷ, Tiết tỷ tỷ, các ngươi đi tìm Lục vương phi nói chuyện đi, ta đi vào trong đình ngồi một chút.

Sắc mặt của Lãnh Phong lại càng khó coi.

Lời này hiển nhiên Tiêu Thi đã nói, mình đồng lứa với bọn họ, cho nên không muốn nói chuyện với hắn.

Sở Ly cười nói:

- Lục vương phi rất bận rộn, chúng ta nên tìm nơi khác để nghỉ ngơi thì hơn.

- Hừm, rất tốt.

Tiêu Thi lười biếng khẽ gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người lập tức có chút cảm xúc quái dị, hận người đỡ nàng không phải là mình, mà lại là Liễu Nhứ và Tuyết Lăng.

Sở Ly ôm quyền một cái, cười nói:

- Phong Thế tử, chư vị, ta cáo từ trước!

Lãnh Đào đứng ở trong đám người cười lạnh một tiếng, tiếp tục quái gở nói:

- Nói không lại thì lại muốn trốn, thực sự là lợi hại!

Sở Ly cũng không thèm nhìn hắn, cùng với năm người Tiêu Thi đi tới một lương đình.

Lãnh Đào nói:

- Phong ca, tên này quá ngông cuồng!

- Im miệng!

Lãnh Phong nguýt hắn một cái.

Hắn có giận dữ tới mấy thì cũng nhìn thấu được Lãnh Đào không có ý tốt, gây xích mích, muốn để cho mình và Sở Ly đấu một trận.

Hắn không ngại đấu một trận cùng với Sở Ly, nhưng không muốn bị người khác lợi dụng, cho nên trong lòng cực kỳ căm ghét Lãnh Đào.

Lãnh Đào ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười hai tiếng khà khà không tiếp tục nói nữa.

- Lãnh Đào, không phải ngươi bị đập một bạt tai sao, tiến lên đòi lại đi!

http://tieulun.hopto.org

Có người cười nói.

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Nếu ta đánh thắng được hắn thì đã sớm đánh hắn chết rồi!

- Có điều quả thực tên này quá hung hăng, nên diệt niềm kiêu ngạo của hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Thân Vương

- Làm sao diệt sự kiêu ngạo của hắn chứ?

- Chuyện này rất dễ, không phải võ công của hắn lợi hại sao? Vậy chúng ta sẽ tập trung hộ vệ lại, vây công hắn!

Một thanh niên tướng mạo phổ thông cười gian nói, dương dương tự đắc:

- Hắn lợi hại đến đâu đi nữa, có thể lấy một địch mười sao?

- Ý này rất được!

- Có điều không thể nói là do chúng ta ra lệnh, chỉ nói những hộ vệ này không hợp với hắn, thấy dáng vẻ của hắn thanh cao cao ngạo, cho nên muốn lĩnh giáo một chút.

- Sau đó xảy ra chuyện gì cũng không bị đổ lên trên người chúng ta, để các hộ vệ đi đánh hắn đi, để xem hắn có biện pháp gì hay không. Hừ hừ, Đại tổng quản, nhìn hắn có bao nhiêu uy phong chứ!

- Đúng vậy đúng vậy, chúng ta có thân phận gì chứ, chấp nhặt với hắn đó là cất nhắc hắn!

- Phong ca, ngươi nói xem thế nào?

Bọn họ tha thiết nhìn về phía Lãnh Phong.

Lãnh Phong quét mắt nhìn mọi người một chút, lạnh lùng nói:

- Tẻ nhạt!

Lãnh Đào vội nói:

- Phong ca, ngươi đừng có làm mọi người mất hưng phấn như thế chứ, thật vất vả mới tìm được một trò vui như vậy!

- Đúng đó.

- Phong ca, không cần ngươi đứng ra, chúng ta ra mặt là tốt rồi!

- Có điều hai người hộ vệ của Phong ca thì chúng ta phải mượn tới, còn có Trần hộ vệ của tiểu Đào nữa.

- Trần lão? Vậy không được!

Lãnh Đào vội vàng lắc đầu nói:

- Trần lão sẽ không hồ đồ theo ta đâu, lời của ta nói không có tác dụng, hắn chỉ nghe phụ thân ta, còn quản ta nữa đó!

- Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của ngươi kìa!

Có người khinh thường nói:

- Đường đường là Thế tử lại bị một tên hộ vệ quản, quả thực đã làm chúng ta mất mặt!

- Như vậy ngươi có biện pháp gì không?

Lãnh Đào bĩu môi:

- Ai bảo phụ thân ta cho hắn quyền lớn như vậy chứ... Theo ta thấy, không cần Trần lão ra tay, hộ vệ của mấy người các ngươi tụ tập lại cũng đã đủ để

làm cho Sở Ly mất mặt rồi!

- Đúng!

Mọi người mồm năm miệng mười gật đầu.

Bọn họ đã sớm có bất mãn đối với Sở Ly, muốn giết chết nhuệ khí của Sở Ly.

Đại tổng quản An vương phủ, tuổi còn trẻ đã là nhất phẩm, tuy nói là từ phủ Quốc Công thăng lên, không phải là nhất phẩm của triều đình, nhưng phối hợp với chức vị Đại tổng quản của An vương phủ, quyền thế đã đủ kinh người, một câu nói ra, so với những thế tử như bọn họ còn hữu hiệu hơn rất nhiều.

Chuyện này đối với người xuất thân cao quý, tự cho mình là cực cao như bọn họ mà nói, quả thực không thể nhịn được nữa.

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Được chưa, các ngươi chính là một đám thành sự không đủ, bại sự có thừa!

- Phong ca, ngươi đừng có dội nước lạnh như vậy chứ, không bằng thử nghĩ xem có kế nào hay hơn không.

Có người kêu lên:

- Mọi người sẽ nghe lời ngươi.

- Đúng vậy đúng vậy, Phong ca, tên này quá ngông cuồng, đến dạy dỗ cho hắn chút, bằng không, hoàng Thế tử như chúng ta sẽ bị hắn đạp ở dưới chân, sau này còn mặt mũi nào đi lại ở trong thành được chứ?

- Sở Ly khinh công tuyệt đỉnh, các ngươi có dùng nhiều người vây công hơn nữa cũng không có tác dụng!

Lãnh Phong nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Có người có chút không rõ nói:

- Vây công còn không có tác dụng, cũng không thể một mình đơn đấu chứ?

- Có một biện pháp.

Lãnh Phong lạnh nhạt nói:

- Đối phó với Tiêu vương phi.

- Tiêu vương phi...

Mọi người chần chờ.

Trước mắt bọn họ không khỏi hiện ra khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Thi, đôi mắt sáng tựa như hồ sâu, cả đám liên tục quay đầu nhìn về phía chòi nghỉ mát xa xa.

Chúng nữ đang ngồi ở bên trong tiểu đình, mà Sở Ly thì lại đứng ở ngoài đình.

Áo bào trắng phiêu dật, hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhìn chăm chú vào thảo nguyên, trên người toả ra một luồng khí tức không tên cô tịch.

- Tiểu tử này đang làm gì vậy?

- Thật là đáng ghét.

Có người xem thường hừ lạnh nói:

- Cố tình ra vẻ thâm trầm!

Lãnh Phong nói:

- Tiêu vương phi mới là tử huyệt của hắn, mọi người không cần công kích Tiêu vương phi thật, chỉ cần nhằm về phía Tiêu vương phi thì Sở Ly sẽ không thể không chiến.

- Ý đồ này rất tốt, không mạnh mẽ trừng trị hắn một trận, thực sự không hết giận được!

- Được, mọi người đồng thời tập trung hộ vệ lại, mai phục trên đường quay về, mạnh mẽ giáo huấn hắn một lần, để hắn không ngóc đầu lên được.

- Cứ quyết định như thế đi, Phong ca, có được không?

Lãnh Phong lạnh nhạt nói:

- Ta không nghe thấy cái gì, cái gì cũng không biết.

- Ha ha, được được, chuyện này không liên quan tới Phong ca!

Mọi người cười ha hả, nhưng ở trong tối lại mắng không ngớt.

Thật là giảo hoạt, một khi có việc sẽ trốn tránh trách nhiệm, còn cố tình ra vẻ thanh cao.

Cho dù bọn họ oán thầm không ngớt, thế nhưng lại không biểu hiện ra, vẫn cười vui vẻ như cũ.

http://tieulun.hopto.org

Ai bảo phụ thân của người ta là Cảnh Vương chứ, bản lĩnh đầu thai của mình không đủ, có khóc cũng không làm gì được, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

…

Sở Ly nhìn tình cảnh náo nhiệt, bỗng nhiên lại cảm thấy nhớ nhung Tiêu Kỳ.

Cũng không biết có phải nàng còn đang bế quan hay không.

Cảnh giới Thiên Thần không dễ tấn thăng như vậy, cho dù nàng luyện Thái thượng kiếm kinh thượng cổ cũng thế.

Mình cũng phải thêm chút sức lực, nàng bước lên cảnh giới Thiên Thần, mình vẫn còn là Thiên Ngoại thiên, phải ngước lên nhìn nàng thì làm sao có khả năng đánh vỡ Thái thượng vong tình của nàng, một lần nữa đoạt lại phương tâm của nàng cơ chứ?

Nghĩ tới đây hắn có một loại cảm giác gấp gáp, hận không thể lập tức tìm thấy con đường cao thủ Thiên Thần, bước lên con đường truy cầu cảnh giới.

Đáng tiếc hiện tại có gấp cũng vô dụng.

Lúc này có ba tên kỵ sĩ phóng ngựa mà đến, tuấn mã bỗng nhiên dừng lại.

Sở Ly nhìn về phía ba kỵ sĩ này.

Một là một lão giả áo tím, hai người trung niên khác thì lại người mặc thiết giáp, lập lòe tỏa sáng ở dưới ánh mặt trời.

Lão giả áo tím hạc phát đồng nhan, một thân tu vi Thiên Ngoại thiên, hai mắt lấp lánh, như có thể nhìn thấu lòng người.

- Chư vị hoàng Thế tử!

Lão giả áo tím trầm giọng nói.

Các hoàng Thế tử chung quanh liên tục đi tới, ôm quyền hành lễ.

Các nữ tử thì lại không nhúc nhích, vẫn nói tiếp lời đang dang dở.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đi tới bên người Sở Ly, Lãnh Tình từ tốn nói:

- Bảo Thân vương, thân đệ đệ của hoàng thượng, cùng một mẫu thân.

Sở Ly gật đầu.

Vị Bảo thân vương này tu vi cao thâm, hắn là đạt được linh dược và kỳ công từ cấm cung, khí thế như núi như biển, rồi lại thu liễm vào trong đó, người ngoài khó tra xét được. Nếu như mình không dùng Thiên Ma công thì tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

- Mười hai lần săn bắn đại điển năm nay đều là do Bảo thân vương chủ trì.

Lãnh Tình nói:

- Bảo thân vương thiết diện vô tư, không ai dám làm càn!

Lãnh Thu vui vẻ ra mặt:

- Đám người Lãnh Đào lại xui xẻo rồi, thật là thoải mái!

Sở Ly nói:

- Mỗi lần săn bắn đại điển, ai thắng nhiều nhất?

- Trong các hoàng Thế tử hầu như không có ai chiến thắng.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Tình lạnh nhạt nói:

- Để bọn họ tới đây chịu đòn là bởi vì muốn bọn họ biết binh hung chiến hiểm, nếu bọn họ thắng thật thì mặt mũi của những binh sĩ kia ở đâu cơ chứ?

- Một lần cũng không thắng được sao?

Sở Ly nói.

Lãnh Tình nói:

- Từng có một lần, Lãnh Phong bố trí mai phục, thắng hiểm một lần.

Sở Ly nhẹ nhàng gật đầu:

- Xem ra vị Phong Thế tử này có mấy phần bản lĩnh mang binh đó.

- May mắn mà thôi.

Lãnh Tình cười lạnh một tiếng:

- Cũng là do những binh sĩ kia sơ ý bất cẩn, không coi trọng đám người Lãnh Phong, mới để hắn đắc thủ. Từ sau lần đó, bọn họ không vượt qua được một lần nào, tất cả đều bị đánh đến mức rất thảm!

- Những binh sĩ này thực sự dám xuống tay ác độc sao?

- Lên trên chiến trường, bọn họ sẽ mặc kệ ngươi có phải là hoàng Thế tử hay không đó!

Lãnh Tình nói:

- Huống hồ mỗi người đều có khôi giáp, che khuất mặt, lại còn để các hoàng Thế tử phân tán đến bên trong mấy đội nhân mã, tranh đấu với nhau.

- Phân thành mấy đội?

Sở Ly hỏi.

- Bình thường là năm đội.

Lãnh Tình nói:

- Có lúc là ba đội, xem ý nghĩ lúc đó Bảo thân vương ra sao đã.

Lãnh Thu ở một bên không chen miệng vào được, nàng cười nói:

- Đại tỷ cảm thấy rất hứng thú đối với những chuyện này.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Tình cô nương thích nghiên cứu binh thư hay sao?

- Tùy tiện nhìn một chút mà thôi.

Lãnh Tình lạnh nhạt nói.

Sở Ly không biết Lãnh Tình có sở thích như vậy, không trách được nàng lại bỗng nhiên đi tới nói chuyện với mình.

- Ta là thân nữ nhi, yêu thích binh thư chỉ là giải buồn mà thôi.

Lãnh Tình nói.

Sở Ly gật gù.

Đại Quý có không ít nữ cao thủ võ lâm, nhưng không có nữ tướng quân, cũng không có nữ binh, nữ tử không ra chiến trường là thông lệ của Đại Quý.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Không Thích Hợp

Sở Ly nói:

- Chiến trường đối với nữ nhi mà nói, quả thực rất không thích hợp, có điều thuật vận dụng binh thư rất rộng, không chỉ ở chiến trường mà bình thường cũng có thể sử dụng.

Lãnh Tình từ tốn nói:

- Nơi nào cũng vô dụng, bởi vì ta là nữ nhân.

Sở Ly cười cười, không lên tiếng.

Lãnh Thu nói:

- Sao lại vô dụng được chứ, Lục Ngọc Dung kia kìa, có người nói nàng làm phủ Nhân Quốc Công đó, chỉ huy các hộ vệ phủ Quốc Công đánh cho các cao thủ võ lâm tan rã, rất lợi hại!

- Còn không phải chịu thiệt ở trong tay Đại tổng quản hay sao?

Lãnh Tình nói.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Tình cô nương, đừng nghe bên ngoài đồn đại, đều là khuyếch đại mà thôi. Kỳ thực Lục Ngọc Dung không ăn thiệt thòi gì quá lớn.

- Đúng vậy.

Lãnh Thu vội vàng gật đầu nói:

- Trước khi Đại tổng quản xuất hiện thì Lục Ngọc Dung đã trăm trận trăm thắng, chưa bao giờ bị thua. Đại tỷ tâm tư kín đáo, nếu có thể chỉ huy binh mã thì nhất định cũng có thể trăm trận trăm thắng.

Sở Ly cười lớn, lời này của Lãnh Thu quả thực không thể tin tưởng được.

Hắn cười nói:

- Tình cô nương, kỳ thực then chốt vận dụng binh thư không phải là mưu lược, mà là lòng người, chỉ có nắm rõ tỉ mỉ đối với lòng người thì mới có thể thi triển mưu lược, không nhìn thấu lòng người, mưu lược cao minh đến đâu cũng vô dụng.

- Lục Ngọc Dung có bản lĩnh như vậy sao?

Lãnh Tình nói.

Sở Ly nói:

- Tình cô nương, ngươi chú ý tới hành động của Lục Ngọc Dung sao?

- Đúng vậy.

Lãnh Tình chậm rãi gật đầu.

Từ trước cho tới nay nàng đang suy nghĩ chiến thư, binh thư, phóng tầm mắt ra toàn bộ dân gian Đại Quý, trong các nữ tử, duy chỉ có Lục Ngọc Dung là có mưu kế lợi hại nhất, lực ép nam nhân, không người nào có thể ức chế được.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó xuất hiện một Sở Ly, mới miễn cưỡng ép được danh tiếng của Lục Ngọc Dung một chút.

Sở Ly nói:

- Không biết ngươi có thể nhìn ra được hay không, Lục Ngọc Dung có thể nhìn ra được tâm tư của người khác.

- Nhìn ra tâm tư của người khác?

Lãnh Tình nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Thấy rõ tỉ mỉ, nhắm thẳng vào lòng người. Lục Ngọc Dung có năng lực như vậy, thông qua lời nói của người khác mà biết được tâm tư, tuy rằng không thể nói là không có sơ hở nào, nhưng cũng đúng tám chín phần mười, đây mới là gốc rễ của mưu trí.

- Thì ra là như vậy...

Lãnh Tình đăm chiêu liếc mắt nhìn ra phía xa xa.

Lục Ngọc Dung đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Lục vương phi, Lãnh Dĩnh thì lại cười duyên.

Hai kỵ sĩ trung niên thủ hộ ở dưới lầu, Bảo thân vương một thân một mình leo lên trên lầu cao.

Sở Ly đánh giá tòa lầu cao này một chút.

Cao ước chừng ba mươi thước, diện tích hơn một trăm trượng, phong cách cổ điển, được nhiều tảng đá dựng nên, trải qua bao nhiêu năm mưa gió, vết tích loang lổ tang thương hiện đầy ở chung quanh.

http://tieulun.hopto.org

Bảo thân vương lên lầu, vịn lan can, áo bào màu tím bay phần phật, mắt nhìn mọi người, cất giọng nói:

- Quy củ của săn bắn đại điển ta sẽ không nói nhiều, chỉ căn dặn các ngươi một câu.

Âm thanh của Bảo thân vương rõ ràng, vang lên ở bên tai của mỗi người:

- Nơi này chính là chiến trường, bên người các ngươi là chiến hữu của mình, nhưng đối mặt với kẻ thù của mình, thứ các ngươi phải làm chỉ có một, bảo vệ chiến hữu, tiêu diệt kẻ địch... Lần này chia làm năm đội, đội nào có được thắng lợi, mỗi người sẽ nhận được quân công quân đội trung phẩm một lần!

- Đi đổi áo giáp đi!

Các binh sĩ nhiều đội và các hoàng Thế tử tụ tập lại, sau đó tiến vào trong một khu rừng rậm rạp cách đó không xa.

Sở Ly mở Đại Viên Kính Trí ra, nhìn bọn họ tiến vào rừng rậm, đầu tiên là mỗi người lĩnh một bộ khôi giáp, sau khi mặc xong lại đứng lên, đội mũ vào, mặt lập tức bị che khuất, sau đó bắt đầu lấy yêu bài ra từ trong một cái rương.

Yêu bài có màu nào thì trên cánh tay sẽ cột vải màu đó.

Rất nhanh năm đội nhân mã đã phân tán ra.

Mang theo khôi giáp, sau khi người tới, cho dù là người thân cận cũng không nhận ra được đối phương, hoàng Thế tử và binh sĩ đã hình thành một khối.

Cho dù là ánh mắt nhạy cảm có thể thấy được, thế nhưng vào lúc này

cũng không kịp nhớ ra thân phận của đối phương.

Hoàng Thế tử cũng không nhận ra được mình, khi đó hoàn toàn không cần thiết hạ thủ lưu tình, quân đội trung phẩm không phải là thứ lúc nào cũng có!

- Hồng đội, đây là đồ hành quân của các ngươi, lam đội, đây là đồ của các ngươi... được rồi, mọi người chuẩn bị xuất phát, ở bên kia có đồ ăn cho ngựa và nước, còn lại tùy các ngươi!

Một hán tử trung niên thét to, nói.

Tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, từng đội từng đội kỵ binh khôi giáp chỉnh tề chậm rãi đi ra khỏi rừng rậm.

Chúng nữ than thở đánh giá bọn họ.

Dưới ánh mặt trời, khôi giáp của bọn họ lập lòe tỏa sáng, thiết khôi che mặt lại càng như tôn thêm mấy phần nghiêm ngặt và dữ tợn, khí tức chiến tranh máu và lửa phả vào mặt bọn họ.

Bọn họ như khoe khoang vậy, chậm rãi cưỡi ngựa đi qua từ trước mặt của chúng nữ, một đội hai mươi người, rất nhanh đã biến mất ở trong thảo nguyên xa xa.

- Oa...

Lãnh Thu than thở.

Lãnh Tình cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bọn họ, mãi đến khi bọn họ biến mất ở bên trong tầm nhìn thì đôi mắt sáng của nàng mới không ngừng lập lòe.

Sở Ly đăm chiêu nhìn một kỵ binh.

Lãnh Thu quay đầu nhìn hắn:

- Đại tổng quản, uy phong không?

- Đúng là rất uy phong.

Sở Ly cười nói:

- Bọn họ đều là tinh nhuệ đến từ biên cương hay sao?

- Đương nhiên là vậy rồi.

Lãnh Thu cười nói:

- Đều là người có được chiến công, có người nói tất cả mọi người ít nhất cũng giết qua hai thiết kỵ của Đại Liêu, rất là lợi hại!

Sở Ly gật gù.

Lãnh Tình nói:

- Đại tổng quản đã nhìn ra vấn đề gì rồi sao?

Ánh mắt của nàng cũng đủ nhạy cảm, đã nhìn ra biểu hiện của Sở Ly rất khác thường.

Sở Ly cau mày nói:

- Có một kỵ binh không quá thỏa đáng.

- Không quá thỏa đáng?

Lãnh Tình ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Có gì mà không thoả đáng chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm không nói, ở trong đầu tua lại hành động của tên kỵ binh kia từng lần một.

- Đại tổng quản, rốt cuộc ngươi nói vậy là có ý gì?

Lãnh Tình nhíu mày nói.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Theo lý thuyết, không nên có chuyện này... Tình cô nương, ngươi đi nói một câu với Bảo thân vương bên kia đi, lo trước khỏi hoạ.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Lãnh Tình bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Khả năng có một ám điệp trà trộn vào trong này.

- Nội gian?

Lãnh Tình ngẩn ra, lập tức lắc đầu:

- Không thể!

Những binh lính tinh nhuệ này đều trải qua vô số tầng thẩm tra, bảo đảm mỗi một người đều là dòng dõi thuần khiết, không hề có một chút chỗ khả nghi nào cả. Bằng không không thể đưa tới Thần Đô, mà lại có thể giao chiến cùng các hoàng Thế tử được.

Sở Ly cười nhẹ:

- Ta cũng cảm thấy không thể, nhưng ta lại tin tưởng con mắt của mình

hơn... Đúng hay sai đều nói một tiếng cho Bảo thân vương, tránh cho thật sự xảy ra chuyện gì, như vậy sẽ không tốt lắm đâu.

- Bảo thân vương sẽ không tin tưởng.

Lãnh Tình lắc đầu nói:

- Nhất định sẽ mắng Đại tổng quản ngươi một trận, nói ngươi muốn làm náo động.

Sở Ly bật cười:

- Cho dù bị mắng một trận thì cũng tốt hơn là không nói gì cả.

- Đúng vậy đại tỷ, hay là nói một tiếng đi.

Lãnh Thu vội vàng gật đầu:

- Đại tổng quản sẽ không tính sai đâu!

Lãnh Tình trừng nhìn muội muội một chút, bất đắc dĩ than thở:

- Được rồi, cứ làm càn theo ngươi một lần đi, lần này xem như danh tiếng của Sở Đại tổng quản sẽ càng vang xa hơn đó!

Sở Ly cười cợt.

Lãnh Tình không cưỡi ngựa, nhấc váy áo đi tới trước lầu cao sừng sững.

Hai kỵ sĩ trung niên lẳng lặng đứng ở trước lầu cao.

Lãnh Tình ôm quyền một cái, báo cáo mình có chuyện quan trọng muốn nói với Bảo thân vương, hai kỵ sĩ nhường đường, để cho nàng lên lầu.

Hành động của nàng đã khiến cho chúng nữ chú ý.

http://tieulun.hopto.org

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung híp lại, liếc mắt nhìn Lãnh Tình, lại nhìn về phía Sở Ly, mơ hồ cảm thấy chỉ sợ hành động của Lãnh Tình không thoát khỏi quan hệ với Sở Ly.

Lãnh Tình cẩn thận từng li từng tí một giẫm lên trên cầu thang, đi lên lầu.

Nàng có chút sốt sắng, bị mọi người nhìn chằm chằm vào từng hành động của mình, làm cho nàng có một loại cảm giác kỳ dị, nàng phát hiện ra tuy mình căng thẳng nhưng cũng không sợ sệt. Đồng thời còn có vẻ hưng phấn, đầu óc tỉnh táo như trước nay chưa từng có.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Nội Gian

Bảo thân vương quay lưng về phía nàng, nhìn về phía các kỵ binh xa xa, áo bào tím bị gió thổi bay phần phật.

Đứng ở chỗ này, tầm nhìn rất trống trải, toàn bộ thảo nguyên đều hiện ra ở trước mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng các kỵ binh đã chia ra thành năm đường, tiến về các phương hướng khác nhau, tốc độ cực nhanh.

- Ngươi là đại nha đầu của An Vương gia sao?

Bảo thân vương quay đầu lại đây, hai mắt sáng quắc, dường như đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

- Lãnh Tình bái kiến Hoàng thúc tổ.

Lãnh Tình nhẹ nhàng thi lễ.

Bảo thân vương vung vung tay, hỏi:

- Có cái gì muốn nói vậy?

- Hoàng thúc tổ, Đại tổng quản quý phủ ta nói, bên trong các kỵ binh có nội gian lẫn vào.

Lãnh Tình trầm ổn nói.

Không giống như trong tưởng tượng trước đó của nàng, Bảo thân vương nghe xong lời này, ánh mắt trở nên yên tĩnh:

- Ồ, có nội gian? Sao hắn lại kết luận có nội gian cơ chứ?

Lãnh Tình lắc đầu một cái.

- Nha đầu, ngươi cảm thấy thế nào?

Bảo thân vương cười nói.

Ngữ khí của hắn rất hòa ái, không có nghiêm khắc như trong truyền thuyết.

Lãnh Tình không bình tĩnh được nữa mà chậm rãi nói:

- Ta cảm thấy không thể, mỗi một người ở nơi này đều phải trải qua vô số tầng kiểm tra mới đi vào được, nhiều tầng kiểm tra như vậy, không thể bị nội gian trà trộn vào được mới phải.

- Nếu như thật sự có thể có nội gian trà trộn vào, như vậy chúng ta phải cẩn thận.

Bảo thân vương lắc đầu cười nói:

- Những tinh nhuệ này phải tiến cung gặp hoàng đế, khi gặp hoàng đế phát rồ thì sao có thể chịu được, khi đó sẽ có rất nhiều người rơi đầu!

-... Vâng.

Lãnh Tình lại có chút tin tưởng Sở Ly.

Đại tổng quản tâm tư kín đáo, há có thể không nghĩ tới chuyện này cơ chứ? Còn quyết định nói cho Bảo thân vương, hiển nhiên chuyện này rất có khả năng là sự thật.

Bảo thân vương thở dài:

- Đại tổng quản nhà ngươi tên là Sở Ly đúng không?

- Hoàng thúc tổ cũng biết Đại tổng quản sao?

- Đương nhiên đã nghe qua.

Bảo thân vương cười nói:

- Nhất phẩm trẻ tuổi nhất, sao có thể không biết được chứ... Phủ Dật Quốc Công cũng thật sự dám làm bừa, Tiêu Quốc Công bế quan, công tử Tiêu gia cũng là nhân vật lợi hại đấy, không ngờ lại dám nâng một người lên làm nhất phẩm!

- Hoàng thúc tổ, như vậy nội gian thì sao…

Lãnh Tình chần chờ hỏi.

Bảo thân vương nói:

- Như vậy đi, dẫn Sở Ly tới đây ta hỏi một chút, cũng không thể coi thường nhất phẩm trẻ trung nhất được, nói không chừng thật sự hắn có phát hiện kinh người gì đó, làm lặng lẽ một chút, đừng lộ ra.

- Vâng.

Lãnh Tình gật đầu.

Bảo thân vương nói:

- Chuyện này không thể lộ ra, nha đầu ngươi cũng biết nặng nhẹ rồi đó.

- Vâng, Hoàng thúc tổ, ta hiểu rõ.

Lãnh Tình nhẹ nhàng nói.

http://tieulun.hopto.org

- Đi đi.

Bảo thân vương vung vung tay.

Lãnh Tình cẩn thận từng li từng tí một lui ra.

Tuy nói Bảo thân vương hòa ái dễ gần, thế nhưng nàng vẫn cảm giác được sau lưng đã đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, đứng ở trước mặt đối phương nàng sẽ cảm thấy căng thẳng.

Nàng đi tới gần Sở Ly rồi nói mấy câu, lại có chút lo lắng nhìn hắn.

Nếu như không phải, nhất định Sở Ly sẽ không có quả ngon để ăn.

Sở Ly sải bước đi tới trước lầu cao, leo lên trên lầu.

Chúng nữ đều nhìn thấy chuyện này ở trong mắt, cả đám thấp giọng nghị luận, không biết là vì chuyện gì.

Lục Ngọc Dung nhíu mày, một mặt nói chuyện cùng Lãnh Dĩnh, một mặt ngẩng đầu nhìn lầu cao một chút.

Bảo thân vương chắp tay đứng ở trước lan can, áo bào tím phiêu dật, quay lưng về phía Sở Ly, khí thế trên người như núi như biển, đè ép về phía hắn.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí, thần trí tỉnh táo, không để ý tới khí thế áp bách, hắn ôm quyền ôn hòa nói:

- Sở Ly bái kiến Bảo thân vương.

- Ta ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu.

Bảo thân vương quay đầu nhìn về phía sau, khí thế khổng lồ hơi thu lại, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, giống như vừa nãy chỉ

là ảo giác của Sở Ly vậy.

- Không dám.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười.

Bảo thân vương trầm giọng nói:

- Ngươi nói bên trong kỵ binh có nội gian sao?

Sở Ly cười cười.

Nhìn qua, Bảo thân vương trầm ổn thong dong, rất giống không vội một chút nào, thế nhưng hắn có thể nhìn ra được, trong lòng Bảo thân vương tuyệt nhiên không bình tĩnh giống như bề ngoài.

Chuyện này liên quan quá lớn, một khi là thật, như vậy không biết sẽ có bao nhiêu quan chức xuống ngựa, cho dù thân là Bảo thân vương, nghĩ tới chuyện này trong lòng hắn cũng có chút hoảng sợ.

- Nếu như ta không nhìn lầm, có một nội gian!

- Có chứng cứ gì không?

Bảo thân vương cau mày nói:

- Những người này đều được chọn lựa rất kỹ, hầu như không thể có nội gian được!

Sở Ly nói:

- Bảo thân vương có biết ta ở phủ Quốc Công làm cái gì không?

- Thiên Linh viện?

http://tieulun.hopto.org

Bảo thân vương chậm rãi nói:

- Nghe nói ngươi chuyên môn phụ trách tra xét nội gian?

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Tiểu tử tuy tuổi trẻ, thế nhưng lại rất có kinh nghiệm đối với tra xét nội gian, thứ dựa vào không phải chứng cứ mà là trực giác, ta không nhìn lầm, vị ám điệp này hẳn là một vị cao thủ Thiên Ngoại thiên!

- Không thể!

Bảo thân vương trầm giọng nói.

Sở Ly cười nói:

- Làm sao không thể được chứ?

- Nếu như là cao thủ Thiên Ngoại thiên dị vực tiến vào Thần Đô, tuyệt đối sẽ bị hộ vệ cấm cung phát hiện ra, sau đó giám thị!

- Nhưng nếu như hắn có thể ẩn giấu tu vi của bản thân thì sao?

- Cao thủ tiên thiên còn có thể ẩn giấu, cao thủ Thiên Ngoại thiên thì lại như ánh đèn ban đêm, làm sao có khả năng ẩn giấu được chứ?

Bảo thân vương lắc đầu bật cười:

- Những phương pháp được truyền lưu trong chốn võ lâm cũng vô căn cứ, không gạt được cao thủ Thần Đô, trong cấm cung có phương pháp chuyên môn trị loại này.

Sở Ly nói:

- Vị cao thủ này có thể giấu giếm được mọi người, còn dùng cách gì phải hỏi hắn... Đến đây là hết lời, có tin hay không là tùy Vương gia.

Bảo thân vương nắm chặt lan can, đang cân nhắc được mất.

Một khi săn bắn đại điển xảy ra chuyện, như vậy không chỉ riêng gì tôn thất chấn động, triều đình cũng chấn động, tuyệt không là việc nhỏ. Mà nếu như mình hưng sư động chúng, cuối cùng lại không có chuyện gì thì cũng sẽ bị người ta lấy làm nhược điểm để chế nhạo.

Một lát sau, Bảo thân vương chậm rãi nói:

- Tuy nói có nguy hiểm hưng sư động chúng, nhưng phàm là mọi chuyện không thể không có vạn nhất, không thể không đề phòng... Là người nào?

- Một kỵ binh trong hồng quân.

Sở Ly nói.

Bảo thân vương nhìn chăm chú vào hắn thật sâu.

Sở Ly mỉm cười đối mặt.

- Được, bản vương sẽ tin ngươi một lần!

Bảo thân vương trầm giọng nói:

- Chỉ mong vị nhất phẩm trẻ trung nhất như ngươi đừng có để bản vương thất vọng!

Sở Ly cười nói:

- Chắc chắn sẽ không để thân vương thất vọng đâu.

http://tieulun.hopto.org

Bảo thân vương gật gù, trầm giọng nói:

- Điều hồng đội trở về!

- Vâng!

Kỵ sĩ trung niên ở dưới đáp một tiếng.

Kỵ sĩ trung niên tung người lên ngựa, thúc giục tuấn mã vội vã rời đi, trong nháy mắt đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Mọi người sôi nổi nghị luận.

Lãnh Tình bị gọi đến bên trong tiểu đình, Lục Ngọc Dung và Lục vương phi Lãnh Dĩnh cũng tiến vào tiểu đình theo.

- Tình nhi, con đã nói cái gì với Bảo thân vương vậy?

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Làm sao lại bắt chuyện với Đại tổng quản chứ?

Lãnh Tình nhìn chung quanh một chút, lắc đầu một cái.

- Nha đầu nhà con, nói mau đi!

Tống Lưu Ảnh tức giận.

Lãnh Tình lạnh nhạt nói:

- Mẫu thân, không thể nói.

- Con...

Tống Lưu Ảnh nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc cười nói:

- Đây nhất định là dặn dò của Bảo thân vương, có đúng không?

Lãnh Tình gật đầu.

Lục Ngọc Dung cười khanh khách nói:

- Để ta đoán chút xem nào, là Sở Ly phát hiện ra vấn đề chứ gì?

Đôi mắt sáng của Lãnh Tình liếc nhìn nàng một cái thật sâu, âm thầm cảm thán, Sở Ly nói không sai, năng lực quan sát của Lục Ngọc Dung quả thực nhạy cảm kinh người.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nhất định vấn đề này không phải chuyện nhỏ, vì lẽ đó không thích hợp để lộ ra, mà thứ Sở Ly am hiểu nhất chính là cái gì chứ?

- Là cái gì?

Lãnh Dĩnh hiếu kỳ hỏi.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Tiểu Dĩnh, ngươi biết trước đây Sở Ly làm gì ở phủ Quốc Công không?

- Không biết.

Lãnh Dĩnh lắc đầu một cái.

Tuy rằng nàng rất hiếu kỳ đối với Sở Đại tổng quản này, nhưng không đến nỗi sùng bái tới mức cẩn thận đi tìm hiểu như vậy.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn là tổng quản Thiên Linh viện, Thiên Linh viện là nơi chuyên môn thanh tra nội gian của phủ Quốc Công, vì lẽ đó ngươi đã biết thứ Sở Ly am hiểu nhất là gì rồi chứ?

- Bắt nội gian?

Lãnh Dĩnh nói.

Lục Ngọc Dung gật gù:

- Nói như thế, Sở Ly đã phát hiện ra những bên trong tinh binh này có nội gian sao?

Ánh mắt trong trẻo như nước của rơi xuống trên mặt của Lãnh Tình.

Lãnh Tình nhếch môi đỏ không nói một lời.

Nhưng từ vẻ mặt của nàng mọi người đã nhìn ra, biết Lục Ngọc Dung đã đoán đúng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Chất Vấn

- Chuyện này là chuyện không thể nào!

Lục vương phi lắc đầu nói.

Mọi người đều nhìn về phía nàng.

Trên gương mặt đoan trang xinh đẹp của Lục vương phi lộ ra nụ cười:

- Theo ta được biết, những kỵ binh tinh nhuệ này tiến vào Thần Đô cần trải qua ba tầng thẩm tra, phủ tướng quân, bộ binh và bí vệ cấm cung, chỉ cần thân thế hơi có chút hàm hồ thì sẽ không thể xuất hiện ở Thần Đô được.

Vẻ mặt của chúng nữ như bừng tỉnh.

Tuy các nàng biết những kỵ binh này khó tiến vào Thần Đô, cũng sẽ trải qua từng tầng thẩm tra, nhưng lại không biết rốt cuộc sẽ phải qua những tầng nào. Nhưng Lục vương phi vừa nói như thế, các nàng đã hiểu rõ, ngẫm lại cũng đã cảm thấy nghiêm ngặt chặt chẽ, nội gian không tiến vào bên trong kỵ binh được.

Phủ tướng quân, bộ binh, thậm chí bí vệ cấm cung đều là do tinh anh tạo thành, nội gian lợi hại đến đâu thì cũng đừng mong giấu diếm được những người thông minh như bọn họ. Sợ rằng ngay cả Lục Ngọc Dung cũng không nhúng tay vào được.

- Cô cô, ta không biết nội gian sao mà tiến vào được trong đám kỵ binh.

Lục Ngọc Dung cười tủm tỉm nói:

- Nhưng ta biết bản lĩnh của Sở Ly, tất cả nội ứng của ta ở phủ Dật Quốc Công đều bị hắn quét sạch, có rất nhiều người còn chưa làm gì, còn chưa để lộ ra dấu hiệu thì đã bị hắn nhổ rồi.

- Sở Ly có bản lĩnh như vậy sao?

Lục vương phi kinh ngạc.

Nàng cũng không phải là thiên kim tiểu thư khuê các, cho nên cũng biết được sơ sơ đối với những việc này.

Những nội gian này chưa làm gì, như vậy sẽ không có hành động gì, cũng sẽ không gây ra hoài nghi.

Mà bản lĩnh của Lục Ngọc Dung nàng cũng biết, những nội ứng này hành động độc lập, không biết đồng bạn, vậy mà cũng bị nhổ sạch. Như vậy chỉ có thể nói quả thật Sở Ly có bản lĩnh rất kinh người.

Lục Ngọc Dung cười tủm tỉm nhìn Lãnh Tình:

- Làm sao hắn thấy được vậy?

Lãnh Tình lắc đầu.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Là thật hay là giả, rất nhanh sẽ biết rõ được.

Lúc nói chuyện, một đội kỵ binh trên cánh tay buộc vải hồng ầm ầm đi tới, dừng lại ở dưới lầu, không nhúc nhích, giống như định thân tại chỗ vậy.

Đội kỵ binh này có hai mươi hai người, khi phóng ngựa lại có tư thế thiên

quân vạn mã.

Bọn họ ngồi ở trên ngựa không nhúc nhích, tuấn mã cũng bất động, tỏa ra khí thế ép người không tên.

Khôi giáp dưới ánh mặt trời tỏa ra hàn quang lập loè, mũ giáp che khuất khuôn mặt, có vẻ dữ tợn khủng bố, dường như là quỷ quái thu gặt mạng người vậy.

- Chúng ta đi xuống xem một chút đi.

Bảo thân vương nói.

Sở Ly nói:

- Vương gia không sợ gây ra nổi loạn sao?

- Chỉ cần chứng cứ xác thực, bọn họ có lời gì để nói chứ?

Bảo thân vương lắc đầu nói:

- Nếu như mang từng người ra hỏi thì sẽ làm cho mọi người hoài nghi, không bằng cứ hỏi ở trước mặt tất cả mọi người đi!

- Cũng tốt.

Sở Ly gật gù.

Bảo thân vương tâm tư kín đáo, từng bước cẩn thận, không cho người ta chỗ để mượn cớ, thực sự không giống diễn xuất thân vương, làm cho người ta có cảm giác như băng mỏng trên giày vậy.

Xem ra vị thân vương như hắn cũng không dễ làm như vậy, không phong quang giống như trong tưởng tượng của người khác.

Hai người đi tới dưới lầu, đứng ở trước mặt hai mươi hai tên kỵ sĩ.

Ánh mắt của hai mươi hai kỵ sĩ xuyên qua khôi giáp rơi xuống trên người hai người, trên người tỏa ra sát khí um tùm.

Bảo thân vương quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Người nào?

Sở Ly chỉ chỉ.

Bảo thân vương đánh giá kỵ sĩ mà Sở Ly chỉ.

Thân thể cao lớn, ở bên trong hai mươi hai kỵ sĩ như hạc đứng trong bầy gà, ngay lập tức nhận ra được, sát khí trên người cũng giống như thật, đã giết qua không ít người, lập được không ít công lao.

Bảo thân vương nhíu nhíu mày.

Theo lý thuyết mà nói, người như thế không thích hợp làm nội gian, quá dễ thấy, bất cứ lúc nào cũng bị mọi người chú ý, một khi có hành động không thích hợp thì mọi người sẽ phát hiện ra.

Hơn nữa hắn vừa nhìn thấy khí thế của người này thì đã sinh ra hảo cảm, như anh hùng lẫm liệt khí khái vậy, khiến cho người ta tự nhiên sinh ra ý kính nể.

- Thực sự là hắn sao?

Bảo thân vương trầm giọng nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào hai người, không biết bọn họ nói

vậy là có ý gì.

- Được, đã như vậy, sẽ tin ngươi một lần!

Bảo thân vương xoay người chỉ chỉ vào kỵ sĩ cao lớn kia:

- Ngươi ra khỏi hàng!

Kỵ sĩ kia khẽ đạp chân, tuấn mã dưới khố đạp nhẹ ra một bước, đi tới gần phía trước hai người rồi đứng vững lại.

Bảo thân vương nói:

- Xuống ngựa, bỏ mũ giáp ra!

Kỹ sĩ cao lớn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, mở mũ giáp ra, lộ ra một khuôn mặt thô lỗ, khí khái anh hùng hừng hực.

Hắn tháo khôi giáp trên đầu xuống, treo ở trên yên ngựa, ôm quyền nói:

- Giáo úy Phá Phong doanh Chu Chí Hùng bái kiến Vương gia!

Bảo thân vương quan sát Chu Chí Hùng này từ trên xuống dưới.

Nhìn như thế nào cũng không giống nội gian, hắn vừa nhìn đã thích Chu Chí Hùng này, khí khái anh hùng, trời sinh là nhân vật lãnh đạo quần hùng, nếu như cố gắng bồi dưỡng một hai sẽ lại là một viên dũng tướng!

Sở Ly nói:

- Ngươi là người Đại Ly chứ?

Chu Chí Hùng ngẩn ra, lập tức cau mày bất mãn trừng mắt nhìn về phía Sở Ly:

- Không biết vị huynh đài này là thần thánh phương nào? Tại hạ sinh ra ở Thanh Sơn đường, Thanh Sơn thành của Đại Quý!

- Ồ?

Sở Ly cười cợt:

- Ngươi thực sự là người của Thanh Sơn thành sao?

Chu Chí Hùng lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, quay đầu nhìn về phía Bảo thân vương:

- Vương gia, rốt cuộc vị huynh đài này hỏi vậy là có ý gì? Tại hạ rõ ràng là người của Thanh Sơn thành, vì sao đến trong miệng vị huynh đài này lại trở thành người Đại Ly vậy?

- Đây là Đại tổng quản Sở Ly của An vương phủ.

Bảo thân vương mỉm cười nói:

- Theo lý thuyết, ngươi thông qua vô số tầng xét duyệt, thân phận cũng không có vấn đề gì cả. Có điều Sở Đại tổng quản cảm thấy ngươi có chút khả nghi, muốn hỏi vài câu, ngươi cẩn thận trả lời là được rồi.

Chu Chí Hùng trừng mắt lên, tức giận hừ lạnh nói:

- Sở Đại tổng quản có oán cừu gì với tại hạ, vì sao phải vu hại cho ta như vậy chứ?

Vốn hắn đã có sát khí kinh người, lúc này trợn mắt lại càng có khí thế uy nghiêm đáng sợ, như mãnh thú đập tới.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi là người của Thanh Sơn thành, đã từng thấy qua Lục tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công rồi chứ?

- Đương nhiên.

Chu Chí Hùng nói.

Sở Ly nói:

- Vậy ngươi có nhận ra vị nào là Lục tiểu thư hay không?

Hắn chỉ chỉ về phía tòa tiểu đình xa xa, chúng nữ đang ngồi ở bên trong nhìn về bên này.

Chu Chí Hùng nhanh chóng suy nghĩ.

Đây rất có khả năng là một cái bẫy, sao Lục tiểu thư sẽ đến nơi này cơ chứ?

Lục tiểu thư là Đại tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công, mà nơi này đều là nữ quyến của Vương phủ, thực sự không hợp với thân phận của Lục Ngọc Dung.

Nhưng nếu như thật sự có mà mình không biết thì sao? Cũng khó nói Lục Ngọc Dung thật sự không ở nơi này.

Chu Chí Hùng lắc đầu nói:

- Lục tiểu thư ra ngoài phủ đều đeo lụa trắng che mặt, tại hạ chưa từng nhìn thấy hình dáng của nàng!

Bảo thân vương cười nói:

- Vậy ngươi có thể nhận ra thông qua bóng lưng không?

- Vương gia, tại hạ không có ánh mắt như vậy.

Chu Chí Hùng trầm giọng nói:

- Từ bóng lưng không nhìn ra vị nào là Lục tiểu thư!

- Hừm, vậy cũng có thể hiểu được.

Bảo thân vương gật đầu, nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly lại cười.

Phản ứng đầu óc của Chu Chí Hùng này cực nhanh, biết rõ mình chưa từng thấy Lục Ngọc Dung, nhưng có thể tìm cái lấy cớ này để chối đi.

Hắn đúng là người của Thanh Sơn thành, mình hỏi cái này là thế yếu rồi.

Hắn chỉ nhìn ra Chu Chí Hùng này có vấn đề.

Người khác có vấn đề hay không, làm sao lại vấn đề xuất hiện, có phương pháp gì đề phòng, lỗ hổng ở đâu, những thứ không thẩm tra ra được từ trong miệng của Chu Chí Hùng.

Đã như thế, phải hỏi hắn từng chút một, thấy rõ suy nghĩ trong đầu óc hắn, thu được càng nhiều tin tức hơn nữa.

- Sở tổng quản, ta cũng muốn hỏi ngươi, rốt cuộc giữa chúng ta có cừu hận gì vậy!

Chu Chí Hùng trầm giọng hừ lạnh nói:

- Đám người chúng ta đều ở trên chiến trường liều chết huyết chiến, cửu tử nhất sinh, thật vất vả mới lập được quân công, sống sót tiến vào Thần Đô, nhưng lại bị hoài nghi như vậy... Lẽ nào ta giết kỵ binh Đại Ly là giả? Lẽ nào

quân công của ta đều là giả? Tất cả cố gắng mà ta liều mạng vì một chút hoài nghi của Đại tổng quản mà sẽ xóa bỏ, một câu nói của ngươi đã biến ta thành nội gian hay sao?

Hắn quay đầu nhìn về phía đám kỵ binh:

- Các huynh đệ, binh lính như chúng ta không đáng tín nhiệm như thế, muốn nghi ngờ thế nào thì có thể tùy ý nghi như thế hay sao?

- Đúng vậy!

- Đúng!

Các kỵ binh trầm giọng hừ lạnh nói.

Chu Chí Hùng ở trong đám người có uy vọng cực cao, lại lập được không ít quân công, nhìn thấy hắn đều đối xử như vậy, các kỵ binh mèo khóc chuột, cảm động lây, cho nên không khỏi phẫn nộ, bất mãn trừng mắt nhìn về phía Sở Ly.

- Sở Đại tổng quản, rốt cuộc ngươi có chứng cớ gì, không có chứng cứ mà ăn nói suông là nội gian, như vậy chuyện này quá mức rồi đó.

Một kỵ binh hừ lạnh nói.

Hắn đang ở bên trong áo giáp, mặt được khôi giáp che khuất, khi nói chuyện giọng cũng ồm ồm, rất khó phân biệt ra là ai.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Thánh Giáo

Sở Ly cười nhẹ:

- Đào Thế tử biết vị Chu giáo úy này sao?

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta không quen vị Chu giáo úy này, nhưng không thể trơ mắt nhìn ngươi vu hãm người tốt, Đại tổng quản thì thế nào chứ? Nói chuyện cũng cần có chứng cứ!

- Vậy thì tốt.

Sở Ly nói:

- Nếu thực sự Đào Thế tử thực sự quen vị Chu giáo úy này, vậy thì phiền phức rồi... Chu giáo úy, như vậy đi, chúng ta cũng không tra xuất thân của ngươi nữa.

- Hừ!

Chu Chí Hùng lạnh lùng nói:

- Như vậy phải đa tạ Sở Đại tổng quản thừa nhận ta là người hướng về Đại Quý.

Sở Ly nói:

- Chu giáo úy cũng đã lập được không ít công lao, đối với những binh lính lập công sa trường ta cũng cực kỳ khâm phục!

- Hừ!

Chu Chí Hùng liếc xéo hắn:

- Đúng là không nhìn ra đó!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Chính bởi vì ta khâm phục các binh lính tinh nhuệ này cho nên ta mới không thể chịu đựng có người phản bội bọn họ!

- Sở Đại tổng quản, ta cũng muốn hỏi một chút, rốt cuộc ta không thuận mắt ngươi ở chỗ nào mà ngươi một mực xác định ta là nội gian?

Chu Chí Hùng cau mày nói:

- Chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không có thù đúng không?

Sở Ly nói:

- Đúng là chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, vì sao ta lại một mực muốn làm khó dễ ngươi mà không đi làm khó dễ người khác cơ chứ?

- Là ta quá bắt mắt đúng không.

Chu Chí Hùng hừ lạnh nói:

- Bắt ta để lập uy, hiện ra uy phong của Đại tổng quản ngươi? Để chúng ta biết, cho dù có lập công to lớn hơn nữa ở bên ngoài thì đến Thần Đô cũng phải đàng hoàng làm người!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bật cười nói:

- Lời này cũng rất thú vị, Thần Đô quả thực ngọa hổ tàng long, ngươi thật là có bản lĩnh, có thể đấu đá lung tung, cho dù chống đối với Vương gia, cũng sẽ không có ai dám trị tội ngươi!

- Hừ, chúng ta cũng không dám!

Vẻ mặt Chu Chí Hùng trào phúng cười gằn:

- Một tiểu binh như ta nào có gan này, cho dù ngoan ngoãn làm người thì cũng không tránh được bị người ta làm khó dễ, công lao vô thượng giảm đi tám phần, có thể còn lại hai phần thì chúng ta đã vô cùng cảm kích rồi!

Lời này của hắn làm cho ánh mắt của các kỵ binh phía sau càng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Sở Ly càng ngày càng không tốt.

Sở Ly nói:

- Chu giáo úy, tài ăn nói của ngươi thật lợi hại, ta rất khâm phục, tác chiến cũng dũng mãnh, đáng tiếc nhân tài như ngươi lại không thể để Đại Quý ta sử dụng, thực sự là đáng tiếc, đáng tiếc!

- Câm miệng!

Chu Chí Hùng quát một tiếng:

- Sở Ly, ta thề không đội trời chung với ngươi với ngươi!

Sở Ly cười híp mắt nhìn hắn.

Chúng nữ ở bên trong tiểu đình đều nhìn chằm chằm về bên này, thanh âm nói chuyện của hai người không nhỏ, gió nhè nhẹ thổi qua, truyền thanh âm tới bên bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

- Hắn là người của Thanh Sơn thành.

Lục Ngọc Dung nói.

- Biểu tỷ, lẽ nào ngươi nhận ra hắn sao?

Lãnh Dĩnh vội hỏi.

Lục Ngọc Dung gật đầu:

- Nhận ra!

- Ngươi cũng nhận ra sao?

Lãnh Dĩnh kinh ngạc nói:

- Nói như vậy, hắn không phải nội gian sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn cũng coi như có thiên phú, tuổi còn trẻ đã thăng lên làm giáo úy, ở trong Thanh Sơn thành cũng coi như là hiếm thấy, ta đã tận mắt nhìn thấy hắn, điều tra hắn.

Lãnh Dĩnh nói:

- Nếu hắn đã là người Đại Quý, như vậy sẽ không phải nội gian chứ?

Lãnh Tình và Lãnh Thu nhíu mày.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc thì lo lắng nhìn về phía Tiêu Thi.

Nếu như việc này tính sai, làm lớn thì phiền phức của Sở Ly cũng không nhỏ, nhất định sẽ trêu vào những kỵ binh có công này, nói không chừng đối phương sẽ đòi một lời giải thích, phát tiết bất mãn những năm này lên trên

người của Sở Ly.

Triều đình vì muốn làm sự phẫn nộ của những tinh binh này lắng lại, nói không chừng sẽ giáng tội lên trên người Sở Ly.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười, Sở Ly này, lại đang hô phong hoán vũ đây.

Vẻ mặt của Tuyết Lăng và Liễu Nhứ cũng rất thong dong, tam nữ đều biết bản lĩnh thanh trừ nội gian của Sở Ly.

…

- Hắn là người của Đại Quý, nhưng có phải là nội gian hay không thì lại không nói được.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Tiểu Dĩnh, nội gian cũng có thể là người của Đại Ly ta đấy.

- Ta thấy vị Chu giáo úy này là một nhân vật anh hùng, nào giống như nội gian chứ!

Lãnh Dĩnh không phục nói:

- Vừa nhìn đã biết là thiết hán, quang minh chính đại, lòng dạ rộng lớn!

Lục Ngọc Dung bật cười, mở miệng cười nói:

- Trông mặt mà bắt hình dong là chuyện không tốt.

- Không phải mọi người đều nói tướng người do trời sinh.

Lãnh Dĩnh nói:

- Người xấu trong lòng ác độc, tự nhiên sẽ thể hiện ra ở trên mặt, vừa nhìn sẽ biết!

- Vậy cũng không hẳn.

Lục Ngọc Dung cười nói.

- Ta thấy vị Chu giáo úy này là anh hùng, không phải nội gian!

Lãnh Dĩnh hừ lạnh nói.

Nàng quay đầu nhìn về phía Lãnh Thu và Lãnh Tình:

- Thu muội muội, Tình tỷ tỷ, các ngươi thấy Chu giáo úy này có phải là anh hùng hay không?

Vẻ mặt nhị nữ có chút chần chờ.

Lãnh Dĩnh đắc ý cười cười với Lục Ngọc Dung:

- Thu muội muội và Tình tỷ tỷ cũng nghĩ như ta đó!

- Các ngươi ấy...

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười nói:

- Cứ xem người như thế, sau này sẽ chịu thiệt, cứ xem thật kỹ đi!

Lúc này âm thanh của Chu Chí Hùng lần nữa truyền đến, hùng hổ doạ người, lớn tiếng nói:

- Sở Đại tổng quản, ta thực sự không nghĩ ra được, trong triều Đại Quý chúng ta còn có tiểu nhân như ngươi... Chúng ta ở trên chiến trường liều mạng giết địch, sau lưng còn phải đề phòng loại tiểu nhân như ngươi vu hại

và làm khó dễ, ngươi có định để cho binh lính như chúng ta đường sống nữa hay không?

- Đúng!

- Đúng vậy!

Các kỵ binh kích động trừng mắt nhìn Sở Ly, bất cứ lúc nào cũng sẽ vọt qua thu thập hắn.

Trong mắt bọn họ, Sở Ly chính là một tiểu nhân, đố kị hiền năng, ăn nói suông vu hại những anh hùng trên chiến trường như mình, thật sự là đáng ghét!

Sở Ly bình tĩnh đối mặt với mọi người, đánh giá bọn họ từng chút một.

- Họ Sở, rốt cuộc ngươi có chứng cớ gì, không có thì cút đi, chúng ta còn muốn đi lập công đây!

Âm thanh của Lãnh Đào lại vang lên.

Sở Ly không để ý tới Lãnh Đào, chậm rãi nói:

- Chư vị tướng sĩ, tại hạ có một vấn đề muốn hỏi.

Mọi người lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, không nói một lời.

Sở Ly nói:

- Chư vị có biết Quang Minh Thánh giáo hay không?

Sắc mặt dưới khôi giáp của mọi người hơi thay đổi.

Sở Ly cười cợt:

- Quang Minh Thánh giáo thờ phụng Đại nhật như lai, chính là tông phái siêu phẩm của Đại Ly, tín đồ bên trong giáo tình nguyện muốn hóa thế giới này thành bóng đêm, để cho mình hóa thân làm mặt trời, toả ra ánh sáng chói lọi chiếu khắp thế gian, giải trừ nỗi khổ của chúng sinh.

- Tại sao lại nói tới Quang Minh Thánh giáo này cơ chứ?

Lãnh Đào bất mãn nói:

- Chúng ta đang nói nội gian kia mà.

Sở Ly nói:

- Bên trong chư vị tướng sĩ, có người nào thờ phụng giáo phái này không?

Mọi người không nói một lời.

Sở Ly thở dài:

- Chu giáo úy, ngươi thì sao? Có tôn thờ Quang Minh Thánh giáo hay không?

- Họ Sở, ngươi đuối lý rồi sao?

Chu Chí Hùng lạnh lùng nói:

- Đánh trống lảng, còn chưa nói xem rốt cuộc vì sao lại vu hại cho ta? Lần này là ta, lần sau thì sao, có phải là tâm tình không tốt sẽ lại tùy ý vu hãm một người nào khác đúng không?

Sở Ly cười cợt:

- Xem ra Chu giáo úy thờ phụng Quang Minh Thánh giáo rồi? Đại Quý chúng ta cũng có không ít tín đồ đấy nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Chí Hùng cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Sở Ly nói:

- Vị tín đồ nào giúp ngươi vậy?

- Họ Sở, ngươi chính là một tiểu nhân hèn hạ!

Chu Chí Hùng hừ lạnh nói:

- Ta không biết cái gì là Quang Minh Thánh giáo cả!

- Vậy thì dễ làm rồi.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Ta sẽ vẽ một bức đánh dấu Quang Minh Thánh giáo, ngươi giẫm lên trên đó một chân là được.

- Giẫm thì giẫm!

Chu Chí Hùng hừ lạnh nói:

- Kế trước không được thì lại có kế nữa, ngươi thật là ác độc, không chỉ vu hại ta là nội gian mà còn muốn vu hại ta là tín đồ của Quang Minh Thánh!

Sở Ly quay đầu nói:

- Vương gia, xin mời chuẩn bị cho ta giấy bút.

Bảo thân vương phất tay một cái, một kỵ sĩ trung niên lên lầu, rất nhanh đã chuyển ra một tấm hiên án rồi đặt xuống, trên án có giấy và bút mực, kỵ sĩ trung niên tự mình mài mực.

Sở Ly đề bút lên trên giấy vẽ vài nét bút rất ít, một mặt trời xuất hiện ở

trên giấy, dường như mặt trời mới mọc lơ lửng ở phía chân trời, ánh sáng vạn trượng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Hậu Chiêu

Sở Ly ngắm nghía bức tranh này, buông lỏng tay ra, bức tranh nhẹ nhàng xuống dưới chân của Chu Chí Hùng, chỉ cần nhấc chân một bước là có thể giẫm lên được.

- Chu giáo úy, xin mời!

Sở Ly duỗi duỗi tay, nghiêm nghị nói:

- Nếu như Chu giáo úy giẫm lên trên một cước, ta sẽ lập tức dập đầu xin lỗi với chu giáo úy!

Mọi người ngẩn ra, nhìn về phía Sở Ly, lại nhìn Chu Chí Hùng.

Bọn họ không nghĩ tới Sở Ly dám nói ra lời này, muốn dập đầu xin lỗi đối phương!

Dưới gối nam nhi có vàng, cho dù thấy hoàng thượng thì cũng chỉ cúi người hành lễ, lạy trời quỳ xuống đất lạy phụ mẫu, ngoài ra không thể quỳ lạy người khác.

Lời này của Sở Ly có thể nói là đã bức mình đến góc tường.

Một khi Sở Ly thật sự quỳ xuống, hắn sẽ trở thành trò cười của mọi người.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Chu Chí Hùng.

Một lúc lâu sau, Chu Chí Hùng bất động, bọn họ âm thầm sốt ruột, cơ hội tốt thế này phải mạnh mẽ đánh vào mặt, để hắn quỳ xuống! Vì sao Chu giáo úy lại chần chờ như vậy chứ?

Sở Ly nói:

- Chu giáo úy, chỉ cần nhẹ nhàng giẫm lên trên một cước, ta sẽ dập đầu với ngươi, dưới con mắt của mọi người, ta sẽ không thất tín!

Chu Chí Hùng cúi đầu nhìn chằm chằm vào bức họa kia.

Bức họa này trông rất sống động, mặt trời tỏa ra ánh sáng vạn trượng rất chân thực, chính mình vẽ cũng không được như vậy.

Chỉ cần nhẹ nhàng giẫm lên trên một cước là có thể làm cho Sở Ly quỳ xuống, chứng minh sự trong sạch của mình, cũng cho mình một con đường sống.

Cám dỗ vô cùng mê hoặc khiến cho hắn muốn giẫm lên trên một cước.

Nhưng hắn lại chậm chạp không có cách nào di chuyển hai chân được.

Sở Ly lẳng lặng nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Chu giáo úy, Quang Minh Thánh giáo là tông phái của Đại Ly, ngươi thờ phụng Quang Minh Thánh giáo, ta không cần nói thêm cái gì nữa chứ? Thực sự đáng tiếc, vốn ngươi đã có tiền đồ vô lượng rồi đó!

Hắn nói chuyện, lắc đầu một cái.

Chu Chí Hùng đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía hắn, hai mắt hừng hực như ngọn lửa hừng hực:

- Họ Sở, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Hắn dứt lời móc ra một cây chủy thủ từ trong lòng, đột nhiên đâm vào ngực trái của mình, sau đó chậm rãi ngã xuống, thân thể đổ ập lên trên bức tranh kia.

- Chu giáo úy!

Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Bọn họ giật nảy cả mình, không nghĩ tới Chu Chí Hùng lại trực tiếp rút đao tự sát, biến hóa đột ngột mà khốc liệt, trực tiếp làm cho bọn họ kinh ngạc thất thần.

Nhân vật anh hùng như vậy, không chết ở trên chiến trường, không ngờ lại chết ở Thần Đô, hơn nữa lại còn chết vì tự sát!

Một luồng lửa giận vô danh cháy hừng hực ở trên ngực, dường như muốn thiêu đốt bọn họ.

Bảo thân vương nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly thở dài, cúi đầu đánh giá Chu Chí Hùng.

- Họ Sở, ngươi điên rồi!

Lãnh Đào phẫn nộ quát một tiếng:

- Ngươi mạnh mẽ bức tử một binh sĩ có công lao trên chiến trường!

Ánh mắt mọi người hừng hực như đuốc, chỉ cần một chút kích thích thì bọn họ sẽ nhào lên.

Sở Ly bình tĩnh liếc mắt nhìn mọi người, lạnh nhạt nói:

- Còn có người nào thờ phụng Quang Minh Thánh giáo nữa không?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Đào giận dữ hét:

- Thờ phụng Quang Minh Thánh giáo chính là nội gian, ngươi cũng quá phận rồi!

Sở Ly quét mắt nhìn hắn một chút.

Âm thầm lắc đầu, tiểu tử này điếc không sợ súng, căn bản không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Lãnh Đào không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn.

Hắn đột nhiên đẩy khôi giáp ra, lộ ra mặt của mình:

- Họ Sở, ngươi phải nói rõ, tại sao thờ phụng Quang Minh Thánh giáo thì chính là nội gian... Vì sao vì Quang Minh Thánh giáo này mà mạnh mẽ bức tử Chu giáo úy? Hắn đã giết bao nhiêu kỵ binh Đại Ly, ngươi còn hoài nghi hắn là nội gian của Đại Ly, Sở Ly, tâm địa của ngươi quá độc ác!

Các kỵ binh nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly, muốn động thủ.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Ngươi cho rằng hắn chết rồi hay sao?

- Một đao xuyên qua tim, còn không chết sao?

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Họ Sở, không nghĩ tới ngươi là tiểu nhân như vậy, mắt ta thực sự bị mù rồi, ta còn tưởng rằng ngươi là tuổi trẻ tuấn kiệt, ta nhổ vào!

Sở Ly bỗng nhiên vung tay lên.

http://tieulun.hopto.org

- Phanh!

Một tiếng vang giòn giã vang lên.

Mũ giáp của Lãnh Đào bay ra ngoài, trong nháy mắt trên mặt có một vết tay, đỏ sẫm như máu.

- Ngu xuẩn!

Sở Ly tức giận liếc hắn một cái, quay đầu bình tĩnh nhìn về phía các kỵ binh đang muốn tiến lên phía trước.

Không phải Lãnh Đào muốn lấy lại công đạo, là muốn nhân cơ hội kích động mọi người vây công Sở Ly.

- Hừ!

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt giống như điện quét qua:

- Các ngươi thật là to gan!

Một tiếng hừ của hắn chẳng khác nào sấm sét nổ vang bên tai ở các kỵ binh, chấn động cho đầu óc bọn họ trống rỗng, thân thể tê dại.

Sở Ly nói:

- Ta đã thấy, tim của vị Chu giáo úy này ở bên phải, vì lẽ đó một đao này không nguy hiểm đến tính mạng.

- Ồ?

Bảo thân vương cười nói:

- Lại có chuyện như vậy sao?

http://tieulun.hopto.org

Hắn phất tay một cái, một kỵ binh trung niên ở trước lầu cao muốn tiến lên.

Dường như hắn không để ý chút nào đối với chuyện Sở Ly vung tay bạt tai Lãnh Đào, làm như không thấy gì cả.

Sở Ly vội vã đưa tay:

- Chậm đã!

Bảo thân vương nói:

- Làm sao vậy?

Sở Ly thở dài nói:

- Vương gia, trước hết cứ để cho bọn họ lui về phía sau đi!

- Chúng ta không lùi, nhất định phải nhìn thật giả, không thể bị ngươi che đậy sự thực được!

Lãnh Đào bụm mặt giận dữ hét.

Sở Ly nói:

- Chu Chí Hùng là cao thủ Thiên Ngoại thiên, Lãnh đào Thế tử thật sự không lùi sao?

- Đừng nói chuyện cười như vậy chứ!

Lãnh Đào oán độc trừng mắt nhìn hắn, cười gằn:

- Nếu như hắn là cao thủ Thiên Ngoại thiên, ta là cao thủ Thiên Thần đây!

- Cho nên mới nói ngươi ngu!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu.

Bảo thân vương vung vung tay lên:

- Các ngươi lui về phía sau mười trượng!

Các kỵ binh bất động.

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng nói:

- Làm sao, lời của bản vương cũng không có tác dụng sao?

-... Vâng.

Các kỵ binh lùi về phía sau ba mươi thước.

Sở Ly nói:

- Chu Chí Hùng, đừng giả bộ chết nữa, có thể chạy thoát được hay không thì còn phải xem bản lĩnh thật sự của ngươi!

- Được lắm Sở Ly!

Chu Chí Hùng bỗng nhiên đứng thẳng lên, ngực phải có một cái chủy thủ cắm vào.

Tự hắn rút ra chủy thủ, chỉ có một vệt máu chảy ra mà thôi.

Cả người không chỉ không có bị thương, trái lại còn tinh thần sáng láng, tinh thần phấn chấn, càng ngày càng khí khái anh hùng hừng hực, ánh mắt sắc bén bức người giống như bảo kiếm vậy.

Hắn thu chủy thủ vào trong ngực, trầm giọng nói:

- Họ Sở, sao ngươi biết ta là đệ tử của Thánh Giáo chứ?

Sở Ly nói:

- Đoán... Vừa nãy ta chỉ là thử ngươi một lần, không nghĩ tới quả nhiên đã đoán đúng, ở Thần Đô này Quang Minh Thánh giáo cũng đã có không ít giáo chúng chứ?

- Ngươi có thể đi xuống hoàng tuyền hỏi bọn họ một chút.

Chu Chí Hùng bình tĩnh nói:

- Ta muốn giết ngươi!

Sở Ly này không thể không giết, bằng không sẽ là uy hiếp lớn lao đối với Thánh Giáo.

Trước đó hắn giả bộ chết, sau lại có Hư Không Tàng thần công, bất kể là loại nào cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, có thể xoay chuyển càn khôn.

Không ngờ Sở Ly lại có thể dễ dàng phá vỡ, dễ như ăn bánh.

Có hắn ở đây, đệ tử Thánh Giáo sẽ gặp nguy hiểm, người này không thể không trừ!

Sở Ly cười nói:

- Ta rất muốn biết, sao ngươi lại có thể ẩn giấu tu vi đi được!

Chu Chí Hùng bình tĩnh nói:

- Thần công của Thánh Giáo tuyệt nghệ vô số, chỉ là chút kỹ xảo mà thôi.

- Quả nhiên Quang Minh Thánh giáo các ngươi có tâm pháp như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nói như thế, bên trong Thần Đô còn ẩn không ít cao thủ của Quang Minh Thánh giáo các ngươi nhỉ!

- Vậy thì như thế nào chứ?

Chu Chí Hùng nói:

- Ngươi có thể nhận ra được từng người sao? Có thể là người ngươi biết, thậm chí là người nhà của ngươi, đệ tử Thánh Giáo có ở khắp mọi nơi, vĩnh viễn giết không dứt!

Hắn dứt lời, đột nhiên nhằm về phía Sở Ly, vung quyền nện xuống:

- Hôm nay ta sẽ thay đệ tử Thánh Giáo diệt yêu ma nhà ngươi!

Sở Ly vẫy tay, bức tranh trên đất bay tới trên tay hắn.

Hắn tránh khỏi quyền kình của Chu Chí Hùng, người nhẹ nhàng lùi về phía sau:

- Vương gia!

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng:

- Quả nhiên có vấn đề!

Hắn bước một bước vọt đến trước mặt của Chu Chí Hùng, nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng.

- Ầm!

Chu Chí Hùng bay thẳng ra ngoài một trượng, xoay người rời đi.

http://tieulun.hopto.org

- Muốn đi sao?

Bảo thân vương cười gằn, lại nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

- Ầm!

Chu Chí Hùng ở ngoài một trượng chẳng khác nào khúc cây, bị đánh thẳng ra ngoài.

Bảo thân vương lại bước một bước tới gần hắn, lại nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

- Ô...

Chu Chí Hùng đột nhiên đánh ra một quyền, quyền kình phát ra tiếng hú quái dị.

- Ầm!

Chu Chí Hùng lần nữa bay ra ngoài.

Khi hắn còn ở trên không trung bỗng nhiên lóe lên, biến mất không còn tăm hơi.

Bảo thân vương cau mày, híp mắt nhìn về bốn phía.

Sở Ly nhìn thấy thân thể của Chu Chí Hùng, nhưng lại lặng lẽ không nói, giả vờ hồ đồ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Hiểu Ngầm

Bảo thân vương mặt lạnh, đánh giá bốn phía, luôn cảm thấy Chu Chí Hùng còn chưa đi xa.

- Mang tên đến!

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng.

Một kỵ sĩ trung niên tiến vào lầu cao, rất nhanh đã cầm ra một cái trường cung và một ống Thải linh tiễn đi ra, dùng hai tay trình lên.

Bảo thân vương tiếp nhận trường cung màu tím, đưa tay rút ra ba mũi Thải linh tiễn, nhẹ nhàng kéo cung rồi bắn ra.

Lập tức lại rút ra ba mũi tên rồi bắn ra.

Tốc độ của ba mũi tên đầu không nhanh, tốc độ của ba mũi tên sau nhanh hơn chút.

Tay phải của hắn liên tục, bắn ra ba mũi tên ba mũi tên một, mỗi một lần so với lần trước còn nhanh hơn. Trong nháy mắt, một ống tên đã được bắn ra một, Thải linh tiễn trải rộng trên không trung, bắn về phía xa xa.

Vẻ mặt Sở Ly bất động, âm thầm lắc đầu.

Tài bắn cung của Bảo thân vương quả thực lợi hại, một người tương đương với một đội cung thủ, nhưng dù có bắn nhanh hơn nữa, nếu như phương hướng bắn không đúng thì cũng không trúng được mục tiêu, Chu Chí

Hùng không ở hướng kia.

Võ công của Chu Chí Hùng này thật là quỷ dị, tương tự với thuật ẩn thân trong truyền thuyết, vô thanh vô tức di chuyển, lại có thể lừa gạt được linh giác của Bảo thân vương.

Cao thủ như Bảo thân vương, tu vi thâm hậu, trực giác cũng càng chuẩn xác.

Tu vi của Chu Chí Hùng không bằng Bảo thân vương, nhưng có thể giấu giếm được trực giác của hắn, đây tuyệt đối không phải là may mắn, mà là người mang bí thuật tạo thành.

Sắc mặt Bảo thân vương rất âm trầm, quăng cung trở về, hừ lạnh nói:

- Quang Minh Thánh giáo khá lắm!

Ánh mắt của hắn lạnh lùng quét về phía mọi người.

Lãnh Đào co rụt thân thể, cố gắng không để cho người ta chú ý mình. Thế nhưng thân thể bụ bẫm của hắn rất dễ thấy, càng co lại càng buồn cười, thu hút sự chú ý của người khác.

Bảo thân vương như không thấy hắn, lạnh lùng đảo qua mọi người, sau đó trầm giọng nói:

- Chuyện ngày hôm nay, nếu như ai truyền đi, đừng trách bản vương trở mặt không quen biết!

Các kỵ binh câm như hến.

Khí thế lúc trước của bọn họ biến mất không còn tăm hơi, vạn lần không nghĩ tới Chu Chí Hùng được coi là anh hùng thực sự là nội gian, mình quá ngốc!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Vương gia, bọn họ không có quan hệ gì với Chu giáo úy, không thành vấn đề.

- Lần này may nhờ có Sở Ly ngươi!

Vẻ mặt của Bảo thân vương hòa hoãn đi mấy phần, hừ lạnh nói:

- Bằng không, mặt mũi của bản vương sẽ mất hết!

Sở Ly ôm quyền cười cười, không nói thêm nữa.

- Được rồi, các ngươi nên làm gì thì cứ làm đi!

Bảo thân vương phất tay một cái, trầm giọng nói:

- Nếu như các ngươi có thể thắng, vẫn được nhận một lần quân công trung phẩm!

- Đa tạ Vương gia!

Các kỵ binh ôm quyền.

- Đi thôi!

Bảo thân vương vung tay lên.

Mọi người quay đầu ngựa lại, chạy đi giống như chạy trốn vậy, bóng lưng rất là chật vật.

Lãnh Đào chật vật nhảy lên ngựa, cũng đuổi theo.

Bảo thân vương nhìn hắn rời đi, lắc đầu một cái thở dài:

- Hoàng tử hiện tại, một đời không bằng một đời!

Sở Ly cười nói:

- Bọn họ thiếu mấy phần rèn luyện, qua mấy năm sẽ có thể sử dụng được.

- Chỉ hy vọng như thế đi, ta còn muốn về nhà nghỉ ngơi sớm, bộ xương già này không muốn cử động nữa rồi!

Bảo thân vương lắc đầu thở dài nói:

- Nhưng những hậu bối này không hăng hái, thật là không có biện pháp nào khác!

Sở Ly cười cợt.

- Ngươi có biện pháp đuổi được Chu Chí Hùng kia sao?

Bảo thân vương nói:

- Ta thấy ngươi cầm tờ giấy kia.

Hắn chỉ chỉ vào tờ giấy trên tay của Sở Ly.

Một mặt trời trên tờ giấy trông rất sống động, lại có thêm một mảnh vết máu.

Bảo thân vương biết chuyện An vương lập công, cũng biết Sở Ly là người mang thần thông Thông Thiên triệt địa, vì lẽ đó vừa nãy hắn cũng không dụng tâm đuổi theo như vậy.

Sở Ly nói:

- Ta muốn nhìn một chút xem quanh Thần Đô còn có bao nhiêu người của

Quang Minh thánh giáo.

- Thật không nghĩ tới đó.

Bảo thân vương cau mày nói:

- Quang Minh Thánh giáo đã phái người đến Thần Đô!

- Trước đây Quang Minh Thánh giáo từng làm loạn sao?

- Không.

Bảo thân vương lắc đầu:

- Thế lực bọn họ chỉ giới hạn ở Đại Ly, không tiến vào Đại Quý!

Sở Ly đăm chiêu:

- Chẳng lẽ có quan hệ với bốn Đại tông phái như Đại Lôi Âm tự chứ?

- Không sai!

Bảo thân vương nói:

- Mà đệ tử Đại Lôi Âm tự sẽ không tiến vào Đại Ly, Quang Minh Thánh giáo cũng sẽ không tới Đại Quý, đây là sự hiểu ngầm giữa bọn hắn, những năm này Quang Minh Thánh giáo vẫn rất quy củ, không nghĩ tới rốt cục đã không nhịn được.

Sở Ly nói:

- Có khả năng thực lực của bọn họ tăng vọt, không để ước định vào trong mắt.

- Cũng có khả năng là Thiết kỵ Đại Ly muốn tiến vào Đại Quý, bọn họ đi

tiền trước!

Sắc mặt Bảo thân vương rất âm trầm.

Chung quanh chỉ có hai kỵ sĩ trung niên, thanh âm nói chuyện của hai người không cao, không lo người bên ngoài nghe được.

Bảo thân vương nói:

- Sở Ly, ngươi phải cẩn thận một chút.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hắn hiểu rõ ý tứ của Bảo thân vương.

Những tông môn siêu phẩm này đều oai phong lẫm liệt, không cho phép người khác mạo phạm, như Đại Lôi Âm tự vậy. Một khi đắc tội với bọn họ, nhất định sẽ phải truy sát một phen.

Có khả năng Đại Lôi Âm tự nhìn hắn đạt được truyền thừa Kim Cương tự cho nên mới sống chết mặc bay, bằng không, vẫn còn tìm cơ hội giết mình.

Quang Minh Thánh giáo này cũng sẽ bá đạo như thế, ngày hôm nay mình làm hỏng chuyện tốt của bọn họ, nhất định bọn họ sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giết mình.

Xem như lần này mình đã chọc vào phiền toái lớn rồi!

Có được tất có mất, pháp tắc trên thế gian này là như thế.

- Ài... Quang Minh Thánh giáo hơi động, sau đó sẽ là một phen máu me!

Bảo thân vương lắc đầu than thở:

http://tieulun.hopto.org

- Những tháng ngày yên bình sẽ không còn lâu dài nữa!

- Vương gia, tình huống như vậy, triều đình sẽ đối phó như thế nào đây?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Chuyện của võ lâm, vẫn giao cho võ lâm chứ?

- Bọn họ phá vỡ hiểu ngầm, bốn Đại tông phái sẽ không ngồi xem đâu.

Bảo thân vương than thở:

- Nhưng bốn Đại tông phái chỉ để ý tới võ lâm, Thần Đô vẫn phải dựa vào chính triều đình!

- Bốn Đại tông phái chúng ta không cần phải lo lắng.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Quan trọng vẫn là Thần Đô.

- Đúng.

Bảo thân vương nói:

- Võ học của Quang Minh Thánh giáo không giống với võ học của Đại Quý chúng ta, mỗi người đều có chỗ thần diệu, khi ngươi động thủ với bọn hắn phải cẩn thận, đừng để lật thuyền trong mương... Lại như Chu Chí Hùng lần này vậy, đã lừa được ta, một khi thực sự gặp hoàng thượng rồi phát động công kích, cho dù không đả thương được hoàng huynh thì cũng sẽ làm hỏng mặt mũi của Đại Quý.

Như vậy sẽ để lộ ra triều đình Đại Quý vô năng, có thể để cho nội gian hỗn đến trước mặt của hoàng thượng, làm suy yếu sự uy nghiêm của hoàng

thất Đại Quý, nâng cao tinh thần của đối phương.

Sở Ly nói:

- Vương gia, thứ ta lo lắng không phải khi hắn gặp hoàng thượng phát động công kích mà là chư vị hoàng tử và hoàng Thế tử.

Sắc mặt của Bảo thân vương hơi thay đổi.

Sở Ly đã nói tới chỗ yếu.

Đệ tử của Quang Minh Thánh giáo đã có thể giấu giếm được mình, như vậy cũng có thể giấu giếm được các hoàng tử, võ công của Chu Chí Hùng như vậy đã đủ để ám sát hoàng tử, một khi những đệ tử Quang Minh Thánh giáo này đồng thời phát động, hoàng tử có thể may mắn đào mạng sẽ được mấy người chứ?

- Hiện giờ chúng ta rời đi, đi tìm Chu Chí Hùng!

Bảo thân vương nói.

Sở Ly gật đầu.

Bảo thân vương gọi một kỵ sĩ trung niên tới, lại dặn dò hai câu.

Kỵ sĩ trung niên dắt hai con tuấn mã tới, Sở Ly và Bảo thân vương lên ngựa rời đi.

…

Sôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung híp lại, lẳng lặng lắng nghe Sở Ly và Bảo thân vương nói chuyện.

Tu vi của nàng thâm hậu, tất cả những lời lúc trước đều bay vào trong tai

của nàng, hiện lên trong đôi mắt sáng của nàng, không khác gì nàng đang đứng ở bên cạnh xem vậy.

Chúng nữ bên trong tiểu đình không lên tiếng, đều rơi vào trong khiếp sợ.

Bọn họ cách đó không xa, có thể thấy rõ tình huống xảy ra ở bên kia, nhìn thấy Chu Chí Hùng tự sát, tam nữ Lãnh Dĩnh đều kinh ngạc thốt lên, chờ Chu Chí hùng mạnh mẽ đứng lên, sau đó đột nhiên gây ra khó khăn, các nàng khó có thể tin tưởng được.

Cuối cùng Chu Chí Hùng đào tẩu, các nàng lại càng kinh ngạc.

Không ngờ lại có thể đào tẩu ở trước mắt của Bảo thân vương, võ công của Chu Chí Hùng này quả thực quá lợi hại.

Càng khó có thể tin hơn chính là, Chu Chí Hùng lại đúng là nội gian!

- Thu muội muội, Tình tỷ tỷ, Đại tổng quản của các ngươi lại lập công rồi!

Lãnh Dĩnh bĩu môi hừ lạnh nói.

Lãnh Thu và Lãnh Tình nở một nụ cười.

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười cười.

Lập công? Sắp chết còn tạm được!

Tiêu Thi nhíu mày nhìn bóng lưng đi xa của Sở Ly, nội gian có thể trà trộn vào nơi này, tuyệt không đơn giản, chọc vào tên như vậy, những ngày sau đó sẽ không yên tĩnh nữa!

Lục vương phi quay đầu cười nói:

- Tiêu muội muội, Sở Đại tổng quản này quả thực tinh minh lợi hại!

- Hắn là người rất giỏi gây rắc rối.

Tiêu Thi cười cười.

Lục vương phi cười nói:

- Gây rắc rối hay không không quan trọng lắm, có thể gây tai họa chính là năng lực, có thể làm cho hoàng thúc coi trọng, sau này Sở Đại tổng quản sẽ tiền đồ vô lượng!

- Ta cảm ơn lời chúc của Lục tỷ tỷ.

Tiêu Thi nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Chí Cao

Sở Ly và Bảo thân vương phóng ngựa rời đi, rất nhanh đã xuyên qua thảo nguyên, tiếp tục đi về phía nam.

- Vương gia, không cần mang theo một ít người sao?

- Chuyện này không thích hợp để lộ ra, cho nên để hai người chúng ta xử lý một chút là được rồi.

- Chỉ sợ chúng ta không đối phó được, thả hắn chạy.

- Bản vương còn không giữ được, cho dù có nhiều người hơn nữa cũng sẽ vô dụng!

Sở Ly cười nói:

- Vương gia nói rất đúng.

- Sở Ly, ngươi ở phủ Quốc Công đã lập công lao gì mà khiến cho Tiêu gia Đại công tử nhấc ngươi lên nhất phẩm vậy?

Bảo thân vương nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam, nhất phẩm, quá mức rồi đó!

Sở Ly quá trẻ, trẻ tuổi như thế đã thăng lên làm nhất phẩm, sau này thăng không thể thăng, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì đối với bản thân hắn.

Sở Ly nói:

- Cũng không có gì cả, cứu tiểu thư mấy lần, giúp phủ Quốc Công đánh lui công kích của phủ Nhân Quốc Công mấy lần.

- Phủ Nhân Quốc Công...

Bảo thân vương khẽ gật đầu:

- Tôn nữ của Cảnh Vương là nhân vật lợi hại, tuy rằng là thân nữ nhi, thế nhưng đã làm cho bao nhiêu nam nhân Đại Quý thổn thức tự thẹn không bằng!

Sở Ly cười nói:

- Đúng vậy, Lục Ngọc Dung quả thực rất lợi hại.

- Ân oán của ngươi và An vương, bản vương cũng hiểu rõ.

Bảo thân vương cười nói.

Sở Ly ngẩn ra, cười cợt.

Hắn vừa nghe đã hiểu rõ, đối phương đang nhắc nhở chính mình, ân oán của mình và An vương hoàng thượng cũng nhìn ở trong mắt, hơn nữa những chuyện mờ ám mình làm cũng không gạt được hoàng thượng, chuyện này xem như là cảnh cáo rồi đó?

Bảo thân vương xem vẻ mặt hắn đã biết hắn nghe hiểu.

Hắn thích người thông minh như vậy, hơn nữa mình cũng thiếu nợ hắn một ân huệ lớn, cho nên mới có lòng nhiều lời thêm vài câu.

Hắn trầm giọng nói:

- Chỉ cần không nháo tới chết người, hoàng huynh sẽ không quản, ngọc không mài giũa sẽ không tốt, bất kể là hoàng tử nào muốn thành đại nghiệp đều gặp phải đối thủ mạnh mẽ, bị khổ bị tội. Giống như là đúc kiếm vậy, không trải qua thiên truy bách đánh thì sao có thể chân chính trở thành bảo kiếm không gì không xuyên thủng chứ?

Sở Ly nói:

- Hoàng thượng đang lấy ta là đá mài đao sao.

- Ngươi hiểu rõ là được rồi.

Bảo thân vương nói:

- Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hoàng huynh, hoàng huynh sẽ không bắt ngươi, ngược lại sẽ cho ngươi chút ngon ngọt, ngươi phải nắm lấy cơ hội, đừng làm hỏng bản thân mình!

Sở Ly nói:

- Vậy An vương luyện A Tu La thần công, hoàng thượng cũng đồng ý sao?

- Có cái gì mà không đồng ý cơ chứ?

Bảo thân vương cười nói:

- Lo lắng giết chóc quá mức sao?

- Vâng.

Sở Ly nói:

- Ta nghe hòa thượng của Đại Lôi Âm tự nói, một khi luyện thành A Tu

La thần công này, cho dù là cao thủ Thiên Thần cũng không thể làm gì được hắn, tâm giết chóc sẽ gây họa cho thế gian!

- Suy nghĩ của hòa thượng Đại Lôi Âm tự và suy nghĩ của hoàng huynh không giống nhau.

Bảo thân vương lạnh nhạt nói:

- Bản thân giết chóc cũng không có đúng sai, xem là giết người nào mà thôi, nếu như An vương luyện thành thật, đưa đi Đại Ly là được!

Sở Ly ngẩn ra, trong lòng rét run.

Đây chính là tâm tính của đế vương hay sao?

Hắn làm bộ không nghe thấy, cười nói:

- Khi còn trẻ hoàng thượng cũng đã gặp qua đối thủ mạnh mẽ chứ?

- Đúng vậy.

Bảo thân vương gật đầu.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Ta đoán, là một hòa thượng của Đại Lôi Âm tự đúng không?

- Ngươi quả nhiên rất thông minh.

Bảo thân vương cười nói.

- Hơn nữa hòa thượng kia cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Thần.

Sở Ly cười nói.

Bảo thân vương lắc đầu than thở:

- Ngươi này rất thông minh, ngay cả ta cũng có chút sợ hãi!

Sở Ly nói:

- Vương gia, ta muốn thỉnh giáo một chút, làm sao mới có thể bước lên cảnh giới Thiên Thần đây?

- Bước lên cảnh giới Thiên Thần...

Bảo thân vương trầm ngâm.

Sở Ly vừa nhìn biểu hiện của hắn đã lập tức hiểu rõ, Bảo thân vương biết chỗ quan trọng trong đó!

Hắn mạnh mẽ áp chế kích động, mỉm cười nhìn Bảo thân vương.

Bảo thân vương trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng lắc đầu cười cợt:

- Cảnh giới Thiên Thần sao, hay là quên đi.

Chân mày của Sở Ly cau lại, hiểu rõ Bảo thân vương không muốn nói.

Hiển nhiên cảnh giới Thiên Thần này có bí mật rất lớn, không thể dễ dàng mở miệng ra được, rất là quý giá.

- Vương gia cũng không hiểu rõ sao?

Sở Ly cười nói.

Bảo thân vương nói:

- Hiểu hay không, cũng không khác biệt gì, ngoại trừ hoàng huynh và hòa thượng Đại Lôi Âm tự kia ra, người bên ngoài không thể bước lên cảnh giới

Thiên Thần. Sở Ly ngươi không cần lãng phí tinh thần để theo đuổi thứ hư vô mờ mịt kia.

Sở Ly càng ngày càng hiếu kỳ, đã sớm thúc giục Đại Viên Kính Trí, muốn nhìn rõ bí mật của cảnh giới Thiên Thần.

Ở trong đầu của Bảo thân vương hắn nhìn thấy một người, tướng mạo tương tự với Bảo thân vương, nhưng lại càng thêm uy nghiêm, không giận tự uy.

Đây có lẽ chính là đương kim hoàng thượng, ở trong mắt của Bảo thân vương, vị hoàng thượng này rất đáng sợ khủng bố, không có một chút thân tình nào.

Sở Ly nói:

- Vương gia, ta thực sự rất hiếu kỳ, nếu như dùng một câu nói để nói, phải làm như thế nào mới có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần đây?

Bảo thân vương cười cợt:

- Muốn trở thành cao thủ Thiên Thần, quay đầu lại chung quy vẫn là công dã tràng, tội gì phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ!

- Cầu Vương gia tác thành!

Sở Ly ôm quyền nói.

Bảo thân vương thở dài, chậm rãi nói:

- Được rồi, ta chỉ có thể nói bốn chữ - chí cao vô thượng, đây là một chiếc chìa khóa để trở thành cao thủ Thiên Thần!

- Đa tạ Vương gia!

Sở Ly vui mừng khôn xiết.

Bảo thân vương nói:

- Ngươi hiểu chưa, định làm gì?

- Chí cao vô thượng, là trở thành đệ nhất thiên hạ, đúng không?

Sở Ly cười nói:

- Ngồi trên ngôi vị hoàng đế, là chí cao vô thượng, mà hòa thượng của Đại Lôi Âm tự, có lẽ võ công mạnh nhất, cũng là chí cao vô thượng, mới trở thành cao thủ Thiên Thần!

Bảo thân vương lắc đầu cười cợt:

- Quả nhiên lợi hại... Ngẫm lại mà xem, một mình ngươi là cao thủ Thiên Ngoại thiên mà có thể đánh được cao thủ Thiên Thần của Đại Lôi Âm tự sao? Đánh không lại thì nói chuyện gì tới chí cao vô thượng chứ? Cho nên nói, chỉ cần người kia trong Đại Lôi Âm tự sống sót thì ngươi không cần phải nghĩ nữa. Tuổi thọ của cao thủ Thiên Thần rất dài, ngươi không chờ nổi hắn đâu!

Sở Ly cười nói:

- Mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng coi như hiểu rõ đường đi như thế nào, đúng rồi, ngoại trừ biện pháp này ra, còn có những con đường khác không?

- Đường khác?

Bảo thân vương nói:

- Bốn Đại tông phái đều có một bộ phương pháp trở thành Thiên Thần, ngươi cũng không có cách nào được, không phải đích truyền bên trong đích truyền thì căn bản sẽ không thể được truyền thừa Thiên Thần được.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly kinh ngạc:

- Nói như thế, Thanh Lộc nhai, Tử Vân sơn, Kim Cương tự đều từng xuất hiện cao thủ Thiên Thần sao?

- Đúng thế.

Bảo thân vương nói:

- Đều từng xuất hiện, nhưng đây đều là chuyện năm trăm năm trước. Sau năm trăm năm, chỉ có Đại Lôi Âm tự xuất hiện một cao thủ Thiên Thần, tam tông còn lại không có xuất hiện lần nào nữa.

- Vì sao không xuất hiện vậy?

Sở Ly nói.

Bảo thân vương cau mày nói:

- Mỗi người nói một kiểu, đại đa số người nói, bởi vì linh thú không xuất hiện nữa cho nên linh khí ở ngoài Thập Vạn Đại Sơn càng ngày càng mỏng manh, rất khó để nuôi dưỡng ra cao thủ Thiên Thần, muốn trở thành cao thủ Thiên Thần, bây giờ chỉ có một biện pháp, chí cao vô thượng!

- Thì ra là như vậy...

Sở Ly trầm ngâm gật đầu.

Thái thượng kiếm kinh của Tiêu Kỳ cực kỳ huyền ảo, e rằng sẽ không kém truyền thừa Thiên Thần của bốn Đại tông phái, nhưng có thể đánh vỡ được ràng buộc, trở thành Thiên Thần hay không đúng là khó nói.

Mình có Khô vinh kinh, đây là ưu thế mà người khác không có, không thiếu linh khí, nếu như có thể có được truyền thừa Thiên Thần của bốn Đại

tông phái, không chừng có thể đột phá trở thành cao thủ Thiên Thần được đó!

Nghĩ tới đây, mỗi một lỗ chân lông của hắn đều trở nên hưng phấn.

Mình còn có Thiên Ma công, lai lịch của Thiên Ma công rất lớn, nếu như mình có thể tiếp tục nghiên cứu khổ tu, không hắn đã không thể bằng vào thứ này mà bước vào cảnh giới Thiên Thần!

Bảo thân vương thấy sắc mặt của hắn biến đổi, lắc đầu bật cười, như đã nhìn thấy chính mình khi còn trẻ.

- Là ở đây sao?

Bảo thân vương nhìn thấy trên núi đối diện xuất hiện một sơn trang, hắn quay đầu nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly giương mắt nhìn lại, lập tức gật gù:

- Hắn trốn ở chỗ này.

- Đây quả thực là một nơi rất tốt.

Bảo thân vương nhìn toà sơn trang giữa sườn núi trước mắt, liễu xanh vờn quanh, như sương như sa, quả thực là một nơi tốt để tu tâm dưỡng tính.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Kế Giết

Hai người xuống ngựa, dây cương buộc vào trên cây bên đường, sau đó hai người thi triển khinh công đến sơn trang.

Tòa sơn trang này có diện tích không lớn, bên trong thiết kế theo viên lâm, giả sơn, khúc kính, nước chảy, rừng cây hoa tươi tô điểm, hậu hoa viên còn có một cái hồ nhỏ, thuyền nhỏ lững lờ trôi, trên hồ có nhà thuỷ tạ và tiểu đình.

Khi hai người tiến vào trong sơn trang, thứ bọn họ nhìn thấy là một chỗ máu tanh.

Dưới giả sơn, hai gia đinh bị tàn sát, tảng đá bị nhuộm thành màu đỏ sậm.

Bên trong vườn hoa, một nha hoàn bị hại, vẫn còn trợn mắt lên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi và cầu xin.

Phía sau vườn hoa, trên hồ nước có hai cỗ thi thể của gia đinh nổi lên.

Sơn trang vốn thơ tình ý họa bây giờ đã biến thành một tràng tu la.

Bảo thân vương và Sở Ly mang theo vẻ mặt âm trầm xuyên qua sơn trang yên tĩnh, đi tới hậu hoa viên, nhìn thấy Chu Chí Hùng và một người trung niên trắng mập đang ở bên trong tiểu đình.

Người trung niên đang ngồi ở đối diện với Chu Chí Hùng, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua hai người đang đối ẩm với nhau.

Chu Chí Hùng cầm một cái chén bạc, chậm rãi chuyển động, ánh mắt rất là bình tĩnh.

Người trắng mập kia thì trẻ măng run rẩy, ngồi không nhúc nhích, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Nhìn thấy Bảo thân vương và Sở Ly đi đến, trung niên trắng mập vội vã nháy mắt ra dấu, ra hiệu cho hai người mau chạy.

Bảo thân vương chỉ chỉ vào xác chết trôi trên hồ, lạnh lùng nói:

- Chu Chí Hùng, những chuyện này đều là ngươi làm ra sao?

Chu Chí Hùng lạnh nhạt nói:

- Vương gia, thứ cho ta không thể đứng dậy nghênh đón từ xa... Tại hạ chỉ đưa bọn họ đi một đoạn đường, so với ở thế giới này bị khổ, còn không bằng chết sớm, đi tới thế giới cực lạc thì hơn!

- Hay lắm, tiễn bọn họ một đoạn đường!

Vẻ mặt Bảo thân vương âm trầm, không giận tự uy:

- Bản vương cũng phải tiễn ngươi đi trước một đoạn đường!

Sở Ly đánh giá Chu Chí Hùng, lại nhìn về phía trung niên trắng mập kia.

Chu Chí Hùng nói:

- Vương gia, vị Trương Hiên Lễ Trương Đại viên ngoại này nắm giữ một ngàn mẫu đất, thích làm vui người khác, làm vô số việc thiện, nếu ta mang theo hắn cùng đi, Vương gia sẽ không tới truy cứu ta chứ?

- Hừ, Chu Chí Hùng ngươi còn muốn đi sao?

Bảo thân vương lạnh nhạt nói:

- Không phải Quang Minh Thánh giáo các ngươi chú ý liều mình phụng nghĩa hay sao, vì sao ngươi không nỡ lòng bỏ thân thể chính mình mà lại cưỡng ép người vô tội cơ chứ?

- Thân xác của tại hạ có tác dụng, cho nên vẫn không thể buông bỏ được.

Chu Chí Hùng lắc đầu nói:

- Nếu Vương gia thật sự đuổi theo, vậy tại hạ chỉ có thể giết vị Trương viên ngoại này trước, sau đó sẽ trốn.

- Giết ta đi!

Trương Hiên Lễ lớn tiếng nói:

- Ta cũng không muốn sống nữa!

Bảo thân vương nói:

- Chu Chí Hùng, ngươi thả hắn, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

- Ha ha...

Chu Chí Hùng cười lên, lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ Vương gia coi tại hạ là đứa trẻ ba tuổi sao, sao ta có thể tin tưởng cái này cơ chứ?

- Ngươi hoặc là thả hắn ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, hoặc là ngươi giết hắn, chúng ta lại giết ngươi, báo thù cho hắn.

Bảo thân vương nói:

- Hôm nay ngươi muốn bình yên thoát thân là chuyện không thể, cho nên đừng có nghĩ viển vông như vậy thì hơn!

- Đã như vậy thì chớ trách thủ đoạn của ta ác độc!

Chu Chí Hùng cười lớn một tiếng, một chưởng chém lên trên bả vai của Trương Hiên Lễ.

- A!

Trương Hiên Lễ kêu thảm một tiếng, cánh tay phải rũ xuống, khuôn mặt trắng mập mạp càng ngày càng trắng xám, không có một chút hồng hào nào cả.

- Lớn mật!

Bảo thân vương hừ lạnh.

Chu Chí Hùng dù bận vẫn ung dung thu hồi tay trái, mỉm cười nói:

- Vương gia, xem ra ngươi cũng không quan tâm tới sự sống chết của hắn, như vậy cũng đúng, chỉ là một kẻ giàu sổi ở nông thôn, có chết hay không cũng không đáng kể, vậy cũng tốt, ta giết hắn trước, tránh cho vướng chân vướng tay!

Bảo thân vương vội vã khoát tay chặn lại:

- Chậm đã!

Chu Chí Hùng cười nói:

- Mọi người đều nói Bảo thân vương cảm thương bình dân bách tính, quả nhiên không sai, Vương gia đã đổi ý rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

- Được, ta sẽ thả ngươi đi!

Bảo thân vương lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi thả hắn, bản vương sẽ thả ngươi đi!

- Vương gia, chuyện này không dễ thế đâu!

Chu Chí Hùng cười híp mắt nói:

- Huống hồ, ngươi thả ta, họ Sở vẫn sẽ đuổi theo ta như thường!

Sở Ly nói:

- Chu Chí Hùng, Vương gia lên tiếng, ta há có thể làm trái, yên tâm đi, ngươi cứ việc đi là được!

- Sao các ngươi có thể đuổi theo ta chứ?

Chu Chí Hùng hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Ta tự có biện pháp, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời thì chúng ta vẫn có thể đuổi theo ngươi, vì lẽ đó lần này thả ngươi đi, cũng không có gì là ghê gớm cả.

- Đúng thật là tài tình!

Chu Chí Hùng cười lạnh nói:

- Được, đã như vậy, Vương gia ngươi lập thệ đi!

Bảo thân vương lạnh lùng nói:

- Bản vương xin thề, chỉ cần ngươi thả hắn ra, ngày hôm nay ta sẽ không truy đuổi ngươi!

- Được, Vương gia là người thống khoái!

Chu Chí Hùng nở nụ cười, nhìn về phía Sở Ly, nói:

- Ngươi thì sao, họ Sở?

- Ta xin thề, chỉ cần ngươi thả vị Trương viên ngoại này ra, ngày hôm nay chúng ta sẽ không đuổi theo ngươi nữa!

Sở Ly nói.

- Thoải mái!

Chu Chí Hùng lắc đầu cười nói:

- Không hổ làm ta giết nhiều người như vậy!

- Chu Chí Hùng, ngươi không trốn thoát được đâu.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Ngày hôm nay không đuổi theo ngươi, ngày mai sẽ đuổi theo tiếp, một ngày, ngươi có thể chạy trốn tới chỗ nào cơ chứ?

- Ha ha, vậy thì không cần Đại tổng quản nhọc lòng!

Chu Chí Hùng híp mắt cười duỗi bàn tay phải ra, vỗ một cái ở ngực trái của Trương Hiên Lễ, nói:

- Lần này, hắn sẽ không mất mạng, nhưng không có các ngươi kéo dài tính mạng, hắn sẽ chết, như vậy cũng không tính là ta giết hắn chứ?

Hắn dứt lời cười ha hả một tiếng, phi thân bắn ra khỏi tiểu đình, nhún mũi chân đạp lên trên một cỗ thi thể trên mặt hồ, lần nữa nhảy lên, bay qua đầu tường của hậu viện.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, bỗng nhiên Chu Chí Hùng bay trở về, rơi xuống đất lăn lộn, rất là thống khổ.

Sở Ly mỉm cười:

- Lục cô nương, đa tạ!

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng xẹt qua đầu tường, rơi xuống trước mặt hai người, nhẹ nhàng thi lễ:

- Xin chào Vương gia.

Bảo thân vương gật đầu:

- Lần này nhờ có ngươi cơ linh.

Lục Ngọc Dung cười nhạt nói:

- Vương gia không chê ta nhiều chuyện là tốt rồi.

Nàng vừa nói xong, Chu Chí Hùng bỗng nhiên vươn mình đứng lên, hóa thành một cái bóng, trong nháy mắt đã đến gần Sở Ly.

Sở Ly giẫm một bước tránh khỏi quyền này của hắn.

- Ầm!

Quyền kình nổ tung trên mặt đất tạo ra một cái động.

http://tieulun.hopto.org

- Ầm ầm ầm ầm!

Chu Chí Hùng chẳng khác nào một cái bóng đến trên người Sở Ly, rất nhanh, quyền kình kéo dài, dường như vô cùng vô tận đánh xuống, chỗ Sở Ly tránh, trên mặt đất xuất hiện từng cái từng cái hố.

Sở Ly ỷ vào thân pháp tránh né, không liều mạng với hắn, Chu Chí Hùng đã thúc giục bí thuật, không duy trì được quá lâu.

Cánh tay của Trương Hiên Lễ rũ xuống, sắc mặt trắng bệch, chầm chập đi tới:

- Thảo dân bái kiến Vương gia, đa tạ ân cứu mạng của Vương gia!

Hắn nói xong lại cúi người hành lễ.

Bảo thân vương khoát tay nói:

- Không cần đa lễ.

- Vương gia cứu thảo dân một mạng, thảo dân làm vậy cũng là chuyện đương nhiên!

Hắn nói xong khụy hai chân xuống, ngã quỵ xuống dưới mặt đất.

- Không cần như vậy.

Bảo thân vương đưa tay đỡ hắn.

Trương Hiên Lễ đột nhiên vung vẩy hai tay như điện ấn vào ngực của Bảo thân vương.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở trước người của Bảo thân vương, tiếp lấy hai tay của Trương Hiên Lễ.

Hai người đều lùi một bước.

Tóc của Trương Hiên Lễ đột nhiên tung bay, như có gió lớn thổi qua, thân thể trắng mập trong nháy mắt co lại một nửa, trở nên gầy gò, hai mắt như điện, sau đó hóa thành một mảnh bóng bao phủ về phía Sở Ly.

Chu Chí Hùng nhanh đến mức không nhìn ra thân thể, chỉ có thể nhìn ra một mảnh bóng của hắn, bao phủ về phía Sở Ly.

Sở Ly như một vệt khói đi qua đi lại ở giữa hai người.

Vẻ mặt Bảo thân vương rất âm trầm, hai mắt có hàn mang lập lòe.

Hắn chưa từng uất ức như ngày hôm nay, càng không nhìn ra đây là một cái bẫy!

Mình thực sự là càng già càng không ăn thua, nếu đổi lại là lúc tuổi còn trẻ thì nhất định hắn có thể nhìn ra được!

Nếu không phải có Sở Ly, sợ rằng mình sẽ không trốn được hai chưởng này, khoảng cách quá gần, khi trực giác không ổn thì đã không tránh khỏi được rồi, thân pháp của Trương viên ngoại này quá nhanh.

Lục Ngọc Dung đăm chiêu nhìn ba người, âm thầm lắc đầu, nếu ngày hôm nay không thể giữ hai người này lại thì mình cũng sẽ phiền phức lớn, người của Quang Minh thánh giáo quả nhiên tà môn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Thiêu Đốt

Sở Ly một mặt né tránh, một mặt đánh giá đường lối vận công của hai người.

Bộ bí pháp của hai người này cực kỳ bá đạo, Sở Ly đã mơ hồ nhìn thấy một đám lửa đang cháy hừng hực ở bên trong thân thể bọn họ, đang không ngừng đốt cháy máu thịt, tinh khí và sinh cơ của bọn họ, hơn nữa thế lửa càng ngày càng vượng.

Thân pháp của hai người cũng càng lúc càng nhanh, giống như thứ thiêu đốt chỉ là tạp chất trên thân thể bọn hắn, để cho bọn họ càng thêm mềm mại, càng thêm mạnh mẽ, từ một đầu dã trư biến thành một con báo mạnh mẽ.

Thân pháp của hai người nhanh đến mức như đã hóa thành y phục của Sở Ly, làm thế nào cũng không tránh thoát được.

Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung đứng ở một bên quan sát, nhưng không có ý định nhúng tay vào.

Thân pháp của hai người này nhanh chóng vượt qua mắt thường mà bọn họ có thể nắm giữ, cũng may đó là Sở Ly, đổi lại là mình, tuyệt đối sẽ không tránh được mấy chiêu.

Bọn họ chậm rãi lui về phía sau, tránh cho trở thành phiền toái cho Sở Ly, nếu như để hai người này phân biệt công kích mình, Sở Ly muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể đón đánh mà thôi.

Cũng may hai người này như đã trở nên choáng váng, tự dây dưa với Sở Ly, thề không giết được hắn sẽ không bỏ qua.

Bảo thân vương lắc đầu thở dài.

Thực sự là người mới thay người cũ, lúc trước mình còn cảm khái người trẻ tuổi một đời không bằng một đời, bây giờ xem ra, cũng có người trẻ tuổi lợi hại, Sở Ly chỉ bằng vào một thân khinh công này đã đủ để đứng ngạo nghễ đương đại rồi.

Lục Ngọc Dung cau mày nhìn Sở Ly dây dưa cùng hai người.

Võ học của phủ Dật Quốc Công đều rất tầm thường, kém xa Cửu thiên huyền nữ thần công của mình, chẳng lẽ Sở Ly thực sự là kỳ tài học gì biết nấy, luyện võ học bình thường của phủ Dật Quốc Công tới tình cảnh bây giờ sao?

Nàng quét mắt nhìn trái phải một chút, mơ hồ cảm thấy không quá đúng.

Ánh mắt giống như nước của nàng xẹt qua từng cỗ thi thể ở chung quanh, bên trong vườn hoa, trong tiểu đình, dưới giả sơn. Còn có hai cỗ thi thể trong hồ nước.

Chẳng biết vì sao, chung quy vẫn có một tia cảm giác không thoả đáng đang lượn lờ không ngớt ở trong lòng. Nàng tò mò, nhìn về phía những thi thể này.

Bảo thân vương nhìn nàng như vậy, cũng nhìn ra chung quanh.

Những người này quả thực đã chết, thân thể đã cứng ngắc, hoàn toàn không có khí tức.

Xem tới đây, lửa giận của hắn hừng hực, hai người này thật là đáng chết,

vì làm ra sát cục như vậy mà mạnh mẽ giết nhiều người vô tội như vậy. Những người này đều là bách tính của Đại Quý đó!

Lục Ngọc Dung xem thi thể vườn hoa và tiểu đình cùng giả sơn, còn có hai cỗ thi thể ở trong hồ.

Nàng làm việc cẩn thận chặt chẽ chăm chú, nếu đã muốn xem xét thì đương nhiên phải xem qua từng cái, không để lọt bất kỳ một cỗ thi thể nào cả.

- Vương gia, ta qua đó xem một chút.

Lục Ngọc Dung nói với Bảo thân vương.

Hai mắt của Bảo thân vương nhìn chằm chằm vào bên Sở Ly, gật gù.

Lục Ngọc Dung đạp lên trên thuyền nhỏ, dùng nội lực thúc giục thuyền nhỏ chậm rãi tới gần hai cỗ thi thể kia.

Chờ khi tới gần, nàng đánh giá một chút. Cảm giác không thích hợp càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng, hồ nước ầm một tiếng rồi nổ tung, mặt của hai cỗ thi thể kia xuất hiện.

Đây là hai gia đinh trung niên, xanh cả mặt. Biểu hiện đã chết từ lâu.

Lục Ngọc Dung cau mày đánh giá hai người gia đinh này, cảm giác không thích hợp ngày càng mãnh liệt, nàng mơ hồ cảm thấy. Có khả năng là trên người bọn họ có độc, không chống được. Vì lẽ đó chỉ nên quan sát từ phái xa, không thể áp sát quá gần.

Lúc này, hai cỗ thi thể chậm rãi trôi tới gần nàng.

Lục Ngọc Dung xem mấy cỗ thi thể này, dáng vẻ dường như không bị trúng độc chút nào.

Nàng càng ngày càng hiếu kỳ, muốn tìm tòi nghiên cứu xem cảm giác không thích hợp là xuất phát từ chỗ nào, nàng thúc giục thuyền nhỏ, chậm rãi tới gần.

Quanh thân nàng căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng sẽ lùi về phía sau.

Âm thanh của Sở Ly truyền đến:

- Lục cô nương, hai tên kia còn sống, cẩn thận!

Lục Ngọc Dung cả kinh.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, hai cỗ thi thể đột nhiên bay lên, hóa thành hai cái bóng xuất hiện ở trước mặt của Lục Ngọc Dung, nhanh đến mức nàng không kịp phản ứng nữa.

Nàng hừ lạnh một tiếng, hai tay phân biệt đánh ra.

- Ầm ầm!

Hai tiếng vang trầm thấp vang lên, hai chưởng của nàng phân biệt bắn trúng thân thể hai người.

- Ầm!

Mà vai trái của nàng cũng đã trúng một chưởng.

Hai người này không để ý tới chưởng của nàng, chỉ muốn đánh trúng nàng.

Lục Ngọc Dung chỉ cảm thấy có một đạo khí tức nóng rực từ vai tràn vào, va chạm với nội lực chí âm chí hàn của nàng.

Nội lực của nàng tinh khiết tới cực điểm, dễ dàng tiêu diệt được đám khí tức này.

Nhưng thân pháp của hai người này quá nhanh, lại liều mạng công kích, nàng chật vật tránh đi hai chiêu, cuối cùng lại bị đánh trúng bả vai, cũng may nó lại bị Cửu thiên huyền nữ thần công trấn áp.

Hai người càng ngày càng điên cuồng, hóa thành hai cái bóng, chưởng ấn ngập trời đánh tới.

- Ầm ầm ầm ầm...

Lục Ngọc Dung chỉ cảm thấy mình như thuyền nhỏ trên biển rộng, chưởng lực của hai người hình thành cơn sóng lớn, bất cứ lúc nào cũng sẽ thôn phệ nàng.

- Hừ!

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng, phi thân tới, sóng vai cùng nàng đối phó với hai người này.

Thân pháp của hai người nhanh đến mức không thấy rõ, như hai cái bóng.

Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung chỉ có thể nhìn thấy bóng chưởng đầy trời, chuyện duy nhất có thể làm chính là giữ chặt môn hộ, vung vẩy hai tay bảo vệ quanh thân, không cầu công kích, chỉ cầu bảo vệ bản thân.

Sở Ly âm thanh truyền đến:

- Vương gia, Lục tiểu thư, không thể để cho bọn họ tiếp tục nữa, bọn họ sẽ càng ngày càng mạnh!

http://tieulun.hopto.org

Bên này, càng ngày hắn càng hiểu rõ hơn.

Thân pháp của Chu Chí Hùng và Trương Hiên Lễ càng lúc càng nhanh, ngọn lửa trên người càng ngày càng vượng, chưởng lực đã hung ác ác liệt hơn mấy phần.

Hắn càng ngày càng không dám liều mạng, chỉ có thể không ngừng né tránh, suy nghĩ, muốn trừng trị bọn họ, hoặc là xuống tay ác độc, liều mạng lưỡng bại câu thương cũng phải đập chết bọn họ, hoặc là đợi tới lúc bọn họ như đèn cạn dầu thì mới ra tay.

Hai người đánh lâu như vậy, nhưng không có dấu hiệu nào của đèn cạn dầu cả.

- Được!

Lục Ngọc Dung tin tưởng Sở Ly.

Nàng rất có tự tin đối với Cửu thiên huyền nữ thần công của mình, không sợ chưởng lực của bọn họ, cho nên nàng không để ý tới chưởng lực đầy trời mà mạnh mẽ công kích về phía một ngừi.

Bảo thân vương nhìn ra tâm tư của hắn, cũng không để ý tới tên còn lại, cùng với Lục Ngọc Dung đánh một người.

Nhưng thân pháp của người này quá nhanh, công kích của hai người rơi vào chỗ trống, trái lại còn trúng một chưởng của tên còn lại.

Lục Ngọc Dung cau mày, một chưởng này so với lúc trước càng tinh khiết hơn, muốn hóa giải sẽ tốn thêm một chút khí lực, Sở Ly nói không sai, bọn họ càng ngày càng mạnh!

Sắc mặt của Bảo thân vương cực kỳ âm trầm, tốc độ của hắn đột nhiên

tăng nhanh, tung ra chưởng ảnh ngập trời bao phủ đối phương.

Trong lòng hắn bất chấp, một Sở Ly, bên này còn có một Lục Ngọc Dung, nếu như mình như thua hai người trẻ tuổi bọn hắn, như vậy uổng cho hắn sống già đầu như vậy!

- Ầm!

Bảo thân vương đánh ra một chưởng bắn trúng đối thủ.

Hán tử trung niên sắc mặt xanh tím kia sững người lại, chưởng lực của Lục Ngọc Dung lập tức đánh tới.

- Ầm!

Nàng chặt chẽ vững vàng đánh ra một chưởng.

Thân thể của người trung niên ngày càng chậm hơn.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai tay của Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung chẳng khác nào bão táp bắn trúng hắn, không để ý tới tên trung niên còn lại mà tập kích đối phương.

- Cẩn thận!

Sở Ly quát lên.

Hắn còn chưa dứt lời thì đột ngột lóe lên xuất hiện ở trước mặt của Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung, mang theo hai người rời đi.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, nam tử trung niên kia tức thì nổ tung.

Sở Ly quay lưng về phía hán tử trung niên, lôi kéo tay của Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung trốn ra bên ngoài, nhưng chung quy vẫn không thể né tránh được.

Thân thể hắn bỗng nhiên tăng nhanh, ngửa đầu phun ra một ngụm máu.

- Sở Ly!

Lục Ngọc Dung kêu lên.

- Không quan trọng lắm, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!

Sở Ly hừ lạnh nói, thân thể lần nữa tăng tốc, chẳng khác nào một vệt khói ra khỏi sơn trang.

Phía sau lưng hắn có ba cái bóng đuổi theo.

Bảo thân vương và Lục Ngọc Dung bị Sở Ly lôi kéo tay áo, không thể làm gì mà nhìn cây cối lùi lại đằng sau, tốc độ nhanh chóng, bản thân hai người không có được tốc độ như vậy.

Cho dù Sở Ly chạy trốn nhanh như vậy, khiến cho bọn họ hít khói, nhưng ba người Chu Chí Hùng càng đuổi càng gần, rất nhanh đã sắp đuổi kịp được.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, thân thể lần nữa tăng tốc, kéo dài khoảng cách với đám người Chu Chí Hùng một đoạn, nhưng sau đó ba người Chu Chí Hùng lại từ từ tới gần.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Hồng Hóa

Ba người sắp tới gần, Sở Ly lần nữa hừ lạnh một tiếng, tốc độ nhanh hơn nữa.

Lục Ngọc Dung đã nhìn ra, Sở Ly cố ý ôm bọn họ tới đây.

Đôi mắt sáng của nàng xoay một cái đã nhìn ra tâm tư của hắn.

Hắn sợ đám người Chu Chí Hùng đi về phía bãi săn cho nên cố ý hạ thấp tốc độ lại để đưa bọn họ tới đây, dưới trạng thái này ba người Chu Chí Hùng vọt vào trong đó, không biết trong bãi săn sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Bảo thân vương trầm giọng nói:

- Sở Ly, có cần đan dược hay không?

Sở Ly nói:

- Không cần, đa tạ Vương gia.

Bảo thân vương nhìn hắn còn có dư lực nói chuyện, hiển nhiên không dùng toàn lực, trong lòng cũng yên tâm.

Ánh mắt của Chu Chí Hùng yên tĩnh trang nghiêm, dường như lão tăng vậy, mà Trương Hiên Lễ cũng là như vậy, thân pháp của ba người càng lúc càng nhanh.

Sở Ly chờ bọn họ tới gần lại lần nữa tăng tốc, luôn có thể miễn cưỡng

thắng được bọn họ một đường.

Chu Chí Hùng thét dài quát lên:

- Trương huynh, Chu huynh, lần này không được rồi, ta đi trước một bước!

- Chu huynh đệ tạm biệt!

Trương Hiên Lễ và một hán tử trung niên khác ôm quyền, trang nghiêm nói.

Lúc Chu Chí Hùng chạy trốn bỗng nhiên hai tay hợp lại thành hình chữ thập, trang nghiêm thần thánh như cao tăng, thân thể đột nhiên sáng ngời, hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng bắn về phía không trung.

Trên bầu trời mơ hồ có một cánh cửa ánh sáng xuất hiện, ánh sáng màu trắng tiến vào bên trong, cánh cửa ánh sáng biến mất.

Sở Ly không làm gì được bọn họ, thế nhưng có thể nhìn thấy rất rõ.

Lửa trong cơ thể của Chu Chí Hùng đã đạt đến mức tận cùng, rừng rực như mặt trời, huyết nhục trong nháy mắt đã bị đốt cháy, hóa thành một ánh sáng bắn về phía không trung. Trên bầu trời mơ hồ có sóng chấn động, không ngờ lại thực sự là một cánh cửa, Chu Chí Hùng biến thành ánh sáng màu trắng tiến vào bên trong, triệt để biến mất trên thế giới này.

Sở Ly không quá khiếp sợ.

Lúc trước một màn ở Kim Cương tự đã khiến cho hắn hiểu rõ, thế giới này và thế giới nguyên bản của mình không giống nhau, thật sự tồn tại Thiên Ngoại thiên.

Sắc mặt của Bảo thân vương rất khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhìn thấy Chu Chí Hùng hóa thành ánh sáng, mà Trương Hiên Lễ và một hán tử trung niên khác không hề bi thương, chỉ có niềm vui mừng mà thôi.

Thứ giáo đồ Quang Minh Thánh giáo này theo đuổi không phải là sinh mệnh ngắn ngủi, mà là cái chết vĩnh hằng, muốn đi vào cánh cửa ánh sáng kia, leo lên thế giới cực lạc.

Đệ tử Quang Minh Thánh giáo không sợ chết, mỗi người đều là người điên, khó lòng đề phòng, cực kỳ đáng sợ!

- Chu huynh, ta cũng đi trước một bước!

Trương Hiên Lễ trầm giọng nói.

Hắn liếc mắt nhìn ba người Sở Ly, lắc đầu nói:

- Bọn họ trốn không thoát đâu, Thánh Giáo sẽ diệt bọn hắn!

Hán tử trung niên gật đầu, trầm giọng nói:

- Vậy chúng ta cùng đi đi!

Hai người dứt lời, đột nhiên nhằm về phía Sở Ly, tốc độ đột ngột tăng lên một đoạn, chẳng khác nào điện quang xẹt qua.

Sở Ly nhẹ nhàng tránh ra.

Hai người hóa thành hai đạo ánh sáng màu trắng, bắn về phía không trung, cánh cửa ánh sáng màu trắng tái hiện, hai đạo ánh sáng này tiến vào cánh cửa kia, sau đó cánh cửa cũng biến mất.

Sở Ly dừng lại, bên người là một mảnh rừng đào.

http://tieulun.hopto.org

- Oa!

Hắn chống vào một gốc cây đào, lại phun ra một ngụm máu tụ, sau đó thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Sắc mặt của ba người đều rất nặng nề, không có chút niềm vui chạy trốn nào cả.

- Vương gia.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Trước đây Quang Minh Thánh giáo đã như vậy phải không?

- Dường như không quỷ quái như vậy!

Bảo thân vương lắc đầu.

Nếu như trước đây Quang Minh Thánh giáo đã lợi hại như vậy, sợ rằng đã sớm đánh vào Đại Quý rồi, sẽ không cam lòng núp ở Đại Ly.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Bí thuật của bọn họ quá mạnh, lần này đụng phải chúng ta thì mới có thể chạy thoát, nếu như đổi lại là cao thủ Thiên Ngoại thiên bình thường, sợ rằng rất khó thoát được!

Một khi bọn họ thúc giục bí thuật, tốc độ sẽ vô cùng nhanh, lần này may nhờ có Sở Ly, khinh công của hắn lợi hại, nếu không không hắn mình và Bảo thân vương có thể toàn thân trở ra được.

Bảo thân vương và mình có tu vi như thế mà còn như vậy, nếu đổi là cao thủ Thiên Ngoại thiên tu vi yếu hơn một chút, như vậy tuyệt sẽ không chiếm được lợi ích.

http://tieulun.hopto.org

Bảo thân vương hừ lạnh một tiếng:

- Cũng không cần thiết phải quá lo lắng, bọn họ đều là cao thủ Thiên Ngoại thiên, cao thủ Thiên Ngoại thiên của Quang Minh Thánh giáo cũng không phải là một đống, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Sở Ly nói:

- Vương gia, thứ ta lo lắng chính là điểm này.

Bảo thân vương nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Chu Chí Hùng vốn chỉ là một giáo úy, sao có thể luyện tới Thiên Ngoại thiên được chứ? Càng chết người hơn chính là, rõ ràng hắn là người Đại Quý, nhưng lại trung tâm với Quang Minh Thánh giáo.

Bảo thân vương trầm mặt trầm tư.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Ý ngươi nói, Quang Minh Thánh giáo có biện pháp cấp tốc biến người ta thành cao thủ Thiên Ngoại thiên? Sau đó coi đây là mồi nhử, để các cao thủ Đại Quý gia nhập Quang Minh Thánh giáo, phản loạn Đại Quý hay sao?

Sở Ly nói:

- Không phải là cấp tốc, chỉ thu bọn họ làm đệ tử đã đủ mê người rồi. Quang Minh Thánh giáo là môn phái siêu phẩm, lại như Đại Lôi Âm tự của chúng ta vậy. Có một người trẻ tuổi nào có thể cự tuyệt được Đại Lôi Âm tự mời gọi cơ chứ? Rốt cuộc Đại Lôi Âm tự có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại thiên, ai biết rõ được chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Càng đáng sợ hơn chính là…

Bảo thân vương trầm giọng nói:

- Những đệ tử này không sợ chết, trái lại còn theo đuổi cái chết lẫy lừng, tiến vào thế giới cực lạc!

- Bọn họ muốn bước vào thế giới cực lạc, chỉ thi triển bí pháp thì sẽ không được, có khả năng còn cần đối thủ mạnh mẽ, kích thích ra chiến ý dâng trào mới được.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Vì lẽ đó bọn họ sẽ không màng sống chết ám sát cao thủ mạnh hơn bọn họ!

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấu một chút đầu mối, càng phát giác ra chỗ đáng sợ của Quang Minh Thánh giáo.

- Lẽ nào không có cách nào trừng trị bọn chúng sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Nếu thực sự lợi hại như vậy thì đã sớm một nhà độc đại rồi!

- Trời sinh vạn vật tương khắc, luôn có phương pháp để khắc chế.

Sở Ly nói:

- Vương gia có biết không?

- Sau khi trở về ta sẽ đến bí khố cấm cung tìm một chút, có lẽ sẽ có biện pháp.

http://tieulun.hopto.org

Bảo thân vương nói:

- Bằng không, thiên hạ này đã sớm là thiên hạ của Quang Minh Thánh giáo rồi!

Sở Ly gật đầu.

- Chúng ta nên về đi thôi, sợ rằng bên kia cũng sẽ kết thúc, còn đang chờ Vương gia đó.

Lục Ngọc Dung nói.

- Sở Ly, thương thế ngươi không sao chứ?

Bảo thân vương nói.

Sở Ly cười nói:

- Một chút thương thế nhỏ, không lo lắng.

- Ta thấy ngươi không giống như là bị vết thương nhỏ.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Bảo thân vương cười nói:

- Đừng cậy mạnh, chúng ta sẽ mang ngươi trở về.

- Đa tạ ý tốt của Vương gia.

Sở Ly gật đầu.

Bảo thân vương cười híp mắt nhìn về phía Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung ngẩn ra, chỉ chỉ vào chính mình:

- Vương gia, sẽ không phải là ta đó chứ?

Bảo thân vương cười ha hả nói:

- Lẽ nào thật sự muốn ta mang theo Sở Ly trở về sao?

-... Được rồi.

Lục Ngọc Dung nhìn Bảo thân vương, lại nhìn Sở Ly, hừ một tiếng nói:

- Coi như báo đáp ân cứu giúp của ngươi vậy!

Lúc trước nếu không có Sở Ly nhắc nhở đúng lúc, xuất hiện đúng lúc thì hiện tại người bị thương nặng chính là chính mình.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ Lục cô nương!

- Sở Ly, ngươi cũng dừng khách khí, Lục cô nương cái gì chứ? Cứ gọi là Ngọc Dung là được rồi, có phải vậy không?

Bảo thân vương cười ha hả nói:

- Chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, không cần thiết phải khách khí như vậy!

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Ta cũng không dám.

Mặt ngọc của Lục Ngọc Dung căng thẳng, hừ lạnh một tiếng.

Bảo thân vương thấy vẻ mặt của nàng kiên quyết, cười ha hả hai tiếng, nói:

- Vậy cũng tốt, bản vương đi trước một bước, chuyện bên đó phải xử lý một chút, các ngươi không cần phải gấp gáp!

Hắn dứt lời, không đợi Lục Ngọc Dung nói chuyện, thân thể chẳng khác nào một mũi tên bắn ra ngoài.

Sở Ly bật cười.

Phủ Dật Quốc Công và phủ Nhân Quốc Công liên thủ, đó cũng không là phúc của triều đình.

Hắn biết điểm này, Lục Ngọc Dung cũng hiểu rõ, vì lẽ đó quan hệ của hai người sẽ không quá thân cận.

Hơn nữa bây giờ phủ Dật Quốc Công và phủ Hoài Quốc Công thông gia. Nếu như lại có thân mật gì đó với phủ Nhân Quốc Công, sợ rằng triều đình sẽ đứng ngồi không yên.

Bảo thân vương khôn khéo cẩn thận như vậy, không nên không biết, như vậy phải cân nhắc tâm tư từ lần hành động này của đối phương!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Thăm Dò

Lục Ngọc Dung tiến vào rừng cây, một lát sau cầm một cái gậy đi ra, ước chừng dài bằng một người, to bằng cánh tay trẻ con, nàng đưa một đầu cho Sở Ly rồi nói:

- Đi thôi!

- Như thế đi?

Sở Ly bật cười, không đưa tay.

Lục Ngọc Dung quét mắt nhìn hắn một chút, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn làm sao?

Sở Ly nói:

- Cách tay áo là được rồi, hà tất phải đề phòng nghiêm ngặt như thế chứ, ta cũng không phải kẻ xấu xa mà!

- Không được!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly bất đắc dĩ nói:

- Hay là để tự mình ta đi thôi, thương thế cũng không nặng như vậy!

- Được, theo ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Vậy ta đi trước một bước!

Nàng dứt lời ném cái gậy đi, nhẹ nhàng rời đi.

Sở Ly bỗng nhiên ho khan hai tiếng, dường như thương thế phát tác.

Lục Ngọc Dung dừng bước, quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Họ Sở, ngươi có đi hay không?

Sở Ly than nhẹ, buông tay nói:

- Ngươi đi trước đi.

-... Ngươi đi ở phía trước.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Nàng cũng lo lắng vạn nhất có người phục kích, hắn bị thương như vậy, nếu thật sự xảy ra vấn đề thì cũng thành tội lỗi của mình.

Sở Ly cười nói:

- Chưa chắc ngươi đã đuổi theo ta được!

- Vậy thì thử xem!

Lục Ngọc Dung cười gằn.

Sở Ly nhẹ nhàng bước lên ngọn cây, chẳng khác nào cưỡi gió mà đi, không nhiễm một hạt bụi tiêu sái lướt về phía trước, nhìn như chậm rãi, thế nhưng tốc độ rất nhanh.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung theo sát ở phía sau.

Sở Ly cất giọng nói:

- Vị Phong Thế tử kia đang nghĩ xem nên trừng trị ta ra sao đó!

- Ai bảo ngươi đắc tội với hắn chứ!

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Nói tới vẫn là họa ngươi gây ra, hắn cảm thấy quan hệ của hai người chúng ta ám muội, cho nên mới muốn đối phó với ta, nếu không, ta cũng không lọt vào trong mắt của người ta được.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Trước đó ngươi đánh Lãnh Đào, Lãnh Phong cảm thấy ngươi ngông cuồng. Mà người ngông cuồng không chịu nổi người khác ngông cuồng, vì lẽ đó nhất định hai người các ngươi sẽ đối đầu với nhau, đừng kéo ta vào!

- Ta ngông cuồng?

Sở Ly lắc đầu cười nói.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Lãnh Phong kia ngươi đừng coi khinh hắn. Tâm tính của hắn không đủ thành thục, nhưng lực lượng mà hắn nắm giữ lại không kém. Đứa trẻ cầm đao trên tay, nếu như đủ sắc bén thì cũng có thể giết người đó.

Sở Ly nói:

- Thế lực của Cảnh Vương rất mạnh sao?

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Đừng nghĩ dò ra được tin tức gì từ trong miệng của ta!

- Ta cảm thấy ngươi ủng hộ Cảnh Vương cũng không phải là hành động sáng suốt.

Sở Ly nói:

- Bất kể là con em hoàng thất nào cũng đều kiêng kỵ phủ Quốc Công, cho dù hắn là thúc của ngươi thì cũng sẽ không chân chính coi phủ Quốc Công là người của mình!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi thông minh cỡ nào cơ chứ? Há lại có thể không biết, xem ra là lợi dụng Cảnh Vương nhỉ!

- Lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Lại nói giữa chúng ta vậy. Còn không phải lợi dụng lẫn nhau hay sao?

Sở Ly nói:

- Quan hệ lợi ích đơn thuần sẽ càng tốt hơn, hiểu rõ nhau, cũng không đâm sau lưng một đao.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút:

- Ngươi có nữ nhân vui vẻ nhỉ... Tiêu Thi sao?

Sở Ly cười nói:

- Ngươi đúng là có thể tưởng tượng ra được!

- Tiêu Thi là đệ nhất mỹ nữ Đại Quý, ngươi là nam nhân, có thể không động tâm với nàng sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ai nấy cũng đều thấy được!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thực sự là hiểu lầm.

- Không phải Tiêu Thi... vậy là Tiêu Kỳ?

Vẻ mặt của Lục Ngọc Dung rất kinh ngạc, đánh giá hắn từ trên xuống dưới:

- Thực sự là Tiêu Kỳ sao?

Sở Ly nói:

- Ngươi thật định cả đời không thành gia lập thất sao?

- Đúng vậy.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút, lạnh nhạt trả lời.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Cửu thiên huyền nữ thần công, thực sự là hại người rất nặng!

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút, hỏi:

- Ngươi luyện võ công gì?

- Bích Hải Vô Lượng Công.

Sở Ly nói.

Hai người đấu trí đấu tâm, thăm dò lẫn nhau, lại phát hiện ra đối phương hiểu biết rất sâu về mình, hơn xa người thường. Hai người thông minh tuyệt đỉnh nói chuyện với nhau, vừa bớt lo lại nhọc lòng, đấu trí đấu kế, tâm trí khuấy động.

Chờ tới khi hai người trở lại bãi săn thì kỵ binh bên kia vẫn còn chưa phân ra kết quả, hoặc triền chiến hoặc là phục kích, năm đội kỵ binh phát huy linh hoạt và giả dối vô cùng nhuần nhuyễn.

Lãnh Dĩnh nhìn có chút tẻ nhạt, nàng không có chút hứng thú gì đối với những chuyện đánh đánh giết giết này.

Nàng mất tập trung đánh giá bốn phía, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, lập tức đứng lên.

Lục Vương phi bị nàng làm cho giật mình:

- Làm sao vậy Dĩnh Nhi?

Lãnh Dĩnh nhìn chằm chằm vào Sở Ly và Lục Ngọc Dung. Đôi mắt sáng trừng lớn, cẩn thận nhìn chằm chằm vào bọn họ.

- Cuối cùng cũng coi như bọn họ đã trở về.

http://tieulun.hopto.org

Lục Vương phi thở ra một hơi.

Từ khi Lục Ngọc Dung rời đi, tim nàng vẫn luôn treo trên cao.

Lãnh Dĩnh tiến lên đón, đi tới trước mặt của Sở Ly, liếc nhìn hắn một chút, không để ý tới hắn mà chuyển hướng về phía Lục Ngọc Dung:

- Biểu tỷ, tại sao tỷ lại đồng thời đi với hắn vậy?

Lục Ngọc Dung nói:

- Vương gia đã trở về chưa?

- Vừa mới trở về.

Lãnh Dĩnh quét mắt nhìn một chút rồi rời đi, mà Sở Ly thì đã trở lại bên phía Tiêu Thi, nàng hừ lạnh nói:

- Biểu tỷ, tại sao tỷ lại đồng thời trở về với hắn chứ?

- Có chính sự.

Lục Ngọc Dung nói:

- Đừng hồ đồ, đi thôi.

Lục Vương phi thân thiết nhìn nàng rồi đi tới.

Lục Ngọc Dung thấp giọng nói:

- Cô cô, chờ Tiểu Phong trở về, nói với hắn một tiếng, để hắn và nhóm hồ bằng cẩu hữu của hắn thành thật một chút, đừng có đi chọc vào Sở Ly.

Lục Vương phi kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nói:

- Hiện tại Sở Ly bị thương, nếu đám người Tiểu Phong kia thật sự đi trêu chọc Tiêu Thi, hắn sẽ giết người đó!

Nàng có thể lập tức nhìn thấu thủ đoạn của Lãnh Phong và đám bằng hữu công tử bột của hắn, tâm kế này như trò trẻ con mà thôi.

Nhưng nếu như đao trong tay của đứa nhỏ đủ sắc bén thì cũng có thể giết người, có thể gây ra đại họa.

Sở Ly bị thương, nếu như lúc này đi chọc vào Tiêu Thi ép hắn động thủ, nhất định hắn sẽ giết người lập uy, đã như thế mọi chuyện sẽ nháo rất lớn.

Lục Vương phi cười nói:

- Từ khi nào ngươi quan tâm tới Sở Đại tổng quản như thế chứ?

- Không phải là quan tâm hắn.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Rất nhanh chúng ta sẽ phải dùng đến hắn, đừng nghịch quá náo loạn là được.

- Hả?

Lục Vương phi càng thêm tò mò.

Lục Ngọc Dung nói:

- Lúc trước tên nội gian Chu giáo úy kia là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

http://tieulun.hopto.org

- Quang Minh Thánh giáo?

Lục Vương phi suy nghĩ một chút:

- Dường như là giáo phái của Đại Ly thì phải?

- Quang Minh Thánh giáo rất là đáng sợ.

Vẻ mặt của Lục Ngọc Dung lộ ra vẻ trầm trọng:

- Khó lòng đề phòng.

Lục Vương phi rất đăm chiêu:

- Sở Đại tổng quản có thể nhìn thấu đối phương... Ngươi nói, Vương phủ chúng ta...

Nàng quét nhìn bốn phía một chút, câu chuyện lập tức dừng lại.

- Rất có thể!

Lục Ngọc Dung nói:

- Vì lẽ đó nhất định phải mời hắn hỗ trợ tra xét một chút.

- Đây chính là đại sự đó!

Lục Vương phi nhíu mày nói:

- Chưa chắc thúc thúc ngươi sẽ đồng ý.

- Con sẽ thuyết phục thúc thúc.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bọn họ có thể giấu diếm được bí vệ cấm cung, thúc thúc tìm người nào để tra xét cơ chứ?

Lục Vương phi nhẹ nhàng gật đầu, rất đăm chiêu.

Lãnh Dĩnh ở một bên lắng lặng nghe vậy, đôi mắt sáng trừng lớn, không có nói chen vào.

Một hồi lâu sau, Lục Vương phi khe khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Ài... Tiểu Phong vẫn kém quá xa!

Cho dù đã đi tới biên cương rèn luyện một năm, nhưng nàng thấy Lãnh Phong vẫn không có tiến bộ gì lớn, so với Lục Ngọc Dung giống như người lớn và đứa trẻ vậy.

Lục Ngọc Dung thiên tư tuyệt thế, không so với được với nàng thì còn có một Sở Ly, thế nhưng so với hắn cũng chênh lệch rất nhiều.

- Mọi người quá sủng ái hắn, hoa trong vườn, sao có thể đương đầu với sóng gió được chứ?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

- Không phải ngươi cũng là hoa trong vườn sao?

Lục Vương phi cười nói.

Lục Ngọc Dung cười cợt.

Như vậy cũng đúng, mình trời sinh đã thông minh hơn so với người khác, không cần tôi luyện cái gì cả.

Người như Lãnh Phong, sợ rằng dù có tôi luyện lâu tới mấy cũng không

có tác dụng gì cả, thiên tính không đủ, tâm tính không đủ, thành tựu sẽ có hạn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Giao Dịch

Sau khi Sở Ly trở lại tiểu đình, Lãnh Thu và Lãnh Tình lập tức đánh giá hắn.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn xuống không hỏi nhiều nữa.

Tiêu Thi thì lại liếc nhìn hắn một cái, dường như hắn vẫn ở chỗ này, chưa từng đi ra ngoài.

Thương thế của Sở Ly đã tốt hơn được tám chín phần mười, từ bề ngoài không nhìn ra được.

- Tiểu thư, chúng ta nên về thôi.

Sở Ly nói.

- Hiện giờ phải rời đi rồi sao?

Tiêu Thi nhìn về phía hắn, sóng mắt như nước lăn tăn.

Sở Ly nói:

- Chuyện sau đó sẽ không có gì có thể xem nữa, mà ngươi cũng mệt mỏi rồi.

-... Được rồi.

Tiêu Thi khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc.

- Các ngươi đi trước đi, chúng ta sẽ ở lại, tránh cho quá thất lễ.

- Làm phiền hai vị tỷ tỷ rồi.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Tống Vương phi, Tiết Vương phi, các ngươi và Lục Vương phi đồng thời trở về thành, tránh cho xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Đại tổng quản lo lắng đám người Lãnh Đào hay sao?

Đám đệ tử phú gia này, một khi máu nóng xông lên đầu, chuyện gì cũng sẽ làm được.

Sở Ly gật đầu.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Quả thực không thể không đề phòng, được, chúng ta sẽ đi theo Lục Vương phi đồng thời trở về thành.

Tuyết Lăng dắt ngựa lại đây, Sở Ly và Tiêu Thi, Liễu Nhứ, Tuyết Lăng đồng thời trở về thành.

Lục Ngọc Dung ở cách đó không xa nhìn thấy vậy, nàng trầm ngâm một chút, lại nói với Lãnh Dĩnh:

- Chúng ta cùng trở về với bọn hắn!

- Còn chưa kết thúc mà.

Lãnh Dĩnh giẫy giụa kêu lên:

- Muội còn muốn xem đại ca thắng hay là không thắng nữa.

Lục Ngọc Dung không để ý tới nàng phản đối mà nói:

- Hắn không thắng được, đi thôi!

Lục Vương phi mở miệng cười lớn, vung vung tay:

- Cùng trở về với biểu tỷ ngươi đi thôi.

- Mẫu thân!

Lãnh Dĩnh không tình nguyện bị Lục Ngọc Dung mạnh mẽ kéo lên ngựa, sau đó lập tức rời đi.

- Rốt cuộc tại sao lại vậy chứ?

Lãnh Dĩnh bĩu môi, rất không tình nguyện hừ lạnh nói:

- Biểu tỷ, tại sao phải đi với hắn chứ?

Nàng nói, rất là căm giận bất bình:

- Hắn có gì đặc biệt vậy?

Trong lúc hai người nói chuyện đã đuổi theo được Sở Ly.

Sở Ly quét mắt nhìn Lục Ngọc Dung một chút, cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Yên tâm, ta sẽ không giết người đâu!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Ngươi đi con đường của ngươi, ta đi đường của ta!

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì thật là đúng dịp đó.

Lãnh Dĩnh ngồi ở trên ngựa, liếc xéo hắn một chút, hừ lạnh một tiếng.

Lục Ngọc Dung nói:

- Sở Ly, Vương phi mời ngươi ngày mai đến Vương phủ xem người.

- Ồ?

Sở Ly cười nói:

- Đây là ý của ngươi đúng không?

Dù Lục Vương phi khoan dung độ lượng như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không mời người có mâu thuẫn với nhi tử của nàng là hắn, hiển nhiên là Lục Ngọc Dung muốn mình hỗ trợ, tìm một chút đệ tử của Quang Minh Thánh giáo trong Cảnh Vương phủ.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu như ngươi nhận lời thì ngày hôm nay sẽ cho bái thiếp đến!

-... Hay là quên đi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Cửa của Cảnh Vương phủ quá cao, ta không trèo lên cao được.

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung híp lại.

Bốn con ngựa đi ngang nhau, Tiêu Thi ở giữa nhất, Sở Ly bảo hộ ở bên cạnh, Lục Ngọc Dung và Lãnh Dĩnh thì lại ở một bên khác của Sở Ly.

- Nói đi, ngươi có điều kiện gì?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

- Một vấn đề nhỏ mà thôi.

Sở Ly mỉm cười nói.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Ngươi nói nhỏ thường thường đều là đại sự, nói rõ ra đi!

Sở Ly nói:

- Tháng sau không phải đại hôn của Đại công tử sao?

- Hừ, lại giống như lần trước sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Ta không tìm phủ Dật Quốc Công các ngươi gây phiền phức cũng đã coi như là hỗ trợ rồi!

Sở Ly cười híp mắt lắc đầu một cái, lại nhìn về phía nàng.

Lãnh Dĩnh cảm giác đầu óc của mình không đủ dùng, nàng rất nghi hoặc nhìn hai người.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nàng đã triệt để yên tâm, xem hai người nói chuyện với nhau thế này, có vẻ không giống như là tình yêu nam nữ, mà là như kẻ thù đang đấu trí so dũng khí bình thường vậy.

Lục Ngọc Dung nhíu mày một lát, hừ lạnh nói:

-... Mấy ngươi?

- Như lần trước đi.

Sở Ly cười nói:

- Nếu nhiều hơn thì cũng là làm khó ngươi rồi.

Lục Ngọc Dung hít sâu một hơi, bộ ngực cao vút chập trùng kịch liệt, hừ lạnh nói:

- Được rồi, ta đồng ý!

Sở Ly nói:

- Có chuyện ta phải nói rõ trước, chỉ tìm Quang Minh Thánh giáo mà thôi.

Hắn đoán cơ sở ngầm trong Cảnh Vương phủ sẽ có không ít.

Mình sắp xếp nội gian vào, hiện tại đối phương sống cũng không tệ lắm, tuy không thành tâm phúc của Cảnh Vương, thế nhưng cũng đã đứng vững chân, xem như là bước ổn bước thứ nhất.

Lục Ngọc Dung trầm ngâm nói:

- Ngoại trừ Quang Minh Thánh giáo ra, mỗi khi ngươi tìm ra thêm một người thì ta sẽ cho ngươi thêm một người!

http://tieulun.hopto.org

- Mặc kệ là người phủ nào sao?

- Đúng!

Lục Ngọc Dung nói:

- Mặc kệ là thế lực của người nào, thêm một người thì ta sẽ thêm một người!

-... Tốt.

Sở Ly cười nói:

- Chuyện này phải giữ bí mật, bằng không, chỗ nào ta cũng sẽ có công địch, nửa bước khó đi!

- Đây là đương nhiên!

Lục Ngọc Dung quét mắt nhìn Tiêu Thi một chút, lại nhìn Lãnh Dĩnh:

- Chuyện ngày hôm nay đừng nói ra ngoài!

- Được.

Lãnh Dĩnh biết nặng nhẹ, gật gù.

Tiêu Thi thì lại nhìn về phía trước, cũng không thèm nhìn sang bên này, dường như không có Lục Ngọc Dung ở bên cạnh nàng vậy.

…

Lãnh Phong đầy bụng tức giận trở lại bên người của Lục Vương phi.

Tuy có áo giáp che chở, thế nhưng cảm giác trường đao chém ở trên người rất không dễ chịu, cả người đau đớn không chịu nổi, sau khi phục hồi

đan dược trong phủ, nhưng đau đớn vẫn không giảm.

Hắn trở lại tiểu đình nhìn chung quanh một chút.

Lục Vương phi nói:

- Đừng xem nữa, Ngọc Dung và muội muội ngươi đã trở về thành rồi.

- Làm sao lại đi sớm như thế chứ?

Lãnh Phong thất lạc hỏi.

- Còn không phải sợ nhóm hồ cẩu bằng hữu của ngươi làm ra chuyện xấu hay sao

Lục Vương phi tức giận nói:

- Phong nhi, ngươi mang một đám người muốn tìm Sở Ly gây phiền phức, có đúng không?

- Mẫu thân...

Lãnh Phong bất đắc dĩ nói:

- Một chút chuyện cười mà thôi, không có gì cả.

- Hừ, chuyện cười sao?

Lục Vương phi nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng:

- Chuyện nội gián, ngươi biết rồi chứ?

- Đã nghe nói.

Lãnh Phong nói:

- Không nghĩ tới nội gian lại thực sự có thể trà trộn vào được, đám gia hoả trong triều càng ngày càng vô năng!

- Chu Chí Hùng này là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, là cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Lục Vương phi nói:

- Nếu như không bị phát hiện, hắn muốn giết ngươi sẽ dễ như trở bàn tay!

Lãnh Phong cau mày hỏi:

- Quang Minh Thánh giáo?

- Ngươi cũng biết chứ?

- Đệ nhất đại giáo Đại Ly, đương nhiên con phải biết rồi.

Sắc mặt Lãnh Phong trở nên rất trầm trọng:

- Có người nói so với Đại Lôi Âm tự còn hơn một bậc! Không nghĩ tới Chu Chí Hùng là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo!

- Lần này nói không chừng đối phương tới đây là giết những thế tử như các ngươi!

Lục Vương phi nói:

- Sở Ly làm vậy không khác nào cứu các ngươi một mạng!

Lãnh Phong chậm rãi gật đầu.

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng Chu Chí Hùng thật sự là người của Quang Minh Thánh giáo, quả thực rất phiền phức, nói không

chừng sẽ thực sự giết mình.

Bên trong những thế tử này, mình là người quan trọng nhất, sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu, sợ rằng sẽ trốn không thoát.

- Ta đã nói với ngươi rồi, sau này không cho phép gây sự với hắn nữa!

Lục Vương phi nói.

- Biết rồi mẫu thân.

Lãnh Phong bất đắc dĩ nói.

- Nếu như ngươi không nghe lời, ta lại cho ngươi đi biên cương rèn luyện một năm nữa!

Lục Vương phi mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn một chút.

Biết rõ bản tính của nhi tử cho nên nàng biết, quá nửa đối phương chỉ đáp qua loa, cho nên nàng chỉ có thể ra chiêu lợi hại hơn mà thôi.

- Vâng vâng.

Lãnh Phong vội nói:

- Lãnh Đào ở trước mặt Hoàng thúc tổ bị Sở Ly tát một cái, Hoàng thúc cũng không nói gì sao?

- Lãnh Đào đáng đời, Hoàng thúc tổ ngươi không phạt nặng hắn đã là khoan hồng độ lượng rồi.

Lục Vương phi nói:

- Ngày mai ta mời Sở Ly tới nhà làm khách!

- Cái gì?

Âm thanh của Lãnh Phong đột ngột tăng cao.

Lục Vương phi nguýt hắn một cái.

Lãnh Phong vội nói:

- Nương, tại sao phải mời hắn làm khách chứ?

- Tự ngươi ngẫm lại đi.

- Chẳng lẽ phải nhận lỗi sao?

Lãnh Phong lớn tiếng nói:

- Dựa vào cái gì chứ?

Trong lòng Lục Vương phi rất thất vọng.

- Cái đầu này của ngươi thực sự là vứt đi mà.

Lục Vương phi lắc đầu than thở:

- Nếu như ngươi có một phần thông minh của Ngọc Dung thì ta cũng có thể yên tâm rồi.

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Mẫu thân, mẫu thân đã quá coi thường con rồi!

- Cả ngày chỉ biết làm việc theo khí phách.

Lục Vương phi nói:

- Nam tử hán đại trượng phu lòng dạ tứ hải, ngươi thì sao? Đi làm chuyện của ngươi đi, để đám hồ bằng cẩu hữu kia của ngươi thành thật một chút, đừng có chọc vào Sở Ly!

-... Vâng.

Lãnh Phong bất mãn rời đi.

Nhưng hắn lại không có ý để mọi người thu tay dừng lại, Lục Vương phi càng nói như vậy, càng kích phát lửa giận của hắn đối với Sở Ly, phải cho đối phương hạ mã uy mới được.

Cho dù có xảy ra chuyện thì hắn cũng có thể giao cho mọi người, mình lên tiếng, bọn họ không nghe cũng không có biện pháp gì cả. Cũng không thể vì chuyện này mà đày ải hắn ra biên cương một năm được!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Ra Tay

Sở Ly lười biếng nói:

- Lục cô nương, bọn họ đến rồi.

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Vì sao không cùng đi với mọi người chứ? Nói không chừng khi đó chính bọn hắn sẽ tản đi, tránh được trận phiền phức này.

Có nàng ở đó, còn cô cô nói chuyện, Lãnh Phong không tình nguyện tới mấy thì lần này cũng sẽ rút người về, tránh được một trận phân tranh này.

Có điều, tính tình của Lãnh Phong rất kiêu ngạo, lần này không được, còn có thể sẽ có lần sau.

Hắn Sở Ly phải biết cái này, cho nên muốn giải quyết từ sớm, tránh cho sau đó có phiền toái nữa.

Sở Ly cười cợt.

Lục Ngọc Dung nói:

- Chờ một lúc để ta ra tay đi.

- Trốn nhất thời, không trốn được một đời.

Sở Ly bình tĩnh nhìn về một rừng cây phía xa:

- Lần này không thể giải quyết bọn họ, còn có thể có lần sau nữa.

Lông mi của Lục Ngọc Dung nhíu lại.

Nàng cảm giác được vẻ lạnh lùng lộ ra ở trong lời nói của Sở Ly.

- Ầm! Ầm!

Hai tiếng vang trầm thấp vang vọng.

Hai khối đá tảng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên quan đạo, mặt đất lập tức chấn động.

Vốn trên quan đạo này sẽ có binh lính tinh nhuệ, nhưng bởi vì tham gia săn bắn đại điển cho nên bây giờ đều chém giết ở trong bãi săn, vì vậy hai bên quan đạo trống rỗng không có một ai.

Hai tảng đá lớn cao bằng một người, vuông vức, lập tức chặn đừng đi của mọi người lại.

Đối với tuấn mã mà đám người Sở Ly cưỡi mà nói, có thể nhảy một cái đi qua.

- Ầm! Ầm!

Lại có hai tảng đá lớn từ trong rừng cây bay ra ngoài, rơi xuống trên quan đạo.

Hai khối đá rơi xuống chuẩn xác ở trước hai khối trước đó, đã như thế, cho dù tuấn mã cũng khó mà nhảy qua được, lần này đã triệt để ngăn đường đi lại.

Sở Ly gìm dây cương, tuấn mã dừng lại.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi và đám người Liễu Nhứ, Tuyết Lăng cũng dừng lại.

Sở Ly quay đầu nói với Lục Ngọc Dung:

- Làm phiền ngươi trông coi tiểu thư giúp ta.

- Ta tới đối phó với bọn họ!

Lục Ngọc Dung vội nói.

Nàng có linh cảm không lành, lần này Sở Ly sẽ xuống tay ác độc.

Sở Ly đưa tay đè lên trên chuôi kiếm:

- Để ta tự mình tới... Vạn nhất bọn họ thật sự làm tiểu thư bị thương, như vậy ta cũng mặc kệ là thế tử hay là không!

-... Được rồi.

Lục Ngọc Dung nhíu mày gật đầu.

Nàng vẫn cảm thấy Sở Ly yêu thích Tiêu Thi, vì lẽ đó cho nên một khi Tiêu Thi bị thương, nhất định Sở Ly sẽ phát điên, lạnh lùng hạ sát thủ.

Sở Ly chậm rãi xuống ngựa, quay đầu cười nói với Tiêu Thi:

- Tiểu thư chờ một chút!

Tiêu Thi bình tĩnh nhìn hắn:

- Chú ý đúng mực.

- Ta đã hiểu.

Sở Ly gật đầu.

Trong rừng cây có mười bốn người áo đen bịt mặt lao ra, thi triển khinh công nhằm về phía Tiêu Thi.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, bóng nước lập tức rơi xuống ngực, tức thì lực lượng vô cùng mãnh liệt tuôn ra.

Hắn đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở phía sau một người bịt mặt, ánh kiếm mông lung lóe lên, thuấn kiếm đâm thủng ngực của người áo đen bịt mặt.

Sau một khắc, hắn lại lướt người đi, xuất hiện ở phía sau tên còn lại, ánh kiếm mông lung lại lóe lên, lại đâm thủng ngực một người khác.

Mấy ngày nay hắn đã luyện thành Thần Kiếm thất thức, triệt để phát huy ra được uy lực Thần Đao thất thức.

Lại mượn Thiên Ma công, tốc độ của kiếm càng nhanh hơn, lực lượng càng mạnh hơn, hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên còn chưa kịp phản ứng đã bị trúng kiếm.

Thân thể hắn liên tục lập lòe, mỗi một lần lóe lên đã xuất hiện ở phía sau một người áo đen bịt mặt, một kiếm đâm ra, không có một người nào có thể tránh được.

Ở trước mặt của Sở Ly, bọn họ chẳng khác nào trẻ con không học võ công, không có chút sức phản kháng nào cả.

Lục Ngọc Dung nhìn thấy vậy cả người rét run.

Y theo võ công của hắn bây giờ, ba tên cao thủ Quang Minh Thánh giáo kia đã sớm chết rồi mới đúng, không kịp thi triển bí thuật, cuối cùng sẽ bước vào thế giới cực lạc.

Hắn cố ý ẩn giấu võ công, muốn nhìn rõ hư thực của đệ tử Quang Minh

Thánh giáo, phần tâm cơ này cũng thật là thâm trầm, thà rằng để cho chính mình bị thương cũng không để lộ ra bản lĩnh thật sự.

Mười bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên không thể vọt tới trước mặt Tiêu Thi thì đã có bảy người ngã xuống.

Bọn họ rất tức giận, lúc này đã không lo được nhằm về phía Tiêu Thi nữa, bây giờ đối phó Tiêu Thi đã không còn ý nghĩa gì nữa. Sở Ly căn bản không trốn, mà là muốn giết bọn hắn, cho nên chuyện quan trọng nhất hiện tại là giữ mạng!

Bảy người vội vàng liên thủ chống đỡ, đề phòng Sở Ly đột nhiên xuất hiện.

Sở Ly cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên xuất hiện ở trước người một người áo đen bịt mặt, lại đâm ra một kiếm.

Ba người áo đen bịt mặt đồng thời xuất chưởng.

Ánh kiếm mông lung lóe lên, sau đó Sở Ly bồng bềnh lùi về phía sau.

Một người áo đen bịt mặt che ngực ngã xuống, kiếm đã đâm thủng ngực của hắn.

Lần này Sở Ly không ra tay từ phía sau lưng mà trực tiếp mặt đối mặt với đối phương.

Hắn có Thiên Ma công gia trì, tốc độ rất nhanh, chưởng lực của bọn họ vẫn còn ở giữa không trung thì kiếm của hắn đã đâm trúng ngực. Sau đó hắn bình yên lui lại, lại nhằm về phía tên còn lại.

Trong nháy mắt, lại có ba người ngã xuống.

- Lui!

Bốn người còn lại thấy tình thế không ổn, hét lớn một tiếng, thoát đi từ bốn phương hướng.

Thân thể bọn họ nhanh chóng phồng lên, đã thúc giục bí thuật, như một vệt khói trôi về phương xa.

Sở Ly đuổi theo từng người một, tất cả đều đâm thủng ngực.

Sắc mặt Lục Ngọc Dung âm trầm nhìn chằm chằm vào kiếm của Sở Ly.

Nàng đang suy nghĩ, nếu như mình đối đầu với kiếm pháp như vậy thì có thể tránh được hay không.

Có thể tránh được chỗ yếu, muốn hoàn toàn tránh ra là chuyện không thể, kiếm của hắn quá nhanh, thân pháp cũng quá nhanh, trong lòng xuất hiện báo động thì kiếm đã đến, thậm chí so với báo động còn nhanh hơn nữa.

Điểm vui mừng chính là, kiếm của Sở Ly đâm trúng ngực đều là ngực phải của bọn họ.

Thân là hộ vệ Vương phủ, linh đan diệu dược không ít, cao thủ Thiên Ngoại thiên sinh cơ dồi dào, ăn linh dược vào, lại tu dưỡng một trận thì sẽ không sao, nhưng trong thời gian ngắn sẽ mất đi lực lượng động thủ.

Sở Ly quét mắt nhìn đám người áo đen bịt mặt ngã trên mặt đất một chút, lắc đầu một cái, người nhẹ nhàng trở lại bên người Tiêu Thi:

- Tiểu thư, đi thôi.

Tiêu Thi mở miệng nở nụ cười:

- Tâm địa của ngươi đã mềm hơn rất nhiều rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy.

Sở Ly cười lắc đầu một cái.

Tiêu Thi quét mắt nhìn đám người mặc áo đen nằm trên đất một chút, ánh mắt rất bình tĩnh.

Nàng đã thấy qua rất nhiều sinh tử, cho nên cũng không quan tâm đối với sinh tử của những người này, Sở Ly không giữ lại ai hay giết ai nàng cũng sẽ không nói nhiều thêm một câu.

Lục Ngọc Dung nhìn những người mặc áo đen này, những người này đều là tinh nhuệ của các Vương phủ, kết quả lại rơi vào một kết cục như thế.

- Tuyết Lăng!

Sở Ly nói.

Tuyết Lăng đồng ý một tiếng, đi tới phía trước bốn tảng đá to lớn, hai tay dán lên trên một khối, nhẹ nhàng nhấc lên, tảng đá so với nàng còn cao hơn bị nhấc lên, nhìn qua dường như không mất chút công sức nào.

Một thân thần lực này của nàng là đến từ chính Bạch Hổ luyện dương đồ.

Sở Ly nói:

- Sau khi chúng ta đi qua, lại đặt trở lại chỗ cũ.

- Vâng!

Tuyết Lăng mở miệng cười nói.

Chờ đám người Sở Ly cưỡi lên ngựa đi qua, Tuyết Lăng lại di chuyển đá về chỗ cũ, sau đó nhảy lên ngựa, mọi người đồng thời trở về thành.

http://tieulun.hopto.org

…

Đám người Lãnh Phong kết thúc đại điển săn bắn, vội vã chạy tới đây, muốn chạy trước những nữ quyến như đám người Lục Vương phi.

Lãnh Phong không thể chờ đợi được nữa mà muốn nhìn một chút, nhìn dáng vẻ thê thảm của Sở Ly, để trút cơn giận.

Lãnh Đào hưng phấn đi theo sau lưng hắn, chúng hoàng Thế tử cũng rất là hưng phấn.

Lần này ở săn bắn đại điển Sở Ly lại đại xuất danh tiếng một lần.

Chuyện này càng làm cho bọn họ khó chịu, hận không thể làm cho Sở Ly ngã nhào, nếu có thể bị các hộ vệ của mình đánh cho sưng mặt sưng mũi, vô cùng chật vật, như vậy quả thực là chuyện quá thoải mái rồi còn gì!

Chờ tới khi bọn họ đi tới chỗ bốn tảng đá, nhìn thấy đám người áo đen bịt mặt đang khoanh chân vận công ở cùng một chỗ.

Sau khi những người áo đen bịt mặt này ăn linh dược vào lại trực tiếp khoanh chân vận công, cũng không quan tâm tới việc trốn vào trong rừng cây.

Kiếm kính bên trong thân thể của bọn họ kéo dài không dứt, cực kỳ ác liệt, mỗi thời mỗi khắc thương thế của bọn họ đều đang tăng thêm, không cho phép trì hoãn một chút nào cả.

- Chuyện gì thế này?

Lãnh Đào lớn tiếng nói.

Mười bốn người mặc áo đen không nhúc nhích, không thể trả lời được bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong trở nên rất âm trầm.

Mọi người cũng đi tìm hộ vệ của mình, bởi vì vẫn đi theo bên người, cho nên dù họ có che mặt thì bọn họ cũng nhận ra được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Dự Tiệc

- Ai làm?

Lãnh Phong trầm giọng hỏi.

- Sở Ly!

Một người áo đen bịt mặt mở miệng, đột nhiên há to mồm, phụt, phun ra một ngụm máu, nhuộm đỏ cái khăn đen.

Hắn lấy cái khăn đen xuống, lộ ra khuôn mặt gầy gò, trắng bệch như tờ giấy, không có một chút hồng hào nào cả.

- Dịch thúc, là do một mình Sở Ly làm sao?

Một hoàng Thế tử lớn tiếng hỏi.

Dịch Lễ Hưng chậm rãi gật đầu:

- Là hắn.

Hắn nói chuyện xong lại nhắm mắt lại, tiếp tục vận công áp chế kiếm kính đang tàn phá.

Cỗ kiếm kính này giống như thật, giống như một thanh kiếm nhỏ đang qua lại ở trong thân thể, không ngừng đâm bị thương lục phủ ngũ tạng, tốc độ hắn vận công chữa thương kém xa tốc độ sát thương của tiểu kiếm, thương thế càng ngày càng nặng.

Hắn lại móc ra bình sứ ở trong ngực, đổ ra hai viên linh đan rồi ném vào trong miệng.

Sắc mặt của hoàng Thế tử kia rất âm trầm:

- Khá lắm Sở Ly, thật là to gan!

Lãnh Đào nói:

- Không thể nào? Một mình hắn thu thập được mười bốn cao thủ sao?

- Còn có người nào khác không?

Lãnh Phong hỏi.

Mười bốn người mặc áo đen đều chăm chú chữa thương, không ai trả lời.

Sau khi Lãnh Phong lúng túng một chút, hắn rất là tức giận nói:

- Được lắm Sở Ly, lá gan quả thực không nhỏ... Có điều mười bốn người cũng đánh không lại hắn, thực sự là...

Hắn nói xong lại lắc đầu một cái.

Trong lòng mười bốn người mặc áo đen thầm giận dữ, lại không ra mặt nói thêm cái gì nữa, chỉ có thể nín giận mà không nói lời nào.

Mười bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên như bọn họ vây công, không chỉ không thu thập được Sở Ly, trái lại còn bị hắn đả thương thành như vậy, nói ra thực sự rất mất mặt, chột dạ hụt hơi. Bằng không đã sớm trả lại một câu nói kia của Lãnh Phong rồi.

Lãnh Phong đứng tại chỗ, cau mày không nói.

Hắn thực sự không thể nào tưởng tượng được nổi, tại sao mười bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên lại không thể chinh phục được một Sở Ly, trái lại còn bị hắn làm cho trọng thương, lần này Sở Ly sẽ lại dương danh ở trong Thần Đô, thậm chí còn là dương danh thiên hạ!

- Việc này không cho phép ai nói ra ngoài!

Lãnh Phong chậm rãi quét mắt nhìn chúng hoàng Thế tử một chút, lại vừa nhìn về phía mười bốn cao thủ Thiên Ngoại thiên:

- Bằng không, mặt mũi của mọi người đều rất khó coi!

Các hoàng Thế tử liên tục gật đầu.

- Đúng, không thể nói ra ngoài được!

Lãnh Đào lớn tiếng nói:

- Chúng ta không thể để Sở Ly dương danh được!

Lãnh Phong mạnh mẽ lườm hắn một cái.

Lãnh Đào ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Bây giờ hắn hận thấu xương đối với Sở Ly, rồi lại kiêng kỵ tận xương, Sở Ly động một chút là đánh người, hắn chỉ dám nói lung tung ở sau lưng mà thôi, ở ngay trước mặt cũng không dám phân cao thấp cùng Sở Ly nữa.

Lãnh Phong hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía mọi người:

- Mọi người có thể giữ kín miệng chứ?

- Đương nhiên!

Mọi người mồm năm miệng mười trả lời.

- Ai dám tiết lộ ra ngoài thì đừng trách mọi người sẽ không khách khí!

Lãnh Phong hừ lạnh nói.

Mọi người vội vã vỗ ngực bảo đảm, chắc chắn sẽ không tiết lộ, không có chuyện này.

…

Sáng ngày thứ hai, Sở Ly đang đọc sách ở Thiên Xu viện thì bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo, tổng quản của Cảnh Vương phủ đến nhà bái phỏng, muốn dẫn đường cho Sở Ly.

Một nam tử trung niên tuấn dật đang ngồi ở trong đại sảnh, được Trữ tổng quản tiếp đón, uống trà nói chuyện phiếm.

- Trử tổng quản, bây giờ Đại tổng quản quý phủ dương danh thiên hạ rồi đó.

Nam tử tuấn dật thả chén trà xuống, cười ha hả nói:

- Quả thực khiến cho người ta khâm phục, An vương phủ các ngươi có anh tài như thế, quả thực là hình ảnh thịnh vượng đó!

- Nào có, nào có, Trương tổng quản quá khách khí rồi.

Trử tổng quản cười ha hả nói:

- Không biết Lục Vương phi mời Đại tổng quản là có chuyện gì quan trọng vậy? Theo lão phu biết, dường như Đại tổng quản và quý phủ không có quan hệ gì thì phải?

- Cái này sao... chúng ta chỉ làm theo lệnh, không được biết.

Tổng quản ngoại phủ Trương Thứ của Cảnh Vương phủ cười ha hả nói, lại vung vung tay:

- Có khả năng Vương phi thấy Đại tổng quản là thanh niên tuấn kiệt, vì lẽ đó cho nên mới muốn gặp đó.

- Thì ra là như vậy!

Trử tổng quản cười nói:

- Đại tổng quản đúng là tuấn kiệt khó gặp, không chừng Vương phi vừa ý tài của hắn, cho nên muốn mời Đại tổng quản làm nữ tế, ha ha!

- Chuyện cười này không nói được đâu!

Trương Thứ vội vàng khoát tay nói:

- Chuyện đại sự cả đời của tiểu thư, người như chúng ta sao có thể tùy tiện nói lung tung được chứ!

- Y theo ta nói, bằng vào tài cán của Đại tổng quản nhà chúng ta cũng xứng với Dĩnh tiểu thư đó.

Trử tổng quản cười nói.

Trương Thứ lắc đầu nói:

- Nếu như lời này của Trử tổng quản rơi vào trong tai của Vương phi, sợ rằng sẽ chọc giận Vương phi, cho nên vẫn nên nói cẩn thận thì hơn! Nói cẩn thận một chút!

Trong lòng hắn thầm mắng không ngớt, khẩu khí thật là lớn, xứng với

Dĩnh tiểu thư của chúng ta, không ngờ ngươi cũng dám mở miệng nói ra như vậy được!

Sở Ly chậm rãi tiến vào trong phòng khách.

Trử tổng quản vội vã thu lại nụ cười, đứng dậy nghiêm nghị nói:

- Đại tổng quản!

Sở Ly gật gù, ôm quyền nói với Trương Thứ:

- Làm phiền Trương tổng quản chờ lâu, chúng ta lên đường thôi!

- Vâng, xin mời Đại tổng quản!

Trương Thứ thu lại nụ cười, nghiêm nghị ôm quyền.

Trử tổng quản vội hỏi:

- Đại tổng quản, có cần mang theo nha hoàn hay không?

- Không cần.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ trở về nhanh thôi.

- Vâng.

Trử tổng quản vội vàng gật đầu.

Bây giờ uy vọng của Sở Ly ở trong phủ ngày càng thịnh, hắn làm tổng quản ngoại phủ không dám có chút lười biếng nào, tránh cho bị Sở Ly nắm lấy nhược điểm, đổi thành người khác làm tổng quản.

Sở Ly theo Trương Thứ ra khỏi An vương phủ, cưỡi lên ngựa rồi đi hơn ba dặm đường, đi tới một toà Vương phủ bao la.

Ngói vàng đỉnh hồng, đồ sộ lớn lao.

Cảnh Vương phủ nhìn qua không có gì là không giống An vương phủ, vẻ ngoài gần như giống nhau, nhưng khí tức từ cả tòa Vương phủ tỏa ra lại tuyệt nhiên không giống nhau. An vương phủ càng thêm hùng hồn và nặng nề, khí thế cuồn cuộn ép người hơn nữa.

Cửa nhỏ bên cạnh Vương phủ mở ra, Lãnh Phong mang theo một đám người chậm rãi đi ra, đi ra hai mươi mấy bước, đi đến gần Sở Ly.

Lãnh Phong ôm quyền một cái, từ tốn nói:

- Sở Đại tổng quản, xin mời.

Sở Ly ôm quyền:

- Phong Thế tử, xin mời!

Lãnh Phong vung vung tay, mọi người sau lưng hắn lui về phía sau mười mấy bước.

Hai người đi ở phía trước, đi tới Thiên môn.

Sở Ly nhíu nhíu mày, nhưng không nhiều lời.

Dựa theo quy củ, y theo cấp bậc của hắn, Vương phủ nên mở cửa chính, mà không phải là đi Tiên môn này.

Hiển nhiên Lãnh Phong cố ý làm như vậy, muốn chèn ép sự kiêu ngạo của hắn, Sở Ly cảm thấy rất ấu trĩ, chẳng muốn tính toán với hắn, rồi sẽ có lúc đối phương sẽ phải cầu tới mình.

- Hộ vệ của quý phủ vẫn tốt chứ?

Sở Ly ra vẻ vô ý thuận miệng nhắc tới.

Lãnh Phong cau mày, lạnh lùng nói:

- Làm phiền ngươi nhớ mong, rất khỏe mạnh.

Sở Ly nở một nụ cười:

- Nếu như bọn họ thực sự không chịu được, có thể tới tìm ta.

Lãnh Phong híp mắt nhìn chòng chọc vào hắn.

Sở Ly bình tĩnh đối mặt với hắn.

Các thị vệ và hộ vệ phía sau thả nhẹ bước chân, thậm chí ngay cả hít thở cũng nhè nhẹ, tim như treo lên cao.

- Hừ!

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Như vậy ngươi cứ chờ xem!

Sở Ly lộ ra nụ cười.

Hắn rất có tự tin đối với kiếm kính của mình, muốn tiêu diệt kiếm kính. Bằng vào bản lĩnh của bọn họ sẽ không làm được, sẽ càng ngày càng thống khổ, thương thế sẽ càng ngày càng nặng, sớm muộn gì cũng sẽ không được mà phải tới tìm mình để giải!

- Lãnh Phong!

Lục Ngọc Dung và Lãnh Dĩnh ra đón.

http://tieulun.hopto.org

Nàng mặc một bộ y phục màu tím, Lãnh Dĩnh mặc một thân la sam màu hồng phấn nhạt, thướt tha đi tới.

Nàng nhìn thấy hai người Sở Ly đi vào từ Thiên môn, mặt ngọc tức thì trầm xuống.

Lãnh Phong cau mày nói:

- Biểu muội, sao ngươi lại đi ra đây chứ?

Lục Ngọc Dung có chút căm ghét quét mắt nhìn hắn một chút, lạnh nhạt nói:

- Ngươi về đi, giao Sở Ly cho ta.

- Giao cho muội sao?

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Biểu muội chỉ là một nữ nhân, không thích hợp chứ nhỉ? Hay là để ta đến bắt chuyện với hắn đi!

- Ta sẽ đến nói một tiếng với cô cô.

Lục Ngọc Dung khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Không biết nặng nhẹ, điếc không sợ súng!

- Biểu muội!

Lãnh Phong thẹn quá thành giận, trầm giọng nói:

- Đang có người ngoài ở đây!

Lục Ngọc Dung quay đầu ôm quyền một cái nói với Sở Ly:

- Sở Đại tổng quản, xin mời!

Sở Ly cười cợt:

- Cuối cùng cũng coi như kiến thức được khí thế của Cảnh Vương phủ, quả nhiên là cửa lớn cao không thể với tới được!

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn không hiểu chuyện, Sở Đại tổng quản đừng cảm thấy phiền lòng là được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Yến Hội

- Biểu muội, ai không hiểu chuyện chứ?

Lãnh Phong cả giận nói:

- Biểu muội, ta không phải là trẻ con nữa!

Lục Ngọc Dung không để ý tới hắn mà nói với Sở Ly:

- Không bằng, chúng ta vào lại vậy?

Sở Ly bật cười:

- Cửa nào mà không vào được chứ.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn Lãnh Phong một chút, nói:

- Hậu hoa viên của Vương phi ở đây, chúng ta đi gặp Vương phi một chút.

Sở Ly gật gù:

- Vương gia không ở trong phủ sao?

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Vương gia đang ở bộ binh.

Sở Ly lập tức hiểu rõ.

Nhất định chuyện Quang Minh Thánh giáo đã làm cho bộ binh rối ren lên, có một nội gian trà trộn vào, sợ rằng trên dưới bộ binh sẽ có một nhóm người bị xui xẻo.

Lục Ngọc Dung và Lãnh Dĩnh mang theo hắn đi vào trong, đều không để ý tới phản ứng của Lãnh Phong.

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong rất âm trầm, rất là tức giận, rồi lại không muốn cứ như thế mà rời đi.

Hắn thấy vẻ mặt khi Lục Ngọc Dung gặp Sở Ly đặc biệt không bình thường, vừa đố kị lại phẫn hận, vừa muốn biết hai người nói cái gì đó. Lại không muốn nhìn thấy bọn họ thân cận như vậy, hắn đang giãy dụa, giày vò giữa muốn biết và không muốn biết, cho nên rất là thống khổ.

Cảm giác thống khổ này hoàn toàn chuyển hóa thành phẫn hận đối với Sở Ly, hận không thể lập tức diệt đối phương.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có mấy nha hoàn thị vệ đi qua, tất cả đều chào hoặc ôm quyền hành lễ, Lục Ngọc Dung chẳng khác nào ở trong nhà mình, chỉ lạnh nhạt gật đầu, sau khi đi qua bốn đình viện mới đi tới hậu hoa viên.

Hậu hoa viên rất trống trải, có sáu vườn hoa, bên trong một vườn hoa có luyện võ trường, còn có một mảnh hồ nhỏ, trên hồ có tiểu đình nhà thuỷ tạ.

Lục Vương phi đang cùng với mấy nha hoàn ở đó, ngồi ở bên trong một tòa tiểu đình thưởng thức phong cảnh chung quanh.

- Cô cô, Sở Ly tới rồi.

Ba người Lục Ngọc Dung đi tới tiểu đình.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền hành lễ:

- Bái kiến Vương phi.

Lục Vương phi mặc một thân xiêm y hoa lệ, y phục cao quý, mỹ lệ mà ung dung, nàng nhấc tay lên, cười tủm tỉm nói:

- Sở Đại tổng quản không cần đa lễ, làm phiền rồi.

Sở Ly nói:

- Vương phi khách khí rồi, chỉ dễ như ăn cháo mà thôi.

Lục Vương phi cười nói:

- Đều bếp trong phủ ta làm điểm tâm rất tốt, ngồi xuống nếm thử mấy khối đi.

- Vâng, đa tạ Vương phi.

Sở Ly không khách sáo nhiều mà ngồi xuống.

Lục Ngọc Dung ngồi vào bên cạnh hắn, mùi thơm nhàn nhạt u lãnh bay vào chóp mũi của hắn.

Lãnh Dĩnh ngồi vào một bên khác, hiếu kỳ lại không cam lòng đánh giá hắn, muốn nghe một chút xem hắn định làm gì.

Biểu tỷ thà rằng mắng đại ca một trận cũng phải tiếp đón Sở Ly cẩn thận, hiển nhiên trong lòng mang nhiều kỳ vọng đối với hắn. Chỉ là không biết hắn có đáp ứng được phần kỳ vọng cao này hay không.

- Sở Đại tổng quản là người ở nơi nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

Lục Vương phi nói tới việc nhà với Sở Ly, giống như phụ nhân bình thường vậy, thân thiết mà lại rất hiền hoà.

Sở Ly cũng tùy ý trò chuyện cùng với nàng.

Hai người nói một chút về phong thổ và chuyện trong võ lâm, Lãnh Dĩnh nghe vào cảm thấy say sưa ngon lành.

Chờ đến trưa, Lục Vương phi đã bày ra yến hội.

Chỉ có một mình Sở Ly, nhưng yến hội của Vương phủ lại cực kỳ long trọng, rất là long trọng.

Cảnh Vương phủ chỉ có một vị Vương phi, vì lẽ đó Lục Vương phi làm việc rất tự do.

Các thị vệ thị nữ trong phủ, hầu như tất cả đều được điều động, từng món ngon được bưng lên, đến sau đó, còn chưa thưởng thức hết thì đã lui xuống, tiếp tục dâng lên những món ăn khác.

Sở Ly thưởng thức từng món, cái bụng chẳng khác nào một cái động không đáy cả.

Sau khi hắn luyện Thiên Ma công, khẩu vị khác với người thường, một khi ăn có thể tương đương được với mười người.

Những thức ăn này chất thành một đống, làm cho bụng hắn lớn hơn trước, nhưng hắn vẫn có thể ăn được đi được, chuyện này làm cho Lãnh Dĩnh nhìn thấy vậy, đôi mắt sáng càng trừng càng lớn hơn.

Lục Vương phi ăn rất ít, chỉ gắp mấy món ăn, sau đó đã rời đi trước, để đám người Lục Ngọc Dung, Lãnh Dĩnh, Lãnh Phong bồi tiếp Sở Ly tiếp tục ăn.

http://tieulun.hopto.org

- Sức ăn của ngươi thật là làm cho người ta giật mình đó!

Lục Ngọc Dung ngồi ở phía đối diện Sở Ly, lắc đầu một cái:

- Không ngờ lại có thể ăn như vậy!

- Giá áo túi cơm!

Lãnh Phong hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly cười cợt:

- Ta tu luyện thể thuật, vì lẽ đó lực lượng thân thể đặc biệt mạnh, sức ăn cũng lớn.

- Ngươi đã từng tu qua công pháp luyện thể?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Là loại nào?

- Bạch Hổ luyện dương đồ.

Sở Ly lại ăn một khối thịt bò.

Lục Ngọc Dung suy nghĩ một chút:

- Bạch Hổ luyện dương đồ... đã nghe nói qua, có người nói là một loại công pháp luyện thể cực kỳ thượng thừa, nhưng thượng thừa thì cũng chỉ là công pháp luyện thể, sao ngươi có thể xông lên tới cảnh giới Tiên Thiên được chứ?

- Sau khi tới cảnh giới Tiên Thiên ta mới tu luyện.

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung chậm rãi gật đầu, vậy thì chẳng trách.

- Tu vi của ngươi như thế là bởi vì luyện Bạch Hổ luyện dương đồ sao?

Sở Ly nói:

- Cũng có chút quan hệ.

Lục Ngọc Dung liếc xéo hắn một cái.

Tuy rằng Bạch Hổ luyện dương đồ tinh diệu, thế nhưng không phải là người nào cũng có thể luyện thành được.

Càng quan trọng hơn chính là, hiện tại rất ít người đi theo đường này, các tiền bối đã chứng minh đường này không thông, Sở Ly lại còn dám đi theo như thế, có thể nói là hắn gan to bằng trời.

Xem ra hắn đã luyện thành Bạch Hổ luyện dương đồ, vì lẽ đó mới có tốc độ như thế, tương tự như khinh công, khi hắn thi triển lên sẽ càng nhanh hơn, vì lẽ đó xuất kiếm mới nhanh như vậy, lực lượng của hắn mạnh, đương nhiên xuất kiếm sẽ nhanh hơn mấy phần.

Nàng đang suy nghĩ, có nên thử tìm một môn công pháp luyện thể luyện một chút hay không?

Sau đó nàng lắc đầu bật cười, Cửu thiên huyền nữ thần công của mình đã mang theo luyện thể tuyệt diệu, căn bản không cần luyện những thứ khác nữa.

- Bạch Hổ luyện dương đồ?

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Đây là võ công gì chứ? Nghe cũng chưa từng nghe tới, là võ học hạng

bét sao?

Sở Ly cười cợt.

Lục Ngọc Dung không tiếp lời của hắn, tránh làm cho Lãnh Phong giận quá, không thể cứu vãn được nữa.

Lãnh Dĩnh nhìn thấy vậy không đành lòng, đại ca cũng quá bị lạnh nhạt rồi.

- Biểu tỷ, Bạch Hổ luyện dương đồ là võ công gì vậy?

- Là một trong các công pháp luyện thể thượng thừa nhất, mấy trăm năm trước là tuyệt học trấn động của Bạch Hổ động.

- Bạch Hổ động?

- Có nói các ngươi cũng không biết, quên đi, ngươi tự mình tra một chút đi.

- Biểu… tỷ…

Lãnh Dĩnh sẵng giọng.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Ngươi là nữ nhi, không biết những chuyện này cũng không có gì, biểu ca thì không thể không biết. À, cũng đúng, từ sáng đến tối làm mò cùng những hồ bằng cẩu hữu kia, không cố gắng đọc sách, quá khiến cho người ta thất vọng!

- Đọc sách gì chứ, luyện tốt võ công là được.

Lãnh Phong không phục nói.

Lục Ngọc Dung vung tay ngọc, chẳng muốn nói với hắn nữa.

Cái gì nên học, cái gì không nên học, hắn đã là người lớn, không phải trẻ con. Biết tốt xấu nhưng vẫn đi làm, thật là không thể nói được gì nữa, nếu nói thêm gì nữa sẽ làm cho mình tức chết.

- Được rồi, cơm nước no nê, ta cũng nên cáo từ.

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Vậy thì tốt, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài.

- Cũng tốt.

Sở Ly gật đầu.

Lục Ngọc Dung quay đầu nói với Lãnh Phong vừa muốn đứng lên:

- Để tự ta đi đưa hắn là được rồi, ta muốn nói riêng mấy câu.

Lãnh Phong cau mày nói:

- Biểu muội, cái này không được chứ?

Mặt ngọc của Lục Ngọc Dung trầm xuống.

Lãnh Phong vội nói:

- Biểu muội, chuyện này tình ngay lý gian...

- Câm miệng!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Nàng quay đầu cười cười nói với Sở Ly:

- Đi thôi.

Sở Ly cười đứng dậy, liếc mắt nhìn Lãnh Phong, lắc đầu một cái.

Lãnh Phong gắt gao trừng mắt nhìn hắn, nhìn hai người bọn họ sóng vai đi ra khỏi phòng khách, hắn cắn răng tạo thành tiếng ken két, hai bàn tay nắm chặt.

Lãnh Dĩnh bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Đại ca cũng thật là, đầu óc bị làm cho choáng váng, không ngừng làm những hành động ngu xuẩn. Mà nàng làm muội muội thực sự không có biện pháp nào để giúp được.

Đổi lại mình là Sở Ly thì đã trở mặt phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Sở Ly có thể ngồi được tới giờ cũng thật là lợi hại, da mặt này dày như tường, không kém một chút nào.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Mời Chào

Sở Ly và Lục Ngọc Dung sóng vai mà đi, chậm rãi đi đến cửa phủ.

- Có người của Quang Minh Thánh giáo không?

Lục Ngọc Dung hỏi Sở Ly.

Khuôn mặt phong tình vạn chủng gần ngay trước mắt, mùi thơm u tĩnh bay vào chóp mũi, nhưng Sở Ly không động tâm, hắn biết nàng nhìn thì có thể, nhưng không thể động vào:

- Có một.

- Thật sự có sao?

Lục Ngọc Dung kinh ngạc.

Sở Ly nói:

- Một nha hoàn, có điều người nha hoàn này rất thú vị.

- Thú vị sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn hắn, tức giận hỏi:

- Quang Minh Thánh giáo có ý gì vậy?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nàng đến Vương phủ cũng không phải là muốn giết người... Ta cảm thấy, hiện tại không cần phải quấy nhiễu đến nàng. Chuyện quan trọng nhất chính là, trong Cảnh Vương phủ có một thích khách, trước tiên phải bắt hắn mới là thượng sách.

- Thích khách?

Lục Ngọc Dung nói:

- Không phải là người của Quang Minh Thánh giáo sao?

- Không phải Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly nói:

- Nhưng là một thích khách, ẩn núp ở trong Vương phủ, chuẩn bị bất cứ lúc nào đánh ra một đòn, sắp động thủ tới nơi rồi.

- Ai?

Lục Ngọc Dung vội hỏi.

Sở Ly nói:

- Sau đó ta sẽ vẽ ra một bức họa, cứ theo đó là có thể tìm được người.

- Còn gì nữa không?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười cợt:

- Cảnh Vương phủ phòng vệ rất nghiêm ngặt, xem ra ngươi đã tự mình điều tra... Chỉ có hai người này thôi.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng:

- Cũng may, cuối cùng cũng coi như ta không uổng phí thời gian!

Tuy rằng nàng không phải người trong Vương phủ, thế nhưng lại được Cảnh Vương và Vương phi tín nhiệm, địa vị cao cả, quyền lực rất lớn, mỗi lần tới đây đều sắp xếp qua Vương phủ một lần, thanh trừ người cảm thấy có hiềm nghi, thà rằng sai chứ cũng không buông tha.

Sở Ly nói:

- Được rồi, đưa tới đây thôi, ta sẽ tự về.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta muốn đi cùng ngươi để lấy tranh về.

- Cũng được.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi không sợ người khác đồn thổi sao?

- Ta rất muốn xem xem có người nào dám nói huyên thuyên!

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Sở Ly cười lắc đầu:

- Ngươi muốn thừa cơ nhìn hư thực trong An Vương phủ đúng không!

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng nói:

- Không phải ngươi cũng như thế sao?

http://tieulun.hopto.org

Hai người đều nở nụ cười.

Sau khi trở lại An vương phủ, Sở Ly trực tiếp dẫn nàng trở về tiểu viện của hắn.

Sau khi Lục Ngọc Dung đi vào, đánh giá đình viện của Sở Ly, tiến vào bên trong tiểu đình của trong viện.

Sở Ly tự mình mài mực, vung mực lên, một mạch vẽ ra một bức tranh.

- Là hắn sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn bức tranh trên tay.

Nam tử trên tranh có tướng mạo anh tuấn, tinh thần phấn chấn.

- Hắn có tướng mạo xuất chúng, lại là văn sĩ, có lẽ là mưu sĩ của Vương gia chứ?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Vừa nhìn đã biết là hạng người đa trí.

- Hắn đã theo thúc thúc từ rất sớm.

Lục Ngọc Dung nhìn hắn:

- Nếu như hắn muốn ám sát thúc thúc thì đã sớm có cơ hội rồi.

- Vậy cũng không hẳn.

Sở Ly cười nói:

- Có khả năng khi đó hắn còn không chắc chắn, vẫn không có động thủ, hiện tại đã chắc chắn, rất có khả năng đã luyện thành một loại thần công nào

đó, nếu như các ngươi không động thủ thì hắn sẽ động thủ.

- Sao ngươi nhìn ra được chứ?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười không đáp.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, biết bí mật này là thứ không thể để lộ cho mình, có khả năng đây là bí mật lớn nhất của Sở Ly.

- Một người khác thì sao?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Một người khác trước tiên không vội.

- Đó là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo!

Lục Ngọc Dung tức giận:

- Lẫn lộn đầu đuôi!

- Tin rằng các ngươi bắt được người này thì sẽ có thể bắt được một người khác, rất thú vị.

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Nếu như thúc thúc có gì bất trắc thì phủ Quốc Công các ngươi cũng sẽ không được sống dễ chịu đâu!

http://tieulun.hopto.org

Nàng biết chỗ có thể uy hiếp được Sở Ly, chính là phủ Dật Quốc Công.

Sở Ly nói:

- Yên tâm đi.

- Được, hai ngày nữa ta sẽ nắm bắt Điền Thạch này.

Lục Ngọc Dung nói.

- Ngươi muốn tra xét trước rồi mới động thủ, đúng không?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút, không phản bác.

Điền Thạch này không phải là nhân vật bình thường, là mưu sĩ của thúc thúc, cũng đã lập không ít công lao, nói bắt là bắt, thực sự rất không thích hợp, cần phải điều tra cho rõ rồi lại nói.

- Bằng vào tâm trí của hắn, ngươi hơi động thì hắn sẽ phát hiện.

Sở Ly cười nói:

- Nên làm gì, tin rằng ngươi sẽ có biện pháp.

Lục Ngọc Dung đăm chiêu.

…

Lúc chạng vạng, Cảnh Vương khoác ánh nắng chiều trở về phủ.

Thân thể của hắn khôi ngô cao to, tướng mạo anh tuấn, lông mày rậm, hai mắt sắc bén, hành động trầm ổn bình tĩnh, nhìn qua như hơn bốn mươi tuổi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đổi một thân trường bào rộng rãi mềm mại rồi đi đến hậu hoa viên.

Lục Vương phi đang ngồi ở bên trong tiểu đình đọc sách, Lãnh Dĩnh và Lục Ngọc Dung dựa vào lan can cho cá ăn, Lãnh Phong thì lại luyện kiếm ở trong vườn hoa phía xa.

Lục Vương phi thả cuốn sách xuống, cười đón hắn.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng thi lễ:

- Thúc thúc.

Cảnh Vương vung vung tay, ngồi vào phía đối diện với Lục Vương phi:

- Ngày hôm nay vị Sở Đại tổng quản kia đã đến rồi chứ?

- Vâng.

Lục Vương phi cười nói:

- Nghe danh không bằng gặp mặt, đúng là một anh kiệt.

- Ồ?

Cảnh Vương cười nói:

- Có thể lọt vào được pháp nhãn của Vương phi, vậy nhất định là không tệ.

- Kiến thức uyên bác, kiến giải rất sâu sắc.

Lục Vương phi nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- Đúng là một nhân vật lợi hại có thể so sánh được với Ngọc Dung.

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy cũng thật là thiên tài đó.

Cảnh Vương cười nói:

- Tam ca đúng là có phúc lớn.

Lục Ngọc Dung cười lên.

Cảnh Vương cười nói:

- Ngọc Dung, ngươi cười cái gì vậy?

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Thúc thúc, lời này của thúc sai rồi, An vương có vận may này, lại không có phần độ lượng này, không tha cho Sở Ly!

- Ồ?

Trên mặt Cảnh Vương lộ ra vẻ rất hứng thú:

- Không phải trước đó hắn còn trợ giúp Tam ca lập công sao?

Lục Ngọc Dung nói chuyện lúc trước Sở Ly giết mười vị cao thủ Thiên Ngoại thiên ra nói một lần.

Cảnh Vương nhíu nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Sở Ly này cũng coi như là đa mưu túc trí, hắn muốn một lần dọn sạch uy hiếp đối với phủ Quốc Công, đánh gãy sống lưng của Tam ca, đủ chuẩn đủ tàn nhẫn!

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Vẫn là thúc thúc anh minh, người bình thường chỉ cho rằng đây là hành

động theo cảm tình của Sở Ly, cũng không biết thâm ý của hắn... Hắn là một người khi làm việc ổn chuẩn mà lại tàn nhẫn, bất động thì thôi, động thì lại tất có mưu đồ.

- Quả thực Sở Ly này có bản lĩnh thật sự đó.

Cảnh Vương cười nói:

- Vậy có thể kéo qua được hay không?

- Cũng không phải là không thể.

Lục Ngọc Dung trầm ngâm nói.

Thân thể của Cảnh Vương nghiêng về phía trước, vội hỏi:

- Thật sự có hi vọng sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- An vương không tha cho hắn, nhưng Tiêu Thi là Vương phi, Sở Ly sẽ không chủ động rời đi, chung quy hai người sẽ phải đấu nhau tới mức một mất một còn, cuối cùng người bị bức ép đi nhất định sẽ là Sở Ly, đã như thế, hắn muốn bảo vệ Tiêu Thi thì chỉ có thể tới nương nhờ bên thúc thúc. Xem như là uy hiếp đối với An vương... Có một quan ngại là Bảo thân vương, cần phải cướp người trước khi Bảo thân vương ra tay.

- Theo ta được biết, Tam ca cũng là người có dã tâm, có điều ẩn giấu đi mà thôi, hắn có thể tùy ý để cho Sở Ly lại đây giúp ta hay sao?

Cảnh Vương cười nói:

- Sở Ly biết hư thực của An vương phủ, có người nói uy vọng cũng rất cao.

- Vậy thì phải xem thủ đoạn của thúc thúc mới được.

Lục Ngọc Dung cười nhạt nói:

- Lúc mấu chốt trợ giúp Sở Ly một chút, kéo hắn qua, hắn muốn bảo vệ phủ Quốc Công thì chỉ có thể nương nhờ vào thúc thúc mà thôi!

- A, có lý.

Cảnh Vương chậm rãi gật đầu:

- Chuyện này phải mưu tính cho kỹ, cứ giao cho Ngọc Dung ngươi vậy.

- Vâng.

Lục Ngọc Dung đồng ý.

Lục Vương phi quét mắt nhìn Lãnh Phong đang luyện công ở trong vườn hoa một chút, thở dài, lắc đầu một cái.

- Tiểu tử này lại chọc giận nàng tức rồi sao?

Cảnh Vương cười nói.

Lục Vương phi nói:

- Lòng dạ chật hẹp, không thể chứa người, đứa nhỏ này quá khiến cho người ta thất vọng, ngày hôm nay Sở Ly tới đây, thiếp bảo hắn tự mình nghênh đón, vốn định biến chiến tranh thành tơ lụa, hắn thì tốt rồi, lại mang theo Sở Ly đi vào từ cửa hông!

Nụ cười trên mặt Cảnh Vương biến mất.

Lục Vương phi nói:

- Lòng dạ như vậy, sao có thể điều động anh tài được chứ?

Phàm là người có tài hoa nhiều khi sẽ ngông nghênh, làm việc sẽ không cung kính thuần phục như vậy, cần phần độ lượng rất lớn để bao dung cho tính xấu của bọn họ, bao dung không được thì sẽ không dùng được tài hoa của bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Bức Bách

Lục Ngọc Dung nói:

- Thúc thúc, cô cô, kỳ thực điều này cũng không trách được biểu ca.

- Hả?

Hai người đều nhìn về phía nàng.

Lãnh Dĩnh cũng hiếu kì nhìn sang, đôi mắt sáng trừng lớn.

Lục Ngọc Dung nói:

- Bằng hữu bên cạnh hắn đều là đám công tử bột, đều nói gì nghe nấy với hắn, người của Thần Đô cũng đều cho thúc mấy phần mặt mũi, một mực cung kính đối với hắn... Cho nên tâm tính của hắn còn chưa thành thục mà đã có đãi ngộ có thể so sánh được với hoàng thượng, há có thể không biến thành dáng vẻ như bây giờ hay sao?

Cảnh Vương chậm rãi gật đầu:

- Ngọc Dung nói rất có lý, là ta sơ sẩy!

Tâm tư của hắn vẫn đặt ở trên việc triều đình, quản thúc đối với Lãnh Phong cực nhỏ, tất cả đều giao cho Vương phi.

Tuy Vương phi có quản thúc đối với Lãnh Phong, nhưng ở bề ngoài Lãnh Phong đồng ý rất tốt, là một nhi tử ngoan ngoãn. Một khi rời khỏi nhà lại

khôi phục bộ dáng vốn có, Lục Vương phi tuy có tâm trách phạt, thế nhưng lại không nhẫn tâm được như vậy.

Lục Vương phi than thở:

- Lẽ nào thật sự lại phải ném tới biên cương rèn luyện một năm nữa hay sao?

Cảnh Vương hừ lạnh nói:

- Điều này cũng chưa chắc đã không thể.

- Quá nguy hiểm.

Lục Vương phi nói.

Lục Ngọc Dung trầm ngâm nói:

- Cô cô, con có một ý kiến.

Lục Vương phi rất cảnh giác nhìn nàng:

- Ngọc Dung, ngươi đừng có ý nghĩ chỉnh hắn đó!

- Lần này là thật sự vì muốn tốt cho hắn!

Lục Ngọc Dung mở miệng cười khẽ:

- Để hắn đến làm thị vệ trong phủ của con, không phải hắn cảm giác mình mạnh hơn so với Sở Ly sao? Lúc trước Sở Ly làm từ tạp dịch không phẩm mà lên, trong vòng hai năm đã lên tới nhất phẩm, hắn cảm thấy hắn mạnh hơn so với Sở Ly, vậy thì thử xem, tránh cho hắn tự cao tự đại.

- Hừ!

Cảnh Vương trầm giọng hừ lạnh nói:

- Chí lớn nhưng tài mọn, có thể làm được chuyện gì cơ chứ?

- Vương gia!

Lục Vương phi bất mãn nhìn hắn.

Cảnh Vương nói:

- Khỏi nói làm nhất phẩm, cho dù hắn có thể trở thành bát phẩm, ta đã cám ơn trời đất rồi!

- Lúc trước khi Sở Ly tiến vào phủ Quốc Công còn không Trúc Cơ, không biết võ công.

Lục Ngọc Dung nói:

- Biểu ca mạnh hơn hắn rất nhiều, võ công không tệ. Cũng đã trải qua chiến trường, lẽ nào một năm còn không thăng nổi bát phẩm hay sao?

Lục Vương phi vội vàng gật đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Muốn mài đi tính tình của hắn, chỉ có vào ở trong phủ Quốc Công. Không để người ta biết thân phận của hắn, để hắn hiểu xem mình là người như thế nào. Có bản lĩnh lớn bao nhiêu, đừng tưởng rằng hắn sinh ra đã có bản lĩnh của thúc thúc rồi.

Cảnh Vương trầm ngâm không nói.

Chuyện này không đơn giản như vậy, hắn liếc mắt nhìn Lục Ngọc Dung.

http://tieulun.hopto.org

Một khi thực sự để cho Lãnh Phong tiến vào phủ Quốc Công, như vậy sẽ triệt để trói vào một chỗ cùng phủ Quốc Công, Lãnh Phong đã được khắc dấu ấn của phủ Quốc Công, chuyện này đối với tương lai của hắn ảnh hưởng rất lớn, sẽ trở thành dị loại trong các hoàng Thế tử.

Mà hắn cũng sẽ bởi vì thân cận quá mức cùng phủ Quốc Công mà chịu ảnh hưởng.

Lục Ngọc Dung là cháu của hắn, nhưng giữa hắn và phủ Quốc Công lại không tính như vậy được.

Dường như Lục Ngọc Dung đã đoán ra được tâm tư của hắn:

- Thúc thúc. Cứ để Lãnh Phong mai danh ẩn tích, lại nói với người ngoài hắn đi tới biên cương, không ai phát hiện ra được đâu.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Lục Vương phi vội vàng gật đầu.

Nàng cảm thấy ý này của Lục Ngọc Dung vô cùng tốt.

Tiến vào phủ Quốc Công làm thị vệ, không lo an toàn, đây là chuyện mà nàng quan tâm nhất. Tất cả mọi chuyện còn lại đặt ở trước mặt an toàn đều không đáng là gì.

Huống hồ làm một thị vệ cũng có thể mài đi tính tình táo bạo của hắn, vẹn toàn đôi bên, không thể tốt hơn được nữa.

- Để cho ta suy nghĩ một chút.

Cảnh Vương cười nói:

- Ngày hôm nay Sở Ly đến đây, đã tìm được nội gian chưa?

Hắn cũng không ôm hi vọng gì cả, nội phủ không thể so với bên ngoài. Đã trải qua Lục Ngọc Dung cẩn thận sắp xếp một lần, cho nên lần này ngay cả hắn cũng cảm thấy uốn cong thành thẳng.

Lục Ngọc Dung chậm rãi nói:

- Sở Ly nói, Điền Thạch là thích khách.

- Điền Thạch?

Cảnh Vương ngẩn ra. Lập tức cười lên ha hả:

- Sở Ly này, chẳng lẽ hắn muốn chặt một tay của ta sao

Lục Vương phi vội nói:

- Không thể là Điền Thạch được, hắn là người mà thúc thúc ngươi cứu ở ven đường, nếu như không có thúc thúc ngươi thì hắn đã ốm chết, huống hồ mấy năm qua, hắn vẫn tận tâm tận lực bày mưu tính kế thay cho thúc thúc ngươi, làm sao có khả năng là nội gian được chứ!

- Ngươi là nói Điền Thạch biết võ công sao?

Cảnh Vương hỏi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Vâng, võ công của hắn rất cao.

- Không thể nào.

Cảnh Vương lắc đầu nói:

- Hắn không có võ công trên người.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Theo lý thuyết. Sở Ly sẽ không gạt con.

- Chẳng lẽ hắn có ý đồ riêng sao?

Cảnh Vương trầm ngâm nói:

- Có điều cũng không đúng, Sở Ly không hắn đã nhận ra được Điền Thạch.

- Vậy thì thử một lần đi.

Lục Ngọc Dung nói.

Cảnh Vương chậm rãi gật đầu.

Phòng khách Cảnh Vương phủ, ánh đèn rực rỡ mới lên.

Bên trái Cảnh Vương là Lục Ngọc Dung đang ngồi, bên phải là Điền Thạch ngồi đó. Phía đối diện thì lại có hai lão giả lông mày trắng.

Tướng mạo của Điền Thạch anh tuấn, dưới cằm có râu, khí chất thanh hoa mà lại phiêu dật.

Hai lão giả phía đối diện đều hạc phát đồng nhan, lông mày và tóc trắng như tuyết, khuôn mặt hồng hào như trẻ con, hiển nhiên là người có dưỡng sinh thuật.

- Chuyện này liên quan tới Quang Minh Thánh giáo.

Cảnh Vương cau mày trầm giọng nói:

- Có khả năng trong phủ chúng ta có đệ tử của Quang Minh Thánh giáo

trà trộn vào, cho nên phải tra một chút... Hai ngày nay bầu không khí trong Bộ binh rất căng thẳng, người người đều gặp nguy, không ngờ trong săn bắn đại điển lại có đệ tử Quang Minh Thánh giáo trà trộn vào, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được chỗ đáng sợ của đệ tử Quang Minh Thánh giáo, mỗi người trong bọn họ đều không sợ chết, uy hiếp rất lớn, cần phải tìm ra thật nhanh!

- Vương gia, phủ chúng ta có thể nói là tường đồng vách sắt, sao có thể có đệ tử Quang Minh Thánh giáo trà trộn vào được chứ?

Một lão giả thản nhiên cười nói:

- Nếu là ở những phủ khác thì lão phu sẽ tin, nhưng ở phủ chúng ta thì lại không thể.

- Không có chuyện gì là không thể.

Cảnh Vương hừ lạnh nói:

- Đệ tử của Quang Minh Thánh giáo bản lĩnh phi phàm, có thể ẩn giấu được võ công của bản thân, cao thủ Thiên Ngoại thiên có thể biến thành một người không biết võ công gì cả!

- Vương gia, vậy phải tra xét từ đâu đây?

Điền Thạch ôm quyền một cái, nói.

Cảnh Vương đạo:

- Từ bên nha hoàn kia đi, nhìn người thường thường tầm thường nhất khả nghi nhất, cẩn thận tra xét mỗi một nha hoàn một lần, một người cũng không để lọt.

- Cũng tốt.

Điền Thạch gật gù than thở:

- Không nghĩ tới Quang Minh Thánh giáo lại vươn bàn tay đến phủ của chúng ta, là Lục cô nương tra ra được sao?

Lục Ngọc Dung cười cợt:

- Là ta đoán, rất có khả năng Quang Minh Thánh giáo đều sắp xếp nội gian vào mỗi một Vương phủ, chúng ta cũng không phải là ngoại lệ!

- Như vậy sao...

Điền Thạch bình tĩnh nói:

- Xem ra phải cố gắng tra một chút.

- Điền tiền bối, ta cảm thấy nhất định người này là ở trong đám nha hoàn.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hơn nữa phải là nha hoàn ở gần Vương gia.

- A, có lý.

Điền Thạch nói.

Hắn thản nhiên thở dài nói:

- An nguy của Vương gia rất quan trọng, phải cố gắng tra xét một chút...

- Thực sự là đáng tiếc...

Hắn bỗng nhiên phun ra một hơi, làm như vô ý nhẹ nhàng vung tay áo một cái.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như là lúc bình thường, Cảnh Vương không có lòng cảnh giác, sẽ không để ý tới động tác này của hắn.

Bây giờ Cảnh Vương đã được Lục Ngọc Dung nhắc nhở, lòng cảnh giác cực cao, theo bản năng vận chưởng che ở trước ngực.

Ầm, một tiếng vang trầm thấp vang vọng, hai đạo kình lực chạm vào nhau, lực lượng mãnh liệt lan tràn ra ngoài.

Hai lão giả râu tóc bạc trắng lăn ra ngoài, Lục Ngọc Dung đỡ lấy hai người đúng lúc, đưa ra khỏi phòng khách.

Chờ tới khi trở lại phòng khách thì Cảnh Vương và Điền Thạch đã chiến thành một đoàn.

Cảnh Vương là cao thủ Thiên Ngoại thiên, Điền Thạch bình thường nhìn như văn sĩ, lúc này lại phiêu dật như quỷ mỵ, thân pháp rất nhanh. Khi xuất chưởng vừa phiêu dật mà lại tàn nhẫn, ép cho Cảnh Vương lùi về phía sau từng bước từng bước một.

Cảnh Vương trầm giọng nói:

- Điền Thạch, bản vương không xử bạc với ngươi, vì sao lại phải như vậy chứ?

- Vương gia thứ lỗi!

Động tác của Điền Thạch rất phiêu dật, khi nói chuyện nhẹ như mây gió:

- Sau khi phụ thân chết ở trong tay Vương gia, thù cha không đội trời chung, Điền mỗ chỉ có thể làm như vậy mà thôi!

- Ngươi là nhi tử của ai?

http://tieulun.hopto.org

- Điền Hoành.

- Điền Hoành?

Cảnh Vương cau mày, không nhớ ra được.

Điền Thạch lạnh nhạt nói:

- Vương gia đã giết qua quá nhiều người, há có thể nhớ tới một tiểu quan cửu phẩm được chứ? Vốn Điền mỗ muốn chờ khi đại nghiệp của Vương gia thành công thì mới động thủ, đáng tiếc thế sự khó liệu, chỉ có thể giải quyết Vương gia trước mà thôi!

- Là bởi vì đệ tử Quang Minh Thánh giáo kia đúng không?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Bí Thuật

Điền Thạch cười nhạt, không tỏ rõ ý kiến.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nói vậy đệ tử Quang Minh Thánh giáo thực sự là ở trong đám người nha hoàn rồi.

- Lục cô nương rất thông minh.

Điền Thạch nói:

- Đáng tiếc người thông minh cũng không thể sống được quá lâu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn giết Vương gia, hay là vì bảo toàn cho đệ tử Quang Minh Thánh giáo kia vậy?

Điền Thạch lặng lẽ không nói.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Nếu như ngươi muốn bảo toàn cho đệ tử Quang Minh Thánh giáo kia thì đúng là có thể tha cho nàng một mạng. Chỉ có điều, ngươi cũng không thể báo thù nữa, dùng mạng nàng đổi mạng lệnh tôn, ngươi vẫn ở bên trong phủ Vương gia hiệu lực, thế nào?

Điền Thạch cau mày liếc mắt nhìn nàng.

Hắn thầm than Lục Ngọc Dung này rất đáng sợ, tính toán lòng người vừa tàn nhẫn lại vừa độc.

Ở trong lòng hắn rất chần chờ, rốt cuộc là cứu nàng, hay là giết Cảnh Vương để báo thù đây?

Lục Ngọc Dung nói:

- Có ta ở đây, ngươi không giết được Vương gia đâu. Đã như thế, người yêu kia của ngươi cũng không trốn thoát được, không báo được thù, người yêu cũng trốn không thoát. Cả hai đều không, sao không chọn một thôi chứ?

Cảnh Vương trầm giọng hừ lạnh nói:

- Điền Thạch, nếu như ngươi đồng ý không báo thù nữa thì bản vương có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra!

- Ài...

Điền Thạch lắc đầu nói:

- Vương gia coi trọng, Điền mỗ chỉ có thể phụ lòng, thù cha không đội trời chung, thân là nhi tử, nếu không thể báo, thực sự là thẹn với tổ tông!

- Điền tiền bối, ngươi là một người thông minh, cần gì phải đi vào ngõ cụt như vậy chứ?

Lục Ngọc Dung vội nói:

- Vương gia làm việc công chính nghiêm minh, làm cho lệnh tôn chết ở dưới đao của Vương gia, chắc hẳn là người có tội!

- Có tội thì sao, thù không thể không báo.

Điền Thạch nói.

Thân thể hắn bỗng nhiên trở nên phai nhạt đi mấy phần, giống như thân thể đã tan vào trong nước, hòa tan đi một phần.

Bỗng nhiên trong lúc đó, hắn như đổi thành một người khác, tốc độ như điện, không ngờ Cảnh Vương không kịp né tránh, ầm một tiếng đã bị đánh trúng ngực.

- Phụt!

Cảnh Vương tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

- Vương gia!

Mặt ngọc của Lục Ngọc Dung tức thì trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, chỉ có thể tác thành cho ngươi! Người đâu!

- Có!

Tám vị cao thủ Thiên Ngoại thiên vọt vào trong phòng, nhằm về phía Điền Thạch.

Điền Thạch chẳng khác nào một vệt lưu quang, trong nháy mắt đã phá tan vây công của tám người, xuất hiện ở trước mặt của Cảnh Vương.

Lục Ngọc Dung cũng xuất hiện ở trước mặt của Cảnh Vương, hai tay của hai người đối đầu với nhau.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, y phục màu tím của Lục Ngọc Dung phần phật, nàng vững vàng đứng tại chỗ, che ở trước người của Cảnh Vương.

Điền Thạch lùi về phía sau hai bước, cau mày nhìn về phía Lục Ngọc Dung.

Hắn biết Lục Ngọc Dung là cao thủ, thế nhưng lại không nghĩ rằng nàng lại lợi hại như vậy, mình thần công đại thành, không ngờ vẫn không thể thắng được nàng, nội lực của nàng tinh khiết dị thường, cực kỳ quái lạ. Sau khi tiến vào thân thể đã bắt đầu phá hoại hắn.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn hắn, hừ lạnh nói:

- Quả nhiên lợi hại!

Nàng vung tay lên.

Sắc mặt của tám vị cao thủ Thiên Ngoại thiên rất âm trầm, tốc độ bọn họ kém xa Điền Thạch, một thân tu vi thâm hậu lại không có chỗ nào dùng.

Vốn bọn họ muốn xông lên tiếp, thế nhưng Lục Ngọc Dung lại khoát tay chặn lại, thân thể bọn họ ngừng lại, chỉ là vẫn mơ hồ vây quanh Điền Thạch mà thôi.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, ánh sáng màu trắng trên mặt lập lòe.

Màu sắc trên khuôn mặt xảy ra biến hóa, như đã biến thành ngọc trắng vậy.

Cả người nàng như được bạch ngọc điêu khắc mà thành, không có một tia khí tức khói lửa nhân gian nào cả.

Thân thể của Điền Thạch càng ngày càng nhạt, như đang đặt mình ở trong

đáy hồ, thân thể mơ mơ hồ hồ, không thấy rõ vị trí cụ thể, loạng choà loạng choạng, như thật như ảo.

- Sưuu!

Điền Thạch hóa thành một đạo ánh sáng, không ngờ lại xuyên qua thân thể của Lục Ngọc Dung, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước người của Cảnh Vương, tay đẩy ra một chưởng, một tầng ánh sáng đã đến trước người của Cảnh Vương.

- Ầm!

Lục Ngọc Dung lần nữa xuất hiện ở trước người của Cảnh Vương, ngăn cản một chưởng này của hắn.

Thân thể Điền Thạch có ánh sáng màu xanh lập lòe, lui hai bước.

Loáng một cái Lục Ngọc Dung đã xuất hiện ở trước mặt của Điền Thạch, lại vỗ ra một chưởng, một chưởng không chút tì vết, nhẹ nhàng như là trò đùa.

- Ầm!

Điền Thạch lại lui hai bước, thân thể có ánh sáng màu xanh lập lòe.

Khuôn mặt giống như ngọc trắng của Lục Ngọc Dung không có một tia biến đổi nào, ánh mắt không đau khổ không vui, lại vỗ ra một chưởng.

Điền Thạch muốn tránh ra, nhưng dù hắn làm thế nào thì bàn tay trắng như ngọc kia như biết trước hành động của hắn vậy, lại khiến cho hắn không thể không đón đỡ cho được.

- Ầm ầm ầm ầm...

Bàn tay nhỏ như ngọc trắng của Lục Ngọc Dung liên tục đánh trúng bàn tay phải của Điền Thạch.

Ánh sáng màu xanh trên người Điền Thạch lập lòe, càng ngày càng sáng.

Mọi người lắc đầu thở dài, thứ mà Điền Thạch tu luyện hẳn là một loại công phu kỳ dị nào đó, thân pháp rất nhanh, thế nhưng lại đụng phải Lục Ngọc Dung, hiển nhiên là sinh ra không gặp thời.

- Ầm!

Rốt cục thân thể của Điền Thạch đã không thể ngăn được nữa, ngực đã trúng một chưởng của nàng.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nhìn hắn, bàn tay phải trắng như tuyết giơ lên, chậm rãi đập xuống.

- Ầm!

Một đạo ánh sáng màu hồng xuất hiện, che ở trước mặt Điền Thạch, chặn lại một chưởng này của Lục Ngọc Dung, là một nữ tử mặc y phục màu hồng.

Điền Thạch thất thanh kêu lên:

- Tam nương!

Nữ tử mặc y phục màu hồng này có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt lạnh lẽo.

Nàng lạnh lùng nói:

- Điền Thạch, ngươi không nên động thủ!

Điền Thạch lắc đầu một cái, gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười khổ:

- Đúng là ta không nên động thủ!

Vốn hắn muốn giết Cảnh Vương, gây nên đại loạn, vừa báo thù cho mình, cũng không cần Tam nương bại lộ thân thế mà vẫn có thể hoàn thành được nhiệm vụ. Thế nhưng hắn không hề nghĩ rằng có biến số như Lục Ngọc Dung này, nào nghĩ đến không những mình không thể giết chết được Cảnh Vương, trái lại còn khiến cho Tam nương bại lộ, đã như thế, là hắn đã làm liên lụy tới nàng.

- Có thể chống đỡ được nữa không?

Nữ tử mặc y phục màu hồng kia nói:

- Chúng ta xông đi ra ngoài đi!

-... Ta không được nữa rồi, ngươi đi trước đi!

Điền Thạch lắc đầu nói:

- Ta đã sớm ngờ tới sẽ có ngày đó, rốt cục ta đã có thể an tâm nhắm mắt!

- Thù còn chưa báo ngươi nhắm mắt cái rắm!

Nữ tử mặc y phục màu hồng hừ lạnh một tiếng:

- Nhất định phải chạy thoát!

Lục Ngọc Dung nói:

- Ngươi là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, đúng không?

- Không sai.

Nữ tử mặc y phục màu hồng lạnh nhạt nói:

- Người các ngươi muốn tìm chính là ta!

- Ngươi đến để ám sát Vương gia sao?

-... Coi như là thế đi.

- Có lẽ không phải vậy chứ?

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Không phải đến để ám sát Vương gia, ngươi muốn làm gì chứ? Là bởi vì Điền Thạch đúng không? Ngươi thích Điền Thạch, đúng không?

Vẻ mặt nữ tử mặc áo hồng có chút kinh dị.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn vì báo thù mà đến, ngươi vì cứu hắn mà đến, nam nhân đáng giá như vậy sao? Đáng để vứt bỏ tính mạng của mình sao?

Tam nương lạnh nhạt nói:

- Có đáng giá hay không thì sao chứ?

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn từ bỏ báo thù, chúng ta sẽ buông tha các ngươi, các ngươi có thể tiêu dao tự tại sống tiếp, nhưng hắn lại chọn báo thù, như vậy, ngươi cảm thấy ngươi làm vậy có đáng giá hay không?

- Nếu như hắn từ bỏ báo thù thì cũng không phải là người mà ta yêu thích kia.

Tam nương nói.

Lục Ngọc Dung lắc đầu thở dài:

- Chữ tình này thật sự khiến cho người ta đau đầu, đã như vậy thì phải xem bản lĩnh của ngươi, bí thuật của Quang Minh Thánh giáo uy lực kinh người, ta rất muốn lĩnh giáo một, hai!

Tam nương loáng một cái đã xẹt qua trước mặt Lục Ngọc Dung, xuất hiện ở trước người của Cảnh Vương.

Cảnh Vương phẫn nộ hừ một tiếng, mình lại trở thành đối tượng bị người ta bắt nạt, thật là làm cho người ta tức giận.

Lục Ngọc Dung xuất hiện ở trước mặt Tam nương, mặt ngọc càng ngày càng trắng loáng, càng như ngọc trắng, thân pháp càng nhanh hơn nữa.

- Ầm!

Chưởng lực của hai người chạm vào nhau, một đạo thanh âm chẳng khác nào sấm rền vang vọng.

Y phục của Cảnh Vương bay phần phật, không khỏi nheo mắt lại.

Y phục của Lục Ngọc Dung và Tam nương đều là la sam tung bay, hai tay lần nữa giao nhau.

- Ầm ầm ầm ầm...

Chưởng lực của Tam nương càng ngày càng mãnh, Lục Ngọc Dung không rơi xuống hạ phong, nàng cũng đã quyết tâm, thúc giục bí thuật.

Lục Ngọc Dung đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, tiếng hú mờ mịt như từ phía chân trời truyền đến.

Khí chất của nàng xảy ra biến hóa, khí tức như không nhiễm một tia khói

lửa nhân gian, băng cơ ngọc cốt, chẳng khác nào một vị tiên tử, như bất cứ lúc nào cũng có thể cưỡi gió bay đi, bay thẳng lên tên Tiên cung ở trên trời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Đồng Mệnh

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Trong hư không bỗng nhiên truyền đến một luồng lực lượng mãnh liệt, ngưng tụ vào chưởng của nàng, hình thành một đường viền bàn tay như có như không, lực lượng trong hư không không ngừng vọt tới, càng lúc càng nhanh, cuối cùng ngưng tụ thành một bàn tay trắng như ngọc trắng.

Không khác gì bàn tay phải của Lục Ngọc Dung cả, giống như dựa theo tay nàng làm mẫu, dùng ngọc trắng điêu khắc mà thành một bàn tay bằng ngọc trắng vậy.

Nhìn như rất chậm, kỳ thực lại cực nhanh, trong một cái chớp mắt đã ngưng tụ thành hình, chưởng ấn bằng ngọc biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước ngực của Tam nương, vô thanh vô tức biến mất ở ngực của nàng.

- Phốc!

Tam nương ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi.

Phía sau nàng như có dây thừng đột nhiên kéo một cái, bay lên thẳng tắp, đụng vào trong lồng ngực của Điền Thạch.

Điền Thạch vội vàng kêu lên:

- Tam nương!

Lục Ngọc Dung lại nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Lực lượng trong hư không ở trước bàn tay nàng ngưng tụ ra một đạo chưởng ấn, sau một khắc đã xuất hiện ở ngực của Điền Thạch, sau đó như giọt nước mưa rơi xuống mặt đất đang bị hạn hán, vô thanh vô tức biến mất.

- Phốc!

Điền Thạch đập vào vách tường, phun ra một ngụm máu, mềm nhũn nằm ở trên người Tam nương.

Tam nương gắng gượng làm cho mình không nhắm mắt lại, mỉm cười nhìn Điền Thạch.

Điền Thạch vất vả mới xòe bàn tay ra được, lau đi máu ở khóe miệng của nàng, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Tam nương, chúng ta không trốn được... Đời này xin lỗi nàng, nhất định đời sau ta sẽ cố gắng trả lại tình ý của nàng!

Tam nương nở một nụ cười hài lòng:

- Có thể nằm ở trong ngực của chàng ra đi, ta đã thỏa mãn, ông trời không tệ với ta.

- Tam nương...

Điền Thạch thở dài một tiếng, thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt của nàng:

- Chúng ta không nên gặp nhau, nếu như chưa thấy ta thì sẽ không làm lỡ một đời của nàng.

- Ta rất cao hứng vì chúng ta có thể gặp được nhau.

Âm thanh của Tam nương càng ngày càng suy yếu, nhưng cười càng thêm

ngọt ngào:

- Vì chàng, ta làm cái gì cũng sẽ cao hứng, thế giới hoàn mỹ như vậy, ta không cảm thấy khổ cực như vậy nữa.

- Tam nương...

Điền Thạch nhẹ nhàng lắc đầu.

Tam nương suy yếu nói:

- Đáng tiếc ta vô dụng, học võ công của Quang Minh Thánh giáo cũng không thể cứu được chàng. Vốn ta định, đợi lúc chàng báo thù, nếu như chàng gặp phải nguy hiểm, ta có thể cứu chàng đi ra ngoài. Nếu như không gặp phải nguy hiểm, ta sẽ ở bên cạnh chàng, chúng ta cao bay xa chạy... Đáng tiếc võ công của Quang Minh Thánh giáo ta không luyện tốt được.

- Tam nương, nàng là một nha đầu ngốc...

Tay của Điền Thạch thâm tình sờ lên trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, mỉm cười nói:

- Cả đời này ta chỉ vì báo thù mà sống, không nghĩ tới lại có thể có nàng làm bạn ở bên người, cũng coi như không uổng công một đời.

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung trở nên trắng bệch, đánh ra hai chưởng này, trong cơ thể nàng như là lầu trống, cực kỳ suy yếu.

Nếu không phải đang ở trong Cảnh Vương phủ thì nàng sẽ không dám thi triển ra bí thuật này.

Mặt của Tam nương mang theo nụ cười vui tươi, chậm rãi không một tiếng động.

http://tieulun.hopto.org

Điền Thạch nhẹ giọng thở dài:

- Tam nương...

Hắn xoa xoa khuôn mặt của nàng, tay nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt dọc theo khóe mắt của hắn chậm rãi chảy xuống.

Tay của hắn chậm rãi dừng lại, ngồi ngay ngắn bất động, khí tức biến mất.

Trong đại sảnh vô thanh vô tức, mọi người nhìn chằm chằm vào hai người, không nói ra lời.

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung lóe lên, mặt ngọc không lộ vẻ gì.

Một lát sau, Cảnh Vương mới thở dài nói:

- Hậu táng hai người!

- Vâng.

Tám tên hộ vệ ôm quyền, nâng hai người lên chậm rãi lui ra phòng khách.

Lục Ngọc Dung lẳng lặng ngồi ở bên trong ghế Thái sư, dường nhưng đang ở trong trầm tư, không nhúc nhích.

Vẻ mặt Cảnh Vương rất âm trầm, không có vui vẻ sau khi trừ bỏ thích khách.

Một lúc lâu sau, Cảnh Vương thở dài một tiếng:

- Mất đi Điền Thạch, ta như mất một tay, ài... Điền Hoành, ta thực sự không nhớ ra được người này!

- Thúc, chung quy hắn không phải là người của thúc.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu như tương lai vào lúc mấu chốt hắn ra tay một chút, như vậy tổn thất rất nặng nề, không có cách nào đánh giá được, hiện tại loại trừ cũng tốt.

- Đúng vậy...

Cảnh Vương vỗ tay vịn của ghế, thở dài không ngớt:

- Thực sự đáng tiếc... hắn cũng thực là, ài... Ài...

Vẻ mặt của hắn rất tiếc nuối, lắc đầu không ngớt.

Lục Ngọc Dung lặng lẽ không nói.

- Ngọc Dung ngươi không sao chứ?

Cảnh Vương đánh giá nàng, thân thiết nói:

- Trừng trị bọn họ mất rất nhiều khí lực đúng không?

- Bí thuật của Quang Minh Thánh giáo vô cùng lợi hại.

Lục Ngọc Dung nói:

- Phải thừa dịp nàng không thể hoàn toàn thúc giục ra được diệt sát nàng, bằng không, cuối cùng sẽ không áp chế nổi, toàn bộ Vương phủ sẽ gặp xui xẻo!

- Lợi hại như vậy sao?

- Bảo thân vương là người hiểu rõ ràng nhất.

Lục Ngọc Dung nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hắn cũng không áp chế nổi.

-... Ta quyết định, hậu táng hai người, bên ngoài thì lại nói Tiểu Phong bị đâm bỏ mình!

Cảnh Vương trầm giọng nói.

Hắn nhìn thấy võ công của Lục Ngọc Dung, suy nghĩ nhi tử của mình, rốt cục hắn đã hạ quyết tâm, không quản cái khác nữa. Trước tiên cứ ném hắn vào bên trong phủ Quốc Công rồi lại nói sau. Là long hay là trùng thì phải xem vận mệnh của chính hắn, nếu cứ để như thế, chung quy sẽ vẫn là một phế nhân mà thôi.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu nói:

- Thúc thúc anh minh!

- Sau này nó giao cho ngươi, trừng trị hắn ra sao, ngươi tự quyết định.

Cảnh Vương hừ lạnh nói:

- Ta không gặp không hỏi!

Lục Ngọc Dung tươi cười.

…

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Ngọc Dung ở bên trong tiểu viện của mình từ từ luyện công, thân thể ung dung, sau một đêm, cảm giác uể oải suy yếu của nàng đã biến mất, Cửu thiên huyền nữ thần công chính là thứ thần kỳ như thế.

Sau khi luyện công xong, nàng mặc một bộ trường bào rộng rãi vào, ngồi vào bên trong tiểu đình.

Ánh nắng bên ngoài tươi sáng, khí trời vô cùng tốt, tâm tình của nàng thì lại rất không được, lười biếng không nhấc lên được chút tinh thần nào cả.

Hai thị nữ nhìn thấy tâm tình của nàng cho nên biết điều không quấy rối, rón rén, bưng trà đưa nước, đặt trái cây lên trên bàn đá, sau đó đứng ở một bên không lên tiếng.

- Ầm!

Cửa viện bị đột nhiên phá tan.

Lãnh Phong nổi giận đùng đùng tiến vào tiểu viện, vọt vào tiểu đình, lớn tiếng chất vấn:

- Biểu muội, có phải là ý của muội không?

Lục Ngọc Dung nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, hỏi:

- Ý định gì?

- Rõ ràng là thích khách chết, sao lại nói là ta chết chứ?

Lãnh Phong lớn tiếng nói:

- Ta còn sống sót sờ sờ, tại sao lại bị chết chứ?

- Thúc thúc quyết định, ngươi cứ đi hỏi thúc thúc đi, đừng đến làm phiền ta!

Lục Ngọc Dung lúc lắc bàn tay ngọc, cầm lấy chén trà khẽ nhấp một cái.

- Cho dù là phụ vương quyết định thì cũng nhất định là do ngươi đưa ra ý này, có đúng không?

Lãnh Phong tức giận hừ lạnh nói:

- Ném ta vào phủ Quốc Công làm tạp dịch, biểu muội, muội nghĩ như thế nào mà lại làm vậy?

Lục Ngọc Dung khẽ nhấp trà, cũng không thèm nhìn hắn.

- Ta biết, nhất định là muội chê ta chướng mắt!

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Ở đây làm rối chuyện của muội và Sở Ly, đúng hay không?

- Đúng vậy.

Lục Ngọc Dung gật đầu, thả chén trà xuống:

- Ngươi nói không sai!

- Họ Sở hắn có cái gì tốt cơ chứ?

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong đỏ lên, lớn tiếng kêu lên:

- Không phải là một thị vệ hay sao, ánh mắt của muội cũng quá thấp, không ngờ lại coi trọng người như vậy!

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nhìn hắn:

- Ngươi cảm giác mình mạnh hơn so với Sở Ly sao?

- Đương nhiên!

Lãnh Phong hừ lạnh nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Võ công của ngươi cao hơn so với Sở Ly sao? Tâm trí mạnh hơn so với Sở Ly? Trừ việc ngươi là nhi tử của Vương gia ra, bản thân ngươi có bản lĩnh gì chứ?

- Muội...

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong càng đỏ hơn.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Ta không phải là đối thủ của Sở Ly, ngươi thì sao? Ngươi tiếp được một chưởng của ta sao?

- Biểu muội, muội đừng đùa quá mức!

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Sao ta lại yếu đuối như vậy chứ?

- Ngươi chính là người yếu đuối như vậy!

Lục Ngọc Dung nói:

- Như vậy đi, nếu như ngươi có thể tiếp được một chưởng của ta mà không bị thương, như vậy ngươi có thể không đi phủ Quốc Công, nếu như không tiếp nổi, ngươi phải đàng hoàng làm tạp dịch của ngươi đi!

Lãnh Phong tức giận hừ lạnh nói:

- Được, một chưởng thì một chưởng.

- Chuẩn bị xong chưa?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

- Đến đây đi!

Lãnh Phong dùng hai tay che ở trước người, hừ lạnh nói:

- Ta đã không còn là mình một năm trước nữa rồi!

Lục Ngọc Dung vỗ ra một chưởng.

- Ầm!

Lãnh Phong bay ra ngoài đình viện.

- Đóng cửa lại!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Hồi Sinh

Hai nha hoàn vừa đóng cửa đình viện, sau đó mở miệng cười trở lại tiểu đình.

Sau khi Lục Ngọc Dung đánh ra một chưởng này, tâm tình mới khá hơn một chút, uất khí đã tan đi mấy phần.

Nàng vẫn đang suy nghĩ chuyện của Điền Thạch và tam nương.

Vừa cười bọn họ một si tình một ngốc nghếch, rồi lại mơ hồ phát hiện ra, quan niệm của mình đã bị lay động. Vốn nàng cho là thế gian này lợi ích là thứ vĩnh hằng chí thượng, cảm tình ở trước mặt lợi ích không đỡ nổi một đòn, tình ái chỉ là thứ dối trá mà buồn cười, không đáng để nhắc tới.

Thế nhưng sau khi nàng tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn tự tay chấm dứt hai người si tình, chuyện này đã tạo ra đả kích quá nặng cho nàng.

Nàng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh và ôn hòa, nhưng lại phát hiện ra thỉnh thoảng mình vẫn sẽ nghĩ về hai người này, ở trong đầu vẫn hiện lên Tam nương và nụ cười vui vẻ kia. Còn có nước mắt chảy xuống trên mặt của Điền Thạch.

Tối hôm qua nàng lăn qua lộn lại ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay tâm tình vẫn cứ chập chờn.

Nàng không hối hận mình ra tay ác độc, dưới tình hình lúc đó, nếu như mình không xuống tay ác độc, người xui xẻo chính là người của Vương phủ.

Nhưng giết hai người bọn họ, chính mình lại không ném đi được loại cảm giác buồn bực không vui ở trong đầu.

Ở dưới tâm tình như vậy, Lãnh Phong chạy tới chẳng khác nào vừa vặn va vào lưỡi dao, không mạnh mẽ giáo huấn hắn đã là nàng khắc chế lắm rồi.

Nàng đứng dậy rời khỏi tiểu đình, mở cửa viện, hai thị nữ cũng đi ra theo nàng.

- Tiểu thư, người muốn đi đâu vậy?

Một nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần thấp giọng nói.

- Bên kia đã dọn xong linh đường chưa?

- Hừm, tối hôm qua đã dọn xong rồi.

- Đi xem xem.

- Chỉ là hai thích khách, có gì mà xem chứ?

- Bớt dài dòng đi!

- Vâng.

Hai nha hoàn không dám chọc giận nàng mà thành thật đi theo nàng đến một linh đường.

Các nàng thân là tâm phúc của Lục Ngọc Dung, đương nhiên biết chuyện Lãnh Phong.

Trong linh đường được sắp xếp rất long trọng, lụa trắng phấp phới, tiền giấy tung bay.

Trên linh đường bày ra bài vị của Lãnh Phong.

Đây là Vương phủ làm cho người khác xem, cũng khó trách Lãnh Phong lại phát điên, người còn sống sờ sờ lại bị làm ra bài vị, quá không may mắn, hơn nữa từ nay về sau hắn không thể xuất hiện ở trong Thần Đô được nữa.

Nếu như hắn xuất hiện chính là bất nghĩa với phụ mẫu, không khác nào nói bọn họ lừa dối mọi người.

Lục Ngọc Dung trực tiếp đi tới một linh đường nhỏ ở bên cạnh.

Bên linh đường nhỏ này có hai cỗ quan tài, quan tài màu tím đậm toả ra sự lạnh lẽo, bên trong linh đường cũng đặc biệt yên tĩnh.

Trong linh đường nhỏ này không có ai khác, vắng ngắt, chỉ bày ra lư hương, bên trong còn có tàn hương lượn lờ.

Lúc hai thị nữ bước vào bên trong linh đường thì bước chân chần chờ, có chút sợ sệt.

Lục Ngọc Dung lên trước châm một nén hương, đi tới trước mặt hai cái quan tài khom người thi lễ một cái, sau đó ngồi dậy, bình tĩnh nhìn chúng, không nhúc nhích, trong đầu lại hiện lên nụ cười vui tươi của Tam nương, nàng thở dài một hơi.

- Tiểu thư, đây là của hai thích khách kia sao?

- Ừm.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Hai nha hoàn thấp giọng nói:

- Tại sao phải dâng hương cho bọn họ cơ chứ?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng.

Nhị nữ vội vã im lặng, đứng ở một bên.

Sau một hồi lâu Lục Ngọc Dung mới thở dài, thấp giọng nói:

- Hai người các ngươi làm bạn trên đường xuống hoàng tuyền cũng coi như vĩnh viễn ở cùng nhau, không nên oán ta nữa.

Nàng đưa tay vỗ vỗ quan tài, xoay người đi ra ngoài.

Lúc nàng muốn bước ra khỏi linh đường thì bước chân bỗng nhiên dừng lại, cau mày không nói.

Nhị nữ đang muốn đi ra ngoài theo nàng thấy vậy, vội hỏi:

- Tiểu thư?

Lục Ngọc Dung nhíu mày trầm ngâm không nói, không nhúc nhích đứng ở cửa linh đường.

Hai nha hoàn biết nàng đang suy tư, không thích hợp quấy rối, cho nên chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng một chút.

Một lát sau, Lục Ngọc Dung cau mày nói:

- Rất lạ!

- Có chỗ nào không đúng chứ?

Hai nữ vội hỏi.

Lục Ngọc Dung trở về trước quan tài, hừ lạnh nói:

- Các ngươi mở nó ra cho ta!

http://tieulun.hopto.org

- Sao?

Vẻ mặt hai nha hoàn giật mình, rất khổ sở nói:

- Tiểu thư, nắp quan không thể mở ra được nữa, sẽ quấy nhiễu đến bọn họ, là đại bất kính đối với bọn họ.

- Hừ, trong quan tài này không có người!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Bớt dài dòng, mở ra đ!

- Không có người sao?

Nhị nữ ngạc nhiên nói.

Bàn tay nhỏ của các nàng phân biệt đập bốn cái góc của quan tài mấy lần, sau đó nhẹ nhàng đặt tay vào trên nắp, chậm rãi nhấc lên, nhắm mắt lại, ngừng thở, quay đầu ra sau, hỏi:

- Tiểu thư, bên trong thực sự không có người sao?

- Hừ, không!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Nhị nữ vội vã nhìn lại, phát hiện quả nhiên bên trong rỗng tuếch, là quan tài không.

Tâm lý sợ sệt biến mất, các nàng thả nắp quan tài xuống, đánh giá bên trong, hiếu kỳ nói:

- Tại sao lại là hai cái quan tài không cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Bọn họ đi đâu rồi?

- Chẳng lẽ bọn họ không chết, tự mình chạy thoát sao?

Hai nha hoàn thấp giọng nghị luận.

- Không chết?

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung thay đổi, xoay người rời đi.

Hai nha hoàn vội vã đuổi theo:

- Tiểu thư?

- Các ngươi đặt nắp quan tài trở lại, không cần theo ta.

Lục Ngọc Dung vung vung tay.

Nàng trực tiếp rời khỏi Cảnh Vương phủ, đi tới trước phủ An vương.

Trử tổng quản vội vội vàng vàng ra đón, vẻ mặt tươi cười, rất là nhiệt tình.

- Trử tổng quản, Sở Ly đâu?

Lục Ngọc Dung thi lễ, bình tĩnh hỏi.

- Đại tổng quản dặn dò, Lục cô nương vừa đến, lập tức mời vào tiểu viện của Đại tổng quản.

Trử tổng quản vội vã cười nói.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Đa tạ Trử tổng quản.

http://tieulun.hopto.org

- Không dám không dám.

Trử tổng quản vội vã xua tay, vui vẻ ra mặt dẫn đường.

Bọn họ đi tới tiểu viện của Sở Ly, sau đó Trử tổng quản vội vã cáo từ rời đi.

Lục Ngọc Dung đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng, đang một mình ngồi ở bên trong tiểu đình thưởng thức trà, quanh thân có một luồng khí tức hiu quạnh lượn lờ.

Hương trà lượn lờ không dứt, chính là trà ngon tuyệt phẩm.

Nàng thướt tha tiến vào tiểu đình, ngồi vào phía đối diện với Sở Ly, mang đến mùi thơm lạnh lẽo, sóng mắt giống như nước nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Ly nở một nụ cười, giao cho nàng một chén trà:

- Nếm thử đi.

- Là ngươi làm ra chuyện này đúng không?

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn về phía nàng:

- Cái gì?

- Hai người Điền Thạch và Tam nương!

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói:

- Có phải ngươi đã cho bọn họ phục dụng Kỳ Nguyên đan hay không?

Sở Ly nhíu nhíu mày, cười nói:

- Quả nhiên không hổ là Lục Ngọc Dung.

- Quả nhiên là ngươi, đê tiện!

Lục Ngọc Dung cắn chặt răng, oán hận nói.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Lời ấy nghĩa là sao, ngươi giết người, ta cứu người, ai trong chúng ta cũng không làm chậm trễ việc của người khác, chẳng phải là đều là chuyện vui hay sao?

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung lập lòe, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, khóe miệng mang theo nụ cười gằn trào phúng:

- Ngươi chiếm hết tiện nghi rồi đó!

Ở trên đường nàng đã nghĩ thông, Sở Ly chiếm món hời lớn, vừa để cho mình ra mặt hỗ trợ, có thể kiếm về được Điền Thạch và Tam nương.

Hai người bị mình giết, hắn cứu, chính là có ân cứu mạng.

Ôm theo đại ân cứu mạng, bằng vào thủ đoạn của hắn, hai người này sẽ trở thành người của hắn.

Một là mưu sĩ của Cảnh Vương phủ, trí tuệ hơn người, biết rõ nội tình của Cảnh Vương phủ, một là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, thông hiểu võ học của Quang Minh Thánh giáo, đối với Cảnh Vương phủ mà nói. Hai người này là họa mà bọn họ nhất định phải loại trừ, đối với Sở Ly mà nói, lại là món hời có giá trị vô hạn!

Sở Ly nói:

- Kỳ thực Lục cô nương ngươi quá nghĩ đến công danh lợi lộc rồi. Ta cứu

bọn họ cũng không phải là bởi vì muốn dùng bọn họ, chỉ là không thể nhìn thấy bọn họ chết đi như thế mà thôi, bọn họ thâm tình như vậy mà chết đi, thế giới này sẽ trở nên rất vô vị.

- Nực cười!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Vốn ngươi đã có ý muốn dùng bọn họ, chỉ là có thêm một chút đồng tình mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không phải ai ta cũng muốn.

- Chiếm hết tiện nghi còn ra vẻ!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi định sắp xếp bọn họ ra sao?

Sở Ly nói:

- Bọn họ sẽ tiến vào phủ Quốc Công, vừa vặn bên Đại công tử thiếu một mưu sĩ, Điền Thạch là người thích hợp nhất.

Lục Ngọc Dung cầm lấy chén trà, khẽ nhấp một cái:

- Nếu hắn dám gây bất lợi đối với Cảnh Vương phủ thì đừng trách ta lại giết hắn một lần nữa!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Va Chạm

- Không ngờ lúc đó mà ngươi cũng hạ thủ được.

Sở Ly uống trà trà, lắc đầu cười nói:

- Đổi lại là người bên ngoài, sợ rằng sẽ không lạnh lùng ra tay như thế.

- Bọn họ vừa si tình lại đáng thương, nhưng vẫn phải hạ thủ.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nhìn hắn:

- Chỉ cần là đối thủ, chắc chắn ta sẽ không nương tay!

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta là đối thủ đúng không?

- Ngươi nói xem?

Lục Ngọc Dung nói:

- Lần này ta đã nhớ kỹ.

- Ta biết, ngươi sẽ báo thù lại.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Có điều Lãnh Phong tiến vào phủ Quốc Công các ngươi, ngươi không sợ hắn gặp nguy hiểm hay sao?

- Ngươi dám?

Lục Ngọc Dung nhíu mày, đôi mắt sáng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Nàng hiểu rõ ý uy hiếp trong lời nói của Sở Ly, nếu như mình đòi lại tiện nghi lần này, như vậy hắn sẽ đối phó với Lãnh Phong.

Sở Ly vung vung tay:

- Ta còn không muốn làm loạn với Cảnh Vương kia mà.

- Nếu như ngươi làm bừa, phủ Dật Quốc Công đừng mong có ngày yên tĩnh!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Sở Ly cười nói:

- Thôi, chúng ta đều có nhược điểm của đối phương, người này cũng không thể làm gì được người kia, hôm qua ngươi dùng bí thuật gì vậy?

- Quả nhiên là ngươi có mặt ở bên cạnh!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Chuyên náo nhiệt như vậy ta há có thể không nhìn sao? Một chưởng này uy lực vô cùng, ta cũng không ngăn được.

- Ngươi biết rõ là được rồi!

Lục Ngọc Dung liếc xéo hắn một chút:

- Đây là Cửu thiên huyền nữ chưởng, tu vi của ta còn thấp, nếu như tu vi

cao thâm thì trong nháy mắt có thể thi triển ra được, tùy ý đánh ra một chưởng cũng sẽ chính là Cửu thiên huyền nữ chưởng!

- Cửu thiên huyền nữ thần công quả thực là lợi hại!

Sở Ly thở dài nói.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn hắn:

- Bạch Hổ luyện dương đồ quả thực lợi hại như vậy sao?

Nàng trở về cố gắng tra xét Bạch Hổ luyện dương đồ một phen. Nàng phát hiện ra người tu luyện rất hiếm thấy, người duy nhất luyện còn bị Sở Ly giết, đoạt Bạch Hổ luyện dương đồ.

Sở Ly thở dài gật gù:

- Bạch Hổ luyện dương đồ có uy lực vô cùng, ta cảm thấy hiện tại mọi người đều đi lầm đường, luyện thể thuật cũng không phải là không thể tả như trong tưởng tượng, trong các võ học thượng cổ cũng có không ít võ học là luyện thể thuật.

- Vận đổi sao dời, lúc này không giống ngày xưa nữa rồi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Tuyệt học lúc trước có thể không bị diệt mà truyền thừa lại được bao nhiêu chứ? Rất nhiều võ học đã không thích hợp với hiện trạng tu luyện hiện tại nữa rồi.

- Là vấn đề tư chất của cá nhân thôi.

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu:

- Huyết thống càng ngày càng kém, nếu cứ tiếp tục như thế, sau ngàn năm, võ học của bây giờ chúng ta cũng chưa chắc đã có thể truyền thừa tiếp được.

Sở Ly bật cười:

- Lục cô nương nghĩ đủ xa đấy.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái rồi hừ lạnh nói:

- Bên trong phủ các ngươi không có đệ tử Quang Minh Thánh giáo hay sao?

Sở Ly lắc đầu một cái.

- Làm sao có khả năng được chứ?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Như vậy xem ra, đệ tử của Quang Minh Thánh giáo không nhiều như chúng ta tưởng tượng, Cảnh Vương phủ chỉ có một, các phủ khác chưa chắc đã có.

- Chỉ hy vọng là như thế.

Lục Ngọc Dung vừa nhắc tới chuyện này đã không thoải mái.

Lại nghĩ tới việc mình bị Sở Ly mạnh mẽ chiếm một món hời lớn.

Tam nương là cao thủ Thiên Ngoại thiên, Điền Thạch cũng là Thiên

Ngoại thiên, thân phận so với cao thủ Thiên Ngoại thiên bình thường, thứ đáng quý hơn chính là mưu kế của hắn, một Điền Thạch đã tương đương được với mấy cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Sở Ly chậm rãi xoay người, mỉm cười nói:

- Đại công tử sẽ lập tức tổ chức đại hôn, cao thủ của phủ Nhân Quốc Công khi nào có thể đến được? Lục cô nương không đi tham gia trò vui hay sao?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Ta không muốn nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Tiêu Thiết Ưng!

Sở Ly cười nói:

- Như vậy cũng thật là đáng tiếc.

- Nói vậy cũng rất náo nhiệt đó!

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly biết nghĩa bóng trong lời nói của nàng.

Lần trước một lần giết chết mười vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, một lần củng cố địa vị và lực chấn nhiếp của phủ Dật Quốc Công, lần này đại hôn, sợ rằng sẽ không có người nào không có mắt đứng ra gây sự, hắn là sẽ rất yên tĩnh.

- Lo trước khỏi hoạ.

Sở Ly nói.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu.

Nhìn như nói chuyện phiếm, thế nhưng mỗi một câu đều là đấu tâm trí, thăm dò lẫn nhau, tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, thanh âm của Tuyết Lăng vang lên:

- Công tử, ở ngoài phủ có hai hòa thượng đến, muốn bái phỏng Vương gia.

- Hai hòa thượng sao?

Sở Ly cau mày, Đại Viên Kính Trí quét qua, đã nhìn thấy hai hòa thượng ở bên ngoài.

Một hòa thượng trung niên lông mày rậm mắt to, thanh niên hòa thượng tướng mạo xấu xí.

Lục Ngọc Dung nhìn về phía hắn.

Sở Ly nói:

- Là người của Đại Lôi Âm tự.

- Nhanh như vậy đã tới rồi sao?

Lục Ngọc Dung kinh ngạc.

Tuy rằng nàng vận dụng quan hệ để đẩy một cái, nhưng không nghĩ tới hành động của Đại Lôi Âm tự lại nhanh như vậy, lúc này mới được mấy ngày đã đến rồi, xem ra trình độ coi trọng của bọn họ đối với A Tu La thần công đã vượt xa tưởng tượng của mình.

- Để Trử tổng quản đón bọn họ vào phòng khách.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp một tiếng.

- Ta cũng đi gặp hai vị cao tăng này đi.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly gật đầu.

Hai người uống xong trà, sau đó đứng dậy đi đến phòng khách.

Bên trong đại sảnh có hai hòa thượng đang ngồi ngay ngắn, không động vào chén trà, chỉ ngồi ở ghế bên trong Thái sư, đếm phật châu, dường như nhập định vậy.

Hai người Sở Ly đi vào, hòa thượng lông mày rậm mắt to đứng dậy, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Bần tăng Pháp tướng bái kiến Sở thí chủ, vị nữ thí chủ này.

- Pháp tướng đại sư là người của Đại Lôi Âm tự sao?

Sở Ly ôm quyền một cái, mỉm cười nói:

- Không có tiếp đón từ xa, vị tiểu sư phụ này là?

- Bần tăng Minh Tính.

Tay của tiểu hòa thượng xấu xí vội vã hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Sở Ly đánh giá Minh Tính này vài lần.

- Sở thí chủ, tại hạ muốn cầu kiến An vương điện hạ.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập nói:

- Mong rằng Sở thí chủ tác thành.

Sở Ly nói:

- Pháp tướng đại sư, thực sự xin lỗi, Vương gia đang bế quan, không thể tiếp khách.

- An vương điện hạ đang tu luyện A Tu La thần công sao?

- Cái này sao, thứ cho tại hạ không có cách nào cho biết được.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười nói:

- Vương gia tu luyện võ công gì, chúng ta đều không biết.

Lông mày rậm của Pháp Tướng nhíu lại, bình tĩnh nhìn hắn:

- Sở thí chủ, thứ An vương điện hạ tu luyện chính là A Tu La thần công!

- Ồ?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Sao đại sư biết?

- Tại hạ đã từng tu luyện qua A Tu La thần công.

Pháp Tướng chậm rãi nói:

- Biết rõ nỗi khổ khi tu luyện A Tu La thần công, vì lẽ đó ta đến đây khuyên An vương điện hạ dừng tu luyện lại, khổ hải vô biên, quay đầu lại là

bờ!

Sở Ly cười nói:

- Vậy cũng phải chờ sau khi Vương gia bế quan kết thúc rồi lại nói.

- Chỉ sợ đến lúc đó, tất cả đã muộn rồi!

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, chậm rãi nói:

- Sở thí chủ, vì muôn dân thiên hạ, mong rằng Sở thí chủ tác thành, để bần tăng gặp An vương điện hạ một lần.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vương gia đang bế quan, ai cũng không thể quấy nhiễu, người hộ quan chính là Hư Ninh tôn giả.

- Hư Ninh?

Pháp tướng cau mày trầm giọng nói:

- Hắn đã ra tự rồi sao?

- Hóa ra hai vị đại sư còn nhận ra hắn.

Sở Ly cười nói:

- Thực sự là duyên phận không cạn, đã như vậy, hay là hỏi ý của Hư Ninh tôn giả đi.

- Vậy làm phiền Sở thí chủ dẫn đường.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập hành lễ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền một cái, cùng Lục Ngọc Dung đi ra khỏi phòng khách, rất nhanh đã đi tới ngoài đình viện luyện công.

Bên ngoài sân có đặt một cái bồ đoàn, Hư Ninh đang ngồi trên bồ đoàn, không nhúc nhích như một pho tượng vậy.

Nghe được tiếng bước chân, Hư Ninh chậm rãi mở mắt ra, lẳng lặng nhìn về phía Sở Ly, lại nhìn phía Pháp Nướng và Minh Tính.

- Hư Ninh!

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập, trầm giọng nói:

- Không nghĩ tới nhanh như vậy ngươi đã ra tự!

Hư Ninh bình tĩnh nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi tới đây để làm gì?

- An vương điện hạ đang ở bên trong tu luyện A Tu La thần công sao?

Pháp Tướng trầm giọng nói.

Hư Ninh bình tĩnh gật gù.

Pháp Tướng trầm mặt xuống, quát:

- Hồ đồ!

Hư Ninh bất động nhìn hắn.

Pháp Tướng nói:

- Tu luyện A Tu La thần công sẽ có loại hậu quả gì, không phải ngươi không biết, không ngờ ngươi lại tùy ý để An vương điện hạ tu luyện sao?

http://tieulun.hopto.org

- Vương gia cũng biết.

Hư Ninh nói:

- Ta đã nói với Vương gia, hắn cố ý làm như vậy, có khóc cũng không làm gì được.

- Hừ, Kim Cương tự các ngươi không hề có tâm thương xót muôn dân thiên hạ, cho nên mới tùy ý để cho An vương làm như vậy.

Pháp Tướng lạnh lùng nói:

- Hắn thấy ngươi tùy ý như vậy cho nên cũng không để ý, không biết nó đáng sợ đến mức nào!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Mê Hoặc

Hư Ninh khẽ mỉm cười:

- Pháp Tướng, làm sao ngươi biết ta không khuyên Vương gia cơ chứ?

Pháp Tướng trầm giọng nói:

- Nếu ngươi thật sự cố gắng khuyên bảo, giải thích kỹ càng, như vậy An vương điện hạ cũng sẽ không tu luyện A Tu La thần công!

Hư Ninh nói:

- Vương gia vốn là người tâm chí kiên định, đừng nói là ta, cho dù là Pháp Tướng ngươi có khuyên như thế nào thì cũng là vô dụng.

- Hừ, sao ngươi biết vô dụng cơ chứ?

Pháp Tướng lạnh lùng nói:

- Ngươi không tận tâm khuyên can, lạnh lùng đối mặt thì sao có thể khuyên được An vương điện hạ cơ chứ?

- Pháp Tướng.

Hư Ninh lắc đầu nói:

- Tài ăn nói của ngươi ta cảm thấy không bằng, nhưng điện hạ đang luyện công, đã tới lúc ngàn cân treo sợi tóc, không thể bị quấy nhiễu, càng không

thể nghe lời khuyên bảo của ngươi, cho nên mời ngươi trở về đi!

- Hư Ninh, ngươi phải biết rằng một khi luyện thành A Tu La thần công thì sẽ có hậu quả gì!

Lông mày rậm của Pháp Tướng nhíu lại, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ:

- Kim Cương tự các ngươi coi thường chúng sinh, quả thực là điên rồ!

- Nhưng A Tu La thần công này là Đại Lôi Âm tự các ngươi truyền ra ngoài đấy chứ.

Hư Ninh từ tốn nói.

Pháp Tướng hừ lạnh nói:

- Chính bởi vì Đại Lôi Âm tự chúng ta thương xót chúng sinh, mới bảo vệ thần công này, Kim Cương tự ngươi nhìn thấy người ta tu luyện, không ngăn cản, trái lại còn giúp đỡ tu luyện, quả thực là tội ác tày trời!

- Đại Lôi Âm tự các ngươi một câu thương xót, hai câu thương xót chúng sinh. Nếu thật sự thương xót chúng sinh thì phải phế bỏ tất cả võ công, đây mới thực sự là thương xót chúng sinh, tự mình tu luyện nhưng lại không để cho người khác luyện, đây mới là phương pháp thương xót của Đại Lôi Âm tự các ngươi hay sao?

Hư Ninh từ tốn nói:

- Cãi đi cãi lại, các ngươi cũng chỉ muốn ngắt quá trình tu luyện của Vương gia mà thôi, đáng tiếc Vương gia ở trong điện, không nghe được phân tranh ở nơi này.

- Đã như vậy, bần tăng chỉ có thể dùng biện pháp mạnh vậy!

Pháp Tướng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

- Hư Ninh, Kim Cương tự các ngươi thần thông mạnh mẽ, Đại Lôi Âm tự ta cũng không phải là ăn không ngồi rồi, chúng ta tỷ thí một trận!

Hư Ninh lắc đầu nói:

- Tỷ thí cũng vô dụng, ta thua cũng sẽ không nhường đường cho các ngươi đi vào.

- Hư Ninh, ngươi đang bức bần tăng ra tay đó!

Pháp Tướng lắc đầu trầm giọng nói:

- Thôi, ta tụng kinh một lượt, xem như là cầu phúc cho chúng sinh thiên hạ thôi!

Hắn nói chuyện xong trực tiếp ngồi dưới đất.

Tính Minh cũng ngồi xuống dưới đất theo, không để tới ý bùn đất trên mặt đất mà bắt đầu trực tiếp tụng kinh.

Hư Ninh nhìn hai người, bình tĩnh nói:

- Pháp tướng, vô dụng thôi, tâm chí của Vương gia kiên định, sẽ không bị các ngươi dao động!

Pháp Tướng thấp giọng lẩm bẩm nói nhỏ, bắt đầu tụng kinh, Tính Minh cũng mở miệng tụng kinh theo.

Âm thanh của hai người từ lúc bắt đầu nhỏ, khó mà nhận ra, đến sau đó lại dần dần rõ ràng.

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn Sở Ly, Sở Ly nhẹ nhàng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Đấu pháp đã bắt đầu, Pháp Tướng và Tính Minh tụng kinh, nhất định là nhằm vào A Tu La thần công, chỉ là không biết sẽ có hiệu quả gì đây.

Thời gian trôi qua, tiếng tụng kinh càng ngày càng lớn, chẳng khác nào chuông đồng, ầm ầm vang vọng ở bên tai, lại như là tiếng trống chiều chuông sớm, khiến cho lòng người thanh thản, rộng rãi sáng sủa, trong lòng không có một tia che dấu nào cả.

Hư Ninh lẳng lặng ngồi ở trên bồ đoàn, không quấy rối bọn họ.

Tiếng kinh Phật như vang vọng trong bầu trời, chẳng khác nào thần phật đầy trời cùng nhau tụng kinh, tiếng tụng kinh đầy trời tràn ngập ở khắp mọi nơi.

Hai người Pháp Tướng dáng vẻ trang nghiêm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chẳng khác nào Phật tổ đích thân tới, khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra suy nghĩ quy y.

Sở Ly vận chuyển Đại Viên Kính Trí nhìn vào bên trong, bình tĩnh nghe, như có ngộ ra.

Trên khuôn mặt của Lục Ngọc Dung toả ra ánh sáng ôn hòa lộng lẫy, chẳng khác nào ngọc trắng, nàng cũng vận chuyển Cửu thiên huyền nữ thần công chống lại lực lượng của phật pháp.

Một lúc lâu qua đi, tiếng kinh Phật chậm rãi dừng lại.

Tay của hai người Pháp tướng hợp thành hình chữ thập không nhúc nhích, dáng vẻ rất trang nghiêm.

Hư Ninh phá vỡ sự yên tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Vô dụng, kinh Phật này của các ngươi đối với người bên ngoài hữu

dụng, thế nhưng lại vô dụng đối với Vương gia, hắn đã luyện tới nhập môn, rất khó để lay động tâm thần nữa.

-... Hư Ninh, ta mang theo một viên A Tu La Chi Tâm.

Pháp Tướng móc ra một vật ở trong lòng.

Chân mày của Sở Ly cau lại, A Tu La Chi Tâm!

Đây chính là thứ tốt đó, mình dựa vào một viên A Tu La Chi Tâm mà tu thành tầng thứ ba Thiên Ma công, nếu như có thêm một viên A Tu La Chi Tâm, cho dù không tu tới tầng thứ sáu, thế nhưng nếu muốn luyện đến tầng thứ tư thì cũng không có vấn đề gì cả.

- Hay cho Đại Lôi Âm tự!

Hư Ninh cười gằn.

Mạnh không được thì dùng mê hoặc, thủ đoạn của Đại Lôi Âm tự này luôn luôn đê tiện vô liêm sỉ như vậy!

Pháp Tướng lạnh nhạt nói:

- Chuyện này giao cho An vương điện hạ định đoạt đi!

Hư Ninh nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi cũng không thiếu A Tu La Chi Tâm nhỉ?

Pháp Tướng lắc đầu:

- Đây là một viên cuối cùng!

- Được!

Hư Ninh bình tĩnh gật đầu:

- Ta sẽ bẩm báo với Vương gia, để Vương gia tự mình định đoạt!

- Đa tạ!

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Ánh mắt của hắn yên tĩnh thong dong, không còn tư thế kim cương trừng mắt như lúc trước nữa, chẳng khác nào đã đổi thành một người khác.

Trải qua một lần tụng kinh Phật, khí chất của Pháp Tướng đã biến hóa, Minh Tính cũng như vậy, không nhúc nhích đứng ở một bên, có mấy phần phong độ của Hư Ninh, rất dễ dàng quên sự tồn tại của hắn đi.

Hư Ninh xoay người đẩy cửa tiến vào trong luyện công viện.

Sở Ly nói:

- Pháp tướng đại sư, vừa nãy ngươi tụng kinh gì vậy?

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Đại Bi kinh.

Sở Ly thở dài:

- Hay cho một Đại Bi kinh, Đại Bi kinh của đại sư có thể khắc chế được A Tu La thần công chứ?

- Đúng vậy.

Pháp Tướng thở dài nói:

- Tâm giết chóc của A Tu La thần công quá nặng, cần phải có phật pháp

trấn áp, đáng tiếc An vương điện hạ không tu phật pháp, không thông kinh Phật, tu luyện A Tu La thần công thực sự là gây ra họa lớn!

Sở Ly nói:

- Pháp Tướng đại sư sợ Vương gia sẽ trở thành người chỉ biết giết chóc hay sao?

- Người thường tu luyện công pháp này, cho dù làm hại thì cũng sẽ không quá lớn, trong tự sẽ phái cao thủ trấn áp.

Pháp Tướng lắc đầu nói:

- Thế nhưng thân phận của An vương điện hạ thì lại không giống, một khi luyện thành A Tu La thần công, muôn dân sẽ gặp nạn!

- Sao đại sư lại nói lời ấy?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Hoàng thượng tại vị, có cao thủ Thiên Thần quản lý, cho dù An vương điện hạ tu thành A Tu La thần công thì cũng có thể áp chế được chứ?

- Chỉ sợ hoàng thượng không có tâm ý trấn áp, trái lại còn mượn cơ hội này mà tạo ra một trận gió tanh mưa máu!

Pháp Tướng trầm giọng nói.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn phương hướng cấm cung một chút.

Pháp Tướng trầm giọng nói:

- Giết chóc, đồng thời tất cả tội lỗi đều quy vào tệ tự, thực là nhân quả lớn lao.

- Ài...

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đã như vậy, sao không hủy diệt A Tu La thần công đi chứ?

- Bây giờ không khắc chế được A Tu La thần công, không hẳn tương lai cũng không khắc chế được.

Pháp Tướng lắc đầu nói:

- A Tu La thần công như một thanh bảo kiếm, hiện tại không có cách nào điều động được. Tương lai chung quy vẫn có thể sử dụng được, nếu trực tiếp phá huỷ, sẽ rất là đáng tiếc!

- An vương điện hạ ăn A Tu La Chi Tâm vào, tu vi sẽ tăng vọt, nhưng đồng thời cũng sẽ không tiến bộ, đúng không?

- Đúng vậy.

- Sợ rằng điện hạ sẽ không dùng.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiến cảnh điện hạ tu luyện A Tu La thần công bây giờ cực nhanh.

- Chúng ta đành xem An vương điện hạ quyết định thế nào đi!

Pháp Tướng trầm giọng nói.

- Cạch...

Cửa viện luyện công viện lần nữa được mở ra.

Hư Ninh nói:

- Pháp Tướng, tất cả chư vị vào đi!

Sở Ly duỗi duỗi tay:

- Pháp Tướng đại sư, Tính Minh tiểu sư phụ, xin mời…

Hắn lại nhìn Lục Ngọc Dung cười cười:

- Lục cô nương cũng muốn đi vào sao?

- Đương nhiên.

Lục Ngọc Dung không khách khí chen ở trước người của hắn, tiến vào luyện công viện.

An vương đang chắp tay đứng ở trong viện, lạnh lùng nhìn mọi người, chẳng khác nào một thanh bảo kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, khí thế lạnh lẽo.

Khi ánh mắt của hắn dừng lại ở trên người của Sở Ly tức thì sáng lên một cái.

Sở Ly thầm than tu vi của hắn tinh tiến như vậy, ánh mắt giống như thật.

Tay của Pháp Tướng đại sư hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Bần tăng Pháp Tướng, bái kiến An vương điện hạ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Thủ Đoạn

An vương lạnh lùng nói:

- Pháp Tướng đại sư muốn đưa A Tu La Chi Tâm cho ta hay sao?

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ một cái, lắc đầu trầm giọng nói:

- Điện hạ, bần tăng tới là để khuyên điện hạ từ bỏ tu luyện A Tu La thần công.

- Từ bỏ? Vì sao bản vương phải từ bỏ cơ chứ?

An vương lạnh lùng nói:

- Bản vương tu luyện có tiến cảnh cực nhanh, rất là thích hợp với tu luyện thần công!

- Bần tăng cũng đã từng luyện qua A Tu La thần công, thế nhưng cũng đã phế bỏ.

Pháp Tướng trầm giọng nói:

- Điện hạ không ăn A Tu La Chi Tâm vào, lúc tu luyện sẽ thống khổ không chịu nổi, chẳng khác nào chịu nỗi đau ngàn đao bầm thây, bần tăng cũng đã từng hưởng qua cảm giác này.

An vương ra vẻ trầm ngâm.

Tu luyện A Tu La thần công có tiến cảnh cực nhanh, nhưng có bao nhiêu người biết được khi tu luyện có bao nhiêu thống khổ cơ chứ?

Biết tu luyện A Tu La thần công thường thường sẽ rất thống khổ, nhưng sự đau khổ này không phải có thể nói thành lời được. Cứ tưởng tượng một chút thì có thể cảm nhận được, bọn họ sẽ vĩnh viễn không biết được, rốt cuộc trong chuyện này có bao nhiêu thống khổ!

Pháp Tướng đã từng tu luyện qua A Tu La thần công, đương nhiên cũng biết rất rõ, cho nên mới khiến cho An vương có một tia cảm giác thân thiết.

Có điều rất nhanh hắn đã dứt bỏ một tia cảm giác ấm áp này, hắn vẫn lạnh lùng nói:

- Vì sao đại sư phải phế bỏ A Tu La thần công vậy?

Pháp Tướng than thở:

- Thần công này có tiến triển cực nhanh, cảm giác nhanh chóng và mạnh mẽ khiến cho người ta mê muội, nhưng chẳng mấy chốc sẽ đến cực hạn. Bất kể khắc khổ tu luyện như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, muốn có tiến cảnh, chỉ có giết người, bằng không, võ công không tiến ngược lại sẽ còn thụt lùi!

- Sao?

An vương cau mày.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, than thở:

- Điện hạ, bần tăng là người xuất gia không nói dối, A Tu La thần công đi đến cuối cùng, đầu óc chỉ có một ý nghĩ giết người, sẽ không nghĩ tới những chuyện khác nữa. Mỗi ngày không giết người thì tựa như không ăn cơm vậy, cả người nôn nóng bất an, không có cách nào tự tin được nữa!

An vương cau mày nhìn hắn.

Pháp Tướng trầm giọng nói:

- Bần tăng dựa vào phật pháp để áp chế, lại có chúng tiền bối trong tự gia trì, thế nhưng vẫn không thể hóa giải ý niệm giết chóc. Cho nên chỉ có thể phế bỏ võ công, tuy bên người Vương gia có Hư Ninh, nhưng không ép xuống giết chóc được... Bây giờ Vương gia chỉ cảm thấy nôn nóng, muốn giết người, vẫn còn có thể khắc chế, chờ công lực ngày càng sâu. Khi đó Vương gia sẽ trở thành quái vật chỉ biết giết chóc... Vương gia xuất thân cao quý, không có thứ gì mà không đạt được, vì sao phải trả giá đánh đổi như vậy cơ chứ?

An vương trầm ngâm không nói.

Pháp Tướng tiếp tục khuyên nhủ:

- Bần tăng nói thêm câu nữa, coi như là vượt qua tự quy vậy. Nếu như Vương gia có tâm với chỗ ngồi kia, như vậy ngàn vạn lần không thể luyện tiếp... Ài, bằng hoàng thượng anh minh, há có thể không biết chỗ nguy hại của A Tu La thần công, lại không ngăn cản Vương gia...

Hắn nói xong lại lắc đầu thở dài.

Sắc mặt An vương âm trầm đi mấy phần, lạnh lùng nói:

- Đại sư quản quá nhiều đó!

- Vâng, là bần tăng lắm miệng.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Tệ tự là vì muôn dân thiên hạ, không đành lòng tạo ra sát lục. Cho nên mới tới khuyên điện hạ từ bỏ tu luyện A Tu La thần công, cho dù điện hạ mặc

kệ muôn dân thiên hạ, mặc kệ tệ tự, chỉ vì mình thì cũng không thể luyện tiếp. Bằng không, các loại vinh hoa phú quý từ trước tới nay, mỹ quyến như hoa, kế hoạch đại nghiệp lớn, tất cả sẽ đều như hoa trong gương, trăng trong nước, tất cả đều hóa thành bọt nước!

- Nếu như ta không buông tay thì sao?

An vương nói.

Ánh mắt của hắn rất yên tĩnh, giống như không nghe thấy mấy câu nói này của Pháp Tướng vậy.

Hắn quét mắt một chút, như cười mà không phải cười nhìn Sở Ly, trong lòng càng ngày càng phẫn hận, vốn trong lòng đã có tâm lui bước, thế nhưng lại càng ngày càng kiên quyết.

Nếu không thể thu thập Sở Ly, một Vương gia như hắn còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Giết người thì cũng đã giết rồi, nhiều lắm khi đó sẽ phế bỏ võ công đi là được rồi, chỉ cần có thể giết chết được Sở Ly là được!

- Ài...

Pháp Tướng lắc đầu thở dài, từ trong lòng hắn móc ra viên A Tu La Chi Tâm giống như là một viên đá đen, đưa cho An vương rồi nói:

- Có lẽ điện hạ nhận biết vật này, tệ tự tặng điện hạ.

- Có điều kiện gì không?

An vương nói.

Pháp Tướng lắc đầu, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Nếu như điện hạ thực sự không bỏ xuống được A Tu La thần công, xin

mời điện hạ dùng nó.

- Ta không cần nó.

An vương lạnh lùng nói:

- Bây giờ tu vi tiến triển của ta cực nhanh, rất nhanh sẽ có thể đạt đến trình độ của A Tu La Chi Tâm, hà tất phải chịu nguy hiểm ăn vào cái này cơ chứ? Cửu tử nhất sinh!

Pháp Tướng nói:

- Điện hạ yên tâm, hai người bần tăng sẽ thi triển bí thuật, có thể trợ giúp điện hạ một chút sức lực, bình yên thu nạp lực lượng của A Tu La Chi Tâm.

- Còn có bí thuật như vậy sao?

An vương cau mày.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, không nói thêm nữa.

An vương nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh lạnh nhạt nói:

- Điện hạ, bí thuật này không có nguy hiểm gì, bởi vì bí thuật này sẽ làm cho một thân tu vi của điện hạ ẩn vào bên trong A Tu La Chi Tâm.

- Có ý gì chứ?

An vương cau mày.

Hư Ninh nói:

- Một thân tu vi của điện hạ sẽ hóa thành nước chảy, sẽ phải tu luyện lại,

cũng giống như Pháp Tướng vậy!

- Cái gì?

Gương mặt tuấn tú của An vương âm trầm lại, ánh mắt như dao đảo qua Pháp Tướng.

- A di đà phật...

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập, miệng tuyên một tiếng phật hiệu, than thở:

- Hư Ninh, thứ ngươi tu chính là Tha Tâm thông đúng không?

- Đúng vậy.

Hư Ninh bình tĩnh nói:

- Pháp Tướng, bộ thủ pháp kia của các ngươi, ta thấy rất rõ, Vương gia sẽ không làm như vậy đâu. Tuy rằng Đại Lôi Âm tự là tông phái lớn, thế nhưng lại dùng thủ đoạn Quỷ Vực như vậy mà còn xưng là Phật Môn tịnh địa, quả thực là không còn gì để nói nữa!

Pháp Tướng thở dài nói:

- Thành Phật cũng cần pháp môn thuận tiện, vì muôn dân thiên hạ, sử dụng một ít thủ đoạn thì có tính là gì chứ?

- Rất tốt đó!

An vương lạnh lùng nói:

- Xem ra Đại Lôi Âm tự các ngươi muốn phế một thân tu vi này của ta thì mới bỏ qua cho ta thì phải!

- Điện hạ, tệ tự cũng không phải vì mình, là vì điện hạ, cũng vì muôn dân trong thiên hạ.

- Câm miệng!

An vương gầm lên:

- Mở miệng ngậm miệng chính là muôn dân thiên hạ, thật giống như chỉ có Đại Lôi Âm tự các ngươi quan tâm tới muôn dân thiên hạ vậy. Giống như triều đình Đại Quý không để ý tới sống chết của bách tính vậy!

- A di đà phật...

Pháp Tướng tuyên một tiếng phật hiệu, thở dài nói:

- Nói như thế, điện hạ không muốn viên A Tu La Chi Tâm này hay sao?

- A Tu La Chi Tâm để lại, các ngươi có thể đi rồi!

An vương hừ lạnh nói.

Pháp Tướng nói:

- Chúng ta chỉ có thể đắc tội mà thôi!

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Tính Minh.

- A di đà phật, tiểu tăng đắc tội!

Tay của Tính Minh hướng về phía An vương hợp thành hình chữ thập thi lễ, bước một bước vọt đến bên người của An vương, dùng tay nắm lấy tay của An vương.

- Ầm!

Hư Ninh cướp trước một bước, che ở bên cạnh người của An vương, vươn tay cản lại đối phương.

An vương cười lạnh nói:

- Hay cho một Đại Lôi Âm tự, coi trời bằng vung, dám đến Vương phủ ngang ngược!

- Điện hạ, chỉ cần phế bỏ A Tu La thần công, tệ tự sẽ bồi thường cho điện hạ!

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập nói, ngữ khí rất là chân thành.

An vương trong cơn giận dữ sẽ không tin hắn, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện biến hóa, cao dài thêm một đoạn, gầy đi mấy phần, vừa gầy lại vừa dài, khuôn mặt tuấn dật đã hóa thành giống như bộ xương vậy, thân pháp như điện, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt của Pháp Tướng.

Pháp Tướng tuyên một tiếng phật hiệu, hai tay đẩy ngang, như chậm như nhanh.

- Ầm!

Tay của An vương và Pháp Tướng chạm vào nhau, An vương lảo đảo lùi về phía sau hai bước.

Pháp Tướng than thở:

- Tu vi A Tu La thần công của điện hạ còn thấp, phế bỏ cũng không tiếc, không thể tiếp tục u mê không tỉnh như thế!

- Chết!

Hai mắt của An vương trở nên lạnh lẽo, không có một tia tình cảm của nhân loại nào, hắn lại lần nữa nhào lên.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai tay của hai người liên tục chạm vào nhau, liên tục tấn công, giống như đã hoàn toàn bỏ qua nội lực, thuần túy là đo sức mạnh cơ thể vậy.

Sở Ly nhìn thấy vậy than thở không ngớt, Pháp Tướng này quả thực còn hơn An vương một bậc.

Tính Minh ở một bên khác, cũng thắng Hư Ninh một bậc.

Nếu không phải Hư Ninh có Tha Tâm thông, sớm biết được chiêu số của Tính Minh thì đã sớm không chống đỡ được.

Tính Minh nhìn như xấu xí, nhưng động tác lại cực kỳ ưu mỹ, không nhìn mặt của hắn, chỉ xem thân thể thì hắn chẳng khác nào một vị nữ tử mềm mại đang múa, chiêu số thi triển ra rất hào phóng, mềm mại mà ưu mỹ, không có chút sát khí nào cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Phế Công

Sở Ly đăm chiêu.

Hắn không ra tay, y theo tình hình bây giờ, sợ rằng An vương sẽ không ngăn được Pháp Tướng, Hư Ninh cũng không ngăn được Tính Minh, Tính Minh tiểu hòa thượng này vô cùng lợi hại giống như Pháp Viên vậy, đều là kỳ tài ngút trời, người mang tuyệt học.

Lục Ngọc Dung không thấy bốn người giữa trường, chỉ nhìn chằm chằm vào Sở Ly, nhìn xem hắn lựa chọn như thế nào.

Trong đầu Sở Ly vận chuyển nhanh chóng, đang suy đoán tình hình kế tiếp.

Nếu như hắn giúp Đại Lôi Âm tự một lần, không biết bọn họ có thể phế bỏ võ công của An vương hay không? Nếu như phế bỏ võ công của An vương, thì sẽ như thế nào?

Nếu không giúp Đại Lôi Âm tự thì sẽ làm sao?

Thậm chí ngược lại, giúp An vương một lần thì sẽ làm sao?

Các loại ý nghĩ vòng tới vòng lui ở trong đầu hắn, từng suy nghĩ, từng suy nghĩ còn chưa tiêu tan thì cái sau đã xuất hiện.

Suy nghĩ của Lục Ngọc Dung cũng nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ nên đối phó ra sao mới là tốt nhất.

Nếu như nàng trợ giúp Đại Lôi Âm tự một chút sức lực, phế bỏ An vương. Như vậy Cảnh Vương sẽ bớt đi một đối thủ, không thể tốt hơn. Nếu như bỏ qua cơ hội này, chẳng biết lúc nào mới lại xuất hiện cơ hội như vậy nữa.

Thế nhưng, sự tồn tại của Sở Ly là một biến số lớn, hắn sẽ giúp An vương hay là giúp Đại Lôi Âm tự đây?

Hắn và An vương là đối thủ một mất một còn, bằng vào tâm trí của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ lật đổ An vương.

Nhưng lật đổ khi nào cũng là một vấn đề, nếu như sau này thì đối với Cảnh Vương sẽ là bất lợi rất lớn. Bởi vì Cảnh Vương không chỉ có một mình An vương là đối thủ cạnh tranh, còn có Thành vương, thậm chí còn có Bình vương nữa.

Nàng vẫn còn đang suy tư, không thể quyết đoán thì Sở Ly đã sắp một bước rồi.

Hắn trầm giọng quát lên:

- Pháp Tướng đại sư, đắc tội rồi, chuyện này nằm trong chức trách của Sở mỗ!

Hắn dứt lời, lắc mình xuất hiện ở bên người Hư Ninh, đánh ra một chưởng trúng Tính Minh.

Ánh sáng màu tím trên người Tính Minh lóe lên, ầm một tiếng, chân lui ra ba bước, khuôn mặt xấu xí bình tĩnh như trước, không có chút tức giận nào cả.

Tiếp theo hắn đạp bước tiến lên, tới gần Sở Ly, hai tay nhẹ nhàng đập tới, nhu hòa như tình nhân xoa bóp vậy.

Sở Ly vươn hai tay ra đón nhận.

- Ầm!

Sở Ly đứng tại chỗ, Tính Minh lại lui về phía sau ba bước.

Tính Minh quay đầu nhìn về phía Pháp Tướng.

Pháp Tướng đang thành thạo điêu luyện đối phó với An vương, nhìn thấy tình hình bên kia, hắn bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi gật đầu.

Hai tay của Tính Minh hợp thành hình chữ thập thi lễ, nói:

- Sở thí chủ, Hư Ninh tôn giả, đắc tội rồi!

Hắn dứt lời, trên mặt xuất hiện ánh sáng màu tím, dáng vẻ trang nghiêm, bỗng nhiên quanh thân sáng ngời, hoa mắt tới mức không có cách nào nhìn thẳng được, trên bầu trời như có một vệt ánh sáng rơi xuống trên người hắn.

- Mau đánh hắn!

Hư Ninh trầm thấp quát một tiếng, vội vã vọt tới trước mặt của Tính Minh, hai tay đập xuống, vô cùng nhanh.

Tính Minh không nhúc nhích, cho dù hai tay của đối phương đánh vào ngực mình thì ánh mắt của hắn vẫn yên tĩnh hòa ái, mang theo nụ cười từ bi nhìn hắn, nhẹ nhàng vỗ một cái.

- Ầm!

Hư Ninh bay ra ngoài.

Sở Ly bất đắc dĩ, đây lại là tuyệt chiêu của Đại Lôi Âm tự, ngược lại hắn rất muốn xem xem có thể đỡ được hay không.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đánh ra một quyền về phía Tính Minh.

- Ầm!

Ánh sáng trên người Tính Minh chấn động, vẫn đứng yên.

Một đòn này là quyền pháp của Lục Quốc công, tinh khiết như đá.

Bây giờ tu vi của Tính Minh tăng vọt, một quyền này đã không làm gì được hắn nữa.

- A di đà phật...

Tính Minh niệm một tiếng phật hiệu, bước ra một bước, như Chỉ xích thiên nhai của Sở Ly vậy, không khác nhau một chút nào, đều có thể ngưng tụ không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía sau An vương, bàn tay phải nhẹ nhàng đánh lên trên người An vương.

- Ầm!

Sở Ly xuất hiện ở phía sau lưng của An vương, tiếp được một chưởng này.

Hắn bay thẳng ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Tính Minh không chờ Hư Ninh tới đây, tay trái lần nữa nhẹ nhàng dán vào phía sau lưng của An vương.

An vương muốn thoát ra, thế nhưng Tính Minh lại như cái bóng của hắn, theo hắn chuyển động, tay trái cũng nhẹ nhàng dán lên áo trong của hắn.

- Phanh!

Thanh âm giống như đá phá tan mặt hồ tĩnh lặng vang lên.

http://tieulun.hopto.org

An vương run lên, bỗng nhiên cứng đờ, tiếp theo như quả cầu da xì hơi, thân thể trở nên thấp đi, mập như cũ, trong nháy mắt đã trở lại dáng vẻ anh tuấn trước đây.

- A…

Sắc mặt An vương tái nhợt, gương mặt tuấn tú dữ tợn, sự tuyệt vọng lập tức thôn phệ hắn, hắn giống như bị điên mà liên tục gào thét:

- Ta muốn giết ngươi…

- A di đà phật...

Hai tay của Tính Minh hợp thành hình chữ thập, lần nữa niệm một tiếng phật hiệu, sau đó lại nhìn Sở Ly và Hư Ninh thi lễ, nhấc Pháp Tướng lên, giống như một vệt sáng biến mất ở trước mắt mọi người, không thấy hình bóng đâu nữa.

- A…

An vương ngửa mặt lên trời gào thét, giống như kẻ điên vậy:

- Ta muốn giết bọn họ…

- Vương gia...

Khóe miệng của Hư Ninh mang theo máu, sắc mặt bình tĩnh, hai tay hợp thành hình chữ thập, sau đó cũng không nhúc nhích nữa.

- Ta nhất định phải diệt Đại Lôi Âm tự! Ta nhất định sẽ diệt Đại Lôi Âm tự!

An vương lẩm bẩm nói nhỏ, lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét:

http://tieulun.hopto.org

- A…

Hắn trực tiếp nắm lấy một thanh đao ở trên giá bên cạnh, điên cuồng chém vào chung quanh.

Khóe miệng của Sở Ly mang theo máu, gượng cười.

Mình quả thật không bằng Tính Minh đã thi triển bí thuật, chỉ có thể thi triển Thiên Ma công mà thôi.

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn Sở Ly.

Nàng cảm thấy Sở Ly cố ý làm như vậy, biểu diễn không chút kẽ hở, nhìn qua thực sự đã dùng hết toàn lực ngăn cản, thậm chí còn bị thương không nhẹ.

An vương bổ vài cây hoa, quay đầu trừng mắt nhìn về phía Sở Ly, cười lạnh nói:

- Họ Sở, rốt cục ngươi đã được toại nguyện, vui vẻ không?

Sở Ly cười khổ nói:

- Điện hạ, tại hạ vô năng!

- Vô năng?

An vương cắn răng cười lạnh một tiếng:

- Khà khà, ngươi không vô năng một chút nào đâu!

Sở Ly cúi đầu không nói.

Hư Ninh lau máu ở khóe miệng một cái, nói:

- Điện hạ, Sở Đại tổng quản cũng đã tận lực, Tính Minh đã dùng bí thuật của Đại Lôi Âm tự, bên dưới Thiên Thần, gần như vô địch!

- Bí thuật gì vậy?

An vương lạnh lùng nói.

Hư Ninh nói:

- Pháp Thân Hiển Hóa thuật.

An vương cắn răng:

- Đây là bí thuật gì chứ?

Hư Ninh nói:

- Pháp Thân Hiển Hóa thuật là mượn dùng lực lượng pháp thân của chư phật trong hư không, uy lực đã vượt qua phàm nhân.

- Hừ, Đại Lôi Âm tự khá lắm!

An vương nghiến răng nghiến lợi.

Nếu nói Sở Ly là người mà hắn căm hận nhất, như vậy người xếp hạng thứ hai chính là Đại Lôi Âm tự, đối phương đã mạnh mẽ phá huỷ võ công của hắn!

Hư Ninh nói:

- Đáng tiếc Tính Minh này cũng không tốt lành gì, sau khi thi triển Pháp Thân Hiển Hóa thuật, một thân tu vi cũng sẽ bị phế bỏ, không khác điện hạ một chút nào.

http://tieulun.hopto.org

- Phế rất được!

An vương cười lạnh nói:

- Hắn chết mới là tốt nhất!

Hư Ninh lắc đầu nói:

- Tính Minh dùng Pháp Thân Hiển Hóa thuật, gần như vô địch, đừng nói là ta và Sở Đại tổng quản, cho dù là hoàng thượng đến đây cũng chưa chắc đã ngăn được hắn ra tay, vì lẽ đó...

- Phụ hoàng đến cũng không có cách nào sao?

An vương hừ lạnh nói:

- Như vậy chẳng phải là Đại Lôi Âm tự vô địch rồi sao?

- Không phải người nào cũng có thể sử dụng được Pháp Thân Hiển Hóa thuật.

Hư Ninh than thở:

- Cần phải có thiên tư thành Phật, Tính Minh này rất là đáng tiếc, nếu như hắn không dùng Pháp Thân Hiển Hóa thuật, thành tựu không thể đoán trước được!

- Đại Lôi Âm tự cũng thật là để mắt tới ta!

An vương cười lạnh nói.

Hắn có một ít khoái ý, dùng đánh đổi lớn như vậy để đến phế A Tu La thần công của mình, xem ra mình tu A Tu La thần công quả thật đã làm cho Đại Lôi Âm tự sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn về phía Lục Ngọc Dung:

- Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Lục Ngọc Dung nở nụ cười xinh đẹp nói:

- Chúc mừng, An vương điện hạ!

- Lớn mật!

An vương gầm lên, trên mặt lộ ra gân xanh:

- Họ Lục, ngươi cút ngay cho ta!

- Bây giờ ngươi là một phế nhân, thực sự ta cũng chẳng muốn nói chuyện với ngươi!

Lục Ngọc Dung cười nhạt, ôm quyền một cái với Sở Ly:

- Sở Đại tổng quản, sau này chúng ta còn gặp lại!

Dứt lời nàng thướt tha rời đi.

Trong lòng Sở Ly thầm than, Lục Ngọc Dung này lại muốn âm mình một lần.

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền:

- Vương gia, ta thực sự không chịu được nữa, muốn lập tức chữa thương, chưởng lực của Tính Minh này quá kỳ dị!

Hư Ninh chậm rãi nói:

- Sở Đại tổng quản cẩn thận, cỗ chưởng lực này không dễ loại bỏ như vậy đâu!

- Đa tạ tôn giả, Vương gia, xin cáo lui.

Hắn che ngực chậm rãi lui xuống.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Kim Thân

An vương hít sâu một hơi, ném trường đao một cái, lại ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng và cụt hứng.

Hư Ninh lẳng lặng nhìn hắn, lại bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

- Tôn giả, trước tiên ngươi đi chữa thương đi.

An vương quay đầu liếc hắn một cái, vung vung tay, thê lương cười cười:

- Cũng không cần thiết phải hộ pháp ta nữa.

Hư Ninh nói:

- Điện hạ đang lo lắng tới tương lai hay sao?

- Ta không cần phải lo lắng gì cả, vì Sở Ly không dám giết ta.

An vương hừ lạnh một tiếng.

Hư Ninh nói:

- Điện hạ chỉ bị phế bỏ A Tu La thần công mà thôi.

- Sao?

An vương quay đầu trừng mắt nhìn về phía hắn.

Hư Ninh bình tĩnh nói:

- A Tu La thần công bị phế, võ công còn lại vẫn còn ở người, điện hạ không phát hiện ra chuyện này sao?

An vương vội vã vận công, một lát sau, trên mặt hắn hiện lên vẻ mừng như điên:

- Đúng là còn thật!

Hư Ninh nói:

- Điện hạ, bần tăng cáo từ.

- Tôn giả nên nghỉ ngơi thật tốt!

An tâm vội vã nói.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Điện hạ có thể yên tâm bên Sở Đại tổng quản, chưởng lực của Tính Minh không dễ loại bỏ như vậy, thương thế của hắn rất khó để khôi phục. Giống như lúc trước điện hạ trúng chưởng lực của Lục cô nương vậy.

- Ha ha...

An vương cười to nói:

- Đây đúng là một tin tức tốt!

Hư Ninh nở một nụ cười, xoay người cáo từ.

An vương lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, chậm rãi thu nụ cười lại.

Không còn A Tu La thần công cho nên hắn không thể đánh giết được Sở Ly, không giết chết được hắn, cho dù võ công vẫn còn thì có ích lợi gì cơ

chứ?

Niềm vui vì võ công chưa bị phế biến mất, sự căm hận lần nữa tràn ngập trái tim của hắn.

- Đại Lôi Âm tự... Đại Lôi Âm tự...

An vương tự lẩm bẩm, mỗi một chữ đều nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức diệt Đại Lôi Âm tự hiện tại. Giết chết toàn bộ hòa thượng ở bên trong, lại dùng những cái đầu trọc kia xây thành một ngọn tháp!

- A di đà phật...

Một tiếng niệm phật vang lên.

An vương quay đầu nhìn lại, sắc mặt trở nên âm trầm:

- Ngươi là người phương nào?

- Bần tăng Pháp Viên.

Một hòa thượng tuấn tú nhẹ nhàng bay xuống trong viện, ôn nhu nói:

- Vì biểu hiện sự áy náy của tệ tự, ta chuyên tới để truyền một môn tuyệt học cho điện hạ.

- Hừ, Đại Lôi Âm tự các ngươi tốt bụng như vậy sao?

An vương cười gằn.

Pháp Viên nói:

- Chỉ cần điện hạ không tu A Tu La thần công, chắc chắn tệ tự sẽ không nhúng tay vào... Điện hạ có muốn tu luyện hay không? Kim Thân La Hán

thần công này không thua gì A Tu La thần công, thậm chí lại còn hơn một bậc.

- Không thể!

An vương hừ lạnh nói.

Pháp Viên nói:

- Tệ tự luôn luôn kính sợ tránh xa đối với triều đình, nước giếng không phạm nước sông. Mà hoàng thượng vẫn luôn mắt nhìn chằm chằm vào tệ tự, ham muốn truyền thừa của tệ tự, tệ tự mới bất đắc dĩ phản kích. Tương lai nếu như điện hạ có được ngôi báu thì xin hãy nhớ tới tình truyền công của tệ tự, chỉ cần như vậy là đủ rồi!

- Có chuyện tốt như vậy sao?

An vương cau mày nhìn hắn.

Pháp Viên nói:

- Kim Thân La Hán thần công cương mãnh bá đạo, tu luyện có tiến triển cực nhanh, nhưng muốn duy trì sự tiến bộ dũng mãnh thì lại cần trình độ phật pháp tinh thâm, bên người điện hạ có Hư Ninh, có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào, đối với tu luyện có rất nhiều ích lợi.

- Có thể so được với A Tu La thần công hay không?

Pháp Viên bình tĩnh nói:

- Nếu như không sánh được với A Tu La thần công thì tệ tự cũng sẽ không truyền cho điện hạ... Có điều pháp không truyền qua tai, cần quán đỉnh truyền thụ, điện hạ nên suy nghĩ cho kỹ càng.

- Kim Thân La Hán thần công...

An vương trầm ngâm.

Pháp Viên nói:

- Một vị tiền bối của tệ tụ tu luyện thần công này đại thành, Kim thân không bị phá, đã sống quá năm trăm tuổi.

- Có thể đánh được A Tu La thần công hay không?

An vương hừ lạnh nói.

Pháp Viên chậm rãi gật đầu:

- A Tu La thần công là kỹ thuật giết chóc, Kim Thân La Hán thần công là phương pháp trở thành kim thân, hai thứ ai thắng ai thua thì chỉ có thể bằng tu vi của mình mà thôi, pháp không phân cao thấp.

- Tốc độ tu luyện thì sao?

An vương nói.

Pháp Viên nói:

- Không kém A Tu La thần công, thậm chí còn hơn một bậc.

- Thần công như vậy, sao ta chưa từng nghe nói qua cơ chứ?

An vương cau mày nói.

Pháp Viên vẻ mỉm cười nói:

- Thần công như vậy hầu như tệ tự đều thông qua quán đỉnh để truyền thụ, sẽ không truyền ra ngoài, người ngoài không biết được về nó.

-... Được, vậy ta sẽ tin ngươi một lần!

An vương trầm giọng nói:

- Hiện giờ lập tức truyền thụ đi!

- Được.

Pháp Viên chậm rãi nói:

- Điện hạ buông bỏ tạp niệm, không nên chống cự.

Hắn ngồi vào trước mặt của An vương, hai tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, sau đó tay phải giơ lên, chậm rãi sờ về phía đỉnh đầu của An vương.

An vương theo bản năng muốn chống cự tránh ra, mạnh mẽ nhẫn nhịn không nhúc nhích.

Hắn biết mình đang phải chịu nguy hiểm to lớn, có điều bởi vì lúc trước Tính Minh không hạ sát thủ cho nên hắn mới dám đánh cược một lần này, vì thu thập Sở Ly cho nên hắn cũng chỉ có thể đánh cược mà thôi!

Nếu là người khác, hắn chắc chắn đối phương sẽ không dám giết mình, Đại Lôi Âm tự thì lại không như thế, Đại Lôi Âm tự cũng không sợ phụ hoàng, nếu như muốn giết mình thật. Như vậy mình có chết thì cũng là chết vô ích, phụ hoàng không báo được mối thù này.

…

Sở Ly lẳng lặng ngồi ở trong viện, nhìn Pháp Viên tiến vào luyện công viện, truyền thụ cho An vương Kim Thân La Hán thần công.

Hắn lắc đầu một cái, như cười mà không phải cười.

http://tieulun.hopto.org

Đại Lôi Âm tự làm việc quả thực là khiến cho người ta không có lời nào để nói, phế bỏ A Tu La thần công, lại truyền thụ cho hắn một môn tuyệt học thượng thừa là Kim Thân La Hán thần công, hoàng thượng cũng không thể nói gì được.

Đại Lôi Âm tự không sợ hoàng thượng, nhưng không chịu được hoàng thượng nổi giận, có lẽ có tiết, không thể xoi mói được gì nữa.

Hơn nữa Đại Lôi Âm tự làm như vậy cũng đã tránh khỏi tính toán của mình, hiển nhiên Đại Lôi Âm tự cũng có cao nhân, nhìn thấu ý nghĩ của mình, không để cho mình được toại nguyện.

Hắn ngồi không nhúc nhích ở bên trong tiểu viện, Đại Viên Kính Trí được thúc giục đến mức tận cùng, muốn lấy được phần truyền thừa này.

Bàn tay phải của Pháp Viên nhẹ nhàng dán lên trên huyệt Bách hội của An vương.

Thân thể An vương khẽ run lên, đầu óc ầm vang, tức thì trở nên trống rỗng.

Một lát sau, trong đầu hắn dần dần hiện lên một bộ la hán đồ, ánh sáng màu vàng lập loè, chẳng khác nào một pho tượng bằng vàng.

Kim quang chậm rãi được thu lại, la hán đang ngủ hiện lên càng ngày càng rõ ràng.

Hắn nằm nghiêng ở trong hư không, nhắm mắt lại, khuôn mặt như cười mà không phải cười, vẻ mặt rất thản nhiên, chậm rãi hít thở, mỗi lần hít thở đều dài lâu chầm chậm.

Một lát sau, vị la hán này chậm rãi đứng lên, nhắm mắt lại đánh ra một bộ quyền pháp, tiếp theo tiếp tục nằm nghiêng ngủ thiếp đi, hít thở dài lâu.

Khi An vương mơ màng tỉnh lại thì lại phát hiện ra mình đang nằm nghiêng ở trên bàn đá, cảm giác như mình đang nằm ở trong nước ấm, quanh thân có khí tức ấm áp lưu chuyển, khoan khoái vô cùng. Cảm giác thoải mái va vui sướng như trước nay chưa từng có.

- Kim Thân La Hán thần công!

Hắn nở một nụ cười, nhẹ nhàng bay xuống bàn đá, đánh ra một bộ quyền pháp.

Quyền pháp cương mãnh bá đạo, đám hoa cỏ chung quanh giống như đặt mình trong sóng biển, bay lên rồi hạ xuống, đi xa rồi trở về, theo quyền của hắn động mà động theo.

Sau khi đánh quyền pháp một lần, khí tức ấm áp lưu chuyển quanh thân hoàn toàn chui vào trong xương tủy.

Trong xương sinh ra cảm giác tê dại, chờ cảm giác tê tê biến mất, trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác lực lớn vô cùng, dường như khí lực đã đột nhiên tăng lên thêm một đoạn lớn vậy.

Lúc này Sở Ly cũng tỉnh lại, cảm nhận được khí tức kỳ dị ở trong cơ thể.

Thiên Ma khí xuất hiện trong lòng, lập tức nuốt lấy những khí tức này.

Sở Ly nhíu nhíu mày, không nghĩ tới khí tức do tu luyện Kim Thân La Hán thần công này tạo ra lại tinh khiết như thế, lọt vào mắt của Thiên Ma khi, xem ra quả nhiên có chỗ tuyệt diệu, đáng giá để luyện một chút.

Lại nói tới An vương, hắn cũng không quá lo lắng, bây giờ An vương không tạo thành được uy hiếp với hắn. Mà vừa vặn hắn ta vừa đạt được Kim Thân La Hán thần công, nhất định sẽ muốn bế quan, làm cho hắn có một khoảng thời gian yên tĩnh, như vậy không thể tốt hơn được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắn chậm rãi xoay người, thi triển thần thông Thông Thiên triệt địa, cảm ứng vị trí của Tính Minh một chút.

Đạo chưởng lực kia trong thân thể của hắn vẫn còn, Sở Ly vẫn không loại bỏ chính là vì muốn thi triển thần thông Thông Thiên triệt địa, bởi vì hắn muốn có được viên A Tu La Chi Tâm kia.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Đắc Tâm

Hắn bỗng nhiên xuất hiện ở trong một rừng cây ngoài thành Thần Đô.

Ở bên trong rừng cây, Pháp Tướng cũng Tính Minh, đang ứng phó với ba hán tử trung niên vây công.

Ba hán tử trung niên này đều có tu vi Thiên Ngoại thiên, tướng mạo rất phổ thông.

Quyền pháp của bọn họ tinh diệu, từng quyền từng quyền đều chầm chậm thong dong, nhưng lại đập ra quyền ảnh đầy trời, giống như mấy chục cây búa xuất hiện ở trên trời, bao phủ hai người Pháp Tướng.

Pháp Tướng thi triển ra Kim Cương Độ Ách Thần công, trên người có ánh sáng màu tím lưu chuyển, bao phủ Tính Minh vào bên trong, thân pháp linh động, ở dưới sự vây công của ba người vẫn ung dung không vội, thành thạo điêu luyện, cho dù có trúng một quyền cũng không thèm để ý.

Sở Ly nhìn ra Pháp Tướng đã kiệt lực, nhìn như thong dong, thế nhưng là đang cứng rắn chống đỡ, đang đợi Pháp Viên trở về.

Vốn Pháp Tướng không tới mức yếu đuối như vậy, chỉ là bất đắc dĩ lúc trước vận công trợ giúp Tính Minh một chút sức lực, tránh cho tu vi của Tính Minh bị huỷ bỏ.

Chờ tới lúc hắn cơ hồ truyền tất cả nội lực vào trong cơ thể của Tính Minh thì ba người này lại xuất hiện.

- Pháp Tướng đại sư...

Sở Ly hiện thân, giương giọng kêu lên.

- Sở thí chủ!

Pháp Tướng bỗng cảm thấy phấn chấn.

Sở Ly nói:

- Ba người này là ai?

- Bần tăng cũng không biết.

Pháp Tướng lắc đầu than thở:

- Không ngờ vừa xuất hiện đã nhìn chằm chằm vào hai người bần tăng!

Sở Ly cười nói:

- Dám trêu vào Đại Lôi Âm tự, nói vậy cũng không phải là hạng người vô danh, các ngươi là người của Quang Minh Thánh giáo chứ?

Ba người đột nhiên lùi lại, động tác dừng lại.

- Tốt nhất các hạ không nên đụng vào chuyện này.

Một hán tử trung niên lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Ly:

- Quang Minh Thánh giáo chúng ta làm việc, không muốn có người quấy rối, mau mau rời đi, bằng không thì dừng trách chúng ta không khách khí!

Sở Ly cười lắc đầu:

- Nơi này không phải là địa bàn của Quang Minh Thánh giáo, khẩu khí

thật là lớn, nếu ta không đi, các ngươi định làm như thế nào chứ?

- Giết ngươi trước!

Hán tử trung niên lạnh lùng nói:

- Hiện tại rời đi thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu như cứ ở chỗ này dông dài, quấy rối chúng ta làm việc, như vậy nhất định sẽ phải chết!

Sở Ly nói:

- Pháp Tướng đại sư, tại hạ muốn đổi một vật với đại sư, xem như là chúng ta làm một lần giao dịch, được chứ?

- Sở thí chủ muốn cái gì?

- Viên A Tu La Chi Tâm kia.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Nếu như đại sư cho ta viên A Tu La Chi Tâm này thì ta sẽ đuổi ba người này đi thay cho đại sư.

- A di đà phật...

Pháp Tướng tuyên một tiếng phật hiệu, than thở:

- Vật ấy rất không may mắn, Sở thí chủ hà tất phải nhiễm phần nhân quả này cơ chứ?

Sở Ly cười nói:

- Đại sư lo lắng ta luyện A Tu La thần công hay sao?

- Ta lo lắng Sở thí chủ muốn nuốt A Tu La Chi Tâm vào trong người.

Pháp Tướng lắc đầu than thở:

- Cửu tử nhất sinh, quả thực không nên mạo hiểm như vậy, Sở thí chủ, không phải bần tăng keo kiệt, mà thực sự không muốn hại thí chủ.

Sở Ly nói:

- Sinh tử do mệnh trời, nếu đại sư không đồng ý, ta sẽ rời đi!

-... Thôi, A Tu La Chi Tâm này là của Sở thí chủ.

Pháp Tướng bất đắc dĩ gật đầu.

Sở Ly cười nói:

- Như vậy đai sư ném qua đây trước đi.

Pháp Tướng móc ra viên đá màu đen ở trong ngực, lại tiện tay ném đi.

Sở Ly đưa tay tiếp nhận.

Bên trên truyền đến khí tức tinh khiết khiến cho bóng nước trong lòng rục rà rục rịch, hận không thể lập tức nuốt lấy. Sợ rằng Thiên Ma công còn có thể tăng mạnh thêm một tầng, điều này làm cho Sở Ly vui mừng khôn xiết.

Đối với Thiên Ma công, sự sợ hãi của hắn đã biến thành hiếu kỳ, thậm chí còn không thể chờ đợi được nữa mà tu luyện.

Hắn muốn thử một chút xem rốt cuộc Thiên Ma công có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần hay không, nói không chừng mình thực sự có thể dựa vào tu luyện Thiên Ma công để đạt đến cảnh giới Thiên Thần.

Sắc mặt của ba người trung niên càng ngày càng âm trầm khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly coi ba người mình như không có mặt, căn bản không để vào trong mắt.

- Giết hắn trước đi!

Một hán tử trung niên trầm giọng hừ lạnh nói:

- Sau đó giải quyết hai hòa thượng kia cũng không muộn!

- Được!

Hai người đáp.

Ba người nhằm về phía Sở Ly.

Sở Ly lóe lên thoát khỏi vòng vây của ba người, xuất hiện ở trước mặt Pháp Tướng, lôi tăng bào của Pháp Tướng rồi chạy, trong nháy mắt đã biến mất ở bên trong tầm mắt của ba người.

Hắn một hơi chạy đi trăm dặm, sau đó để Pháp Tướng và Tính Minh ở bên đường:

- Các ngươi đi trước một bước đi, ta sẽ ngăn cản bọn họ.

- Sở thí chủ, đa tạ!

Tay Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ.

- Tính Minh tiểu sư phụ không sao chứ?

Sở Ly liếc mắt nhìn Tính Minh, lúc này nhìn qua hắn rất thảm, cố gắng trợn mắt lên, ánh mắt lại tản mạn vô thần.

Pháp Tướng lắc đầu:

- Không có gì quá đáng lo, tĩnh dưỡng một trận là được rồi.

- Pháp Tướng đại sư, Kim Thân La Hán thần công kia là sao vậy?

- A, là tuyệt học hàng đầu ở trong tự.

Pháp Tướng trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Sở thí chủ nghe thấy thần công kia ở nơi nào vậy? Thần công bí truyền như vậy sẽ không tiết lộ ra ngoài, không giống như Kim Cương Độ Ách Thần công.

Pháp Tướng rất có hảo cảm đối với Sở Ly, mặc kệ thế nào, đối phương vẫn đã cứu tính mạng của hai người bọn họ. Bằng không, lần này sợ rằng sẽ phải buông tha một thân tu vi thì mới có thể chạy thoát được.

Tuy đối phương nói là giao dịch, kỳ thực là bên mình đã chiếm món hời lớn.

- Pháp Viên đi truyền Kim Thân La Hán thần công cho An vương.

Sở Ly nói:

- Rốt cuộc ý của các ngươi là như thế nào vậy?

Pháp Tướng thở dài:

- Cái này cũng là ý tốt của tệ tự.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Tu luyện công pháp này cần phật pháp tinh thâm, An vương muốn tu luyện thì phải nghiên cứu kinh Phật, do đó sẽ thân cận đối với Đại Lôi Âm Bản, đúng không?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy.

Pháp Tướng chậm rãi nói:

- Đây cũng không được tính là chuyện lớn gì cả.

Sở Ly cười cợt:

- Quý tự thực sự là dụng tâm lương khổ!... Công pháp này không có mầm họa gì chứ?

- Công pháp này càng tu luyện tới hậu kỳ thì càng cần phật pháp tinh thâm, phật pháp thăng tiến một tầng thì võ công sẽ tiến vào một tầng nữa, cho đến khi đạt tới kim thân thì thôi.

Pháp Tướng nói:

- Sở thí chủ xuất thân từ Phật môn, muốn tu công pháp này sao?

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Đại sư bảo trọng, chúng ta từ biệt tại đây!

Tay Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, xoay người rời đi.

Sở Ly thì lại ngăn cản ba hán tử trung niên đuổi theo, phân biệt cách không đánh ra ba quyền.

Ba người cố gắng đón đỡ một quyền của hắn, ung dung tiếp được.

Sở Ly không liều mạng với bọn hắn, chỉ muốn cuốn lấy ba người bọn hắn mà thôi.

Ba người muốn đuổi theo hai người Pháp Tướng, mắt thấy thời gian trôi

qua nhưng Sở Ly vẫn dây dưa không ngớt, lại không rơi xuống hạ phong, ba người bọn hắn càng không thoát thân nổi mà chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó với người này.

Khi bọn họ sắp bị thua thì Sở Ly lại buông lỏng tay.

Bọn họ hết lần này tới lần khác muốn liều mạng, nhưng Sở Ly lại lập tức tránh ra.

Chờ bọn họ thở ra được một hơi thì Sở Ly lại quấn lấy.

Cứ năm lần bảy lượt như vậy, một canh giờ đã trôi qua.

Sở Ly đoán hai người Pháp Tướng đã trốn ra xa, lúc này hắn mới nhẹ nhàng rời đi, cũng không quan tâm tới ba đệ tử Quang Minh Thánh giáo kia nữa.

Sở Ly cố ý nói bọn họ là người của Quang Minh Thánh giáo, đã cho bọn họ một nấc thang xuống đài, cũng cho mình một cái cớ.

Kỳ thực ba người này chính là bí vệ cấm cung, là người do triều đình phái tới để giết hai người Pháp Tướng.

Tới đây phá loại lần ám sát này, hắn phủ sạch trách nhiệm, nhận sai là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, chỉ là ma xui quỷ khiến mà thôi. Muốn trách thì phải trách ba người bọn họ, vì sao không tỏ rõ thân phận, như vậy hắn sẽ không làm xằng làm bậy nữa.

…

Hắn trở lại tiểu viện, đặt A Tu La Chi Tâm vào trong ngực, bóng nước trong ngực chậm rãi thôn phệ khí tức này, thôn phệ từng tia, từng tia một.

Hắn phát hiện ra tuy rằng như vậy sẽ chậm một chút, nhưng không cần bế

quan chuyên môn khổ luyện như trước nữa.

Hắn vừa mới ngồi vào tiểu viện, dò xét A Tu La Chi Tâm thì Tuyết Lăng đã vội vã tới đây:

- Công tử, tiểu thư cho mời.

Sở Ly nhíu nhíu mày, lướt người đi xuất hiện ở Thiên Xu viện của Tiêu Thi.

Tiêu Thi đang nhíu mày ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, nhìn thấy hắn xuất hiện, lập tức nói:

- Đã xảy ra vấn đề rồi!

Sở Ly nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

Tiêu Thi nói:

- Tiểu quốc công gia của phủ Hoài Quốc công bị đâm, đã bị trọng thương.

- Là ai làm?

Sở Ly cau mày.

- Không bắt được thích khách.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Tu vi của người này rất lợi hại, Tống tiểu công gia bị thương rất nặng, rất có thể võ công sẽ bị phế.

Sở Ly nói:

- Vì lẽ đó đại hôn của Đại công tử...

- Ta lo lắng sẽ có biến số.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Xem ra có người còn chưa hết hi vọng. Muốn thăm dò nội tình của phủ Quốc Công một chút... Đại hôn sẽ được cử hành như thường lệ, bằng không, phủ Quốc Công sẽ trở thành chuyện cười, mất đi lực uy hiếp.

- Thế nhưng dựa vào tình huống bây giờ, ai có tâm tình tổ chức đại hôn cơ chứ?

Tiêu Thi nhíu mày nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Lại Mời

- Lẽ nào không thành thân hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đây không phải là hoàn thành tâm nguyện cho bọn hắn hay sao?

Tiêu Thi khẽ nhíu mày, đăm chiêu nhìn về phía hắn.

Nàng cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, lập tức nghe ra nghĩa bóng trong lời nói của Sở Ly:

- Không phải ý ngươi là, triều đình làm ra đó chứ?

- Hiện tại người phản đối quá nhiều, triều đình phản đối, võ lâm phản đối, các phủ Quốc Công còn lại cũng phản đối, thậm chí có chút người không phản đối chính là muốn gây ra sự hỗn loạn, thật thật giả giả, không bắt được thích khách, ai cũng không làm rõ được.

Sở Ly lắc đầu than thở.

-... Bây giờ chúng ta sẽ đi về!

Tiêu Thi nói:

- Bọn họ không đuổi kịp thích khách, thế nhưng ngươi có thể đuổi được nhỉ!

- Không bằng giả bộ hồ đồ đi thì hơn.

Sở Ly lắc đầu.

Tiêu Thi nhíu mày một cái, bỗng nhiên nở một nụ cười, xán lạn như minh châu:

- Sở Ly, có phải bỗng nhiên rời khỏi nơi này cho nên ngươi có chút không nỡ hay không?

- Có gì mà không nỡ cơ chứ?

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi cười tươi như hoa:

- Ài... Lục cô nương quả thực rất đẹp đấy nhỉ!

Sở Ly bật cười:

- Người nàng thích chính là nữ nhân, không thích nam nhân!

- Cho dù thích nữ nhân, đứng ở trước mặt nàng, nhìn nàng, cũng vui tai vui mắt mà.

Nụ cười của Tiêu Thi càng tăng lên, kiều diễm mê người:

- Huống hồ dựa vào bản lĩnh của ngươi, nói không chừng có thể thay đổi được tính tình của nàng đó!

- Được rồi được rồi, trở về thì trở về.

Sở Ly cười nói:

- Hiện tại lập tức trở về sao?

http://tieulun.hopto.org

- Đi thôi, cũng không có ai quản chúng ta.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly dặn dò Tuyết Lăng và Liễu Nhứ vài câu, lại mang theo Tiêu Thi trở lại phủ Quốc Công.

…

Trong hậu hoa viên Thiết Ưng đảo.

Tiêu Thiết Ưng một mình ngồi ngơ ngác ở bên trong tiểu đình, cầm trong tay một cuốn sách, mất tập trung nhìn về phía xa, bốn phía tĩnh lặng, thân thể kiên cường của hắn cũng có mấy phần cô đơn.

- Đại ca.

Tiêu Thi giương giọng kêu.

Nàng thướt tha đi tới bên trong tiểu đình. Ôn nhu nói:

- Đang suy nghĩ về đại tẩu sao?

- Không.

Tiêu Thiết Ưng vội vàng lắc đầu.

Hắn cũng không muốn thể hiện ra vẻ mềm yếu ở trước mặt của muội muội.

Hắn nhìn về phía Sở Ly:

- Các ngươi cũng biết tin tức rồi sao?

Sở Ly nói:

- Tiểu công gia làm sao vậy?

- Vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Thích khách này có võ công vô cùng lợi hại.

- Thích khách là nam hay là nữ?

- Một lão giả.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Đi ở trên đường cái thì bỗng nhiên hắn đến, lúc đó các hộ vệ đều không kịp phản ứng, kiếm pháp của lão giả này quá nhanh, khinh công cực cao!

- Ám sát ở bên đường...

Sở Ly trầm ngâm gật đầu:

- Có giao thủ với thích khách không?

- Thích khách bình yên rút đi.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Không bị thương.

- Đi xem tiểu công gia xem.

Sở Ly nói:

- Ta chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Đại ca, bản lĩnh chữa thương của Sở Ly rất lợi hại.

Tiêu Thi nói:

- Cứu người trước rồi lại nói sau!

- Ừm. Thử xem cũng tốt.

Tiêu Thiết Ưng gật gù:

- Ta dẫn Sở Ly tới đó, nhị muội, muội cứ nghỉ một chút, bên Vương phủ kia có ổn hay không?

- Ngày mai lại trở về là được rồi.

Tiêu Thi nói.

Lời nói của Tiêu Thiết Ưng ý vị sâu xa, hắn nói:

- Đừng có chọc vào phiền toái gì đó.

Tiêu Thi lườm hắn một cái.

Sở Ly cười nói:

- Đại công tử, chúng ta đi thôi!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Sở Ly và Tiêu Thi trở về Vương phủ, Tống tiểu công gia bên kia đã tỉnh lại, võ công cũng được bảo vệ, còn lại chính là cố gắng điều dưỡng một phen mà thôi.

Điều khiến cho Sở Ly canh cánh trong lòng chính là. Tên thích khách kia đã biến mất.

Thần thông Thông Thiên triệt địa không thể cảm ứng được hắn.

Sở Ly phỏng đoán, như vậy sẽ có hai loại tình hình, một loại là có thể phá vỡ được thần thông Thông Thiên triệt địa của hắn, một loại khác là người này đã không còn ở trên thế giới này nữa.

Phá vỡ thần thông của hắn, chuyện này không quá hiện thực, như vậy sẽ chính là loại thứ hai.

Sở Ly suy đoán, sợ rằng là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Thích khách có võ công tuyệt đỉnh như vậy, thế lực kia cũng rất khó để nhẫn tâm diệt khẩu. Chỉ có đệ tử Quang Minh Thánh giáo mà thôi, rất có khả năng đã thúc giục bí thuật. Cho nên mới ung dung ám sát Tống Giới Trí như vậy, sau đó hắn cũng ngã xuống, đăng vào trong thế giới cực lạc.

Tiêu Thi ngồi ở bên trong Thiên Xu viện, lười biếng chống cằm dưới, hừ lạnh nói:

- Là Quang Minh Thánh giáo làm ra đúng không?

Nàng đã nghĩ thông suốt, cũng đoán được người ra tay chính là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly nói:

- Gần như là vậy.

- Cũng còn may. Không phải là triều đình.

Tiêu Thi lắc đầu nói.

Sở Ly nói:

- Triều đình có thể trơ mắt nhìn hai nhà thông gia hay sao?

- Thông gia thì sao chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Mở ra một tiền lệ xấu, tiền lệ vừa có, mấy phủ Quốc Công sẽ thông gia lẫn nhau, một đời nối tiếp một đời, rất nhanh sẽ hình thành một thể thống nhất. Giang sơn Lĩnh gia sẽ gặp nguy hiểm!

- Nói như vậy cũng đúng.

Tiêu Thi nhíu mày, chậm rãi gật đầu.

Sở Ly nói:

- Vì lẽ đó nhất định triều đình sẽ ngăn cản, chỉ có thể làm việc ở trong bóng tối mà thôi!

- Cũng không có gì khác ngoài ám sát!

Tiêu Thi cười gằn.

Sở Ly nói:

- Biện pháp này rất hữu hiệu... Lần này ám sát tiểu công gia, nếu như người bị ám sát chính là Tống gia tiểu thư thì sao? Hoặc là Đại công tử thì sao?

Tiêu Thi nhíu mày trầm ngâm.

Sở Ly cười nói:

- Chuyện này tiểu thư cũng đừng bận tâm nữa, thấy chiêu đối chiêu là

được rồi.

Tiêu Thi khẽ bóp trán, thở dài thườn thượt:

- Đại ca cũng là số khổ, thành gia lập thất cũng khó khăn như thế!

Sở Ly cười lớn.

- Công tử, Cảnh Vương phủ phái người đưa thiệp mời tới.

Tuyết Lăng nhẹ nhàng đi vào, đưa một tấm thiệp mời thanh nhã mà lại cổ điển lên.

Sở Ly nhận lấy, lại nhìn một chút:

- Ta sẽ lập tức qua đó.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười:

- Lục đại mỹ nhân mời ngươi đúng không?

Sở Ly nói:

- Nàng mời ta qua đó cũng không có chuyện gì tốt cả.

- Đi thôi đi thôi, đừng để người ta sốt ruột chờ lâu!

Tiêu Thi cười lúc lắc bàn tay ngọc.

Sở Ly làm bộ không quan tâm tới nụ cười trêu tức của nàng mà ôm quyền một cái, vội vã rời đi.

Tiêu Thi nhìn bóng lưng của hắn, hừ lạnh một tiếng:

- Nam nhân đều như nhau, thấy nữ tử có khuôn mặt đẹp đã không dời nổi

bước chân được nữa!

Tuyết Lăng cười nói:

- Lục cô nương có đẹp mấy cũng không bằng tiểu thư.

Tiêu Thi quay đầu liếc mắt nhìn nàng một chút, hừ lạnh nói:

- Ngươi nói tốt cũng vô dụng, công tử nhà ngươi không phải là thứ tốt lành gì cả.

Tuyết Lăng mở miệng cười cúi đầu.

Sở Ly xe nhẹ đi đường quen, nhanh chóng đi tới Cảnh Vương phủ.

Lục Ngọc Dung tự mình đứng ở ngoài cửa, cửa lớn mở rộng.

Nàng mặc một bộ la sam, trên mặt mang lụa trắng, che khuất khuôn mặt ngọc phong tình vạn chủng, chỉ lộ ra đôi mắt giống như hồ nước sâu.

Một cơn gió thổi tới, la sam tung bay, tấm lụa trắng phất động, mặt ngọc của nàng như ẩn như hiện, càng thêm mấy phần thần bí và hấp dẫn.

Sở Ly xuống ngựa, ôm quyền một cái.

Lục Ngọc Dung thướt tha đi tới gần, thi lễ:

- Sở Đại tổng quản, xin mời!

Sở Ly cười nói:

- Không cần long trọng như vậy chứ?

- Ngươi đã giúp trong phủ một đại ân, sao có thể không long trọng được chứ?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nói:

- Vương gia ở trong phủ sao?

- Đúng vậy.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nhíu nhíu mày, nhìn về phía nàng.

Lục Ngọc Dung nói:

- Qua chuyện lần trước, Vương gia cũng rảnh rỗi.

- Chỉ sợ là hồng môn yến.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Lục Ngọc Dung nói:

- Yên tâm đi, Cảnh Vương phủ sẽ không ân đền oán trả như thế đâu.

- Vậy thì không thể tốt hơn.

Sở Ly sóng vai cùng nàng đi vào trong phủ.

Một đường các thị vệ và các thị nữ đụng phải hai người đều hành lễ rất cung kính, có thể nhìn ra được địa vị của Lục Ngọc Dung ở trong phủ cực cao, thân phận siêu nhiên.

- Lúc này ngươi đã yên lòng chưa?

- Yên lòng gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Võ công của An vương đã bị phế, không còn uy hiếp đối với ngươi nữa.

- Ai nói võ công của An vương đã bị phế bỏ chứ?

Sở Ly lắc đầu cười cười.

Lục Ngọc Dung ngẩn ra, bước chân đang liên tục bước đi dừng lại.

Sở Ly nói:

- Ngươi chỉ nhìn thấy nửa đầu màn kịch mà không thấy nửa sau rồi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Lai Lịch

Gót chân sen của Lục Ngọc Dung dừng bước, yểu điệu thướt tha:

- Nửa màn kịch sau có gì hay ho sao?

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Sau khi Pháp Tướng và Tính Minh rời đi, Đại Lôi Âm tự lại phái một hòa thượng nữa tới, truyền thụ cho An vương một môn tuyệt học của Đại Lôi Âm tự.

- Tuyệt học gì?

- Kim Thân La Hán thần công, ngươi đã nghe nói qua chưa?

Sở Ly nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng trong trẻo của nàng.

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung híp lại:

- Kim Thân La Hán thần công?

- Xem ra ngươi đã nghe nói qua.

Sở Ly nói.

Trong ánh mắt của Lục Ngọc Dung lộ ra vẻ nghiêm nghị:

- Nếu như thực sự là môn thần công này... Đại Lôi Âm tự cũng thật là hào phóng, không ngờ lại truyền môn thần công này cho An vương... Ồ, cũng

đúng, muốn tu luyện môn thần công này cần phật pháp tinh thâm, nếu An vương có thể tinh nghiên phật pháp, như vậy đối với Đại Lôi Âm tự sẽ là chuyện tốt!

Nàng đảo mắt đã hiểu rõ dụng ý của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly nói:

- Xem ra Kim Thân La Hán thần công đúng là một môn kỳ học.

Lục Ngọc Dung nói:

- Thế nhân đều biết Kim Cương Độ Ách Thần công, nhưng lại không biết Kim Thân La Hán thần công, Kim Thân La Hán thần công là kỳ học không phân cao thấp với Kim Cương Độ Ách Thần công.

- Ta thấy đệ tử Đại Lôi Âm tự dường như đều tu luyện Kim Cương Độ Ách Thần công đó.

Lục Ngọc Dung nói:

- Chuyện này cũng khó trách, Kim Cương Độ Ách Thần công tu luyện dễ dàng hơn một chút, Kim Thân La Hán thần công thì khó hơn. Trình độ phật pháp đối với Kim Thân La Hán thần công có tầm quan trọng chí cao, yêu cầu đối với ngộ tính quá cao.

- Như vậy không phải muốn tu luyện Kim Thân La Hán thần công sẽ càng dễ dàng hơn hay sao?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Ta chưa từng luyện hai môn võ công này, chỉ nghe người khác nói qua,

Kim Cương Độ Ách Thần công giống như leo bậc thang vậy. Từng bậc từng bậc hướng lên trên, vừa mới bắt đầu đi thì sẽ rất chậm, cũng rất khó khăn, nhưng luôn có thể không ngừng đi lên bên trên... Mà Kim Thân La Hán thần công thì lại không phải vậy, vừa mới bắt đầu nó đã đi đường bằng, đi cực nhanh, sau đó là một bậc thang rất cao. Bậc thang này cao như mười bậc thang của Kim Cương Độ Ách Thần công vậy. Sau khi leo lên lại là một đoạn đường bằng, sau đó lại là một bậc thang càng cao hơn nữa. Cao như hai mươi bậc thang cao của Kim Cương Độ Ách Thần công vậy, cuối cùng hai môn thần công sẽ đạt đến độ cao như nhau, thế nhưng phương pháp đi hoàn toàn khác nhau.

Sở Ly đăm chiêu gật gù.

Lục Ngọc Dung nói:

- Tu luyện Kim Thân La Hán thần công, không có phật pháp giúp đỡ thì sẽ không được, cho dù tư chất có tốt cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, chỉ có thể nghiên cứu phật pháp, sau đó mới có thể đạp lên trên một bậc thang, càng về sau, yêu cầu đối với phật pháp càng cao. Bên trong Đại Lôi Âm tự, hòa thượng tu luyện cái này cũng không nhiều, xem ra An vương sẽ phải một lòng hướng về phật rồi, thực sự là đáng mừng!

- Thật đáng mừng cái gì chứ?

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung híp mắt cười nói:

- An vương được phật pháp hun đúc, có thể coi nhẹ ân oán, tha thứ cho ngươi còn gì, chẳng lẽ ta không nên chúc mừng ngươi hay sao?

Sở Ly trừng mắt nhìn nàng một chút.

Lục Ngọc Dung khẽ cười một tiếng, vui vẻ không ngớt.

Sở Ly lắc đầu.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Sở Ly, ngươi cũng đủ xui xẻo, đụng phải đối thủ như An vương, vận may quá tốt, An vương có vận may như vậy, nói không chừng cuối cùng sẽ thực sự leo lên ngôi vị hoàng đế đó. Đến khi đó...

Nàng nói cười, càng ngày càng lớn.

Sở Ly cười cợt:

- Lục cô nương ngươi vui vẻ như vậy, giống như An vương đăng vị thì ngươi có thể chiếm được công đầu vậy!

Hắn và An vương là cừu nhân, Lục Ngọc Dung cũng là cừu nhân, e rằng sẽ chỉ xếp hạng sau mình một bậc mà thôi.

Lục Ngọc Dung cố nín cười nói:

- Ta sẽ trốn về phủ Quốc Công một chút, hắn không thể bắt ta, làm gì được ta... Đại Lôi Âm tự này cũng đủ tàn nhẫn, đối phương làm vậy là âm ngươi một vố chứ?

- Hừ, bọn họ cũng không phải là kẻ tầm thường!

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hiện giờ thì sao, ngươi có biện pháp gì không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thở dài, lắc đầu nói:

- Chỉ có thể chờ cơ hội, hiện nay ta không có ý gì tốt.

- Thứ duy nhất có thể lợi dụng chỉ có người của Quang Minh Thánh giáo mà thôi.

Lục Ngọc Dung nói.

Nàng thường đặt mình vào bên trong tình cảnh của Sở Ly, nghĩ xem nên phá cục ra sao, tiêu diệt An vương thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, không có biện pháp nào khác, dám giết An vương, ngoại trừ Đại Lôi Âm tự hoặc là một ít hạng người nhiệt huyết trong võ lâm ra. Mặt khác chỉ có Quang Minh Thánh giáo mà thôi.

Đại Lôi Âm tự không bị lợi dụng, trái lại còn truyền thụ cho An vương một môn tuyệt học, mơ hồ đã lôi kéo An vương về phía Đại Lôi Âm tự. Cho nên lúc này chỉ còn lại Quang Minh Thánh giáo, nhưng xem ra Quang Minh Thánh giáo cũng không có dự định giết An vương.

Đã như thế, Sở Ly sẽ rơi vào trong cảnh khốn khó.

Sở Ly nói:

- Quang Minh Thánh giáo? Không trông cậy được nổi bọn họ.

Anh hùng gặp anh hùng, hắn cũng có cái nhìn như Lục Ngọc Dung vậy, dường như Quang Minh Thánh giáo không có dự định ám sát An vương, có khả năng ở trong mắt bọn họ, An vương không tạo thành được uy hiếp.

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi tới phòng khách.

Cảnh Vương đang ngồi ở trong phòng đọc sách, thân mặc áo bào tím, nhìn

thấy hắn đi vào, hắn thả sách xuống rồi mỉm cười đứng dậy.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Xin chào Vương gia.

- Ngồi xuống nói chuyện đi, ta tán gẫu vài câu, sau đó sẽ không quấy rầy các ngươi nữa.

Cảnh Vương vung vung tay cười nói.

Sở Ly coi như không nghe thấy.

Lục Ngọc Dung thì lại lườm Cảnh Vương một chút, hừ lạnh nói:

- Thúc thúc!

Cảnh Vương cười ha hả nói:

- Nghe nói Tam ca bị phế võ công sao?

Lục Ngọc Dung than thở:

- Thúc thúc, Đại Lôi Âm tự lại truyền một môn thần công cho An vương.

- Ồ?

Sắc mặt của Cảnh Vương hơi trầm xuống.

Sở Ly nói:

- Bây giờ võ công của An vương điện hạ tiến nhanh, tu luyện tăng nhanh như gió, tiến triển cực nhanh!

- Như vậy ta lại phải chúc mừng Tam ca rồi!

http://tieulun.hopto.org

Cảnh Vương hừ lạnh nói.

Sở Ly cười cợt:

- Đại Lôi Âm tự làm việc rất khó lường, khó lòng đề phòng.

- Cũng đúng.

Cảnh Vương chậm rãi gật đầu nói:

- Ta mời ngươi tới đây là chào hỏi với ngươi một chút, sau đó lại nói chút chuyện.

- Vương gia, mời nói.

Sở Ly nói.

Trong lòng hắn thầm than.

Quả nhiên không hổ là Cảnh Vương, sau khi nghe được tin tức này, nhanh như vậy đã có thể bình tâm được, ổn định suy nghĩ, phần tâm tính này còn hơn An vương một bậc.

Cảnh Vương nói:

- Là chuyện liên quan tới Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly gật gù nhìn hắn.

Cảnh Vương nói:

- Bí vệ cấm cung chuẩn bị tra rõ việc này, sẽ triệu ngươi qua đó trợ giúp.

Sở Ly lập tức cau mày hỏi:

- Ta đi hỗ trợ bọn họ sao?

Cảnh Vương than thở:

- Lần này săn bắn đại điển có nội gian trà trộn vào, bí vệ cấm cung mất mặt. Bởi vì săn bắn đại điển liên quan đến mặt mũi của triều đình, nếu không có hoàng thúc đè xuống, sợ rằng sẽ huyên náo tới mức dư luận xôn xao, thiên hạ đều biết được chuyện này.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Người tham gia săn bắn đại điển đều là các hoàng Thế tử, đều là người hoàng gia mà lại bị nội gian trà trộn vào. Các hoàng tử há có thể không lo lắng chứ, cho nên sao có thể có sắc mặt tốt đối với bí vệ cấm cung và bộ binh được?

- Bọn họ rất giận ngươi, thế nhưng lại không thể truyền ngươi qua đó hỗ trợ... Chuyện này, hỏa hầu trong đó rất khó nắm bắt, ngươi phải cẩn thận một chút.

Lời nói của Cảnh Vương sâu xa, rất có ý riêng.

- Vương gia, thứ cho ta không thể ra sức.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không giúp đỡ được gì.

Cảnh Vương cau mày nói:

- Ta chỉ sợ ngươi làm như vậy cho nên mới nói với ngươi sớm một tiếng.

Sở Ly ra vẻ rửa tai lắng nghe.

http://tieulun.hopto.org

Cảnh Vương nói:

- Chuyện này đã truyền vào trong tai của hoàng thượng, người rất tò mò về ngươi, vì lẽ đó bí vệ cấm cung mới chỉ có thể mời ngươi hỗ trợ, nếu như ngươi không đồng ý, như vậy sẽ làm thỏa mãn ý đồ của bọn họ. Khi đó bọn họ có thể xàm tấu ngươi một hồi ở trước mặt hoàng thượng, làm cho người để lại ấn tượng cuồng ngạo khó có thể xóa nhòa trong lòng hoàng thượng.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Thủ đoạn này quả thực quá hung tàn, đối với người có chí quan lộ, có thể nói là một đòn trí mạng.

Cảnh Vương lại nói:

- Vì lẽ đó tốt nhất ngươi đừng từ chối, cứ qua loa một trận là được rồi.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Thúc thúc, nếu hắn qua loa, bí vệ cấm cung vẫn sẽ đối phó hắn, nói bản lĩnh của hắn quá tầm thường, có tiếng mà không có miếng!

- Ài...

Cảnh Vương lắc đầu nói:

- Đám gia hoả này càng ngày càng cuồng ngạo, chịu không nổi một chút thiệt thòi, nếu cứ kéo dài như thế...

Trên mặt hắn hiện lên vẻ sầu lo.

Các bí vệ cấm cung kiêu ngạo như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Bạt Tai

Sở Ly cười nói:

- Vậy ta sẽ tránh đi một chút.

- Trốn thế nào được chứ?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nói:

- Bế quan, ta cũng học An vương điện hạ, bế quan... Đa tạ Vương gia!

Cảnh Vương vung vung tay cười nói:

- Ngươi giúp bản vương một lần, bản vương há có thể trơ mắt nhìn ngươi chịu thiệt được chứ... Được rồi, ta không quấy rầy các ngươi nói chuyện nữa, người trẻ tuổi các ngươi nói chuyện không giống như người có tuổi như ta.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Mặt của Lục Ngọc Dung thì lại không hề có chút cảm xúc nào cả.

Chờ Cảnh Vương rời đi, Lục Ngọc Dung trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly cười nói:

- Chuyện đại hôn đã bắt đầu chuẩn bị, người của phủ Quốc Công các ngươi lúc nào mới đến?

Lục Ngọc Dung khẽ nhíu mày:

- Công tử Tống gia bị đâm, còn chưa tra ra được là ai ra tay sao?

Sở Ly lắc đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Bằng vào thần thông của ngươi cũng không được sao?

- Người đã chết rồi.

Sở Ly nói.

- Thủ đoạn đủ tuyệt tình... Lần này đại hôn, ta thấy không hẳn đã có thể trôi qua yên bình!

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Sợ rằng triều đình sẽ âm thầm ra tay, các môn các phái cũng có người thông minh, chắc chắn sẽ nắm lấy cơ hội, như vậy, quả thực phủ Dật Quốc Công các ngươi đã thành công địch của mọi người rồi!

Sở Ly nói:

- Lục cô nương có ý gì tốt không?

- Không có.

- Vậy thì chỉ có thể cử hành đại hôn sớm mà thôi.

Sở Ly nói:

- Trước tiên cứ thành thân rồi lại nói, còn chuyện sau đó, có thể bù đắp thì bù đắp, đoàn người cũng không thể nói cái gì được.

http://tieulun.hopto.org

-... Ý tưởng này cũng không rồi.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu:

- Nhưng có hiềm yếu thế.

Sở Ly than thở:

- Yếu thế thì yếu thế đi, Đại công tử và Tống tiểu thư tình thâm, nếu như thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai người không thể ở cùng nhau... như vậy ta thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng:

- Không hẳn Tiêu Thiết Ưng đã đồng ý chuyện này!

Sở Ly cười cợt.

Đối phó với Tiêu Thiết Ưng, hắn có đòn sát thủ, chính là Tiêu Thi.

Tiêu Thiết Ưng có cường ngạnh hơn nữa lợi hại đến đâu, đụng phải muội muội thì cũng không thể làm gì, cuối cùng cũng sẽ phải khuất phục.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, Lãnh Phong đạp vào cánh cửa lớn một cước, sải bước xông tới, nổi giận đùng đùng đi tới gần Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Ai da, không phải Phong thế tử đã chết rồi sao?

Gương mặt tuấn tú của Lãnh Phong rất lạnh lẽo, chỉ vào Lục Ngọc Dung rồi quát lên:

- Biểu muội, tại sao lại gặp hắn chứ?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt quét mắt nhìn hắn một chút.

Lãnh Dĩnh chạy vào, thở hồng hộc, có chút lo lắng nhìn về phía Lục Ngọc Dung:

- Biểu tỷ, muội không thể ngăn cản được huynh ấy.

Lục Ngọc Dung khoát tay nói:

- Quên đi, khỏi cần để ý đến hắn.

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Biểu muội, xem ra muội thực sự thích tiểu tử này, rốt cuộc hắn có cái gì tốt cơ chứ?

Lục Ngọc Dung cũng không thèm nhìn hắn.

Sở Ly nhìn về phía Lục Ngọc Dung:

- Hiện giờ hắn là thị vệ của phủ Quốc Công các ngươi đúng không?

- Đúng, là tạp dịch.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Không phải phủ quy của phủ Quốc Công phủ các ngươi cực nghiêm hay sao? Tạp dịch không có phẩm cấp mà còn thể có uy phong như vậy sao? Thực sự là mở mang tầm mắt đó!

- Họ Sở, dù ta không có phẩm cấp gì thì cũng là hoàng Thế tử!

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Phong ngạo nghễ hừ lạnh nói.

Sở Ly than thở:

- Hoàng Thế tử... nếu như ngươi đụng phải đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, lại hô to một tiếng như thế, xem ta có cứu mạng ngươi hay không!

- Hừ, vậy thì như thế nào chứ?

Lãnh Phong trầm giọng nói:

- Ta là hoàng Thế tử, bên người có đầy đủ hộ vệ, đệ tử Quang Minh Thánh giáo không tới gần được... Mà Sở Ly ngươi, chỉ có thể làm hộ vệ của ta mà thôi.

Sở Ly quay đầu nói:

- Nếu như ta cho hắn một tát, phủ Quốc Công các ngươi sẽ không ra mặt thay hắn chứ?

Lãnh Phong không khỏi lui về phía sau một bước, chỉ là hắn lại lập tức giận dữ vì sự nhu nhược của mình, hắn giận tím mặt quát lên:

- Được, đến đây, ngươi tát ta một cái thử xem, ta...

- Phanh!

Sở Ly đưa tay đánh ra một tát.

Lãnh Phong khó có thể tin được trợn mắt lên, che mặt.

Đôi mắt sáng của Lãnh Dĩnh cũng trừng lớn.

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái, nàng biết sẽ là kết quả này.

http://tieulun.hopto.org

- Người đâu!

Lãnh Phong nổi giận gầm lên một tiếng.

- Có!

Sáu tên hộ vệ theo tiếng của hắn lập tức tiến vào phòng khách.

Lãnh Phong chỉ tay vào Sở Ly, cắn răng quát lên:

- Bắt hắn làm thịt cho ta!

- Vâng!

Sáu tên hộ vệ trầm giọng đáp, đánh về phía Sở Ly.

Lục Ngọc Dung nhìn Sở Ly bên trong ở sáu người vây công mà vẫn thành thạo điêu luyện né tránh, nàng lạnh nhạt nói:

- Đến phủ Quốc Công, ngươi còn dám nói mình là hoàng Thế tử thì đừng có trách ta vô tình!

Sở Ly không vội thu thập sáu tên hộ vệ này, hắn muốn xem Lục Ngọc Dung sẽ xử lý như thế nào.

- Đi phủ Quốc Công thì đương nhiên ta sẽ không nói ra thân phận của mình, nhưng đây là Vương phủ!

Lãnh Phong thả cánh tay trên mặt xuống, mặt đau rát, hắn lạnh lùng nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm cho phụ vương mất mặt... Nhất định ta phải giết họ Sở này!

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng bị đánh một lần nào, cho dù phụ vương thì

cũng chưa từng đánh hắn. Không ngờ lúc này lại bị một thị vệ đánh vào mặt, không giết đối phương thì sao hắn có mặt mũi đi gặp người ta cơ chứ?

Lục Ngọc Dung gật đầu nói:

- Được, giết hắn đi, ta cũng muốn giết hắn!

Lãnh Phong lập tức vui mừng khôn xiết.

Lục Ngọc Dung nói:

- Giết hắn, sau đó thúc thúc sẽ tưởng thưởng cho ngươi!

- Thật sao?

Lãnh Phong vội hỏi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Thật, nếu như ngươi giết hắn, thúc cũng không phí tâm tư lung lạc hắn, mời hắn qua phủ nói chuyện.

Sắc mặt của Lãnh Phong hơi thay đổi.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Lần này không phải là ta đưa thiệp mời, là thúc thúc tự mình đề tên, ngươi xem đó mà làm, ta đi đây!

Nàng dứt lời xoay người đi ra ngoài, hừ lạnh nói:

- Đừng có làm mất mặt xấu hổ, tất cả dừng tay cho ta!

Sáu tên hộ vệ chần chờ, người nhẹ nhàng lùi về phía sau.

Lãnh Phong không phục trừng mắt nhìn Sở Ly.

Tên này có tài cán gì mà lại khiến cho phụ thân coi trọng như vậy chứ!

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Phong Thế tử, theo ta thấy, ngươi không khác biệt gì Lãnh Đào cả, đều là kẻ giống nhau, giá áo túi cơm. Ngoại trừ một thân phận hoàng Thế tử ra, ngươi còn có cái gì nữa chứ? Không bản lĩnh không có nhân phẩm, quả thực đã làm cho Cảnh Vương mất mặt!

- Tiến lên! Tiến lên! Giết hắn cho ta!

Lãnh Phong gào thét.

- Phanh!

Lục Ngọc Dung bỗng nhiên hất tay tát hắn một cái.

- Biểu muội!

Lãnh Phong kinh ngạc đến mức ngây người.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Nếu như tiếp tục hồ đồ thì mặt mũi của Cảnh Vương phủ đều bị ngươi làm cho mất hết, cút!

- Biểu muội, muội...

Lãnh Phong khó có thể tin được trợn mắt lên, ngơ ngác nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nhìn hắn, không có một tia cảm tình nào cả:

- Hiện giờ ta không phải biểu muội của ngươi! Hoàng Thế tử Lãnh Phong

đã chết rồi, hiện tại ngươi chỉ là một tạp dịch của phủ Quốc Công, lập tức cút ra ngoài cho ta!

- Biểu tỷ...

Lãnh Dĩnh sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng xám, rụt rè hô lên một tiếng.

Lục Ngọc Dung không nhìn nàng, lạnh nhạt nhìn Lãnh Phong:

- Từ sáng đến tối ngoại trừ ra vẻ uy phong, ngươi đã làm được chuyện đứng đắn gì chưa? Không có một chuyện nào cả!

Sở Ly nói:

- Lục cô nương, hoàng Thế tử đang được ăn cơm ngon áo đẹp, có thể làm tạp dịch được sao?

- Làm không được thì sẽ không có cơm ăn!

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói:

- Ta rất muốn xem xem hắn có thể làm cho bản thân mình chết đói hay không... Người đâu, mời Thế tử đi ra ngoài!

-... Vâng.

Sáu tên hộ vệ chần chờ nhìn về phía Lãnh Phong.

Lãnh Phong bỗng nhiên thả tay xuống, giận tím mặt nói:

- Biểu muội, có phải muội điên rồi không? Bởi vì hắn mà muội dám đánh ta?

Một ngày bị hai tát, mà chuyện hắn không thể nào tiếp thu được chính là, ở trước mặt người khác mà biểu muội lại làm nhục mình như vậy, lại nói chuyện khó nghe như vậy!

Lục Ngọc Dung vung vung tay lên, nói:

- Người đâu đến đây!

- Vâng, tiểu thư!

Hai nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần nhẹ nhàng bay vào.

- Bắt hắn đi ra cho ta, lập tức đưa đến phủ Quốc Công, một khắc cũng không được chậm trễ!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

- Vâng.

Hai nha hoàn xinh đẹp tuyệt trần dịu dàng đồng ý, sau đó mang theo một làn gió thơm đến trước mặt của Lãnh Phong.

Lãnh Phong lui về phía sau một bước, hắn biết hai thiếp thân nha hoàn của biểu muội chỉ nghe lời một mình nàng mà thôi.

- Đắc tội rồi, phong Thế tử!

Nhị nữ nở nụ cười xinh đẹp, bỗng nhiên vỗ bả vai hắn một cái, sau đó mang theo hắn rời đi.

Sáu tên hộ vệ bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, ôm quyền một cái rồi lùi ra.

Sở Ly cười nói:

- Thật là tàn nhẫn đó, dù sao cũng là hoàng Thế tử!

- Hắn cần mạnh mẽ chấn chỉnh một phen thì mới có thể thành tài được!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi cũng quá mức rồi!

- Ta đã nhịn hắn rất lâu rồi.

Sở Ly lắc đầu:

- Chỉ mong Vương gia không lấy làm phiền lòng.

Hắn đánh Lãnh Đào là bởi vì Thành vương đã trở thành thù với hắn.

Cảnh Vương vừa lấy lòng hắn thì đảo mắt hắn đã đánh nhi tử của người ta, rất không hợp với lễ, nhưng hắn thực sự không muốn nhịn Lãnh Phong nữa, cho nên mới ra tay đánh người như vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Tính Toán

Lục Ngọc Dung từ tốn nói:

- Ngươi còn biết sợ Vương gia không cao hứng hay sao?

- Cảnh Vương tiền đồ vô lượng, đương nhiên phải nịnh bợ một chút rồi.

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, lời này của hắn lộ ra mấy phần châm chọc.

Sở Ly nói:

- Chúng ta cũng không có gì có thể nói, ta cũng nên đi rồi!

Lục Ngọc Dung duỗi duỗi tay, cùng hắn đi ra ngoài.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Hoàng thượng coi ta là đá mài dao của An vương, ngươi coi ta là đá mài dao của Lãnh Phong, xem ra số mệnh của ta là vậy rồi!

Hắn lập tức nhìn thấu thủ đoạn của Lục Ngọc Dung, đang dùng mình để mài giũa Lãnh Phong.

Lãnh Phong lớn như vậy, tuổi không nhỏ, tính cách gần như đã được định hình, cần phải dùng thủ đoạn mãnh liệt, có đủ kích thích thì mới có thể hoàn

toàn thay đổi được hắn.

Tin rằng bằng vào một tát này của mình, hơn nữa lại thêm một cái tát của Lục Ngọc Dung đã đủ để làm cho Lãnh Phong ghi lòng tạc dạ, sẽ tuyệt nhiên không giống so với trước đó nữa.

Y theo ngạo khí của hắn, nhất định sẽ liều mạng cố gắng ở trong phủ Quốc Công, muốn vượt qua mình, đánh bại mình.

Mà cho dù Cảnh Vương và Lục Vương phi đau lòng thì cũng chỉ có thể tán thưởng, cảm kích Lục Ngọc Dung. Chính bọn hắn không nhẫn tâm được như vậy cho nên mới để Lục Ngọc Dung hỗ trợ quản một chút, mài giũa hắn thành tài, xem như là một công đôi việc.

Lục Ngọc Dung nắm chắc đối với lòng người, lợi dụng đối với tình thế đều vượt qua người ta một bậc, kế sách nhìn như vô dụng, chỉ là biết thời biết thế, thế nhưng lại làm cho mình và Lãnh Phong giống như con rối vậy, bị nàng điều khiển một hồi.

Cho dù mình biết rõ như vậy thế nhưng cũng phải vui vẻ đến phối hợp, sợ rằng Lãnh Phong vẫn sẽ chẳng hay biết gì, sẽ không biết được một mảnh dụng tâm lương khổ của Lục Ngọc Dung.

Lại nói tới Lãnh Dĩnh, Sở Ly quét mắt nhìn Lãnh Dĩnh đang há hốc miệng, đờ người ra một chút, lại lắc đầu cười cười.

Hiện giờ nàng còn không biết, rất nhanh sẽ có người nói cho hắn biết.

Tất cả những chuyện này chỉ gạt Lãnh Phong, xem Lãnh Phong có thể vươn lên được hay không mà thôi.

Sở Ly phỏng đoán, nếu như Lãnh Phong không thể vùi đầu nỗ lực, như vậy sợ rằng Cảnh Vương sẽ thực sự tuyệt vọng đối với hắn.

Loại ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên ở trong đầu của Sở Ly mà thôi.

- Không phải ai cũng có tư cách làm đá mài dao.

Lục Ngọc Dung nói.

Hai người bước ra cửa đại sảnh, đứng lại ở cửa đại sảnh.

Sở Ly nói:

- Bên An vương kia ta đã nhận mệnh, bên Lãnh Phong này thì sao? Ngươi phải bồi thường cho ta một chút chứ!

Lục Ngọc Dung cảnh giác liếc hắn một cái:

- Lần này so với lần trước ngươi chiếm tiện nghi coi như là hòa nhau!

Sở Ly bật cười:

- Ta chỉ có được hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, Lãnh Phong thì sao chứ? Hắn có thể điều động được bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại thiên đây? Phiền phức của ta lớn thế nào không phải là ngươi không biết!

- Có nhiều cao thủ Thiên Ngoại thiên hơn nữa thì có ích lợi gì đối với ngươi cơ chứ?

Lục Ngọc Dung tức giận nói:

- Khỏi nói nữa, lần này coi như hòa nhau!

Sở Ly dựng thẳng bốn ngón tay lên, nói:

- Lại thêm bốn vị cao thủ Thiên Ngoại thiên nữa!

- Không được!

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng quá tham lam nha, bốn... Nếu như lại thêm bốn người nữa thì phủ Quốc Công chúng ta sẽ bị đào hết người!

Sở Ly cười ha hả.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi cười cái gì!

Sở Ly lắc đầu:

- Phủ Quốc Công các ngươi thế nào ta còn không biết sao? Mười người lấy ra hết cũng không tới mức như vậy!

- Nào có nhiều như vậy cơ chứ?

Lục Ngọc Dung nghiêm mặt nói:

- Suy nghĩ của ngươi thật là kỳ lạ, Đại Quý cũng chỉ có hơn hai trăm cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong phủ ta chiếm mười người đã là cộng cả ta rồi!

Sở Ly cười nói:

- Ta không tin phủ Quốc Công các ngươi chỉ có mười người. Nếu như ngươi không đồng ý, vậy ta sẽ đi chịu nhận lỗi với Lãnh Phong, làm người mềm lòng vậy.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên của Đại Quý hầu như đều xuất thân từ đại phái nhất lưu và bốn Đại tông phái.

Bọn họ có truyền thừa hơn ngàn năm, trước khi không có Đại Quý đã tồn tại, chỉ có những tông phái này mới có thắng cảnh, chỉ có tiến vào thắng cảnh

thì mới có thể đột phá trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên được.

Phủ Quốc Công và triều đình muốn có được cao thủ Thiên Ngoại thiên, hoặc là mời chào từ những Đại tông phái này, hoặc là tự mình phái người tiến vào những Đại tông phái này. Tình cờ cũng sẽ có người có kỳ ngộ trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, như Sở Ly, Hàn Phi vậy.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên hầu như đã đạt đến đỉnh điểm của võ học.

Bọn họ chỉ có ba mục tiêu theo đuổi, hoặc là muốn che chở tông phái, hoặc là cảnh giới Thiên Thần, hoặc là vinh hoa phú quý thế tục.

Muốn che chở cho tông phái, tiêu dao tự tại, như vậy sẽ tiến vào phủ Quốc Công.

Muốn vào cảnh giới Thiên Thần, rời khỏi Thần Đô, muốn vinh hoa phú quý, cũng đi Thần Đô.

Thần Đô có vị cao thủ Thiên Thần như hoàng thượng, bọn họ hoặc có cơ hội nhìn thấy, phỏng đoán một chút tâm đắc cũng có thể biết rõ con đường tiến lên phía trước của mình.

Mà cao thủ Thiên Ngoại thiên tọa trấn bên trong tông phái sẽ không có quá nhiều, có thêm cũng là lãng phí.

Vì lẽ đó Thần Đô đã tụ tập hơn một nửa cao thủ Thiên Ngoại thiên trong thiên hạ, mà phủ Quốc Công cũng chiếm một nửa nhỏ còn lại.

Lục Ngọc Dung hiểu rõ lòng người, lại có khuôn mặt đẹp tuyệt luân, nhìn thủ đoạn nàng lung lạc Bạch Y thần đao do hắn biết hành là có thể biết được không có mấy người có thể thoát được lòng bàn tay của nàng.

Hắn tin tưởng, nàng còn có một phần cao thủ Thiên Ngoại thiên khác giấu

ở trong từng tông phái, lúc mấu chốt mới điều động ra bên ngoài.

…

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói:

- Ngươi sẽ chịu thua với Lãnh Phong hay sao?

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Chuyện này có gì mà không thể chứ? Để hắn đánh một cái, hắn có thể gây ra thương tổn cho ta hay sao?

- Hừ, đúng là ta đã quên da mặt của ngươi dày như tường thành!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Sở Ly cười híp mắt nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung đưa tay lấy tấm lụa trắng xuống, lộ ra khuôn mặt ngọc phong tình vạn chủng, lạnh nhạt nói:

- Bốn người thì không được, quá nhiều!

Sở Ly lắc đầu:

- Không nhiều!

Lục Ngọc Dung nhíu mày lên:

- Một, nhiều nhất chỉ có thêm một người mà thôi!

- Ít hơn ba người thì ta sẽ đi bồi tội với Lãnh Phong!

Sở Ly lắc đầu nói.

Lục Ngọc Dung nhếch bờ môi đỏ, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, sóng mắt trong trẻo bao hàm vẻ lạnh lẽo.

Sở Ly cười nhìn nàng, ánh mắt của hai người đan xen ở trên không trung, chẳng khác nào kiếm đấu với kiếm, muốn nhìn thấu sơ hở của đối phương.

Lãnh Dĩnh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía hai người.

Theo nàng thấy, hai người này đang thâm tình nhìn chăm chú vào mắt của nhau.

Trong bụng nàng rất là tức giận.

Biểu tỷ cũng thật đúng là, không thích đại ca, một mực thích tên Sở Ly này!

Tuy nói Sở Ly này có võ công lợi hại, nhưng quá thông minh, ở bên cạnh người này sẽ rất là nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn lừa gạt, sợ rằng có bị hắn bán sạch cũng còn không biết mình đã bị bán!

- Hai người!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Vượt qua hai người, ngươi muốn đi bồi tội thì cứ tùy tiện, ta tuyệt không cản ngươi!

Sở Ly gật đầu cười nói:

- Được rồi, hai người thì hai người!

Lục Ngọc Dung cắn chặt hàm răng, oán hận nói:

- Tính toán chi li, ngươi thật không phải là nam nhân!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Ta cũng bị bức ép bất đắc dĩ, nếu như phủ Dật Quốc Công chúng ta trở thành trò cười, các ngươi cũng không chiếm được lợi ích gì cả. Phủ Quốc Công trong thiên hạ có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục mà!

- Không nhọc ngươi nhắc nhở!

Lục Ngọc Dung cắn răng hừ lạnh nói.

Lãnh Dĩnh có chút mơ hồ, không biết hai người đang nói cái gì, xem dáng vẻ của biểu tỷ, dường như đang bị bắt nạt vậy.

Ài… Nữ nhân lợi hại như biểu tỷ, đại ca không hàng phục được, cũng chỉ có Sở Ly mới có thể ép được tỷ ấy.

Nghĩ qua, hai người này là rất xứng đôi, khó trách biểu tỷ lại yêu thích hắn!

Sở Ly cười nói:

- Bị ngươi lợi dụng xong, ta cũng nên biết điều cáo từ rồi!

- Hừ, ta sẽ tiễn ngươi!

Lục Ngọc Dung làm mặt lạnh hừ lạnh nói.

Sở Ly cười ôm quyền một cái với Lãnh Dĩnh, sau đó đi ra ngoài cửa.

Lãnh Dĩnh cũng đi theo ra bên ngoài đưa tiễn hắn.

Đến cửa lớn của Vương phủ, Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Sở Ly, ta cảm thấy ngươi rất thích hợp để tu luyện Kim Thân La Hán

thần công kia!

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Lục Ngọc Dung nói:

- Đoạt từ trên tay của An vương... phật pháp của ngươi thâm hậu, tu luyện nó thì nhất định sẽ có tiến triển cực nhanh, tăng nhanh như gió!

Sở Ly nở một nụ cười, lắc đầu một cái:

- Kim Thân La Hán thần công là truyền thụ quán đỉnh... Yên tâm đi, ta không động được vào đâu!

- Vậy thì tốt.

Lục Ngọc Dung nở một nụ cười.

Nàng không tin Sở Ly không động tâm!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Lạnh Nhạt

Sở Ly lắc đầu liếc nhìn nàng một cái, ôm quyền xoay người rời khỏi nơi này.

Lãnh Dĩnh nhìn theo bóng lưng của hắn biến mất, nghi ngờ nói:

- Biểu tỷ, tỷ tốt bụng nhắc nhở, làm sao hắn không quá cao hứng như vậy chứ?

Lục Ngọc Dung mở miệng cười khẽ:

- Một cái xiêm y đẹp đẽ ngươi thích nhất bị người ta lấy đi, ngươi muốn cướp nhưng không cướp lại được, ngươi sẽ cao hứng được sao?

- Đương nhiên là không rồi.

Lãnh Dĩnh lắc đầu.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Kim Thân La Hán thần công chính là xiêm y của hắn!

- Sao hắn lại không cướp được chứ?

Lãnh Dĩnh hỏi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nói ra thì rất dài dòng, đi thôi, ta sẽ chậm rãi nói cho ngươi biết!

http://tieulun.hopto.org

Khuôn mặt nàng mang theo nụ cười, khi sắp chia tay có thể âm hắn một chút, tâm tình nàng lập tức cảm thấy thoải mái và khoan khoái không tên.

Sở Ly chắp tay chạy rất chậm, áo bào trắng phiêu dật, có chút đăm chiêu.

Lục Ngọc Dung nói không sai, Kim Thân La Hán thần công quả thực rất thích hợp với bản thân hắn.

Hắn có tinh tiến cực nhanh khi tu luyện Kim Cương Độ Ách Thần công đó là bởi vì có Khô vinh kinh, có Bạch Hổ luyện dương đồ, sau đó có Thiên Ma công.

Khô vinh kinh tiến vào tầng sau lại khó hơn tầng trước.

Tiến độ của Bạch Hổ luyện dương đồ cũng rất chậm.

Kiếp trước hắn đã gặp mãnh hổ, mãnh hổ và linh hổ khác biệt với nhau, lại giống như khác biệt giữa người chưa tập võ và cao thủ Thiên Thần vậy, kiến thức kiếp trước của hắn đã tiêu hao hết, rất khó tiếp tục đẩy mạnh Bạch Hổ luyện dương đồ được nữa.

Nếu lại muốn đẩy mạnh Bạch Hổ luyện dương đồ, như vậy chỉ có thể đi tới Thập Vạn Đại Sơn để nhìn linh hổ mà thôi.

Đáng tiếc linh hổ không phải là linh hạc, một khi đụng phải chúng, cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ không còn, vì lẽ đó tiến cảnh của Bạch Hổ luyện dương đồ trì trệ, không trên không dưới, tu luyện ra sao cũng không có tiến cảnh gì cả.

Cũng may còn có Thiên Ma công.

Theo Thiên Ma công đạt đến tầng thứ ba, Kim Cương Độ Ách Thần công cũng tinh tiến theo một tầng, đạt đến cảnh giới luyện tủy.

http://tieulun.hopto.org

Phạt mao tẩy tủy, phạt mao tẩy tủy, đến cảnh giới luyện tủy mới chính thức biến hóa thân thể, khiến cho thể chất của hắn mạnh mẽ như thế.

Hắn đã gần như luyện Kim Cương Độ Ách Thần công đến đỉnh điểm, ba tầng còn lại, không sờ tới bí quyết được. Nhất định Đại Lôi Âm tự có bí pháp đặc biệt, là bí pháp mà cho dù là Pháp Viên cũng không biết được.

Kim Cương Độ Ách Thần công cũng không phải là thần công hộ thể thuần túy như thế.

Ba tầng đầu luyện bì, luyện thịt, luyện gân, làm cho bề ngoài thân thể mạnh mẽ, quả thật có thể đao thương bất nhập, công kích của cao thủ Hậu Thiên vô hiệu.

Luyện mạch khiến cho nội lực hộ thể đạt đến uy lực đỉnh cao, chống đỡ được cao thủ Tiên Thiên.

Luyện cốt luyện tủy cũng không phải là cường hóa nội lực hộ thể, mà là chuyển hướng cường hóa bên trong.

Tiền bối sáng tạo ra Kim Cương Độ Ách Thần công trí tuệ hơn người, tự nhiên hiểu rõ, dù là nội lực hộ thể lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là ngăn chặn được một chút công kích mà thôi. Cũng không thể hoàn toàn ngăn cản, cho nên phải làm cho thân thể mạnh mẽ mới là căn bản.

Cùng là một chưởng, người khác bị trọng thương, người luyện Kim Cương Độ Ách Thần công chỉ bị vết thương nhẹ, người khác bị vết thương nhẹ thì luyện Kim Cương Độ Ách Thần công không bị thương. Người khác mất mạng, người luyện Kim Cương Độ Ách Thần công có khả năng chỉ bị trọng thương mà thôi.

Như vậy mới không phụ cái tên Độ Ách.

Sau khi hắn tu luyện Kim Thân La Hán thần công hắn đã mơ hồ cảm thấy, sợ rằng Kim Thân La Hán thần công này là một tầng công pháp phía trên của Kim Cương Độ Ách Thần công. Khí tức tu luyện ra có thể làm cho Thiên Ma công không thể chờ đợi được nữa mà thôn phệ, tuyệt đối không phải là thứ bình thường.

Đây có thể chính là nguyên nhân làm cho Kim Cương Độ Ách Thần công có thể luyện thần chặt chẽ được như vậy.

Khi hắn tới gần An vương phủ, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Ở trong đầu hắn đã nhìn thấy hai nam tử trung niên vừa mới bước vào cửa lớn của Vương phủ, khí thế của hai người này cô đọng âm trầm, sát khí mơ hồ để lộ ra.

Hắn lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở Thiên Xu viện.

Tiêu Thi mặc một bộ y phục màu trắng, đang tản bộ ở trong viện, mềm mại uyển chuyển.

Nhìn thấy hắn bỗng nhiên xuất hiện, Tiêu Thi liếc nhìn hắn một cái, bước liên tục bước đi:

- Đã chào hỏi Lục Ngọc Dung rồi sao?

Sở Ly gật đầu.

Tiêu Thi nói:

- Tâm tình rất tốt đúng không?

Sở Ly ho nhẹ một tiếng:

- Là Cảnh Vương mời ta qua, truyền cho ta một tin tức.

- Tin tức gì?

Tiêu Thi nói.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh của Trử tổng quản:

- Vương phi, hai vị đại nhân của cấm cung đã đến.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Trử tổng quản!

- Vâng, Đại tổng quản!

Trử tổng quản vội vã đáp lại.

Sở Ly nói:

- Bọn họ có hỏi về ta không?

Trử tổng quản cung kính nói:

- Vâng, bọn họ có hỏi.

- Ngươi trả lời như thế nào?

- Ta nói Đại tổng quản đã ra ngoài phủ còn chưa về.

-... Được rồi, ngươi cứ dâng trà cho bọn họ trước, chờ sau khi uống cạn một chén trà lại mời bọn họ tới đây gặp Vương phi.

- Vâng.

Trử tổng quản đáp, tiếng bước chân đi xa.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói ra tin tức mà hắn có được từ bên của Cảnh Vương.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Đám gia hoả này muốn tìm ngươi hỗ trợ sao? Bí vệ cấm cung, Hừ!

Nàng không có cảm tình gì đối với bí vệ cấm cung, phủ Quốc Công không làm gì bọn họ, thế nhưng ở trong bóng tối bọn họ đã điều tra về phủ Quốc Công không ít, lén lén lút lút gây ra không ít bạo loạn.

Sở Ly nói:

- Cứ nói là ta bế quan là được.

- Được, ta sẽ đánh lừa bọn họ!

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Bên trong đại sảnh của An vương phủ.

Hai người Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà ngồi ở bên trong ghế Thái sư, bưng chén trà lên.

Cho dù hương trà phân tán ra chung quanh, nhưng bọn họ không có tâm tình gì để thưởng thức, sắc mặt đều rất âm trầm, một lời cũng không nói, trong đại sảnh yên tĩnh tới mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Bọn họ thân là bí vệ cấm cung, tới chỗ nào mà không phải được người ta dùng khuôn mặt tươi cười tiếp đón, nơm nớp lo sợ, chỉ lo đắc tội với bọn họ, bị định bừa tội danh, sau đó trực tiếp bắt vào lao ngục cơ chứ?

Bí vệ cấm cung có quyền lực bắt trước tấu sau, không thể trực tiếp giết

người, nhưng lại có thể trực tiếp bắt người.

Cho dù là mấy Vương phủ này thì bọn họ cũng không để vào mắt, trong mắt bọn họ chỉ có hoàng thượng, chỉ cần một ngày những hoàng tử này còn chưa phải là hoàng thượng thì bọn họ không cần phải kiêng kỵ, nêm bắt thì bắt, nên đánh thì đánh.

Đây là lần đầu bọn họ bị lạnh nhạt như vậy, không ngờ lại chỉ để hai người ở chỗ này!

- Không hổ là Vương phi từ phủ Quốc Công đi ra!

Triệu Giang Hà hừ lạnh nói.

- Phủ Quốc Công!

Tôn Nghĩa Đức nở nụ cười kỳ dị.

Hai người đều có thân thể khôi ngô cường tráng, chẳng khác nào hai cái tháp, khuôn mặt thật dài, con mắt của Triệu Giang Hà lớn mà lại nội liễm, con mắt của Tôn Nghĩa Đức nhỏ mà có thần.

Triệu Giang Hà nói:

- Tiểu tôn, ngươi đừng có làm loạn!

- Ta nào dám!

Tôn Nghĩa Đức cười khà khà một tiếng:

- Vừa là Đại tiểu thư của phủ Quốc Công, lại là chính phi của An vương phủ, ta cũng không dám làm càn!

Triệu Giang Hà cau mày nhìn hắn.

Tôn Nghĩa Đức càng nói như vậy thì trong lòng hắn càng thầm nói, chỉ lo đối phương làm loạn.

Đúng như Tôn Nghĩa Đức từng nói, Tiêu Nhị tiểu thư này không dễ trêu vào.

Thế nhưng đệ đệ của Tôn Nghĩa Đức bị phủ Quốc Công giết chết, cho đến nay vẫn không tra ra được hung thủ, cuối cùng sống chết mặc bay. Mà hoàng thượng cũng kiêng kỵ phủ Quốc Công cho nên không dám bức bách quá mức, mà những bí vệ cấm cung như bọn họ lại không có lá gan đó.

Tôn Nghĩa Đức vẫn không bỏ xuống được phần thù hằn này, cho nên nó đã trở thành khúc mắc trong lòng hắn.

Tôn Nghĩa Đức cười gian nói:

- Yên tâm đi, ta không sẽ gây chuyện đâu!

- Lần này ta không nên mang ngươi tới!

Triệu Giang Hà trầm giọng nói.

Nụ cười của Tôn Nghĩa Đức có mấy phần kỳ dị:

- Ta đã sớm muốn mở mang kiến thức một chút, để xem vị Tiêu Nhị tiểu thư này như thế nào!

- Sự thù địch của nàng đối với chúng ta rất là sâu sắc.

Triệu Giang Hà lắc đầu nói:

- Xem ra không dễ làm lắm, đừng quên mục đích của chúng ta!

- Chỉ là mời Sở Ly kia mà thôi!

Tôn Nghĩa Đức cười cười, không phản đối, lại còn nói:

- Chỉ là đi qua cho có lệ, chẳng lẽ phải rước hắn tới sao?

- Nhất định phải mời hắn về.

Triệu Giang Hà nói:

- Hắn cũng có tài thực sự, chờ học được thủ pháp của hắn, sau đó lại trừng trị hắn cũng không muộn!

- Ta muốn tự tay giết hắn!

Tôn Nghĩa Đức uốn éo cái cổ, lại nở một nụ cười kỳ dị, dường như rất hưởng thụ, như hưng phấn, lại như căm hận.

Triệu Giang Hà bình tĩnh nói:

- Không dễ giết hắn như vậy đâu!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Ứng Đối

- Chung quy sẽ có cơ hội! Tên tặc nhân họ Sở này, không ngờ lại ra vẻ cao giá như vậy?

Tôn Nghĩa Đức không ngừng vặn vẹo cái cổ:

- Ta thấy mưu đồ của chúng ta không thành hiện thực được rồi!

- Vậy thì buộc hắn vào trong khuôn khổ!

Triệu Giang Hà trầm giọng nói.

Tôn Nghĩa Đức vỗ bàn một cái:

- Đúng, phải ép hắn, ta không tin hắn không đàng hoàng nghe lời chúng ta!

Triệu Giang Hà lườm hắn một cái rồi hừ lạnh nói:

- Tiểu tôn, ngươi đừng làm rối, không thể làm mạnh được!

- Không đúng không đúng.

Tôn Nghĩa Đức nghiêng đầu khoát tay nói:

- Rốt cuộc vẫn phải mạnh bạo như vậy, ta đã nói với ngươi rồi, lão Triệu, mềm vô dụng! Tuyệt đối vô dụng!

- Vậy ngươi định làm mạnh thế nào?

Triệu Giang Hà hừ lạnh nói:

- Lẽ nào đánh với hắn một trận sao? Ngươi có thể đánh thắng được hắn sao?

- Ta đánh không lại hắn, nhưng không cần thiết phải đánh thắng được hắn?

Tôn Nghĩa Đức lười biếng nói.

Triệu Giang Hà đã hiểu rõ tâm tư của hắn.

Chỉ cần động thủ, Bí vệ cấm cung sẽ có cớ bắt người, một Tôn Nghĩa Đức đánh không lại hắn, như vậy một đám Bí vệ cấm cung thì sao? Bí vệ cấm cung điều động đi bắt người, ai có gan phản kháng cơ chứ? Phản kháng chính là phản đối mệnh lệnh của hoàng thượng đó!

Triệu Giang Hà nói:

- Hắn là một tên thông minh, chưa chắc sẽ động thủ.

- Nếu như ta đối phó với Tiêu Nhị tiểu thư thì sao?

- Ngươi đừng làm bừa!

Triệu Giang Hà vội nói:

- Không thể động vào Tiêu Nhị tiểu thư!

- Không động được vào nàng, hù dọa một chút cũng không thành vấn đề chứ?

Tôn Nghĩa Đức kỳ dị cười lớn:

- Ngươi nói xem, nếu như ta đối phó với Tiêu Nhị tiểu thư, hắn sẽ làm sao?

- Nhất định hắn sẽ trừng trị ngươi!

Triệu Giang Hà hừ lạnh một tiếng.

Tôn Nghĩa Đức cười hắc hắc nói:

- Như vậy không phải sẽ được sao, ha ha, mặc kệ hắn thông minh như quỷ, còn không phải ngoan ngoãn dẫn xác tới hay sao?

- Ngươi...

Triệu Giang Hà lắc đầu nói:

- Thông minh lại không đi theo chính đạo... Được rồi, có thể thử một lần, một khi hắn động thủ, ngươi đừng có phản kháng, trực tiếp giả vờ bị thương đi!

- Lão Triệu, chẳng lẽ ngươi không muốn tìm hiểu hư thực của vị Đại tổng quản này hay sao?

Tôn Nghĩa Đức cười một cách quái dị, nói:

- Không muốn xem xem, dưới cái thanh danh vang dội kia, rốt cuộc hắn có mấy phần bản lĩnh, lại cần mấy Bí vệ tới thu thập hắn hay sao?

- Vạn nhất hắn nặng tay, người xui xẻo sẽ là chúng ta!

Triệu Giang Hà nói.

Tôn Nghĩa Đức hừ lạnh một tiếng, nụ cười càng tăng lên:

- Ta thấy hắn cũng không có lá gan đó, không dám làm gì chúng ta!

-... Được rồi, cứ làm theo như lời ngươi nói.

Triệu Giang Hà khoát tay nói:

- Có điều ta nói rõ trước, rượu mời không uống, chúng ta sẽ dùng rượu phạt!

- Đó là chuyện đương nhiên!

Tôn Nghĩa Đức cười nói.

Triệu Giang Hà rất không yên lòng liếc nhìn hắn một cái.

- Hai vị đại nhân, Vương phi nhà ta cho mời!

Tống Tam Tư đi vào phòng khách, ôm quyền nói.

Hắn đánh giá hai người Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà, lần đầu có Bí vệ cấm cung tới cửa, chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho cam!

- Ha ha, cuối cùng cũng coi như Vương phi của các ngươi có thời gian để ý tới chúng ta!

Tôn Nghĩa Đức cười một tiếng.

- Hai vị đại nhân.

Tống Tam Tư vội nói:

- Thân thể của Vương phi không tốt, luôn buồn ngủ, hai vị đại nhân đến thực sự rất không khéo, Vương phi đang nghỉ ngơi, mong hai người đại nhân đừng trách!

http://tieulun.hopto.org

- Không dám không dám, sao chúng ta dám trách Vương phi được chứ.

Tôn Nghĩa Đức vội vã xua tay, ra vẻ được sủng ái mà lo sợ, nói:

- Vương phi không ngại chúng ta quấy rối chúng ta đã vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích rồi!

Nhìn biểu hiện khuếch đại của hắn, trên mặt Tống Tam Tư hiện lên nụ cười, nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, hiển nhiên vị này tới đây không có ý tốt gì.

Ba người đi tới Thiên Xu viện.

Bên trong Thiên Xu viện, có ba người Tiêu Thi và Liễu Nhứ, Tuyết Lăng, hai người Tống Lưu Ảnh, Tiết Ngưng Ngọc cùng nha hoàn và nhị nữ Lãnh Thu, Lãnh Tình.

Ngoài ra còn có thêm Lục Vương phi, Lục Ngọc Dung và Lãnh Dĩnh, hơn nữa lại thêm nha hoàn của các nàng nữa.

Tổng cộng có mười mấy người, trong viện đều là mùi thơm.

Các nàng ngồi đó, đánh giá hai người đang tiến vào.

Trên mặt của Tiêu Thi đeo một tám lụa trắng che khuất khuôn mặt tuyệt mỹ, Lục Ngọc Dung cũng đeo một tấm lụa trắng che mặt.

Hai khuôn mặt ngọc bị lụa trắng che khuất, thế nhưng trong viện vẫn rất sáng ngời.

Lãnh Thu và Lãnh Tình vô cùng hiếu kỳ, các nàng cũng nghe nói qua về Bí vệ cấm cung, nhưng vẫn chưa từng gặp, ở trong Vương phủ cũng không có cơ hội gặp được bọn họ.

- Kính chào bốn vị Vương phi.

Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà ôm quyền, biểu hiện tự nhiên hào phóng, rất đúng mực thi lễ một cái.

Tuy Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà nhìn thấy đám người Lục Vương phi ở đây, thế nhưng cũng không để ý, nếu như là ở Cảnh Vương phủ, như vậy bọn hắn sẽ có mấy phần kiêng kỵ, dù sao Cảnh Vương là người có hi vọng đăng vị lớn nhất, rất có khả năng là hoàng thượng tương lai.

Bây giờ là ở quý phủ của An vương, đám người Lục Vương phi chỉ là khách mời, chỉ cần không thất lễ đối với các nàng thì sẽ không có gì.

Huống hồ, hiện tại nàng còn không phải là hoàng hậu, cũng không cần thiết phải kiêng kỵ quá nhiều.

Tiêu Thi từ tốn nói:

- Hai vị tới đây để làm gì vậy?

Triệu Giang Hà nói:

- Không biết Sở Đại tổng quản ở đâu?

- Sở Ly sao?

Tiêu Thi nói:

- Hắn bế quan luyện công rồi.

- Bế quan?

Triệu Giang Hà cau mày.

Hắn không nghĩ tới sẽ là câu trả lời này.

Tôn Nghĩa Đức cười ha hả nói:

- Tiêu Vương phi, như vậy cũng quá đúng dịp đấy nhỉ? Chúng ta vừa đến thì Sở Đại tổng quản đã đi bế quan luyện công?

Ánh mắt giống như nước của Tiêu Thi chuyển động ở trên mặt của hắn, lạnh nhạt nói:

- Ý lời này của ngươi nói là, hắn sớm biết các ngươi sẽ tới, vì lẽ đó mới bế quan luyện công, tránh né các ngươi, đúng không?

- Chuyện trùng hợp như vậy, thực sự khiến cho chúng ta không thể không nghĩ như thế được.

Tôn Nghĩa Đức cười ha hả nói, làm càn đánh giá Tiêu Thi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Thi bị che khuất, hắn lại rất thù hận phủ Quốc Công, ngay cả như vậy thì hắn vẫn cảm giác được đôi mắt sáng của Tiêu Thi như hồ sâu, muốn hút tâm thần của mình vào, mình không tự chủ được sẽ có cảm giác say mê.

Hắn trở nên cảnh giác, vội vã nghĩ tới cái chết không rõ ràng của đệ đệ.

Tiêu Thi khẽ gật đầu:

- Nói như thế, Bí vệ cấm cung các ngươi cũng không được tính là bí mật gì, bị người ta biết tin tức từ trước, sau đó thông báo cho Sở Ly, làm cho Sở Ly có thể trốn sớm đi... Có điều, Bí vệ cấm cung quả thực có uy phong thật to đó nhỉ!

- Tiêu Vương phi nói quá lời rồi!

Triệu Giang Hà vội vã trầm giọng nói:

- Chúng ta vâng mệnh, tới mời Sở Đại tổng quản hỗ trợ tìm kiếm nghịch tặc Quang Minh Thánh giáo!

- Vâng mệnh mà tới sao?

Tiêu Thi lười biếng quét mắt nhìn hắn một chút:

- Hoàng thượng tự mình ra lệnh sao?

- Cái này...

Triệu Giang Hà chần chờ một chút.

Đây cũng không phải là mệnh lệnh của hoàng thượng, là Phó Thống lĩnh ra lệnh cho bọn hắn làm vậy.

Tiêu Thi nói:

- Nếu như có thánh chỉ hạ xuống, cho dù Sở Ly bế quan thì cũng phải đi ra, không phải thánh chỉ của hoàng thượng thì thôi đi, hắn có chức vị nhất phẩm trên người, không phải là người nào cũng có thể ra roi được, hai vị, ta nói có đúng không?

Sóng mắt trong trẻo của nàng xẹt qua hai người, khuôn mặt không ngừng biến ảo, lạnh nhạt nói:

- Nếu như không có chuyện gì, xin mời hai vị, ta cũng mệt mỏi rồi!

Triệu Giang Hà trầm giọng nói:

- Tiêu Vương phi, đệ tử Quang Minh Thánh giáo hung tàn ác độc, chư vị hoàng Thế tử đều ở dưới sự uy hiếp của bọn họ, Sở Đại tổng quản cũng

không thể thấy chết mà không cứu chứ?

- Ồ?

Tiêu Thi kinh ngạc:

- Ta cũng không biết việc tra xét Quang Minh Thánh giáo chính là chức trách của hắn đấy... Hắn chỉ là Đại tổng quản của Vương phủ mà? Từ lúc nào đã trở thành Bí vệ cấm cung, hoặc là thành người của binh bộ rồi vậy?

Triệu Giang Hà im lặng.

Tôn Nghĩa Đức hơi có chút không kiên nhẫn.

Tài ăn nói của Tiêu Thi này rất sắc bén, sợ rằng hai người bọn hắn không nói lại được, cho nên chỉ có thể mạnh bạo mà thôi.

Hắn trầm mặt xuống, nói:

- Tiêu Vương phi, tra xét Quang Minh Thánh giáo là chức trách của chúng ta, nhưng chúng ta cũng có quyền điều động nhân thủ để hỗ trợ lục soát!

- Quyền lực của các ngươi thật là lớn đó.

Lời của Tiêu Thi càng ngày càng nhẹ như mây gió:

- Sở Ly có chức vị nhất phẩm trên người mà các ngươi cũng muốn điều động, thân thể của bản Vương phi không tốt, sau khi tiến vào Vương phủ không thể đi tới trong cung gặp hoàng hậu, thái hậu, hai ngày nữa ta sẽ tiến cung, ta rất muốn hỏi hoàng hậu, thái hậu một chút về chuyện này.

Sắc mặt của Triệu Giang Hà và Tôn Nghĩa Đức âm trầm lại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Mưu Hại

Tiêu Thi đang uy hiếp!

Bọn họ thân là Bí vệ cấm cung, trong mắt chỉ có hoàng thượng, không cần phải nghe lời của người khác, cũng không cần để ý tới.

Thế nhưng, không phải trong mắt hoàng thượng chỉ có Bí vệ cấm cung, mà còn có hoàng hậu, thái hậu.

Nếu như Tiêu Thi thực sự cáo trạng với hoàng hậu và thái hậu, như vậy cho dù hoàng thượng sẽ không xử phạt thì hai người mình cũng sẽ khó tránh khỏi bị Phó Thống lĩnh khiển trách một trận.

Một câu này của Tiêu Thi đã nhắm thẳng vào chỗ yếu hại của bọn họ.

- Tiêu Vương phi hiểu lầm rồi!

Triệu Giang Hà trầm giọng nói:

- Lần này phủ tướng quân, bộ binh, còn có chúng ta, trải qua ba tầng thẩm tra mà cũng không thể tra ra đệ tử Quang Minh Thánh giáo này, mà Sở Đại tổng quản chỉ mới liếc mắt đã phá vỡ được ngụy trang, biểu hiện vô cùng kỳ diệu như vậy quả thực là khiến cho người ta than thở... Vì vậy xem như Bí vệ cấm cung chúng ta đã tự làm mất mặt, mà việc mời người hỗ trợ sẽ càng mất mặt hơn nữa. Nhưng vì an nguy của các hoàng Thế tử, vì an nguy của Thần Đô, chúng ta chỉ có thể bỏ qua mặt mũi đến mời Sở Đại tổng quản hỗ trợ, mong rằng Đại tổng quản có thể nể mặt chúng ta thành tâm mà ra tay giúp

đỡ!

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Nói như thế, nếu Sở Ly không giúp đỡ thì sẽ là coi thường an nguy của các hoàng Thế tử, không để ý tới an nguy của Thần Đô, tội lỗi sẽ lớn hơn, đúng không?

Triệu Giang Hà cảm thấy mỗi một câu của nàng đều sắc bén như kiếm, đâm về chỗ yếu của bọn hắn.

- Tiêu Vương phi, không biết Sở Đại tổng quản tu luyện võ công quan trọng hay là an nguy của các hoàng Thế tử quan trọng hơn đây?

Tôn Nghĩa Đức cười ha hả nhìn nàng:

- Cái này không cần phải chúng ta nói ra chứ?

Tiêu Thi nói:

- Nói như thế, nếu như hắn không xuất quan thì chính là không để ý tới an nguy của các hoàng Thế tử sao?

- Tiêu Đại tổng quản tu luyện võ công, khi nào mà không thể tu luyện được chứ?

Tôn Nghĩa Đức cười ha hả nói::

- Hà tất phải gấp nhất thời!

- Ngươi nói như vậy cũng đúng.

Tiêu Thi khẽ gật đầu:

- Có điều dựa vào cái gì mà Sở Ly phải giúp các ngươi đây?

- Vì an nguy của các hoàng Thế tử cũng đành phải trì hoãn một chút thời gian của hắn mà thôi.

Tôn Nghĩa Đức cảm giác mình đã chiếm hết thượng phong, rốt cục đã vượt lên trên nữ nhân này, tâm tình hắn rất tốt, vẻ mặt tươi cười nói:

- Chuyện này còn phải cò kè mặc cả sao? Không phải là chuyện phải làm sao?

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Hắn thân là Đại tổng quản, sự vụ trong phủ rất nhiều. Ngay cả như vậy, khi tu luyện võ công tới thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thì hắn cũng phải bỏ qua những chuyện này, ngươi một câu vì an nguy của các hoàng Thế tử mà đã bảo hắn chạy tới giúp các ngươi? Thứ hắn nắm chính là bổng lộc của Vương phủ, không phải là của các hoàng Thế tử... Còn nữa, tính mạng của các hoàng Thế tử quan trọng, chúng ta không quan trọng hay sao? Vương phủ còn cần hắn tọa trấn bảo vệ, trận ám sát trước đó không phải Bí vệ cấm cung các ngươi không biết chứ nhỉ? Giúp các ngươi, ám sát sẽ quay trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn nữa, vì an nguy của các hoàng Thế tử phải vứt bỏ toàn bộ an nguy của Vương phủ hay sao?

- Tiêu Vương phi, nói thế là quá nghiêm trọng rồi chứ?

Tôn Nghĩa Đức không phản đối mà chỉ nhếch miệng cười cười.

- Nhà ngươi có đầu óc hay không vậy?

Tiêu Thi nhíu mày:

- Nếu như Sở Ly giúp các ngươi một tay, nhất định sự trả thù của Quang

Minh Thánh giáo sẽ hướng về phía Vương phủ, đều là một ít người không muốn sống, ai có thể đỡ được chứ? Dựa vào đám giá áo túi cơm như các ngươi? Các ngươi muốn lo lắng an nguy của các hoàng Thế tử, ta còn đang lo lắng tới an nguy của Vương phủ đây!

- Tiêu Vương phi, chúng ta đối phó được với Quang Minh Thánh giáo, không đến nỗi để bọn chúng trả thù Vương phủ.

Triệu Giang Hà vội vã chen vào một câu, làm hòa hoãn bầu không khí giương cung bạt kiếm một chút.

Tiêu Thi lạnh lùng nói:

- Trả thù các ngươi sao?

- Bọn họ muốn trả thù, chắc chắn sẽ không chỉ xông vào Vương phủ, Tiêu Vương phi yên tâm.

Triệu Giang Hà vội nói.

Tiêu Thi cười gằn:

- Ngươi nói gì vậy, dựa vào cái gì Vương phủ mà phải chịu trả thù như vậy chứ? Còn nữa, đối với hạng người vô năng như các ngươi, có lẽ Quang Minh Thánh giáo cũng lười động thủ, cũng không có uy hiếp gì, Sở Ly là người có uy hiếp nhất, đương nhiên nhất định phải loại trừ, nhất định bọn họ sẽ giết người của Vương phủ để trả thù Sở Ly!

- Lời này của Vương phi chúng ta không thể gật bừa được.

Tôn Nghĩa Đức cười lạnh nói:

- Nếu như mọi người đều nghĩ như thế, vậy sẽ không ai dám đối phó với Quang Minh Thánh giáo rồi. Mọi người đều lo lắng bọn họ trả thù, vậy thì

ngoan ngoãn để mặc bọn họ xâu xé mà thôi!

- Ngụy biện!

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Các ngươi cầm bổng lộc của hoàng thượng, các ngươi không bán mạng thì ai bán mạng chứ? Thứ Sở Ly nắm chính là bổng lộc của Vương phủ, chỉ bằng vào một câu nói suông của Bí vệ cấm cung các ngươi mà đã muốn đường đường là nhất phẩm như hắn lại không để ý tới an nguy của Vương phủ, bán mạng thay cho các ngươi sao? Các ngươi nghĩ thật là hay rồi đó!

- Tiêu Vương phi.

Triệu Giang Hà ôm quyền nói:

- Cũng là chúng ta vô năng, không dám phụ lòng thánh ân của hoàng thượng, cho nên chỉ có thể tìm Sở Đại tổng quản hỗ trợ mà thôi.

- Ta chẳng muốn phí miệng lưỡi với các ngươi.

Tiêu Thi khẽ vẫy tay một cái:

- Chỉ có một câu nói... chỉ cần ta vẫn còn là Vương phi, các ngươi đừng hòng thực hiện được, Liễu Nhứ, tiễn khách!

- Vâng, tiểu thư!

Liễu Nhứ đáp một tiếng, đi tới trước mặt hai người này, lại có chút áy náy nhìn về phía bọn họ.

Tôn Nghĩa Đức cười ha hả.

Mọi người cau mày, nụ cười của hắn quá làm càn rồi.

Tiêu Thi bình tĩnh nhìn hắn.

Sau khi Tôn Nghĩa Đức cười to mấy tiếng thu rồi nụ cười, lạnh lùng nói:

- Thực sự là lĩnh giáo, phủ Quốc Công quả nhiên uy phong rất lớn đó!

Tiêu Thi cũng không tiếp lời, vung vung tay, ra hiệu chẳng muốn phí lời với hắn mà trực tiếp rời đi.

Liễu Nhứ nói:

- Hai vị đại nhân, xin mời!

- Sao vậy, ta đường đường là Bí vệ cấm cung, chẳng lẽ ngay cả nói một tiếng cũng không được sao?

Tôn Nghĩa Đức lớn tiếng nói.

Tiêu Thi xoa xoa mi tâm, không nhịn được nói:

- Nói thật là nhiều, được rồi, có lời gì mau mau nói đi!

Tôn Nghĩa Đức cười lạnh nói:

- Năm ngoái có hai vị cung phụng cấm cung đi phủ Dật Quốc Công các ngươi, kết quả một tên cung phụng bị ngộ hại một cách không minh bạch!

Tiêu Thi nói:

- Ý của ngươi là phủ Quốc Công đã giết hắn?

- Ở địa bàn của phủ Quốc Công, giết chết một cung phụng cấm cung, rất khó để không tin phủ Quốc Công các ngươi không biết chuyện này.

- Ở địa bàn của Thần Đô, có mấy đệ tử Quang Minh Thánh giáo trà trộn

vào, cũng rất khó để tin Bí vệ cấm cung các ngươi không biết chuyện này!

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Khiến cho người ta không thể không hoài nghi, các ngươi và Quang Minh Thánh giáo là cùng một nhóm!

- Im miệng!

Tôn Nghĩa Đức trừng mắt lên, hét lớn một tiếng.

Tiêu Thi nhíu mày nhìn hắn.

Nàng quay đầu nhìn về phía Lục Vương phi nói:

- Lục tỷ tỷ, hóa ra Bí vệ cấm cung uy phong như vậy sao? Lại dám hô to gọi nhỏ với Vương phi chúng ta, như là đối với phạm nhân như vậy sao?

Lục Vương phi bất mãn nhìn chằm chằm vào Tôn Nghĩa Đức:

- Đám ngươi có đầu óc không vậy, không rõ tôn ti, quấy nhiễu người khác, các ngươi tới đây là mời Sở Đại tổng quản hỗ trợ hay sao? Ta thấy không phải mời, mà là cưỡng bức rồi đó?

Triệu Giang Hà vội nói:

- Lục Vương phi hiểu lầm rồi, tiểu nhân cũng lo lắng cho an nguy của các hoàng Thế tử cho nên mới nôn nóng như vậy, chúng ta quả thực cần Sở Đại tổng quản hỗ trợ.

- Người ta không đồng ý giúp đỡ, các ngươi lại đang định làm gì vậy?

Lục Vương phi bất mãn nói:

- Sau đó các ngươi muốn trở mặt, tính toán nợ cũ, uy hiếp bức bách, có đúng hay không?

- Cái này...

Triệu Giang Hà bất đắc dĩ nói:

- Đương nhiên không phải rồi.

Lục Vương phi nói:

- Đối với người của Vương phủ mà còn như vậy, đối với quan viên tầm thường thì các ngươi sẽ thô bạo ương ngạnh tới trình độ nào không cần bàn cãi nhỉ. Hoàng thượng đối xử với thần tử như thế sao? Ta rất muốn nói chuyện này với thái hậu một chút đó!

- Không dám.

Triệu Giang Hà ôm quyền cười ha hả nói:

- Chúng ta thật là thất lễ, xin Tiêu Vương phi, Lục Vương phi thứ lỗi... Nếu Sở Đại tổng quản không muốn hỗ trợ, chúng ta cũng không miễn cưỡng, cáo từ!

Hắn nói xong lại nhìn Tôn Nghĩa Đức một cái.

Tôn Nghĩa Đức đối mặt với Tiêu Thi ngạo mạn như vậy, trong lòng vô cùng tức giận, trong đầu liên tục nghĩ tới việc đệ đệ chết, cũng không áp chế nổi tính khí của mình mà hét lớn một tiếng, kích động nói:

- Người khác không nhận ra được Quang Minh Thánh giáo, chỉ có Sở Ly nhận ra được, tại sao? Tại sao hắn lại hiểu rõ đệ tử Quang Minh Thánh giáo như vậy... Khà khà, hắn lại một mực không chịu bắt lấy đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, rất hiển nhiên, hắn chính là đệ tử của Quang Minh Thánh

giáo, mà người kia chỉ là người có cừu oán với hắn mà thôi... Tiêu Vương phi, ngươi muốn bao che cho hắn sao? Nói cho ngươi biết, bằng vào phủ Quốc Công các ngươi còn không được, nơi này là Thần Đô, không phải là phủ Quốc Công của các ngươi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Tru Diệt

- Khanh khách...

Tiêu Thi nở nụ cười, che miệng cười đến mức như nhánh hoa run rẩy, tiếng cười lanh lảnh như ngọc châu lăn trên bàn, dễ nghe và êm tai.

Lục Ngọc Dung cũng lắc đầu bật cười.

Sắc mặt của Lục Vương phi thì lại rất khó coi trừng mắt nhìn Tôn Nghĩa Đức, lại nhìn về phía Triệu Giang Hà.

Triệu Giang Hà trầm mặc không nói.

- Ồ, hóa ra không phải các ngươi đến đây mời, mà là tới bắt Sở Ly, dựa vào lý do muốn hắn hỗ trợ mà lừa hắn ra!

Tiêu Thi thu lại nụ cười, lạnh lùng nói:

- Được, vậy các ngươi đi bắt đi, ta biết hắn ở nơi nào, nhưng ta sẽ không nói cho các ngươi biết, có phải các ngươi cũng muốn bắt ta về để thẩm vấn hay sao?

- Có gì mà không thể cơ chứ?

Tôn Nghĩa Đức hừ lạnh nói.

- Làm càn!

Lục Vương phi lạnh lùng nói:

- Ai cho ngươi quyền lực dám làm càn rỡ như thế?

- Lục Vương phi, việc này quan hệ tới Quang Minh Thánh giáo, chúng ta không thể không làm như vậy!

Tôn Nghĩa Đức cất cao giọng nói:

- Nếu như có chỗ đắc tội, mong rằng Lục Vương phi thứ tội!

Lục Vương phi lạnh lùng nói:

- Sở Ly cứu tính mạng của bao nhiêu hoàng Thế tử, các ngươi không chỉ không cảm kích mà trái lại còn căm ghét hắn, trả đũa, đây chính là tác phong của Bí vệ cấm cung các ngươi hay sao?

- Hắn quả thật có hiềm nghi!

Tôn Nghĩa Đức trầm giọng nói.

Lục Vương phi nói:

- Nói như thế, ngươi muốn bắt Tiêu Vương phi lại để thẩm vấn?

-... Hừ, nếu như Tiêu Vương phi không báo chỗ ẩn thân của Sở Ly, như vậy đương nhiên chúng ta sẽ không khách khí!

Tôn Nghĩa Đức cất cao giọng nói, ôm quyền một cái:

- Vì an nguy của chư vị hoàng Thế tử, chỉ có thể ra hạ sách này mà thôi!

- Luôn mồm luôn miệng nói vì an nguy của các hoàng Thế tử, rất là đường hoàng!

Lục Vương phi lạnh lùng nói:

- Giống như hoàng Thế tử còn quan trọng hơn so với Vương phi vậy, không có Vương phi, nào có hoàng Thế tử gì chứ!

Tôn Nghĩa Đức nói:

- Lời này của Lục Vương phi tại hạ không thể gật bừa.

- Câm miệng!

Tiêu Thi lạnh lùng nói.

Tôn Nghĩa Đức híp mắt lại, trong mắt lóe lên hung quang.

Tiêu Thi nhìn về phía Lục Vương phi:

- Lục tỷ tỷ, Sở Ly là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, mà Sở Ly lại là thị vệ của phủ Quốc Công, Đại tổng quản Vương phủ, hai nhà này đều có hiềm nghi tư thông Quang Minh Thánh giáo... Bí vệ cấm cung rất lợi hại, mở miệng là có thể định được tội danh như vậy, đây chẳng lẽ là ý tứ của hoàng thượng? Ta muốn tiến cung gặp hoàng thượng!

- Tiêu muội muội...

Lục Vương phi chần chờ.

Tiêu Thi nói:

- Ta phải hỏi trước mặt hoàng thượng một chút, Bí vệ cấm cung rốt cuộc là thứ gì mà có thể tùy ý định tội cho nhất phẩm, có thể định tội cho phủ Quốc Công, có thể định tội cho Vương phủ, những chuyện này có phải là ý của hoàng thượng hay không. Có phải là người muốn tiêu diệt Vương phủ ta, muốn tiêu diệt phủ Quốc Công ta hay không?

http://tieulun.hopto.org

- Xem ra hoàng thượng đã cho các ngươi quyền lực quá lớn rồi!

Lục Vương phi nhìn về phía Tôn Nghĩa Đức, lạnh nhạt nói:

- Vậy chúng ta sẽ đồng thời tiến cung gặp thánh thượng, ta cũng sẽ làm chứng cho ngươi!

- Đa tạ Lục tỷ tỷ!

Tiêu Thi nói.

- Chậm đã!

Tôn Nghĩa Đức trầm giọng nói:

- Tiêu Vương phi, ngươi không thể đi!

- Hộ vệ đâu?

Tiêu Thi nói.

- Có!

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Ứng Vô Cầu, hắn đi tới cửa Thiên Xu viện:

- Vương phi xin cứ phân phó!

- Gọi mấy người tới, bắt bọn họ cho ta, phế bỏ võ công của bọn họ!

Tiêu Thi nói.

- Vâng!

Ứng Vô Cầu trầm giọng đáp.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi dám!

Mắt của Tôn Nghĩa Đức trừng lớn, hung quang bắn ra bốn phía, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào lên, lớn tiếng quát:

- Tiêu Vương phi, ngươi đừng có càn rỡ, nơi này không phải là phủ Quốc Công của ngươi!

- Nơi này không phải là phủ Quốc Công, nơi này là Vương phủ!

Tiêu Thi thản nhiên nói:

- Há cho phép ngươi làm càn, phế bỏ hắn, nếu như hắn dám phản kháng, cứ giết là được!

- Vâng, Vương phi!

Ứng Vô Cầu lớn tiếng nói.

- Tiêu Vương phi, ngươi dám coi trời bằng vung như thế hay sao?

Tôn Nghĩa Đức quát to:

- Chúng ta là Bí vệ cấm cung, há cho phép ngươi tùy ý xử trí!

Hắn tuyệt đối không tin Tiêu Thi dám giết mình, nàng lớn mật đến đâu thì cũng không dám như thế.

- Hôm nay ta xử lý ngươi thì có sao chứ?

Tiêu Thi thản nhiên nói:

- Hoàng thượng trách phạt thì cũng chỉ răn dạy ta vài câu, ta liều mạng chịu là được. Thế nhưng dù thế cũng phải giết loại người ngông cuồng như

các ngươi, bằng không, con chó con mèo nào cũng dám đến Vương phủ ta để ngang ngược!

Ứng Vô Cầu đã dẫn theo sáu người đi vào, bao gồm cả ba người Liễu Tinh, Hương Phi Tuyết, Hoắc Vũ Hạo.

Hai người bảo hộ ở trước người đám người Tiêu Thi, đề phòng Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà chó cùng rứt giậu, bốn người còn lại đánh về phía Tôn Nghĩa Đức.

Triệu Giang Hà thấy tình thế không ổn, nếu cứ tiếp tục như thế, mình sẽ phải chịu xui xẻo.

Hắn vội vã cười ha hả, khoát tay nói:

- Chậm đã chậm đã, đều là hiểu lầm! Hiểu lầm thôi!

Ứng Vô Cầu nhìn về phía Tiêu Thi.

Tiêu Thi vung vung tay, hừ lạnh nói:

- Còn suy nghĩ gì nữa, còn cần ta nói lần nữa sao?

- Vâng!

Ứng Vô Cầu trầm giọng nói.

Tiêu Thi nói:

- Nếu như bọn họ dám phản kháng, trực tiếp giết, khỏi quản bọn họ nói cái gì!

- Vâng, Vương phi!

Ứng Vô Cầu nói.

Tiêu Thi quay đầu nói:

- Lục tỷ tỷ, chuyện đánh đánh giết giết không có gì để xem cả, chúng ta vào nhà đi, tránh cho nhiễm máu lên trên người.

- Cũng tốt.

Lục Vương phi chậm rãi gật đầu, liếc mắt nhìn sáu người đã động tay động chân.

Nàng không nghĩ tới Tiêu Thi lớn gan như vậy, thật sự dám giết người của Bí vệ cấm cung.

Cứ như vậy, chuyện này sẽ làm lớn, Bí vệ cấm cung địa vị cao cả, nếu như giết thật, quả thực rất không thích hợp.

Sau khi vào phòng, Lục Vương phi vội hỏi:

- Thật sự giết chết bọn hắn sao?

- Giết thì giết.

Tiêu Thi cười nói:

- Lục tỷ tỷ lo lắng cái gì chứ?

- Bọn họ là Bí vệ cấm cung, là cận vệ của hoàng thượng.

Lục Vương phi lắc đầu nói:

- Không nể mặt sư thì cũng nên nể mặt phật, cũng không thể quá đáng quá mức.

http://tieulun.hopto.org

- Bởi vì như vậy cho nên bọn họ mới ngang ngược ngông cuồng, càng ngày càng càn rỡ!

Tiêu Thi nói:

- Nên cho bọn họ một chút nhắc nhở!

- Ài...

Lục Vương phi lắc đầu than thở:

- Tiêu muội muội, thân phận của ngươi mẫn cảm, làm việc càng nên cẩn thận mới đúng!

Tiêu Thi không chỉ là chính phi của An vương mà cũng là Nhị tiểu thư của phủ Dật Quốc Công, tầng thân phận này sẽ làm cho tất cả mọi chuyện trở nên không giống nữa.

- Cẩn thận cái gì chứ?

Tiêu Thi nói:

- Ta càng cẩn thận thì càng ra vẻ chột dạ, nên làm cái gì thì cứ làm cái đó, bị người ta bắt nạt tới cửa mà còn phải nuốt giận vào bụng. Như vậy người Vương phi như ta còn sống làm gì nữa chứ?

- Ngươi ấy...

Lục Vương phi lắc đầu cười khổ.

Nàng rất yêu thích đối với tính tình ngay thẳng của Tiêu Thi, không giống như nữ nhân tầm thường, nhiều kế vặt vãnh, khi ở chung rất nhọc lòng mất công sức.

http://tieulun.hopto.org

Khi nàng ở chung cùng Tiêu Thi, có cái gì không cao hứng nàng sẽ nói thẳng, tránh cho lên men ở trong lòng, không biết khi nào sẽ bộc phát ra. Làm như vậy sẽ càng thêm thoải mái.

- Tiêu Vương phi!

Thanh âm của Triệu Giang Hà vang lên:

- Chúng ta cũng không có ác ý, lời nói của hắn chỉ là hắn hồ đồ nhất thời, nói hươu nói vượn mà thôi, Tiêu Vương phi đừng để trong lòng!

Tiêu Thi nhìn về phía Lục Vương phi, lắc đầu nói:

- Đây chính là Bí vệ cấm cung? Thật sự có cốt khí!

- Tiêu Vương phi, nếu ngươi thật sự dám giết ta, cẩn thận phủ Quốc Công các ngươi đó!

Tôn Nghĩa Đức quát lên.

Tiêu Thi vẫn bình tĩnh như trước, hờ hững nói:

- Ứng Vô Cầu, bản lĩnh của các ngươi đi đâu rồi, hai người như thế mà còn không thu thập được, ta không muốn nghe bọn họ ồn ào nữa!

- Vâng, Vương phi!

Ứng Vô Cầu vội nói.

- Họ Tiêu, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!

Tôn Nghĩa Đức lớn tiếng quát:

- Hoàng thượng sẽ báo thù thay cho chúng ta!

Tiêu Thi lắc đầu một cái:

- Đám hộ vệ này, thực sự là vô năng!

Lục Vương phi có chút đứng ngồi không yên, Tiêu Thi đã hạ quyết tâm, thật sự muốn giết Bí vệ cấm cung, muốn làm lớn chuyện rồi.

- Ầm ầm!

Hai tiếng vang trầm thấp vang lên, sau đó không có tiếng động nào nữa.

Âm thanh của Ứng Vô Cầu ở bên ngoài vang lên:

- Vương phi, hai người đã bị thu phục!

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Hừm, để Chu tổng quản đưa thi thể đến Phủ Doãn, sau đó nói có hai cuồng đồ tự xưng là Bí vệ cấm cung muốn ám sát ta.

- Vâng.

Ứng Vô Cầu cung kính đáp một tiếng, rất nhanh tiếng bước chân đã vang lên.

Khuôn mặt nhỏ của Lãnh Dĩnh căng thẳng tới mức trắng bệch, Lục Ngọc Dung nắm chặt tay của nàng, cười cười với nàng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Tiến Cung

Lục Vương phi thở dài:

- Thực sự giết bọn họ như vậy sao?

Nàng còn có mấy phần cảm giác rất không thật, khó có thể tin được.

Tiêu Thi nói:

- Lục tỷ tỷ, chúng ta đi ra xem một chút đi.

- Hay là thôi đi...

Lục Vương phi chần chờ.

- Đi thôi.

Tiêu Thi nắm lấy tay nàng, hai người thướt tha đi ra khỏi phòng, chúng nữ Lục Ngọc Dung cũng đi theo ở phía sau.

Mấy người Ứng Vô Cầu đang nắm lấy thi thể của Triệu Giang Hà và Tôn Nghĩa Đức, chuẩn bị đi ra ngoài thì lại thấy các nàng đi ra cho nên vội vã dừng lại.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Chết thật rồi sao?

Ứng Vô Cầu ôm quyền nói:

- Vương phi, thuộc hạ đã xác nhận qua, quả thực đã chết rồi.

- Không thể sống lại chứ?

Tiêu Thi nói.

Nàng kéo tay của Lục Vương phi đi tới trước mặt hai cỗ thi thể, cúi đầu đánh giá hai người đã khí tuyệt mà chết, hai mắt của bọn họ vẫn trợn to, lộ ra vẻ phẫn nộ và không cam lòng, chết không nhắm mắt. Dù thế nào cũng không nghĩ ra Tiêu Thi lại thật sự dám giết bọn họ.

Ứng Vô Cầu nói:

- Cho dù ăn vào Kỳ Nguyên đan thì bọn họ cũng không sống được, Vương phi cứ yên tâm!

- Hừm, nếu như đổi là Sở Ly, hắn sẽ cắt đầu của bọn chúng đi.

Tiêu Thi khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Ta không chịu nổi máu tanh như vậy, thôi vậy, nói chung, các ngươi nghĩ biện pháp, đừng để cho bọn họ sống sót trở về là được!

-... Vâng.

Ứng Vô Cầu suy nghĩ một chút:

- Chúng ta sẽ đợi thêm nửa canh giờ, sau đó sẽ mang theo bọn họ đi Phủ Doãn của Thần Đô, như vậy dù là ai tới cũng không cứu sống được bọn họ!

- Rất tốt.

Tiêu Thi gật đầu, lúc lắc bàn tay ngọc nói:

- Được rồi, đi đi.

- Thuộc hạ xin cáo lui!

Ứng Vô Cầu ôm quyền một cái, mang theo mọi người lui ra.

Tận mắt nhìn thấy thi thể, Tôn Nghĩa Đức vốn rất càn rỡ ngông cuồng tự đại đã triệt để ngậm miệng, không còn tính mạng, không phát ra được một chút âm thanh nào, không nói ra được một câu nói nào. Cho dù hắn càn rỡ tới đâu, nói mất mạng là mất mạng, ngẫm lại quả thực khiến cho người ta sinh ra sự cảm khái không tên.

Rốt cuộc Lục Vương phi cũng có cảm giác chân thực, nàng đã vững tin Tôn Nghĩa Đức và Triệu Giang Hà đã thật sự chết đi.

Đột nhiên nàng cảm thấy, những năm này mình đã sống uổng phí, không hiểu rõ một chút nào về quyền thế của Vương phi, không có chân chính vận dụng qua thứ quyền thế này, Vương phi quả thực không giống như là lúc nàng còn làm tiểu thư khuê các!

Có điều lại vừa nghĩ lại, cho dù mình biết thì cũng không có tâm địa như vậy, không thể tàn nhẫn hạ lệnh giết người, Tiêu Thi không hổ là người từ phủ Quốc Công đi ra, giết người như việc nhỏ rất tầm thường, mặt không biến sắc.

Lại suy nghĩ tôn nữ của nàng, nó cũng như vậy, giết người so với bóp chết con kiến còn đơn giản hơn, căn bản không coi mạng người là thứ gì quá to tát.

Nàng lắc đầu một cái, quả thật mình không có bản lĩnh như vậy, không làm được loại Vương phi này!

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nói:

- Lục tiểu thư, ngươi nghĩ như thế nào?

- Ngươi đã chọc vào phiền toái rất lớn.

Lục Ngọc Dung nói.

Tiêu Thi cười nhạt:

- Đây là phiền phức sao?

-... Cũng đúng.

Lục Ngọc Dung bật cười:

- Đối với ngươi mà nói, những chuyện này quả thực không có gì.

Mặc kệ Tiêu Thi có một thân phận nào, là chính phi của An vương hay là Nhị tiểu thư phủ Quốc Công, giết hai Bí vệ cấm cung cũng không tính là chuyện gì ghê gớm, nhiều lắm hoàng thượng cũng chỉ răn dạy hai câu, thậm chí cũng không răn dạy gì cả ấy chứ.

Người ngoài sợ những Bí vệ cấm cung này là bởi vì hoàng thượng, một khi không sợ hoàng thượng thì sao phải sợ đám Bí vệ cấm cung này chứ?

Hoàng thượng tàn nhẫn tới mấy thì dù sao Tiêu Thi cũng là người nhà mình, không làm gì sai thì sẽ không giết. Cho nên dù bất mãn như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không giết tiểu thư của phủ Quốc Công.

Tiêu Thi nói:

- Ta muốn tiến cung gặp hoàng thương, hỏi một chút ở ngay mặt người, hoàng thượng làm vậy là có ý gì!

- Ngươi còn muốn làm lớn sao?

Lục Ngọc Dung nói.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Chuyện này là người khác bức ta!

Vốn nàng đã ghét cay ghét đắng đối với đám Bí vệ cấm cung thâm độc này, lại dám định tội danh lên trên đầu của Sở Ly, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, nàng không làm ồn ào thì bọn họ sẽ coi tiểu thư phủ Quốc Công như mình là đồ trang trí!

Nàng muốn đánh vào mặt của Bí vệ cấm cung, phải cho bọn chúng khó coi trước, sau đó nàng muốn nhìn một chút xem còn ai dám làm xằng làm bậy nữa không!

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười nhìn nàng:

- Bọn họ đối phó với Sở Ly, chọc giận tới sát cơ của ngươi đúng không? Ngươi đối với Sở Ly thật là tốt!

- Đây là chuyện đương nhiên!

Tiêu Thi không cam lòng yếu thế nhìn chăm chú vào nàng.

Giữa hai người có sóng ngầm cuồn cuộn, chư nữ chung quanh đều có thể cảm giác được.

Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện ở cửa Thiên Xu viện, bước vào trong viện, ôm quyền nhìn Lục Vương phi rồi cười nói:

- Đa tạ Vương phi!

Lục Vương phi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cũng không giúp đỡ được gì.

Sở Ly cười nói:

- Có Lục Vương phi ở đây, cuối cùng cũng coi như có một nhân chứng, tránh cho tội vu khống, để những Bí vệ cấm cung này quịt nợ!

- Nếu như hoàng thượng hỏi, ta sẽ trả lời thành thật!

Lục Vương phi chậm rãi nói.

Vốn trước đó nàng cũng kiêng kỵ Bí vệ cấm cung, cảm thấy không thể trêu chọc vào được.

Bây giờ xem Tiêu Thi không coi bọn họ là chuyện to tát gì, nói giết là giết, đột nhiên nàng cảm thấy trước đây mình đã quá cẩn thận từng li từng tí một, quả thực không có cần thiết. Nàng đã nghĩ thông suốt, thân là Vương phi, con dâu của hoàng thượng, Bí vệ cấm cung không đáng để nàng để vào trong mắt.

Sở Ly ôm quyền cảm tạ.

Lục Ngọc Dung thu hồi ánh mắt đối diện cùng Tiêu Thi mà rơi vào trên mặt của Sở Ly:

- Sở Ly, giỏi tính toán, để Tiêu Nhị tiểu thư đứng ở phía trước, cũng chỉ có ngươi mới làm ra được chuyện như vậy!

Phàm là người tự xưng là nam tử hán đại trượng phu đều sẽ không để nữ nhân xông về phía trước, chặn tai ương thay mình.

Sở Ly thì lại rất tốt, bản thân mình trốn đi xem trò vui, để đệ nhất mỹ

nhân Đại Quý đánh trận đầu, đứng ra thu thập Bí vệ cấm cung.

Sở Ly nói:

- Nếu như ta thu thập bọn họ thì sẽ có một đống lớn phiền phức.

Hắn cũng không nghĩ tới Tiêu Thi dám giết bọn họ thật, ban đầu hắn chỉ để Tiêu Thi đuổi bọn họ đi là được rồi.

Hắn hiểu rõ, hai người này muốn mình chết, nhất định phải định cho mình một tội danh, bằng không, Tiêu Thi trào phúng vài câu, sau đó đánh ra ngoài phủ là được, sẽ không hạ sát thủ.

- Hừ, ngươi không sợ người khác nói ngươi dựa vào nữ nhân che chở hay sao?

Lục Ngọc Dung như cười mà không phải cười, ngữ khí tràn ngập vẻ trào phúng.

Sở Ly nói:

- Cứ kệ bọn họ nói đi, nói chung, người đã chết rồi!

- Bí vệ cấm cung sẽ nuốt giận vào bụng quên đi như vậy sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Bọn họ không đối phó được với Tiêu Nhị tiểu thư, còn không đối phó được ngươi hay sao?

- Vậy phải nhìn xem thủ đoạn của ai cao hơn.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Bọn họ dám vào Vương phủ, ta sẽ dám giết!

Lục Ngọc Dung lắc đầu thở dài.

Cách làm này của Tiêu Thi đơn giản thô bạo, nhưng rất có hiệu quả.

…

Tiêu Thi và Lục Vương phi làm bạn, ở dưới sự bảo vệ của chúng hộ vệ đi ra khỏi Vương phủ.

Sở Ly không thể công khai đi theo, dù sao hắn lấy cớ bế quan luyện công, nếu như lúc này xuất hiện cũng quá trắng trợn.

Cấm cung cách Vương phủ không xa, khoảng chừng một dặm đường, xe ngựa sắp tới nơi.

Sở Ly làm phu xe, mang đấu bồng che khuất khuôn mặt của mình.

Xe ngựa dừng ở trước cửa cung to lớn.

Dãy tường đỏ thắm cao mười thước, cửa cung vừa rộng lại lớn, có thể cho phép hai chiếc xe ngựa chạy song song, cửa cung đen kịt như gỗ mà không phải là gỗ, vừa mới tới gần thì trường kiếm trên người hắn đã mơ hồ muốn bay ra ngoài.

Cửa cung có từ tính rất to lớn, phàm là thứ được chế tạo từ kim loại đều không mang vào bên trong được.

Cảnh Vương phủ có Lục Vương phi, Lãnh Dĩnh, Lục Ngọc Dung, An vương phủ có Tiêu Thi, Tống Lưu Ảnh, Tiết Ngưng Ngọc, cùng nhị nữ Lãnh Thu, Lãnh Tình, một đám nữ nhân đứng ở trước cửa cung.

http://tieulun.hopto.org

Có nội thị chạy như bay đi thông báo.

Dựa theo quy củ, các nàng nên sớm bẩm báo một tiếng, sau khi được hoàng hậu và thái hậu đồng ý thì mới có thể vào cung.

Nhưng các nàng trực tiếp đứng ở ngoài cửa cung chờ đợi, hoàng hậu và thái hậu cũng không thể từ chối, làm tổn thương mặt mũi của các nàng, cho nên cuối cùng cũng sẽ đồng ý.

Rất nhanh, trong cấm cung có một tổng quản vội vã tới đón tiếp, vẻ mặt tươi cười, cẩn thận từng li từng tí một dẫn các nàng đi vào bên trong.

Sở Ly và các hộ vệ thì lại ở lại bên ngoài cấm cung, không thể vào cung.

Sở Ly ngồi ở trên xe ngựa, mang đấu bồng che khuất mặt, đánh giá bức tường cao vút này, trong đầu thoáng hiện lên tình hình trong cấm cung.

Đáng tiếc diện tích của cấm cung rất lớn, không ngờ Đại Viên Kính Trí lại không bao phủ hết được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Tứ Kém

Sở Ly phát hiện ra, hộ vệ cấm cung không hề nhiều như trong tưởng tượng của hắn.

Vốn hắn cho rằng, cấm cung là nơi hộ vệ nghiêm ngặt, có vô số cao thủ hàng đầu, là đầm rồng hang hổ, một con ruồi cũng không bay vào trong được.

Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy mới biết được, hộ vệ tầng ngoài của cấm cung gần như giống với Vương phủ, tới gần cung điện của hoàng hậu và thái hậu thì các hộ vệ mới bắt đầu nghiêm ngặt hơn trước đó.

Hắn nhìn thấy mười mấy cao thủ Thiên Ngoại thiên hàng đầu ở trong đó.

Những cao thủ này đa phần đều ẩn giấu ở chỗ tối, hoặc là ở bên trong lầu, hoặc ở dưới góc tường, những cung nữ nội thị kia đi qua không phát hiện ra được sự tồn tại của những cao thủ này.

Sở Ly âm thầm gật đầu.

Không hổ là cấm cung, tuy nói hộ vệ không sâm nghiêm như vậy, thế nhưng cũng không phải là nơi mà Vương phủ bình thường có thể đánh đồng được. Số lượng cao thủ Thiên Ngoại thiên hơn xa những cao thủ Thiên Ngoại thiên của Vương phủ tầm thường.

Hắn đã nhìn thấy hoàng hậu và thái hậu, hoàng hậu nhìn như hơn ba mươi tuổi, dung mạo đẹp đẽ, so với đám người Tiêu Thi kém xa tít tắp, thái hậu nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, vẫn còn phong vận, có trú nhan thuật.

Các nàng nhìn thấy Tiêu Thi, không ngừng đánh giá.

Sở Ly thúc giục Đại Viên Kính Trí đến mức tận cùng, nhìn thấu tâm tư của các nàng.

Trong lòng hoàng hậu cực kỳ thoả mãn, nhìn con dâu có khuôn mặt đẹp như vậy, mà chuyện hôn sự này chính là kiệt tác của nàng, trong lòng nàng tràn ngập cảm giác thành công không nói ra được.

Thái hậu cũng rất hài lòng, Tiêu Thi nhìn qua khí chất đoan trang, khuôn mặt đẹp mà lại ôn nhu như nước, hiển nhiên là một hiền thê, cưới nàng nhất định sẽ có phúc khí.

Sở Ly chậm rãi thu hồi Đại Viên Kính Trí.

Hoàng thượng cũng không ở bên trong năm dặm, cho nên hắn không thể nhìn thấy được.

Hắn âm thầm vui mừng.

Trước khi không biết rốt cuộc cao thủ Thiên Thần có bản lĩnh gì thì hắn không muốn tùy tiện gặp mặt hoàng thượng, tránh cho bại lộ bản lĩnh của mình ra. Bây giờ mình ở trước mặt hoàng thượng không đỡ nổi một đòn.

Hắn thu hồi Đại Viên Kính Trí, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này mình chỉ hơi đưa ra ý kiến, chuyện phía sau là Tiêu Thi tự mình làm, đến tiến cung gặp hoàng thượng, chất vấn hành vi của Bí vệ cấm cung, có thể nói là tiên phát chế nhân, coi như là kỳ binh, thắng vì đánh bất ngờ, phải cho Bí vệ cấm cung một lần đẹp mặt.

Thủ đoạn này của Tiêu Thi không phải là nữ nhi tầm thường có khả năng nghĩ ra được.

Sau lần này, sợ là Bí vệ cấm cung cũng không dám tiến vào An vương phủ nữa.

Sau một canh giờ, lỗ tai của Sở Ly bỗng nhiên nhúc nhích một chút, nhìn về phía cửa cung.

Dưới sự dẫn đầu của Lục Vương phi và Tiêu Thi, chúng nữ thướt tha đi ra khỏi cửa cung.

Tiêu Thi được Tuyết Lăng và Liễu Nhứ nâng lên tiến vào xe ngựa.

Khi Sở Ly vừa mới chuẩn bị vung roi đánh xe thì Lục Ngọc Dung đã dịu dàng tới đây, như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Sở Ly biết nàng đã nhận ra mình, hắn giơ đấu bồng lên nhìn về phía nàng.

Sóng mắt của Lục Ngọc Dung như nước, dịu dàng xoay chuyển một vòng ở trên mặt của hắn, như cười mà không phải cười:

- Chúc mừng ngươi, tân Bí vệ cấm cung!

- Hả?

Sở Ly ngẩn ra.

Lục Ngọc Dung vẫn mang khăn che mặt, che khuất đi khuôn mặt phong tình vạn chủng, nụ cười trên mặt có thể thông qua đôi mắt sáng của nàng mà nhìn thấy được:

- Từ ngay mai ngươi chính là Bí vệ cấm cung, có thể làm uy làm phúc, không đáng để chúc mừng sao?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sở Ly cau mày.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Hoàng thượng không hổ là hoàng thượng, ban cho ngươi thân phận Bí vệ cấm cung, tránh cho lại có thêm Bí vệ cấm cung làm khó dễ ngươi!

- Đây là bù đắp hay sao?

Sở Ly hừ lạnh một tiếng.

Lục Ngọc Dung cười khanh khách nói:

- Trở thành Bí vệ cấm cung, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Những chỗ tốt này đối với người bên ngoài mà nói, rất hiếm có, linh dược hiếm thấy, bí kíp, nhưng đối với Sở Ly mà nói lại không quý giá như vậy. Hiện giờ hắn không thiếu những thứ này, thứ hắn thiếu chính là cơ hội tu luyện Thiên Ma công.

- Tàng thư trong cấm cung rất là phong phú.

Lục Ngọc Dung nói.

Ánh mắt của Sở Ly sáng lên.

Lục Ngọc Dung mở miệng nở nụ cười.

Âm thanh ôn nhu của Tiêu Thi từ trong buồng xe truyền tới:

- Không đi sao?

- Đi chứ.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vội nói.

Lục Ngọc Dung nhìn thùng xe một chút, hừ lạnh nói:

- Quả thực không nhìn ra, Tiêu Nhị tiểu thư lại lợi hại như vậy, đi nhanh lên đi, đừng để cho các nàng chờ cuống lên!

Nàng dứt lời xoay người đi tới một cái xe ngựa khác.

Sở Ly vung roi thúc ngựa chậm rãi rời đi.

Tiêu Thi ở trong xe ngựa không nói một lời.

Sở Ly cũng không nói lời nào, mang đấu bồng làm phu xe trở về An vương phủ.

Chúng nữ đều tản đi, trở về các viện.

Bên trong Thiên Xu viện chỉ có hai người Sở Ly và Tiêu Thi, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng đều lui ra.

Ánh đèn rực rỡ mới lên, bên trong Thiên Xu viện đèn đuốc sáng như là ban ngày.

Tiêu Thi ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, dưới cây đào, ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt nhu hòa, ôn hòa như ngọc trắng của nàng. Đôi mắt sáng càng ngày càng thâm thúy, sóng mắt lưu chuyển như làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

- Hoàng thượng thật là một lão già gian xảo!

Tay ngọc của nàng chậm rãi thả chén trà xuống, thở dài:

- Hắn đang trả thù đó!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật gù.

Bí vệ cấm cung đối với người bên ngoài mà nói, là một bước lên trời, thế nhưng đối với Sở Ly lại là ràng buộc.

- Có điều trở thành Bí vệ cấm cung cũng có lợi.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi sẽ bớt đi được rất nhiều phiền phức, tương đương với một lá bùa hộ mệnh!

Sở Ly nói:

- Hoàng thượng nói thật, hay là chỉ ban cho ta một tầng thân phận mới thôi?

- Hắn là thật.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Ta đã nói với hoàng thượng, ngươi bận rộn, không thể phân thân, hoàng thượng nói ngươi cứ kiêm nhiệm là tốt rồi, không cần mỗi ngày đều phải đi Bí vệ phủ, có việc thì đi một chuyến, không có chuyện gì thì cứ ở trong Vương phủ là được.

- Hoàng thượng đúng là đủ thủ đoạn!

Sở Ly hừ lạnh nói.

Tiêu Thi nói:

- Ta đoán hắn cũng bị Quang Minh Thánh giáo làm cho đau đầu, cho nên mới để ngươi đối phó với Quang Minh Thánh giáo!

http://tieulun.hopto.org

- Quang Minh Thánh giáo...

Sở Ly thở dài:

- Tốt nhất không nên chọc giận bọn họ thì hơn.

Phủ Quốc Công giết chết không ít cao thủ võ lâm, bị võ lâm các phái coi là cái đinh trong mắt, nhân vật võ lâm huyết tính mười phần, thường thường sẽ không màng sống chết mà đi ám sát, nhưng những người có huyết tính này so với Quang Minh Thánh giáo lại kém một trời một vực.

Cao thủ võ lâm ám sát là huyết tính hiếm thấy, tình cờ kích động mà bạo phát một lần mà thôi.

Nhưng Quang Minh Thánh giáo lại coi việc ám sát, tử vong là chuyện vui, là chuyện may mắn, không khác gì người điên cả.

Một khi đắc tội với Quang Minh Thánh giáo thật, sợ rằng ám sát sẽ kéo tới cuồn cuộn không dứt.

Đối phó với những người này, ngươi giết bọn họ, trái lại bọn họ sẽ càng cao hứng, loại uy hiếp lớn nhất như cái chết đã không tồn tại, quả thực đã không còn gì làm cho bọn hắn kiêng kỵ nữa.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi đã chọc vào bọn họ rồi.

- Xem phản ứng của bọn họ đi.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Nếu như những người này yên tĩnh một chút thì ta cũng sẽ nhẹ tay, nếu như trả thù, như vậy chỉ có thể chiến đấu tới cùng với bọn hắn mà thôi!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy ngươi không đi Bí vệ phủ sao?

Tiêu Thi nói:

- Nhận hay không nhận? Nếu như không đi, hoàng thượng cũng sẽ không làm gì được ngươi, cứ tìm cớ chối là được!

Sở Ly nói:

- Nếu hoàng thượng đã lên tiếng, vậy ta chỉ có thể tiếp nhận mà thôi!

- Ngươi phải cẩn thận.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nhất định bọn họ sẽ hại ngươi, báo thù thay cho hai tên này!

Sở Ly lộ ra mỉm cười:

- Như vậy ta cũng muốn xem xem thủ đoạn của bọn họ ra sao!

Tiêu Thi lườm hắn một cái không nói thêm gì nữa.

Luận thủ đoạn và âm mưu quỷ kế, Sở Ly không sợ bất kỳ người nào.

Sở Ly cười nói:

- Ta cũng rất là tò mò, rốt cuộc Bí vệ phủ là nơi ra sao.

- Nếu như bọn họ quá mức thì cứ xuống tay ác độc.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Chỗ lợi hại nhất của Bí vệ cấm cung không phải là võ công, mà là tình báo, mà thứ này vừa vặn là thứ mà hắn thiếu nhất.

Tình báo của phủ Dật Quốc Công ở trong cảnh nội vẫn không đủ, đi ra khỏi Sùng Minh đường, như vậy sẽ kém xa.

Cho dù hắn bố trí các loại cơ sở ngầm, thế nhưng so sánh với Đại Quý to lớn vẫn như ném cục đá vào trong biển rộng, chênh lệch quá nhiều.

Bí vệ cấm cung là tổ chức phóng tầm mắt ra khắp Đại Quý, thậm chí còn là toàn bộ thiên hạ, số lượng tình báo hắn không thể nào tưởng tượng ra được. Cho nên hắn không thể chờ đợi được nữa mà muốn nhìn một chút xem.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Yêu Bài

Trong lúc hai người đang nói chuyện công phu, bên ngoài có thanh âm của Tuyết Lăng vang lên:

- Công tử, tiểu thư, có nội thị trong cung đến.

- Có chuyện gì?

Tiêu Thi nói.

Tuyết Lăng nói:

- Đưa yêu bài đến cho công tử.

- Bảo hắn để lại yêu bài là được rồi.

Tiêu Thi nói.

- Vâng.

Tuyết Lăng đáp một tiếng rồi lui xuống.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là không thể chờ đợi được nữa, chỉ lo ngươi đổi ý!

Sở Ly cười nói:

- Điều này đã nói rõ hoàng thượng coi trọng ta đó.

- Hừ, mỗi người đều không có lòng tốt!

Tiêu Thi lườm hắn một cái:

- Dựa vào cái yêu bài này, ngươi có thể trực tiếp tiến cung.

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Tiêu Thi nói:

- Thậm chí ngươi có thể bằng vào yêu bài này trực tiếp gặp mặt hoàng thượng.

- Hoàng thượng...

Sở Ly trầm ngâm:

- Hắn có dáng vẻ gì vậy?

Lúc hắn nói chuyện lại thúc giục Đại Viên Kính Trí, xem cảnh tượng trong đầu của Tiêu Thi.

Tức thì một người trung niên tuấn dật hiện ra ở trước mắt của hắn, vẻ mặt hiện lên nụ cười nhã nhặn, thân thiết mà hiền hoà khiến cho người ta ấm áp như gió xuân.

Sở Ly đăm chiêu.

Nhìn qua hoàng thượng là một người bình thường không biết võ công, gần như giống mình, lẽ nào hắn cũng giống như mình, có thể lấy thiên địa hư không làm đan điền hay sao?

Tiêu Thi chu chu bờ môi đỏ, hừ lạnh nói:

- Hoàng thượng? Vừa nhìn đã biết là một gia hỏa dối trá!

- Dối trá...

Sở Ly cười phá lên.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Như vậy nhất định cũng không phải là người tốt lành gì.

Sở Ly gật gù:

- Đối với hoàng thượng mà nói, người tốt người xấu không khác biệt gì cả.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Tuyết Lăng đi vào, hai tay dâng lên cho Sở Ly một cái hộp nhỏ màu tím, không khác gì hộp trang sức, tỏa ra ánh sáng đen kịt lộng lẫy.

Sở Ly nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một khối lệnh bài đen kịt to bằng bàn tay.

Hắn lấy ra rồi tỉ mỉ quan sát.

Nắm lệnh bài ở trên tay nhẹ nhàng như không có, so với gỗ còn nhẹ hơn mấy phần, như một mảnh lông chim, ở trên chính diện còn có khắc mấy chữ nhỏ:

- Bí vệ Sở.

Một mặt khác có khắc một ngọn núi lớn.

Nhìn qua chỉ khắc rất ít, chừng mấy lần, dùng đao ngắn gọn, cẩn thận nhìn chăm chú thì lại cảm thấy dường như ngọn núi này tỏa ra khí thế khó hiểu,

càng xem càng có cảm giác mình càng gần ngọn núi này hơn.

Tiếp tục nhìn, thế núi trở nên nguy nga cao vót, che kín bầu trời, hơn nữa lại đang chầm chậm đổ ập xuống, muốn ép lên trên người của mình.

Lúc này, phàm là người có một chút lý trí đều sẽ không kìm lòng được quăng yêu bài đi, xoay người né ra.

Sở Ly thì lại híp mắt, cẩn thận cảm nhận khí thế khổng lồ cuồn cuộn từ trên yêu bài truyền đến.

- Yêu bài này có gì đó cổ quái sao?

Tiêu Thi nhìn thấy hắn nhìn chằm chằm, rất hiếu kỳ hỏi.

Sở Ly lấy yêu bài ra, lắc đầu cười nói:

- Không biết là tác phẩm của vị đại sư nào đó.

- Dường như là hoàng thượng tự mình khắc.

Tiêu Thi nói:

- Dùng đó để thể hiện sự coi trọng đối với Bí vệ cấm cung, cũng là lời cảnh tỉnh đối với bọn họ, ồ, hiện giờ nên nói là các ngươi mới đúng.

- Như vậy sao...

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Như vậy xem ra, quả nhiên đúng như mình dự liệu, lực lượng tinh thần của cao thủ Thiên Thần rất bất phàm, không phải là thứ mà cao thủ Thiên Ngoại thiên có thể so sánh được.

http://tieulun.hopto.org

- Rốt cuộc có gì cổ quái vậy?

Tay ngọc của Tiêu Thi vươn ra, đoạt yêu bài từ trên tay của hắn.

Sở Ly cười híp mắt nhìn nàng.

Tiêu Thi đánh giá vài lần, xem qua xem lại, cuối cùng lắc đầu nói:

- Chỉ là một khối lệnh bài đen kịt, có gì có thể xem cơ chứ?

Sở Ly cười nói:

- Ngươi nhìn chằm chằm vào ngọn núi kia một lúc mà xem.

Tiêu Thi nhìn chằm chằm nhìn một lúc vào yêu bài, sau mấy lần hô hấp, nàng ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì ngạc nhiên sao? Thủ pháp bình thường như vậy, so với ngươi còn kém xa!

Đến nay nàng còn nhớ tới lúc Sở Ly khắc ngọc về Cửu thiên huyền nữ, quả thật là nhất tuyệt, ngọn núi này chỉ có vài nét bút, tuy có chút dáng vẻ mơ hồ, thế nhưng còn kém xa Sở Ly rất nhiều.

-... Chỗ quan trọng ở đây không phải là thủ pháp, là khí thế.

Sở Ly nói:

- Ta không bằng.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Có khí thế gì đâu?

Sở Ly cười cười.

Hắn hiểu rõ, uy thế của ngọn núi này cần phải có thứ xúc tác, người có tu vi càng mạnh thì lại càng có thể cảm nhận được, đây là tồn tại tương tự với trận pháp vậy.

Tiêu Thi ném lệnh bài trả lại cho hắn:

- Cầm đi, yêu bài này không tầm thường.

Sở Ly cười nói:

- Bí vệ cấm cung nhận yêu bài không nhận người, có phải là thật hay không?

- Có lẽ là như vậy.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nếu như một người xa lạ cầm yêu bài của một người quen, như vậy Bí vệ cấm cung sẽ coi hắn trở thành người quen kia hay sao?

Sở Ly nói:

- Chuyện này cũng đúng, vậy ta cầm khối lệnh bài này đi Bí vệ phủ, bọn họ sẽ không nhân cơ hội làm khó, giết ta đó chứ?

Tiêu Thi mở miệng cười lớn:

- Ngươi sợ sao?

- Ta cảm thấy rất thú vị.

Sở Ly cười nói:

- Xem bọn họ sẽ có phản ứng gì.

- Càng là người ngông cuồng thì sẽ dần dần trở nên ngu xuẩn hơn trước.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Ngươi không nên coi thường trình độ ngu xuẩn của Bí vệ cấm cung, quả thực bọn chúng sẽ làm ra được chuyện này, cho nên ngươi phải cẩn thận một chút.

Sở Ly gật đầu cười nói:

- Ta không thể chờ đợi được nữa mà muốn đi nhìn một chút.

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng Sở Ly luyện công xong đã đi ra khỏi Vương phủ, dọc theo phố lớn đi về phía Tây, đi tới trước một tòa phủ đệ.

Nơi này tập trung đại đa số người phú quý trong Thần Đô, từng toà từng toà tòa nhà rất sâu, nhà cao cửa rộng, khí thế nghiêm ngặt.

Tòa phủ đệ trước mắt của Sở Ly nhìn qua không có gì không giống những phủ đệ ở bên cạnh, cửa rộng lớn, cửa lớn sơn son thiếp đồng, ở hai bên cửa hai tên hộ vệ, đều là thanh niên hơn hai mươi tuổi, tay đè đao mà đứng, khí thế rất ác liệt.

Sở Ly vừa tới gần, hai người đã nhảy tới phía trước một bước, khí thế uy nghiêm đáng sợ trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi là người phương nào? Nơi này không được tự tiện xông vào!

Sở Ly móc yêu bài từ trong lòng ra, ném đến trên tay của một người trong đó.

Thanh niên mặt tròn cảnh giác rút đao ra khỏi vỏ, lấy đao tiếp lấy yêu bài.

Thân đao tiếp yêu bài đưa đến gần hắn, sau khi quan sát tỉ mỉ vài lần hắn

mới thu đao trở vào bao, tiếp yêu bài, ngắm nghía vài lần. Cuối cùng mới ngẩng đầu lên, đánh giá Sở Ly trên dưới vài lần, rất xem thường hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi là Sở Ly mới tới hay sao?

Sở Ly cũng đánh giá hắn, bình tĩnh nói:

- Ta chính là Sở Ly, yêu bài không phải là giả chứ?

- Cũng không phải là giả.

Thanh niên mặt tròn lạnh lùng nói:

- Nghe nói ngươi rất lợi hại, là nhất phẩm đúng không?

Sở Ly nói:

- Đúng vậy.

Thanh niên mặt tròn cười gian nói:

- Mặc cho ngươi có cấp bậc cao đến đâu, tiến vào Bí vệ cấm cung chúng ta thì sẽ phải làm lên từ đầu, ngươi là người mới, không phải là nhất phẩm gì đó, ngươi đã hiểu chưa?

Sở Ly cười cợt:

- Bí vệ cấm cung còn có quy củ như vậy sao?

- Không sai!

Thanh niên mặt tròn hừ lạnh nói:

- Nghe cho rõ, ta là họ Đổng, tên là Đổng Phi, vị này họ Dương, Dương

Tông Văn, đều là tiền bối ngươi!

- Đổng Phi...

Sở Ly khẽ nhắc lại.

Đổng Phi hừ lạnh nói:

- Ngươi biết chuyện thứ nhất là người mới phải làm là cái gì không?

Sở Ly nói:

- Ồ, ta nguyện rửa tai lắng nghe!

- Đứng trông cửa ở đây!

Đổng Phi chỉ chỉ vào dưới chân của mình:

- Làm như thế đi, ngươi cũng khỏi cần đi vào, trực tiếp đứng ở đây, ta sẽ đi vào nói thay cho ngươi một tiếng, xem như là điểm danh.

Sở Ly nở một nụ cười.

Đổng Phi cau mày:

- Ngươi cười cái gì!

Dương Tông Văn mặt dài vẫn trầm mặc không nói, thân thể thon dài kiên cường, có chút khí tức nho nhã, hắn lắc đầu trầm giọng nói:

- Lão Đổng, đừng có quá mức, cứ để hắn đi vào điểm danh, gặp thống lĩnh rồi lại nói sau đi.

- Gặp thống lĩnh cái gì chứ?

http://tieulun.hopto.org

Đổng Phi hừ lạnh nói:

- Thống lĩnh vốn cũng không muốn gặp hắn!

Dương Tông Văn nói:

- Thống lĩnh có muốn gặp hay không là chuyện của thống lĩnh, chúng ta không thể tự ý làm chủ được.

- Lão Dương, ngươi hiền lành quá rồi đó!

Đổng Phi bất mãn nguýt hắn một cái, hừ lạnh nói:

- Ta không tin hôm nay ta không trị được một người mới, như vậy sao có thể lăn lộn ở trong Bí vệ phủ được nữa chứ?

Sở Ly cười cợt:

- Ai sai khiến ngươi vậy?

Hắn cảm thấy rất là buồn cười, chiêu số thấp kém nông cạn như vậy cũng không cảm thấy ngại mà xuất ra, thực sự khiến cho hắn không còn lời nào để nói, chỉ có thể cười mà thôi.

- Ai ôi, khẩu khí thật là lớn!

Đổng Phi bắt đầu cười gian:

- Khẩu khí này của ngươi rất giống thống lĩnh đó!

Sở Ly đánh giá hắn.

Đổng Phi bị hắn nhìn như vậy, trong lòng lại càng tức giận, cười lạnh nói:

- Họ Sở, nơi này không phải là Vương phủ, cũng không phải là phủ Quốc

Công, mà là Bí vệ phủ, hiểu chưa. Ở đây ngươi chẳng là cái thá gì cả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Bá Đạo

Sở Ly bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Đổng Kỳ Phi phẫn nộ quát một tiếng:

- Ngươi cười cái gì?

Sở Ly cười to không thôi.

- Im miệng cho ta!

Đổng Kỳ Phi giận tím mặt:

- Trước mặt bí phủ không được lớn tiếng gây ra náo động, bằng không giết chết không cần luận tội!

Sở Ly đột nhiên thu tiếng cười lại, trầm mặt xuống:

- Đổng Kỳ Phi, ngươi tính là thứ gì chứ?

- Ngươi...

Sắc mặt Đổng Kỳ Phi lập tức đỏ lên, gắt gao trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi nói cái gì?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Ta nói, Đổng Kỳ Phi ngươi tính là thứ gì chứ?

- Lớn mật!

Đổng Kỳ Phi nổi giận gầm lên một tiếng, rút đao ra khỏi vỏ:

- Ngươi định làm phản sao?

Sở Ly nở một nụ cười:

- Nếu như ngươi dám động thủ, ta sẽ trực tiếp phế bỏ ngươi, để xem ai có thể nói chuyện thay ngươi đây!

- Khẩu khí thật là lớn!

Đổng Kỳ Phi gắt gao nắm lấy chuôi đao, gân xanh nổi lên, hận không thể một đao chém chết Sở Ly thành hai nửa.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Ngươi cũng chỉ là người mới của Bí vệ phủ mà đã dám ngông cuồng như thế, ngươi dựa vào ai thế?

Dương Tông Văn cau mày nhìn về phía hắn:

- Sở huynh đệ, quên đi, đừng chấp nhặt với hắn, hắn chỉ đùa một chút, mau vào phủ bái kiến thống lĩnh đi.

- Không vội.

Sở Ly vung tay lên, nhìn Đổng Kỳ Phi:

- Quy củ của người mới? Quy củ này là ai định ra vậy? Để hắn tới đây nói cho ta nghe một chút, làm sao ta không biết Bí vệ phủ có quy củ như vậy chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là thứ gì chứ, dựa vào cái gì mà ngươi đòi biết Bí vệ phủ của chúng ta?

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Tránh ra!

Đổng Kỳ Phi chắn ở trước người của hắn, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Nhìn yêu bài, ngươi lại cản đường của ta, nếu như cố tình gây sự thì đừng trách ta ra tay vô tình, phế bỏ ngươi. Đến khi đó ta sẽ nói với thống lĩnh là chỉ đùa với ngươi, không cẩn thận ra tay quá nặng đó!

- Được rồi được rồi.

Dương Tông Văn vội vàng tiến lên kéo Đổng Kỳ Phi lại.

Hắn đã nhìn ra Đổng Kỳ Phi tiến thoái lưỡng nan, lúc này rất cần một bậc thang để xuống đài.

Sở Ly là người mới của Bí vệ phủ, nhưng cấp bậc của hắn quá cao, địa vị cao cả, Bí vệ phủ có lợi hại đến đâu cũng không thể bắt hắn làm người mới, Đổng Kỳ Phi muốn bắt nạt người mới, hắn đã chọn nhầm người rồi.

Vị Sở Đại tổng quản này quả nhiên danh bất hư truyền, cứng rắn bá đạo, ngang ngược không biết lý lẽ.

Hắn dựa vào thân phận mình mà ngăn chặn Đổng Kỳ Phi, nếu như thực sự muốn thu thập Đổng Kỳ Phi thì bọn họ cũng không có chỗ nào để nói lý. Mà càng quan trọng hơn chính là, võ công của Sở Ly rất mạnh mẽ, Đổng Kỳ Phi

không phải là đối thủ.

Ở Bí vệ phủ, vừa nhìn chức vị cao thấp lại phải xem nắm đấm của ai lớn hơn.

Sở Ly đánh giá Đổng Kỳ Phi vài lần, lắc đầu một cái:

- Ngươi thật là ngu ngốc!

- Ta muốn giết ngươi!

Đổng Kỳ Phi nổi giận gầm lên một tiếng, tránh khỏi Dương Tông Văn nhằm về phía Sở Ly, ánh đao như dải lụa xuất hiện.

- Ầm!

Khi Đổng Kỳ Phi còn cách Sở Ly một thước thì bỗng nhiên bay ngược ra ngoài, nặng nề va vào cửa lớn sơn son thiếp đồng.

Ầm cửa son chấn động, cửa lớn lập tức mở rộng, bên trong tức thì có bốn người trung niên lao ra.

Bọn họ vừa nhìn thấy Đổng Kỳ Phi ngồi ở ngưỡng cửa phun máu, sắc mặt lập tức đại biến, muốn nhằm về phía Sở Ly.

Sở Ly thu hồi nắm tay, đánh giá bốn người này.

Dương Tông Văn vội vàng kêu lên:

- Hiểu lầm! Là chuyện hiểu lầm mà thôi! Mọi người đừng động thủ!

Sở Ly cúi đầu nhìn Đổng Kỳ Phi, lắc đầu nói:

- Người như ngươi mà còn muốn lên mặt? Đầu óc không được, võ công

cũng không được, không biết tự lượng sức mình!

Đổng Kỳ Phi tức giận tới mức đỏ mặt, khóe miệng lại phun ra máu.

Hắn vừa phẫn nộ vừa đau khổ, lục phủ ngũ tạng như có dao cắt, từng đao từng đao cắt lên trên, đau đớn không chịu nổi, hắn phải mạnh mẽ nhẫn nhịn thì mới không rên rỉ ra thành tiếng, họ Sở này quá âm hiểm!

- Ngươi là ai?

Một hán tử trung niên trầm giọng hỏi.

Sở Ly móc ra yêu bài ở trong lòng, lại vứt cho hắn.

- Sở? Sở Ly?

Hán tử trung niên hừ lạnh nói.

Sở Ly ôm quyền:

- Chính là Sở mỗ.

- Rất mạnh, thực sự là rất mạnh!

Hán tử trung niên cười lạnh một tiếng:

- Vừa mới tới đã đánh đập đồng liêu, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Sở Ly nở nụ cười:

- Mấy vị huynh đài trốn ở trong cửa chính cũng đã thấy rõ rồi đó. Nhìn kịch vui nửa ngày, cũng biết ai đúng ai sai, nhưng lại muốn đổi trắng thay đen, trả đũa, chẳng lẽ đây chính là truyền thống của Bí vệ cấm cung hay sao?

Hán tử trung niên cau mày trầm giọng hừ lạnh nói:

- Ngươi có muốn đi gặp thống lĩnh hay không?

Bọn họ đã tu luyện qua công pháp nặc tức, cao thủ tầm thường, cho dù bọn họ đến gần thì cũng không thể phát hiện ra được. Sở Ly có thể cảm nhận được đám người bọn họ ở sau cửa, như vậy võ công của hắn đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

- Đang muốn đi.

Sở Ly híp mắt cười nói:

- Chư vị, xin nhường đường một chút, ta muốn đi vào.

- Đi theo ta.

Hán tử trung niên nói.

Sở Ly ôm quyền:

- Làm phiền rồi.

Hán tử trung niên trầm giọng nói:

- Ta họ Chu, Chu Lương.

Hắn nói xong rồi vung vung tay.

Mọi người cửa lớn mở ra, hắn mang theo Sở Ly tiến vào phủ.

- Cũng đừng trách mọi người làm khó dễ ngươi.

Chu Lương trầm mặt nói:

- Thực sự là An vương phủ các ngươi làm rất quá đáng, huynh đệ của chúng ta lại bị các ngươi mạnh mẽ giết, thực sự tức giận cho nên mới làm

vậy!

Sở Ly gật đầu:

- Đây là chuyện đương nhiên.

Chu Lương lắc đầu một cái rồi than thở:

- Đây là một món nợ hồ đồ, Tôn Nghĩa Đức quả thực càn rỡ như vậy sao?

- Chu huynh không tin sao?

Sở Ly bật cười:

- Lẽ nào Chu huynh không biết đạo đức của những đồng liêu này của ngươi khi ra bên ngoài sao?

- Mọi người đều kiêu ngạo một chút, khó tránh khỏi.

Chu Lương cau mày nói:

- Nhưng chúng ta trung thành tuyệt đối đối với hoàng thượng, tuyệt không hai lòng!

Sở Ly nói:

- Trung thành tuyệt đối đối với hoàng thượng thì có thể tùy ý làm bậy sao?

Chu Lương bất mãn trừng mắt nhìn hắn:

- Xem ra ngươi rất bất mãn đối với Bí vệ chúng ta nhỉ?

- Người thỏa mãn Bí vệ cấm cung các ngươi có mấy người cơ chứ?

Sở Ly bật cười:

- Khắp thiên hạ sợ rằng cũng chỉ có hoàng thượng, hơn nữa cũng chưa chắc hoàng thượng đã hoàn toàn thoả mãn, bằng không cũng sẽ không nhân nhượng cho yên chuyện!

Sắc mặt của Chu Lương âm trầm lại, nói:

- Sở Ly, ngươi phải hiểu, nơi này không phải là An vương phủ!

Sở Ly cười nói:

- Ta chỉ biết là, nơi này vẫn là thiên hạ của Đại Quý!

-... Hừ, rất tốt, sau khi nhìn thấy thống lĩnh mà ngươi còn như vậy thì ta mới khâm phục dũng khí của ngươi!

Chu Lương cười lạnh một tiếng:

- Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, tính khí của thống lĩnh không tốt giống ta đâu!

- Đa tạ Chu huynh nhắc nhở!

Sở Ly nói.

- Hừ!

Chu Lương chẳng muốn nói chuyện với hắn nữa mà sải bước đi vào trong, trực tiếp đi đến phòng khách, đứng ở bên ngoài hiên đã cất giọng nói:

- Thống lĩnh, Sở Ly đã đến!

- Vào đi!

Bên trong truyền ra một đạo thanh âm bình thản.

Chu Lương duỗi duỗi tay, ra hiệu cho Sở Ly đi vào.

Sở Ly đã sớm nhìn thấy tình hình trong phòng từ bên trong Đại Viên Kính Trí.

Hắn chậm rãi đi vào phòng khách, ôm quyền hành lễ:

- Xin chào Thống lĩnh, Phó Thống lĩnh.

Bên trên ghế thái sư có một lão giả khôi ngô đang ngồi, tướng mạo nho nhã phiêu dật, chẳng khác nào một vị tiên sinh dạy học, rất khó để tưởng tượng ra được là hắn chưởng quản Bí vệ cấm cung làm cho người ta nghe qua lập tức biến sắc.

Dưới tay hắn có một hán tử trung niên đang ngồi, khuôn mặt đen giống như là sắt vậy, không lộ vẻ gì, hai mắt cũng rất âm u, người bị hắn liếc mắt nhìn sẽ cảm thấy cả người không dễ chịu, đây là Phó Thống lĩnh Hứa Hoàn Đức.

- Ha ha, Sở Ly.

Thống lĩnh Bí vệ Phó Mộng Sơn cười híp mắt nói:

- Tuấn kiệt như tiểu tử ngươi tiến vào Bí vệ phủ của ta, thật là chuyện may mắn của Bí vệ phủ ta!

- Thống lĩnh quá khen rồi.

Sở Ly ôm quyền.

- Vừa tới đã đánh người, đủ uy phong!

Sắc mặt của Hứa Hoàn Đức rất âm trầm, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ muốn ra oai phủ đầu chúng ta hay sao?

Sở Ly ôm quyền:

- Phó Thống lĩnh, tại hạ không dám.

- Không dám thì cũng đã làm rồi!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Ngươi cho rằng võ công của ngươi mạnh thì muốn làm gì thì có thể làm, đánh tất cả Bí vệ của Bí vệ phủ hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Điều Động

Sở Ly nghiêm mặt nói:

- Phó Thống lĩnh, nếu như ta không động thủ, chẳng lẽ còn phải ngoan ngoãn ở bên kia đứng cửa, không thể tới bái kiến hai vị thống lĩnh hay sao? Mong rằng Phó Thống lĩnh thứ lỗi, tại hạ thực sự không làm được chuyện nuốt giận vào bụng như vậy!

- Hừ, nuốt giận vào bụng!

Hứa Hoàn Đức cười gằn.

- Làm Bí vệ là lực lượng dưới tay của hoàng thượng, hoàng thượng đã nói rồi, chỉ là kiêm chức mà thôi, có điều như vậy cũng là có thêm một tầng thân phận mới nha.

Sở Ly lắc đầu thở dài một hơi:

- Trong Vương phủ có một đống lớn việc vặt, ta thực sự không rảnh để quan tâm chuyện khác. Hôm nay đến Bí vệ phủ chỉ là bái kiến hai vị thống lĩnh mà thôi.

Hai người vừa nghe khẩu khí này, trong lòng càng ngày càng tức giận, khẩu khí của tên này thật là lớn!

- Theo như ngươi nói, như vậy hoàng thượng để ngươi tiến vào Bí vệ phủ là không cho ngươi làm việc hay sao?

Phó Mộng Sơn rất hòa ái cười nói:

- Nhân số của Bí vệ phủ có hạn, không có một người nào không có phận sự cả!

Sở Ly nói:

- Vậy thì hết cách rồi, vậy thì ta định đi gặp Hoàng thượng xin nghỉ phần điều động này thôi.

- Khẩu khí thật là lớn!

Hứa Hoàn Đức cắn răng cười gằn, ánh mắt lạnh lùng liếc xéo hắn:

- Ngươi cho rằng Bí vệ phủ là Vương phủ của ngươi, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Ồ? Chẳng lẽ còn không đi được sao?

- Một ngày là Bí vệ, cả đời sẽ là Bí vệ!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Thân là Bí vệ sẽ biết quá nhiều chuyện, việc quan hệ tới sự ổn định của triều đình, tuyệt đối không cho phép đi ra, trừ phi ngươi chết!

Sở Ly cười nói:

- Hiện giờ ta không biết gì cả, như vậy có thể lui ra chứ?

- Chậm rồi!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Bắt đầu từ khi một chân của ngươi bước vào Bí vệ phủ, ngươi đã nhất định là người của Bí vệ phủ rồi!

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Ta nghĩ, hoàng thượng sẽ cho phép ta nghỉ!

- Vậy ngươi cứ thử một chút mà xem!

Hứa Hoàn Đức cười lạnh nói:

- Nếu như ngươi có thể từ tầng thân phận Bí vệ này ta sẽ dập đầu ba cái với ngươi!

- Ta không dám nhận!

Sở Ly xua tay:

- Ta không chịu nổi đại lễ của Hứa thống lĩnh!

Hứa Hoàn Đức cắn răng cười gằn:

- Nếu như ngươi không từ được thì sao?

- Ha ha...

Phó Mộng Sơn vung vung tay cười nói:

- Được rồi được rồi, lão Hứa, đừng có như vậy!

Hắn đứng dậy rời khỏi ghế Thái sư, đi tới gần Sở Ly, mỉm cười nhìn hắn:

- Yên tâm đi, tiểu Sở, ta biết ngươi ở trong Vương phủ, bên An vương quả thật có không ít chuyện, bên này sẽ không đưa cho ngươi quá nhiều chuyện để làm đâu.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì đa tạ thống lĩnh!

Sở Ly mỉm cười:

- Thống lĩnh, ta nói trước một tiếng, lần trước phát hiện ra đệ tử Quang Minh Thánh giáo chỉ do trùng hợp, cũng không phải là tại hạ có bản lĩnh gì. Mà là đột nhiên cảm giác thấy hắn có chút khả nghi mà thôi.

- Ồ, ngươi có thể cảm thấy hắn khả nghi, đây chính là bản lĩnh.

Phó Mộng Sơn cười ha hả nói:

- Nhiều người như vậy, tại sao không có ai phát hiện ra hắn khả nghi mà chỉ có tiểu Sở ngươi phát hiện ra cơ chứ? Đây chính là thiên phú!

Cảm thấy có một chút khả nghi thì đã dám tìm Bảo thân vương? Đang lừa gạt trẻ nhỏ hay sao?

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Thống lĩnh quá khen.

Phó Mộng Sơn nói:

- Như vậy đi, ta không sắp xếp ngươi làm chuyện khác, chỉ phụ trách Quang Minh Thánh giáo, tra xét xem bên trong Thần Đô có đệ tử của Quang Minh Thánh giáo hay không.

Sở Ly lập tức nở nụ cười.

Phó Mộng Sơn cũng không ngốc, lập tức híp mắt cười nhìn hắn:

- Tiểu Sở cảm thấy không thích hợp hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức nói:

- Thống lĩnh, chuyện trọng đại như thế lại giao cho hắn sao? Ta thấy vẫn nên thận trọng một ít cho thỏa đáng.

- Tiểu Sở, ngươi nghĩ sao?

Phó Mộng Sơn cười nói.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh nói rất đúng, vẫn nên thận trọng cho thỏa đáng, một là trong Vương phủ có quá nhiều chuyện, ta thiếu phương pháp phân thân, còn nữa, lần kia là may mắn, không phải mỗi một lần đều có vận may như thế.

- Không, không không.

Phó Mộng Sơn vung vung tay, cười nói:

- Ta tin tưởng không phải là tiểu Sở ngươi may mắn, mà là bản lĩnh chân chính.

Sở Ly cười nói:

- Được Thống lĩnh coi trọng, ta vô cùng cảm kích, chỉ sợ lực của ta có hạn, làm lỡ chuyện lớn làm cho thống lĩnh bị hoàng thượng bất mãn, như vậy sẽ là tội lỗi rất lớn!

- Tiểu Sở, như vậy đi.

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Dù sao ngươi cũng mới vừa vào phủ, yêu cầu không thể nghiêm được như vậy, chỉ cần ngươi lại bắt được một đệ tử Quang Minh Thánh giáo, như

vậy ngươi sẽ có thể tùy ý làm việc, trong năm nay sẽ không giao chuyện cho ngươi làm nữa, ngươi thấy sao?

- Thống lĩnh đối với hắn đủ tốt đấy!

Hứa Hoàn Đức cười lạnh nói:

- Một năm chỉ có một nhiệm vụ, lại còn dễ dàng như vậy.

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh, lẽ nào mỗi một Bí vệ đều có con số nhiệm vụ nhất định hay sao?

- Quả thực là không có.

Phó Mộng Sơn nói:

- Chỉ cần không quá rảnh rỗi là được rồi, nhân thủ của Bí vệ phủ chúng ta vẫn rất khan hiếm, không đủ dùng.

- Nếu như chuyện nhỏ này mà ngươi còn không làm được thì cũng không cần ngươi xin Hoàng thượng nghỉ, chúng ta sẽ trực tiếp giúp ngươi nói với hoàng thượng!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Để hoàng thượng trực tiếp điều ngươi ra khỏi An vương phủ!

Sở Ly cười cười:

- Đã như vậy, vậy ta chỉ có thể thử vận may một lần mà thôi.

- Như vậy đi.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn nói:

- Yêu tiên hàng đầu chính là bài trừ đệ tử của Quang Minh Thánh giáo trong Vương phủ, các đại Vương phủ đều muốn tra xét một lần, Vương phủ không có, lại tra từ quan to trong triều tra lên.

Sở Ly nói:

- Được.

Phó Mộng Sơn lại nói:

- Người có thể cho ngươi không nhiều, hai người được chứ?

- Hai người...

Sở Ly suy nghĩ một chút, rất bất đắc dĩ nói:

- Hai người thì hai người!

- Ha ha...

Phó Mộng Sơn vỗ vỗ bả vai hắn, khen ngợi nói:

- Thoải mái, tiểu Sở ngươi làm việc rất hợp khẩu vị của ta, như vậy là tốt nhất, vậy ngươi có thể tùy ý chọn hai người, đương nhiên là người không có chuyện gì trên người.

- Vậy thì là hai người canh cửa kia đi.

Sở Ly nói.

- Ngươi nha...

Phó Mộng Sơn chỉ chỉ vào hắn, lắc đầu bật cười:

- Vẫn là tâm tính của người trẻ tuổi... Hai người bọn họ là người mới vào phủ, kinh nghiệm ít, tính tình còn không tốt, rất dễ kích động làm chuyện xấu.

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Ta cũng nói sớm với ngươi một tiếng, Bí vệ phủ nghiêm cấm tự giết lẫn nhau, nếu làm trái giết không tha!

- Ta còn không đến mức giết bọn họ.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh yên tâm, ta sẽ thay Bí vệ phủ rèn giũa tính cách của bọn họ một chút.

- Được, vậy thì làm phiền ngươi rồi.

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Ta sẽ giao hai người bọn họ vào tay ngươi, có thể đánh bóng, nhưng không được để cho xảy ra chuyện gì, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì ta sẽ hỏi tội ngươi!

Sở Ly ôm quyền.

- Chu Lương!

Phó Mộng Sơn cất giọng nói.

- Vâng, thống lĩnh!

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Chu Lương.

http://tieulun.hopto.org

- Ra gọi hai người thủ vệ vào đây.

Phó Mộng Sơn nói.

- Vâng.

Chu Lương đáp một tiếng, tiếng bước chân đi xa.

Phó Mộng Sơn lại nói:

- Bí vệ phủ chúng ta thực hành quân chế, đội trưởng, ngũ trưởng, thập trưởng, Bách phu trưởng, Phó Thống lĩnh Thống lĩnh, tuy rằng cấp bậc của ngươi cao, thế nhưng dù sao cũng mới vừa vào phủ, cho nên bắt đầu từ đội trưởng làm lên đi.

- Đa tạ thống lĩnh.

Sở Ly nói.

Rất nhanh hai người kia đã theo Chu Lương tiến vào phòng khách.

- Xin chào Thống lĩnh, Phó Thống lĩnh!

Hai người cung kính hành lễ.

Phó Mộng Sơn ngồi vào bên trên ghế thái sư, trầm giọng nói:

- Dương Tông Văn, Đổng Kỳ Phi, bắt đầu từ hôm nay các ngươi sẽ thuộc về đội của Sở Ly.

- Cái gì?

Đổng Kỳ Phi thất thanh kêu lên.

Vẻ mặt của Dương Tông Văn cũng rất kinh ngạc, nhìn Phó Mộng Sơn, lại

nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly trầm mặt, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đổng Kỳ Phi vội hỏi:

- Thống lĩnh, không phải ta thuộc đội của Trương đội trưởng sao?

- Ngày hôm nay bắt đầu được điều đến làm thủ hạ của Sở Ly.

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Sở đội trưởng của các ngươi là thanh niên tuấn kiệt nổi danh Thần Đô, các ngươi đi theo hắn, cơ hội lập công cũng sẽ không ít!

- Thống lĩnh!

Đổng Kỳ Phi vội vàng kêu lên.

- Được rồi!

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Quyết định như thế đi!

Sở Ly trầm mặt nhìn về phía Đổng Kỳ Phi:

- Được điều đến làm thủ hạ của ta, có phải là khuất nhục hay không?

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiểu Đổng, tiểu Dương, các ngươi biết quy củ của Bí vệ phủ chúng ta rồi đó, điều phủ vệ như điều quân, nếu các ngươi vô cớ không tuân lệnh thì chớ trách phủ quy vô tình!

http://tieulun.hopto.org

- Vâng!

Hai người lập tức ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Động Thủ

Vẻ mặt của Đổng Kỳ Phi rất không tình nguyện, nhưng Thống lĩnh và Phó Thống lĩnh đều gật đầu, hắn thân là một người mới, chỉ có thể đàng hoàng nghe lệnh mà thôi.

Lục phủ ngũ tạng của hắn vẫn còn đau, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Sở Ly, trong lòng âm thầm kêu khổ, mắng to mình xui xẻo, sau này sẽ không có ngày tốt lành gì nữa rồi!

Dương Tông Văn liếc mắt nhìn Đổng Kỳ Phi, âm thầm kêu khổ, thực sự là báo ứng đến quá nhanh rồi đó!

- Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, chúng ta cáo từ!

Sở Ly ôm quyền.

Phó Mộng Sơn nói:

- Chu Lương, ngươi đi thu xếp một chút giúp tiểu Sở, tìm tiểu viện, chiếu theo tiêu chuẩn tốt nhất mà làm!

- Vâng, thống lĩnh!

Chu Lương trầm giọng đáp lại.

Bốn người đi ra khỏi phòng khách.

Chu Lương dẫn đường ở phía trước, quay đầu đánh giá Sở Ly một chút.

Sở Ly cười cợt:

- Chu huynh có lời gì muốn nói sao?

- Không nghĩ tới Thống lĩnh coi trọng đối với ngươi như vậy.

Chu Lương hừ lạnh một tiếng nói:

- Có điều ngươi phải cẩn thận một chút, ta có lòng tốt khuyên ngươi một câu.

Sở Ly nói:

- Nguyện rửa tai lắng nghe.

- Tính khí của thống lĩnh không tốt như ngươi thấy đâu.

Chu Lương Lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ, thống lĩnh rất là hòa khí, nhưng nếu như ngươi không làm được, khi xử phạt cũng sẽ không nương tay chút nào đâu!

Sở Ly cười nói:

- Không làm xong, Thống lĩnh sẽ xử trí ta như thế nào chứ?

- Trực tiếp phái ngươi tới một nơi rất xa.

Chu Lương nói:

- Hoặc là giữ ở trong phủ làm một ít việc vặt, nói chung có rất nhiều biện pháp.

- Ở trong phủ làm việc vặt không tốt hay sao?

Sở Ly cười liếc hắn một cái:

- Như Chu huynh sao?

- Đây là trừng phạt!

Chu Lương Hừ lạnh nói:

- Ta bởi vì làm chút chuyện vì lẽ đó phải ở lại trong phủ nửa năm, bằng không, ta đã sớm đi ra ngoài làm nhiệm vụ rồi!

- Nhiệm vụ có ích lợi gì không?

Sở Ly nói.

Chu Lương Nói:

- Chúng ta dùng quân chế, có quân công, đạt được quân công, thì cái gì cũng có!

- Quân công...

Sở Ly trầm ngâm.

- Có quân công có thể thăng chức, thăng chức mới có thể có được đan dược và bí kíp càng tốt hơn, thậm chí có cơ hội đi Bí khố chọn một ít đồ vật kỳ dị.

Hai mắt của Chu Lương tỏa sáng:

- Nói chung quân công là thứ quý giá nhất!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Loại phương pháp khích lệ này cũng không tính là ngạc nhiên, đẳng cấp

sâm nghiêm.

Chu Lương mang theo bọn họ đi tới một gian tiểu viện, chỉ chỉ vào tiển viện có chút rách nát:

- Chính là chỗ này, nơi này có chút rách nát, nhưng hơn ở chỗ thanh tĩnh.

Sở Ly cười nói:

- Một tiểu đội có đãi ngộ như vậy sao?

Toà nhà này rất lớn, tổng cộng có năm cửa, rất nhiều gian nhà, có thể để cho rất nhiều người trú ngụ.

Vốn Sở Ly cho là mình sẽ phải dùng chung phòng với ngươi khác, thế nhưng không nghĩ tới lại trực tiếp được phân một tòa tiểu viện, đây chính là đãi ngộ rất lớn.

- Thống lĩnh đã tự mình phân phó rồi.

Chu Lương nói:

- Ngươi có hài lòng hay không?

Sở Ly cười nói:

- Tiểu viện này không tệ.

Chu Lương nói:

- Có cái gì không hiểu thì cứ hỏi, kỳ thực cũng không có gì hỏi cả, thống lĩnh đã giao việc cho ngươi, cứ làm việc là được.

Sở Ly gật gù, quét mắt nhìn Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn một chút:

- Trước tiên quét tước tiểu viện này đi, ngày hôm nay sẽ làm những chuyện này, ngày mai ta sẽ tới nữa.

Hắn dứt lời trực tiếp rời khỏi Bí vệ phủ.

Chu Lương và Đổng Kỳ Phi, Dương Tông Văn nhìn nhau, không nghĩ tới Sở Ly nói đi là đi.

Sở Ly từ trong Bí vệ phủ đi ra, dọc theo phố lớn tùy ý đi dạo, hai tay chắp ra sau lưng, áo bào trắng phiêu dật.

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, Thống lĩnh và Phó Thống lĩnh của Bí vệ phủ cũng không có sát ý đối với mình, chuyện này rất không phù hợp với dự đoán trước đó của hắn.

Tiêu Thi giết hai Bí vệ cấm cung, theo lý mà nói, chắc chắn hai thống lĩnh này sẽ không cho mình sắc mặt gì tốt, thậm chí còn chuẩn bị các loại độc kế, muốn âm hắn một hồi, vãn hồi mặt mũi đã bị mất.

Kết quả lại rất ngoài ý muốn, bọn họ không chỉ không có sát ý, trái lại còn mong chờ mình có thể tra ra được mấy đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Bí vệ phủ căm hận tới cực điểm đối với Quang Minh Thánh giáo, Quang Minh Thánh giáo trước sau đã giết mười mấy Bí vệ cấm cung.

Vì thăm dò Quang Minh Thánh giáo, trước sau đã có mười mấy Bí vệ bái vào Quang Minh Thánh giáo.

Nhưng Quang Minh Thánh giáo lại có biện pháp phân biệt ra bọn họ, mười sáu Bí vệ không một ai may mắn thoát khỏi, trước sau đều chết. Vì lẽ đó Bí vệ phủ hận thấu xương đối với Quang Minh Thánh giáo, coi là đại thù sinh tử.

http://tieulun.hopto.org

Thống lĩnh Phó Mộng Sơn của Bí vệ phủ hòa khí đối với mình như vậy chính là vì muốn bắt được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Phó Mộng Sơn nói, chỉ cần bắt được một người, như vậy năm nay Sở Ly có thể nghỉ ngơi, không cần quản sự vụ của Bí vệ phủ nữa, câu này là lừa người.

Phó Mộng Sơn muốn nhìn một chút xem bản lĩnh thật sự của Sở Ly ra sao, có phải là thực sự có thể tóm lại đệ tử của Quang Minh Thánh giáo hay không.

Một khi hắn thật sự có bản lĩnh như vậy, như vậy bất kể là dùng thủ đoạn gì, nhất định sẽ làm cho hắn ra tay, tìm ra tất cả đệ tử của Quang Minh Thánh giáo trong Thần Đô, đưa từng người tới thế giới cực lạc.

Sở Ly có chút do dự, rốt cuộc có nên làm hết sức hay không, chém tận giết tuyệt đối với đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Đệ tử của Quang Minh Thánh giáo đến Thần Đô tuyệt không có ý tốt, lòng mang ý đồ xấu, giết cũng không oan.

Vốn Sở Ly không muốn ra mặt, đệ tử của Quang Minh Thánh giáo mỗi người đều là người điên, một khi chọc vào thì sẽ chính là phiền toái lớn dù có rũ bỏ như thế nào cũng không rũ được, hắn muốn để cho Bí vệ phủ tự mình xử lý.

Bây giờ xem ra, mình đã nghĩ quá lạc quan, Bí vệ phủ căn bản không có cách nào tìm ra được những đệ tử Quang Minh Thánh giáo này, đã bó tay hết cách.

Vì lẽ đó hai tên Thống lĩnh này mới đặt tất cả chủ ý lên trên người hắn, ngóng trông hắn thực sự có bản lĩnh tìm ra được đệ tử Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly đang do dự, đệ tử Quang Minh Thánh giáo nên diệt, nhưng nên động thủ vào lúc nào, chuyện này hắn phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Hiện giờ căn cơ của mình chưa ổn, một khi chọc giận Quang Minh Thánh giáo, khiến cho bọn họ điên cuồng trả thù, như vậy mình có thể ứng phó được hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng không nắm chắc.

Hắn lập tức cần tích trữ lực lượng, chờ tới lúc có thể tự vệ thì mới có thể đối phó được với Quang Minh Thánh giáo, hiện tại đã động thủ, hơi sớm, sẽ liên lụy tới mọi người bên người hắn rơi vào hung hiểm.

Hắn mang theo tâm trạng trở lại Vương phủ, từ bên trong Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy Tưởng Hòe.

Tưởng Hòe mặc y sam màu xanh, vẻ mặt phong sương ngồi ở trong tiểu viện của hắn, sắc mặt nôn nóng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía cửa.

Tuyết Lăng đang quạt bếp lò, khói trắng bốc lên.

Sở Ly lóe lên, xuất hiện ở cửa tiểu viện, đẩy cửa đi vào.

Tưởng Hòe đứng lên đến ôm quyền nói:

- Tổng quản!

Sở Ly vung vung tay, xem sắc mặt của hắn nghiêm túc đã biết không phải là tin tức tốt gì:

- Ngồi xuống rồi nói... xảy ra chuyện gì?

Tưởng Hòe và Sở Ly ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, Tuyết Lăng đưa chén trà lên, đứng ở phía sau của Sở Ly.

- Tổng quản, tin tức xấu.

Khuôn mặt anh tuấn của Tưởng Hòe tràn ngập vẻ mù mịt, trầm giọng nói:

- Trong phủ chúng ta bị mất sáu hộ vệ, đều tập trung ở trong ba ngày nay!

Sở Ly nói:

- Người đã được cứu về chưa?

Tưởng Hòe chậm rãi lắc đầu.

Mày kiếm của Sở Ly nhăn lại:

- Không phải mang theo Kỳ Nguyên đan sao?

- Kỳ Nguyên đan bị cướp.

Tưởng Hòe trầm giọng nói.

- Bị cướp...

Sắc mặt của Sở Ly âm trầm lại:

- Xem ra là không chết không thôi!

Kỳ Nguyên đan cũng không phải là vạn năng, nếu như thực lực của đối thủ quá mạnh, các hộ vệ của phủ Quốc Công thi triển bí thuật cũng trốn không thoát được. Mà Kỳ Nguyên đan bị người ta cướp đi, thậm chí phục dụng Kỳ Nguyên đan cũng vô dụng, người ta có thể giết thêm một lần, triệt để chấm dứt tính mạng của hộ vệ phủ Quốc Công.

Tưởng Hòe nói:

- Đại công tử đã hạ lệnh, toàn bộ tất cả hộ vệ rút về phủ Quốc Công,

không ra ngoài nữa.

- Người chết chính là cao thủ Tiên Thiên sao?

Sở Ly cau mày.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên không dễ giết như vậy.

Tưởng Hòe nói:

- Ba Tiên Thiên, ba Hậu Thiên.

Tuyết Lăng thấp giọng nói:

- Công tử, tất cả hộ vệ đều rút về phủ Quốc Công, như vậy không phải đã biến thành người mù, cái gì cũng không biết sao hay sao?

Động tác này quá đả thương sĩ khí, quá mềm yếu, sẽ làm tổn thất uy nghiêm của phủ Quốc Công rất lớn, theo lý thuyết, cho dù chết nhiều hộ vệ hơn nữa thì cũng không thể đi bước đi này được.

Sở Ly lắc đầu:

- Đại công tử có manh mối gì sao?

Tưởng Hòe thở dài:

- Đại công tử suy đoán, có khả năng những người này là triều đình hạ thủ, rất khả năng là Bí vệ cấm cung làm ra chuyện này.

- Bí vệ cấm cung?

Sở Ly đăm chiêu gật gù, lại lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Lại Tiến Vào

Hắn biết, chuyện này cũng không phải là do Bí vệ cấm cung gây nên.

Hắn không nhìn thấy tin tức này từ trong đầu của hai vị Thống lĩnh kia.

Một khi bọn họ thực sự làm, khi đối diện với mình thì nhất định sẽ nghĩ tới những việc này, trong đầu của bọn họ không có một chút dấu vết gì về chuyện này, như vậy đã chứng minh hai người cũng không biết chuyện này.

Nhưng tuy rằng không phải bọn họ gây nên, nhưng có thể ra tay từ trong Bí vệ cấm cung.

Bí vệ cấm cung tai mắt linh hoạt, không hắn là không biết tin tức gì cả, mình qua bên kia nhìn một chút, thử tìm xem có chút manh mối gì không.

Thần thông Thông Thiên triệt địa quảng đại, nhưng cũng không phải là không gì không làm được, một khi người chết rồi, nội lực tan hết, không có cách nào bằng vào thứ này tìm được đối phương, trừ phi trên người giữ lại máu hoặc là tóc của đối phương.

- Thi thể của bọn họ đâu?

Sở Ly hỏi:

- Trên người có thể giữ lại máu của hung thủ hay không?

Tưởng Hòe lắc đầu:

- Hắn là cao thủ Thiên Ngoại thiên, bọn họ hầu như không thể phản kháng được, chết ở dưới đao kiếm, đám người Quế tiền bối đã nhìn qua, không có đầu mối gì.

Tuyết Lăng cũng nhíu mày:

- Chuyện này phiền phức rồi.

Nàng biết thần thông Thông Thiên triệt địa của Sở Ly cần máu của đối phương làm vật dẫn, không có những thứ này, thần thông Thông Thiên triệt địa dù có mạnh hơn thì cũng vô dụng.

Tưởng Hòe nói:

- Đại công tử nói, hiện giờ người không lo được những thứ khác, không tổn thất hộ vệ bên trong phủ là chuyện quan trọng nhất. Còn nói uy nghiêm của phủ Quốc Công không cần lấy mạng của các hộ vệ để giữ gìn!

Sở Ly cầm lấy chén trà, khẽ nhấp một cái.

Chuyện này rất là phù hợp với tính tình của Tiêu Thiết Ưng, lấy tính mạng của hộ vệ làm gốc.

Tuyết Lăng nói:

- Như vậy cũng không thể làm rùa rụt cổ không ra chứ? Phủ Quốc Công sẽ trở thành cái gì đây?

Tưởng Hòe lắc đầu than thở:

- Nếu như hộ vệ lại chết tiếp, như vậy sẽ càng diệt uy phong của phủ Quốc Công... Đại công tử đã nói như vậy.

Sở Ly nói:

- Đại công tử có đầu mối gì không?

- Mấy vị cao thủ Thiên Ngoại thiên đã ra ngoài phủ để điều tra.

Tưởng Hòe nói:

- Lúc ta tới đây không có đầu mối gì có tác dụng cả. Võ công của những người này rất tạp, đều có tu vi Thiên Ngoại thiên, đối phó với Tiên Thiên và Hậu Thiên quá dễ dàng, bọn họ dám trắng trợn không kiêng dè như thế, e rằng không phải là tông phái võ lâm.

Dựa theo ước định mà thành quy củ, cao thủ Thiên Ngoại thiên sẽ không dễ dàng đối phó với cao thủ Tiên Thiên và Hậu Thiên, trừ phi có đại thù, hoặc là có lý do bất đắc dĩ. Đây là một điểm mấu chốt, không tới bước ngoặt sinh tử sẽ không chạm vào nó.

Đặc biệt là đối với tông phái võ lâm mà nói, phái cao thủ Thiên Ngoại thiên ra giết cao thủ Tiên Thiên và Hậu Thiên của một phái khác thì nhất định phái đó sẽ trả thù lại. Giết tới giết lui, sợ là sẽ chỉ còn lại cao thủ Thiên Ngoại thiên, tông phái cũng sẽ xong đời.

Dưới tình huống song phương kiêng dè lẫn nhau cho nên tất cả đều không chạm vào điểm mấu chốt này.

- Đại công tử cảm thấy là triều đình làm ra chuyện này hay sao?

Sở Ly nói:

- Bí vệ cấm cung?

Tưởng Hòe nói:

- Đại công tử cảm thấy rất có khả năng là Bí vệ cấm cung, hoặc là, có phải là thế lực ngoại vực hay không?

- Ài...

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Như vậy đi, trước tiên ngươi đừng trở về, cứ ở lại Vương phủ trước, bên này sẽ an toàn hơn một ít, ta sẽ đi nói với Đại công tử một tiếng.

- Được.

Tưởng Hòe ôm quyền một cái.

Sở Ly uống chén trà một hơi cạn sạch, sau khi thả xuống mới đứng dậy:

- Tuyết Lăng, ngươi thu xếp cho Tưởng huynh một chút.

- Vâng, công tử.

Tuyết Lăng đáp:

- Công tử muốn đi đâu?

- Bí vệ phủ.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Ta phải hỏi một câu ngay mặt bọn họ, rốt cuộc có phải là bọn hắn đã hạ thủ hay không!

- Công tử cẩn thận.

Tuyết Lăng nói.

Sở Ly cười vung vung tay, nhìn Tưởng Hòe ôm quyền một cái, ra khỏi tiểu viện.

http://tieulun.hopto.org

- Bí vệ phủ?

Tưởng Hòe nhìn về phía Tuyết Lăng.

Tuyết Lăng lại rót một chén trà cho hắn, nói:

- Bây giờ công tử đã trở thành Bí vệ cấm cung, hoàng thượng tự mình ban xuống thân phận này, vừa nãy người vừa mới từ Bí vệ phủ trở về đó.

- Sao?

Tưởng Hòe kinh ngạc.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra được, rất khó liên lạc giữa Sở Ly và Bí vệ cấm cung được với nhau, hai thân phận khác biệt quá to lớn.

Tuyết Lăng nói một lần chuyện đã xảy ra cho hắn nghe.

Tưởng Hòe liên tục thán phục, có thể nghĩ được lúc đó sẽ kinh tâm động phách thế nào, giết Bí vệ cấm cung. Vừa suy nghĩ một chút hắn đã cảm thấy khó có thể tin, lá gan của Nhị tiểu thư cũng quá lớn rồi đó.

…

Sở Ly tiến vào Bí vệ phủ, hai người gác cổng bên ngoài vẫn là Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn.

Sở Ly dừng ở trước cửa phủ cau mày nhìn hai người.

Đổng Kỳ Phi đứng không nhúc nhích, giống như một vị pho tượng vậy.

Dương Tông Văn ôm quyền hành lễ.

Sở Ly cau mày nói:

- Sao các ngươi còn phải gác cổng vậy?

Dương Tông Văn nói:

- Chu thập trưởng nói, chúng ta cũng không chuyện gì, cho nên trước tiên cứ ở chỗ này trông coi, ngày mai lại tìm người tới đây thay.

- Không phải ta bảo các ngươi quét dọn tiểu viện sao?

Sở Ly nói.

Dương Tông Văn nói:

- Chu thập trưởng đã phái mấy nha hoàn qua đó quét tước, không cần chúng ta động thủ.

Lúc này Sở Ly mới gật gù, nói:

- Lên tinh thần đi, đừng có lười biếng!

- Vâng.

Dương Tông Văn vội vã đáp lại.

Sở Ly quay đầu đánh giá Đổng Kỳ Phi, Đổng Kỳ Phi nghiêm mặt không nhúc nhích, mắt nhìn về phía trước.

Sở Ly hừ một tiếng:

- Đổng Kỳ Phi ngươi đi gặp Thành vương, nói với hắn, ngày mai chúng ta sẽ đi qua đó tra xét người trong phủ bọn họ một chút, bảo hắn đừng để lộ tin tức!

-... Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Đổng Kỳ Phi chần chờ một chút, lại trầm giọng nói.

Sở Ly nói:

- Nếu như ngay cả chuyện này mà cũng làm không xong, ngươi cứ đàng hoàng làm người gác cổng đi!

- Phải!

Đổng Kỳ Phi dùng sức đáp.

Sở Ly lắc đầu một cái rồi tiến vào phủ.

Dương Tông Văn rất đồng tình nhìn về phía Đổng Kỳ Phi.

Đổng Kỳ Phi bất mãn trợn mắt lên:

- Nhìn cái gì vậy!

- Ài...

Dương Tông Văn lắc đầu nói:

- Lão Đổng, ngươi ấy... mềm đi một chút, Trương đội trưởng nói chuyện thì ngươi lập tức nghe, lúc này ngươi đã biết lợi hại chưa?

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói:

- Trương đội trưởng sẽ không chịu để yên đâu!

- Ngươi thực sự không hiểu rõ sao?

Dương Tông Văn không ngừng lắc đầu, cảm thấy Đổng Kỳ Phi thực sự là ngốc nghếch, có sức lực mà ngu ngốc. Hắn thực sự không đành lòng nhìn hắn đi lên trên con đường đen tối như thế:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút mà xem, Trương đội trưởng tính là gì cơ chứ, mà thống lĩnh đã từng cười qua đối với Trương đội trưởng chưa?

- Ta thấy chỉ nể mặt thân phận của hắn mà thôi.

Đổng Kỳ Phi rất không phục nói:

- Nếu như không có thân phận Đại tổng quản, thống lĩnh sẽ không cho hắn sắc mặt gì tốt cả!

- Chuyện này không phải là ngươi không hiểu rõ!

Dương Tông Văn than thở:

- Sở đội trưởng của chúng ta không phải là người mà Trương đội trưởng có thể so sánh được, đối phó với Sở đội trưởng không có một điểm chỗ tốt nào cả, ngươi cứ chờ xem đi, sớm muộn gì Trương đội trưởng cũng sẽ xui xẻo, hắn không đấu lại được Sở đội trưởng đâu!

- Hừ, ta thấy không hẳn.

Đổng Kỳ Phi bĩu môi:

- Trương đội trưởng đã vào phủ được bao nhiêu năm, họ Sở kia mới bao lâu chứ?

- Trương đội trưởng vào phủ nhiều năm mà vẫn chỉ là một đội trưởng, mà Sở đội trưởng thì sao?

Lời nói của Dương Tông Văn ý vị sâu xa:

- Vì lẽ đó, đừng có làm loạn, tránh tìm phiền toái cho mình!

- Ta không nghĩ nhiều như vậy, ai tốt với ta, ta sẽ đối tốt với người đó!

http://tieulun.hopto.org

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói.

Dương Tông Văn nói:

- Được được, coi như ta phục ngươi rồi!

Sở Ly nghe thấy lời bọn họ nói rất rõ ràng, hắn cười cợt.

Đổng Kỳ Phi này quả thực quá ngu, nhưng cũng dễ điều động hơn, người thông minh như Dương Tông Văn lại nhưng không dễ sai bảo như vậy, cần dùng chút tâm tư.

Hắn đến bên ngoài đại sảnh, ôm quyền một cái rồi trầm giọng nói:

- Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh!

Hắn nhìn thấy hai người đang nói chuyện ở trong đại sảnh.

Nghe thấy thanh âm của hắn, hai người đều ngừng lại, liếc mắt nhìn nhau.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng hừ lạnh nói:

- Có chuyện gì?

- Ta có việc muốn thỉnh giáo hai vị thống lĩnh!

Sở Ly trầm giọng nói.

-... Vào đi.

Phó Mộng Sơn nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Tra Hỏi

Sở Ly chậm rãi tiến vào phòng khách.

Bên trong đại sảnh chỉ có hai người ngồi ở trên ghế thái sư, Phó Mộng Sơn cười ha hả ngoắc ngoắc tay:

- Tiểu Sở, đến đây, ngươi gặp phải vấn đề nan giải gì hay sao?

Sở Ly trầm giọng nói:

- Thống lĩnh, ta tới đây là muốn hỏi một chút, có phải chúng ta sẽ động thủ đối với phủ Quốc Công hay không?

- Động phủ đối với phủ Quốc Công hay sao?

Phó Mộng Sơn ngẩn ra, nụ cười trên mặt thu lại, nghiêm mặt nói:

- Tiểu sở, ngươi nói gì vậy?

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Ngươi nghe được tin tức từ nơi nào vậy?

Sở Ly nói:

- Phủ Dật Quốc Công trong vòng ba ngày một hơi chết mất sáu tên hộ vệ, không phải là Bí vệ cấm cung chúng ta làm hay sao?

- Có sáu tên hộ vệ bị giết sao?

Sắc mặt của Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức hơi thay đổi, liếc mắt nhìn nhau.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Hộ vệ của phủ Quốc Công không phải là bùn dễ nắm, người bình thường không phải là đối thủ, huống hồ hiện tại người bình thường cũng không dám trêu vào phủ Quốc Công, ngoại trừ Bí vệ phủ ra, nào có phái nào có lá gan lớn như vậy cơ chứ?

- Tiểu Sở.

Phó Mộng Sơn cau mày nói:

- Chuyện này cũng là lần đầu ta nghe được... Đây cũng thật là chuyện lớn, ai lại dám lớn mật như thế chứ?

Sở Ly nói:

- Ta biết Bí vệ phủ vẫn không hợp mắt đối với phủ Quốc Công, ngáng chân ở khắp nơi, nhưng không nghĩ tới lại ra tay ác độc như thế... Đây không phải là trả thù ta chứ, không thể giết ta, không thể giết Nhị tiểu thư, vì lẽ đó mới trả thù phủ Dật Quốc Công!

- Tiểu Sở, đừng có nói nhảm!

Phó Mộng Sơn vung vung tay, trầm mặt xuống đứng dậy, chắp tay đi dạo ở trong đại sảnh.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Ngươi vừa nghe được tin tức đã hoài nghi là Bí vệ phủ, có đúng không?

Sở Ly nói:

- Chuyện này quá trùng hợp, ta không thể kìm được mà không nghi ngờ... Hai vị thống lĩnh, có chuyện gì thì cứ nhằm vào ta, hà tất phải đi trả thù phủ Dật Quốc Công!

Hứa Hoàn Đức tức giận nói:

- Câm miệng, nếu như thực sự muốn đối phó với ngươi, hà tất phải đi trả thù phủ Quốc Công cơ chứ? Còn nữa, hộ vệ của phủ Quốc Công nói giết là có thể giết hay sao?

Bí vệ phủ bọn họ có chức trách giám thị đối với phủ Quốc Công, nhưng không có quyền lực giết người, đảo mắt quấy rối, phá hoại chuyện của phủ Quốc Công một chút đã là mức độ lớn nhất, ám sát hộ vệ của phủ Quốc Công, bọn họ chưa từng làm.

Sở Ly giả vờ hoài nghi trừng mắt nhìn hắn.

Hắn làm vậy là muốn tra ra tin tức.

- Ánh mắt của ngươi như vậy là có ý gì chứ?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Ta không nhàn rỗi để lừa ngươi!

Sở Ly nói:

- Như vậy nhất định Bí vệ phủ biết là ai làm ra chứ? Nhưng sao không nói cho ta biết trước một tiếng?

- Dựa vào cái gì ta phải nói cho ngươi chứ?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là thống lĩnh của Bí vệ phủ sao?

Sở Ly thở dài:

- Hứa thống lĩnh, lời nói như vậy thực sự làm cho ta đau lòng.

- Được rồi được rồi.

Phó Mộng Sơn vung vung tay, cười nói:

- Tin tức liên quan tới chuyện này quả thật ta không biết, lão Hứa, ngươi đi xem xem, rốt cuộc có tình báo về chuyện này hay không.

- Được rồi.

Hứa Hoàn Đức trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiểu Sở, đến đây, ngồi đi.

Sở Ly hiểu rõ tâm tư của Phó Mộng Sơn, Quang Minh Thánh giáo đã trở thành tâm bệnh của hắn.

Hiện giờ Sở Ly còn không muốn thu thập Quang Minh Thánh giáo, quyết định qua đại hôn của Đại công tử rồi lại nói, một khi chọc vào bọn họ, sợ rằng đại hôn của Đại công tử sẽ càng náo nhiệt.

- Đa tạ thống lĩnh.

Sở Ly ngồi vào trên một cái ghế thái sư còn lại.

Phó Mộng Sơn hỏi:

- Tiểu Sở, ngươi nói với ta một chút xem, rốt cuộc làm sao mới có thể nhận ra được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo chứ?

Sở Ly lắc đầu một cái cười nói:

- Đúng là một loại cảm giác, không nói ra được.

- Ngươi ấy...

Phó Mộng Sơn chỉ chỉ vào hắn.

Biết rõ Sở Ly không nói thật, nhưng hắn cũng không có cách nào ép được đối phương.

Hắn hiểu rất rõ về Sở Ly, biết nội tình của hắn, tổng quản Thiên Linh viện, chuyện am hiểu nhất chính là thanh trừ nội gian, đối phương càng nói chuyện phát hiện ra đệ tử Quang Minh Thánh giáo chỉ là vận may thì hắn tin đối phương mới là lạ!

Một lát sau, Hứa Hoàn Đức đã sải bước đi vào, trầm mặt hừ lạnh nói:

- Đúng là không có tin tức gì!

- Hả?

Nụ cười trên mặt của Phó Mộng Sơn thu lại.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Có lẽ cũng có, nhưng đáng tiếc truyền đến hơi chậm một chút, vẫn chưa kịp truyền về, sao Sở Ly ngươi lại biết được tin tức này nhanh như vậy chứ?

- Tin tức của Bí vệ phủ lan truyền chậm như thế sao?

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy đã là rất nhanh rồi!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Dùng bồ câu đưa tin, so với tuấn mã còn nhanh hơn.

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiểu Sở ngươi đừng vội, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến!

Sở Ly nói:

- Tin tức còn truyền tới được phủ Quốc Công chúng ta nhanh như vậy, thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, như vậy chẳng phải sẽ làm cho hoàng thượng mất mặt sao?

- Phủ Quốc Công truyền ra tin tức thế nào chứ?

- Ha ha...

- Là Tưởng Hòe kia đúng không?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Sở Ly nhíu nhíu mày, bọn họ cũng biết Tưởng Hòe sao?

- Ngươi có một người giúp đỡ rất tốt.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Nhưng không phải mỗi người đều có khinh công như của Tưởng Hòe!

Sở Ly cười nói:

- Có lẽ Bí vệ phủ cũng có không ít cao thủ khinh công chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Có thì đúng là có, nhưng không có khinh công như Tưởng Hòe.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Ngươi cho rằng loại cao thủ khinh công kia có thể tùy ý lung lạc được hay sao?

Sở Ly gật gù.

Cao thủ khinh công thường thường đều có một loại ngạo khí, ngang dọc thiên hạ, tùy ý vãng lai. Đại đa số là người đã quen tiêu dao tự tại, mình có thể mời chào được Tưởng Hòe là nhân duyên bộc phát.

- Sở Ly, chuyện Quang Minh Thánh giáo cần phải chú ý kỹ.

Phó Mộng Sơn thở dài, lắc đầu nói:

- Hoàng thượng thúc rất gấp, vạn nhất thực sự để cho bọn họ gây ra sai sót, Bí vệ phủ chúng ta cũng sẽ rất mất mặt.

- Quang Minh Thánh giáo kia ta thấy không dễ động thủ được như vậy.

Sở Ly nói:

- Tính toán của bọn họ rất lớn.

- Ngươi có thể đoán ra bọn họ mưu đồ cái gì hay sao?

Phó Mộng Sơn bỗng cảm thấy rất phấn chấn.

Sở Ly lắc đầu:

- Đoán không ra, nhưng ta cảm thấy, e rằng không phải đơn giản là hành thích các hoàng Thế tử.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn đập tay vào tay vịn của ghế thái sư, rơi vào suy tư.

- Bọn họ còn có mưu đồ gì chứ?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Dù thế nào cũng không phải là ám sát hoàng tử?

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, đây chỉ là suy đoán của cá nhân ta, không hẳn đã chuẩn.

- Suy nghĩ này của ngươi cũng rất có lý.

Phó Mộng Sơn chậm rãi nói:

- Nếu thực sự là ám sát hoàng Thế tử, vì sao trước đây không có động thủ? Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Sở Ly bỗng nhiên nói:

- Hứa thống lĩnh, chuyện phủ Quốc Công có Bí vệ phủ chúng ta tham gia hay không?

Hứa Hoàn Đức bị hỏi đến mức sững sờ, vội nói:

- Nói nhăng nói cuội gì đấy!

Sở Ly nói:

- Chuyện này phủ Quốc Công sẽ trả thù, ta nói sớm với hai vị thống lĩnh một tiếng, nếu như có người của Bí vệ phủ chúng ta, tốt nhất trước tiên rút lui, tránh cho ngộ thương người mình!

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức cau mày nói:

- Ngươi muốn trả thù ra sao?

Sở Ly nói:

- Làm hết khả năng thôi.

- Chính là dùng hết toàn lực sao?

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Tiểu Sở, đừng chơi đùa tới mức không thể thu thập được đấy nhé.

- Thống lĩnh.

Sở Ly cười cợt:

- Nếu như phủ Quốc Công không thể mạnh mẽ trả thù về, như vậy lực uy hiếp sẽ hoàn toàn biến mất, sợ rằng thiên hạ sẽ đại loạn, đây mới là chuyện không thể thu thập được!

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút nặng nề.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Có điều xin hai vị thống lĩnh yên tâm, ta sẽ không lạm sát kẻ vô tội!

Phó Mộng Sơn cau mày không nói.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Nếu thật sự có người của Bí vệ phủ tham gia vào, chẳng lẽ ngươi muốn giết Bí vệ? Phải biết rằng quy củ của chúng ta không cho phép tự giết lẫn

nhau!

Sở Ly mỉm cười lắc đầu:

- Sao ta lại không thể phá hoại quy củ được chứ? Chẳng lẽ là hai vị thống lĩnh sai khiến bọn chúng?

Hứa Hoàn Đức nguýt hắn một cái:

- Hiện giờ ngươi là người của Bí vệ phủ đó!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Chu Lương:

- Thống lĩnh, tin tức đã được truyền tới!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Hung Thủ

- Mang vào đây!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

- Vâng.

Chu Lương sải bước đi vào, nhìn thấy Sở Ly, bước chân hắn dừng một chút, tiếp theo lại đi tới trước mặt của Hứa Hoàn Đức, dùng hai tay trình lên một cái ống trúc.

Hứa Hoàn Đức vung vung tay.

Chu Lương liếc mắt nhìn Sở Ly rồi lùi ra.

Hứa Hoàn Đức mở ống trúc ra, rút ra vài tờ giấy, trực tiếp đưa tới trước mặt của Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn lật xem từng tờ giấy, sắc mặt âm trầm lại, lắc đầu đưa cho Hứa Hoàn Đức.

Hứa Hoàn Đức nhanh chóng nhìn một lần, ngẩng đầu nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly thấy vẻ mặt của hắn do dự, cười cợt:

- Bị ta đoán đúng rồi sao? Thật sự có người Bí vệ phủ của chúng ta gian lận, nhúng tay vào chuyện này sao?

- Tiểu Sở.

Phó Mộng Sơn có chút bất đắc dĩ thở dài.

Đây là chuyện gì chứ, Sở Ly vừa mới vào Bí vệ phủ phải dùng hắn để lục soát đệ tử Quang Minh Thánh giáo, thế nhưng người phía dưới vừa làm như vậy đã khiến cho kế hoạch của mình bị nhiễu loạn!

Nhưng chuyện này lại không thể nói là bọn họ làm không đúng.

- Tiểu Sở.

Phó Mộng Sơn vỗ vỗ bắp đùi, thở dài nói:

- Ngươi cũng đừng nóng giận, Bí vệ phủ chúng ta vốn muốn kiềm chế phủ Quốc Công, tránh cho bọn họ làm việc không còn kiêng kỵ. Sau đó sẽ gây ra kết cục không tốt, có chúng ta nhìn chằm chằm vào, như vậy phủ Quốc Công cũng sẽ không đến nỗi trắng trợn không kiêng dè gì cả, tự chịu diệt vong!

Sở Ly cười cợt:

- Thống lĩnh, ta có thể nhìn tin tức được không?

Hứa Hoàn Đức nhìn về phía Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn trầm ngâm một hồi, chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, nhìn cũng không sao, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không cho phép động vào người của Bí vệ phủ!

Sở Ly hừ lạnh một tiếng:

- Sáu hộ vệ của phủ Quốc Công, lẽ nào cứ không công chết đi như thế hay sao?

http://tieulun.hopto.org

- Bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế.

Phó Mộng Sơn nói:

- Cũng là vô tâm mà thôi.

- Vô tâm và hữu tâm, đối với sáu hộ vệ đã chết đi của phủ Quốc Công mà nói, có gì khác biệt hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, ta chỉ có thể nói ta không hạ thủ, nhưng phủ Quốc Công làm thế nào, ta lại không làm chủ được, phải hỏi Đại công tử... Còn nữa, cho dù thống lĩnh không cho ta xem, ta nghĩ ta cũng có thể tra ra được, có điều chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Hứa Hoàn Đức lập tức giận dữ, thu lại tờ giấy ghi tin tức, lại trầm mặt xuống lạnh lùng nói:

- Sở Ly, ngươi cho rằng ngươi là ai, muốn giết Bí vệ thì giết hay sao? Nếu như bọn họ thực sự xảy ra chuyện, ta sẽ hỏi tội ngươi!

Sở Ly cười lớn:

- Hứa thống lĩnh, ta không động thủ, làm sao trách được ta chứ?

- Ngươi sai khiến cũng không được!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh sao biết là ta sai khiến người ra tay?

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ cần phủ Quốc Công làm thì phải hỏi ngươi!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng chúng ta hết cách bắt ngươi, muốn động vào ngươi, biện pháp có rất nhiều, ngươi đừng có ép chúng ta đi đến bước đi kia!

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Phó Mộng Sơn:

- Thống lĩnh, trước tiên ta muốn tự xử phạt mình một chút!

- Xử phạt gì?

Phó Mộng Sơn ôn hòa nói.

Sở Ly nói:

- Ta không có cách nào hoàn thành chuyện thống lĩnh giao cho, phủ Quốc Công xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không tĩnh tâm được để tra xét chuyện Quang Minh Thánh giáo, cho dù miễn cưỡng tra xét cũng không tra ra được!

Sắc mặt của Phó Mộng Sơn cũng âm trầm xuống.

Hắn nhìn chằm chằm vào Sở Ly, lạnh lùng nói:

- Sở Ly, ngươi đang uy hiếp ta sao?

Sở Ly ôm quyền:

- Không dám... Ta tự xin bế quan ở Bí vệ phủ, tránh cho Bí vệ có cái gì bất ngờ sẽ trách lên trên người ta... Ta không thấy tin tức gì, lại bế quan ở đây, cũng không có cách nào chỉ huy phủ Quốc Công làm cái gì cả. Như vậy chuyện mà phủ Quốc Công làm sẽ không có quan hệ gì tới ta, tránh cho Hứa thống lĩnh tới hỏi tội ta!

http://tieulun.hopto.org

- Tốt!

Hứa Hoàn Đức cười lạnh nói:

- Ngươi chỉ cần tự kiềm chế ở bên trong Bí vệ phủ, như vậy dù có xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ không trách ngươi!

Sở Ly nở một nụ cười:

- Không thể tốt hơn!

- Thống lĩnh!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Phó Mộng Sơn cau mày nhìn về phía Sở Ly:

- Ngươi thực sự muốn làm như vậy sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu nói:

- Chỉ có như vậy mới có thể làm cho Hứa thống lĩnh yên tâm được!

- Không sai!

Hứa Hoàn Đức nói.

Phó Mộng Sơn khôi phục sắc mặt ôn hòa, thở dài nói:

- Các ngươi... được rồi, Sở Ly sẽ tự kiềm chế mình, ở bên trong tiểu viện kia. Trong vòng mười ngày, không cho phép ngươi gặp người ngoài!

- Đa tạ thống lĩnh!

Sở Ly ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Xem ra ngươi hoàn toàn tự tin đối với phủ Quốc Công đấy nhỉ!

- Đây là chuyện đương nhiên!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Người ngoài đều cho rằng phủ Quốc Công mềm yếu, lần này sẽ để cho tất cả mọi người nhìn xem, nhìn xem rốt cuộc phủ Quốc Công có yếu đuối hay không... Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, tại hạ xin cáo từ!

- Thống lĩnh, ta đưa Sở Ly qua đó, ở cùng Sở Ly mấy ngày!

Hứa Hoàn Đức nói.

-... Các ngươi...

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Lão Hứa, sao ngươi lại giống như trẻ con vậy chứ?

- Ta không tin hắn thực sự có thể nhịn được!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

- Được rồi được rồi, cứ theo ý ngươi đi.

Phó Mộng Sơn không thể làm gì mà lắc đầu bật cười.

Hứa Hoàn Đức quay đầu nói:

- Chúng ta sẽ ở cùng một tiểu viện.

- Cực kỳ vinh hạnh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Hai người từ phòng khách đi ra, đi tới gian tiểu viện kia.

Tiểu viện đã rực rỡ hẳn lên, được quét tước sạch sẽ, gia cụ cũng đã được đổi mới, cảm giác rách nát đã bị quét đi sạch sành sanh.

Sở Ly đứng ở bên trong tiểu viện đánh giá một phen, thoả mãn gật gù.

Tuy rằng không sánh được với phủ Quốc Công và Vương phủ, nhưng cũng đủ yên tĩnh, khí tức chung quanh cũng tươi mát. Hắn hơi vận chuyển Khô vinh kinh, linh khí từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ kéo về bên này, bên trong Bí vệ phủ có không ít cây cối già cỗi.

- Hứa thống lĩnh, chúng ta luận bàn một chút được chứ?

Sở Ly nói.

Hứa Hoàn Đức híp mắt, hừ lạnh nói:

- Ngươi không sợ ta dùng một chưởng đập chết ngươi hay sao?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Nhàn rỗi không có chuyện gì, giải sầu một chút mà thôi.

- Được.

Hứa Hoàn Đức nói.

Hắn cũng muốn mở mang kiến thức một chút xem bản lĩnh của Sở Ly ra sao, để xem rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì mà lại ngông cuồng như thế.

- Ầm!

Sở Ly ra quyền, Hứa Hoàn Đức xuất chưởng, quyền kình và chưởng lực chạm vào nhau ở trên không trung, vườn hoa chung quanh lắc lư một trận, như có gió lớn thổi qua.

- Có chút bản lĩnh!

Hứa Hoàn Đức cau mày nói.

Sở Ly mỉm cười, lại đánh ra một quyền, quyền pháp của Lục Quốc công hắn đã luyện tới mức càng ngày càng thuần thục.

- Ầm ầm ầm ầm...

Quyền chưởng của hai người va chạm, thân thể dần dần tới gần nhau.

Động tác của Sở Ly rất nhanh, chiêu thức của Hứa Hoàn Đức tinh mỹ, hai người đấu hai mươi chiêu, khó phân cao thấp.

- Thoải mái!

Sở Ly thu hồi chiêu thức, ôm quyền cười nói:

- Hứa thống lĩnh quả nhiên lợi hại, khâm phục!

Hứa Hoàn Đức trầm mặt lại, có chút buồn bực.

Vốn hắn cho rằng mình sẽ ép được Sở Ly, thế nhưng sau khi đánh qua mới biết, nội lực của Sở Ly thâm sâu, tinh khiết đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Cũng không phải là hư danh, mình không hắn đã có thể ép được hắn!

- Hứa thống lĩnh, luận bàn tới đây thôi, ngày mai tiếp tục.

Sở Ly cười nói:

- Chúng ta lấy hai mươi chiêu làm hạn định, được chứ?

-... Rất tốt.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Sở Ly ôm quyền một cái rồi tiến vào phòng nhỏ phía đông, phòng ngủ chính thì để cho Hứa Hoàn Đức.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, chờ Hứa Hoàn Đức nhập định luyện công thì Sở Ly đã lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở bên trong một gian nhà thuỷ tạ trên Tuyết Nguyệt hồ.

Tô Như mặc một bộ áo bào màu trắng rộng rãi, đang lười biếng nằm nghiêng ở trên giường nhỏ, trong tay cầm một cuốn sách.

Bên trong nhà thuỷ tạ ánh đèn sáng rõ nhu hòa, chiếu lên làm cho nàng trở nên xinh đẹp như hoa, không gì tả nổi.

Nhìn thấy Sở Ly bỗng nhiên xuất hiện, sóng mắt của Tô Như xoay một cái, lườm hắn một cái:

- Rốt cục đã nhớ tới tới đây rồi!

Sở Ly cười nói:

- Gần đây quá bận, bên này thế nào?

- Vẫn tốt, nhưng tháng ngày qua vẫn rất bình tĩnh.

Tô Như khẽ gật đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi không có chuyện không lên điện tam bảo, nói một chút xem là chuyện gì?

- Ta muốn đi Thanh Mãng sơn một chuyến.

Sở Ly nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Xem Thường

- Đi Thanh Mãng sơn làm gì?

Tô Như thả cuốn sách xuống, lười biếng ngồi dậy, ngáp một cái:

- Gần đây Thanh Mãng sơn rất thành thật, lần trước bị đao của ngươi giết cho vỡ mật rồi!

Sau khi nàng đến Tuyết Nguyệt hiên nàng đã không còn là nha hoàn, bình thường đều đọc sách tu luyện trong lúc rảnh rỗi, khí chất đã chậm rãi xảy ra biến hóa.

- Hừ, bọn họ mà sợ mất mật sao?

Sở Ly cười lạnh một tiếng:

- Bọn họ đang làm những chuyện khác, không có công phu để ý tới Tuyết Nguyệt hiên các ngươi mà thôi!

Tô Như vừa nghe đã hiểu rõ:

- Bọn họ lại làm ra chuyện lớn gì sao?

Sở Ly nói chuyện phủ Quốc Công qua một lần.

- Giết sáu tên hộ vệ sao?

Khuôn mặt của Tô Như âm trầm xuống.

Nàng vẫn coi phủ Quốc Công là nhà mình, các hộ vệ của phủ Quốc Công được nàng coi như là người một nhà, cho dù bình thường náo loạn thì cũng là người nhà.

Tô Như lại nói:

- Hung thủ là ai?

- Theo tin tức ta nhận được là Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn cấu kết với nhau. Lại liên hợp với Hoàn Kiếm tông, Kim Đao môn, Cửu U sơn, năm môn phái đồng thời ra tay!

Sở Ly nói:

- Xem ra trước đó phủ Quốc Công đã bức bọn họ quá ác, làm cho bọn họ muốn chó cùng rứt giậu!

- Năm phái liên thủ sao?

Tô Như nhíu mày.

Năm môn phái này đều không phải môn phái tầm thường, Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn đều là tông phái nhất lưu, Kim Đao môn, Hoàn Kiếm tông và Cửu U sơn đều là môn phái mạnh trong đám nhị lưu, danh tiếng tương đương với Thái Hoa cốc.

Thái Hoa cốc giấu giếm thực lực, nếu như thực sự triệt để bộc lộ ra, không hẳn sẽ thua Thanh Mãng sơn bao nhiêu.

Ai biết được ba phái này có giấu giếm thực lực như Thái Hoa cốc hay không?

Mỗi một môn phái so với phủ Quốc Công cũng không đủ mạnh, nhưng năm phái gộp lại thì sẽ lại mạnh hơn phủ Quốc Công, bọn họ đột nhiên tập

kích, phủ Quốc Công khó lòng đề phòng, chết sáu tên hộ vệ là chuyện đương nhiên.

Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có thêm càng nhiều hộ vệ tổn thất hơn nữa.

Sở Ly nói:

- Đại công tử đã đi một nước cờ hay, rút tất cả hộ vệ về bên trong phủ, lại ở trong phủ không đi ra, sẽ không tổn hại nhân thủ nữa.

- Chuyện như vậy cũng chỉ có Đại công tử mới có thể làm được.

Tô Như nở một nụ cười.

Sở Ly gật gù:

- Không bước đi này, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, rất có thể sẽ tổn thất càng nhiều hộ vệ hơn nữa... Ta muốn đi tới Thanh Mãng sơn một chuyến, xác nhận tin tức này thật giả ra sao.

-... Ta sẽ dẫn ngươi đi!

Tô Như nói:

- Ta đã đi qua Thanh Mãng sơn một lần.

- Chúng ta lặng lẽ đi, hiện tại lập tức đi, bên kia ta còn có việc.

Sở Ly nói.

- Không gặp Hàn Yến một lần hay sao?

Tô Như cười nói:

- Nàng từ sáng đến tối đều nhắc tới ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu:

- Để lần sau nói sau đi, trước tiên phải làm xong chuyện này đã.

- Được.

Tô Như nói:

- Vậy thì đi thôi.

Sở Ly liếc mắt nhìn người nàng.

Tô Như bừng tỉnh:

- Ta đi đổi xiêm y.

Nàng vội vã đi vào gian nhà bên cạnh, đổi một thân y phục màu xanh sẫm, da trắng như ngọc, càng ngày càng xinh đẹp tuyệt trần.

Sở Ly ôm lấy cái eo thon của nàng, lóe lên rồi biến mất ở nhà thuỷ tạ, đã đến dưới chân núi, sau đó lại đi nhanh về phương hướng Tô Như đã nói tới.

Hắn phi hành chẳng khác nào súc địa thành thốn, một bước bước ra là vài chục trượng, tốc độ như điện xẹt.

Một vầng trăng treo ở trên bầu trời đêm, chung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu to, ánh trăng như nước giống như phủ lên trên người, Tô Như có chút mê say với cảnh đêm như vậy. Nhưng Sở Ly không có lòng dạ nào thưởng thức mà vút nhanh ở trong núi.

Hắn bỗng nhiên đứng ở trên ngọn cây một gốc hoa đào:

- Không kịp rồi, ta sẽ quay lại, ngươi đi tới dưới chân Thanh Mãng sơn chờ ta, ngày mai ta sẽ trở lại!

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi.

Tô Như gật đầu.

Dọc theo đường đi, Sở Ly đã nói qua tình hình hiện tại một lần, Tô Như cũng lập tức hiểu rõ tình cảnh của Sở Ly, không thể khiến cho Phó Thống lĩnh Hứa Hoàn Đức của Bí vệ phủ hoài nghi.

Sở Ly rút hai sợi tóc của Tô Như ra, sau một khắc đã xuất hiện ở phòng nhỏ phía đông của tiểu viện trong Bí vệ phủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của Hứa Hoàn Đức:

- Sở Ly! Sở Ly!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Có chuyện gì!

Hắn đẩy cửa sổ ra, rất không tình nguyện nói:

- Ta đang luyện công, không thể quấy nhiễu!

Hứa Hoàn Đức đánh giá hắn vài lần:

- Ngươi cũng quá không cảnh giác rồi!

Sắc mặt Sở Ly rất khó coi lườm hắn một cái nói:

- Có chuyện gì mau mau nói!

- Không ăn cơm tối sao?

- Không ăn!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy cũng tốt, ta sẽ tự ăn.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu nói:

- Tính khí cũng rất lớn đó.

Sở Ly ầm một tiếng, đóng cửa sổ lại, nằm về trên giường nhỏ.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên Kim thân la hán, tâm thần tiến vào, chậm rãi tiến vào định cảnh, thân thể trên giường nhỏ điều chỉnh tư thế, tư thế chậm rãi giống như Kim Thân La Hán ở trong đầu của hắn.

Hô hấp của hắn càng ngày càng chậm, tần suất nhất trí với Kim Thân La Hán ở trong đầu, mỗi lần hít thở đều như sợi tơ, dài lâu mà không dứt.

Chờ tới sáng sớm khi tỉnh lại, khí thế quanh người ấm áp, giống như ngâm mình ở bên trong nước ấm, tinh thần phấn chấn, tinh thần thoải mái, sung sướng không nói ra được, giống như toàn bộ thiên địa trở nên sinh động hơn mấy phần.

Khí tức lưu chuyển một lúc, bóng nước do Thiên Ma hoá thành khí lần nữa xuất hiện, nhanh chóng lượn một vòng ở trong thân thể, thu nạp khí tức, sau đó lại trở lại trong ngực hắn.

Thân thể Sở Ly trở nên nhẹ nhàng, trống rỗng, xương cực kỳ cứng rắn, tinh lực dồi dào, Kim Thân La Hán thần công quả thực rất bất phàm, lần sau hắn sẽ thử không cho Thiên Ma khí thôn phệ xem thế nào.

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng nhỏ phía đông, Hứa Hoàn Đức đang luyện quyền ở bên trong sân, động tác chậm rãi mà tao nhã, giống như đang múa vậy, nhìn qua rất phù hợp.

Hắn bước một bước vượt đến trước người Hứa Hoàn Đức, đánh ra một

quyền.

Hứa Hoàn Đức chậm rãi vỗ một chưởng ra ngoài.

- Ầm!

Quyền kình và chưởng lực chạm vào nhau, Sở Ly lùi về phía sau một bước.

Hứa Hoàn Đức cũng lui về phía sau một bước.

Sắc mặt của Hứa Hoàn Đức rất khó coi.

Rốt cục hắn đã có thể kết luận, tu vi của Sở Ly và mình không phân cao thấp!

Sở Ly thu chưởng rồi nói:

- Xem ra phân không ra cao thấp, Hứa thống lĩnh nhàn nhã tự tại như thế, không phải là lười biếng đó chứ?

- Mỗi người đều có chức vụ của mình, ta có thể giúp gì được không?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói.

Sở Ly không tiếp tục nói nữa, bắt đầu diễn luyện Huyền Âm chưởng.

Hứa Hoàn Đức cũng bắt đầu diễn luyện quyền pháp lúc trước, trong tiểu viện lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh.

Có nha hoàn đưa cơm tới đây, hai người ăn cơm ở trên bàn đá, từng người trở về nhà.

Hứa Hoàn Đức quyết tâm phải trông coi Sở Ly, ở trong phòng đợi một

trận rồi đi đến sân, bắt đầu từ từ luyện tập chưởng pháp, quyết tâm coi chừng Sở Ly, để hắn không thể chạy ra bên ngoài.

…

Thanh Mãng sơn là một ngọn núi lớn sừng sững cao vót, che trời mọc lên, giữa sườn núi đã bị mây mù che khuất.

Giữa sườn núi có một thung lũng, trong cốc là lầu các san sát nối tiếp nhau, cổ kính, tông phái của Thanh Mãng sơn truyền thừa gần ngàn năm ở chỗ này.

Một toà cung điện màu xám được xây lên ở trên vách đá cheo leo, đại điện và vách đá thẳng tắp nối liền thành một khối.

Trong đại điện có vài cái ghế thái sư, ở trên bức tường phía chính bắc mang theo một bức địa đồ Thanh Mãng sơn, rất là khí thế.

Ba người ngồi ở bên trong ghế thái sư, bầu không khí trong đại điện rộng rãi rất là kịch liệt.

- Đại sư huynh, lúc này chúng ta nên làm sao bây giờ?

Một lão giả mặt béo, người lùn chắc nịch nghiêm mặt, nổi giận đùng đùng:

- Nếu ta như nói, thuần túy là hồ đồ, phủ Quốc Công sẽ bỏ qua sao?

- Được rồi lão tam, chuyện đã đến nước này, nói những chuyện này có ích lợi gì nữa, đánh cũng đã đánh rồi!

Lão giả ngồi ở phía chính vị, mặt chữ điền vung vung tay nói.

Hắn có mái đầu bạc trắng, trên khuôn mặt màu đỏ hiện ra hồng quang, hai

mắt lấp lánh có thần.

Một lão giả khác sắc mặt khô vàng, như là bị bệnh tật triền miên, nhưng hai mắt lại bắt ra ánh sáng bức người, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén:

- Lão tam, chẳng lẽ ngươi muốn chạy đi tới phủ Quốc Công quỳ xuống đất xin tha sao? Giết thì cũng đã giết, ta chỉ hận giết quá ít, chỉ chết có sáu người, một đám rác rưởi!

- Phủ Quốc Công nhất định sẽ trả thù!

Lão giả mặt tròn lắc đầu không ngớt:

- Tuyệt sẽ không quên đi như thế đâu!

- Khà khà, ngươi cũng quá coi trọng bọn họ rồi.

Lão giả có khuôn mặt khô vàng nở nụ cười trào phúng:

- Vốn ta cho là phủ Quốc Công rất mạnh, oai phong lẫm liệt, thanh thế bức người, kết quả thì sao, đánh tới đã lùi về, rất sợ chết!

- Bọn họ thu về, nhưng rất nhanh sẽ xuất thủ.

Lão giả mặt tròn lo lắng nói:

- Nếu như bọn họ biết là năm phái chúng ta liên thủ, chắc chắn sẽ không dễ tha thứ đâu!

- Vậy thì như thế nào chứ?

Lão giả có khuôn mặt khô vàng không phản đối lại còn cười cười:

- Năm phái liên thủ, mạnh hơn phủ Quốc Công, bọn hắn dám làm gì chứ?

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Liên Thủ

- Đại sư huynh!

Lão giả mặt tròn cau mày quát lên.

Lão giả mặt đỏ khoát tay một cái rồi nói:

- Lão tam, được rồi, đừng diệt uy phong của mình, phủ Quốc Công đúng là mạnh, nhưng thông qua lần này xem ra, bọn họ đã thiếu đi khí thế dũng mãnh. Mà cao thủ võ lâm mất đi cỗ tinh khí thần này thì sẽ không đáng để lo, chúng ta bị đè ép nhiều năm như vậy cũng nên chấn chỉnh lại uy danh, để thế nhân biết Thanh Mãng sơn chúng ta ra sao!

Tổ tiên Thanh Mãng sơn cũng là hiển hách một thời, đệ tử hậu bối không thể siêu việt được bằng tiền bối, miễn cưỡng duy trì truyền thừa bất diệt là được rồi. Mà theo Tuyết Nguyệt hiên quật khởi, địa vị của Thanh Mãng sơn càng ngày càng suy sụp, bị thế nhân xem nhẹ.

Ngoại trừ Tuyết Nguyệt hiên ra, thế của phủ Dật Quốc Công cũng càng ngày càng mạnh.

Theo sự hung hăng của Phủ Dật Quốc Công, toàn bộ võ lâm các phái trong Sùng Minh đường bị bức ép đến mức không thở nổi.

Lúc này sẽ cần một lãnh tụ đứng ra, liên hợp mọi người cùng nhau đối kháng với phủ Dật Quốc Công.

Thực lực của phủ Dật Quốc Công mạnh, nhưng không thể mạnh hơn mấy đại môn phái liên hợp lại, chỉ cần nắm được mức độ thì có thể phản chế lại phủ Quốc Công, ép cho phủ Quốc Công không thở nổi.

Phủ Dật Quốc Công sắp thông gia cùng phủ Hoài Quốc công, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Một khi hai phủ Quốc Công thông gia thì nhất định triều đình sẽ bất an, các phủ Quốc Công còn lại cũng sẽ kiêng kỵ, càng quan trọng hơn chính là, mấy đại môn phái trong Sùng Minh đường đều cảm giác được sự nguy hiểm, một khi hai phủ liên hợp, bọn họ sẽ không còn đường sống nữa.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để liên hợp chư phái, đối phó với phủ Dật Quốc Công, nếu như không biết nắm bắt, thời cơ trong chớp mắt sẽ trôi qua, như vậy cũng đừng mong đối kháng được với phủ Dật Quốc Công.

- Đại sư huynh, ta chỉ sợ chữa lợn lành thành lợn què mà thôi!

Lão giả mặt tròn than thở:

- Phủ Quốc Công nhìn như thu về, nhưng cũng giống như ra quyền vậy, thu đi rồi lại đánh ra, đó mới là tình huống đáng sợ nhất!

- Ha ha, hiện tại có khả năng đầu óc của bọn họ còn đang mơ hồ, bị đánh cho bối rối, không biết rốt cuộc là ai ra tay đó.

Lão giả có khuôn mặt khô vàng lắc đầu bật cười:

- Bọn họ có quá nhiều kẻ thù, trong một chốc một lát không tìm được chúng ta đâu!

- Chỉ mong bọn họ mau mau tìm tới thôi!

Lão giả mặt đỏ thở dài:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ sợ đêm dài sẽ lắm mộng.

- Đại sư huynh lo xa rồi, mấy đại phái chúng ta hiện tại là người cùng ở trên một cái thuyền, bọn họ chỉ có thể đi theo con đường này tới cùng mà thôi!

Lão giả có khuôn mặt khô vàng nói.

- Lúc này mới được mấy ngày, oán khí của các đệ tử đã ngập trời rồi.

Lão giả mặt tròn cau mày nói:

- Bây giờ không thành, để cao thủ các phái này ra ngoài cốc đi, cách xa, tránh cho đánh tới nơi!

- Chuyển ra ngoài cốc, sao bọn họ có thể đồng ý được chứ?

Lão giả có khuôn mặt khô vàng nói:

- Dù sao cũng là chúng ta mời tới mà.

- Hừ, cũng không phải là giải quyết khó khăn giúp chúng ta.

Lão giả mặt tròn bất mãn nói:

- Đây chính là giúp bọn hắn, giống như chúng ta nợ bọn họ vậy, thực sự ta không nhìn được!

- Chuyện này trước tiên cứ ép một chút đã.

Lão giả mặt đỏ khoát tay một cái nói:

- Xem ra không thể chờ phủ Quốc Công tự mình điều tra, nghĩ biện pháp tiết lộ tin tức ra cho bọn họ, để bọn họ mau chóng tìm tới cửa!

http://tieulun.hopto.org

- Đại sư huynh, ngươi nói cho chúng ta biết nên truyền ra tin tức, nói là phái nào không?

Lão giả có khuôn mặt khô vàng nói:

- Có phải là triều đình hay không?

- Cũng không hẳn là không thể.

Lão giả mặt đỏ lạnh lùng nói:

- Bọn họ cũng không có ý tốt gì cả, ước gì chúng ta và phủ Quốc Công một mất một còn, nguyên khí đại thương!

- Ta lo lắng sẽ là những tông phái khác.

Lão giả mặt tròn cau mày nói:

- Đợi tới lúc chúng ta đánh kiệt lực, bọn họ bỗng nhiên xuất hiện, như vậy chúng ta sẽ trở thành chuyện cười!

- Yên tâm đi, năm đại phái liên hợp, thực lực đủ mạnh, không sợ bất kỳ người nào.

Lão giả có khuôn mặt khô vàng tức giận:

- Ta nói lão tam này, ngươi có thể nói chút lời hay hay không, đừng nói ra những lời khiến cho người ta tức giận như vậy chứ!

- Ta rất không coi trọng lần liên hợp này!

Lão giả mặt tròn hừ lạnh nói.

Lão giả mặt đỏ nói:

- Lão tam, mọi việc không thể tìm nước đi chắc chắn được, muốn có thu hoạch lớn thì phải mạo hiểm. Mọi việc không thể chu toàn, chúng ta chỉ có thể đánh cược lần này mà thôi. Thành Thanh Mãng sơn chính là môn phái võ lâm hàng đầu, không được, vậy thì ẩn nhẫn mấy năm, không có gì đáng lo cả.

- Ài...

Lão giả mặt tròn chậm rãi gật đầu.

Sở Ly đứng ở bên đại điện, lắng nghe ba người đối thoại, lắc đầu một cái rồi lần nữa biến mất.

Sở Ly xuất hiện ở phòng nhỏ phía đông tiểu viện trong Bí vệ phủ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hứa Hoàn Đức đang ở trong viện luyện chưởng, động tác thi triển chậm rãi, mơ hồ nghe ra được tiếng tinh lực lưu chuyển ở trên người hắn, tu vi cực sâu.

Sở Ly đến phía đối diện hắn, cũng chậm rãi đánh quyền.

- Hứa thống lĩnh, người của Bí vệ phủ đã đưa tin tức của phủ Quốc Công bán cho Thanh Mãng sơn đúng không?

Sở Ly làm như tùy ý nói.

Động tác của Hứa Hoàn Đức trì trệ, tiếp theo lại khôi phục như thường, như không có chuyện gì xảy ra, lại nói:

- Đừng có nói hươu nói vượn.

Sở Ly nói:

- Là mấy tên nào làm ra?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Làm sao, ngươi muốn báo thù sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta chỉ nhắc nhở Hứa thống lĩnh một tiếng, mau để cho bọn họ trở về, tránh cho bị phủ Quốc Công thu thập... Không nên coi thường phủ Quốc Công, tai mắt của bọn họ ở khắp mọi nơi, Thiên Linh viện cũng chưởng quản tình báo, chuyện mà hai tên Bí vệ kia làm ra cũng không thoát khỏi phủ Quốc Công tra xét đâu!

Hứa Hoàn Đức liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Sở Ly chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ đánh quyền mà không nói lời nào.

Bầu không khí bên trong tiểu viện trở nên nặng nề.

Một lát sau, Sở Ly thu quyền rồi nói:

- Hứa thống lĩnh, ta muốn nhập định luyện công, không nên quấy rầy, ăn cơm cũng đừng bắt chuyện với ta!

- Hừm, ta biết rồi.

Hứa Hoàn Đức lạnh nhạt đáp một tiếng.

Sở Ly ôm quyền một cái, xoay người trở về phòng nhỏ phía đông.

Hắn nằm xuống ở trên giường nhỏ, không nhúc nhích, rất nhanh đã vận chuyển Khô vinh kinh, khí thế quanh người hoàn toàn không có, chẳng khác nào cả người biến mất ở trong thiên địa.

Một phút sau, Hứa Hoàn Đức làm như không có chuyện gì xảy ra đi tới

phía trước cửa sổ phòng của Sở Ly, dừng một chút, ngưng thần lắng nghe, cái gì cũng không nghe thấy. Cũng không cảm ứng được sự tồn tại của Sở Ly.

Hắn cau mày suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra, vô thanh vô tức bay vào phòng ngủ của Sở Ly.

Sở Ly đang nằm nghiêng trên giường nhỏ, biểu hiện bình tĩnh, không nhúc nhích, hô hấp như dừng lại, khí tức cả người đã hoàn toàn không có, chẳng khác nào trước mắt chỉ là một cái bóng của hắn mà thôi.

Trên khuôn mặt đen của hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn hắn cho rằng Sở Ly đã chạy ra ngoài, không nghĩ tới quả thật đang luyện công, võ công này rất kỳ quái, không trách không nên gọi hắn, trạng thái như vậy giống như quy tức vậy, sợ là đã ngăn cách với bên ngoài rồi.

Nếu mình đánh cho hắn một chưởng, không chừng chỉ cần một chưởng đã có thể đập chết được hắn rồi.

Nghĩ tới đây, không ngờ hắn lại có mấy phần động lòng.

Sau đó hắn khắc chế cỗ sát ý này, hiện tại Sở Ly là nhân vật không thể thiếu của bí phủ.

Chuyện thu thập đệ tử Quang Minh Thánh giáo dựa cả vào đối phương, bằng không, thống lĩnh và mình sao có thể tha cho hắn ta ngông cuồng như thế, đã sớm cho hắn biết sự lợi hại của Bí vệ phủ rồi!

Hắn vô thanh vô tức lui ra khỏi phòng nhỏ phía đông, trở lại trong phong mình đả tọa vận công.

Tu vi không bằng Sở Ly, quả thực rất mất mặt, tranh thủ thời gian này có thể bình tĩnh lại tâm tình, luyện công cho tốt, vượt qua tên này!

http://tieulun.hopto.org

…

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Bạch Hạc đang ở trong đại sảnh nói chuyện, bầu không khí rất ủ dột.

Sáu tên hộ vệ của phủ Quốc Công tử vong, chúng hộ vệ cũng đều rút về bên trong phủ Quốc Công, chuyện này đối với tinh thần của phủ Quốc Công là một đả kích rất khổng lồ.

Chúng hộ vệ cảm thấy bị đè nén, người bị giết không minh bạch, không ngờ lại không tìm được hung thủ, hơn nữa còn không đi tìm hung thủ được, chỉ có thể ngây ngốc ở trong phủ, tùy ý để hung thủ tiêu dao tự tại!

Nếu không phải uy vọng của Đại công tử cực cao, ra lệnh một tiếng, cho dù mọi người bất mãn thì cũng phải vâng theo. Đổi lại là người bên ngoài, nhất định bọn họ đã sớm nghi hoặc chấp vấn rồi.

Tiêu Thiết Ưng gánh vác áp lực rất lớn, Tiêu Bạch Hạc nhìn thấy vậy có chút không đành lòng.

- Đại ca, đừng có suy nghĩ lung tung, bọn họ đang nhằm vào đại hôn của đại ca, chỉ cần thuận lợi cử hành thành hôn, tất cả mọi người đều sẽ yên tĩnh lại!

- Là ta sai!

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Ta sớm nên đoán được bọn họ sẽ hạ sát thủ, nên rút bọn họ về từ sớm mới đúng!

Tiêu Bạch Hạc cười cợt:

- Đại ca, sao đại ca lại có ý tưởng như vậy chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Diệt Phái

Sở Ly chậm rãi tiến vào đại điện, cười nói:

- Tứ công tử nói không sai, Đại công tử không nên nghĩ như vậy!

- Sở Ly!

Tiêu Thiết Ưng đại hỉ.

Sở Ly ôm quyền:

- Xin chào Đại công tử, Tứ công tử!

Tiêu Bạch Hạc ôm quyền đáp lễ, cười nói:

- Ngươi đã trở về rồi, đại ca vẫn đang ngóng trông ngươi đây.

Sở Ly quay đầu liếc mắt nhìn bốn phía:

- Điền tiên sinh dùng thuận lợi chứ?

Nụ cười của Tiêu Thiết Ưng càng tăng lên thêm:

- Điền tiên sinh tính toán tinh thâm, quả thực là danh bất hư truyền!

- Vậy thì tốt.

Sở Ly cười gật đầu:

- Chuyện lần này là Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn cầm đầu, Kim Đao môn, Hoàn Kiếm tông, Cửu U sơn tham dự vào. Năm phái liên hợp lại.

- Năm phái liên hợp?

Sắc mặt của Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Bạch Hạc trở nên rất nghiêm túc.

Bọn họ phát giác được đối phương mạnh mẽ, thế nhưng lại không nghĩ rằng tình hình sẽ là như vậy. Giống như triều đình lo lắng phủ Quốc Công liên hợp lại vậy, phủ Quốc Công cũng sợ nhất là các môn phái liên hợp lại với nhau.

Sở Ly nói:

- Hơn nữa tin tức của hộ vệ phủ Quốc Công là do đám Bí vệ cấm cung tung ra.

- Đáng chết!

Tiêu Thiết Ưng oán hận vỗ tay vịn của ghế thái sư một cái.

Tiêu Bạch Hạc cười lạnh nói:

- Đám gia hoả này, không có chuyện gì làm hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đại công tử, Tứ công tử, bây giờ ta cũng coi như là Bí vệ cấm cung, cho nên mới có được những tin tức này.

- Sao?

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Bạch Hạc kinh ngạc nhìn hắn.

Sở Ly cười khổ:

- Chuyện này nói rất dài dòng, nói tóm tắt một chút. Bí vệ cấm cung đến Vương phủ tìm ta gây phiền phức, tiểu thư giết người, sau đó tiến cung chất vấn hoàng thượng vì sao Bí vệ cấm cung lại dám ngông cuồng như thế, hoàng thượng ban cho ta thân phận Bí vệ cấm cung, tạm thời sẽ không thoát khỏi được thân phận này.

- Nhị muội cũng thật là, không ngờ lại làm được vậy.

Tiêu Thiết Ưng cười lớn:

- Ngay cả Bí vệ cấm cung cũng dám giết!

Tiêu Bạch Hạc bật cười, nhưng cũng cảm thấy rất hả giận.

Bí vệ cấm cung đã tạo thành quá nhiều phiền phức đối với phủ Quốc Công.

Sở Ly nói:

- Lần này người tiết lộ tin tức là hai Bí vệ cấm cung, trước tiên là phế bỏ võ công bọn chúng, tránh cho bọn chúng trốn về Thần Đô.

- Được, phế bỏ bọn chúng, trút cơn giận!

Tiêu Thiết Ưng oán hận nói:

- Là ai?

Sở Ly nói:

- Mang giấy bút tới đây.

http://tieulun.hopto.org

- Lâm Toàn!

Tiêu Thiết Ưng nói.

Lâm Toàn đứng ở trong góc nhỏ đáp một tiếng, đến trước hiên án mài mực.

Sở Ly chờ hắn mài mực xong lại vung bút làm một mạch viết ra hai bức chân dung hai người nào đó.

Tiêu Thiết Ưng cùng Tiêu Bạch Hạc đánh giá vài lần, gật gù, trông rất sống động.

Sở Ly nói:

- Hai Bí vệ cấm cung này nên phế bỏ, Bí vệ phủ sẽ còn phái người tới đây nữa. Lần này là hai người này tự chủ trương làm ra chuyện này, để bọn họ đổi người cũng tốt.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Quan trọng là năm phái liên hợp... Xem ra cần phải hạ nặng tay rồi!

Sở Ly nói:

- Đại công tử chuẩn bị làm thế nào?

- Tụ tập tất cả cao thủ Thiên Ngoại thiên lại, thu thập Thanh Mãng sơn!

- Trên Thanh Mãng sơn tụ tập cao thủ Thiên Ngoại thiên của năm phái, bọn họ đã tính tới phản ứng của Đại công tử, đang chờ cho chúng ta tới mà công kích đây!

Tiêu Bạch Hạc trầm ngâm nói:

- Tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, như vậy trước tiên đi Phượng Hoàng sơn, được chứ?

- Ý đồ này không sai!

Tiêu Thiết Ưng cắn răng hừ lạnh nói:

- Tiêu diệt Phượng Hoàng sơn, để bọn họ một lời cảnh cáo... Sở Ly ngươi cảm thấy thế nào?

Sở Ly nói:

- Phượng Hoàng sơn sợ rằng sẽ không dễ diệt như vậy, theo ta thấy, nên diệt ba phái còn lại cho thỏa đáng thì hơn. Nội tình của tông phái nhất lưu đều rất đáng sợ, suy yếu làm chủ, diệt một phái bọn họ sẽ cái được không đủ để bù đắp cái mất.

Tiêu Thiết Ưng cau mày nói:

- Đã như thế, chẳng phải thế nhân sẽ cười phủ Quốc Công chúng ta chỉ biết bắt nạt kẻ yếu hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu vốn là thiết luật của võ lâm, như ba tông phái này vậy, thực lực của bản thân không đủ mà còn muốn lẫn vào đó chính là tự chịu diệt vong, lần sau xem ai còn dám đi theo Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng hồ đồ nữa chứ? Làm suy yếu lực ảnh hưởng của bọn họ, sau đó lại chậm rãi trừng trị bọn họ cũng không muộn.

Tiêu Bạch Hạc nói:

- Sở tổng quản, tông phái nhất lưu thật sự đáng sợ như vậy sao?

- Bọn họ đều có thắng cảnh.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- So với phủ Quốc Công chúng ta còn tồn tại lâu hơn, ai biết có ẩn giấu lão yêu quái nào, lúc mấu chốt ra trận hay không chứ? Hơn nữa thực lực của tông phái nhất lưu tất nhiên sẽ có cất giấu mấy phần, bản thân đều có thắng cảnh, ai biết rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại thiên? Xuất hiện ba người, có khả năng nói ra bên ngoài có hai người mà thôi.

- Nếu như lợi hại như vậy, chẳng phải đã sớm vượt lên trên phủ Quốc Công chúng ta hay sao?

Tiêu Bạch Hạc nói.

Sở Ly nói:

- Không sánh bằng phủ Quốc Công chúng ta, hơn nữa mỗi người bọn họ có đối thủ của mình. Như Thanh Mãng sơn và Tuyết Nguyệt hiên vậy, đã tích lũy cừu hận mấy trăm năm, không có cách nào hóa giải được. So với bên kia mà nói, ân oán cùng phủ Quốc Công chúng ta trái lại cũng không sâu như vậy. Cho nên nếu như muốn toàn lực đối phó với phủ Quốc Công chúng ta, Tuyết Nguyệt hiên tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này!

Tiêu Bạch Hạc chậm rãi gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra:

- Chúng ta làm suy yếu thực lực của bọn hắn, kẻ thù của bọn họ lại có cơ hội... Chỉ là nếu như thực lực của đối thủ bọn hắn tăng lên, liệu có thể uy hiếp đến phủ Quốc Công chúng ta hay không?

- Vì lẽ đó phải có một chừng mực nhất định.

Sở Ly nói:

- Không thể làm việc theo cảm tình, phải đứng ở góc độ của phủ Quốc Công để cân bằng khắp nơi.

Tiêu Bạch Hạc nhìn về phía Tiêu Thiết Ưng, lắc đầu cười khổ.

Hắn biết chuyện này đã làm khó đại ca, đại ca là người dùng cảm tình làm chủ, sao có thể bình tĩnh cân nhắc hơn thiệt như vậy chứ?

- Lẽ nào cứ buông tha Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn như thế hay sao?

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Bọn họ giết sáu người của chúng ta, vậy chúng ta sẽ giết sáu mươi người của bọn họ, Thanh Mãng sơn sáu mươi, Phượng Hoàng sơn sáu mươi, tam tông còn lại diệt phái, được chứ?

- Đại ca, ta cảm thấy nên làm như vậy!

Tiêu Bạch Hạc nói:

- Lấy một gấp mười, để xem lần sau bọn họ còn dám hay không!

Tiêu Thiết Ưng thở dài, oán hận nói:

- Vẫn là thực lực không đủ!

Nếu như thực lực của phủ Quốc Công đủ mạnh, trực tiếp diệt năm tông phái này, hắn xem ai còn dám mạo phạm phủ Quốc Công nữa hay không!

Sở Ly cười khổ lắc đầu.

Thực lực của phủ Quốc Công mạnh mẽ, hoàng thượng sẽ ngồi không yên.

Ở trong thế giới này, ai có thể chân chính khoái ý ân cừu, tung hoành thiên hạ cơ chứ? Dù là hoàng thượng thì cũng không thể!

Nếu như thực sự muốn thích làm gì thì làm, trừ phi bản thân có võ công đệ nhất thiên hạ, đồng thời cô độc, không ràng buộc gì thì mới làm được. Chỉ là nếu là như vậy, đệ nhất thiên hạ thì lại làm sao chứ, cô độc cô quạnh, thích làm gì thì làm cũng không có cảm giác gì quá tuyệt nữa.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ âm thầm ra tay, xem có thể giết được mấy vị cao thủ Thiên Ngoại thiên hay không, còn lại sẽ giao cho Đại công tử!

- Hừm, Sở Ly ngươi không cần bận tâm nữa!

Tiêu Thiết Ưng trầm giọng nói:

- Chút chuyện này mà còn không làm được, vậy chúng ta cũng quá vô dụng!

Sở Ly nói:

- Lần này đánh ra uy phong thì cũng là bình định cản trở cho đại hôn, tránh cho bọn họ rục rà rục rịch, lần này phải triệt để chặt đứt tâm tư của bọn họ

Tiêu Thiết Ưng chậm rãi gật đầu.

Sở Ly ôm quyền cáo từ rời đi.

Sau năm ngày, Cửu U sơn bị diệt.

Sau chín ngày, Kim Đao môn bị diệt.

Sau mười hai ngày, Thanh Mãng sơn bị thương nặng, chết hơn một trăm đệ tử, hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Sau mười lăm ngày, Hoàn Kiếm tông bị diệt.

Sau mười sáu ngày, Phượng Hoàng sơn bị thương nặng, chết hơn một trăm tên đệ tử, ba vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

Đến tận đây, ba môn phái võ lâm nhị lưu đã tan thành mây khói, hai tông môn võ lâm nhất lưu là Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn nguyên khí đại thương, trong vòng mười năm đừng mong khôi phục nguyên khí.

Uy thế của phủ Dật Quốc Công lần nữa hiển hách kinh người, đám người xem kịch vui trong bóng tối vỗ tay khen hay, võ lâm các phái lần nữa im miệng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Mạnh Kiên

Lúc sáng sớm, Sở Ly đang ở trong tiểu viện của Bí vệ phủ luyện công, Hứa Hoàn Đức đã sải bước đi vào.

Sở Ly quét mắt nhìn hắn một chút, tiếp tục động tác của mình.

Hứa Hoàn Đức ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, nói:

- Sở Ly, ngươi có thể xuất quan rồi!

Sở Ly cười nói:

- Không vội, ta đang tiến vào cảnh đẹp, lại muốn bế quan một trận, ở đây so với ở bên Vương phủ còn tốt hơn nhiều, thật sự rất thanh tĩnh!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Hai Bí vệ kia có phải là ngươi làm ra hay không?

- Bí vệ gì chứ?

Sở Ly ngẩn ra, động tác dừng lại, lập tức bỗng nhiên tỉnh ngộ hỏi:

- Ồ, là hai người truyền tin tức của phủ Quốc Công cho đối thủ kia sao? Bọn họ thế nào rồi?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh một tiếng:

- Bị phế võ công!

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ phế bỏ võ công?

Sở Ly tiếp tục bắt đầu động tác vừa nãy, lại lắc đầu than thở:

- Đại công tử vẫn nhân từ như thế, đổi lại là ta, ta sẽ trực tiếp giết chết. Lại tìm một chỗ không người chôn, sống không gặp người chết không thấy xác, ai có thể nói cái gì cơ chứ?

Hai mắt của Hứa Hoàn Đức như dao, nhìn chằm chằm vào hắn, muốn nhìn thấu xem là hắn nói thật hay là giả.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh hoài nghi là ta làm sao? Ta nào có biết bọn họ là ai đâu, từ sáng đến tối đều ở chỗ này, giết người như thế nào được chứ?

- Hừ!

Hứa Hoàn Đức cắn răng:

- Tốt nhất không phải là ngươi, bằng không...

Sở Ly chậm rãi vung vẩy hai tay, chậm rãi nói:

- Nếu đã để ta xuất quan, nói vậy bên ngoài đã yên tĩnh, tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Phủ Quốc Công làm việc lộ liễu như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì cả!

Sở Ly nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phủ Quốc Công lộ liễu sẽ chọc cho hoàng thượng kiêng kỵ! Có điều không kiêu căng, hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ... Hai vị Bí vệ kia không sao chứ?

- Không chết được!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Hắn cũng rất căm giận hai người này, hắn cho rằng có ân oán của bản thân lẫn vào trong đó, tư tâm quá nặng cho nên mới gây ra phong ba lớn như vậy. Cho dù không phế võ công, trở lại Bí vệ phủ cũng không được trọng dụng gì nữa.

Sở Ly chậm rãi thu thế, thở ra một hơi.

Hơi thở phun như là mũi tên bắn ra ngoài một trượng mới tiêu tan.

Hứa Hoàn Đức nhíu nhíu mày.

Nội lực của tiểu tử này tinh khiết tới cực điểm, đã mơ hồ thắng mình một bậc, mà lúc này mới được chừng mười lăm ngày mà tiến cảnh lại nhanh chóng hơn xa mình, nếu cứ tiếp tục như thế, rất nhanh mình sẽ không phải là đối thủ của hắn nữa!

…

Trước cửa phủ An vương phủ xuất hiện một vị thanh niên mặt như ngọc, khí vũ hiên ngang, đứng ở nơi đó chẳng khác nào một gốc cây ngọc thụ đứng ở trong gió, đương nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người chung quanh, vẻ mặt rất phiêu dật.

Hắn đi tới trước An vương phủ, hai tên hộ vệ cảnh giác nhìn hắn, cảm giác được trên người hắn toả ra khí tức nguy hiểm.

http://tieulun.hopto.org

- Xin hỏi công tử tìm ai?

Một tên hộ vệ ôm quyền trầm giọng hỏi.

- Tại hạ Mạnh Kiên, chính là huynh trưởng của Mạnh Chấp.

Thanh niên tuấn lãng ôm quyền một cái, mỉm cười nói:

- Không biết đệ đệ Mạnh Chấp của ta có ở trong phủ không?

- Mạnh Phó Thống lĩnh sao?

Hai tên hộ vệ ngẩn ra, nhìn nhau một chút.

- Lẽ nào đệ đệ ta đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Mạnh Kiên chậm rãi nói.

Sắc mặt hắn trầm xuống, âm thanh chầm chậm mà mạnh mẽ, mỗi một chữ giống như đều đập vào tận đáy lòng của hai tên hộ vệ này.

Bọn họ run lên, vội vã xua tay.

Tên hộ vệ trước người hắn hỏi:

- Mạnh Phó Thống lĩnh ra ngoài phủ, đến nay còn chưa trở về.

- Bao lâu rồi?

Mạnh Kiên trầm giọng nói.

- Hơn một tháng.

-... Ta muốn gặp Vương gia.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Kiên nói.

- Mạnh công tử, chúng ta không làm chủ được, chỉ có thể bẩm báo một tiếng trước mà thôi.

- Hừm, đi đi.

Một tên hộ vệ vội vã chạy vào Vương phủ.

Rất nhanh Chu tổng quản đã sải bước đi ra, vừa ra cửa phủ đã ôm quyền, miệng nở nụ cười:

- Mạnh công tử, nhanh mời vào! Nhanh mời vào!

Mạnh Kiên ôm quyền một hồi, lạnh nhạt mỉm cười.

Chu tổng quản nói:

- Gọi ta là lão Chu là được rồi, ta là tổng quản ngoại phủ. Mời Mạnh công tử vào!

- Chu tổng quản.

Mạnh Kiên ôn hòa gật gù, theo Chu tổng quản tiến vào trong Vương phủ.

Đi trên đường, Mạnh Kiên mở miệng hỏi:

- Có người nói đệ đệ ta ra ngoài phủ hơn một tháng không về, không biết đã xảy ra chuyện gì?

- Cái này...

Chu tổng quản bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng thực sự không hiểu rõ, Mạnh thống lĩnh trực tiếp phụ trách đối

với an nguy của Vương gia, ta không có quyền hỏi đến. Lúc này Vương gia đang bế quan, chuyện này không biết thống lĩnh có biết thể chờ hay không, ta sẽ lập tức đi mời Trịnh thống lĩnh tới đây!

Hắn dẫn Mạnh Kiên tiến vào phòng khách, dặn dò người đi nói với Trịnh Lập Đức một tiếng, sau đó ân cần bưng trà ngon lên.

Rất nhanh Trịnh Lập Đức đã tiến vào phòng khách.

- Trịnh thống lĩnh, vị chính là huynh trưởng của Mạnh thống lĩnh, Mạnh Kiên công tử.

Chu tổng quản giới thiệu xong lập tức mượn cơ hội xin cáo lui rời đi.

Trịnh Lập Đức nói:

- Ta đã sớm nghe Mạnh thống lĩnh nói về ngươi, Mạnh Kiên công tử là cao đồ của Tử Vân sơn đúng không?

Hắn thầm than Mạnh Chấp có một vị ca ca tốt, là một nhân tài, khí vũ hiên ngang, tuyệt đối không phải là vật trong ao.

- Chính là kẻ bất tài này.

Mạnh Kiên ôm quyền ôn hòa nói.

Hắn thong dong trầm tĩnh, âm thanh rất ung dung, không nhanh không chậm.

- Ài... chuyện Mạnh thống lĩnh ngươi nên nén bi thương.

Trịnh Lập Đức lắc đầu than thở:

- Mãi cho đến nay không có tin tức gì của Mạnh thống lĩnh, có lẽ đã xảy

ra chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Mạnh Kiên cau mày nói:

- Đệ đệ ta chết rồi sao?

- Sống không gặp người chết không thấy xác.

Trịnh Lập Đức nói:

- Tình huống như vậy, quả thật khó có thể nói rõ...

Hắn nói xong lại lắc đầu một cái rồi thở dài.

- Rốt cuộc đệ đệ ta đi làm chuyện gì rồi mất tích như vậy chứ?

Mạnh Kiên nói:

- Ta muốn gặp mặt hỏi Vương gia một câu.

- Vương gia đang bế quan.

Trịnh Lập Đức nói:

- Mạnh công tử có thể chờ một chút, chờ Vương gia xuất quan rồi hỏi cũng không muộn.

- Xem ra Vương gia mặc kệ sự sống chết của đệ đệ ta nhỉ.

Mạnh Kiên lạnh nhạt nói:

- Vẫn không phái người đi tìm kiếm đúng không?

- Vương gia rất quan tâm tới Mạnh thống lĩnh, ra lệnh cho ta đi điều tra.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Một chút manh mối cũng không có, dường như đã biến mất không còn tăm hơi vậy!

Mạnh Kiên nói:

- Đệ đệ ta có kẻ thù gì không?

Trịnh Lập Đức ngẩn ra, muốn nói lại thôi.

Mạnh Kiên ôn hòa nói:

- Trịnh thống lĩnh và đệ đệ ta là đồng liêu, lẽ nào lại trơ mắt nhìn hung thủ tiêu dao tự tại hay sao?

- Hiện tại vẫn không thể nhìn thấy thi thể của Mạnh thống lĩnh, không thể kết luận là đã chết, nói không chừng đã đạt được kỳ ngộ, đang bế quan khổ tu.

Trịnh Lập Đức vội nói.

Mạnh Kiên lắc đầu:

- Đệ đệ ta quả thực không còn ở nhân thế nữa.

Hắn có cảm giác rất nhạy cảm, sau khi bước vào Vương phủ, rốt cục hắn đã có thể kết luận, quả thực đệ đệ đã chết rồi, khí tức không tồn tại ở trên thế giới này.

- Ài... đáng tiếc!

Trịnh Lập Đức lắc đầu nói:

- Ta và lão Mạnh ở chung vô cùng tốt, hắn sao lại... thôi, cái này cũng là số mệnh của người trong võ lâm như chúng ta!

Mạnh Kiên nói:

- Ta muốn gặp Vương gia.

- Cái này...

Trịnh Lập Đức khổ sở nói:

- Vương gia bế quan không thể gặp người được.

- Ta nghĩ Vương gia sẽ rất vui vẻ gặp ta.

Mạnh Kiên nói.

- Được rồi, trước tiên ta sẽ hỏi Hư Ninh tôn giả một câu trước đã.

Trịnh Lập Đức nói:

- Mạnh công tử đi theo ta.

Hai người đi tới ngoài sân luyện công.

Hư Ninh mặc một thân tăng bào màu vàng, đang niệm phật, lẳng lặng ngồi ở trên bồ đoàn ngoài sân luyện công, không nhúc nhích, không ngờ cũng có thể nhập định được.

Hai người xuất hiện, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt phẳng lặng rơi vào trên mặt Mạnh Kiên, tay hắn hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Mạnh thí chủ.

- Kim Cương tự?

Mạnh Kiên nói.

Hư Ninh nói:

- Tiểu tăng Hư Ninh, Mạnh thí chủ muốn gặp Vương gia, xin chờ một canh giờ.

-... Tốt.

Mạnh Kiên chậm rãi gật đầu nói:

- Tại hạ không nghĩ tới, hòa thượng của Kim Cương tự sẽ xuất hiện ở trong Vương phủ!

Hư Ninh khẽ mỉm cười, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, lần nữa nhắm mắt lại.

Mạnh Kiên hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa.

Trịnh Lập Đức vội vã cáo từ rời đi.

Ánh mặt trời chậm rãi lên cao, chiếu lên trên người, làm cho mọi người cảm thấy ấm áp, khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Ám Mưu

Mạnh Kiên vẫn đánh giá Hư Ninh.

Hắn thân là đệ tử của Tử Vân sơn, đương nhiên biết rất rõ về Kim Cương tự.

Đệ tử của Kim Cương tự mỗi người đều là người siêu thoát hồng trần, tự tại hào hiệp, ở trên thế gian này chỉ vì một mục đích mà sống, đó là tu luyện thành phật.

Tất cả bọn họ đều tu luyện phương pháp mười đời thành Phật, để bọn họ sớm muộn có thể thành Phật, tiến vào Tam Thập thiên trên Kim Cương tự. Có người nói Kim Cương tự ở nơi đó so với Kim Cương tự ở nơi này giống như Thần Đô và thôn xóm hương dã vậy, rất là khác biệt.

Đệ tử của Kim Cương tự thường thường sẽ không để ý tới thế sự, cho dù bước vào hồng trần thì cũng chỉ rèn luyện tâm tình, cũng là vì tu hành, sẽ không ham vinh hoa phú quý.

Nhưng không nghĩ, Hư Ninh này lại dấn thân vào hiệu triệu trong Vương phủ.

Hư Ninh bỗng nhiên mở mắt ra, chậm rãi nói:

- Mạnh thí chủ, để ta bẩm báo với Vương gia một chút.

- Xin mời.

Mạnh Kiên nói.

Hư Ninh đẩy cửa luyện công viện ra rồi đi vào, một lát sau, hắn đứng ở bên trong cửa, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Mạnh thí chủ, Vương gia cho mời.

Mạnh Kiên bước vào luyện công viện.

An vương mặc một thân trường bào màu tím, chắp tay đứng ở giữa sân đánh giá Mạnh Kiên.

Trên khuôn mặt tuấn dật của hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh không lay động, trên người toả ra khí tức ôn hòa, Mạnh Kiên hoài nghi vị trước mắt này không phải là Vương gia, mà là cao tăng Phật môn vậy.

Mạnh Kiên ôm quyền một cái:

- Mạnh Kiên bái kiến Vương gia.

- Mạnh công tử không cần khách khí, cũng không phải là người ngoài, ngồi đi.

An vương chỉ chỉ vào bàn đá ở bên cạnh.

- Vâng.

Mạnh Kiên nói.

Hai người ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, Hư Ninh đứng ở cách đó không xa, không nhúc nhích như một thân cây.

Mạnh Kiên quét mắt nhìn Hư Ninh một chút, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, Hư Ninh là đệ tử của Kim Cương tự, thân phận rất không bình thường,

sao có thể tự cam tâm làm người thấp hèn, làm thị vệ như vậy được chứ?

- Vương gia, ta muốn hỏi một chút xem đệ đệ ta đã chết như thế nào.

Mạnh Kiên chậm rãi nói.

An vương cau mày:

- Ngươi có thể kết luận được là hắn đã chết rồi sao?

Mạnh Kiên gật gù.

An vương nói:

- Kỳ thực hắn rời phủ một mình, ta không để hắn ra ngoài phủ, sau đó hắn không còn tin tức nào nữa. Ta từng phái người đi thăm dò, cũng không có manh mối, quả thật không biết rốt cuộc hắn như thế nào rồi, xem ra đã bị ngộ hại...

Hắn thở dài, lắc đầu nói:

- Mạnh Chấp là nhân tài hiếm thấy, đã giúp ta rất nhiều, thực sự rất đáng tiếc!

Mạnh Kiên nói:

- Khi đệ đệ ta còn sống có kẻ thù nào không?

- Hắn thân là Phó Thống lĩnh Vương phủ, chuyện đắc tội với người ta là chuyện khó tránh khỏi.

An vương cau mày nói:

- Có điều nói tới kẻ thù, cũng nên không đến nỗi hạ sát thủ.

- Đệ đệ có cừu oán với người nào không?

Mạnh Kiên nói.

An vương trầm ngâm một lát, cuối cùng nói:

- Đúng là không có cừu nhân gì cả, đều là chút việc nhỏ rất tầm thường, không đáng để quyết sinh tử.

Mạnh Kiên nói:

- Chung quy cũng có một chút, sao Vương gia không nói thẳng chứ?

- Hắn và Đại tổng quản trong phủ có chút xung đột, có điều đều là việc công mà thôi.

An vương lắc đầu nói:

- Cũng là phụng mệnh của ta, để hắn ép Đại tổng quản một chút, kết quả lại bị Đại tổng quản giáo huấn một trận.

- Đại tổng quản?

Mạnh Kiên cau mày nói:

- Tại hạ muốn gặp vị Đại tổng quản này.

An vương nhìn về phía Hư Ninh.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Vương gia, Đại tổng quản đến nay vẫn bế quan ở Bí vệ phủ, đã được nửa tháng rồi.

- Sao, hiện tại hắn là Bí vệ cấm cung sao?

http://tieulun.hopto.org

An vương cười cợt:

- Mạnh công tử không thể đắc tội được với hắn.

-... Vậy ta muốn ở trong phủ chờ vị Đại tổng quản này về một đoạn thời gian.

- Đương nhiên ta rất hoan nghênh.

An vương cười nói:

- Có cao thủ như ngươi ở đây, ta cũng có thể yên tâm luyện công, còn Đại tổng quản, Hư Ninh, phái người đi hỏi thăm một chút. Xem khi nào Đại tổng quản về phủ!

- Vương gia.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Có người nói Đại tổng quản bế quan luyện công, ai cũng không gặp.

- Như vậy cũng đúng.

An vương gật đầu nói:

- Lúc Đại tổng quản luyện công từ trước đến giờ đều không gặp người nào khác.

Hư Ninh chậm rãi nói:

- Trong Bí vệ phủ truyền ra tin tức, là Đại tổng quản bị Bí vệ phủ giam cầm, bên ngoài nói là bế quan, nhưng trong tối là cấm túc.

An vương cau mày hỏi:

- Hắn lại đắc tội với Bí vệ phủ rồi sao?

- Vương phi giết hai Bí vệ cấm cung.

Hư Ninh nói:

- Bí vệ phủ sao có thể thân mật đối với Đại tổng quản được chứ?

- Hắn ấy...

An vương hừ lạnh một tiếng nói:

- Làm việc lộ liễu làm càn, y theo tính tình của hắn, đi Bí vệ phủ có thể chiếm được tiện nghi hay sao?

Mạnh Kiên nghe thấy lời nói của An vương đối với vị Đại tổng quản này, dường như rất là bất mãn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, mặt ngoài không chút biến sắc, ra vẻ bình tĩnh nói:

- Không sao, ta hạ sơn cũng không có chuyện, vừa vặn đi Thần Đô một vòng vậy.

- Ở trong phủ ngươi không cần gò bó, cứ tùy ý là được rồi.

An vương nói:

- Có chuyện gì cứ đi tìm lão Chu.

- Đa tạ Vương gia.

Mạnh Kiên nói.

- Đệ tử Tử Vân sơn hạ sơn không dễ chút nào, Mạnh công tử có thể hạ

sơn, tất là anh tài.

An vương chậm rãi nói:

- Không biết Mạnh công tử có tính toán gì không?

- Vốn ta muốn gặp gỡ đệ đệ trước.

Mạnh Kiên nói:

- Không nghĩ tới nó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước tiên ta phải báo thù thay cho nó, sau đó mới lại nói cái khác.

An vương tha thiết nói:

- Có cần Vương phủ hỗ trợ không? Tuy rằng làm việc không tự do như vậy, nhưng cũng tiện hơn một chút. Tiếp xúc được cao thủ các đường ở trong Thần Đô, tăng trưởng hiểu biết, rất là có lợi đối với tu hành!

- Đa tạ thịnh tình của Vương gia.

Mạnh Kiên có chút bất ngờ, không nghĩ tới đối phương sẽ trắng trợn mời chào như vậy, quá không uyển chuyển, hắn ôm quyền cười nói:

- Chờ báo thù xong rồi lại nói, bây giờ ta không có tâm tư khác.

- Cũng tốt.

An vương gật đầu nói:

- Tử Vân sơn xưa nay thần bí khó lường, một khi Mạnh công tử tiết lộ thân phận, mọi người đều muốn bái kiến công tử.

- Ta sẽ giữ kín thân phận.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Kiên nói.

An vương nở một nụ cười.

Mạnh Kiên ôm quyền nói:

- Tại hạ cáo từ, không quấy rầy Vương gia luyện công nữa.

- Được.

An vương ôm quyền cười nói:

- Chờ bản vương xuất quan, chúng ta lại cẩn thận đàm luận một chút.

- Vâng.

Mạnh Kiên đứng dậy rời đi.

Hư Ninh đưa hắn xuất viện, sau khi trở về, nhìn vẻ mặt của An vương rất là vui vẻ.

An vương cười nói:

- Tôn giả, hắn đã sinh nghi đối với Sở Ly chưa?

- Đã có.

Hư Ninh gật đầu nói:

- Người này cố chấp tự phụ, sẽ không bỏ qua cho Sở Đại tổng quản.

- Ha ha.

An vương cười lên:

http://tieulun.hopto.org

- Mặc cho Sở Ly thông minh tới đâu thì sao biết được ta sẽ có một kế như thế được chứ... Nói đến mượn đao giết người, hắn còn phải luyện dài dài, thủ pháp của bản vương mới thật sự là mượn đao giết người, vô hình không vết tích.

Hư Ninh khẽ mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến.

Nhưng hắn không cảm thấy Sở Ly không biết gì cả, nhưng biết thì đã có sao, chung quy đối phương cũng không dám tự mình hạ sát thủ đối với An vương.

Quan trọng nhất không phải là An vương, chỉ cần hoàng thượng ở đây, Sở Ly sẽ không dám giết An vương.

Hắn cảm thấy rất thú vị, rốt cuộc An vương sẽ giết Sở Ly, hay là cuối cùng Sở Ly sẽ giết chết An vương?

Có thể nhìn thấy được một màn kịch này cũng không uổng công mình đến Vương phủ một lần.

Trong tiểu viện của Bí vệ phủ, Sở Ly và Hứa Hoàn Đức đấu miệng lưỡi sắc bén như đao kiếm.

- Sở Ly, ta có một tin tức muốn nói sớm cho ngươi một tiếng.

Hứa Hoàn Đức từ tốn nói:

- Tránh cho ngươi đột nhiên không kịp chuẩn bị.

- Vậy thì đa tạ Hứa thống lĩnh rồi.

Sở Ly nói:

- Tin tức gì?

- Mạnh Kiên Tử Vân sơn đã đến Thần Đô rồi, có lẽ ngày hôm nay là có thể đi vào An vương phủ.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Đệ tử Tử Vân sơn, ngươi phải biết bọn họ lợi hại thế nào rồi chứ?

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Rốt cục vẫn đến rồi!

- Có câu nói gọi là trên trời không thể có hai mặt trời.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Ngươi là Đại tổng quản, quyền cao chức trọng, nhưng luận võ công lại không hẳn đã vượt qua được Mạnh Kiên.

- Làm sao mà biết được chứ?

Sở Ly nói:

- Phải đánh qua mới biết được chứ?

- Nếu như đệ tử Tử Vân sơn muốn hạ sơn thì sẽ giống như Kim Cương tự, đều phải tu luyện thành công mới được.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Mạnh Kiên có thể hạ sơn, đương nhiên là người mang kỳ công tuyệt học, ngươi và An vương không hòa thuận với nhau. Có lẽ An Vương gia sẽ lợi dụng hắn để đối phó với ngươi!

Sở Ly cười cợt.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Đến lúc đó, Bí vệ phủ sẽ là hậu thuẫn của ngươi!

Sở Ly hơi nhíu nhíu mày, cười nói:

- Hóa ra Hứa thống lĩnh muốn thừa dịp cháy nhà hôi của!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Không Gặp

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Nào có cái gì gọi là thừa dịp cháy nhà hôi của chứ, hỗn loạn mới thấy trung thần, đây là muốn để cho ngươi hiểu rõ, rốt cuộc ai mới là người mình, Vương phủ cũng không đáng tin, Bí vệ phủ mới là chỗ mà ngươi nên dựa vào!

Sở Ly cười nói:

- Vương phủ không đáng tin, Bí vệ phủ cũng chưa chắc đáng tin cậy.

- Ngươi chỉ cần xứng với Bí vệ phủ thì Bí vệ phủ sẽ tuyệt đối sẽ đáng với ngươi!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Mọi người đều nói gần vua như gần cọp, tại sao Bí vệ phủ chúng ta có thể tồn tại được đến nay? Đó là dựa vào tâm kế!

Sở Ly không phản đối lắc đầu một cái.

Hứa Hoàn Đức thấy hắn mềm không được cứng không xong, hắn không nhịn được nói:

- Thực sự là không biết cân nhắc! Nếu không phải ngươi có bản lĩnh thì Bí vệ phủ chúng ta có thể nhịn ngươi đến nay sao? Đã sớm nghĩ biện pháp thu thập ngươi rồi!

Sở Ly cười nói:

- Hứa thống lĩnh, ta biết, bên trong Thần Đô, Tử Vân sơn ngoại trừ Mạnh Kiên này ra còn có những người khác hay không?

- Thần Đô còn có một vị khác của Tử Vân sơn.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Cung phụng cấm cung Trương Thứ.

- Võ công ra sao?

- Cao thâm khó dò, không thấy hắn ra tay!

- Xem ra võ học của Tử Vân sơn quả thực kỳ dị, có cơ hội ta cũng muốn xem thử một, hai.

- Hừ, tốt nhất ngươi không có cơ hội kia thì hơn.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu nói:

- Bằng không, ngươi có thể sống sót hay không ta còn chưa biết được!

- Bí vệ phủ có võ học của Tử Vân sơn hay không?

Sở Ly nói.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Không có, cho dù có, cũng là ở trong bí khố của cấm cung, không tới phiên chúng ta xem!

- Thực sự rất đáng tiếc!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Ta sẽ cẩn thận ứng phó tên Mạnh Kiên này.

- Rốt cuộc Mạnh Chấp có phải là ngươi giết hay không?

Hứa Hoàn Đức đột nhiên hỏi một câu.

Sở Ly ngẩn ra, bật cười nói:

- Hứa thống lĩnh còn quan tâm chuyện này sao?

- Nếu như là ngươi giết, vậy thì sẽ rất phiền phức.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Nếu không phải là ngươi giết, vậy ngươi đến nói rõ với Mạnh Kiên, tránh cho đối đầu thật với ắn. Trong bốn đại tông phái ngoại trừ Kim Cương tự ra, tất cả đều là một loại đạo đức, không chịu nổi đệ tử của mình chịu thiệt, đánh nhỏ, lớn đến, vô cùng phiền phức!

Sở Ly gật gù.

- Được rồi, ngươi có thể xuất quan!

- Chờ một chút nữa.

Sở Ly cười nói:

- Nói không chừng Mạnh Kiên kia sẽ tự mình tới đây đó.

- Ngươi đúng là không có lòng tốt gì cả!

Hứa Hoàn Đức tức giận:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là muốn dùng Bí vệ phủ để đối phó với hắn sao?

Nếu như Mạnh Kiên ở Vương phủ ngây ngốc tới mức thiếu kiên nhẫn, nói không chừng sẽ trực tiếp đi đến Bí vệ phủ tìm người, khi đó, Bí vệ phủ vì bộ mặt của bản thân cũng không thể không đối phó với hắn.

Sở Ly cười nói:

- Nhìn xem hắn có dám đối phó với Bí vệ phủ hay không!

- Sở Ly, như vậy đi.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Nếu như ngươi nếu tìm ra được hai đệ tử Quang Minh Thánh giáo, như vậy Mạnh Kiên này cứ giao cho Bí vệ phủ chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đuổi hắn, được chứ?

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Ta thực sự không nắm chắc được.

Đây hiển nhiên là một cái bẫy, nếu như mình đồng ý thật, như vậy sẽ cho thấy mình chắc chắn sẽ tìm được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Chắc chắn nhưng không đi làm, đương nhiên sẽ là bụng dạ khó lường, Phó Mộng Sơn sẽ có thể tìm tới cớ để buộc mình tìm đệ tử Quang Minh Thánh giáo, lấy việc này để chứng minh mình thuần khiết.

So với Tử Vân sơn, hắn càng kiêng kỵ Quang Minh Thánh giáo hơn nữa.

Đây là một đám người điên, không thể nói lý, bất kể ra làm sao cũng phải chờ sau khi đại hôn của Đại công tử rồi lại đối phó với bọn họ. Động thủ lúc này, tám chín phần mười đại hôn của Đại công tử sẽ xong đời.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi ấy, hừm.

Hứa Hoàn Đức chỉ vào hắn, lắc đầu một cái:

- Được rồi, tùy ý ngươi, ngươi thích ngây ngốc thì cứ ngây ngốc ở nơi này đi!

Sở Ly ho nhẹ một tiếng nói:

- Nói như vậy Bí vệ phủ có biện pháp đuổi Mạnh Kiên kia đi sao?

Hứa Hoàn Đức nói:

- Giúp hắn tìm tới được hung thủ giết Mạnh Chấp là được rồi.

- Như vậy cũng là một biện pháp tốt.

Sở Ly cười nói.

- Nếu như ngươi không muốn, vậy thì ta cũng không có cách nào khác cả.

Hứa Hoàn Đức đứng lên nói:

- Thực sự không đánh lại được Mạnh Kiên thì có thể tới cầu viện, chắc chắn Bí vệ phủ chúng ta sẽ không thấy chết mà không cứu đối với người của mình!

Sở Ly cười gật đầu.

Hắn có thể cảm nhận được sự chân thành của Hứa Hoàn Đức.

Đáng tiếc biện pháp này của Bí vệ phủ không có tác dụng, mình cũng không thể đồng ý, cho nên chỉ có thể thầm nói một tiếng xin lỗi mà thôi.

Hứa Hoàn Đức mặt lạnh như sắt, nhưng tâm tư lại rất thuần khiết, công

chính vô tư, không giống như thống lĩnh Phó Mộng Sơn, nhìn vẻ mặt ôn hòa cười cười, thân thiết khiến cho người ta cảm giác ấm áp như gió xuân, nhưng lại lạnh lẽo vô tình, chỉ có lợi ích không nói cảm tình gì cả.

Mạnh Kiên mặc một bộ y phục màu trắng, lẳng lặng ngồi bên cạnh cái bàn đá trong tiểu viện thưởng trà, bên người là một nha hoàn đang châm trà cho hắn.

Hắn thưởng trà, có chút đăm chiêu.

Chu tổng quản vội vã tiến vào tiểu viện, ôm quyền cười nói:

- Mạnh công tử, tối hôm qua nghỉ ngơi có tốt không, có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn hay không?

Mạnh Kiên thả chén trà xuống, ôm quyền mỉm cười:

- Rất tốt, bên Vương phi nói thế nào?

- Cái này.

Vẻ mặt của Chu tổng quản có chút lúng túng:

- Mạnh công tử thứ lỗi, Vương phi không tiếp khách, đặc biệt là khách nam nhân.

- Vương gia bế quan, Vương phi cũng không tiếp khách sao?

Mạnh Kiên nhàn nhạt mỉm cười.

Chu tổng quản nói:

- Nếu thực sự có khách quý, Đại tổng quản sẽ đích thân đứng ra, Mạnh công tử là khách quý, thế nhưng bây giờ Đại tổng quản cũng bế quan, thật

không phải. Vương phi cũng nói có chỗ nào thất lễ, xin Mạnh công tử thứ lỗi, bởi vì Mạnh công tử là khách nam, nàng không tiện gặp.

- Ha ha, cũng thật là thú vị.

Nụ cười của Mạnh Kiên càng tăng lên, như mỉm cười lại như trào phúng:

- Nghe nói Vương phi là Nhị tiểu thư của phủ Dật Quốc Công, cũng coi như nhi nữ võ lâm, lại còn có quan niệm như thế sao?

Chu tổng quản vội nói:

- Vương phi không biết võ công, ở phủ Quốc Công cũng coi như là nữ nhi khuê các vậy, chưa từng lộ diện bên ngoài.

- Thì ra là như vậy.

Mạnh Kiên nói:

- Như vậy cũng thứ cho tại hạ lỗ mãng!

- Chờ Đại tổng quản xuất quan, nhất định sẽ gặp Mạnh công tử.

Chu tổng quản vội vã cười nói.

- Vậy ta sẽ chờ.

Mạnh Kiên cười nói:

- Chu tổng quản đừng trách ta quấy rối mới được.

- Nào có, nào có.

Chu tổng quản cười ha hả nói:

- Mạnh công tử có thể ở trong Vương phủ, lão Chu ta cao hứng còn không kịp đó. Đại tổng quản không ở đây, chúng ta luôn cảm thấy hộ vệ của Vương phủ không khiến cho người ta yên tâm, có Mạnh công tử ở đây là tốt hơn nhiều rồi!

- Chẳng lẽ Vương phủ quá không thái bình hay sao?

Mạnh Kiên chậm rãi nâng chén trà lên, khẽ nhấp một cái.

- Vâng, luôn có số gia hỏa muốn ám sát Vương phi!

Chu tổng quản phẫn hận nói:

- Vương phi ôn nhu mỹ lệ như vậy, những người này cũng thật là có thể hạ thủ được!

- Ôn nhu mỹ lệ.

Mạnh Kiên cười lớn.

- Chu tổng quản, Lục tiểu thư đến, muốn gặp Vương phi.

Bên ngoài bỗng nhiên có người bẩm báo.

- Mau mời vào!

Chu tổng quản vội nói.

Mạnh Kiên nói:

- Lục tiểu thư? Nói vậy là đại nhân vật rồi, có thể gặp được Vương phi.

- Đại tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công.

Chu tổng quản ôm ôm quyền nói:

- Mạnh công tử, lão Chu thất lễ một chút, chức trách còn đang trên người, thân bất do kỷ!

- Hóa ra là Lục tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút xem rốt cuộc vị Lục tiểu thư này như thế nào.

Mạnh Kiên cười nói:

- Ta đi cùng ngươi được chứ?

- Cái này…

Chu tổng quản chần chờ, cười khổ nói:

- Cái này sợ rằng không hợp với lễ ngộ.

- Coi như là trùng hợp gặp gỡ đi.

Mạnh Kiên nói:

- Có người nói vị Lục tiểu thư này có khuôn mặt đẹp kinh người, không kém Vương phi.

- Được rồi.

Chu tổng quản bất đắc dĩ đồng ý.

Mạnh Kiên nói:

- Ngươi đi trước, sau đó ta sẽ đi qua.

- Được, được.

Chu tổng quản cười khổ gật gù, vội vã rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Hắn khẩn trương chạy ra ngoài, Lục Ngọc Dung đã tiến vào cửa phủ. Trên mặt là tấm lụa trắng che mặt, người mặc một bộ la sam màu tím, chẳng khác nào lăng ba vi bộ, uyển chuyển tao nhã.

Lãnh Dĩnh và hai thị nữ đi theo bên người nàng.

Lục Ngọc Dung nhìn thấy hắn vội vã chạy tới, nói:

- Lão Chu, ngươi gấp cái gì vậy?

- Lục tiểu thư, có chỗ nào thất lễ, mong tiểu thư thứ tội, thứ tội!

Chu tổng quản vội vã ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Chân Thành

- Được rồi.

Lục Ngọc Dung lúc lắc bàn tay ngọc, lạnh nhạt nói:

- Vương phi đang làm gì?

- Vương phi đang tản bộ.

Chu tổng quản vội nói.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu, liên tục nhẹ nhàng bước đi, như cành liễu rủ trong gió, mềm mại uyển chuyển.

Lãnh Dĩnh nói:

- Đại tổng quản đâu, còn chưa xuất quan sao?

Chu tổng quản vội hỏi:

- Còn chưa xuất quan.

- Hắn muốn bế quan tới khi nào!

Lãnh Dĩnh bĩu môi.

Chu tổng quản cười khổ nói:

- Chúng ta sao biết được ý nghĩ của Đại tổng quản cơ chứ?

Lãnh Dĩnh nói:

- Ta thấy hắn làm vậy là muốn lười biếng thì phải!

Lục Ngọc Dung khẽ cười một tiếng:

- Tiểu Dĩnh nói không sai, hắn muốn lười biếng, hiềm trong phủ bận rộn phiền phức, quấy rối tu luyện, hiện tại thì tốt rồi, ném đi tất cả mọi chuyện, trốn tới chỗ yên tĩnh. Có lẽ võ công đã tinh tiến thêm một tầng rồi đó.

Chu tổng quản lại cười khổ, nói:

- Đó là gần đây trong phủ yên tĩnh, không có chuyện gì, nếu thật sự có chuyện, không có Đại tổng quản ở đây, nhất định sẽ loạn tung lên... Đúng rồi, ngày hôm qua còn có một vị Mạnh Kiên công tử đến phủ, muốn gặp Đại tổng quản.

- Mạnh Kiên?

Lông mày của Lục Ngọc Dung giật giật, nói:

- Hắn đến rồi sao?

- Vâng, Mạnh công tử còn muốn bái kiến Vương phi.

Chu tổng quản thấp giọng nói:

- Vương phi không gặp Mạnh công tử.

- Tính khí này của nàng!

Lục Ngọc Dung nói:

- Dù sao cũng là cao đồ của Tử Vân sơn, sao có thể không gặp được chứ.

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy.

Chu tổng quản vội vàng gật đầu.

- Tử Vân sơn?

Lãnh Dĩnh hiếu kỳ nói:

- Là Tử Vân sơn một trong bốn đại tông phái kia sao?

- Vâng, đúng vậy.

Chu tổng quản dùng sức gật đầu.

Lãnh Dĩnh nói:

- Đúng là nên gặp.

Chu tổng quản thở dài nói:

- Vương phi nói một không hai, chúng ta làm thị vệ không khuyên được nổi, Lục tiểu thư và Dĩnh cô nương nên khuyên một chút vậy.

- Ta mặc kệ những chuyện vô bổ này.

Sóng mắt của Lục Ngọc Dung lưu chuyển, liếc nhìn hắn một cái:

- Có phải ngươi thu chỗ tốt gì của hắn rồi không?

- Ôi!

Chu tổng quản lớn tiếng kêu, giống như có vô số oan khuất vậy:

- Oan uổng cho ta quá, Lục cô nương, ta chỉ cảm thấy động tác này của Vương phi quá đắc tội với người ta. Thân phận của Mạnh công tử không bình

thường, không thể đắc tội như thế được.

- Ngươi thật là nhàn rỗi, Tiêu Thi cũng không phải người ngu.

Lục Ngọc Dung cười khẽ.

Chu tổng quản vội nói:

- Đúng đúng, là ta nhiều chuyện!

Năm người đi ở trên đường nhỏ lát đá, phía trước là một chỗ ngoặt.

Bọn họ vừa mới đi tới chỗ cua thì đã nhìn thấy phía trước có thanh niên một áo lam tuấn mỹ, đang chắp tay mà đi, bước tiến chậm rãi thong dong, biểu hiện rất trầm ổn.

- Mạnh công tử!

Chu tổng quản vội nói.

Mạnh Chấp ôm quyền một cái, ánh mắt bình tĩnh tìm đến khuôn mặt của Lục Ngọc Dung, khẽ gật đầu.

- Lục tiểu thư, vị này chính là Mạnh Kiên Mạnh công tử, cao đồ của Tử Vân sơn.

Chu tổng quản vội nói.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn Chu tổng quản một chút.

Chu tổng quản vội vã cười làm lành.

- Lục tiểu thư, Mạnh Kiên có lễ!

Mạnh Kiên ôm quyền thi lễ, lại nhìn Lãnh Dĩnh cười ôm quyền một cái.

Lãnh Dĩnh đáp lễ.

Lục Ngọc Dung nói:

- Mạnh công tử, thật là trùng hợp!

Nàng liếc mắt đã nhìn thấy thủ đoạn của Mạnh Kiên, trong lòng rất chán ghét.

Mạnh Kiên mỉm cười nói:

- Ta ngưỡng mộ đại danh của Lục tiểu thư đã lâu, cố ý chờ đợi ở đây, xin Lục tiểu thư tha thứ cho sự lỗ mãng của ta!

Lục Ngọc Dung nể mặt hắn thẳng thắn cho nên mới khẽ gật đầu:

- Một chút chuyện nhỏ không đáng gì, không biết Mạnh công tử tới đây là có việc gì?

- Vốn tại hạ muốn đến thăm đệ đệ, không nghĩ tới đệ đệ đã không ở đây nữa.

Mạnh Kiên thở dài, lộ ra vẻ bi thương, u buồn thở dài một tiếng:

- Huynh đệ chúng ta mười năm không gặp, thế nhưng không ngờ giữa người và người lại cách xa như trời và đất!

Lục Ngọc Dung nói:

- Mạnh công tử nén bi thương, thân là người trong võ lâm, khó tránh khỏi chuyện như vậy.

- Đúng vậy.

http://tieulun.hopto.org

Mạnh Kiên chậm rãi nói:

- Ta thân là đại ca, chung quy cũng phải báo thù cho hắn, mới có thể an ủi hắn trên trời có thiêng!

- Hừm.

Lục Ngọc Dung nói:

- Vậy Mạnh công tử cứ chậm rãi tra xét đi, ta cáo từ trước!

Nàng nhẹ nhàng rời đi, Lãnh Dĩnh vội vã đuổi theo, khi tiến vào trong cổng vòm mới quay đầu nhìn hắn.

- Biểu tỷ, hắn vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào tỷ đó, xem ra là mê mẩn biểu tỷ rồi!

Lãnh Dĩnh thấp giọng cười nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta mang khăn che mặt, hắn không thấy rõ dung mạo được ta, đừng có nói bậy!

- Tỷ không nhìn ánh mắt kia của hắn sao?

Lãnh Dĩnh cười nói:

- Tuyệt đối là coi trọng biểu tỷ... Muội thấy hắn so với Sở Đại tổng quản còn mạnh hơn đó!

- Ồ?

Lục Ngọc Dung bật cười:

- Mạnh ở chỗ nào chứ?

- Tỷ xem người ta ôn văn nho nhã, hào hoa phong nhã, không có vì bản thân là đệ tử đại môn phái mà cao ngạo.

Lãnh Dĩnh hất mũi ngọc tinh xảo lên, lại hừ lạnh nói:

- Nào có cuồng giống như tên Sở Ly kia chứ!

Nàng vẫn có oán khí đối với Sở Ly, cho nên một khi bắt được cơ hội sẽ nói ra vài câu.

Lục Ngọc Dung lắc đầu cười nói:

- Đôi mắt này của ngươi...

- Vậy biểu tỷ cho rằng như thế nào?

Lãnh Dĩnh nói:

- Lẽ nào hắn không sánh được với Sở Ly sao?

- Xem người không thể nhìn về ngoài được.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn nhìn như ôn văn nho nhã, nhưng trong xương lại có ngạo khí ngập trời, xem thường người trong thiên hạ.

- Thật không?

Lãnh Dĩnh kinh ngạc, suy nghĩ một chút:

- Có điều hắn là đệ tử của Tử Vân sơn, cũng có tư cách để kiêu ngạo chứ?

- Hắn là đệ tử của Tử Vân sơn. Không sai, thế nhưng đệ tử từ bốn Đại tông phái đi ra là có thể đệ nhất thiên hạ hay sao?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Không hẳn!

- Cái này cũng đúng.

Lãnh Dĩnh rất tin phục đối với biểu tỷ mình, nàng cười nói:

- Nhất định là hắn tìm đến Sở Ly gây phiền phức... Trong một ngọn núi có hai con mãnh thú, nhất định phải đánh nhau, có đúng không?

Nàng mở miệng cười nói:

- Lúc này mới thú vị, Sở Ly cũng nên bị dạy dỗ một chút!

Lục Ngọc Dung liên tục bước đi:

- Vậy cũng không hẳn.

- Không đánh được hắn sao?

Lãnh Dĩnh vội hỏi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Chưa chắc Sở Ly sẽ phải chịu giáo huấn, được rồi, đã đến rồi.

Chu tổng quản giả câm vờ điếc, không nói câu nào, nhìn thấy Thiên Xu viện mới thầm thở dài một hơi, lúc này vội vã ôm quyền cáo từ rời đi.

Tiêu Thi mặc một bộ áo bào rộng màu tím, đang bước chậm ở trong viện, đôi mắt sáng thỉnh thoảng nhìn lên trên không trung, rất là đăm chiêu.

Tuyết Lăng và Liễu Nhứ đứng ở một bên, bất cứ lúc nào sẽ dâng trà và điểm tâm lên, không biết Tiêu Thi đang làm gì.

Nhìn thấy đám người Lục Ngọc Dung đi vào, Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Lại tới làm gì vậy?

Lục Ngọc Dung cũng không khách khí:

- Lúc nào Sở Ly trở về vậy?

- Ta sao biết được chứ!

Tiêu Thi nói.

Lục Ngọc Dung vung vung tay, ra hiệu cho Tuyết Lăng và Liễu Nhứ không cần đa lễ.

Nàng đi tới bên cạnh cái bàn đá rồi ngồi xuống:

- Ta muốn tính toán một chút cùng Sở Ly!

- Lại bị hắn tính toán sao?

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Hoặc là ngươi lại trúng kế của hắn?

- Hắn mượn cao thủ từ ta, một bị trọng thương, phải tĩnh dưỡng một tháng.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ta tới hỏi hắn, rốt cuộc hắn sẽ bồi thường thế nào cho ta!

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi muốn bồi thường ra sao?

Tiêu Thi nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Theo ta đi phủ Quốc Công một chuyến.

- Một đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Tiêu Thi nói:

- Hắn đã đồng ý rồi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái:

- Hai người!

- Hoặc là một, hoặc là hắn nghĩ biện pháp trong vòng ba ngày khôi phục thương thế của người kia.

Tiêu Thi nói:

- Chỉ có hai điều kiện này, chỉ được chọn một, không thể thay đổi.

- Quả nhiên hắn có thể trở về!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Nàng biết khinh công của Sở Ly, cho nên nàng sẽ không tin hắn sẽ thật sự bị Bí vệ phủ nhốt lại bên trong.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi không cần bận tâm quá nhiều, tạm biệt, không tiễn!

http://tieulun.hopto.org

- Mạnh Kiên thì sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- Đây chính là một phiền toái lớn, Tử Vân sơn đó!

- Ngươi có biện pháp sao?

Tiêu Thi nhíu mày nhìn về phía nàng.

Lục Ngọc Dung cười gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Pháp Ngộ

- Biện pháp gì?

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Nàng vừa hỏi đã cảm thấy hối hận, hỏi cũng bằng không, Lục Ngọc Dung có thể nói mới là lạ.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Theo ta được biết, Mạnh Kiên này cũng có đối thủ.

Tiêu Thi đánh giá nàng một chút:

- Ngươi sẽ tốt bụng như vậy sao?

- Hai người!

Đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung mang theo ý cười:

- Chỉ cần là hai người thì ta có thể dẫn Mạnh Kiên đi.

-... Trong phủ nhà các ngươi nào có nhiều người như vậy chứ!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ngươi cũng quá để ý mình rồi!

Lục Ngọc Dung nói:

- Không phải là Quang Minh Thánh giáo, những thế lực khác cũng được!

-... Được rồi, ta đồng ý với ngươi.

Tiêu Thi nói:

- Nghĩ biện pháp mang họ Mạnh kia đi, tránh cho hắn ta ngây ngốc ở trong phủ, quá đáng ghét!

Lục Ngọc Dung nói:

- Ngươi phải biết rằng, đây chỉ là phương pháp trị phần ngọn, chung quy hắn vẫn sẽ tìm tới đầu của Sở Ly!

Tiêu Thi nói:

- Chờ hắn đứng vững chân ở Bí vệ phủ, Mạnh Kiên thì tính là thứ gì cơ chứ?

- Như vậy cũng đúng.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu, than thở:

- Thật không nghĩ tới, Tiêu Nhị tiểu thư cũng tinh minh lợi hại như vậy.

Địa vị của Sở Ly ở Bí vệ phủ rất lúng túng, nhưng cũng là một cơ hội, một khi đứng vững, hắn có Bí vệ phủ giúp đỡ sẽ như hổ thêm cánh. Nếu như đây là tính toán lúc trước của Tiêu Thi, như vậy mình cũng phải bái phục chịu thua.

- Ngươi cũng vậy mà thôi.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

Nàng chỉ là biết thời biết thế, tình thế phát triển như vậy, quyết định của hoàng thượng cũng ra ngoài dự liệu của nàng.

Lãnh Dĩnh nhìn Lục Ngọc Dung một chút, lại nhìn Tiêu Thi, chu chu mỏ.

So sánh với hai người này, mình như trở thành đứa ngốc, nghe không hiểu các nàng nói gì, giống như u u mê mê vậy.

- Ta đi đây.

Lục Ngọc Dung xoay người rời đi.

Tiêu Thi vung vung tay.

Tuyết Lăng và Liễu Nhứ vội vàng gật đầu, đưa các nàng ra khỏi Thiên Xu viện, lại đưa đến cửa Vương phủ.

Trên đường các nàng trở về Thiên Xu viện, Mạnh Kiên bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản đường đi của các nàng.

Hắn ôm quyền mỉm cười, lộ ra vẻ tuấn lãng, như ngọc thụ lâm phong đứng đó, hỏi:

- Hai vị cô nương là nha hoàn của Vương phi sao?

- Đúng vậy, ngươi là ai?

Liễu Nhứ ôn nhu nói.

Mạnh Kiên mỉm cười nói:

- Tại hạ Mạnh Kiên, muốn gặp Vương phi một lúc, mong rằng hai vị cô nương tác thành.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Nhứ ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói:

- Mạnh công tử, Vương phi không gặp khách nam, không biết Mạnh công tử có chuyện gì không? Chúng ta có thể nhắn dùm tới Vương phi.

- Cũng tốt.

Mạnh Kiên nói:

- Tại hạ muốn gặp Sở tổng quản một chút.

- Ồ, như vậy thì thật không khéo.

Liễu Nhứ lắc đầu cười nói:

- Đại tổng quản đang bế quan ở Bí vệ phủ, công tử có thể đi Bí vệ phủ thử một lần.

Ánh mắt của Mạnh Kiên sáng quắc, đảo qua nhị nữ, dường như muốn xem thấu đáy lòng của các nàng:

- Không biết khi nào Sở tổng quản xuất quan?

- Chúng ta thân là nha hoàn sao có thể biết được chứ?

Liễu Nhứ mỉm cười nói:

- Đại tổng quản cũng không biết rõ, có khả năng một tháng, khả năng là hai tháng, xem tình huống tu luyện mà định đoạt.

- Như vậy thì đa tạ.

Mạnh Kiên cười nói.

Liễu Nhứ cười nói:

- Mạnh công tử không cần phải khách khí.

Mạnh Kiên nhìn theo nhị nữ biến mất, nụ cười trên mặt biến mất, đổi lại thành nụ cười gằn nhàn nhạt.

Hắn có bí thuật của Tử Vân sơn, buổi tối vô thanh vô tức xuất hiện ở bên ngoài phòng nha hoàn thị vệ, cẩn thận nghe góc tường, thăm dò tin tức.

Thông qua mọi người lén lút nghị luận, hắn đã biết, trước khi đệ đệ biến mất ở trong Vương phủ, dường như đã hạ độc cho Vương phi, thiếu chút nữa đã độc chết nàng.

Đệ đệ làm chuyện như thế, đương nhiên phải thoát thân, lặng lẽ ra ngoài phủ, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể tránh được độc chưởng của Vương phi, bị nàng làm hại!

Cho dù Tiêu Vương phi có đẹp tới mầy, là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý, một khi giết đệ đệ hắn thì hắn cũng sẽ đến giết nàng để báo thù cho đệ đệ!

Có điều đáng tiếc, Sở Ly không trở về.

Hắn không cần đoán nhiều cũng biết, nếu như Tiêu Vương phi hạ sát thì người chấp hành nhất định sẽ là con chó săn trung thành nhất như Sở Ly, hắn nghĩ nếu muốn an ủi đệ đệ trên trời có linh thiêng, như vậy phải giết chết hai người này!

Lại nói võ công của Sở Ly lợi hại, thế nhưng hắn lại không đặt chuyện này vào trong mắt.

Theo hắn thấy, bốn đại tông phái và võ lâm cũng không phải là một cấp độ.

Quan trọng nhất chính là võ học.

http://tieulun.hopto.org

Võ học của bốn đại tông phái cùng với các phái khác khác nhau một trời một vực, tu luyện võ học của bốn Đại tông phái sẽ có hi vọng bước lên cảnh giới Thiên Thần, mà võ lâm các phái còn lại, có thể trở thành Thiên Ngoại thiên chính là chuyện cực kỳ may mắn rồi.

Võ học của bốn đại tông phái, Thiên Ngoại thiên chỉ là khởi điểm, chỉ vì Thiên Thần mà tồn tại.

Sở Ly xuất thân từ phủ Dật Quốc Công, võ học hắn tu luyện chính là võ học của phủ Quốc Công.

Phủ Quốc Công lợi hại đến đâu thì cũng không so được với bốn Đại tông phái, cho dù có thể trộm được võ học của bốn Đại tông phái thì cũng không luyện được quá mạnh.

Sở Ly có tiếng tăm như bây giờ, quá nửa là dùng mưu trí đoạt được, thủ đoạn làm việc lợi hại, còn nữa lại thêm hắn trẻ tuổi, võ công tương tự đặt ở trên người lão nhân, có khả năng cũng không ghê gớm như vậy được.

Hắn chắp tay đi dạo, chậm rãi trở lại tiểu viện.

Bí vệ phủ kia hắn có chút kiêng kỵ, qua bên kia giết người không phải là hành động sáng suốt, chọc vào Bí vệ phủ là tự gây phiền phức.

Chậm rãi ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, hắn mỉm cười.

Nhìn thấy hai nữ, hắn đã biết vị trí của Thiên Xu viện.

Buổi tối đi thăm dò, xem có cơ hội giết chết Tiêu Thi, dẫn Sở Ly ra hay không.

Chờ giết chết Sở Ly, hắn sẽ rời khỏi Thần Đô, tiêu dao tự tại.

An vương khá là kiêng kỵ đối với Sở Ly, có sát tâm, mình giết đối

phương như vậy là thuận ý hắn, chưa chắc đối phương sẽ sai người truy sát mình thật mà sẽ chỉ làm dáng một chút mà thôi, dù sao mình cũng xuất thân từ Tử Vân sơn.

Chỉ là đáng tiếc vị Tiêu Vương phi, đệ nhất mỹ nhân Đại Quý này.

Không biết vị Tiêu Vương phi này so với Lục Ngọc Dung sẽ ra sao.

Tuy hắn không thấy rõ khuôn mặt của Lục Ngọc Dung, thế nhưng nhìn thân thể uyển chuyển và mặt mày động lòng người thì hắn đã đối phương tất là một vị mỹ nhân tuyệt sắc, trên người nàng có một loại khí chất lạnh lùng như tiên, đặc biệt hấp dẫn mình. Nếu như có thể nạp vào phòng thì cũng không uổng công mình khổ tu ở Tử Vân sơn mười năm!

Đêm nay hắn phải muốn xem thử xem vị Tiêu Vương phi này có khuôn mặt đẹp, đệ nhất mỹ nhân Đại Quý này rốt cuộc đẹp như thế nào!

Trong lúc hắn đang suy tư thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, thanh âm của Chu tổng quản vang lên:

- Mạnh công tử, có một vị đại sư muốn gặp Mạnh công tử!

- Đại sư?

Mạnh Kiên cau mày, vừa nghe đến hòa thượng hắn đã lập tức nghĩ tới Đại Lôi Âm tự, hắn trầm giọng nói:

- Là hòa thượng của phái nào?

- Đại Lôi Âm tự.

Chu tổng quản cung kính trả lời.

- Không gặp!

Mạnh Kiên trầm giọng nói.

- A di đà phật...

Một tiếng niệm phật đột nhiên vang lên, bình tĩnh nhu hòa, như hồ nước chậm rãi gợn sóng, vang vọng toàn bộ Vương phủ:

- Mạnh thí chủ, chúng ta lại gặp mặt!

- Pháp Ngộ!

Mạnh Kiên lạnh lùng nói:

- Bám dai như đỉa!

Một thanh niên tăng nhân mặc áo bào tro phiêu bay xuống tiểu viện, hai tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Mạnh thí chủ đã để tiểu tăng tìm lâu rồi!

Vị tăng nhân áo xám này ước chừng hai mươi tuổi, thân thể kiên cường, tướng mạo thường thường, nhưng mũi vừa thẳng vừa thon thả, khiến cho khuôn mặt bình thường tăng thêm mấy phần anh khí, khiến cho người ta vừa thấy đã khó quên, hai mắt bình tĩnh ôn hòa, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

- Pháp Ngộ, ngươi cần gì phải sống mái với ta chứ?

Mạnh Kiên trầm giọng nói:

- Ta vẫn nể mặt của Đại Lôi Âm tự, không chấp nhặt với ngươi, ngươi không nên không biết phân biệt như thế!

- Tiểu tăng rơi vào bình cảnh, phải luận bàn với cao thủ có lực lượng ngang với ta.

Pháp Ngộ mỉm cười nói:

- Võ công của Mạnh thí chủ sàn sàn với tiểu tăng, rất là thích hợp, luận bàn như vậy không chỉ có hữu ích đối với tiểu tăng mà ngay cả Mạnh thí chủ cũng có không ít thu hoạch, cớ sao không làm chứ?

- Ta không có hứng thú đánh với ngươi!

Mạnh Kiên trầm giọng nói:

- Nếu như ngươi không đi, ta chỉ có thể lấy ra đòn sát thủ mà thôi!

Pháp Ngộ tức thì cười lớn:

- Được, ta đang muốn lĩnh giáo đây!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Khuyên Can

Vẻ mặt của Mạnh Kiên âm trầm xuống, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Pháp Ngộ mỉm cười không thôi, hỏi:

- Vì sao Mạnh thí chủ lại ở trong An vương phủ vậy?

- Ta muốn giết một người!

Mạnh Kiên trầm giọng nói.

- A di đà phật...

Tay của Pháp Ngộ hợp thành hình chữ thập tuyên một tiếng phật hiệu, vẻ mặt hiện lên vẻ thương xót, lắc đầu nói:

- Tội lỗi tội lỗi, thế nhân đã rất khổ rồi, cần gì phải tạo ra những tội lỗi này, kiếp sau không thể siêu thoát đó.

- Hãy chấm dứt việc đó!

Mạnh Kiên thiếu kiên nhẫn vung vung tay lên, hỏi:

- Hắn giết đệ đệ ta, chẳng lẽ ta không thể báo thù hay sao?

- Oan oan tương báo khi nào mới chấm dứt đây?

Pháp Ngộ lắc đầu than thở:

- Sao không lùi một bước, hắn giết đệ đệ ngươi thì sẽ có kiếp nạn tìm tới người hắn, nhìn hắn tự chịu báo ứng chẳng phải càng tốt hơn sao, như vậy cũng không dính nhân quả vào người!

- Ta không có kiên trì như vậy!

Mạnh Kiên hừ lạnh nói:

- Lại nói ta cũng không tin lời kia của ngươi, còn nhân quả ấy... Nói chung, ngươi không nên chọc vào ta, đợi ta báo thù xong thì chúng ta có thể luận bàn hai trận!

- Mạnh thí chủ muốn giết ai?

Pháp Ngộ hỏi.

Mạnh Kiên cảnh giác trừng mắt nhìn hắn:

- Làm sao, ngươi muốn ngăn ta sao?

- Ta sẽ thay vị thí chủ kia siêu độ vong hồn.

Pháp Ngộ nói:

- Để hắn trở về luân hồi, không bị nỗi khổ ở nơi hoang dã!

- Hừ, giả từ bi!

Mạnh Kiên lạnh lùng nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi mới là độc ác nhất, từ sáng đến tối lại còn ra vẻ tụng kinh bái phật!

Pháp Ngộ lắc đầu than thở:

- Mạnh thí chủ có hiểu lầm đối với tệ tự rồi, lúc tệ tự giết người chỉ là vì hàng yêu phục ma, chấm dứt nhân quả, nhưng cũng chịu trách nhiệm nhân quả, ta không xuống địa ngục thì ai vào địa ngục đây!

- Thôi đi!

Mạnh Kiên bĩu môi khinh thường.

Hắn là người hiểu rất rõ đối với sự độc ác của Đại Lôi Âm tự, trong bốn đại tông phái, Đại Lôi Âm tự là người bá đạo nhất, không cho phép người ta làm trái ý của mình một chút nào cả.

- Đúng rồi, Mạnh thí chủ còn chưa nói, rốt cuộc thí chủ muốn giết vị thí chủ nào đó!

- Sở Ly!

Mạnh Kiên hừ lạnh nói:

- Đại tổng quản An vương phủ, ngươi đã nghe qua cái tên này chưa?

- Sở Ly Sở thí chủ của phủ Dật Quốc công hay sao?

Tay của Pháp Ngộ hợp thành hình chữ thập nói.

Mạnh Kiên chậm rãi gật đầu.

Pháp Ngộ kinh dị nhìn Mạnh Kiên.

Mạnh Kiên bị hắn nhìn vậy có chút sợ hãi, hừ lạnh nói:

- Ngươi nhìn cái gì!

- Mạnh thí chủ ngươi muốn giết Sở Ly Sở thí chủ của phủ Dật Quốc công

hay sao?

Pháp Ngộ chậm rãi hỏi lại, mỗi một chữ đều nói ra rất rõ ràng, chỉ lo Mạnh Kiên không nghe rõ vậy, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

- Không sai!

Mạnh Kiên cau mày nói:

- Có cái gì không đúng sao? Lẽ nào ngươi cũng nghe qua tên của hắn hay sao?

- Mạnh thí chủ.

Pháp Ngộ lắc đầu than thở:

- Ta khuyên Mạnh thí chủ hóa giải lệ khí, hay là thôi đi!

- Hắn giết đệ đệ ta!

Mạnh Kiên lạnh lùng nói:

- Ngươi đang nói đùa sao, quên đi? Ta thoải mái giết hắn đã là đặc biệt từ bi rồi!

Pháp Ngộ than thở:

- Mạnh thí chủ, ngươi không giết được Sở thí chủ đâu.

- Ngươi cũng biết hắn sao?

Mạnh Kiên hừ lạnh nói.

Pháp Ngộ nói:

- Ta có một vị sư huynh, thiên tư mạnh mẽ, là người số một trong đám người cùng lứa trong tự.

- Pháp Viên đúng không?

Mạnh Kiên nói:

- Có người nói hắn vô cùng lợi hại!

- Đúng vậy.

Tay của Pháp Ngộ hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Pháp Viên sư huynh và ta khác nhau một trời một vực, tiểu tăng tự thẹn không bằng!

- Có cơ hội ta cũng muốn xem thử một, hai.

Mạnh Kiên nói.

Pháp Ngộ nói:

- Tiểu tăng ở trước mặt của Pháp Viên sư huynh không đỡ nổi một đòn, Mạnh thí chủ cũng không được.

- Không thể nào, Pháp Viên lợi hại như vậy sao?

Mạnh Kiên không tin nói:

- Ngươi không đỡ được nổi một đòn? Nào có tà môn như thế chứ?

- Người xuất gia không nói dối.

Pháp Ngộ chậm rãi nói:

- Mạnh thí chủ cũng không đánh lại được Pháp Viên sư huynh của ta!

- Hừ, cái kia cũng không hẳn!

Mạnh Kiên không phục nói:

- Hắn quen thuộc võ học của ngươi, ta thì lại không hẳn!

- Pháp Viên sư huynh thiên tư tuyệt thế, trí tuệ trời sinh, mặc kệ võ học cao thâm bao nhiêu, vừa học thì đã tinh, có thể nói là phong thái Thiên nhân!

Pháp Ngộ lắc đầu:

- Chúng ta đều là thiên tài thế tục, không thể so sánh được với Pháp Viên sư huynh!

Mạnh Kiên lại càng không phục.

Hắn có thể xông ra ngoài Tử Vân sơn, có thể ngang dọc như thường ở đương đại thì cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Pháp Viên có lợi hại đến đâu thì cũng không thể mạnh hơn Tử Vân sơn sư huynh và các sư bá các sư thúc.

Pháp Ngộ nói:

- Pháp Viên sư huynh đã truy sát Sở thí chủ mấy lần, tất cả đều tay trắng trở về, bây giờ trong tự đã từ bỏ việc truy sát.

- Ý của ngươi nói, họ Sở mạnh hơn Pháp Viên kia hay sao?

Mạnh Kiên cau mày, nhìn chằm chằm vào Pháp Ngộ.

Pháp Ngộ chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Không thể!

Mạnh Kiên hừ lạnh nói:

- Hắn tu luyện võ học của phủ Quốc Công đó!

- Cho dù võ học mà hắn tu không phải là hàng đầu, nhưng có thể phát huy ra được lực lượng rất to lớn.

Pháp Ngộ nói:

- Chúng ta và Sở thí chủ có chênh lệch rất lớn, ta khuyên Mạnh thí chủ ngươi đừng có tự rước lấy nhục nhã!

- Phải thử mới biết được!

Mạnh Kiên lạnh lùng nói.

Trong lòng hắn đã có do dự.

Pháp Ngộ sẽ không lừa gạt hắn, danh tiếng của Pháp Viên đương nhiên hắn đã nghe qua.

Được xưng là thiên tài trăm năm mới xuất hiện, đệ nhất cao thủ tuổi trẻ của Đại Lôi Âm tự, tuổi còn trẻ đã tu thành mấy môn kỳ học của Đại Lôi Âm tự.

Không ngờ Pháp Viên lại không đánh lại được Sở Ly, chuyện này quả thật khiến cho người ta khó có thể tin tưởng được!

- Pháp Ngộ, chúng ta liên thủ, giết chết hắn!

Mạnh Kiên hừ lạnh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không phải Đại Lôi Âm tự các ngươi muốn giết hắn sao?

- Hiện tại không giết.

Pháp Ngộ lắc đầu.

Mạnh Kiên cau mày nói:

- Đó là bởi vì không giết được, nếu như chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết chết được hắn!

Pháp Ngộ nở một nụ cười, lắc đầu nói:

- Mạnh thí chủ, ngươi đã bị cừu hận làm mê hoặc hai mắt, Pháp Viên sư huynh không phải chỉ có một mình truy sát Sở thí chủ mà mang theo mấy vị sư huynh Hàng ma viện cùng đi. Bọn họ cũng không thể giết được hắn, hai người chúng ta có thể giết được hay sao? Ta khuyên Mạnh thí chủ ngươi quay đầu lại là bờ, đừng tiếp tục u mê không tỉnh nữa!

- Như vậy mà cũng không giết được hắn hay sao?

Mạnh Kiên đăm chiêu.

Pháp Ngộ cho rằng hắn đã bỏ đi sát ý, mỉm cười nói:

- Thả cừu hận xuống thì mới có thể tự tại, Mạnh thí chủ, ngươi nên buông bỏ phần cừu hậ này đi thì hơn!

- Hừ, thả xuống sao?

Mạnh Kiên cười lạnh một tiếng:

- Nếu không giết được hắn, như vậy thì coi như thôi... Pháp Ngộ, ta không có tâm tình luận bàn cùng ngươi, đợi hôm khác đi!

- Ngày hôm nay là được rồi!

Pháp Ngộ nói:

- Đến đây đi!

Mạnh Kiên nói:

- Nếu như ngươi muốn đánh thật thì ta sẽ chạy!

- Trốn chỗ nào!

Pháp Ngộ dứt lời đẩy ra một chưởng, lực lượng vô hình mạnh mẽ kéo tới, như sóng lớn phả vào mặt.

Thân thể của Mạnh Kiên hóa thành một cái bóng hư huyễn, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt của Pháp Ngộ.

Pháp Ngộ đuổi theo.

Hai người một đuổi một chạy, trong nháy mắt đã biến mất ở trong An vương phủ.

Chờ tới lúc chạng vạng, Mạnh Kiên trở lại tiểu viện trong An vương phủ, sắc mặt rất là âm trầm.

Bỏ ra một ngày rốt cục đã thoát khỏi được Pháp Ngộ, xú hòa thượng này dẻo dai mười phần, tu vi thâm hậu, quả thực là đáng ghét!

Có vô số lần trong lòng hắn sinh ra một luồng kích động mãnh liệt, muốn dùng đòn sát thủ, cuối cùng hắn vẫn khắc chế được mà không ra tay.

Đòn sát thủ này nên để cho Tiêu Thi, nếu như Sở Ly xuất hiện, thì hắn sẽ cho Sở Ly nếm thử, không thể lãng phí ở trên người Pháp Ngộ được.

Bóng đêm dần dần buông xuống, hắn ngồi ở trong tiểu viện, lẳng lặng nhìn bóng đêm càng ngày càng sâu, trái tim càng ngày càng âm trầm, sát ý mãnh liệt đã hoàn toàn thu liễm vào trong tim, không lộ ra bên ngoài mảy may.

Thân thể hắn theo bóng đêm đen kịt mà trở nên phai nhạt, càng ngày càng nhạt, dần dần, giống như đã hóa thành một mảnh bóng đen, cả người biến mất không còn tăm hơi, chỉ có một mảnh bóng đen mơ hồ đang lay động, rất là kỳ dị.

Ảo ảnh thuật là bí thuật đặc biệt của Tử Vân sơn, tương tự với khinh công, so với khinh công còn cao hơn một tầng, có thể huyễn hóa thành cái bóng, từ bề ngoài không nhìn ra được. Người mang thuật này như hắn, rất tinh thông đối với thuật ám sát.

Vì lẽ đó cho dù hắn biết Sở Ly lợi hại, có khả năng mình không đối phó được, thế nhưng dám ám sát Tiêu Thi, chỗ dựa của hắn chính là bí thuật này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Sát Ý

Theo bóng đêm ngày càng thâm trầm, hắn huyễn hóa làm một mảnh cái bóng, chậm rãi bay ra khỏi tiểu viện, vô thanh vô tức, không kinh động hộ vệ ở bên ngoài.

Có cái bí thuật này, hắn có thể tùy ý đi lại, Vương phủ có hộ vệ nghiêm ngặt như hậu hoa viên nhà hắn, như giẫm trên đất bằng, chỉ cần là nơi mà hắn nghĩ tới thì hắn có thể đến bất cứ góc tường bên ngoài phòng người nào đó nghe ngóng, thăm dò tin tức bí ẩn.

Sau một đêm hắn đã biết được mọi chuyện đại khái, đã tìm được chuyện mà mình biết.

Thiên Xu viện triệt để yên tĩnh lại, một vầng trăng sáng treo ở trên trời, toả ra ánh sáng mông lung, tất cả mọi thứ ở phía dưới dường như được phủ lên một tầng áo khoác mỏng.

Mạnh Kiên hóa thành một bóng ma từ dưới tường chậm rãi di chuyển vào trong viện, hắn nhìn thấy hộ vệ chung quanh tổng cộng có ba người. Ở cách đó không xa còn có bốn người, bảy vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, quả thực là hộ vệ nghiêm ngặt, mà hắn chỉ có cơ hội ra một kích mà thôi.

Nếu như một kích không thành công, đám hộ vệ sẽ xông lại bảo vệ Tiêu Thi, cho dù mình có thể đánh thắng được họn họ thì cũng đã bỏ qua cơ hội giết chết Tiêu Thi.

Tiến vào Thiên Xu viện, khí tức của hắn càng ngày càng nhạt, sát cơ cũng

thu liễm vào trong người, không hiện ra bên ngoài.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên có linh giác nhạy cảm, một khi có sát cơ, cho dù không thấy mình thì cũng có thể cảm ứng được, sẽ đề phòng.

Cũng may công pháp của Tử Vân sơn cao tuyệt, bí thuật mình tu luyện rất tinh diệu, không có chút trở ngại nào đã đi tới tiểu viện, bước kế tiếp chính là vọt vào trong phòng, một kích giết chết nữ nhân kia. Sau đó cũng giết chết Sở Ly, khi đó chính là công đức viên mãn, đệ đệ trên trời có linh thiêng cũng có thể ngủ yên được rồi!

Hắn chậm rãi trấn áp những tâm tư này, bình tĩnh lại, chăm chú nhìn về phía phòng ngủ, theo bóng tối ở góc tường chậm rãi tới gần.

- Ai?

Bỗng nhiên một tiếng gào to lanh lảnh vang lên.

Một đạo bóng người uyển chuyển trắng như tuyết bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa phòng, chặn cửa lại.

Trên người Tuyết Lăng mặc y phục màu tím, đôi mắt sáng sáng quắc rực rỡ, tiếng quát trong nháy mắt đã đánh vỡ sự yên tĩnh trong Thiên Xu viện.

Mạnh Kiên đang muốn vọt vào trong phòng ngủ thì nghe thấy tiếng khẽ kêu này của nàng, hắn cũng không chậm trễ nữa mà hóa thành một mảnh cái bóng nhằm về phía cửa sổ của phòng ngủ.

Tuyết Lăng luôn được Sở Ly cố ý rèn luyện, lực lượng tinh thần hơn xa người thường, độ nhạy cảm thậm chí còn hơn cao thủ Thiên Ngoại thiên tầm thường một bậc.

Tuy rằng nàng không thấy rõ bóng người, nhưng đã mơ hồ phát hiện ra

điểm khác thường, nàng bước ra một bước che ở trước cửa sổ, tay phải trắng như tuyết đánh ra.

- Ầm!

Bóng người Mạnh Kiên chấn động, giống như là hồ nước dập dờn vậy.

Tuyết Lăng bay ngược ra ngoài, nàng đã thấy rõ một mảnh cái bóng này, nàng cũng không quan tâm tới lục phủ ngũ tạng đang cuồn cuộn mà khẽ kêu nói:

- Có thích khách!

Mạnh Kiên lần nữa khôi phục thành một cái bóng, giận tím mặt, tiểu nha đầu này đã làm hỏng chuyện tốt của mình!

Thân thể hắn loáng một cái, vô thanh vô tức tới gần Tuyết Lăng, vô thanh vô tức vỗ ra một chưởng, quyết định đập chết tiểu nha đầu lắm miệng này trước tiên, như vậy thì mới có thể giải được mối hận trong lòng hắn.

Đêm nay không giết được Tiêu Thi, hắn biết rõ, nàng không trốn thoát, không thể trốn ra ngoài Vương phủ được!

Thân thể mềm mại của Tuyết Lăng đột nhiên tránh ra, miễn cưỡng tránh ra khỏi một chưởng này.

- Hừ!

Mạnh Kiên cau mày, sát cơ càng thêm mạnh mẽ hơn nữa.

Tiểu nha đầu này có thể cảm ứng được mình, không thể không trừ!

Hắn bất ngờ vì một cao thủ Tiên Thiên nho nhỏ có thể nhìn thấu được ảo ảnh thuật, lửa giận trong người phun trào, sát cơ càng tăng lên, nhất định phải

giết chết được nàng mới thôi.

Tuyết Lăng lần nữa tránh ra, lại miễn cưỡng tránh ra một chưởng.

Công kích của Mạnh Kiên ở trong mắt người bên ngoài là bên người bỗng dưng sinh ra một đạo chưởng lực, đột ngột mà lại rất kỳ dị, giống như là quỷ vậy, khiến cho người ta sởn cả tóc gáy.

Thân pháp của ba người Liễu Tinh là nhanh nhất, đã bay đến tiểu viện.

Bọn họ nhìn thấy Tuyết Lăng đang tránh né chưởng lực, biết đối phương thân mang dị thuật, Liễu Tinh vội lên tiếng:

- Hai người các ngươi đi trông coi Vương phi, ta sẽ giúp Tuyết Lăng cô nương!

Hắn dứt lời lập tức lượm mấy cánh hoa ở trên mặt đất, ném đi về phía phương hướng của Tuyết Lăng.

Cánh hoa chẳng khác nào mũi tên nhọn bắn về phía Tuyết Lăng.

Cách trước người Tuyết Lăng một thước, cánh hoa bỗng nhiên gặp trở ngại, như lưu quang lóe lên rồi xuất hiện ở trước người Tuyết Lăng, quyền như lưu tinh đánh về phía Mạnh Kiên.

- Ầm!

Liễu Tinh lùi về phía sau một bước.

Mạnh Kiên cũng bị ngăn cản, hắn cau mày không ngớt, người này tuổi còn trẻ đã có tu vi như vậy, lẽ nào cũng là người của bốn đại tông môn? Dường như không giống thì phải!

Liễu Tinh thầm nghĩ thích khách này rất khó chơi, cho nên chỉ có liều

mạng mà thôi.

Tuyết Lăng không chỉ là nha hoàn của Vương phi mà cũng là nha hoàn của Đại tổng quản, rất được hắn yêu thích, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ là mình sẽ không có cách nào ăn nói được với đối phương!

Hắn nhìn quanh sang bốn phía, nhưng không thu hoạch được gì, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cao thủ Thiên Ngoại thiên như hắn có linh cảm nhạy cảm, nhưng chỉ là có cảm ứng đối với nguy hiểm của bản thân mà thôi, có dấu hiệu từ sớm, thế nhưng đối với người bên ngoài thì lại không được.

Tuyết Lăng phụt một cái rồi phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng ngày càng trắng xám.

- Tuyết Lăng cô nương, không sao chứ?

Liễu Tinh vội hỏi.

Tuyết Lăng lắc đầu:

- Trông coi tiểu thư cho cẩn thận!

Liễu Tinh nói:

- Có hai người bọn họ, hắn không vào được trong đó đâu!

Tuyết Lăng bỗng nhiên nghiêng người né tránh, khuôn mặt bị một bàn tay xẹt qua, trên khuôn mặt trắng mịn tức thì xuất hiện một lỗ thủng thật dài, máu chảy ra như suối.

Nàng xuất chưởng đánh ra một cái, ầm một tiếng, sau đó bản thân nàng lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Khi người đang ở giữa không trung, nàng lần nữa vung chưởng.

- Ầm!

Thân thể nàng tăng tốc bay ra, người ở trên không trung phun ra một ngụm máu, nặng nề đụng vào trên tường, hầu như bị khảm vào bên trong tường, không thể động đậy.

Liễu Tinh giận tím mặt, quát lên:

- Bọn chuột nhắt, giấu đầu lòi đuôi, có lá gan thì mau đứng ra, đừng có đánh lén!

- Ầm!

Hương Phi Tuyết canh giữ ở ngoài cửa sổ phòng ngủ bị đánh bay.

Liễu Tinh vội vã quát lên:

- Vương phi cẩn thận!

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, một bóng trắng xuất hiện, ngoài cửa sổ dường như có một mảnh cái bóng chấn động hai lần, như sóng nước dập dờn.

Lục Ngọc Dung mặc một bộ la sam màu tím xuất hiện ở ngoài cửa sổ phòng ngủ, trên mặt là tấm lụa trắng che mặt, la sam và y phục màu trắng đều không ngừng tung bay, hai con mắt trong trẻo giống như là nước vậy.

- Đây chính là ảo ảnh thuật của Tử Vân sơn đúng chứ?

Lục Ngọc Dung thu hồi bàn tay ngọc, chắp tay mà đứng, y phục màu

trắng tung bay như là tiên tử dưới ánh trăng vậy.

- Tại sao lại là ngươi!

Thân thể của Mạnh Kiên đột nhiên xuất hiện, cau mày nói:

- Lục cô nương không phải là kẻ thù của bọn họ sao?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Mạnh công tử ngươi muốn ám sát Tiêu Thi, ngươi đã nghĩ rõ hậu quả chưa?

- Giết nàng, báo thù cho đệ đệ ta.

Mạnh Kiên hừ lạnh nói:

- Cho dù nàng là Vương phi thì cũng phải chết!

- Quả nhiên không hổ là đệ tử Tử Vân sơn, khẩu khí không nhỏ!

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Ngươi không giết được Tiêu Thi, huống hồ nếu như giết nàng thật, Sở Ly có thể tha cho ngươi sao?

- Vậy thì như thế nào chứ?

Mạnh Kiên xem thường hừ lạnh một tiếng:

- Ta không phải là đệ đệ ta, hắn dám giết ta thì sẽ phải đối mặt với truy sát vô cùng vô tận của Tử Vân sơn, ta nghĩ hắn không có lá gan này!

-... Có ta ở đây, ngươi nên lui ra thì hơn!

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng Lục Ngọc Dung thầm than, lại có thêm một kẻ ngu ngốc, cho rằng dựa vào bảng hiệu của Tử Vân sơn là đã một đường thông suốt, vạn sự đại cát.

Võ công này của Mạnh Kiên không tệ, phong độ cũng tốt, cũng có mấy phần tâm kế. Đáng tiếc tính cách cố chấp và lại kích động, lúc hành động bị tâm tình ảnh hưởng, đổi là người có lý trí thì sao lại dây dưa với Tuyết Lăng cơ chứ? Trước hết giết Tiêu Thi là tốt rồi, thế nhưng hắn lại bị lửa giận khống chế, đi đối phó với Tuyết Lăng.

Càng quan trọng hơn chính là, hắn tức giận như vậy, một khi đụng phải Sở Ly thì sẽ xong đời!

- Lục cô nương.

Mạnh Kiên lạnh lùng nói:

- Ngươi phải giúp Sở Ly sao?

- Đúng.

Lục Ngọc Dung gật đầu.

Trên gương mặt tuấn tú của Mạnh Kiên lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

Hắn giải trừ ảo ảnh thuật, hiện ra thân thể là bởi vì quý mến Lục Ngọc Dung.

Vừa thấy đã thích, thứ hắn yêu thích không phải là dung mạo của nàng, mà là khí chất đặc biệt của nàng. Giống như nam châm hấp dẫn hắn vậy, hắn muốn ôm ấp nàng vào lòng, chiếm làm của riêng.

Nghe thấy Lục Ngọc Dung muốn giúp Sở Ly, Mạnh Kiên vừa tức lại vừa hận, phẫn nộ hừng hực như là lửa vậy:

- Tại sao lại phải giúp hắn cơ chứ?

- Không có gì.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Mình cũng không thể nói, nàng muốn để cho Sở Ly nợ nàng một món nợ ân tình, dùng làm điều kiện để trao đổi.

Mạnh Kiên cười lạnh nói:

- Được, đường là do chính ngươi chọn, không nên trách ta vô tình!

Sự yêu thương và tâm tư muốn giữ làm của riêng bỗng nhiên hóa thành thù hận và tâm tư hủy diệt, nếu mình không chiếm được, như vậy Sở Ly kia cũng đừng mong có được nàng.

- Ầm ầm...

Bầu trời đêm như có tiếng sấm vang lên, tiếng rất yếu ớt, hầu như khiến cho người ta quên đi. Nếu không phải ngũ quan của Lục Ngọc Dung nhạy cảm thì nàng sẽ không nghe thấy tiếng sấm ầm ầm khó mà nhận ra này.

Mạnh Kiên hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã bắn đến trước người của Lục Ngọc Dung, ấn xuống một chưởng.

Lông tóc quanh thân của Lục Ngọc Dung dựng lên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Âm Lôi

Nàng nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, trên bầu trời có một đạo ánh sáng buông xuống, rơi xuống trên người của nàng.

Khuôn mặt của nàng tức thì giống như ngọc trắng, quanh thân tỏa ra ánh sáng ôn hòa lộng lẫy, tất cả mọi khí tức phàm tục trong nháy mắt thối lui, y phục màu trắng tung bay như là tiên tử.

Mạnh Kiên đuổi theo, trong lòng bàn tay mơ hồ lóe lên ánh sáng màu tím.

Sóng mắt giống như nước của Lục Ngọc Dung trở nên không vui không buồn, bình tĩnh mà lạnh lùng, liếc hắn một cái như là đang nhìn một vật chết vậy, đôi tay nhỏ như được điêu khắc từ ngọc trắng nhẹ nhàng đón nhận công kích.

- Ầm ầm!

Một tiếng trầm thấp vang lên, giống như một tiếng sấm mùa xuân nổ vang.

Mọi người ngẩn ra.

Lục Ngọc Dung bình tĩnh đứng tại chỗ, y phục màu trắng bay phần phật, chẳng khác nào đang đứng ở bên trong gió lớn.

Mạnh Kiên lại ầm một tiếng đụng vào trên tường, khóe miệng mơ hồ có máu chảy ra.

Hắn dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn Lục Ngọc Dung, hai mắt trợn lớn, khóe miệng có máu chảy ra.

Hắn ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới Lục Ngọc Dung lại có thể đỡ được một kích này của mình.

Đây chính là Âm Lôi chưởng, Thiên nhân cảm ứng, lấy thân thể là một thiên địa, từ đó dưỡng dụng ra sấm sét từ trong cơ thể rồi đánh ra.

Sấm sét chí dương chí cương, mạnh mẽ vô song, có thể hủy diệt tất cả, dưới một chưởng này của hắn, thân thể máu thịt tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi.

Lục Ngọc Dung bình tĩnh quét mắt nhìn hắn một chút, lập tức loáng một cái đã xuất hiện ở trước mặt của hắn, đôi tay nhỏ giống như ngọc trắng lần nữa đánh tới.

Mạnh Kiên bỗng nhiên lóe lên, lần nữa biến mất ở trên tường, một chưởng này của Lục Ngọc Dung đánh vào khoảng không.

Nàng quét mắt nhìn một chút, lạnh nhạt hừ lạnh nói:

- Tự rước lấy nhục!

- Sưu!

Một vệt sáng chẳng khác nào lưu tinh từ trên trời bay xuống, trong nháy mắt đã rơi vào dưới chân tường.

Thân thể Mạnh Kiên tức thì hiển hiện.

Tay hắn che ngực trái, trên ngực có một thanh phi đao cắm vào.

Hắn gắt gao trừng mắt nhìn Sở Ly đang nhẹ nhàng bay xuống dưới.

Áo bào trắng trên người Sở Ly tung bay, hắn nhìn Lục Ngọc Dung gật gù, nhìn về phía Tuyết Lăng đã bị khảm ở trên tường không nhúc nhích, đã hôn mê từ lâu.

Trên mặt của Tuyết Lăng có một lỗ thủng, đã bị hủy đi dung mạo.

Sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy, lông mày nhíu chặt, cho dù hôn mê vẫn có thể cảm giác được sự thống khổ kia.

Nhìn thấy những cảnh này, sát cơ của Sở Ly phun trào, lạnh nhạt nói:

- Mạnh Kiên sao?

- Ngươi chính là Sở Ly?

Mạnh Kiên lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn về phía Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung đang nhìn về phía Sở Ly.

Tình cảnh này ở trong mắt của Mạnh Kiên đó là Lục Ngọc Dung liếc mắt đưa tình nhìn Sở Ly, trong lòng căm ghét như điên, cắn răng hừ lạnh nói:

- Ta chính là đại ca của Mạnh Chấp, Mạnh Kiên!

Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn:

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai, đến Thiên Xu viện ám sát thì nhất định sẽ phải chết.

Hắn hơi vung tay, tức thì lại có một vệt sáng bắn ra.

- Sưu!

http://tieulun.hopto.org

Trong khoảng cách ngắn như vậy Mạnh Kiên không có cách nào tránh né, thân thể run rẩy, dường như đã mờ đi mấy phần, hóa thành một đám bóng đen.

Phi đao mang theo một chùm máu, bắn thủng một cái bóng.

Mạnh Kiên lần nữa biến mất, hòa vào làm một thể với cái bóng kia.

Sở Ly thầm than, bộ bí thuật này của đối phương quả thực khá kỳ dị, có thể làm cho thân thể trở nên mơ hồ, vô cùng kỳ diệu, vượt qua tưởng tượng của người bình thường.

Trên tay hắn lại xuất hiện hai thanh phi đao, phân biệt ném ra.

- Sưu! Sưu!

Hai thanh phi đao tức thì bắn trúng Mạnh Kiên.

Mạnh Kiên cắn răng không nói tiếng nào chui ra ngoài tiểu viện, biến mất ở trong màn đêm.

Sở Ly không để ý tới hắn mà tiếp lấy Tuyết Lăng, lại cho dùng một viên đan dược.

Linh khí từ bốn phương tám hướng, từng tia từng tia tiến vào trong thân thể của Tuyết Lăng, khôi phục thương thế của nàng, rất nhanh Tuyết Lăng đã từ từ tỉnh lại.

Tiêu Thi mở cửa phòng, khuôn mặt tuyệt đẹp mang theo vẻ lạnh lùng, sóng mắt giống như nước quét qua tiểu viện một chút:

- Náo nhiệt như thế sao?

Nàng đã sớm tỉnh lại, bị Sở Ly mang tới tiểu viện của hắn, lúc này vừa

mới trở về.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư, ngươi đi về trước đi, bên này không có chuyện gì đâu.

Tiêu Thi liếc nhìn hắn một chút, lại nhìn về phía Tuyết Lăng:

- Tuyết Lăng không sao chứ?

Sở Ly nói:

- Bị thương không nặng, không tới mấy ngày đã có thể khôi phục được rồi.

Tiêu Thi nhíu mày.

Nàng biết bản lĩnh chữa thương của Sở Ly rất lợi hại. Lúc này cần mấy ngày mới có thể khôi phục, xem ra thương thế của Tuyết Lăng rất nặng.

Tiêu Thi lại nhìn về phía Lục Ngọc Dung:

- Ngươi cũng tới sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- Không nghĩ tới Mạnh Kiên này còn có mấy phần bản lĩnh thật sự đó!

- Ngươi cũng mau trị thương đi.

Sở Ly nói:

- Một chưởng này của hắn cũng có uy lực không nhỏ đâu!

- Hừm, ta đi trước một bước.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung gật gù.

Nàng nhẹ nhàng bay lên, giống như tiên tử ở dưới ánh trăng bay trở về cung trăng vậy.

- Đại tổng quản, có cần đuổi theo hay không?

Liễu Tinh hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Không cần, mọi người làm gì thì làm đi.

- Vâng.

Ba người Liễu Tinh rất biết điều cáo từ, trở lại vị trí cũ.

Sở Ly ôm Tuyết Lăng trở về phòng, lại đặt nàng nằm trên cái giường nhỏ.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Nàng thực sự không sao sao? Vết thương trên mặt này, sợ rằng sẽ bị hủy dung mạo!

Sở Ly móc ra một bình sứ ở trong ngực rồi nói:

- Xoa thuốc mỡ này cho nàng, hai ngày sau là có thể khôi phục rồi… Để cho nàng nghỉ ngơi trước đi, hai ngày nữa sẽ khỏi hẳn, ta sẽ đi ra ngoài một chút.

- Ngươi muốn đi giết Mạnh Kiên sao?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Tên này là một kẻ gây họa, phải diệt trừ, nếu không lúc nào cũng có thể tới đây ám sát, khó lòng đề phòng được!

Lần này nếu như mình không ở đây, Tuyết Lăng cũng không ở đây, quả thật đã để cho Mạnh Kiên đắc thủ rồi!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nghĩ mà sợ.

Loại bí thuật này của Tử Vân sơn quỷ dị kinh người, là bí pháp vô thượng dùng để ám sát, cho dù ám sát cao thủ Thiên Ngoại thiên thì cũng không quá khó khăn. Đám người Liễu Tinh cũng không phải là dùng để trang trí, nếu không có loại bí thuật này, bọn họ há có thể không cảm giác được sao?

Cũng khó trách Mạnh Kiên lại cuồng ngạo như vậy.

- Hắn là đệ tử của Tử Vân sơn!

Tiêu Thi khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ lo âu:

- Nếu như giết thật thì sẽ vô cùng phiền phức!

Sở Ly cười nói:

- Loại bí thuật này thích hợp dùng buổi tối, ban ngày sẽ không được, yên tâm đi, hắn giết không được ta đâu!

- Ngươi ấy...

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Đầu tiên là Quang Minh Thánh giáo, sau đó lại là Tử Vân sơn!

Bản lĩnh gây rắc rối của hắn thật là không ai bằng, tứ Đại tông phái hầu như đều bị hắn đụng phải. Nếu như thực sự giết Mạnh Kiên, chắc chắn Tử

Vân sơn sẽ không để yên cho hắn.

Sở Ly cười cợt:

- Người này chưa trừ, chúng ta sẽ mãi mãi không có ngày yên tĩnh. Chuyện này không có cách nào giải quyết, chỉ có thể giết chết đối phương mà thôi, ta đi một chút đã!

- Tùy ngươi vậy.

Tiêu Thi biết có khuyên nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa hắn nói cũng rất có lý, nếu như thả Mạnh Kiên này đi, hắn sẽ không cảm kích mà ngược lại sẽ còn ám sát thêm vô số lần nữa. Mình có thể tránh đi một lần, không hắn đã có thể trốn được đi lần hai, lần thứ ba.

Mối hận giết đệ đệ như thế, chắc chắn hắn sẽ không buông tay, như vậy chỉ có thể không chết không thôi, so với việc mình chết, chỉ có thể giết chết hắn mà thôi.

Lục Ngọc Dung thướt tha như tiên, mềm mại giẫm lên nóc nhà bắn đi. Ánh trăng chiếu ở trên người nàng tỏa ra ánh sáng ôn hòa, dường như càng ngày càng sáng sủa thanh thuần, cả người càng ngày càng giống như một khối ngọc trắng điêu khắc mà thành vậy.

Nàng bỗng nhiên dừng ở trên một nóc nhà, giẫm lên trên ngói, mắt nhìn về phía trước.

Mạnh Kiên cả người vết máu loang lổ, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, đứng ở cách đó mười thước lẳng lặng nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Ngươi muốn giết ta sao?

- Đúng thế.

Mạnh Kiên chậm rãi nói:

- Lục cô nương, ta rất thích ngươi.

Lục Ngọc Dung cười cợt.

Nàng đối với Mạnh Kiên cũng chỉ có căm ghét mà thôi, không có một tia yêu thích nào cả. Bởi vì nàng không thích nam nhân.

- Thế nhưng ngươi lại đi thích Sở Ly.

Mạnh Kiên thở dài:

- Vì lẽ đó ta chỉ có thể phá huỷ ngươi mà thôi!

- Ta thích Sở Ly?

Lục Ngọc Dung bật cười, lập tức trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Phá huỷ ta? Bằng vào chưởng pháp vừa nãy của ngươi?

- Âm Lôi chưởng.

Mạnh Kiên nói:

- Ẩn chứa lực lượng hóa sấm sét, rèn luyện thân thể, hóa thành chưởng lực, tu vi của ta không đủ, một ngày chỉ có thể đánh ra ba chưởng. Lúc này còn sót lại hai chưởng, như vậy cũng đã đủ giết cô nương rồi... Đáng tiếc này thứ này vốn là chuẩn bị cho Sở Ly dùng đó!

- Chuẩn bị cho ta sao?

http://tieulun.hopto.org

Thân thể của Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở bên người của Lục Ngọc Dung.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Cứu Giúp

- Rất tốt, hai người các ngươi cùng có mặt, vừa vặn có thể cùng giết!

Mạnh Kiên chậm rãi gật đầu.

Khí thế trên người hắn dần dần kéo lên, giống như là một ngọn núi đang mọc lên cao vậy, càng ngày càng cao, tư thế ép người càng ngày càng mạnh.

Sở Ly cười cợt:

- Khẩu khí không nhỏ, bằng vào ngươi mà còn muốn giết hai người chúng ta. Ngươi không suy nghĩ một chút xem liệu mình có thể trốn để giữ được cái mạng nhỏ của mình hay sao?

- Ngươi dám giết ta sao?

Mạnh Kiên lạnh nhạt nói:

- Nếu như ngươi dám giết ta, như vậy các đệ tử Tử Vân sơn đều sẽ tới giết ngươi!

- Ngươi không cần bận tâm tới chuyện này làm gì.

Sở Ly nói.

Mạnh Kiên chậm rãi nói:

- Sở Ly, là ngươi làm liên lụy tới Lục cô nương! Vốn ta không muốn giết

nàng mà chỉ muốn giết Tiêu Vương phi, đáng tiếc đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi, người ta thích lại đi thích người khác, cho nên ta chỉ có thể tác thành cho hai người các ngươi mà thôi!

Hắn dứt lời thân thể loáng một cái, lần nữa hóa thành một mảnh bóng đen, hòa với chung quanh vào làm một thể, giống như là một giọt nước mưa rơi xuống trong hồ, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Lục Ngọc Dung, hỏi:

- Người như vậy có nên giết hay không?

- Chỉ có thể giết mà thôi.

Lục Ngọc Dung than thở.

Sở Ly cười nói:

- Lần này phải cảm ơn ngươi rồi.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái:

- Hừ, xem như là hòa nhau!

Vốn nàng muốn cứu Tiêu Thi một mạng, để Sở Ly nợ nàng một ân tình, hiện tại thì tốt rồi, ân tình đã bị xóa bỏ, Sở Ly lại cứu mình một mạng.

Âm Lôi chưởng của Mạnh Kiên quả thực rất lợi hại, mãi tới lúc này mà nàng vẫn không thể loại bỏ, nếu như lại trúng hai chưởng nữa, sợ rằng sẽ thật sự lành ít dữ nhiều.

- Ầm!

Sở Ly bỗng nhiên đánh ra một quyền vào trên hư không, phát ra tiếng

vang nặng nề.

Thân thể của Mạnh Kiên hiện ra, bị đánh bay ra ngoài, khi người còn ở trên không trung lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thân pháp của Mạnh Kiên ở trước mặt Sở Ly vô dụng, ở trong mắt hắn, Mạnh Kiên thi triển bí thuật chỉ là tỏa ra một loại khí tức vô hình, hòa vào cùng hư không, thế nhưng lại vẫn hiển hiện ở trong mắt của hắn.

Sở Ly là người thông hiểu chỗ tuyệt diệu của hư không nhất, tuy rằng thuật này của Mạnh Kiên tinh diệu tuyệt luân. Nếu như hỏa hầu của hắn thâm sâu hơn một ít thì cũng còn tốt, nông cạn như vậy ở trước mặt của Sở Ly không khác nào múa rìu qua mắt thợ, yếu đuối không thể tả được.

Sau khi Mạnh Kiên hạ xuống tay lập tức che ngực, ho khan hai tiếng, cau mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Bộ bí thuật này của ngươi không luyện đến thượng thừa, vì vậy nên đổi một loại khác đi. Võ học của Tử Vân sơn tinh diệu, có lẽ không chỉ có mỗi một loại này đâu nhỉ?

- Được, Sở Ly, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh.

Mạnh Kiên chậm rãi hít một hơi:

- Vậy thì nếm thử Âm Lôi chưởng của ta đi!

Trên bầu trời mơ hồ truyền đến một tiếng sấm yếu ớt, Mạnh Kiên nhấc bàn tay phải lên, thân thể lóe lên, chẳng khác nào một tia chớp xuất hiện ở trước mặt của Sở Ly, lại ấn xuống một chưởng.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly dùng quyền pháp của Lục Quốc công để đón đỡ.

Một đạo khí tức kỳ dị tiến vào trong thân thể hắn, thân thể tức thì tê rần cứng đờ, đúng như là điện giật vậy.

Một chưởng đã đánh trúng, Mạnh Kiên ngửa mặt lên trời cười to.

Nhìn Sở Ly đã cứng ngắc không thể động đậy, Mạnh Kiên cười to nói:

- Mặc cho ngươi lợi hại đến đâu, một khi trúng Âm Lôi chưởng của ta thì sẽ không có tác dụng gì nữa. Khà khà, giờ thì ngươi đã biết Âm Lôi chưởng lợi hại thế nào chưa? Lại còn dám cứng rắn tiếp, chỉ có thể nói ngươi rất ngu xuẩn mà thôi, người ngạo mạn tất ngu xuẩn, thực sự là thoải mái! Ha ha, quá là thoải mái!

Khóe miệng của Sở Ly hiện lên vẻ tươi cười.

Thiên Ma khí lập tức xuất hiện, bao phủ đạo khí tức kỳ dị này, lại lần nữa trở về trong ngực.

Mạnh Kiên nhìn về phía Lục Ngọc Dung, nhìn đôi mắt sáng trong trẻo của nàng, lại than thở:

- Lục cô nương, có thể tháo khăn che mặt xuống, để ta liếc mắt nhìn hình dáng của ngươi ra sao được không?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Không thể.

- Cần gì phải vậy chứ?

Mạnh Kiên lắc đầu than thở:

- Hiện tại không nhìn, chờ một lúc nữa ta giết ngươi, ta cũng có thể nhìn thấy rõ mặt ngươi mà.

Lục Ngọc Dung bật cười:

- Ngươi thực sự cảm thấy Âm Lôi chưởng có thể giết chết được hắn hay sao?

- Giết hắn dễ như trở bàn tay!

Mạnh Kiên đắc ý nói:

- Ta không biết Lục cô nương ngươi có kỳ công bí pháp gì, thế nhưng không ai có thể hóa giải được Âm Lôi chưởng, đây chính là tuyệt học bí truyền của Tử Vân sơn... Hôm nay ta sẽ để cho các ngươi cùng xuống hoàng tuyền, như vậy cũng coi như giúp người làm uyên ương đồng mệnh đúng không? Ha ha!

Lục Ngọc Dung lắc đầu một cái, vẻ mặt hiện lên vẻ đồng tình.

- Ài... chưởng pháp này cũng khá là tốt!

Sở Ly mở miệng nói chuyện.

Lần này hắn đã thấy rõ đường lối vận công của Mạnh Kiên, quả thực rất kỳ dị.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy thì mình tuyệt đối sẽ không phỏng chế được kỳ công này, trí tuệ của tiền nhân quá cao, mỗi lần nhìn thấy võ học của bốn Đại tông phái hắn đều phải than thở không ngớt, tự than tự thở giống như là một kẻ ngốc vậy.

Nhưng hắn đã chịu qua sấm sét công kích vài lần, thân thể cũng không xa lạ gì đối với sấm sét, hỏa hầu Âm Lôi chưởng của Mạnh Kiên không đủ thâm

sâu, cho nên căn bản không thể làm gì cho hắn.

- Ngươi...

Tiếng cười to của Mạnh Kiên im bặt đi.

Sở Ly nói:

- Còn có một chưởng nữa đúng không? Đến đây đi!

- Ầm!

Mạnh Kiên hóa thành một đạo chớp giật, tốc độ vượt qua tốc độ mà người thường có thể tưởng tượng ra được, trong nháy mắt đã bắn trúng Sở Ly.

Sở Ly không lùi một bước nào, vai nhẹ nhàng run lên, Mạnh Kiên tức thì bay ngược ra ngoài.

Sở Ly xuất hiện ở phía sau lưng của Mạnh Kiên, đánh một chưởng vào lưng của hắn.

- Phốc!

Mạnh Kiên chẳng khác nào viên đá bị ném về phía trước, bay thẳng ra bên ngoài.

Sở Ly lại một lần nữa xuất hiện ở trên không trung, chờ ngay khi Mạnh Kiên bay qua lại đánh ra một chưởng, muốn giải quyết hắn.

- A di đà phật...

Một tiếng niệm phật ở trong trời đêm truyền ra rất xa.

Pháp Viên và Pháp Tướng từ đằng xa chạy tới, tăng bào tung bay, chẳng

khác nào cưỡi gió mà đi. Một hô hấp trước bọn họ còn ở rất xa thì ngay hô hấp sau hai người đã đến gần đó, đứng ở giữa người Sở Ly và Mạnh Kiên.

Pháp Tướng tiếp lấy Mạnh Kiên, hóa giải chưởng lực của Sở Ly, Mạnh Kiên lại phun ra một ngụm máu tươi.

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Sở thí chủ, tiểu tăng có lễ!

Pháp Viên liếc mắt nhìn Mạnh Kiên, lắc đầu bật cười:

- Pháp Viên, từ lúc nào Đại Lôi Âm tự các ngươi và Tử Vân sơn có quan hệ hoà thuận như thế chứ?

- Mạnh thí chủ và sư đệ ta có mấy phần giao tình, được sư đệ nhờ vả, ta chỉ có thể đến đây cứu giúp mà thôi.

Pháp Viên mỉm cười nói:

- Sở thí chủ, mong thí chủ hạ thủ lưu tình!

Sở Ly nói:

- Pháp Viên, ngươi có thể cứu hắn nhất thời thế nhưng lại không cứu được hắn một đời, hắn vẫn sẽ đi tìm cái chết!

Pháp Viên bình tĩnh nhìn về phía Mạnh Kiên.

Mạnh Kiên cắn răng, chậm rãi nói:

- Đa tạ Pháp Viên đại sư, hắn giết đệ đệ ta, ta nhất định phải báo thù thay cho đệ đệ!

- A di đà phật...

Pháp Viên tuyên một tiếng phật hiệu, than thở:

- Mạnh thí chủ, ngươi không phải là đối thủ của Sở thí chủ.

- Ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn!

Mạnh Kiên hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Nhìn mà xem, tên này cực kì cuồng ngạo, lại tinh thông thuật ám sát, ta cũng không sợ hắn. Thế nhưng thân thể của tiểu thư là thiên kim, sao có thể mạo hiểm như vậy được chứ... Đêm nay thiếu chút nữa hắn đã đắc thủ rồi!

- Vừa rồi tiểu tăng đã nhận lời với sư đệ, đương nhiên phải làm được chuyện này.

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói:

- Sở thí chủ, đêm nay tạm thời dừng tay, ân oán ngày sau lại báo tiếp, được chứ?

Sở Ly cười nói:

- Pháp Viên, sau đêm nay hắn sẽ chạy về Tử Vân sơn, chẳng lẽ ta phải chạy lên Tử Vân sơn giết hắn hay sao? Tương lai võ công của hắn đại thành, trở lại ám sát tiểu thư, nếu như tiểu thư thật sự có chuyện gì bất trắc, ngươi có thể phụ trách được không?

Pháp Viên thở dài một tiếng:

- Xem ra tiểu tăng chỉ có thể lĩnh giáo công phu của Sở thí chủ mà thôi!

http://tieulun.hopto.org

- Sớm nói như vậy chẳng phải sẽ càng thoải mái hơn hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Có điều chỉ bằng vào hai người các ngươi, sợ rằng không ngăn được chúng ta hạ sát thủ, còn có Lục cô nương nha!

Trong đôi mắt sáng của Lục Ngọc Dung bao hàm ý cười:

- Ta coi như xong, nếu Pháp Viên và Pháp Tướng đại sư đến, chung quy vẫn phải bán một chút mặt mũi, ta đi trước một bước!

Nàng khoác ánh trăng sáng thướt tha rời đi, trong nháy mắt đã biến mất ở trong màn đêm.

Sở Ly lắc đầu bật cười, tuy rằng Đại Viên Kính Trí không nhìn thấu được tâm tư của Lục Ngọc Dung, thế nhưng hắn vẫn có thể suy đoán được. Hắn đã biết là kết quả như vậy từ trước đó.

Hắn liếc mắt nhìn Mạnh Kiên:

- Thôi được, xem ra không giết được ngươi rồi. Đệ tử của Tử Vân sơn cần phải nhờ vào đệ tử Đại Lôi Âm tự cứu giúp. Nếu như tin tức này truyền đi, mặt mũi của Tử Vân sơn các ngươi cũng sẽ bị ngươi làm cho mất hết!

Sắc mặt của Mạnh Kiên đỏ lên, hai mắt hừng hực, hận không thể tiến lên chém giết Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Pháp Viên, thực sự là thủ đoạn cao cường đó. Phế bỏ A Tu La thần công của Vương gia, lại truyền cho hắn bí công Phật Môn, khâm phục!

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói:

- Sở thí chủ thứ lỗi.

Sở Ly khoát tay một cái rồi nói:

- Chỉ mong các ngươi có thể nghĩ trước khi hành động, cáo từ!

Hắn nhìn Mạnh Kiên rồi cười một cái, mang theo áo bào trắng tung bay theo gió rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Hỗ Trợ

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ, nhìn theo bóng người Sở Ly dần dần biến mất.

Tăng bào của hắn khẽ chấn động một hồi, sau đó lại thở dài một hơi.

Pháp Tướng cười nói:

- Pháp Viên sư đệ, ngươi kiêng kỵ hắn như vậy hay sao?

Pháp Viên khẽ cười một hồi, cũng không lên tiếng.

Pháp Tướng nói:

- Đại danh của Sở thí chủ còn đó, mấy lần truy sát không có kết quả, đúng là rồng trong loài người, có điều võ học của Pháp Viên sư đệ tinh xảo, không sợ hắn mới phải chứ.

Pháp Viên mỉm cười nói:

- Pháp Tướng sư huynh, điểm lợi hại của hắn không phải là thân thể, không thể miêu tả được. Trước tiên nên cứu vị Mạnh thí chủ này thì hơn.

- Cũng được.

Pháp Tướng cười nói:

- Mạnh thí chủ một lần chọc vào hai đại cao thủ, có thể thoát được một

mạng đúng là chuyện may mắn. Nếu như chúng ta đến chậm một bước, sợ rằng hắn đã không ở nhân thế nữa rồi, thực sự là phúc đức thâm hậu.

Pháp Viên lắc đầu một cái không lên tiếng.

Bây giờ nói Mạnh Kiên thoát được một mạng vẫn còn hơi sớm, bởi vì có thể cứu được hắn một lần, thế nhưng không cứu được lần sau.

Y theo hiểu biết của hắn về Sở Ly, đối phương tuyệt đối sẽ không quên đi như thế.

Người muốn giết chết Sở Ly thì hắn sẽ sớm động thủ giết chết người muốn giết mình. Mạnh Kiên và hắn có mối thù giết đệ đệ, hơn nữa lại tinh thông thuật ám sát, có uy hiếp rất lớn đối với Tiêu Thi. Cho nên Sở Ly tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn, cho dù hắn là đệ tử của Tử Vân sơn thì cũng thế.

Khi Sở Ly ở phủ Quốc Công đã không sợ bốn Đại tông phái rồi, gan to bằng trời, bằng không cũng sẽ không đắc tội với Đại Lôi Âm tự, bị mình truy sát. Cho nên nhất định Sở Ly sẽ giết chết Mạnh Kiên này.

- Pháp Viên sư đệ, làm sao vậy?

Pháp Tướng nhìn thấy hắn tâm sự nặng nề, cười ha hả nói:

- Thật sự bị Sở thí chủ làm cho sợ hay sao?

Pháp Viên nói:

- Pháp Tướng sư huynh, muốn cứu được Mạnh thí chủ, chúng ta nhất định phải theo sát đối phương thì mới được.

- Chuyện này cũng không cần thiết.

Pháp Tướng cười nói:

- Để người của Tử Vân sơn tới đây đón hắn là được. Có hai người Tử Vân sơn tới, ta không tin Sở thí chủ thực sự có thể giết chết được Mạnh thí chủ, hoặc là, chúng ta đuổi hắn về Tử Vân sơn trước là được!

- Phương pháp này rất tốt!

Pháp Viên chậm rãi gật đầu:

- Đưa phật đưa đến tây thiên, nếu đã cứu Mạnh thí chủ thì nên đưa hắn về Tử Vân sơn đi... Chỉ có điều ta chỉ sợ Mạnh thí chủ không muốn, muốn tiếp tục báo thù mà thôi!

Mạnh Kiên vẫn ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, lúc này hắn mới mở miệng nói:

- Đa tạ hai vị đại sư!

Pháp Viên kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Mạnh Kiên nói:

- Ta sẽ không ngu ngốc như vậy đâu, không báo thù được vậy thì ta sẽ tìm người hỗ trợ!

- Như vậy Mạnh thí chủ tự về nhờ đồng môn, hay là đợi chúng ta tiễn về Tử Vân sơn đây?

Pháp Viên nói.

- Ta sẽ xin sư huynh hỗ trợ!

Mạnh Kiên hung hăng nói.

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Như vậy rất tốt.

Hắn có chút xem thường vị Mạnh Kiên này.

Nếu như Mạnh Kiên trực tiếp trở về Tử Vân sơn, tự mình khổ luyện, tự tay báo thù cho đệ đệ mình. Tuy hắn không đồng ý thế nhưng lại rất kính nể. Chỉ là hắn không nghĩ tới Mạnh Kiên lại trực tiếp tìm đồng môn để hỗ trợ, tâm tính này thật là có chút không đủ.

Nhân vật như vậy tuy có thiên phú hơn người, nhưng rốt cuộc thành tựu sẽ rất có hạn, rất khó làm được chuyện lớn. Mà dù có bước vào Thiên Ngoại thiên thì cũng khó thành cao thủ hàng đầu được.

Không có một trái tim mong mỏi tiến bộ dũng mãnh, như vậy sau khi tiến vào Thiên Ngoại thiên sẽ lười biếng.

Thiên Ngoại thiên đối với người chân chính theo đuổi cực cảnh võ đạo mà nói, đó chỉ là khởi điểm, cách Thiên Thần cảnh xa không thể với tới. So với nó, từ Trúc Cơ đến Thiên Ngoại thiên chỉ là một bước nhỏ. Sau khi bước vào Thiên Ngoại thiên mới chính thức bắt đầu bước ra một bước mà thôi.

Hiển nhiên, Mạnh Kiên là loại người chỉ cầu an nhàn, không cầu võ đạo cực cảnh kia. So với mình và Sở Ly đều không phải là người cùng một con đường.

Pháp Tướng mỉm cười nói:

- Không biết ngươi muốn tìm vị đồng môn nào?

- Trương sư huynh của ta đang làm cung phụng ở cấm cung, giết Sở Ly chỉ là việc nhỏ như con thỏ mà thôi!

Mạnh Kiên lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

- Cung phụng cấm cung...

Pháp Tướng cười nói:

- Như vậy rất tốt, địa vị cao cả, có điều ân oán liên miên không dứt như vậy cũng không tốt. Nếu có thể thì buông tay đi, có buông thì mới là giải thoát, bằng không sát nghiệt quá nặng, sẽ có quả báo.

- Được rồi, đa tạ đại sư khuyên bảo.

Tay của Mạnh Kiên hợp thành hình chữ thập mỉm cười.

Hắn không phản đối, mình căn bản không tin câu chuyện nhân quả kia của Phật Môn.

Sở Ly trở về Thiên Xu viện.

Tiêu Thi đang đứng đờ người ra ở trong viện, Liễu Nhứ trong phòng thì đang chăm sóc Tuyết Lăng.

Nhìn thấy hắn trở về, Tiêu Thi thở ra một hơi:

- Giết được hắn rồi chứ?

Sở Ly lắc đầu.

Sóng mắt của Tiêu Thi lưu chuyển:

- Đệ tử của Tử Vân sơn không dễ giết như vậy sao, đối phương có bí thuật gì à?

- Pháp Viên và Pháp Tướng đã cứu hắn.

Sở Ly nói:

- Đại Lôi Âm tự và Tử Vân sơn đồng thời tiến lên, quả thật là thú vị.

Tiêu Thi trầm ngâm nói:

- Theo lý thuyết, không nên có chuyện này mới đúng chứ.

Nàng hiểu rất rõ đối với ân oán của bốn Đại tông phái, đạo bất đồng không thể cùng ngồi bàn chuyện. Bốn Đại tông phái đều thủ hộ một đạo, cho dù Kim Cương tự và Đại Lôi Âm tự đều là Phật Môn, thế nhưng thứ bọn họ tu cũng không phải cùng một loại phật pháp.

Sở Ly nói:

- Hắn là tình nghĩa tư nhân mà thôi.

- Có giết hay không cũng không có gì là đáng kể cả.

- Hắn muốn tìm cung phụng cấm cung Trương Thứ đến giết ta.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Cung phụng cấm cung...

- Thật là vô liêm sỉ.

- Hành động này rất sáng suốt, hắn hiểu rõ mình có bao nhiêu phân lượng, trở về núi tu luyện cũng đã không đuổi kịp được ta nữa, cho nên không bằng tìm người hỗ trợ từ sớm thì hơn!

- Vậy ngươi muốn giết chết hắn trước khi hắn tìm được cung phụng cấm cung hay sao?

- Ừm.

http://tieulun.hopto.org

- Người của Đại Lôi Âm tự che chở cho hắn, ngươi có thể thành công được sao?

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của ta rồi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Cũng phải mời người hỗ trợ nữa.

-... Lục Ngọc Dung?

- Chỉ có tìm nàng mà thôi.

Sở Ly gật gù:

- Nàng hấp dẫn lực chú ý của Pháp Viên, ta sẽ lại động thủ lần nữa.

Tiêu Thi lắc đầu:

- Nàng có thể đồng ý được sao? Có lẽ nàng không muốn nhiễm vào phiền toái này đâu!

- Tiểu thư đã quá coi thường sự can đảm của nàng rồi.

Sở Ly cười cợt.

Nếu như Lục Ngọc Dung đưa tay chen vào chuyện này thì đã không sợ Tử Vân sơn, tất có chỗ để dựa dẫm.

Ngược lại chỉ cần điều kiện đầy đủ thì nàng sẽ đồng ý hỗ trợ, huống hồ chỉ là khiến cho nhị tăng chú ý mà thôi. Dù Mạnh Kiên có bị giết thì cũng không thể nói là nàng liên quan tới chuyện này được.

Nếu nàng là người bình thường, Tử Vân sơn có thể dễ dàng giết được, thế

nhưng thân phận của nàng không phải là chuyện nhỏ. Tử Vân sơn sẽ giả bộ hồ đồ, Tử Vân sơn không hẳn đã muốn đi đối đầu với hai đại phủ Quốc Công thậm chí là Vương phủ.

Từ Ân tự màu vàng chói lọi, tráng lệ ở ngoài Thần Đô thành.

Lúc sáng sớm, cả tòa Từ Ân tự tràn ngập mùi thơm.

Ba tiếng chuông vang lên từ sáng sớm, nương theo tiếng tụng kinh vang lên, bay ra rất xa, cả tòa Từ Ân tự được bao phủ ở trong khí tức trang nghiêm thần thánh.

Bên trong một toà thiền viện sau Từ Ân tự, Mạnh Kiên đang chậm rãi hoạt động thân thể, cảm giác suy yếu vẫn đang lượn lờ ở trong người, thân thể của hắn không thể hoạt động quá mạnh, đánh ra hai kích Âm Lôi chưởng, tinh khí thần của bản thân không đủ, cần thời gian một tháng mới có thể triệt để khôi phục lại được.

Hắn ở trong Từ Ân tự, cho dù không tin phật pháp, thế nhưng nghe tiếng chuông sớm vang lên và tiếng tụng kinh lượn lờ thì cũng không khỏi cảm thấy tâm tình bình an.

Hắn đã đưa tin cho cung phụng cấm cung Trương Thứ, mình chỉ cần chờ tin tức là được. Chờ sư huynh nhận được tin tức này sẽ lập tức chạy tới, khi đó mình sẽ triệt để an toàn.

- Mạnh Kiên.

Pháp Ngộ tiểu hòa thượng tiến vào tiểu viện, mỉm cười nói:

- Thân thể đã khá hơn chút nào chưa?

- Đi lại không có gì đáng ngại nữa.

Mạnh Kiên cười nói:

- Không nghĩ tới Pháp Ngộ ngươi lại cứu ta!

- Võ công của chúng ta sàn sàn nhau, luận bàn với nhau rất có ích, cho nên đương nhiên không thể để cho ngươi chết được!

Pháp Ngộ cười nói:

- Nếu như ngươi chết thì ta đi đâu tìm được đối thủ như vậy đây chứ?

- Như vậy cũng đúng.

Mạnh Kiên cười nói.

Pháp Ngộ nói:

- Ngươi đã thấy võ công của Sở thí chủ, cảm thấy ra sao?

Nụ cười của Mạnh Kiên thu lại, sắc mặt rất âm trầm.

Pháp Ngộ nói:

- Quả thực lợi hại như vậy sao?

Mạnh Kiên chậm rãi gật đầu.

- Ta phải cố gắng tu luyện, có một ngày sẽ đuổi kịp được hắn!

Pháp Ngộ hừ lạnh nói:

- Triệt để đánh bại hắn!

Mạnh Kiên liếc nhìn hắn một cái, cười một trận.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cảm thấy cả đời này của Pháp Ngộ sợ rằng không đánh lại được họ Sở này, bởi vì họ Sở này quá lợi hại!

- Pháp Viên.

Một thanh âm lạnh lẽo của nữ nhân đột nhiên vang lên, đè xuống tiếng tụng kinh lượn lờ không dứt ở trong tự.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Chung Diệt

Mạnh Kiên lập tức giật mình.

Thanh âm này động lòng người như vậy, làm cho hắn có ấn tượng rất sâu sắc, vừa nghe đã biết là ai, là Lục Ngọc Dung!

Sắc mặt hắn âm trầm lại, khuôn mặt anh tuấn trở nên dữ tợn.

Nữ nhân mà hắn vốn yêu thích lại đi giúp đỡ Sở Ly, phản bội mình, chết không hết tội. Điểm đáng trách chính là, thương thế của mình chính là do nàng ban tặng, nếu như không có nàng giúp đỡ, mình cũng sẽ không chật vật như vậy!

Pháp Ngộ quay đầu nhìn về phía Mạnh Kiên, thấp giọng nói:

- Mạnh thí chủ, đây là ai vậy?

- Lục Ngọc Dung!

Mạnh Kiên nghiến răng nghiến lợi nói.

- Lục Ngọc Dung...

Pháp Ngộ cau mày suy nghĩ một chút:

- Lẽ nào là tiểu thư của phủ Nhân Quốc Công hay sao?

- Chính là nàng!

Mạnh Kiên cười lạnh nói:

- Xinh đẹp như hoa, tâm như rắn rết!

- Mạnh thí chủ đã nhìn thấy qua tướng mạo của nàng sao?

Pháp Ngộ nói:

- Có người nói nàng rất ít khi lộ ra khuôn mặt thật, không có mấy người nhìn thấy mặt nàng. Có phải thực sự đẹp như trong lời đồn hay không?

- Một hòa thượng như ngươi còn quan tâm tới nàng đẹp hay không làm gì chứ?

Mạnh Kiên lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi tu phật pháp gì vậy?

- A di đà phật...

Tay Pháp Ngộ vội vã hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Đa tạ Mạnh thí chủ chỉ điểm, là ta nghĩ nhiều!

- Hừ!

Mạnh Kiên xem thường lườm hắn một cái.

Những hòa thượng này đều đáng ghét như thế, lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo. Chuyện yêu thích mỹ nữ vốn là bản tính của nam nhân, thế nhưng hòa thượng lại coi mỹ nhân như bộ xương khô, mạnh mẽ tưởng tượng mỹ nhân thành xương trắng và máu thịt dơ bẩn, quả thực là buồn cười!

- A di đà phật...

http://tieulun.hopto.org

Âm thanh của Pháp Viên từ từ vang lên:

- Lục thí chủ đại giá quang lâm, tiểu tăng không có tiếp đón từ xa!

- Nghe nói Vấn Tâm chỉ của ngươi tinh diệu tuyệt luân, ta chuyên tới đây để lĩnh giáo!

Âm thanh lạnh lẽo của Lục Ngọc Dung vang lên trên bầu trời.

- Lục thí chủ quá khen rồi. Nếu như Lục thí chủ không có chuyện khác, không nên quấy rầy bài tập buổi sớm của mọi người, tiểu tăng sẽ lập tức đi tới tiếp đón thí chủ!

Âm thanh của Pháp Viên từ từ lan tràn, thong dong mà trầm tĩnh.

- Rất tốt, vậy chúng ta đổi một chỗ khác chiến đấu!

Thanh âm của Lục Ngọc Dung vang lên.

- A di đà phật...

Âm thanh của Pháp Viên đi xa dần.

Vẻ mặt của Pháp Ngộ tỏ rõ vẻ ước ao, thở dài nói:

- Tu vi của Lục thí chủ này thật sâu, có thể làm cho Pháp Viên sư huynh coi trọng như thế.

- Hừ, một đôi cẩu nam nữ!

Mạnh Kiên lạnh lùng nói.

- Ồ, ai là cẩu nam nữ vậy?

Một thanh âm đột nhiên vang lên ở phía sau lưng của hắn.

Pháp Ngộ trợn mắt lên, nhìn Sở Ly đột nhiên xuất hiện, rơi vào phía sau lưng của Mạnh Kiên.

Tóc gáy cả người của Mạnh Kiên lập tức dựng thẳng lên, trường sam màu xanh ngọc trong nháy mắt chấn động, bị Sở Ly ép sát tới người.

- Ầm ầm...

Giữa bầu trời mơ hồ truyền đến một tiếng vang trầm thấp.

- Được, vẫn còn một chưởng nữa sao?

Sở Ly cười cợt, vỗ xuống một chưởng.

Hắn không nghĩ tới Mạnh Kiên vẫn còn giữ một đạo Âm Lôi chưởng mà không đánh ra, cũng coi như tâm kế đủ sâu.

- Ầm!

Hai chưởng của hai người va chạm vào nhau.

Động tác của Sở Ly cứng đờ, lập tức khôi phục lại như thường, trước khi Pháp Ngộ xông lại, hắn đánh một chưởng lên trên ngực của Mạnh Kiên.

- Xoạt!

Mấy lỗ máu từ trên người của Mạnh Kiên phun ra.

Miệng và vết thương vốn đã trúng phi đao của hắn đồng thời phun ra máu tươi, giống như ấm nước bị thủng vậy, mỗi một nơi đều đang phun ra máu tươi.

Ngay khi Mạnh Kiên đánh ra một đạo Âm Lôi chưởng thì trong cơ thể đã trở nên hư thoát. Lúc này lại trúng một chưởng mạnh mẽ như vậy, lục phủ

ngũ tạng trực tiếp vỡ thành thịt nát, chỉ có da dẻ là còn chưa nhìn ra được dị dạng mà thôi, lúc này hắn đã trở thành một cái túi da thực sự.

Sở Ly liếc mắt nhìn Pháp Ngộ, mỉm cười nói:

- Quấy rối rồi.

Hắn lóe lên một cái rồi biến mất, không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Vốn Pháp Ngộ muốn ra chiêu, thế nhưng chiêu thức chỉ điểm ra được một nửa thì lại ngừng, bởi vì Sở Ly đã biến mất.

- Mạnh thí chủ!

Pháp Ngộ vội vã nâng Mạnh Kiên dậy, thúc giục nội lực muốn chữa thương cho hắn.

Nội lực đi vào, hắn lập tức cụt hứng từ bỏ ý định, ánh mắt có chút thương xót nhìn Mạnh Kiên.

Sắc mặt Mạnh Kiên xanh xao, dường như có một tầng màu đen đang di chuyển, lan tràn ra.

Hắn mở to hai mắt ra gắt gao trừng mắt nhìn Pháp Ngộ:

- Để sư huynh báo thù cho ta! Báo thù cho ta!

Pháp Ngộ than thở:

- Mạnh thí chủ, ta sẽ siêu độ vong hồn thay cho ngươi.

- Ngươi... Ngươi... hòa thượng đáng chết!

Con mắt của Mạnh Kiên đột nhiên trừng lớn, thân thể run lên, lập tức khí

tuyệt mà chết đi.

- A di đà phật...

Pháp Ngộ thả Mạnh Kiên xuống, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, cúi đầu lẩm bẩm tụng kinh.

Pháp Tướng nhẹ nhàng đi tới, hoàn toàn biến sắc.

- Pháp Ngộ, Mạnh thí chủ làm sao vậy?

- Pháp Tướng sư huynh, Mạnh thí chủ đã chết rồi, a di đà phật...

- Là ai làm?

- Sở thí chủ.

-... Hay, hay, khá lắm Sở Ly!

Pháp Tướng thở dài một hơi.

Ở dưới sự bảo vệ của bọn họ, Sở Ly thong dong mà tới, sau khi giết người lại vô thanh vô tức rời đi, coi Đại Lôi Âm tự bọn họ như không có, không hổ là Sở Ly!

Pháp Ngộ tụng xong một phần kinh Phật, lại ngẩng đầu nhìn hắn:

- Pháp Tướng sư huynh, võ công của Sở thí chủ thật là lợi hại, ta không phải là đối thủ của hắn.

- Ngươi không bị thương chứ?

Pháp Tướng vội hỏi.

Pháp Ngộ lắc đầu một cái:

- Dường như hắn không có ác ý với ta, lại còn cười với ta, ta còn chưa ra tay với hắn thì hắn đã giết chết Mạnh thí chủ. Quả thực rất là nhanh, nếu hắn muốn giết ta, ta cũng sẽ cùng chết với Mạnh thí chủ rồi!

Pháp Tướng nói:

- Không đả thương ngươi là tốt rồi.

- Sở thí chủ căn bản không sợ Đại Lôi Âm tự chúng ta, có đúng không?

- Hừm, võ công của hắn trác tuyệt, lại có phủ Quốc Công và Vương phủ làm chỗ dựa, không có kính nể gì đối với Đại Lôi Âm tự chúng ta cả.

- A di đà phật...

Pháp Ngộ than thở:

- Pháp Tướng sư huynh, ta muốn về tự bế quan.

- Cũng tốt.

Pháp Tướng chậm rãi gật đầu.

Hắn thăm dò qua thân thể của Mạnh Kiên, lắc đầu thở dài, một chưởng này đánh vào thân thể, cho dù có phục dụng Kỳ Nguyên đan thì cũng chỉ có thể giữ một hơi thoi thóp, không thể sống lại được nữa.

- Mạnh thí chủ, quả thực là đáng tiếc.

Pháp Ngộ lắc đầu nói.

Võ công của Mạnh Kiên xấp xỉ với hắn, xuất thân tương tự với hắn. Mắt thấy đối phương bởi vì chọc vào đối thủ mạnh mẽ mà bị mất mạng, trong lúc hắn thương xót cũng nổi lên tâm tư hăng hái. Kết cục của Mạnh Kiên ngày

hôm nay cũng rất có khả năng là của mình ngày mai, vì lẽ đó hắn phải liều mạng luyện công, để cho võ công của mình ngày càng mạnh hơn nữa.

Thứ hắn tu chính là phật pháp, cũng không phải là đại đức cao tăng, không thể siêu thoát sinh tử. Cho nên nếu muốn sống sót tốt hơn thì phải theo đuổi võ học tinh diệu hơn nữa.

Đúng vào lúc này, một chú tiểu lại chạy vào:

- Pháp Tướng sư thúc, Pháp Ngộ sư thúc, bên ngoài có một vị Trương thí chủ cầu kiến, hắn nói mình đến từ cấm cung, tìm kiếm một vị tên là Mạnh thí chủ.

Pháp Tướng chậm rãi nói:

- Pháp Ngộ, ngươi ở chỗ này trông coi, ta sẽ đi nghênh đón vị Trương thí chủ này.

- Vâng, Pháp Tướng sư huynh.

Pháp Ngộ đáp.

Bên ngoài Từ Ân tự có một hán tử trung niên thon dài, mặt như ngọc, tuấn dật bất phàm.

Hắn mặc một bộ thanh sam, chắp tay mà đứng, trên người tự có một luồng khí thế tiêu sái, phong độ ngập tràn, hai mắt đăm chiêu nhìn vào Từ Ân tự.

Cửa lớn của Từ Ân tự bỗng nhiên mở rộng, tay Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Trương thí chủ. Ta có lễ, bần tăng Pháp Tướng, xin mời thí chủ đi theo ta.

- Pháp Tướng đại sư, ta có lễ.

Trương Thứ ôm quyền.

Hắn vừa nhìn thấy sắc mặt của đại sư nghiêm túc đã cảm thấy không ổn, một mặt đi vào, một mặt hắn nói:

- Thương thế của sư đệ ta thế nào rồi?

- Trương thí chủ đã tới muộn một bước.

Pháp Tướng lắc đầu thở dài:

- Mạnh thí chủ vừa mới tạ thế.

- Mạnh sư đệ chết rồi hay sao?

Trương Thứ cau mày:

- Thương thế nặng như vậy sao?

Pháp Tướng lắc đầu:

- Vừa nãy Sở thí chủ xông vào tệ tự, ài... A di đà phật!

- Sở Ly?

Trương Thứ làm mặt lạnh hỏi một câu.

Pháp Tướng chậm rãi gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi tới vị trí thiền viện mà Mạnh Kiên ở.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Thời Cơ

Trương Thứ đứng ở bên cạnh thi thể của Mạnh Kiên, không nhúc nhích, sắc mặt âm trầm đến mức có thể chảy ra nước.

Pháp Ngộ và Pháp Tướng đều có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và sát ý của hắn.

- Trương thí chủ nén bi thương.

Tay của Pháp Tướng hợp thành hình chữ thập thi lễ, thở dài nói:

- Mạnh thí chủ muốn báo thù thay cho đệ đệ, đi ám sát Tiêu Vương phi của An vương phủ, bị Đại tổng quản là Sở thí chủ giết chết, thị phi ân oán trong này khó có thể nói rõ ra được.

Trương Thứ lạnh lùng nhìn về phía Pháp Tướng:

- Đại sư nói vậy ý là ta phải hiểu rõ ai đúng ai sai đúng không? Đây là phong cách làm việc của Đại Lôi Âm tự các ngươi hay sao?

- A di đà phật...

Pháp Tướng bất đắc dĩ tuyên một tiếng phật hiệu.

Phương pháp làm việc của bốn Đại tông phái là giữ gìn uy nghiêm của bản thân, chỉ cần là đệ tử của mình, đả thương đã là sai rồi, bọn họ sẽ muốn đánh trở về, nếu như giết đệ tử của phái mình, tự nhiên sẽ phải giết chết đối phương, bằng không, ai cũng dám giết đệ tử của phái mình!

- Trương thí chủ muốn đi An vương phủ sao?

Pháp Tướng than thở:

- Bằng vào thân phận bây giờ của Sở thí chủ...

- Hừ, hắn là bí vệ cấm cung, Đại tổng quản An vương phủ!

Trương Thứ lạnh nhạt nói:

- Như vậy thì đã làm sao chứ... Ta sẽ đích thân lấy tính mạng của hắn!

- Oan oan tương báo...

- Đại sư.

Trương Thứ trực tiếp ngắt lời của hắn, lạnh nhạt nói:

- Không cần phải nói những câu nói này đâu, đổi lại là Đại Lôi Âm tự các ngươi sẽ tùy ý để hắn sống sót hay sao?

- Sở thí chủ cũng đã từng giết đệ tử của tệ tự.

Pháp Tướng lắc đầu nói:

- Tuy nói là đệ tử phản tự, thế nhưng chúng ta cũng đã truy sát một phen, cuối cùng vẫn phải buông tha hắn, trong lòng Sở thí chủ mang theo chính khí, không thích hợp để giết chết.

- Ha ha!

Trương Thứ cười lớn một tiếng.

Mặt của Pháp Tướng không biến sắc, mỉm cười nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Pháp Ngộ đếm phật châu trên tay, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, không có một chút tức giận nào cả.

Kỳ thực hắn cũng cảm thấy khá kỳ quái, tại sao thái độ ở trong tự xảy ra biến hóa đối với Sở Ly, không tiếp tục truy sát nữa.

Nói ra bên ngoài là Sở Ly thân mang chính khí, không thích hợp để giết chết, nhưng hắn lại không tin, nhất định sẽ có lý do không muốn người ta biết được, hắn thân là đệ tử tầng dưới trong tự, sợ rằng không có tư cách biết được nguyên do trong này.

- Trương thí chủ, bảo trọng.

Pháp Tướng không khuyên nhiều nữa mà tay hợp thành hình chữ thập nói:

- Có cần đưa Mạnh thí chủ về Tử Vân sơn hay không?

- Không cần.

Trương Thứ nói:

- Cứ thu xếp ở đây đi, làm phiền đại sư rồi.

- Mạnh thí chủ và Pháp Ngộ sư đệ có tương giao, không cần khách khí.

Pháp Tướng lắc đầu than thở:

- Chỉ tiếc chúng ta cứu được một lần, không cứu được Mạnh thí chủ lần nữa, chuyện này là do khí vận gây ra, nhân quả tuần hoàn, có khóc cũng không làm gì được.

Trương Thứ hừ lạnh một tiếng.

Đệ tử Tử Vân sơn rất là không tin lời này của Phật môn, nhân quả báo

ứng, tất cả chỉ là chó má!

…

Trương Thứ đi tới An vương phủ.

Thân thể hắn hóa thành một mảnh cái bóng, thong dong xuyên qua từng đạo từng đạo phòng vệ, đi một vòng qua toàn bộ An vương phủ, cuối cùng đi tới tiểu viện của Sở Ly, lẳng lặng hòa vào trong bóng tối ở dưới tường.

Hắn nhìn thấy Sở Ly, hắn đang đợi thời điểm Sở Ly thư giãn, hắn sẽ một đòn giết chết.

Sở Ly đang ở bên trong tiểu viện tu luyện Thiên Ma công.

Thôn phệ ba đạo nội lực của Âm Lôi chưởng, Thiên Ma công đã mơ hồ có một tia dấu hiệu đột phá.

A Tu La chi tâm ở ngực của hắn vẫn cuồn cuộn không ngừng truyền khí tức vào trong, trực tiếp bị Thiên Ma khí thôn phệ, đáng tiếc Thiên Ma khí dường như không còn quá yêu thích đối với A Tu La chi tâm như trước nữa, dường như A Tu La chi tâm rất không tinh khiết.

Sở Ly biết, muốn đột phá tầng thứ ba phải cần nội lực càng tinh khiết hơn nữa, nội lực như của Âm Lôi chưởng vậy.

Lúc này, hắn phát hiện Trương Thứ đã đến.

Tu vi của Trương Thứ không phải là người mà Mạnh Kiên có thể so sánh được, dù có hai Mạnh Kiên cũng không bằng được một Trương Thứ.

Sở Ly phỏng đoán, tu vi của Trương Thứ cao hơn mình một tầng, khó trách lại dám trực tiếp đến An vương phủ, người tài cao đúng là luôn có gan lớn.

http://tieulun.hopto.org

Hắn thân là cung phụng cấm cung, địa vị cao cả, cũng không sợ thân phận của mình.

Hắn híp mắt, bóng nước do Thiên Ma khí biến thành bỗng nhiên rơi xuống trong ngực.

Tức thì máu tươi như sông lớn cuồn cuộn, lực lượng vô cùng vô tận toả ra quanh thân, hắn đột nhiên bước ra một bước, nhanh như tia chớp đánh về phía một mảnh bóng đen phía dưới tường.

- Ầm!

Một mảnh cái bóng lay động, giống như mặt nước đang dập dờn vậy.

Sở Ly lại đánh tới một quyền.

- Ầm ầm ầm ầm...

Từng quyền lại từng quyền, hai quyền của hắn như điện, hóa thành một mảnh quyền ảnh đánh về phía mảnh cái bóng đang chấn động không ngừng kia.

Trương Thứ cảm giác như mình đã rơi vào bên trong sóng to gió lớn, quyền ảnh từ bốn phương tám hướng vọt tới, mỗi một quyền đều có lực ngàn vạn cân, khó có thể chống đỡ được.

Hắn hầu như không có cách nào suy tư, chỉ có thể dựa vào bản năng để chống đối, mỗi một quyền đều nặng như một ngọn núi đè xuống, cho dù nội lực của hắn thâm hậu, tinh khiết thế nào đi nữa, ở trước mặt lực lượng thuần túy như thế này vẫn yếu đuối đến mức không đỡ nổi một đòn, không ngừng lùi về phía sau, thối lui đến cạnh tường.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Thân thể nặng nề va chạm vào tường, vách tường như run rẩy, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Trương Thứ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đang cuồn cuộn, một ngụm máu tanh chồng chất ở trước ngực, bất cứ lúc nào cũng sẽ phun ra ngoài.

Hắn cảm thấy cực kỳ uất ức, rõ ràng tu vi mạnh hơn đối phương, nhưng lại bị man lực đẩy lùi. Man lực đạt tới một trình độ nhất định, không ngờ lại có uy lực như thế.

Điểm càng chết người đó chính là, hắn đã thi triển bí thuật chậm một bước, để cho đối phương cướp trước một bước. Lúc này mình chỉ có thể rơi vào trong cục diện bị động chịu đòn, không có cơ hội để thi triển bí thuật.

- Ầm!

Hắn lần nữa trúng một quyền, lún vào bên trong tường, trên bề mặt tường xuất hiện vết rạn nứt.

- Phốc!

Trương Thứ phun ra một ngụm máu tươi, liều mạng chống lại một quyền, rốt cục đã thúc giục được bí thuật.

- Ầm ầm...

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, giống như trên bầu trời truyền tới tiếng sấm rền, nhưng mà thứ phát ra thanh âm lại là bản thân của hắn. Trên hai tay xuất hiện ánh sáng màu lam, đánh vào hai tay của Sở Ly.

- Ầm!

Trong thanh âm như vật nặng rơi xuống đất, Sở Ly run lên, lập tức khôi

phục lại như thường, sắc mặt lại lộ ra một tia ý mừng, tiếp theo lại ra quyền.

Trương Thứ vừa giận vừa sợ, Sở Ly này lại có thể đỡ được Âm Lôi chưởng của hắn!

Hắn không tin, hai đạo Âm Lôi chưởng lại được đánh ra.

Thân thể của Sở Ly chỉ cứng đờ, tóc dựng ngược lên, tiếp theo lại tiếp tục ra quyền.

Nếu không phải nhìn thấy tóc của đối phương dựng thẳng lên thì Trương Thứ còn tưởng rằng Âm Lôi chưởng không đánh trúng thân thể của Sở Ly, không ngờ lại không làm cho động tác của đối phương cứng đờ một chút nào.

Một khi trúng Âm Lôi chưởng, thân thể sẽ cương cứng, không thể động đậy được một chút nào, mặc cho hắn xâu xé.

Nhưng thân thể của Sở Ly chỉ cương cứng một hồi, để hắn không kịp xuất chưởng nữa, mà khi hắn thi triển Âm Lôi chưởng xong thì lại cần hoãn một hơi.

Thời gian hòa hoãn này đã để cho Sở Ly khôi phục lại như thường, làm cho hắn không thể làm gì được đối phương.

- Ầm ầm...

Trong vài tiếng sấm rền, Âm Lôi chưởng không ngừng bắn trúng Sở Ly.

Tóc của Sở Ly chịu ảnh hưởng, lại dựng đứng lên, nhưng thân thể càng ngày càng không bị ảnh hưởng một chút nào. Lúc trước còn cương cứng một hồi, nhưng sau đó lại không bị dừng lại một chút nào, giống như thứ hắn tiếp không phải là Âm Lôi chưởng mà chỉ là chưởng pháp tầm thường vậy.

Cho dù Trương Thứ có tu vi sâu hơn, thế nhưng thi triển Âm Lôi chưởng

như vậy cũng không chịu nổi, rất nhanh sắc mặt hắn đã tái nhợt, cảm giác suy yếu xông lên trên đầu.

Dưới cơn nóng giận hắn liều mạng thi triển Âm Lôi chưởng, lúc này bỗng nhiên hắn lại tỉnh táo lại.

Âm Lôi chưởng rất tiêu hao tinh khí thần, đánh ra mười mấy chưởng như vậy, tinh khí thần của mình không còn một mống, sợ rằng phải cần mười ngày mới có thể khôi phục lại được.

Mà bây giờ, không ngờ Âm Lôi chưởng lại không bắt được Sở Ly, cơ hội của mình cũng không nhiều.

Hắn nghĩ tới đây, nội lực quanh thân tiếp tục dọc theo lòng bàn tay mà vận chuyển theo pháp môn Âm Lôi chưởng, lại không ngưng tụ trong lòng bàn tay, trái lại còn ngưng tụ ở dưới chân.

- Xoạt!

Thân thể hắn như hóa thành một mũi tên nhọn phá tan không khí, lại như một tia chớp xẹt qua không trung, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly nhíu nhíu mày, không ngờ Âm Lôi chưởng này lại có diệu dụng như vậy, quả thật là kỳ dị.

Nhưng hắn không có vội giết Trương Thứ.

Chưởng lực Âm Lôi chưởng của Trương Thứ tinh khiết dị thường, Thiên Ma công tầng thứ tư mơ hồ có thể thấy được. Có thể nói hắn sẽ có cơ hội đột phá từ Âm Lôi chưởng này, cho nên hắn không thể bỏ qua được.

Đáng tiếc tu vi của Trương Thứ không đủ thâm hậu, không thể có nội lực

vô cùng vô tận như mình bình thường, không thể tiếp tục dùng Âm Lôi chưởng lực nữa. Bằng không, ngày hôm nay hắn sẽ có thể đi vào tầng thứ tư Thiên Ma công, quả thật là đáng tiếc.

Chờ Trương Thứ khôi phục nội lực, hắn lại tìm tới là tốt nhất.

Hoặc là không cần hắn tìm tới, Trương Thứ còn có thể dẫn theo người tới giết mình cũng được. Chờ bọn hắn đưa tới cửa, một hơi là hắn có thể đột phá tới tầng thứ tư Thiên Ma công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Gặp Lại

Sở Ly đi tới Thiên Xu viện, đi vào trong phòng.

Trong phòng ánh đèn sáng rõ chỉ có một mình Tiêu Thi, Liễu Nhứ ở gian nhà bên cạnh chăm sóc cho Tuyết Lăng.

Tiêu Thi đang nằm nghiêng ở trên giường nhỏ đọc sách, áo ngủ bằng gấm che khuất đường cong núi non chập trùng của nàng, vẻ mặt của nàng rất lười biếng, mặt ngọc kiều diễm mà lại ướt át.

- Đã giết được tên kia chưa?

Tiêu Thi thả cuốn sách xuống, lười biếng hỏi.

Lúc trước Sở Ly đã đoán được cung phụng cấm cung sẽ tới ám sát mình, cho nên hắn đã sớm nói với Tiêu Thi.

Cũng không phải là Tiêu Thi lo lắng, chỉ là nàng rất hiếu kỳ, không biết Sở Ly có thể giết chết được Trương Thứ hay không mà thôi.

Sở Ly lắc đầu:

- Không giết được.

- Chạy trốn rồi sao?

Tiêu Thi kinh ngạc.

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Bí thuật của Tử Vân sơn rất lợi hại, ta không đuổi kịp được... Hắn ở cấm cung, ta cũng không thể qua bên kia giết người, sợ là hoàng thượng sẽ không đồng ý!

Hắn có thần thông Thông Thiên triệt địa, một khi thi triển ra, có thể trực tiếp tìm được Trương Thứ.

Nhưng Trương Thứ thân là cung phụng cấm cung, vẫn luôn ở trong cấm cung, cho dù mình tìm tới thì cũng không thể xông vào cấm cung giết người được.

Cũng may Trương Thứ cũng không dám phô trương thanh thế, cho dù hắn là cung phụng cấm cung thì cũng không thể giết bí vệ cấm cung.

Nghe qua đều có hai chữ cấm cung, nhưng cũng không phải là người cùng một đường.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Ngươi mà cũng có lúc không giết được người hay sao?

- Tiểu thư có muốn luyện công hay không?

Sở Ly nói.

Tiêu Thi ngẩn ra, lập tức lắc đầu một cái:

- Không muốn.

Sở Ly nói:

- Tuy rằng ta có thể che chở cho tiểu thư, thế nhưng chung quy vẫn có

chuyện ngoài ý muốn. Cho nên võ công của mình vẫn là thứ đáng tin cậy nhất, thuật ám sát của Tử Vân sơn khó lòng đề phòng được.

- Ta cũng lớn tuổi rồi, luyện võ công cũng rất là tốn sức!

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Thà rằng như vậy, còn không bằng không biết võ công thì tốt hơn.

- Ta đã đạt được truyền thừa võ công của Lục Ngọc Dung.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Cửu thiên huyền nữ thần công, tiểu thư không muốn luyện một chút hay sao?

- Cửu thiên huyền nữ thần công...

Tiêu Thi trầm ngâm nói:

- Dường như ta đã nghe nói qua ở nơi nào đó rồi vậy.

- Võ công của Lục Ngọc Dung rất lợi hại.

Sở Ly than thở:

- Cửu thiên huyền nữ thần công này đúng là một môn kỳ học, có điều có một chỗ hại, đó là không thể thân cận cùng nam nhân.

- Hả?

Tiêu Thi kinh ngạc hỏi.

Sở Ly nói:

- Bên người Lục Ngọc Dung đều là nữ nhân, không có nam nhân tới gần, cũng là bởi vì nguyên nhân tu luyện Cửu thiên huyền nữ thần công mà ra.

- Còn có diệu dụng như vậy sao...

Tiêu Thi cười lắc đầu:

- Nếu như tới gần nam nhân thì sẽ như thế nào?

- Sợ rằng nam nhân sẽ phải mất mạng.

Sở Ly nói:

- Chí âm chí hàn, nam nhân không chịu nổi được cái này.

- Như vậy cũng nói, nếu như ta luyện cái này, ngươi sẽ không thể ngây ngốc ở bên cạnh ta hay sao?

Tiêu Thi bật cười nói:

- Ngươi muốn lười biếng, về bên tiểu muội đúng không?

Sở Ly tức giận trừng mắt nhìn nàng một chút.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Ta thấy ngươi không có lòng tốt đó.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư yên tâm đi, ta sẽ ở lại chỗ này bảo vệ tiểu thư!

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Ta không muốn luyện.

Sở Ly bất đắc dĩ nhìn nàng:

- Được rồi, không luyện thì không luyện.

Luyện Cửu thiên huyền nữ thần công có chỗ lợi cũng có chỗ hỏng, luyện tốt thì quả thật có thể phòng thân, nhưng cũng sẽ thay đổi tính tình, trở nên lạnh lùng như băng, không bằng ôn nhu như nước như hiện tại thì tốt hơn.

Tiêu Thi nói:

- Lục Ngọc Dung hỗ trợ thật hay sao?

- Nàng là người không có lợi thì sẽ không nhúng tay vào.

Sở Ly cười nói:

- Hỗ trợ dẫn Pháp Viên ra ngoài, ta nhân cơ hội giết Mạnh Kiên... Đúng rồi, vị tiền bối kia của Tử Vân sơn còn không xuất quan sao?

- Chuyện này phải hỏi tam muội một chút.

Tiêu Thi nói:

- Nàng phụ trách liên hệ cùng vị tiền bối này... bản lĩnh ám sát của bọn họ rất lợi hại, ngươi phải cẩn thận một chút.

- Là tiểu thư phải cẩn thận mới đúng.

Sở Ly cau mày nói:

- Võ công của Tuyết Lăng không đủ dùng.

Bây giờ Tuyết Lăng là Tiên Thiên cảnh, ở trong võ lâm cũng được xem như là hảo thủ. Thế nhưng đặt ở trong Vương phủ và bên người Tiêu Thi thì

lại có vẻ võ công không đủ, lúc mấu chốt chỉ có thể ngăn chặn được một chút, nhưng sẽ làm cho chính mình bị thương, thân ở trong cảnh nguy hiểm.

- Nàng mới tu luyện được bao lâu cơ chứ?

Tiêu Thi nói:

- Cũng không thể gấp được.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tuyết Lăng tích lũy không đủ, muốn đột phá Thiên Ngoại thiên là chuyện không quá thực tế.

Hắn có thể giúp Tuyết Lăng đột phá đến Tiên Thiên, nhưng Thiên Ngoại thiên thì lại không có cách nào trợ giúp nàng trực tiếp đột phá được.

Sau khi Tiên Thiên viên mãn sẽ tiến vào thắng cảnh tìm hiểu, hắn đã đặt xuống nền móng vững chắc cho Tuyết Lăng, lực lượng tinh thần mạnh mẽ làm cho ngộ tính của nàng tăng lên rất nhiều, chỉ cần Tiên Thiên viên mãn là có thể thuận lợi đột phá được.

Tuyết Lăng tích lũy không đủ, thế nhưng Tưởng Hòe thì lại đầy đủ.

Mấy ngày qua hắn vẫn đang suy tư, phải làm sao mới có thể giúp Tưởng Hòe một chút, tìm một thắng cảnh, để Tưởng Hòe bế quan đột phá.

- Đại hôn của Đại công tử sắp tới, theo ta thấy, đêm nay chúng ta rời đi đi.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Để Tuyết Lăng và Liễu Như trở về, cũng vừa vặn tránh Tử Vân sơn ám sát một chút.

- Được.

Tiêu Thi gật gù.

Lúc sáng sớm, Sở Ly tỉnh lại ở trên đảo nhỏ của mình, ngủ rất là ngon.

Hòn đảo nhỏ này mới là ngôi nhà chân chính của mình, hoàn toàn thuộc về mình, An vương phủ chỉ là nơi hắn ở tạm, hắn thực sự không sinh ra được một chút tâm tư an tâm nào cả.

Tuyết Lăng đã tỉnh lại, đang ở trong viện chậm rãi hoạt động, tu luyện Huyền Âm chưởng.

Vận chuyển Huyền Âm chưởng, nội lực chí âm chí hàn lưu chuyển, thương thế đang không ngừng được chữa trị, thao túng đối với thân thể càng ngày càng trở nên như ý.

Sở Ly đứng dậy đi tới trong viện, đánh giá nàng.

- Công tử, ta định bế quan.

Tuyết Lăng nói.

Lần bị thương này làm cho nàng chịu kích thích mãnh liệt, thật là mất mặt, căn bản không giúp được gì, nếu không phải lần này Mạnh Kiên bị lửa giận kích thích, chuyển qua đối phó mình thì sợ rằng tiểu thư khó mà giữ được tính mạng.

- Cũng tốt.

Sở Ly nói:

- Bế quan ở ngay đây đi, lúc nào đạt tới Tiên Thiên viên mãn, ta sẽ đưa ngươi đi Tuyết Nguyệt hiên, đột phá đến Thiên Ngoại thiên.

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.

Tuyết Lăng dùng sức gật đầu.

Trong lúc Sở Ly nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Tuyết Lăng phát hiện ra sắc mặt hắn khác thường, cũng không dám quấy nhiễu.

Sở Ly đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trên Ngọc Kỳ đảo.

Trên Quan Tinh lâu của Ngọc Kỳ đảo có một nữ nhân áo trắng đứng đó, lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ, xem mặt hồ mênh mông, khuôn mặt ngọc hoàn mỹ trắng như tuyết, ánh mắt lành lạnh, hai mắt như ngọc thạch đen rạng rỡ, đoạt hồn phách của người khác.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện.

Nữ tử mặc áo trắng lập tức có cảm giác, từ tốn nói:

- Ngươi đã đến rồi.

Sở Ly hít sâu một hơi, đè xuống tâm tư mãnh liệt, nói ra một câu rất tối nghĩa:

- Tại sao lại trở về?

- Đại ca kết hôn, chung quy vẫn phải quay về nhìn một chút.

Tiêu Kỳ chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn hắn:

- Chúng ta đã lâu không gặp.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Đã lâu không gặp.

Sóng mắt trong trẻo của Tiêu Kỳ bình tĩnh như hồ nước ở bên ngoài, không có một tia gợn sóng nào cả:

- Phủ Quốc Công so với trước đó còn tốt hơn, tất cả đều là công lao của ngươi.

- Không dám nhận.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ xoay người, lần nữa nhìn về phía mặt hồ mênh mông.

Trong đầu của Sở Ly có muôn vàn suy nghĩ, dù làm thế nào cũng không dừng lại được.

Hắn đã nghĩ tới vô số tình cảnh khi hai người gặp lại, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới sẽ là thời khắc này, lại gặp mặt như vậy.

Trong lòng có vô số suy nghĩ, thế nhưng cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành hai câu này.

Hắn đi tới bên người Tiêu Kỳ, nhìn mặt hồ mênh mông, ngửi mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người nàng, đột nhiên hắn có cảm giác tâm linh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả xao động đều lập tức thối lui.

Trong Quan tinh lâu như nghe thấy cả tiếng kim rơi, chỉ có gió nhẹ từ từ thổi qua, làm cho tấm lụa ở chung quanh bay phấp phới mà thôi.

Một lúc lâu sau, thanh âm lạnh nhạt của Tiêu Kỳ vang lên:

- Hôn lễ của đại ca sẽ thuận lợi chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Sẽ.

Sở Ly gật đầu:

- Chuyện nên làm đã làm, võ lâm các phái không dám quấy rối, triều đình cũng sẽ không làm bừa, sẽ không có sóng lớn gì cả.

- Như vậy cũng tốt.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng nói.

Bỗng nhiên Sở Ly sinh ra một loại ảo giác, giống như trở lại lúc mình vừa mới vào phủ, khi đó Tiêu Kỳ cũng đối xử với mình như vậy.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Phức Tạp

Thời gian giống như chảy ngược, tất cả đều về đến điểm bắt đầu.

Tiêu Kỳ bình tĩnh nói:

- Sau khi đại ca thành thân, ta sẽ tiếp tục bế quan.

- Thật sự có hy vọng đạt đến cảnh giới Thiên Thần hay sao?

Sở Ly quay đầu nhìn về phía dung nhan tuyệt mỹ của nàng, da như ngọc trắng, toả ra ánh sáng ôn hòa lộng lẫy, hai con mắt lành lạnh mà yên tĩnh, không buồn không vui, so với trước đó nàng càng xinh đẹp hơn nữa. Khiến cho hắn vừa quen thuộc lại cảm thấy có một tia xa lạ.

Tiêu Kỳ khẽ gật đầu:

- Tìm thấy một đường mòn, thử một chút xem sao.

Sở Ly nở một nụ cười:

- Chúc mừng.

Tiêu Kỳ mỉm cười nói:

- Tất cả là nhờ có ngươi.

Nếu không có hắn dùng kiếm chém tơ tình thì Thái thượng kiếm kinh của nàng cũng sẽ không có tiến cảnh như vậy, cũng sẽ không đạt tới tình trạng

như ngày hôm nay.

Các loại tình ý qua lại giống như đá ở trong dòng suối, những vết tích đã từng để lại dần dần biến mất. Khi đối mặt với Sở Ly nàng cũng không có cảm giác kích động và tim đập nhanh hơn như lúc trước nữa, chỉ cảm thấy quen thuộc mà lại thân cận, giống như người nhà mà thôi.

Sở Ly cười cười, trong lòng cay đắng mà nặng nề.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Tiêu Kỳ, hắn hận không thể ôm nàng vào trong lồng ngực, chăm chú ôm chặt lấy nàng.

Nhưng hai người chỉ cách một thước, đưa tay là có thể làm được, thế nhưng hắn không có cách nào đưa tay được. Bởi vì bây giờ Tiêu Kỳ đã xa tới mức không thể với tới được nữa.

Tiêu Kỳ liếc hắn một cái:

- Nhị tỷ có khỏe hay không?

- Nhị tiểu thư đã trở về.

- Hừm, ta đã thấy rồi, tỷ ấy nói mình sống rất tốt.

- An vương vẫn bế quan luyện công.

-... Chung quy vẫn phải đối mặt với chuyện này.

Tiêu Kỳ lạnh nhạt nói:

- Nhị tỷ có thể trốn tới khi nào được chứ?

- Nếu như ép An vương gắt quá thì Nhị tiểu thư chỉ có thể mất tích mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hiện nay xem ra, An vương không có phần tâm tư kia, hắn thực sự muốn giết ta. Cho nên sự thù hận đối với Nhị tiểu thư không thâm sâu như vậy nữa, lại còn có chút ham muốn tư sắc của Nhị tiểu thư.

- Vương phủ không sống tốt được thì bảo nhị tỷ đi tới chỗ của ta đi.

- Ừm.

Hai người nói vài câu, lại trở nên trầm mặc.

Sở Ly cảm giác rất là cô đơn, phiền muộn.

Tiêu Kỳ trầm mặc đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn mặt hồ mênh mông, nỗi lòng phức tạp, cảm khái ngàn vạn.

Một lát sau, Sở Ly nói:

- Tô tổng quản không trở về hay sao?

- Đúng vậy, chỉ có mình ta trở về mà thôi.

Tiêu Kỳ gật đầu:

- Tới lui tự nhiên một ít, tránh cho thu hút sự chú ý của người khác.

Sở Ly gật gù.

Hai người lại trở nên trầm mặc.

Sau một hồi lâu, Sở Ly ôm quyền một cái, nói:

- Nếu như tiểu thư không có chuyện gì, ta đi về trước.

http://tieulun.hopto.org

-... Được.

Tiêu Kỳ chần chờ một chút, sau đó chậm rãi gật đầu.

Sở Ly lóe lên rồi biến mất.

Hắn xuất hiện trong tiểu viện trên đảo của mình.

Tuyết Lăng vẫn còn đang luyện Huyền Âm chưởng, nhìn ánh mắt của hắn trầm lắng, ngồi ở bên cạnh cái bàn đá không nói một lời, chỉ nhìn không trung, không có tiêu điểm.

Nàng đã nhìn ra tâm tình của Sở Ly không tốt, không lắm miệng đi hỏi hắn mà chỉ lẳng lặng luyện Huyền Âm chưởng của mình mà thôi.

Một lúc lâu sau, Sở Ly thở dài.

Lúc này Tuyết Lăng mới lên tiếng:

- Công tử, đã xảy ra chuyện gì?

- Tam tiểu thư đã trở về.

Sở Ly nói.

- Tam tiểu thư đã về rồi sao?

Tuyết Lăng kinh ngạc nói:

- Không phải đang bế quan hay sao?

- Đại công tử thành hôn, đương nhiên phải tự mình về xem một chút chứ.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Được rồi, luyện công của ngươi đi, đừng quan tâm tới những thứ này làm gì.

- Vâng.

Tuyết Lăng nhẹ giọng cúi đầu.

Cuối cùng nàng cũng coi như hiểu rõ tại sao sắc mặt của công tử lại kém như vậy.

Nàng đã mơ hồ biết một ít về quan hệ của hai người, nhưng cũng không coi trọng tương lai của hai người. Tuy nói công tử thông minh tuyệt thế, võ công tuyệt đỉnh, xứng với bất kỳ nữ nhân nào. Thế nhưng Tam tiểu thư thì lại không giống.

Tính tình của Tam tiểu thư không thể thân cận cùng người khác, đạm bạc yên tĩnh, giống như không thuộc về thế giới này, là người ở riêng trong thế giới của mình vậy.

Nữ nhân không dính khỏi lửa nhân gian như vậy rất giống như trời sinh đã không thuộc về bất kỳ một người nào, không thuộc về bất kỳ nam nhân nào, cho dù nam nhân này là công tử thì cũng vậy.

Từ bên trong Đại Viên Kính Trí Sở Ly có thể nhìn thấy được bóng dáng của Tiêu Kỳ.

Nàng đang lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, đôi mắt sáng lập lòe, nhìn chằm chằm vào hồ nước xuất thần, giống như không suy nghĩ gì vậy.

Hắn không cảm giác được suy nghĩ trong lòng nàng, Thái thượng kiếm kinh tinh diệu tuyệt luân, nàng có lực lượng tương tự như Sở Ly, giống như Lục Ngọc Dung vậy, không dòm ngó được suy nghĩ của nàng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn bỗng nhiên lắc đầu cười cười.

Hắn hiểu rất rõ về Tiêu Kỳ, lần này gặp gỡ, hắn đột nhiên cảm giác thấy mọi chuyện cũng không xấu như mình tưởng tượng, Thái thượng kiếm kinh cũng không xóa đi được trí nhớ của nàng, chỉ là san bằng rung động mà thôi.

Chuyện cũ vẫn nằm ở trong đầu của nàng, muốn một lần nữa thu được phương tâm của nàng thì cũng không khó, dù sao đã có cảm tình lúc trước ở đó, muốn nối lại đoạn tình cảm kia cũng không quá khó khăn.

Nhưng hắn cũng không vội vã nhen lại lửa tình, hiện giờ làm vậy là ngăn cản nàng tu luyện. Đợi nàng tu luyện tới Thiên Thần, mình cũng đã đạt tới Thiên Thần, khi đó, nhen nhóm lại lửa tình thì cũng không muộn.

Nghĩ tới đây, hắn càng bức thiết việc trở thành cao thủ Thiên Thần hơn nữa. Đại Viên Kính Trí lập tức vận chuyển, đè xuống cỗ cảm giác bức thiết và hừng hực này, dục tốc thì bất đạt, con đường Thiên Thần cần đầy đủ kiên trì và vận may, không thể quá gấp gáp được.

Lúc chạng vạng, Sở Ly đi tới Ngọc Thi đảo.

Trên Ngọc Thi đảo rất là náo nhiệt, nha hoàn lui tới rất vội vã, ánh trời chiều khoác lên trên Ngọc Thi đảo một tầng ánh sáng, càng ngày càng mỹ lệ.

Trong tiểu đình ở giữa biển hoa, Tiêu Thi đang ngồi ở trước bàn trà đánh đàn, tiếng đàn sâu thảm.

Sở Ly vừa xuất hiện, tiếng đàn đã im bặt đi.

Tiêu Thi quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Đã gặp tiểu muội rồi chứ?

Sở Ly gật đầu.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Thi lộ ra một nụ cười:

- Tiểu muội đã trở nên xinh đẹp hơn, có đúng không?

-... Đúng vậy.

Sở Ly chậm rãi nói.

Có thể là do võ công mạnh mẽ hơn, hoặc là Thái thượng kiếm kinh cho nên quả thực Tiêu Kỳ đã trở nên đẹp hơn trước đó mấy phần.

Tiêu Thi nói:

- Cũng ôn hòa hơn nữa.

- Đúng thế.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ nhìn như không có vẻ lạnh lẽo như lúc trước nữa. Đó là bởi vì nàng đã siêu thoát thế gian, thờ ơ lạnh nhạt, không bận tâm, vì lẽ đó có thể bình tĩnh ôn hòa, vạn vật không thể làm cho nàng động tâm được nữa.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Tiểu muội thay đổi như vậy, ngươi không cao hứng sao?

- Ha ha, cao hứng.

Sở Ly miễn cưỡng kéo khóe miệng lên cười một cái.

- Ài...

Tiêu Thi lắc đầu thở dài:

- Thái độ của nàng đối với ngươi và đối với người khác vẫn không giống nhau.

- Đúng vậy.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Thi nghiêng đầu nhìn hắn một chút, lại cười lên ha hả.

Sở Ly tức giận:

- Tiểu thư tìm ta tới đây có phải là muốn đùa giỡn ta hay không?

- Ta muốn giúp ngươi mà!

Tiêu Thi nhịn cười, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên càng xinh đẹp hồng hào hơn trước:

- Ta sẽ hiến kế cho ngươi!

- Đa tạ, không cần.

Sở Ly vội nói.

Tiêu Thi cười nói:

- Ta và tiểu muội đã tán gẫu qua, nàng vẫn rất là thưởng thức ngươi đó.

- Tiểu thư không cần bận tâm tới chuyện này.

Sở Ly khoát tay nói:

- Ta sẽ nhìn rồi xử lý.

- Hừ, ngươi định xử lý như thế nào?

Tiêu Thi lườm hắn một cái rồi nói:

- Tiểu muội sắp phải trở về rồi, nhìn một cái rồi đi, ngươi bỏ qua cơ hội lúc này thì phải đợi tới lúc nào mới có thể gặp mặt lại được cơ chứ? Cho dù có cảm tình tốt, không gặp nhau trong thời gian dài thì cũng sẽ phai nhạt!

- Ta muốn gặp thì bất cứ lúc nào cũng có thể qua đó được.

- Ngươi có thể qua đó thì có ích lợi gì cơ chứ?

Tiêu Thi tức giận nói:

- Tiểu muội trở về để bế quan, không có thời gian tiếp người khác.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Thật sự không cần ta hỗ trợ sao?

- Thật sự không cần.

Sở Ly nói:

- Có tâm tư này thì sao tiểu thư không dùng để đối phó với An vương đi!

- Hắn sao?

Tiêu Thi khinh thường nói:

- Một người chết, có gì có thể đối phó cơ chứ?

- Tiểu thư cũng quá coi thường An vương rồi.

Sở Ly nói:

- Hắn định tới đây để quấy rối!

- Hả?

Đôi mắt đẹp của Tiêu Thi trừng lớn.

Sở Ly nói:

- Hắn sẽ xuất quan, tới tham gia đại hôn!

- Hắn định làm gì vậy?

Tiêu Thi nhíu chặt mày, nói:

- Muốn gây huyên náo, đoạt tân nương hay sao?

- Hừ, hắn không muốn để cho chúng ta cao hứng.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Cố ý bức bách chúng ta!

- Thật là tẻ nhạt!

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Có điều cũng thật là đáng ghét!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Xuất Quan

Có điều nếu như An vương làm như thế, quả thực sẽ làm cho người ta tức giận, sẽ phá hủy sạch sẽ bầu không khí vui vẻ của đại hôn.

Cả đời đại ca có khả năng chỉ có một lần đại hôn như thế, nhìn thấy An vương sao có khả năng thoải mái được cơ chứ, thế nhưng lại phải đè lửa giận xuống, miệng phải tươi cười, ngẫm lại nàng cũng cảm thấy phiền muộn thay cho đại ca, sợ rằng trong cuộc sống về sau chỉ cần nghĩ tới chuyện này là sẽ tức giận.

Sở Ly nói:

- Nếu như hắn thực sự làm như thế, tiểu thư thân là Vương phi, khi ở trước mặt mọi người cũng phải phối hợp với hắn, sợ rằng buổi tối sẽ phải ngủ ở nơi này, tiểu thư phải làm sao bây giờ?

Tiêu Thi tức giận:

- Vậy ngươi nói xem ta nên làm sao bây giờ?

- Chỉ có thể nghĩ biện pháp ngăn cản hắn mà thôi.

Sở Ly nói:

- Cũng nên cho hắn một chút giáo huấn.

- Ngươi có thể giết chết được hắn sao?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nếu như hắn xảy ra chuyện thì là trách nhiệm của phủ Quốc Công, hắn nhìn trúng điểm này, vì lẽ đó mới dám làm như thế, quả thực là một gia hỏa đê tiện vô liêm sỉ!

Sở Ly cười cợt.

- Ngươi còn có thể cười được hay sao?

Tiêu Thi lườm hắn một cái rồi nói:

- Mau mau nghĩ biện pháp!

- Ta sẽ đích thân hộ tống Vương gia.

Sở Ly nói:

- Tránh cho trên đường có phiền toái gì đó xảy ra.

- Hộ tống hắn tới đây?

Tiêu Thi nhíu mày nhìn hắn, suy đoán hắn có kế sách gì đó, nàng trầm ngâm nói:

- Phục kích hắn ở trên đường hay sao?

Sở Ly lắc đầu một cái.

- Như vậy chúng ta có biện pháp gì nữa chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Cũng không thể để cho hắn thuận lợi tới quấy rối như thế chứ? Dù không làm được gì thì cũng phải làm cho hắn trọng thương, để hắn ngoan

ngoãn nằm đó mà không thể quấy rối được.

Sở Ly cười nói:

- Vậy thì phải xem Tử Vân sơn định làm thế nào!

- Sao lại có Tử Vân sơn dính vào đây?

Tâm tư của Tiêu Thi thay đổi rất nhanh, trầm ngâm nói:

- Nhất định Tử Vân sơn sẽ không bỏ qua cho ngươi... Ngươi muốn mượn đao Tử Vân sơn để giết An vương hay sao? Nào có dễ dàng như thế chứ? Mà Tử Vân sơn cũng không phải là người ngu, bọn họ không có cao thủ Thiên Thần, cho nên cũng không dám giết An vương đâu!

- Chung quy vẫn phải thử xem một chút chứ.

Sở Ly nói.

- Vậy cũng tốt.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi đừng để cho hắn thuận lợi tới đây!

Sở Ly nói:

- Lần này lại phải mời Lục Ngọc Dung tới hỗ trợ.

Tiêu Thi nhíu mày.

Nàng không thích Sở Ly và Lục Ngọc Dung liên lạc với nhau, chỉ cần nhìn thì trong lòng nàng đã không cảm thấy thoải mái.

Có điều nàng cũng biết, Lục Ngọc Dung và Sở Ly xem như là ngưu tầm

ngưu, mã tầm mã, hai người phối hợp lại với nhau rất có hiểu ngầm, đều có thể tin được đối phương. Tuy rằng là đối thủ của nhau, một khi có cơ hội sẽ tính toán đối phương một lần, thế nhưng sẽ không bỏ mặc nhau.

…

An vương từ trong miệng Hư Ninh mà biết được Sở Ly và Tiêu Thi đã rời khỏi Vương phủ, trở về phủ Quốc Công. Trong lòng tức thì vui sướng, cả người cảm thấy ung dung đi được mấy phần, giống như tảng đá đè ép ở trên ngực đột nhiên biến mất đi vậy.

Lúc sáng sớm, An vương bước ra luyện công viện, cười nói với Hư Ninh đang đứng ở bên trong cửa:

- Tôn giả, chúng ta cũng nên đi thôi.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Gương mặt tuấn tú của An vương lộ ra mấy phần hưng phấn, hắn nói:

- Chúng ta cũng đừng mang theo quá nhiều hộ vệ, nhiều người mắt tạp, chỉ có hai người chúng ta cộng thêm Trịnh Lập Đức là được. Trước tiên giấu diếm tai mắt của phủ Quốc Công, sau đó bỗng nhiên hiện thân, được chứ?

- Chỉ sợ phủ Quốc Công có quá nhiều cơ sở ngầm mà thôi.

Hư Ninh từ từ nói:

- Cho nên họ sẽ sớm phát hiện ra chúng ta.

- Chúng ta cải trang đi một chút là được.

An vương cười ha hả nói:

- Mặc y phục vải thô còn có thể bị phủ Quốc Công nhận ra được hay sao?

- Được rồi.

Hư Ninh gật đầu nói.

An vương nói:

- Phủ Dật Quốc Công đại hôn, nhất định sẽ có rất nhiều người đi ăn mừng. Cho dù cơ sở ngầm của phủ Quốc Công có nhiều hơn nữa thì cũng không thể tra xét được tất cả mọi người. Sau khi chúng ta trà trộn vào, đợi đến lúc sắp khai tiệc lại để lộ ra thân phận, ha ha, nhất định chuyện này sẽ rất thú vị!

Nghĩ tới đây trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái, nhược điểm của Sở Ly chính là phủ Quốc Công, tìm phủ Quốc Công gây phiền phức là có thể làm cho Sở Ly tức giận.

Hư Ninh lặng lẽ không nói gì.

An vương hừ lạnh một tiếng:

- Sở Ly không cho ta thoải mái, ta cũng sẽ không để cho hắn thoải mái, nhất định Tiêu Thiết Ưng sẽ tức điên lên. Thế nhưng lại không làm gì được ta!

- Vương gia, phải cẩn thận lửa giận của phủ Quốc Công.

Hư Ninh nói:

- Ngộ nhỡ bọn họ gây bất lợi cho Vương gia... cho nên mang nhiều thêm mấy tên hộ vệ nữa!

- Không cần thiết.

http://tieulun.hopto.org

An vương vung vung tay lên, nói:

- Nhiều người rất dễ bị chú ý, cứ như vậy là tốt nhất.

Hắn nhận định phủ Quốc Công không dám làm gì mình.

- Vâng.

Hư Ninh không khuyên nhiều nữa.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới thư phòng của hắn.

Khi đi tới cái sân nhỏ ngoài thư phòng, sắc mặt An vương âm trầm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly đang đứng ở cửa viện, mỉm cười nhìn mình.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Kính chào Vương gia, bái kiến Tôn giả.

- Sao ngươi lại tới đây?

Mày kiếm của An vương nhíu chặt lại.

Sở Ly cười nói:

- Biết Vương gia xuất quan, do đó ta mới tới chúc mừng!

- Hừ, không phải ngươi đã về phủ Quốc Công rồi sao?

An vương hừ lạnh nói.

Trong lòng hắn rất phẫn nộ, rốt cuộc là ai đã tiết lộ ra tin tức cơ chứ?

Hắn quét mắt nhìn Hư Ninh một chút.

http://tieulun.hopto.org

Ngoại trừ Hư Ninh tôn giả ra, người bên ngoài sẽ không biết mình xuất quan, lẽ nào Sở Ly và Hư Ninh có quan hệ gì đó, qua lại trong bóng tối hay sao?

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Đại tổng quản sao biết được Vương gia muốn xuất quan cơ chứ?

- Đoán.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Y theo tính khí của Vương gia, phủ Quốc Công đại hôn, sao vương gia có thể bỏ qua được chứ? Cho nên ta mới chờ đợi ở đây.

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Cảm giác khi bị người ta nhìn thấu rất không tốt, đặc biệt là loại người tâm cơ thâm trầm như hắn.

- Thật là quan tâm tới bản vương đó!

An vương trầm giọng nói, chắp tay đi vào bên trong.

Sở Ly cũng đi theo vào:

- Thân là Đại tổng quản Vương phủ, sao ta có thể không quan tâm Vương gia được cơ chứ... Vương gia muốn đổi thường phục, lặng lẽ đi tới phủ Quốc Công đúng không?

- Không, quang minh chính đại đi.

An vương từ tốn nói.

http://tieulun.hopto.org

Một khi phủ Quốc Công đã biết được tin tức, nếu như hắn vẫn tiếp tục cải trang thì sẽ rất là buồn cười.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ sắp xếp hộ vệ, trong phủ cũng phải để lại mấy hộ vệ Thiên Ngoại thiên, tránh cho các Vương phi gặp phải nguy hiểm.

-... Rất tốt.

An vương từ tốn nói:

- Không bằng, ngươi cũng ở lại đi!

Sở Ly bật cười nói:

- Vương gia, ta là Đại tổng quản của Vương phủ, sao có thể không đi theo bên người Vương gia được chứ? Ta sẽ hộ tống Vương gia đến phủ Quốc Công, tránh cho trên đường có cái gì đó bất ngờ, gần đây Sùng Minh đường rất rối loạn, có không ít hộ vệ phủ Quốc Công mất mạng.

- Ồ?

Mày kiếm của An vương giật giật, lại nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh nói:

- Ngũ đại môn phái liên thủ ám sát hộ vệ phủ Quốc Công, giết chết sáu tên hộ vệ.

- Lá gan của bọn họ không nhỏ đấy.

An vương nở một nụ cười:

- Phủ Quốc Công đối phó với chuyện này như thế nào?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Diệt ba phái, tỏ rõ uy danh.

- Ha ha, cũng thật là lợi hại, không hổ là phủ Quốc Công.

Nụ cười của An vương càng tăng lên, hỏi:

- Như vậy sẽ không có ai làm xằng làm bậy chứ?

- Vương phủ cũng biết huyết tính của người trong võ lâm, càng trấn áp như vậy thì lại càng có những người không sợ chết xuất hiện.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vì lẽ đó tốt nhất Vương gia đừng đi tới phủ Quốc Công, thân thể của Vương gia đáng giá ngàn kim, hà tất phải chịu mạo hiểm cơ chứ?

- Từ trước tới giờ bản vương rất thích tham dự náo nhiệt.

An vương vung vung tay lên rồi cười nói:

- Nhất định phải đi nhìn xem một chút... Nếu như ngươi nhất định phải đi theo bản vương, vậy thì phụ trách hộ vệ đi, nếu như ta có chuyện bất trắc, ta sẽ tìm ngươi tính sổ!

- Vâng.

Sở Ly ôm quyền gật đầu.

Rất nhanh hắn đã sắp xếp các hộ vệ thỏa đáng, Ứng Vô Cầu và đám người Liễu Tinh đều ở lại trong phủ, Trịnh Lập Đức mang theo đám hộ vệ còn lại đi

theo An vương, tổng cộng có sáu vị cao thủ Thiên Ngoại thiên, muốn tự vệ cũng thừa sức.

Có nhiều cao thủ Thiên Ngoại thiên như vậy, sẽ không có người nào không có mắt tiến lên khiêu khích bọn họ.

Vào buổi trưa, mọi người rời khỏi An vương phủ, cưỡi ngựa chạy ra khỏi Thần Đô, đi tới phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Tập Kích Ban Đêm

Hoàng hôn buông xuống, mọi người nghỉ ngơi, trực tiếp nghỉ ngơi ở trong một rừng cây.

Lửa trại được nhóm lên, lại mang một ít món ăn dân dã đặt lên trên lửa trại, mùi thịt xì xèo phân tán, sau đó lại lấy thêm thịt và lương khô của mình, đồ ăn rất là phong phú.

Bóng đêm dần dần trở nên thâm trầm, Sở Ly lẳng lặng ngồi ở trước lửa trại, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của hắn.

An vương ngồi phía đối diện hắn, gương mặt tuấn tú ở dưới ánh lửa sáng tối chập chờn, ánh mắt nhìn về phía Sở Ly cũng rất là âm trầm, không ngừng biến ảo.

Hư Ninh ngồi xếp bằng ở dưới một gốc cây thông, không nhúc nhích, giống như đã hòa vào làm một thể với cây thông vậy.

Trịnh Lập Đức cảm giác cả người mình rất khó chịu, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Khí tức mà Sở Ly và An vương phun trào ra thật là làm cho người ta khó chịu, hai người biết rõ tuy rằng hận không thể diệt đối phương, thế nhưng lại phải ngồi mặt đối mặt với nhau, ai cũng không nói ra được một lời nào.

Trịnh Lập Đức biết khúc mắc của An vương, lúc trước mười vị cao thủ Thiên Ngoại thiên bị diệt đi, đánh gãy sống lưng của An vương phủ, thiếu

chút nữa đã phá huỷ mười mấy năm khổ tâm của An vương, bảo sao hắn không hận Sở Ly tận xương cơ chứ?

Khi đó Sở Ly còn khác chủ, chuyện cũng không có cách giải quyết được, đáng tiếc mọi chuyện lại làm quá tuyệt, cho nên mới làm cho An vương không có cách nào yên tâm được, cho nên tất sẽ trừ cho yên tâm.

Nếu như mười vị cao thủ Thiên Ngoại thiên lúc trước không bị giết, nhất định thái độ của An vương sẽ rất là khác, nhất định sẽ coi hắn là nhân tài quan trọng nhất, khiêm tốn tiếp nhận, hơn nữa lại còn tận tâm lung lạc, tuyệt sẽ không trở thành kẻ thù như lúc này.

Đáng tiếc thế sự luôn bất đắc dĩ như vậy, chuyện ngày xưa không thể tái hiện được, cho nên không có cơ hội để sửa sai nữa.

Hơn nữa hắn hoài nghi, cho dù lại có thêm một lần nữa để lựa chọn, Sở Ly vẫn sẽ làm như thế, chắc chắn sẽ không để cho An vương phủ uy hiếp đến phủ Dật Quốc công, trung tâm như vậy đáng để kính nể, đáng tiếc cho dù Vương gia khâm phục thế nhưng cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Sở Ly ngẩng đầu nhìn An vương một chút, nói:

- Võ công của Vương gia luyện ra sao rồi?

An vương quăng một cái gỗ vào trong đống lửa trại, lạnh nhạt nói:

- Mới nhập môn, còn không giết được ngươi.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Vương gia muốn giết ta, hà tất phải tự mình động thủ chứ, đám người Hư Ninh tôn giả, Trịnh thống lĩnh cộng lại là giết được ta rồi!

An vương lắc đầu:

- Ta muốn tự mình giết ngươi hơn!

- Vương gia cảm thấy thực sự có thể giết chết được ta hay sao?

Sở Ly cười cợt:

- Vương gia đang bế quan, ta cũng không nhàn rỗi, ta nghĩ dù sao thiên tư của ta cũng mạnh hơn Vương gia chứ?

-... Ngươi nói vậy là có ý gì?

An vương cau mày nói:

- Ngươi cảm thấy ta vẫn không đánh lại được ngươi sao?

Sở Ly gật gù:

- Vương gia vẫn đang tự mình lừa gạt mình, thế nhưng lại không chịu thừa nhận điểm này mà thôi, ngươi nên hiểu rõ.

- Ta không tin!

An vương lạnh nhạt nói:

- Ta tin rằng ta có thể giết chết được ngươi!

Sở Ly thở dài:

- Nếu Vương gia tự tin như vậy, vậy thì bế quan tiếp tục khổ tu đi thôi.

- Chỉ sợ ta còn chưa động thủ thì ngươi đã bị người khác giết trước rồi!

An vương lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

Hắn liếc mắt nhìn hai mảnh bóng tối ở dưới lửa trại.

- Xì!

Hai đạo bóng đen lóe lên, bao phủ về phía Sở Ly.

Gỗ ở trong của Sở Ly hóa thành hai đạo lưu quang, bắn trúng hai cái bóng này.

Hai mảnh gỗ này lại đánh vào khoảng không, trực tiếp xuyên qua bóng tối.

Hai cái bóng này không gặp một chút trở ngại nào, tiếp tục đánh úp về phía Sở Ly.

Ánh lửa rất sáng sủa, Trịnh Lập Đức lập tức nhìn thấy hai cái bóng này đánh về phía Sở Ly, giống như hai tấm võng lớn bao phủ tới, vô cùng nhanh.

An vương không có dự định hỗ trợ đối phương, hắn ước gì hai người thích khách này giết chết Sở Ly là tốt nhất.

- Ầm ầm!

Hai tay của Sở Ly phân biệt đánh về một cái bóng.

Thân thể của hắn tức thì cứng đờ, tóc đột nhiên dựng thẳng lên.

Hai cái bóng đen hiện ra thân thể, một người thấp bé hèn mọn, một người gầy gò đến yếu đuối mỏng manh.

Hai người này cũng dừng lại, tiếp theo lại xuất chưởng, tiếng sấm mơ hồ lưu chuyển ở trong bầu trời đêm.

Sở Ly quát lên:

- Bảo vệ Vương gia!

Trịnh Lập Đức và Hư Ninh vội vã che ở trước mặt của An vương.

Người trung niên thấp bé hèn mọn ấn xuống một chưởng, nhanh như điện, nhanh đến mức không kịp phản ứng nữa.

Sở Ly ra quyền, quyền chưởng giao tiếp, Sở Ly lần nữa trúng chiêu, thân thể cứng đờ, tu vi của người này còn sâu xa hơn Trương Thứ và Mạnh Kiên.

Một trung niên gầy gò khác nhân cơ hội thân thể hắn cứng đờ tấn công tới.

Sở Ly giống như một khối gỗ, không có chút phản ứng nào đã bị trung niên gầy gò bắn trúng, ánh sáng màu tím lưu chuyển, bàn tay phải đánh vào trên ngực trái của hắn.

- Ầm!

Hắn giống như một tảng đá bị ném ra ngoài, bay lên trên không trung.

Mà phương hướng hắn bay ra chính là vị trí của An vương.

An vương đẩy Trịnh Lập Đức và Hư Ninh ra, vỗ ra một chưởng, kim quang trên bàn tay phải lập lòe, vững vàng đánh vào người của Sở Ly.

Sở Ly ầm một tiếng, một lần nữa bay ra ngoài, người ở trên không trung lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Khà khà...

Hai người trung niên phát ra tiếng cười quái dị, chẳng khác nào hai đạo điện quang, lần nữa bắn về phía Sở Ly.

Người Sở Ly ở trên không trung lại phun ra một ngụm máu tươi, thế nhưng trong lòng lại rất vui sướng.

Uy lực Âm Lôi chưởng của hai người này rất mạnh mẽ, sau khi Thiên Ma khí cắn nuốt lại càng tinh tiến nhiều hơn, càng ngày càng có thể thấy rõ được Thiên Ma công tầng thứ tư.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai người thay phiên nhau đánh về phía Sở Ly, xem Sở Ly như là một quả bóng cao su, vẫn liên tục đánh, khiến cho hắn bay ở trên không trung, không thể rơi xuống đất được.

Thân pháp của hai người như điện, hai tay có ánh sáng màu tím lưu chuyển, trên thân thể mơ hồ toả ra tiếng sấm rền, tuy rằng tướng mạo rất buồn cười, thế nhưng thanh thế lại rất kinh người.

Mọi người đứng tại chỗ, không dám đi trêu vào bọn hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Ly càng bay càng xa mà thôi.

An vương nở nụ cười ha hả.

Hư Ninh liếc mắt nhìn hắn một cái.

Trịnh Lập Đức cũng nhìn hắn một chút.

An vương vẫn còn chìm đắm trong sự hưng phấn, chưa từng phát giác ra có hai ánh mắt đang nhìn mình.

Hắn chỉ cảm thấy thoải mái tới cực điểm, nhìn Sở Ly bị đánh từng chưởng từng chưởng, không còn chút sức đánh trả nào cả Giống như một tấm vải rách bay tới bay lui, giống như mình đang đánh hắn vậy, rất là sảng khoái.

Hai người mỗi người một chưởng thay phiên nhau đến, nhanh như chớp

giật, một mặt xuất chưởng một mặt nghĩ, cảm thấy tin đồn đã nói quá sự thật, cái gì mà tuổi trẻ tuấn kiệt, cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Sau hai mươi chưởng, hai người đã đánh cho Sở Ly bay ra xa hơn một trăm thước, bị đánh bay vào trong nơi sâu xa của rừng cây, rời khỏi tầm mắt của đám người An vương.

Bọn họ mơ hồ cảm thấy không đúng.

Đổi lại là người bình thường, trúng hai chưởng đã mất mạng rồi. Thế nhưng Sở Ly đã trúng hai mươi chưởng nhưng vẫn không có gì khác thường, không chỉ khí tức không yếu bớt đi mà trái lại càng ngày càng cường thịnh.

Lực phản chấn từ trên thân thể hắn truyền đến càng ngày càng mạnh, có thể cảm nhận được rõ ràng hắn đang trở nên mạnh mẽ, giống như không phải hai người đang đánh hắn, mà là đang giúp hắn vậy.

Rất có khả năng hắn đang mượn cơ hội đột phá cảnh giới của chính mình!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Thân thể của tên trung niên hèn nhọn bỗng nhiên cất cao lên, trên người lần nữa truyền đến tiếng sấm rền mơ hồ, trong lòng bàn tay phải nổi lên ánh sáng màu hồng, cùng lên một lượt với trung niên gầy gò, đều mang theo khí tức hủy diệt làm cho người ta sợ hãi, dường như có thể hủy diệt vạn vật vậy.

- Ầm!

Sở Ly lại trúng thêm một chưởng.

- Ầm!

Như tiếng sấm nổ vang, Sở Ly giống như mũi tên rời cung bắn ra, so với

lúc trước lại còn nhanh hơn mấy phần.

Sở Ly phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng đã bị chấn thương.

Một chưởng mang theo ánh sáng màu hồng này mang theo lực lượng chí cương chí dương, nhưng lại càng bá đạo cuồng mãnh hơn nữa.

Đại Viên Kính Trí của hắn đã nhìn thấy, chưởng kình ngưng tụ không tan, dường như đã hóa thành một đạo điện quang, sau khi tiến vào trong cơ thể lập tức nổ tung liên miên không dứt, phá hoại mỗi một nơi trong thân thể, quả thực là đã phá hủy tất cả.

Trong lúc mấu chốt, vẫn là Thiên Ma khí phun ra, lập tức thôn phệ nội kình đang lóe lên điện quang.

Lần này tương đương với mười cái Âm Lôi chưởng.

- Khá lắm!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, phát hiện ra một đạo Âm Lôi chưởng vẫn không làm gì được Sở Ly, trong lòng đều có chút kinh dị.

Chẳng lẽ tên này là quái vật, bọn họ chưa từng thấy một ai trúng Âm Lôi chưởng mà vẫn có thể bình yên vô sự, tiểu tử này chỉ phun ra một ngụm máu, khí tức vẫn vượng như cũ, quả thực giống như làm thế nào cũng không đánh nát được vậy.

- Ta không tin!

Trung niên hèn mọn lập tức trở nên anh khí bộc phát, cả người giống như khí cầu khô quắt một lần nữa tràn ngập khí thể vậy, thi triển ra công kích mạnh mẽ, hắn quát một tiếng rồi lại ấn xuống một chưởng.

Sở Ly lại trúng một chưởng, miệng phun ra máu.

- Ầm!

Sở Ly lại bắn ra ngoài.

Người hắn ở trên không trung, thế nhưng ánh mắt thì lại sáng lên.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Tầng Bốn

Thiên Ma khí bỗng nhiên co rụt lại, một cái hạt châu do bóng nước hóa thành lóe lên điện quang, ước chừng to bằng mắt rồng, màu xanh lam rất tinh khiết, xanh lam thuần túy, so với bầu trời phẳng lặng còn tinh khiết hơn mấy phần.

Hạt châu màu lam to bằng long nhãn giống như ẩn chứa chớp giật, thỉnh thoảng lóe ra điện quang, hạt châu màu lam nhanh chóng quay một vòng dọc theo người hắn, lục phủ ngũ tạng và xương cốt huyết nhục lần nữa xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hai hán tử trung niên cảm thấy không ổn, liếc mắt nhìn nhau, gật gù một cái, lòng bàn tay phải của hai người đồng thời in vào ngực của Sở Ly lần nữa.

Sở Ly đang ở trên không trung thì lại bỗng nhiên bị hai chưởng đánh trúng, thân thể vốn cuồn cuộn bỗng nhiên ngưng lại bất động, giống như bị định thân vậy.

Hai người ầm một cái rồi bay ngược ra ngoài.

Từ trên người Sở Ly truyền đến lực lượng cực kì mạnh mẽ, làm cho tinh lực của bọn họ chấn động cuồn cuộn.

Bọn họ trợn mắt lên, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

Sở Ly lúc trước tùy ý để bọn họ đánh, không ngờ lại trở nên lợi hại như vậy, lực phản chấn mạnh mẽ như thế, mình cũng không ngăn được!

- Tiểu tử này quá tà môn!

Trung niên rắn chắc kia lắc đầu một cái.

Thân thể hắn lần nữa co rút lại, đã biến thành vóc dáng thấp bé, khuôn mặt tuấn dật lại biến thành hèn mọn không thể tả được. Nhìn qua chẳng khác nào hai người, đã không dùng Âm Lôi chưởng nữa.

- Làm sao bây giờ?

Trung niên gầy gò cau mày nói.

Trung niên hèn mọn lắc đầu một cái, nói:

- Lão Từ, ta thấy hay là chúng ta lui đi thì hơn!

- Nói nhăng nói cuội gì đó?

Trung niên gầy gò vừa nghe thấy vậy đã trầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Cứ buông tha hắn như thế sao? Chung quy vẫn phải nghĩ biện pháp diệt hắn chứ?

- Nhìn dáng vẻ kia của hắn, chúng ta có thể diệt được hắn sao?

Trung niên hèn mọn chỉ chỉ về phía Sở Ly đang lơ lửng ở trên không trung.

Y phục của Sở Ly bay phần phật, tóc tung bay, vừa nhìn đã biết đang tiến hành biến đổi kinh người, võ công đã đột phá cảnh giới, sẽ đột ngột tăng lên thêm một đoạn.

Chờ một lúc nữa, sau khi hắn kết thúc đột phá, sợ rằng tình thế sẽ điên đảo, người chịu đòn sẽ là hai người bọn mình.

- Hai người chúng ta cùng nhau ra tay nhưng vẫn không làm gì được hắn.

Trung niên gầy gò lắc đầu nói:

- Về sơn, mọi người sẽ không tin, chỉ cho rằng chúng ta lười biếng, cho nên ta còn muốn thử thêm một lần nữa!

- Lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, chờ một lúc nữa có muốn đi cũng không đi được!

Trung niên hèn mọn tức giận nói:

- Lão Từ, nghe lời ta sẽ không sai, đi thôi!

- Chuyện này cũng quá...

Trung niên gầy gò lắc đầu nói:

- Ngươi không đánh ta đánh, ta không tin còn không thu thập được hắn!

- Được rồi được rồi, nghe lời ngươi, vậy thì thử lại thêm một chút nữa!

Trung niên hèn mọn bất đắc dĩ lần nữa đề chưởng, hai người cùng nhau đánh về phía Sở Ly.

Bọn họ không mang kiếm, uy lực của chưởng kình hơn xa kiếm pháp, không cần dùng kiếm.

- Ầm ầm ầm ầm...

Song chưởng của hai người như điện, không ngừng bắn trúng thân thể của Sở Ly.

Sở Ly chẳng khác nào đống cát bị mưa to gió lớn là bọn họ đánh vào, thế

nhưng trong lòng hắn lại mừng thầm không ngớt.

Chưởng lực của bọn họ đã không có cách nào làm thương tổn được tới hắn nữa. Nhưng lại trở thành đồ ăn của Thiên Ma khí, hài lòng thôn phệ từng đạo từng đạo chưởng kình.

Hạt châu xanh lam lưu chuyển ở trong thân thể, trong lúc thay đổi thân thể, nó trở nên càng ngày càng ngưng tụ hơn. Càng ngày càng tinh khiết hơn, màu xanh lam dạt dào, chẳng khác nào một hạt châu chân thực, giống như nhẹ nhàng sờ một cái sẽ làm cho nó nát vậy.

- Ầm!

Hai người bỗng nhiên bay ngược ra ngoài.

Y phục trên người Sở Ly trở nên bình tĩnh, tóc hạ xuống, tất cả dị biến dừng lại, người hắn chậm rãi rơi xuống đất, cảm thấy thân thể tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận.

Hạt châu xanh lam rơi xuống ngực, tức thì máu tươi như sông dài mãnh liệt chuyển động, hắn nghe thấy rõ tiếng ào ào, mơ hồ có tiếng sấm gió vang vọng, mỗi một nơi trong thân thể đều tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận.

Hắn hóa thành một cái bóng, bắn trúng người trung niên hèn mọn không kịp phản ứng.

- Ầm!

Trung niên hèn mọn bay ra ngoài.

Hắn có thể ngăn cản được quyền kình của Sở Ly thế nhưng lại không ngăn được lực lượng cuồng bạo, giống như bị voi lớn chạy vội đánh bay, lục phủ ngũ tạng chấn động một phen. Cảnh tượng trước mắt trở nên chóng mặt

có chút buồn nôn, Sở Ly ở trước mắt hắn đã biến thành mấy cái bóng.

Sở Ly lại dùng một quyền đánh bay trung niên gầy gò, tiếp theo lại dùng hai quyền phân biệt đánh trúng trung niên gầy gò.

Trung niên gầy gò bay ra ngoài, không thấy cái bóng đâu nữa, đã hoàn toàn biến mất ở trong rừng cây phía xa.

Trung niên hèn mọn không chờ Sở Ly đánh tới thì bản thân đã chạy như điên, tiếp được đồng bạn rồi hóa thành một đạo điện quang, trong một cái chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Một phen tính toán của mình không uổng phí, quả nhiên bọn họ có thể hỗ trợ mình bước vào Thiên Ma công tầng thứ tư.

Hắn nhắm mắt lại, tiến vào trong hư không đầu óc, Thiên Ma to lớn hiển hiện ra, một đoạn khẩu quyết lần nữa tuôn ra, đó là khẩu quyết tu luyện tầng thứ tư.

Tầng thứ bốn ma công diễn sinh ra diệu dụng mới.

Khuôn mặt của Thiên Ma trong đầu dần dần xảy ra biến hóa, thân thể theo biến hóa, rất nhanh đã biến thành trung niên hèn mọn lúc trước.

Sở Ly mở mắt ra, Đại Viên Kính Trí đánh giá chính mình, quả nhiên mình đã biến thành tên trung niên hèn mọn kia.

Không hổ là Thiên Ma công tới từ Tam Thập Tam Thiên, lại có thần diệu như thế.

Tuy rằng biến hóa lúc trước của hắn có thể thay đổi dung mạo, nhưng không có cách nào khống chế được tinh vi như vậy, có thể hoàn toàn biến hóa

thành một người khác.

Thân thể hắn vận chuyển Huyễn Âm thuật, thân thể dần dần trở nên mềm mại, giống như đã hóa thành một cái lông chim, nhẹ nhàng bay lên. Nếu như dùng Đại Viên Kính Trí quan sát, hắn đã hóa thành một mảnh bóng mờ, hòa làm một thể với bóng đêm.

Hắn dừng Huyễn Âm thuật, thúc giục pháp quyết Âm Lôi chưởng, linh khí mạnh mẽ dọc theo con đường đặc dị mà vận chuyển, rất nhanh đã hóa thành một tia nội lực tinh khiết tới cực điểm, lục phủ ngũ tạng cũng bị rèn luyện qua một lần, sau đó song chưởng ngưng tụ ra một tầng ánh sáng màu tím, vừa vặn là Âm Lôi chưởng.

Sau khi ngưng tụ Âm Lôi chưởng, hắn lại đổi tâm pháp của một bộ Thiên Lôi chưởng khác.

Thiên Lôi chưởng so với Âm Lôi chưởng còn càng bá đạo hơn nữa, mà gánh nặng đối với thân thể cũng càng to lớn hơn, nhưng thân thể hắn sau khi trải qua Thiên Ma công rèn luyện đã càng ngày càng mạnh mẽ, cũng sẽ dễ dàng thi triển ra Thiên Lôi chưởng hơn nữa.

Hắn thở một hơi dài nhẹ nhõm, miệng nở nụ cười, lần nữa nói một câu xúc động, trí tuệ của tiền bối Tử Vân sơn thật là kinh người, không ngờ lại có thể sáng chế ra võ học như vậy!

An vương ngồi ở trước lửa trại, trên mặt mang theo nụ cười, dường như đang nghĩ những tháng ngày sau khi Sở Ly bị giết.

- Vương gia, không cần phái người đi qua xem hay sao?

Hư Ninh nói.

An vương lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Nhìn cái gì chứ? Sinh tử do mệnh, giàu có nhờ trời, xem vận mệnh của chính hắn đi!

Trịnh Lập Đức than thở:

- Vương gia, ta cảm thấy Đại tổng quản sẽ lành ít dữ nhiều, hai tên này quá lợi hại, là Tử Vân sơn đúng không?

Sở Ly đã đắc tội với Tử Vân sơn, chuyện này trong phủ đã truyền ra, mọi người đều đang suy đoán Tử Vân sơn có dám ám sát Đại tổng quản hay không, sau đó lại đối phó với Vương phủ.

Không nghĩ tới đám gia hoả này quả nhiên gan to bằng trời, lại đến ám sát thật, hơn nữa vừa ra tay đã là hai vị cao thủ hàng đầu, không để cho Đại tổng quản đường sống.

Cách làm việc của Vương gia thật là làm cho người ta thất vọng.

Lúc Đại tổng quản đối mặt với ám sát vẫn nghĩ đến bảo vệ Vương gia, quan tâm Vương gia, mà Vương gia, lúc Đại tổng quản bị thương lại bỏ đá xuống giếng, không chỉ không cứu hắn mà trái lại còn tự mình động thủ đánh hắn một chưởng.

Dù có nói như thế nào đi nữa thì cũng là Đại tổng quản trong phủ, cho dù muốn đối phó với hắn thì cũng là việc ở bên trong phủ, khi đối mặt với người ngoài, chung quy phải nhất trí đối ngoại mới đúng.

Hành vi như vậy của Vương phủ thật là vô tình.

Đi theo bên người người như vậy, thực sự không có cảm giác an toàn gì cả, không biết người kế tiếp chết ở trên tay hắn có phải là mình hay không, một khi phạm phải lỗi lầm, sợ rằng rất khó thu được sự khoan dung!

- Hừ, hắn làm vậy là gieo gió gặt bão, gan to bằng trời, ai cũng không được hắn đặt vào mắt, lúc này rốt cục đã phải chịu cực khổ!

An vương lạnh nhạt nói, lại quăng một khối gỗ vào trong lửa trại rồi nói:

- Ăn được chưa?

- Vâng, ăn được rồi.

Trịnh Lập Đức vội vã lấy món ăn dân dã trên giá xuống.

Gà rừng nướng đến mức vàng óng, cả thân bóng loáng, mùi thơm phân tán ra tứ phía, nhưng hắn lại không có tâm trạng ăn, mà chỉ nghĩ tới Sở Ly.

Cho dù đặt thân ở vị trí của đối thủ, thế nhưng hắn cũng khâm phục cách làm việc quang minh chính đại của Sở Ly, cho dù không hợp nhau với Vương gia, thế nhưng vẫn làm hết chức trách, thực sự khiến cho người ta kính nể phẩm cách của hắn.

Hắn quét mắt nhìn chúng hộ vệ ở chung quanh một chút, nhìn thấy sắc mặt của bọn họ đều âm trầm, bầu không khí trở nên nghiêm trọng, hắn biết ý nghĩ của bọn họ gần như giống mình.

Bởi vì không phải là đối thủ, cho nên thậm chí so với mình thì bọn họ còn đồng tình với Đại tổng quản hơn nữa

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Lại Tập Kích

An vương quét mắt nhìn chúng hộ vệ một chút, cười cợt, không để ý lắm.

Hắn biết rõ hành động của mình không thích hợp, quá nóng ruột, tâm ma chiếm cứ lý trí, không còn bình tĩnh như lúc bình thường được nữa.

Nhưng không thích hợp thì làm sao chứ, bọn họ cũng không tới nỗi làm phản đi theo Sở Ly được.

Một chưởng này của mình là biểu đạt sát ý của hắn đối với Sở Ly, để những hộ vệ này hiểu rõ, Sở Ly là kẻ thù của mình, không cần phải đi lấy lòng, phải cách hắn thật xa mới được.

Đã như thế, Sở Ly sẽ bị cô lập, cho dù quyền thế của Đại tổng quản có to lớn hơn nữa thì cũng vô dụng.

Hắn có lợi hại đến đâu đi nữa thì sao chứ? Mình mới là chủ nhân của Vương phủ, hắn chỉ là một tổng quản, dù có lợi hại đến đâu thì cũng không lớn hơn được một chủ nhân như hắn, những hộ vệ này mỗi người đều tinh minh lợi hại, sẽ biết phải làm sao.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hư Ninh đang đứng ở dưới cây thông, cười nói:

- Tôn giả, Sở Ly có khả năng còn sống hay không?

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ, than thở:

- Võ học của Đại tổng quản trác tuyệt, trí tuệ hơn người, không hắn đã không thể thoát thân được.

- Ha ha.

An vương cười lắc đầu:

- Tôn giả đã quá đánh giá cao hắn rồi, dù có tâm kế như thế nào đi nữa, ở trước mặt võ công tuyệt đối cũng không đáng được nhắc tới, bằng không, ta hà tất phải nhọc lòng tu luyện võ công cơ chứ?

Hư Ninh nói:

- Vương gia, theo ta thấy, Đại tổng quản có thể giữ được tính mạng.

- Được rồi, Tôn giả đã kiên trì như vậy, bản vương cũng không miễn cưỡng.

An vương cười nói:

- Theo bản vương thấy, hai người mà Tử Vân sơn phái ra đều có võ công rất lợi hại, Sở Ly có mạnh hơn nữa cũng sẽ trốn không thoát đâu.

- Vâng.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ không nói thêm gì nữa, cũng không phản bác.

An vương biết tính tình của hắn cho nên cũng không miễn cưỡng hắn đồng ý cái nhìn của mình, mà lại quay đầu nhìn về phía Trịnh Lập Đức:

- Trịnh thống lĩnh, ngươi cảm thấy thế nào?

- Đại tổng quản quả thực có mưu trí hơn người, không thể coi thường.

Trịnh Lập Đức nói:

- Cho dù thân ở tuyệt cảnh, thế nhưng cũng chưa chắc không có khả năng thoát thân được.

- Ha ha, các ngươi đều để mắt tới hắn quá rồi!

An vương lắc đầu bật cười:

- Được, bản vương rất muốn xem xem hắn có bản lĩnh gì mà có thể trốn ra được... Chúng ta đẩy nhanh tốc độ, để xem ngày mai có thể chạy tới Sùng Minh thành hay không?

- Nhanh nhất thì cũng phải tới buổi tối thì mới có thể đến được.

Trịnh Lập Đức nói.

An vương gật đầu:

- Vậy cũng được, hay là chờ hừng đông rồi lại nói sau, trước tiên cứ thông báo với Tiêu Thiết Ưng một tiếng, để hắn ra nghênh đón, ha ha, thú vị!

Trịnh Lập Đức ôm quyền đáp một tiếng.

Trong lòng hắn thầm oán, làm như vậy là cố ý chọc giận Tiêu Thiết Ưng.

Tiêu Thiết Ưng làm việc rất là mạnh mẽ, nếu như chọc giận hắn như thế sẽ rất là nguy hiểm, hiển nhiên Vương gia ỷ vào thân phận mình, cảm thấy Tiêu Thiết Ưng không dám làm gì mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là người làm thuộc hạ như hắn phải bận tâm, cần phải tăng cường cảnh giác hơn nữa.

- Lần này sau khi trở về, ta sẽ không bế quan nữa.

An vương quay đầu nhìn về phía Hư Ninh, cười nói:

- Ta cảm thấy Sở Ly nói cũng có chút đạo lý, tư chất của ta không bằng hắn, luyện công thật sự không đấu lại được hắn.

Hư Ninh nói:

- Vương gia, Đại tổng quản đang đả kích sự tự tin của Vương gia, không muốn để cho Vương gia bế quan mà thôi, hắn đang sợ Vương gia bế quan!

- Ồ?

An vương cau mày nói:

- Tôn giả nói lời ấy là có ý gì?

Hư Ninh chậm rãi nói:

- Vương gia tu luyện tuyệt học tiến cảnh cực nhanh, tuy rằng tư chất của Đại tổng quản được, thế nhưng lại có một thiếu hụt Tiên Thiên.

- Thiếu sót gì vậy?

- Xuất thân.

An vương trầm ngâm:

- Xuất thân...

Hư Ninh nói:

- Đại tổng quản xuất thân từ phủ Quốc Công, võ học tu luyện cũng không phải là hàng đầu, nào có tinh diệu như thứ mà Vương gia tu chứ? Nghe nói phủ Quốc Công không có tuyệt học gì mạnh, rất khó để đánh đồng cùng với

bốn Đại tông phái.

- A...

An vương chậm rãi gật đầu:

- Như vậy cũng đúng, nói như thế, hắn cố ý làm ta tức giận, đả kích ta, không muốn để cho ta tu luyện hay sao?

- Chính là như thế.

Hư Ninh nói:

- Nếu như hắn không sợ Vương gia bế quan, hà tất phải lắm miệng cơ chứ?

- Như vậy cũng đúng.

An vương chậm rãi nói:

- Tuy nói có khả năng là hắn cố ý làm như vậy, để chúng ta hiểu lầm, nhưng võ học của phủ Dật Quốc công quả thực rất bình thường. Bằng không cũng sẽ không suy sụp đến mức độ như vậy... Có thể luyện võ công tầm thường đến nước này, tư chất của Sở Ly quả thực không tầm thường!

- Vâng, có thể nói Đại tổng quản là một kỳ tài, đáng tiếc...

Hư Ninh lắc đầu nói.

Người có thể tu thành thần thông của Kim Cương tự, đều là kỳ tài, hơn nữa trí tuệ của Sở Ly hơn xa mình, cũng có duyên với Kim Cương tự, không hắn sẽ không trở thành sư đệ đồng môn.

Tuy rằng như vậy, thế nhưng hắn cũng sẽ không giúp đỡ đối phương. Mỗi

người đều có nhân duyên, không cưỡng cầu được, hiện tại hắn còn không phải là đệ tử của Kim Cương tự, cho nên không cần mình quản việc không đâu.

An vương nói mấy câu, ăn vài món ăn dân dã, cảm thấy mùi vị bình thường rồi để sang một bên. Sau đó nằm ở trước lửa trại, nằm nghiêng theo tư thế của Kim Thân La Hán thần công bắt đầu nhập định, tiến vào cảnh giới tu luyện.

Bây giờ hắn đang tràn ngập ý chí, muốn triệt để áp đảo Sở Ly ở trên võ công, giết đối phương, như vậy mới sẽ chân chính có lợi cho việc tu luyện của mình, cũng có rất nhiều chỗ tốt đối với việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sau đó.

…

Nửa đêm qua đi, đám người Trịnh Lập Đức phát hiện ra Sở Ly không trở về, tất cả đều âm thầm thở dài, đều mơ hồ cảm thấy, sợ là Đại tổng quản đã lành ít dữ nhiều rồi.

Một số hộ vệ âm thầm bất bình, Đại tổng quản gặp phải cao thủ như thế mà lại không được viện trợ, cao thủ của Tử Vân sơn có lợi hại đến đâu, một khi đám người bọn hắn liên thủ lại thì bọn họ cũng sẽ kiêng dè, không thể hạ sát thủ được.

Đáng tiếc Vương gia lại trơ mắt nhìn Đại tổng quản rơi vào tuyệt cảnh, không chỉ không cứu, trái lại còn nhân cơ hội ám hại một chưởng. Vận mệnh của Đại tổng quản cũng không ăn thua, không ngờ lại gặp phải người như Vương gia.

Bọn họ cũng không phát hiện ra có một cái bóng đang chậm rãi tới gần.

Chờ khi cái bóng đến gần lửa trại, bỗng nhiên lại bắn về phía An vương.

http://tieulun.hopto.org

- Xì!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, một bóng người hèn mọn xuất hiện ở trước người của An vương, song chưởng có ánh sáng màu hồng lóe lên, bàn tay phải ấn về phía An vương.

An vương đang ở trong định cảnh, phản ứng rất là nhạy cảm, trong lòng lập tức nổi lên báo động.

Đáng tiếc, đợi sau khi hắn kịp phản ứng thì bàn tay phải của Sở Ly đã đánh vào sau lưng của hắn.

- Oa!

An vương bay thẳng ra ngoài, làm cho lửa trại đổ xuống, áo choàng trên người bốc cháy, chưởng lực của Thiên Lôi chưởng trắng trợn không kiêng dè phá hoại thân thể của hắn.

Khí tức của Kim Thân La Hán thần công xông lên ngăn cản, đáng tiếc chưởng lực của Thiên Lôi chưởng rất bá đạo, tuy rằng khí tức của Kim Thân La Hán thần công tinh khiết, thế nhưng cũng chỉ ngăn cản được một phần, không cho chưởng lực của Thiên Lôi chưởng xông vào tim.

Chưởng lực của Thiên Lôi chưởng phá hoại chung quanh thân thể rất nặng, trong nháy mắt đan điền đã bị hủy.

- Hừ…

An vương đau đớn tới mức không chịu nổi, nhưng hắn vẫn gắt gao cắn răng không kêu lên mà chỉ rên lên một tiếng. Hắn lăn mấy lần trên đất, diệt thế lửa, sau đó nhảy lên khỏi mặt đất, bắn về phía rừng cây bên cạnh, muốn tiến vào rừng cây, muốn chạy thoát sự ám sát của trung niên hèn mọn kia.

Đáng tiếc dưới Thiên Lôi chưởng, không chỉ có chưởng lực bá đạo mà nội lực cũng biến thành cuồng bạo mà mãnh liệt, khiến cho thân pháp của trung niên hèn mọn rất là nhanh, trong nháy mắt lại đuổi theo kịp An vương, bàn tay phải lóe lên ánh sáng màu hồng lần nữa ấn xuống.

Một chưởng này đánh vào ngực hắn, trong nháy mắt đã phá huỷ hai thận của hắn.

Tiếp theo thân thể của trung niên hèn mọn lóe lên, xuất hiện ở trước mặt Hư Ninh, giương giọng quát lên:

- Sở Ly, nếu không ra thì ta sẽ giết sạch tất cả mọi người của An vương phủ!

Bầu trời đêm yên tĩnh, không có người nào trả lời hắn.

Hai tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập, tuyên một tiếng phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ hà tất phải tạo sát nghiệt như vậy chứ? Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ!

Âm thanh của hắn nhu hòa mà dễ nghe, khiến cho người ta không tự chủ được tin phục, muốn vâng theo.

Trung niên hèn mọn quay đầu lại hừ lạnh nói:

- Tiểu hòa thượng, thu bộ dáng này của ngươi đi, Tử Vân sơn chúng ta không quen nhìn dáng vẻ này của các ngươi, xem chưởng!

Chưởng lực của hắn rất nhanh, không chờ Hư Ninh kịp phản ứng thì một chưởng đã đánh vào ngực của Hư Ninh.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Ngực của Hư Ninh bỗng nhiên chấn động, đánh tan chưởng kình.

- Ồ, thú vị!

Trung niên hèn mọn hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang đánh về phía Trịnh Lập Đức.

Trịnh Lập Đức muốn phản kháng, thế nhưng phát hiện ra mình ở trước mặt hắn lại trở nên ngốc nghếch, rất chậm, không kịp phản ứng nữa mà đã trúng một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Phế Công

Ầm!

Trịnh Lập Đức bay ra ngoài.

Mọi người kinh hãi, lập tức nghĩ tới một việc không phải trung niên hèn mọn đánh về phía bọn họ mà là tìm tới An vương. Cho nên bọn họ phải bảo vệ An vương.

Đáng tiếc An vương đã tiến vào trong rừng cây, bọn họ không tìm được, cho nên chỉ có thể đánh về phía trung niên hèn mọn mà thôi.

Trung niên hèn mọn lại cười lạnh một tiếng:

- Sở Ly, còn không ra sao?

Bầu trời đêm yên tĩnh, không có tiếng đáp lại.

- Được, vậy ta sẽ giết tất cả mọi người trong An vương phủ!

Trung niên hèn mọn nói xong quát một tiếng, thanh âm như tiếng chuông, chấn động đến mức chim chóc trong rừng cây sững sờ bay lên.

Các hộ vệ nhào tới.

Trung niên hèn mọn cười lớn một tiếng, đón nhận công kích của bọn họ.

- Ầm ầm ầm ầm...

Những tiếng vang trầm thấp liên tiếp vang vọng, từng hộ vệ bay ra ngoài.

Ở trước mặt trung niên hèn mọn này, bọn họ như đứa trẻ không có sức phản kháng vậy, động tác rất chậm, không đụng tới được một cọng tóc gáy của trung niên hèn mọn, lại bị trung niên hèn mọn này đánh bay.

Thân pháp của trung niên hèn mọn này nhanh như điện, song chưởng như điện, nhanh đến mức không thấy rõ được cái bóng của đối phương.

Trong nháy mắt, không ngờ các hộ vệ không có một người nào đứng được nữa, động tác của đối phương nhanh chóng làm cho người ta líu lưỡi.

- Khá lắm Sở Ly, quả nhiên đủ nhẫn tâm!

Trung niên hèn mọn cười lớn một tiếng, hóa thành một mảnh cái bóng, giống như một đám mây đen bỗng nhiên rời đi, rất nhanh đã biến mất ở trước mắt của mọi người.

Chúng hộ vệ trợn mắt lên, nhịn đau khổ mà thúc giục nội lực, muốn bức cỗ chưởng lực kỳ dị này ra.

Đáng tiếc chưởng kình của Thiên Lôi chưởng rất kỳ dị, tinh khiết tới cực điểm, hơn nữa lại còn bá đạo tới cực điểm, lục phủ ngũ tạng của bọn họ không ngừng bị tàn phá, mất một lúc đã bị trọng thương, nếu không phải thân mang linh dược thì tính mạng của bọn họ đã sớm bị hủy rồi.

- A di đà phật...

Hư Ninh tuyên dài một tiếng phật hiệu, sau đó lại đứng dậy đi tới trước người của mọi người, cất giọng nói:

- Mọi người đồng thời ngồi xuống, lòng bàn tay dán sát vào phía sau lưng của đối phương, hình thành một vòng tròn.

Mọi người đều tin phục hắn cho nên lập tức làm theo lời của hắn.

Bọn họ vất vả bò lên, nhịn đau khổ, trên mặt rất đau đớn, thở hồng hộc tạo thành một vòng tròn rồi ngồi xuống, vươn tay đặt vào sau lưng của người trước mặt, người sau nối liền người trước, cuối cùng liên kết với nhau, hình thành một vòng.

Hư Ninh nói:

- Thứ mọi người trúng chính là Thiên Lôi chưởng, một mình không có cách nào hóa giải được, chỉ có mượn lực lượng lẫn nhau, khiến cho những chưởng lực này chạm vào nhau, làm chúng tan rã thì mới được. Mọi người chậm rãi thúc giục nội lực truyền vào thân thể của đồng bạn, để nội lực liên kết với nhau đi.

Mọi người nghe theo, chậm rãi vận chuyển, bọn họ đã cảm giác được cỗ chưởng lực kỳ dị kia đang chậm rãi tan rã, cuối cùng biến mất, cảm giác thân thể khó chịu cũng tiêu tan, chẳng khác nào từ địa ngục lên tới thế giới cực lạc vậy.

Cảm nhận một màn cực kỳ thần kỳ này, cả đáp liên tục ngẩng đầu, dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Hư Ninh.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Đây là giải pháp đặc biệt Thiên Lôi chưởng của Tử Vân sơn, sau này mọi người cũng có thể dùng, hiện tại đi tìm Vương gia đi thôi.

Mọi người vội vã chắp tay hợp thành hình chữ thập đáp lễ, đứng dậy tìm kiếm An vương.

Bọn họ đều bị thương, cũng may chưởng kình đã bị loại trừ, sẽ không chuyển biến xấu nữa, cho nên có thể chậm rãi khôi phục được.

Chỉ là bọn hắn nghĩ tới thân pháp của trung niên hèn mọn vẫn còn cảm thấy đáng sợ, quá nhanh, không kịp phản ứng. Nhiều như vậy người mà lại không khác gì trang trí, đây chính là tuyệt học trấn phái của Tử Vân sơn, không trách Tử Vân sơn có thể trở thành một trong bốn Đại tông phái, thật là khủng bố!

Rất nhanh, bọn họ đã tìm ra An vương đang hấp hối ở trong rừng cây.

Khóe miệng của An vương có máu tươi tràn ra, nằm trên mặt đất, vô cùng chật vật, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở vậy.

Bọn họ vội vã giúp hắn ăn đan dược vào, là đan dược cứu mạng, sau đó lại nâng An vương đem tới bên đống lửa, sau đó từng người ngồi xuống, vây quanh An vương vào giữa, từng người đều nhắm mắt điều tức, bắt đầu vận công chữa thương.

Lúc nửa đêm, An vương chậm rãi tỉnh lại.

Hư Ninh đang ngồi ở bên cạnh hắn.

An vương rên rỉ một tiếng:

- Tôn giả?

Hư Ninh mở mắt ra nhẹ giọng nói:

- Vương gia cảm giác ra sao?

- Ta đã nhặt về một cái mạng rồi sao?

An vương nói.

Hư Ninh nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Hắn vẫn có kiêng kỵ, cho nên không dám giết Vương gia.

- Hừ!

An vương cắn răng, tức giận nói:

- Sở Ly!

Hư Ninh nói:

- Có khả năng Đại tổng quản đã chạy trốn, vì lẽ đó hắn mới đuổi tới, muốn lợi dụng tính mạng của mọi người để bức Đại tổng quản hiện thân, đáng tiếc Đại tổng quản không ở đây.

- Cho dù ở đây thì hắn cũng sẽ không hiện thân!

An vương cười lạnh nói:

- Đều là phiền phức mà hắn chọc vào!

- Vương gia, thương thế của người quá nặng, cần điều dưỡng cho tốt.

Hư Ninh thấp giọng nói:

- Hay là về phủ trước đi, không thể đi tới phủ Quốc Công nữa.

-... Cũng tốt.

An vương biết, bây giờ mình đi tới phủ Quốc Công thì sẽ là tự rước lấy nhục.

Tiêu Thiết Ưng đã sớm nổi giận trong bụng, tuyệt đối không sẽ bỏ qua cơ hội này, sẽ làm nhục hắn một phen, cho nên hắn tới lúc này cũng chính là tự rước lấy nhục.

http://tieulun.hopto.org

An vương giẫy giụa ngồi dậy, vận công điều tức, vừa vận công, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Hắn trừng mắt về phía Hư Ninh:

- Võ công của ta?

Hư Ninh thở dài, thấp giọng nói:

- Vương gia, người lại phải tu luyện thêm một lần nữa.

- Tên này là ai?

An vương cắn răng, chậm rãi hỏi:

- Người phế võ công ta là ai?

- Cảnh Hoa Vinh.

Hư Ninh nói:

- Đệ tử đời trước của Tử Vân sơn, sở trường về Thiên Lôi chưởng, giết người như ngóe.

- Cảnh, Hoa, Vinh...

An vương nói từng chữ từng chữ, dường như muốn khắc cái tên này vào đầu, tuyệt đối không quên.

- Vương gia, tính mạng vẫn còn đó, bắt đầu tu luyện lại từ đầu là được rồi.

Hư Ninh bình tĩnh nói.

An vương lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tôn giả nói rất nhẹ, ta tu luyện từ đầu sẽ cần phải bao lâu mới có thể khôi phục lại tu vi lúc trước cơ chứ?

- Ta nghĩ bằng vào khả năng của Vương gia, ba năm rưỡi là có thể?

Hư Ninh nói.

- Ba năm! Năm năm!

An vương cười lạnh một tiếng, lập tức ho khan kịch liệt.

Hư Ninh đặt tay vào sau lưng hắn, đưa vào một luồng nội tức, lại nhẹ nhàng nói:

- Vương gia hà tất phải nhụt chí, chỉ là năm năm mà thôi, chỉ là trong nháy mắt. Tu luyện lại từ đầu sẽ làm cho căn cơ càng thêm thâm hậu, càng có lợi cho cảnh giới Thiên Thần.

- Năm năm, năm năm!

An vương lạnh lùng nói:

- Lẽ nào ta phải để cho Sở Ly sống thêm năm năm nữa chứ?

Hư Ninh bình tĩnh nói:

- Vương gia, vận mệnh đã như vậy, vậy cứ để cho hắn tạm thời sống sót đi, chờ võ công của Vương gia đại thành, khi đó lại trừng trị hắn cũng không muộn.

- Không được!

An vương lắc đầu:

- Ta tuyệt đối không có cách nào nhịn được năm năm!

Hư Ninh bình tĩnh nhìn hắn.

An vương cắn răng nói:

- Quý tự có phương pháp gì có thể khôi phục võ công hay không?

Hư Ninh lắc đầu.

An vương nói:

- Bốn Đại tông phái cũng không có sao?

Hư Ninh thở dài:

- Vương gia, cứu mạng thì rất dễ, khôi phục võ công thì lại rất khó. Trong thiên hạ ngày nay có thể làm được, sợ rằng chỉ có hoàng thượng và vị cao thủ Thiên Thần kia của Đại Lôi Âm tự, Vương gia muốn cầu trợ hoàng thượng hay không?

-... Không thể.

An vương chậm rãi nói.

Hắn biết, nếu như mình cầu viện với phụ hoàng, như vậy tất cả sẽ xong, có sống thì cũng là một cỗ thân xác mang nhục.

Phụ hoàng vẫn không muốn để cho mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, bằng không, lúc trước cũng sẽ không đồng ý việc hôn nhân cùng với phủ Quốc Công.

Nhưng hắn cũng biết, phụ hoàng sẽ không can thiệp quá nhiều vào việc của mình. Chỉ cần không giết huynh đệ, dù có dằn vặt như thế nào đi nữa thì

phụ hoàng sẽ chỉ ở một bên nhìn vào, chỉ khi nào cầu viện phụ hoàng, như vậy cũng mang ý nghĩa hắn sẽ rút lui ra khỏi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Hắn khổ cực cố gắng nhiều năm như vậy là vì ngôi vị hoàng đế, không thể có được ngôi vị hoàng đế, dù có sống sót cũng mất mặt, huống hồ lại là khôi phục võ công?

- Nói như thế, cũng chỉ có thể tự mình tu luyện thôi sao?

An vương trầm giọng nói.

Hư Ninh chậm rãi gật đầu.

An vương nói:

- Được rồi... Đi tìm Sở Ly đi!

- Vương gia, có lẽ Đại tổng quản đã trốn đến một nơi khác.

Hư Ninh nói.

An vương hừ lạnh một tiếng:

- Tìm xem xem, ta không tin hắn có thể chạy đi thật, không chừng hắn đã chết rồi... Nếu như không chết, vậy thì giết hắn!

Hắn đã tự mình lĩnh giáo qua võ công của Cảnh Hoa Vinh, dù Sở Ly có lợi hại đến đâu thì cũng trốn không thoát được chưởng pháp của Cảnh Hoa Vinh, chưởng pháp này quá là lợi hại.

- Vâng.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người bắt đầu đứng lên, mang theo thân thể có thương tích bắt đầu khuếch tán ra bốn phía tìm kiếm Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Tuyệt Tự

Bọn họ lấy rừng cây làm trung tâm, vòng quanh bốn phía một vòng một vòng khuếch tán ra bên ngoài.

Chưa tìm kiếm ra được bao xa, ước chừng chỉ một dặm thì rốt cục đã có người phát hiện ra Sở Ly.

Sở Ly đang khoanh chân ngồi ở dưới một gốc cây thông, không nhúc nhích, đỉnh đầu có sương trắng bốc hơi lên.

Tên hộ vệ phát hiện ra hắn không lớn tiếng mà cúi đầu đi tới, ghét sát miệng vào tai hắn rồi thấp giọng nói:

- Đại tổng quản, đi mau!

Sở Ly chậm rãi mở mắt ra.

Tên hộ vệ này gọi là Tống Thái Bình, cao thủ Thiên Ngoại thiên, trong chúng cao thủ của Vương phủ cũng không quá dễ thấy, tướng mạo tuấn dật nhưng tính cách lại rất nặng nề, âm thầm, không quá thích nói chuyện cùng với người khác. Vì lẽ đó sau khi mọi người quen thuộc thường thường sẽ bỏ qua hắn.

Lúc này, Tống Thái Bình nhìn chằm chằm vào Sở Ly rồi nói:

- Nếu như bị Vương gia tìm tới, nhất định người sẽ nhân cơ hội giết chết Đại tổng quản.

Sở Ly cười cợt:

- Ta không sao cả, đánh không lại thì ta vẫn có thể chạy thoát được.

- Như vậy Đại tổng quản không thể để lộ ra việc mình bị thương.

Tống Thái Bình chần chờ một lát, lại lắc lắc đầu nói:

- Bằng không nhất định Vương gia không sẽ bỏ qua cơ hội này.

Sở Ly bật cười:

- Vương gia đã nhìn thấy ta bị thương.

- Ài... cũng đúng, đầu óc của ta đã bị làm cho hồ đồ rồi!

Tống Thái Bình vỗ trán mình một cái.

Sở Ly nói:

- Không sao, hiện tại Vương gia ra sao rồi?

- Võ công của Vương gia bị phế, mọi người đều bị thương.

Tống Thái Bình bất đắc dĩ nói:

- Vị cao thủ kia của Tử Vân sơn thật là lợi hại, mọi người đều không phải là đối thủ của hắn, nếu hắn có tâm giết Vương gia, Vương gia sẽ không sống nổi.

Sở Ly than thở:

- Ai dám giết Vương gia cơ chứ?

- Như vậy cũng đúng.

http://tieulun.hopto.org

Tống Thái Bình cười nói:

- Đại tổng quản phải cẩn thận, tâm tình bây giờ của Vương gia rất không được, vừa thấy ngươi thì nhất định sẽ phát tác, sẽ đổ tất cả tội lỗi lên trên người của Đại tổng quản!

Sở Ly gật gù:

- Là ta làm liên lụy tới mọi người.

- Đại tổng quản, thương thế của ngươi không sao chứ?

Tống Thái Bình nói.

Sở Ly cười nói:

- Không có gì quá đáng lo.

- Ta thấy thế này, hay là Đại tổng quản về phủ trước một bước đi.

Tống Thái Bình nói:

- Chờ Vương gia hết giận rồi lại xuất hiện, tránh cho bị Vương gia trút giận lên đầu.

Sở Ly thở dài:

- Vương gia cũng thực sự là đáng thương, tại sao lại bị phế bỏ võ công cơ chứ?

- Ai mà nói được chứ?

Tống Thái Bình cười khổ nói:

- Không còn võ công, chỉ cần là nam nhân thì sẽ không chịu được, huống

hồ lại là Vương gia!

- Không thể tha thứ cho đám gia hoả Tử Vân sơn này được!

Sở Ly hừ lạnh một tiếng.

- Tổng quản, cái kia...

Tống Thái Bình nói.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn là đừng tiếp tục chọc vào Tử Vân sơn, thân pháp quỷ mỵ, quả thật là đáng sợ.

Sở Ly nói:

- Ta chỉ có thể phụ ý tốt của Tống huynh mà thôi, chung quy vẫn phải đi gặp Vương gia một lần.

- Nhưng mà...

Tống Thái Bình vội nói.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, nếu như Vương gia muốn giết ta thật thì ta sẽ đào tẩu.

- Ài... được rồi.

Tống Thái Bình bất đắc dĩ nhìn về phía Sở Ly một chút.

Hắn cảm thấy Đại tổng quản bị thương như vậy mà còn muốn đi xem Vương gia, quả thật là có chút cổ hủ. Một chưởng lúc trước của Vương gia quả thực là làm cho người ta thất vọng, nhưng Đại tổng quản lại giống như không có chuyện gì vậy, không ngại một chút nào, như vậy cũng quá trung

tâm đi rồi!

Sở Ly nói:

- Đi thôi, ta và ngươi đồng thời trở về.

-... Đại tổng quản, thực sự phải đi về sao?

Tống Thái Bình nói.

Sở Ly gật gù.

- Được rồi.

Tống Thái Bình không nói thêm nữa, hai người cùng nhau trở về.

An vương đang ngồi ở trước lửa trại, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt ảm đạm.

Nghĩ đến mình phải cần năm năm nữa mới có thể khôi phục lại tu vi, trong lòng hắn đã tràn ngập lửa giận, hận không thể băm Cảnh Hoa Vinh kia ngàn đao, làm cho đối phương chết không toàn thây.

Nhưng hắn cũng biết, mình không làm gì được Cảnh Hoa Vinh.

Cảnh Hoa Vinh là đệ tử đời trước của Tử Vân sơn, ở trên Tử Vân sơn, cao thủ của triều đình có lợi hại đến đâu thì cũng không dám lên Tử Vân sơn. Đây là ước định của triều đình và bốn Đại tông phái mà thành hiểu ngầm, ai phá hoại ước định đầu tiên, hậu quả khó liệu.

Cho dù phụ hoàng biết võ công của mình bị người của Tử Vân sơn phế thì cũng sẽ không ra mặt thay mình, mà chỉ có thể trách mình không có bản lĩnh mà thôi.

Ở trong mắt của phụ hoàng, chỉ cần người không chết là được, không chết

thì người sẽ không ra mặt thay cho nhi tử mình.

- Vương gia, Đại tổng quản đã trở về.

Hư Ninh mở miệng nói.

An vương đột nhiên trợn to mắt lên, lạnh lùng nhìn về phía Sở Ly đang chậm rãi đi đến.

Sắc mặt Sở Ly tái nhợt, ôm quyền một cái nói:

- Vương gia, ta đã trở về.

- Ngươi trở về làm gì vậy?

An vương lạnh lùng nói:

- Không nhân cơ hội chạy thoát, trở về đến tự chui đầu vào lưới hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Bảo vệ Vương gia là chức trách của ta, sao có thể chạy đi được chứ?

- Ngươi thật là tận chức đó!

An vương cắn răng, gắt gao trừng mắt nhìn hắn:

- Nếu không phải vì ngươi thì người của Tử Vân sơn sẽ không tới, Cảnh Hoa Vinh kia vì buộc ngươi hiện thân mà đã làm tổn thương ta, ngươi trốn ở một bên, xem ta bị thương, cố ý không ra, có đúng hay không?

Sở Ly nói:

- Ta chỉ lo liên lụy tới mọi người cho nên mới trốn ra xa, lời ấy của Vương gia là có ý gì? Bọn họ chạy về đối phó với Vương gia hay sao?

- Hừ!

An vương cắn răng cười lạnh nói:

- Trốn ra xa? Nếu như thoát đủ xa, làm sao hắn lại chạy tới tìm chúng ta được chứ?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Bọn họ cho rằng mọi người người đông thế mạnh, ta sẽ chạy về tìm mọi người che chở.

- Vậy sao ngươi không trở về?

- Vương gia, khinh công của hai người bọn họ quá lợi hại, ta trở về cũng không có tác dụng gì cả.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Không biết Vương gia bị thương có nặng hay không?

- Không nặng!

An vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Vậy thì tốt rồi.

Hư Ninh nói:

- Võ công của Vương gia đã bị phế bỏ, thương thế trên thân thể cũng rất nặng.

- Võ công đã bị phế bỏ?

Sở Ly giật nảy cả mình, kinh ngạc nói:

- Không thể nào? Người của Tử Vân sơn phế võ công của Vương gia để làm gì chứ?

Hư Ninh thở dài:

- Có lẽ là sợ Vương gia trả thù.

Vương gia có võ công cao thâm và Vương gia không còn võ công, trọng lượng khi lên tiếng sẽ tuyệt nhiên không giống lúc trước nữa.

Thiên hạ ngày nay đều lấy võ học làm đầu, võ công mạnh mẽ là thứ căn bản, cho dù hoàng tử cũng không phải là ngoại lệ, võ công mạnh yếu là tiêu chuẩn quan trọng để kế thừa ngôi vị hoàng đế, võ công quá yếu, sau khi leo lên ngôi vị hoàng đế cũng sẽ không thể trở thành cao thủ Thiên Thần được.

Sở Ly cau mày nói:

- Tâm tư thật là ác độc... Khi nào võ công của Vương gia mới có thể khôi phục lại được?

- Ba năm là được rồi.

Hư Ninh nói:

- Đại tổng quản, chuyện quan trọng nhất hiện tại chính là thân thể của Vương gia.

Sở Ly nhìn về phía An vương.

Hai mắt của An vương như muốn phun ra lửa, gắt gao trừng mắt nhìn vào hắn:

- Người đâu!

Trịnh Lập Đức sắc mặt khô vàng, khí tức suy yếu vội vã đáp một tiếng:

- Vương gia!

Các hộ vệ cảm thấy không ổn, sợ rằng Vương gia sẽ hạ lệnh giết chết Đại tổng quản!

An vương trừng mắt nhìn Sở Ly, chậm rãi nói:

- Đại tổng quản đã khổ cực như vậy, làm cho Đại tổng quản chút thức ăn đi!

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức lấy làm kinh hãi, vội vã đồng ý một tiếng.

Sở Ly ôm quyền:

- Đa tạ Vương gia.

- Ăn thật ngon đi.

An vương lạnh lùng nói:

- Vương phủ chúng ta còn cần phải dựa vào ngươi chống đỡ!

- Vâng, việc nghĩa chẳng từ nan!

Sở Ly chậm rãi nói.

Hư Ninh mỉm cười.

Vào thời khắc nguy nan mới thấy được bản sắc kiêu hùng, bình thường

vừa kích động, khí lượng chật hẹp, thế nhưng đến lúc mấu chốt An vương vẫn có thể nhẫn nhịn lửa giận mà người thường không thể nhẫn nhịn, đè tất cả kích động xuống, đây là cách làm có lợi nhất đối với ngôi vị hoàng đế.

Sở Ly ngồi vào phía đối diện với An vương, ăn món ăn dân dã Trịnh Lập Đức đưa lên, vừa ăn vừa hỏi:

- Thân thể của Vương gia bị thương gì vậy?

Sắc mặt của An vương lần nữa âm trầm lại.

Hư Ninh lắc đầu nói:

- Lục phủ ngũ tạng đều bị thương, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không dễ khỏi được.

Thương thế trí mạng nhất của An vương là hai thận, đã triệt để bị hủy diệt, không chỉ là kinh mạch bị thương không thôi. Nếu không phải lục phủ ngũ tạng của hắn đều mạnh mẽ, lại thêm linh dược chống đỡ thì lúc này đã mất mạng từ lâu rồi.

Một chưởng này của Cảnh Hoa Vinh tàn nhẫn tới cực điểm, hai thận bị hủy diệt, tuyệt dòng dõi của An vương, An vương không có nhi tử, hầu như đã đứt đoạn mất con đường kế vị.

Nếu như chưa tuyệt tự thì còn có khả năng kế vị, một khi kế vị, sỉ nhục ngày hôm nay sao có thể quên được chứ, cho nên một chưởng này của Cảnh Hoa Vinh đã tiêu diệt đi khả năng này.

Hắn làm một người đứng xem, rất kính nể thủ đoạn của Cảnh Hoa Vinh, tuy tàn nhẫn, thế nhưng cũng trừ sạch hậu hoạn.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Câu Tâm

Bị trọng thương nặng như vậy sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Như vậy đi, ta có chỗ tuyệt diệu đối với việc chữa thương, ta nhìn một chút giúp Vương gia.

An vương kiên quyết xua tay:

- Không cần, sau khi về cứ để thái sư tới là được.

-... Cũng được.

Sở Ly thở dài nói:

- Xem ra chúng ta phải trở về nhanh một chút, như vậy đi, ta sẽ mang Vương gia trở lại trước, mau chóng tìm thái y, tránh cho thương thế bị trì hoãn!

- Hư Ninh mang theo ta là được rồi.

An vương lạnh lùng nói:

- Đại tổng quản ngươi bị thương cũng không nhẹ, cho nên cứ chữa thương cho mình trước đi!

Sở Ly rất bất đắc dĩ nhìn hắn.

An vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Nếu như Sở Ly giết hắn lúc này, như vậy An vương phủ sẽ xong, nhất định các huynh đệ kia của hắn không sẽ bỏ qua cơ hội này, mình bị trọng thương, rất khó để ngăn cơn sóng dữ, mình cũng sẽ bị bức ép rời khỏi vòng tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Vì ngôi vị hoàng đế, chỉ có thể nhẫn nhịn một chút, lợi dụng năng lực của Sở Ly để chống đỡ Vương phủ.

Trước khi chết cố gắng nghiền ép hắn một chút, lợi dụng năng lực của hắn, nghĩ như vậy cũng là một việc đáng để vui mừng rồi.

Hư Ninh nói:

- Đại tổng quản, ngươi có thương tích trên người, quả thực không thích hợp chạy đi chạy lại nữa. Đêm nay ta sẽ dẫn Vương gia trở về, mọi người có thể chậm rãi trở về sau cũng được.

Sở Ly vội hỏi:

- Không đi tới phủ Quốc Công sao? Bên kia cũng có một vị thánh thủ chữa thương, không kém thái y, thậm chí lại còn hơn một bậc!

- Không cần!

An vương lạnh lùng nói.

Hiện giờ hắn hận không thể che miệng của Sở Ly lại, không cho hắn nói chuyện nữa.

Sở Ly luôn đối phó hắn, không ngừng nói chuyện, ân cần thăm hỏi, diễn sự trung tâm của một vị Đại tổng quản không hở một khe, khiến cho chúng hộ vệ đều âm thầm than thở, cảm thấy hắn quá cổ hủ, hà tất phải làm như vậy

cơ chứ?

Sở Ly cũng biết được thương thế của An vương, sau này sợ rằng An vương sẽ không có tâm niệm gì nữa, cũng sẽ không muốn gần gũi Nhị tiểu thư thêm nữa.

Nếu như là những chưởng lực khác, An vương dựa vào y thuật của thái y là có thể sẽ khôi phục lại được như cũ, dù sao Kim Thân La Hán thần công cũng rất thần diệu.

Nhưng Thiên Lôi chưởng thì lại rất là đặc biệt, là thứ chí dương chí cương trong thiên địa, là lực lượng hủy diệt chân chính, hai thận của hắn đã triệt để chết rồi, không khác gì tháo ra, muốn chữa trị triệt để là chuyện không thể nào.

Có thể tạo thành thương tổn mang tính chất hủy diệt như vậy, quan trọng chính là lần Sở Ly phá huỷ đan điền của hắn trước đó, phế bỏ võ công của hắn, hắn sẽ giống như người bình thường vậy, không có cách nào chống đỡ được chưởng kình của Thiên Lôi chưởng.

Có nội kình ngăn cản, chưởng kình của Thiên Lôi chưởng đã đủ kinh người, không có nội lực làm tiêu tan, chưởng kình của Thiên Lôi chưởng triệt để phát huy, hai thận của hắn đã không thể sử dụng được nữa.

Trong lòng Sở Ly cười thầm, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ nghiêm túc, sau khi ăn qua món ăn dân dã lập tức khoanh chân ngồi bắt đầu vận công chữa thương.

Hư Ninh và An vương vô thanh vô tức rời đi, không kinh động tới đám hộ vệ.

Sở Ly nhắm mắt lại làm bộ không biết, nhìn bọn họ biến mất, âm thầm thở dài một hơi.

Lần này cũng coi như là thuận lợi, hóa trang thành Cảnh Hoa Vinh đả thương An vương, nhất cử lưỡng tiện, cũng trút được cơn giận này, để hắn yên tĩnh một đoạn thời gian.

Không biết Tử Vân sơn có bỏ qua cho hắn hay không, hay sẽ lại phái cao thủ hàng đầu tới đây truy sát?

Có Thiên Ma công tầng bốn, hắn đủ sức lực đánh một trận, thậm chí hắn còn mơ hồ có chút chờ mong bọn họ trở lại, trợ giúp Thiên Ma công của mình lên một tầng nữa.

Chưởng kình của Âm Lôi chưởng và Thiên Lôi chưởng đều là đại bổ đối với Thiên Ma công, là thứ dùng để luyện công rất tốt, võ học của Đại Lôi Âm tự thì lại không có hiệu quả như thế, xem ra mình và Tử Vân sơn thật là có duyên!

Chờ hai người An vương rời đi, Sở Ly cũng chuẩn bị đi theo.

Hắn để các hộ vệ trở về An vương phủ, hắn thì lại tiếp tục đi về phủ Quốc Công.

Lúc bình minh, nhìn đám hộ vệ rời đi, Sở Ly thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như có một kết thúc, công đức viên mãn, thu hoạch rất lớn.

- Lợi hại! Lợi hại!

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm động lòng người.

Sở Ly quay đầu.

Lục Ngọc Dung đứng ở trên ngọn cây một gốc cây tùng, y phục màu trắng phiêu đãng, theo gió mà động.

- Ngươi nhìn thấy cả rồi hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung thở dài nói:

- Thủ đoạn mượn đao giết người này của ngươi thật là cao minh, ta kém xa tít tắp!

Sở Ly có Đại Viên Kính Trí, thứ Lục Ngọc Dung nhìn thấy chỉ là do hắn cố ý để nàng nhìn thấy, Lục Ngọc Dung cũng không biết hắn có bản lĩnh biến hóa, cho rằng Cảnh Hoa Vinh kia ra tay là thật.

Sở Ly cười cợt:

- Đổi lại là ngươi, ngươi cũng có thể thi triển ra thủ đoạn này như thế.

- Lật tay làm mưa gió.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Ta không bằng, theo ta thấy, vị An vương điện hạ này cũng là một người nhân kiệt, không ngờ lại có thể nhịn được!

Nàng vốn cho là An vương sẽ hạ lệnh cho các hộ vệ giết chết Sở Ly, không nghĩ tới An vương lại có thể nhịn được, không giống như trước đây.

Những hoàng tử này quả thật là không tầm thường, trong xương cũng truyền thừa dòng máu hơn ngươi.

Vốn Sở Ly định nếu như người của Tử Vân sơn không đến, Lục Ngọc Dung sẽ ra tay ám hại An vương, đả thương hắn, làm cho hắn không thể đi tới phủ Quốc Công được.

Tử Vân sơn tới đây ám sát rất đúng lúc, Lục Ngọc Dung không có đất

dụng võ, cho nên mới có thể nhìn thấy được một màn kịch như vậy.

Khi Sở Ly mời nàng động thủ cũng đã nói qua, mặc kệ ra tay hay là không ra tay hắn sẽ cho nàng thêm tên của một nội gian.

Sở Ly thở dài:

- Vì lẽ đó ngươi phải cẩn thận hắn!

- Cẩn thận cái gì chứ?

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng bay đến trước mặt hắn, mang đến mùi thơm nhàn nhạt:

- Võ công của hắn đã bị phế, ba năm rưỡi mới có thể khôi phục lại được, ngươi có thể thư giãn một chút, hắn sẽ không lập tức giết ngươi.

Sở Ly lắc đầu:

- Vậy cũng không hẳn, không chừng hắn sẽ tiêu diệt ta trước thì sao?

- Diệt ngươi, An vương phủ cũng sẽ xong đời.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như hắn không biết cái này thì hắn sẽ không giết ngươi hay sao? Thương thế của ngươi không sao chứ?

Sở Ly như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn nàng một cái:

- Thực sự là được sủng ái mà lo sợ, Lục cô nương quan tâm ta như vậy sao?

- Đương nhiên ta phải quan tâm tới sự sống chết của ngươi rồi.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút, từ tốn nói:

- Nếu như ngươi bị thương, ta có thể chữa thương giúp ngươi.

Sở Ly xua tay:

- Đa tạ, thương thế của ta không quá nặng.

- Thật không sao không?

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Ít nhất hiện tại ngươi không giết chết được ta!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng:

- Nói bậy, ta cũng không có ý muốn giết ngươi.

Sở Ly như cười mà không phải cười, lắc đầu một cái.

Lục Ngọc Dung nói:

- Được rồi, nếu ngươi đã không có việc gì thì ta sẽ đi trước một bước!

Nếu như nàng chắc chắn thì cũng sẽ không giết chết Sở Ly, nhưng sẽ phế bỏ võ công của hắn, không còn võ công chỉ có trí tuệ. Khi đó Sở Ly sẽ không đáng sợ như trước nữa, đối với phủ Nhân Quốc Công, đối với Cảnh Vương phủ mà nói, đây đều là một chuyện tốt, cho dù võ công yếu đi một ít cũng tốt.

Sở Ly cười cợt:

- Không bằng thử một chút xem?

Hắn bỗng nhiên lướt người đi xuất hiện ở phía sau lưng của Lục Ngọc Dung, xuất chưởng đập xuống.

- Ầm!

Bàn tay phải của Lục Ngọc Dung chẳng khác nào được điêu khắc từ ngọc trắng, nhẵn nhụi, đập vào bàn tay lớn của hắn, hai người ở trên không trung đều lùi lại hai bước, bay xuống ngọn cây.

Sở Ly nói:

- Quả nhiên ngươi có sát tâm!

Nếu như Lục Ngọc Dung không có sát tâm thì một chưởng này sẽ không thong dong được như vậy.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Ngươi cũng thế.

- Tiếp tục!

Sở Ly lại lóe lên, xuất hiện ở trước mặt của Lục Ngọc Dung, bàn tay phải đập xuống.

Cả người của Lục Ngọc Dung chẳng khác nào được điêu khắc từ ngọc trắng, ánh sáng ôn hòa lưu chuyển, tiếp được một kích này của Sở Ly.

- Ầm!

Hai người lần nữa bay ngược ra ngoài.

Lục Ngọc Dung cau mày, cảm thấy Sở Ly so với trước đây còn lợi hại, càng khó dây dưa hơn nhiều.

Sở Ly nói:

- Lục cô nương, ngươi nên tu luyện thêm đi, tránh cho bị ta bỏ rơi quá xa!

- Đừng quên chuyện ngươi đã đồng ý!

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái, thướt tha rời đi.

Sở Ly nhìn thân ảnh uyển chuyển của nàng biến mất, cười cợt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Đưa Về

Ngọc Thi đảo, phủ Dật Quốc Công.

Lúc sáng sớm Ngọc Thi đảo bị một tầng sương mù như tấm lụa mỏng bao phủ, không khí rất là trong lành.

Tiêu Thi và Tiêu Kỳ đang ngồi ở bên trong tiểu đình, nâng chén trà có khói trắng lượn lờ, đang nói chuyện phiếm.

Hai người đều mặc y phục màu tím, khuôn mặt như ngọc trắng, lông mi có mấy phần tương tự, đẹp đến nỗi làm cho người ta hoa mắt.

- Tiểu muội, muội không chờ đại ca bái đường rồi hãy đi sao?

- Nhiều người mắt tạp, ngày hôm nay muội sẽ rời đi.

- Không phải định lên đường ngay lúc này đó chứ?

- Uống trà xong muội sẽ rời phủ.

-... Không chờ Sở Ly trở về sao?

Tiêu Thi thả chén trà xuống.

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiêu Thi nhíu mày nhìn nàng.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ, muội đã chọn con đường này, nhất định sẽ là một đời cô độc, hà tất để cho Sở Ly buồn phiền thêm nữa chứ?

Tiêu Thi kinh ngạc:

- Thái thượng kiếm kinh của muội lợi hại như vậy thật sao? Thật sự có thể quên được Sở Ly sao?

- Quên thì đã có sao, không quên thì đã có sao chứ?

Tiêu Kỳ lắc đầu nói:

- Giống như giải thoát của phật gia vậy, nhìn thấu, buông xuống, trong lòng cũng sẽ không có sóng to gió lớn gì cả, sẽ không quá kích động, sẽ không khiến cho tâm cảnh bị rung động.

- Hiện giờ muội nhìn thấy Sở Ly, có cảm giác gì không?

Tiêu Thi rất tò mò.

Nàng đã nghe Tiêu Kỳ nói chuyện của hai người, biết tại sao Sở Ly vẫn mặc áo bào trắng, biết Sở Ly chủ động chặt đứt tơ tình, vừa cảm thấy hắn ngốc, lại cảm thấy hắn rất đáng thương, thích một nữ nhân lạnh như băng như tam muội. Thế nhưng lại còn miễn cưỡng thoát ra, không thể đi cùng nhau, thật là tàn khốc.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Giống như nhìn thấy bằng hữu, rất thân thiết, rất ấm áp.

- Không kích động sao?

- Không có gì phải kích động cả.

- Thái thượng kiếm kinh này quả thực thật là lợi hại đó.

Tiêu Thi lắc đầu cảm khái nói:

- Hay là đừng luyện nữa, như vậy cũng quá dằn vặt người khác rồi!

- Muội không cảm thấy dằn vặt, người dằn vặt chính là Sở Ly.

Tiêu Kỳ nói:

- Có thời gian tỷ nên khuyên hắn nhiều hơn, đừng lãng phí thời gian ở trên người muội nữa.

- Nếu hắn có thể nghe mới là lạ.

Tiêu Thi chu bờ môi đỏ nói:

- Muội nhất định phải luyện kiếm kinh kia sao?

- Ừm.

Tiêu Kỳ cầm lấy chén trà khẽ nhấp một cái rồi nói:

- Nó là hy vọng duy nhất giúp muội bước lên Thiên Thần.

- Ài...

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Cần gì phải làm Thiên Thần chứ, như vậy chẳng phải đã tốt lắm rồi hay sao?

- Vận mệnh khác nhau.

Tiêu Kỳ nói:

- Huynh muội chúng ta còn chưa đủ khổ sao?

Lúc trước phụ thân rời đi, cả phủ Quốc Công to lớn giao cho mấy đứa trẻ, gánh nặng và hoảng sợ ở trên người bọn họ không có cách nào nói với người ngoài nói được.

- Thông gia cùng phủ Hoài Quốc công, hơn nữa lại thêm An vương phủ, đã đủ để ứng phó với uy hiếp tới từ người khác.

- Hoàng thượng thì sao?

- Hoàng thượng không đến nỗi đối phó với chúng ta chứ?

- Người ta là dao thớt, chúng ta là thịt cá, muội không thích cái cảm giác này.

Tiêu Kỳ nói:

- Nhị tỷ, tỷ ở Thần Đô cũng có thể cảm nhận được sự uy nghiêm của hoàng thượng, tính mạng đều ở nằm trong một ý nghĩ của hắn.

-... Được rồi.

Tiêu Thi gật gật đầu nói:

- Muội nói rất có lý, thế nhưng vạn nhất muội khổ sở tu luyện, cả đời không luyện thành được thì sao?

- Nếu như trước ba mươi tuổi muội không được thì muội sẽ bỏ qua.

Tiêu Kỳ nói.

Tiêu Thi cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cuối cùng Sở Ly cũng coi như có hi vọng!

Tiêu Kỳ liếc nhìn nàng một cái.

Tiêu Thi tức giận:

- Ta nói sai rồi sao? Nhìn ta như thế làm gì chứ?

- Nhị tỷ, tỷ cảm thấy Sở Ly sẽ ở cùng với muội được sao?

Tiêu Kỳ từ tốn nói.

- Các ngươi ấy, một có tình, một có ý định, làm sao không ở cùng nhau được chứ?

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Đừng tiếp tục dằn vặt hắn nữa!

Tiêu Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Giống như tấm gương đã có vết rách rồi vậy, nếu như hợp lại cùng nhau thì cũng sẽ có vết rách.

- Có vết rách thì có vết rách chứ, trên cõi đời này nào có thứ gì không có vết rách!

Tiêu Thi tức giận:

- Muội cũng nên biết đủ, đến ba mươi, cho dù hắn có ghét bỏ muội thì muội cứ bám chặt lấy hắn là được!

Tiêu Kỳ tươi cười.

Đây chính là chỗ khác biệt giữa nhị tỷ và nàng, một người nặng thực chất,

một người nặng tinh thần.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở bên trong tiểu đình, ngắt lời nhị nữ nói chuyện.

Tiêu Thi ngoắc ngoắc tay:

- Sở Ly ngươi đến rất đúng lúc, tiểu muội đang muốn đi đây.

Sở Ly nhìn về phía Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ bình tĩnh gật gù:

- Ta không tham gia hôn lễ, tránh cho quá nhiều người nhìn thấy, vì vậy mới muốn đi trong lặng lẽ.

- Ta sẽ đưa tiểu thư trở về.

Sở Ly nói.

Tiêu Kỳ liếc nhìn hắn một cái, chậm rãi gật đầu.

Tiêu Thi cười nói:

- Vậy ngươi cứ đưa tiểu muội về bên kia trước đi.

- An vương thì sao?

Tiêu Kỳ hỏi.

Sở Ly tươi cười nói:

- Đã ổn thỏa rồi, hắn đã trở về Vương phủ, sẽ không tới quấy rối nữa.

- Ngươi chỉnh hắn thế nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi vội hỏi:

- Hắn sẽ không đàng hoàng trở về như vậy chứ?

- Ở trong bóng tối đánh lén, phế võ công của hắn.

Sở Ly cười nói.

- Đủ tàn nhẫn... Có điều thực sự là thoải mái, phế bỏ võ công của hắn kia đấy!

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Lúc này có lẽ hắn đã điên lên rồi.

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư nên ở thêm trong nhà một chút, tránh cho lửa giận bị trút lên trên người tiểu thư.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Tiêu Thi cười nói:

- Ta không muốn trở về.

Tiêu Kỳ nhíu mày nói:

- Sao có thể làm bừa như vậy được chứ? Vạn nhất bên hoàng thượng kia...

- Chỉ cần không giết hắn thì hoàng thượng sẽ không quản.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hoàng thượng coi ta là đá mài dao của An vương, nếu như đã là đá mài

dao, đương nhiên phải cố gắng đánh bóng hắn một phen. Tu luyện lại từ đầu cũng chỉ mất có ba năm rưỡi, không phải là chuyện lớn gì cả.

- Ngươi phải cẩn thận.

Tiêu Kỳ trầm ngâm nói:

- Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần, làm việc thích làm gì thì làm cái đó, chưa chắc sẽ làm theo suy nghĩ của ngươi!

- Hừm, ta sẽ cẩn thận.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Được rồi, các ngươi đi đi, đừng có tình tứ ở trước mặt ta nữa!

Tiêu Kỳ lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Sở Ly:

- Đưa ta về thôi.

Sở Ly đưa tay, cách tay áo nắm cổ tay nàng lên, sau đó đột nhiên biến mất ở trước mặt của Tiêu Thi.

Sau mấy lần thoáng hiện, Sở Ly và Tiêu Kỳ đã xuất hiện ở Tuyết Nguyệt hiên, ở bên trong một toà nhà thuỷ tạ trên hồ.

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn hắn:

- Ngươi bị thương?

Sở Ly nói:

- Không có gì quá đáng lo.

- Thần Đô rất nguy hiểm, tất cả phải cẩn thận.

Tiêu Kỳ chậm rãi nói:

- Ngươi đi về trước đi.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư muốn lập tức bế quan sao?

- Ừm.

- Khi nào sẽ xuất quan?

Tiêu Kỳ nói:

- Không định xuất quan, không đạt tới Thiên Thần, ta sẽ vẫn bế quan!

Sở Ly thở dài, gật gù:

- Được, ta đi đây.

Hắn đột nhiên biến mất ở trước mặt của Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn chỗ hắn đứng, bên trong nhà thuỷ tạ còn có một tia khí tức của hắn.

Đây là một luồng khí tức làm cho nàng quen thuộc mà lại rất xa lạ.

Rất nhanh nàng đã dứt bỏ tạp niệm, chăm chú vào tu luyện Thái thượng kiếm kinh, muốn tiến thêm một bước, muốn hiểu rõ Thái thượng kiếm kinh, hiểu thấu đáo sự kỳ diệu của nó.

Sở Ly trở về Ngọc Thi đảo, lúc này Tiêu Thi đang cười tủm tỉm nhìn hắn, cười tươi như hoa.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đã ổn định tâm tình xong.

Hắn quyết định không nghĩ nhiều nữa, tất cả đợi ngày sau hãy nói, nàng vẫn muốn bế quan, mình cũng không phải vội, đến cảnh giới Thiên Thần, hắn sẽ sớm chiều ở chung với nàng, tự nhiên sẽ nhen lại lửa tình cũ.

Tiêu Thi lắc đầu một cái, chu bờ môi đỏ, chà chà vài tiếng, sau đó lại hừ lạnh nói:

- Nhanh như vậy đã trở lại, ngươi thật là vô dụng!

Sở Ly nói:

- Nhị tiểu thư, nếu như tiểu thư nhàn rỗi như vậy hay là ngẫm lại chuyện của Đại công tử đi.

- Đám người đại ca đã xuất phát, không có gì để bận tâm cả.

Tiêu Thi nói:

- An vương không ở đây, có lẽ cũng sẽ không có ai làm xằng làm bậy.

Sở Ly cau mày nói:

- Không chừng nửa đường sẽ có thích khách, như vậy phải làm sao bây giờ?

- Bọn họ tự ứng phó được.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi cũng không cần phải bận tâm, không cần phải chuyện gì cũng phải đi một lượt!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly suy nghĩ một chút chỉ có thể như vậy mà thôi.

Phủ Quốc Công không có mình thì cũng sẽ tự vận chuyển được, hơn nữa cũng không kém, mình không cần thiết phải bận tâm mọi chuyện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Bài Tra

Sở Ly hiếm khi buông tay một lần, không nghĩ tới việc Đại công tử đón dâu nữa, mặc kệ trên đường có thể gặp phải ám sát hay không thì hắn tin rằng Đại công tử đều có thể khắc phục được.

Sau sáu ngày, đội ngũ đón dâu đã trở về Sùng Minh thành.

Sáng sớm, toàn bộ Sùng Minh thành đều nằm trong bầu không khí náo nhiệt vui mừng.

Một chuỗi đèn lồng màu đỏ lớn trải ra khắp cả thành, từng nhà đều tự giác treo lụa đỏ ra ở trên cửa, toàn bộ Sùng Minh thành đều tràn ngập không khí vui mừng.

Phủ Dật Quốc Công rất được dân chúng Sùng Minh thành kính yêu, Đại công tử Tiêu Thiết Ưng lại có danh tiếng rất tốt, bách tính rất yêu thích.

Đội ngũ đón dâu còn chưa vào thành thì mọi người đã đến hai bên phố lớn, hoặc là đứng ở trên tửu lâu, chờ đợi quan sát tân lang và tân nương xuất hiện.

Sở Ly và Điền Thạch cất bước ở hai bên phố lớn, theo sát ở phía sau là hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Sở tổng quản, không có vấn đề gì cả.

Điền Thạch mặc một bộ la sam màu xanh ngọc, đi lại thong dong, tuấn dật

mà lại tiêu sái:

- Tai mắt trong thành đều được phát động, không có người dị thường nào vào thành, tối hôm qua đã bắt đầu cấm chỉ người ngoài vào thành.

Sở Ly chậm rãi tiến lên, chắp tay gật đầu.

Hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên đánh giá trái phải, bọn họ cảm giác nhạy cảm, có người trong lòng có sát cơ thì bọn họ sẽ có thể cảm ứng được, do đó phát hiện ra sớm, dẫn người đi, tránh cho một lúc nữa ra tay phá hoại.

Sở Ly bỗng nhiên dừng lại.

Điền Thạch và hai cao thủ Thiên Ngoại thiên khác cũng dừng bước.

- Sở tổng quản, có vấn đề gì sao?

Điền Thạch nói.

Sở Ly chỉ chỉ về phía Bạch Vân lâu:

- Người mặc cẩm y ở phía trên.

Điền Thạch ngẩng đầu nhìn một chút.

Sở Ly nói:

- Không biết võ công, sắc mặt vàng, các ngươi có nhìn thấy người nọ hay không?

- Chẳng lẽ người này có vấn đề?

Điền Thạch cau mày nói:

- Hắn là một người không biết võ công ư?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật gù:

- Hắn không thành vấn đề, thế nhưng người phía sau hắn có vấn đề.

- Phía sau...

Điền Thạch ngửa đầu đánh giá một chút, lại không phát hiện ra phía sau người kia có ai khác nữa.

Sở Ly nói:

- Là một nhân vật khá lợi hại.

- Vậy chúng ta đi lên xem một chút chứ?

Điền Thạch thử hỏi.

Sau khi hắn đến phủ Quốc Công mới biết địa vị của Sở Ly ở bên trong phủ Quốc Công cao bao nhiêu, cho dù đã rời đi, thế nhưng vẫn có ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần nói một câu, mọi người bên trong phủ không dám không tuân theo.

Đây chính là uy vọng vô thượng, nếu không phải Đại công tử quang minh chính đại, lòng dạ bằng phẳng thì người bên ngoài sẽ không có cách nào khoan dung cho sự tồn tại của hắn được.

Tuy Điền Thạch tự phụ trí tuệ hơn người, thế nhưng cũng không dám đi khiêu chiến địa vị của Sở Ly, mà là từng chút từng chút biểu diễn tài trí của chính mình, không làm cho Đại công tử kiêng kỵ, dù sao mình cũng không giống như là Sở Ly vậy.

Sở Ly là từ tạp dịch của phủ Quốc Công tiến lên trên, từng bước từng bước, nhìn như một bước lên trời, thế nhưng từng bước chân của đối phương không kém bước chân của bất kỳ một ai. Chỉ là hắn lập công lao quá nhanh

và quá lớn, một bước bước lên một bậc thang, cũng không có bất kỳ chỗ nào có thể mưu lợi được.

Mà mình bởi vì được Sở Ly đề cử cho nên trực tiếp bước vào cao tầng của phủ Quốc Công, bày mưu tính kế cho Đại công tử, giống như là mưu sĩ vậy, tuyệt nhiên không giống như Sở Ly từ dưới tầng chót bước lên một bước như vậy, căn cơ bất ổn, cũng không đạt tới được địa vị của hắn, không thể đạt đến mức ra lệnh một tiếng người người lập tức đi làm theo.

Sở Ly và Điền Thạch cùng hai vị cao thủ Thiên Ngoại thiên bước lên lầu ba của Bạch Vân lâu.

Điền Thạch liếc mắt nhìn nam tử trung niên đứng sau lưng lão giả mặt mày khô vàng kia.

Thân thể trung đẳng, tướng mạo đường đường, vẻ mặt chính khí, khiến cho người ta vừa nhìn thấy trong lòng đã sinh ra hảo cảm.

Sau khi bốn người đi vào, nam tử trung niên này quét mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ một chút, ánh mắt bình tĩnh, Điền Thạch không cảm giác được sát khí trên người hắn, trái lại còn cảm thấy yên tĩnh và ôn hòa.

Sở Ly thì lại đi tới trước người của hán tử trung niên rồi nói:

- Vị huynh đài này, thời gian còn sống rất quý báu, cần gì phải quấy rối như vậy cơ chứ?

- Các hạ nói vậy là có ý gì?

Hán tử trung niên cau mày nói.

Sở Ly nói:

- Huynh đài là người của Hoàn Kiếm tông đúng không?

Hán tử trung niên lắc đầu.

Sở Ly cười cợt:

- Chết mà không sợ, còn sợ nói ra tông phái của bản thân, chết không có tiếng tăm gì như vậy há không đáng tiếc hay sao?

- Rốt cuộc các hạ có ý gì, ta nghe không rõ!

Hán tử trung niên hừ lạnh nói:

- Cái gì mà Hoàn Kiếm tông, cái gì mà chết hay không? Ta chỉ muốn xem náo nhiệt một chút mà thôi, rốt cuộc các ngươi là ai!

Sở Ly nói:

- Hứa Quyền của Hoàn Kiếm tông, đúng không?

Hán tử trung niên cau mày, rốt cục đã bị đối phương vạch trần.

Mình thân là cao thủ bí mật của Hoàn Kiếm tông, lại bị đối phương nói ra tên họ, chẳng lẽ có kẻ phản bội hay sao?

Thế nhưng chuyện này chỉ có bản thân mình biết, không có nói cho người bên ngoài nghe!

Sở Ly than thở:

- Hứa huynh trung liệt như thế ta rất là khâm phục, nhưng thực sự ta không dám gật bừa, Hoàn Kiếm tông tự chịu diệt vong, ngươi cần gì phải chôn cùng bọn họ như vậy chứ?

- Ta sinh ra là người của Hoàn Kiếm tông, chết là quỷ của Hoàn Kiếm

tông!

Hứa Quyền lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai?

Sở Ly nói:

- Tại hạ Sở Ly, tổng quản Thiên Linh viện.

- Không trách, là ngươi!

Hứa Quyền bừng tỉnh.

Hắn đã nghe qua về Sở Ly của phủ Dật Quốc công, có người nói đối phương là nhân vật có trí tuệ như thiên nhân vậy, bây giờ xem ra, quả thực là danh bất hư truyền, lại biết được thân phận của mình!

Sở Ly thở dài:

- Hứa huynh nhất định phải đồng quy vu tận hay sao?

- Không sai!

Hứa Quyền trầm giọng nói.

Những người chung quanh đã chậm rãi lùi về phía sau, nhường ra một khoảng trống.

Sở Ly nói:

- Đã như vậy, vậy tại hạ chỉ có thể đắc tội mà thôi.

Hắn dứt lời lập tức lóe lên xuất hiện ở phía sau lưng của Hứa Quyền, một chưởng nhẹ nhàng đánh vào trên lưng của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Quyền vừa mới động đậy thì đã lập tức cứng đờ, tiếp theo Sở Ly lại vỗ ba chưởng, phân biệt ở hai vai và hậu tâm của hắn, triệt để niêm phong huyệt đạo của hắn lại.

Điền Thạch âm thầm cảm khái.

Thân pháp của Sở Ly rất nhanh, khiến cho người ta khó lòng đề phòng, không kịp phản ứng.

Sở Ly thở dài, vung vung tay:

- Mời Hứa huynh đi phủ Quốc Công ngồi một chút, cũng nên khuyên bảo Hứa huynh một chút.

- Ta sẽ dẫn hắn trở về.

Một cao thủ Thiên Ngoại thiên nói.

Sở Ly cười nói:

- Làm phiền Trình lão rồi.

Vị cao thủ Thiên Ngoại thiên kia lắc đầu cười cười, nhấc theo Hứa Quyền lập tức biến mất.

Sở Ly ôm quyền, cười nói với chúng nhân ở chung quanh:

- Chư vị, quấy rối rồi!

- Sở tổng quản không cần khách khí.

Mọi người ôm quyền cười nói.

Tiếng tăm của Sở Ly theo thời gian trôi đi càng lúc càng lớn, lưu truyền

đến mức vô cùng kỳ diệu, ở Sùng Minh thành hắn đã là nhân vật huyền thoại.

Đặc biệt là sau khi hắn rời khỏi Sùng Minh thành đi tới Thần Đô, trở thành Đại tổng quản của Vương phủ, dương danh ở Thần Đô lại càng tăng thêm phong thái truyền kỳ của hắn.

Sở Ly và Điền Thạch cùng một cao thủ Thiên Ngoại thiên khác rời khỏi Bạch Vân lâu, tiếp tục đi ở trên đường.

Điền Thạch ngạc nhiên nói:

- Sao Sở tổng quản lại có thể phát hiện ra hắn vậy?

Sở Ly cười nói:

- Cảm giác, khả năng cảm giác của ta nhạy cảm hơn mọi người một chút.

- Vô cùng kỳ diệu!

Điền Thạch lắc đầu nói.

Hứa Quyền kia cũng là một thích khách kinh nghiệm phong phú, thân thể được che giấu vô cùng tốt, tránh thoát ánh mắt của mình, hơn nữa lại có thể hoàn toàn thu lại sát ý, tránh cho cao thủ Thiên Ngoại thiên cảm ứng được, quả thật là cao thủ.

Thế nhưng cao thủ như vậy, không ngờ ở cách xa như vậy mà cũng bị Sở Ly phát hiện ra, cảm giác của Sở Ly nhạy cảm vượt quá sự tưởng tượng của hắn, gần như thần thông vậy.

Sở Ly cười cợt:

- Điều này cũng không có gì cả, thời gian lâu dài tự nhiên sẽ nắm giữ được khả năng này, nhiệm vụ của chúng ta rất nặng, phải tuần tra cho kỹ.

http://tieulun.hopto.org

- Đi như vậy, lẽ ra có thể quấy nhiễu được tai mắt.

Điền Thạch cười nói.

Sở Ly gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi dọc theo phố lớn.

Sở Ly biết rất khó để bóp chết tất cả nguy hiểm, thế nhưng nếu có thể bóp chết được chút nào thì hay chút ấy, dù sao cũng tốt hơn chờ một lúc nữa tất cả đối phương nhảy ra làm khó dễ.

Thanh âm huyên nháo từ đằng xa truyền đến, sau đó là các loại âm thanh nhạc khí diễn tấu sáo và trống truyền đến. Phía xa là một đoàn người như nước lũ, đang không ngừng kéo về phía bên này.

Điền Thạch cười nói:

- Đại công tử đã vào thành!

Sở Ly nói:

- Chúng ta qua đó đi!

Thời điểm thử thách các hộ vệ chân chính đã đến, không biết sẽ có bao nhiêu người tới quấy rối.

Ba người bọn họ nhanh chóng tới gần, nhìn thấy Đại công tử Tiêu Thiết Ưng đang ngồi ở trên tuấn mã trắng như tuyết, tinh thần phấn chấn, anh khí bừng bừng.

Bên người là kiệu lớn tám người nhấc, cỗ kiệu màu đỏ lộ ra bầu không khí vui vẻ.

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 468: Nội Thị

Tiêu Thiết Ưng ngồi ở trên ngựa phủ, ngoắc ngoắc tay với Sở Ly, Sở Ly thì lại ôm quyền cười cười.

Trong tiếng diễn tấu sáo và trống, mọi người cùng nhau đi về phía trước.

Sở Ly và Điền Thạch ở trong đám người, chung quanh hắn là vô số người lít nha lít nhít, dường như thân đang ở bên trong sóng biển vậy, thân bất do kỷ bị đẩy về phía trước.

Sở Ly như con cá bơi trong biển, bỗng nhiên rời đi, qua lại như thường, nhẹ nhàng đập trúng một người, sau đó lại chui ra ngoài, lại đập trúng một người khác.

Điền Thạch nhìn thấy hắn vỗ vai ba người ở trong đám người, mà sắc mặt của ba người kia lập tức trắng bệch, bị thương.

Thân pháp của Sở Ly rất nhanh, nội lực cũng thâm hậu, ba người này đều là cao thủ ẩn giấu ở trong đám người, thế nhưng không chạy thoát được ánh mắt của hắn, từng người bị đả thương, không thể nhảy ra làm loạn được nữa.

Điền Thạch không nhịn được than thở, thủ đoạn thật là cao cường!

Có một câu là không có lửa thì làm sao có khói, Sở Ly có danh vọng như thế, quả thực không phải là may mắn, khiến cho người ta than thở không ngớt, có bản lĩnh thật sự, không có cách nào đố kị được.

Sở Ly qua lại ở trong đám người giống như cá bơi vậy, liếc mắt nhìn kiệu hoa đang không ngừng lắc lư, hắn lắc đầu bật cười.

Đại công tử cũng biết dùng mánh lới, bên trong kiệu căn bản không có một ai cả, là một cái kiệu không. Sợ rằng tân nương đã lặng lẽ tiến vào phủ, hoặc là chờ một lúc nữa rồi mới âm thầm tiến vào trong phủ.

Động tác này có thể nói là không có chút sơ hở nào, vạn nhất thật sự có người nhảy ra ám sát thì cũng sẽ không đả thương được với tân nương.

Mọi người rất là cuồng nhiệt, Sở Ly qua lại ở trong đám người, ngăn chặn sáu cao thủ, che chở cho đội ngũ đón dâu tiến vào trước cửa lớn của phủ Quốc Công, một khi tiến vào cửa lớn, như vậy sẽ ngăn cách khỏi nguy hiểm.

Cuối cùng hắn cũng coi như có thể thở dài một hơi, triệt để yên tâm.

Hắn vừa mới bước vào cửa lớn của phủ Quốc Công thì Lâm Toàn đã lặng lẽ tới đây, thấp giọng nói:

- Sở tổng quản, có người của cấm cung đến!

Chân mày của Sở Ly cau lại, hỏi:

- Người của cấm cung sao?

- Là thị vệ cấm cung.

Lâm Toàn hạ thấp giọng nói:

- Còn mang theo rất nhiều ban thưởng, sợ rằng là do hoàng thượng ban xuống.

Sở Ly cau mày, chậm rãi gật đầu:

- Được, ta sẽ đi nghênh đón bọn họ.

Hắn sợ rằng đối phương không có ý tốt, chắc chắn hoàng thượng sẽ không hoan nghênh đối với việc hai phủ thông gia.

Lâm Toàn nói:

- Thị vệ cấm cung đã đến ngoài thành, Đại công tử đã vào phủ, ta nghĩ không nên quấy rầy Đại công tử thì tốt hơn.

Sở Ly nói:

- Hừm, ta sẽ đi đón thị vệ cấm cung trước, xem xét tình hình, nếu như cần chính thức nghênh đón thì sẽ lại phái người tới đây nói cho Đại công tử một tiếng... Đối phương đến thật là trùng hợp!

- Vâng.

Lâm Toàn thấp giọng đáp một câu, lặng lẽ lui về phía sau.

Sở Ly thì lại dẫn theo mấy tên hộ vệ, lặng lẽ đi theo đường nhỏ, thi triển khinh công nhanh chóng rời đi.

Trong thành huyên nháo vô cùng, không chỉ không giảm bớt mà trái lại còn càng nóng bỏng hơn nữa.

Khi Sở Ly đi tới ngoài cửa thành thì đã nhìn thấy ngoài thành có mấy thớt ngựa, có mấy thanh niên áo tím đang ngồi trên lưng ngựa.

Bọn họ tổng cộng có sáu người, vây quanh hai chiếc xe ngựa, đang đánh giá Sùng Minh thành, muốn vào thành.

- Chư vị là thị vệ cấm cung sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly tiến lên đón, ôm quyền một cái, cất giọng nói:

- Tại hạ Sở Ly, tổng quản phủ Quốc Công.

Kỵ sỹ đi đầu là một thanh niên tuấn mỹ, thân thể kiên cường, quả thực là mỹ nam tử khó gặp.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn mang theo nụ cười thành khẩn, nhảy xuống ngựa rồi ôm quyền nói:

- Sở tổng quản, tiểu nhân là Lâm Viễn Sơn, phụng lệnh của hoàng thượng chuyên tới để chúc mừng đại hôn của Tiêu tiểu công gia!

Chúng thị vệ cũng nhảy xuống ngựa, ôm quyền đáp lễ.

Sở Ly cười nói:

- Lâm phụng chiếu, Đại công tử không có cách nào phân thân nghênh đón từ xa cho nên dặn dò tại hạ nghênh đón mọi người thay người. Mong Lâm phụng chiếu đừng trách mới được!

Hắn đã nhìn ra chức vị của Lâm Viễn Sơn, trong thị vệ cấm cung cũng có chức quan, cấp bậc tương đương với bên ngoài vậy.

Lâm Viễn Sơn chính là phụng chiếu ngũ phẩm, ở trong cấm cung cấp bậc còn nghiêm ngặt hơn bên ngoài, bằng vào chừng ấy tuổi có địa vị đó đã là rất khó rồi, có thể nói là tiền đồ rộng mở.

- Ha ha, sao lại nói như vậy được chứ?

Lâm Viễn Sơn vung vung tay, cười híp mắt nói:

- Đại công tử vừa mới đón tân nương vào, chúng ta muốn Đại công tử bỏ tân nương tới đón tiếp, như vậy cũng không tránh khỏi quá không thức thời!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười ha hả rồi nói:

- Lâm phụng chiếu đại biểu cho hoàng thượng đến đây, sao có thể thất lễ được chứ, chúng ta vào phủ trước, sau đó ta sẽ mời Đại công tử tới kính chư vị mấy chén rượu, nào, xin mời!

- Được, vậy chúng ta sẽ không khách khí nữa.

Lâm Viễn Sơn cười nói.

Mọi người đi theo Sở Ly, tiến vào trong thành.

Nhìn Sùng Minh thành cực kỳ náo nhiệt, Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Xem ra quả nhiên hiền danh của Đại công tử vang xa, rất được bách tính ủng hộ!

Sở Ly cười nói:

- Mọi người tham gia náo nhiệt một chút mà thôi, hiếm khi lại có việc vui như vậy, lại còn nói là vì Đại công tử, đó là thiếp vàng lên trên mặt của Đại công tử rồi.

- Ha ha, Sở Đại tổng quản khiêm tốn rồi, hiền danh của Đại công tử chúng ta ở cấm cung cũng đã nghe thấy qua.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu cười nói:

- Có câu nói gọi là nghe danh không bằng gặp mặt, lúc này xem như chúng ta đã nhìn thấy uy vọng của Đại công tử ra sao.

Sở Ly nói:

- Ở trong phủ còn tốt, một khi ra khỏi Sùng Minh thành, người nhận ra

Đại công tử lại không nhiều, vừa nãy ta cũng trừ mấy tên thích khách, người yêu thích Đại công tử cũng nhiều. Người hận Đại công tử càng nhiều hơn, ài... đây cũng là số mệnh của phủ Quốc Công, là chuyện không có cách nào cả.

- Đúng vậy.

Lâm Viễn Sơn vội vàng gật đầu:

- Phủ Quốc Công lao tâm lao lực, thật là khổ cực.

Sở Ly cười nói:

- Lâm phụng chiếu có thể nghĩ được như vậy, ta muốn nói một tiếng cám ơn thay cho chúng hộ vệ của phủ Quốc Công.

- Ha ha, phủ Quốc Công khổ cực thế nào, mọi người đều hiểu mà.

Lâm Viễn Sơn cười nói.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Phủ Quốc Công khổ cực thế nào mọi người hiểu rõ, nhưng thường thường sẽ lựa chọn quên đi, chuyện quen thuộc sẽ trở thành tự nhiên, cảm thấy đây là chuyện của phủ Quốc Công, hộ vệ của phủ Quốc Công nên chết mới phải.

- Ài...

Lâm Viễn Sơn nói:

- Ai cũng được phụ mẫu nuôi nấng cả, làm sao lại có suy nghĩ như vậy cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Trong triều đình vẫn có một đám người phản đối phủ Quốc Công, cảm thấy phủ Quốc Công đuôi to khó vẫy, nên thủ tiêu.

Lâm Viễn Sơn gật đầu nói:

- Đúng vậy, đám gia hoả này không biết mối nguy hại của nhân vật võ lâm, cảm thấy thế lực của phủ Quốc Công quá mạnh, có điều đại đa số người đều hiểu rõ về phủ Quốc Công, biết nặng nhẹ.

Sở Ly than thở:

- Nhờ có hoàng thượng nhìn rõ mọi việc, thấy rõ vạn dặm.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Lâm Viễn Sơn hướng về phương hướng Thần Đô ôm quyền một cái:

- Hoàng thượng động một cái là vạn dặm, không ai có thể che dấu được!

Sở Ly biết Lâm Viễn Sơn này vừa là đến để tặng lễ, cũng là có ý dò hỏi. Phải đem việc lớn việc nhỏ nhìn thấy ở dọc đường báo cho hoàng thượng, cho nên đương nhiên không thể để cho hoàng thượng cảm thấy Sùng Minh thành vững chắc như thùng sắt, người người đều tung hô Đại công tử được.

Chờ tới khi bọn họ đi tới phủ Quốc Công thì ở bên ngoài phủ Quốc Công đã có một đám người đứng đó, Đại công tử Tiêu Thiết Ưng nhận được tin tức mà Sở Ly truyền tới cho nên đã mang theo mọi người chờ đợi ở bên ngoài.

Lâm Viễn Sơn vừa nhìn thấy khung cảnh này đã vội vã ôm quyền, cười sang sảng nói:

- Đại công tử, quá khách khí rồi, tiểu nhân phụng lệnh của hoàng thượng,

đến đây chúc mừng đại hôn của Đại công tử, hoàng thượng ban cho Đại công tử một chút quà mọn, xin cho tiểu nhân đọc qua một lần!

- Làm phiền Lâm phụng chiếu rồi!

Tiêu Thiết Ưng ôm quyền nói.

Lâm Viễn Sơn lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ trong tay áo, sau đó bắt đầu cao giọng đọc:

- Bát Bảo châu mười viên... Ngọc như ý một đôi... Thiên tàm ti sáu bộ...

Mọi người nghe thấy vậy không khỏi líu lưỡi, hoàng thượng vung tay xa hoa, không có thứ nào mà không phải là trân bảo.

Chờ sau khi Lâm Viễn Sơn đọc xong, hắn thu cuốn sổ, ngoắc ngoắc tay.

Hai chiếc xe ngựa chậm rãi tới gần, một thị vệ cấm cung lên trên xe, mở bốn cái rương lớn ra, tức thì để lộ ra những vật được hoàng thượng ban tặng.

Tiêu Thiết Ưng ôm quyền cười cười, Sở Ly dẫn người thu xe ngựa, sau đó đồng thời tiến vào trong phủ Quốc Công.

Mọi người vào trong phủ, Lâm Viễn Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, Sở Ly tiếp đón.

Sau đó chính là bái đường thành thân cực kỳ náo nhiệt, Sở Ly không tham gia trò vui theo mọi người mà tụ lại, nói chuyện với Lâm Viễn Sơn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Kết Giao

Sở Ly rót ra một chén rượu cho Lâm Viễn Sơn rồi hỏi:

- Lâm phụng chiếu không mang hộ vệ tới đây hay sao?

- Chỉ có mấy người bọn hắn mà thôi.

Lâm Viễn Sơn chỉ chỉ về phía mấy tên thị vệ đang ngồi ở cách đó không xa:

- Bọn họ đều là hộ vệ, có điều hoá trang thành thị vệ, tránh cho người ta chú ý, cũng may trong cảnh nội của phủ Quốc Công yên tĩnh, khiến cho ta kinh ngạc một trận.

Sở Ly cười nói:

- Vạn nhất những trân bảo này bị người ta cướp đoạt, như vậy quả thật là...

Lâm Viễn Sơn cười khổ nói:

- Dọc theo đường đi ta lo lắng sợ hãi, một khắc cũng không dám thả lỏng, ngay cả ngủ cũng không ngon được!

Sở Ly nói:

- Bọn họ biết trong lúc Đại công tử đại hôn không thể trêu chọc, cho nên mới đều trở nên thành thật, bằng không, quả thực rất khó nói hai xe trân bảo

này có thể bị cướp đi hay không!

- Vẫn là Đại công tử có cách trị, không ngờ lại yên tĩnh, hài hòa như vậy.

Lâm Viễn Sơn cười nói.

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Trận phong ba trước đó Lâm phụng chiếu cũng nghe nói qua rồi đó, phong ba vừa qua, cho nên mới có thể thành thật được như vậy, bình thường cũng không được an ổn như thế, vì vậy Lâm phụng chiếu nên cẩn thận thì hơn.

- Thì ra là như vậy.

Lâm Viễn Sơn gật gù.

Trong lúc mọi người náo nhiệt, Đại công tử kết thúc lễ nghi bái đường phiền phức, bắt đầu chúc rượu mọi người, bên trong đại sảnh càng ngày càng trở lên náo nhiệt.

Trong lúc đó Sở Ly bắt đầu tuần tra phủ Quốc Công một lần, để xem có hạng người giá áo túi cơm tự chuốc nhục nhã hay không.

Đi một vòng, hắn trở về bên cạnh bàn, tiếp tục nói chuyện cùng Lâm Viễn Sơn, mời rượu.

Hắn có thể nhìn thấy tâm tư của Lâm Viễn Sơn, cho nên có thể nói chuyện theo, hơn nữa lại có rượu ngon kích thích, cho dù lòng dạ của Lâm Viễn Sơn thâm trầm, làm việc cẩn thận thì cũng không thể không bỏ đi lòng đề phòng mà xưng huynh gọi đệ cùng Sở Ly.

Sau phồn hoa, phủ Quốc Công có vẻ khá là trống rỗng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly từ biệt đám người Tiêu Thi và Tiêu Thiết Ưng, rời khỏi phủ Quốc Công, đồng thời cùng Lâm Viễn Sơn trở về Thần Đô.

Phủ Quốc Công không thể tùy ý để những người này một mình trở về, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện thì bên này sẽ khó thoát khỏi quan hệ, cho nên để Sở Ly hộ tống là chuyện không thể tốt hơn được.

Lúc sáng sớm, đám người Sở Ly đã rời khỏi phủ Quốc Công, hướng về Thần Đô mà đi.

Bọn họ phóng ngựa chạy như bay, chỉ cần hai ngày là đã có thể đến được Thần Đô.

Sáng sớm bầu không khí trong lành hợp lòng người, tâm tình cũng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng không tên.

Sở Ly và Lâm Viễn Sơn sóng vai nhau mà đi.

- Sở huynh, kỳ thực căn bản không cần thiết phải hộ tống chúng ta như vậy.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Trong cảnh nội của phủ Quốc Công cực kì bình an, sẽ không có chuyện gì cả. Lại nói, hiện tại chúng ta cũng không còn trân bảo nữa, cho nên càng không thể gặp phải phiền phức được.

Bây giờ hai người xưng hô với nhau là huynh đệ, ngày hôm qua uống rượu tâm tình khiến cho Lâm Viễn Sơn đã coi Sở Ly là tri kỷ, cảm tình đột nhiên sâu sắc hơn trước đó rất nhiều.

Sở Ly lắc đầu một cái.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Tiêu huynh lo lắng cái gì vậy?

Sở Ly nói:

- Người trong võ lâm không sợ chết, bọn họ vì trả thù phủ Quốc Công mà thà rằng đồng quy vu tận cũng không từ nan. Trong lúc đại hôn ta đã bắt được mười mấy cao thủ, tất cả đều có một thân tu vi, nhưng lại không biết sống chết, muốn liều mình ám sát Đại công tử!

- Ài... huyết tính của những người trong võ lâm này quá là thừa thãi.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu than thở:

- Ta rất là khâm phục, đáng tiếc không thể dùng cho mình, nếu như là ra trận giết địch, quả thực là tốt biết bao, đúng không?

- Đúng thế.

Sở Ly gật đầu nói:

- Những người này cực kì cố chấp, ta rất kính nể, nhưng không có cách nào thuyết phục được bọn họ.

- Vậy Tiêu huynh định xử lý như thế nào?

- Phế bỏ võ công.

Vẻ mặt của Lâm Viễn Sơn có chút đành lòng:

- Kỳ thực phế bỏ võ công rất là nghiêm trọng, không võ công thì cũng coi như xong!

- Không phế võ công thì cũng chỉ có thể lấy tính mạng của bọn họ mà

thôi.

Sở Ly lộ ra bất đắc dĩ:

- Nhân vật như vậy quả thực ta không đành lòng giết, thế nhưng nếu không giết, bọn họ sẽ tạo thành lực phá hoại rất là kinh người, làm không cẩn thận sẽ khiến cho hộ vệ của phủ Quốc Công mất mạng.

- Như vậy cũng đúng.

Lâm Viễn Sơn gật đầu.

Sở Ly nói:

- Phế bỏ võ công cũng coi như là vạn sự đại cát, bọn họ muốn khôi phục thì có thể luyện từ từ, cho dù không luyện lại được như cũ thì ít nhất cũng có thể mạnh hơn cao thủ phổ thông.

- Tuổi của bọn họ đều không còn nhỏ, rất khó trở về đỉnh cao được nữa.

- Đúng rồi, Lâm huynh đệ ở trong cấm cung, kiến thức rộng rãi, có biết có biện pháp gì khiến cho võ công bị phế bỏ khôi phục lại hay không?

- Cái này sao...

Lâm Viễn Sơn suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái rồi nói:

- Dường như không có biện pháp gì cả, mọi người đều biết, cứu người thì rất dễ dàng, khôi phục võ công thì lại rất khó.

- Hoàng thượng có thể làm được không?

Sở Ly nói:

- Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần mà.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Cao thủ Thiên Thần cũng chỉ là cao thủ võ công, không phải là Thiên Thần thực sự.

Trong lòng Sở Ly mừng thầm, cười nói:

- Có người nói cao thủ Thiên Thần có thần thông khó mà tin nổi, có thể thấy rõ vạn vật, không chỗ nào có thể che giấu!

- Mọi người đều không hiểu cao thủ Thiên Thần, cho nên mới nghe sai đồn bậy như vậy.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Kỳ thực không được quỷ quái như vậy, bình thường ta vẫn ở bên cạnh hoàng thượng, không phát hiện ra hoàng thượng có điểm gì không giống cả.

- Như vậy nhất định uy thế của hoàng thượng sẽ rất kinh người, đúng không?

Sở Ly nói.

Lâm Viễn Sơn bật cười nói:

- Hoàng thượng cũng giống như những người luyện võ công khác, vô cùng ôn hoà, có điều mọi người đều không dám khinh thường người. Bình thường hoàng thượng rất là ấm áp, một khi phạm lỗi, như vậy người sẽ trở mặt vô tình.

- Gần vua như gần cọp mà.

Sở Ly cười nói.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu bật cười, nhưng không có nói ra lời nào bình phẩm.

Sở Ly nói:

- Ta rất tò mò đối với cao thủ Thiên Thần, đáng tiếc lại không có phúc phận ở bên cạnh hoàng thượng.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Kỳ thực theo ta thấy, hoàng thượng cũng giống như người bình thường, không giống cao thủ võ công.

- Cao thủ Thiên Thần đó.

Sở Ly nói.

Lâm Viễn Sơn nói:

- Những năm gần đây, dường như hoàng thượng vẫn không động tới võ, theo ta được biết, cao thủ Thiên Thần là người có thể được Thiên Thần phụ thể, cũng không phải là bản thân mình chính là Thiên Thần!

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Thiên Thần phụ thể sao?

Hắn có ý kết giao với Lâm Viễn Sơn, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là muốn thăm dò đến bí mật của cao thủ Thiên Thần, còn nữa, trong cấm cung có một người thân cận, như vậy cũng vô cùng có ích đối với tương lai của hắn.

Lâm Viễn Sơn này làm việc thật cẩn thận, cũng may là hắn dựa vào rượu

ngon, lại lợi dụng Đại Viên Kính Trí, trong hoàn cảnh thiên thời địa lợi nhân hòa thì mới khiến cho đối phương bỏ lòng đề phòng mới mình. Nếu như bỏ qua cơ hội này rất khó để kết giao với hắn.

Càng quan trọng hơn chính là, tâm tính của Lâm Viễn Sơn này đủ tốt, cũng không phải là hạng người lương bạc, có thể tin tưởng, có thể hợp tác được.

Lâm Viễn Sơn nói:

- Nếu như bốn Đại tông phái đều có loại bí thuật này, kỳ thực chính là cao thủ giả Thiên Thần cảnh, một khi thi triển ra Thiên Thần phụ thể, là Thiên Thần khống chế bọn họ, sau đó sẽ tạo thành tổn hại đối với thân thể. Mà đa số loại bí thuật này đều sẽ mang tới phản phệ cực mạnh, một đời không thi triển được mấy lần... Mà cao thủ Thiên Thần thì lại có thể khống chế Thiên Thần, hơn nữa sau khi Thiên Thần phụ thể lại không có hậu hoạn gì cả.

- Đây chính là cao thủ Thiên Thần hay sao?

Sở Ly kinh ngạc.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Như vậy còn chưa đủ sao? Một khi Thiên Thần phụ thể, không người nào có thể địch lại được, hơn nữa một ít Thiên Thần thần thông cũng có thể thi triển ra, một người địch một quốc gia, đây chính là cao thủ Thiên Thần!

Hắn nói xong vẻ mặt rất là say mê ngóng trông.

Sở Ly cười nói:

- Lâm huynh đệ cũng muốn trở thành cao thủ Thiên Thần sao?

- Ta thì lại không thể.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Cao thủ Thiên Thần không phải là cảnh giới mà người nào cũng có thể đạt đến được, Sở huynh, ngươi hiếu kỳ như vậy là cũng muốn trở thành cao thủ Thiên Thần sao?

- Đúng vậy.

Sở Ly thản nhiên thừa nhận.

Hắn biết muốn ở cùng với Lâm Viễn Sơn, thẳng thắn là tốt nhất, Lâm Viễn Sơn rất hận người lừa dối hắn.

Lâm Viễn Sơn cau mày nói:

- Khó… Khó!

Sở Ly cười nói:

- Lâm huynh đệ biết có biện pháp gì hay không?

- Tu luyện võ học trấn phái của bốn Đại tông phái là có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần.

Lâm Viễn Sơn trầm ngâm nói:

- Có điều chuyện này càng ngày càng khó... Ngoài ra, dường như cũng không có biện pháp gì khác nữa cả.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Phải Nắm Bắt

Lâm Viễn Sơn nói như vậy, Sở Ly ghi nhớ thật kỹ.

Chỉ là thu hoạch lần này của hắn khá là to lớn, đặc biệt là dáng vẻ của hoàng thượng lúc bình thường mà Lâm Viễn Sơn nói.

Cảm giác như là một người không có võ công, đây là một loại trạng thái kỳ dị.

Các cao thủ võ lâm khác không làm được, hắn lại có thể làm được.

Bình thường nội lực phát tán ra ngoài, chỉ để một tia ở lại trong đan điền, ý nghĩ khẽ động là linh khí từ bốn phương tám hướng tràn vào, hóa thành nội lực mãnh liệt, đây chính là lấy thiên địa hư không làm đan điền của bản thân.

Hoàng thượng có thể làm được như vậy, thế nhưng rất có thể con đường sẽ không giống mình, bình thường không cần nội lực, hơi suy nghĩ là có thể được Thiên Thần phụ thể, trong nháy mắt đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất.

Nói như thế, phụ thể Thiên Thần này đối với hoàng thượng cũng là một loại gánh nặng, không thể luôn duy trì được.

Trạng thái Thiên Thần phụ thể, hắn đều nhìn thấy ở trên người đệ tử Đại Lôi Âm tự và Kim Cương tự, rất là đáng sợ.

Thiên Ma công của hắn đạt đến tầng bốn, Thiên Ma khí rơi vào trong trái tim, kỳ thực cũng đạt đến trạng thái tương tự, thực lực gấp mấy lần bình

thường, người khác là Thiên Thần phụ thể, nhưng mình là Thiên Ma phụ thể.

Hắn đã mơ hồ suy đoán ra được một chút bí quyết.

Những võ học có thể để Thiên Thần phụ thể và Thiên Ma phụ thể rất có khả năng đều là võ học cảnh giới Thiên Thần, chỉ cần tu luyện tới cực hạn thì sẽ có thể đạt đến cảnh giới Thiên Thần.

Kim cương xá lợi thuật là lợi dụng xá lợi, tu luyện tới trình độ nhất định thì bản thân cũng có thể kết thành xá lợi, trực tiếp lấy xá lợi triệu hoán ra Phật Đà phụ thể, uy lực vô cùng, cũng chính là cảnh giới Thiên Thần.

Như vậy Thiên Ma công của hắn thì sao?

Hắn không biết cực hạn của Thiên Ma công ở đâu, bây giờ mình được Thiên Ma phụ thể không phải là không có hậu hoạn, có điều thời gian kéo dài không thể quá lâu, sau khi dùng rất là đói bụng, cần ăn uống rất nhiều.

Lại luyện tiếp thì sẽ có uy lực gì? Có lẽ cũng sẽ tới gần cao thủ Thiên Thần.

Những suy nghĩ này vòng tới vòng lui trong đầu hắn, rốt cuộc hắn đã có nhận thức mơ hồ về cao thủ Thiên Thần, không giống như thầy bói xem voi nữa.

Bọn họ đi từ buổi sáng đến tối, lúc chạng vạng tìm một cái miếu rách nát, cửa sổ cũng biến mất, thế nhưng so với nghỉ ngơi ở dã ngoại còn tốt hơn nhiều.

Nhóm lên một đống lửa ở giữa miếu, các bọn hộ vệ ngồi vây quanh lửa, nói chuyện phiếm giết thời gian.

- Sở Đại tổng quản, ngươi luyện võ công gì, sao lại có tiến bộ nhanh như

vậy chứ?

Có một hộ vệ cấm cung hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Bích Hải Vô Lượng Công.

- Bích Hải Vô Lượng Công...

Mọi người suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, không có ấn tượng gì cả.

Các hộ vệ cấm cung như bọn họ từ nhỏ đã lớn lên ở trong cấm cung, tu luyện tâm pháp cũng là hàng đầu, chưa từng nghe tới Bích Hải Vô Lượng Công.

Bích Hải Vô Lượng Công ở trong phủ Quốc Công, thậm chí ở trong võ lâm cũng được coi là võ học hàng đầu, nhưng ở trong cấm cung thì lại rất tầm thường, các hộ vệ cấm cung sẽ không luyện cái này, cho nên người biết cũng cực ít.

- Dường như ta đã nghe nói qua về nó.

Một hộ vệ cấm cung cười nói:

- Lúc trước khi lựa chọn võ học, dường như ta đã thấy qua môn tâm pháp này.

- Như vậy xem ra cũng không phải là quá kém.

Bên cạnh hắn có người cười nói.

Sở Ly cười nói:

- Thứ thích hợp với bản thân mới là công pháp tốt nhất, Bích Hải Vô Lượng Công rất là thích hợp với ta, sau đó ta cũng luyện một chút luyện thể thuật, Bạch Hổ luyện dương đồ, được xem như là hỗ trợ lẫn nhau cùng với Bích Hải Vô Lượng Công.

- Bích Hải Vô Lượng Công...

Lâm Viễn Sơn nói:

- Ta biết môn tâm pháp này, nội lực chồng chất, có đúng không?

Sở Ly gật gù.

- Không trách Sở huynh lại lợi hại như vậy.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Nếu như dùng Bích Hải Vô Lượng Công, lại luyện thêm Bạch Hổ luyện dương đồ, nếu không cũng sẽ không chịu nổi được sự bá đạo của nó.

Sở Ly cười nói:

- Kiến thức của Lâm huynh đệ thật là rộng rãi.

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Không biết Sở huynh có thể chồng chất lên mấy lần?

- Năm lần.

Sở Ly nói:

- Sáu lần thì có chút vất vả, sau khi dùng qua sẽ bị thương.

- Không trách được...

Lâm Viễn Sơn không ngừng than thở.

Sở Ly bỗng nhiên cau mày nhìn về phía ngoài miếu.

Lâm Viễn Sơn vội vã nhìn sang, không phát hiện ra có gì dị dạng cả.

Sở Ly nói:

- Có cao thủ tới đây, mọi người nên cẩn thận!

Hắn vừa dứt lời, hai bóng đen đã bắn vào trong miếu, đánh tới chỗ của Lâm Viễn Sơn.

Sở Ly che người ở trước mặt của Lâm Viễn Sơn, song quyền phân biệt đánh ra.

- Ầm! Ầm!

Hai tiếng trầm thấp vang lên, thế công của hai bóng đen bị ngăn cản, thân thể lộ ra.

Bọn họ một cao một thấp, tướng mạo rất bình thường, đứng ở trong đám người không ai sẽ chú ý tới bọn họ. Thế nhưng hai mắt bắn ra tinh mang về bốn phía, nhìn chằm chằm vào Lâm Viễn Sơn phía sau lưng của Sở Ly, dường như có mối thù hận khắc cốt ghi tâm, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào lên.

Lâm Viễn Sơn cau mày nhìn bọn họ.

Sở Ly nói:

- Lâm huynh có nhận ra bọn họ không?

- Chưa từng thấy.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Ta không ra cấm cung, cũng không có kẻ thù gì cả.

Hai người lần nữa nhào lên.

Tám hộ vệ cấm cung chung quanh đã kịp phản ứng lại, che ở trước người của Sở Ly và Lâm Viễn Sơn, đánh về phía hai người mặc áo đen này. Trong tám hộ vệ cấm cung này có một cao thủ Thiên Ngoại thiên, còn lại đều là Tiên Thiên.

Kình phong phân tán, Sở Ly và Lâm Viễn Sơn lùi về phía sau vài bước, nhìn tám người vây công hai người.

Hai người này có thân pháp rất nhanh, tu vi thâm hậu, trong vòng vây công của tám người vẫn rất thành thạo điêu luyện, còn chiếm thế thượng phong.

- Cao thủ Thiên Ngoại thiên?

Lâm Viễn Sơn nhíu mày nói.

Hắn càng thấy khó có thể tin:

- Ta không trêu vào cao thủ Thiên Ngoại thiên bao giờ.

Nếu là ở Thần Đô, nhìn thấy cao thủ Thiên Ngoại thiên thì cũng không có gì phải ngạc nhiên cả. Đặc biệt là Vương phủ hoặc là cấm cung, ở vùng hoang dã như vậy nhìn thấy cao thủ Thiên Ngoại thiên thì lại rất khác thường, có thể điều động cao thủ Thiên Ngoại thiên, rất có thể không phải là người bình thường.

- Các ngươi là người phương nào?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm giọng hỏi.

Hai người bĩu môi, ra vẻ trào phúng.

Không phải Sở Ly là người thông minh tuyệt đỉnh sao, sao lại hỏi câu hỏi đần độn như vậy chứ, ai ngu ngốc mà đi trả lời hắn nha?

Sở Ly lại nói:

- Các ngươi muốn như thế nào?

Hai người nở nụ cười gằn.

Sở Ly lắc đầu một cái, nhìn về phía Lâm Viễn Sơn:

- Lâm huynh đệ, là vì ngươi mà tới.

- Ta không đắc tội với người nào mà?

Lâm Viễn Sơn có chút không rõ.

Sở Ly nói:

- Bọn hắn tới đây là vì thân phận của ngươi, bọn họ muốn biết bí ẩn của cấm cung.

- Vậy bọn họ là ai?

Lâm Viễn Sơn cau mày.

Sở Ly cười cợt:

- Muốn biết bí ẩn của cấm cung, không ngoài những người kia, có lẽ là Quang Minh Thánh giáo?

http://tieulun.hopto.org

Hai người áo đen đang động thủ biến sắc, lúc này bọn họ mới biết Sở Ly danh bất hư truyền.

- Hừ!

Trong lòng bọn họ lập tức nổi lên sát ý, thân thể đột nhiên biến hóa, trên người tỏa ra khí thế giống như núi như biển, chẳng khác nào đổi thành hai người khác, từ thỏ hóa thành mãnh hổ.

Sở Ly cười ha hả, nắm Lâm Viễn Sơn rồi lóe lên chạy ra ngoài miếu.

Hai người ngẩn ra, đuổi theo.

Đối với những hộ vệ cấm cung này, bọn họ không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, không hề có chút giá trị nào cả, chỉ có Lâm Viễn Sơn bị mang đi kia mới là người mà bọn họ muốn.

Các hộ vệ cấm cung theo sát ở phía sau, trong thời gian ngắn đã biến mất không còn thấy cái bóng của hai người đâu nữa.

Sở Ly mang theo Lâm Viễn Sơn nhanh chóng rời đi, phía sau có hai người mặc áo đen dần dần áp sát.

Lâm Viễn Sơn nói:

- Sở huynh, ngươi đi trước đi.

Sở Ly bật cười nói:

- Lâm huynh đệ, ngươi nghĩ nhiều rồi!

Hắn dứt lời đột nhiên tăng tốc, lần nữa kéo dài khoảng cách với hai người mặc áo đen.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Viễn Sơn nói:

- Bọn họ quá lợi hại, sợ rằng Sở huynh không phải là đối thủ của bọn họ.

- Bọn chúng không đuổi kịp chúng ta được đâu.

Sở Ly cười nói:

- Đám người Quang Minh thánh giáo này đúng là thú vị, muốn thăm dò bí ẩn cấm cung, chẳng lẽ muốn Hoàng Thượng sao?

- Đây là chuyện không thể nào.

Lâm Viễn Sơn lắc đầu:

- Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần, bọn họ tới cửa sẽ là tự tìm đường chết.

- Như vậy thì chuyện này cũng quá là kỳ quái.

Sở Ly nói.

Hai người như một vệt khói lượn lờ rời đi, nhìn như rất chậm, thế nhưng hai người mặc áo đen liều mạng thúc giục khinh công, dần dần thu hẹp lại khoảng cách giữa song phương.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Thăm Viếng

Lâm Viễn Sơn sợ hết hồn.

Sở Ly cười nói:

- Không đuổi kịp được đâu.

Lâm Viễn Sơn nhìn hai người mặc áo đen càng ngày càng gần, trong lòng âm thầm lo lắng.

Sở Ly nói:

- Ta rất hiếu kì, rốt cuộc bọn họ tìm Lâm huynh đệ ngươi để làm cái gì.

- Bí ẩn của cấm cung...

Lâm Viễn Sơn cau mày nói:

- Trong cấm cung có bí ẩn gì cơ chứ?

- Tất có mưu đồ.

Sở Ly nói:

- Đáng tiếc bọn họ chỉ bắt người, cũng không biết nguyên nhân ra sao.

Hắn vẫn hoài nghi vì sao Quang Minh Thánh giáo lại đi tới Thần Đô, không giống như là chuyên môn tới để ám sát, bây giờ nhìn lại mục tiêu là ở cấm cung.

- Bọn họ thực sự là người của Quang Minh Thánh giáo sao?

Lâm Viễn Sơn nói:

- Quang Minh Thánh giáo không nên tiến vào Đại Quý mới đúng chứ?

- Hiện tại thứ Quang Minh Thánh giáo theo đã không giống trước đó nữa.

Sở Ly nói:

- Có lẽ là đã đổi giáo chủ, lại nói hiện giờ chính là thời buổi rối loạn, không bằng, chúng ta về Thần Đô trước đi.

- Những hộ vệ kia thì sao?

- Đưa tin cho bọn họ là được rồi.

- Như vậy là tốt nhất.

Lâm Viễn Sơn nói.

Nếu như hắn đã là người mà Quang Minh Thánh giáo muốn, như vậy chính là nguyên nhân phiền phức, hắn đi trước thì mới có lợi đối với những hộ vệ cấm cung còn lại.

Tốc độ của Sở Ly tăng nhanh lên thêm một tia, khoảng cách vốn đã được rút ngắn lại một lần nữa kéo dãn ra.

Sắc mặt của hai người mặc áo đen âm trầm, hai mắt lóe lên vẻ phẫn nộ.

Bọn họ đã hiểu rõ, Sở Ly đang trêu đùa mình, mang theo Lâm Viễn Sơn mà còn nhanh hơn hai người, chỉ là lại không một hơi đào tẩu, nhất định còn muốn trêu đùa hai người mình một phen, thật là đáng ghét tới cực điểm!

http://tieulun.hopto.org

Bọn họ đã thúc giục bí thuật mà còn không đuổi kịp Sở Ly, như vậy lần này khỏi cần hi vọng gì nữa.

Nghĩ tới đây, bọn họ đột nhiên xoay người trở về.

Sở Ly lắc đầu thở dài một cái:

- Đều không ngốc!

Lâm Viễn Sơn nói:

- Bọn họ phải đi về đối phó những hộ vệ kia?

Sở Ly gật gật đầu nói:

- Bọn hắn làm vậy là một lòng tìm chết, chúng ta chỉ có thể tác thành cho bọn hắn mà thôi!

Hắn dứt lời lập tức tăng tốc, đảo mắt đã đuổi theo hai người mặc áo đen kia, tay phải lóe lên.

- Xì!

Một tia điện xẹt qua.

Người mặc áo đen cao gầy đột nhiên tránh ra, miễn cưỡng tránh ra khỏi một đao này, chỉ là một đao khác của Sở Ly đã lại đến.

Người mặc áo đen cao gầy tiếp tục mạnh mẽ né tránh.

Sở Ly rút ngắn khoảng cách, lần nữa hất tay đánh ra một tia điện mang.

Người mặc áo đen cao gầy đột nhiên cúi đầu, gần như nằm sát xuống đất, miễn cưỡng tránh được một đao này.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu một cái, đuổi theo càng gần hơn, chỉ có mười bước mà thôi.

Hắn lại vung tay lên một cái, một đạo điện quang xuất hiện ở trên không trung.

- Sưu!

Phi đao như cắt không khí mà bắn tới, tốc độ càng nhanh hơn một phần.

Một người mặc áo đen thấp bé khác phát hiện ra chuyện không ổn, báo động mới vừa xuất hiện thì phản ứng của hắn đã không kịp nữa, phi đao bắn thủng ngực hắn, mang theo một chùm máu tươi bắn vào bên trong cây thông phía sau hắn.

- Lão Tỉnh!

Người mặc áo đen cao gầy hét lớn một tiếng.

Phi đao của Sở Ly lại đến.

Ánh mắt của người mặc áo đen cao gầy lấp lánh, thân thể đột nhiên co rụt lại, chiều cao trở nên giống như đồng bạn, loáng một cái đã xuất hiện ở trước người của Sở Ly, nắm đấm đã đến trước ngực hắn, nhanh đến mức vượt qua năng lực nắm giữ của ánh mắt.

Bàn tay phải của Sở Ly che ở trước ngực.

- Ầm!

Hắn và Lâm Viễn Sơn bay ra phía sau mười mấy thước.

- Ầm!

Người mặc áo đen theo sát không dừng, một quyền rồi lại một quyền,

đánh cho Sở Ly không có lực để phản kích, chỉ có thể chống đỡ lại mà thôi.

Lâm Viễn Sơn kinh hãi không thôi đối với một quyền gần trong gang tấc này, hắn không thấy rõ động tác của người mặc áo đen, chỉ cảm thấy thân như đang ở trong sóng to gió lớn, như một cái thuyền nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bị đánh đổ, nhấn chìm, mất mạng.

Một hơi đánh ra hai mươi mấy quyền, người mặc áo đen bức Sở Ly và Lâm Viễn Sơn ra phía ngoài chừng hơn một trăm thước.

Sở Ly hiểu rõ tâm tư của hắn, chờ sau khi đối phương đánh ra một quyền kế tiếp thì bỗng nhiên lóe lên biến mất ở trước mặt của người mặc áo đen, xuất hiện ở phía sau một người khác đang chữa thương, lại ấn xuống một chưởng.

- Ầm!

Người mặc áo đen đã trúng phi đao tức thì bay lên, miệng phun ra một ngụm máu.

Sở Ly cười ha hả, mang theo Lâm Viễn Sơn nhẹ nhàng rời đi.

Lâm Viễn Sơn nhìn thấy người mặc áo đen kia không đuổi theo, thở một hơi dài nhẹ nhõm nói:

- Cuối cùng cũng coi như thoát khỏi bọn họ... không phải bọn họ không sợ chết hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Người không giống nhau, người ta không sợ chết, nhưng không có nghĩa là người ta muốn chui đầu vào rọ chết.

- Được rồi, cái này rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Viễn Sơn cười nói:

- Chỉ cần không muốn chết là tốt rồi.

Hai người nhanh chóng rời đi, tốc độ như điện, mất một lúc đã đón đầu các hộ vệ cấm cung.

Sau đó bọn họ quyết định không nghỉ ngơi mà nhân màn đêm chạy đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, lúc này mới chỉ có hai tên này xuất hiện, nếu như lại có thêm hai người khác, như vậy bọn họ sẽ thật sự mất mạng.

Lúc chạng vạng ngày thứ hai, mọi người mang theo vẻ khốn đốn rốt cục đã đến được Thần Đô.

Ở ngoài Thần Đô thành, Sở Ly cáo từ với bọn họ, hiện tại hắn còn chưa hoàn hồn, muốn ở trong phủ Quốc Công ngây ngốc một đoạn thời gian.

- Sở huynh, có chuyện gì thì ngươi có thể phái người đưa tin tiến cung cho ta.

Lâm Viễn Sơn có chút lưu luyến không rời nói:

- Nếu như có khó khăn mà ta có thể giúp được thì nhất định ta sẽ trợ giúp.

Sở Ly cười nói:

- Được, có việc gì thì nhất định ta sẽ mời Lâm huynh đệ ngươi hỗ trợ.

- Đừng có khách khí với ta.

Lâm Viễn Sơn nói:

- Nếu không ta sẽ không cao hứng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly có ân cứu mạng với hắn, lần này nếu không phải có đối phương hộ tống, cái mạng nhỏ của mình sẽ thật sự không còn, đám gia hoả hộ vệ cấm cung này không dựa dẫm được, bởi vì bản thân của bọn họ khó còn bảo toàn.

Huống chi tính nết của Sở Ly và hắn hợp nhau, có thể nói là tri kỷ.

Sở Ly nói:

- Được rồi, ta sẽ không khách khí. Có điều Lâm huynh, ngươi có việc gì thì cũng có thể đưa tin cho ta, hoặc là Bí vệ phủ, hoặc là An vương phủ, ta đều ở một chỗ, có lẽ sẽ ngây ngốc ở phủ Quốc Công mười mấy ngày rồi mới trở về đó.

- Nhất định, nhất định rồi. Nếu như có việc ta sẽ làm phiền Sở huynh ngươi.

Lâm Viễn Sơn cười nói.

Sở Ly nói:

- Bình thường Lâm huynh đệ có thể xuất cung được không?

Lâm Viễn Sơn lắc đầu nói:

- Không thể ra khỏi cung.

- Như vậy thực sự đáng tiếc, lần sau xuất cung, chúng ta gặp mặt lại vậy.

Sở Ly cười nói:

- Khi đó sẽ uống cho đã một phen!

- Được!

http://tieulun.hopto.org

Lâm Viễn Sơn cười nói.

Sở Ly ôm quyền một cái, xoay người rời đi, tuấn mã thì nhờ Lâm Viễn Sơn đưa đến An vương phủ, hắn thì trực tiếp thúc giục khinh công trở về bên kia.

Hắn tiến vào rừng cây, sau một khắc đã xuất hiện ở trong Ngọc Thi đảo của phủ Quốc Công.

Ánh trời chiều chiếu đỏ tiểu đình, Tiêu Thi đang đánh đàn ở bên trong tiểu đình, hắn vừa xuất hiện, tiếng đàn đã im bặt đi.

Nàng mặc một bộ y phục màu trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ như ngọc trắng, hỏi:

- Chúng ta đi Kim Cương tự xem một chút đi.

Sở Ly nhíu nhíu mày, hỏi:

- Muốn tìm Hư An sao?

- Đúng vậy.

Tiêu Thi nhẹ nhàng gật đầu:

- Cũng không biết tiểu tử kia thế nào rồi.

- Đi thôi.

Sở Ly nói.

Hai người lập loè mấy lần, sau đó đã xuất hiện ở ngoài Kim Cương tự.

Ánh trời chiều nhuộm Kim Cương tự lụn bại tang thương thành màu vàng.

http://tieulun.hopto.org

Ở dưới Đại Viên Kính Trí của Sở Ly quan chiếu, kim quang của Phật tháp bao phủ Kim Cương tự, khiến cho hắn không có cách nào dò xét được vào trong đó.

Kim quang này người ngoài không nhìn thấy, thứ mà bọn họ nhìn qua chỉ là một ngôi chùa chiền rách nát mà thôi.

Hắn tiến lên gõ gõ cửa.

Sau một hồi lâu, một tiếng cạch vang lên, một hòa thượng già nua kéo cửa ra, sau khi nhìn thấy là hai người, lại thở dài một tiếng:

- Hai vị thí chủ lại trở về rồi sao?

Sở Ly cười nói:

- Tôn giả, chúng ta muốn gặp Hư An một chút.

- Chờ chút.

Lão tăng đóng cửa lại.

Hiển nhiên hắn không có ý tứ để hai người tiến vào tự.

Tiêu Thi mạnh mẽ lườm nguýt hắn một cái, nói:

- Trở mặt không quen biết, đám xú hòa thượng này không có một ai là đồ tốt cả!

Sở Ly cười nói:

- Phật gia chú ý nhân duyên, duyên phận đã hết thì sẽ không cho vào tự, không nói ân tình.

Lại qua một hồi lâu sau, lão tăng chậm rãi đi ra:

- Hư An đang bế quan luyện công, không thể tiếp khách.

Sở Ly cau mày:

- Hư An bắt đầu luyện công rồi sao?

- Đúng vậy, đã bắt đầu tu luyện.

Lão tăng chậm rãi nói:

- Đứa nhỏ này phật duyên thâm hậu, chắc chắn sẽ thành Phật, hiện tại không thích hợp làm nhiễu loạn phàm tâm của nó.

Tiêu Thi vội hỏi:

- Không thể gặp mặt một chút sao?

Lão tăng lắc đầu một cái.

Tiêu Thi đưa túi y phục trên tay tới rồi nói:

- Vậy làm phiền Tôn giả đưa cái này cho Hư An dùm ta.

- A di đà phật...

Lão tăng tiếp nhận bao y phục, xoay người chậm rãi vào cửa, sau đó đóng cửa tự lại.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Cứu Hạc

Trở lại Ngọc Thi đảo, Sở Ly nhìn thấy Tiêu Thi rầu rĩ không vui, cười nói:

- Không bằng, chúng ta đi Thập Vạn Đại Sơn nhìn một chút được không?

Đi Thập Vạn Đại Sơn giải sầu, chuyện này đối với Tiêu Thi là thứ có hiệu quả nhất, hắn thì lại rất khó chịu, sau khi đi một chuyến, cho dù bị đuổi giết đến chật vật trốn trở về, thế nhưng tâm tình của Tiêu Thi cũng tốt đẹp hơn trước đó khá nhiều.

- Thập Vạn Đại Sơn sao?

Tiêu Thi ra vẻ chần chờ hỏi:

- Không sợ bị linh hạc truy sát hay sao?

Sở Ly không vạch trần nàng mà cười nói:

- Lúc này có lẽ trứng hạc cũng đã ấp ra được rồi đó.

- Được rồi, đi xem xem!

Tiêu Thi ra vẻ không tình nguyện gật đầu.

Hai người lập lòe mấy lần đã xuất hiện ở trên ngọn núi có linh hạc trong Thập Vạn Đại Sơn.

Sở Ly vừa xuất hiện thì cả người đã căng thẳng, chuẩn bị thoát đi.

Hai con Bạch Hạc kia quá lợi hại, mình vừa xuất hiện chúng nó đã cảm giác được, truy sát tới như thiểm điện, mình không hề có chút sức chống đỡ nào cả, chỉ có thể đào tẩu mà thôi.

Lần này, hắn đang chuẩn bị đọ sức một trận với hai con linh hạc, xem Thiên Ma công của mình có thể đỡ được linh hạc hay không.

Đại Viên Kính Trí của Sở Ly bao phủ bốn phía, trong lúc kinh ngạc đánh giá bốn phía thì hai đầu linh hạc đã sớm truy sát tới.

Hai quả trứng đã biến mất, thay vào đó chính là hai con hạc nhỏ, lớn chừng con gà con vậy, một con đứng dưới tán cây, tinh thần dâng trào, linh khí phân tán, khí thế trên người rất là kinh người, không an phận mổ lên trên mặt đất.

Một con khác thì lại nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lu mờ ảm đạm, sinh cơ của nó đã hầu như đoạn tuyệt, hấp hối, rất là suy yếu.

Sở Ly cau mày.

Hắn vẫn cho là linh hạc lọt vào mắt xanh của thiên địa, thể chất mạnh mẽ, trời sinh đã hơn xa nhân loại, không nghĩ tới con hạc nhỏ này sinh ra vốn đã kém cỏi, đã sắp không còn sống được nữa.

Sở Ly lắc đầu một cái, có chút thương tiếc.

Hai con linh hạc nhìn chằm chằm vào con hạc nhỏ đang hấp hối kia, Sở Ly có thể cảm nhận được chúng nó thống khổ và đau thương, tuyệt vọng và bất lực.

Trí lực của linh hạc cao hơn so với nhân loại, không thể so sánh như là

cầm thú được.

Một con linh hạc đột nhiên phóng lên trên trời, hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng biến mất ở phía chân trời.

- Sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy chứ?

Tiêu Thi hạ thấp giọng hỏi.

Sở Ly lắc đầu thở dài:

- Một con hạc nhỏ sắp chết.

- Sắp chết sao?

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Có thiên địch hay sao?

Sở Ly nói:

- Sinh ra vốn đã kém cỏi rồi.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Linh thú cũng giống như người vậy, sau khi sinh ra sẽ chết rất nhiều, đáng tiếc.

Sở Ly than thở:

- Thực sự rất đáng tiếc.

Hắn có thể cứu con hạc nhỏ này, cho dù linh hạc ngăn cản, hắn chỉ cần thi triển Thần túc thông, trong nháy mắt đến trước mặt con hạc nhỏ, đoạt nó rồi chạy là được.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng như vậy sẽ làm cho hai con linh hạc tức giận, dưới cơn nóng giận chúng nó sẽ ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn truy sát mình, như vậy tội lỗi của mình sẽ lớn hơn, không biết sẽ có bao nhiêu người bị mất mạng.

Một con linh hạc còn lại dùng cái miệng dài nhẹ nhàng đụng vào con hạc nhỏ, hạc nhỏ nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ có cái bụng là nhẹ nhàng phập phồng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào linh hạc, tuy rằng nó vừa ra đời không bao lâu, thế nhưng hai mắt lại tràn ngập linh khí, dường như hiểu được sinh tử, lưu luyến thế gian và phụ mẫu của nó.

Một con hạc nhỏ khác ở bên cạnh kêu khẽ, thỉnh thoảng sẽ chạm vào con hạc nhỏ không nhúc nhích kia.

Tiêu Thi thấp giọng hỏi:

- Thế nào rồi?

Sở Ly lắc đầu:

- Sợ là không cứu sống được.

- Ngươi không có cách nào sao?

- Chúng nó sẽ không để cho ta chạm vào!

Sở Ly lắc đầu than thở:

- Sống chết có số, xem vận mệnh của nó đi.

- Ngươi có thể nhịn được sao?

Tiêu Thi lườm hắn một cái.

Sở Ly cười khổ.

Bất kể ra sao thì hắn cũng phải cứu một lần, nhưng cần chờ thời cơ, thời cơ không đúng thì sẽ làm xấu đi mọi chuyện.

Sau nửa canh giờ, trong một tiếng kêu khẽ, một con linh hạc khác từ trên không rơi xuống, lảo đảo một chút, thiếu chút nữa đã ngã chổng vó.

Lông chim của nó ngổn ngang, dính vết máu, tinh thần ảm đạm, hiển nhiên đã bị thương rất nặng, sinh cơ như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ tắt đi.

Trong cái miệng dài của nó ngậm một khối thịt đen kịt, to bằng nắm tay, đưa đến trước mặt hạc nhỏ kia.

Con hạc nhỏ vất vả nhấc cái miệng dài lên, thế nhưng lại không có sức lực ăn khối thịt này.

Linh hạc kêu khẽ, dường như đang giục nó ăn nhanh đi.

Con hạc nhỏ cố gắng há miệng, nhưng thực sự không có lực để mở miệng ăn khối thịt này.

Hai con linh hạc đều kêu khẽ, cực kỳ khẩn thiết.

Một con hạc nhỏ khác thì lại hiếu kỳ đến gần, mở miệng muốn ăn, thế nhưng lại bị một con linh hạc khác ngăn cản, gấp đến độ làm nó thét lên.

Con hạc nhỏ nằm trên mặt đất cố gắng mở miệng, cuối cùng lại cụt hứng hạ xuống, khí tức càng yếu hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ tuyệt khí mà chết.

Linh hạc bị thương mổ một khối thịt nhỏ, đưa đến bên cạnh mỏ của con hạc nhỏ kia.

Con hạc nhỏ kia đã không có lực để há miệng được nữa, ánh mắt sáng

ngời liên tục nhìn chằm chằm vào hai con linh hạc, cái bụng hơi phập phồng, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Hai con linh hạc đau thương, thứ này Sở Ly có thể cảm giác được rất rõ ràng.

Hắn bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện ở bên ngoài hai con linh hạc chừng hai trăm thước.

Hai con linh hạc quay đầu nhìn bọn họ một chút, không để ý đến, toàn bộ tinh thần chìm đắm ở trên người con hạc nhỏ kia.

Khô vinh kinh được thúc giục, Sở Ly chia linh khí chung quanh làm hai cỗ, một cỗ đưa đến trên người linh hạc bị thương rất nặng, một cỗ khác đưa tới con hạc nhỏ, khôi phục sinh cơ của nó.

Linh hạc bỗng cảm thấy phấn chấn, quay đầu nhìn về phía Sở Ly.

Nó thông minh hơn người, lập tức biết là Sở Ly gây ra chuyện này.

Nó cảm giác được thương thế của mình đang chậm rãi khôi phục, tình thế đột nhiên chuyển biến tốt, bóng tối của cái chết đang chậm rãi phai nhạt đi.

Thần thái trong ánh mắt của con hạc nhỏ càng ngày càng vượng, chậm rãi khôi phục một ít khí lực, mở cái miệng dài ra, nuốt khối thịt kia xuống.

Một con linh hạc khác bất mãn kêu khẽ.

Linh hạc bị thương cũng kêu khẽ một tiếng, một con linh hạc khác quay đầu nhìn về phía Sở Ly và Tiêu Thi.

Linh khí từ bốn phương tám hướng tinh khiết mà dồi dào, không kém khí tức của Thiên Linh thụ, có hiệu quả rất tốt.

Chỉ trong thời gian uống cạn một chén trà, ở dưới linh khí dồi dào thẩm thấu vào, linh hạc bị thương đã khôi phục được hơn một nửa, tuy rằng con hạc nhỏ kém một chút, thế nhưng cũng đã có sức lực ăn thịt, ăn hết toàn bộ thịt mà con linh hạc bị thương kia mang tới.

Sở Ly có thể nhìn thấy rõ sau khi khối thịt đen kịt kia tiến vào bụng nó, rất nhanh đã hóa thành sinh cơ mạnh mẽ, cải tạo thân thể của con hạc nhỏ này, nó đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hiển nhiên khối thịt này tuyệt không phải vật phàm, không biết là thịt trên người thứ gì.

Tiêu Thi cũng có thể thấy được, hai con hạc này đều rất khởi sắc.

Sau một canh giờ, Khô vinh kinh chấm dứt vận chuyển, tinh thần của hai con hạc đã rất là sáng láng.

Con hạc nhỏ vẫn nằm trên mặt đất bỗng nhiên đứng lên, lảo đảo đi về phía trước, từ từ đi tới trước mặt của Sở Ly.

Sở Ly cười đưa tay ra, con hạc nhỏ đưa tới cái miệng dài, trượt trượt ở trên tay của hắn, lộ ra vẻ thân mật.

Nó biết là ai cứu mình, khí tức trên người của Sở Ly khiến cho nó yêu thích.

Tiêu Thi nở một nụ cười:

- Thật sự cứu sống được nó rồi sao?

Sở Ly nói:

- Xem như là phụ thân nó cứu, khối thịt nó mang về rất thần kỳ, đã cứu được con hạc nhỏ này.

- Ài...

Tiêu Thi than thở:

- Là nó liều mạng bị thương mang về, cũng giống như nhân loại vậy, vì con mình mà không để ý tới sinh tử.

Sở Ly gật gù:

- So với người còn mạnh hơn nhiều.

Một con hạc nhỏ khác cũng loạng choà loạng choạng đi tới, hiếu kỳ nhìn Sở Ly và Tiêu Thi.

Sở Ly thì lại nhìn chằm chằm vào hai con linh hạc.

Chúng nó đang tò mò đánh giá Sở Ly, giống như là lần đầu nhìn thấy bọn họ vậy.

Sở Ly cười cợt, không cảm nhận được sát ý.

Sở Ly và Tiêu Thi bỗng nhiên lóe lên, biến mất không còn tăm hơi.

Hai người xuất hiện ở trong Ngọc Thi đảo.

Tiêu Thi ngồi xuống:

- Đây chính là cơ hội tốt để thân cận với linh hạc, chúng ta cứ từ bỏ như thế sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Chúng nó rất thông minh, như vậy đã đủ rồi.

- Ngươi đã cứu chúng nó mà.

Tiêu Thi nói:

- Chúng nó sẽ không ân đền oán trả chứ?

- Cái này thì ta cũng không biết.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi ngồi vào bên trong tiểu đình, hưng phấn nói:

- Lúc này chúng nó không truy sát chúng ta, có thể chọn thêm một chút linh dược, nhất định trên ngọn núi của linh hạc có rất nhiều thiên tài địa bảo!

Sở Ly đến phía đối diện nàng, có chút đăm chiêu.

Tiêu Thi khó nhịn được hưng phấn, lay lay cánh tay của hắn, hỏi:

- Ngươi chuẩn bị lấy linh dược gì đây?

Sở Ly lắc đầu:

- Ta không muốn hái thuốc, ta muốn trồng thuốc.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Mất Tích

- Trồng thuốc?

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi xoay chuyển một hồi, cười nói:

- Coi linh hạc phong làm vườn thuốc của ngươi sao?

Sở Ly nói:

- Đất đai trên Linh hạc phong so với linh thổ còn hơn một bậc.

Thảo mộc linh khí trên Linh hạc phong có thể so được với Thiên Linh thụ, từ đó đã biết thổ nhương lợi hại ra sao, linh thổ bồi dưỡng hậu thiên như bên này kém xa.

Bây giờ bọn họ sử dụng linh thổ, tất cả đều mô phỏng theo thổ nhưỡng của Thập Vạn Đại Sơn mà làm ra, nhưng dù sao cũng là mô phong theo hậu thiên, kém xa thổ nhưỡng vốn có của Thập Vạn Đại Sơn, huống chi, linh dược sinh trưởng ngoại trừ thổ nhưỡng ra còn có cảnh vật chung quanh làm ảnh hưởng tới nữa.

Cũng giống như hậu thế vậy, cho dù thổ nhưỡng có tốt, không có hoàn cảnh rừng cây thì nhân sâm sinh ra cũng không quá tốt.

Linh dược cũng như thế, rất nhiều linh dược ở bên trong linh thổ chỉ miễn cưỡng sinh trưởng ra mà thôi. Dược hiệu thì lại chênh lệch rất nhiều, nếu có thể coi linh hạc phong là một vườn thuốc riêng của mình, như vậy linh dược

sinh ra tuyệt đối không phải là thứ mà linh dược viên do nhân loại tạo ra có thể so sánh được.

Linh dược mà linh hạc phong trồng ra sẽ có hiệu quả kinh người.

Tiêu Thi cũng hiểu rõ điểm này, đôi mắt ngọc dõi theo hắn, đôi mắt sáng thâm thúy lập lòe tỏa sáng:

- Có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, cái đầu của ngươi thật là nhanh nhẹn!

Sở Ly cười nói:

- Hiện giờ ta phải ngẫm nghĩ một chút, xem là loại gì, sau đó mới kiếm chút hạt giống mang qua đó.

- Có thể thuần hóa linh hạc, trở thành vật cưỡi hay không?

Tiêu Thi cười nói:

- Bằng vào khinh công của ngươi, cho dù từ trên trời ngã xuống đất thì cũng không phải sợ.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Linh hạc tâm trí hơn người, rất là kiêu ngạo, không coi chúng ta là vật cưỡi đã tốt lắm rồi!

Ở trong thế giới này, nhân loại không phải là chủ nhân, linh thú mới là vạn vật chi linh, là chủ nhân của thế giới này.

Chúng nó nhìn nhân loại cũng chẳng khác gì nhân loại nhìn khỉ nhảy nhót vậy.

Tiêu Thi nói:

- Bằng vào sự giảo hoạt của ngươi, ta tin tưởng có thể làm được.

- Thực sự không cần thiết phải làm vậy.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Mặc dù chúng nó nhanh, nhưng không nhanh bằng ta, mà không thể rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn được.

- Cảm giác ở trên trời không giống đó.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười cợt không lên tiếng.

Tiêu Thi lườm hắn một cái rồi nói:

- Thử xem được không?

- Được rồi.

Sở Ly nói:

- Có điều không thể gấp, phải từ từ, từng bước từng bước, cảm tình cần phải từ từ bồi dưỡng mới được.

- Ngươi cũng không chê phiền phức sao?

Tiêu Thi lắc đầu cười nói.

Sở Ly nói:

- Không thể coi chúng là thú loại, chúng nó rất thông minh, rất mẫn cảm, nếu như không thay đổi ý nghĩ thì rất khó ở chung được với chúng nó.

http://tieulun.hopto.org

- Biết rồi.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ta sẽ coi chúng là đại nhân vật.

Sở Ly lộ ra nụ cười:

- Tiểu thư chuẩn bị khi nào về Vương phủ?

- Chờ một đoạn thời gian rồi lại nói.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Ta không muốn trở về!

Sở Ly nói:

- Cũng được, cũng không vội.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tuyết Lăng đạp lên thuyền nhỏ nhẹ nhàng đi tới.

Sở Ly nhìn thấy sắc mặt của nàng đã biết không phải là tin tức tốt gì cả.

Tuyết Lăng mặc một thân la sam trắng như tuyết lượn lờ đi tới, lại nhẹn hàng thi lễ:

- Công tử, tiểu thư, có hai bí vệ cấm cung đến tìm công tử.

Sở Ly thở dài:

- Thực sự là không được thanh nhàn, mang lên trên đảo đi.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng đồng ý một tiếng, lập tức rời đi.

Tiêu Thi nói:

- Bí vệ phủ lại có chuyện gì sao?

- Có lẽ là thúc ta tìm đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Lúc này không có lý do gì có thể từ chối, phải ra vẻ tìm một chút.

- Đây chính là chuyện liều mạng đấy.

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Không thể thư thư một chút hay sao?

- Vốn ta đã chuẩn bị sau đại hôn của Đại công tử sẽ ra tay làm việc.

Sở Ly nói:

- Không thể kéo dài nữa, bằng không bên Bí vệ phủ kia sẽ cuống lên.

- Được rồi.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi phải cẩn thận một chút.

Sở Ly gật đầu:

- Bên trong phủ chúng ta không có đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, có điều cũng phải cẩn thận ám sát, bình thường nếu như có thể không đi ra ngoài thì cũng đừng đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

- Ừm.

Tiêu Thi khẽ gật đầu.

…

Sở Ly lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở trên hòn đảo nhỏ của chính mình.

Một lát sau, Tuyết Lăng mang theo Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đi tới phòng tiếp khách ở trên đảo.

- Đội trưởng!

Hai người tiến vào liền lập tức ôm quyền, phong trần mệt mỏi.

Sở Ly chỉ chỉ vào ghế Thái sư, Tuyết Lăng bưng ba chén trà nhỏ lên rồi nhẹ nhàng lượn lui ra.

Sau khi hai người ngồi xuống lại nâng chén trà lên khẽ nhấp một cái.

Đổng Kỳ Phi không thể chờ đợi được nữa mà nói:

- Đội trưởng, tuần phủ Bạch Vân thành mất tích, thống lĩnh để chúng ta đi điều tra rõ nguyên nhân.

- Tuần phủ mất tích sao?

Sở Ly cau mày:

- Chuyện xảy ra khi nào?

- Ba ngày trước.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Chúng ta phi ngựa chạy tới, một khắc cũng không trì hoãn. Tuần phủ Bạch Vân thành vô cớ mất tích hai ngày, hiện tại tin tức bị thành thủ Bạch Vân thành đè không báo lên trên, để Bí vệ phủ chúng ta tìm kiếm tình báo.

Dương Tông Văn nói:

- Ý của thống lĩnh là để chúng ta nhìn xem có thể tìm ra được hay không, nếu như không tìm được thì phải biết rõ nguyên nhân.

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Bạch Vân thành... được rồi, ta sẽ đi qua thăm dò một chút.

- Đây là bí khiến.

Dương Tông Văn móc ra một cái hộp nhỏ ở trong lòng, dùng hai tay dâng lên cho Sở Ly.

Sau khi Sở Ly nhận lấy, mở niêm phong ra, bên trong là một cuốn sổ nhỏ, trong sổ nhỏ đúng như hai người từng nói, phía dưới có ấn của Phó Mộng Sơn.

- Các ngươi muốn đi theo ta sao?

- Đương nhiên!

- Các ngươi đi cũng không có tác dụng gì, để ta tự mình tới đó đi.

Sở Ly nói.

- Đội trưởng!

Đổng Kỳ Phi bất mãn trợn mắt lên.

http://tieulun.hopto.org

Dương Tông Văn cũng không cam lòng nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Lúc này đã bốn ngày rồi đúng không? Đợi các ngươi chạy tới đây lại mất một ngày, tất cả đều chậm rồi... Ta thi triển khinh công qua đó, các ngươi chậm rãi đi ở phía sau thôi.

Dương Tông Văn nói:

- Chúng ta có thể chạy tới được, thế nhưng chẳng lẽ tới đó làm việc vặt hay sao?

- Các ngươi đã điều tra bối cảnh của tuần phủ này hay chưa?

Sở Ly nói:

- Xuất thân ra sao?

Dương Tông Văn vội nói:

- Vị tuần phủ này họ Hồ, Hồ Ứng Chiếu, xuất thân danh môn, phụ thân là hiệu đính Thanh Quang các, biên soạn tàng thư trong nội khố, có thể nói là thư hương thế gia, Hồ tuần phủ này là quan thanh liêm, chính trực thanh cao, đã đắc tội với không ít đồng liêu.

Đổng Kỳ Phi vội hỏi:

- Liệu có phải là thành thủ hại hay không? Có khả năng thành thủ gây ra chuyện, bị Hồ tuần phủ biết, cho nên mới giết người diệt khẩu?

- Như vậy chẳng phải sẽ làm bại lộ chính mình hay sao?

Dương Tông Văn lắc đầu nói:

- Quách thành thủ sẽ không kích động như vậy đâu.

- Vậy cũng không hẳn!

Đổng Kỳ Phi nói:

- Khi nổi nóng chuyện gì cũng sẽ làm được, động một cái là sẽ giết người. Khi hối hận cũng đã chậm, cho nên chỉ có thể che giấu là mất tích, ta đoán tám chín phần mười là thành thủ làm ra, bằng không tại sao hắn muốn ngăn chặn tin tức cơ chứ?

- Cũng có thể là người khác.

Dương Tông Văn nói:

- Còn nữa, quan trường đấu tranh không cần thủ đoạn kịch liệt như vậy chứ?

- Vạn nhất thành thủ tư thông với địch phản quốc thì sao?

Đổng Kỳ Phi nói.

Dương Tông Văn bật cười:

- Đã là chủ một toà thành, sao phải phản chứ? Lão Đổng, khi nói chuyện nên suy nghĩ một chút!

- Ta lại cảm thấy thành thủ kia có vấn đề!

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Sở Ly:

- Đội trưởng, ta đã điều tra qua tên thành thủ này, họ Quách, Quách Lại Hưng, là môn hạ của Thành vương!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Vạn nhất không hợp nhau với đội trưởng, rất có khả năng đã cố ý quấy rối... Sợ rằng một tuần phủ không lọt vào trong mắt của Thành vương, có lẽ là cố ý tìm đội trưởng gây phiền phức, không biết có đúng hay không?

- Cái này...

Dương Tông Văn trầm ngâm nói:

- Cũng không thể không đề phòng, y theo tính tình của Thành vương, quả thực rất có thể sẽ làm ra chuyện như vậy.

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Đợi ta đi xem xem thì sẽ biết.

- Đội trưởng, chúng ta một sáng một trong tối, được chứ?

Dương Tông Văn nói:

- Đội trưởng ở ngoài sáng, chúng ta trong bóng tối qua đó tiếp ứng, vạn nhất có vấn đề gì đó thì cũng có thể có phương án dự phòng.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Đổng Kỳ Phi vội vàng gật đầu.

Sở Ly nhìn bọn họ bức thiết như vậy, hiểu rõ bọn họ muốn lập công, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng được, vậy các ngươi âm thầm tới đó đi.

http://tieulun.hopto.org

Cơ sở ngầm của Bí vệ phủ ở khắp mọi nơi, có bọn họ càng tiện lợi hơn nhiều.

- Vậy bây giờ lập tức lên đường đi.

Sở Ly nói.

- Vâng!

Hai người tâm huyết dâng trào trả lời một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Thành Mê

Bách hoa lầu trong Bạch Vân thành.

Trên một cái bàn sát cửa sổ lầu ba, Sở Ly và Hàn Phi ngồi đối diện với nhau.

Hàn Phi vẫn mặc một bộ áo lam, tiêu sái vô cùng, hắn nâng chén rượu bạc lên rồi khẽ nhấp một cái:

- Ta cũng đã nghe qua, Hồ tuần phủ quả thực đã mất tích được ba ngày.

Sở Ly cũng cầm lấy một chén rượu, khẽ nhấp rồi nói:

- Còn gì nữa không?

- Dường như là ở nhà rồi bỗng nhiên mất tích vậy.

Hàn Phi cau mày nói:

- Không ai thấy rõ ai bắt hắn đi, chỉ biết là sáng sớm ngày thứ hai, phu nhân tuần phủ phát hiện ra bên người không còn ai, nàng ngủ say như chết, không nghe được động tĩnh gì cả.

- Có phải là Quách thành thủ làm ra hay không?

- Ta thấy không giống.

Hàn Phi cau mày nói:

- Bất cứ người nào trong Bạch Vân thành đều biết Quách thành thủ và Hồ tuần phủ không hợp nhau, từ sáng đến tối hai người đều đấu với nhau. Quách thành thủ chủ trương pháp lớn hơn trời, bất kể người nào cũng không thể vi phạm, mà Hồ tuần phủ chủ trương pháp không ngoài ân tình, làm việc rất là khoan dung.

- Khoan dung?

Sở Ly cười nói:

- Có người nói hắn là người chính trực đó.

- Hắn chính trực đối với đồng liêu, nhưng khoan dung đối với bách tính.

Hàn Phi bĩu môi nói:

- Ta nhìn tên này không vừa mắt, nói cái gì mà yêu dân như con, ta thấy hắn muốn mua danh chuộc lợi thì hơn!

- Yêu tên tuổi sao...

Sở Ly gật gù.

Hàn Phi nói:

- Người như vậy, theo lý thuyết không ai giết hắn mới đúng, ít nhất ta biết người trong võ lâm sẽ không động vào hắn, còn nói tới Quách thành thủ, không có khả năng lắm. Dù sao hai người công khai mâu thuẫn với nhau, nếu như thật sự có một người gặp sự cố, người đầu tiên bị hoài nghi sẽ là hắn!

- Kích động nhất thời thì sao?

- Vậy cũng chỉ đánh một trận mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi lắc đầu nói:

- Quách thành thủ có hậu trường rất cứng, không sợ Hồ tuần phủ, không cần phải giết hắn.

Sở Ly nói:

- Xem ra là một món nợ hồ đồ rồi.

- Ta nghĩ nên gọi Quách thành thủ tới đây.

Hàn Phi cười híp mắt nói:

- Ngươi hỏi một câu thì sẽ biết được tất cả.

- Xem ra quan hệ của Giang Xuyên minh các ngươi và Quách thành thủ không tầm thường.

Sở Ly cau mày nói.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh ngươi nghĩ đi đâu vậy, ta sẽ không cấu kết với quan phủ, bình thường đều là xã giao mà thôi... Tuy rằng Quách thành thủ này nghiêm khắc, nhưng rất hiểu quy củ, không giống Hồ tuần phủ, nhìn như khoan dung nhưng lại không tuân theo quy củ mà làm việc.

Sở Ly cau mày nhìn hắn:

- Không phải chuyện này là La huynh ngươi làm ra đó chứ?

- Nhìn ngươi nói kìa.

Hàn Phi xua tay bật cười nói:

- Chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, ta vẫn hiểu rất rõ, hơn nữa cũng sẽ không để cho Sở huynh ngươi rơi vào trong thế khó!

- Như vậy thì tốt rồi.

Sở Ly gật đầu nói:

- Tuần phủ mất tích không phải là việc nhỏ, Quách thành thủ lại ẩn giấu không báo, bất kể nói thế nào cũng đều là thất trách.

- Có lẽ Quách thành thủ có nỗi khổ tâm gì trong lòng.

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thế lực của Giang Xuyên minh mở rộng đến Bạch Vân thành, Hàn Phi muốn dứt khoát cải cách hẳn hoi, phổ biến bang phái thành một cửa hàng thể hóa, cần quan phủ chống đỡ. Cho nên chuyện có giao tình với Quách thành thủ là chuyện khó tránh khỏi.

Hàn Phi là người thông minh tuyệt đỉnh, sẽ không mất đi sự đúng mực, Sở Ly rất yên tâm.

Tiếng bước chân vang lên, một hán tử trung niên người mặc áo tím chậm rãi đi lên lầu, quét mắt nhìn lầu ba một chút, khuôn mặt dài âm trầm, không giận tự uy.

Thân thể hắn kiên cường như trường thương, trong lúc đi lại, mỗi một bước giống như đều rất cẩn thận, như giày đi trên lớp băng mỏng, bước tiến chậm rãi mà thong dong, dường như có một loại nhịp điệu nào đó, làm cho người ta có một loại cảm giác lực lượng.

Sở Ly đánh giá nam tử trung niên này.

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi đứng dậy ôm quyền cười nói:

- Quách thành thủ, mau mời ngồi!

Trung niên áo tím trầm mặt gật gù, ôm quyền một cái rồi đi tới gần, sau đó nhìn về phía Sở Ly.

Hàn Phi cười nói:

- Quách thành thủ, vị này chính là Sở Ly Sở huynh, có lẽ Quách thành thủ đã nghe qua đại danh của Sở huynh.

Sở Ly ôm quyền mỉm cười:

- Sở Ly bái kiến Quách thành thủ!

- Hóa ra là Sở tổng quản, hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Quách Tái Hưng ôm quyền một cái, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ:

- Sở tổng quản là người vội vã, sao lại có thời gian nhàn rỗi đến Bạch Vân thành chúng ta vậy?

Sở Ly cười cợt:

- Có lẽ Quách thành thủ cũng tự hiểu rõ mà.

Quách Tái Hưng cau mày nói:

- Lời ấy nghĩa là sao?

- Là chuyện liên quan tới Hồ tuần phủ.

Sở Ly mỉm cười nhìn hắn:

- Quách thành thủ còn muốn giả bộ hồ đồ nữa hay sao?

Quách Tái Hưng cười lạnh một tiếng:

- Quả nhiên không hổ là phủ Quốc Công!

Quan hệ của phủ Quốc Công và thành thủ rất không hòa hợp, hai người hạn chế lẫn nhau.

Sở Ly công khai đi tới Bạch Vân thành, muốn truy cứu việc Hồ tuần phủ, sao Quách Tái Hưng có thể có thể cho hắn sắc mặt tốt được cơ chứ? Cho dù Sở Ly là tổng quản Thiên Linh viện đại danh đỉnh đỉnh thì hắn cũng không sợ.

Sở Ly nói:

- Quách thành thủ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.

Quách Tái Hưng ngồi xuống, cầm lấy chén bạc uống một hơi cạn sạch.

Sở Ly nói:

- Việc Hồ tuần phủ mất tích đã không giấu được nữa, bên Thần Đô đã biết.

Quách Tái Hưng cau mày không nói.

Xem ra trong thành thật sự không che giấu nổi chuyện gì, mình làm vậy cũng là uổng phí thời gian.

Sở Ly nói:

- Mọi người đều đang hoài nghi là Quách thành thủ ngươi làm ra chuyện này.

- Hừ!

Quách Tái Hưng cười lạnh một tiếng.

Sở Ly cười nói:

- Ta biết Quách thành thủ đè xuống tin tức là vì suy nghĩ cho Hồ tuần phủ, đáng tiếc không thể ngăn chặn được.

- Có người đang cố ý phân tán tin tức!

Hàn Phi nói.

Quách Tái Hưng cau mày nhìn về phía Hàn Phi.

- Tin tức này hôm qua đã truyền khắp toàn thành rồi.

Hàn Phi nói:

- Chỉ sợ hiện tại Hồ tuần phủ đã lành ít dữ nhiều.

Vẻ mặt của Quách Tái Hưng rất là âm trầm:

- Rốt cuộc là ai làm ra cơ chứ?

Hàn Phi lắc đầu một cái:

- Thần bí khó lường, vẫn không có chút manh mối gì cả.

- Nếu đã không phải là Quách thành thủ thì ta cũng yên tâm.

Sở Ly nói:

- Có điều Quách thành thủ cũng phải chú ý an toàn.

http://tieulun.hopto.org

- Có lá gan thì hắn cứ đến đây!

Quách Tái Hưng lạnh lùng nói:

- Lão phu không có gì phải sợ cả!

Sở Ly nói:

- Không nghĩ tới Quách thành thủ lại xuất thân từ quân nhân.

Quách Tái Hưng hừ lạnh nói:

- Những hạng người giá áo túi cơm này không dám đường đường chính chính đến, ta đoán Hồ tuần phủ vẫn còn sống sót, còn chuyện sau đó phải nhờ vào phủ Quốc Công rồi!

Thế lực mạnh mẽ trong Bạch Vân thành nhất là phủ Quốc Công, cho dù ở bề ngoài không có ai của phủ Quốc Công ở trong thành, thế nhưng cơ sở ngầm trong bóng tối lại có rất nhiều. Việc cứu Hồ tuần phủ chỉ có thể dựa vào phủ Quốc Công, người bên ngoài không dựa dẫm vào được.

Cho dù là Giang Xuyên minh gần đây quật khởi, luận cơ sở ngầm rất sâu và rộng rãi nhưng cũng phải kém phủ Quốc Công mấy bậc. Dù sao phủ Quốc Công đã tích lũy được mấy trăm năm, rễ lan và cắm rất sâu, rất nhiều cơ sở ngầm là người mà dù như thế nào cũng không nghĩ đến được.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hồ tuần phủ đã chết rồi!

Cơ sở ngầm của phủ Quốc Công không có tin tức, hắn mới mượn Giang Xuyên minh của Hàn Phi, hơn nữa lại thêm Quách Tái Hưng, ba người đều không có tin tức, chuyện này có chút kỳ quái.

Hắn đã dùng Thông Thiên triệt địa thuật, không cảm ứng được Hồ tuần phủ, đối phương đã mất mạng.

Tuần phủ một thành chết đi, tuyệt đối không phải là vụ án nhỏ, nếu hắn không thể điều tra rõ, như vậy cũng không biết ăn nói thế nào với bên Bí vệ phủ.

Huống chi chuyện này xảy ra ở dưới mắt của phủ Dật Quốc công, nếu không thể phá án, bắt được hung thủ. Như vậy uy nghiêm của phủ Quốc Công sẽ không còn sót lại chút gì, rất nhiều thành thủ tuần phủ sống trong sợ hãi, lòng người bất định.

Hàn Phi nói:

- Quách thành thủ, gần đây Hồ tuần phủ có đắc tội với người nào không?

- Đắc tội sao...

Quách Tái Hưng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Gần đây rất thái bình, bởi vì là đại hôn của Đại công tử cho nên mọi người đều rất yên tĩnh.

- Ba người chúng ta tập hợp lại cùng nhau, còn không tìm được hung thủ hay sao?

Hàn Phi không tin tưởng, lại nói:

- Rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lại thần thông quảng đại như vậy chứ?

Sở Ly cau mày không nói.

Đây chính là chỗ vướng tay chân của cao thủ võ lâm.

http://tieulun.hopto.org

Một hai cao thủ hàng đầu tiến vào Hồ phủ, vô thanh vô tức mang hắn đi, sau đó vô thanh vô tức đi ra khỏi thành, trốn đến ngoài thành, giết một người, chôn xác. Thần không biết quỷ không hay, làm sao tìm được cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Nộ Sát

Quách Tái Hưng nói:

- Sở tổng quản, ngươi có thể kết luận là Hồ tuần phủ đã chết thật sao?

- Hừ, quả thực đã chết.

Sở Ly thở dài:

- Chỉ là hiện tại còn không tìm được thi thể... Ta sẽ suy nghĩ thêm biện pháp.

- Bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra chuyện như vậy!

Quách Tái Hưng cắn răng chậm rãi nói:

- Gan to bằng trời, không ngờ lại dám giết tuần phủ!

Sở Ly thở dài.

Ở dưới thiên hạ võ học hưng thịnh, quan uy của triều đình không mạnh như vậy, như tuần phủ của một thành, vốn là người quyền cao chức trọng, đối với bách tính không biết võ công mà nói, xa không thể với tới, một lời có thể quyết định sinh tử.

Nhưng đối với cao thủ võ lâm mà nói, bọn họ lại có thể giận dữ giết chết đối phương.

Hàn Phi nói:

- Nói vậy là cao thủ hàng đầu, mà các cao thủ tầm thường sẽ không xuất thủ, cho nên sẽ là trả thù, hoặc là có gút mắc lợi ích gì đó.

Quách Tái Hưng lắc đầu nói:

- Thân là quan viên của triều đình, sao có thể không đắc tội với người ta được chứ?

Sở Ly bưng chén bạc lên rồi uống một hơi cạn sạch:

- Cứ giao cho ta đi!

- Chỉ có thể dựa vào phủ Quốc Công.

Hàn Phi than thở:

- Lúc quan trọng vẫn phải dựa vào phủ Quốc Công!

Giang Xuyên minh tuy mạnh, nhưng vẫn kém xa nội tình của phủ Quốc Công, cần kinh doanh mấy trăm năm, mà sợ rằng mình sẽ sống không được tới lúc ấy.

Sở Ly nói:

- Lẽ ra nên như vậy!

Hắn và Hàn Phi, Quách Tái Hưng ăn cơm xong, sau đó trở lại tòa nhà của Hàn Phi.

Hắn ngồi vào trên giường nhỏ trong phòng ngủ, móc ra một sợi tóc ở trong ngực, lại đánh giá một phen.

http://tieulun.hopto.org

Đây chính là tóc của Hồ tuần phủ, thông qua cảm ứng, một mảnh hư vô, thần thông Thông Thiên triệt địa có thể cảm ứng được máu thịt, thế nhưng một khi người chết thì không cảm ứng được nữa.

Sở Ly cau mày nghĩ một hồi, linh quang lóe lên.

Thiên Ma châu chậm rãi bay xuống tim, tức thì máu tươi quanh thân đã biến thành sông dài biển rộng, rót lực lượng vô cùng vô tận về các nơi quanh thân thể của hắn.

Sở Ly áp chế hào khí và kích động muốn đấu tranh với thiên nhiên, kiềm chế tâm tư đang cuồn cuộn, bắt đầu thi triển thần thông Thông Thiên triệt địa.

Dưới thần thông Thông Thiên triệt địa, hắn thần du ở phía chân trời, cảm ứng trở nên càng ngày càng nhạy cảm, càng linh động hơn nữa, y theo cảm ứng từ sợi tóc kia mà lần theo.

Thân thể hắn lóe lên rồi biến mất, rất nhanh đã hiện ra ở giữa một ngọn núi, trong một khu rừng rậm rạp.

Hắn cúi đầu nhìn một nấm mồ ở dưới chân, thông qua Đại Viên Kính Trí, hắn đã nhìn thấy trong đất bùn có một bộ thi thể đang nằm đó.

Song chưởng ấn xuống đất, một nguồn lực lượng vô hình tràn vào, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Ầm, một tiếng vang trầm thấp vang vọng, bùn đất nổ tung, một bộ thi thể chậm rãi bay lên, như được hai tay nâng lên, trên người mặc nội y, trên khuôn mặt hiện lên màu xanh.

Trong lòng Sở Ly lạnh như băng, không đau khổ không buồn vui đánh giá cỗ thi thể này, đây có lẽ chính là Hồ tuần phủ.

http://tieulun.hopto.org

Xem sắc mặt của đối phương, hắn là từng chịu đựng một loại thủ pháp phân cân thác cốt, thúc giục tinh lực đi ngược chiều, tất nhiên sẽ là cái chết vô cùng thống khổ.

Nhìn thi thể của hắn cũng không bị phá hoại, hiển nhiên không phải là báo thù, mà là như bức cung, là muốn từ trong miệng của Hồ tuần phủ hỏi ra món đồ gì đó.

Ánh mắt của hắn như điện, xem qua mỗi một tấc da thịt của Hồ tuần phủ, muốn có được manh mối, tốt nhất là thứ gì đó có thể cho hắn manh mối rõ ràng.

Hắn bỗng nhiên vặn tay của Hồ tuần phủ bung ra, một khối vải rơi vào trong mắt hắn.

Cầm tấm vải này, hắn lần nữa thúc giục thần thông Thông Thiên triệt địa.

Nếu là bình thường, thần thông Thông Thiên triệt địa rất khó thông qua vải vóc để tìm được người.

Mà lúc này hắn lại như có thần trợ giúp, cảm ứng nhạy cảm tới cực điểm.

Hắn lóe lên rồi lập tức biến mất, xuất hiện ở trong một nhà dân ở Bạch Vân thành.

Trong phòng có một nam nhân đang khoanh chân luyện công ở trên giường nhỏ, bỗng nhiên hắn mở mắt ra, đã phát hiện ra Sở Ly xuất hiện ở trong sân.

Sở Ly lóe lên đi tới trước người của hắn.

Đây là một trung niên thấp bé gầy gò, xấu xí, khuôn mặt hèn mọn, nhìn qua không giống người tốt, càng không giống cao thủ hàng đầu.

Hắn ra quyền đánh về phía Sở Ly, mơ hồ có tiếng rít chói tai, giống như một thanh kiếm đâm về phía trước vậy.

Sở Ly không tránh không né, xông thẳng tới.

- Ầm!

Sở Ly trúng một chưởng, lập tức dùng một quyền đánh bay trung niên thấp bé.

Thân pháp của Sở Ly quá nhanh, trung niên thấp bé lại không nghĩ tới hắn sẽ không tránh không né cho nên không kịp tránh ra, thân thể rắn chắc đã trúng một quyền của Sở Ly.

Bước chân của Sở Ly hơi ngừng lại, lần nữa bắn qua, lại một quyền nặng nề đánh trúng thân thể của đối phương.

- Ầm!

Trung niên thấp bé lún vào bên trong tường, cũng đánh trúng Sở Ly một quyền.

Sở Ly không để ý tới quyền kình của hắn mà cướp trước hai bước điểm trúng huyệt đạo của hắn.

Ngực hắn mơ hồ đau đớn, giống như bị hai kiếm đâm trúng ngực vậy.

Quyền pháp của trung niên thấp bé này giống như kiếm pháp vậy, quyền kình kỳ dị như kiếm, ác liệt vô cùng, đáng tiếc lại gặp phải Sở Ly tràn ngập lửa giận.

Hắn ném trung niên thấp bé lên giường nhỏ, chậm rãi nói:

- Ngươi đã giết Hồ tuần phủ đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Trung niên thấp bé lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, nhắm mắt lại.

Sở Ly triệt hồi Thiên Ma châu, cảm giác đói bụng lập tức kéo tới.

Hắn không để ý tới chuyện này mà trực tiếp vỗ một chưởng vào đan điền của trung niên thấp bé này.

- Ngươi...

Trung niên thấp bé dùng ánh mắt thâm độc trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt rất không cam lòng.

Rõ ràng mình có thể thúc giục bí thuật, thế nhưng động tác của tên này quá mạnh quá nhanh, hắn còn chưa kịp thúc giục thì bị hạn chế, thật là uất ức!

Lần này, võ công của mình bị phế, ngày hôm nay sẽ không có cách nào may mắn thoát khỏi vận mệnh, chỉ có thể chờ chết mà thôi!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Vì sao ngươi lại giết Hồ tuần phủ?

- Ngươi có thân phận gì?

- Muốn hỏi Hồ tuần phủ chuyện gì?

- Ngươi có đồng bạn ở Bạch Vân thành hay không?

- Có đồng bọn ở Thần Đô hay không?

- Nếu như Hồ tuần phủ cái gì cũng không biết, vì sao các ngươi không tha cho hắn một con đường sống?

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi, nếu ngươi nghĩ như vậy, không coi mạng người là chuyện gì to tát, như vậy ta chỉ có thể học các ngươi, đưa ngươi tới thế giới cực lạc mà thôi.

Trung niên thấp bé nhắm mắt lại không nói một lời, Sở Ly thì lại hỏi từng câu từng câu, dường như không cần đối phương trả lời vậy.

Hắn đã có nhìn thấy đáp án ở trong đầu đối phương, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi.

Sở Ly bỗng nhiên ấn ra một chưởng vào ngực hắn, trung niên thấp bé tức thì trợn mắt lên, lập tức lộ ra nụ cười gằn trào phúng, chậm rãi không còn khí tức gì nữa.

Sở Ly nhấc hắn lên, lóe lên rồi biến mất, đi tới bên cạnh thi thể của Hồ tuần phủ, quăng vào trong cái hố trước đó, hắn lần nữa biến mất, lại xuất hiện ở bên trong phủ của Quách Tái Hưng.

Hắn nói chuyện này ra cho Quách Tái Hưng nghe, Quách Tái Hưng vừa nghe đã tìm được thi thể của Hồ tuần phủ, vội vã phái người đi tiếp đón.

Sở Ly thì lại trở lại tòa nhà của Hàn Phi.

Hàn Phi đang ở trong viện chờ hắn.

Đèn lồng trong sân chiếu rọi chẳng khác nào ban ngày.

- Hàn huynh, sai người đi nấu ăn đi, ta đói!

Sở Ly ngồi vào phía đối diện hắn.

Hàn Phi thấy sắc mặt của hắn không dễ nhìn, ngoắc ngoắc tay phân phó nha hoàn, lại rót ra một chén rượu cho hắn:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đã tìm được Hồ tuần phủ.

Sở Ly trầm giọng nói.

- Là chết hay còn sống?

Hàn Phi vội hỏi.

- Chết rồi.

Sở Ly than thở.

Hàn Phi cũng thở dài, bưng chén bạc lên rồi uống một hơi cạn sạch:

- Mỗi người đều có số mạng riêng, ai cũng không ngăn cản được... Là ai làm vậy?

- Quang Minh Thánh giáo.

Sở Ly lạnh lùng nói.

- Sao Hồ tuần phủ lại có dính líu quan hệ với Quang Minh Thánh giáo cơ chứ?

Hàn Phi nghi ngờ nói:

- Không phải Quang Minh Thánh giáo là giáo phái của Đại Ly sao? Sao chạy đến bên này tìm Hồ tuần phủ gây phiền phức chứ, lẽ nào Hồ tuần phủ ẩn giấu thân phận của mình sao?

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Chuyện này liên quan đến một bí mật lớn, Hàn huynh không biết thì tốt

hơn.

- Bí mật gì?

Hàn Phi hiếu kỳ hỏi.

Sở Ly nói:

- Sau này ta sẽ lại nói cho ngươi... Ngươi giúp ta một việc, lặng lẽ phân tán ra một tin tức.

- Tin tức gì?

Hàn Phi nói:

- Không nói cho ta bí mật mà lại bảo ta làm việc?

Sở Ly lắc đầu:

- Nói một chút là Thanh Mãng sơn giết Hồ tuần phủ.

- Thanh Mãng sơn?

Hàn Phi cười nói:

- Ngươi muốn hại Thanh Mãng sơn một cái, báo thù lúc trước sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Chỉ là tiện thể mà thôi, triều đình sẽ không truy cứu Thanh Mãng sơn đâu.

- Không thành vấn đề, cứ bao ở trên người ta!

Hàn Phi gật đầu:

- Rốt cuộc là bí mật gì?

- Quang Minh Thánh giáo, chuyện này ngươi không nên biết thì hơn.

Sở Ly thở dài:

- Tốt nhất ngươi cũng tránh một chút, đừng để bọn họ quấn lấy.

- Vậy ta sẽ đi cùng với ngươi.

Hàn Phi nói:

- Chuyện bên này của ta cũng gần như xong, đi Thần Đô vui đùa một chút vậy.

-... Cũng tốt.

Sở Ly gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Thổ Nạp

Trong phòng khách ở Thiết Ưng đảo.

Lúc chạng vạng, phòng khách bị ánh trời chiều nhuộm thành màu đỏ.

Sở Ly và Tiêu Thiết Ưng, Tiêu Bạch Hạc ngồi cùng một chỗ nói chuyện.

- Thật sự đã chết rồi sao?

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Thiết Ưng âm trầm, lạnh lùng nói:

- Thật là to gan!

- Ài... đáng tiếc.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Hồ tuần phủ có thanh danh rất tốt, rất được bách tính kính yêu.

Tiêu Bạch Hạc nói:

- Hồ tuần phủ đã chết, ảnh hưởng đối với phủ Quốc Công chúng ta rất lớn, nếu như không xử lý tốt, sợ là sẽ khiến cho bách tính phản cảm, thậm chí còn không tín nhiệm đối với phủ Quốc Công!

- Đúng thế.

Sở Ly gật đầu nói:

- Ta đã sai người ta thả ra tin tức, nói là Thanh Mãng sơn gây ra.

- Thực sự là Thanh Mãng sơn hay sao?

Sắc mặt của Tiêu Thiết Ưng càng ngày càng âm trầm.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Là Quang Minh Thánh giáo.

- Quang Minh Thánh giáo?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày:

- Lại là bọn họ?

- Bọn họ đều là một đám người không sợ chết.

Sở Ly thở dài:

- Hiện nay không chọc vào được bọn họ, đừng trêu chọc thì tốt hơn. Ngộ nhỡ thật sự có người ném ra tin tức này, chúng ta sẽ rất khó làm việc.

Tiêu Bạch Hạc vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng, vạn nhất có người nói ra, phủ Quốc Công chúng ta sẽ phải đối phó Quang Minh Thánh giáo, khi đó chúng ta nên làm thế nào đây? Đối phó, thực lực của chúng ta không đủ, không đối phó thì lại bị bách tính và võ lâm chúng phái xem nhẹ... Chiêu này của Sở tổng quản rất được, tiên phát chế nhân.

Sở Ly bất đắc dĩ nói:

- Cũng là chuyện không có cách giải quyết mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy chúng ta sẽ thu thập Thanh Mãng sơn thật sao?

Tiêu Thiết Ưng tươi cười nói:

- Lần trước ăn thiệt thòi của bọn họ, lần này bù đắp lại, mạnh mẽ giáo huấn bọn họ một trận. Mà lần này người đuối lý chính là bọn họ, để xem bọn họ còn có thể thể liên hợp chúng phái nữa hay không?

Sở Ly lắc đầu.

Tiêu Thiết Ưng ngẩn ra:

- Chẳng lẽ không động thủ sao?

Sở Ly nói:

- Đại công tử, lần này chúng ta không thể động vào Thanh Mãng sơn được, trái lại còn phải chính khí tuyên cáo với bên ngoài, nói là không phải là do Thanh Mãng sơn gây nên.

- Như vậy chẳng phải sẽ yếu thế hay sao?

Tiêu Thiết Ưng trầm ngâm nói:

- Thanh Mãng sơn sẽ cảm thấy chúng ta sợ bọn chúng?

Sở Ly cười lên ha hả:

- Ai sẽ cảm thấy phủ Quốc Công chúng ta sợ Thanh Mãng sơn cơ chứ?

Tiêu Bạch Hạc cười nói:

- Thanh Mãng sơn sợ chúng ta còn tạm được, không có đạo lý gì mà phải sợ bọn họ, tất cả mọi người đều hiểu chuyện này.

- Vậy thì tha cho bọn họ sao?

Tiêu Thiết Ưng có chút không cam lòng.

Một hộ vệ của phủ Quốc Công chết hắn cũng rất đau lòng, một lần chết sáu người, hắn đã hận thấu xương đối với Thanh Mãng sơn và Phượng Hoàng sơn, chỉ giết hơn một trăm người của bọn họ còn không hết hận. Hắn hận không thể diệt sạch, đáng tiếc thực lực của bên hắn không đủ mạnh, không có cách nào thích làm gì thì làm được.

Sở Ly nói:

- Đại công tử nghĩ thế nào, tất cả mọi người đều biết, trong lòng chúng ta ghi hận Thanh Mãng sơn, nếu có cơ hội làm khó dễ, nhất định sẽ mạnh mẽ trừng trị bọn họ. Thế nhưng kết quả lại nói ra sự thực, làm việc công chính, như thế, mọi người sẽ có ý kiến gì chứ?

- Sẽ có ý kiến gì?

Tiêu Thiết Ưng nói.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Sẽ càng tín nhiệm hơn đối với phủ Quốc Công, cho dù là võ lâm các phái cũng sẽ tín nhiệm phủ Quốc Công, loại tín nhiệm này mới là hiếm có nhất. Chúng ta bá đạo cũng không sao cả, thế nhưng nếu làm việc công chính, đúng là đúng, sai là sai, sẽ không bởi vì tư oán cá nhân mà nhân cơ hội trả thù!

- Đây chính là uy vọng đúng không?

Tiêu Bạch Hạc than thở:

- Loại uy vọng này thường thường có thể mang tới hiệu quả rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nhìn hắn một cái.

Sở Ly cười nói:

- Đại công tử cảm thấy không thích hợp sao?

Cho dù kế hoạch của mình tốt, thủ đoạn cao đến đâu, không được Đại công tử đồng ý, như vậy sẽ không thi triển ra được.

Tiêu Thiết Ưng than thở:

- Ngươi đúng là, trong đầu như có hạt sạn, chuyện như vậy mà cũng có thể phát huy ra diệu dụng này... Ta chỉ cảm thấy có lỗi với Hồ tuần phủ mà thôi.

Sở Ly nói:

- Hồ tuần phủ thành cũng là do thân thế, bại cũng là do thân thế.

Tiêu Thiết Ưng và Tiêu Bạch Hạc đều gật đầu.

Mọi việc đều là một thanh kiếm 2 lưỡi, không có chuyện gì tất cả đều là chỗ tốt, như Hồ tuần phủ vậy, bởi vì thân thế, vì lẽ đó mới có thể trở thành tuần phủ, cũng bởi vì thân thế này mà bỏ mạng.

…

- Phải đi về rồi sao?

Tiêu Thi khẽ nhíu mày.

Hai người đứng ở bên trong tiểu đình trên Ngọc Thi đảo, bên ngoài là ánh

chiều tà chiếu lên mặt hồ, chẳng khác nào từng khối từng khối hồng cẩm, rực rỡ mà lại yêu kiều.

Vốn tâm tình của Tiêu Thi vô cùng tốt, thế nhưng sau khi nghe thấy Sở Ly nói câu này đã có chút trầm thấp, nàng nhíu mày nói:

- Ta còn muốn đi linh hạc phong chơi cùng linh hạc kìa.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

-... Được rồi, sau khi ngươi trở về phải cẩn thận An vương, hắn lúc nào cũng có ý đồ xấu với ngươi.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Sở Ly cười nói:

- Ta vẫn luôn đề phòng hắn, hiện giờ chúng ta đi linh hạc phong chứ?

- Ngươi không trở về luôn sao?

- Ngày mai lại nói, trở về quá nhanh cũng không được.

Sở Ly cười nói.

Người ngoài đều biết khinh công của hắn rất được, nhưng tới trình độ nào thì rất ít người biết. Nếu như hắn lập tức trở lại Thần Đô, một khi Bí vệ phủ biết, nhất định sẽ vắt kiệt sức của hắn.

Vì lẽ đó hắn muốn giấu dốt một chút, xem như là giữ lại một đường lui cho mình.

Hắn ôm bờ eo thon thả của Tiêu Thi, lóe lên mấy cái rồi xuất hiện ở linh hạc phong.

Linh hạc phong bị ánh trời chiều nhuộm thành màu đỏ, rừng xanh um tùm trải rộng, linh khí bức người, khiến cho người ta nhẹ nhàng khoan khoái dị thường.

Hắn vừa xuất hiện thì đã nghe thấy tiếng kêu to của hạc nhỏ.

Nó tuy nhỏ, nhưng âm thanh lại vang vọng, toàn bộ linh hạc phong đều có thể nghe thấy được.

Hai con linh hạc đứng trên cây, nhìn hai con hạc nhỏ chơi đùa dưới gốc cây, lại liếc mắt nhìn về phương hướng Sở Ly và Tiêu Thi đang đứng, sau đó không tiếp tục để ý nữa. Dường như không thấy bọn họ vậy, ngầm thừa nhận sự tồn tại của bọn họ.

Con hạc nhỏ được Sở Ly cứu vẫy cánh, chạy như bay, như một làn khói nhỏ vọt tới.

Sở Ly đưa tay ôm nó, lảo đảo một hồi, thiếu chút nữa đã bị nó làm ngã.

Hắn âm thầm cảm thán, mới nhỏ như thế mà đã có được lực lượng như thế, thực sự là được trời cao chăm sóc.

Theo Thiên Ma công, Bạch Hổ luyện dương đồ, Kim Cương độ ách thần công và Khô Vinh kinh tinh tiến, lực lượng của hắn càng ngày càng mạnh, lực lớn vô cùng, không cần nội lực cũng có thể đánh gục được cao thủ Tiên Thiên.

Thế nhưng không sánh bằng con hạc nhỏ này được, chênh lệch giữa nhân loại và linh hạc quả thực quá to lớn.

Con hạc nhỏ thân thiết dùng cánh đánh Sở Ly, dùng cái miệng dài để làm nũng với hắn.

Sở Ly bị một phen nhiệt tình của nó làm cho không chịu được, vỗ vỗ đầu của nó, một con hạc nhỏ khác cũng bay tới, tham gia trò vui, dùng cái miệng nhỏ tới đùa, Sở Ly bị hai con hạc làm cho vô cùng chật vật.

Tiêu Thi ở một bên nhìn thấy vậy vừa ước ao lại cảm thấy thú vị, cười khẽ không ngớt.

Con hạc nhỏ lúc trước hiếu kỳ nhìn Tiêu Thi, lại mang theo cái miệng dài chà xát cánh tay của nàng, thân thể mềm mại của Tiêu Thi lệch đi, muốn ngã xuống đất.

Sở Ly vội vã đỡ lấy nàng.

Tiêu Thi chỉ cảm thấy trên cái miệng dài của nó truyền đến một nguồn lực lượng, lực lượng mà mình không thể ngăn cản được, nàng không khỏi thán phục:

- Sức lực thật là lớn!

- Chúng nó được trời cao chăm sóc, khiến cho người ta ước ao.

Sở Ly lắc đầu cười nói.

Sở Ly thúc giục Khô Vinh kinh, rót linh khí bốn phía vào trong thân thể của hai con hạc nhỏ.

Chúng nó lập tức đứng lại không nhúc nhích, con mắt linh khí mười phần khép lại, giống như đã hóa thành pho tượng.

- Làm sao vậy?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly cười nói:

- Đang luyện công.

- Chúng nó còn có thể luyện công sao?

- Xem như là một loại bản năng đi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tiểu thư có thể học mà.

- Thân thể không giống nhau, làm sao học được chứ?

Tiêu Thi cười nói.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư có thể học tiết tấu hô hấp của chúng nó.

- Được rồi.

Tiêu Thi cảm thấy chơi vui, nghe lời của Sở Ly thử một chút.

- Hô... Hô...

Sở Ly chậm rãi nói.

Tiêu Thi hô hấp theo lời hắn.

Sở Ly nói:

- Hấp... Hấp... Hô… Hô… Hấp… Hấp… Hô… Hấp… Hô!

Tiêu Thi dừng lại, nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Hãy hít thở theo tiết tấu này, sẽ không sai đâu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Diệu Thuật

Tiêu Thi lần nữa nhắm mắt lại, lắng nghe thanh âm nhu hòa của Sở Ly, theo âm thanh của hắn mà hít thở.

Sau mấy lần hít thở, mặt ngọc của Tiêu Thi đỏ lên, so với ánh trời chiều còn hồng hơn mấy phần, giống như uống say vậy, mặt ngọc kiều diễm ướt át, đôi mắt sáng lóe mê ly, thân thể loạng choạng.

Sở Ly vội vã đỡ lấy nàng.

Một đạo nội lực truyền vào, Tiêu Thi chậm rãi khôi phục lại như cũ.

Nàng gắt giọng:

- Sao ngươi lại có suy nghĩ vô căn cứ như vậy chứ?

Sở Ly nói:

- Cơ hội như vậy rất là hiếm thấy, người bên ngoài muốn gặp linh hạc mà không thể được, hơn nữa đây là thời khắc linh hạc tu luyện, không thể bỏ qua, tiếp tục.

- Có thể được thật sao?

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi lập lòe nói:

- Người và hạc không giống nhau mà.

- Quy tắc thiên địa là như thế.

Sở Ly nói:

- Thuật thổ nạp là phương pháp của thiên địa, đến đây đi!

-... Được rồi.

Tiêu Thi cũng không thèm đếm xỉa đến nữa.

Nàng vốn đã không sợ chết, có Sở Ly ở bên người, cho dù chết cũng có thể cứu sống được, vì vậy nàng tiếp tục để Sở Ly chỉ huy nàng hít thở.

Một lát sau, thân thể nàng loạng choạng, lần nữa ngã xuống, lại được Sở Ly đỡ lấy.

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí xem bên trong thân thể của nàng, quả thực không chịu nổi gánh nặng.

Thuật thổ nạp này cực kỳ tinh diệu, mất một lúc đã khiến cho nàng như say rượu, cũng không phải là say, mà là một đạo lực lượng vô hình tiến vào trong thân thể nàng, làm cho nàng không chịu nổi.

Linh khí trong linh hạc phong rất nồng nặc, lực lượng nhận được từ thổ nạp mà đến này cũng rất là mạnh mẽ.

Lại nhìn hai con hạc nhỏ, lại theo tiết tấu đặc biệt để hô hấp, thu nạp linh khí thiên địa, cũng thu nạp sạch sẽ linh khí Sở Ly truyền vào, chuyển hóa thành lực lượng đặc biệt, ôn dưỡng thân thể.

Thuật thổ nạp này tuyệt diệu tới cực điểm, chỉ là bản năng của hai con hạc nhỏ, như bản năng ăn uống vậy.

Tiêu Thi tỉnh táo một lúc, tiếp tục lại theo Sở Ly chỉ huy hô hấp, chờ một

lúc, nàng lần nữa say ngất ngây.

Lần này Sở Ly không đánh thức nàng mà để cho nàng nằm ở trong một bụi cỏ rồi ngủ thiếp đi.

Hai con hạc nhỏ vẫn nhúc nhích không thổ nạp, giống như đã ngủ thiếp đi vậy.

Hai con linh hạc đứng trên ngọn cây quét mắt nhìn bên này một chút, cũng không tới đây.

Sở Ly thì lại khoanh chân ngồi vào trên bụi cỏ.

Hắn đã sớm đồng thời thổ nạp theo hai con hạc nhỏ, cảm nhận được lục phủ ngũ tạng đang phải chịu lực lượng vô hình đè ép, xoa bóp, trở nên càng thêm cường tráng, thuật thổ nạp này thật là tinh diệu.

Nếu như có thể hoàn toàn sửa đổi tiết tấu hô hấp của mình, giống như linh hạc vậy, trải qua tích lũy năm rộng tháng dài, như vậy lục phủ ngũ tạng của hắn sẽ càng ngày càng cường tráng, vượt quá tưởng tượng của bản thân.

Khi Tiêu Thi mơ màng tỉnh lại thì phát hiện ra trên người mình được khoác lên một cái xiêm y, đang ngủ ở trong bụi cỏ.

Sở Ly ngồi ở bên người, không nhúc nhích.

Trên trời có một vầng trăng treo cao, chẳng khác nào lấy tay có thể hái xuống được.

Trăng tròn chiếu ánh sáng xuống linh hạc phong xanh ngắt, cũng rơi vào trên người của Sở Ly.

Hai con hạc nhỏ cũng đứng ở bên người Sở Ly, không nhúc nhích như pho tượng, lông chim so với ban ngày càng hoàn mỹ hơn, toả ra ánh sáng ôn

hòa, giống như được điêu khắc từ ngọc trắng vậy.

Tiêu Thi cảm thấy thiên địa rất là yên tĩnh, giống như trên thế gian chỉ còn lại mình và Sở Ly, còn có hai con hạc nhỏ mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn thân thể mình, cảm thấy như mềm mại hơn mấy phần, như có thể bay lên, lên tới trên trời.

Loại cảm giác kỳ diệu này là ảo giác, hay là thật sự đây?

Sở Ly mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Cảm giác ra sao?

Tiêu Thi nói:

- Không giống trước đó nữa.

Sở Ly cười nói:

- Đây chính là diệu dụng của việc thổ nạp theo linh hạc, sau đó dần dần kéo dài thời gian tu luyện, tốt nhất là có thể hoàn toàn thay đổi tiết tấu, như vậy thân thể sẽ càng ngày càng tốt hơn nữa.

- Đây là nội lực sao?

Tiêu Thi hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Không giống như là nội lực, là một loại lực lượng khác, khả năng giống như một loại luyện thể thuật vậy... Nhưng cũng khó nói, phải luyện tiếp thì mới biết được, nói chung là diệu thuật.

- Như vậy thì có ích lợi gì chứ?

- Có thể kéo dài tuổi thọ, khiến cho tiểu thư sống lâu hơn nữa.

- Ta đã ăn Trường sinh thảo rồi mà.

- Lẽ nào tiểu thư còn ngại mình sống quá lâu sao?

- Ta sợ các ngươi chết hết, khi đó một mình ta sống sót cũng rất mất mặt.

Sở Ly nở nụ cười.

- Ngươi cười cái gì chứ?

Tiêu Thi lườm hắn một cái nói:

- Ngươi không dùng Trường sinh thảo, nào có sống lâu được bằng ta chứ?

Sở Ly nói:

- Nếu như ta bước vào cảnh giới Thiên Thần, như vậy tiểu thư sẽ không xong rồi.

- Ngươi có thể trở thành cao thủ Thiên Thần thật sao?

Tiêu Thi lắc đầu nói:

- Đó không phải là cảnh giới mà người bình thường có thể luyện thành đâu.

Sở Ly cười nói:

- Tiểu thư cảm thấy ta luyện được không?

-... Chuyện này đúng là khó nói.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi chần chờ một lát, lắc đầu một cái.

Theo lý thuyết, cao thủ Thiên Thần không tới phiên Sở Ly đạt thành, nếu như không phải Đại Lôi Âm tự thì chính là hoàng thượng.

Nhưng Sở Ly là kỳ tài ngút trời, trong thời gian ngắn đã trở thành cao thủ Thiên Ngoại thiên, võ công vẫn đang không ngừng tiến bộ, có lẽ có thể trở thành cao thủ Thiên Thần cũng không biết chừng.

- Vì lẽ đó tiểu thư nên luyện các thổ nạp của linh hạc một chút đi.

Sở Ly cười nói:

- Đừng có chờ chúng ta, nếu không tiểu thư sẽ không sống lâu bằng chúng ta đâu.

- Được rồi, ta luyện.

Tiêu Thi gật đầu.

Hai con hạc nhỏ vẫn chìm đắm trong tu luyện, vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Khô Vinh kinh của Sở Ly vẫn đang vận chuyển, truyền linh khí từ bốn phương tám hướng vào thân thể của chúng nó, đồng thời cũng truyền vào thân thể mình, thông qua thổ nạp hóa linh khí thành khí tức kỳ dị, củng cố lục phủ ngũ tạng.

Lục phủ ngũ tạng đang không ngừng được cường hóa, càng ngày càng mạnh hơn nữa.

Tiêu Thi lại luyện thuật thổ nạp một lúc, rất nhanh lại trở nên say sưa, lảo đảo.

Nàng bị tiếng hót vang dội đánh thức, lúc mở đôi mắt sáng ra thì đã là trời sáng.

Nàng quay đầu nhìn lại, Sở Ly đang đùa giỡn cùng hai con hạc nhỏ.

Hai con hạc nhỏ dùng miệng mổ hắn, giống như hai thanh kiếm vô cùng nhanh đâm tới, Sở Ly lấy quyền ngăn cản, hai con hạc nhỏ phấn khích kêu lớn, đánh thức nàng dậy.

Hai con hạc nhỏ không có chiêu thức gì, chỉ có một chữ nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Chúng nó lúc mới đầu chúng nó dùng miệng mổ, sau đó phát hiện ra không làm gì được Sở Ly thì lại vô sư tự thông vận dụng thân pháp, dùng cái móng vuốt, nhảy lên nhảy một cái, khiến cho miệng vừa dài vừa nhanh hơn mấy phần.

Tiêu Thi nhìn một lúc, lắc đầu mỉm cười.

- Phanh!

Cái miệng của một con hạc nhỏ bị Sở Ly né ra, nó không dừng lại mổ lên trên một tảng đá ở trên đất.

Tức thì tảng đá vỡ thành hai mảnh, dọa cho Tiêu Thi nhảy dựng một cái.

- Quá nguy hiểm!

Tiêu Thi vội vàng kêu lên.

Sở Ly chống lại hai cái miệng dài, vừa cười vừa nói:

- Lúc này mới thú vị!

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như trúng thật, ngươi có thể chịu được sao?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười nói:

- Ta đã luyện thể thành công, không sao cả.

Tiêu Thi nói:

- Hai tiểu tử này thả ra bên ngoài đã đủ để thu thập cao thủ Thiên Ngoại thiên rồi.

Sở Ly gật gù.

Đây chính là chỗ đáng sợ của linh thú, hai con hạc nhỏ này còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy, hai con linh hạc thành niên kia lợi hại thế nào hai người cũng có thể thấy được, Sở Ly đánh không lại, không biết cao thủ Thiên Thần có thể đánh được bọn nó hay không.

Hai con linh hạc thành niên kêu lên một tiếng, từ trên bầu trời hạ xuống, trong miệng ngậm một động vật to như thỏ, móng vuốt cũng bắt được một con, Sở Ly không nhận ra được hai loại này.

- Có khả năng đây là linh thỏ đó.

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười nói:

- Linh hạc còn ăn cái này sao? Giống như Kim Ưng ăn thỏ vậy?

Tiêu Thi nói:

- Cái gì chúng nó cũng có thể ăn được, đừng tưởng rằng chúng nó ngồi không!

Linh hạc vứt hai con linh thỏ cho Sở Ly, sau đó lại phân biệt ném con thỏ ở trong miệng về phía hai con linh hạc nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Lại Đánh

Sở Ly ôm quyền một cái, cảm ơn ý tốt của hai con hạc, sau đó cáo biệt cùng hai con hạc nhỏ.

Hai con hạc nhỏ lưu luyến không rời dùng cái miệng dài mổ hắn.

Sở Ly vỗ vỗ đầu của chúng nó, sau đó một tay cầm lấy hai con linh thỏ, một tay ôm Tiêu Thi lên rồi đột nhiên biến mất.

Hai người xuất hiện ở bên trong tiểu đình, gió mát phất phơ, ẩm ướt vô cùng.

- Tiểu thư có muốn dùng hai con linh thỏ này không?

- Ha ha xem xem.

- Vậy thì đưa tới nhà bếp để bọn họ làm đi.

- Không bằng chúng ta tự mình làm thịt đi?

-... Cũng tốt.

Tiêu Thi dặn dò vài câu, rất nhanh đã có người mang than và bếp lò ra.

Một nữ đầu bếp đẫy đà trắng nõn mang hai con thỏ đi làm sạch.

Rất nhanh nàng trở lại, ngại ngùng nói:

- Tiểu thư, dao của nhà bếp không cắt ra được da của con thỏ này.

- Ồ.

Tiêu Thi quay đầu nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly cười nói:

- Dùng kiếm của ta đi.

Hắn đưa Trần Quang kiếm tới.

-... Vâng.

Nữ đầu bếp chần chờ một chút, tiếp nhận kiếm, sau đó lại lùi về phía sau.

- Xem ra quả nhiên là linh thú, một con thỏ như thế mà cũng lợi hại như vậy sao?

- Không biết ăn sẽ có ích lợi gì?

- Chỉ là thịt thỏ, có thể có ích lợi gì được chứ?

Tiêu Thi cười nói:

- Cũng không phải linh thảo mà.

Nữ đầu bếp gọn gàng nhanh chóng, rất nhanh đã xử lý xong hai con thỏ, lại đưa Trần Quang kiếm lên.

Sau đó nổi lửa, hai người tự mình nhìn thế lửa.

Sở Ly có một chút kinh nghiệm đối với việc nướng thịt, thế nhưng vẫn kém xa nữ đầu bếp kia.

Rất nhanh hai người đã giao nó cho nữ đầu bếp, nhìn nàng nướng.

http://tieulun.hopto.org

Rất nhanh mùi thơm đã lan tràn ra, hai người ăn vào trong miệng chỉ cảm thấy non mềm thoải mái, quả thật là mỹ vị tới cực điểm, tay nghề của nữ đầu bếp cũng rất là tinh xảo.

Sau khi Sở Ly ăn xong cẩn thận nghiền ngẫm, rất nhanh đã có một dòng nước nóng từ trong dạ dày chảy ra, đi khắp quanh thân, quanh thân trở nên nóng hổi, cảm giác nóng hổi này chạy vòng quanh lục phủ ngũ tạng từng vòng, làm cho phủ tạng trở nên mạnh mẽ.

Từ khi hắn thi triển Thiên Ma công vẫn có cảm giác đói bụng nhàn nhạt, ăn nhiều đồ ăn hơn nữa cũng không đủ no, thế nhưng sau khi ăn con linh thỏ này lại có cảm giác no.

Tiêu Thi nói:

- Cũng không có gì hay cả.

Sở Ly cười nói:

- Cũng không phải linh đan diệu dược, nào có kỳ hiệu như vậy chứ. Tiểu thư nên luyện thuật thổ nạp nhiều một chút đi, ta đi về trước.

- Đi đi!

Tiêu Thi lúc lắc bàn tay ngọc nói:

- Ngươi về Thần Đô trước đi, buổi tối lại tới nữa.

- Được.

Sở Ly đồng ý một tiếng.

Hắn lắc mình một cái xuất hiện ở ngoài Thần Đô thành.

Tối hôm qua hắn ngủ ngoài trời ở linh hạng phong, mang theo một thân sương, sau đó mang theo một tia phong trần mệt mỏi này đến Bí vệ phủ.

Hai tên hộ vệ nhìn thấy hắn lập tức ôm quyền thi lễ, không có ngăn cản.

Sở Ly đi tới phòng khách, Hứa Hoàn Đức đang ngồi ở trong phòng xem một bộ hồ sơ.

Nhìn thấy hắn đi vào, Hứa Hoàn Đức thả hồ sơ xuống, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

- Cuộc sống rất tiêu dao nhỉ, thân là bí vệ, không đền đáp triều đình, trái lại còn làm việc riêng, thực sự là...

Sở Ly ôm quyền:

- Hứa thống lĩnh gần đây có khỏe không.

- Không tốt lắm!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Ngươi đã điều tra xong chuyện của Hồ tuần phủ chưa?

Sở Ly ngồi vào phía đối diện của hắn rồi nói:

- Là chết vào tay của Quang Minh Thánh giáo.

- Hả?

Hứa Hoàn Đức cau mày:

- Lại là Quang Minh Thánh giáo? Sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ? Chẳng lẽ bởi vì không có đối chứng cho nên nguơi mới đổ lên trên

người bọn họ, đúng không?

Sở Ly nói:

- Ta từ một khối vải vụn mà Hồ tuần phủ cầm trên tay, căn cứ vào tấm vải vụn kia tra ra được một đệ tử của Quang Minh Thánh giáo. Ta đã giết tên kia, có thể tra một chút xem rốt cuộc hắn có phải là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo hay không!

- Bọn họ thật là to gan!

Sắc mặt của Hứa Hoàn Đức âm trầm lại, nói:

- Dám giết mệnh quan triều đình!

Sở Ly nói:

- Vì sao bọn họ phải giết Hồ tuần phủ, án này cũng không dễ xử, hai người đều chết rồi, ta không hỏi ra được cái gì, đệ tử của Quang Minh Thánh giáo làm vậy là muốn bức cung!

- Ta sẽ phái người ra tra xét một chút, nếu như là thật, cũng coi như ngươi đã lập được một cái công.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Quang Minh Thánh giáo... Ngươi định chần chờ tới khi nào nữa?

- Ta sẽ hồi phủ thu xếp một chút, sau đó sẽ bắt đầu tra xét Quang Minh Thánh giáo!

Hứa Hoàn Đức chần chờ một chút, chậm rãi nói:

- Nghe nói võ công của An Vương gia đã bị phế bỏ, lại chịu trọng thương,

tuyệt dòng dõi.

Sở Ly cau mày:

- Sao tin tức này lại truyền ra chứ?

- Xem ra là thật.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu than thở:

- Vậy An vương phủ các ngươi rất khó đi, ngươi phải cẩn thận!

- Có chuyện gì vậy?

Sở Ly hừ lạnh nói.

- Không cần ta nhiều lời, ngươi là người thông minh, lẽ ra có thể đoán ra được chứ?

Hứa Hoàn Đức cau mày nói:

- Tuyệt dòng dõi, mà từ trước đến nay An vương không có truyền thừa hương hỏa, như vậy cũng có ý nghĩa chi của hắn đã bị cắt đứt, An vương cũng không còn khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nữa.

Sở Ly nói:

- Vậy cũng không hẳn, y thuật của thái y cao tuyệt, sẽ có biện pháp.

- Việc này liên quan tới dòng dõi, thái y cũng không có biện pháp gì tốt cả.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu than thở:

- Không còn dòng dõi, cũng sẽ không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng

đế nữa.

- Có thể nhận con nuôi từ bàng chi.

- Dù sao không phải là mình thân sinh, hậu hoạn vô cùng.

Hứa Hoàn Đức than thở:

- Nói chung, An vương đã xem như lui ra khỏi việc tranh giành ngôi vị hoàng đế rồi.

Sở Ly nói:

- Điều này cũng sẽ có lợi, sẽ không bị người khác kiêng kỵ, không bị chèn ép nữa.

- Tuy rằng có lợi, nhưng cũng sẽ bị người ta xem thường, khó tránh khỏi bị tức giận.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Hai ngày trước, Lãnh Thu tiểu thư lại chịu đòn.

Sắc mặt của Sở Ly tức thì âm trầm xuống:

- Ai?

Hứa Hoàn Đức nói:

- Còn có thể là ai được chứ?

- Lãnh Đào!

Sở Ly khẽ cắn răng hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức chậm rãi gật đầu.

Sở Ly nói:

- Ngày mai ta sẽ tới Thành vương phủ!

-... Không phải ngươi lại đánh Lãnh Đào chứ?

- Đánh hắn thì lại làm sao?

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Cũng nên đòi một công đạo cho Lãnh Thu cô nương, đường đường là nam nhi lại đi bắt nạt một nữ tử không biết võ công, người như vậy không đánh không được!

- Đừng quên Thành vương.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Bây giờ An vương không phải là An vương trước đó nữa, Thành vương sẽ không kiêng kỵ hắn nữa.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Đánh Lãnh Đào, thuận tiện tra xét Thành vương phủ một chút, nhất cử lưỡng tiện!

- Đây cũng là ý kiến hay.

Hứa Hoàn Đức cười nói:

- Vừa vặn không dẫn tới người khác chú ý.

Sở Ly đứng lên, ôm quyền một cái rồi nói:

- Vậy ta cáo từ trước!

- Đi đi, ngày mai đừng quên đi tới Thành vương phủ đó.

Hứa Hoàn Đức cười nói:

- Có điều hai người thủ hạ kia của ngươi còn chưa trở về.

- Ngày mai có thể bọn họ sẽ chạy về kịp.

Sở Ly nói.

- Rất tốt.

Hứa Hoàn Đức thoả mãn gật gù.

Sở Ly trở lại An vương phủ.

Hắn vừa mới về tiểu viện của mình thì Lãnh Thu và Lãnh Tình đã vội vã tới đây, phía sau các nàng là mấy nha hoàn thở hồng hộc chạy vào.

Lãnh Thu bĩu môi, sau khi tiến vào tiểu viện lại đi tới trước người Sở Ly rồi ngồi xuống:

- Đại tổng quản, ngươi phải xả giận giúp ta!

Sở Ly nhìn mặt của nàng, không có vết thương.

- Lãnh Đào lại đánh người sao?

Sở Ly nói.

Lãnh Thu oán hận nói:

- Đánh ta một tát, nói là nếu như có gan thì bảo ngươi tới mà đòi lại.

http://tieulun.hopto.org

- Hắn thật là lớn mật.

Sở Ly nói.

- Không phải mọi người thấy phụ thân bị phế bỏ võ công, cảm thấy dễ ức hiếp hay sao?

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Thực sự là một đám tiểu nhân! Tiểu nhân vô cùng!

Sở Ly nhìn về phía Lãnh Tình.

Trên người Lãnh Tình mặc la sam màu tím nhạt, lạnh lùng mà hờ hững.

Lãnh Tình nói:

- Sau khi võ công của phụ thân bị phế, thái độ của mọi người lập tức thay đổi, có người thương hại có cười nhạo, tất cả đều thay đổi... Đại tổng quản có biện pháp gì không?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vương gia mới là người tâm phúc của Vương phủ, bây giờ Vương gia bị hại, nhất định Vương phủ sẽ phải chịu tội theo, có điều không sao cả, rất nhanh Vương gia sẽ khôi phục lại võ công được.

- Muốn khôi phục cũng không dễ dàng.

Lãnh Tình lạnh nhạt nói:

- Có người nói phụ thân không thể có thêm con nữa, mà chúng ta cũng không thể có đệ đệ được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lặng lẽ không nói gì.

Lãnh Tình nói:

- Đây mới là chỗ mấu chốt.

Sở Ly thở dài:

- Những việc này cứ để cho người lớn bận tâm đi, hai vị tiểu thư không cần phải để ý tới nó nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Mê Hoặc

Việc này liên quan tới vận mệnh của Vương phủ, ta sao có thể không bận tâm được chứ?

Lãnh Tình lạnh nhạt nói.

Sở Ly nói:

- Tình tiểu thư nên mở rộng lòng mình, sẽ từ từ tốt lên thôi.

- Lúc nào mới có thể tốt lên được đây?

Lãnh Tình hừ lạnh nói:

- Ta thấy phụ thân càng ngày càng quái gở, hơi một tí là nổi giận, nếu cứ tiếp tục như thế, Vương phủ sẽ không thay đổi được, chỉ có thể càng tệ hơn, mọi người cũng sẽ xui xẻo theo người.

- Đúng vậy đúng vậy, như vậy tiểu nhân như Lãnh Đào sẽ có cơ hội ra tay!

Lãnh Thu vội vã dùng sức gật đầu.

Sở Ly nói:

- Tiểu thư yên tâm, ta sẽ xả giận cho tiểu thư, lại đánh Lãnh Đào một trận!

Lãnh Thu mặt mày hớn hở, sau đó lại lo lắng hỏi:

- Ngươi còn dám đánh hắn sao?

- Có gì mà không dám chứ?

Sở Ly cười nói:

- Nếu ta đã có thể đánh hắn một lần thì lại có thể đánh một lần nữa!

- Đừng gây phiền toái thì hơn, vạn nhất Vương phủ ngã, vận mệnh của tất cả mọi người đều sẽ thảm không chịu nổi!

Lãnh Tình nói.

- Sẽ không xấu như vậy đâu.

Sở Ly cười nói:

- So với dân chúng tầm thường, các ngươi đều là cành vàng lá ngọc, dầu gì cũng là con cháu hoàng gia.

- Phượng hoàng sụp đổ không bằng gà.

Lãnh Tình lắc đầu nói.

Sở Ly bất đắc dĩ cười cười.

Lãnh Tình bi quan đối với thế sự, mơ hồ có dấu hiệu chán đời.

Lãnh Thu vội hỏi:

- Đại tổng quản, lúc nào ngươi mới đánh Lãnh Đào đây?

- Ngày mai.

Sở Ly nói.

http://tieulun.hopto.org

- Ta có thể đi xem cùng không?

Lãnh Thu hưng phấn nói.

Sở Ly trầm ngâm một hồi, cười gật đầu:

- Đi xem cũng tốt.

Hắn muốn xả giận cho Lãnh Thu, chấn hưng tinh thần của trong phủ.

Lãnh Thu vui mừng khôn xiết:

- Đa tạ Đại tổng quản!

Lãnh Tình thì lại sầu lo:

- Hiện giờ lại trêu vào Lãnh Đào là hành động không quá sáng suốt, Thành vương thúc không sẽ bỏ qua!

- Không quan trọng lắm, ta tự có chủ ý.

- Đừng để hả giận không được còn bị người ta thu thập.

Lãnh Tình nói:

- Người bỏ đá xuống giếng có rất nhiều, tường đổ mọi người cùng nhau đẩy đó!

Nhà đế vương là vô tình nhất, cái gọi là huynh đệ đều là đối thủ với nhau, không có tình huyết nhục, trái lại sẽ đánh đến một mất một còn, một khi có cơ hội đánh đổ thì bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua, chắc chắn bọn họ sẽ không để phụ thân nàng bò lên lần nữa. Nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đánh sụp phụ thân.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi có chút bi ai, người ngoài nhìn vào thì thấy hoàng tử phong quang vô hạn, ai có thể biết được bên trong lại hung hiểm như vậy chứ? Sinh ở trong hoàng thất, không hẳn đã được hưởng phúc, lo lắng sợ hãi mới là chuyện thường thấy nhất.

- Đại tỷ!

Lãnh Thu nói:

- Phải mạnh mẽ đánh hắn một trận, lần trước rất hả giận đó!

Sở Ly cười nói:

- Thu tiểu thư, muốn hả giận thì vẫn phải tự mình luyện công, tự mình đánh hắn.

- Ta sao?

Lãnh Thu lắc đầu:

- Tư chất của ta không được.

Lãnh Thu thở dài, bất đắc dĩ nhìn về phía Lãnh Tình:

- Ta cũng muốn luyện công!

Sở Ly trầm ngâm không nói.

Trong Vương phủ có không ít linh đan diệu dược, nhưng dù sao nàng cũng là thân nữ nhi, sợ rằng sẽ không cam lòng để cho nàng dùng, nếu là thân nam nhi, sợ rằng An vương đã sớm cầu hoàng thượng lấy ra một ít linh dược để đền bù tư chất cho nàng rồi.

Cho dù không thể biến nàng thành thiên tài thì cũng có thể bù đắp một ít,

không đến nỗi một tia võ công cũng không luyện được.

- Đại tổng quản, Vương gia cho mời.

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Trịnh Lập Đức.

Sở Ly nói:

- Được, ta biết rồi, ta sẽ lập tức tới đó.

- Vương gia đang ở luyện công viện.

- Ừm.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đứng dậy cáo từ.

Lúc sắp chia tay, Lãnh Tình dặn dò:

- Đừng nói chuyện chúng ta tới, bằng không đám người mẫu thân sẽ lại lải nhải.

Sở Ly cười gật đầu.

Sở Ly đẩy cửa luyện công viện ra, trong viện chỉ có An vương và Hư Ninh.

Hư Ninh đứng ở trong góc nhỏ, tránh sự chú ý của mọi người.

An vương ngồi ở bên cạnh một cái bàn đá, bình tĩnh nhìn hắn, chỉ chỉ vào ghế đá bên cạnh bàn.

Sở Ly ngồi xuống ở phía đối diện với hắn:

- Vương gia.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi vừa mới hồi phủ, đã nghe thấy tin đồn bên ngoài chưa?

Ánh mắt của An vương yên tĩnh, giống như đã xóa bỏ ân oán trước đó vậy.

Sở Ly gật đầu:

- Mọi người không coi trọng Vương gia có thể đoạt được đại vị.

- Hừ!

An vương cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Một đám người tầm nhìn hạn hẹp... Ý nghĩ của ngươi thì sao?

- Thái y nói thế nào?

Sở Ly nói.

An vương nói:

- Có thể trị được.

Sở Ly nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh đứng đó giống như nhập định, không nhúc nhích chút nào.

Sở Ly cười nói:

- Thương thế như vậy mà cũng có thể trị hết sao?

- Y thuật của thái y tinh tuyệt thiên hạ, phối hợp với linh dược, muốn chữa khỏi thương thế của ta không thành vấn đề, không giống lời đồn ở bên ngoài.

Sở Ly nhìn vào hai mắt của đối phương.

http://tieulun.hopto.org

An vương lòng dạ thâm trầm, nhưng có một điểm quen thuộc mà hắn khó nhận ra được.

Khi hắn nói dối, ngón út bàn tay trái nhẹ nhàng nhảy hai lần, nếu không phải hắn có Đại Viên Kính Trí, thấy rõ tỉ mỉ, sợ rằng cũng không thể nhìn thấy được hành động này.

Hai thận của hắn không trị được, xem ra đã thật sự đoạn tuyệt dòng dõi, lần này quả thực mình đủ tàn nhẫn đủ tuyệt, chỉ là tuyệt không thể tả rồi!

Sở Ly nói:

- Xem ra bên ngoài có người cố ý tản ra tin tức như vậy... Lòng dạ đáng chém!

- Không sai!

An vương lạnh lùng nói:

- Lòng dạ đáng chém!

Sở Ly nói:

- Vương gia triệu ta tới là có gì phân phó sao?

- Là chuyện của Tử Vân sơn... Cảnh Hoa Vinh kia, giết chết hắn cho ta!

- Vương gia, chỉ sợ ta không giết được hắn, hắn cứ ẩn giấu ở Tử Vân sơn, ta không thể xông vào giết người được.

- Ngươi trí tuệ hơn người, tùy tiện nghĩ một biện pháp, dẫn hắn ra rồi giết là được!

-... Được, ta sẽ thử xem.

- Sau khi chuyện này thành công, ta sẽ tặng ngươi một bảo vật.

- Bảo vật?

Sở Ly kinh ngạc.

An vương từ tốn nói:

- Ta có một bộ phi đao, chính là thứ tạo nên từ thiên ngoại vẫn thạch, không gì không xuyên thủng.

Sở Ly cười nói:

- Đa tạ Vương gia!

Xem ra An vương đã có tâm lung lạc mình, thủ đoạn như vậy cũng đã vận dụng.

- Đi đi.

An vương khoát tay một cái nói:

- Tất cả mọi chuyện trong phủ làm phiền ngươi bận tâm, ta muốn chăm chú tu luyện, tranh thủ sớm ngày khôi phục võ công!

- Vâng.

Sở Ly ôm quyền đứng dậy.

Chờ Sở Ly chậm rãi lui ra, luyện công viện khôi phục lại sự yên tĩnh, An vương cười lạnh một tiếng.

Hư Ninh nói:

- Vương gia thực sự muốn đưa cho Đại tổng quản phi đao hay sao?

- Hừ, cho hắn thì làm sao chứ?

An vương lạnh nhạt nói:

- Chỉ cần có thể giết chết Cảnh Hoa Vinh là được!

Hư Ninh không nói thêm nữa, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, trở nên trầm mặc.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Sở Ly ăn cơm xong, đang lẳng lặng suy tư tới xuất thần trong tiểu viện thì bên ngoài truyền đến âm thanh của Chu tổng quản:

- Đại tổng quản, hai vị bí vệ cấm cung cầu kiến.

- Hừm, để bọn họ đến đại sảnh chờ ta.

Sở Ly nói.

Khi hắn đến đại sảnh thì Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đã chờ sẵn, hai người ôm quyền chào hỏi.

Sở Ly vung vung tay:

- Ngày hôm nay chúng ta sẽ đi tới Thành vương phủ.

- Vâng!

Hai người bỗng cảm thấy phấn chấn.

Bọn họ đã sớm muốn đi tới Thành vương phủ, bắt được đệ tử Quang Minh Thánh giáo, lập đại công.

Sở Ly nói:

- Các ngươi mới vừa trở về, có muốn nghỉ một chút hay không?

- Chúng ta không mệt!

Hai người vội vàng lắc đầu.

Sở Ly cười nói:

- Các ngươi đến có chuẩn bị, không hẳn đã có thể bắt được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo.

- Thành vương phủ không có, những phủ khác sẽ có!

Đổng Kỳ Phi toét miệng cười gian nói.

Sở Ly lắc đầu cười cười.

Một lát sau, nhị nữ Lãnh Thu và Lãnh Tình mặc một bộ trang phục màu xanh, hông đeo trường kiếm, anh tư hiên ngang, sau đó năm người ra khỏi An vương phủ, trực tiếp đi về phía Thành vương phủ.

Ở ngoài Thành vương phủ, Đổng Kỳ Phi tiến lên lấy ra yêu bài bí vệ, muốn gặp Thành Vương gia.

Thái độ của tên hộ vệ gác cổng rất tùy ý, lười biếng đáp một tiếng, đi vào bẩm báo.

Hai người liếc mắt nhìn Sở Ly.

Nếu không phải lúc trước Tiêu Thi giết bí vệ cấm cung, dẫn đến uy phong của bí vệ cấm cung giảm nhiều thì bây giờ bí vệ cấm cung cũng sẽ không bị lạnh nhạt như vậy mà đã sớm được vội vã đón vào trong rồi.

Một lát sau, cửa lớn mở rộng, Lãnh Đào mang theo một đám người cười

toe toét đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy là Sở Ly, còn có Lãnh Thu và Lãnh Tình, khuôn mặt trắng mập của Lãnh Đào căng thẳng, lập tức lại thả lỏng xuống, ho nhẹ một tiếng, dương dương tự đắc cười lớn, lớn tiếng nói:

- Các ngươi tới đây làm gì? Vương phủ của chúng ta không phải là người nào cũng có thể đi vào trong được!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Trả Thù

Ai ôi, đây không phải Sở Đại tổng quản hay sao?

Lãnh Đào quái gở lớn tiếng nói.

Hắn đứng ở trên bậc thang, đánh giá Sở Ly từ trên xuống dưới, đôi mắt nhỏ hưng phấn đến mức tỏa sáng:

- Không nghĩ tới Sở Đại tổng quản còn có thời gian nhàn rỗi đến Vương phủ của chúng ta!

Sở Ly ôm quyền bình tĩnh nói:

- Thế tử, chúng ta phụng mệnh Bí vệ phủ chi đến Vương phủ, mong Thế tử dàn xếp một, hai.

- Bí vệ cấm cung các ngươi tới đây làm gì?

Lãnh Đào nghiêng đầu nhìn hắn:

- Ồ, ta nghĩ ra rồi! Không phải lúc trước Tiêu Vương phi đã giết hai bí vệ cấm cung hay sao? Làm sao Sở Đại tổng quản ngươi lại biến thành bí vệ cấm cung trong chớp mắt rồi vậy? Trở mặt cũng quá nhanh đấy nhỉ?

Sở Ly mặt không biến sắc, lạnh nhạt nói:

- Đây là ý tứ của hoàng thượng, chúng ta từ chối cũng không được.

Lãnh Thu bất mãn nhìn về phía Sở Ly.

Trước đây không phải Đại tổng quản rất mạnh mẽ hay sao, làm sao hiện tại lại trở nên mềm nhũn, đối mặt với sự trào phúng của Lãnh Đào mà không trực tiếp trả ngược lại, mà còn ôn tồn nói chuyện với hắn cơ chứ.

Loại gia hỏa này, không cần thiết phải lãng phí nước miếng, trực tiếp đánh là được rồi!

- Ồ, nói như vậy, các ngươi tới Vương phủ cũng là ý tứ của hoàng thượng sao?

Lãnh Đào híp mắt cười nói.

Sở Ly nói:

- Bí vệ phủ thu được bí báo, nói trong các Vương phủ có nội gian trà trộn vào, vì an nguy của các vị hoàng tử và hoàng Thế tử, Bí vệ phủ chuyên môn tiến hành thanh tra một lần, do ta phụ trách.

- Thanh tra?

Lãnh Đào bĩu môi khinh thường:

- Dường như ngươi có thể tra ra nội gian vậy!

Sở Ly nói:

- Đương nhiên!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta không tin được ngươi, làm sao bây giờ?

http://tieulun.hopto.org

Hắn giang rộng hai tay, rất bất đắc dĩ nói:

- Ta lo lắng ngươi có tư tâm, vì hả giận cho Lãnh Thu cho nên cố ý nói trung thần trong phủ chúng ta thành nội gian, bắt về Bí vệ phủ, vì lẽ đó, ngươi nên tỉnh lại đi thì hơn!

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Đây là ý tứ của Thành Vương gia hay sao?

- Là ý của ta, làm sao?

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Ta không thể làm chủ hay sao?

Sở Ly nói:

- Nếu là ý tứ của Thành Vương gia, như vậy Bí vệ phủ chúng ta cũng không miễn cưỡng, trực tiếp rời đi là được. Mà nếu không phải là ý tứ của Thành Vương gia, như vậy phiền Thế tử tránh ra.

- Hừ, hôm nay ta muốn làm chủ một lần!

Lãnh Đào tức giận vung vung tay, quát lên:

- Lăn mau, Thành vương phủ chúng ta không phải là nơi mà người nào cũng có thể tiến vào được!

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Nói như vậy, Thế tử phản đối hành động của Bí vệ phủ sao?

- Không sai!

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Đào đắc ý hừ lạnh nói:

- Ta phản đối, làm sao? Họ Sở, đừng tưởng rằng ngươi vẫn còn giống như trước đây nữa. An vương phủ hiện giờ không được rồi, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn cụp đuôi làm người đi, nếu như càn rỡ tiếp thì không ai chống được cho ngươi đâu!

Sở Ly bỗng nhiên nở một nụ cười:

- Xem ra Thế tử muốn nhân lúc Vương phủ chúng ta suy yếu mà bắt nạt chúng ta, vì lẽ đó mới đánh Thu tiểu thư, có đúng không?

-... Không sai, thì sao chứ?

Lãnh Đào ngẩng đầu lên, liếc xéo hắn:

- Ta đánh nàng đó, ngươi muốn ra mặt cho nàng sao?

- Công là công, tư là tư!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Tại hạ hiểu rõ giữa công và tư... Chúng ta chỉ phụng lệnh của Bí vệ phủ tiến vào Vương phủ thanh trừ nội gian, thế nhưng Thế tử lại ngăn cản gắt gao, thực sự khiến cho người ta không thể không lo lắng. Giống như trong Vương phủ có chuyện gì không dám để cho người khác biết, sợ Bí vệ phủ tra ra được vậy!

- Đừng ngậm máu phun người!

Lãnh Đào quát to:

- Ta thấy họ Sở ngươi không hợp mắt, vì lẽ đó mới không cho ngươi vào phủ đó!

Sở Ly nói:

- Bí vệ phủ làm việc còn chưa tới phiên Thế tử quơ tay múa chân, đi vào!

Sở Ly vung vung tay.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đã sớm tức không nhịn nổi, nghe vậy lập tức đi lên trên bậc thang.

- Ai dám tiến vào!

Lãnh Đào lớn tiếng quát:

- Ngăn bọn hắn lại cho ta!

Sở Ly trầm giọng nói:

- Thế tử cảm trở Bí vệ phủ làm việc, chỉ có thể đắc tội mà thôi, bắt hắn cho ta!

- Vâng!

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đánh về phía Lãnh Đào.

Lãnh Đào lớn tiếng kêu lên:

- Lên, ai đánh ngã bọn họ, ta sẽ trọng thưởng!

Mười tên hộ vệ phía sau Lãnh Đào nghe vậy tức thì vui mừng khôn xiết.

Tuy nói Lãnh Đào là công tử bột, nhưng lại là người nói lời giữ lời, hơn nữa lại còn ra tay hào phóng, bọn họ vừa nghe tới trọng thưởng đã lập tức tiến lên, đánh về phía Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn.

Đáng tiếc bọn họ đều là cao thủ Tiên Thiên, cao thủ Thiên Ngoại thiên

chịu Trần Không sai khiến, bảo hộ Vương phủ, bình thường không bị Lãnh Đào sai khiến.

Một đám hộ vệ phía sau của Lãnh Đào đều là người do chính hắn nuôi dưỡng ra, không có cao thủ Thiên Ngoại thiên.

- Ầm ầm ầm ầm...

Mười tiếng vang trầm thấp vang lên, mười tên hộ vệ bay ra ngoài, rơi xuống dưới chân của Lãnh Đào, không có ai đỡ nổi được một hiệp.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thế tử, bằng vào những người này mà muốn ngăn cản Bí vệ phủ hành động sao? Trần tiền bối!

Hắn ôm quyền một cái về phía cửa lớn của Vương phủ, biểu hiện rất là ôn hòa.

Trong cửa lớn không có động tĩnh gì cả.

Sở Ly thở dài nói:

- Trần tiền bối hà tất phải buộc ta ra tay chứ?

Hắn dứt lời nhẹ nhàng hơi vung tay lên.

- Phanh!

Một tiếng bạt tai lanh lảnh vang lên.

Lãnh Đào trợn mắt lên, không khỏi ôm mặt, đau đớn không chịu nổi, khó có thể tin mà hét lớn một tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi dám đánh ta sao?

Sở Ly cười nói:

- Không dám! Không dám! Đây là Bí vệ phủ cho Thế tử một chút giáo huấn!

Hắn dứt lời lại đánh thêm một bạt tai.

- Phanh!

Lại một tiếng vang giòn vang lên, một bên mặt khác của Lãnh Đào lại trúng một cái tát.

- A...

Lãnh Đào giận tím mặt, hai mắt nhỏ đỏ chót, gắt gao trừng mắt nhìn chằm chằm vào Sở Ly:

- Ngươi dám đánh ta! Ngươi dám đánh ta!

Sở Ly nhìn về phía trong cửa lớn, cất giọng nói:

- Trần tiền bối còn không ra sao? Vậy ta sẽ đánh tiếp!

Hắn lại đưa tay ra, lại đánh ra một bạt tai.

- Phanh!

Hai tay của Lãnh Đào bị lực lượng vô hình tách ra, lộ ra khuôn mặt trắng mập, lại trúng một bạt tai.

- Dừng tay!

Trần Không trầm giọng quát lên.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhẹ nhàng bay ra, hiện ra ở trước mặt của Sở Ly, phía sau có ba vị cao thủ Thiên Ngoại thiên theo sát.

Sắc mặt Trần Không âm trầm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Sở Đại tổng quản, ngươi không cảm thấy quá trắng trợn không kiêng dè gì hay sao?

Sở Ly cười nói:

- Ta phụng lệnh Bí vệ phủ làm việc, thế nhưng Thế tử lại ngang ngược can thiệp, cố tình gây sự, vì uy nghiêm của Bí vệ phủ, ta không xuất thủ không được. Mong rằng Trần tiền bối thứ lỗi, cho dù đến bên hoàng thượng nói thì ta cũng có đạo lý, Trần tiền bối thấy đúng không?

- Dù sao cũng là Thế tử, bộ mặt của hoàng gia vẫn phải cho!

Trần Không hừ lạnh nói.

Sở Ly cười lên:

- Thế tử không muốn giữ bộ mặt của hoàng gia, đường đường là nam tử hán lại đi bắt nạt một nữ tử yếu đuối, ta còn phải nể mặt hắn sao? Như vậy mặt mũi của các con cháu hoàng thất khác ở đâu... Trần tiền bối, có nhường đường cho chúng ta vào phủ hay không?

- Cái này...

Trần Không liếc mắt nhìn Lãnh Đào, lắc đầu một cái, trong lòng cảm khái, cũng chẳng muốn nói về chuyện này nữa, hắn lắc đầu nói:

- Ý của Vương gia là mời các ngươi trở về.

- Thành Vương gia cũng không muốn chúng ta đi vào trong sao?

Sở Ly mỉm cười nói:

- Không muốn tra xét nội gian sao?

Trần Không mặc một bộ lam bào, nói:

- Vương gia không muốn làm lòng người bàng hoàng.

Sở Ly nói:

- Như vậy Vương gia có thể kết luận trong phủ của mình không có nội gian sao? Nếu thật sự xảy ra chuyện thì Bí vệ phủ chúng ta sẽ không phụ trách nữa.

- Có nội gian gì chứ?

Trần Không cười nói:

- Vương phủ chúng ta bền chắc như thép.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Nếu Thành Vương gia đã nói như thế, vậy chúng ta cũng không miễn cưỡng nữa. Cáo từ, vạn nhất tương lai có chuyện thì đừng có tìm tới Bí vệ phủ chúng ta, cáo từ!

- Chậm đã!

Lãnh Đào hét lớn một tiếng:

- Các ngươi đánh ta mà còn muốn rời đi như thế sao?

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Xin lỗi, Thế tử, đánh có nặng lắm không?

- Họ Sở, ngươi chờ đó cho ta.

Lãnh Đào nộ chỉ vào hắn:

- Ta nhất định sẽ nói chuyện với Lãnh Thu, trừ phi nàng không ra khỏi cửa!

Sở Ly thở dài, nhìn về phía Trần Không:

- Cái này cũng là ý tứ của Thành Vương gia sao?

- Trẻ con hồ đồ, Vương gia sẽ không nhọc lòng quan tâm.

Trần Không mỉm cười nói:

- Sở Đại tổng quản hà tất phải quản những chuyện nhỏ nhặt này cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Vậy ta sẽ dạy Thu tiểu thư một chiêu kiếm pháp, đến lúc đó giết chết Thế tử thì đừng trách ta không nói trước!

- Ha ha...

Trần Không cười to nói:

- Nếu như ngay cả một kiếm mà Thế tử cũng không tiếp nổi, vậy thì đã quá làm cho Vương gia mất mặt rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Tránh Phong

Sở Ly ôm quyền một cái nói:

- Được, vậy chúng ta sẽ mỏi mắt mong chờ!

- Sở Đại tổng quản tạm biệt, thứ cho ta không tiễn xa được!

Trần Không ôm quyền một cái.

- Chậm đã!

Lãnh Đào lớn tiếng quát:

- Trần lão, sao lại để hắn đi chứ, như vậy chẳng phải ta uổng công chịu đựng trận đánh này sao?

Hắn chỉ chỉ vào khuôn mặt béo đã sưng lên, lớn tiếng nói:

- Lẽ nào ta đường đường là hoàng Thế tử lại bị người ta đánh như thế sao?

- Thế tử, ngươi định làm thế nào?

Sở Ly quay đầu nhìn hắn.

- Ta muốn mạnh mẽ đánh ngươi một trận!

Lãnh Đào nghiến răng nghiến lợi.

Sở Ly cười cợt:

- Ngươi có bản lĩnh đó sao? Nếu không, ngươi mời Thành Vương gia đi ra, để hắn hạ lệnh, bảo ta đừng phản kháng, ngoan ngoãn để ngươi đánh hai bạt tai?

- Ngươi dám vi phạm lệnh của phụ vương ta sao?

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Gọi thì gọi!

Nụ cười của Sở Ly càng tăng lên:

- Thành Vương gia dựa vào cái gì mà không cho phép ta phản kháng? Bởi vì hắn là hoàng tử sao? Hay là bởi vì cấp bậc của hắn đủ cao?

Lãnh Đào chỉ vào hắn, không cam lòng trừng mắt nhìn về phía Trần Không:

- Trần lão, cứ để hắn càn rỡ như thế, hoàng Thế tử nói đánh là đánh sao?

- Được rồi Thế tử.

Trần Không khoát tay nói:

- Không phải là không bị thương hay sao?

Kỳ thực hắn âm thầm khâm phục Sở Ly, hoàng Thế tử nói đánh là đánh, không sợ đắc tội với toàn bộ hoàng tộc một chút nào cả.

Hắn cũng không dám làm như vậy.

Hành vi như vậy của Sở Ly cũng chỉ dùng ở Đại Quý được mà thôi.

Hoàng Thế tử của Đại Quý không có địa vị cao như hoàng tử, chuyện này

vừa là hoàng thượng cố ý áp chế, cũng là chuyện do các đại thần đồng tâm hiệp lực mà thôi.

Ở trong thế giới thượng võ này, các đại thần cũng sẽ không để hoàng thượng muốn gì được đó, bọn họ sẽ dùng cái gì để cùng tranh tài hoàng thượng chứ? Đó là bằng vào cấp bậc chế độ, đây là thứ do thái tổ sáng chế, hoàng thượng cũng không thể thay đổi chế độ được.

Nhưng địa vị của hoàng tử và Thế tử cũng đặc thù, dù sao cũng là huyết mạch của hoàng thượng, đánh nhi tử, tôn tử, hoàng thượng có thể thoải mái hay sao?

Chỉ có thể nói lá gan của Sở Ly quá lớn, hắn cảm thấy không bằng.

Lãnh Đào không cam lòng kêu lên:

- Ta không bị thương, nhưng cũng đã chịu khuất nhục!

- Khuất nhục thì sao chứ?

Trần Không nói:

- Thế tử ngươi không chịu thua kém một ít, trả lại khuất nhục là được rồi!

- Làm sao ta có khả năng đánh thắng được hắn cơ chứ?

Lãnh Đào bất mãn kêu lên.

Trần Không cười cười:

- Thế tử không đánh lại hắn, tài nghệ không bằng người, lẽ nào không thể chịu nhục hay sao?

- Nhưng ta là hoàng Thế tử!

Lãnh Đào hừ lạnh nói.

Trần Không nói:

- Nếu như thế tử vẫn nghĩ như vậy, như vậy sẽ vĩnh viễn không thể có được tiền đồ, chỉ có thể là một tên rác rưởi mà thôi!

- Trần lão!

Lãnh Đào tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Trần Không than thở:

- Thế tử, biết khuất nhục sau đó đứng lên, quyết chí tự cường mới là đường thẳng, đừng có từ sáng đến tối đều nghĩ tới việc bắt nạt nữ tử yếu đuối!

- Hừ!

Lãnh Đào bất mãn quay đầu rời đi, không nghe hắn dông dài nữa.

Lãnh Thu hưng phấn trừng mắt nhìn Sở Ly, bước chân mềm mại nhảy nhót.

Lãnh Tình nói:

- Đại tổng quản, ngươi muốn truyền kiếm pháp cho tiểu muội thật sao?

Sở Ly gật đầu.

Lãnh Thu hưng phấn nói:

- Nhưng ta căn bản không biết võ công!

Nhìn Lãnh Đào chịu đòn, thực sự là hả giận!

http://tieulun.hopto.org

- Võ công của Lãnh Đào cũng rất tầm thường.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi chỉ cần luyện một chiêu là có thể trừng trị được hắn!

- Thật sao?

Lãnh Thu bán tín bán nghi.

Lãnh Tình nói:

- Không thể nào? Nói thế nào Lãnh Đào cũng đã luyện võ công mấy năm rồi đó.

- Qua quýt bình thường, gần như chưa từng luyện võ vậy.

Sở Ly nói.

- Tốt, vậy thì thử xem!

Lãnh Thu nóng lòng muốn thử nói:

- Nếu như có thể tự tay đánh bại hắn thì mới chính thức hả giận được, thấy hắn một lần đánh một lần, đã nghiền!

Dương Tông Văn ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- Đội trưởng, chúng ta cứ quên đi như thế thôi sao?

Sở Ly quay đầu nhìn hắn:

- Bằng không thì sao? Xông vào sao?

- Cái này...

http://tieulun.hopto.org

Dương Tông Văn chần chờ.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Như vậy cũng quá ấm ức, ngay cả cửa cũng không vào được!

Sở Ly nói:

- Trước khi tới ngươi không nghĩ tới sao? Cửa lớn của Thành vương phủ dễ tiến vào như vậy sao?

- Thành vương cũng quá càn rỡ, trực tiếp cự tuyệt chúng ta ở ngoài cửa!

Đổng Kỳ Phi không cam lòng.

Dương Tông Văn thở dài:

- Địa vị của Bí vệ phủ chúng ta càng ngày càng thấp.

Sở Ly cười nói:

- Có phải là đang oán giận ta đúng không?

- Không dám.

Hai người vội vã ôm quyền.

Sở Ly nói:

- Địa vị của Bí vệ phủ quá cao, nếu càng như vậy thì sẽ không tốt, như hiện tại rất là tốt, chịu uất ức, mọi người cũng đều nhìn thấy, đám triều thần cũng sẽ không cả ngày hô lớn hô nhỏ muốn giải tán Bí vệ phủ.

- Thế nhưng chúng ta như vậy thì lại càng khó để làm việc, bị cản trở ở khắp nơi!

http://tieulun.hopto.org

Dương Tông Văn than thở.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?

Sở Ly nói:

- Trở về bẩm báo cho thống lĩnh là được rồi, xem thống lĩnh làm thế nào. Dù năng lực của chúng ta to lớn hơn nữa, không vào được Vương phủ thì cũng không tra ra được nội gian.

- Nhất định Thống lĩnh sẽ trách chúng ta.

Đổng Kỳ Phi bĩu môi.

- Chẳng lẽ để chúng ta xông vào Vương phủ sao?

Sở Ly bật cười nói:

- Thành vương đang ước gì như vậy, đang chờ chúng ta xông vào đó, khi đó hắn sẽ noi theo Vương phi.

- Cái này...

Hai người ngẩn ra, trong lòng nhất thời nổi lên ý lạnh:

- Không thể nào?

Sở Ly cười nói:

- Các ngươi chỉ là bồi thêm vào thôi, người Thành vương muốn giết là ta!

Hai người vội vã im lặng.

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói như thế bọn họ đã hiểu rõ, dù sao Sở Ly ở trong Thần Đô làm việc quá lộ liễu, đối địch khắp nơi, hơn nữa lại coi hoàng tử, hoàng Thế tử như không, nói đánh là đánh, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế.

Hiện tại An vương phủ lại suy sụp, chính là thời điểm tốt nhất để giết Sở Ly, Thành vương sao có thể buông tha cơ hội này cơ chứ?

Không trách Sở Ly lại yếu thế như vậy, nói lùi là lùi, hóa ra là đã nhìn thấu tầng ý tứ này!

Hai người liếc mắt nhìn Sở Ly, thầm than đều là người nhưng Sở Ly thì tinh minh vô cùng, còn bọn hắn chỉ có chính đần độn, chỉ biết xông về phía trước mà thôi!

Không biết thống lĩnh và Hứa thống lĩnh đưa nhiệm vụ này cho Sở Ly có phải là cũng có ý mượn đao giết người hay không, dù sao Sở Ly đã làm hại Bí vệ phủ mặt mày xám xịt, đã chết hai Bí vệ cấm cung!

Nghĩ tới đây, bọn họ quyết định giả câm vờ điếc, Sở Ly nói cái gì thì bọn họ sẽ nghe theo cái đó.

Trước tiên Sở Ly đưa nhị nữ về An vương phủ, sau đó trực tiếp đi tới Bí vệ phủ.

- Thành Vương gia không cho vào phủ sao?

Hứa Hoàn Đức quăng hồ sơ lên trên bàn, đứng dậy chắp tay đi dạo:

- Như vậy thì chuyện này sẽ rất khó làm! Bây giờ Thành vương rất được hoàng thượng sủng ái, mạnh mẽ xông vào phủ, nếu như hắn tới chỗ hoàng thượng cáo trạng, Bí vệ phủ sẽ không chịu nổi.

Sở Ly ôm quyền:

- Đã phụ lòng Hứa thống lĩnh nhờ vả rồi!

- Ngươi rất nhiều mưu kế, làm sao không nghĩ một chút biện pháp đi chứ?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu một cái:

- Thành vương đang muốn kiếm cớ giết ta.

- Ài...

Hứa Hoàn Đức xoa xoa hai hàng lông mày.

Hắn cũng đoán ra được tình hình như vậy, dù sao Sở Ly và Thành vương như nước với lửa, lúc trước hắn còn kiêng kỵ An vương, nhưng bây giờ đã trắng trợn không kiêng dè gì nữa, nhất định sẽ muốn giết Sở Ly.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Xem ra, muốn tiến vào Thành vương phủ, phải để hoàng thượng mở miệng.

- Vâng.

Sở Ly vội hỏi:

- Vậy ta đi về trước, chờ tin tức tốt của thống lĩnh!

- Đi đi!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng khoát tay một cái.

Sở Ly cáo từ rời đi, mới vừa trở lại tiểu viện thì trong viện của hắn đã có Lãnh Thu và Lãnh Tình ngồi đó.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thu đổi một thân y phục màu xanh, mặt trắng như tuyết, hưng phấn nói:

- Đại tổng quản, lúc nào ngươi mới truyền kiếm pháp cho ta đây?

- Muốn học ngay lúc này sao?

Sở Ly cười nói.

- Ta muốn học sớm, như vậy cũng có thể dễ dàng thu thập Lãnh Đào hơn!

Lãnh Thu nói.

Sở Ly đánh giá nàng một chút, gật đầu nói:

- Tư thế cầm kiếm, kiếm pháp nhập môn, ngươi hiểu được một ít chứ?

- Không hiểu.

Lãnh Thu lắc đầu.

- Vậy thì bắt đầu lại từ đầu.

Sở Ly nói:

- Chỉ học một chiêu là được.

- Ta có thể học được sao?

Lãnh Tình nói.

Sở Ly cười nói:

- Luyện nhiều thì mới được, có điều phải chịu khổ.

http://tieulun.hopto.org

- Ta không sợ chịu khổ!

Lãnh Thu hưng phấn nói:

- Chỉ cần có thể đánh được Lãnh Đào là được!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Ám Tiễm

Sở Ly cười nói:

- Đưa thanh kiếm cho ta, trước tiên luyện từ cầm kiếm luyện lên.

Lãnh Thu rút trường kiếm ra rồi đưa cho hắn.

Sở Ly vung tay một phen, nói tinh tế một lần tư thế nắm kiếm cho các nàng nghe qua.

Hai nữ tử đều là người thông minh nhanh trí, rất nhanh đã nắm giữ được yếu điểm.

Sở Ly rất là vui mừng, thông minh như vậy cũng có thể khiến cho hắn bớt đi rất nhiều sức lực.

Trước tiên truyền cho các nàng một bộ kiếm pháp cơ sở, trước tiên diễn luyện một lần kiếm thế cơ bản cho các nàng xem qua.

Nhị nữ rất nhanh đã nắm giữ được, luyện y theo dáng vẻ của hắn.

Các nàng cảm thấy luyện võ không khó như vậy, có cảm giác rất có thành tựu, động lực mười phần, hận không thể bảo Sở Ly truyền tất cả võ công cho các nàng, để các nàng một hơi luyện biết.

Sở Ly cười nói:

- Kiếm pháp cơ sở này các ngươi phải chuyên cần luyện, mỗi ngày đều

phải luyện trên hai mươi lượt.

- Kiếm pháp cơ sở này cũng có thể giết người được sao?

Lãnh Thu nói.

Sở Ly gật gù:

- Kiếm pháp cơ sở tuy rằng thô thiển, thế nhưng là cơ sở của tất cả kiếm pháp, tất cả kiếm pháp đều biến hóa mà thành ở trên kiếm pháp cơ sở, dùng tốt, từng chiêu từng thức đều có thể giết được người.

- Ta dùng bộ kiếm pháp kia có thể đánh bại được Lãnh Đào không?

- Không thể.

Sở Ly lắc đầu:

- Nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng đã luyện võ công được mấy năm, đừng nghĩ mấy ngày là có thể đuổi kịp được hắn.

- Như vậy còn cần phải luyện bao nhiêu ngày nữa chứ?

Lãnh Thu có chút nhụt chí.

Sở Ly cười nói:

- Thu tiểu thư nghĩ cần phải luyện bao lâu thì mới có thể đánh bại được hắn?

- Một tháng được không?

Lãnh Thu vội hỏi:

- Đợi tới săn bắn đại điển lần sau ta sẽ trừng trị hắn!

http://tieulun.hopto.org

- Một tháng có phương pháp luyện một tháng, một năm có phương pháp luyện của một năm.

Sở Ly nói:

- Muốn một tháng đã đánh bại được hắn, như vậy sẽ phải trả giá rất nhiều cố gắng, sẽ rất khổ cực, thậm chí thống khổ.

- Ta không sợ khổ cực!

Lãnh Thu vội nói.

Lãnh Tình hừ lạnh nói:

- Chỉ cần có thể đánh bại được Lãnh Đào, ăn chút khổ thì tính là cái gì chứ?

- Đã như vậy, vậy ngày hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu luyện!

Sở Ly cười nói:

- Nếu như kiếm pháp cơ sở đã luyện được gần như thành thạo, như vậy sẽ bắt đầu luyện một chiêu kia!

Hắn truyền thức thứ nhất bên trong Thần Kiếm thất thức cho nhị nữ.

Thần Kiếm thất thức là một bộ kiếm pháp đại thành trong đám võ công của hắn, mỗi một thức đều tinh diệu tuyệt luân.

Chiêu kiếm này sẽ tự nhiên diễn sinh ra nội lực, phát huy tốc độ và tinh diệu đến mức tận cùng, tính toán phản ứng của người ta, giống như là thiết kế một cái thòng lọng vậy, chờ người khác tự chui đầu vào lưới.

Hai người học chiêu này cảm thấy rất vất vả, không giống kiếm pháp cơ

sở, vừa học đã biết. Bọn họ cảm thấy cực kỳ trúc trắc, luyện rất là khó chịu, thật giống tay chân của mình không phải là của mình vậy.

Sở Ly cười híp mắt nhìn các nàng đang tự phân cao thấp với bản thân mình.

Chiêu kiếm này sẽ thay đổi sự quen thuộc cơ bản của thân thể, nhìn như đơn giản nhưng cực kỳ gian khổ, cần ý chí kiên định và minh sư chỉ điểm.

Một chiêu kiếm pháp như vậy, cho dù biến thành kiếm phổ vứt cho người khác thì hầu như sẽ không ai có thể luyện thành được. Bởi vì bọn họ sẽ hoài nghi, luyện thế nào cũng sẽ có cảm giác không đúng, không ngừng hoài nghi, cuối cùng không hề có tiến cảnh gì nữa cả.

Càng không tin thì càng không luyện được, bởi vì đối phó với bản thân mình là đi ngược ý trời.

Luyện một hồi lâu, các nàng thở hồng hộc, đổ mồ hôi tràn trề.

- Đại tổng quản, chiêu kiếm này thật sự lợi hại như vậy sao?

Lãnh Thu lau mồ hôi hột trên vầng trán trắng nõn no đủ, không ngừng thở dốc:

- Thật sự quá khó luyện!

Các nàng chưa từng luyện qua những kiếm pháp khác, vì lẽ đó cũng không cảm thấy quái lạ, trái lại không còn trở ngại.

Luyện Thần Kiếm thất thức này cần phá rồi dựng lại, không phá thì không xây được, đánh vỡ hàng rào của kiếm pháp nguyên bản.

Nhị nữ không có gì để phá, cho nên cũng tiết kiệm không ít công phu cho hắn.

- Ta sẽ lại thi triển một lần.

Sở Ly cười nói.

Hắn rút ra Trần Quang kiếm, thân thể lắc một lát, một mảnh ánh kiếm tung ra, sau đó lại tra kiếm trở vào bao:

- Luyện đến trình độ này thì gần đủ rồi, đã đủ dùng để đối phó với Lãnh Đào.

- Nhanh như vậy sao?

Lãnh Tình nhíu mày.

Thân pháp của Sở Ly nhìn như thong dong, nhưng các nàng cảm giác được nó vô cùng nhanh, không thể tránh khỏi.

Sở Ly cười nói:

- Các ngươi cũng có thể luyện được đến một bước này, chỉ cần đủ cố gắng là được!

- Chúng ta chưa từng luyện võ, không có nội lực, sao có thể nhanh như vậy được chứ?

Lãnh Tình nói.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Luyện tốt thì tự nhiên sẽ có nội lực.

- Thật sao?

Lãnh Thu kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Luyện cho tốt đi!

Nhị nữ nghỉ ngơi xong lại lần nữa tu luyện.

Ngày hôm nay Sở Ly rảnh rỗi, cũng có lòng thanh thản chỉ điểm cho các nàng.

Chờ đến buổi tối, nhị nữ đã hầu như đứng không vững, tay phải chống bàn đá thì mới có thể ổn định lại thân thể của chính mình, chỉ có thể dùng cánh tay trái chống lên bàn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ ngã xuống.

Hắn phát hiện ra tư chất của nhị nữ cũng không kém, nói là tư chất bình thường, sợ rằng Vương gia cố ý làm như vậy, không muốn để cho các nàng luyện công.

Khi nhị nữ không chịu được nữa mà muốn dừng lại thì lại phát hiện ra sự tồn tại của nội lực.

Khi các nàng thi triển kiếm pháp một lần cuối cùng thì lại chợt phát hiện ra có một tia nước ấm yếu ớt bỗng dưng hiện lên ở trong thân thể, theo kiếm thế vận chuyển mà chuyển động, khôi phục sự uể oải ở trong thân thể.

Chuyện này làm cho các nàng mừng rỡ, đặc biệt phấn chấn, bắt đầu giống như nghiện vậy, luyện một lần lại một lần, mãi đến khi thân thể mình đạt đến cực hạn, không được nữa thì mới thôi.

Ở dưới sự hưng phấn kích thích, các nàng một hơi luyện một ngày, mà cỗ nước ấm kia cũng càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Các nàng cũng phát hiện ra kiếm của mình càng lúc càng nhanh, lập tức tự tin mười phần, biết Sở Ly không lừa các nàng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thoả mãn gật gù, Thần Kiếm thất thức mà hắn thay đổi quả thực thần diệu, triệt để hòa tinh túy của Thần Đao thất thức vào bên trong.

Lúc trước Thần Đao thất thức có thể bắn ra ánh quang rực rỡ chính là bắt nguồn từ đao thức tinh diệu, có thể tự sinh ra nội lực, lúc thi triển liên tục sinh sôi, cao thủ hậu thiên cũng có thể như cao thủ Tiên Thiên, khí mạch dài lâu.

Khi các nàng dần dần quen thuộc chiêu thức này thì nó sẽ hóa thành bản năng, bình thường chỉ cần làm ra tư thế này thì nội lực sẽ tự mình lưu chuyển, chẳng khác nào tu luyện nội lực.

Điểm khiến cho Sở Ly vui mừng chính là tuy rằng các nàng không tu luyện võ công, nhưng đều Trúc cơ, bằng không hắn sẽ phải thi triển Cửu Chuyển Hoán mạch thuật. Cho nên như vậy đã bớt đi không ít phiền phức cho hắn.

Nửa buổi sáng, sau khi hắn chỉ điểm cho Lãnh Thu và Lãnh Thu, để cho các nàng tự mình tu luyện, hắn thì lại đi ra khỏi An vương phủ, đi tới Bí vệ phủ.

Hứa Hoàn Đức đang ở trong đại sảnh xem hồ sơ.

Nhìn thấy hắn đi vào, Hứa Hoàn Đức thả hồ sơ xuống, xoa xoa mi tâm nói:

- Ngồi đi.

- Hoàng thượng nói thế nào?

Sở Ly ôm quyền một cái, ngồi vào phía đối diện với hắn.

Hứa Hoàn Đức thở dài:

- Thành Vương gia đã đồng ý để Bí vệ đi vào.

- Chỉ là không cho ta vào thôi, đúng không?

Sở Ly nói.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh một tiếng nói:

- Bởi vì ngươi đánh Lãnh Đào, Thành Vương gia rất bất mãn, muốn giáo huấn ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Như vậy ý của Hứa thống lĩnh là thế nào?

- Nghĩ một biện pháp, để ngươi giả dạng một chút, xem có thể trà trộn vào được hay không.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Ngươi không đi vào, bọn họ cũng không có tác dụng gì cả.

- Sợ rằng Thành Vương gia sẽ đề phòng kế này đó.

Sở Ly nói.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Vậy ngươi có biện pháp gì không?

Sở Ly nói:

- Sáng không được, chỉ có thể làm tối, ta lặng lẽ ẩn vào trong Thành vương phủ.

http://tieulun.hopto.org

- Hả?

Hứa Hoàn Đức trợn mắt lên:

- Ngươi thật là to gan, lại có ý tưởng như vậy!

Sở Ly nói:

- Như vậy Hứa thống lĩnh còn có biện pháp gì tốt hơn hay sao?

- Ngươi có thể ẩn vào trong đó sao?

- Còn cần Bí vệ phủ hỗ trợ.

Sở Ly nói:

- Tìm một nhóm cao thủ giả trang thành thích khách, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, ta sẽ lẻn vào trong!

- Nếu như bị phát hiện ra, Bí vệ phủ chúng ta sẽ gặp phiền phức rất lớn!

Hứa Hoàn Đức cau mày nói.

- Dẫn bọn họ ra mà thôi, cũng không phải động thủ thật.

Sở Ly nói:

- Đặc biệt là Trần Không, ta cảm thấy Hứa thống lĩnh ngươi tự mình ra tay thì tốt hơn!

Hứa Hoàn Đức lắc đầu than thở:

- Không ngờ ngươi lại có thể nghĩ ra chủ ý này!

Nếu như bị Thành vương phủ bắt được một hai Bí vệ, như vậy nhất định

Bí vệ phủ sẽ bị các đại thần công kích, sợ rằng sẽ nguyên khí đại thương, nguy hiểm rất lớn.

Sở Ly cười cợt:

- Làm hay là không làm?

-... Được rồi.

Hứa Hoàn Đức nghĩ đến áp lực của Quang Minh Thánh giáo, cuối cùng thở dài nói:

- Đêm nay hành động!

Sở Ly ôm quyền một cái.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Đào Tẩu

Trăng lên giữa trời, Thành vương phủ yên tĩnh, mọi người đã ngủ thiếp đi.

Bốn người mặc áo đen vô thanh vô tức tiến về Vương phủ, chẳng khác nào bốn cái bóng, nhẹ nhàng xẹt qua đầu tường, thần không biết quỷ không hay.

Hứa Hoàn Đức nhẹ nhàng rơi xuống đất, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Hắn cũng không nghĩ tới mình đường đường là Phó Thống lĩnh Bí vệ phủ lại còn có một ngày phải giả trang thành thích khách, làm ra chuyện này, quả thật là muốn cười khổ cũng không được.

Có điều ngẫm lại Quang Minh Thánh giáo, hắn lập tức thu hồi phần bất đắc dĩ này, trước mắt dựa cả vào Sở Ly, xem đối phương có thể tìm ra được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo hay không.

Thăm dò xem rốt cuộc vì sao mà Quang Minh Thánh giáo lại tới Thần Đô, là vì ám sát, hay là vì chuyện khác, đây là việc cấp bách nhất hiện giờ của Bí vệ phủ.

Hoàng thượng luôn hỏi việc này, đã hình thành áp lực mạnh mẽ đối với Bí vệ phủ.

Không hỏi ra được chuyện này, Bí vệ phủ thẹn với sự nhờ vả của Hoàng thượng.

Mà bên trong các Bí vệ cấm cung, chỉ có Sở Ly mới có bản lĩnh như vậy, có thể tìm ra đệ tử Quang Minh Thánh giáo, bằng không cũng không cần thuận theo hắn như vậy, cùng hồ đồ theo hắn.

Sở Ly làm như thế, nhất định vừa có công tâm, cũng có tư tâm.

Sở Ly bị Thành Vương gia cự tuyệt ở ngoài cửa, chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn chịu phần lửa giận này, nhất định phải cho Thành vương phủ trả thù, làm cho đối phương thêm phiền.

- Là người nào?

Trong bụi hoa truyền đến một tiếng quát khẽ, rốt cục đã có người phát hiện ra bốn người bọn họ.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Lui!

- Có thích khách!

Ở một chỗ khác có hộ vệ trưởng quát một tiếng, đánh vỡ sự yên tĩnh trong Thành vương phủ.

Mấy bóng người nhằm về phía bốn người bọn họ.

Bên người Hứa Hoàn Đức đều là cao thủ hàng đầu của Bí vệ phủ, bốn người liên thủ, không cầu hại người chỉ cầu thoát thân, rất nhanh đã chạy về phía cửa phủ.

Trong thời gian ngắn ngủi, bọn họ sắp chạy ra khỏi được Vương phủ.

- Hừ!

Một tiếng gầm thét vang lên, Trần Không đứng trên nóc nhà, chặn con đường của bọn họ lại, lạnh lùng nhìn bốn người:

- Ngoan ngoãn chịu trói thì ta sẽ tha các ngươi một mạng, Thành vương phủ không phải là nơi mà các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Tránh ra, bằng không đừng có trách chúng ta không khách khí!

Dứt lời bọn họ nhằm về phía Trần Không.

Có ba bóng người rơi xuống bên người Trần Không, cùng Trần Không đồng thời đón lấy bốn người Hứa Hoàn Đức, trong chớp mắt tám người đã chiến thành một đoàn.

Hứa Hoàn Đức và Trần Không giao thủ, hai người khó phân cao thấp.

- Ầm ầm ầm ầm...

Trong tiếng vang trầm thấp, hai người đã giao thủ được hai mươi mấy chiêu.

Sáu người còn lại cũng khó phân cao thấp, đều là cao thủ hàng đầu.

Tinh anh của Vương phủ đều ở đây, muốn bắt được bọn họ, lần không bắt được, lần sau có khả năng đối phương sẽ còn tới, như vậy sẽ vô cùng phiền phức.

- Ầm ầm ầm...

Từng đạo từng đạo tiếng chưởng lực va chạm làm cho toàn bộ Vương phủ chấn động.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người trong Thành Vương phủ đều núp ở trong phòng, nhịn xuống hiếu kỳ không đi ra ngoài.

Qua thời gian chừng một chén trà, lại một người áo đen xuất hiện, trầm giọng nói:

- Đi thôi!

- Sở Đại tổng quản!

Trần Không phẫn nộ quát.

Sở Ly thân mang mặc y phục màu đen, che mặt, cười ha hả:

- Nhận lầm người!

- Ngươi đến đây làm gì?

Trần Không gầm lên.

Sở Ly cười nói:

- Tới xem một chút xem rốt cuộc Thành vương phủ cất giấu món đồ gì, có việc gì không thể lộ ra ngoài, không cho chúng ta vào phủ kiểm tra.

- Ngươi thật là to gan!

Trần Không giận dữ hét:

- Ngươi không sợ Vương gia vạch tội các ngươi hay sao?

- Chúng ta đã cho Vương gia mặt mũi, Vương gia thực sự không thức thời, như vậy thì đừng trách Bí vệ phủ chúng ta cũng không nể tình!

Sở Ly hừ lạnh một tiếng:

- Đi thôi!

Hắn dứt lời liền lướt thân mà đi.

Bốn người Hứa Hoàn Đức cũng người nhẹ nhàng rời đi.

Trần Không vung vung tay, ra hiệu cho hộ vệ bên người không cần ngăn cản.

- Trần lão, cứ để bọn họ chạy đi như thế hay sao?

Một tên hộ vệ thấp giọng nói, không phục hừ lạnh nói:

- Đặc biệt là Sở Ly kia, quả thực cuồng tới cực điểm, không để Vương phủ chúng ta vào trong mắt!

- Đi thăm dò một chút xem có mất thứ gì không.

Trần Không hừ lạnh nói:

- Còn nữa, nhìn xem mọi người có tổn thương hay không?

-... Vâng.

Hộ vệ kia biết Trần Không không muốn đuổi nữa, cho nên chỉ có thể đồng ý một tiếng.

Trần Không nhìn phương hướng đám người Sở Ly biến mất trong bầu trời đêm, cau mày.

Trong lòng hắn cũng có chút bán tín bán nghi, tại sao Sở Ly lại chấp nhất như vậy, muốn tra xét Thành vương phủ, lẽ nào trong phủ thật sự có gian tế hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Năm người Sở Ly trở lại Bí vệ phủ, bên trong Bí vệ phủ đã đèn đuốc sáng chưng.

Lúc đến đại sảnh, ba người còn lại đã trở về, Sở Ly và Hứa Hoàn Đức tiến vào phòng khách.

- Thế nào rồi?

Cái khăn đen che mặt cũng của Hứa Hoàn Đức không kịp tháo xuống, hắn lập tức hỏi:

- Có người của Quang Minh Thánh giáo không?

Sở Ly thở dài một hơi:

- Có thật!

- Mấy người?

- Một.

- Ngày mai lập tức đi bắt hắn!

Sở Ly nói:

- Mời Trần Không tới, nói cho hắn hiểu rõ, có lẽ hắn cũng sẽ hiểu rõ hắn nên làm như thế nào.

- Hắn sẽ tin sao?

- Dù sao cũng là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, thà rằng tin là có, nếu như hắn không tin, tự mình thử một lần, có lẽ có thể thử ra được.

-... Ta vẫn không yên lòng.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức lắc đầu nói:

- Hay là chúng ta tự mình đi bắt đi.

Sở Ly nói:

- Sợ rằng sẽ rất phiền phức, Thành vương phủ sẽ cố ý tìm cớ, lại nói không có người ấy, nói không chừng trái lại còn thả người chạy mất.

- Không đến nỗi như vậy chứ?

Hứa Hoàn Đức cau mày.

Sở Ly nói:

- Ngươi đoán xem Thành vương sẽ làm thế nào? Thật sự sẽ để cho các ngươi đi vào, bắt đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, như vậy hành động lúc trước của Thành vương sẽ thành cái gì? Cuồng vọng vô tri? Ngu xuẩn?

- Mặt mũi của hắn quan trọng, hay là đệ tử Quang Minh Thánh giáo quan trọng hơn?

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh một tiếng.

Sở Ly lại cười cợt.

Hứa Hoàn Đức cũng là người khôn khéo, sắc mặt của hắn âm trầm, nghĩ tới lời nói của Sở Ly.

Đúng là Thành vương có thể làm được chuyện này.

Sở Ly nói:

- Nếu như chính bọn hắn bắt được, tình hình sẽ lại không giống, Thành

vương phủ cũng không sai cái gì cả, bảo vệ được bộ mặt.

- Đúng là ta không nghĩ tới chuyện này.

Hứa Hoàn Đức đánh giá hắn từ trên xuống dưới, lắc đầu một cái:

- Ngươi còn có thể suy nghĩ thay cho bọn họ như thế.

- Công là công, tư là tư.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Công và tư ta vẫn phân rõ được.

-... Được rồi, ta sẽ tìm Trần thống lĩnh nói một chút.

Hứa Hoàn Đức không tỏ rõ ý kiến.

Hắn không tin Sở Ly có thể phân rõ công và tư.

Nếu có thể tiến vào Thành vương phủ bắt được đệ tử Quang Minh Thánh giáo, mặt mũi của Bí vệ phủ sẽ nâng cao. Phân lượng khi nói chuyện ở trước mặt của hoàng thượng cũng lớn hơn, sau này làm việc cũng ít đi mấy phần cản trở.

Nếu như để cho Thành vương phủ tự mình bắt đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, công lao của Bí vệ phủ sẽ mất đi hơn một nửa.

Vị trí của hắn đã quyết định hắn sẽ nghiêng về loại tình huống thứ nhất, trực tiếp tới cửa bắt người, theo bản năng đã quên đi nguy hiểm.

Sở Ly thấy rất rõ tâm tư của hắn, cho nên chỉ khẽ cười một tiếng:

- Mang giấy tới đây.

http://tieulun.hopto.org

Rất nhanh đã có người đưa lên giấy và bút mực, nghiên đã mài xong.

Sở Ly đề bút vẽ ra một bức chân dung, làm liền một mạch, trông rất sống động.

Hắn nhắc lên thổi thổi, đưa cho Hứa Hoàn Đức:

- Đây là hộ vệ của Thành vương phủ.

Hứa Hoàn Đức cúi đầu quét mắt nhìn một chút, gật gù nói:

- Được, ngày mai ta sẽ đi tìm Trần Không nói, để hắn ra tay bắt người.

Sở Ly cười nói:

- Ta nghĩ nên đợi mấy ngày nữa.

-... Được rồi.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Nếu như hắn thực sự là đệ tử của Quang Minh Thánh giáo, vậy coi như ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể nghỉ ngơi một trận.

Sở Ly nói:

- Chỉ cần bắt đối phương là biết được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Ly đang ở trong tiểu viện luyện Thiên Ma công thì bên ngoài truyền đến âm thanh của Chu tổng quản:

- Đại tổng quản, bên ngoài có hai Bí vệ cấm cung cầu kiến.

- Để bọn họ tới đây.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đi tới tiểu viện.

Bọn họ ôm quyền hành lễ, sắc mặt âm trầm khó coi.

Sở Ly quét mắt nhìn hai người một chút, động tác liên tục.

Đổng Kỳ Phi không nhịn được nói, trầm giọng nói:

- Đội trưởng, người đã chạy thoát rồi.

Động tác của Sở Ly dừng lại, hỏi:

- Chạy sao?

Đổng Kỳ Phi cắn răng hừ lạnh nói:

- Thành vương phủ cố ý thả người chạy đi!

Sở Ly nhìn về phía Dương Tông Văn.

Dương Tông Văn nói:

- Hứa thống lĩnh mang theo chúng ta đi tới Thành vương phủ, mới vừa nói chuyện cùng Trần Không thì bên trong đã có người đào tẩu, chính là người mà chúng ta muốn tìm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Thổ Lộ

Sở Ly ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, chỉ chỉ vào phía đối diện:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Hai người rất quy củ ngồi vào phía đối diện với hắn.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh nói thế nào?

- Hứa thống lĩnh rất là tức giận, đây chính là đệ tử Quang Minh Thánh giáo đó!

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói:

- Nhưng cũng đã hết cách rồi, mọi người đang đuổi theo, cuối cùng không thể đuổi kịp.

- Trần Không cũng không đuổi kịp sao?

- Không.

Đổng Kỳ Phi lắc đầu nói:

- Tên kia tự chạy như điên, càng chạy càng nhanh, mất một lúc đã không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, ai cũng không đuổi kịp được... Sợ rằng dù là đội trưởng cũng không đuổi kịp được!

Dương Tông Văn vội vã lườm hắn một cái.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Hứa thống lĩnh cảm thấy là Thành vương phủ cố ý để cho người chạy, hay là hắn đã sớm biết tin tức rồi?

Hai người đều lắc đầu một cái.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Chỉ là sắc mặt của Hứa thống lĩnh rất khó coi, chúng ta cảm thấy nên nói một tiếng với đội trưởng!

- Các ngươi tới đây là để tị nạn hả.

Sở Ly trừng mắt nhìn bọn họ một chút:

- Sợ lửa giận của Hứa thống lĩnh!

- Có thể là trong chúng ta có nội gian hay không?

Đổng Kỳ Phi hạ thấp giọng, nhìn hai bên một chút, vô cùng thần bí nói:

- Bằng không cũng quá trùng hợp, chúng ta mới vừa tới cửa thì hắn đã bỏ chạy!

- Ngươi tin tưởng chuyện này là trùng hợp sao?

Sở Ly nói.

Đổng Kỳ Phi lắc đầu:

- Ta không tin, nào có chuyện nào trùng hợp được như thế chứ?

http://tieulun.hopto.org

Dương Tông Văn nói:

- Đội trưởng, ý nghĩ của ta không giống, có khả năng thực sự là trùng hợp.

Sở Ly nhìn về phía Dương Tông Văn:

- Làm sao ngươi lại biết được chứ?

- Nếu như thực sự có nội ứng, cũng sẽ không trùng hợp được như thế.

Dương Tông Văn nói:

- Đã lặng lẽ không một tiếng động rời khỏi nơi đó, dù sao động tác này của hắn cũng rất mạo hiểm.

- Vạn nhất nội ứng chưa kịp phát ra tin tức thì sao?

Đổng Kỳ Phi không cam lòng nói.

Dương Tông Văn nói:

- Cũng có thể là Thành vương phủ làm ra.

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Nói chung, người đã chạy thoát!

- Đúng vậy.

Hai người thở dài.

Công lao thật vất vả mới tới tay đã chạy như thế, hai người nghĩ đến đã nén giận, hận không thể bắt gia hỏa làm hỏng chuyện ra đánh cho tới chết, đáng tiếc chuyện này là một đám sương mù, căn bản không tra ra được.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly trầm ngâm không nói.

- Đi thôi.

Sở Ly nói:

- Ta cũng qua đó xem một chút.

Hai người bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng đứng dậy.

…

Khi Sở Ly đi vào phòng khách Bí vệ phủ thì Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức đều ở đây, vẻ mặt của hai người đều nghiêm nghị, mặt ủ mày chau.

Nhìn thấy hắn đi vào, Phó Mộng Sơn ngoắc ngoắc tay, cười ha hả nói:

- Tiểu Sở ngươi đã tới rồi.

Sở Ly ôm quyền:

- Thống lĩnh, người chạy thoát rồi sao?

- Ài...

Hứa Hoàn Đức lắc đầu:

- Chạy ngay trước mắt!

Hắn chỉ tự trách khinh công của mình chưa đủ tốt, trơ mắt nhìn tên kia đào tẩu mà lại không thể làm gì.

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Ta đang khuyên lão Hứa, đừng có tự trách, tài nghệ không bằng người

cũng là chuyện không có cách nào cả.

Sở Ly nói:

- Hứa thống lĩnh hoài nghi có nội gian hay sao?

- Có nội gian hay không có nội gian, kết quả cũng giống nhau.

Hứa Hoàn Đức than thở:

- Cho dù mặt đối mặt thì cũng không ngăn được hắn!

- Ta đang nghĩ, nếu như đệ tử Quang Minh Thánh giáo ở trong Thần Đô mỗi người đều lợi hại như vậy, sao chúng ta có thể bắt người được chứ?

Phó Mộng Sơn lắc đầu nói:

- Lần trước các ngươi nhìn thấy người kia, hắn cũng rất lợi hại đúng không?

Sở Ly nói:

- Bọn họ có một loại bí thuật đốt cháy tinh huyết, tốc độ bạo phát lên gấp mấy lần.

- Vậy lần trước làm sao các ngươi bắt được hắn?

Phó Mộng Sơn hỏi.

- Cái này sao...

Sở Ly cười nói:

- Ta có một loại bí thuật lần theo, cần đồ vật như là máu của đối phương, như người hiện tại này thì ta thực sự hết cách rồi, không đuổi kịp được.

http://tieulun.hopto.org

- Thật đáng chết!

Hứa Hoàn Đức oán hận vỗ bàn một cái.

Phó Mộng Sơn nói:

- Chạy thì chạy, nhiều lời vô ích, quan trọng là lần sau, làm sao có thể đề phòng được tình hình như thế.

Hứa Hoàn Đức nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly nói:

- Nếu lúc đó ta theo tới thì tốt hơn.

Hai người đều biết khinh công của hắn hơn người, nếu như Sở Ly qua đó, không hắn đã không làm gì được tên kia.

Hứa Hoàn Đức không nói tới chuyện tin tức bị lộ, bởi vì chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết, hắn thì không thành vấn đề, khả năng này chính là vấn đề từ chỗ của Sở Ly, cố ý tiết lộ tin tức ra ngoài, giá họa cho Thành vương phủ.

Nhưng hắn lại cảm thấy Sở Ly không đến nỗi phải dùng loại thủ đoạn này, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là trùng hợp.

Chuyện này phải trách Thành vương phủ năm lần bảy lượt gây ra cản trở, đệ tử Quang Minh Thánh giáo có ngu ngốc tới mấy cũng biết cảnh giác!

- Sở Ly, lần này thôi đi, có thể tìm được người khác hay không?

Phó Mộng Sơn bất đắc dĩ thở dài:

- Không thăm dò mục đích của bọn họ, thực sự chúng ta đứng ngồi không

yên, Hoàng thượng vẫn đang chờ đợi tin tức đây!

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh định đi đâu tìm đây?

- Cảnh Vương phủ?

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiếng ủng hộ Cảnh Vương kế vị cực cao, Quang Minh Thánh giáo tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Cảnh Vương phủ đã tìm rồi.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta đã giúp một tay, người đã giết.

- Bình Vương phủ?

Phó Mộng Sơn lập tức liền lắc đầu:

- Ài... Bình vương ở biên quan, đúng là không dễ đến nhà thật!

Bình vương ở biên quan, thăng làm Nhâm tướng quân, trong Vương phủ ở Thần Đô chỉ còn một ít già trẻ phụ nữ trẻ em, nếu như bí vệ cấm cung đến nhà thì sẽ là khinh người quá đáng, Bình vương tuyệt sẽ không đồng ý.

- Ngoại trừ Vương phủ ra, trong nhà trọng thần cũng có thể sẽ có người của bọn chúng đó.

Phó Mộng Sơn nói:

- Nếu không được thì từ phủ Tể tướng tra lên.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười khổ.

Chuyện này quả thực là chuyện đắc tội với mọi người rồi, tra một vòng, mình sẽ trở thành cái đinh trong mắt của các trọng thần.

Phó Mộng Sơn nhìn thấy hắn cười khổ, bất đắc dĩ than thở:

- Tiểu Sở, ta cũng chẳng còn cách nào khác, Hoàng thượng ở phía trên đè xuống, ta cũng không thể không nhắm mắt tra xét, bằng không, ai làm chuyện đắc tội với người này đây cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Tra xét như thế cũng vô dụng, không hỏi ra được cái gì từ miệng đệ tử của Quang Minh Thánh giáo đâu.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Phó Mộng Sơn thở dài.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Chỉ có thể nghĩ biện pháp từ bên Quang Minh Thánh giáo kia, một người của Bí vệ phủ chúng ta cũng chưa tiến vào trong đó được sao?

- Không có.

Phó Mộng Sơn lắc đầu nói:

- Từng thử, nhưng không một ai thành công cả.

Bên trong đại sảnh yên tĩnh lại, mặt ủ mày chau, rơi vào đường cùng.

Sau một lúc lâu, Sở Ly ho nhẹ một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Hai người lập tức nhìn sang phía hắn.

Sở Ly nói:

- Ta có một cái tin, không biết là thật hay là giả.

- Nói mau!

Hứa Hoàn Đức vội hỏi:

- Đã là lúc nào rồi mà còn câu giờ!

Sở Ly nhìn bọn họ cấp thiết như vậy hắn cũng không nhử nữa:

- Hai vị thống lĩnh đã từng nghe nói qua Đại Quang minh kinh hay chưa?

- Đại Quang minh kinh...

Hai người trầm ngâm.

Hai người bọn họ đều lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Ta nhận được một tin tức, có khả năng bọn họ đang tìm Đại Quang minh kinh.

- Tìm ở đâu vậy?

Sở Ly nói:

- Có người nói Đại Quang minh kinh ở một nơi nào đó trong Thần Đô, đến nay chưa xuất thế, nhưng rốt cuộc là cụ thể ở đâu thì bọn họ đang tra xét.

- Nếu như ngươi biết tin tức này, sao lúc trước không nói!

Hứa Hoàn Đức mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly lắc đầu:

- Ta bức ra được từ trong miệng gia hỏa giết Hồ tuần phủ, những người này không sợ chết cho nên rất khó để biết rõ bọn họ nói thật hay giả, nếu như có thể tìm được một hai người, sau đó lại đối chiếu thì có lẽ sẽ tìm ra được.

Hai người lại không nghĩ được như thế.

Càng nhìn Sở Ly thì lại càng cảm thấy đáng trách, nhất định là hắn cố ý!

Sở Ly nói:

- Ta thấy Bí vệ phủ thực sự bó tay hết cách, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói ra để tham khảo một chút.

- Thống lĩnh, Lãnh Đào Thế tử cầu kiến.

Bên ngoài có âm thanh của Chu Lương truyền đến.

- Để hắn đi vào!

Phó Mộng Sơn nói.

Rất nhanh Lãnh Đào đã đi vào, phía sau hắn là một người thanh niên thị vệ đang ôm một hòm đồ vật.

Lãnh Đào nhìn thấy Sở Ly cũng ở đây, bước chân dừng lại, theo bản năng muốn trốn.

Sau đó hắn tỉnh táo lại, mạnh mẽ trừng mắt nhìn Sở Ly một chút, sau đó quay đầu không nhìn hắn mà cười toe toét ôm quyền một cái, nói:

- Tại hạ phụng lệnh của phụ vương, mang vật tùy thân của tên kia tới, giúp Bí vệ phủ tra xét, đuổi bắt hung phạm!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 485: So Kiếm

Sở Ly tiến lên đánh một bạt tai.

- Bốp.

Một tiếng bạt tai trong trẻo vang lên, Lãnh Đào vội vã bụm mặt lùi về phía sau, hét lớn:

- Sao ngươi lại đánh ta?

Sở Ly trầm giọng nói:

- Ngươi tự biết rất rõ.

- Dựa vào cái gì mà lại đánh người cơ chứ?

Lãnh Đào bụm mặt không phục kêu lên một tiếng tức giận:

- Ta có ý tốt đưa những thứ đồ này tới đây, giúp Bí vệ phủ các ngươi tra án, thái độ của ngươi như vậy là gì? Ta phải nói cho hoàng tổ phụ biết, để người trị tội ngươi!

Sở Ly nói:

- Tốt, vậy thì đi tới trước mặt Hoàng thượng rồi nói, chúng ta đối chất nhau, tại sao tên đệ tử của Quang Minh Thánh giáo kia lại biết mà chạy trốn? Sao hắn lại sớm biết được tin tức mà chạy thoát, không ai mật báo hay sao?

- Nói hươu nói vượn!

Lãnh Đào lớn tiếng kêu lên:

- Ngươi đừng có nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người, ta sẽ không mật báo!

- Ai nói là ngươi cơ chứ?

Sở Ly lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Ngươi chột dạ cái gì vậy?

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức khó có thể tin trừng mắt nhìn về phía Lãnh Đào.

Thật sự là có người mật báo!

Dù thế nào thì bọn họ cũng không nghĩ ra, Lãnh Đào đường đường là Thế tử mà lại không biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, lại thật sự dám làm ra chuyện như vậy!

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Đệ tử Quang Minh Thánh giáo mà ngươi cũng dám mật báo, ta thấy ngươi không muốn làm hoàng Thế tử nữa rồi!

- Nói bậy, ngươi dựa vào cái gì mà dám nói ta mật báo!

Lãnh Đào bỗng nhiên trở nên thông minh.

Hắn phát hiện ra mình cũng không có kẽ hở gì cả, hơn nữa tên kia đã chạy thoát, cũng không còn chứng cứ. Chỉ cần mình chết cũng không nhận tội thì ai cũng không có cách nào nhận định tội của mình được.

Sở Ly nói:

- Tra ra Quang Minh Thánh giáo khó, tra ngươi còn không dễ hay sao?

- Hừ, ta không báo tin, dù ngươi có tra thế nào thì cũng không dính dáng tới ta!

Lãnh Đào cắn chặt răng, đánh chết cũng không thừa nhận.

Sở Ly vung vung tay:

- Ta không muốn chấp nhặt với ngươi, cút nhanh cho ta!

Lãnh Đào mạnh mẽ lườm hắn một cái, quay đầu rời đi.

- Thực sự là hắn sao?

Hứa Hoàn Đức cau mày.

Sở Ly nói:

- Không sai một ly.

- Ài... vị Thế tử này của Thành Vương gia cũng quá không ra dáng rồi đó!

Phó Mộng Sơn lắc đầu cảm khái.

- Thống lĩnh, chuyện còn lại ta không tham dự.

Sở Ly ôm quyền một cái.

- Ngươi ấy...

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức liếc mắt nhìn nhau, biết đây là Sở Ly đang muốn ra điều kiện.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn cười ha hả nói:

- Được rồi được rồi, ngươi cứ nghỉ ngơi đi.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Vậy ta cáo từ trước!

Hắn dứt lời xoay người rời đi.

- Cái tên này...

Nhìn Sở Ly rời đi, Hứa Hoàn Đức bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Phó Mộng Sơn nói:

- Người thông minh đều như vậy, đa nghi, cất giấu thủ đoạn, cuối cùng hắn có thể nói ra đã là nể tình rất lớn rồi!

- Đại Quang minh kinh...

Hứa Hoàn Đức cau mày nói:

- Cái này cần phải đi hỏi Hoàng thượng một chút.

- Nghe cái tên này, nhất định sẽ có quan hệ không tầm thường với Quang Minh Thánh giáo.

Phó Mộng Sơn nói:

- Đúng là phải hỏi Hoàng thượng một chút.

Sở Ly trở lại tiểu viện của chính mình, Lãnh Thu và Lãnh Tình đang luyện kiếm, mồ hôi đổ ra tràn trề, y phục dán sát người, lộ ra đường cong lung linh.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá nhìn các nàng luyện công, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Hắn cảm thấy bỗng nhiên rảnh rỗi, trước đó không được nhàn nhã như vậy, bên phủ Quốc Công không cần lo lắng gì cả, bên Vương phủ này thì An vương cũng rất yên tĩnh, tạm thời không có uy hiếp gì cả.

Nhưng như vậy hắn lại có chút lười biếng không nhấc lên được tinh thần, dường như mạng của hắn trời sinh đã bận rộn rồi vậy.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Sở Ly tự mình kéo cửa ra.

Tống Lưu Ảnh đang cười tươi roi rói đứng ở ngoài cửa, người mặc một bộ la sam màu vàng, lạnh lùng hỏi hắn:

- Đại tổng quản, Thu nhi và Tình nhi đang làm gì vậy?

Sở Ly đưa tay xin nàng ngồi:

- Vương phi, hai vị tiểu thư đang luyện công.

Tống Lưu Ảnh thướt tha tiến vào trong viện, nhìn thấy nhị nữ vung trường kiếm lên, hàn quang lập lòe, hơi lạnh um tùm, không khỏi cau mày.

- Mẫu thân!

Lãnh Tình dừng kiếm, đi tới gần nàng.

Tống Lưu Ảnh trừng mắt nhìn nàng một chút:

- Nhìn dáng vẻ của các ngươi kìa, còn ra thể thống gì nữa!

Lãnh Tình nói:

- Con đang luyện kiếm đó, mẫu thân tới làm cái gì?

- Mau mau đi đổi xiêm y đi!

Tống Lưu Ảnh hừ lạnh nói.

Nhị nữ theo lời tiến vào trong phòng của Sở Ly, rất nhanh đã đổi một thân y phục màu trắng đi ra.

- Nữ nhân như các ngươi luyện kiếm làm cái gì chứ?

Tống Lưu Ảnh hừ lạnh nói:

- Luyện công để làm gì?

Sở Ly nói:

- Vương phi, thân thể của Tình tiểu thư và Thu tiểu thư quá yếu, luyện kiếm có thể tráng kiện thân thể, bớt sinh bệnh.

Tống Lưu Ảnh nhìn về phía hắn, bất đắc dĩ nói:

- Đại tổng quản, chúng nó sẽ không phải động thủ với người khác, luyện kiếm pháp không bằng luyện quyền pháp, củng cố gân cốt là được rồi.

- Kiếm pháp lúc mấu chốt còn có thể cứu được mình một mạng.

Sở Ly cười nói:

- Quyền pháp cũng không có nhiều tác dụng như vậy.

- Để chúng nó tự mình cứu mạng mình sao?

Tống Lưu Ảnh bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Vương phi xem thường kiếm pháp ta truyền cho nhị vị tiểu thư sao?

- Cái kia ta không đồng tình.

Tống Lưu Ảnh lúc lắc bàn tay ngọc, cười nói:

- Ta nhớ chúng nó là nữ nhi, không ngờ lại còn tranh đấu tàn nhẫn như vậy, sẽ làm mất đi dáng vẻ của một nữ nhân.

- Mẫu thân!

Lãnh Tình bất mãn nhíu mày.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Các ngươi còn phải thành gia lập thất, cũng không thể từ sáng đến tối múa thương làm kiếm chứ?

- Tại sao lại không thể chứ?

Lãnh Tình hừ lạnh nói:

- Như Tiết di nương vậy, cũng rất tốt mà.

Tống Lưu Ảnh tức thì trầm mặt xuống.

Sở Ly nói:

- Vương phi tìm một hộ vệ, để bọn họ thử giao thủ mà xem?

- Hả?

Tống Lưu Ảnh nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Nếu như các nàng có thể đánh bại được hộ vệ, có lẽ Vương phi cũng sẽ không phản đối chuyện này.

- Không phải, không phải là ta hoài nghi kiếm pháp mà Đại tổng quản dạy chúng nó.

Tống Lưu Ảnh vội vã xua bàn tay ngọc nói:

- Chỉ là ta không muốn chúng luyện võ mà thôi.

Sở Ly nói:

- Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, nên luyện một ít kiếm pháp thì tốt hơn.

-... Được rồi.

Nhìn thấy Sở Ly kiên trì như vậy, Tống Lưu Ảnh chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Hiện tại Vương phủ dựa cả vào Sở Ly, cho dù nàng là Vương phi thì cũng phải cho Sở Ly mấy phần mặt mũi.

Lãnh Thu và Lãnh Tình trở nên hưng phấn.

- Tiểu Cố, ngươi đi lấy hai thanh kiếm gỗ tới đây.

Tống Lưu Ảnh quay đầu nói với hộ vệ ở ngoài cửa.

- Vâng, Vương phi.

Một người thanh niên cất giọng nói.

http://tieulun.hopto.org

Một lát sau, thanh niên anh tuấn này nhảy vào tiểu viện, cầm trên tay hai thanh kiếm gỗ, đưa một cái cho Lãnh Tình.

Lãnh Tình nhẹ nhàng vung lên mấy lần, thoả mãn gật gù, thanh kiếm gỗ này nặng trình trịch, trọng lượng tương tự với thanh kiếm bình thường, nắm ở trên tay không có gì không giống kiếm bình thường, cho nên muốn thi triển kiếm pháp sẽ không bị ảnh hưởng.

- Đến đây đi.

Lãnh Tình tiến lên phía trước hai bước, đứng tựa vào kiếm.

Thanh niên anh tuấn tên là tiểu Cố ôm quyền nói:

- Tình tiểu thư, xin mời!

Lãnh Tình nói:

- Ngươi xuất thủ trước đi.

- Vâng.

Tiểu Cố đồng ý một tiếng, nhẹ nhàng đâm ra một kiếm.

Lãnh Tình hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi chưa ăn cơm sao? Mạnh tay một chút đi!

- Vâng!

Tiểu Cố vội nói.

Lần này hắn không khiêm nhường nữa, bằng không sẽ thực sự bị Tình tiểu thư xem nhẹ, hắn đề cao tinh thần, kiếm gỗ nhanh chóng đâm tới.

Chân Lãnh Tình xoay tròn, trường kiếm đâm ra.

- Phanh!

Tiểu Cố đưa kiếm về ngăn cản, kiếm gỗ trên tay Lãnh Tình bay ra ngoài.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Tiểu Cố trợn mắt lên, khó có thể tin được.

Hắn chỉ mới dùng được một chiêu mà thôi.

Vốn định nhường một chút, cho dù thắng Tình tiểu thư thì cũng phải đánh hơn một trăm chiêu, khó phân thắng bại, lại dùng một chiêu để thắng nhỏ, thế nhưng cũng không nghĩ tới lần này đã giải quyết nhanh như vậy.

Lãnh Tình cũng trợn mắt lên, vốn nàng hoàn toàn tự tin, cảm giác dòng nước ấm trong cơ thể mình cuồn cuộn, khí lực tăng lên nhiều, một kiếm đã có thể giải quyết được tiểu Cố.

Tống Lưu Ảnh cũng giật mình nhìn nàng, lại vừa nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly lắc đầu mỉm cười.

Tống Lưu Ảnh mở miệng cười nói:

- Đại tổng quản, kiếm pháp này của tiểu Tình?

Sở Ly cười cợt.

Lãnh Tình dùng giọng khó có thể tin nói:

- Tiếp tục!

Nàng nhặt kiếm gỗ lên, chỉ về phía tiểu Cố, lạnh lùng nói:

- Tiếp tục, mau mau xuất kiếm, không cho phép nương tay!

-... Vâng.

Tiểu Cố bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh mở miệng cười nói:

- Cứ theo lời nó mà làm!

Tiểu Cố nhẹ nhàng đâm ra một kiếm, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tình, vội vã lấy lại tinh thần, toàn lực đâm ra một kiếm.

- Phanh!

Kiếm của Lãnh Tình lần nữa bay ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Cầu Cứu

- Chuyện này... Chuyện này...

Đôi mắt sáng của Lãnh Thu trừng lớn, nhìn Lãnh Tình, lại nhìn Sở Ly.

Sở Ly thở dài:

- Hỏa hầu vẫn quá nông.

Lãnh Tình quay đầu trừng mắt nhìn về phía hắn.

Không phải mình có thể đánh thắng được hộ vệ hay sao, làm sao lại không ăn thua như vậy, một chiêu cũng không tiếp nổi được hay sao?

Sở Ly nói:

- Ngươi mới được luyện hai ngày, người ta luyện mấy năm, làm sao có khả năng một chiêu đã thắng được người ta cơ chứ?

- Không phải chiêu kiếm pháp này rất tinh diệu hay sao?

Lãnh Tình hừ lạnh nói.

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Kiếm pháp có tinh diệu tới mấy, không luyện đến nơi đến chốn cũng không có uy lực, hiện tại các ngươi đã biết mình có bao nhiêu chênh lệch hay chưa? Không liều mạng luyện thì không thể liều mạng được với người ta,

không thể có cơ hội thủ thắng được.

Hắn không nói vượt qua Lãnh Đào, thế nhưng nhị nữ cũng đã hiểu được.

Các nàng đã biết rõ hiện thực, biết mình còn chưa luyện tập đủ.

Tống Lưu Ảnh mở miệng cười nói:

- Đại tổng quản...

Sở Ly cười nói:

- Chẳng lẽ Vương phi còn không muốn để các nàng luyện kiếm nữa hay sao?

Bỗng nhiên Tống Lưu Ảnh có chút hối hận, vừa nãy không nên thoái thác, nếu như trực tiếp đồng ý với Đại tổng quản, hiện tại tiểu Tình và tiểu Thu cũng sẽ hết hy vọng, không luyện võ nữa.

- Như vậy đi, một tháng.

Sở Ly cười nói:

- Chỉ để cho các nàng luyện một tháng, nếu như không có thành tựu gì, vậy sẽ để cho các nàng triệt để hết hy vọng, không luyện kiếm pháp nữa, được chứ?

- Đại tổng quản nói chuyện phải giữ lời đó.

Tống Lưu Ảnh gật đầu nói.

Sở Ly nhìn về phía nhị nữ.

Các nàng nhếch bờ môi đỏ, dùng sức gật đầu, có một loại quyết tâm đập

nồi dìm thuyền.

Sở Ly thoả mãn gật gù, cuối cùng cũng coi như không uổng phí một phen tâm tư của mình.

Tống Lưu Ảnh cười khanh khách quét mắt nhìn nhị nữ một chút, dường như đã thấy dáng vẻ ngoan ngoãn ném kiếm của các nàng.

Cái nhìn này làm cho các nàng càng thêm quyết tâm, hóa phẫn nộ thành sức lượng, hạ quyết tâm liều mạng luyện kiếm!

Tống Lưu Ảnh vừa mới đi được không bao lâu thì bên ngoài đã truyền đến âm thanh của Chu tổng quản:

- Đại tổng quản, Lục cô nương đã đến rồi!

Sở Ly nhíu nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- Mời nàng tới đây đi!

- Vâng.

Chu tổng quản vội vã đáp một tiếng.

Một lát sau, Lục Ngọc Dung đẩy cửa đi vào, khẽ gật đầu đối với nhị nữ, sau đó nhìn về phía Sở Ly:

- Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi!

Sở Ly nhìn thấy mặt ngọc của nàng âm trầm, khí thế trên người như sóng lớn ngợp trời, dường như sắp không áp chế nổi mà sẽ bộc phát ra vậy.

Sở Ly biết sẽ có chuyện lớn xảy ra, hắn gật gù, hai người đi tới Thiên Xu viện.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Xu viện trống rỗng, Liễu Nhứ và Tuyết Lăng cộng thêm Tiêu Thi đều không ở đây, không ai dám đi vào.

- Chuyện gì?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Sở Ly, ta biết ngươi có bí thuật cải tử hồi sinh!

Sở Ly nhíu mày nói:

- Có người nào đó chết hay sao?

- Đúng.

Lục Ngọc Dung cắn răng, gật gù:

- Lãnh Phong bị trọng thương bỏ mình!

- Hả?

Sở Ly kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Theo lý mà nói, nàng sẽ để Lãnh Phong ở trong phủ Quốc Công, chỗ an toàn nhất mới đúng.

Nếu như Lãnh Phong chết rồi thì ngôi vị hoàng đế mà Cảnh Vương mơ mộng cũng mất, tình hình sẽ trở nên giống như An vương, tuổi của Cảnh Vương không nhỏ, khó nói có thể lại có thêm dòng dõi được hay không.

Lục Ngọc Dung nói:

- Những chuyện này đợi sau này lại nói đi, rốt cuộc có thể cứu hắn về

được hay không?

Sở Ly trầm mặc không nói.

Hắn sẽ không thừa nhận điểm này, bằng không nó sẽ là nguyên nhân phiền phức, thậm chí Hoàng thượng cũng sẽ tìm tới mình, từ chối không được, còn không phải sẽ mệt chết sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Không được sao?

Khí thế như sóng lớn trên người nàng tản đi, trong nháy mắt đã trở nên suy yếu, có chút thất thần nhìn hắn.

Vốn tinh thần của nàng phấn chấn, sắc mặt như bạch ngọc, lúc này sắc mặt lại như tờ giấy trắng, không có một chút hồng hào nào cả.

- Chết bao lâu rồi?

Sở Ly nói.

- Nửa ngày.

Lục Ngọc Dung thở dài, nhìn về phía hắn, ánh mắt lại như không có tiêu điểm:

- Có người ám sát hắn, ta chưa kịp cứu... Ta biết ngươi có biện pháp.

Nàng biết Sở Ly từng cứu sống Tiêu Thi, là một loại bí thuật Thâu Thiên Hoán Nhật.

Sở Ly lặng lẽ không nói.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nhếch bờ môi đỏ, nhu nhược như trước nay chưa từng có.

Nàng đang đợi Sở Ly ra điều kiện.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Hắn đang ở nơi nào?

- Cảnh Vương phủ!

Lục Ngọc Dung vội nói.

Sở Ly nói:

- Dẫn hắn đến Khánh Vân thành!

Hắn không muốn thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật ở Thần Đô, bởi vì thanh thế quá lớn, sẽ chọc cho Hoàng thượng quan tâm, thậm chí cao thủ khắp nơi quan tâm.

- Khánh Vân thành?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Chuyện này không ai được nói ra, ngoại trừ phu thê Cảnh Vương!

-... Được.

Lục Ngọc Dung cắn bờ môi đỏ, nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Ly nói:

- Ta ở cửa bắc Khánh Vân thành chờ ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung thi lễ, trên người lần nữa dâng lên khí thế ngập trời, hóa thành một đạo lưu quang rồi biến mất.

Sở Ly lóe lên, người xuất hiện ở Khánh Vân thành.

Hắn bao một toà tửu lâu trước, đuổi tất cả mọi người ra, đặt mấy thanh trường kiếm ở trên đỉnh tửu lâu, sau đó hắn lại đi tới cửa thành phía bắc của Khánh Vân thành.

Hắn vừa tới thành bắc thì Lục Ngọc Dung đã như một vệt lưu quang xuất hiện, hai tay nâng Lãnh Phong đã chết cứng ngắc.

Sở Ly nhận lấy, nhẹ nhàng đi vào trong tửu lâu.

Đặt Lãnh Phong lên trên bàn, sau đó Sở Ly sử dụng Thâu Thiên Hoán Nhật thuật.

Lục Ngọc Dung ở một bên, nhìn Lãnh Phong từ trạng thái cứng ngắc chậm rãi trở nên mềm mại, cuối cùng mở mắt ra.

Nàng biết Sở Ly có Thâu Thiên Hoán Nhật thuật, thế nhưng vẫn cảm giác khó có thể tin được, chuyện này đã vượt qua phạm trù của võ công, can thiệp vào thiên cơ, quả thật là không thể tưởng tượng được nổi.

Sở Ly thở ra một hơi, lần này thi triển rất là thuận lợi.

Hắn ngẩng đầu nhìn mây đen rợp trời, hắn nói với Lục Ngọc Dung:

- Các ngươi mau chóng rời đi, phiền phức của ta sắp tới rồi!

- Xảy ra chuyện gì?

Lục Ngọc Dung nhíu mày.

http://tieulun.hopto.org

Nàng có thể cảm nhận được trên bầu trời truyền tới uy thế đáng sợ hơn, trong lòng khiếp đảm không tên, trực giác không ngừng nhắc nhở nàng mau chóng rời đi, sẽ có ngập đầu tai ương đổ xuống.

Sở Ly than thở:

- Thâu Thiên Hoán Nhật phá vỡ thiên cơ, ông trời không hợp mắt, muốn ta đền mạng.

- Nghiêm trọng như thế sao?

Lục Ngọc Dung vội hỏi:

- Không sao chứ?

Sở Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời càng ngày càng tối:

- Sinh tử không biết trước được, các ngươi rời đi trước, tránh cho vừa mới cứu được thì hắn lại chết.

Hắn liếc mắt nhìn Lãnh Phong, lắc đầu một cái.

Lãnh Phong vẫn còn đang hồ đồ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sở Ly lại thúc giục Lục Ngọc Dung:

- Ta không muốn phân tâm, các ngươi đi mau!

-... Được rồi.

Lục Ngọc Dung nhếch bờ môi đỏ, nhấc Lãnh Phong lên nhẹ nhàng rời đi.

Sở Ly thở dài một hơi.

- Ầm ầm...

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng vang thật lớn chấn động thiên địa.

Trong thiên địa dường như chỉ có một tiếng vang thật lớn này, tất cả âm thanh còn lại đều biến mất.

Mấy đạo sấm sét trong nháy mắt đã đánh về phía tửu lâu mà Sở Ly đang ở.

Dưới ấm sét, Sở Ly lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn phía trước cửa sổ của tửu lâu, ánh mắt yên tĩnh và trầm ổn.

Lục Ngọc Dung và Lãnh Phong đứng ở một gian tửu lâu cách đó không xa, dưới ánh sét chiếu rọi, thậm chí còn nhìn thấy hắn đang nhìn mình cười cười.

- Hắn làm sao vậy?

Lãnh Phong mờ mịt nói:

- Sao lại bị sét đánh?

- Còn không phải là bởi vì ngươi hay sao?

Lục Ngọc Dung nhìn chằm chằm vào Sở Ly, lạnh lùng nói:

- Vì cứu ngươi cho nên mới chịu thiên phạt như vậy... Ngươi nợ hắn một cái mạng!

Lãnh Phong hừ lạnh nói:

- Ai bảo hắn cứu ta chứ?

Lục Ngọc Dung nhanh chóng quay đầu liếc nhìn hắn một cái, lại quay đầu lại, không tiếp tục nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Sở Ly.

Sấm sét to lớn bị đao kiếm trên đỉnh tửu lâu chặn lại một hồi, đánh bay những kiếm và đao này, trong nháy mắt đã xuyên qua tửu lâu, rơi xuống trên người Sở Ly.

Sở Ly tức thì bị sấm sét bao vây.

- Xong!

Lục Ngọc Dung thở dài, bỗng nhiên trong lòng trở nên trống rỗng, thất vọng mất mát.

Lãnh Phong hưng phấn nói:

- Hắn chắc chắn sẽ phải chết!

- Phanh!

Lục Ngọc Dung quay đầu đánh cho hắn một cái tát.

Lãnh Phong bụm mặt tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Đối với ân nhân cứu mạng mà cũng như vậy, ngươi đã khiến cho ta rất thất vọng!

Sấm sét và mây đen trong bầu trời trong nháy mắt đã tiêu tan, khôi phục lại vẻ sáng sủa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Tu La

Trong lòng Lục Ngọc Dung phiền muộn, sợ là Sở Ly đã chết rồi!

Nàng ngơ ngác nhìn tửu lâu không còn đỉnh ở cách đó không xa, vạn lần không nghĩ tới Sở Ly sẽ dễ dàng chết đi như vậy.

Hắn vẫn đánh tới không biết trời đất gì với mình, so đấm tâm tư mưu kế, vừa hợp tác lại ám đấu, khó phân cao thấp, kỳ phùng địch thủ.

Chuyện lần này, vốn hắn nên nói điều kiện, bố trí các loại vấn đề khó, ép mình nghiến răng nghiến lợi vừa bất đắc dĩ mà lại phải đồng ý.

Nhưng ngay cả một điều kiện hắn cũng không nói tới, thoải mái cứu người.

Hơn nữa cứu người lại còn phải chịu nguy hiểm lớn như vậy, đánh bạc mạng của mình!

Nàng ngơ ngác đứng đó, tâm tư cuồn cuộn, loạn thành một đoàn, không ngờ lại không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì.

Lãnh Phong liếc mắt nhìn nàng, không dám nói nữa, tránh cho bị đánh.

Gần đây, hắn ở trong phủ Quốc Công xem như đã được chứng kiến sự oai phong của nàng, nhận rõ bộ mặt thật của nàng, đã không còn tâm tư gì đối với nàng nữa.

Nàng không phải là nữ tử hiền thục trong tưởng tượng của hắn, mà là nữ

bạo quân chân chính, tuyệt đối là tồn tại không thể tới gần!

Lục Ngọc Dung quay đầu lạnh lùng nói:

- Ngươi tới đây, không cho phép lộn xộn.

- Ngươi đi đâu vậy?

- Ngươi nói xem!

- Đi xem hắn chết hay chưa cũng được, dù sao cũng đã cứu ta một mạng, nếu như thực sự chết thì ta sẽ vái hắn một vái ở trước mộ phần của hắn.

- Ngươi câm miệng!

- Được rồi, ta không nói lời nào, ngươi đi đi.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng bay vào bên trong tửu lâu.

Sở Ly không nhúc nhích nằm ở trên sàn nhà, sàn nhà đã bị đốt một cái lỗ thủng to, cháy đen một mảnh.

Sở Ly mặc một bộ áo bào trắng, không nhiễm một hạt bụi nào cả, rất là bắt mắt.

Giống như hắn không bị sấm sét đánh trúng mà chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi.

- Sở Ly...

Nàng tiến lên chạm vào cổ tay hắn.

Cảm giác mạch đập nhảy lên làm cho nàng ngẩn người, lập tức vui mừng khôn xiết, không ngờ hắn lại không chết!

Có điều tim đập mạnh mẽ như vậy lại làm cho nàng có chút bận tâm.

Loại tim đập này tuyệt đối không bình thường, cổ tay hắn mơ hồ truyền đến sự đàn hồi kỳ dị, dường như từ chối nàng nắm cổ tay hắn, không cho nàng đụng chạm vào người hắn.

- Sở Ly...

Nàng khẽ gọi nói.

Sở Ly bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt loé lên hai đạo điện mang, không để cho nàng khiếp đảm.

- Phù.

Sở Ly thở ra một hơi thật dài.

Lục Ngọc Dung vội hỏi:

- Thế nào?

Sở Ly đứng thẳng lên, như phía sau có người nâng dậy vậy.

Hắn phủi phủi áo bào trắng:

- Không sao cả.

- Thật sự không sao cả sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày:

- Ta sẽ không nhân cơ hội hại ngươi đâu!

Sở Ly bật cười:

- Ta không lo lắng cái này, ngươi nên đi chăm sóc vị biểu ca kia của ngươi cho tốt đi!

Lục Ngọc Dung quay đầu liếc nhìn Lãnh Phong trên nóc nhà một chút, hắn đang buồn bực và ngán ngẩm nhìn về phía bên này.

Lục Ngọc Dung thở dài:

- Lần này...

Lãnh Phong là đối thủ của hắn, nhưng hắn mạo hiểm chịu nguy hiểm lớn như vậy để cứu giúp, chuyện này quả thật ra không hợp lẽ thường, chỉ có một nguyên nhân, chính là mình!

Nàng suy nghĩ, sợ rằng Sở Ly đã thật sự yêu thích mình!

Cho nên trong lúc nguy cấp nhất hắn mới không chút do dự đồng ý mình, quên mình mà thi triển bí thuật!

Sở Ly nói:

- Lần này ghi nợ trước, sau đó nhớ tới thì ta sẽ lại nói tới điều kiện.

- Được!

Lục Ngọc Dung thở dài một hơi, nở một nụ cười:

- Ngươi thật sự không sao hay sao?

- Không chết được.

Sở Ly nói:

- Ta đi trước một bước, chuyện này đừng truyền đi, nếu như lần sau ta thi

triển bí thuật này, sợ rằng sẽ phải mất mạng!

- Đương nhiên.

Lục Ngọc Dung dùng sức gật đầu.

Sở Ly vung vung tay, nhẹ nhàng rời đi, trong nháy mắt đã biến mất ở phía xa xa.

Sở Ly lóe lên một cái, xuất hiện ở tiểu đảo trong phủ Dật Quốc công.

Hắn ngồi vào bên cạnh cái bàn đá của tiểu viện, cúi đầu nhìn vào ngực mình.

Vị trí này vốn là của A Tu La chi tâm đã biến mất, giống như chưa từng từng xuất hiện vậy.

Thiên Ma châu trên ngực có ánh sáng âm u lập lòe, dường như đã biến thành một cái đèn pin.

Hắn tươi cười.

Lần này xem như là kiếm bộn, không nghĩ tới lại có thu hoạch như vậy!

Thiên Ma công có uy lực kinh người, nếu không phải lần này nó điều động thì sợ rằng hắn sẽ không chống nổi, sẽ lại chết một lần.

Hắn đã hiểu ra, mỗi lần thi triển Thâu Thiên Hoán Nhật bí thuật, sấm sét phải chịu sẽ lại mạnh mẽ hơn một lần, từng lần từng lần mạnh mẽ, lần này cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải hắn ỷ vào Khô Vinh kinh có thể chuyển hóa sinh tử thì cũng không dám ra tay cứu Lãnh Phong.

Thiên Ma công lại còn thôn phệ một tia chớp này, trong nháy mắt đã đẩy tầng thứ tư lên được một nửa.

http://tieulun.hopto.org

Từ đó có thể suy ra, Thiên Ma công tu luyện tới tầng thứ năm có bao nhiêu khó khăn gian khổ.

Sấm sét có thanh thế hùng vĩ như vậy, thuần túy là oai của thiên địa, thế nhưng lại chỉ vẻn vẹn đẩy mạnh được một nửa của tầng thứ tư mà thôi.

Hắn cũng đồng thời sinh ra một tia cảm khái, nếu không có Âm Lôi chưởng và Thiên Lôi chưởng của Tử Vân sơn làm nền ban đầu thì Thiên Ma công đột nhiên gặp phải sấm chớp khổng lồ như thế, tuyệt đối sẽ không thôn phệ được.

Nghĩ tới đây hắn lắc đầu một cái, thế sự tuyệt diệu quả thực là không thể phỏng đoán được.

Hắn đứng dậy khỏi cái bàn đá, sử dụng một bộ chưởng pháp, như là quỷ mỵ, sát khí dày đặc, không giống như là chưởng pháp bình thường.

Chưởng pháp này chính là Tu La chưởng mà hắn có được vừa nãy.

A Tu La chi tâm bị sấm chớp đánh tan, đồng thời sấm chớp cũng bị Thiên Ma châu thôn phệ.

Một đạo tinh thần kỳ dị bị kích động, tiến vào trong đầu óc của hắn.

Trong nháy mắt trong đầu hiện ra một đoạn hình ảnh, một nam tử người cao lớn thon dài đang diễn luyện một bộ chưởng pháp, tướng mạo của nam tử này xấu xí, không thấy rõ khuôn mặt.

Đây là Tu La chưởng, bao gồm A Tu La chi tâm, được A Tu La chi tâm bao bọc, đáng tiếc người thường không thể kích hoạt được, cho nên thường thường sẽ theo A Tu La chi tâm đồng thời chôn vùi vào trong thế gian.

Lần này dưới nhân duyên trùng hợp, chịu sét đánh, kích hoạt một đoạn

truyền thừa này.

Hắn diễn luyện chưởng pháp từng lần rồi lại từng lần, thân thể càng lúc càng nhanh, đến sau đó đã không thấy rõ cái bóng đâu nữa.

Hắn bỗng nhiên thu chưởng, lộ ra thân thể, vẻ mặt mỉm cười cực kỳ thoả mãn.

Từ khi tiến vào cảnh giới Thiên Ngoại thiên tới nay hắn vẫn cảm thấy võ kỹ của mình không đủ mạnh.

Tuy rằng uy lực của Bích Hải Vô lượng công mạnh, nhưng nhưng không đủ mạnh, Ngự Cực kinh cũng là công pháp hàng đầu, nhưng không có võ kỹ để phối hợp với nó.

Chỉ có Xá Thân tuyệt mệnh đao, Thần Đao Thần Kiếm thất thức, dưới tình huống tay không cũng chỉ có học quyền pháp của Lục Quốc công, tuyệt học của Pháp Viên không thể tùy ý thi triển ra được.

Bây giờ rốt cục hắn đã có chưởng pháp của chính mình, cũng coi như có gốc rễ lập thân.

Khi hắn trở lại tiểu viện của An vương phủ thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Hắn luyện Tu La chưởng ở trong viện, theo số lần tu luyện tăng nhanh, uy lực của Tu La chưởng cũng càng ngày càng mạnh.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, thanh âm của Chu tổng quản vang lên:

- Đại tổng quản, người Bí vệ phủ đến, nói có chuyện gấp, muốn lập tức cầu kiến Đại tổng quản!

- Hừm, ta biết rồi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly thu hồi chưởng lực lại.

Hắn mở cửa tiểu viện đi ra ngoài, Chu tổng quản theo sát ở phía sau:

- Bí vệ phủ phái người đến đây như vậy, xem ra rất gấp.

Sở Ly gật đầu, đến bên trong đại sảnh thì đã nhìn thấy Chu Lương đang đi qua đi lại ở trong phòng.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Chu Lương vội nói:

- Đại tổng quản, nhanh theo ta đi tới Bí vệ phủ đi.

- Đi thôi.

Sở Ly duỗi duỗi tay mời, hai người đi ra ngoài.

Sau khi đi ra khỏi An vương phủ, hai người đẩy nhanh tốc độ.

- Có việc gấp gì thế?

Sở Ly hỏi, hắn đã thấy rõ, nhưng không thể không hỏi.

- Một vị viên ngoại thị lang làm phản.

Sắc mặt của Chu Lương rất là trầm trọng:

- Bí vệ phủ đang phụng mệnh truy sát!

- Sao biết là hắn làm phản chứ?

Sở Ly nói.

Chu Lương nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bí vệ phủ vẫn đang điều tra hắn, không nghĩ tới hắn lại chạy trốn sớm một bước!

- Viên ngoại thị lang của bộ nào?

-... Bộ binh!

Sở Ly lắc đầu một cái thở dài.

Dưới bộ binh có bốn ty, cấp phó của mỗi một ty được xưng là viên ngoại thị lang.

Có thể nói là viên ngoại thị lang quyền cao chức trọng, tiền đồ vô lượng, càng quan trọng hơn chính là, viên ngoại thị lang của bộ binh cũng là nắm giữ vô số cơ mật của quân đội, hết sức quan trọng đối với triều đình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Làm Khó Dễ

Chu Lương cũng bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thực nên sớm bắt hắn thì hơn!

- Không phải thường thường Bí vệ phủ đều tiền trảm hậu tấu, trước tiên bắt người sau đó lại điều tra hay sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Lần này sao lại không bắt trước chứ?

Chu Lương thở dài:

- Còn không phải do các đại thần công kích quá lợi hại, chúng ta không dám làm càn... Đặc biệt là viên ngoại thị lang này lại có nhân duyên vô cùng tốt, bằng hữu của hắn khắp cả triều chính, chúng ta động vào hắn, sợ là ngày hôm nay vừa mới bắt hắn thì ngày mai sẽ phải thả ra.

- Xảy ra chuyện này từ lúc nào?

Sở Ly nói:

- Bây giờ có thể đuổi được nữa không?

- Bí vệ phủ đã hạ lệnh truy sát.

Chu Lương cắn răng nói:

- Bất kể ra sao, cho dù hắn trốn vào Đại Ly thì cũng phải giết chết hắn!

- Nhất định phải giết hắn.

Sở Ly hiểu rõ gật đầu:

- Ai đi lần theo hắn vậy?

- Huynh đệ Ninh Thị.

Chu Lương nói:

- Thuật truy tung của Ninh gia đệ nhất thiên hạ, lần này huynh đệ Ninh Thị tự mình ra tay, nhất định có thể đuổi được!

- Như vậy cũng tốt.

Sở Ly gật đầu.

Hai người nhìn như chậm rãi đi từng bước từng bước, mỗi một bước lại vượt đến rất xa, mất một lúc đã tiến vào Bí vệ phủ.

Hắn tiến vào đại sảnh thì đã nhìn thấy bên trong đại sảnh có đầy người ngồi.

Ngoại trừ Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức ra, còn có hai mươi mấy trung niên hoặc là lão giả ngồi đó.

Nhìn thấy hắn đi vào, cả đám liên tục nhìn sang, hiếu kỳ có, căm ghét có, cừu hận có, chỉ là đều không vui mừng.

Sở Ly xem như là dị loại ở Bí vệ phủ.

Từ thời khắc Tiêu Thi giết Bí vệ cấm cung thì hắn đã đứng ở mặt đối lập

với bọn họ, nếu không phải Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức muốn sức hắn thanh trừ đệ tử của Quang Minh Thánh giáo thì đã sớm xé xác hắn ra thành từng mảnh rồi.

Nếu không có Tiêu Thi đứng ở sau lưng của hắn, thậm chí bọn họ còn hận không thể giết hắn cho yên tâm.

Bên trong đại sảnh không ai nói một lời, không khí chẳng khác nào đọng lại, áp lực nặng nề đặt ở trên người của mỗi một người.

Nếu như để cho viên ngoại thị lang này chạy thoát, nhóm người này của Bí vệ phủ chắc chắn sẽ bị phạt, không ai có thể chạy thoát được liên can.

Chỉ sợ sẽ bị điều ra khỏi Bí vệ phủ, kết cục tốt là đi thủ hộ hoàng lăng, kết cục bình thường là được ban cho cái chết.

Phó Mộng Sơn ngoắc ngoắc tay nói:

- Tiểu Sở, tới đây ngồi.

Ở trong ánh mắt bất mãn và tức giận của mọi người, Sở Ly bình tĩnh thong dong đi tới gần người của Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức, ôm quyền một cái.

- Tiểu Sở, ngươi cũng là đại hành gia của việc truy tung.

Phó Mộng Sơn chỉ chỉ vào một cái ghế thái sư, lại nói:

- Ninh Thị huynh đệ đã qua đó, có lẽ sắp đuổi kịp, ngươi cũng đi đi, như thế sẽ không có sơ hở nào cả.

- Thống lĩnh, ta muốn tới xem phủ đệ của vị viên ngoại thị lang này một chút.

Sở Ly ôm quyền nói, ngồi vào bên trong ghế Thái sư.

Tất cả mọi người bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Cái ghế Thái sư này không phải là thứ mà người bình thường có thể ngồi vào, lại ở gần Phó Mộng Sơn như thế, hắn là vị trí của Bách phu trưởng mới đúng.

- Sở Đại tổng quản, Chu phủ đã hóa thành tro tàn, chẳng có cái gì cả.

Một hán tử trung niên ngồi đối diện với hắn dùng ngữ khí quái dị nói:

- Không cái gì có thể xem cả.

- Lúc tên này gần đi đã dùng một cây đuốc đốt phủ đệ.

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Có thể nhìn ra được, ngay cả một chút đường lui hắn cũng không lại, triệt để quay về Đại Ly!

Phó Mộng Sơn nói:

- Đi xem xem cũng tốt, nhãn lực của ngươi rất tốt, nói không chừng có thể phát hiện ra được manh mối gì đó.

- Có manh mối thì có ích lợi gì cơ chứ?

Nam tử trung niên kia lạnh nhạt nói:

- Người đã chạy trốn, việc cấp bách là bắt người về, bằng không, chúng ta sẽ không chịu nổi lửa giận của hoàng thượng!

- Lão Mã, tính nôn nóng này của ngươi cần phải sửa lại một chút.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn khoát tay một cái nói:

- Chuyện đuổi theo đã có huynh đệ Ninh Thị, bản lĩnh của tiểu Sở không chỉ riêng là lần theo dấu vết, nói không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ gì đó thì sao?

- Có phát hiện bất ngờ thì có lợi ích gì cơ chứ?

Hán tử trung niên tên là Mã Con bất mãn nói:

- Thống lĩnh, chuyện quan trọng nhất hiện tại của chúng ta chính là triệu tập nhân thủ, ngăn chặn trước khi tên kia chạy trốn tới Đại Ly, bắt được hắn hoặc là giết hắn, sau đó lại nói tới những chuyện khác!

Hắn nhìn về phía Sở Ly, lạnh nhạt nói:

- Có người nói võ công của Sở Đại tổng quản rất lợi hại, khinh công cũng tuyệt đỉnh, không bằng mau đuổi theo, giúp đỡ huynh đệ Ninh Thị chặn giết hắn ta!

Sở Ly lắc đầu một cái, bình tĩnh nói:

- Ta muốn xem phủ đệ của viên ngoại thị lang này trước một chút!

- Một vùng phế tích thì có cái gì có thể xem cơ chứ?

Mã Côn lạnh lùng nói:

- Sở Đại tổng quản, không phải là ngươi không muốn xuất lực đó chứ?

Sở Ly cau mày nhìn hắn.

Mã Côn hừ lạnh nói:

- Hiện tại đã đến bước ngoặt sống còn của Bí vệ phủ chúng ta, mỗi người đều đang liều mạng nghĩ biện pháp. Thế nhưng Sở Đại tổng quản ngươi lại muốn lười biếng, không muốn xuất lực, có phải là ngươi muốn cố ý xem chúng ta Bí vệ phủ náo nhiệt, trong lòng cười thầm hay không?

Sở Ly cau mày không thích nói:

- Còn chưa thỉnh giáo…?

- Lão Mã, ngươi nên quản cái miệng của ngươi chút!

Phó Mộng Sơn trừng nhìn Mã Côn một chút, lại nhìn về phía Sở Ly cười nói:

- Đây là Bách phu trưởng Mã Côn, phụ trách ám sát.

Sở Ly gật đầu nói:

- Ta không biết vì sao Mã tiền bối lại có suy nghĩ như vậy, ta muốn nhìn phủ đệ là muốn biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Bất kẻ là chuyện gì, trước tiên chặn đứng người rồi lại nói sau!

Mã Côn hừ lạnh nói:

- Chặn đứng người, thậm chí giết người, sau đó lại cẩn thận điều tra cũng không muộn!

Sở Ly cười cợt:

- Nếu như đơn giản như vậy thì tất cả mọi chuyện trên đời này sẽ trở nên dễ dàng.

- Có gì mà không đơn giản cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn lạnh lùng nói:

- Không phải chuyện này đã quá rõ ràng rồi sao, viên ngoại lang làm phản, chúng ta đã đuổi được một quãng thời gian, hắn lén lén lút lút rất không thích hợp, đáng tiếc mũi của tên này rất thính, vì vậy mới chạy trước một bước!

Sở Ly biết hắn cố ý tìm cớ, khi tiến vào Bí vệ phủ thì hắn đã ngờ tới tình cảnh này.

Sở Ly nói:

- Nói không chừng, vị viên ngoại thị lang này bị oan đó!

- Ha ha!

Mã Côn cười to lên.

Mọi người cũng đều cười vang, trào phúng nhìn về phía Sở Ly.

Phó Mộng Sơn khoát tay một cái nói:

- Tiểu Sở, sao ngươi lại có ý nghĩ như thế chứ?

Sở Ly nói:

- Phủ chúng ta điều tra đã có kết quả chưa? Viên ngoại lang quả thật có vấn đề hay sao?

Phó Mộng Sơn thở dài:

- Còn chưa kịp thì hắn đã chạy trốn, hiển nhiên là chột dạ.

Sở Ly cau mày nói:

- Một viên ngoại thị lang như hắn, tiền đồ vô lượng, cần gì phải trốn tránh cơ chứ, cho dù chạy trốn tới Đại Ly thì cũng không thể nào làm được tới địa vị cao hơn được.

- Lý do chạy trốn thì có rất nhiều.

Mã Côn cười lạnh nói:

- Xem ra là người mê làm quan, chỉ muốn làm quan, cũng không có người không thích quan trường, chú trọng tới an nguy của người nhà, hoặc là yêu thích nữ nhân hơn.

Sở Ly cau mày:

- Có lẽ hắn bị cưỡng bức thì sao?

- Ai biết được.

Mã Côn không thèm để ý mà vung vung tay:

- Quản hắn vì cái gì cơ chứ, hiện tại chỉ có một, hắn đã trốn tránh, chỉ có thể giết hắn mà thôi!

Sở Ly liếc mắt nhìn Phó Mộng Sơn:

- Thống lĩnh, ta muốn đi xem phủ đệ của viên ngoại thị lang một chút.

- Ngươi... Ngươi...

Mã Côn giận tím mặt, trừng mắt nhìn hắn quát lên:

- Ngươi coi lời ta nói là nói láo, đúng không?

Sở Ly bình tĩnh liếc hắn một cái, lại vừa nhìn về phía Phó Mộng Sơn.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi...

Mã Côn tiến lên phía trước một bước.

Phó Mộng Sơn vung vung tay:

- Lão Mã!

Mã Côn oán hận nói:

- Thống lĩnh, ta thấy tiểu tử này làm vậy là muốn lười biếng!

Phó Mộng Sơn nói:

- Lão Mã, đừng có nói nhảm nữa, tiểu Sở không phải là người như thế!

- Lúc này, chuyện quan trọng nhất là truy sát, hắn lại còn mượn cớ gây ra phiền nhiễu, không phải là lười biếng thì là cái gì chứ?

Mã Côn nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Nếu ngươi là thủ hạ của ta thì ta đã sớm phế bỏ ngươi rồi!

Sở Ly cau mày không nói một lời.

Nếu không phải hắn có dã tâm, muốn khống chế Bí vệ phủ thì đã sớm trở mặt, trực tiếp cho Mã Côn một cái tát rồi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Mê Hoặc

- Được rồi, nếu tiểu Sở đã kiên trì như vậy thì đi đi.

Phó Mộng Sơn khoát tay nói:

- Tiểu Sở làm việc tự có chừng mực, ta rất tin tưởng hắn.

- Thống lĩnh, vậy là ngươi không tin ta đúng không?

Mã Côn bất mãn trừng mắt.

Phó Mộng Sơn cười ha hả nói:

- Lão Mã ngươi là một lão gia hoả, ta không tin ngươi thì tin ai chứ? Ngươi ấy, ngươi không biết gì về tiểu Sở, tuy hắn còn trẻ tuổi, thế nhưng không thể coi thường, hơn nữa bằng vào khinh công của hắn, xuất phát trễ một chút cũng là thể hội họp với huynh đệ Ninh Thị trước chúng ta!

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn, cười cợt:

- Thống lĩnh, không hắn ta đã làm được như vậy, ta không lợi hại được như vậy đâu.

- Ha ha, ngươi ấy, luôn khiêm tốn như vậy!

Phó Mộng Sơn cười to nói.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Lão Mã, hiện tại thời gian quý giá, ngươi ít nói vài câu đi, đừng có xả lung ta lung tung, nghĩ biện pháp đuổi kịp được tên viên ngoại thị lang kia thì hơn!

- Ta tức giận vì hắn muốn lười biếng mà.

Mã Côn tức giận hừ lạnh nói:

- Truy tung của huynh đệ Ninh Thị thuật thiên hạ vô song, nhất định có thể đuổi kịp được, quan trọng là phải nhanh, muộn một bước, tiến vào Đại Ly, truy sát sẽ không dễ dàng như vậy nữa!

- Ngươi có ý gì tốt không?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói.

Mã Côn nói:

- Bằng không, chúng ta phát ra võ lâm lệnh truy sát hắn?

- Ngươi điên rồi!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Còn ngại không đủ mất mặt hay sao, những người võ lâm này rất không đáng tin, ai biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì chứ?

- Có thể ngăn chặn được một chút cũng tốt mà.

Mã Côn nói:

- Hoặc là truyền tin cho phủ tướng quân.

- Phủ tướng quân sẽ không nghe theo chúng ta chỉ huy!

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức lắc đầu.

Bí vệ phủ và phủ tướng quân là đối thủ một mất một còn, cừu hận và đối lập với nhau, chắc chắn sẽ không hợp tác.

- Việc này liên quan đến an nguy của bọn họ, viên ngoại thị lang chạy trốn tới Đại Ly, bọn họ cũng sẽ gặp phải nguy hiểm!

Mã Côn nói:

- Thử một lần cũng không sao... Ta thấy chuyện này cứ giao cho Sở Ly đi, khinh công của hắn rất được, so với bồ câu đưa thư của chúng ta còn nhanh hơn!

Mọi người đều cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn Mã Côn làm khó dễ Sở Ly.

Ánh mắt của Sở Ly thì lại rất yên tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ ái ố gì cả.

Điều này làm cho mọi người có chút âm trầm.

Trẻ tuổi như vậy mà lại có thể giữ được bình tĩnh như vậy, lòng dạ thâm sâu hơn xa đại đa số người ở đây, loại gia hỏa này tuyệt đối sẽ hại người không đền mạng, cách xa hắn một chút thì tốt hơn.

Phó Mộng Sơn xua tay nói:

- Đừng có ý nghĩ xấu như vậy… Lão Mã, chuyện này cứ giao cho ngươi đi, đi nói một tiếng với phủ tướng quân, để bọn họ tìm cao thủ niêm phong đường đi tới Đại Ly!

-...Được, lúc quan trọng vẫn phải để chúng ta ra mặt!

Mã Côn bất đắc dĩ đồng ý, mạnh mẽ trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn.

Hắn đã nhìn thấy rõ nguyên nhân, Mã Côn châm chọc đối với mình như vậy là bởi vì ở trong hai người Tiêu Thi giết có một người là cháu trai của Mã Côn.

Mã Côn cau mày, tên tiểu tử này đúng là nhịn được, mình kích thích như vậy mà cũng không để hắn bộc phát ra, không cho mình cơ hội thu thập hắn.

Không phải nói hắn là một gia hỏa ngông cuồng hay sao, một khi kích thích sẽ giận dữ, mà giận dữ thì sẽ liều lĩnh đánh người, hoàng Thế tử nói đánh là đánh.

Bây giờ xem ra không phải là như vậy, xem ra mình phải cẩn thận, loại gia hỏa này là chó sủa là chó không cắn.

- Đi làm việc đi.

Phó Mộng Sơn vung vung tay:

- Phụ trách tình báo, chuyện này là chuyện quan trọng nhất, phụ trách chặn giết, mau chóng phái người ra. Huynh đệ Ninh Thị cần cao thủ trợ giúp, lão Mã, ngươi đến phái nhân thủ ra ngoài... Nếu như để xảy ra sơ suất, nhất định mọi người sẽ chạy không thoát đâu!

- Thống lĩnh yên tâm.

Mã Côn lớn tiếng đáp, trầm giọng nói:

- Ta sẽ phái ra bốn đội nhân mã, một đội đi tới phủ tướng quân, một đường đuổi theo huynh đệ Ninh Thị, một đội tìm dấu vết, một đội khác thì lại thả ra tin tức, nói trên tay viên ngoại thị lang có bí kíp võ công!

- Hừm, rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn khoát tay nói:

- Đi thôi!

Mọi người liên tục thối lui, lúc gần đi đều liếc mắt một cái thật sâu nhìn Sở Ly, muốn xem thấu người này.

Chờ mọi người tản đi, trong đại sảnh chỉ còn lại Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức.

Phó Mộng Sơn thở dài, lắc đầu nói:

- Tiểu Sở, ngươi đừng có tính toán với lão Mã, hắn chính là người nhanh mồm nhanh miệng như vậy, có oán khí thì sẽ phát ra, không có ý đồ xấu xa gì cả!

Sở Ly chỉ cười mỉm.

Đây mà không phải là ý đồ xấu hay sao, còn thiếu chút nữa là không nể mặt mũi mà trực tiếp đấu võ rồi.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Ngươi cảm thấy thật sự có nội tình hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Mã tiền bối nói không sai, mặc kệ có nội tình gì, trốn tránh thì chỉ có thể truy sát, ta muốn nhìn một chút xem, có thể tìm được một ít vật tùy thân để lần theo hắn hay không.

- Ta đã quên thuật truy tung của ngươi y vật bên người rồi.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức gật gù:

- Tuy nói huynh đệ Ninh Thị có thuật truy tung nhất tuyệt trong thiên hạ, phàm là mọi chuyện thì đều có tình huống ngoài ý muốn, tự ngươi theo đuôi cũng được!

Phó Mộng Sơn nói:

- Mau đi đi, có cần phái người hỗ trợ hay không?

- Không cần, chỉ cần hai thủ hạ của ta là được rồi.

Sở Ly nói.

- Được, mau chóng hành động đi.

Phó Mộng Sơn than thở:

- Thời gian không đợi người, gia hỏa kia thật là đáng chết, muốn làm cho Bí vệ phủ chúng ta cùng chết theo hắn!

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Ta tin rằng có thể đuổi kịp được!

- Đám viên ngoại thị lang này...

Phó Mộng Sơn lắc đầu nói:

- Những quan lớn này không có một ai là kẻ ngồi không, sao có thể không chuẩn bị đường lui cơ chứ, Bí vệ phủ chúng ta cũng đã nằm trong tính toán của hắn!

Hắn tuyệt nhiên không giống như người tự tin khi ở trước mặt mọi người

trước đó nữa, mà chuyển thành vẻ mặt sầu lo.

Sở Ly lại không thả lỏng vẻ cảnh giác.

Đây là một tên cáo già, vẻ mặt và nội tâm là hai thái cực khác nhau, nội tâm vẫn rất là bình tĩnh.

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh, đây không phải là một cái kế đó chứ?

- Kế gì?

Phó Mộng Sơn ngẩn ra.

Sở Ly cười nói:

- Thôi đi, coi như ta chưa nói.

Phó Mộng Sơn suy nghĩ một cái, lắc đầu bật cười:

- Cái đầu của ngươi cũng thật là... chuyện lần này là thật, không có kế gì cả, tiểu Sở, ngươi nhất định phải toàn lực ứng phó, đừng giấu giấu diếm diếm nữa... Nếu như có thể giết được viên ngoại thị lang kia thì ta sẽ thăng chức cho ngươi lên làm thập trưởng!

- Thập trưởng...

Sở Ly cười một hồi.

- Khá lắm, lòng ham muốn không nhỏ nhỉ!

Phó Mộng Sơn xem vẻ mặt của hắn cũng biết hắn không hài lòng, khẽ cắn răng:

- Như vậy đi, nếu ngươi có thể giết được viên ngoại thị lang trước huynh đệ Ninh Thị thì ta sẽ phong ngươi là Bách phu trưởng, làm sao? Như vậy lão Mã cũng không có cách nào làm khó dễ được ngươi nữa!

- Ta sẽ làm hết sức.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Thống lĩnh nói chuyện giữ lời chứ?

- Bản tọa sẽ không thất lời, có Hứa thống lĩnh làm chứng!

Phó Mộng Sơn nói.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Nếu như ngươi có thể giết được viên ngoại thị lang, một Bách phu trưởng cũng không có gì cả.

Bách phu trưởng trở lên chính là Phó Thống lĩnh, xem như là quan lớn hàng đầu của Bí vệ phủ.

Cấp bậc của Sở Ly được rồi, thế nhưng chỉ kém công lao, lần này đến thời khắc đại nạn của Bí vệ phủ, không giết được viên ngoại thị lang thì nhất định thống lĩnh và Phó Thống lĩnh sẽ không có kết quả tốt, có thể đi thủ hoàng lăng chính là Hoàng thượng đã khai ân rồi.

Đến lúc này, sao có thể tiếc rẻ một chức Bách phu trưởng cơ chứ?

Sở Ly có thể làm việc mà người khác không thể làm được, tuy rằng đám người Mã Côn làm việc cũng rất ổn thỏa, nhưng rất khó có kinh hỉ, sợ rằng viên ngoại thị lang đã sớm nhìn thấy đường đi nước bước của bọn họ từ trước.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly có thể làm được, một Bách phu trưởng tuyệt đối có thể khiến cho hắn cam tâm tình nguyện.

Hơn nữa, tin tức này truyền cho đám người lão Mã, cũng có thể kích thích bọn họ càng thêm điên cuồng hơn nữa.

Nhất cử lưỡng tiện, cớ sao mà không làm cơ chứ?

Sở Ly ôm quyền nói:

- Tại hạ cáo từ!

Hắn đi ra khỏi phòng khách, bên ngoài đã có Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đứng đó.

- Đội trưởng...

Bọn họ vội nói.

Sở Ly vẫy tay:

- Theo ta đi tới phủ của viên ngoại thị lang.

- Vâng.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn vội vàng gật đầu.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Ta biết nơi đó, ngày hôm qua đã cháy rất lớn.

- Đã đốt rụi rồi sao?

Sở Ly vừa đi vừa hỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Dường như không còn gì cả.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Tới lúc cứu thì tất cả đã không còn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Tỉnh Ngộ

Ba người ra khỏi Bí vệ phủ, rất nhanh đã đi tới trước một đám phế tích đen kịt.

Ngoại trừ phế tích to lớn này ra, phủ đệ bên cạnh cũng chịu liên lụy.

Hai toà phủ đệ bị đốt cháy mất một nửa, bị cháy lan tới gần.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan chiếu, phế tích đen thùi lùi hầu như không để lại cái gì, chỉ còn lại có một ít loại hình như là sắt thép vậy.

- Như vậy có gì có thể xem được cơ chứ?

Đổng Kỳ Phi nhìn phế tích đen thùi lùi, cảm thấy không có chỗ ra tay.

Sở Ly nói:

- Đổng Kỳ Phi, ngươi đi tra một chút về bằng hữu của viên ngoại thị lang xem.

- Phải điều tra bọn họ sao?

Đổng Kỳ Phi ngẩn ra.

Dương Tông Văn nói:

- Đội trưởng, đây chính là tổ ong vò vẽ đấy... Nhân duyên của vị viên ngoại thị lang họ Chu này vô cùng tốt, bằng hữu trải rộng trong triều chính,

nếu như tra, không biết sẽ phải tra bao nhiêu người, vì vậy nên thận trọng cho thỏa đáng thì hơn.

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn một chút.

Đổng Kỳ Phi vội hỏi:

- Ta sẽ đi điều tra.

Sở Ly nói:

- Chú ý xem bằng hữu tốt nhất của hắn là người nào, hoặc là những người nào.

- Vâng.

Đổng Kỳ Phi vội nói.

Dương Tông Văn chần chờ nói:

- Chuyện này...

Sở Ly vung vung tay:

- Đi thôi!

- Vâng!

Đổng Kỳ Phi lớn tiếng nói, đi ra ngoài.

Dương Tông Văn theo sát hắn đi ra vài bước, lại giật giật ống tay áo của hắn, bất đắc dĩ nói:

- Đội trưởng cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, làm sao lại làm ra chuyện loại này cơ chứ? Trong Bí vệ phủ không ai nói tới chuyện này, đều

giả bộ hồ đồ, thế nhưng đội trưởng lại chọc vào tổ ong bò vẽ này!

- Được rồi.

Đổng Kỳ Phi cười gian nói:

- Ta cảm thấy chuyện này rất hợp khẩu vị của ta, nên tra xét bọn họ một chút!

- Nói chung vẫn nên cẩn thận mới tốt.

Dương Tông Văn cau mày nói:

- Ngươi cẩn thận một chút đi, đừng lòi đuôi, đừng làm cho người ta phát hiện ra!

- Đương nhiên ta sẽ lén lút tra xét một chút!

Đổng Kỳ Phi nói.

Dương Tông Văn nói:

- Như vậy là tốt nhất!

- Ta biết, ta biết.

Đổng Kỳ Phi vung vung tay, sải bước rời đi.

…

Cảnh Vương và Lục Vương phi ở bên trong hậu hoa viên lo lắng đi tới đi lui, sắc mặt âm trầm.

Cảnh Vương không nói một lời, chỉ chắp tay đi dạo.

http://tieulun.hopto.org

Lục Vương phi nhếch bờ môi đỏ, mắt đã sưng đỏ lên.

- Vương gia, tất cả phải trách thiếp.

Lục Vương phi thở dài một tiếng sâu thảm:

- Tiểu Phong đi rồi, thiếp cũng không muốn sống nữa!

- Vương phi!

Cảnh Vương trầm mặt xuống:

- Nàng đừng làm thêm phiền nữa có được không!

- Thiếp không nên để tiểu Phong đi tới phủ Nhân Quốc Công!

Lục Vương phi cắn răng nói.

Cảnh Vương hừ lạnh nói:

- Nàng đừng oán trách Ngọc Dung, chuyện này không trách được nó.

- Nếu không phải Ngọc Dung coi sóc tiểu Phong thì làm sao lại xảy ra loại chuyện này cơ chứ!

Lục Vương phi lắc đầu nói:

- Chàng đừng có biện hộ thay nó.

Nàng cũng biết việc này không trách được cháu gái của mình, nhưng nàng sợ Cảnh Vương oán trách Lục Ngọc Dung.

- Quang Minh Thánh giáo muốn ám sát Tiểu Phong.

- Cảnh Vương lạnh lùng nói:

- Cho dù là ở tại Vương phủ cũng không tránh khỏi được!

- Tại sao bọn chúng lại làm vậy chứ?

Lục Vương phi không hiểu nói:

- Tại sao lại muốn đối phó tiểu Phong cơ chứ?

Cảnh Vương nói:

- Ai biết được, Quang Minh Thánh giáo bọn họ chính là một đám người điên!

Hắn không nghĩ tới Quang Minh Thánh giáo lại dám làm như thế, dù sao đây chính là hoàng Thế tử, Hoàng thượng tức giận, tuyệt đối sẽ...

Hắn nghĩ tới đây, thở dài.

Đại quý hung hăng kém xa Đại Ly, cho dù hoàng Thế tử bị giết thì hoàng thượng cũng không thể giận dữ chạy đến cảnh nội Đại Ly diệt Quang Minh Thánh giáo. Mà chỉ có thể diệt đệ tử của Quang Minh Thánh giáo trong cảnh nội mình để hả giận.

Thế nhưng đệ tử của Quang Minh Thánh giáo ẩn giấu vô cùng tốt, hầu như không phát hiện ra được!

Lục Vương phi nói:

- Chàng nói xem Ngọc Dung có thể cứu được Tiểu Phong không?

- Quá muộn rồi.

Cảnh Vương thở dài nói.

Vốn hắn muốn đi cấm cung cầu Hoàng thượng, chần chờ một chút thì đã bị Lục Ngọc Dung mang đi, hắn chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Hắn tin tưởng Lục Ngọc Dung, nàng chắc chắc như vậy, nói không chừng thực sự sẽ có biện pháp cứu Tiểu Phong lại.

Nhi tử quan trọng, thế nhưng một khi tiến cung cầu Hoàng thượng thì cũng có ý nghĩa hắn sẽ mất đi ngôi vị hoàng đế.

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngôi vị hoàng đế chính là của hắn, Hoàng thượng sẽ là hắn.

Nếu như ném đi, vốn hắn có thể làm chủ vận mệnh của mình, thế nhưng lại phải đưa cho người khác thao túng, hắn thực sự không cam lòng, đến lúc đó đừng nói tới nhi tử, cho dù là tính mạng của cả nhà hắn cũng không nằm trong tầm tay của hắn nữa!

- Mẫu thân, phụ vương!

Âm thanh của Lãnh Phong bỗng nhiên vang lên.

Hai người vội vã quay đầu nhìn lại.

Lục Ngọc Dung đã kéo tay hắn hạ xuống hậu hoa viên.

- Tiểu Phong!

Lục Vương phi vui mừng khôn xiết.

Lãnh Phong nhào tới trong ngực của Lục Vương phi, nhìn nàng ô ô khóc to, vội vã an ủi.

Cảnh Vương hít sâu một hơi, đè xuống sự kích động, đi tới trước mặt Lục Ngọc Dung, trầm giọng nói:

- Ngọc Dung, khổ cực rồi!

Lục Ngọc Dung ngăn chặn cảm giác suy yếu, miệng nở một nụ cười:

- Biểu ca cuối cùng cũng coi như không có việc gì nữa!

Cảnh Vương hỏi:

- Là ai làm vậy?

Ánh mắt của hắn yên tĩnh, cố gắng ngăn chặn sự kinh ngạc trong lòng.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Sở Ly.

- Hắn sao?

Cảnh Vương kinh ngạc nói:

- Hắn có bản lĩnh như vậy sao?

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Lần này ta đã thiếu ân tình quá to lớn, hắn vì cứu biểu ca mà thiếu chút nữa đã ném mạng mình vào!

- Phần ân tình này ta nhớ kỹ!

Cảnh Vương chậm rãi gật đầu.

Cứu sống người chết, đây tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng sự, hơn nữa cũng rất là nguy hiểm, cho dù hoàng thượng cứu người thì cũng phải chịu nguy hiểm cực lớn, huống chi lại là Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Lục Ngọc Dung nói:

- Chuyện này không thể để cho người ngoài biết, hắn không thể cứu người nữa, nếu không sẽ trực tiếp bỏ mình.

- Ừm.

Cảnh Vương trầm giọng nói.

Thân thể Lục Ngọc Dung bỗng nhiên mềm nhũn, lảo đảo một hồi.

Cảnh Vương vội vã đưa tay đỡ nàng:

- Ngọc Dung, không sao chứ?

Lục Ngọc Dung lắc đầu, ngồi vào bên cạnh cái bàn đá:

- Một hơi từ phủ Quốc Công chạy đến bên này, cũng may biểu ca có thể được, bằng không ta không có mặt mũi nào nhìn thúc và cô cô nữa.

- Nếu thế cũng là vận mệnh của nó.

Cảnh Vương lắc đầu nói:

- Xét cho cùng vẫn là võ công của nó quá yếu!

Sắc mặt của hắn âm trầm lại, càng ngày càng bất mãn đối với Lãnh Phong.

Hổ phụ khuyển tử, nhi tử độc nhất của hắn lại chí lớn nhưng tài mọn, võ công ở bên trong đám người cùng tuổi không yếu, thế nhưng lại không đạt đến trình độ Thiên Ngoại thiên, bằng không sao có thể bị chém giết dễ dàng như thế chứ?

http://tieulun.hopto.org

Lục Vương phi đã lau khô nước mắt, khôi phục lại vẻ đoan trang.

Nàng đi tới trước mặt Lục Ngọc Dung, nắm tay ngọc của Lục Ngọc Dung nói:

- Ài... Ngọc Dung, thực sự đã làm khó con rồi!

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Biểu ca không có việc gì là tốt rồi, cô cô, cô cô còn dám để biểu ca tiến vào trong phủ của con nữa sao?

- Đương nhiên.

Lục Vương phi nói.

Nàng cũng hiểu rõ, lần này không phải Lục Ngọc Dung có ở quý phủ, nếu như là ở nơi khác, sợ rằng sẽ không giữ lại nổi tính mạng nữa.

Lãnh Phong nói:

- Biểu muội, ta muốn đi biên quan!

Lời nói của hắn khiến cho Cảnh Vương và Lục Vương phi rất bất ngờ.

- Sao lại muốn đi biên quan chứ?

Lục Vương phi vội hỏi:

- Không phải ngươi không muốn tới đó sao?

- Mẫu thân, lần này con đã chết một lần, bỗng nhiên hiểu rõ, chết không đáng sợ một chút nào cả.

Lãnh Phong nói:

- Con muốn mạnh mẽ, đi biên quan là tốt nhất, dưới áp lực sinh tử, võ công sẽ tăng lên càng nhanh hơn!

- Ngươi có ý nghĩ này cũng không tồi.

Cảnh Vương trầm ngâm nói:

- Có điều biên quan quá nguy hiểm, gần đây Đại Ly rục rà rục rịch, sợ rằng sẽ phải xuôi nam.

- Vậy là tốt nhất, kiến công lập nghiệp, không chừng cũng có thể như Bình vương thúc vậy.

Lãnh Phong nói.

Cảnh Vương hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng ai cũng có năng lực như Bình vương thúc của ngươi sao?

- Nói chung con muốn đi tới biên quan!

Lãnh Phong nói.

Cảnh Vương cau mày, liếc mắt nhìn Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hay là đi phủ Quốc Công đi, không phải ngươi muốn phân cao thấp cùng Sở Ly sao?

Lãnh Phong lắc đầu nói:

- Hiện giờ hắn cũng coi như ân nhân cứu mạng của ta, so sánh cái gì chứ?

Ha, nếu như ta trở thành tướng quân, không phải hắn sẽ phải ngoan ngoãn cúi đầu với ta sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Sinh Tử

Lúc trước hắn phân cao thấp cùng Sở Ly là bởi vì Lục Ngọc Dung.

Nhưng bây giờ hắn không còn tâm tư đối với Lục Ngọc Dung nữa, cho dù là Lục Ngọc Dung chủ động gả cho mình thì hắn cũng không dám, nữ bạo quân như vậy lấy về nhà, mình sẽ không có một ngày được sống dễ chịu, cứ để cho người khác hưởng phúc thì hơn.

Nếu như Sở Ly lấy nàng, như vậy sẽ không thể tốt hơn, vừa vặn sẽ phải sống một cuộc sống cực khổ.

Khúc mắc như vậy vừa đi, sự thù hận của hắn đối với Sở Ly cũng tản đi hơn nửa, hơn nữa cũng lại được Sở Ly cứu, hắn cũng cũng không thể oán hận được nữa.

Dù Sở Ly có lợi hại đến đâu thì cũng không thể làm Hoàng thượng, mình thì lại có cơ hội rất lớn làm Hoàng thượng, tính toán với hắn làm cái gì cơ chứ?

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, tương lai mình sẽ trở thành hoàng tử.

Mình chính là tồn tại cao cao tại thượng, cho nên nếu có suy nghĩ thì phải suy nghĩ xem mình phải làm như thế nào mới có thể làm được Hoàng thượng.

Đầu tiên phải có võ công đủ mạnh, bằng không sẽ không sống được mà ngồi lên trên ngôi vị Hoàng đế, thứ yếu là phải có đầy đủ tài trí và kiến thức,

còn cần quan hệ tốt.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là tránh thoát ám sát, tất cả những chuyện này cộng lại, lựa chọn tốt nhất chính là tới biên quan.

Một khi phụ vương ngồi lên trên ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn sẽ không có một hoàng tử như mình, phải chạy trước bọn hắn, hiện tại mình phải nỗ lực!

Nghĩ tới những thứ này, hắn cảm thấy tầm mắt của mình rộng rãi sáng sủa, lòng dạ trở nên trống trải hơn rất nhiều.

Trở thành Hoàng thượng, nhân vật có lợi hại hơn đi nữa thì cũng chỉ là thần tử dưới chân mình, làm Hoàng thượng thì so đo làm gì với một thần tử chứ?

- Trước tiên đi tới phủ Quốc Công ở một năm, sau đó lại đi tới biên quan.

Cảnh Vương trầm giọng nói:

- Ngươi nên hiểu rõ, đến biên quan, ngươi chỉ có thể đổi tên đổi họ, không ai có thể giúp ngươi được đâu.

- Võ công của ngươi quá yếu, tiến vào trong quân khó có thể có được chiến tích.

Lục Ngọc Dung nói:

- Muốn ra mặt ở trong quân, trước tiên phải luyện võ công cho tốt!

Cảnh Vương trầm giọng nói:

- Nghe biểu muội của ngươi đi!

Lãnh Phong nhìn Lục Ngọc Dung, nhìn thấy nàng lạnh lùng nhìn mình,

không khỏi chột dạ, hắn rất bất đắc dĩ đồng ý:

- Được rồi, nghe theo biểu muội vậy.

Lục Vương phi thở dài một hơi:

- Con nên nghe biểu muội con... Ngọc Dung, nếu như nó không nghe lời thì cứ đánh, không đánh chết là được!

Lục Ngọc Dung nở một nụ cười:

- Cô cô yên tâm, không thiếu được giáo huấn của hắn!

- Mẫu thân!

Lãnh Phong vội vàng kêu lên.

Lục Vương phi nói:

- Hiện giờ cuối cùng cũng coi như ta đã rõ, nếu như một mực nuông chiều không được, nếu như võ công của nó tốt thì cũng sẽ không có tai nạn này!

- Ngọc Dung cũng đã mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.

Cảnh Vương nói:

- Trước tiên cứ để nó ngây ngốc trong phủ nửa tháng đi.

- Được.

Lục Ngọc Dung khẽ gật đầu.

Nàng thực sự không muốn mang Lãnh Phong về phủ, nếu như lại xảy ra chuyện, nàng không cứu được đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chuyện đến nước này, nàng không thể dứt bỏ Lãnh Phong, bằng không nhất định thúc thúc sẽ có ý kiến, cảm giác mình gặp nạn tự động lui ra.

Nàng trở lại phòng của mình, nằm lên trên giường nhỏ, không nhúc nhích, chẳng muốn vận công khôi phục.

Cảnh tượng tiếng sấm sét kinh người, một màn kinh thiên động địa quay quanh ở trong đầu không tan đi.

Sở Ly lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn, bình tĩnh nghênh đón sấm sét đánh xuống.

Nghĩ tới đây, một cảm giác chua xót bỗng nhiên vọt vào trong lòng của nàng.

Nàng bỗng nhiên hiểu rõ, bình thường Sở Ly đều ra vẻ trí tuệ vững vàng, dường như không có gì lo sợ, tất cả đều không làm khó được hắn. Kỳ thực trong lòng hắn vẫn cô tịch, vẫn che giấu rất tốt, nhưng trong lúc tình cờ lại lơ đãng toát ra.

Sở Ly yêu thích Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ đang bế quan luyện công, vì lẽ đó hắn cảm giác cô độc hay sao?

Dường như không chỉ như vậy, tương tư đơn thuần sẽ không như vậy, giống như hắn là một người cô độc, một người cô độc sống ở trên thế gian này.

- Ài...

Nàng thở dài một hơi sâu thẳm, Sở Ly chính là một câu đố, dù nàng nhìn thế nào cũng nhìn không thấu được.

Nàng bỗng nhiên tự cười cười, mình cũng thật là rảnh rỗi, cần gì phải nhìn

thấu hắn cơ chứ?

Có điều làm kình địch, đối thủ có thể hợp tác, nàng nên nhìn thấu hắn thì mới có thể yên tâm hợp tác được.

Nàng nghĩ tới những thứ này, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

…

Sở Ly giẫm lên trên mặt đất đen kịt, hững hờ đi lại:

- Những người trong phủ này đâu?

- Đều chết rồi.

Dương Tông Văn nói:

- Một cây đuốc thiêu chết tất cả!

- Gia quyến của vị viên ngoại thị lang kia cũng chết sao?

Sở Ly cau mày.

Dương Tông Văn nói:

- Có người nói gia quyến của hắn đã sớm đào tẩu rồi!

Sở Ly gật đầu.

- Viên ngoại thị lang đã sớm có dự mưu trốn đi.

Dương Tông Văn hừ lạnh nói:

- Rất có khả năng một tháng trước đã thoát thân, gia quyến của hắn bỗng nhiên nhiễm bệnh, vẫn nằm trên giường không dậy nổi, thời gian vừa tròn

một tháng.

Sở Ly rút Trần Quang kiếm ra, vẩy một cái lên trên mặt đất, trong đất bùn bay ra một khối ngọc bội.

Khối ngọc bộc nhẫn nhụi sáng màu, không bị lửa thiêu đốt đến, vừa nhìn đã biết ngay không phải vật phàm, rất là quý trọng.

Ngọc bội như vậy sẽ không phải là thứ mà người bình thường có được, rất có khả năng chính là thứ của bản thân viên ngoại thị lang.

Hắn nhắm mắt lại bắt đầu thúc giục thần thông Thông Thiên triệt địa, một lát sau, hắn lắc đầu một cái:

- Đã chết rồi!

- Khả năng là người bên ngoài.

Dương Tông Văn nói.

Sở Ly trầm ngâm trong chốc lát, than thở:

-... Tìm một chút xem đi.

Hắn bỗng nhiên đẩy một khối gạch ra, gạch xanh bị thiêu đốt đến mức hoàn toàn thay đổi, nhưng không nát, có thể thấy được chất lượng tốt thế nào.

Phía dưới gạch xanh là một cây chủy thủ, đồng thau loang lổ.

Sở Ly nhổ ra rồi nhìn lên, bên trong vẻ sáng như tuyết hiện ra hàn khí âm u.

- Chủy thủ này rất tốt!

Dương Tông Văn vừa nhìn đã phải than thở một câu.

Sở Ly thúc giục thần thông Thông Thiên triệt địa, một lát sau hắn mở mắt ra, mơ hồ có cảm ứng, đã tìm được chủ nhân của chủy thủ, xem ra quả thực đã trốn được rất xa.

Lẽ nào đây mới là vật tùy thân của viên ngoại thị lang sao?

Sở Ly đứng dậy:

- Được rồi!

- Đội trưởng, tìm tới đây thôi sao?

Dương Tông Văn không rõ nói.

Sở Ly nói:

- Chuyện còn lại phải xem Đổng Kỳ Phi, hắn tìm bằng hữu tốt nhất của viên ngoại thị lang họ Chu kia, ngươi đi giúp hắn một chút, tìm hiểu xem viên ngoại thị lang kia có tặng đồ mình thích nhất cho bằng hữu hay không, lại mang chúng nó tới đây!

-... Vâng.

Dương Tông Văn gật đầu.

Sở Ly nói:

- Càng nhanh càng tốt!

- Vâng!

Dương Tông Văn nói.

Hắn vội vã chạy đi.

Sở Ly đứng tại chỗ, đánh giá tòa phủ đệ này.

Hắn rất tò mò, rốt cuộc là lực lượng ra sao mà khiến cho một viên ngoại thị lang phản quốc, là gia quyến, hay là những thứ khác? Chỉ cần là con người thì sẽ bị một loại dục vọng nào đó mê hoặc.

Hắn trở lại tiểu viện trong Vương phủ không được bao lâu thì Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đã đồng thời tới đây bái kiến.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đang ở bên trong tiểu viện luyện kiếm, đổ mồ hôi tràn trề, nhưng tinh thần rất là tốt.

- Đã tìm được hai món đồ.

Dương Tông Văn dùng hai tay dâng lên một cuốn sách và một nghiên mực:

- Đây là thứ mà viên ngoại thị lang thích nhất, một quyển là sách độc nhất của tiền triều, một là nghiên mực cổ của tiền triều, đều có giá trị phi phàm, phân biệt đưa cho hai viên ngoại thị lang khác.

Sở Ly nhận lấy, nhắm mắt lại, vận chuyển thần thông Thông Thiên triệt địa.

Lông mày của hắn dần dần nhíu lại.

- Đội trưởng?

Hai người thấy sắc mặt của hắn không đúng, vội hỏi.

Sở Ly vung vung tay.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Ma châu trong ngực hắn rơi xuống, lực lượng mãnh liệt tức thì trải rộng quanh thân, cảm giác một quyền có thể đánh nát không trung.

Lần nữa vận chuyển thần thông Thông Thiên triệt địa, sau đó hắn lại cầm lấy thanh chủy thủ kia.

Một lúc lâu sau, hắn chậm rãi thả chủy thủ xuống.

Thiên Ma châu lần nữa xuất hiện ở phía trên ngực, cảm giác cảm giác nhàn nhạt truyền đến, cảm giác mạnh mẽ vô cùng lúc trước biến mất không còn tăm tích.

Sắc mặt hắn âm trầm, đăm chiêu.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn theo dõi hắn không chớp mắt lấy một cái.

- Có thể tìm được hắn không?

Hai người cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

Sở Ly quét mắt nhìn hai người một chút, lắc đầu một cái.

- Không được sao?

Hai người thất vọng nói.

Sở Ly đứng lên, chắp tay đi dạo, tâm tư thay đổi thật nhanh, muốn suy diễn ra tất cả mọi chuyện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Vạch Trần

- Đội trưởng?

Hai người tha thiết mong chờ nhìn về phía hắn.

Sở Ly khoát tay nói:

- Các ngươi đi về trước đi.

- Vậy chúng ta có cần đuổi theo viên ngoại thị lang họ Chu nữa không?

Hai người vội hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Nói sau đi.

-... Được rồi.

Hai người không cam lòng nhìn hắn, mong chờ hắn có thể hồi tâm chuyển ý.

Sở Ly cũng đã quay đầu, đăm chiêu nhìn về phía xa, ánh mắt đã không còn tiêu cự, hồn đã lên trên mây.

- Ài...

Hai người bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ có thể chậm rãi rời đi mà thôi.

Nhưng Lãnh Thu và Lãnh Tình lại không để ý tới những chuyện này mà luyện kiếm từng lần lại từng lần, cực kỳ khô khan, nhưng lại rất thích thú, cảm ngộ dòng nước ấm cuồn cuộn, thân thể uể oải lại có cảm giác thoải mái rất là mê người.

Một lát sau, Sở Ly đi ra khỏi tiểu viện, đột nhiên lóe lên rồi biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở phía ngoài một tòa đại viện.

Hắn đánh giá tòa đại viện này, âm u, mờ mịt, dường như chung quanh được một tầng khí tức mịt mờ bao phủ, là khí tức chết chóc.

Bên trong sân có từng bộ từng bộ thi thể, hầu như không có một bộ thi thể nào là hoàn chỉnh không thiếu sót, khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy sợ hãi, người nhát gan có thể trực tiếp bị doạ ngất đi, người gan lớn cũng sẽ cảm thấy một bộ vị nào đó không khỏe, muốn nôn mửa.

Sở Ly thông qua Đại Viên Kính Trí liếc mắt nhìn về phía xa, sau khi xác định suy nghĩ của chính mình, hắn lập tức biến mất.

Dựa vào một tia cảm ứng, thân thể hắn lập lòe, không ngừng lóe lên rồi xuất hiện, tóm chặt lấy một tia cảm ứng kia, cuối cùng khi hắn dừng lại lại cảm thấy rất lâu, rất lâu.

Thông qua chủy thủ cảm ứng được nơi này, hắn là chủy thủ ở bên người chủ nhân.

Lúc này đã là chạng vạng tối, mặt trời chiều ngả về phía tây.

Ba người ngồi ở bên trong một toà tiểu đình bên đường ăn cơm, một người mặc nho sam màu xanh lam, hai người khác thân mang cẩm bào, phong trần và mệt mỏi.

- Ài... bọn họ cũng quá vô dụng!

Một trung niên tuấn dật mặc cẩm bào thở dài, vẻ mặt rất bất đắc dĩ nói:

- Lâu như vậy còn chưa đuổi kịp được, liệu có phải đợi chúng ta trở về Đại Ly mà bọn họ còn không đuổi kịp được hay không?

- Không bằng, chúng ta chậm một chút?

Một trung niên mặc cẩm bào khác thân thể ục ịch, nhìn qua rất là hòa ái dễ gần.

- Không cần, giữ nguyên kế hoạch chạy đi là được rồi.

Thanh niên mặc nho sam lắc đầu nói.

Hắn có tướng mạo anh tuấn, ánh mắt lạnh lẽo, lúc nói chuyện mồm miệng không hấp háy quá nhiều.

- Đúng đúng, cứ theo kế hoạch làm việc là tốt nhất.

Trung niên béo ục ịch vội nói.

- Đám gia hoả này thật là không nhiệt tình chút nào!

Trung niên tuấn dật hừ lạnh nói:

- Ta thực sự không nghĩ tới, bọn họ lại vô dụng như thế!

- Hà huynh.

Thanh niên mặc nho sam nói:

- Cũng không thể coi thường bọn họ được, bên đó có không ít cao thủ.

- Cao thủ thì làm sao chứ?

http://tieulun.hopto.org

Trung niên tuấn dật bĩu môi:

- Nếu như lợi hại như vậy thì cũng sẽ không để cho chúng ta thong dong chạy đi như vậy.

- Quả thực có chút hư danh đấy.

Trung niên béo ục ịch gật gật đầu nói:

- Vốn ta rất là kiêng kỵ, cẩn thận từng li từng tí một, đụng vào mới biết bọn chúng không đỡ nổi một đòn, ta thấy Đại Quý càng ngày càng không xong. Cho nên chỉ cần Thiết kỵ của Đại Ly chúng ta xông tới tất sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

- Chỉ hy vọng như thế đi.

Thanh niên mặc nho sam quét mắt nhìn hai người một chút, lắc đầu một cái nói.

Hắn không có lạc quan như hai người.

Sở Ly cau mày trong chốc lát, lóe lên một cái rồi biến mất, một lần nữa trở lại An Vương phủ.

Hắn cầm lấy thạch đồ trên bàn rồi đi ra khỏi Vương phủ, đến Bí vệ phủ.

Bên trong đại sảnh ngoại trừ Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức ra còn có Mã Côn đã làm khó dễ hắn lúc trước.

Mã Côn đang bẩm báo tiến triển của việc truy bắt với hai người.

Nhìn thấy Sở Ly đi vào, hắn cau mày trừng mắt nhìn Sở Ly, sắc mặt âm trầm lại.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ôm quyền một cái, bình tĩnh quét mắt nhìn Mã Côn một chút.

- Tiểu Sở, thế nào rồi, đã xem qua phủ của viên ngoại thị lang chưa?

Phó Mộng Sơn cười nói.

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Thống lĩnh, Hứa thống lĩnh, ta có mấy câu nói muốn bẩm báo riêng.

Sắc mặt của Mã Côn lại càng âm trầm hơn nữa, hỏi:

- Họ Sở, ý của ngươi là để ta đi ra ngoài, đúng không?

Sở Ly gật đầu:

- Mong rằng Mã tiền bối hiểu cho, những câu nói này của ta không thể truyền ra ngoài.

- Sao nào, chẳng lẽ ta có thể truyền ra ngoài hay sao, lẽ nào ta là nội gian hay sao?

Mã Côn lớn tiếng quát:

- Họ Sở, ngươi quá điên rồ!

Sở Ly cau mày, quét mắt nhìn Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức một chút.

Phó Mộng Sơn vội vàng khoát tay nói:

- Được rồi lão Mã, ngươi câm miệng cho ta, nghe tiểu Sở nói thế nào một chút đi!

Hắn lại cười nói:

- Tiểu Sở, lão Mã là lão đầu, cực kì kín miệng, có lời gì không ngại cứ nói thẳng cho mọi người cùng biết đi.

Sở Ly thở dài:

- Thống lĩnh, có Mã tiền bối ở đây, ta sợ không nói được vài câu sẽ bị cắt đứt, như vậy nếu muốn nói rõ thì sẽ rất tốn nước miếng!

- Được rồi, lão Mã, không cho phép ngươi xen mồm vào chuyện này!

Phó Mộng Sơn cười nói.

Mã Côn hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Sở Ly một chút.

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh, lần này chỉ sợ là một cái bẫy.

- Bẫy sao?

Phó Mộng Sơn ngẩn ra.

Hứa Hoàn Đức vội nói:

- Có ý gì, mau nói rõ ra đi!

Sở Ly nói:

- Ta suy đoán, sợ là viên ngoại thị lang đã chết rồi. Người chân chính trốn tránh cũng không phải là bản thân viên ngoại thị lang, mà là có người giả trang hắn.

- Không thể!

Mã Côn lớn tiếng nói.

Sở Ly liếc hắn một cái, lại nhìn Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn vội vã vung vung tay, ra hiệu cho Mã Côn câm miệng, nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Sở Ly, hỏi:

- Sao ngươi lại có suy nghĩ như vậy chứ... Không thể nào.

Sở Ly nói:

- Như vậy từ trước đến nay có ai nhìn thấy viên ngoại thị lang hay không? Huynh đệ Ninh Thị còn chưa đuổi kịp được đúng không? Như vậy sao có thể kết luận được kẻ đào tẩu chính là viên ngoại thị lang cơ chứ?

- Lại nói tới gia quyến của Viên ngoại thị lang một tháng trước...

Sở Ly nói:

- Chẳng lẽ không phải gia quyết của hắn bị bệnh thật sao?

- Thế nhưng các nàng...

Phó Mộng Sơn chần chờ, xoa xoa lông mày:

- Chuyện thật sự không có cách nào nói rõ được!

Bọn họ chưa thấy gia quyến của viên ngoại thị lang, nhưng cũng chỉ là hai ngày nay không gặp mà thôi, nói không chừng lúc trước là bị bệnh thật, ít giao du với bên ngoài, quả thực không nhìn thấy được bọn họ.

Sở Ly nói:

- Thống lĩnh biết ta cũng hiểu thuật truy tung rồi đó.

Hắn đem bốn món đồ phân biệt bỏ lên trên bàn.

http://tieulun.hopto.org

- Ba cái này là đồ vật của viên ngoại thị lang.

Sở Ly lấy ra cây chủy thủ kia, chỉ chỉ vào ba thứ còn lại:

- Đã không cảm ứng được chủ nhân của nó nữa, thế nhưng cái chủy thủ này là của người bên ngoài, ta có thể cảm ứng được bọn họ.

- Sao ngươi biết ba cái này là của viên ngoại thị lang cơ chứ?

Mã Côn không nhịn được hừ lạnh nói:

- Dinh thự đã trở thành một vùng phế tích, ngươi lấy cái này từ đâu vậy?

Sở Ly nói:

- Cái ngọc bội này là thứ tìm ra được từ bên trong phế tích, chôn dưới đất, hai cái khác là viên ngoại thị lang đưa cho bằng hữu tri kỷ của hắn, đều là thứ viên ngoại thị lang cất giấu nhiều năm, đồ vật được hắn thưởng thức nhiều năm, ta có thể bằng vào thứ này để cảm ứng được viên ngoại thị lang, đáng tiếc viên ngoại thị lang đã tạ thế.

- Thuật truy tung này của ngươi có chắc chắn không?

Mã Côn hừ lạnh nói.

Sở Ly không thèm để ý tới hắn mà nhìn về phía Phó Mộng Sơn:

- Nếu như ta không tính sai, viên ngoại thị lang thật sự đã chết, mà người đang đào tẩu chính là một kẻ giả mạo!

- Tại sao?

Phó Mộng Sơn có chút không rõ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng lẽ là vì đối phó với Bí vệ phủ chúng ta hay sao?

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Điều ta lo lắng chính là, hắn muốn thu hút sự chú ý của chúng ta... Quang Minh Thánh giáo.

- Ngươi đoán là do Quang Minh Thánh giáo gây ra hay sao?

Sắc mặt của Phó Mộng Sơn hơi thay đổi.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

Mã Côn cau mày không nói.

Hắn nhìn thấy Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức đều nghe theo đối phương, bằng vào sự khôn khéo của hai vị thống lĩnh, tuyệt sẽ không dễ dàng bị mê hoặc. Cho nên có thể nhìn ra được bọn họ rất tín nhiệm thuật truy tung của Sở Ly này.

Như vậy, đám người bọn hắn cũng quá buồn cười, bị người ta dắt mũi vui đùa, mất mặt rất lớn!

- Có mấy phần chắc chắn?

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiểu Sở ngươi cũng biết rồi đó, chuyện này liên quan rất lớn.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng nói:

- Vạn nhất tính sai, thả viên ngoại thị lang thật sự chạy đi, chúng ta sẽ xong đời!

Sở Ly nói:

- Tám chín phần mười... Lẽ ra huynh đệ Ninh Thị có thể truy đuổi tới được, đến lúc đó xác minh một chút thì sẽ biết!

- Lão Mã, ngươi đã gặp qua viên ngoại thị lang chưa?

Phó Mộng Sơn nói.

Mã Côn vội vàng gật đầu:

- Đã từng, giao tình của chúng ta không tệ.

- Ngươi đi một chuyến!

Phó Mộng Sơn nói:

- Đi nhanh về nhanh, nhìn cho rõ một chút!

-... Vâng!

Mã Côn trầm giọng nói.

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, chuyện liên quan đến Bí vệ phủ và sự sống chết của mình, hắn không cho phép mình thất lễ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Trọng Thương

Sau khi Mã Côn đi ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

Sắc mặt của Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức rất là khó coi.

Bọn họ cũng tự phụ mình rất thông minh, những chuyện lớn, mưa gió bọn họ đã từng trải qua rất nhiều, thế nhưng lại không nghĩ rằng mình sẽ ngã nhào một lần như thế.

Nếu Sở Ly đã dám nói ra lời nói, tám chín phần mười, sợ rằng là thật!

Phó Mộng Sơn nói:

- Sở Ly, bọn họ đã tìm được Đại Quang minh kinh kia, có đúng không?

Sở Ly lắc đầu một cái rồi nói:

- Cũng có khả năng là có manh mối, không muốn để cho chúng ta quấy rối, cho nên trước tiên hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, sau đó lại mượn cơ hội làm việc!

- Ta đã từng hỏi qua Hoàng thượng.

Phó Mộng Sơn cau mày nói:

- Đại Quang minh kinh là bảo điển trấn phái của Quang Minh Thánh giáo, ba trăm năm trước Quang Minh Thánh giáo xảy ra nội loạn, Đại Quang minh kinh bị chia làm hai bộ trên dưới, bộ dưới hiện đã mất tích.

- Như vậy, Quang Minh Thánh giáo hiện tại chỉ có nửa bộ Đại Quang minh kinh thôi sao?

Sở Ly cau mày.

Hắn cảm thấy khó có thể tin được, bí thuật của Quang Minh Thánh giáo mạnh mẽ mà đáng sợ, đệ tử lợi hại, không ngờ lại chỉ luyện được nửa bộ Đại Quang minh kinh, quá là kinh người.

- Đại Quang minh kinh kia phải gọi là Đại Nhật Như Lai Quang minh kinh.

Phó Mộng Sơn than thở:

- Có người nói là thánh điển truyền từ Tam Thập Tam Thiên, tu tất thành cao thủ Thiên Thần, ba trăm năm trước có thể nói Quang Minh Thánh giáo mạnh mẽ cực điểm.

- Như vậy bây giờ Quang Minh Thánh giáo có cao thủ Thiên Thần hay không?

Sở Ly hỏi.

Phó Mộng Sơn lắc đầu.

- Không có cao thủ Thiên Thần hay sao?

Sở Ly kinh ngạc.

Hắn vốn cho là Quang Minh Thánh giáo lợi hại như vậy, có lẽ sẽ giống như Đại Lôi Âm tự vậy, có cao thủ Thiên Thần tọa trấn, cho nên mới trắng trợn không kiêng dè gì cả như vậy.

Hắn trầm ngâm nói:

- Không đúng, sợ rằng sẽ có cao thủ Thiên Thần... Thế nhưng vì sao tác phong làm việc của bọn họ đột nhiên biến hóa, e rằng không phải là bởi vì đổi giáo chủ, là xuất hiện cao thủ Thiên Thần mới đúng!

- Không hẳn.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu.

- Một khi tìm được nửa phần sau của Đại Quang minh kinh, bọn họ tất sẽ xuất hiện cao thủ Thiên Thần!

Phó Mộng Sơn trầm giọng nói:

- Vì lẽ đó bọn họ sẽ liều mạng!

- Hoàng thượng có biết tung tích của Đại Quang minh kinh hay không?

Sở Ly nói.

Phó Mộng Sơn than thở:

- Hoàng thượng cũng không biết, không có ở trong cấm cung.

- Như vậy hoàng thượng có khả năng tra ra được hay không?

Sở Ly nói:

- Nếu như để Quang Minh Thánh giáo lấy được Đại Quang minh kinh, vậy thì sẽ còn khó đối phó hơn nữa!

Thứ đáng sợ nhất của Quang Minh Thánh giáo chính là đệ tử không sợ chết, bây giờ võ công và bí thuật đã rất kinh người rồi. Nếu như lại có được bộ dưới của Đại Quang minh kinh, sợ rằng dã tâm sẽ bộc phát, toàn bộ võ lâm Đại Quý đều không phải là đối thủ, thậm chí ngay cả Đại Lôi Âm tự

cũng chưa chắc đã có thể áp chế được.

Phó Mộng Sơn cười khổ nói:

- Hoàng thượng muốn tra, thế nhưng vẫn rơi xuống trên đầu chúng ta.

- Hoàng thượng là cao thủ Thiên Thần, không phải có thần thông hay sao?

Sở Ly nói:

- Lẽ nào cũng không tra ra được sao?

- Thần thông cũng không phải là không gì không làm được, bằng không đã sớm nhất thống thiên hạ rồi!

Phó Mộng Sơn lắc đầu, thở dài:

- Đặc biệt là loại bí kíp như Đại Quang minh kinh này, sẽ khắc chế thần thông, không thể dùng thần thông để tìm được nó!

Sở Ly cau mày nói:

- Vậy chúng ta tương kế tựu kế được không?

- Nói nghe thì dễ, thế nhưng nếu bắt tay vào làm thì lại rất khó.

Phó Mộng Sơn nói.

Hắn lập tức hiểu rõ ý của Sở Ly, ra vẻ bị điệu hổ ly sơn, tìm một nhóm người nhìn chằm chằm ở trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng đang chuẩn bị phá hoại kế hoạch của Quang Minh Thánh giáo.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Không tra ra được Đại Quang minh kinh ở nơi nào, rất khó để phá hoại,

bọn họ ẩn giấu cực sâu.

- Ài...

Phó Mộng Sơn xoa xoa mi tâm, chắp tay đứng dậy đi dạo một vòng, nói:

- Quang Minh Thánh giáo này thật sự không khiến cho người ta bớt lo chút nào... Tiểu Sở, ngươi có thể tra ra được đệ tử của Quang Minh Thánh giáo nữa không?

Sở Ly nói:

- Vào lúc này, nhất định sẽ không tra ra được nữa!

- Lẽ nào trơ mắt nhìn bọn họ lấy Đại Quang minh kinh về hay sao?

Phó Mộng Sơn than thở.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Thống lĩnh, không bằng chúng ta nói với Hoàng thượng, để Hoàng thượng nghĩ biện pháp!

- Chỉ có thể như vậy mà thôi...

Phó Mộng Sơn thở dài:

- Trước tiên phải chứng thực lời giải thích của tiểu Sở đã.

Hắn biết ở dưới tay của Hoàng thượng còn có một cỗ lực lượng, chân chính nằm trong tay Hoàng thượng, thậm chí triều thần cũng không biết được sự tồn tại của cỗ lực lượng này.

Sở Ly đứng dậy ôm quyền nói:

- Vậy ta cáo từ trước.

- Đi đi.

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Tiểu Sở, nếu như ngươi nói trúng, như vậy vị trí Bách phu trưởng này ta sẽ cho ngươi!

- Đa tạ thống lĩnh!

Sở Ly ôm quyền.

...

Chạng vạng ngày thứ hai, ánh chiều chiếu rọi, làm cho cả tiểu viện bị chiếu thành một màu ráng hồng.

Sở Ly vung kiếm đối chiêu với nhị nữ.

Hắn thi triển ra các loại chiêu thức, nhị nữ dựa vào một thức kiếm pháp kia để phá giải, quả thực là có xu thế một kiếm phá vạn kiếm, kiếm pháp của nhị nữ càng ngày càng ác liệt, lĩnh ngộ đối với chiêu thức kiếm pháp này càng ngày càng sâu.

- Sở Đại tổng quản thực sự là hăng hái đó!

Âm thanh của Lục Ngọc Dung bỗng nhiên vang lên.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía sau.

Lục Ngọc Dung mang theo y phục màu trắng tung bay, như một cái lông chim từ trên đầu tường hạ xuống.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu:

- Xem ra hộ vệ trong phủ thực sự không được nhỉ!

Lục Ngọc Dung nói:

- Bọn họ đề phòng người bình thường còn tốt, hứng thú của ngươi không tệ đó... Tình cô nương, Thu cô nương.

Nàng tiến lên khẽ mỉm cười, hỏi:

- Các ngươi cũng luyện kiếm sao?

- Lục tỷ tỷ.

Lãnh Tình và Lãnh Thu cùng mỉm cười.

Lục Ngọc Dung rất lạnh lùng đối với nam nhân, thế nhưng đối với nữ nhân lại rất ôn hòa, nhân duyên rất tốt, quan hệ với Lãnh Tình và Lãnh Thu khá tốt.

Sở Ly chỉ chỉ vào bàn đá, tự mình đi tới rồi ngồi xuống.

Lục Ngọc Dung lại không để ý tới hắn mà kéo tay của Lãnh Tình và Lãnh Thu để nói chuyện.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng:

- Có chuyện gì?

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một cái rồi nói:

- Không có việc lớn gì, ta ghé thăm ngươi một chút xem ngươi đã chết hay chưa, xem ra người xấu gây họa ngàn năm, câu này không sai một chút

nào.

Sở Ly cười nói:

- Thu xếp cho Lãnh Phong thế nào rồi?

- Trước tiên cứ để hắn ở trong Vương phủ một đoạn thời gian, sau đó mới lại về phủ Quốc Công.

Lục Ngọc Dung nói.

- Hắn còn dám trở lại đó nữa sao?

Sở Ly nói:

- Ngươi không sợ hắn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa hay sao?

- Có biện pháp gì chứ?

Lục Ngọc Dung nói:

- Ngây ngốc ở bên nhà ta hắn cũng rất khó rồi.

Sở Ly cười cợt:

- Hiện giờ hắn không hận ta nữa chứ?

- Đã buông bỏ khúc mắc rồi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Trải qua một lần sinh tử đã thành thục hơn rất nhiều... Ta thấy Bí vệ phủ các ngươi rất là náo nhiệt, làm sao ngươi vẫn nhàn nhã được như vậy chứ?

Sở Ly bật cười:

- Hóa ra là hỏi thăm tin tức.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nói:

- Mấy tên đệ tử Quang Minh Thánh giáo làm loạn mà thôi.

- Sao...?

Lục Ngọc Dung nhíu mày.

Sở Ly nói:

- Nội tình của chuyện này không thích hợp để nhiều lời, nói chung, mấy đệ tử Quang Minh Thánh giáo đại náo một trận, lại ném một cây đuốc, Bí vệ phủ muốn bắt bọn hắn lại.

- Lại là Quang Minh Thánh giáo!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng.

Lãnh Tình và Lãnh Thu tiếp tục luyện kiếm, Lục Ngọc Dung ngồi vào phía đối diện với Sở Ly rồi hỏi:

- Muốn ta hỗ trợ không?

Sở Ly chần chờ một lát, lại lắc đầu một cái.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sợ ta truyền tin đi hay sao?

Sở Ly:

- Nội tình rất phức tạp, điều tra cho rõ thì mới có thể nói được.

- Bí vệ phủ các ngươi luôn lén lén lút lút như thế!

Lục Ngọc Dung rất khinh thường nói:

- Được rồi, không nói thì không nói!

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến âm thanh của Đổng Kỳ Phi:

- Đội trưởng, ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!

- Vào đi!

Sở Ly nói.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đẩy cửa đi vào trong, nhìn thấy Lục Ngọc Dung, bước chân dừng lại, đi tới trước mặt Sở Ly rồi nói:

- Bên kia truyền đến tình báo khẩn cấp.

Sở Ly nói:

- Chuyện gì?

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn nhìn về phía Lục Ngọc Dung.

- Lén lén lút lút!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Có cần ta tránh đi một chút hay không?

Sở Ly nói:

- Cũng được.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái, cầm lấy trường kiếm của hắn, đâm về phía hai người Lãnh Thu, Lãnh Tình.

Tam nữ tức thì đánh thành một đoàn.

Đổng Kỳ Phi hạ thấp giọng:

- Mã Bách phu trưởng đã bị trọng thương, huynh đệ Ninh thị cũng bị trọng thương!

Sở Ly cau mày:

- Không thể ngăn được bọn chúng hay sao?

- Không ngăn được.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Ở trên tình báo Mã Bách phu trưởng đã nói, đội trưởng đoán rất đúng, không nói những tin tức gì khác nữa. Vì vậy mọi người đều rất mơ hồ... Tổng cộng có ba người, võ công đều rất là lợi hại!

- Hừm, biết rồi.

Sở Ly gật đầu.

- Đội trưởng, ngươi không đi Bí vệ phủ hay sao?

Đổng Kỳ Phi vội hỏi:

- Mọi người đều tụ tập ở bên trong đại sảnh để nghị sự.

Sở Ly lắc đầu:

- Không đi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Giúp Đỡ

- Nhưng thống lĩnh đã nói, đội trưởng không đi không được đâu đấy?

- Thống lĩnh mời ta qua đó sao?

- Vâng.

Hai người dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn hắn.

Sở Ly thở dài:

- Cư nói ta có việc trong người, ngày mai ta sẽ đi qua đó.

- Ngày mai sao?

Hai người cười khổ nói:

- Thống lĩnh, ngày mai thì cái gì cũng đã muộn rồi. Nhất định thống lĩnh sẽ triệu tập mọi người thương nghị việc truy sát kia thế nào, mọi người đều ở đó, nếu như đội trưởng không đi, như vậy...

- Đi đi, cứ bẩm báo với thống lĩnh những chuyện đã nói ở đây.

- Đội trưởng...

Dương Tông Văn chần chờ.

Sở Ly khoát tay một cái rồi nói:

- Được rồi, đi đi!

- Ài...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể xoay người rời đi.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng bay ra khỏi vòng vây của nhị nữ, mang theo mùi thơm nhàn nhạt đi tới trước mặt của Sở Ly:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sở Ly nói:

- Việc tư của Bí vệ phủ.

- Thôi đi!

Lục Ngọc Dung tức giận:

- Một chút hư hỏng của Bí vệ phủ này có gì phải giữ bí mật cơ chứ, có phải là lại chịu thiệt hay không?

- Hừm, đúng là không quá thuận lợi.

Sở Ly gật đầu.

- Nói ta nghe một chút đi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta cũng có thể ra nghĩ kế, hai người trí dài mà.

Sở Ly nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của nàng, cười nói:

- Bí vệ phủ thì có chuyện gì để nói cơ chứ, đều là một ít việc âm u, không được người ta yêu thích, chi bằng không nghe thì tốt hơn.

Lục Ngọc Dung trầm mặt xuống, nói:

- Ngươi có nói hay không? Không nói, sau này đừng tìm ta hỗ trợ nữa!

- Được rồi, ta nói, lần này ngươi phải hỗ trợ ta đó!

Sở Ly nói.

- Bao nhiêu?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly dựng thẳng ngón trỏ trái lên, cười nói:

- Một là được.

- Chỉ cần một sao?

Lục Ngọc Dung bán tín bán nghi nhìn hắn, đôi mắt sáng lập lòe.

Vì một cao thủ mà quanh co lòng vòng như vậy? Như vậy không giống tác phong làm việc của Sở Ly hắn chút nào.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi tự mình ra tay.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Nếu như ta cảm thấy hứng thú thì cũng không phải là không thể không

ra tay được.

Sở Ly nói:

- Chỉ là chuyện này phải giữ bí mật.

- Đương nhiên.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười nói:

- Đặc biệt là không thể nói với bên Cảnh Vương.

-... Được rồi, ta sẽ không nói với đám thúc thúc!

Lục Ngọc Dung chần chừ một mát, cắn răng nói.

Sở Ly nói một lần chuyện đã xảy ra cho nàng nghe.

Lông mi của Lục Ngọc Dung khẽ nhíu, trầm ngâm suy tư.

- Có ý kiến gì không?

Sở Ly nói.

Hắn đã biết rõ sự lợi hại về tâm trí của Lục Ngọc Dung, tuyệt đối không phải là thứ người bình thường có thể chạm vào. Chỗ nhạy cảm còn hơn mình một bậc, mình là ỷ vào Đại Viên Kính Trí, mà Lục Ngọc Dung lại là kỳ tài thiên phú chân chính.

- Ta cũng có suy nghĩ giống như ngươi.

Lục Ngọc Dung gật đầu nói:

- Có điều ta cảm thấy, khả năng là bọn họ đã phát hiện ra manh mối, hơn nữa đã đạt được Đại Quang minh kinh.

Sở Ly cau mày:

- Lấy được rồi sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu không sẽ không tạo ra động tĩnh lớn như vậy, rất có khả năng là binh chia làm hai đường, một đường hấp dẫn các ngươi chú ý, một đường khác né tránh ánh mắt của các ngươi, bí mật trộm về Đại Ly.

- Kỳ thực không cần phải làm như vậy.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Bọn họ không làm như vậy, lặng lẽ đi là có thể giấu giếm được chúng ta.

- Có khả năng là đã quá coi trọng Đại Quang minh kinh kia.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Vì lẽ đó cần phải bảo đảm không có chút sơ hở nào... Thế nhưng nào nghĩ đến lại đụng phải gia hỏa như ngươi vậy, nhìn thấu thủ đoạn của bọn họ... Có điều cũng vô dụng, có lẽ đám người trong bóng tối kia đã một đường trở về Đại Ly rồi!

Sở Ly đứng dậy chắp tay đi dạo.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu như để bọn họ đạt được nửa phần sau thì cũng không có gì, không nghiêm trọng như ngươi nghĩ đến vậy!

Sở Ly trừng mắt nhìn nàng một chút.

Lục Ngọc Dung nói:

- Cao thủ Thiên Thần rất gian nan, không phải là bởi vì võ công truyền thừa, mà là linh khí thiên địa có hạn, trừ phi chạy tới Thập Vạn Đại sơn tu luyện thì mới có thể tu thành cao thủ Thiên Thần!

Sở Ly thở dài:

- Quang Minh Thánh giáo thì lại không giống nhau.

- Có cái gì mà không giống cơ chứ?

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Ngươi suy nghĩ một chút đi, luận truyền thừa, bốn Đại tông phái đều không bị cắt đứt, đều có thần công có thể tu thành Thiên Thần, cuối cùng có mấy người có thể trở thành Thiên Thần cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Chỉ có thể nghĩ như thế mà thôi... Nếu như vậy, chỉ có thể ra sức một chút, tóm lại viên ngoại thị lang họ Chu kia không thể chết vô ích như vậy được!

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, bây giờ mình có thể ngây người ở Linh Hạc phong, không bị linh hạc xua đuổi, nếu như bế quan ở Linh Hạc phong, liệu có thể tu thành Thiên Thần hay không?

- Ngươi muốn truy sát bọn họ sao?

Lục Ngọc Dung ngắt dòng suy nghĩ của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly chậm rãi gật đầu:

- Còn có ngươi nữa!

Lục Ngọc Dung ngẩn ra, bật cười nói:

- Chuyện cần ta giúp chính là việc này sao?

Sở Ly gật đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta không phải là người của Bí vệ phủ các ngươi!

Sở Ly nở một nụ cười:

- Vừa nãy ngươi đã đồng ý rồi kia mà?

-... Được rồi.

Lục Ngọc Dung cắn cắn bờ môi đỏ, hừ lạnh nói:

- Vậy chúng ta có thể đuổi theo được sao? Có lẽ chúng ta đến đó thì bọn họ đã sớm trốn về Đại Ly rồi!

- Hiện tại lập tức chạy đi!

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung lắc đầu than thở:

- Ngươi thật là giỏi!... Được rồi, đi thì đi!

Nàng cảm thấy mình nợ Sở Ly ân tình quá to lớn, cho nên nếu có thể giúp được gì thì nên giúp hắn một chút.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đưa tay nói:

- Ta sẽ mang ngươi tới đó.

Lục Ngọc Dung nói:

- Khinh công của ta cũng không kém.

Sở Ly đưa tay đứng ở giữa không trung, ra hiệu đừng vội nhiều lời.

Lục Ngọc Dung nhìn hắn, lại nhìn Lãnh Tình và Lãnh Thu, các nàng đang chăm chú diễn luyện kiếm pháp, không nhìn về bên này.

- Ài...

Lục Ngọc Dung cảm thấy ngày hôm nay mình rất là nhẹ dạ, mọi chuyện đều theo ý hắn, nếu như đổi lại là trước đây, nào có chuyện như vậy chứ, đã sớm quấn hắn một vòng rồi.

Nàng đưa tay ngọc tới.

Sở Ly cách ống tay áo nắm lấy bàn tay ngọc trắng như tuyết của nàng.

Thân thể Lục Ngọc Dung lập tức cứng đờ, căng thẳng, cực kỳ không dễ chịu, hận không thể lập tức bỏ tay ra.

Tay của Sở Ly chẳng khác nào vòng sắt vậy, hắn trầm giọng nói:

- Chớ có lộn xộn!

Thân thể nàng lóe lên một cái, tức thì hình ảnh trước mắt vặn vẹo, sáng tối chập chờn, không thấy rõ rốt cuộc trước mắt có cái gì, dường như đã rơi vào trong cơn hồng thủy dòng nước xiết chảy cuồn cuộn.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cố nén ý muốn nôn mửa, trước mắt bỗng nhiên trở nên sáng choang.

Nàng hít sâu một hơi, nội lực lưu chuyển, loại bỏ cảm giác khó chịu kia đi.

Đánh giá bốn phía, là một mảnh rừng tùng um tùm giữa ngọn núi, ngọn núi này vừa cao vừa dốc.

Ánh trời chiếu nhuộm mảnh cây thông này thành một màu đỏ, mỹ lệ mà lại đồ sộ, hai người đang đạp ở trên một ngọn cây tùng.

- Đây là chỗ nào?

Lục Ngọc Dung hỏi.

Sở Ly nói:

- Ba tên kia còn cách chúng ta không xa nữa.

- Khinh công của ngươi là gì vậy?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Chỉ là không giống khinh công chút nào.

- Thần túc thông.

Sở Ly nói:

- Tu được từ Kim Cương tự, ngươi có thể giúp ta giữ bí mật này được chứ?

- Không trách!

Lục Ngọc Dung bừng tỉnh, gật gù:

- Đúng là phải giữ bí mật.

Nàng dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Sở Ly.

Sở Ly liếc mắt nhìn nàng, đụng vào ánh mắt trong trẻo như nước của nàng, bật cười nói:

- Ta cũng không phải quái vật, không cần nhìn ta như thế.

- Ngươi bị Tiêu Kỳ làm cho thương tâm đúng không?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Vì lẽ đó mới nhìn thấu hồng trần?

Sở Ly lắc đầu bật cười.

- Thần thông của Kim Cương tự không phải là người nào cũng có thể tu thành được.

Lục Ngọc Dung nói.

Đương nhiên nàng biết về Kim Cương tự, lấy thần thông thành Phật.

Con đường tu luyện của Kim Cương tự tuyệt nhiên trái ngược với Đại Lôi Âm tự, Đại Lôi Âm tự là không nói thần thông, coi thần thông là ma chướng, có thần thông thì lại phá vỡ.

Thế nhưng Kim Cương tự lại một mực tu thần thông, nhưng hai tự đều có thể tu thành phật, khiến cho người ta không khỏi than thở.

Muốn tu thành thần thông của Kim Cương tự thì lại không dễ, cần khám phá hồng trần, hiểu rõ huyền ảo của cuộc đời, đoạn đi tục tâm.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Nhân duyên trùng hợp, trùng hợp mà thôi... Ngươi nhìn thấy ba tên kia chứ?

Sở Ly chỉ chỉ về phía đối diện.

Lục Ngọc Dung ngưng thần vận vào mắt, đã nhìn thấy dưới chân núi xa xa có một cái tiểu đình, trong đình có ba người đang dùng cơm.

- Là bọn họ sao?

Lục Ngọc Dung hỏi.

- Chính là bọn họ đã giết viên ngoại thị lang họ Chu!

Sở Ly hừ lạnh nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Ác Chiến

- Như vậy thì cũng không có gì có thể nói, giết là được rồi.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nói:

- Trước tiên để ta hỏi mấy câu đã rồi lại giết.

- Hỏi mau, tránh cho ngày càng rắc rối hơn nữa.

Lục Ngọc Dung nói.

Nàng chỉ lo đối phương còn có cứu viện, kéo dài càng lâu thì sẽ càng phiền toái, đừng có truy sát không được mà lại còn bị đuổi giết ngược lại, như vậy quá là làm cho người ta tức giận.

Hai người đạp lên ngọn cây mà đi.

Ba người bên trong tiểu đình phát hiện ra chuyện khác thường, đã thả lương khô và thịt khô xuống, nhìn lại về phía bên này.

Sở Ly và Lục Ngọc Dung bay xuống bậc thang của tiểu đình, đánh giá ba người.

- Các ngươi là người phương nào?

Một trung niên mập mạp đứng lên, ôm quyền một cái, trầm giọng nói:

- Nếu là bằng hữu cùng đường thì có thể ngồi xuống đồng thời tâm sự!

Sở Ly lắc đầu:

- Chúng ta không phải là bằng hữu cùng đường... Các ngươi đã giết viên ngoại thị lang họ Chu, đúng không?

- Ngươi là người của Bí vệ phủ sao?

Trung niên mập mạp nở một nụ cười nói.

Hai người còn lại cũng mỉm cười, lại có người đi tới chịu chết!

Một người trung niên tuấn dật khác cũng đứng lên, thanh niên mặc nho sam thì lại ngồi đó rất vững vàng, khí thế rất lớn.

Người trung niên tuấn dật cười ha ha nói:

- Đúng là không thể coi thường được Bí vệ phủ, sóng sau nối tiếp sóng trước, rốt cuộc cũng đã thú vị hơn một chút!

- Ba người lúc trước là các ngươi gây thương tích?

Sở Ly nói.

- Ba tên kia quá vô dụng.

Trung niên tuấn dật cười nói:

- Công phu thoát thân đúng là nhất tuyệt, chúng ta cũng lười đuổi, bằng không ai mật báo, để các ngươi tới chịu chết nữa cơ chứ?

- Quang Minh Thánh giáo các ngươi đã đạt được bộ dưới của Đại Quang minh kinh rồi đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Sắc mặt của ba người hơi thay đổi.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Đây chính là kế sách không có sơ hở nào, đủ để mê hoặc tất cả mọi người, không nghĩ tới lại bị nhìn thấu!

Trung niên tuấn dật lắc đầu than thở:

- Ngươi thực sự là muốn chết, cần gì phải nói ra cơ chứ... Mọi người đều biết rồi sao?

Sở Ly nói:

- Yên tâm, chỉ có hai chúng ta mà thôi!

- Ài... thật là tiếc cho một mỹ nhân như hoa như ngọc!

Trung niên tuấn dật nhìn về phía Lục Ngọc Dung, hai mắt tỏa sáng, lắc đầu không ngớt:

- Đang là lúc đẹp nhất, đáng tiếc! Đáng tiếc!

- Lão Hà!

Thanh niên mặc nho sam trầm giọng nói.

- Hiểu rồi, hiểu rồi!

Trung niên tuấn dật gật đầu:

- Ta sẽ không làm lỡ chính sự, chỉ nói là nói mà thôi, nếu đáng chết thì vẫn phải giết!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Còn có một người khác một đường mang theo Đại Quang minh kinh đúng không?

- Ngươi biết cũng rất nhiều đấy!

Trung niên tuấn dật bật cười nói:

- Biết được càng nhiều thì sẽ bị chết càng nhanh hơn nữa!

Sở Ly bình tĩnh nói:

- Bọn họ đã đi đến chỗ nào rồi?

Trung niên tuấn dật híp mắt cười nhìn hắn:

- Sao nào, muốn lấy được Đại Quang minh kinh sao? Tiểu tử, muộn rồi, Đại Quang minh kinh đã trở về Thánh Giáo, ngày Thánh Giáo ta phục hưng ngay trong tầm tay, có điều các ngươi không nhìn thấy được viễn cảnh này đâu!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ta thấy không hẳn đã kịp trở về đó?

Trung niên tuấn dật cười nói:

- Cô nương cảm thấy thế nào?

Lục Ngọc Dung nói:

- Có lẽ còn ở trên đường, bằng không thì các ngươi cũng không cần ở lại mà trực tiếp đào tẩu là được rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Ha ha...

Trung niên tuấn dật lắc đầu nói:

- Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, chúng ta ở lại đây không phải là vì hấp dẫn lực chú ý mà là cảm thấy chơi vui, gặp gỡ cao thủ của Bí vệ phủ một lần, thất vọng quá. Chỉ có những người ngu ngốc này, đây là Bí vệ phủ đại danh đỉnh đỉnh hay sao?

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn Sở Ly.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng nói:

- Để ta đưa các ngươi lên đường đi thôi!

Hắn quay đầu nói với Lục Ngọc Dung:

- Bọn họ cũng không biết tung tích của Đại Quang minh kinh.

- Nói láo.

Trung niên tuấn dật hừ lạnh nói:

- Đương nhiên chúng ta biết rồi, đến đây đi, đi tới để tìm cái chết đi... mỹ nhân như hoa như ngọc kia ta không nỡ lòng ra tay, lão Tôn ngươi tới đi!

-... Giao cho ta!

Trung niên mập mạp chậm rãi gật đầu.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Tại sao các ngươi lại muốn giết viên ngoại thị lang họ Chu chứ?

- Bởi vì hắn biết chuyện không được biết!

http://tieulun.hopto.org

Trung niên tuấn dật hừ lạnh nói.

- Được rồi lão Hà, đừng nói nhảm nữa!

Thanh niên mặc nho sam từ tốn nói.

Tuy rằng hắn không nói nhiều, thế nhưng tự có một luồng uy nghiêm, khiến cho hai người trung niên phải vâng theo:

- Vâng!

Bọn họ đánh về phía Sở Ly và Lục Ngọc Dung.

Sở Ly đang muốn nhân cơ hội thử uy lực của Tu La chưởng một chút.

Hắn như là ma đón lấy trung niên tuấn dật, quyền của trung niên tuấn dật mới đến giữa đường thì Tu La chưởng đã đến. Hắn chỉ có thể giữa đường biến chiêu, đón nhận Tu La chưởng mà thôi.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, trung niên tuấn dật lảo đảo lùi về phía sau hai bước.

Sắc mặt hắn đỏ lên, trừng mắt nhìn về phía Sở Ly.

Thân thể của Sở Ly mạnh mẽ, Tu La chưởng tinh khiết tới cực điểm, chí âm chí hàn, hai thứ cộng lại, uy lực kinh người, không ngờ trung niên tuấn dật lại không đón được một chưởng mà phải lùi về phía sau hai bước.

Thanh niên mặc nho sam vẫn còn ngồi đó, nhìn thấy như vậy hắn cũng chỉ là nhíu nhíu mày:

- Lão Hà, đừng có khinh thường!

http://tieulun.hopto.org

- Được!

Trung niên tuấn dật trầm giọng nói.

Sắc mặt hắn đỏ lên, khí thế quanh thân tức thì cuồn cuộn như sóng lớn, thi triển bí thuật.

Sở Ly không dùng Thiên Ma công, chỉ lấy Tu La chưởng để đón lấy công kích mà thôi.

Thân thể của trung niên tuấn dật gầy đi một phần, lực lượng vô cùng lớn, tốc độ cực nhanh, lập tức ngăn chặn được Sở Ly, làm cho Sở Ly liên tục lùi về phía sau, rời xa ra khỏi tiểu đình.

Sở Ly không vội không nóng nảy, một bên lùi một bên chiến, chỉ chăm chú mài luyện Tu La chưởng.

Đây là cơ hội tốt để tu luyện Tu La chưởng, ở dưới áp lực của đối phương, Tu La chưởng tăng nhanh như gió, lúc bắt đầu lùi về phía sau, nhưng lúc này đã chậm rãi ổn định lại.

Hắn dùng Đại Viên Kính Trí quan sát Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung áp chế trung niên mập mạp mà đánh, chiếm thế thượng phong.

Trung niên mập mạp cũng đã thi triển bí thuật, Lục Ngọc Dung không dùng bí thuật, thế nhưng ngay cả như vậy hắn cũng không ép được Lục Ngọc Dung, bị Lục Ngọc Dung làm cho liên tục lùi về phía sau, sắp lùi tới trước người thanh niên mặc nho sam kia.

Thanh niên mặc nho sam cau mày nhìn chăm chú vào Lục Ngọc Dung.

Vốn bọn họ cảm thấy Bí vệ phủ của Đại Quý chỉ đến như thế, không có

cao thủ hàng đầu gì cả.

Lúc trước trong ba người đến có một cao thủ hàng đầu, còn lại là hai người có thực lực rất tầm thường, rất nhanh đã bị đánh cho miệng phun máu tươi, hầu như đã bị phế bỏ.

Thế nhưng một nam một nữ này trước mắt này thậm chí còn trẻ hơn so với mình, nhưng võ công lại lợi hại như vậy, quả nhiên vẫn không thể khinh thường võ lâm Đại Quý được.

- Ầm!

Thanh niên mặc nho sam bỗng nhiên vỗ ra một chưởng, va chạm với ngọc chưởng của Lục Ngọc Dung, hai người lập tức lui về phía sau một bước.

- Có chút bản lĩnh!

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Không đợi thanh niên mặc nho sam tiếp tục đánh ra một chưởng nữa, trung niên mặt tròn đã bị một chưởng của Lục Ngọc Dung đánh gục.

Chưởng lực của thanh niên mặc nho sam này chất phác dị thường, lại cực kỳ tinh xảo, có thể nói là cao thủ hàng đầu.

- Tiếp tục!

Lục Ngọc Dung xuất hiện ở phía sau trung niên mặt tròn, muốn kết liễu hắn.

- Ầm ầm ầm ầm...

Thanh niên mặc nho sam lần nữa che ở trước người của nàng, song chưởng của hai người liên tục giao kích, từ trong tiểu đình đánh ra bên ngoài

tiểu đình.

Sở Ly liếc mắt nhìn, tiếp tục tôi luyện Tu La chưởng.

Thanh niên mặc nho sam là phân đàn chủ Quang Minh Thánh giáo, tuổi còn trẻ nhưng tu vi đã là cao thủ hàng đầu.

Lục Ngọc Dung đánh mấy chưởng qua, sắc mặt bỗng nhiên trở nên óng ánh.

Trên bầu trời một vệt ánh sáng rơi xuống trên người nàng, thân thể nàng nhanh chóng thu lấy, sắc mặt và da thịt hóa thành ngọc trắng ôn hòa, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, không còn hỉ nộ ái ố mà nhìn xuống sinh mệnh trên thế gian này.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, ngực của thanh niên mặc nho sam đã trúng một chưởng, bay ra ngoài.

Hắn ở trên không trung phun ra một ngụm máu, lập tức sắc mặt đỏ lên, nho sam bay phần phật, như đang ở bên trong gió to vậy.

Khi sắp sửa rơi xuống dưới thì thân thể của hắn dừng lại.

Giống như có một sợi dây thừng đột nhiên kéo hắn một cái, hắn bỗng nhiên bắn ngược về, giống như hùng ưng lao về phía Lục Ngọc Dung vậy.

- Ầm!

Song chưởng của Lục Ngọc Dung và thanh niên mặc nho sam lại gặp nhau, đồng thời lùi lại, khó phân cao thấp.

Hai người đều dùng bí thuật, lần nữa đánh hòa nhau.

Lúc này trung niên mặt tròn đang đánh về phía Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Dây Dưa Đến Chết

Sở Ly thân ở dưới hai người vây công mà vẫn thành thạo điêu luyện thi triển ra Tu La chưởng.

Bản thân Tu La chưởng vừa tinh diệu, lại có rất nhiều diệu dụng, có lúc một chưởng đánh ra, thân thể đột ngột tăng nhanh, nhanh như hình ảnh, có lúc một chưởng đánh ra, tốc độ đột nhiên chậm lại.

Biến hóa chợt nhanh chợt chậm này đủ để khiến cho người không thể dự đoán, không biết làm thế nào.

Hắn chẳng khác nào một cái bóng qua lại ở giữa hai người, tiến thoái như thường.

Hai người thiêu đốt tinh huyết, ngũ quan rất là nhạy cảm, Sở Ly rất khó để đánh trúng được bọn họ, mất một lúc, năm mươi tám chưởng, một chưởng cũng không thể đánh trúng được. Nhiều lắm chỉ có thể va chạm với chưởng của bọn họ mà thôi.

Sở Ly bỗng nhiên nhíu mày, lại có người tới đây!

Hắn khẽ quát một tiếng, không lo tới việc tôi luyện Tu La chưởng nữa mà phát động Chỉ xích thiên nha, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía sau trung niên tuấn dật, ấn xuống một chưởng, nhanh như chớp giật, không cho phép hắn tránh né.

- Ầm!

Trung niên tuấn dật bay ra ngoài.

Sở Ly bắn về phía trung niên mập mạp.

Trung niên mập mạp khiếp sợ vì thân pháp hắn quá nhanh mà vươn tay ra đón đỡ, hai chưởng giao nhau.

- Ầm!

Sở Ly lùi về phía sau một bước, đồng thời một vệt sáng từ tay trái của hắn bắn ra.

- Ây...

Trung niên tuấn dật ở trên không trung vừa mới nhận được báo động thì phi đao đã cắm vào ngực của hắn.

- Lão Hà!

Trung niên mặt tròn gầm thét.

Sắc mặt của thanh niên mặc nho sam âm trầm lại, lạnh lùng nói:

- Được! Được! Rất tốt, không giết sạch Bí vệ phủ các ngươi, Thánh Giáo ta tuyệt sẽ bỏ qua!

Lục Ngọc Dung bình tĩnh không lay động, phun ra hai chữ:

- Buồn cười!

Sở Ly lần nữa xuất hiện ở sau lưng của trung niên mặt tròn, vỗ ra một chưởng.

Trung niên mặt tròn đã sớm có chuẩn bị, đột nhiên tránh ra.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở bên trái của hắn.

Trung niên mặt tròn lần nữa đánh ra.

Công kích lần này của hắn là nhất tuyệt, cương mãnh bá đạo.

Sở Ly biết uy lực của nó cho nên không gắng đón đỡ, sau khi tránh né hai lần hắn lại bắn ra một thanh phi đao.

- Hừ!

Ngực của trung niên mặt tròn đã trúng một đao, nhưng không để ý tới một chút nào mà tiếp tục đánh về phía Sở Ly.

Đến gần, hắn bỗng nhiên mở miệng ra, trong miệng bắn ra một đạo hàn quang.

Sở Ly nghiêng đầu ung dung tránh ra.

Chiêu này khó lòng đề phòng, cao thủ chết ở một chiêu này của hắn không dưới mười mấy người.

Lúc Sở Ly né tránh, lại bắn ra một đao.

- A...

Trung niên mặt tròn đỏ mặt rống to, dùng tốc độ càng nhanh hơn đánh về phía Sở Ly.

Sở Ly lóe lên rồi biến mất, hắn đụng phải khoảng không, lại là phi đao bắn vào ngực hắn.

Trung niên mặt tròn lảo đảo vài bước, không cam lòng ngã xuống mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi rốt cuộc là ai?

Thanh niên mặc nho sam quát lên.

Hắn không nghĩ tới hai vị cao thủ hàng đầu nói chết là chết, lại không đỡ nổi được một đòn như vậy, hơn nữa lại còn trẻ tuổi như vậy, tuyệt nhiên không giống suy nghĩ lúc trước của hắn.

Sở Ly nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi!

Hắn đến bên người Lục Ngọc Dung, đưa tay nắm lấy cổ tay của nàng.

Lục Ngọc Dung muốn tránh ra, lại bị hắn nắm tay thật chặt, không thể tránh khỏi.

- Chạy đi đâu!

Thanh niên mặc nho sam hừ lạnh một tiếng, thi triển khinh công đuổi theo ở phía sau.

Lục Ngọc Dung triệt hồi bí pháp, lạnh nhạt nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng nàng đã triệt hồi bí pháp, thế nhưng tâm tình vẫn còn ở bên trong bí pháp, tất cả vạn vật thế gian đều ở hiện ra ở trong lòng, tất cả đều hư vô không thật.

Sở Ly nói:

- Cứu viện của bọn họ đã tới rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Võ công rất mạnh sao?

- So với tên kia còn hơn một bậc!

Sở Ly liếc mắt nhìn về phía sau.

Thanh niên mặc nho sam mang theo mặt lạnh âm trầm, theo sát sau lưng hắn, khoảng cách càng ngày càng gần.

- Quang Minh Thánh giáo quả thực là nhân tài đông đúc!

Lục Ngọc Dung cảm thấy nếu như lại có thêm một tên như vậy xuất hiện thì mình tuyệt đối sẽ không chiếm được lợi ích.

Sở Ly nói:

- Có hai người tới.

- Hừm, ta tạm thời không còn năng lực động thủ nữa.

- Phải bao lâu mới có thể khôi phục được?

- Nửa canh giờ.

- Được, ta sẽ ngăn cản.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã có hai lão giả áo xám xuất hiện ở bên người thanh niên mặc nho sam, ba vị cao thủ hàng đầu theo sát không dừng.

- Nếu không, đi thẳng về được chứ?

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn ba người ở phía sau.

Hai lão giả cộng thêm thanh niên mặc nho sam kia, ba người liên thủ,

mình không thể động thủ thì sẽ trở thành phiền toái, biện pháp sáng suốt nhất của Sở Ly chính là trực tiếp lợi dụng thần thông quay trở về.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có thể giết được kẻ nào thì hay kẻ đó.

- Trước tiên cứ đưa ta đi, sau đó lại giết bọn họ cũng không muộn.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly lắc đầu.

Lục Ngọc Dung chỉ cần một canh giờ, chịu một canh giờ không thành vấn đề.

Nếu như thực sự không được thì hắn sẽ chạy đi.

Hắn muốn giữ chân ba người này, lại phải mang theo Lục Ngọc Dung, có thể để cho ba người bọn hắn đuổi tiếp. Mà ưu thế lớn nhất của mình chính là nội lực vô cùng vô tận.

Tu vi của ba người phía sau sâu tới mấy thì cũng không sánh bằng nội lực của mình, đây là thời điểm nên lợi dụng đầy đủ ưu thế, làm không cẩn thận thì còn có thể giết chết được bọn họ.

Loại cao thủ hàng đầu này giết một ít một, sẽ có tổn hại rất lớn đối với thực lực của Quang Minh Thánh giáo, tương lai dù có bị trả thù thì cũng nhẹ hơn một chút.

Linh khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt chui vào, hóa thành nội lực không ngừng lưu chuyển ở trong thân thể.

Hắn truyền vào một luồng nội lực Tu La chưởng vào trong thân thể của

Lục Ngọc Dung, chí âm chí hàn, tương tự với nội lực Cửu thiên huyền nữ thần công của Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một cái, có chút kinh ngạc, luồng nội lực này nàng không có chút cảm giác bài xích nào cả.

Sở Ly nói:

- Có thể sớm khôi phục lại như cũ được không?

- Không thành vấn đề!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi đúng là biết rất nhiều đó!

Sở Ly mỉm cười đối mặt.

Hắn chạy ở phía trước, ba người theo sát phía sau.

Bọn họ có thể thấy Lục Ngọc Dung đang ở thời kỳ suy yếu sau khi dùng bí thuật, lại nhìn thấy tốc độ của Sở Ly chậm hơn cho nên đuổi theo càng hăng say hơn nữa.

Sở Ly không ngừng cuồn cuộn cung cấp nội lực, trợ giúp Lục Ngọc Dung khôi phục nhanh hơn.

Hắn bỗng nhiên hơi vung tay lên, bắn ra một cái phi đao.

Phi đao giống như lưu quang xẹt qua, ba người thanh niên mặc nho sam ung dung tránh ra.

Nhìn thấy Sở Ly như vậy, bọn họ càng ngày càng chắc chắc hắn đang hoang mang, sợ là nội lực không còn đủ, cho nên truy đuổi càng hăng say

hơn nữa.

Sở Ly không nói câu nào, cúi đầu chạy về phía trước, từ ngọn núi này chạy đến một ngọn núi khác, dán vào ngọn cây lao nhanh đi.

Ba người phía sau vẫn tiếp tục truy đuổi, vẻ mặt mỉm cười.

Sở Ly mang theo một người, khinh công có lợi hại đến đâu cũng không thể không bị ảnh hưởng, thời gian càng lâu thì ảnh hưởng phải chịu cũng càng lớn, giống như cõng một người đi đường vậy. Ban đầu không có cảm giác gì, thế nhưng càng về sau lại càng cảm thấy nặng nề.

Bọn họ muốn làm cho nội lực của Sở Ly tiêu hao hết, sau đó bắt sống hai người, không cần chịu nguy hiểm chống cự mà lại có thể mang bọn họ tới Đại Ly, giết hai đệ tử Thánh Giáo, dù thế nào thì cũng phải bị dằn vặt vài ngày thì mới có thể chết được.

Hai bên tâm tư khác nhau, thế nhưng đều muốn dây dưa đối phương đến chết.

Nửa giờ sau, Lục Ngọc Dung thấp giọng nói:

- Được rồi!

Sở Ly gật gù không nói lời nào.

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn ba người theo sát không nghỉ ở phía sau, mở miệng cười cợt, hiểu rõ tâm tư của Sở Ly, cho nên cũng không nói thêm nữa.

Sau nửa canh giờ, thân thể của Sở Ly càng ngày càng chậm, ba người phía sau cũng chậm đi, dường như muốn một hơi đuổi theo nhưng có tâm mà không có lực.

Sau một canh giờ, Sở Ly càng ngày càng chậm, tốc độ gần như giống một cao thủ Hậu thiên vậy.

Sau một canh giờ rưỡi, Sở Ly lôi kéo tay của Lục Ngọc Dung chạy chậm ở trên quan đạo, tốc độ chỉ nhanh một tia so với người thường mà thôi.

Mà ba người phía sau cũng mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt.

Đến một bước này, chỉ kém một hơi cuối cùng, ai cũng không muốn từ bỏ, đuổi theo đối phương, tâm tư giết chết đối phương ngày càng kiên quyết, không thể lay động.

Một vầng trăng treo ở trên bầu trời, ánh sáng màu xanh chiếu rọi.

Nhưng bóng đêm đối với bọn họ mà nói, hầu như với không có ảnh hưởng, dù có ảnh hưởng thì cũng là nhỏ bé không đáng kể.

Sở Ly bỗng nhiên nở một nụ cười, quay đầu nói:

- Giết sạch bọn họ!

- Được!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Nàng âm thầm khiếp sợ nội lực của Sở Ly thâm sâu, quả thực vô cùng vô tận.

Hai người vồ về phía sau, như quỷ mỵ, đến trước người của ba người kia.

Cả hai tay của Sở Ly đồng thời ném ra.

- Sưu! Sưu!

http://tieulun.hopto.org

Hai đạo lưu quang phân biệt bắn vào ngực của hai lão giả.

Hai lão giả kia cố gắng nghiêng người tránh ngực ra.

Lúc này hai đạo lưu quang khác lần nữa bắn đến, không thể tránh khỏi, ngực lập tức bị xuyên thủng, phi đao mang theo một chùm máu tươi bắn ra phía sau của bọn họ.

- Ây...

Hai lão giả khó có thể tin trừng mắt nhìn về phía hắn.

Bọn họ là cao thủ hàng đầu trong giáo, thân phận siêu nhiên, vốn cho rằng bắt hai người Sở Ly sẽ như Kim Ưng bắt thỏ, thế nhưng bọn họ vạn lần không nghĩ tới thỏ lại hóa thân trở thành mãnh thú!

- A...

Thanh niên mặc nho sam phẫn nộ rống to, sắc mặt dữ tợn:

- Thánh Giáo nhất định sẽ diệt các ngươi!

Hắn đã triệt để hiểu rõ ba người mình đã bị lừa.

Sở Ly cười cợt, vỗ ra một chưởng, ngọc chưởng của Lục Ngọc Dung cũng đồng thời đập xuống.

Thanh niên mặc nho sam dùng hai tay phân biệt tiếp một chưởng.

- Ầm!

Hắn lập tức bay ra ngoài.

Sở Ly vung tay ra một cái, phi đao hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo

hắn, trực tiếp bắn vào mi tâm, găm sâu vào trong đó.

- Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phi đao vậy?

Lục Ngọc Dung thở ra một hơi, quay đầu hỏi.

Sở Ly cười ha ha một tiếng, lúc hắn đang muốn nói chuyện thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, đột nhiên đánh về phía Lục Ngọc Dung.

- Sưu!

Một vệt ánh đao đột nhiên xuất hiện, cắt vào vai phải của Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Thống Sát

Sở Ly lôi kéo tay của Lục Ngọc Dung tránh ra một thước, dựa vào một gốc cây thông thô to, cúi đầu xem vai của mình.

Một đạo lỗ hổng rất dài như môi vậy lan tràn ra, xương trắng âm u giống như là hàm răng lập lòe.

Máu chỉ chảy ra một chút thì đã bị đọng lại, không chảy ra ngoài, bây giờ trình độ khống chế của hắn đối với thân thể đã đến trình độ đáng sợ, tinh tế mà lại tỉ mỉ.

Trên xương trắng có một tầng đen kịt đã chứng minh độc trên phi đao này vô cùng lợi hại.

- Xảy ra chuyện gì?

Lục Ngọc Dung cau mày, mặt ngọc âm trầm quay đầu nhìn qua bốn phía.

Sở Ly móc ra một bình ngọc màu trắng ở trong ngực, mở nút bình ra, lại rắc bột phấn lên trên vết thương, nói:

- Cẩn thận một chút, người này có thể ẩn thân!

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Tử Vân sơn sao?

Bây giờ là buổi tối, là thời điểm làm cho Huyễn Âm thuật mạnh mẽ và

đáng sợ nhất, cũng là thời điểm giết người tốt nhất của đệ tử Tử Vân sơn!

Sở Ly thả bình ngọc trắng lại vào trong ngực, nói:

- Cũng chưa chắc đã không phải là người của Quang Minh Thánh giáo!

Hai người thấp giọng nói chuyện.

Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí tìm kiếm, ở phụ cận không thấy bóng dáng của đối phương đâu cả.

Sở Ly lại biết nhất định đối phương đang ở xung quanh.

Đại Viên Kính Trí lại được thúc giục, trước tiên tra xét từ chung quanh, từng tấc từng tấc, hắn không tin không tìm được đối phương!

Sắc mặt hắn bỗng nhiên rùng mình, ôm bờ eo thon thả của Lục Ngọc Dung vọt mạnh ra ngoài mười thước.

Trường đao xẹt qua vị trí vừa nãy hai người đứng, bị bọn họ tránh ra một ly.

Lục Ngọc Dung kinh ngạc đổ mồ hôi lạnh.

Không ngờ ngay cả một tia báo động cũng không có, nàng cũng không cảm giác được đao này, nếu không phải Sở Ly kéo mình rời đi thì lần này thi thể sẽ chia lìa, thật là một sát thủ đáng sợ!

Trong lòng nàng rất phẫn nộ, sát cơ mãnh liệt.

Tay trái của Sở Ly vung một cái, phi đao bắn về phía cây thông.

- Ầm!

http://tieulun.hopto.org

Phi đao bị thân cây đánh văng ra.

Một người áo đen xuất hiện từ phía sau thân cây, lẳng lặng nhìn về phía Sở Ly, không buồn không vui.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Ngươi là người của Tử Vân sơn đúng không?

Người mặc áo đen có chiều cao gần như Lục Ngọc Dung, ánh mắt dưới khăn đen bình tĩnh không lay động, dùng ánh mắt giống như nhìn một kẻ đã chết để nhìn Sở Ly, thanh âm khàn khàn khô khốc khó nghe từ cổ họng vang lên:

- Lần sau, nhất định ta giết ngươi!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Từ lúc nào Tử Vân sơn lại hợp tác với Quang Minh Thánh giáo rồi vậy?

- Ta không đi cùng đám người ngu xuẩn này.

Trong mắt của người mặc áo đen lộ ra một tia trào phúng, xoay người bắn về rừng cây phía sau, biến mất không còn tăm hơi.

Lục Ngọc Dung bắn về phía trước, phía sau cây đã rỗng tuếch.

- Thân pháp thật là lợi hại!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói, nhìn về phía vai phải của Sở Ly:

- Ngươi bị thương...

- Không chết được.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói.

Hắn nhìn chằm chằm vào một thân cây khác, trầm ngâm nói:

- Phải loại trừ hắn, bằng không không thể yên tâm, quá là kinh người!

- Trừ thế nào đây?

Lục Ngọc Dung nói:

- Hắn là cao thủ hàng đầu của Tử Vân sơn, bản lĩnh gây rắc rối của ngươi quá mạnh mẽ.

- Ta không muốn chọc vào người khác, người khác cứ giết tới trên đầu ta, lẽ nào ta lại ngoan ngoãn bó tay hay sao!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Chỉ có thể lấy giết chóc ngăn giết chóc, xem ai có thể giết đến tận cùng mà thôi!

Phi đao trên tay hắn lại vung một cái, một vệt lưu quang bắn về phía một gốc cây khác.

- Ầm!

Phi đao đánh văng ra.

Sở Ly lại vung lên một cái, lại một thanh phi đao bắn vào bên trong cây, trực tiếp xuyên qua.

- Đã đi rồi!

Sở Ly lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Đại Viên Kính Trí của hắn không thấy rõ đối phương, thông qua mấy đao này thăm dò, hắn đã mơ hồ cảm giác được một chút bóng, có cảm giác như hải ly ở trong nước vậy.

Huyễn Âm thuật của người này đã đạt đến cảnh giới cực sâu, mơ hồ liên kết cùng hư không, tương tự với Chỉ xích thiên nhai của hắn, uy lực quả thực rất kinh người, không có Đại Viên Kính Trí, mình sẽ không tránh thoát khỏi đối phương được.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Người như vậy giết thế nào đây?

- Là người thì sẽ có nhược điểm.

Sở Ly cười khẽ:

- Hắn muốn giết ta, đây chính là một nhược điểm, nếu như cố gắng lợi dụng, đủ để giết hắn!

- Ta ở đây cho nên ngươi bó tay bó chân đúng không?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly nhìn về phía nàng:

- Ngươi muốn đi sao?

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái nói:

- Nếu như ngươi không chê phiền toái thì đương nhiên ta sẽ ở lại!

- Vậy thì ở lại đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Quang Minh Thánh sẽ không bỏ qua, đây chính là cơ hội rèn luyện hiếm thấy!

- Dã tâm của ngươi đúng là rất lớn đó.

Lục Ngọc Dung cười nói.

Sở Ly có khí phách lớn lao, coi nguy hiểm như rèn luyện, có điều hắn có Thần túc thông, cũng có thể làm như vậy được.

...

Bóng đêm thâm trầm, cảm giác khá là lạnh lẽo.

Sở Ly và Lục Ngọc Dung ngồi trên giường thấp, hai cái giường thấp cách xa nhau hai bước.

Mà cái giường thấp này là do mới được làm thành từ cây cối, bản lĩnh điêu khắc của Sở Ly đã phát huy ra được tác dụng, lấy kiếm tước cây, thành thạo điêu luyện làm ra hai cái giường thấp.

Bọn họ cách đám cao thủ đã mất mạng của Quang Minh Thánh giáo không xa, trong bao y phục cách đó không xa có ba cái đầu, là Sở Ly muốn lấy về cho Bí vệ phủ, khiến cho lông mi của Lục Ngọc Dung nhíu chặt lại.

Buổi tối tất yên tĩnh, tất cả mọi thứ chung quanh đều ngủ, ngay cả đám côn trùng cũng yên tĩnh, dường như đã ngủ rồi vậy.

Sở Ly bỗng nhiên mở mắt ra.

Lục Ngọc Dung cảm ứng được dị động của hắn, đôi mắt sáng của nàng mở ra.

- Đến rồi sao?

Nàng hỏi.

Sở Ly gật đầu:

- Bốn vị cao thủ hàng đầu, cẩn thận!

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung đột nhiên trơn bóng như ngọc, trên bầu trời một vệt ánh sáng hạ xuống, sau khi thân thể của nàng thu nạp toàn thân đều hóa thành giống như ngọc trắng vậy, nàng đã thúc giục bí thuật, muốn tiên hạ thủ vi cường.

Sở Ly gật gù, Lục Ngọc Dung quả thực rất thông minh.

Bốn vị cao thủ này không phải là cao thủ bình thường, tình huống bây giờ cũng không thể giống như lúc trước nữa, hao hết nội lực rồi lại động thủ nữa.

Thiên Ma châu rơi xuống trái tim, máu tươi hóa thành sông lớn mênh mông, lực lượng vô cùng trải rộng quanh thân.

Bốn lão giả áo xám vô thanh vô tức bay tới, nhìn thấy cao thủ của Quang Minh Thánh giáo nằm trên đất, sắc mặt hơi thay đổi, lại nhìn về bốn phía.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng của một lão giả, vỗ ra một chưởng.

Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng, không để ý tới báo động mà lập tức xuất chưởng.

- Ầm!

Lão giả áo xám bay thẳng ra ngoài, như đụng phải một tảng đá rồi bị đánh bay ra vậy.

http://tieulun.hopto.org

- Ầm!

Sở Ly cũng đánh bay một lão giả khác.

Hai lão giả còn lại thấy tình thế không ổn, miễn cưỡng tránh ra thì Lục Ngọc Dung đã đập tới.

Thân pháp của Sở Ly như điện, đuổi theo hai lão giả ở trên không trung, lại vận Tu La chưởng.

- Ầm ầm ầm ầm.

Sau tiếng vang âm trầm liên tiếp vang lên, hai lão giả áo xám rơi xuống đất, lặng lẽ không hề có một tiếng động, không ngờ đã khí tuyệt mà chết.

Bọn họ chưa kịp thi triển bí thuật thì đã bị Sở Ly mạnh mẽ đánh gục.

Hai lão giả khác bị Lục Ngọc Dung cuốn lấy, bọn họ nhân cơ hội thi triển bí thuật, trong chớp mắt đã áp chế được Lục Ngọc Dung, chỉ cần mấy chiêu là có thể giết của nàng.

Sở Ly xuất hiện, che ở bên cạnh người của Lục Ngọc Dung, không tránh không né, khi đối phương bắn trúng hắn thì Tu La chưởng cũng đồng thời bắn trúng đối phương.

- Ầm!

Lão giả kia hừ lạnh một tiếng, thân thể quơ quơ, không ngờ lại không bị đánh lùi.

Sở Ly lại đập ra một đạo Tu La chưởng.

Lão giả không tránh không né mà đón đánh, bắn trúng Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đánh qua đánh lại giống như chưa từng luyện võ công vậy, ngươi một chưởng ta một chưởng, đồng thời bắn trúng đối phương, xem ai không chịu được nữa trước.

Sở Ly cảm giác có một luồng nội lực kỳ dị đang di chuyển ở trong thân thể, bất cứ lúc nào cũng sẽ làm cho thân thể căng nứt, cực kì mạnh mẽ. Nếu không phải bây giờ Thiên Ma công đang lưu chuyển, lại có thân thể mạnh mẽ thì sợ là đã sớm nổ tung rồi.

Chưởng lực có uy lực như thế, đổi lại là thân thể của người bình thường đã sớm nổ tung mà chết rồi.

Hắn lại nhìn Lục Ngọc Dung, sắc mặt như say rượu, lảo đà lảo đảo.

Hắn thấy tình thế không ổn, hừ một tiếng, Tu La chưởng đột nhiên tăng nhanh, trong nháy mắt đã đập trúng lão giả kia mười mấy chưởng.

Lão giả đánh trúng Sở Ly sáu chưởng.

- Ầm!

Hắn ngã thẳng xuống, khí tuyệt mà chết.

Sở Ly thì lại thở dài một hơi, chính hắn cũng không biết hắn sẽ chịu được mấy chưởng nửa.

Thiên Ma châu bỗng nhiên hiện ra, nhanh chóng cắn nuốt nội lực muốn làm cho hắn nổ tung, cho dù nhanh như vậy thì cũng đã bị thương, nhất định phải tu dưỡng mấy ngày mới được.

Hắn hất tay đánh ra một vệt sáng bắn về phía đối thủ của Lục Ngọc Dung.

Lão giả áo xám này có tướng mạo gầy gò, ánh mắt như điện, nhẹ nhàng tránh ra khỏi phi đao, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cau mày, lão giả này không nói một lời, uy hiếp so với nói còn đáng sợ hơn nhiều.

Hắn vội vã tiếp lấy Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung ngã vào trong lồng ngực của hắn, mặt ngọc kiều diễm ướt át.

Sở Ly có kích động mãnh liệt muốn hôn nàng một cái, vừa vặn khi trong lòng có kích động này thì hắn đột nhiên tránh ra một thước, một cây đao trên không trung đột ngột xuất hiện, chém về phía vị trí lúc trước của hắn.

- Ta đang chờ ngươi đó!

Sở Ly hừ lạnh nói, tay trái bắn ra một đòn súc thế đã lâu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Trình Báo

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, mấy giọt máu rơi ra, nhưng không thấy bóng người đâu nữa.

Sở Ly hất tay lại bắn ra một đao, vô thanh vô tức đâm thủng một gốc cây thông, nhưng không còn động tĩnh nào nữa.

Thiên Ma châu rơi xuống tim hắn, dòng máu mãnh liệt mang đến lực lượng vô cùng, Đại Viên Kính Trí càng ngày càng hiểu rõ, đã nhìn thấy một mảnh cái bóng đang lặng lẽ không một tiếng động xẹt qua từng cây thông, dần dần đi xa.

Thân thể hắn lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, hắn đã xuất hiện ở cái phía sau bóng, phi đao lần nữa bắn ra.

- Sưu!

Phi đao xuyên qua cái bóng, trống rỗng không có gì, nhưng lại mang theo một chùm máu tươi.

Trường kiếm bên hông của Sở Ly rốt cục đã ra khỏi vỏ.

- Sưu!

Một đạo ánh sáng mông lung lóe lên rồi lập tức biến mất.

Bên trong rất nhiều võ kỹ của hắn, mạnh nhất chính là kiếm pháp và đao pháp, sau đó mới là Tu La chưởng, quyền pháp hiện tại có chút lạc hậu.

Chiêu kiếm này chính là hắn dùng thế mà phát, lại đang ở dưới trạng thái Thiên Ma công, Trần Quang kiếm đột phá tốc độ mà ánh mắt có thể nắm giữ, khi ánh kiếm thoáng hiện thì nó đã trở về bao kiếm rồi.

Trước người hắn bỗng nhiên hiện ra một người áo đen, che ngực chậm rãi ngã xuống dưới đất.

Lục Ngọc Dung nhẹ nhàng đi tới gần.

Sở Ly triệt hồi Thiên Ma châu, cảm giác đói bụng và cảm giác suy yếu mãnh liệt như nước thủy triều kéo tới.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn Sở Ly một chút, chiêu kiếm vừa nãy đã làm cho nàng khiếp đảm, mình không hắn đã trốn có thể được.

- Chết rồi sao?

Nàng cúi đầu nhìn về phía người mặc áo đen kia.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, trên mặt không có vẻ ung dung một chút nào.

Uy lực Huyễn Âm thuật của Tử Vân sơn rất kinh người, chết một người như vậy, không biết cao thủ như vậy trong Tử Vân sơn có bao nhiêu, mình có thể trốn được. Thế nhưng đám người Tiêu Thi thì lại không hắn, nếu như Tử Vân sơn muốn trả thù, sợ là mình sẽ không chịu được nổi.

Lục Ngọc Dung nhìn vẻ mặt của hắn đã đoán ra tâm tư của hắn.

- Giết thì giết, đệ tử của Tử Vân sơn cũng không nhiều, bọn họ sẽ càng

đau lòng hơn nữa.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly đè sự lo lắng xuống, cười nói:

- Ngày hôm nay xem như đã đại khai sát giới, đa tạ ngươi!

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái, hỏi:

- Ngươi còn muốn giết nữa sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Thôi đi, xem như là đã trút được cơn giận!

Hắn phóng tới lấy bao y phục, lại mang theo Lục Ngọc Dung biến mất, xuất hiện ở tiểu viện trong An Vương phủ.

Lúc này đã là lúc sáng sớm, hắn và Lục Ngọc Dung đã chém giết được một đêm.

Hắn vừa xuất hiện thì đã phát hiện ra ở ngoài tiểu viện có Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn đứng đó.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đang luyện kiếm ở trong tiểu viện, đổ mồ hôi tràn trề, đôi mắt sáng tỏa sáng.

Lục Ngọc Dung thấy các nàng như vậy, lắc đầu cười nói:

- Các nàng thực sự muốn trở thành cao thủ kiếm thuật hay sao?

Sở Ly nói:

- Các nàng muốn thu thập Lãnh Đào ở lần săn bắn đại điển sau một chút

mà thôi.

- Tuy võ công của Lãnh Đào không mạnh, thế nhưng dù sao đã luyện được mấy năm rồi đó.

Lục Ngọc Dung nói:

- Lại có minh sư chỉ điểm, thực sự có thể chiến thắng được sao?

Sở Ly cười nói:

- Mỏi mắt mong chờ đi!

- Ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút, ta đi đây.

Lục Ngọc Dung lúc lắc bàn tay ngọc.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Hắn và Lục Ngọc Dung sóng vai giết nhiều cao thủ như vậy, hiểu ngầm với nhau, rất là thoải mái.

Lục Ngọc Dung cáo từ với Lãnh Tình, Lãnh Thu, thướt tha rời đi.

- Vào đi!

Sở Ly cất giọng nói.

Hai người Dương Tông Văn như nghe được tiên âm, vội vã đẩy cửa đi vào.

- Đội trưởng, ngươi đã trở về rồi!

Đổng Kỳ Phi vội vàng kêu lên:

- Nhanh đi Bí vệ phủ đi!

Sở Ly nói:

- Cầm lấy cái này, đi xử lý một chút đi.

Hắn chỉ chỉ vào bao y phục trên bàn.

- Cái gì vậy?

Đổng Kỳ Phi nhận lấy chuẩn bị mở ra.

Sở Ly xua tay ngăn cản, liếc mắt nhìn nhị nữ, liếc mắt ra hiệu:

- Sau khi rời khỏi đây rồi hãy nhìn, xử lý sạch sẽ một ít, đừng làm cho nó quá đáng sợ.

-... Vâng.

Đổng Kỳ Phi vội vàng gật đầu:

- Lúc nào đội trưởng mới tới Bí vệ phủ chứ?

Chỉ cần Sở Ly đi Bí vệ phủ, hắn làm gì cũng được, nhất định đám người Bí vệ phủ kia sẽ mắng đội trưởng rất thảm. Giống như đội trưởng đã trở thành hạng người tội ác tày trời, thẹn với Hoàng thượng, thẹn với Bí vệ phủ.

- Nói sau đi.

Sở Ly vung vung tay.

Hai người bất đắc dĩ mang theo bọc y phục lùi ra ngoài.

- Bọn họ mang theo cái gì đó?

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thu cầm khăn mặt khẽ lau tràn, cười híp mắt nói:

- Vô cùng thần bí!

- Các ngươi không nhìn thì tốt hơn.

Sở Ly cười nói.

Lãnh Thu bĩu môi:

- Gạt chúng ta, chẳng lẽ có thứ gì đó không được để cho người khác biết sao?

Lãnh Tình cũng cầm khăn mặt lau trán, liếc nhìn hắn một chút.

Sở Ly bắt chuyện với nha hoàn của Lãnh Tình, để trong phòng bếp làm thêm chút thịt, mau chóng mang tới đây.

Hắn và nhị nữ nói chuyện, lại ăn một bàn thức ăn như gió cuốn mây trôi, chờ cơm nước xong. Hắn lại biến mất ở trong An Vương phủ, xuất hiện ở Ngọc Thi đảo trong phủ Quốc Công.

Tiêu Thi đang ở bên trong tiểu đình thổ nạp hô hấp, người mặc một bộ la sam màu tím, khuôn mặt như ngọc rất là trang trọng.

Gió nhẹ từ từ thôi qua, hô hấp của nàng chậm rãi nhu hòa, trên người toả ra khí tức yên tĩnh, giống như hòa làm một thể với gió nhẹ vậy.

Sở Ly vừa xuất hiện, nàng đã quay đầu nhìn sang, sóng mắt như nước.

Sở Ly cười nói:

- Đi Linh Hạc phong đi.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi nở một nụ cười, gật gù.

Hai người lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở Linh Hạc phong.

Vừa mới tiến vào Linh Hạc phong, linh khí tinh khiết tức thì tràn vào thân thể, khôi phục sự suy yếu và uể oải của hắn.

Hai con hạc nhỏ kêu một tiếng rồi chạy tới.

Sở Ly theo chân chúng nó náo loạn một hồi lâu, sau đó mới nằm xuống dưới một thân cây nghỉ ngơi.

Hàng cỏ dày như là tấm nệm, linh khí tinh khiết bao quanh, thoải mái tới mức muốn ngủ thiếp đi.

Tiêu Thi khép hai chân lại, tao nhã ngồi ở bên cạnh hắn, đánh giá hắn từ trên xống dưới:

- Lại giết người đúng không?

Sở Ly gật đầu:

- Đúng vậy.

- Ai thế?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly nói qua một lần chuyện đã xảy ra.

Tiêu Thi nghe xong im lặng, không tỏ rõ ý kiến, nàng cũng không quan tâm đối với những chuyện đánh đánh giết giết này.

Sau khi Sở Ly nói một lần xong cũng ung dung, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Ánh trời chiều nhuộm phòng khách của Bí vệ phủ thành màu đỏ như là hoa hồng.

Trong đại sảnh có một đám người đang ngồi đó, mười mấy người trung niên, năm, sáu lão giả, khiến cho trong đại sảnh rất náo nhiệt.

Mã Côn và hai thanh niên mập mạp ngồi ở trên ghế thái sư, phía đối diện là Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức, hai người đang nghe ba người bọn hắn nói chuyện.

- Thống lĩnh, ta đã thấy rõ, quả thực không có viên ngoại thị lang họ Chu.

Sắc mặt của Mã Côn tái nhợt như tờ giấy, âm thanh suy yếu, giống như chỉ cần gió thổi một hơi là có thể thổi ngã được hắn vậy.

- Xem ra là giả mạo.

Hứa Hoàn Đức nói.

Mã Côn miễn cưỡng gật gù:

- Chúng ta đều bị lừa rồi!

Phó Mộng Sơn thở dài:

- Hay là tiểu Sở nói trúng, ai...

Hắn quét mắt nhìn mọi người trong phòng một chút.

Bọn họ có chút xấu hổ tránh ánh mắt của hắn.

Bọn họ đã hiểu rõ ý của hắn, cảm thấy rất thất vọng, bình thường mọi người thông minh tháo vát như vậy, làm sao lại không nghĩ tới điểm này cơ chứ? Hoàn toàn bị tin tức viên ngoại thị lang họ Chu trốn tránh che kín đầu,

không nghĩ tới chuyện gì khác.

Bọn họ cũng hiểu rõ, có lẽ là bởi vì chuyện này thực sự quá kinh người cho nên không thể làm cho bọn họ không sốt sắng cho được, mà lập tức nghĩ về tình huống xấu nhất.

- Cho dù là giả mạo thì cũng phải giết bọn họ!

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Nhất định viên ngoại thị lang họ Chu đã gặp độc thủ của bọn họ!

Mọi người chậm rãi gật đầu.

Viên ngoại thị lang là quan lớn của triều đình, vô cớ bị hại, Bí vệ phủ bọn họ không bắt được hung thủ, không chỉ có trên dưới Đại Quý cười Bí vệ phủ bọn họ, nói Hoàng thượng nuôi bọn họ ăn cơm trắng. Mà Đại Ly cũng sẽ cảm thấy Đại Quý vô năng.

- Ba tên kia...

Hứa Hoàn Đức nói:

- Lợi hại bao nhiêu?

Mã Côn cười khổ nói:

- Một người bọn họ đối phó với ba người chúng ta, mấy chiêu đã đánh chúng ta trọng thương, nếu không phải khinh công tốt thì sợ là chúng ta đã không gặp được thống lĩnh nữa rồi!

- Nghĩ đến cũng đúng.

Phó Mộng Sơn nói:

- Người được phái đến Đại Quý chúng ta sẽ không phải là hạng xoàng, các ngươi có thể trốn về được đã là có công rồi.

- Thống lĩnh, cần phải phái thêm người ra mới được.

Mã Côn nói:

- Ta cảm thấy, người ra tay là người yếu nhất.

- Ừm.

Phó Mộng Sơn chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Dị Quả

Trong đại sảnh yên tĩnh lại.

- Mọi người thử nói một chút xem, có cần đi truy sát không?

Phó Mộng Sơn quét mắt nhìn mọi người một chút, cầm lấy chén trà khẽ nhấp một cái, nói nhẹ như mây gió.

Mọi người nhìn nhau.

Sau đó trong này trở nên náo nhiệt, mồm năm miệng mười, tất cả đều tranh nhau muốn đi.

Mã Côn quét mắt nhìn mọi người một chút, khóe miệng nở nụ cười gằn, hừ lạnh một tiếng:

- Hỗ Lão Nhị, Tề Phong, các ngươi nên nghỉ ngơi đi thì hơn!

- Lão Mã, sao chúng ta lại không được chứ?

Một hán tử trung niên lông mày rậm mắt to không phục tức giận kêu lên:

- Chúng ta cùng tiến lên, không tin không đối phó được với ba gia hỏa kia!

- Người như ngươi, cho dù có một trăm người lên cũng vô dụng!

Mã Côn cười lạnh nói.

- Lão Mã, ngươi nói vậy là có ý gì, ngươi không được người khác sẽ không được hay sao?

Hỗ Lão Nhị dẵn cổ họng cười to hai tiếng:

- Ngươi làm như vậy chúng ta càng muốn lập đại công hơn đấy!

- Hừ, đừng nói tới lập công, không cẩn thận còn làm cho đầu của mình dọn nhà!

Mã Côn bĩu môi khinh thường.

- Được rồi được rồi.

Hứa Hoàn Đức xua tay, trầm giọng nói:

- Các ngươi đừng có cãi nhau nữa, tất cả tự giác một chút, võ công kém thì cũng đừng chen lên tham gia trò vui, tránh cho đưa đầu cho người ta thật!

- Hứa thống lĩnh, chúng ta sẽ phái bao nhiêu người ra đây?

Một trung niên gầy gò đứng dậy ôm quyền nói:

- Nếu như là mười người tám người thì quả thực nên chọn người có võ công mạnh nhất, nếu như hai mươi mấy người thì chúng ta đều có thể ra một phần lực.

- Hay là hơn hai mươi người đi.

Có người kêu lên:

- Như vậy sẽ càng ổn thỏa hơn một ít!

- Hơn hai mươi cái người.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Sao không điều động toàn phủ đi?

Mọi người bên trong đại sảnh đều là Bách phu trưởng, dưới tay đều có mấy chục người thậm chí trăm người, nhưng cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không nhiều, trừ chính bọn họ ra thì dưới tay mỗi người chỉ có thêm một hai người mà thôi.

Cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi tới Vương phủ, đi tới phủ của đại thần, thậm chí đi cấm cung. Bí vệ phủ có rất ít người đến, bởi vì một khi tới sẽ là cả đời, vĩnh viễn không bao giờ có thể thoát thân được, như vậy đã làm trái với thiên tính của người trong võ lâm.

Lần này nhất định cần phải phái ra cao thủ Thiên Ngoại Thiên, bọn họ chuẩn bị tự mình ra tay. Đây chính là đại công đó, một khi đoạt được, có thể có được rất nhiều thứ tốt, có thể nói là một khối thịt mỡ lớn, tất cả đều muốn cắn một cái.

- Vậy thì mười người đi.

Hứa Hoàn Đức quay đầu nhìn về phía Phó Mộng Sơn, hỏi:

- Thống lĩnh, ngươi nói xem?

- Hừm, mười người cũng tốt.

Phó Mộng Sơn lạnh nhạt nói:

- Trong mọi người ai mạnh ai yếu, trong lòng đều nắm chắc, không sánh được với lão Mã thì cũng đừng đi ra làm cho mình mất mặt!

Lúc này mọi người mới im lặng, trong đại sảnh trở nên yên tĩnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn tính khí rất xấu, miệng cũng thối, thế nhưng quả thực võ công rất lợi hại, người có thể mạnh hơn hắn cũng không nhiều.

Phó Mộng Sơn quét mắt nhìn mọi người một chút nói:

- Mọi người cũng đừng cãi nữa, ta và Hứa thống lĩnh sẽ điểm tướng, điểm đến ai thì người đó đi... Bá Viễn, các ngươi có thể động được nữa không?

Một người mập mạp vẫn trầm mặc không nói một lời nào lắc đầu, suy yếu nói:

- Thống lĩnh, chúng ta đi cũng là phiền toái, bị thương quá nặng.

- Vậy làm sao bây giờ?

Mọi người tức thì cuống lên.

Bên người tên mập này cũng có một người mập khác ngồi, hơn hai mươi tuổi, sắc mặt khô vàng, hắn nói:

- Thống lĩnh, có người nói vị Sở Đại tổng quản kia cũng tinh thông thuật truy tung.

- Hừm, thuật truy tung của tiểu Sở cũng là nhất tuyệt.

Phó Mộng Sơn gật đầu.

- Như vậy để Sở Đại tổng quản mang mọi người đi thôi.

Tên béo này nói:

- Võ công của hắn cũng lợi hại, có người nói khinh công là nhất tuyệt.

- Trọng Viễn, tâm tư này của ngươi không thuần khiết đó!

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn như cười mà không phải cười nói.

- Không có ý tốt.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Bá Viễn, thuật truy tung của Ninh gia các ngươi đúng là nhất tuyệt, nhưng ngoài trời có trời, đừng tưởng rằng mình vô địch thiên hạ thật!

- Vâng, thống lĩnh giáo huấn rất phải.

Tên béo tên là Ninh Trọng Viễn vội vã nghiêm nghị ôm quyền nói.

Phó Mộng Sơn nói:

- Võ công của tiểu Sở rất mạnh, tinh thông thuật truy tung, đúng là ứng cử viên phù hợp, lão Hứa, bắt chuyện mời hắn đến đây đi.

- Người không ở Vương phủ nữa rồi.

Hứa Hoàn Đức lắc đầu nói:

- Không tìm thấy người.

- Ài... tiểu Sở này.

Phó Mộng Sơn bất đắc dĩ nói:

- Hắn lại vội vã làm gì vậy?

- Hắn là Đại tổng quản của Vương phủ, sự vụ rất nhiều.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Không hắn đã đồng ý đi.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn cười lạnh một tiếng:

- Hứa thống lĩnh, hắn dựa vào cái gì mà không đồng ý cơ chứ?

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng hừ lạnh một tiếng:

- Lão Mã, hắn là người được Hoàng thượng ngự ban, Bí vệ cấm cung chỉ là một tầng thân phận mà thôi, cũng không phải nhất định phải đi làm việc. Nếu như ngươi có năng lực thì cũng để cho Hoàng thượng ngự ban đi!

Mã Côn phẫn nộ nói:

- Chúng ta liều sống liều chết, hắn thì tốt rồi, trốn đến một bên hưởng yên tĩnh!

...

Sở Ly chậm rãi mở mắt ra, mặt trời chiều ngả về phía tây, một tiếng kêu bỗng nhiên vang lên ở phía trên, trên bầu trời có hai trái cây rơi xuống.

Đây là một con linh hạc thả xuống từ trên bầu trời.

Sở Ly vững vàng tiếp lấy, là hai quả thanh hạnh.

Tiêu Thi hiếu kỳ đánh giá:

- Đây là cái gì?

Sở Ly đưa cho nàng một quả rồi nói:

- Ha ha xem xem.

- Có thể ăn sao?

Tiêu Thi nhận lấy, cẩn thận tỉ mỉ đánh giá.

Sở Ly cười nói:

- Nếu là linh hạc cho, có lẽ có thể ăn được, hắn là thứ tốt.

-... Được rồi, ta sẽ nếm thử.

Tiêu Thi giành trước cắn một cái.

Sống chết của mình không quan trọng lắm, hắn có thể cứu sống lại được, thế nhưng nếu hắn chết thì mình sẽ không có cách nào cả.

Sở Ly cười híp mắt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, bờ môi đỏ mê người.

Tiêu Thi cắn hai ba miếng đã xong, áo rút ra khăn lụa từ trong tay lau khóe môi của mình.

- Làm sao?

Sở Ly cười nói.

- Bụng nóng hầm hập.

Tiêu Thi nở một nụ cười:

- Rất thoải mái!

Sở Ly cũng ăn vào, quả vào miệng lập tức tan, không có cảm giác gì cả, chỉ có một tia ngọt ngào như có như không, lại khó có thể nói ra thành lời.

Một lát sau, trong bụng hắn tuôn ra một dòng nước nóng lưu chuyển ở trong thân thể, cảm giác suy yếu và đói bụng tức thì bị xua tan, cảm giác no bụng dồi dào, giống như cả người có lực lớn vô cùng, hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, phát tiết tâm ý sục sôi một hồi.

- Thứ tốt!

Sở Ly thở dài nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía linh hạc đang đứng ở trên ngọn cây, ôm quyền cảm ơn một cái.

- Ăn cái này xong không muốn ăn cơm tối nữa.

Tiêu Thi nói.

Mặt trời dần dần lên cao, Sở Ly nói:

- Chúng ta cũng trở về đi thôi.

- Được.

Tiêu Thi gật đầu.

Hai người lóe lên rồi biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở Ngọc Thi đảo trong phủ Quốc Công.

Tuyết Lăng đang ở bên trong tiểu đình chờ hai người.

Nhìn thấy bọn họ đột ngột xuất hiện, Tuyết Lăng rót nước nóng vào ấm, pha trà mang tới đây, mùi thơm ngát bức người.

- Uống trà đi.

Tiêu Thi chỉ chỉ vào chén trà:

- Dù sao cũng không thiếu một chút thời gian này đó.

Sở Ly ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng nói:

- Công tử, sắp bắt đầu kiến tạo Yêu Nguyệt lâu rồi sao?

Sở Ly nhíu mày trầm ngâm.

Tuyết Lăng nói:

- Nếu như bắt đầu, nên tìm một địa điểm nào đó.

Sở Ly lắc đầu.

Kế hoạch ban đầu của hắn là tạo ra một tòa Yêu Nguyệt lâu ở Thần Đô, để sưu tập tình báo.

Bây giờ tình hình đã biến hóa, hắn tiến vào Bí vệ phủ, chỉ cần đứng vững gót chân, có thể trở thành Bách phu trưởng như vậy chuyện tình báo sẽ không cần ưu sầu nữa. Yêu Nguyệt lâu sẽ trở thành phiền toái, để hắn bó tay bó chân, không an ổn bằng bên Sùng Minh thành này.

Vạn nhất những nữ tử của Yêu Nguyệt lâu này gặp phải nguy hiểm, như vậy hắn sẽ khó tránh khỏi tự trách bản thân mình.

Tuyết Lăng nói:

- Phải đợi một đoạn thời gian sao?

Sở Ly thả chén trà xuống, trầm ngâm nói:

- Theo tình huống hiện nay xem ra, chưa cần dùng tới các nàng... Cứ chậm rãi xem xét, không vội nhất thời.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Lăng khẽ gật đầu.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Mọi người không muốn đi Thần Đô đúng không?

Tuyết Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Các nữ tử ở bên trong Yêu Nguyệt lâu đều thiếu cảm giác an toàn, ở Sùng Minh thành có phủ Quốc Công che chở, không ai dám làm xằng làm bậy. Thế nhưng một khi đi tới Thần Đô, đại nhân vật quyền cao chức trọng quá nhiều, phủ Quốc Công không có cách nào bảo vệ được mình, không tự chủ được vận mệnh của mình.

Sở Ly thả chén trà xuống cười nói:

- Vậy chuyện này thôi đi... Tiểu thư, ta phải trở về, sau đó lại tới Bí vệ phủ một chuyến.

- Đi thôi.

Tiêu Thi vung vung tay:

- Hai ngày nữa ta sẽ trở về.

- Được.

Sở Ly biến mất ở tại chỗ.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Bách Phu Trưởng

Sở Ly đi tới Bí vệ phủ, một đường thông suốt, hai tên hộ vệ ở cửa khom mình hành lễ.

Sở Ly ôm quyền một cái, vừa mới vào cửa lớn thì đã nhìn thấy Chu Lương.

Chu Lương nhìn thấy hắn lập tức ngẩn ngơ, vội vàng tiến lên:

- Sở Đại tổng quản, rốt cuộc ngươi đã tới rồi!

Sở Ly nói:

- Mọi người đều ở đây sao?

- Vâng.

Chu Lương vội vàng gật đầu nói:

- Tất cả đều đang âu sầu, Mã Bách phu trưởng và huynh đệ Ninh Thị bị trọng thương, thật vất vả mới trốn về được, cực kì thảm, cho nên mọi người đều rất phẫn nộ, chuẩn bị truy sát đám người kia.

Sở Ly nói:

- Giúp ta nói cho Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn một tiếng, bảo bọn họ mang đồ tới đây.

- Vâng.

Chu Lương thoải mái đồng ý.

Hắn tới bên trong đại sảnh, biết suy đoán lúc trước của Sở Ly là chính xác, khi mọi người đang vội vàng đuổi người thì hắn đã suy đoán ra đây là một cái bẫy.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện mà người bình thường có khả năng phán đoán ra được, loại tâm trí này, ở trong Bí vệ phủ chẳng mấy chốc sẽ lên cao, trở thành đại nhân vật hàng đầu, mình nên nịnh bợ một chút, nói không chừng tương lai còn phải nhờ hắn một chút chuyện gì đó.

Lúc Sở Ly bước vào phòng khách, ánh mắt của mọi người có chút kỳ dị.

Có thán phục, có đố kị, có quan sát tỉ mỉ, có người cười trên sự đau khổ của người khác.

- Tiểu Sở, ngươi đến rất đúng lúc.

Phó Mộng Sơn ngoắc ngoắc tay, cười nói:

- Đúng dịp, chúng ta đang nghị luận về ngươi thì ngươi lại tới!

Sở Ly ôm quyền một cái, lại ôm quyền thi lễ một cái với mọi người, sau đó mới đi tới trước mặt Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn chỉ chỉvào một cái ghế, vừa văn ở trước người của Mã Côn:

- Ngồi xuống nói chuyện đi.

Sở Ly gật gù, ngồi vào phía trước Mã Côn.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn nặng nề hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm u, trợn lên giận dữ nhìn hắn.

Sở Ly coi như không thấy, ôm quyền cười nói:

- Thống lĩnh đang nói gì về ta vậy?

- Chuyện liên quan tới suy đoán lúc trước của ngươi, đám người lão Mã đã xác nhận là thật.

Phó Mộng Sơn thở dài, lắc đầu cười nói:

- Đầu óc của ngươi thật là như thiên mã hành không, chúng ta cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như sẽ không bị Hoàng thượng trách phạt!

Sở Ly cười gật đầu.

Viên ngoại thị lang trốn tránh, có người giết viên ngoại thị lang đào tẩu, đây là hai việc tuyệt nhiên không giống nhau, tầm quan trọng khác nhau một trời một vực.

Nếu viên ngoại thị lang trốn tránh, như vậy tin tức tình báo trọng đại sẽ bị Đại Ly lấy được, khi đó tổn thất nặng nề không có cách nào đánh giá được. Mà viên ngoại thị lang bị giết, hung thủ đào tẩu, như vậy thì lại không giống, chỉ tổn thất một viên ngoại thị lang và mặt mũi của triều đình, thế nhưng chỉ cần bắt hung thủ ra ngoài sáng là được rồi.

Nếu như là tình huống trước đó, để viên ngoại thị lang đào tẩu thành công, Bí vệ phủ tuyệt đối sẽ bị giải thể, mà nếu như hung thủ giết người chạy trốn, thứ Bí vệ phủ chịu đựng sẽ là chỉ trích mà thôi.

Phó Mộng Sơn nói:

- Hiện tại chỉ còn lại một vấn đề, rất không dễ giải quyết, chính là giết hung thủ... Huynh đệ Ninh Thị đã bị trọng thương, không thể dẫn người đuổi theo nữa, mà Bí vệ phủ chúng ta chỉ còn lại ngươi tinh thông nhất đối với thuật truy tung, vì lẽ đó...

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Thống lĩnh, không cần phiền lòng nữa về chuyện này, ta đã giết hung thủ rồi.

- Giết?

Phó Mộng Sơn ngẩn ra.

Hứa Hoàn Đức trầm giọng hừ lạnh nói:

- Hung thủ còn đang ở ngàn dặm bên ngoài, ngươi giết ai vậy?

Mã Côn thì lại càng cười gằn:

- Thực sự là nực cười!

Sở Ly quay đầu liếc hắn một cái, không để ý tới hắn nữa mà nhìn Hứa Hoàn Đức ôm quyền một cái cười nói:

- Hứa thống lĩnh cũng biết khinh công của ta còn có thể dùng được, vừa đến vừa đi cũng không mất bao lâu, giết ba người bọn hắn cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian của ta.

Mọi người thấy dáng vẻ của hắn, căn bản không có vẻ phong trần mệt mỏi gì cả, trái lại còn khí định thần nhàn, dung quang bức người, có cảm giác như là ăn uống no đủ vậy.

Bọn họ cau mày lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Theo lý thuyết, người thông minh như Sở Ly sẽ không nói ra loại chuyện hoang đường này mới đúng...

Ôm tâm tư này, bọn họ không mở miệng làm khó.

Nhưng Mã Côn lại không nhịn được.

Trong lồng ngực hắn vẫn cưỡng ép một cơn lửa giận, rất phẫn hận đối với Sở Ly, hận không thể dùng một chưởng vỗ chết Sở Ly, đáng tiếc Sở Ly không ăn mềm không ăn cứng, không để ý tới hắn, cho nên làm cho hắn không tìm được cơ hội phát tác.

Hiện giờ rốt cục đã tóm được cơ hội, ba gia hỏa kia khó chơi bao nhiêu hắn hiểu rõ nhất, khỏi nói ba người, cho dù là một, Sở Ly cũng không đối phó được.

Sở Ly có lợi hại đến đâu thì cũng không thể lấy một địch ba, quan trọng nhất chính là, hắn không bị thương một chút nào cả, đây tuyệt đối là một lời nói dối!

Hắn âm trầm hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi nói là chính ngươi giết ba người bọn hắn sao?

Sở Ly liếc hắn một cái, từ tốn nói:

- Tìm bằng hữu hỗ trợ.

- Bằng hữu nào?

Mã Côn truy hỏi.

Sở Ly cười cợt:

- Là vi bằng hữu nào thì không thể nói, lẽ nào ta không thể tìm bằng hữu hỗ trợ hay sao?

- Không phải là ngươi thông đồng với bọn chúng, cho nên mới có thể giết chết bọn họ được đó chứ?

Mã Côn hừ lạnh một tiếng.

Nói xong lời này hắn đã cảm thấy hỏng bét.

Hắn đã bị họ Sở này làm cho tức đến chập mạch rồi, một lòng muốn chụp mũ cho hắn, quá gấp gáp cho nên mới nói ra loại lời nói thấp kém này.

Mã Côn vội vã khoát tay một cái rồi nói:

- Quên đi, coi như ta không nói, ngươi nói giết là giết được sao? Có chứng cớ gì, bằng không gọi vị bằng hữu kia của ngươi tới đây, đồng thời làm chứng đi!

Sở Ly nói:

- Rất nhanh sẽ có... Thống lĩnh, lần này chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, ta không chỉ giết ba người bọn hắn mà còn có năm vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên đến cứu viện nữa, cho nên chắc chắn Quang Minh Thánh giáo sẽ không chịu để yên, một trận đại chiến sắp tới rồi.

- Ồ?

Phó Mộng Sơn bỗng cảm thấy phấn chấn, cái eo thẳng lên, thân thể nghiêng về phía trước, hỏi:

- Giết tám cao thủ Thiên Ngoại Thiên sao?

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn bắt đầu cười gian.

Sở Ly bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn một cái, lại nhìn Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn ho nhẹ nói:

- Được rồi lão Mã, ngươi ít nói vài câu đi, bắt đầu từ lúc này ta không cho phép ngươi nói chuyện nữa!

- Thống lĩnh!

Mã Côn bất mãn kêu lên:

- Hắn ăn nói suông như vậy mà ta không thể hoài nghi hay sao? Như vậy cũng quá bá đạo rồi đó? Hắn cũng không phải là Hoàng thượng!

- Im miệng!

Phó Mộng Sơn cau mày hừ lạnh một tiếng:

- Đừng có hồ đồ nữa!

Mã Côn phẫn nộ trừng Sở Ly.

Sở Ly nhìn về phía cửa đại sảnh.

- Đội trưởng, chúng ta đến rồi.

Âm thanh của Đổng Kỳ Phi ở bên ngoài vang lên.

Sở Ly cười nói:

- Thống lĩnh, trên tay bọn họ có đồ vật mà mọi người sẽ rất thích.

- Vào đi!

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn vội nói.

Đổng Kỳ Phi ôm hai cái hộp gỗ, Dương Tông Văn nâng một cái hộp gỗ.

Bọn họ đến gần chỗ của Sở Ly.

Sở Ly đưa tay chỉ chỉ về phía Phó Mộng Sơn:

- Hiến cho thống lĩnh!

- Vâng.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn ra vẻ nghiêm túc, chăm chú nghiêm mặt.

Dương Tông Văn mở hai cái hộp gỗ của Đổng Kỳ Phi ra, sau đó mở ra cái hộp của chính mình, lại tiến lên vài bước, đi đến trước mặt của Phó Mộng Sơn.

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức quét mắt nhìn qua, mặt không biến sắc đánh giá, ba thủ cấp ở đó, trải qua tinh chế không còn mùi máu tanh nữa.

Phó Mộng Sơn vung vung tay ra hiệu đưa cho mọi người nhìn qua.

Mã Côn quét mắt nhìn một chút, sắc mặt tức thì âm trầm lại, hít sâu một hơi, không nói một lời.

Mọi người đều nhìn vào sắc mặt của Mã Côn và huynh đệ Ninh Thị.

Ninh Bá Viễn đang muốn mở miệng thì lại bị tên béo Ninh Trọng Viễn nhìn, ra hiệu cho hắn câm miệng.

Tuy Ninh Bá Viễn không rõ, thế nhưng lại nghe đệ đệ, nuốt lời muốn nói xuống.

http://tieulun.hopto.org

- Lão Mã, ngươi thấy thế nào?

Phó Mộng Sơn nhìn về phía Mã Côn.

Mã Côn hừ lạnh một tiếng.

- Nói như vậy là không sai đúng không?

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Tiểu Sở, ngươi giết ba người bọn hắn đã đoạt công đầu của mọi người rồi.

Sở Ly đứng dậy ôm quyền một cái, cười nói:

- Ta làm việc hấp tấp, mong rằng chư vị thứ lỗi.

Hắn quay đầu nói:

- Thống lĩnh, như vậy xem như là hoàn thành hứa hẹn chứ?

- Tuy nói chúng ta có chút tò mò, nhưng ta cũng sẽ không hỏi nhiều, bắt đầu từ ngày hôm nay tiểu Sở ngươi chính là Bách phu trưởng!

Phó Mộng Sơn cười ha hả nói.

- Đa tạ thống lĩnh!

Sở Ly ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 501: Người Yếu

- Chậm đã!

Mã Côn trầm giọng nói:

- Thống lĩnh, chuyện này là có ý gì? Hắn vừa mới vào phủ mà đã trở thành Bách phu trưởng rồi sao?

- Lão Mã, đây là ước định lúc trước của ta và tiểu Sở.

Phó Mộng Sơn khoát tay nói:

- Chỉ cần lập được đại công thì sẽ thăng đến Bách phu trưởng, mà quả thực hắn đã làm được, ta cũng không thể nói được gì cả.

- Thống lĩnh!

Mã Côn không cam lòng nói:

- Chúng ta liều sống liều chết, cố gắng bao nhiêu năm mới có thể thăng đến Bách phu trưởng, hắn vào phủ chưa tới một tháng thì đã ngồi ngang hàng cùng chúng ta, ta không phục!

- Nếu như ngươi không phục thì nên mang ba cái thủ cấp này tới trước mặt ta sớm hơn hắn!

Phó Mộng Sơn cười ha hả nói:

- Ngươi mang theo huynh đệ Ninh Thị, thế nhưng tiểu Sở người ta chỉ có một người, không vận dụng Bí vệ!

- Chỉ vẻn vẹn giết một hung thủ là đã trở thành Bách phu trưởng hay sao?

Mã Côn hừ lạnh nói:

- Nếu như giết viên ngoại thị lang mà thành Bách phu trưởng thì ta không có dị nghị, thế nhưng chỉ vẻn vẹn là một hung thủ mà thôi, thực sự không thể khiến cho lòng người tín phục được!

- Nếu không thì tiểu Sở, ngươi có thể chấm dứt vụ án này không, trong lòng mọi người còn đang sợ hãi đây!

Phó Mộng Sơn nói.

Hứa Hoàn Đức không nhịn được nói:

- Lão Mã ngươi câm miệng cho ta, thống lĩnh đã hạ lệnh, ngươi còn muốn cãi lời hay sao? Thu hồi cái trò cậy già lên mặt này đi, Bí vệ phủ chúng ta bằng vào bản lĩnh của mình để ăn cơm, không phải ai già đầu hơn thì có quyền nói chuyện hơn đâu!

- Nhưng mà...

Mã Côn phẫn hận mạnh mẽ trừng mắt nhìn về phía Sở Ly.

Hứa Hoàn Đức lạnh lùng nói:

- Chiếu như ngươi nói, người làm phó Thống lĩnh như ta cũng không được hay sao, không có kinh nghiệm nhiều bằng ngươi sao?

-... Không phải ta có ý này!

Mã Côn vội nói.

Hứa Hoàn Đức tức giận nói:

- Vậy thì là ngươi nói nhiều, bắt đầu từ lúc này, không cho phép ngươi nói chuyện, bằng không, chức Bách phu trưởng này ngươi cũng đừng làm nữa, đi làm thủ hạ cho Sở Ly đi!

-... Vâng.

Mã Côn phẫn nộ nói.

Hắn cũng không dám chọc phó Thống lĩnh, tính khí của đối phương rất lớn, nói được là làm được, cứng rắn nữa thì chắc chắn sẽ bị thu hồi chức vụ, thành thật làm thủ hạ cho Sở Ly, như vậy còn không bằng để cho hắn chết đi thì hơn, vô cùng nhục nhã!

Sở Ly mỉm cười với Hứa Hoàn Đức.

Hứa Hoàn Đức hừ lạnh nói:

- Nếu chuyện đã được giải quyết, như vậy tất cả mọi người giải tán đi!

Mọi người ôm quyền, lục tục đi ra ngoài.

- Đổng Kỳ Phi, Dương Tông Văn, các ngươi cũng lui ra đi, giao thủ cấp cho trong phủ.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Sẽ tự có phong thưởng cho các ngươi!

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Hai người vội vã đáp một tiếng, lại nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly vung vung tay.

Hai người nâng hộp gỗ đựng thủ cấp lùi ra ngoài.

Ở trong mắt bọn họ, cái hộp thủ cấp này không đáng sợ một chút nào, trái lại còn là bảo bối vô thượng, có thể đổi lấy quá nhiều thứ tốt!

- Tiểu Sở, nói một chút đi.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Rốt cuộc ngươi làm thế nào được?

Sở Ly cười cợt:

- Chỉ là liên thủ cùng một người bằng hữu mà thôi, hiện giờ thứ ta đang lo lắng chính là, rất có khả năng Quang Minh Thánh giáo đã chiếm được Đại Quang minh kinh!

Quan hệ giữa hắn và Lục Ngọc Dung cần phải ẩn giấu, tất cả mọi người đều coi bọn họ là đối thủ, có thể thu được hiệu quả của kì binh.

- Là một phiền toái rất lớn!

Hứa Hoàn Đức cau mày.

Phó Mộng Sơn xua tay:

- Chuyện này mọi người không có quyền biết, đừng nói ra!

Sở Ly và Hứa Hoàn Đức liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu rõ ý tứ của Phó Mộng Sơn, quả thực không thích hợp để tuyên dương ra ngoài, bằng không là

tự lấy đá đập vào chân, không có một chút chỗ tốt nào cả.

- Còn có trả thù tới từ Quang Minh Thánh giáo nữa.

Sở Ly than thở:

- Cao thủ Thiên Ngoại Thiên của Quang Minh Thánh giáo thực sự không ít, sợ là Bí vệ phủ chúng ta không bằng bọn họ.

- Như vậy cũng không có gì.

Phó Mộng Sơn nói:

- Đây là Thần Đô, bọn họ không thể phái quá nhiều cao thủ vào được.

Sở Ly nói:

- Bọn họ đều có bí thuật ẩn giấu thực lực, lén lút đi vào, ai có thể phát hiện ra được chứ? Nếu như đột nhiên đứng ra làm khó dễ, vây công Bí vệ phủ chúng ta thì phải làm sao bây giờ!

- Ài... cái này cũng không thể không đề phòng!

Phó Mộng Sơn cau mày.

Hứa Hoàn Đức cũng cau mày.

Nếu như thực sự xảy ra chuyện như vậy, như vậy Bí vệ phủ sẽ trở thành chuyện cười.

Bí vệ phủ làm trò cười, mặt mũi của Hoàng thượng cũng tối tăm, cuối cùng người xui xẻo hay là Bí vệ phủ.

- Tiểu Sở có ý kiến gì không?

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn nói.

Sở Ly nói:

- Chỉ có thể đề phòng chặt chẽ... Có thể mai phục cao thủ Thiên Ngoại Thiên ở bốn phía, trong vòng nửa năm, cao thủ Thiên Ngoại Thiên cứ ngây ngốc ở xung quanh.

- Ừm...

Phó Mộng Sơn gõ nhẹ mặt bàn, suy tư không thôi.

Sở Ly nói:

- Có thể phân biệt mua những tòa nhà ở bốn phía chung ta, mà cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ ở trong những tòa nhà này, một khi có việc sẽ lập tức tới ngay.

- Nhưng mà như vậy sẽ cần một số tiền lớn đó.

Phó Mộng Sơn cười khổ nói:

- Tòa nhà ở đây không giàu sang thì cũng cao quý, không rẻ, ta cũng không mua nổi!

Sở Ly chỉ cười mà không nói.

Lời này chỉ có thể nói một chút mà thôi, không mua nổi tòa nhà bên này mới là lạ!

Hứa Hoàn Đức nói:

- Ý này của Sở Ly không sai, mua lại bốn toà nhà chung quanh, thậm chí còn mua thêm cũng được, lại để cao thủ Thiên Ngoại Thiên vào ở trong đó!

- Ài... ta sẽ nghĩ biện pháp.

Phó Mộng Sơn nói:

- Cái này cần báo cáo với Hoàng thượng một câu.

- Được rồi, tiểu Sở, hiện tại ngươi chính là Bách phu trưởng, muốn điều những người nào tới tay mình không?

Sở Ly cười nói:

- Ta có thể tùy ý điều người hay sao?

- Đương nhiên là không được.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Hiện tại có hai mươi bốn vị Bách phu trưởng, để bọn họ cắt hai người cho ngươi đi.

- Vậy thôi quên đi.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Như vậy ta sẽ trở thành công địch thật sự, ta không muốn có quá nhiều thủ hạ, ngoại trừ Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn ra, cộng thêm huynh đệ Ninh Thị nữa đi.

- Huynh đệ Ninh Thị sao?

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức ngẩn ra, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hay lắm, không muốn thì thôi, vừa muốn đã muốn tàn nhẫn, lấy đi huynh đệ Ninh Thị!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Huynh đệ Ninh Thị không thể ở dưới trướng của ta sao?

- Hai người này rất là quý hiếm, thuật truy tung thiên hạ nhất tuyệt.

Phó Mộng Sơn nói:

- Tiểu Sở, bản thân ngươi tinh thông thuật truy tung, lại cần bọn họ chẳng phải sẽ là lãng phí hay sao?

Sở Ly nói:

- Sở trường là một chuyện, ta cần xây dựng một đội chuyên về truy tung, được chứ?

-... Đây cũng là một ý kiến hay.

Hứa Hoàn Đức nói.

Phó Mộng Sơn suy nghĩ một chút:

- Thôi, ta sẽ giao bọn họ cho ngươi!

Tâm trí của Sở Ly vượt xa người thường, huynh đệ Ninh Thị ở dưới tay của hắn sẽ mạnh hơn nhiều so với làm thủ hạ của người khác, sẽ có ích lợi càng to lớn hơn đối với Bí vệ phủ.

- Đa tạ thống lĩnh!

Sở Ly ôm quyền.

Hắn vừa mới trở lại tiểu viện trong An Vương phủ thì Tống Tam Tư đã chờ ở ngoài sân, đang nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở bên trong tiểu viện,

cẩn thận từng li từng tí một.

Nhìn thấy Sở Ly xuất hiện, hắn giật mình, vội vã ôm quyền nói:

- Đại tổng quản, Vương gia cho mời.

- Ồ, ngươi đi đi.

Sở Ly gật gù.

Hắn nhìn bóng người của Tống Tam Tư, lắc đầu cười cười, xem ra Tống Vương phi không yên lòng, sợ mình có ý đồ gây rối gì với nhị nữ.

Hắn xoay người đi tới luyện công viện.

Vừa mới xuyên qua cổng bán nguyệt đi tới luyện công viện thì đã nhìn thấy Đổng bà bà mặc một bộ la sam mộc mạc nhấc theo hòm thuốc đi ra khỏi cổng bán nguyệt, bước chân nặng nề, đang cau mày.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng, ôm quyền thi lễ.

Đổng bà bà nhìn thấy là hắn, lộ ra vẻ tươi cười, gật gù chào hỏi:

- Đại tổng quản.

- Đổng bà bà, chúng ta nói chuyện một chút.

Sở Ly chỉ chỉ vào tiểu viện bên cạnh.

Đổng bà bà liếc mắt nhìn trái phải, theo hắn đi tới tiểu viện rồi lặng lẽ ngồi đó.

- Thương thế của Vương gia...

Sở Ly thấp giọng nói:

- Ta muốn biết nội tình, như vậy cũng tiện ứng phó cho sau này.

Đổng bà bà chần chờ nhìn hắn.

Sở Ly nói:

- Đúng như bên ngoài lưu truyền, không thể có thêm dòng dõi nữa hay sao?

Đổng bà bà thở dài, không lên tiếng.

Sở Ly ôm quyền một cái, nói:

- Đa tạ.

Đổng bà bà lắc đầu nói:

- Đại tổng quản khuyên nhủ Vương gia đi, ta thấy Vương gia rất không thích hợp làm tiếp.

- Được.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Ta sẽ khuyên bảo Vương gia.

Đổng bà bà nhẹ nhàng thi lễ sau đó rời đi.

Sở Ly đứng trước cửa bán nguyệt.

Nếu như thực sự đoạn tuyệt dòng dõi, nhất định An Vương sẽ phát rồ.

Không còn dòng dõi, cũng là mất đi hi vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Ở dưới đả kích như vậy, chỉ sợ An Vương sẽ phát rồ, cầu Hoàng thượng

cứu trợ.

Không còn hi vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế, không bằng để Hoàng thượng hỗ trợ khôi phục võ công, thậm chí khôi phục thân thể, có thể tiếp tục có dòng dõi.

Dù thế nào thì cũng không còn ngôi vị hoàng đế, tự nhiên hắn sẽ lựa chọn phương án sau hơn.

Chỉ cần hắn nhìn thẳng vào hiện thực cũng tiếp nhận chuyện mình đã mất đi ngôi vị hoàng đế, nhất định cuối cùng hắn sẽ chọn phương án thứ hai mà thôi.

Mà An Vương khôi phục võ công sẽ tiếp tục đối phó với mình, nghĩ trăm phương ngàn kế để giết mình.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Độc Thệ

Nghĩ tới đây, hắn cất bước xuyên qua cửa bán nguyệt, nhìn thấy Hư Ninh đang ở bên ngoài luyện công viện.

Hư Ninh mặc một thân tăng bào màu vàng, đang lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, chẳng khác nào một pho tượng, kỳ thực là đang tu luyện.

Hắn nhìn thấy Sở Ly, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Vương gia đang đợi Đại tổng quản!

- Ta cũng đang muốn tìm Vương gia.

Sở Ly nói:

- Có chuyện cần bẩm báo.

- Xin mời.

Hư Ninh đưa tay ra làm thủ thế xin mời.

Sở Ly đẩy cửa tiến vào luyện công viện, An Vương đang ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, lẳng lặng nhìn bầu trời, không nhúc nhích.

Sở Ly không lên tiếng, ngồi vào phía đối diện với hắn.

Hư Ninh thì lại đứng ở bên trong một góc, không thu hút sự chú ý của người khác.

An Vương thất thần nhìn bầu trời, tinh thần hoảng hốt.

Mấy ngày không gặp, An Vương đã tiều tụy đến mức như già đi vài tuổi, hai mắt vô thần, vừa mất đi võ công, thân thể có vẻ già nua, cũng là tinh thần tan vỡ, sắp bị phá vỡ.

- Vương gia.

Sở Ly trầm giọng nói.

Hắn cũng không có chút nào là đồng tình cả, An Vương lưu lạc đến nước này tất cả đều là gieo gió gặt bão, chỉ có thể trách hắn chọc tới mình, gặp quả báo như vậy.

An Vương không nhúc nhích nhìn bầu trời, tinh thần không còn thuộc về hắn nữa.

Sở Ly ho nhẹ một tiếng:

- Vương gia, có một tin tức tốt!

- Ta cũng có một tin tức tốt.

An Vương chậm rãi cúi đầu, như cười mà không phải cười nhìn Sở Ly, hỏi:

- Ngươi có muốn nghe hay không?

Sở Ly nhíu nhíu mày, cười nói:

- Vương gia có tin tức tốt, đương nhiên ta muốn nghe một chút.

- Ta chuẩn bị tiến cung, ha ha...

http://tieulun.hopto.org

An Vương nở nụ cười ha hả, tiếng cười càng ngày càng vang vọng, giống như đã trở nên điên cuồng.

Sở Ly lẳng lặng nhìn hắn.

- Ha ha... Ha ha! Ha ha ha ha!

An Vương không ngừng cười to, cười đến mức nước mắt chảy ra, cười đến không thở nổi.

Sở Ly vẫn chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

An Vương nở nụ cười một lát, lau nước mắt ở khóe mắt một chút, sau đó mới quay đầu nhìn hắn:

- Sao nào, Đại tổng quản, đây là một tin tức tốt chứ?

Sở Ly nói:

- Hoàng thượng chính là cao thủ Thiên Thần, thần thông quảng đại, một khi ra tay, nhất định Vương gia có thể gặp dữ hóa lành, khôi phục võ công, đúng là tin tức tốt!

- Ha ha, khôi phục võ công thì lại làm sao cơ chứ?

An Vương cười to nói:

- Lẽ nào võ công của ta khôi phục thì có thể giết được ngươi hay sao?

Sở Ly nói:

- Không chừng Hoàng thượng có thể làm cho võ công của Vương gia tiến thêm một bước, thắng được ta!

- Hừ, cho dù giết ngươi thì lại làm sao chứ? Ta cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi!

An Vương lắc đầu nói.

Sở Ly nói:

- Vương gia quá tham lam, có bao nhiêu người muốn có được tất cả những thứ này của Vương gia mà không thể được, Vương gia lại chán ghét như là vứt bỏ giày cũ vậy.

- Chỉ thiếu chút nữa, rõ ràng ta đã có thể có được thiên hạ, làm chúa tể. Nắm vận mệnh của tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng cuối cùng ta lại chỉ có thể trở thành một kẻ đáng thương cúi đầu phục tùng, phụ thuộc vào người khác, chẳng lẽ không đáng thương hay sao?

An Vương cười lạnh nói:

- Nếu như ta thành Hoàng thượng, giết ngươi chỉ cần một câu nói, hà tất phải phí nhiều suy nghĩ như vậy cơ chứ?

Sở Ly cười nói:

- Vương gia trở thành Hoàng thượng, vậy ta sẽ đào tẩu trước. Hoàng thượng cũng chưa chắc đã có thể tự do tự tại giết người được.

- Hừ, ngươi có thể trốn đi đâu được chứ?

An Vương lạnh lùng nói:

- Có điều yên tâm đi, một khi ta tìm phụ hoàng, vậy thì cũng có ý nghĩa lùi khỏi vòng xoáy, sau đó chỉ có thể làm một vị Vương gia yên vui tuổi già mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Vương gia sai rồi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vương gia còn có cơ hội.

- Hả?

An Vương cau mày nhìn hắn:

- Ngươi đang trào phúng ta đúng không?

Sở Ly nói:

- Ta có hai điều kiện, nếu như Vương gia đáp ứng, ta có thể nói cho Vương gia tin tức tốt này!

- Điều kiện gì?

An Vương hừ lạnh nói:

- Nếu như thực sự có thể bảo vệ được ngôi vị hoàng đế của ta, hai mươi điều kiện cũng không thành vấn đề!

Sở Ly nói:

- Một là vĩnh viễn không cho phép tới gần tiểu thư trong vòng ba thước, phát lời thề độc!

- Tiêu Thi sao?

An Vương cau mày trừng mắt hắn:

- Ngươi lẽ nào cũng yêu thích Tiêu Thi?

Sở Ly lắc đầu một cái.

An Vương không tin, như cười mà không phải cười nói:

- Chẳng trách.

Sở Ly nói:

- Thứ hai, ân oán trước đó của ngươi và ta xóa bỏ, không thể giết ta nữa!

- Sở Ly, ngươi rất ngây thơ.

An Vương hừ lạnh nói:

- Ta thề xong ngươi sẽ tin tưởng ta sao?

Sở Ly chậm rãi nói:

- Vương gia lấy danh nghĩa Hoàng thượng phát lời thề độc, ta tin tưởng nhất định Vương gia có thể thi hành theo được.

An Vương nhíu mày, lạnh lùng nhìn hắn.

Một lát sau, An Vương trầm giọng nói:

- Chuyện mà ngươi biết được cũng không ít đó!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Nghe nói lời thề của cao thủ Thiên Thần có lực ước thúc, Thiên nhân cùng giám, xem ra là thật.

An Vương hừ lạnh nói:

- Nói đi, tin tức tốt gì?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Nếu như Vương gia phát lời thề độc thì ta sẽ nói, đảm bảo có thể giúp Vương gia không mất hi vọng đoạt vị!

An Vương cắn răng nhìn về phía hắn, trong lòng đang đấu tranh rất kịch liệt.

Nếu như mình phát lời thề độc, nhưng Sở Ly thất tín, nói cho mình một tin tức không có tác dụng gì, như vậy mình sẽ trở thành chuyện cười.

Sở Ly nói:

- Vương gia có thể cẩn thận suy nghĩ một chút, cân nhắc lợi ích, có dám đánh cuộc lần này hay không!

- Hừ, ngươi chắc chắc ta sẽ đồng ý hay sao!

An Vương lạnh lùng nói.

Sở Ly gật gù:

- Đúng thế.

-... Được, ta phát thệ là được chứ gì

An Vương cắn răng gật đầu, dựng thẳng ba ngón tay lên:

- Trời xanh chứng giám, Thiên Thần chứng minh, Lãnh Thủ Lễ ta trong lúc sinh thời tuyệt không tới gần Tiêu Thi trong vòng ba thước, tuyệt không làm hại Sở Ly. Nếu như vi phạm lời thề này nhất định sẽ chết ở dưới tay của phụ hoàng!

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Đa tạ Vương gia!

- Nói đi!

An Vương thu hồi tay, lạnh lùng nói:

- Ta rất muốn nghe một chút xem là tin tức tốt gì.

Sở Ly nói:

- Kỳ thực Vương gia còn có một hài tử, đúng không?

An Vương cau mày nhìn hắn, dường như muốn nhìn thấu lòng của hắn vậy.

Đây là chuyện bí mật nhất của hắn, không ai biết.

Sở Ly nói:

- Đứa bé kia vốn Vương gia muốn giết nó, đáng tiếc người này mạng lớn, đến nay vẫn còn sống ở trên đời.

An Vương lắc đầu:

- Không thể!

- Người này Hư Ninh tôn giả nhận ra!

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Hư Ninh đang ở bên trong góc.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Hắn vẫn lẳng lặng đứng ở đó, như một tảng đá bị người ta lãng quên đi vậy.

http://tieulun.hopto.org

- Tôn giả cũng nhận ra?

An Vương nói:

- Lẽ nào ta đã gặp sao?

Sở Ly lắc đầu:

- Tiểu sa di Hư An của Kim Cương tự chính là nhi tử của Vương gia.

- Hư An sư đệ sao?

Hư Ninh trầm ngâm nói:

- Hắn là Thế tử của Vương gia sao?

Sở Ly cười cợt:

- Ta nghĩ Vương gia muốn tìm một chút chứng cứ cũng không khó.

- Thật sao?

Trong mắt An Vương lộ ra vẻ kích động.

Chỉ cần hắn có dòng dõi thì sẽ không cần cầu viện với phụ hoàng, hi vọng cướp đoạt ngôi vị hoàng đế vẫn còn. Tuy nói Thế tử ít là một yếu thế, thế nhưng không phải là tuyệt đối, chỉ cần mình đủ mạnh thì vẫn có thể trở thành hoàng thượng như cũ!

Sở Ly nói:

- Ta đã lừa gạt Vương gia khi nào chưa? Tin tức này ta đã vận dụng tất cả lực lượng để chiếm được, đáng giá hai lời thề độc của Vương gia!

Hắn để An Vương phát hai lời thề độc này, đương nhiên là không tin. Thế

nhưng vì ổn định tâm tư của An Vương, để An Vương không vội động thủ mà kiên trì một chút, như vậy cũng coi như tranh thủ thời gian cho hắn.

Hắn muốn cho An Vương bất ngờ mà chết không hề dễ dàng, phải đợi thiên thời địa lợi nhân hoà, hắn vẫn đang sáng tạo thời cơ, chờ đợi thời cơ, mà chuyện này thì cần có đủ thời gian.

An Vương quay đầu nhìn về phía Hư Ninh:

- Tôn giả.

Vẻ mặt của Hư Ninh có vẻ khó xử:

- Vương gia, Hư An sư đệ không thể ra tự, tiểu tăng cũng không có cách nào cả.

An Vương trầm ngâm.

Sở Ly nói:

- Hư An không thể rời tự, nhưng Vương gia có thể qua đó.

-... Được rồi, ta sẽ tự mình qua đó xem một chút!

An Vương trầm giọng nói.

Sở Ly ra vẻ khó khăn nói:

- Vương gia, thứ cho ta không thể đồng hành, bên Bí vệ phủ kia có việc gấp, ta đã đắc tội với Quang Minh Thánh giáo và Tử Vân sơn, vừa ra ngoài sẽ có người truy sát!

- Hừm, ngươi cứ tọa trấn Vương phủ đi.

http://tieulun.hopto.org

An Vương nói:

- Ta và Tôn giả đi là được rồi!

Hắn cũng không yên lòng về Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Vậy thì chúc Vương gia thuận buồm xuôi gió!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Giao Dịch

An Vương nở một nụ cười, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt của Sở Ly cũng không đáng ghét như vậy nữa.

Sở Ly đứng dậy cáo từ.

Nhìn bóng người của hắn biến mất ở ngoài cửa, An Vương ngoắc ngoắc tay.

Hư Ninh đi tới gần hắn, tay hợp thành hình chữ thập nói:

- Vương gia không tin được Đại tổng quản sao?

- Trong tự các ngươi thật sự có tiểu Tôn giả gọi là Hư An hay sao?

- Vâng.

Hư Ninh nói:

- Hiện giờ Hư An sư đệ đã được mười hai tuổi, đáng tiếc tiên thiên suy yếu, không thể luyện công.

- Tiên thiên suy yếu, không thể luyện công?

An Vương đăm chiêu.

Hắn đã hiểu rõ, trúng Phong Nguyên chỉ của mình, hầu như không sống được quá tám tuổi, nó có thể sống quá tám tuổi, hiển nhiên đã được Kim

Cương tự cứu.

Dù sao Kim Cương tự cũng là một trong bốn Đại tông phái, thần thông kinh người, để Hư An sống đến mười một tuổi cũng không tính là gì cả, Tiêu Thi cũng sống được tới nay kia mà.

Hư An tiên thiên suy yếu, như vậy mới phù hợp thân thế của nó.

Hắn có tính cách đa nghi, không dễ dàng tin tưởng như vậy, nếu không có một tia hi vọng bên trong tuyệt vọng thì hắn cũng sẽ không tin vào tin tức như thế.

- Nó không thể tu luyện tâm pháp của quý tự hay sao?

An Vương nói.

Hư Ninh nói:

- Vâng.

- Ài... đáng tiếc.

An Vương lắc đầu nói:

- Há không phải là không thể luyện võ hay sao?

- Vâng.

Hư Ninh chậm rãi gật đầu.

- Vậy thì thôi đi.

An Vương thở dài, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ:

- Xem ra ông trời quả thực không muốn để cho ta toại nguyện.

Cho dù nhận tổ quy tông, trở thành nhi tử của mình, thế nhưng rác rưởi không thể tu luyện còn không bằng không cần thì hơn.

Không thể luyện võ, không cần phải nói tới những chuyện khác nữa.

Sau khi mình trở thành hoàng đế, chỉ có một hoàng tử như nó, nhưng không thể luyện võ, hoàng tử như vậy làm sao kế vị, trở thành cao thủ Thiên Thần được chứ?

Vì lẽ đó mình cũng không còn khả năng kế vị nữa.

- Vương gia, ta sẽ về tự xem xét một chút.

Hư Ninh nói:

- Đại tổng quản nói cho Vương gia tin tức như vậy, có lẽ cũng đã nghĩ tới những thứ này, không hẳn đã không có thay đổi.

-... Cũng được, vậy ta chờ tin tức của Tôn giả!

An Vương chậm rãi gật đầu.

...

Ánh trời chiều nhuộm Tuyết Nguyệt hồ thành màu đỏ vàng mỹ lệ, chẳng khác nào một tảng lụa lớn đang chập chờn.

Bên trong tiểu đình trên Tuyết Nguyệt hồ, Thẩm Ánh Hồ mặc một bộ la sam xanh sẫm ngồi đó, tay trái chống hàm dưới, không nhúc nhích nhìn hồ nước, mặt ngọc không buồn không vui, đôi mắt sáng hoảng hốt, dường như thần hồn đã rời khỏi thân thể, bay tới nơi xa xôi, triệt để thoát khỏi sự ràng buộc của thân thể.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện, đã kinh động tới nàng.

Nàng chậm rãi quay đầu, quét mắt nhìn Sở Ly một chút, lạnh nhạt nói:

- Lại tới nữa rồi!

Sở Ly ôm quyền nói:

- Tiền bối.

- Vô sự không lên điện tam bảo, không phải chuyên môn đến nhìn Tiểu Kỳ đó chứ?

Sóng mắt của Thẩm Ánh Hồ lưu chuyển, liếc nhìn hắn một chút:

- Nói cho ngươi một tin tức, nó đã bị thương.

Sở Ly ngẩn ra, vội vã ngồi vào phía đối diện nàng.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Quá liều lĩnh, Thái thượng kiếm kinh phản phệ, vì lẽ đó cho nên mới bị thương.

- Vì sao?

Sở Ly cau mày.

- Còn không phải là do ngươi hay sao?

Thẩm Ánh Hồ hừ lạnh một tiếng nói:

- Nó hồi phủ, nhìn thấy ngươi, lúc trở về tâm khó tĩnh, rung chuyển bất an, chỉ nó vẫn miễn cưỡng áp chế, kết quả càng ép càng nát.

Trong lòng Sở Ly phức tạp vô cùng, xem ra nàng bình tĩnh là giả, Thái thượng kiếm kinh không cường đại như vậy, không thể hoàn toàn chém được

cảm tình.

Hắn thở dài:

- Không sao chứ?

- Thời gian trôi qua sẽ không sao nữa, nhưng tương lai thì lại không nói được.

Thẩm Ánh Hồ khẽ nhíu mày, tao nhã đứng dậy, ngọc thể uyển chuyển vặn vẹo một chút, than thở:

- Tình là một vật khó hàng phục nhất trên thế gian này, chí nhu lại chí kiên, muốn hàng phục, khó!

Sở Ly lặng lẽ không nói.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tình cảm của nó vẫn chưa chém xong, vẫn cưỡng chế, kết quả sau khi thấy ngươi... ài, nếu muốn tốt cho nó, đừng gặp nó thì hơn.

Sở Ly nói:

- Tiền bối, ta muốn biết, nếu như nàng thân ở loại hoàn cảnh của Thập Vạn Đại sơn thì có thể dễ dàng bước vào Thiên Thần được hay không?

- Thập Vạn Đại sơn...

Thẩm Ánh Hồ nhíu mày trầm ngâm.

Nàng dựa vào lan can nhìn về phía mặt hồ xa xa, gió nhẹ từ từ thôi đến, làm cho tóc mai của nàng tung bay.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly không nháy mắt nhìn về phía nàng.

Thẩm Ánh Hồ trầm ngâm một lúc lâu, lại lắc đầu một cái rồi nói:

- Sở dĩ Thái thượng kiếm kinh thần diệu, cực có hi vọng đạt tới cảnh giới Thiên Thần cũng là bởi vì ỷ lại đối với bên ngoài cực nhỏ, linh khí thiên địa thiếu thốn ảnh hưởng không lớn, quan trọng nhất hay là tâm tình.

Sở Ly cau mày.

Nói như thế, nàng không cần thiết phải đi tới Linh Hạc phong bế quan.

Thẩm Ánh Hồ than thở:

- Sức mạnh tâm chí mới là căn bản tiến cảnh của nàng, mà không phải là linh khí, quan trọng chính là tâm tình, nếu như có thể duy trì cảnh giới Thái thượng vong tình, như vậy sẽ có thể bước vào Thiên Thần như đi trên đất bằng, không duy trì được tâm tình thì cho dù có tiến vào sâu trong Thập Vạn Đại sơn thì cũng vô dụng.

- Nói như thế là ta không thể xuất hiện trước mặt nàng đúng không.

Sở Ly than thở.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Kỳ thực ta có một ý kiến.

Sở Ly nhìn về phía nàng.

- Các ngươi thành hôn đi.

Thẩm Ánh Hồ như cười mà không phải cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vội vàng khoát tay nói:

- Tiền bối đừng đùa.

- Sau khi kết hôn, các ngươi lại tách ra.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Tình yêu nam nữ vì sao lại hừng hực, cũng là bởi vì không chiếm được, khi chiếm được sẽ không nồng thắm như vậy, rất nhanh sẽ trở nên bình thản.

Sở Ly lắc đầu:

- Ý nghĩ này của tiền bối không ổn thỏa, chỉ sợ được lại mất đi, không phải là Thái thượng vong tình, mà là quyện tình.

Hắn đã mơ hồ tìm thấy bí quyết của Thái thượng vong tình.

Muốn đẩy mạnh lên Thiên Thần cần cảm tình nồng đậm, lại chém phần cảm tình này ra, bởi vậy mới kích thích ra được sức mạnh, mới là động lực để thúc đẩy cảnh giới đi lên trên. Nếu như cảm tình nhẹ nhàng thì trái lại sẽ không còn lực lượng nữa.

Nếu không, Thái thượng kiếm kinh cũng quá dễ luyện đi, trực tiếp để một đồng nữ từ nhỏ không gặp nam nhân, ẩn ở trong núi, như vậy chẳng phải sẽ rất dễ luyện thành hay sao.

- Hừm, ngươi nói cũng đúng.

Thẩm Ánh Hồ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, vậy thì thôi đi.

Sở Ly có chút phiền muộn, kỳ thực thành hôn cũng không sai, đáng tiếc

chính mình đã từ chối.

Thẩm Ánh Hồ hé miệng cười khẽ:

- Xem ra không phải là ngươi ham muốn sắc đẹp của nó.

Sở Ly cười khổ:

- Bây giờ tiền bối mới biết sao, thực sự là vô cùng cảm kích!

Thẩm Ánh Hồ lườm hắn một cái rồi nói:

- Nói đi, còn có chuyện gì nữa không?

- Nàng không sao chứ?

- Hiện tại chưa sao cả.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Không biết tương lai sẽ như thế nào, tốt nhất ngươi đừng gặp nó thì hơn.

- Cũng tốt.

Sở Ly thở dài, đè xuống sự phiền muộn, bình tĩnh nói:

- Ta muốn xin tiền bối giúp một chuyện.

- Nói.

Thẩm Ánh Hồ nói.

- Ta muốn để hai người tiến vào thắng cảnh.

Sở Ly nói.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Ánh Hồ nhíu mày:

- Hai người?

- Hai người.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Hiện tại Tưởng Hòe rất cần tiến vào thắng cảnh để đột phá, Tuyết Lăng được Tụ thần phù của hắn trợ giúp cũng đã gần như viên mãn, cũng có thể thử đột phá.

Thẩm Ánh Hồ nguýt hắn một cái rồi nói:

- Ngươi thật là biết gây ra phiền phức... Chuyện này ta không làm chủ được, cần phải thương lượng cùng hiên chủ, chờ xem đã.

Sở Ly nói:

- Theo ta được biết, Tuyết Nguyệt hiên thiếu một loại Kim linh thảo.

Đôi mắt sáng của Thẩm Ánh Hồ lập lòe, hừ nhẹ nói:

- Ta nghe Tiểu Kỳ nói, ngươi thiện gieo trồng linh thảo, thật sự có thể làm ra Kim linh thảo hay sao?

- Cần bao nhiêu cây?

Sở Ly nói.

- Đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Thẩm Ánh Hồ nói.

Sở Ly lắc đầu bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Được rồi, ta sẽ đi nói với hiên chủ.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Thẩm Ánh Hồ nhẹ nhàng bay lên, vượt qua Tuyết Nguyệt hồ, bay về phía chủ điện ở phía xa xa.

Sở Ly thì ngồi lại ở bên trong tiểu đình ngắm phong cảnh.

Hắn chắc chắn Tuyết Nguyệt hiên sẽ đồng ý mình.

Gần đây phủ Quốc Công có hình ảnh cường thịnh, hai phủ thông gia, hơn nữa lại thêm mấy lần hành động, thành lập lực uy hiếp mạnh mẽ. Chúng môn phái võ lâm khuất phục, không dám nhiễu loạn nữa, xem như đã tiến vào một đoạn thời kỳ bình tĩnh.

Đối thủ một mất một còn của Tuyết Nguyệt hiên là Thanh Mãng sơn bị phủ Quốc Công mạnh mẽ đả kích một phen, cũng coi như trút cơn giận thay cho Tuyết Nguyệt hiên, bọn họ sẽ nhận phần ân tình này.

Huống chi có Kim linh thảo dùng làm trao đổi nữa.

Kim linh thảo là linh thảo quan trọng để các nàng luyện chế thuốc mỡ, không thể thiếu được, sản lượng ít ỏi, hơn nữa càng ngày càng ít, nhiều hơn nữa dù có tiền cũng không mua được.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Đấu Xà

Qua một phút sau, Thẩm Ánh Hồ nhẹ nhàng đi đến, xẹt qua trên mặt hồ.

Nàng mang theo mùi thơm nhàn nhạt rơi vào trong tiểu đình.

Sở Ly đứng dậy mỉm cười:

- Sao rồi?

- Hừm, hiên chủ đã đồng ý rồi.

Thẩm Ánh Hồ khẽ cười một tiếng, hỏi:

- Một người một trăm cây Kim linh thảo, được chứ?

- Một trăm cây...

Sở Ly lộ ra cười khổ:

- Kim linh thảo nào có dễ trồng như vậy chứ.

- Đừng có nói giọng này với ta!

Thẩm Ánh Hồ tức giận:

- Đối với người khác mà nói thì là làm khó, thế nhưng đối với ngươi còn không phải là việc nhỏ như con thỏ hay sao?

Sở Ly than thở:

- Được rồi, một trăm cây thì một trăm cây.

- Còn có ai nữa hay không?

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Năm người cũng không có vấn đề gì cả, xem như trả ân tình của phủ Quốc Công các ngươi, các ngươi đánh Thanh Mãng sơn rất thoải mái đó!

Sở Ly nở một nụ cười:

- Được, vậy ta sẽ không khách khí nữa, sau đó sẽ mang thêm ba người tới.

- Vậy thì tốt.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Có điều các ngươi có thể có nhiều cao thủ Tiên Thiên như vậy hay sao?

Muốn đột phá đến Thiên Ngoại Thiên, cần phải đạt tới Tiên Thiên viên mãn, bước này cũng không dễ dàng đạt đến được như thế.

Sở Ly cười gật đầu.

- Chỉ giới hạn ở người của phủ Quốc Công mà thôi.

Thẩm Ánh Hồ nói:

- Người bên ngoài thì không tin được.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Sở Ly gật đầu.

Thẩm Ánh Hồ chậm rãi xoay người, ngồi vào bên cạnh cái bàn đá rồi hỏi:

- Chỉ có chuyện này thôi sao?

- Ta nghĩ muốn chút hạt giống Kim linh thảo.

Sở Ly nói.

Thẩm Ánh Hồ móc ra một túi gấm từ bên trong tay áo, quăng về phía trước.

Sở Ly nhận lấy, ôm quyền một cái nói:

- Vậy vãn bối sẽ cáo từ.

- Đi đi.

Thẩm Ánh Hồ lúc lắc bàn tay ngọc, đôi mắt sáng nhìn về phía mặt hồ.

Sở Ly nhìn bóng người uyển chuyển của nàng có vẻ cô tịch, hắn âm thầm thở dài, ôm quyền một cái lóe lên rồi biến mất.

Hắn xuất hiện ở trên Linh Hạc phong.

Hoàng hôn buông xuống, Linh Hạc phong trở nên náo nhiệt, chim chóc về rừng, líu ra líu ríu không ngừng vang lên.

Hai con hạc nhỏ lập tức xông lại, đánh với hắn nhốn nháo loạn tùng phèo.

Cái miệng dài của chúng nó càng ngày càng sắc bén, tốc độ trưởng thành so với nhân loại tu luyện còn có tiến bộ một đoạn dài hơn, khiến cho người ta thán phục.

Sở Ly không biết mình còn có thể duy trì được ưu thế này bao lâu, hai thằng nhóc này phối hợp với nhau càng ngày càng tốt, tiến công yểm hộ lẫn nhau, tốc độ và lực lượng mỗi ngày đều đang nhanh chóng tăng trưởng,

không quá lâu nữa sẽ có thể vượt qua mình, cho dù mình có rất nhiều thần công cũng vậy.

Hai con linh hạc thành niên không thấy đâu, dường như rất yên tâm về hai con hạc nhỏ này.

Sở Ly náo loạn với chúng nó một chút, lại để chúng nó tự mình đi chơi, hắn gieo hạt giống Kim linh thảo xuống dưới chân gốc cổ thụ.

Kim linh thảo tính âm, không chịu được ánh sáng chiếu thẳng đến, nếu như bị ánh mặt trời chiếu đến, một buổi trưa sẽ bị chết sạch.

Sau khi tung hạt giống xuống, hắn ngồi vào dưới một thân cây, nằm ở trên một đám cỏ xanh ngắt, ngửa đầu nhìn bầu trời hoàng hôn.

Vốn hắn định mang Tiêu Kỳ tới đây rồi bế quan ở đây.

Nơi này rất có lợi cho tu luyện, thế nhưng bây giờ tính toán của hắn đã xôi hỏng bỏng không, thứ Tiêu Kỳ muốn làm không phải là tu luyện ở Thập Vạn Đại sơn, mà là xa cách mình!

Hắn không khỏi thở dài một hơi, cảm giác phiền muộn lượn lờ ở trong lòng.

Nằm ở đây giống như đã đi tới một thế giới khác, có đủ loại tính toán, đề phòng lẫn nhau và đấu tranh cùng An Vương, còn có dã tâm bừng bừng đối với Bí vệ phủ, khát vọng đối với cao thủ Thiên Thần, dường như tất cả đều bị hắn quăng ra sau đầu, trong lòng chỉ có một mảnh yên tĩnh mà thôi.

Nếu như bỏ xuống tất cả, đi tới nơi này bế quan, liệu có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới Thiên Thần hay không?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì đã sinh trưởng, hắn không thể ngăn

chặn được.

Nếu có thể ở đây hoàn toàn tách biệt với thế gian, dứt bỏ tất cả hỗn loạn để chăm chú luyện công, sau khi trở thành Thiên Thần, lại tới trước mặt Tiêu Kỳ, lại đoạt lấy phương tấm của nàng, sau đó ẩn cư ở nơi này, hoặc là trở về Sùng Minh thành cũng tốt.

Nghĩ tới những tháng ngày tươi đẹp này, hắn không khỏi nở một nụ cười.

Một hồi lâu sau, hắn lại từ từ tỉnh táo lại.

Đáng tiếc chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi, mình tu luyện Thiên Ma công không thể dựa vào bản thân tu luyện, luyện thế nào cũng không thể tăng cấp độ lên được, mà là cần đối chiêu cùng cao thủ, tốt nhất là cao thủ hơn mình một bậc.

Thông qua nuốt chửng nội lực của những cao thủ này, Thiên Ma công chậm rãi tăng lên, không giao thủ với người ta, mình khổ luyện trên một ngàn năm cũng không thể trở thành Thiên Thần được.

Con đường Thiên Thần của mình chỉ có thể không ngừng động thủ cùng cao thủ khắp nơi mà thôi.

- Phanh!

Bỗng nhiên một đồ vật dài nhỏ màu đen rơi xuống, trên bầu trời truyền đến một tiếng hót.

Sở Ly nhìn thấy linh hạc bay ngang qua bầu trời, bỏ đồ vật xuống, hắn nở nụ cười, lần này không biết đối phương lại cho mình món ngon gì đây.

Một vệt bóng đen bắn tới gần.

Hắn giật mình, đột nhiên biến mất, xuất hiện ở ngoài ba bước.

Một con rắn đen, dài ba thước đang dựng thẳng đầu rắn lên, cái lưỡi thè ra thụt vào, cái đầu rắn bẹp rất đáng sợ.

Sở Ly thở phào nhẹ nhõm, linh hạc lại đưa vật này cho mình ăn, thật là vô phúc để nhận đó, mình không thích ăn rắn một chút nào.

- Grrr!

Con rắn đen đột ngột bắn tới.

Chưởng lực của Sở Ly đánh ra một cái.

- Sưuu!

Con rắn đen ở trên không trung vẫy đuôi một cái, phá tan chưởng lực đang ngưng tụ, trong nháy mắt đến trước mặt của Sở Ly, tốc độ như điện.

Sở Ly giẫm một bước tránh ra.

Con rắn đen này có thể phá tan chưởng lực, thủ đoạn của cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã bị phế bỏ hơn nửa.

Con rắn đen lại vẫy đuôi một cái, thân thể trên không trung gập lại, lần nữa phóng tới, trong nháy mắt đã đến gần, Sở Ly có thể ngửi thấy được mùi tanh trong miệng của nó.

Bất đắc dĩ, hắn lần nữa lóe lên biến mất ở tại chỗ, đến vị trí cách đó hơn mười thước.

Con rắn đen rơi xuống đất, lại bắn về phía hắn, tốc độ như điện, trong nháy mắt đã đến gần hắn.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, Trần Quang kiếm hóa thành ánh sáng mờ mịt,

đột nhiên đâm ra một cái.

- Keng...

Tiếng sắt thép va chạm vang lên.

Trên thân kiếm của Trần Quang kiếm truyền đến lực lượng mạnh mẽ, không ngờ lại mơ hồ có dấu hiệu tuột tay.

Sở Ly thất kinh về lực lượng của con rắn này, da rắn mạnh mẽ, Trần Quang kiếm chém sắt như chém bùn cũng không có để lại một chút dấu vết nào ở trên người nó, cái đầu rắn lần nữa đến trước mặt, mùi tanh nức mũi truyền tới.

Sở Ly lùi về phía sau, một ngọn phi đao được bắn ra.

- Keng...

Mắt rắn nhắm lại, phi đao bắn trúng mí mắt, giống như bắn trúng khối thép, bị bắn bay sang một bên.

Tốc độ của con rắn đen không giảm, cắn về phía yết hầu của hắn.

Sở Ly lóe lên lần nữa rồi biến mất.

Hắn xuất hiện ở phía sau rắn đen, đưa tay nắm lấy đuôi rắn, muốn mạnh mẽ bóp một cái, có người nói dùng sức vung một cái thì sẽ làm nó xụi lơ vô lực.

Đuôi rắn đột ngột vung một cái, bắn trúng bàn tay phải của hắn.

- Ầm!

Hắn lảo đảo lùi về phía sau hai bước, trên đuôi rắn truyền đến lực lượng

mạnh mẽ khiến hắn đứng không vững.

Sở Ly không tin, xông lên trước lại ấn xuống một chưởng, Tu La chưởng nhanh như điện xẹt.

- Ầm!

Thế nhưng có lẽ hắn xuất chưởng nhanh hơn, hoặc là con rắn đen không tránh kịp, có thể là nó chẳng muốn trốn cho nên mới trúng chưởng.

Da rắn vừa trơn vừa bóng, lại có cảm giác lành lạnh, cảm giác kỳ dị xông lên đầu, cả người nổi da gà.

Hắn cảm giác được chưởng lực của mình căn bản không vào được thân rắn, da rắn có vài tầng vảy, từng tầng giảm bớt lực lượng, dù có nội lực rất mạnh thì cũng không vào được.

- Ầm ầm ầm ầm...

Sở Ly quyết tâm, thúc giục Tu La chưởng đến mức tận cùng, một hơi đánh ra mười mấy chưởng, đều đánh vào cùng một vị trí.

Con rắn đen ầm một tiếng lập tức rơi xuống đất, lần nữa bắn tới, không bị ảnh hưởng chút nào, không bị thương.

Sở Ly lắc đầu thở dài.

Vốn cho là đối phó với một con rắn như thế không cần phí lực quá lớn đã bắt vào tay được, không nghĩ nó lại khó chơi như thế, đao thương bất nhập, chưởng lực bất xâm.

Con rắn đen lần nữa đến gần hắn.

Ở dưới Đại Viên Kính Trí, đại não của Sở Ly nhanh chóng xoay tròn, tính

toán quỹ tích của nó.

Chờ con rắn đen đến gần, Trần Quang kiếm của Sở Ly đột nhiên đâm lên trên, vừa tàn nhẫn lại chuẩn đâm về phía bảy tấc của nó.

Con rắn bỗng nhiên xoay tròn thân thể, bụng dưới biến thành sau lưng của nó.

- Keng...

Trần Quang kiếm bị văng ra.

Vốn hắn tính toán tinh chuẩn tới cực điểm, một kiếm tất sẽ đâm trúng lại không thể nào đâm trúng được, đâm trúng bảy tấc, không chừng sẽ có thể giết được nó, đáng tiếc tốc độ của nó rất nhanh, cảnh giác cực mạnh, không ngờ lại tránh ra được.

Từng kiếm của Sở Ly không rời bảy tấc của nó, thúc giục thân pháp đến mức tận cùng.

- Leng keng leng keng.

Trong tiếng sắt thép va chạm, mỗi lần con rắn đen đều nhẹ nhàng làm cho bảy tấc tránh ra khỏi công kích.

Trong nháy mắt Sở Ly đã đâm ra hơn một trăm kiếm, không thể kiến công, không làm gì được con rắn đen này.

- Hí!

Tốc độ của con rắn đen này đột nhiên tăng nhanh, lập tức đến gần, đột nhiên há mồm, miệng trương lên thành một góc độ rất khuếch đại, muốn nuốt lấy hắn.

Sở Ly không lùi, tay trái vung lên một cái.

- Xì!

Phi đao bắn vào miệng rắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Ác Khách

Một đao này chính là một đao do hắn ngưng thế mà phát, trong nháy mắt đã đâm thủng thịt rắn mềm mại, tiến vào bên trong thân rắn, nội kình tinh khiết từ thân đao phóng ra, trắng trợn phá hoại chung quanh.

Thân rắn màu đen cứng đờ, lập tức mềm nhũn rơi vào dưới chân hắn.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, nếu như một đao này không thành công thì sợ rằng mình sẽ bị cắn trúng.

Hắn ngẩng đầu nhìn linh hạc đứng trên cây, chúng nó đang nhìn về bên này, con mắt linh khí mười phần chẳng khác nào bảo thạch, rạng rỡ giống như tia chớp.

Sở Ly lắc đầu cười khổ, đồ ăn này cũng thật là vô phúc chấp nhận được.

Có điều hắn biết là thứ tốt, rắn lợi hại như vậy, nhất định sẽ cực kỳ bổ dưỡng, da rắn này cũng có thể làm thành nhuyễn giáp, có thể ngăn cản được cao thủ Thiên Ngoại Thiên, có thể nói là bảo vật.

Hắn nhấc theo thân rắn, không cho thân rắn chạm vào đất, ôm quyền một cái, sau đó lướt người đi xuất hiện ở trong phủ Quốc Công.

Tiêu Thi đang ở bên trong tiểu đình đánh đàn, nhìn thấy hắn xuất hiện, tiếng đàn cũng không dừng lại, đôi mắt sáng quét qua con rắn dài ở trên tay hắn, nhíu mày nhìn hắn.

Sở Ly trực tiếp mang theo rắn đi tới chỗ của nữ đầu bếp kia, lấy Thiên Ma công vung Trần Quang kiếm lên thì mới có thể lột da rắn ra, sau đó chém thành mấy đoạn, từng khối nhỏ to bằng bàn tay của hắn.

Da rắn này rất đặc thù, có thể làm hộ tâm kính, bảo vệ vị trí ngực của hắn

Cao thủ giết người thường thường sẽ đánh vào ngực, trong lúc mấu chốt có thể ngăn chặn lại một đòn.

Chỉ cần ở ngực của Tiêu Thi có cái này thì sẽ có cơ hội bóp nát Xá Lợi phật châu, mình có thể lập tức tới nơi, dẫn nàng rời đi.

Nếu như sau này còn có thêm loại rắn như vậy thì có thể làm thêm mấy cái, như vậy sẽ có thể sử dụng từng khối từng khối da rắn tạo thành áo lót.

Thịt rắn hắn ăn một nửa, cho Tiêu Thi một nửa.

Sau khi ăn, tức thì hai mắt có sương mù lượn lờ, khoan khoái vô cùng, ánh mắt càng ngày càng trong trẻo, nhìn chung quanh càng rõ ràng sống động, nhìn thấy chi tiết rõ ràng, so với trước đó còn phong phú càng xinh đẹp hơn nữa.

Khí lực cũng tăng lên một phần, khí lực của Tiêu Thi tăng lên nhiều, gần như gia tăng một nửa so với trước đó.

Sau khi ăn thịt rắn, thân thể phát ra từng tia biến hóa một, tinh lực vượng hơn hai phần, Thiên Ma châu bay ra, thu nạp tinh khí trong cơ thể, tinh khí do thịt rắn biến thành thật là tinh khiết kỳ dị, khiến cho Thiên Ma châu rất là yêu thích.

Nhìn thấy cảnh tượng kì dị như vậy, hắn vui mừng khôn xiết, lại có thêm một phương pháp tu luyện Thiên Ma công.

Xem ra Thập Vạn Đại sơn là nơi có vô số bảo tàng, đáng tiếc mình chỉ dám ở Linh Hạc phong, nơi khác không dám đi, nhìn một con rắn đen đã làm khó hắn thì đã biết Thập Vạn Đại sơn hung hiểm ra sao, không đi tới đó thì tốt hơn.

Thường đi Linh Hạc phong một vòng, xem linh hạc có thứ gì tốt cho mình ăn hay không, chuyện này làm cho hắn rất chờ mong.

Ăn qua mật rắn, thịt rắn, đôi mắt sáng vốn giống như hồ sâu của Tiêu Thi càng ngày càng thâm thúy, liếc nhìn nàng một cái đã bị ánh mắt của nàng ôm lấy, hãm sâu vào trong đó không có cách nào tự kiềm chế được.

Da thịt của nàng càng ngày càng mềm mại bóng loáng, hận không thể vươn tay sờ soạng.

- Sao thế?

Hai người ăn uống no đủ, Sở Ly thoải mái thở dài một tiếng.

Bên trong tiểu đình đèn đuốc sáng như ban ngày.

Tiêu Thi kiều diễm không gì tả nổi, lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau khóe miệng, liếc xéo hắn một chút:

- Sao ngươi lại tự mình tới đó vậy?

Sở Ly nói:

- Giải sầu.

- Hừ, lại nhớ tiểu muội đúng không?

Tiêu Thi như cười mà không phải cười nói:

- Nó đã muốn quên ngươi đi, ngươi không biết có chí khí một chút, quên nó đi hay sao?

Sở Ly nở nụ cười.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Ta thấy ngươi cũng chỉ có bản lĩnh lớn như vậy mà thôi!

- Đúng vậy, ta không có bản lĩnh.

Sở Ly cười nói.

- Ở trước mặt ta bản lĩnh của ngươi cực kì lớn, thế nhưng ở trước mặt tiểu muội thì lại đổi thành một người khác.

Tiêu Thi nói:

- Thực sự rất không hăng hái.

Sở Ly cười nói:

- Có khả năng là do quen thuộc gây ra đó.

Ở cùng Tiêu Thi, hắn ung dung tự nhiên, cũng không coi nàng là tiểu thư, thân cận nhưng không có kính nể.

Thế nhưng ở trước mặt Tiêu Kỳ thì lại không phải vậy, tuy hành động cũng thong dong tự nhiên, nhưng cảm giác trong nội tâm không như thế, bên trong ái mộ mang theo một tia tôn trọng, nắm giữ nàng khiến cho hắn càng có cảm giác thỏa mãn, ôm nàng lại như nắm giữ toàn bộ thế giới vậy.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng nói:

- Hai người các ngươi thật đáng ghét, không thể ở cùng nhau mà còn nhớ đối phương, tự mình chuốc lấy cực khổ!

- Nếu như con người có thể làm chủ suy nghĩ của mình, như vậy đã thành Phật rồi.

Sở Ly lắc đầu:

- Tiểu thư khi nào trở về đây?

Hắn nhắc tới mấy câu nói mà mình đã nói với An Vương.

- Hư An có thể bị nguy hiểm hay không?

Tiêu Thi nhíu mày nói:

- Nó vẫn còn trẻ con, tiến vào Vương phủ không phải là chuyện tốt! Tương lai một khi tranh đoạt trở nên nóng bỏng, chỉ sợ sẽ có người bí quá hóa liều, chỉ cần loại trừ được Hư An, An Vương cũng sẽ xong, rất là mê người.

Sở Ly lắc đầu:

- Có lẽ Kim Cương tự sẽ không thả người, hiện tại Hư An đã là đệ tử của Kim Cương tự, tự quy không thể trái, thần thông không được không thể ra tự.

- Vậy thì tốt!

Tiêu Thi thở dài một hơi.

Sở Ly nói:

- Hư An không luyện thành thần thông, vậy thì ở lại Kim Cương tự, rất an toàn, nếu có thể luyện thành thần thông, ra tự cũng có thể tự vệ được.

- Ngày mai ta sẽ trở về.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng nói:

- Không quay lại, không biết Vương phủ sẽ trở thành ra sao.

- Được, ngày mai sẽ về Vương phủ.

Sở Ly gật đầu.

Hắn trở về tiểu viện của chính mình, gọi Tưởng Hòe và Tuyết Lăng tới đây, dặn dò việc đi Tuyết Nguyệt hiên bế quan.

Tưởng Hòe biến ảo dung mạo, đi Tuyết Nguyệt hiên là được, sẽ không ai phát hiện ra được.

Sở Ly thì lại trực tiếp đưa Tuyết Lăng qua đó, bên kia có Tô Như cùng và Hàn Yến, sẽ không sợ nàng sẽ cô đơn, huống hồ cũng là bế quan mà thôi.

...

Lúc sáng sớm, ngoài Thần Đô thành có bộ kỵ sĩ mặc y phục màu xám tới.

Bọn họ cưỡi ngựa đứng ở bên đường, đánh giá Thần Đô thành, không có ý tứ đi đến mà chỉ cưỡi ngựa nói chuyện.

- Đây chính là Thần Đô, thật là khí thế, tuy rằng vẫn không sánh được với bên chúng ta.

Một thanh niên kỵ sĩ mặt dài đánh giá Thần Đô, thở dài nói:

- Có điều mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng của mình, lần này đến đây, nhất định ta phải đi dạo một vòng mới được.

http://tieulun.hopto.org

Hắn hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt so với bình thường còn dài hơn một chút, hai mắt hẹp dài, không suất khí cho lắm, nhưng có một phen mị lực đặc biệt của nam nhân.

- Tiểu Trương, sau khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ có rất nhiều thời gian.

Một lão giả mặt chữ điền cười nói:

- Sẽ có nhiều thời gian, ngươi muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, đến khi ngươi không chịu được, không muốn đi dạo mà trở về mới thôi!

Thân thể hắn thấp bé, khuôn mặt chính khí, khi nói chuyện rất có nề nếp.

- Triệu sư thúc, chắc chắn rồi!

Thanh niên mặt dài vội vã cười nói:

- Chỉ là ta không biết lời này có phải là thật hay không mà thôi!

- Lời ta nói lúc nào không phải thật cơ chứ?

Lão giả mặt chữ điền vung vung tay lên, nói:

- Yên tâm, ta đã đồng ý thì chắc chắn sẽ làm được!

Một lão giả mặt hình tam giác hừ lạnh một tiếng:

- Bây giờ nói những chuyện này vẫn còn quá sớm, chờ tới khi giết người xong rồi nói sau đi!

- Chuyện này không dễ xử lí đâu!

Thanh niên mặt dài cười nói:

- Chúng ta xông vào, trực tiếp làm thịt người là được, bớt đi bao nhiêu

việc!

Lão giả mặt tam giác lạnh lùng trừng hắn:

- Trương Lăng Phong, ngươi dùng đầu óc một chút có được không, ngươi cho rằng Thần Đô là nơi muốn vào là có thể đi vào, muốn ra là có thể ra hay sao? Đi vào dễ dàng, muốn ra thì sẽ rất khó khăn!

- Tề sư thúc, có cái gì khó cơ chứ? Chẳng lẽ bọn họ không cho chúng ta đi ra sao?

Thanh niên mặt dài có chút không rõ nói:

- Không thể nào?

- Ngây thơ! Ấu trĩ!

Tề Tử Mặc cười lạnh nói:

- Bí vệ phủ của Thần Đô không phải ăn không ngồi rồi, cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi vào sẽ bị giám thị, một lát nữa bốn người chúng ta sẽ bị tập trung!

- Tập trung thì tập trung, giết người xong chúng ta sẽ chạy, còn có thể đuổi tới Tử Vân sơn chúng ta hay sao?

Trương Lăng Phong không cam lòng yếu thế nói.

Hắn không đặt Bí vệ phủ vào trong tầm mắt, ở trước mặt khinh công của mình, cao thủ Bí vệ phủ chính là chuyện cười, một người không giết được Sở Ly, bốn người cùng nhau ra tay, không có sơ hở nào!

Thanh niên mặt tròn nãy giờ không nói gì chậm rãi nói:

- Họ Sở không dễ giết như vậy đâu, khi hành sự phải thật cẩn thận!

- Được rồi, Lý sư huynh, vậy ngươi nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ!

Trương Lăng Phong nói.

Thanh niên mặt tròn nói:

- Nghe Triệu sư thúc và Tề sư thúc nói đi.

Trương Lăng Phong không cam lòng trừng mắt nhìn hắn một chút.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Phạm Vào Sai Lầm

- Tiểu tử này có thể giết được Mạc sư đệ, hai người các ngươi không thể khinh thường được.

Triệu Giang trầm giọng nói:

- Bằng không, sẽ có một kết cục giống như Mạc sư đệ!

- Triệu sư thúc, tuổi tác hắn xấp xỉ với chúng ta, làm sao có khả năng lợi hại như vậy được chứ?

Trương Lăng Phong không phục nói:

- Ta cảm thấy hắn không phải có một người, nhất định sẽ có giúp đỡ.

- Hừm, rất có thể là như vậy.

Tề Tử Mặc vuốt cằm dưới rồi nói:

- Khó đảm bảo lần này sẽ không có giúp đỡ, nếu như các ngươi bất cẩn, lại bị mất mạng ở trong tay hắn, như vậy mặt mũi của Tử Vân sơn đều mất hết!

- Hiện tại đã mất gần như hết rồi!

Triệu Giang hừ lạnh một tiếng nói:

- Nhiều lần tới giết hắn, người giết không được mà lại bị hắn giết, làm cho

bọn họ cũng phải tu luyện lại từ đầu, lần này không thành nữa thì chúng ta tội nhân sẽ chính là của Tử Vân sơn!

- Vâng.

Trương Lăng Phong cùng vẫn trầm mặc ít lời lẫm liệt đáp.

- Lần này ta định dùng kế.

Triệu Giang trầm giọng nói, ánh mắt đảo qua ba người, nhìn bọn họ lắng lặng nghe, tiếp tục mở miệng nói:

- Dẫn hắn ra khỏi Thần Đô, bốn người chúng ta liên thủ tiêu diệt hắn!

Trương Lăng Phong nói:

- Triệu sư thúc, dẫn ra Thần Đô có quá nhiều phiền phức, chúng ta đi vào không được sao?

- Phí lời!

Triệu Giang hừ lạnh một tiếng nói:

- Hắn là người của Bí vệ phủ, chúng ta đi vào hắn sẽ lập tức biết, đề phòng chặt chẽ, bên người có mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên đi theo, chúng ta động thủ thế nào đây?

- Chỉ là mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên mà thôi.

Trương Lăng Phong nói:

- Chúng ta tới lui tự nhiên.

- Vạn nhất động thủ thì sao?

Triệu Giang nói:

- Nếu hắn dễ giết như vậy thì đã chết sớm rồi! Một khi giằng co, những cao thủ Thiên Ngoại Thiên kia sẽ lấy mạng của chúng ta, không phải ngươi coi mình vô địch thiên hạ đấy chứ?

- Chúng ta có thể lui lại bất kỳ lúc nào kia mà.

Trương Lăng Phong.

- Rút lui rồi lại đi ám sát, giết nữa hay sao?

Triệu Giang tức giận:

- Thứ ta muốn chính là một lần giết hắn, không phải dằn vặt lung tung như vậy!

- Vâng.

Trương Lăng Phong bất đắc dĩ gật gù, quả thực cái kế này càng ổn thỏa trước đó:

- Thế nhưng dẫn hắn ra thế nào đây?

- Người hắn quan tâm nhất là Tiêu Vương phi.

Triệu Giang trầm giọng nói:

- Tiêu Vương phi không biết võ công, chỉ cần bắt nàng ra ngoài thì Sở Ly chỉ có thể ngoan ngoãn lại đây mà thôi!

- Được.

Tề Tử Mặc vuốt cằm dưới gật đầu không ngớt:

- Tuy rằng kế này không quá quang minh chính đại, nhưng lại chiếu theo nhược điểm của hắn, rất tốt, vô cùng tốt!

- Ai đi bắt Tiêu Vương phi đây?

Trương Lăng Phong nói:

- Để ta tới đi!

- Lý Cổ, ngươi đi.

Triệu Giang nói.

Trương Lăng Phong vội nói:

- Triệu sư thúc, chút chuyện nhỏ này để ta đến là được rồi, nào cần dùng dùng Lý sư huynh cơ chứ.

- Ngươi làm việc rất dễ xúc động, ta không yên lòng.

Triệu Giang hừ lạnh nói.

Trương Lăng Phong cười ha hả nói:

- Triệu sư thúc, chuyện lớn như vậy ta sẽ vững vững vàng vàng, tuyệt đối sẽ không xúc động!

- Được rồi, buổi tối ngươi trói nàng đến đây, nhớ kỹ, không cho phép vô lễ!

Triệu Giang trầm giọng nói:

- Chúng ta là danh môn chính phái, không phải dâm tặc, chỉ vì muốn dẫn Sở Ly đi ra mà thôi, đừng làm tổn thương tới Tiêu Vương phi!

- Vâng, nhất định sẽ không đả thương tới nàng.

Trương Lăng Phong vội vã gật đầu, chỉ lo Triệu Giang đổi ý, hắn nói:

- Nghe nói Tiêu Vương phi là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý đó.

- Viết một phong thư, trong thư nói, để Sở Ly một mình tới đây, bằng không chúng ta sẽ giết Tiêu Vương phi.

Triệu Giang trầm giọng nói.

- Thật sự phải giết Tiêu Vương phi hay sao?

Trương Lăng Phong vội hỏi.

Triệu Giang lườm hắn một cái, nói:

- Giết một nữ tử yếu đuối làm gì chứ? Dọa Sở Ly mà thôi!

- Vâng.

Trương Lăng Phong vội vàng gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

...

Tống Lưu Ảnh nghiêng người dựa vào trên giường nhỏ đọc sách, nhìn thấy Lãnh Tình thướt tha đi vào, trên vầng trán trắng nõn còn ướt nhẹp, nàng nhíu mày nói:

- Lại luyện kiếm muộn như vậy sao?

- Vâng, luyện rất vui.

Lãnh Tình đi tới giường trước nrồi gồi xuống, cười nói:

- Cả người ung dung, mẫu thân, người cũng nên luyện một chút.

- Ta chân yếu tay mềm, luyện võ công làm gì chứ?

Tống Lưu Ảnh lắc đầu một cái, cầm sách nói:

- Đại tổng quản không ở đây, các con đi tới tiểu viện của hắn thì có ích lợi gì chứ?

- Bên kia rất thoải mái.

Lãnh Tình cười nói:

- Không khí trong tiểu viện của Đại tổng quản rất là trong lành, hoa cỏ rất tươi tốt, nói chung ở đó rất là thoải mái!

- Thực sự là…

Tống Lưu Ảnh lắc đầu một cái, không phản đối.

Tiểu viện của Đại tổng quản không phải hắn kiến tạo, chỉ là trong phủ cấp cho lâm thời, không khác biệt gì tiểu viện bên cạnh, rất là thoải mái gì chứ?

Ngẫm lại cũng có chút lo lắng, không phải nha đầu này sẽ động tâm đó chứ?

- Các con luyện một tháng, thực sự có thể đánh được Lãnh Đào hay sao?

- Đương nhiên!

- Con thấy sẽ làm được.

Tống Lưu Ảnh cười nói:

- Đừng ôm hi vọng lớn như vậy thì tốt hơn, có điều luyện kiếm pháp này,

quả thực đã trở nên rắn chắc hơn rất nhiều.

- Hừ, nhất định có thể đánh bại được hắn!

Lãnh Tình khẽ cắn răng hừ lạnh nói:

- Tên ác ôn này, không mạnh mẽ trừng trị hắn, trong lòng không kìm nén được cơn giận này!

- Được rồi, ta ủng hộ con báo thù, nhưng luyện một tháng không được, vậy thì hai tháng đi.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Tiểu tử Lãnh Đào kia không tốt, sẽ không chuyên tâm luyện công, cho nên có thể đuổi kịp được hắn!

Lãnh Tình nói:

- Đại tổng quản đã lên tiếng, muốn một tháng sau phải trừng trị hắn, lại còn nói, luyện công không có quyết tâm đập nồi dìm thuyền liều chết rốt cuộc thì kiếm pháp gì cũng không luyện được.

- Được rồi được rồi, ta không nói lại con.

Tống Lưu Ảnh khoát tay nói:

- Mau mau đi nghỉ ngơi đi.

- Vâng, như vậy mẫu thân cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.

Lãnh Tình đứng dậy.

Đợi nàng đi ra ngoài, Tống Lưu Ảnh lắc đầu mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

Từ khi luyện qua kiếm pháp, tính tình của Tình nhi rộng rãi hơn nhiều, không nặng nề giống như chết trước đó nữa, lạnh như băng, từ mặt này mà nói, nàng rất thích để cho Lãnh Tình luyện kiếm.

Nàng lần nữa cầm sách, nhìn một lúc đã cảm thấy mệt mỏi, để các thị nữ lui xuống, nàng chậm rãi nằm ở trên giường.

Tắt đèn dầu, nàng vừa mới nằm xuống không bao lâu thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ, không thể động đậy được một chút nào, sau đó một bóng đen xuất hiện một bên ở giường, nàng trợn mắt lên, há miệng muốn nói chuyện nhưng này cả một tia âm thanh cũng không phát ra được.

Trương Lăng Phong nhìn dung mạo của nàng, gật gù.

Quả thực có khuôn mặt đẹp, có điều đệ nhất mỹ nhân Đại Quý như vậy lại có chút khuyếch đại, hắn nâng Tống Lưu Ảnh lên, vô thanh vô tức xuyên qua tiểu viện, rời khỏi An Vương phủ, tới một rừng cây ở ngoài thành.

Ở nơi sâu xa trong rừng rậm, bốn người hội họp, ở dưới ánh trăng đánh giá Tống Lưu Ảnh.

- Vị này chính là Tiêu Vương phi sao?

Triệu Giang đánh giá Tống Lưu Ảnh, cau mày không nói.

Tề Tử Mặc cũng vuốt cằm đánh giá nàng.

Lý Cổ trầm mặc không lên tiếng.

- E rằng không phải là Tiêu Vương phi.

Tề Tử Mặc nói:

- Tiêu Vương phi có lẽ sẽ trẻ hơn.

- Vị này có lẽ là lớn tuổi nhất.

Trương Lăng Phong nói:

- Không phải là chính phi hay sao?

- Không đúng.

Tề Tử Mặc lắc đầu, bỗng nhiên Tống Lưu Ảnh vỗ một cái, hỏi:

- Ngươi là Tiêu Vương phi sao?

- Các ngươi là ai?

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nhìn bọn họ, mắt hạnh ẩn chứa vẻ uy hiếp:

- Không được làm chuyện sai lầm, đưa ta đi, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra!

- Không hổ là Vương phi, rất can đảm!

Tề Tử Mặc cười gian nói:

- Ngươi là Tiêu Vương phi sao?

- Ta là Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói.

- Ồ, vậy ra là Tống Vương phi.

Tề Tử Mặc lắc đầu nhìn về phía Trương Lăng Phong:

- Nhìn bản lĩnh của ngươi kìa, ngay cả bắt người cũng bắt sai!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trương Lăng Phong ngại ngùng gãi đầu một cái:

- Ta lại không nhìn thấy Tiêu Vương phi, không bằng, nàng đưa đi được chứ?

- Không cần, giữ lại nàng, ngươi lại đi tới đó một lần nữa di.

Tề Tử Mặc hừ lạnh nói:

- Không phải lại tìm sai người đó chứ?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Trở Về

- Đương nhiên sẽ không rồi!

Trương Lăng Phong vội vã ưỡn ngực, dùng sức vỗ vỗ vào ngực mình rồi nói:

- Ta không tin, An Vương phủ còn hai Vương phi nữa, nhất định ta có thể bắt được đúng người!

- Đi thôi!

Tề Tử Mặc vung vung tay lên, nói:

- Đừng gây phiền toái! Đừng làm cho ngày càng rắc rối hơn nữa!

- Vâng!

Trương Lăng Phong nhẹ nhàng rời đi.

Triệu Giang lắc đầu nói:

- Ngươi không nên để hắn đi, để Lý Cổ đi thì tốt hơn.

- Khinh công của Lý Cổ vẫn kém Lăng Phong.

Tề Tử Mặc nhìn về phía Lý Cổ, hỏi:

- Có đúng không?

- Vâng.

Lý Cổ bình tĩnh nói:

- Quả thực khinh công của ta không bằng Trương sư đệ.

- Quả thực, ta rất không yên lòng về hắn!

Triệu Giang lắc đầu than thở:

- Vạn nhất lại bắt sai người thì sao?

- Tổng cộng có ba vị Vương phi, hắn còn có thể bắt sai hay sao?

Tề Tử Mặc cười ha hả lên, nói:

- Ngươi cũng quá coi thường Lăng Phong rồi!

- Chỉ mong như vậy đi.

Triệu Giang lắc đầu nhìn về phía Tống Lưu Ảnh:

- Tống Vương phi, đắc tội, không phải chúng ta muốn làm gì ngươi, đợi tới lúc hừng đông sẽ đưa ngươi trở về.

- Các ngươi muốn làm như thế nào?

Tống Lưu Ảnh nhàn nhạt hỏi.

Bây giờ nàng đã có kinh nghiệm đối với những chuyện này, biết không thể hoang mang, hơn nữa nhìn qua dường như bọn họ cũng không có ý tứ giết người:

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta muốn gặp mặt Sở Ly một chút.

- Đại tổng quản sao?

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Đại tổng quản không có ở trong Vương phủ.

- Vậy hắn ở nơi nào vậy?

Triệu Giang hừ lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ngươi nói không có ở đây thì chúng ta sẽ không tìm hắn.

- Đại tổng quản thực sự không ở đây.

Tống Lưu Ảnh nói:

-Nếu không vị vừa nãy sẽ không vào được trong phủ.

- Ha ha, xem ra ngươi rất kính nể Sở Ly đó.

Tề Tử Mặc cười:

- Võ công của hắn rất là lợi hại, chẳng lẽ lợi hại thật sao?

- Ta không biết Đại tổng quản lợi hại bao nhiêu, nhưng ta biết hắn muốn giết các ngươi thì sẽ không thành vấn đề.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Ta sẽ cầu xin Đại tổng quản, tha cho các ngươi một mạng.

- Khà khà, vậy thì phải đa tạ Tống Vương phi nhân từ rồi!

http://tieulun.hopto.org

Tề Tử Mặc cười lên một tiếng quái dị.

Triệu Giang hừ lạnh nói:

- Hắn đi đâu vậy?

- Đại tổng quản sự vội vã, rất có khả năng đã đi tới Bí vệ phủ.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu nói:

- Đêm nay không ở trong phủ.

- Thôi.

Triệu Giang than thở:

- Không ở đây cũng không có gì, chỉ cần bắt được Tiêu Vương phi, tự nhiên hắn sẽ tới đây!

- Tiêu Vương phi cũng không ở đây.

Tống Lưu Ảnh nói.

- Hả?

Triệu Giang cau mày trừng mắt nhìn nàng:

- Cũng không ở đây? Tống Vương phi, ngươi đừng lừa gạt chúng ta!

- Sự thực là vậy.

Tống Lưu Ảnh bình tĩnh nhìn hắn, cố gắng không kích thích hắn:

- Tiêu Vương phi đã trở về phủ Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

- Con bà nó!

Tề Tử Mặc nói:

- Như vậy Lăng Phong có thể bắt được người nữa sao?

Trong lúc đang nói chuyện, Trương Lăng Phong mang một nữ tử nhẹ nhàng đi đến, nở một nụ cười:

- Triệu sư thúc, Tề sư thúc, lần này không sai được nữa!

Triệu Giang đánh giá nữ tử dưới ánh trăng một chút, trẻ tuổi hơn rất nhiều, dung mạo tú lệ động lòng người.

- Vị này là ai đây?

Triệu Giang nhìn về phía Tống Lưu Ảnh.

Tống Lưu Ảnh lạnh nhạt nói:

- Tiết Vương phi.

Triệu Giang vỗ á huyệt của Tiết Ngưng Ngọc rồi hỏi:

- Ngươi là Tiết Vương phi?

- Là ta.

Tiết Ngưng Ngọc nhìn Tống Lưu Ảnh, lại nhìn về phía bọn họ:

- Các ngươi là ai?

- A, lại sai rồi sao?

Trương Lăng Phong trợn mắt lên.

- Tiêu Vương phi không ở trong phủ.

Tề Tử Mặc tức giận:

- Ngươi bắt ở đâu vậy... Triệu sư huynh, nên làm thế nào đây?

Hắn quay đầu hỏi Triệu Giang:

- Sở Ly cũng không ở đây, chúng ta bắt các nàng để làm gì chứ?

Triệu Giang hừ lạnh một tiếng:

- Hai người bọn họ cũng được, Sở Ly thân là Đại tổng quản, còn có thể không đến hay sao?

- Như vậy cũng đúng.

Tề Tử Mặc cười nói:

- Nếu như hắn không đến, như vậy chức vị Đại tổng quản này sẽ không xứng chức, khà khà!

- Đại tổng quản không ở đây, các ngươi bắt chúng ta cũng vô dụng.

Tống Lưu Ảnh nói:

- Rất nhanh sẽ kinh động tới Bí vệ phủ, các ngươi phải cẩn thận!

Trương Lăng Phong không để ý màcười nói:

- Ha ha, Bí vệ phủ tính là thứ gì chứ, tốt nhất bọn họ đừng tự chuốc lấy nhục nhã thì hơn!

- Lăng Phong ngươi đi đổi thư, nói nếu như buổi tối ngày mai Sở Ly không đến, vậy thì chúng ta sẽ giết người!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giang hừ lạnh nói.

- Được rồi.

Trương Lăng Phong cười nói:

- Vương phủ chó má gì chứ, chẳng khác nào nhà rách! Triệu sư thúc, Tề sư thúc các người đã quá cẩn thận rồi!

- Bớt dài dòng đi, nhanh đi mau rồi về!

Triệu Giang vung vung tay.

Trương Lăng Phong lập tức biến mất ở trên không trung, rất giống như một giọt nước mưa rơi vào trong hồ nước.

...

- Vương gia.

Trịnh Lập Đức đi tới ngoài luyện công viện, cách cửa viện, khom người, cẩn thận từng li từng tí một nói:

- Vương gia?

Âm thanh của An Vương từ bên trong truyền đến:

- Chuyện gì?

- Tối hôm qua Tống Vương phi và Tiết Vương phi đều mất tích.

Trịnh Lập Đức lau lau trán, trên trán hắn không ngừng đổ ra mồ hôi.

- Đi vào!

http://tieulun.hopto.org

An Vương trầm giọng nói.

Trịnh Lập Đức cầm một tấm thiệp, cẩn thận đẩy cửa đi vào.

An Vương âm trầm trừng mắt nhìn hắn.

Trịnh Lập Đức dùng hai tay dâng thiếp lên rồi nói:

- Là tìm Đại tổng quản gây phiền phức.

An Vương tiếp nhận thiệp, nhìn lướt qua, lạnh lùng nói:

- Hai vị Vương phi đều mất tích hay sao?

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức không dám lau mồ hôi trên đầu, thấp giọng nói:

- Buổi sáng đã phát hiện người đã không còn ở trong phủ, chỉ để lại cái này.

- Nói cách khác, tối hôm qua đã có người bắt hai vị Vương phi đi.

An Vương lạnh lùng nhìn hắn:

- Mà hộ vệ trong phủ lại không phát hiện ra?

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức thấp giọng nói:

- Chúng thuộc hạ vô năng!

- Tất cả đều là đám ăn hại!

http://tieulun.hopto.org

An Vương cười lạnh một tiếng:

- Nói ra người khác cũng sẽ không tin, Vương phủ sẽ thành cái gì chứ? Mặc người ra vào, Vương phi bị người ta cướp đi, lại không phát hiện ra!

Trịnh Lập Đức cúi đầu không nói.

An Vương hừ lạnh nói:

- Đại tổng quản đâu rồi?

- Tối hôm qua Đại tổng quản không ở đây.

Trịnh Lập Đức vội hỏi.

- Đi làm gì vậy?

An Vương tức giận:

- Lúc quan trọng thì lại không ở đây!

Trịnh Lập Đức nói:

- Đại tổng quản nói trở về đón Vương phi, ngày hôm nay sẽ có thể trở về.

- Khi nào mới có thể đến chứ?

An Vương hừ lạnh nói.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bẩm báo của Tống Tam Tư:

- Vương gia, Đại tổng quản đã trở về!

- Đi mời Đại tổng quản lại đây!

http://tieulun.hopto.org

An Vương lạnh lùng nói.

- Vâng.

Âm thanh của Tống Tam Tư đi xa.

Sở Ly rất nhanh đã cất bước đi vào, tinh thần phấn chấn, ôm quyền một cái nói:

- Vương gia, Trịnh thống lĩnh cũng ở đây sao?

- Xem một chút đi.

An Vương đưa thiếp mời cho Trịnh Lập Đức.

Trịnh Lập Đức lại dâng lên cho Sở Ly.

Sở Ly quét mắt nhìn một chút, trầm mặt xuống:

- Xem ra là muốn giết ta... Hai vị Vương phi thực sự bị bắt đi hay sao?

-... Vâng.

Trịnh Lập Đức thở dài nói.

Sở Ly đánh giá thiệp, lại gật gù nói:

- Được, chuyện này cứ giao cho ta, ta sẽ cứu hai vị Vương phi ra.

- Nếu như các nàng có một chút tổn thương, ta sẽ tìm ngươi tính sổ!

An Vương nói:

- Người làm Đại tổng quản như ngươi thất trách, cũng không cần phải làm Đại tổng quản nữa!

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.

Sở Ly ôm quyền một cái nói:

- Vương gia cứ yên tâm là được.

Hắn xoay người nhìn về phía Trịnh Lập Đức:

- Điều sáu hộ vệ tới nơi này bảo vệ Vương gia, những người còn lại đi cứu Vương phi.

- Vâng.

Trịnh Lập Đức vội vàng gật đầu.

An Vương ở một bên không tỏ rõ ý kiến, nhìn hắn chỉ huy.

Sở Ly ôm quyền một cái rồi bước đi rời đi.

Trịnh Lập Đức vội vã đi theo ra, bắt đầu điều động hộ vệ.

Sở Ly vừa đi lại đang nghĩ, rốt cuộc là ai làm, là Quang Minh Thánh giáo hay là Tử Vân sơn, hoặc là những môn phái võ lâm khác?

Hiển nhiên là mai phục đang đợi mình.

Thiên Ma châu rơi xuống tim, sau đó thúc giục thần thông Thông Thiên Triệt địa, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong một rừng cây.

Đây là một mảnh đặc rừng cây dày, trong rừng cây có một mảnh đất trống.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc đang ngồi ở trên một tảng đá như là một cái giường, huyệt đạo trên đùi không được mở ra, đang ngồi nói chuyện

rất là tao nhã.

Lý Cổ dựa vào một thân cây, ba người còn lại luyện công ở trong rừng cây.

Bọn họ đang điều chỉnh thân thể, muốn đạt đến trạng thái tốt nhất, chuẩn bị buổi tối chém giết.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Cố Gắng Đón Đỡ

Sở Ly cách bọn họ một dặm đã dùng Đại Viên Kính Trí đánh giá Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc.

Tâm tình của nhị nữ rất bình tĩnh, giống như đang du xuân giải sầu giống vậy, nói chuyện phiếm.

- Đại tổng quản sẽ tới sao?

- Nếu như hắn ở trong phủ, sẽ tới, nhưng hắn không ở trong phủ.

- Đám gia hoả này lại đi tìm cái chết.

- Đều là chịu chết, người này theo người kia, quả thật hết cách, quả thực là không nghĩ tới lại có người không tiếc mạng mình như vậy.

- Mấy ngày nay Tình nhi vẫn đang luyện kiếm đó chứ?

- Đúng vậy, luyện rất chăm chú... Thu nhi luyện thế nào rồi? Từ sáng đến tối đều luyện một chiêu kia, muốn thu thập Lãnh Đào, ta thấy là mơ mộng hão huyền, lần trước đánh cùng hộ vệ, một chiêu cũng không tiếp nổi.

- Thu nhi thì lại hoàn toàn tự tin.

Tiết Ngưng Ngọc lắc đầu than thở:

- Nó đã thực sự bị Lãnh Đào bắt nạt tới thảm, người làm mẫu thân như ta cũng vô năng, không có cách nào lấy lại công đạo, cũng còn may có Đại tổng

quản.

Nàng là người cảm kích nhất đối với Sở Ly, nữ nhi bị người ta đánh, nhưng nàng lại không có năng lực, cảm giác này quá dằn vặt người ta, có lúc nàng hận không thể tự mình nhào tới, dạy dỗ Lãnh Đào một trận, đáng tiếc nàng biết mình không đánh lại được Lãnh Đào.

Sở Ly giáo huấn Lãnh Đào mấy lần, làm cho nàng cảm kích không thôi.

Hai người nói chuyện phiếm, trò chuyện về nữ nhi, tâm tình đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cách đó không xa, Lý Cổ nhắm mắt không nhìn bọn họ, đang ngồi ở dưới rễ cây, dựa vào gốc cây như đã ngủ thiếp đi, nhưng vẫn đang nghe các nàng nói chuyện.

Đây là một cái thế giới khác, hóa ra thế giới của các Vương phi cũng chỉ đến như thế mà thôi, đều là một chút chuyện nhà, cũng không khác biệt gì với nữ nhân nông thôn bình thường.

Hắn âm thầm cười cười, chỉ cần là người kỳ thực đều giống nhau, mặc kệ là Hoàng thượng hay là bách tính tầm thường cũng vậy.

Sở Ly đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở bên người nhị nữ, đưa tay phân biệt ôm bờ eo thon thả của các nàng, đột nhiên biến mất.

Chung quanh bỗng nhiên không còn động tĩnh.

Lý Cổ cảm thấy được sự khác thường, vội vã mở mắt ra nhìn, trên tảng đá rỗng tuếch, nhị nữ vốn ngồi đó đã biến mất.

Hắn đột nhiên vọt lên, bắn về phía tảng đá, cả người căng thẳng.

Đến gần vừa nhìn, các nàng không trốn ở bên dưới tảng đá, quả thực đã

biến mất không còn bóng dáng.

- Triệu sư thúc, Tề sư thúc!

Hắn một mặt hét lớn, một mặt cẩn thận đề phòng.

Vô thanh vô tức mang người đi, khinh công của người này cao làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Ba người Triệu Giang xông lại, nhìn thấy tảng đá rỗng tuếch, lại nhìn Lý Cổ.

Lý Cổ đỏ mặt lên nói:

- Mới vừa rồi các nàng còn ở đây mà.

- Ngươi vừa đi đâu hay sao?

- Ta vẫn ngồi ở chỗ đó!

Lý Cổ chỉ tay vào chỗ ngồi của chính mình, nói:

- Chỉ là nhắm mắt lại, vừa mở mắt thì người đã không thấy tăm hơi đâu nữa!

Bốn người cùng đứng trên một trận tuyến, quay đầu nhìn quanh.

- Sở Ly, nếu đã đến rồi thì đi ra đi!

Triệu Giang trầm giọng nói:

- Đỡ cho chúng ta phải đi mời Tiêu Vương phi!

- Không ra, vậy ngươi đừng mong ngủ được yên ổn!

http://tieulun.hopto.org

Triệu Giang lần nữa quát lên.

Sở Ly ôm lấy nhị nữ xuất hiện ở trong tiểu viện.

Lãnh Thu và Lãnh Tình đang luyện kiếm ở trong tiểu viện, nhìn thấy ba người bỗng nhiên xuất hiện, kinh ngạc đánh giá ba người này.

- Mẫu thân, sao hai người lại tới đây?

Lãnh Tình và Lãnh Thu hỏi.

Khi trời còn chưa sáng thì các nàng đã đến luyện kiếm, Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc còn chưa rời giường, đương nhiên sẽ không tới đây quấy rối, cho nên các nàng định luyện xong sớm rồi tới đó cùng ăn sáng.

Tống Lưu Ảnh lắc đầu.

Tiết Ngưng Ngọc thở dài:

- Xem ra quả nhiên là đến để luyện công!

Sở Ly cười nói:

- Hai vị Vương phi, là ta làm liên luỵ tới hai vị.

Tống Lưu Ảnh khoát tay nói:

- Nếu không phải có ngươi thì chúng ta đã sớm mất mạng... Ngươi phải cẩn thận bọn họ, là cao thủ của Tử Vân sơn!

- Tử Vân sơn...

Sở Ly cười nói:

- Thực sự là bám dai như đỉa!

http://tieulun.hopto.org

Tiết Ngưng Ngọc nói:

- Tiêu muội muội đã trở về rồi sao?

- Vâng.

Sở Ly gật đầu.

- Vậy chúng ta sang bên này ở đi.

Tiết Ngưng Ngọc nói.

Nàng có chút sợ sệt.

Trước đó không có thích khách, các nàng đã trụ trở về tiểu viện vốn có của mình.

Bây giờ lần này, các nàng đã hiểu rõ, vẫn nên ở bên người Đại tổng quản cho thỏa đáng thì hơn.

Sở Ly cười gật đầu.

Một vầng trăng treo ở phía chân trời.

Bên trong Thiên Xu viện đèn đuốc ảm đạm, mọi người đã đi ngủ.

Sở Ly lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cái bàn đá trong Thiên Xu viện, trên bàn có một bình rượu, một cái chén ngọc trắng, đồ ăn nhắm rượu, một cốc đậu nành.

Hắn một mặt ăn uống, một mặt vừa thưởng thức ánh trăng, nhàn nhã tự tại.

Tiêu Thi mặc một cái áo choàng màu tím rộng lớn, ra khỏi phòng ngồi

vào phía đối diện với hắn:

- Bọn họ có tới nữa không?

Sở Ly cười nói:

- Đệ tử của Tử Vân sơn, hào khí bức người, há có thể không tới cơ chứ?

- Đám gia hoả này thật là đáng ghét.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Nghĩ một biện pháp giải quyết triệt để, tránh cho chúng ta bị dây dưa từ sáng đến tối!

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Muốn một lần giải quyết thì lại không dễ, bọn họ có cao thủ, cuồn cuộn không dứt... Có lẽ cũng coi ta thành đá mài dao của đám đệ tử của bọn họ.

Nói tới chỗ này hắn lắc đầu một cái.

Mỗi lần hắn đều là đá mài dao cho người khác cơ mà.

- Hừ, đá mài dao!

Tiêu Thi nói:

- Chẳng lẽ đá mài dao như ngươi không để đập phá, để bọn họ biết một chút lợi hại hay sao?

- Lần này thì quên đi thì hơn.

Sở Ly nói:

- Ta phải nhận một món nợ ân tình của bọn họ.

- Vì Tống tỷ tỷ và Tiết tỷ tỷ sao?

- Đám người kia không động vào bọn họ, khó có được.

Sở Ly nói:

- Đêm nay sẽ không lấy mạng của bọn họ.

- Vậy thì đánh đấm thế nào đây chứ?

- Đến rồi!

Sở Ly bỗng nhiên nói.

Hắn lấy đậu từ trong mâm ra, tay trái bấm tay bắn ra một hạt.

- Phanh!

Đậu nành bắn về phía góc tường trong bóng tối, đụng vào trên tường.

- Phanh!

Tay trái lại bắn ra một hạt, lại bắn tới trong bóng tối.

Trương Lăng Phong trong bóng tối cảm thấy lạnh lẽo.

Sở Ly này có thể nhìn thấu Huyễn Âm thuật của mình!

Sở Ly nói:

- Đi ra đi, Huyễn Âm thuật đối với ta vô dụng!

- Tại sao?

http://tieulun.hopto.org

Trương Lăng Phong từ trong bóng tối chậm rãi đứng lên, thân thể lộ ra ở dưới ánh trăng:

- Tại sao ngươi có thể nhìn ra được chứ?

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Phàm là loại thân pháp khinh công này sẽ vô dụng đối với ta, về phần tại sao, ta lại không thể nói cho ngươi biết.

- Ngươi chính là người giết Mạc sư thúc của ta hay sao?

Trương Lăng Phong hừ lạnh nói.

Sở Ly nói:

- Thiện ác tự có báo đáp, Tử Vân sơn các ngươi quá trông cậy vào Huyễn Âm thuật, trái lại rất dễ dàng ám hại... Hỏa hầu Huyễn Âm thuật của ngươi rất sâu, xem ra là kỳ tài luyện võ, hôm nay ta sẽ không giết ngươi.

- Ngươi không giết ta, ta muốn giết ngươi.

Trương Lăng Phong hừ lạnh nói.

Hắn dứt lời nhìn về phía Tiêu Thi.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi ở dưới ánh trăng rạng rỡ như bảo thạch, thâm thúy như bầu trời đêm.

Trương Lăng Phong nhìn thấy vậy mà ngẩn ra, hãm sâu vào bên trong đôi mắt sáng của nàng không thể tự kiềm chế được.

Tiêu Thi lạnh nhạt nói:

- Đây chính là đệ tử của Tử Vân sơn hay sao?

- Quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân Đại Quý!

Trương Lăng Phong đỏ mặt ngượng ngùng nói, tiếp theo ánh mắt chuyển về phía Sở Ly, sát khí dần dần tăng lên:

- Giết đệ tử của Tử Vân sơn ta, tất phải trả giá, xem chưởng!

Hắn thân hóa thành một đạo điện quang, trong nháy mắt đã đến trước mặt của Sở Ly, Thiên Lôi chưởng đánh xuống phía dưới.

Ở trước mặt mỹ nhân như vậy, hắn muốn thể hiện ra mặt lợi hại nhất của mình, muốn một chưởng đập chết Sở Ly, để Tiêu Thi nhìn thấy phong thái của mình, vì vậy hắn trực tiếp dùng đòn sát thủ.

Sở Ly ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, vững vàng tiếp được một chưởng này.

Chưởng lực tràn vào bên trong kinh mạch, Thiên Ma châu xuất hiện, nuốt chửng hết sạch chưởng lực.

Trương Lăng Phong cau mày nhìn Sở Ly mặt không biến sắc, cảm thấy nhất định hắn đang cố nén, uy lực của Thiên Lôi chưởng hắn là người hiểu rõ nhất, thân thể phàm thai không thể nào đỡ được.

Sở Ly khẽ nhấp rượu một cái, lắc đầu nói:

- Hỏa hầu Huyễn Âm thuật của ngươi cao thâm, nhưng hỏa hầu của Thiên Lôi chưởng thì lại không được.

- Ta rất muốn xem xem ngươi có thể tiếp được mấy chưởng!

Trương Lăng Phong hừ lạnh nói, lại đánh ra một đạo Thiên Lôi chưởng.

Sở Ly vẫn vững vàng tiếp được, một tay nắm lấy chén ngọc màu trắng, nói:

- Ta cũng muốn xem xem ngươi có thể ra được mấy chưởng!

- Tốt!

Trương Lăng Phong không tin, đánh ra từng chưởng lại từng chưởng, thúc giục chưởng lực của Thiên Lôi chưởng đến mức tận cùng.

Hai mươi mấy chưởng qua đi, động tác của Trương Lăng Phong đã chậm, hắn lập tức xoay người rời đi.

Sở Ly cười cợt:

- Thứ cho ta không tiễn xa được!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Thu Hoạch

Trương Lăng Phong biến mất ở trong màn đêm.

Tiêu Thi nhìn hắn:

- Cứ để cho hắn chạy như thế sao?

- Đi thì đi đi, không sao cả

Sở Ly lắc đầu mỉm cười:

- Tha cho hắn một mạng.

- Chuyện này không hợp tác phong làm việc của ngươi chút nào nhỉ.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Cho dù bọn họ không động tới Tống tỷ tỷ và Tiết tỷ tỷ, thế nhưng dù sao cũng là người muốn giết ngươi, ngươi thực sự muốn để cho bọn họ chạy hay sao?

- Đúng thế.

Sở Ly gật đầu.

- Lòng dạ của ngươi đã mềm đi rồi.

Tiêu Thi như cười mà không phải cười hỏi:

- Là công lao của tiểu muội đúng không?

Sở Ly tức giận liếc nhìn nàng một cái.

Tiêu Thi mở miệng cười nói:

- Tâm địa mềm như vậy, nên đi tu phật thì hơn.

- Sớm muộn ta sẽ tính sổ với bọn hắn.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Nhưng không phải hiện tại.

Hắn còn Thiên Lôi chưởng và Âm Lôi chưởng của của bọn hắn, không có chưởng lực của bọn họ, sao Thiên Ma công có thể tăng tiến được chứ?

Tiêu Thi rót ra một chén rượu cho mình rồi hỏi:

- Đêm nay ngươi vẫn ngồi đây chứ?

Sở Ly nói:

- Có lẽ sẽ còn có người không phục tới đây.

Tiêu Thi khẽ thưởng thức một ngụm rượu nhỏ, hỏi:

- Ngươi muốn đánh cho từng người trong bọn họ phục sao?

Sở Ly gật gù.

Tiêu Thi nói:

- Thật là tẻ nhạt.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng:

- Phong cảnh tốt như vậy mà các ngươi lại muốn đánh đánh giết giết, thực sự là mất hứng.

Sở Ly nói:

- Đánh đánh giết giết cũng là một loại lạc thú, không bằng tiểu thư vào phòng ngủ trước đi.

- Ngủ không được, ở lại chỗ này đi.

Tiêu Thi nói.

Nàng lại uống một hớp rượu rồi hỏi:

- Trên Linh Hạc phong có không ít trái cây, không biết có nên hái một chút để cất rượu không đây?

- Đúng là ý kiến hay.

Sở Ly gật đầu.

Cây ăn quả ở trên Linh Hạc phong không ít, lúc trước bọn họ không dám hái, sợ linh hạc điên cuồng công kích, hiện giờ hắn là linh hạc sẽ không ngăn cản, không biết sẽ có linh quả kỳ dị gì đó hay không nữa.

Hai người không nói được vài câu thì lại có một bóng người từ trong bóng tối góc tường bắn ra, Sở Ly vững vàng ngồi đó, vươn tay ra đón đánh.

Người đến là Lý Cổ, vừa tới đã dùng tuyệt học Thiên Lôi chưởng, không nói câu nào, cúi đầu một hơi đánh ra hơn hai mươi chưởng.

Sở Ly mặt không biến sắc, Lý Cổ xoay người rời đi.

Ước chừng qua thời gian uống cạn một chén trà nhỏ lại có một bóng người đánh ra, Tề Tử Mặc chẳng khác nào một vệt khói đi tới trước mặt của Sở Ly, hỏa hầu của Thiên Lôi chưởng càng thâm sâu hơn một tầng.

Hắn ngậm chặt miệng, giành giật từng giây, không cho Sở Ly có cơ hội hồi khí.

Sở Ly vững vàng tiếp lấy mỗi một chưởng, Thiên Ma châu không ngừng nuốt chửng, cảm nhận được từng tia tiến bộ một, sắc mặt đỏ lên, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ say ngất ngây.

Tề Tử Mặc thấy sắc mặt của hắn biến hóa, vui mừng khôn xiết, liều mạng điên cuồng tấn công hơn bốn mươi chưởng, sau khi thân thể trống rỗng, thấy mặt của Sở Ly vẫn cứ đỏ ửng, con mắt có chút mê ly, dường như say rượu vậy, hắn bất đắc dĩ thở dài xoay người rời đi, thầm than chỉ thiếu một chút.

Hắn vừa mới biến mất thì Triệu Giang lại đi ra, lần nữa thi triển Thiên Lôi chưởng.

- Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm mơ hồ vang vọng, dường như sấm rền ở trong bầu trời đêm.

Hắn một hơi đánh ra hơn bốn mươi chưởng, khuôn mặt đỏ lên của Sở Ly trở nên khô vàng, dáng vẻ như là bệnh nặng chưa lành vậy.

Thế nhưng vẻ mặt của Triệu Giang lại hiện lên vẻ cay đắng, người nhẹ nhàng lùi ra, giấu ở bên trong bóng đêm, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

- Bọn họ nổi điên làm gì vậy?

Tiêu Thi có chút không rõ nhìn về phía Sở Ly:

- Nhất định phải đơn đả độc đấu, không cùng tiến lên hay sao?

Sở Ly nói:

- Bọn họ cảm thấy sắp có thể đánh gục được ta.

Sắc mặt vốn khô vàng của hắn nhanh chóng khôi phục, ánh mắt khôi phục lại vẻ rõ ràng, để lộ ra vẻ tươi cười.

Thu hoạch lần này rất to lớn!

Thiên Ma châu thu nạp được một số lượng chưởng kình khổng lồ, đang đẩy một cái từ tầng thứ tư tiến lên, cách tầng thứ năm càng gần hơn một bước. Nếu cứ như vậy, trải qua chừng hai mươi ngày nữa thì gần như có thể đạt tới tầng thứ năm.

- Hiện giờ có lẽ bọn hắn rất ảo não, cảm thấy nên trực tiếp vây công ngươi rồi đó.

Tiêu Thi cầm lấy chén ngọc màu trắng, lắc đầu nói:

- Bọn hắn đã coi thường sự giảo hoạt của ngươi!

Sở Ly cười nói:

- Bọn họ vây công, nếu như ta đỡ được... Có lẽ bọn họ sẽ không tới nữa.

Bốn người Triệu Giang hội họp ở trong rừng rậm ngoài thành, mỗi người đều im lặng, bầu không khí rất ngột ngạt.

Triệu Giang hừ lạnh nói:

- Bị lừa rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Triệu sư thúc, làm sao bây giờ?

Trương Lăng Phong khẽ cắn răng, vẻ mặt âm trầm nói:

- Bị hắn lừa, tên này quá giả dối!

Bọn họ cho rằng xa luân chiến có thể đánh gục hắn, thế nhưng cuối cùng là bọn họ gục trước.

May là hắn không muốn giết mình, bằng không, vừa rồi sợ là bốn người mình khó bảo toàn được tính mạng, suy nghĩ một chút đã cảm giác mình thật là hồ đồ, muốn đánh gục hắn mà không nghĩ tới hậu quả sau đó.

Quan trọng là hắn nguỵ trang quá thật, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống vậy, chỉ cần thêm một chưởng nữa thì sẽ có thể kiến công, một chưởng lại một chưởng, nhưng kết quả vẫn cứ chống đỡ được như cũ!

- Rốt cuộc công lực của hắn sâu tới bao nhiêu chứ?

Lý Cổ trầm giọng nói:

- Vì sao lại có thể tiếp được nhiều Thiên Lôi chưởng như vậy chứ?

Bọn họ có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được, uy lực của Thiên Lôi chưởng ra sao bọn họ rất rõ ràng, người thường một chưởng cũng không tiếp nổi, hắn tiếp nhận hơn một trăm chưởng, ngẫm lại cũng đã làm cho lòng người lạnh lẽo, giống như là Thiên Lôi chưởng không đánh được lên trên người hắn vậy.

Bọn họ không tưởng tượng ra được, làm sao đối phương lại có thể tiếp được rất nhiều đạo Thiên Lôi chưởng cơ chứ?

- Võ công của hắn không mạnh như vậy đó chứ?

Tề Tử Mặc cau mày nói:

- Bằng không cũng không cần cố gắng đón đỡ, trực tiếp đánh gục chúng ta là được rồi!

- Đi thôi.

Triệu Giang hừ lạnh nói.

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ảo não về núi như vậy sao?

Tề Tử Mặc vội hỏi.

- Ngươi giết được hắn sao?

- Nếu như bốn người liên thủ, vẫn có một tia hi vọng.

- Quên đi.

Triệu Giang hừ lạnh nói:

- Nếu như lại ra tay, mạng nhỏ của chúng ta cũng khó giữ được!

- Ài... Quá mất mặt, quá oan uổng!

Trương Lăng Phong ca thán:

- Bốn người không thể thu thập được hắn, sau khi trở về núi nói thế nào đây?

- Mất mặt, còn sợ người khác nói hay sao?

Triệu Giang hừ lạnh nói:

- Chúng ta đều không phải là đối thủ của đối phương!

http://tieulun.hopto.org

Thiên Lôi chưởng cũng đã được dùng, nhưng vẫn không làm gì được hắn, Huyễn Âm thuật cũng vô dụng đối với hắn, giống như người này chuyên môn vì khắc chế bọn họ mà sinh ra vậy.

- Nhất định Mạc sư thúc sẽ rất tức giận.

Trương Lăng Phong nói.

Tề Tử Mặc nói:

- Lão đại đừng nói lão nhị, chính hắn cũng thất bại, chẳng lẽ không cho phép người khác bại trận hay sao?

- Đi thôi.

Triệu Giang trầm giọng nói:

- Trở về núi bẩm báo một tiếng, nghĩ biện pháp thu hắn vào trong sơn môn, trở thành đệ tử của Tử Vân sơn!

- Sao?

Trương Lăng Phong trợn mắt lên.

Triệu Giang nói:

- Hắn có thể nhìn thấu ảo ảnh thuật, còn có thể ngăn cản Thiên Lôi chưởng, đây là ứng cử viên thích hợp nhất để tu luyện võ học của Tử Vân sơn chúng ta.

- Nhưng mà hắn là kẻ thù của chúng ta đó.

- Kẻ thù hay không phải kẻ thù thì cũng có thể hóa giải được.

http://tieulun.hopto.org

- Mạnh Kiên sư đệ và Mạc sư thúc đã chết ở trên tay của hắn, chuyện này không thể bỏ qua được.

- Ân oán cá nhân của các đệ tử, môn phái sẽ không nhọc lòng đi quản.

-... Ài... như vậy thì cũng phải nhìn xem người ta có tình nguyện gia nhập hay không!

Trương Lăng Phong nói.

Triệu Giang nói:

- Chỉ cần đủ thành ý, nhất định hắn sẽ đồng ý, Tử Vân sơn chúng ta không phải là phủ Quốc Công, cũng không phải là An Vương phủ!

Tề Tử Mặc vuốt cằm dưới không nói gì.

Lý Cổ nói:

- Triệu sư thúc, thực sự muốn dẫn hắn vào sơn môn hay sao?

Triệu Giang nhìn về phía Tề Tử Mặc:

- Tề sư đệ đã từng nghe nói qua chuyện kia chưa?

Tề Tử Mặc chậm rãi nói:

- Hừm, không nghĩ tới thế gian này thật sự có loại tư chất này.

- Tư chất gì vậy?

Trương Lăng Phong vội hỏi.

Tề Tử Mặc nói:

- Nếu như hắn luyện võ học của Tử Vân sơn chúng ta, thực sự là bổ sung lẫn nhau, cao thủ hàng đầu đưa tay là có thể chạm tới được!

Triệu Giang gật gù:

- Quang Minh Thánh giáo ngày càng mạnh mẽ, sợ là không có cách nào ngăn chặn của tư thế xuôi nam, chúng ta cũng cần tăng mạnh thực lực lên một chút.

- Đi, trở về núi!

Tề Tử Mặc trầm giọng nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Ly khoanh chân ngồi ở trên giường nhỏ, chậm rãi mở mắt ra thì đã nhìn thấy Hư An.

Hư Ninh mang theo Hư An xuất hiện ở ngoài luyện công viện, phía sau có một lão tăng mặc tăng bào màu vàng, cao to khôi ngô, mắt hổ, sắc bén bức người.

Hắn nhận ra được, chính là sư phụ Không Pháp của Hư An.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Truy Huyết

Hư An và Không Pháp theo Hư Ninh, từ từ đi tới ngoài luyện công viện.

Thân thể của Không Pháp cao to khôi ngô chầm chậm như núi, mỗi một bước dường như ngay cả mặt đất cũng phải run lên theo.

Hư Ninh quay đầu liếc mắt nhìn Hư An.

Hư An trầm tĩnh, tay hợp thành hình chữ thập.

Hư Ninh mỉm cười, sau đó gõ gõ cửa luyện công viện, chậm rãi nói:

- Vương gia, tiểu tăng đã trở về.

- Tôn giả, mau mời vào!

An Vương thanh âm vang lên.

Rất nhanh cửa viện đã được mở ra, An Vương đứng ở cửa, vẻ mặt rất là kinh hỉ.

Hắn nhìn thấy Hư An và Không Pháp lập tức ngẩn người ra, trên khuôn mặt tuấn dật lộ ra vẻ nghi hoặc, lại nhìn về phía Hư Ninh.

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Vương gia, đi vào nói chuyện đi.

- Được rồi, mời ba vị Tôn giả vào trong!

An Vương vội vã tránh ra khỏi cửa, đưa tay mời ba người vào bên trong.

Tay của Hư An và Không Pháp hợp thành hình chữ thập thi lễ, chậm rãi tiến vào luyện công viện.

Hư Ninh đi ở phía cuối cùng, đóng cửa viện lại, tay lại hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Vị này chính là Hư An sư đệ, vị này chính là Không Pháp sư thúc, sư phụ của Hư An sư đệ.

- Xin chào Vương gia.

Thân thể cao lớn của Không Pháp hơi khom lại, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, chẳng khác nào tiếng sấm rền vang lên, chậm rãi nói:

- Quấy rầy Vương gia rồi.

- Không dám không dám, Không Pháp Tôn giả khách khí rồi!

An Vương vội vã hợp tay thành hình chữ thập cười nói:

- Tôn giả di phật giá tới đây, thật là có phúc ba đời, mau mời ngồi.

- Vương gia khách khí rồi.

Không Pháp ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, trầm ổn như núi.

Hư An lẳng lặng đứng ở bên cạnh hắn.

An Vương cũng ngồi xuống, nhìn về phía Hư An.

Hư An cũng lẳng lặng nhìn hắn, không buồn không vui.

Hắn đã từ trong miệng của Hư Ninh mà biết được, mình có khả năng

chính là nhi tử của An Vương, nhưng hắn lại không có chút vui sướng khi nhìn thấy phụ thân, mà chỉ là một người xa lạ đơn thuần mà thôi, trong lòng không gợn sóng, bình tĩnh như nước.

An Vương rất hài lòng về sự bình tĩnh của hắn, phần tâm tính này mới là huyết thống của mình, mới có khí độ của một vị Thế tử.

- Trịnh Lập Đức!

Hắn cất giọng nói.

Bên ngoài vang lên âm thanh của Trịnh Lập Đức:

- Có, xin Vương gia ra lệnh.

- Đi tới Thiên Nhân phủ một chuyến, cứ nói bản vương muốn phân biệt huyết thống.

An Vương trầm giọng nói.

- Vâng, Vương gia.

Trịnh Lập Đức cung kính đáp một tiếng, rất nhanh đã rời đi.

An Vương lại nhìn về phía Hư Ninh:

- Tôn giả, huyết thống hoàng gia quy tông, cần Thiên Nhân phủ tán thành, Thiên Nhân phủ có một bộ bí thuật rất nghiêm, chỉ cần Thiên Nhân phủ tán thành thì ai cũng không thể phủ nhận được.

- Vâng.

Hư Ninh gật đầu nói:

- Khí sắc của Vương gia không tốt, không biết lại xảy ra chuyện gì vậy?

Sắc mặt của An Vương trầm xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Tử Vân sơn!

- Tử Vân sơn lại trêu chọc vào Vương gia hay sao?

Hư Ninh kinh ngạc.

Hắn biết An Vương rất phẫn hận đối với Tử Vân sơn, võ công bị phế, hai thận trọng thương, tất cả đều là do đệ tử của Tử Vân sơn ban tặng, nếu có năng lực, nhất định Vương gia sẽ diệt trừ Tử Vân sơn, chắc chắn sẽ không nương tay.

An Vương nặng nề hừ lạnh một tiếng, nói chuyện ngày hôm qua ra cho hắn nghe.

Hư Ninh cau mày:

- Như vậy Đại tổng quản có thể giải quyết được bọn họ hay không?

- Các Vương phi đã bình yên trở về.

An Vương nói:

- Chuyện còn lại ta không quản, để Sở Ly tự mình xử lý!

Hư Ninh chậm rãi gật đầu:

- Tử Vân sơn thế lớn, Vương gia không chọc vào thì tốt hơn.

- Hừ!

An Vương hừ lạnh một tiếng, nặng nề vỗ bàn một cái:

http://tieulun.hopto.org

- Chờ sẽ có một ngày, nhất định ta sẽ khiến cho bọn họ tan thành mây khói!

Hắn bề ngoài nổi giận đùng đùng, thế nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh, âm thầm đánh giá Hư An.

Xem vẻ mặt của Hư An bình tĩnh như nước, không vì khí thế của mình mà bị lay động một chút nào, hắn âm thầm gật đầu không ngớt, càng thêm thoả mãn.

Những lời giận dữ này của hắn vừa là tự nhiên có trong lòng, mà lại là cố ý hành động.

Mình thân ở vị trí cao, khí thế như thực chất, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng tới người bên ngoài, Hư An có thể bình tĩnh đứng đó, quả thực tâm tính rất không tầm thường, là một hạt giống tốt, hơn nữa tuổi tác của hắn cũng không lớn, cho dù không Trúc Cơ, thế nhưng hiện giờ có bắt đầu cũng không muộn, chuẩn bị thêm một chút linh dược là được rồi.

- Hư An có tu luyện võ công hay không?

Hắn nhìn về phía Không Pháp.

Không Pháp chậm rãi nói:

- Vừa mới bắt đầu tu luyện thần thông.

- Ồ?

An Vương nhìn về phía Hư Ninh.

Hư Ninh nói:

- Hư An sư đệ mới vừa hoàn thành Trúc Cơ, đã có thể tu hành.

http://tieulun.hopto.org

- Thì ra là như vậy.

An Vương chậm rãi gật đầu.

Như vậy thì lại càng tốt hơn, hoàn thành Trúc Cơ, như vậy cũng bớt đi rất nhiều công phu của hắn, bằng vào tính tình trầm tĩnh của nó, trong lúc tu luyện nhất định sẽ có tiến triển cực nhanh.

Tay của Không Pháp hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Vương gia, lão tăng có một chuyện muốn nói trước.

- Mời Không Pháp Tôn giả nói.

An Vương vội vã nói.

Không Pháp chậm rãi nói:

- Hư An đã là đệ tử chính thức của tệ tự, tiến vào tu hành thì phải vâng theo quy củ của tự, không thành thần thông không thể rời tự. Lần này bởi vì việc quan hệ tới thân thế cho nên trụ trì đã ngoại lệ một lần, nhưng không thể ở lâu được, sau một ngày sẽ trở về Kim Cương tự, tiếp tục bế quan tu hành.

- Không thể ở lại Vương phủ hay sao?

An Vương cau mày.

- Vương gia thứ lỗi.

Không Pháp chậm rãi mà kiên định nói:

- Tự quy như vậy, không người nào có thể vi phạm được!

An Vương nhìn Hư An, lại nhìn Hư Ninh.

http://tieulun.hopto.org

Hư Ninh nói:

- Vương gia không cần lo lắng, Hư An sư đệ trí tuệ hơn người, tu thành thần thông cũng không phải là việc gì khó, chỉ mất mấy năm sẽ thành, đến lúc đó đương nhiên có thể hồi phủ, huống hồ trong tự cũng yên ổn so với bên ngoài, có thể yên tâm tu hành.

An Vương đăm chiêu gật gù.

Hắn đã nghe rõ nghĩa bóng trong lời nói của Hư Ninh, luận an toàn, tự nhiên là Kim Cương tự hơn một bậc, đến nay chưa từng nghe nói có người nào có thể xông vào được Kim Cương tự.

Nếu Hư An thật sự là nhi tử của mình, sẽ là cốt nhục duy nhất của hắn, tình cảnh rất đáng lo, chỉ sợ có người sẽ liều lĩnh tới giết nó, mà mình không hắn đã có thể bảo vệ được nó chu toàn, trốn ở trong Kim Cương tự thì lại không có sơ hở nào cả!

Nghĩ tới đây, hắn nở một nụ cười, gật gù:

- Như vậy cũng được!

- Vương gia, phủ chính Thiên Nhân phủ đang tới!

Chu tổng quản ở bên ngoài bẩm báo.

- Phủ chính?

An Vương ngẩn ra, lập tức đứng dậy:

- Mở cửa lớn ra, ta sẽ tự mình nghênh đón!

Thiên Nhân phủ chính là cơ quan chưởng quản thái miếu và việc của hoàng tộc, đối với đệ tử hoàng tộc mà nói, là nhân vật đáng sợ nhất, nghiêm

ngặt tới cực điểm, tuyệt không nói tới ân tình.

- Vâng.

Chu tổng quản đáp một tiếng, vội vã đi ra ngoài.

An Vương quay đầu liếc mắt nhìn Hư An, trầm ngâm một chút:

- Tôn giả, ngươi mời Không Pháp Tôn giả và Hư An đi tới phòng khách, ta sẽ lập tức đi tới đó!

Tay của Không Pháp hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Hư Ninh mang theo Không Pháp và Hư An ra khỏi luyện công viện, đến đại sảnh.

Rất nhanh An Vương đã dẫn ba người tiến vào phòng khách.

Phủ chính là một lão giả có khuôn mặt như trẻ con, hai người còn lại là người hán tử trung niên, sắc mặt chính khí, khí thế lẫm liệt trang trọng.

Không Pháp và Hư Ninh chỉ lạnh nhạt nhìn bọn họ một chút, không có động tác gì cả.

Hư An hơi hợp thành hình chữ thập thi lễ.

An Vương chỉ vào Hư An cười nói:

- Cửu vương thúc, đây chính là Hư An.

Lão giả có khuôn mặt trẻ con chính là phủ chính của Thiên Nhân phủ Lãnh Vô Kỵ.

Hắn cười nói:

- Ồ, có một tia dáng vẻ của ngươi, được rồi, vậy thì thi triển bí thuật truy huyết một chút, xem xem rốt cục có phải là cốt nhục của ngươi không.

- Làm phiền Cửu vương thúc!

An Vương cười nói.

Lãnh Vô Kỵ quét mắt nhìn hai hán tử trung niên khác một chút:

- Các ngươi thi thuật đi.

- Vâng, Phủ chính.

Hai người ôm quyền thi lễ.

Bọn họ đổ nước trong chén trà đi, chỉ còn lại chén không:

- Vương gia, xin ngón trỏ, nhỏ ra năm giọt máu.

An Vương biết bí thuật truy huyết cho nên hắn lập tức cắn ngón trỏ, phân biệt nhỏ năm giọt máu vào trong chén trà.

Hai người lại cẩn thận từng li từng tí bỏ chén trà lên trên bàn, sau đó hai người ngồi lên trên cái ghế, hai tay đánh ra pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ.

Sau mấy lần hô hấp, bọn họ chỉ tay về phía chén trà trước mặt mình.

Chén trà khẽ run lên, hơi bắt đầu run rẩy.

Chén trà run run càng ngày càng mạnh mẽ, chậm rãi, một đám mưa máu từ bên trong chén bay ra.

Sương máu chẳng khác nào một đám lửa đang nhảy nhót, chậm rãi bay

lên, càng lên càng cao, cuối cùng có chiều cao hơn một người, sau đó trôi dạt từ từ di chuyển, cuối cùng dừng lại ở trên đỉnh đầu của Hư An.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Gặp Lại

Hư An ngửa đầu hiếu kỳ nhìn về phía hai đám sương máu đang hoạt động, giống như đang có sinh mệnh giãy dụa ở trong đó vậy, quái lạ không nói ra được.

Tay của Hư Ninh hợp thành hình chữ thập thi lễ.

An Vương lại có chút kích động nhìn chằm chằm vào sương máu.

Không Pháp đăm chiêu nhìn lên bên trên.

Bí thuật truy huyết này đúng là nhất tuyệt, chỗ ảo diệu là lợi dụng sức mạnh trong huyết mạch, vô hình như thực chất, người sáng chế ra thuật này quả thực là học cứu Thiên nhân, khiến cho người ta than thở.

Hai đám sương máu đột nhiên hơi thu lại, hóa thành hai làn khói tiến vào trong hai tay của Hư An.

Hư An không tránh không né, chỉ hiếu kỳ nhìn chúng nó tiến vào trong hai tay, trực tiếp lọt vào da dẻ, không để lại một chút dấu vết nào cả, giống như chưa từng xuất hiện.

Hai người thở dài một hơi, chậm rãi thu công, ôm quyền cười nói:

- Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Vương gia!

An Vương cười lên ha hả, mặt mày hớn hở, ôm quyền nói:

- Làm phiền hai vị phủ khanh đại nhân rồi, Cửu vương thúc, nói như thế, Hư An thực sự là cốt nhục của ta đúng không.

- Đúng thế, Hư An chính là nhi tử của ngươi, bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ ghi vào Thiên Nhân phủ phổ.

Lãnh Vô Kỵ khẽ cười nói:

- Thực sự là may mắn, người này huyết thống thuần túy, tương lai sẽ là trụ cột, trổ hết tài năng, ngươi phải bồi dưỡng nó cho tốt!

Nhìn dáng vẻ của bí thuật truy huyết là có thể nhìn ra được trình độ tinh khiết của huyết thống, Hư An có được tinh hoa của huyết thống Lãnh thị, là một nhân vật thiên tài.

- Cửu vương thúc, còn chưa tới phiên ta bồi dưỡng.

An Vương lộ ra cười khổ, lắc đầu nói:

- Bây giờ nó là đệ tử của Kim Cương tự, bắt đầu tu luyện thần thông, chỉ khi nào tu thành thần thông mới có thể ra tự được.

- Ồ?

Lãnh Vô Kỵ kinh ngạc đánh giá Hư An, lắc đầu thở dài nói:

- Thực sự là chuyện may mắn, Hoàng thượng biết chuyện này, không biết sẽ cao hứng thế nào nha, có thể có một vị phật tử làm cháu, đây chính là dấu hiệu của Lãnh thị ta hưng thịnh rồi!

- Cửu vương thúc nghiêm trọng rồi.

An Vương cười nói.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Vô Kỵ khoát tay nói:

- Ngươi không nên khinh thường, Lãnh thị ta còn chưa từng từng xuất hiện phật tử đó, phật tử vừa ra, huyết thống lại không dứt, quả thực là chuyện may mắn cực kỳ lớn, ta phải báo cáo chuyện này lên cho Hoàng thượng mới được.

- Cửu vương thúc, ngày mai Hư An sẽ phải trở về tự, hay là chờ nó rời khỏi nơi này rồi hãy nói đi, tránh cho bí mật khó giữ sẽ bị nhiều người biết.

An Vương vội nói.

Hắn sợ có người nhảy ra ám sát trên đường Hư An trở về tự, tuy nói chuyện như vậy không có khả năng xảy ra cho lắm, nhưng dù sao cũng phải phòng ngừa vạn nhất, bởi vì nếu như xảy ra thật thì mình sẽ triệt để xong đời!

- Ồ, như vậy cũng đúng, có điều không cần phải lo lắng.

Lãnh Vô Kỵ xua tay cười nói:

- Hoàng thượng tự có chừng mực, cùng lắm thì để cung phụng cấm cung hộ tống hắn trở về tự là được rồi.

- A di đà phật...

Không Pháp tuyên một tiếng phật hiệu, chậm rãi lắc đầu:

- Có lão tăng ở đây, tự có thể bảo hộ được bản thân đồ nhi, không cần phải hưng sư động chúng như vậy.

- Ha ha, Không Pháp Tôn giả, hiện giờ chúng ta là người một nhà.

An Vương vội nói:

- Thân phận bây giờ của Hư An rất mẫn cảm...

- Vương gia yên tâm, Hư An một đời bình an, sẽ không có đại kiếp nạn sinh tử gì cả.

Không Pháp chậm rãi nói.

An Vương nhìn thấy vẻ mặt của hắn kiên định, biết miễn cưỡng cũng không được, hắn chỉ có thể cười nói:

- Nếu đã như thế, ta nghe theo Tôn giả vậy.

Lãnh Vô Kỵ cười nói:

- Được rồi, ta cũng nên đi thôi, ngươi cứ yên tâm đi, cố gắng an dưỡng cho tốt!

Hắn nói xong vỗ vỗ vai của An Vương.

Có nhi tử như Hư An, An Vương đã chiếm một món hời lớn, địa vị ở bên trong tôn thất cũng không giống trước đó nữa.

Cho dù tương lai hắn không thể có thêm dòng dõi nữa, có một người như vậy đã đủ rồi. Ở trên con đường tranh cướp ngôi vị hoàng đế của hắn, hắn đã dẫn trước mọi người một bước, dòng dõi không còn là nhược điểm của hắn nữa, trái lại còn trở thành điểm mạnh của hắn.

Nếu như có cùng tài hoa và năng lực, Hoàng thượng sẽ cân nhắc tới An Vương đầu tiên, nếu phật tử có thể thành hoàng đế, như vậy sẽ kinh người thế nào, sợ rằng gian sơn của Lãnh thị sẽ lại tiến thêm một bước!

An Vương cung tiễn bọn họ rời đi.

Chờ tới lúc hắn trở về, khóe miệng nhếch lên, cố gắng khống chế làm cho

mình không lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, tránh cho làm cho người ta có cảm giác hắn tùy tiện, thế nhưng dù hắn có làm thế nào thì cũng không khống chế được, một bước rơi xuống địa ngục, một bước lên trời. Vận mệnh kỳ lạ cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

- Không Pháp Tôn giả, Hư An đành phải nhờ vào Tôn giả trông nom rồi!

Tay hắn hợp thành hình chữ thập nói:

- Nếu như tôn giả có nhu cầu gì, các loại linh dược, xin cứ việc phân phó, nhất định bản vương sẽ cố gắng thu thập.

- Vương gia không cần phải làm như vậy.

Không Pháp lắc đầu nói:

- Tệ tự không thiếu những thứ này, nếu chuyện đã xong, chúng ta cũng nên cáo từ!

- Không phải ngày mai sao?

An Vương ngẩn ra:

- Còn chưa giới thiệu Hư An cho mọi người bên trong phủ mà.

- Cũng không vội nhất thời.

Không Pháp nói:

- Chờ tới lúc Hư An ra tự, quen biết bọn hắn cũng không muộn, bây giờ nó đã bắt đầu tu luyện, không thích hợp nhúng tay vào chuyện hồng trần quá nhiều, không thích hợp nhiễu loạn phàm tâm.

-... Được, nếu đã như thế, bản vương cũng không níu giữ nữa.

An Vương chậm rãi nói:

- Như vậy làm phiền Không Pháp Tôn giả bận tâm nhiều hơn mới được.

Hắn cũng ước gì Hư An mau mau trở về tự, ở trong Kim Cương tự mới là nơi không có sơ hở nào, ở lại trong phủ rất là nguy hiểm, vạn nhất để lộ ra tin tức, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Tay của Không Pháp hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Tay Hư An cũng hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Không Pháp nắm tay áo của Hư An, hai người nhẹ nhàng bay lên, chẳng khác nào hai đám mây rời đi, xẹt qua tường viện, biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

- Ài...

An Vương thở một hơi dài nhẹ nhõm, đột nhiên cảm giác có một ít uể oải.

Trái tim treo lên cao rốt cuộc cũng hạ xuống, thực sự là thấy núi không còn đường, thế nhưng lại có một thôn hiện ra trước mắt, vốn hắn cho là đã đến tuyệt cảnh, đột nhiên tìm được đường sống trong chỗ chết, hơn nữa còn có cuộc sống tốt hơn trước đó.

Mấy ngày trước hắn còn đang ăn năn hối hận, cảm khái vận mệnh bất công, quá hà khắc đối với mình, thế nhưng sau một khắc lại đột nhiên xoay chuyển, thiên địa biến đổi, vận mệnh ly kỳ quả thật khiến cho người ta khó lường trước được.

Xem ra ông trời vẫn quan tâm tới mình, các loại cực khổ lúc trước đều là tôi luyện, là vì để cho mình càng mạnh hơn nữa, bây giờ mình đã có Hư An,

mình đã đứng ở thế bất bại, cho dù mình có dằn vặt như thế nào đi nữa, nể mặt mũi của Hư An, phụ hoàng cũng sẽ không trách phạt quá nặng!

Tay Hư Ninh hợp thành hình chữ thập mỉm cười nói:

- Chúc mừng Vương gia.

- Ha ha, Tôn giả cực khổ rồi!

An Vương cười to, Hư Ninh có Tha Tâm thông, mình ở trước mặt hắn không cần phải che dấu, cũng không có cái gì để che giấu, hắn cười to nói:

- Thực sự là trời cũng giúp ta!

- Tinh thần của Vương gia đã khá hơn rồi đó.

Hư Ninh mỉm cười nói:

- Cố gắng tu luyện, sớm ngày khôi phục tu vi.

- Đúng!

An Vương cười to nói:

- Đại kế của ta không còn xa nữa rồi!

...

Hư An đi theo Không Pháp, thế nhưng lại đang ngây ngẩn cả người.

- Sư phụ!

Hư An bỗng nhiên mở miệng.

Hắn vẫn ra vẻ rất bình tĩnh, giống như mọi chuyện không liên quan đến

bản thân, cũng không nói một chữ gì với An Vương, cũng không gọi một tiếng phụ thân.

Đối với người phụ thân này, hắn không có chút cảm giác thân cận nào cả, chỉ có chống cự và căm ghét nhàn nhạt, dường như có một sự thù hận không tên đang ở trong đầu hắn vậy.

Không Pháp rơi xuống bên trên quan đạo, lại nhìn về phía Hư An:

- Chuyện gì vậy?

- Con muốn gặp Tiêu thí chủ một chút.

Hư An nói.

Hắn biết mình rời tự, người mà hắn muốn gặp nhất không phải là phụ thân đột nhiên xuất hiện không hiểu ra sao, mà là Tiêu Thi.

- Bây giờ nàng là chính phi của An Vương, tương lai sẽ có thời gian gặp lại, trước tiên về tự tu luyện rồi lại nói sau.

Không Pháp nói.

Hư An nói:

- Con muốn gặp bây giờ.

- Ài...

Không Pháp lắc đầu nói:

- Phàm tâm của con không thích hợp động nữa, đợi sau khi con luyện thành thần thông, muốn gặp ai thì gặp, đi thôi!

Hắn dứt lời không chờ Hư An nói chuyện thì đã nhấc Hư An lên rồi rời đi.

Hư An bất đắc dĩ quay đầu liếc mắt nhìn về phía Thần Đô.

Thần Đô cách hắn càng ngày càng xa, hắn phiền muộn mà buồn bực.

Thân pháp của Không Pháp rất nhanh, Hư An chỉ cảm thấy tất cả cảnh vật trước mắt đang nhanh chóng rút lui, trong một nháy mắt đã rời xa khỏi Thần Đô, cách Tiêu thí chủ càng ngày càng xa, hắn càng ngày càng cảm thấy khó chịu, nỗi nhớ nhung càng đậm hơn.

Thời gian trôi qua, Hư An im lặng, trong lúc bất tri bất giác đã đi được hơn một trăm dặm.

Lúc này đã là buổi trưa, thân thể của Không Pháp dừng lại, chuẩn bị tìm một chỗ để nghỉ một chút.

Hư An không còn trầm tĩnh như lúc ở Vương phủ nữa mà cúi đầu, vẻ mặt không có chút cao hứng nào cả.

Không Pháp biết hắn đang giận dỗi cho nên làm bộ không biết mà sải bước đi vào trong một rừng cây, dọc theo trong rừng đi mấy bước, trước mắt hắn xuất hiện một toà tiểu đình, là dịch đình người đi đường thường dùng để nghỉ ngơi.

- Tiểu hòa thượng!

Một đạo âm thanh ôn nhu bỗng nhiên vang lên.

Hư An lập tức run lên, vội vã trợn mắt lên nhìn về phía trước.

Bên trong tiểu đình đang có một nam một nữ đứng đó.

Nam tử mặc y phục màu trắng, nữ tử một bộ la sam màu tím.

Dáng người của nàng uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ, giống như hấp dẫn tia sáng ở chung quanh, khiến cho con mắt của người ta chỉ có thể nhìn chằm chằm vào nàng, không có cách nào rời đi được, chính là Tiêu Thi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Kiếp Nạn

Hư An trợn mắt lên, kích động kêu lên:

- Tiêu thí chủ!

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi sâu xa như biển, lúc nhìn quanh, sóng mắt như nước, tay ngọc của nàng nhẹ nhàng vẫy một cái, nói:

- Tiểu hòa thượng, lại đây!

Hư An nhu thuận chạy tới, không quản tới Không Pháp.

Không Pháp lắc đầu một cái.

Sở Ly đứng ở bên người Tiêu Thi, từ rất xa tay đã hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Tay của Không Pháp cũng hợp thành hình chữ thập đáp lễ.

Tiêu Thi không để ý tới Không Pháp, đưa tay vỗ vỗ vai của Hư An, cười nói:

- Tiểu hòa thượng, sao tiến vào phủ lại không tìm ta, có phải là trốn tránh ta hay không?

Hư An ngây ngốc cười cười nhìn nàng, dùng sức lắc đầu một cái.

- Vậy thì tốt, nếu như ngươi tránh ta, ta rất tức giận, nhất định sẽ đi Kim

Cương tự các ngươi gây náo loạn một phen đó!

Tiêu Thi cười nói:

- Ồ, cao lớn thêm một chút rồi, không béo tốt, thế nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều rồi.

Hư An ngại ngùng gãi đầu một cái.

Từ sau khi hắn Trúc Cơ, dường như đã ăn hết tất cả những phần thiếu mười mấy năm qua vậy, khẩu vị lớn đến lạ kỳ, tốt đến kì lạ, một bữa cơm là lượng ăn gấp ba bốn lần người khác, nhưng thân thể lại không mập lên.

- Được rồi, nên như vậy.

Tiêu Thi cười gật đầu, vỗ vỗ trán của hắn rồi hỏi:

- Sao rồi, khai khiếu rồi, có thể tu luyện thần thông rồi sao?

Hư An nhỏ giọng nói:

- Ta đã bắt đầu tu luyện Thiên Nhĩ thông.

- Thiên Nhĩ thông, không tệ.

Tiêu Thi cười nói:

- Cố gắng tu luyện, sớm ngày ra tự.

- Vâng.

Hư An thấp giọng gật đầu.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi bế quan không thể đi ra, đồ vật lần trước đưa cho ngươi ngươi có nhận được không?

- Có.

Hư An nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Thi khẽ mở miệng cười nói:

- Hiện giờ ngươi trở thành nhi tử của An Vương rồi sao?

Hư An lại nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Thi nói:

- Xem ra ta đã thực sự thành mẫu thân ngươi rồi, hiện tại ta là chính phi của An Vương đó!

Hư An đỏ mặt.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Đến đây, gọi một câu mẫu thân ta nghe một chút.

Hư An vội vàng lắc đầu.

Sở Ly ở một bên nhìn không được, cười nói:

- Tiểu thư tạm tha cho hắn đi, Hư An tiểu Tôn giả, bây giờ nhận tổ quy tông, có cảm giác gì không?

Hư An đối mặt với Sở Ly thì lại trầm ổn thong dong, lắc đầu nói:

- Tiểu tăng không có cảm giác gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Không Pháp:

- An Vương cũng thật là có lạc thú, lúc trước thi triển Phong Nguyên chỉ ở trên người tiểu thư, kết quả tiểu thư thành chính phi của hắn, mà ở trên người của Hư An cũng dùng Phong Nguyên chỉ, kết quả lại thành nhi tử của hắn, thế sự kỳ lạ, có lẽ An Vương cũng cảm khái không thôi!

Sắc mặt của Không Pháp trầm xuống.

Hắn biết Phong Nguyên chỉ ác độc ra sao, nếu không phải Hư An phúc duyên thâm hậu, trước tiên bị mình gặp phải, sau đó lại được Sở Ly cứu, sợ là đã sớm bỏ mình rồi.

Người phụ thân như An Vương thực sự là đáng hận đáng khinh nhất.

- Nếu Không Pháp đại sư đã biết là hắn, vì sao còn muốn dẫn Hư An tới đó cơ chứ?

Sở Ly rất không rõ nói.

Không Pháp thở dài một tiếng, lắc đầu một cái.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi nhìn sang, yêu kiều hừ lạnh một tiếng:

- Đại sư có cái gì khó nói, nói ta nghe một chút xem.

Không Pháp bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái.

Hắn biết Tiêu Thi vì mình mang theo Hư An trực tiếp rời đi, không cho nó đến gặp mặt nàng, vì lẽ đó nàng đang tức giận.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiêu Thi nói:

- Nhận phụ thân như vậy, thực sự là tức chết người!

Không Pháp than thở:

- Việc này vốn là thiên cơ, không thể truyền ra ngoài.

- Vậy thôi đi.

Sở Ly cười nói:

- Thiên cơ không thể khinh nhờn, bằng không sẽ vô cùng phiền phức.

- Nhưng nếu đã gặp thì cũng là duyên pháp đến.

Không Pháp nói:

- Lão tăng sẽ tiết lộ một chút thiên cơ.

- Lão hòa thượng, mau mau nói đi!

Tiêu Thi thiếu kiên nhẫn thúc giục.

Không Pháp nói:

- Sợ là An Vương không còn sống lâu được nữa.

- Sao...?

Sở Ly lấy làm kinh hãi.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi nhất thời tỏa sáng, vẻ đẹp kinh người:

- Hắn thực sự sẽ chết sao?

Không Pháp thở dài nói:

- Không ngoài một năm thì hắn sẽ có một đại kiếp nạn sinh tử, sợ là An Vương sẽ không qua được... Vì lẽ đó lão tăng mới mang Hư An lại đây, cũng coi như là tận tâm tận lực làm tròn trách nhiệm của một người con, tránh cho nó không gặp mặt phụ thân, để lại tiếc nuối.

- Hừ, rốt cục ông trời cũng muốn thu hắn!

Tiêu Thi mặt mày hớn hở, yêu kiều cười khẽ:

- Rất tốt, chết rất được!

Nàng quay đầu nhìn về phía Hư An:

- Tiểu hòa thượng, có trách ta độc ác hay không?

Hư An lắc đầu một cái.

Sở Ly nói:

- Đây chính là chuyện lớn... An Vương chết, Hoàng thượng tất sẽ tức giận, nhất định sẽ bắt giết hung thủ.

Trong thời gian ngắn hắn không giết được An Vương.

Hắn dự định lợi dụng Quang Minh Thánh giáo đến để giết chết An Vương, thế nhưng thời cơ vẫn không tới.

Trong đương đại, dám giết An Vương cũng chỉ có Đại Lôi Âm Tự và Quang Minh Thánh giáo, các phái còn lại đều kiêng kỵ uy thế của hoàng thượng, ai giết An Vương thì sẽ nhận phải lửa giận ngập trời, diệt nhà diệt phái, không ai dám động vào nghịch lân của hoàng thượng.

Hơn nữa bây giờ An Vương cũng không bắt mắt, còn không được thế lực khắp nơi để ở trong mắt, không đáng vì giết hắn mà chọc giận Hoàng thượng.

Đại Lôi Âm Tự không bị mình lợi dụng, trái lại còn âm mình một vố, cũng còn may hắn có Đại Viên Kính Trí, đạt được truyền thừa của Kim Thân La Hán thần công, bằng không, nhất định mình sẽ phiền muộn đến mức phun máu.

Bây giờ chỉ có Quang Minh Thánh giáo mới có can đảm này, nhưng vẫn chưa tới mức độ giết An Vương, hắn cần phải thúc đẩy từng bước từng bước, dẫn lửa giận của chúng tới trên người An Vương, những người điên không sợ này chết chắc chắn sẽ hạ sát thủ giết An Vương.

Chuyện mà hắn phải chính là cố gắng che giấu bản thân mình, không thể nhìn thấy cái bóng của chính mình, phải làm cho chuyện này trở thành tự nhiên xảy ra, không phải là vì người khác động tay động chân, không trách được lên trên người mình, thế nhưng muốn làm được đến một bước này rất là không dễ, cần thiên thời địa lợi nhân hoà.

Không Pháp chậm rãi nói:

- Đúng vậy, cái chết của An Vương cũng là một kiếp của Sở thí chủ, không thể bất cẩn.

Sở Ly cười nói:

- Xem ra ta nên tránh đi một chút.

Tay Không Pháp hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Đến đây là hết lời, lão tăng không thể nhiều lời hơn được nữa.

- Lão hòa thượng ngươi nói quá nhiều rồi, đa tạ ngươi!

Tay Tiêu Thi hợp thành hình chữ thập thi lễ nói.

Nàng có chút bận tâm liếc mắt nhìn Sở Ly, An Vương chết, cũng là một

đại kiếp của Sở Ly, lẽ nào Hoàng thượng muốn giết Sở Ly hay sao?

Không Pháp mỉm cười lắc đầu.

Tiêu Thi nhìn về phía Hư An:

- Tiểu hòa thượng, có cần ta tới bên đó ở mấy ngày hay không?

Không Pháp vội nói:

- Hư An phàm tâm chưa thanh, nên trở về tự sớm thì hơn!

- Gấp cái gì chứ?

Tiêu Thi nói:

- Ngươi nhìn Sở Ly mà xem, luyện thần thông dễ dàng bao nhiêu, lẽ nào phàm tâm của hắn thanh tịnh hay sao?

Không Pháp bất đắc dĩ im lặng.

Sự tồn tại của Sở Ly đối với chư tăng của Kim Cương tự cũng là kích thích lớn lao.

Bọn họ hao hết mấy chục năm khổ công cũng chưa chắc đã có thể luyện thành hai môn thần thông, nhưng Sở Ly chỉ cần mấy ngày đã có thể luyện thành, mấy chục năm khổ tu thuần công của mình trở nên bé nhỏ không đáng kể và đáng thương đáng tiếc như vậy.

Sở Ly cười nói:

- Ta là nhân duyên trùng hợp, còn bình thường, vẫn phải nghe lời của Không Pháp Tôn giả.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy chúng ta đưa Hư An trở về tự đi.

Tiêu Thi cười nói:

- Dẫn ngươi đi các nơi chơi một chút, chơi thoải mái rồi lại bế quan!

Không Pháp cười khổ.

Sở Ly nói:

- Đề nghị này rất đúng, có lợi cho tu hành của hắn... Tôn giả, để Hư An cảm nhận sự tráng lệ của núi sông một chút, thiên địa mênh mông, hữu ích đối với tu hành.

Không Pháp than thở:

- Hư An cần tĩnh tâm mới được.

Sở Ly cười híp mắt nói:

- Ta cũng tu hành qua thần thông, vì lẽ đó ta hiểu rất rõ, tâm tình quan trọng nhất, ta sẽ giúp Hư An một chút.

-... Ài, như vậy thôi đi.

Không Pháp bất đắc dĩ nói:

- Ta về tự trước, Hư An tùy các ngươi vậy, thế nhưng không được quá lâu.

- Mười ngày là đủ.

Sở Ly cười nói:

- Sau mười ngày, lúc chạng vạng ta sẽ đưa Hư An đến bên ngoài Kim Cương tự.

http://tieulun.hopto.org

- Được, lão tăng xin đợi đại giá.

Không Pháp gật đầu, lại nhìn Hư An nói:

- Không nên chơi lâu quá.

- Vâng, sư phụ.

Hư An hưng phấn trả lời.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 513: Động Thủ

Ngày thứ nhất, bọn họ đến Khánh Vân thành, chơi một ngày ở trong thành.

Ngày thứ hai, bọn họ đi tới Sùng Minh thành, cũng chơi một ngày ở trong thành.

Ngày thứ ba, bọn họ chơi một ngày ở Thần Đô, xem sự phồn hoa của Thần Đô.

Ngày thứ tư, bọn họ cưỡi ngựa đi trên đại thảo nguyên.

Ngày thứ năm, bọn họ bò lên trên một ngọn núi tuyết, không cần khinh công, từng bước từng bước trèo lên trên, trải qua hai ngày rốt cục đã bò đến đỉnh.

Ngày thứ bảy, bọn họ đi thuyền ở trên biển rộng.

Ngày thứ tám, bọn họ ngồi ở trước một thác nước lớn uống trà nói chuyện phiếm.

Ngày thứ chín, bọn họ ngồi ở trên đỉnh núi quan sát mây tụ mây tán, tiếng gió reo vang lên từng đợt.

Ngày thứ mười, bọn họ thản nhiên ngồi nghỉ ở bên trong một thung lũng.

Lúc chạng vạng, bọn họ trở về Kim Cương tự, Không Pháp đang đứng ở ngoài tự chờ đợi.

Tiêu Thi vỗ vỗ vai của Hư An, nói:

- Tiểu hòa thượng, luyện công cho tốt, như vậy mới có thể ra tự sớm!

Tay của Hư An hợp thành hình chữ thập thi lễ, từng bước từng bước đi tới bên người sư phụ, đi rất là nặng nề.

Không Pháp nhìn hai người tay hợp thành hình chữ thập thi lễ, không nói một lời mang theo Hư An tiến vào Kim Cương tự, cửa tự chậm rãi đóng lại.

Đôi mắt sáng của Tiêu Thi có chút ướt át.

Sở Ly cười nói:

- Yên tâm đi, sẽ không quá lâu đâu.

- Mấy ngày nay thật thú vị.

Tiêu Thi thở dài nói:

- Thật không biết lần sau sẽ là lúc nào.

Sở Ly nói:

- Có khả năng là một hai năm, cũng có khả năng là ba năm rưỡi.

- Ngươi không thể nói ngắn một chút hay sao, nói không chừng sẽ là mấy tháng đó!

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly cười gật gù:

- Cũng có khả năng.

http://tieulun.hopto.org

Trong nháy mắt hai người đã trở về An Vương phủ.

Sáng sớm, Lãnh Thu và Lãnh Tình mặc một thân y phục màu đen, anh tư hiên ngang, không thể chờ đợi được nữa mà đi tới tiểu viện của Sở Ly.

Sở Ly đang luyện công ở trong viện, nhìn thấy các nàng đi tới, hắn cười nói:

- Ngày hôm nay là săn bắn đại điển, các ngươi không nghỉ ngơi dưỡng sức, sao lại dậy sớm như vậy làm gì?

- Ngủ không được, còn không bằng luyện công sớm chút cho thoải mái.

Hai người trả lời.

Các nàng bắt đầu luyện kiếm.

Luyện được một lúc, Lãnh Thu bắt đầu thất thần:

- Đại tổng quản, ngươi nói chúng ta thực sự có thể đánh được Lãnh Đào hay sao?

- Có thể.

Sở Ly tiếp tục luyện quyền pháp của chính mình.

Lãnh Thu nói:

- Ta cảm giác mình luyện chưa đủ tốt.

- Đúng là chưa đủ tốt.

Động tác của Sở Ly chậm rãi, hai tay chậm rì rì, hắn cười nói:

- Có điều đã đủ để thu thập Lãnh Đào rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì tốt.

Lãnh Thu thở ra một hơi.

Lãnh Tình nói:

- Nếu như không thu thập được thì đợi tới lần sau.

- Hừ, ta không đợi được!

Lãnh Thu nhếch bờ môi đỏ hừ lạnh nói:

- Nhất định phải mạnh mẽ đánh bại hắn, ta rất muốn đâm cho hắn một kiếm.

Sở Ly cười nói:

- Đan dược cũng đã được chuẩn bị kỹ càng, cho dù đâm chết thì cũng có thể cứu sống được.

- Được!

Lãnh Thu hưng phấn nói.

Lãnh Tình lắc đầu bật cười.

Các nàng mất tập trung luyện một chút, sau đó chạy về ăn điểm tâm.

Chờ ăn điểm tâm xong, mọi người cưỡi ngựa ra khỏi Vương phủ, xuyên qua con phố lớn phồn hoa, rất nhanh đã ra khỏi Thần Đô thành, đi tới chỗ bãi săn hoàng gia.

Lần săn bắn đại điển này giống như lần trước, tinh binh hai bên đường còn nhiều hơn gấp đôi, hai mắt ác liệt, đều là tinh nhuệ đã từng giết người

thấy máu, cho dù võ công không bằng những hoàng tử này, thế nhưng cũng chưa chắc dã kém quá nhiều.

Sở Ly đi theo bên người Tiêu Thi, Lãnh Thu và Lãnh Tình thì lại cưỡi ngựa chạy ở phía trước.

Người có kiếm pháo, không sợ Lãnh Đào nữa, Lãnh Thu cảm thấy săn bắn đại điển đã trở nên rất là thú vị, giống như trước nàng là một mảnh trời đất mới, thế giới trong mắt đều trở nên sinh động thú vị hơn rất nhiều, tất cả đều thú vị như vậy, nhìn mãi không chán.

Một trận tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên, mấy kỵ sĩ đi tới bên người đám người Sở Ly, vượt qua bọn họ.

Chờ sau khi nhìn thấy Lãnh Thu và Lãnh Tình, năm tên kỵ sĩ bỗng nhiên dừng lại.

- Ai ôi, đây không phải Lãnh Thu muội muội hay sao?

Một đạo thanh âm lười biếng vang lên, Lãnh Đào ngồi ở trên ngựa, cười híp mắt nhìn về phía các nàng.

Lãnh Thu và Lãnh Tình liếc mắt nhìn về phía sau, thế nhưng bị đám người Lãnh Đào ngăn cách tầm mắt, không nhìn thấy được Sở Ly, vì vậy trong lòng hai người không khỏi có chút chột dạ.

Lãnh Đào như cũng biết tâm tư của hai nàng, hắn xoay người quét mắt nhìn Sở Ly cách đó không xa một chút, bĩu môi, lại quay đầu nhìn về phía Lãnh Thu nói:

- Lãnh Thu muội muội, sao rồi, muốn luận bàn một chút không? Lúc trước Sở Ly ở trong Vương phủ khoe khoang khoác lác, nói một tháng là có thể đánh được ta, ha ha!

Lãnh Thu nhếch bờ môi đỏ, oán hận trừng mắt nhìn hắn:

- Đánh bại ngươi chỉ là việc nhỏ như con thỏ mà thôi.

- Ha ha!

Lãnh Đào cười to, thân thể bụ bẫm cười đến mức thịt mỡ run rẩy:

- Ngươi cũng biết thổi da bò đó, lại còn nói đánh bại ta!

- Đến đây, đánh một trận thử xem!

Lãnh Thu từ trên lưng ngựa nhảy xuống, hừ lạnh nói:

- Ai không dám đánh thì là con chó con!

- Được.

Lãnh Đào cũng có ý đó, hắn ngăn cản nàng chính là vì muốn làm nhục Sở Ly, đánh nàng cũng không có thú vui gì cả, cho nên thực sự hắn cũng muốn động thủ:

- Nếu như ngươi thua thì tự mình đánh bản thân mình mười bạt tai.

- Được!

Lãnh Thu oán hận nói:

- Nếu như ngươi thua thì lập tức gọi ta một tiếng nãi nãi!

- Tuy nói chúng ta đánh cược không công bằng, có điều ta thích, vậy thì cược một phen vậy.

Lãnh Đào vỗ bàn tay một cái, cười gian nói:

- Nhìn cái khuôn mặt nhỏ của ngươi, sau khi hoàn thành xong mười bạt tai sẽ như thế nào nhỉ? Nhất định sẽ rất đẹp!

Lãnh Thu bĩu môi nói:

- Nếu như ngươi gọi ta là nãi nãi, ta có thể không trả lời hay không? Ta cũng không có tôn tử rắm thối như ngươi!

- Tiểu nha đầu còn tranh đua miệng lưỡi, xem ra ngươi còn chưa chịu đòn đủ!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra rồi nói:

- Có người nói ngươi chỉ luyện được một chiêu kiếm pháp, đến đây đi, dùng ra để ta xem một chút, một chiêu kiếm pháp, ha ha!

- Đối phó với người như ngươi, một chiêu kiếm pháp đã đủ rồi!

Lãnh Thu xem thường chu bờ môi đỏ.

Lãnh Tình ngắt cuộc đối thoại như ẩn chứa đao thương của bọn họ, rất thiếu kiên nhẫn kêu lên:

- Có thể bớt dài dòng đi được không, mau mau đánh đi!

Lãnh Thu không nói lời nào.

Lãnh Đào liếc nhìn Lãnh Tình một chút, nhếch miệng cười cười:

- Tình tỷ tỷ, ngươi là một đại mỹ nhân, chỉ là từ sáng đến tối mặt luôn u ám, giống như ai cũng nợ tiền ngươi vậy, điểm này không được, ngươi nên sửa lại một chút!

- Ngươi nên sửa cái miệng thối của ngươi đi thì hơn!

Lãnh Tình tức giận:

- Mau mau, không đánh thì thôi, đánh thì mau mau đánh cho ta!

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Đến đây đi!

Hắn xoa xoa bàn tay mập, cười khà khà nói:

- Ta nhường ngươi một chiêu!

- Không cần ngươi nhường, ngươi cứ xuất kiếm trước đi!

Lãnh Thu ôm kiếm, cười lạnh nói:

- Tránh cho một lúc nữa thất bại sẽ lại kiếm cớ!

- Tiểu nha đầu này đúng là không chịu thua trận thế một chút nào cả, xem kiếm!

Lãnh Đào cười ha hả một tiếng, rút kiếm ra đâm về phía trước.

Hắn cười nói rất vui vẻ, nhưng đã thật lòng xuất kiếm, cũng sợ mình lật thuyền trong mương.

Gia hỏa họ Sở kia có chút tà dị, vạn nhất đối phương truyền cho Lãnh Thu kiếm pháp ghê gớm thì sao, như vậy mình sẽ rất mất mặt!

Mấy đóa kiếm hoa đâm về phía Lãnh Thu đã cho thấy công lực tinh xảo của Lãnh Đào.

Lãnh Thu nhíu mày.

Nàng không nghĩ tới kiếm pháp của Lãnh Đào này lại lợi hại như vậy,

trước đây đã lừa mọi người, cố ý ra vẻ yếu thế!

Lãnh Tình cũng nhíu mày lại.

Các nàng thường thường sẽ luận bàn cùng các hộ vệ, còn nữa, Sở Ly cũng lấy các loại kiếm pháp chỉ điểm kiếm chiêu cho các nàng, rèn luyện ra ánh mắt cho các nàng. Cho nên nàng lập tức nhìn thấy Lãnh Đào không thích hợp, không ngờ lại là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Lãnh Tình liếc mắt nhìn về phía cách đó không xa, đám người Sở Ly đang từ từ tới đây, giống như không nhìn thấy tình cảnh bên này vậy.

Kỳ thực cách không xa, hiển nhiên Sở Ly rất là yên tâm.

Lãnh Tình vội vã cất giọng nói:

- Đại tổng quản!

Sở Ly nhíu nhíu mày, lắc đầu cười cười.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên thân một người trong bốn kỵ sĩ.

Bốn kỵ sĩ đều là thanh niên, dung mạo thường thường, có một thanh niên xương cốt cao to rất là đáng chú ý. Hắn ngồi ở trên ngựa giống như có thể ép vỡ ngựa vậy, ánh mắt như điện, quét mắt nhìn một chút dường như đã có ánh đao hoa mắt xuất hiện.

Người này cũng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, tu vi thâm hậu, không trách Lãnh Đào lại dám ngông nghênh như vậy, hóa ra đã chiêu nạp được một cao thủ hàng đầu!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Đánh Bại

- Khà khà, Lãnh Thu muội muội, đừng có lùi suốt như vậy!

Lãnh Đào cười ha ha nói, từng đoá từng đoá kiếm hoa như hoa mai tràn ra, vô cùng đẹp đẽ, không ngừng trôi về phía Lãnh Thu, bất cứ lúc nào cũng sẽ nuốt chửng lấy toàn bộ thân thể của Lãnh Thu.

Lãnh Thu lùi lại, hai mắt căng thẳng, đôi mắt sáng chăm chú theo dõi kiếm của hắn.

Lãnh Đào một mặt xuất kiếm một mặt chế nhạo, trào phúng nói móc chính là sở trường của hắn.

- Lãnh Thu muội muội, ta đã ra mười mấy chiêu rồi, vậy chiêu kiếm kia đâu?

Lãnh Đào cười ha hả nói:

- Một chiêu kiếm là thắng được ta đấy, sao vẫn không xuất kiếm cơ chứ, lẽ nào kiếm gỉ ở trong vỏ rồi?

Lãnh Đào từng bước từng bước bức về phía trước, mà Lãnh Thu cũng lui về phía sau từng bước từng bước.

Lãnh Tình cũng bất đắc dĩ lùi về phía sau vài bước.

Nàng nhíu mày, không nghĩ tới kiếm pháp của Lãnh Đào lại lợi hại như vậy.

Nếu hắn có võ công lợi hại như vậy, sao lại không có một chút sức lực chống cự ở trước mặt của Đại tổng quản cơ chứ, nói chịu đòn là chịu đòn, lẽ nào đối phương cố ý để Đại tổng quản đánh, là vì Đại tổng quản có vẻ ngang ngược ngông cuồng hay sao?

Nàng nghĩ tới đây, nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly vẫn đang nhìn chằm chằm vào thanh niên cao lớn kia, mỉm cười ôm quyền:

- Không biết huynh đài là anh hùng phương nào?

- Tại hạ Chúc Thiên Hoa.

Thiếu niên cao lớn ôm quyền trầm giọng nói:

- Ngươi là Sở Ly Đại tổng quản?

Sở Ly gật đầu:

- Chính là Sở mỗ, không biết Chúc huynh là cao đồ của môn phái nào?

- Người sơn dã, không môn không phái!

Thanh niên cao lớn trầm giọng nói.

Sở Ly cười nói:

- Thì ra là như vậy, vô danh không phái mà có thể luyện đến trình độ như vậy, có thể nói Chúc huynh là một thiên tài!

- Không dám, ở trước mặt của Sở Đại tổng quản sao ta dám nói hai chữ thiên tài cơ chứ!

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa từ tốn nói.

Ba tên kỵ sĩ còn lại không nói một lời, cả người căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra chiêu.

Bọn họ hiểu rất rõ đối với thủ đoạn của Sở Ly, nói động thủ là sẽ động thủ, không chút kiêng dè nào cả. Bọn họ thân là hộ vệ, nếu như công tử lại bị đánh nữa, khi trở về sẽ khó tránh khỏi bị trách phạt, tổn thất một số lớn bạc.

- Hai mươi chiêu rồi!

Tiếng cười hì hì của Lãnh Đào vang lên.

Sở Ly quay đầu nhìn một chút, lắc đầu một cái.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn chằm chằm vào tình hình chiến đấu ở bên kia.

Hai tay Tiết Ngưng Ngọc nắm chặt một cái khăn lụa, đã bị nàng nắm đến mức thay đổi hình dáng.

Tống Lưu Ảnh nhíu mày nói:

- Tình thế không ổn rồi, sao Thu nhi vẫn không xuất kiếm cơ chứ?

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi:

- Nàng không dám xuất kiếm, không chắc chắn, chỉ có một cơ hội ra kiếm mà thôi!

- Ài... không được rồi!

Tống Lưu Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi cười nói:

- Không vội, tiểu Thu đang tìm kẽ hở trong kiếm pháp của hắn, chung quy sẽ có thể tìm ra được!

- Thật sao?

Tiết Ngưng Ngọc vội vã quay đầu nhìn về phía nàng.

Tiêu Thi mỉm cười nói:

- Ngươi nhìn Sở Ly một chút mà xem, không gấp, như đã sớm tính tới, Lãnh Đào đấu trí với hắn là tự rước lấy nhục!

- Đại tổng quản đã nhìn ra rồi?

Tiết Ngưng Ngọc vội hỏi:

- Lúc trước hắn đã biết Lãnh Đào ẩn giấu võ công hay sao?

- Đương nhiên.

Tiêu Thi nói.

Tiết Ngưng Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Tống Lưu Ảnh cũng thở ra một hơi, cười nói:

- Ta đã quên bản lĩnh của Đại tổng quản, tính toán không một chỗ sai sót, hắn là không gạt được hắn.

- Lãnh Thu muội muội, ba mươi chiêu rồi, nếu như ngươi không ra chiêu nữa thì ta sẽ không chơi với ngươi nữa đâu!

- Xem kiếm!

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Thu quát một tiếng.

- Sưuu!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, ánh kiếm như điện.

Lãnh Đào bỗng nhiên che ngực rồi ngã xuống.

Chúc Thiên Hoa ngay khi Lãnh Thu xuất kiếm đã hoàn toàn biến sắc, vội vã muốn bay lên đi cứu người. Thế nhưng một đạo chưởng lực lại bắn tới, ngăn cản hắn đứng dậy, bỏ qua cơ hội cứu giúp Lãnh Đào.

Hắn trợn mắt lên giận dữ nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Không vội, không chết được.

Lãnh Thu lấy khăn lụa ra, nhẹ nhàng lau máu trên thân kiếm, sau đó lại ném khăn lụa lên trên người Lãnh Đào rồi nói:

- Hừ, một chiêu thì một chiêu, sao nào?

Lãnh Đào ôm bụng không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu xuất hiện đầy trên trán, hắn dùng ánh mắt khó có thể tin được trừng mắt nhìn nàng:

- Ngươi... Ngươi...

- Ta cái gì mà ta!

Lãnh Thu tra kiếm vào bao, đắc ý ngẩng đầu lên, bộ ngực cao vút phập phồng, nàng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lãnh Đào, ngươi có thấy đau không? Yên tâm đi, ta chọc vào trên bụng ngươi cũng không chết được đâu, ta tha con cái mạng chó của ngươi... Sau này gặp ta thì phải gọi là nãi nãi, mau cảm ơn ân tha mạng của ta đi!

- Lãnh Thu, ta... ta sẽ báo thù!

Lãnh Đào trợn mắt lên giận dữ nhìn nàng, có chút gian nan nói.

Sở Ly nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lãnh Thu, cười nói:

- Chúc mừng Thu cô nương đã báo được đại thù!

Lãnh Thu cười tươi như hoa nói:

- Thật hả giận!

Chúc Thiên Hoa đi tới gần Lãnh Đào, xem qua thương thế của hắn, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ly:

- Sở Đại tổng quản, nếu như Vương gia hỏi tại hạ sẽ nói rõ sự thật, chỉ mong Sở Đại tổng quản có thể chịu đựng được lửa giận của Vương gia!

Sở Ly cười nói:

- Chỉ là một chút vết thương da thịt mà thôi, không cần ngạc nhiên, trước đây Lãnh Đào đã ra tay đánh Lãnh Thu tiểu thư, cũng là như vậy. Nếu như Vương gia nói tới thì cứ việc tìm ta là được, cáo từ!

Hắn dứt lời cười ha hả rời đi:

- Đào Thế tử có cần thuốc trị thương hay không? Kim sang cao của Tiết Vương phi là nhất tuyệt trong quân, thuốc trị thương bình thường mười ngày mới có thể khỏi hẳn, kim sang cao thì sáu, bảy thiên là đã khỏi rồi, bớt đi rất nhiều thời gian. Có cần một chút hay không?

Tiết Ngưng Ngọc thúc ngựa lại đây, mở miệng cười nói:

- Dù sao cũng là do Thu nhi làm hắn bị thương, quả thực nên cho Lãnh Đào một chút kim sang cao, Thu nhi!

Lãnh Thu hừ lạnh nói:

- Cho kim sang cao cái gì chứ, cho người như thế là lãng phi, con không cho!

Tiết Ngưng Ngọc sẵng giọng nói:

- Đừng không phóng khoáng như thế!

Lãnh Thu đi tới trước mặt Lãnh Đào, nhìn hắn rồi hỏi:

- Có lấy hay không?

Lãnh Đào khẽ cắn răng, hừ lạnh nói:

- Quên đi!

Sở Ly híp mắt cười nói:

- Nếu Đào Thế tử không cần, vậy thôi đi, chúng ta cũng nên đi thôi!

- Được, đi!

Lãnh Thu nhảy lên ngựa, mềm mại mà mạnh mẽ, động tác gọn gàng nhanh chóng vui tai vui mắt.

Nàng lập tức ngồi lên lưng ngựa, lại nhìn về phía Lãnh Đào:

- Đừng quên, gọi nãi nãi đó!

http://tieulun.hopto.org

Nàng dứt lời cười duyên một tiếng, thúc giục tuấn mã rời đi, vung dây cương, miệng ngọt ngào kêu một tiếng giá, sau đó phóng ngựa mà đi.

Lãnh Tình cũng khẽ cười một tiếng, đánh ngựa rời khỏi nơi đây.

Sở Ly đi tới gần, thở dài:

- Đào Thế tử, bảo trọng!

Lãnh Đào cắn răng trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt béo không ngừng run rẩy, oán hận nói:

- Được, ta sẽ nhớ kỹ!

Sở Ly cười cợt, xoay người nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Tiết Ngưng Ngọc chỉ cảm thấy tinh thần rất thoải mái, đặc biệt vui sướng, nàng cười nói:

- Lần săn bắn đại điển này trở nên đặc biệt thú vị đó!

Mọi người dứt lời thúc ngựa rời đi.

Lãnh Đào trừng mắt nhìn bóng lưng của Sở Ly, âm trầm hỏi:

- Có thể giết hắn được hay không?

Chúc Thiên Hoa lắc đầu.

Lãnh Đào nói:

- Không giết được hắn?

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa thở dài:

- Một thân tu vi của hắn cao thâm khó dò, ta không nắm chắc!

- Vậy thì cũng nên thử xem chứ!

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Đây là thời điểm tốt nhất, giải quyết hắn, ngươi muốn cái gì ta sẽ cho cái đó.

-... Được!

Chúc Thiên Hoa chậm rãi gật đầu:

- Ta chỉ cần Mộ Thanh cô nương mà thôi.

- Không thành vấn đề!

Lãnh Đào nói:

- Chỉ cần giết được hắn, Mộ Thanh chính là của ngươi!

Chúc Thiên Hoa chậm rãi gật đầu, tóc trên đầu không gió mà bay.

Lãnh Đào nở một nụ cười đắc ý.

Sở Ly thì lại liếc mắt nhìn về phía sau.

Đại Viên Kính Trí của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Lãnh Đào, cảm giác được sát ý trong lòng của Lãnh Đào và sự mong đợi đối với Chúc Thiên Hoa.

Chúc Thiên Hoa này là đệ tử của môn phái ẩn dật, cũng không phải là tự học, mà là không cất bước vào thế gian, là môn phái truyền thừa đã lâu.

http://tieulun.hopto.org

Theo lý thuyết, Chúc Thiên Hoa không nên tới Thần Đô, đáng tiếc khốn khổ vì tình, đi tới đầu nhập vào Thành Vương phủ ở Thần Đô.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Mang Ân

Lãnh Thu ngồi trên lưng ngựa, vui vẻ ra mặt:

- Đại tổng quản, kiếm pháp của ta thi triển ra sao?

Sở Ly cười nói:

- Năng lực nắm bắt cơ hội vẫn còn kém chút, theo lý thuyết, y theo kiếm pháp của ngươi, mười chiêu đã có thể làm hắn gục rồi!

- Không phải ta muốn ổn thỏa một chút hay sao, dù sao cũng chỉ có cơ hội một chiêu mà thôi!

Lãnh Thu cười nói.

Tâm tình của nàng vô cùng tốt, hận không thể bay lên.

Lãnh Tình nói:

- Ta cảm thấy tiểu Thu đã dùng rất khá rồi, nếu như đổi lại là ta, sợ là ta không chờ được hơn 100 chiêu ta sẽ không dám xuất kiếm!

- Đó là không bức đến bước kia kìa.

Sở Ly cười nói:

- Sự châm chọc của Lãnh Đào đã làm cho nàng phát huy vượt xa người thường.

Lãnh Thu che miệng cười nói:

- Đúng vậy, ta càng tức giận, đầu óc càng rõ ràng, vì vậy mới nhìn thấy kẽ hở của hắn!

Bọn họ một mặt cưỡi ngựa một mặt nghị luận.

Sở Ly gọi Liễu Tinh tới, lại thấp giọng dặn dò vài câu, Liễu Tinh chậm rãi gật đầu, đánh ngựa xoay người quay trở lại.

Lãnh Thu hưng phấn nói liên tục, Tiết Ngưng Ngọc cũng mặt mày hớn hở.

Lần săn bắn đại điển này vẫn là do Bảo thân vương chủ trì.

Khi hắn đi tới lầu cao thì nhìn thấy Sở Ly ở trong đám người, hắn gật gù cười, sau đó trầm mặt bước vào trong lầu cao, hắn nói với mọi người mấy câu nói, không gì nằm ngoài nhân đức của hoàng thượng, tổ tông khổ tâm, phải cố gắng quý trọng cơ hội như vậy, cố gắng tạo ra quân công.

Qua nửa canh giờ sau hắn mới tuyên bố săn bắn đại điển bắt đầu.

Lần này bởi vì không có Lãnh Phong cho nên Lục Ngọc Dung và đám người Lục Vương phi không tới, cũng làm cho Sở Ly có chút thất vọng.

Nhân duyên của Lãnh Thu và Lãnh Tình vô cùng tốt, rất nhanh đã bị một ít nữ tử lôi kéo đi qua một bên nói chuyện, vừa lĩnh giáo kiếm pháp của nàng, lại hỏi tình hình lúc đó.

Nàng dùng một chiêu đánh bại Lãnh Đào, chuyện này mất một lúc đã truyền ra khắp toàn bộ bãi săn của hoàng gia, tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Sở Ly đánh giá các kỵ binh trong bãi săn một chút.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Đào rất hiếm thấy kiên cường một hồi, cho dù bị thương, thế nhưng vẫn kiên trì muốn xuất chiến, tuyệt không lâm trận bỏ chạy.

Một lát sau, Sở Ly biến sắc.

Hắn nhìn thấy Lãnh Đào bị trọng thương, bị một con ngựa đánh bay, sau đó bị móng ngựa giẫm lên trên người hai lần, vừa vặn là vết thương trên bụng. Kế đó đối phương kêu thảm một tiếng, ngã xuống mặt đất giẫy giụa kêu thảm thiết.

Sở Ly cau mày, kỵ sĩ giẫm hắn cũng không phải cố ý, chỉ là do trùng hợp mà thôi, như vậy cũng chỉ có thể nói Lãnh Đào đúng là xui xẻo mà thôi.

Bảo thân vương ở trên lầu cao giương giọng quát lên:

- Hộ vệ Lãnh Đào lập tức tới đây!

Chúc Thiên Hoa trầm giọng đáp một tiếng, chẳng khác nào một vệt khói, trong nháy mắt đã xẹt qua một dặm, đến gần Lãnh Đào, nâng hắn dậy rồi đi về phía trước.

Lãnh Thu thoát khỏi chúng tỷ muội, đi tới trước mặt Sở Ly rồi hỏi:

- Đại tổng quản, Lãnh Đào đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Thương càng thêm thương.

Sở Ly cười nói:

- Xui xẻo.

Lãnh Thu vội hỏi:

- Không chết được chứ?

Nếu như thực sự là bởi vì mình đâm Lãnh Đào bị thương mà dẫn đến hắn bỏ mình, như vậy tội lỗi của mình cũng quá lớn rồi.

Sở Ly nói:

- Không chết được.

Rất nhanh Chúc Thiên Hoa đã dẫn Lãnh Đào trở về.

Sở Ly tiến lên rồi tung ra một cái bình ngọc:

- Bên trong là Kỳ Nguyên đan, ăn vào đi.

Lãnh Đào mặc một thân áo giáp, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, oán hận trừng mắt nhìn hắn:

- Thực sự là đa tạ ngươi!

Nếu không phải bị thương thì hắn cũng không phải chịu thương thế như vậy.

Sở Ly nói:

- Nếu như ngươi không muốn chết thì mau phục dụng Kỳ Nguyên đan này, bằng không, khó về phủ được, không phải ta đang hù dọa ngươi đâu!

Lãnh Đào hơi thay đổi sắc mặt.

Sở Ly nói:

- Ngũ tạng lục phủ đã vỡ tan, không ngừng xuất huyết, xem ra vị hộ vệ này của ngươi không quá tinh thông thương thế rồi đó.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Không cần ngươi bận tâm.

- Được rồi, nếu như không cần thì viên Kỳ Nguyên đan này ta sẽ thu hồi lại, một đan một mạng, quá quý giá!

Sở Ly đưa tay ra.

Chúc Thiên Hoa vội nói:

- Đa tạ Đại tổng quản.

Hắn trực tiếp đổ Kỳ Nguyên đan ra, nhét vào trong miệng của Lãnh Đào.

Lãnh Đào chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm tiến vào trong thân thể, trong nháy mắt đã vòng quanh thân thể một vòng. Cảm giác đau đớn và suy yếu tức thì tiêu tan, cảm giác lạnh giá lập tức biến mất, rất thoải mái, quả nhiên không hổ là Kỳ Nguyên đan!

Sở Ly híp mắt cười nói:

- Đào Thế tử, ngươi muốn cho vị Chúc huynh này tới giết ta, có đúng không?

Lãnh Đào hơi thay đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng:

- Làm sao ngươi biết được?

Sở Ly nói:

- Hiện giờ ngươi đang nợ ta một cái mạng đó.

Lãnh Đào khẽ cắn răng:

- Ngươi muốn làm sao?

- Đưa vị Chúc huynh này cho ta.

Sở Ly cười nói.

- Ngươi nằm mơ đi!

Lãnh Đào quát lên.

Sở Ly nói:

- Một cái mạng của ngươi không đổi được Chúc huynh hay sao?

- Đổi một điều kiện!

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Lại nói, ta không phục dụng Kỳ Nguyên đan thì cũng không chết được.

- Ngươi nên hiểu rõ ngươi bị thương nặng như thế nào.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Lúc trước có phải ngươi cảm thấy rét run? Đó là dấu hiệu sinh cơ dần dần biến mất, sắp qua đời, đợi sau khi ngươi trở về sẽ biết rõ.

- Ta không thể đưa Chúc hộ vệ cho ngươi, ngươi nên bỏ suy nghĩ này đi thì hơn!

Lãnh Đào nói.

- Ngươi đã có Trần Không rồi.

Sở Ly nói:

- Thêm một hộ vệ không coi là nhiều, được rồi, ta chỉ có một yêu cầu như thế mà thôi, nếu như không cho, vậy thôi đi!

- Họ Sở, ngươi có ý gì?

Lãnh Đào nói.

Sở Ly nói:

- Ta tự mình đi đòi từ chỗ Thành Vương gia, có lẽ ở trong mắt của Thành Vương gia, vị Thế tử này như ngươi còn đáng giá hơn so với hộ vệ?

- Tại sao ngươi lại đòi Chúc hộ vệ chứ?

Lãnh Đào cau mày nói.

Sở Ly nói:

- Bởi vì ta thích người chí tình chí nghĩa như vậy, vị Mộ Thanh cô nương kia ta cũng mang về cho hắn!

- Mười vạn lượng bạc!

Lãnh Đào cười lạnh nói:

- Ngươi có sao?

- Mười vạn lượng bạc ta không có.

Sở Ly lắc lắc đầu nói:

- Có điều Chúc huynh, ngươi nên hiểu rõ, cho dù ngươi có mười vạn lượng thì cũng không đủ để nhìn bóng lưng của nàng. Cũng không có cách nào chuộc người từ bên trong Thanh Vân lâu được!

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu.

Nếu đổi lại là thanh lâu bình thường, hắn dựa vào thân phận cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã sớm đoạt được rồi.

Đáng tiếc Thanh Vân lâu là thanh lâu đứng đầu Thần Đô, hộ vệ có bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên, mình không chắc chắn cướp người được. Mà càng quan trọng hơn chính là, có người nói trên người Mộ Thanh có kịch độc, nếu như không có thuốc giải, mình có đoạt người cũng là vô dụng, trái lại còn sẽ làm hại nàng.

Sở Ly nói:

- Cho dù ở bên cạnh Đào Thế tử cũng chưa hẳn đã có tác dụng!

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng:

- Nói bậy!

Sở Ly nói:

- Thân phận bây giờ của ta là người của Bí vệ phủ, cho nên lúc nói chuyện có tác dụng hơn Đào Thế tử chứ?

Đúng vào lúc này, Liễu Tinh đã phóng ngựa chạy như bay tới.

Hắn từ trên ngựa bay xuống đến gần chỗ của Sở Ly, dùng hai tay dâng một tấm giấy rất mỏng.

Sở Ly thoả mãn gật gù, sau đó đưa cho Chúc Thiên Hoa:

- Chúc huynh, cho ngươi.

Chúc Thiên Hoa lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Đây là khế ước bán thân của Mộ Thanh cô nương, ngươi không quan tâm hay sao?

Chúc Thiên Hoa biến sắc, vội vã đưa tay nhận lấy.

- Họ Sở, ngươi đừng có đào góc tường của ta!

Lãnh Đào cắn răng, hung tợn trừng mắt nhìn hắn:

- Quá độc ác!

Sở Ly nói:

- Đừng quên, ngươi nợ ta một cái mạng!

Hắn cứu Lãnh Đào là bị bất đắc dĩ, nhưng nếu đã cứu, đương nhiên phải đòi lại chỗ tốt, mạnh mẽ gõ đối phương một bút.

Chúc Thiên Hoa là người mà Lãnh Đào bỏ ra tâm tư rất lớn mới lung lạc được, tu vi thâm hậu, là một hảo thủ, nếu có thể đặt ở bên người tùy ý điều động, như vậy không thể tốt hơn.

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Mang ân nghĩa ra nói, ngươi quá đê tiện!

- Ta rất thích như vậy, ngươi có đồng ý hay không?

Sở Ly cười nói:

- Chúc huynh, ta xin đợi đại giá ở Vương phủ, Mộ Thanh cô nương ở ngay trong Vương phủ!

Dứt lời hắn đứng dậy trở lại bên người Tiêu Thi.

Tiêu Thi quét mắt nhìn Lãnh Đào một chút:

- Loại gia hỏa này để hắn chết đi thì tốt hơn.

- Hắn chết không hết tội, nhưng chúng ta sẽ rất phiền phức.

Sở Ly nói.

Thành Vương chỉ có một nhi tử như thế, nếu như chết thì nhất định sẽ phát rồ. Bản thân hắn thì không sợ, chỉ sợ đối phương ra tay hại Lãnh Thu Lãnh Tình, mình không hắn đã có thể bảo vệ được. Trải qua mấy ngày nay, hắn cũng rất yêu thích Lãnh Thu và Lãnh Tình, không đành lòng để các nàng hương tiêu ngọc vẫn.

Tiêu Thi nói:

- Ngươi có thể vời Chúc Thiên Hoa qua chỗ chúng ta được không?

- Không quá dễ dàng.

Sở Ly cười nói:

- Hắn là một hảo thủ, Thành Vương sẽ không buông tay.

- Vậy ngươi còn nhất định phải làm vậy sao?

- Tấm khế ước bán thân kia có thể bức hắn lại đây.

Sở Ly cười nói.

Tiêu Thi lườm hắn một cái nói:

- Thật là giả dối!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Mỹ Nhân

Săn bắn đại điển không có chút sóng gió nào, rất bình tĩnh mà kết thúc, lần này không có Quang Minh Thánh giáo quấy rối, mấy tiểu đội đánh nhau cũng rất kịch liệt.

Lãnh Thu ngồi ở trên lưng ngựa, bộ ngực cao vút rung rinh, tinh thần phấn chấn.

Lãnh Tình thì lại lắc đầu không ngớt, cảm giác tiểu muội này của mình có chút hưng phấn quá đáng.

Có điều nàng cũng hiểu, bị ức hiếp mười mấy năm, một khi báo được thù, từ đó về sau có thể yên tâm lớn mật, không cần lo lắng đề phòng khi ra ngoài phủ nữa, đổi lại là mình thì nhất định cũng sẽ rất là kích động.

Sở Ly nhìn thấy Lãnh Thu như vậy cũng âm thầm bật cười, nhưng cảm thấy phải cho nàng một chút đau khổ, dội một gáo nước lạnh, tránh cho đầu óc trở nên mơ màng, cảm giác mình vô địch thiên hạ.

Liễu Tinh tới đây, lại thấp giọng nói:

- Đại tổng quản.

Sở Ly nói:

- Đã bỏ ra bao nhiêu?

- Không dùng tiền.

Liễu Tinh hạ thấp giọng:

- Ta tìm hai vị Bí vệ Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn, sau đó lên Thanh Vân lâu, vị tú bà kia rất thoải mái giao người, giao khế ước bán thân ra.

- Dễ nói chuyện như vậy sao?

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Thanh Vân lâu thân là Thần Đô đệ nhất lâu, tất nhiên phải có bối cảnh thâm hậu, một Đại tổng quản như hắn, tuy rằng danh tiếng rất thịnh, không hắn đã được bọn họ để vào trong mắt, vì lẽ đó hắn mới mượn danh tiếng của Bí vệ phủ.

Liễu Tinh nói:

- Có người nói hậu trường của thanh lâu này là Bảo thân vương, vì lẽ đó không ai dám làm xằng làm bậy, lực lượng của tú bà rất đủ, nói là nể mặt của Đại tổng quản mới đồng ý chuyện này.

- Ân tình mười vạn lượng, ta không chịu nổi đó.

Sở Ly nói:

- Sau đó lại đưa tiền tới cho họ.

- Vâng.

Liễu Tinh gật đầu.

Sở Ly có chút đăm chiêu.

Lúc trước hắn không quá quan tâm tới Thanh Vân lâu, là cảm thấy hậu trường của bọn họ quá cứng, không phải là nơi mà mình có thể chạm tới. Sau

đó có Bí vệ phủ, tình báo cũng đầy đủ hơn, thẩm thấu vào trong Thanh Vân lâu đánh đổi quá lớn, nếu như Thanh Vân lâu dễ thẩm thấu như vậy thì nó đã sớm không tồn tại được ở trong Thần Đô này nữa rồi.

Không nghĩ tới là do Bảo thân vương mở, đúng là thú vị.

Xem ra Bảo thân vương không giống như là người như vậy, loại tiền này không dễ kiếm, sẽ làm bẩn danh tiếng, có điều hắn vừa nghĩ lại cũng đúng, làm bẩn danh tiếng, nhưng mà Bảo thân vương lại cần.

- Vị Mộ Thanh cô nương kia thế nào?

- Rất là đẹp.

Liễu Tinh thở dài nói.

Sở Ly nhíu mày.

Liễu Tinh kịp phản ứng lại, nghĩ mình đã nói sai, hắn có chút ngại ngùng nói:

- Nàng cũng còn tốt, cũng không có chỗ nào không thích hợp.

- Cẩn thận một chút, đụng phải người tính tình cương liệt, như vậy sẽ chữa lợn lành thành lợn què.

Sở Ly nói:

- Để bọn họ canh chừng thật kỹ cho ta.

- Vâng.

Liễu Tinh vội vàng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vung vung tay, Liễu Tinh nhẹ nhàng lui lại, thúc ngựa rời đi.

Tiêu Thi thì lại nhìn đám người Lãnh Đào chậm rãi rời đi, khẽ cười một tiếng:

- Ngươi có thể được toại nguyện không?

Sở Ly cười gật đầu:

- Lòng người khó dò, cứ chờ xem sao.

- Ta thấy tên này rất trung hậu, không đến nỗi dứt bỏ Thành Vương phủ mà đi.

- Vậy phải xem xem Thành Vương có đáng để cho hắn cống hiến hay không mà thôi, hắn không ngăn được uy lực của nữ nhân.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nam nhân ấy, thứ không chịu nổi được chính là mỹ nhân, thiên tính đều là như vậy.

- Không phải ngươi chịu được hay sao?

Tiêu Thi liếc xéo hắn một chút.

Sở Ly cười cười lắc đầu.

Tiêu Thi nói:

- Ta thấy ngày hôm nay ngươi không hăng hái cho hắn, không phải là bởi vì không thấy người nào đó, vì lẽ đó tâm tình mới xuống thấp, đúng không?

- Tiểu thư ngươi muốn nói cái gì vậy?

- Đừng tưởng rằng ta không nhìn thấy.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Muốn gặp Lục Ngọc Dung đúng không?

Sở Ly có chút chột dạ, nhưng vẫn bình tĩnh lắc đầu:

- Tiểu thư thật là biết suy nghĩ lung tung, đi thôi, chúng ta mau mau trở về phủ thôi.

Tuy rằng hắn không thích Lục Ngọc Dung, nhưng mỹ nhân đẹp mắt, không thể nhìn thấy khó tránh khỏi có chút phiền muộn.

Tiêu Thi hừ một tiếng, mạnh mẽ lườm hắn một cái.

...

Sở Ly không đi gặp Mộ Thanh.

Nàng ở trong một gian tiểu viện, có hai người thị nữ hầu hạ.

Thân thể Mộ Thanh tinh tế, như cành liễu, tuy rằng tướng mạo kém Tiêu Thi một bậc, nhưng cũng là mỹ nhân hiếm thấy, ngũ quan tinh xảo, rất là thu hút ánh mắt.

Sở Ly thầm than, không trách Chúc Thiên Hoa lại khăng khăng một mực, vì nàng mà đánh vỡ quy tắc của sư môn.

Từ bên trong Đại Viên Kính Trí hắn đã quan sát được rõ tâm tính của nàng.

Chúc Thiên Hoa như vậy, một khi đi cùng với nàng, lỗ tai sẽ trở nên mềm đi, nhất định sẽ nghe theo nàng. Nếu như tâm tính của Mộ Thanh này không

được thì nên đưa nàng đi xa, tránh cho bản thân nuôi hổ thành hoạn.

Cũng còn may, Mộ Thanh là một nữ nhân tốt.

Theo hắn thấy, tâm tính của nàng đạm bạc, đối với ngoại vật không nặng không nhẹ, thứ nàng yêu thích chính là thi thư, không thích vũ phu, cũng không thích tranh đấu.

Lúc sáng sớm, Sở Ly đang tu luyện ở trong tiểu viện, Lãnh Thu và Lãnh Tình đều ở chỗ này, các nàng yêu thích nơi này, cảm thấy nơi này so với tiểu viện của các nàng còn tốt hơn nhiều.

Sở Ly cũng mặc kệ các nàng.

Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc lo lắng nữ nhi nhà mình động tâm với Sở Ly, nhưng nhìn một lát, cảm giác mình đã quá lo xa, nhị nữ không có phần tâm tư này. Mà Sở Ly cũng không có, chỉ là giao tình đơn thuần mà thôi.

Bên ngoài truyền đến âm thanh của Chu tổng quản:

- Đại tổng quản, bên ngoài có một người trẻ tuổi tên là Chúc Thiên Hoa cầu kiến Đại tổng quản.

- Dẫn hắn đi gặp cô nương kia.

Sở Ly nói.

- Vâng.

Chu tổng quản cung kính đáp một tiếng, dần dần đi xa.

Lãnh Thu và Lãnh Tình buông kiếm, các nàng mặc một thân y phục, anh tư hiên ngang, sau khi vượt qua Lãnh Đào bọn họ càng có hứng thú đối với

kiếm pháp, không ngừng khổ luyện.

- Chúc Thiên Hoa? Là hộ vệ kia của Lãnh Đào hay sao?

Lãnh Thu hỏi.

Chúc Thiên Hoa cao to khôi ngô, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của người ta.

Sở Ly gật đầu.

- Hắn tới đây làm gì?

Lãnh Tình nhíu mày nói:

- Thật sự muốn nhờ vả Đại tổng quản? Hay là muốn ám sát Đại tổng quản đây?

- Chuyện này ta không biết.

Sở Ly cười nói.

Hắn đã thấy Chúc Thiên Hoa.

Lãnh Tình nói:

- Võ công của hắn rất lợi hại đúng không?

- Tu vi không tệ.

Sở Ly gật đầu nói:

- So với đám người Liễu Tinh còn cao hơn một bậc.

- Như vậy quả thực hiếm thấy.

http://tieulun.hopto.org

Lãnh Tình kinh ngạc nói:

- Thực lực trong phủ chúng ta lại tăng lên mấy phần.

Sở Ly lắc đầu bật cười:

- Hắn không hắn đã chịu gia nhập vào phủ chúng ta.

- Liễu Tinh!

Sở Ly cất giọng nói.

Người Liễu Tinh nhẹ nhàng rơi xuống tiểu viện, ôm quyền nói:

- Đại tổng quản.

- Bốn người các ngươi đi vào trong bóng tối trông coi Mộ Thanh đi.

Sở Ly nói:

- Đừng để cho người ta mang nàng chạy.

- Không thể nào chứ?

Liễu Tinh ngẩn ra:

- Chúc Thiên Hoa kia đến rồi sao?

- Hai người kia đang gặp lại nhau.

Sở Ly cười nói:

- Không thể không đề phòng hắn cướp người chạy đi.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Tinh gật đầu.

Hắn mang theo ba người Hương Phi Tuyết đi tới chung quanh tiểu viện của Mộ Thanh, tiềm phục ở trong chỗ tối.

...

Chúc Thiên Hoa được Chu tổng quản dẫn dắt, đi tới bên ngoài một tòa tiểu viện.

Chu tổng quản cười nói:

- Trong này chính là tiểu viện của Mộ Thanh cô nương, Chúc công tử vào xem một chút đi, tâm tình của Mộ Thanh cô nương không được tốt lắm.

- Đa tạ Chu tổng quản.

Chúc Thiên Hoa ôm quyền một cái, tạ ơn.

Chu tổng quản nói:

- Tất cả đều y theo dặn dò của Đại tổng quản, ta không quấy rầy hai vị nữa.

Hắn cười ôm quyền một cái, sau đó xoay người rời đi.

Chúc Thiên Hoa đánh giá chung quanh một chút.

Khu này chỉ có một đình viện, cửa mặt trăng, có vài cây trúc xanh từ đầu tường ló ra, lộ ra mấy phần yên tĩnh, không hổ là Vương phủ, tinh xảo mà lại tao nhã.

Chung quanh không có hộ vệ, xem ra đối phương rất yên tâm về mình.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cố nén kích động, chậm rãi đẩy cửa ra, bước vào trong tiểu viện, nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn mà hắn nhớ nhung đang ở bên trong.

- Mộ cô nương!

Hắn nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Một nữ tử nhỏ yếu thon thả đang đứng ở trước trúc xanh, ngũ quan tinh xảo, quyến rũ mê người.

Đôi mắt sáng của nàng như nước, lẳng lặng thưởng thức từng cây trúc, sinh cơ xanh nhạt, cố gắng làm cho nỗi lòng của mình trở nên nhẹ nhàng hơn.

Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, không tự chủ được vận mệnh, giống như một thứ đồ chơi, bị xem xét, bị bán trao tay đến Thanh Vân lâu, lần này lại bị chuộc thân.

Đến nay nàng còn chưa thấy chủ nhân tương lai của mình, không biết thứ chờ đợi mình sẽ là vận mệnh cỡ nào.

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy không vui, cảm thấy không quyến luyến với thế giới này nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Cướp Người

Nghe được tiếng hô hoán, nàng đột nhiên quay đầu nhìn sang, trên khuôn mặt quyến rũ mê người tức thì lộ ra vẻ kinh hỉ, kinh ngạc nói:

- Chúc công tử?

Chúc Thiên Hoa dùng sức gật đầu:

- Là ta!

Hai người gần trong gang tấc, đối mắt nhìn nhau.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Thanh tỏa sáng, không nghĩ tới hắn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Đối phương có võ công cao cường cho nên nàng hi vọng, nàng vẫn tin tưởng, nhất định hắn có thể mang mình rời đi, trải qua một cuộc sống bình thường, giúp phu quân dạy con cái.

- Chúc công tử, là ngươi chuộc thân thay ta sao?

Nàng kinh hỉ hỏi.

Chúc Thiên Hoa ngẩn ra, sắc mặt có vẻ lúng túng, lắc đầu một cái rồi nói:

- Không phải ta.

- Sao?

Sắc mặt của Mộ Thanh cũng thay đổi, kinh ngạc nói:

- Như vậy sao Chúc công tử lại ở chỗ này?

- Ta ghé thăm nàng một chút.

Chúc Thiên Hoa nói.

Trong mắt Mộ Thanh hiện lên một nụ cười tuyệt vọng, nàng nhẹ nhàng gật đầu, quả nhiên không phải là hắn, là An Vương gia.

Tim của Chúc Thiên Hoa như bị đao cắt.

Mình tuyệt đối không thể bỏ mặc Mộ Thanh nữa, nhất định phải cứu nàng ra khỏi biển khổ!

Hắn hận mình bất lực, chỉ có một thân võ công tuyệt thế, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu thích rơi vào trong biển khổ mà lại không thể ra sức.

Hắn dấn thân vào trong Thành Vương phủ, chính là vì cứu Mộ Thanh.

Thế nhưng vừa mới có một tia hi vọng thì Mộ Thanh đã lập tức bị chuộc ra, cho dù mình có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không thể nhiều hơn Sở Ly, có quyền thế tới mấy cũng không thể lớn hơn Sở Ly, võ công cũng không bằng Sở Ly!

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng, cảm giác kích động mãnh liệt xông lên đầu của hắn.

Mộ Thanh miễn cưỡng cười cười, khuyên nhủ hắn:

- Quen biết Chúc công tử, so với không quen biết còn tốt hơn.

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa miễn cưỡng cười cười, than thở:

- Mộ cô nương, chúng ta đi thôi!

Mộ Thanh ngẩn ra.

Chúc Thiên Hoa nhìn chung quanh một chút, cũng không có hộ vệ, hắn thấp giọng nói:

- Ta mang theo nàng xông ra ngoài!

- Nơi này là Vương phủ đó!

Mộ Thanh vội nói.

Vừa vào hầu môn thâm sâu như biển, Vương phủ ở trong mắt nàng sâu không lường được, nghiêm ngặt vô cùng, nàng không nghĩ tới việc mình có thể chạy ra khỏi Vương phủ.

Chúc Thiên Hoa nói:

- Vương phủ thì sao chứ, ta xông ra ngoài là được!

- Nhất định An Vương gia sẽ không chịu để yên!

Mộ Thanh nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chúc công tử vẫn sẽ bị đuổi giết, từ đây sẽ phải lưu lạc.

Chúc Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Chỉ cần có thể đi cùng với ngươi, cho dù là bị đuổi giết thì cũng không đáng kể... Chúng ta tìm một nơi rừng sâu núi thẳm, không có ai để sống là được!

http://tieulun.hopto.org

- Ta không thể làm như thế.

Mộ Thanh lắc đầu từ chối:

- Nữ nhân tốt trong thiên hạ có rất nhiều, anh hùng như Chúc công tử sẽ có rất nhiều nữ tử yêu thích.

- Nữ nhân có nhiều hơn nữa thì ta cũng chỉ quan tâm một mình nàng mà thôi.

Chúc Thiên Hoa trầm giọng nói, nhìn chằm chằm vào hắn:

- Mộ cô nương, có phải nàng sợ hay không?

Mộ Thanh nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta sợ, Chúc công tử, ta không thể đi theo ngươi được.

Nàng không phải là nữ tử khuê tú không có kiến thức, nàng biết một Vương gia lợi hại ra sao. Cho dù Chúc công tử là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, võ công tuyệt thế, nhưng ở trong Vương phủ cũng có tới mấy vị Thiên Ngoại Thiên.

Một khi chọc An Vương gia, mấy vị cao thủ Thiên Ngoại Thiên sẽ truy sát hắn, võ công của hắn lợi hại đến đâu thì cũng không đánh lại được đối phương, cuối cùng rất có khả năng sẽ mất mạng.

Nếu như hắn vì mình mà chết, vậy mình sống sót thì có gì thú vị cơ chứ?

So với rơi vào kết cục kia còn không bằng không nên làm chuyện ngu xuẩn, cực khổ cứ để mình nàng gánh vác là được rồi, buông tay hắn, không thể làm liên lụy tới hắn được.

Hắn là một cao thủ Thiên Ngoại Thiên tuyệt thế, chỉ cần không quan tâm

tới mình thì có thể sống rất khá.

Chúc Thiên Hoa cau mày nói:

- Lẽ nào nàng muốn sinh sống ở trong Vương phủ hay sao?

Mộ Thanh mím chặt bờ môi đỏ, lắc đầu một cái rồi nói:

- Trong An Vương phủ này có một Sở Ly Đại tổng quản, rất là lợi hại.

- Hừ, Sở Ly, ta đã thấy hắn rồi!

Chúc Thiên Hoa bất mãn nói.

Thấy nữ tử mà mình mong nhớ nói nam nhân khác lợi hại, hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Hắn rất là lợi hại, chúng ta không trốn thoát được khỏi bàn tay hắn đâu.

Mộ Thanh thở dài nói.

Nàng ở trong Thanh Vân lâu đã nghe được quá nhiều tin tức về Sở Đại tổng quản, ở trong mắt của nàng, tướng mạo của Sở Ly gần như bằng Chúc Thiên Hoa, so với Chúc Thiên Hoa còn hung ác sắc bén hơn nữa, giết cao thủ Thiên Ngoại Thiên như là giết gà.

Đây là một nam nhân giống như Ma thần, một khi Chúc Thiên Hoa đắc tội với hắn, nhất định sẽ không trốn thoát khỏi ma chưởng của đối phương, bị đối phương nắm vào trong tay!

- Vậy cũng không hắn!

Chúc Thiên Hoa bất mãn nói, có chút ghen ghét nói tiếp:

- Hắn có lợi hại đến đâu cũng là một người, cũng không quỷ quái như vậy, tin tức bên ngoài truyền lại đa phần là khuếch đại, không cần tin tưởng! Chúng ta đi!

- Chúc công tử, ngươi quên ta đi.

Mộ Thanh lắc đầu nói:

- Ta đã chuộc thân, chính là người của người khác, kiếp này chúng ta vô duyên, đời sau nhất định ta sẽ báo đáp ân tình của công tử.

Chúc Thiên Hoa cau mày nói:

- Mộ cô nương, chúng ta có thể chạy thoát, nghe ta, đi cùng ta!

- Chúc công tử!

Mộ Thanh còn muốn nói nữa thì Chúc Thiên Hoa lại mạnh mẽ ôm nàng, thấp giọng nói:

- Đừng nói chuyện nữa, chúng ta xông ra ngoài! Sau đó trực tiếp tìm một chỗ hẻo lánh, không ai có thể tìm được chúng ta!

Dứt lời hắn nhẹ nhàng bay đi, dán vào đầu tường xẹt qua tường, sau khi rơi xuống đất nhìn quanh hai bên, quả thực không có ai cả.

Hắn vòng qua một cánh cửa, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ thấy Liễu Tinh đang chắp tay đứng ở phía sau cửa bán nguyệt, như một cây đại thụ đứng đó, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Liễu Tinh ôm quyền một cái, như cười mà không phải cười nói:

- Chúc công tử muốn làm gì vậy? Hiện tại Mộ Thanh cô nương là người

của Đại tổng quản, lẽ nào Chúc công tử muốn cướp nữ nhân của Đại tổng quản hay sao?

- Nói bậy, từ khi nào Mộ cô nương đã trở thành nữ nhân của Sở Ly cơ chứ?

- Ha ha, nếu không có Đại tổng quản, Bảo thân vương nể mặt thì còn có người nào có thể chuộc Mộ Thanh cô nương ra được chứ?

Liễu Tinh lắc đầu nói:

- Lại nói như Chúc công tử ngươi, võ công mạnh hơn nữa thì làm sao chứ? Dù có nhiều tiền hơn nữa thì làm sao, ở trước mặt của Bảo thân vương không đáng để nhắc tới, ngươi cho rằng ngươi có thể chuộc Mộ Thanh cô nương ra hay sao?

- Ta muốn dẫn Mộ cô nương đi!

Chúc Thiên Hoa nói.

Liễu Tinh cười nói:

- Như vậy chung quy phải cho Đại tổng quản một câu trả lời cho thỏa đáng chứ?

- Trả lời cái gì?

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

Liễu Tinh cười híp mắt nói:

- Chúc công tử nói sao? Mười vạn lượng bạc cộng thêm một phần ân tình của Bảo thân vương, chỉ sợ Chúc công tử ngươi không trả nổi thôi!

- Ta mặc kệ nhiều như vậy, hiện tại ta muốn dẫn Mộ cô nương đi!

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

- Đã như vậy, vậy chúng ta chỉ có thể đắc tội.

Liễu Tinh lắc đầu nói:

- Cướp nữ nhân của Đại tổng quản, nhất định phải để mạng lại!

- Vậy thì thử xem!

Chúc Thiên Hoa không phục nói:

- Sở Ly cũng chẳng có gì ghê gớm cả!

Từ tận đáy lòng hắn rất không phục Sở Ly, vì lẽ đó hắn không muốn trở thành thủ hạ của đối phương, hắn thà rằng đoạt Mộ Thanh rồi chạy, chỉ cần chạy thoát Thành Vương phủ, bằng vào bản lĩnh của Sở Ly cũng không làm gì được mình!

Hắn dứt lời lập tức thả Mộ Thanh xuống, đột nhiên xông về phía trước.

Thân thể của hắn cao to khôi ngô, lần vọt này như một đầu hung thú xuống núi, khí thế kinh người.

Liễu Tinh lắc đầu nói:

- Không biết thức thời!

Hai người tức thì chiến thành một đoàn.

Thân thể của Chúc Thiên Hoa cường tráng, hai tay như là quạt, mỗi một chưởng đều ác liệt và cương mãnh, không thể ngăn cản, thân pháp của Liễu

Tinh rất nhanh, mặc cho chưởng lực của Chúc Thiên Hoa cương mãnh tới đâu nhưng vẫn không thể tới gần thân thể của Liễu Tinh được.

Hai người một hơi đấu hơn 100 chiêu, y phục màu tím nhạt của Mộ Thanh tung bay phần phật, bị chưởng phong rung động, thân thể của nàng không tự chủ được chậm rãi lùi về phía sau.

- Ai... các ngươi quá mức rồi.

Hương Phi Tuyết từ đầu tường nhẹ nhàng rơi xuống, che ở trước người của Mộ Thanh:

- Cũng không sợ làm vị Mộ cô nương này bị thương hay sao?

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Cầu Viện

Chúc Thiên Hoa cảm thấy Liễu Tinh vướng tay chân, tu vi rõ ràng không bằng mình, nhưng lại không thể chinh phục được hắn, không có chỗ ra tay, hắn càng nôn nóng giải quyết đối phương thì lại càng không thể làm gì được.

Đột nhiên nghe thấy phía sau có người, hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Hương Phi Tuyết đang đứng ở trước người Mộ Thanh, trong lòng hắn tức thì trở nên âm trầm.

Liễu Tinh khẽ cười một tiếng:

- Chúc Thiên Hoa, bằng vào bản lĩnh này của ngươi mà muốn vượt qua Đại tổng quản sao? Chúng ta không đỡ được một chiêu của Đại tổng quản!

- Hừ, vậy ta sẽ để cho ngươi mở mang kiến thức một chút!

Chúc Thiên Hoa cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên dâng lên, trở nên to lớn hơn ba phần, nhanh như điện bắn về phía Liễu Tinh, đánh ra một chưởng trúng người của Liễu Tinh.

Bàn tay phải của Liễu Tinh giơ lên, đón đánh.

- Ầm.

Lập tức bay ngược ra ngoài.

Hương Phi Tuyết cười nói:

- Thật là lợi hại!

Liễu Tinh ở trên không trung kêu lên:

- Hắn dùng bí thuật, cẩn thận!

Khinh công của Hương Phi Tuyết cũng là nhất tuyệt, hắn vượt một bước đến phía sau lưng của Chúc Thiên Hoa, đánh một chưởng vào sau lưng của đối phương.

Thân thể khổng lồ của Chúc Thiên Hoa rất là linh hoạt, hắn xoay người vỗ ra một chưởng.

- Ầm!

Hương Phi Tuyết cũng bay lên đến không trung.

Thân thể Liễu Tinh ở trên không trung gập lại, lao xuống bên dưới.

- Ầm!

Chúc Thiên Hoa lại dùng một chưởng vỗ bay hắn.

Hương Phi Tuyết ở trên không trung cũng gập lại, lao xuống bên dưới, lại bị Chúc Thiên Hoa một chưởng đánh ra, lần nữa bay lên trên.

Liễu Tinh và Hương Phi Tuyết chẳng khác nào hai con Kim Ưng đang nhanh chóng lao xuống.

Sau khi Chúc Thiên Hoa thúc giục bí thuật, công lực tăng lên gấp bội, khinh công của hai người tuyệt diệu, thông qua khinh công mà đánh tan mất hơn nửa lực lượng. Thế nhưng vẫn cảm giác tinh lực của mình cuồn cuộn, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, không chịu được mấy chưởng nữa.

- Hương Phi Tuyết, xem ra chúng ta cũng phải liều mạng rồi!

Liễu Tinh nói.

Hắn vẫn không muốn dùng bí thuật, bởi vì sau khi dùng phải nghỉ ngơi hai ngày, rất là khó chịu, có thể không dùng là tốt nhất.

Bây giờ xem ra không dùng cũng không được, tu vi của Chúc Thiên Hoa cực sâu, sau khi thúc giục bí thuật đã vượt lên trên hai người rất xa, đỡ mấy chưởng này cũng đã rất vất vả rồi, nếu như lại tiếp mấy chưởng nữa sẽ triệt để bị thương.

- Này, hai người các ngươi chỉ biết xem trò vui thôi sao?

Liễu Tinh giương giọng kêu lên.

Một tiếng cười truyền đến:

- Hai người các ngươi không đối phó được với một Chúc Thiên Hoa, quá mất mặt, không dám hiện thân!

Liễu Tinh bất đắc dĩ hừ lạnh nói:

- Các ngươi bức chúng ta dùng bí thuật, quả thật là buồn cười!

Hắn dứt lời thân thể của hắn đột nhiên tăng nhanh, bí thuật đã được thúc giục.

- Ầm ầm ầm ầm...

Trong tiếng vang trầm thấp liên tục vang lên, Liễu Tinh và Hương Phi Tuyết ở hai bên trái phải giáp công đối phương, công kích liên miên không ngừng.

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa đối phó với một người dư sức, nhưng hai người thành thạo vây công, hắn lại có chút không chịu nổi mà phải lùi về phía sau từng bước một.

Mộ Thanh căng thẳng nhìn chằm chằm vào giữa sân, la sam bay phần phật.

- Lão Chúc, ngươi chịu thua đi!

Liễu Tinh hét lớn một tiếng, đánh một chưởng trúng người của Chúc Thiên Hoa.

Chúc Thiên Hoa trúng một chưởng, sắc mặt đỏ hồng như say, nhưng hắn lại đè nén thương thế, thân pháp đột nhiên tăng nhanh, đoạt lấy Mộ Thanh rồi chạy, chẳng khác nào một vệt khói.

- Ầm ầm ầm ầm...

Khinh công của Liễu Tinh và Hương Phi Tuyết đều là nhất tuyệt, chặn đường của hắn, lần nữa lại đánh ra mười mấy chưởng.

- Phốc!

Chúc Thiên Hoa phun ra một ngụm máu, thân thể trở nên uể oải.

- Chúc công tử!

Mộ Thanh sợ hãi kêu lên một tiếng thất thanh.

- Quên đi, thả bọn họ đi đi.

Thanh âm của Sở Ly vang lên.

- Vâng, Đại tổng quản!

http://tieulun.hopto.org

Hương Phi Tuyết và Liễu Tinh lui về phía sau.

Chúc Thiên Hoa quay đầu nhìn về phía Sở Ly đang đứng cách đó không xa, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, hắn khẽ cắn răng, ôm Mộ Thanh xoay người bắn ra bên ngoài.

Sở Ly nhìn thân ảnh to lớn của hắn biến mất, cười cợt.

Hoắc Vũ Hạo và Ứng Vô Cầu cũng đi theo ra, bốn người đứng ở phía sau của Sở Ly, nhìn Chúc Thiên Hoa dần dần biến mất.

- Đại tổng quản, thực sự thả hắn đi sao?

Liễu Tinh nói:

- Đúng là một tay hảo thủ, mạnh hơn chúng ta!

Hương Phi Tuyết bĩu môi.

Tu vi của Chúc Thiên Hoa mạnh hơn bọn họ một bậc, nhưng khinh công không bằng, không có ưu thế gì đối với bọn họ cả.

Sở Ly cười nói:

- Từ từ đi, tính tình của hắn kiêu ngạo, cần phải cố gắng mài giũa một chút.

Bí vệ phủ.

Đổng Kỳ Phi thả hồ sơ xuống, vặn eo một cái, lại thở dài một hơi, đứng dậy rời khỏi bàn:

- Lão Dương, đi, đi ra ngoài hóng mát một chút.

http://tieulun.hopto.org

Dương Tông Văn đang cúi đầu xem hồ sơ, hắn vung vung tay:

- Ngươi đi đi, ta xem xong cái này rồi sẽ ra.

- Có cái gì có thể xem cơ chứ?

Đổng Kỳ Phi nói:

- Từ sáng đến tối xem hồ sơ, khớp xương sắp rỉ tới nơi rồi!

- Lời này ngươi đi nói với Bách phu trưởng đi.

Dương Tông Văn cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Đổng Kỳ Phi hừ lạnh nói:

- Bách phu trưởng đang làm gì vậy, bao nhiêu ngày rồi mà chưa đến lấy một lần?

- Nói muốn nghỉ ngơi một chút, thống lĩnh cũng đã đồng ý rồi.

Dương Tông Văn nói:

- Chúng ta cũng đừng bận tâm, xem hồ sơ cho kỹ chút, đỡ cho đến lúc Bách phu trưởng vừa hỏi, chúng ta chỉ có thể giương mắt nhìn... Hiện giờ đã không phải là trước kia nữa rồi!

- Ài... cũng đúng.

Đổng Kỳ Phi liếc mắt nhìn căn phòng nhỏ ở phía đối diện.

Lúc này trong phòng bếp phía đối diện có hai người mập mạp đi ra, một mập mạp chậm rãi đi vào trong sân, ngồi vào bên cạnh cái bàn đá, pha một bình trà, rót một chén, sau đó nâng chén trà lên nói chuyện phiếm.

http://tieulun.hopto.org

- Này hai huynh đệ!

Đổng Kỳ Phi không cam lòng hừ lạnh nói:

- Đúng là nhàn nhã, hồ sơ cũng không cần nhìn!

- Bọn họ làm chuyện nguy hiểm hơn.

Dương Tông Văn nói:

- Bây giờ nhìn như là thanh nhàn, một khi có chuyện bọn họ sẽ phải ở phía trước, đầu cũng tùy thời phải dọn nhà đó!

- Qua bao nhiêu ngày rồi, ngay cả một chuyện bọn họ cũng không đụng vào!

- Đó là Bách phu trưởng không để bọn họ động tay chân vào.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một người đẩy cửa tiến vào tiểu viện.

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn vừa nhìn, là Bách phu trưởng Mã Côn.

Hai người vội vã ra đón.

- Ai ôi, Mã Bách phu trưởng, không nghênh đón từ xa, xin đừng trách tội!

Đổng Kỳ Phi vội vã ôm quyền nói.

Mã Côn quét mắt nhìn hai người một chút, vung vung tay lên rồi nói:

- Không cần khách sáo, ta là tới tìm Đại Ninh và Tiểu Ninh.

Hai người kia đã đứng dậy khỏi cái bàn đá, ôm quyền một cái rồi hỏi:

- Mã Bách phu trưởng có gì chỉ giáo?

Ba người có giao tình sinh tử hoạn nạn, lúc đó ba người gặp phải Quang Minh Thánh giáo, nếu không phối hợp với nhau, sợ là ngay cả một người cũng không trốn thoát được.

- Bá Viễn, bên này ta có một vụ án, hung thủ giết một bộ đầu trong thành, chỉ là đối phương cũng đã chạy mất rồi!

Mã Côn lắc đầu nói:

- Quả thực là gan to bằng trời, không thể không giết!

- Ở thành nào?

Ninh Bá Viễn hỏi.

- Lan Giang thành.

Mã Côn nói:

- Cách Thần Đô 500 dặm, một ngày là có thể đến được.

- Được...

Ninh Bá Viễn cười nói:

- Giết bộ đầu, xem ra võ công không tầm thường.

- Không chỉ có vậy, khinh công cũng lợi hại, vì lẽ đó không ai có thể đuổi kịp được hắn.

Mã Côn vỗ bàn đá một cái, nghiến răng nói:

- Coi trời bằng vung, không giết thì không thể khiến cho mọi người nguôi

ngoai được!

- Được, chúng ta sẽ đuổi theo ngay!

Ninh Bá Viễn cười nói.

- Chậm đã.

Ninh Trọng Viễn vội vàng khoát tay nói:

- Đại ca, đừng vội... Mã Bách phu trưởng, chuyện này Sở Bách phu trưởng biết không?

- Hắn sao?

Mã Côn cười lạnh một tiếng nói:

- Ta sao có thể gặp được người bận rộn như hắn chứ?

Ninh Trọng Viễn có chút khổ sở nói:

- Vậy thì phiền rồi, Mã Bách phu trưởng, lão nhân gia ngài cũng biết rồi đó, hiện tại chúng ta là thuộc hạ của Sở Bách phu trưởng, có muốn đi ra ngoài hay không thì vẫn phải chờ hắn dặn dò, không có Sở Bách phu trưởng dặn dò, thực sự chúng ta không dám ra khỏi thành.

- Coi như giúp ta một vấn đề nhỏ đi.

Mã Côn nói:

- Chúng ta có giao tình gì chứ, loại chuyện nhỏ này, không đáng để nói với hắn.

Ninh Bá Viễn vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi.

Ninh Trọng Viễn nói:

- Vẫn nên nói một tiếng với Sở Bách phu trưởng đi, không chừng Sở Bách phu trưởng sẽ có dặn dò gì đó, khi đó chúng ta không có ở đây, sợ rằng sẽ bị liên lụy!

- Như vậy cũng đúng.

Ninh Bá Viễn gật đầu.

Hiện giờ bọn họ là thủ hạ của Sở Bách phu trưởng, nếu như tùy tiện giúp người khác một tay mà lại không nói với hắn một tiếng, như vậy thực sự quá không còn gì để nói.

- Ta sẽ nói một tiếng với Sở Bách phu trưởng, ngày mai sẽ xuất phát.

Ninh Bá Viễn nói.

Mã Côn cười cười:

- Được, cứ thoải mái!

Hắn đứng dậy chắp tay ra khỏi tiểu viện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Hả Giận

Mã Côn vừa đi ra khỏi tiểu viện, Ninh Trọng Viễn lập tức kêu lên:

- Đại ca, huynh hồ đồ quá rồi!

Đổng Kỳ Phi lắc đầu nói:

- Đúng là hồ đồ!

Ninh Bá Viễn không để ý lắm mà nói:

- Chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi, không đến hai ngày sẽ trở về, dù sao cũng nhàn rỗi, mười mấy ngày qua ngay cả một chút việc chúng ta cũng không có, Bách phu trưởng sẽ không để ý tới chuyện này đâu.

- Sẽ không để ý sao?

Đổng Kỳ Phi cười lên ha hả.

Ninh Bá Viễn nhìn hắn cười rất quái lạ, cho nên mới ôm quyền nói:

- Đổng huynh, ngươi ở với Bách phu trưởng lâu, mong rằng chỉ điểm cho ta một chút.

- Ài...

Đổng Kỳ Phi lắc đầu thở dài.

Địa vị của huynh đệ Ninh Thị ở Bí vệ phủ cực cao, thuật truy tung của

bọn họ là nhất tuyệt, trong phủ phải dùng đến bọn họ, mình chỉ là một tiểu tốt mà thôi, có thể làm cho hắn khách khí như thế, hắn rất là đắc ý, cho nên hắn cũng tận tâm tận lực giải thích:

- Quan hệ của Bách phu trưởng và vị Mã Côn này không tốt!

Huynh đệ Ninh Thị đều không ngốc, vừa nghe đã biết không đúng ở chỗ nào.

Bọn họ hồi tưởng lại tình hình ở trong đại sảnh lúc đó.

Mã Côn hùng hổ doạ người đối với Sở Bách phu trưởng, Sở Bách phu trưởng thì lại bình tĩnh đối mặt, dường như không thèm để ý đối với lời nói của hắn, không quan tâm tới hắn, tùy ý để hắn nói chuyện và bức bách.

- Là cừu nhân đúng không?

Ninh Trọng Viễn vội hỏi.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Không kém bao nhiêu, Sở Bách phu trưởng đại nhân đại lượng, không chấp nhặt cùng họ Mã này, thế nhưng họ Mã này thì sao chứ? Vẫn ỷ vào mình già đời, địa vị cao, không ngừng tìm cớ, bây giờ Sở Bách phu trưởng cũng là Bách phu trưởng, há có thể tùy ý để hắn làm càn cơ chứ?

- Vì sao lại như vậy chứ?

Ninh Trọng Viễn cau mày nói:

- Mã Bách phu trưởng sẽ không vô duyên vô cớ đối phó với Sở Bách phu trưởng?

- Tôn tử của Mã Bách phu trưởng chết ở trong An Vương phủ, chính xác

là trên tay của Tiêu Vương phi.

Đổng Kỳ Phi chỉ nói một câu, sau đó đã híp mắt cười nhìn huynh đệ bọn họ.

Huynh đệ Ninh Thị bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chuyện còn lại bọn họ có thể đoán ra được.

Nhất định là Mã Côn tức giận không cam lòng muốn báo thù, nhưng Bí vệ phủ không để gà nhà đá nhau, vì lẽ đó hắn mới nhằm vào Sở Bách phu trưởng khắp nơi. Đối phó với hắn, tìm sơ xuất của hắn, muốn chọc cho Sở Bách phu trưởng phẫn nộ, đến nỗi phải động thủ với hắn.

Một khi động thủ, Mã Côn cũng có lý do để động thủ, cho dù giết Sở Bách phu trưởng thì tội lỗi cũng sẽ không lớn như trước nữa.

Loại thủ đoạn này tuy nói rất không cao minh, thế nhưng cũng rất hữu hiệu.

- Ngươi thứ suy nghĩ một chút đi, nếu như ngươi đồng ý thì Bách phu trưởng chúng ta sẽ như thế nào chứ?

Đổng Kỳ Phi lắc đầu nói:

- Cho nên nói, chuyện này vẫn phải xin chỉ thị của Sở Bách phu trưởng thì hơn.

- Đúng đúng, là ta đã nghĩ đơn giản rồi.

Ninh Bá Viễn vội vàng gật đầu.

Hắn giật mình, nếu như mình đi giúp việc này thì phiền phức sẽ lớn hơn!

Sở Bách phu trưởng không phải là nhân vật bình thường, thông minh tháo vát, thủ đoạn hơn người.

Mình làm thủ hạ của Sở Bách phu trưởng, hắn ta chỉ cần giở trò một chút thì hai người huynh đệ mình sẽ không dễ sống như vậy nữa, có khả năng sẽ phải bôn ba ở bên ngoài, có khả năng công lao cũng không tới phiên hai người mình, vả lại thủ đoạn có thể trị được hai người bọn hắn cũng có rất nhiều.

- Ài, cũng may nhờ có Đổng huynh đệ.

Trong lòng Ninh Bá Viễn vẫn còn sợ hãi gật gù.

Đổng Kỳ Phi cười nói:

- Không có gì, chúng ta là người cùng một viện, đương nhiên phải chăm sóc lẫn nhau rồi.

- Vậy chúng ta nên đi tới Vương phủ hỏi một tiếng chứ?

Ninh Bá Viễn khiêm tốn thỉnh giáo.

Đổng Kỳ Phi lắc đầu nói:

- Không cần, cứ coi như không biết chuyện này đi.

- Ồ?

Ninh Bá Viễn cau mày suy nghĩ một chút, lại giơ ngón tay lên, nói:

- Ta đã hiểu rồi! Coi như không biết!

Ninh Trọng Viễn cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cuối cùng đại ca cũng coi như khai khiếu, dọa ta một hồi!

Tuy giữa bọn họ và Mã Côn có giao tình sinh tử hoạn nạn, nhưng chuyện này không thể ra sức được. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng không thể bởi vì giúp hắn một tay mà đặt mình vào cảnh khốn khó được.

Lại nói, vụ án như thế cũng không nhất thiết phải có bọn hắn, bọn hắn cũng không cần thiết vì người quên mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mã Côn đã lần nữa tới đây, lớn tiếng nói:

- Đại Ninh, Tiểu Ninh, đi thôi?

Ninh Bá Viễn và Ninh Trọng Viễn từ trong sương phòng đi ra ngoài, lại ôm quyền một cái bất đắc dĩ nói:

- Thực sự xin lỗi, ngày hôm nay chúng ta có nhiệm vụ trên người, không bằng, ngài nói với Sở Bách phu trưởng một tiếng đi?

- Nói với hắn sao?

Sắc mặt của Mã Côn trở nên âm trầm, sau đó lập tức cười nói:

- Chút chuyện nhỏ này mà phải nói với hắn, hắn là quý nhân bận rộn mà!

- Chúng ta thật sự không dám làm chủ được.

Ninh Bá Viễn bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt của Mã Côn dần dần âm trầm, hừ lạnh nói:

- Làm sao, ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không giúp được sao?

- Việc nhỏ gì vậy?

Thanh âm của Sở Ly vang lên.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng, chậm rãi tiến vào tiểu viện.

Ninh Bá Viễn và Ninh Trọng Viễn vội vã ôm quyền hành lễ, như được đại xá.

Bọn họ âm thầm cảm kích Đổng Kỳ Phi, quả nhiên đã đi tới Vương phủ lén lút nói chuyện này cho Bách phu trưởng biết.

Mã Côn cau mày nhìn Sở Ly.

Sở Ly ôm quyền một cái, lạnh nhạt mỉm cười nói:

- Mã tiền bối đại giá quang lâm, thực sự là chuyện may mắn của ta, không biết tiền bối tới đây là có chuyện gì?

Mã Côn khẽ cắn răng, ra vẻ không tiếp lời với hắn, nhưng thực sự không thể không nói, cho nên hắn chỉ có thể nhắm mắt hừ lạnh nói:

- Chỗ ta có một hung thủ đào tẩu, cho nên mới đến mời huynh đệ Ninh Thị lần theo hung thủ.

Sở Ly nói:

- Chút chuyện nhỏ này cần phải dùng đến huynh đệ Ninh Thị cơ chứ?

- Nếu như ta có thể tự mình đuổi được thì còn dùng huynh đệ Ninh Thị làm gì chứ?

Mã Côn tức giận:

http://tieulun.hopto.org

- Tuy nói huynh đệ Ninh Thị là thuộc hạ của ngươi, nhưng cũng là người của Bí vệ phủ chúng ta mà!

Sở Ly mỉm cười nói:

- Vậy ngươi có thể đi tìm thống lĩnh, thống lĩnh lên tiếng thì tự nhiên ta sẽ vâng theo, còn Mã tiền bối ngươi... Bọn họ còn có chuyện khác, không có thời gian quản chuyện vô bổ của người khác.

- Họ Sở, ngươi cố ý trả thù, có đúng hay không?

Khuôn mặt Mã Côn trở nên âm trầm, gắt gao trừng mắt nhìn hắn:

- Lòng dạ của ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Sở Ly lắc đầu thở dài nói:

- Lời ấy của Mã tiền bối sai rồi, giúp ngươi chính là lòng dạ phóng khoáng, không giúp ngươi chính là lòng dạ hẹp hòi hay sao? Tất cả mọi người đều phải xoay quanh ngươi hay sao?

- Họ Sở, ngươi đừng có quên, rồi cũng sẽ có lúc ngươi phải tới nhờ vả ta!

Mã Côn uy hiếp:

- Làm người nên giữ lại một đường, ngày sau mới dễ gặp mặt!

Sở Ly cười nói:

- Vâng, đa tạ Mã tiền bối đã nhắc nhở, câu nói này ta sẽ ghi nhớ thay cho Mã tiền bối ngươi, tạm biệt, không tiễn!

Hắn nói xong xoay người tiến vào chính sảnh.

http://tieulun.hopto.org

- Họ Sở, ta sẽ tìm thống lĩnh để nói chuyện!

Mã Côn hừ lạnh nói.

Sở Ly không để ý tới hắn.

Cuối cùng cũng coi như thả ra được cỗ ác khí này, lúc trước hắn vẫn cố đè nén, không để cho mình rơi vào bẫy của đối phương. Hắn muốn khống chế Bí vệ phủ, không thể bởi vì nhỏ mà mất lớn, ngày hôm nay cơ hội đã đưa tới cửa, buông tha cũng quá có lỗi đối với bản thân mình rồi.

Cho dù thống lĩnh biết cũng không thể nói gì được, ngươi có thể làm ba mươi, ta liền có thể làm mười lăm.

Huynh đệ Ninh Thị đi theo hắn vào phòng.

- Các ngươi làm rất tốt!

Sở Ly thoả mãn đánh giá hai người.

Hai người cũng âm thầm đánh giá hắn.

Đối với người mới có danh tiếng mạnh mẽ trong Bí vệ phủ này, bọn họ vô cùng hiếu kỳ, đặc biệt là thuật truy tung của hắn.

Có điều đây chính là bí truyền độc nhất, sẽ không dễ dàng nói ra được, bọn họ nên ở chung, chờ từ từ hòa hợp, khi giao tình đủ sâu, không chừng đối phương sẽ để lộ ra một chút ảo diệu.

Bọn họ rất là si mê đối với thuật truy tung, cho nên mới có thể có thành tựu như thế này.

- Mãn Vân trại bị diệt, các ngươi đi xem xem đã xảy ra chuyện gì.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cầm lấy một phần hồ sơ trên bàn, đưa cho Ninh Bá Viễn rồi nói:

- Ta cảm thấy chuyện này có kỳ lạ, các ngươi cẩn thận điều tra một chút xem.

- Vâng.

Hai người âm thầm hiểu rõ, biết là đối phương cố ý cho bọn họ điều tra, không cho Mã Côn cơ hội.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đây không chỉ riêng là đấu khí, vụ án này rất quan trọng, các ngươi lên tinh thần cẩn thận quan sát, đừng làm cho tính mạng của mình bồi vào trong chuyện này!

- Vâng.

Hai người nghiêm mặt nói.

Sở Ly xua tay:

- Lập tức lên đường đi!

- Vâng.

Hai người ôm quyền rời khỏi phòng khách.

Bọn họ cũng có chút hồ đồ, không biết rốt cuộc Sở Ly có suy nghĩ gì, thật sự có chuyện hay là mượn cơ hội gây khó dễ Mã Côn, cũng khả năng hai thứ đều có.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Sắc Tâm

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn từ trong sương phòng phía đông đi đến đại sảnh.

Bọn họ tránh khỏi Mã Côn, tránh cho hắn thẹn quá thành giận mà trút giận lên đầu mình.

Mã Côn hết cách làm gì Sở Bách phu trưởng, thế nhưng đối với hai người bọn hắn lại có rất nhiều biện pháp, nếu như đối phương muốn gây ra phiền phức cho mình, sợ rằng sẽ khó tránh khỏi được.

Sở Ly quét mắt nhìn hai người một chút:

- Còn có tin tức gì nữa không?

- Bách phu trưởng, có tin tức vừa mới truyền về, người chết trong Mãn Vân trại chịu nội lực cương mãnh giết chết, còn có một loại chỉ lực cương mãnh bá đạo khác nữa, trực tiếp bóp nát yết hầu, thậm chí còn bóp nát cả cánh tay nữa.

Dương Tông Văn nói.

Sở Ly cau mày nói:

- Chỉ lực cương mãnh bá đạo... chỉ lực như vậy có rất nhiều.

- Vâng, nhưng tu vi của người này cực cao, có thể một hơi giết sạch mọi người trong trại, người bình thường sẽ không làm được.

Dương Tông Văn nói.

Sở Ly nói:

- Xác định là do một người gây nên hay sao?

- Đã kết luận.

Dương Tông Văn gật gật đầu nói:

- Vốn vụ án này giao cho triều đình đi tra xét, nhưng triều đình không có manh mối, vô lực phá án, cho nên chỉ có thể giao cho chúng ta, đã qua mười ngày rồi, sợ là rất khó có đầu mối gì cả.

- Hung thủ có để lại món đồ gì không?

Sở Ly nói.

Dương Tông Văn lắc đầu:

- Thủ đoạn của hắn gọn gàng nhanh chóng, cái gì cũng không để lại, giống như huynh đệ Ninh Thị vậy, thuật truy tung của bọn họ nhất tuyệt, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, lại nhìn về phía Đổng Kỳ Phi:

- Ngươi nên dụng tâm một chút, đừng có từ sáng đến tối đều nghĩ tới việc đi ra ngoài!

- Bách phu trưởng, ta không phải như vậy.

Đổng Kỳ Phi bất đắc dĩ nói.

Hắn cũng muốn như Dương Tông Văn vậy, Bách phu trưởng vừa hỏi đã

có thể mở miệng đáp, mạch lạc rõ ràng.

Thế nhưng mình vừa nhìn hồ sơ đã trở nên mơ màng, đầu óc mờ mịt không đề cao tinh thần lên được, cho dù dùng sức bấm bắp đùi mình đẻ đề cao tinh thần cũng vô dụng, chỉ được một lát sẽ chứng nào tật nấy.

Sở Ly than thở:

- Như vậy tiền đồ sẽ chỉ có hạn mà thôi!

- Khà khà, chỉ cần đi theo bên người Bách phu trưởng, mặc kệ ra sao cũng được.

Đổng Kỳ Phi cười nói.

Sở Ly bật cười, chỉ chỉ vào hắn.

Câu vỗ mông ngựa này quá trực tiếp, không có một chút trình độ nào cả.

Dương Tông Văn híp mắt cười.

Hắn biết tâm tính của Đổng Kỳ Phi, quả thực rất thích hợp chạy ở bên ngoài, không thể ngây ngốc ở trong phòng, bởi vì ở trong phòng chẳng khác gì làm hỏng đối phương.

Sở Ly nói:

- Sau này nếu như Mã Côn cố tình gây sự, các ngươi cứ trực tiếp rời đi, đừng nói chuyện với hắn!

Hắn cũng đề phòng Mã Côn không động vào mình được sẽ trút giận vào hai người, thậm chí còn cố ý nhục nhã hai người để làm cho mình tức giận.

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

Hai người vội vàng gật đầu.

Bọn họ âm thầm kêu khổ, thần tiên đánh nhau tiểu quỷ gặp xui xẻo, xem như những ngày tốt lành của hai người bọn hắn đã tận.

Sở Ly nói:

- Các ngươi cứ chờ một lúc rồi hãy xuất phát, đi theo phía sau huynh đệ Ninh Thị, lúc mấu chốt cứu bọn họ một mạng.

- Không để cho bọn họ phát hiện ra hay sao?

Dương Tông Văn vội hỏi.

Sở Ly gật gù:

- Các ngươi đừng để cho bọn họ phát hiện ra, càng không thể để cho người khác phát hiện ra... Nhìn xem bọn họ tra án như thế nào, cố gắng học tập! Nếu như các ngươi lộ diện, bọn họ cũng sẽ không lộ ra bản lĩnh thật sự.

Huynh đệ Ninh Thị vô cùng quý trọng đối với thuật truy tung của chính mình, tuyệt đối không truyền cho người ngoài, cho dù Bí vệ phủ muốn tốn một cái giá lớn để mua lại thì bọn họ cũng không đồng ý.

Bí vệ phủ cũng không cưỡng cầu, Bí vệ phủ đối với người mình cũng rất khá.

- Vâng.

Hai người vội vàng gật đầu.

Sở Ly vung vung tay, hai người bọn họ lùi ra phía sau.

...

Lãnh Đào ăn điểm tâm xong, tiến vào tiểu viện của Chúc Thiên Hoa thì đã nhìn thấy Mộ Thanh ưu mỹ, quyến rũ mê người trước mặt, đôi mắt nhỏ của hắn tức thì sáng ngời.

Chúc Thiên Hoa nhìn thấy sắc mặt của hắn, âm thầm không vui, thế nhưng hắn lại không biểu hiện ra mà chỉ ho nhẹ một tiếng:

- Thế tử, mời uống trà.

Mộ Thanh bưng chén trà lên, lại nhẹ nhàng lui ra.

Lãnh Đào trừng mắt nhìn theo nàng rời đi, không nhúc nhích.

Khó trách tên Chúc Thiên Hoa này liều mạng như vậy, đúng là yêu tinh câu dẫn người khác, nhìn dáng vẻ điềm đạm đáng yêu kia, cái eo thon mềm mại kia, ồ, nếu như vặn vẹo ở trên giường, không biết sẽ ra sao.

Hắn nghĩ tới đây, khóe miệng cũng đã chảy nước dãi.

Chúc Thiên Hoa cau mày nhìn hắn.

- Thế tử, mời uống trà!

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

Chúc Thiên Hoa càng ngày càng thất vọng đối với Lãnh Đào, lúc trước nếu không vì nhờ quyền thế của Thành Vương cứu Mộ Thanh ra thì chắc chắn hắn sẽ không bước vào Thành Vương phủ nửa bước.

Lãnh Đào phục hồi tinh thần lại, nói:

- Ồ.

Hắn nhìn về phía Chúc Thiên Hoa, cười gian nói:

- Lão Chúc, ngươi có phúc rất lớn đó!

- Cũng bình thường mà thôi.

Chúc Thiên Hoa nở một nụ cười.

Lãnh Đào thở dài nói:

- Ta không có mỹ nhân tuyệt sắc như vậy!

- Mỹ nhân tuyệt sắc trong Thần Đô có rất nhiều.

Chúc Thiên Hoa nói.

Cảm xúc to lớn nhất của hắn khi tới đây chính là chuyện này.

Vốn thành nhỏ cũng có mỹ nhân, nhưng dù sao cũng rất ít ỏi, đến Thần Đô mới phát hiện ra thiên hạ rất lớn, mỹ nhân nhiều như mây, giống như tất cả đều hội tụ đến Thần Đô vậy.

Như ở bên trong Thanh Vân lâu vậy, người nào cũng đều là mỹ nhân, cho dù không bằng Mộ Thanh, thế nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

- Ha ha, những mỹ nhân tuyệt sắc kia đều bị người ta cướp đoạt đi rồi.

Lãnh Đào có chút căm giận nói:

- Còn chưa tới phiên ta!

- Làm sao có khả năng được chứ?

Chúc Thiên Hoa lắc đầu nói:

- Ngươi là Thế tử mà.

http://tieulun.hopto.org

- Lại nói tới đệ nhất mỹ nhân Đại Quý đi, gả cho An Vương thúc, hai người chênh lệch nhau hơn hai mươi tuổi đó!

Lãnh Đào tức giận nói.

Chúc Thiên Hoa thở dài nói:

- Quả thực Tiêu Vương phi cực kỳ xinh đẹp.

Cho dù hắn cảm thấy Mộ Thanh mỹ lệ, khiến cho mình say mê không thể tự thoát ra được, thế nhưng hắn cũng không thể phủ nhận Tiêu Vương phi còn đẹp hơn so với Mộ Thanh, chỉ có điều trên người Mộ Thanh có một luồng khí chất đặc thù hấp dẫn hắn.

Tiết Vương phi là người cao không thể với tới, nhìn thêm một chút cũng sẽ cảm giác mình rất là thấp kém và nhỏ bé.

- Nếu không phải Tiêu Vương phi có khuôn mặt đẹp như vậy thì sao Sở Ly lại khăng khăng nhất mực che chở nàng như vậy cơ chứ?

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta thấy họ Sở kia cũng là một hạng người tham hoa háo sắc!

- Không phải nói hắn chưa từng vào Thanh Vân lâu sao?

Chúc Thiên Hoa nói.

Mộ Thanh nói từ khi nàng tiến vào Vương phủ vẫn chưa từng thấy người ngoài, chưa từng thấy Sở Ly, hắn vẫn có chút không tin. Bởi vì Mộ Thanh rất kính nể đối với Sở Ly, khiến cho hắn rất không thoải mái.

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Có đại mỹ nhân như Tiêu Vương phi ở bên người, hắn còn có thể nhìn nữ nhân khác hay sao?

Chúc Thiên Hoa thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi gật đầu:

- Quả thực là như vậy.

- Ta cảm thấy, nhất định hắn và Tiêu Vương phi có chút không trong sáng!

Lãnh Đào nói.

Chúc Thiên Hoa nhíu nhíu mày.

Lãnh Đào nói:

- Nếu như hắn không thích Tiêu Vương phi, ta sẽ lấy đầu xuống để đá!

- Làm sao không thích được cơ chứ?

Chúc Thiên Hoa lắc đầu than thở.

Sớm chiều ở chung cùng mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, phàm là nam nhân, tất sẽ không thể không động tâm cho được.

Nghĩ đến việc có thể sớm chiều ở chung cùng mỹ nhân như Tiêu Vương phi, hắn bỗng nhiên có chút ước ao, nếu như mình đầu nhập vào làm môn hạ của Sở Ly, có phải là cũng có thể từ sáng đến tối gặp Tiêu Vương phi hay sao?

Mình vô cùng thích Mộ Thanh, nhưng nếu có thể nhìn thấy mỹ nhân như Tiết Vương phi, đây cũng là một chuyện vui lớn, so với từ sáng đến tối nhìn thấy tên mập háo sắc như Lãnh Đào còn tốt hơn nhiều!

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi nói ngươi đoạt Mộ Thanh cô nương chạy ra khỏi An Vương phủ sao?

Lãnh Đào ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị hỏi.

Chúc Thiên Hoa gật đầu.

- Xem ra võ công của ngươi quả nhiên rất là lợi hại!

Lãnh Đào cười nói:

- Có điều ngươi số may, Sở Ly vừa vặn không có mặt ở phủ.

- Sở Ly có mặt ở phủ.

Chúc Thiên Hoa nói.

Lãnh Đào ngẩn ra, nụ cười trên mặt thu lại:

- Sở Ly ở đó mà ngươi còn có thể trốn ra được, khoác lác hay sao?

Chúc Thiên Hoa nghiêm mặt nói:

- Ta trốn ra được ở ngay dưới mắt của hắn!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Rời Đi

Không có hộ vệ cản ngươi hay sao?

Lãnh Đào nói.

- Có bốn người.

- Sở Ly thì sao?

- Sở Ly không ra tay.

- Ồ?

Tiếng ồ của Lãnh Đào rất dài, hắn lắc đầu cười nói:

- Thật không biết hắn nghĩ như thế nào, mười vạn lượng bạc đó, không có ý động thủ mà để ngươi mang theo người nghênh ngang rời đi hay sao?

- Đúng vậy.

Chúc Thiên Hoa chậm rãi gật đầu.

Sau đó hắn có nghĩ mãi cũng không thông, tại sao Sở Ly không ra tay ngăn mình lại cơ chứ?

Kỳ thực dưới tình hình như vậy, nếu như Sở Ly ra tay, mình sẽ không mang Mộ Thanh đi được, thậm chí chính mình cũng chưa chắc đã có thể chạy thoát được.

Quả thật trong An Vương phủ có không ít cao thủ, hai người trẻ tuổi giao thủ với mình đều rất lợi hại, chỉ kém mình một bậc mà thôi.

- Ha ha, thật không biết hắn đang ra chiêu gì!

Lãnh Đào lắc đầu một cái, hắn nắm chén trà cau mày trầm tư, liếc mắt nhìn Chúc Thiên Hoa, ánh mắt có chút quái lạ.

Chúc Thiên Hoa bị hắn nhìn thấy vậy có chút sững sờ, vội hỏi:

- Thế tử, không phải ngươi đang hoài nghi ta nương tựa vào hắn đó chứ?

- Đương nhiên sẽ không!

Lãnh Đào vội vã xua tay:

- Ta có ngốc cũng biết, nhất định là họ Sở dùng kế ly gián, cố ý để ta nghi thần nghi quỷ!

Chúc Thiên Hoa nở một nụ cười nói:

- Đa tạ Thế tử tín nhiệm!

Lãnh Đào khoát tay nói:

- Ngươi là người do ta tự mình chiêu mộ vào phủ, không tín nhiệm ngươi thì tín nhiệm ai chứ? Được rồi, trà ta cũng đã uống qua, ta sẽ không quấy rầy thời gian ngọt ngào của các ngươi nữa, cố gắng hưởng thụ đi.

- Ta tiễn Thế tử.

Chúc Thiên Hoa nói.

Trước khi ra cửa Lãnh Đào liếc mắt nhìn vào trong, có chút không nỡ.

http://tieulun.hopto.org

Đáng tiếc cửa rèm không có động tĩnh gì, mỹ nhân bên trong không có ý đi ra đưa tiễn, quả thật là khiến cho hắn có chút phiền muộn lưu luyến, hận không thể xông vào gặp mặt nàng.

Chúc Thiên Hoa càng ngày càng không thích, chờ đối phương rời đi, hắn vội vã đóng cửa lại.

Mộ Thanh nhẹ nhàng đi ra, người mặc một bộ la sam màu tím nhạt, khuôn mặt như tuyết, quyến rũ mê người.

- Chúc đại ca, xem ra chúng ta không ở lại đây được nữa rồi.

Mộ Thanh khẽ thở dài một cái, lắc đầu nói:

- Từ xưa hồng nhan họa thủy, ta lại hại Chúc đại ca rồi.

- Đi sao?

Chúc Thiên Hoa ngẩn ra, vội hỏi:

- Ở lại Vương phủ rất tốt, rất an toàn, Sở Ly dù có lợi hại đến đâu cũng không thể xông tới, không cướp ngươi đi được.

- Người ta lo lắng không phải là Sở Ly.

Mộ Thanh lắc đầu than thở:

- Ta lo lắng vị Thế tử này.

- Thế tử rất tín nhiệm ta, có gì phải lo lắng cơ chứ?

Chúc Thiên Hoa miễn cưỡng cười cười.

Mộ Thanh than thở:

- Ánh mắt của hắn ta đã thấy quá nhiều, không có ý tốt, hận không thể nuốt ta, nếu không đi nữa, sợ là sẽ hại Chúc đại ca... Ài, đều là ta sai, không nên ra mặt!

Nàng nói xong khẽ nhăn mặt thở dài.

- Không thể nào chứ?

Chúc Thiên Hoa cau mày nói:

- Thế tử cũng là người va chạm xã hội rất nhiều, sao bởi vì nữ nhân mà…

Hắn nói tới chỗ này, bỗng nhiên nghĩ đến hành động của Lãnh Đào lúc trước, lập tức im bặt đi.

Lại nghĩ tới biểu hiện lúc trước của Lãnh Đào.

Mộ Thanh xinh đẹp như vậy, hắn há có thể không thèm nhỏ dãi cơ chứ?

Mộ Thanh đỡ hắn đi tới bên cạnh cái bàn đá rồi ngồi xuống, lại rót ra một chén trà cho hắn, ôn nhu nói:

- Điều ta lo lắng chính là, bây giờ hắn đã hoài nghi Chúc đại ca ngươi.

- Hoài nghi ta cái gì chứ?

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói:

- Ta cũng không tư thông với Sở Ly, hắn có thể hoài nghi cái gì được chứ?

- Hắn lo lắng ngươi đã nương nhờ vào Sở Ly.

Mộ Thanh nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Cảm thấy ngươi trở về là có mục đích khác, cho dù hắn chỉ có một chút hoài nghi, thế nhưng bởi vì ta hắn cũng sẽ ép buộc mình hoài nghi ngươi càng sâu hơn nữa.

Trong lòng nàng mang cảm kích đối với Sở Ly, nếu không có hắn, mình tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi Thanh Vân lâu.

Ánh mắt của Lãnh Đào làm cho nàng phản cảm, giống như đã lột trần nàng ra mà nhìn vậy, cho dù nàng còn hoàn bích thế nhưng cũng biết điều này có ý vị gì.

Chúc Thiên Hoa cau mày không nói.

Mộ Thanh than thở:

- Chúc đại ca, ngươi nên cẩn thận nhiều hơn!

- Ta không sao cả.

Chúc Thiên Hoa lắc đầu nói:

- Ta chỉ lo lắng cho ngươi... Nếu như Thế tử hoài nghi ta thật, chúng ta sẽ rời khỏi Vương phủ, từ đây tự do tự tại, tìm một chỗ yên tĩnh rồi sinh sống!

- Như vậy không thể tốt hơn.

Mộ Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng nhìn sắc mặt không để ý của Chúc Thiên Hoa, trong lòng âm thầm thở dài.

Không biết tất cả những chuyện này có phải đã nằm trong dự liệu của vị Sở Đại tổng quản kia hay không?

http://tieulun.hopto.org

Lúc chạng vạng, mặt trời chiều ngả về phía tây, Lãnh Đào lại đi tới tiểu viện của Chúc Thiên Hoa.

Chúc Thiên Hoa đang luyện công, nhìn thấy hắn đi vào, vội vã mời hắn ngồi xuống, tự mình pha trà.

- Mộ Thanh cô nương đâu rồi?

Lãnh Đào thất vọng hỏi.

- Thân thể của nàng không khỏe, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.

Chúc Thiên Hoa có chút tay chân vụng về pha trà, đưa tới trước mặt của hắn.

Lãnh Đào vội vã vung vung tay lên, hỏi:

- Ta không khát, thân thể không khỏe sao? Có sao không?

- Có khả năng là bỗng nhiên đi tới một nơi xa lạ, có chút không thích ứng được.

Chúc Thiên Hoa cười nói:

- Không quá đáng lo, nghỉ một chút là tốt rồi.

- Không được, thân thể không tốt đương nhiên phải tìm đại phu rồi.

Lãnh Đào vội vàng khoát tay nói:

- Để ta đi tìm thái y tới xem một chút!

- Thế tử, không cần.

Chúc Thiên Hoa ngăn cản hắn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như ngày mai không tốt, khi đó lại đi mời thái y cũng không muộn.

- Như vậy cũng tốt.

Lãnh Đào gật gù, hắn đứng lên rồi nói:

- Để ta đi xem xem.

Chúc Thiên Hoa lần nữa ngăn cản hắn rồi nói:

- Thế tử, không cần.

Lãnh Đào muốn đẩy thân thể hùng vĩ của đối phương ra, hắn nói:

- Đừng cản ta, Mộ Thanh cô nương sinh bệnh, sao ta có thể mặc kệ được chứ!

Chúc Thiên Hoa che thân ngăn cản hắn lại, cau mày nói:

- Thế tử, ta thay nội tử đa tạ Thế tử quan tâm, hiện tại nàng không thích hợp tiếp người lạ!

Hắn gần như là nghiến răng nói ra hai chữ người lạ.

- Ta cũng không phải người ngoài.

Lãnh Đào không tỏ vẻ gì mà nói.

Chúc Thiên Hoa nói:

- Thế tử, ngươi là người ngoài, nội tử không nhọc Thế tử bận tâm!

Đôi mắt nhỏ của Lãnh Đào híp lại nhìn về phía hắn.

Chúc Thiên Hoa không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của hai người như có ánh lửa lập lòe.

- Hay, hay, không nghĩ tới lão Chúc ngươi lại có mưu mô như thế!

Lãnh Đào hừ lạnh nói.

Chúc Thiên Hoa nói:

- Mưu mô? Mong rằng Thế tử bớt tới bên này quấy rối nội tử thì hơn!

Lãnh Đào phẫn nộ nói:

- Ta có lòng tốt, nhưng ngươi lại đối xử với ta như vậy, quả thật là làm cho ta thất vọng, ta đi đây!

Hắn dứt lời xoay người rời đi.

Chúc Thiên Hoa nhìn hắn rời đi, cau mày ngồi vào bên cạnh cái bàn đá.

Mộ Thanh từ trong phòng nhẹ nhàng đi ra, thở dài sâu kín rồi ngồi vào bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói:

- Ta là một tai họa.

- Nói bậy!

Chúc Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Nơi đây quả thực không thích hợp ở lâu thêm, đêm nay chúng ta sẽ rời đi!

- Đi...

Mộ Thanh nhíu mày nói:

- Ta chỉ sợ Lãnh Đào không chịu buông tha cho chúng ta!

- Hắn là một người thông minh.

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói:

- Hắn nên rõ, thêm một cừu địch là cao thủ Thiên Ngoại Thiên thì không phải là hành động sáng suốt!

-... Được rồi.

Mộ Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

Chúc Thiên Hoa đã quyết định, trái lại còn cảm thấy như được giải thoát, đặc biệt ung dung, hắn nắm chặt tay của Mộ Thanh ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nhất định sẽ làm cho nàng sống những ngày tháng bình yên!

- Ừm.

Mộ Thanh nhẹ nhàng gật đầu, để lộ ra nụ cười quyến rũ mê người, nói:

- Ta chỉ cầu có thể trải qua cuộc sống của một người bình thường, không cần vinh hoa phú quý, chúng ta tìm một nơi sơn dã ở lại là được.

Chúc Thiên Hoa nở một nụ cười.

Nghĩ đến những tháng ngày tươi đẹp sau này, hắn không khỏi đề cao tinh thần, không thể chờ đợi được nữa mà muốn rời đi, hận không thể làm cho mặt trăng nhanh chóng xuất hiện.

Bóng đêm dâng lên, sau khi bọn họ ăn cơm tối xong, Chúc Thiên Hoa ôm Mộ Thanh, ngay cả y phục cũng không mang, hai người nhẹ nhõm rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Vừa mới ra khỏi tiểu viện thì phía đối diện đã có ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên xuất hiện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Vây GiếT

Lãnh Đào đứng trước người ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên, trừng mắt nhìn Chúc Thiên Hoa, lắc đầu than thở:

- Lão Chúc, ngươi muốn đi đâu?

Chúc Thiên Hoa ôm quyền một cái:

- Thế tử, Chúc mỗ muốn cáo từ!

- Đi đâu?

Lãnh Đào hừ lạnh nói:

- Sẽ không phải là đi tới An Vương phủ đó chứ?

Chúc Thiên Hoa lắc đầu:

- Chúc mỗ còn không đến mức đê tiện như vậy, tuy rằng nơi này tốt, thế nhưng cũng không phải là nơi mà Chúc mỗ có thể ở lại được, ta và nội tử muốn tìm một mảnh non xanh nước biếc để ẩn cư, sống những ngày yên bình.

- Khà khà, dự tính của ngươi rất hay!

Lãnh Đào lạnh lùng nói:

- Nói đến là đến, nói đi là đi, ngươi cho rằng Vương phủ là nơi nào chứ?

- Thế tử, không phải lúc trước chúng ta đã nói rồi sao?

Chúc Thiên Hoa cau mày nói:

- Đi tới tự do, khi nào ta chán thì có thể đi thẳng một mạch, Thế tử muốn nói lời không giữ lời hay sao?

- Ta không nói như vậy!

Lãnh Đào khoát tay nói:

- Nói chung ngươi không thể đi!

Chúc Thiên Hoa lạnh nhạt nói:

- Thế tử mắt nhìn chằm chằm đối với nội tử của ta, không thể không đi, bằng không, Chúc mỗ thẹn là nam nhân!

- Nói láo!

Lãnh Đào vội vã hét lớn một tiếng, chột dạ kêu lên:

- Ta mắt nhìn chằm chằm đối với Mộ Thanh cô nương lúc nào cơ chứ? Chỉ là bởi vì khuôn mặt của nàng đẹp cho nên có chút yêu thích thôi, cũng không có tâm ý khinh nhờn, ngươi đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!

Mộ Thanh ở phía sau tấm lưng rộng của Chúc Thiên Hoa, cảm thấy đặc biệt an toàn, cảm giác ấm áp bao phủ nàng, cho dù thân ở tình huống ác liệt, nhưng nàng lại cảm thấy yên bình vô cùng.

Chúc Thiên Hoa lắc đầu:

- Ta đến Thần Đô chính là vì cứu nội tử, bây giờ người đã được cứu, cũng nên rời đi!

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi muốn đi thì đi, như vậy chuyện cơ mật của Vương phủ chúng ta thì phải làm sao bây giờ?

Lãnh Đào hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi trở về, ngoan ngoãn tiếp tục làm hộ vệ, chúng ta coi như chưa từng xảy ra cái gì, bằng không, ngày hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Chúc Thiên Hoa cau mày nói:

- Thế tử, cần gì phải đi đến một bước này cơ chứ?

Đôi mắt nhỏ của Lãnh Đào híp lại, cười lạnh nói:

- Ai bảo ngươi không biết thức thời như vậy chứ? Huống chi, ta cảm thấy ngươi đã trèo lên cành cao, được Sở Ly mời chào!

Chúc Thiên Hoa lắc đầu:

- Thế tử không cần phải đổ tội thêm nữa, An Vương phủ và Thành Vương phủ người nào mạnh người nào yếu, vừa xem đã hiểu ngay, ta há có thể bởi vì An Vương phủ mà phản bội Thành Vương phủ, Thế tử nói như vậy không cảm thấy buồn cười hay sao?

- Ta hỏi một câu cuối cùng, ta nể tình chúng ta từng là chủ tớ, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng.

Lãnh Đào ưỡn cái bụng lên, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc ngươi có về hay không?

Chúc Thiên Hoa lạnh nhạt nói:

- Tên đã lên dây không thể quay lại, ý ta đã quyết, mong rằng Thế tử tác

thành!

Lãnh Đào lắc đầu, vẻ mặt có chút bi phẫn:

- Ta biết ngay mà, nhất định ngươi đã bị Sở Ly thu mua! Sở Ly chuộc Mộ Thanh cô nương cho ngươi, trong lòng ngươi cảm kích, muốn báo đáp hắn, đã như vậy, chúng ta chỉ có thể quyết đấu sinh tử mà thôi... Người đâu, giết hắn!

- Vâng!

Ba cao thủ Thiên Ngoại Thiên đánh về phía Chúc Thiên Hoa.

Chúc Thiên Hoa phẫn nộ hừ lạnh một tiếng, thân thể hùng tráng đột nhiên lớn lên, trực tiếp vọt tới.

- Ầm ầm ầm ầm!

Bốn tiếng vang trầm thấp xuất hiện, Chúc Thiên Hoa đã trúng một chưởng, nhưng cũng đã kịp xông ra ngoài.

Tốc độ của hắn như điện, ba người không đuổi theo kịp được.

Lãnh Đào hét lớn:

- Trần lão, đừng để cho hắn chạy!

- Thế tử yên tâm, không đi được đâu.

Trần Không đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Chúc Thiên Hoa không xa, hắn lắc đầu than thở:

- Người trẻ tuổi, ở trong Vương phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý là việc vui vẻ cỡ nào, sao lại chỉ đi về đường cùng như thế cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Ta không cần cuộc sống như thế, Trần lão, không nên ép ta!

Chúc Thiên Hoa cắn răng.

Hắn cố gắng khống chế nội lực mãnh liệt, không để cho mình bị căng cứng tới mức nứt ra.

Trần Không lắc đầu than thở:

- Ài... thôi vậy, người có chí riêng, ta sẽ đưa các ngươi quy thiên!

Hắn dứt lời, thân thể chẳng khác nào một vệt khói, trong nháy mắt đã đến trước mặt của Chúc Thiên Hoa, lại ấn xuống một chưởng.

Đổi lại là lúc bình thường, Chúc Thiên Hoa không kịp phản ứng, thân pháp của Trần Không quá nhanh, nhưng lúc này dưới tình huống hắn thúc giục bí thuật, động tác so với bình thường còn nhanh hơn ba phần, bàn tay lớn giống như quạt đón nhận một chưởng kia.

- Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang vọng, Trần Không hơi lùi lại, lần nữa xông lên đánh ra một chưởng.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai người liên tục đánh ra mười mấy chưởng, khó phân thắng bại, Chúc Thiên Hoa lại có chút nóng nảy, nếu cứ tiếp tục như thế thì thực sự hắn sẽ khó mà thoát thân được.

Nghĩ đến đây, hai tay hắn khoanh lại ở trước ngực, một luồng nội lực mãnh liệt được ngưng tụ trước ngực, sau đó hai tay tách ra, dường như là một cái búa, đánh về phía Trần Không.

- Ầm!

Trần Không bay ra ngoài.

Hắn bất ngờ trợn to mắt, không nghĩ tới Chúc Thiên Hoa lại có kỳ học như thế, thân thể chẳng khác nào bị một cái chuỳ sắt đập trúng, thân bất do kỷ lùi về phía sau.

Lúc này bốn cao thủ Thiên Ngoại Thiên từ đằng xa đã nhào tới.

Chúc Thiên Hoa nhìn thấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên tụ lại ngày càng nhiều, hắn có chút tuyệt vọng, thấp giọng nói:

- Phu nhân, sợ là chúng ta không đi được nữa rồi!

Mộ Thanh nằm ở phía sau lưng của hắn, thấp giọng nói:

- Huynh bỏ ta xuống, như vậy chẳng phải sẽ đi được sao?

- Không xong rồi.

Chúc Thiên Hoa nói:

- Cao thủ của bọn họ quá nhiều.

- Vậy chúng ta làm một đôi uyên ương đồng mệnh đi, kiếp sau sẽ lại làm phu thê!

Mộ Thanh thấp giọng nói:

- Có thể chết ở trong ngực của Chúc đại ca, ta rất thỏa mãn rồi.

- Ài... chuyện này nên trách ta!

Bỗng nhiên Chúc Thiên Hoa có chút hận chính mình.

http://tieulun.hopto.org

Thực sự là mắt hắn bị mù, tin tưởng Lãnh Đào, lúc đó Sở Ly mời chào mình, vì sao mình không thuận thế đồng ý, cho dù vì Mộ Thanh thì hắn cũng nên đồng ý!

Hoặc là, lúc đó mang Mộ Thanh ra ngoài rồi không nên trở về, trực tiếp rời khỏi Thần Đô, thiên địa rất lớn, mình và Mộ Thanh trốn vào trong nơi sơn dã, hắn không tin đám người Lãnh Đào có thể tìm được mình!

Mộ Thanh ôn nhu nói:

- Không trách được Chúc đại ca, nên trách ra, không có ta, đại ca sẽ sống tốt hơn nữa, tiêu dao tự tại.

- Không có nàng, ta có sống sót cũng không vui vẻ gì cả.

Chúc Thiên Hoa than thở.

Hai người thấp giọng nói chuyện, các cao thủ Thiên Ngoại Thiên đã vây quanh tới.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào hắn, có chút đáng tiếc thay cho Mộ Thanh.

- Không nên làm tổn thương cô nương kia!

Lãnh Đào vội hỏi.

Trần Không cau mày nhìn về phía Lãnh Đào:

- Thế tử, ngươi lui sang một bên, không nên gây trở ngại cho mọi người!

- Trần lão, đừng làm tổn thương nữ nhân kia, ta rất thích nàng!

Lãnh Đào vội nói.

Trần Không càng ngày càng nhìn hắn không hợp mắt, hắn đã mơ hồ cảm thấy, Chúc Thiên Hoa muốn rời khỏi Vương phủ, sợ là do Lãnh Đào mà ra, coi trọng nữ nhân của người ta, người ta há có thể ngây ngốc ở lại trong phủ được sao?

Nhưng chuyện này đã đến trình độ như vậy, đã không cho phép hắn lui nữa, chỉ có thể giết chết Chúc Thiên Hoa này, dù sao cũng đã đắc tội rồi, thả hắn chạy thoát thì sẽ là dồn Thành Vương phủ vào hiểm địa.

Trần Không nhìn Lãnh Đào, trầm giọng nói:

- Giết chết hai người, động thủ!

Bốn người lập tức nhào tới chỗ của Chúc Thiên Hoa, quyền kình chưởng phong rất ác liệt, hợp lại với nhau tạo thành công kích có uy lực mạnh mẽ như một cơ hồng thủy vậy, tu vi của hắn có sâu hơn cũng không tiếp nổi, mắt thấy sắp bị trọng thương.

Thân thể đột nhiên bị kéo một cái, trước mắt mơ hồ, xuất hiện ở trên nóc nhà cách đó hơn hai mươi bước, bên người có Sở Ly mặc áo bào trắng phiêu dật đang đứng đó.

Sở Ly ôm quyền cười nói:

- Trần lão, đắc tội rồi, người này ta muốn, hôm nào ta sẽ đến nhà tạ tội, cáo từ!

Hắn dứt lời kéo tay Chúc Thiên Hoa một cái, chẳng khác nào một vệt sáng xẹt qua bầu trời đêm, trong nháy mắt đã biến mất.

- A... Sở Ly!

Lãnh Đào tức giận đến kêu to.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt của Trần Không âm trầm, lạnh lùng lườm hắn một cái.

Lãnh Đào kêu lên:

- Trần lão, lẽ nào cứ để cho Sở Ly ngông cuồng, trắng trợn không kiêng dè gì như vậy hay sao?

- Ngươi muốn làm như thế nào?

Trần Không cười lạnh nói:

- Đuổi theo hắn, sau đó xông vào An Vương phủ, giết Chúc Thiên Hoa hay sao?

- Đúng là như thế!

Lãnh Đào dùng sức gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Vào Phủ

Câm miệng!

Trần Không mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn:

- Tất cả đều là chuyện tốt do ngươi làm ra, lại bức một cao thủ như vậy rời phủ.

- Trần lão ta oan uổng mà!

Lãnh Đào không phục nói:

- Hắn đã sớm đầu mày cuối mắt với Sở Ly, bằng không sao Sở Ly lại trùng hợp xuất hiện như vậy cơ chứ?

Trần Không hừ lạnh nói:

- Người ta đã sớm có ý với hắn, là ngươi cho Sở Ly cơ hội này, thực sự là...

Hắn nói tới chỗ này lắc đầu không nói thêm nữa, thực sự là hắn không biết nên nói cái gì cho tốt.

Người ngu xuẩn như vậy, nếu không phải đối phương là nhi tử duy nhất của Vương gia thì hắn đã sớm vứt qua một bên, mặc cho đối phương tự sinh tự diệt! Chẳng muốn phí lời với đối phương ta nữa!

Sở Ly kéo tay Chúc Thiên Hoa trong nháy mắt đã trở lại tiểu viện trước

đó Mộ Thanh đã ở.

Chúc Thiên Hoa nhìn thấy tiểu viện này lập tức cau mày nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly buông bọn hắn ra, ngồi vào trước bàn đá, cười tủm tỉm nói:

- Không biết bản tính của người ta mà còn khăng khăng nhất mực, kết cục chính là như thế.

- Hừ, ngươi mang chúng ta tới đây là có ý gì?

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

Sở Ly bật cười:

- Lẽ nào ngươi không cảm ơn ân cứu mạng của ta trước hay sao?

- Còn không phải là do ngươi hại hay sao?

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

Hiện giờ hắn đã suy nghĩ rõ ràng, mình đã từng bước từng bước rơi vào trong bẫy của Sở Ly này.

Tuy rằng cho dù hắn có biết cái tròng này thì cũng chỉ có thể từng bước từng bước giẫm vào trong như một con rối, dựa theo hắn bố trí.

Sở Ly nói:

- Nói như vậy, ngươi muốn đi khỏi đây sao?

- Đúng vậy, ta có một cuộc sống bình thản, tìm một chỗ non xanh nước biếc để yên tĩnh sống qua ngày.

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa nói:

- Không đánh đánh giết giết nữa.

Hắn nói xong lại nhìn về phía Mộ Thanh.

Hắn biết Mộ Thanh không thích đánh đánh giết giết, nàng rất ngóng trông những tháng ngày yên tĩnh, đọc sách, làm cơm, yên tĩnh, không buồn không lo.

Sở Ly cười lớn, lắc đầu nói:

- Nghĩ tới loại cuộc sống đó, quả thật là có chút ngây thơ, không nói tới việc một thân sở học của ngươi sẽ uổng phí, mà càng quan trọng hơn chính là, ngươi có biết sức mạnh của một người yếu ớt cỡ nào hay không? Cho dù ngươi là cao thủ Thiên Ngoại Thiên cũng thế.

- Ta có thể bảo vệ nội tử.

- Vậy cũng không hẳn.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vạn nhất lại có chuyện như vậy xảy ra thì sao? Nếu như có một người quyền thế nào có coi trọng Mộ Thanh cô nương, lại mang mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên tới đó, ngươi có thể làm sao chứ?

Chúc Thiên Hoa tức thì im lặng.

Hắn đã cảm nhận được loại cảm giác vô lực kia, hắn rất căm hận loại cảm giác này.

Đường đường là nam tử hán, hơn nữa lại còn là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, không ngờ lại không bảo vệ không được nữ nhân của mình, quả thật là

không có mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa!

Sở Ly chỉ chỉ vào chính mình nói:

- Ngươi nhìn ta mà xem, theo lý thuyết võ công của ta đã đủ mạnh đúng không? Hơn nữa khinh công càng tốt hơn, muốn đi thì đi, không ai có thể giữ ta lại được, vì sao ta còn phải ở trong Vương phủ hối hả ở trong Thần Đô, truy đuổi quyền thế cơ chứ?

Chúc Thiên Hoa cau mày nhìn hắn.

Quả thực hắn cũng có này nghĩ, Sở Ly hoàn toàn có thể tiêu dao tự tại, hà tất phải nhọc lòng mất công sức tính toán lòng người cơ chứ?

Sở Ly nói:

- Bởi vì ta biết sức mạnh của cá nhân không thể được, trừ phi bước vào cảnh giới Thiên Thần, bằng không cao thủ Thiên Ngoại Thiên mạnh mẽ đến đâu thì cũng rất là yếu đuối, muốn quyền thế, phải có đồng bạn, phải có càng nhiều lực lượng mạnh hơn nữa thì mới có thể chân chính bảo vệ được người mà ngươi quý trọng.

Chúc Thiên Hoa thở dài.

Hắn cảm thấy lời nói này của Sở Ly rất có đạo lý.

Nếu như là trước đó, tuyệt đối hắn sẽ khịt mũi coi thường, bây giờ hắn đã có Mộ Thanh, lại có tình huống ngăn cản trước đó làm cho hắn không kìm lòng được tán thành lời nói này của Sở Ly.

- Ngươi muốn đi tới nơi non xanh nước biếc để ẩn cư. Thế nhưng rồi sẽ có một ngày sẽ bị người ta bắt nạt tới cửa, nhận hết khuất nhục, thậm chí còn gặp nguy hiểm!

Sở Ly nói:

- Nếu như ngươi ở lại Vương phủ, trở thành hộ vệ của Vương phủ, ngươi đã không còn là một người nữa, mặc kệ có nguy hiểm gì, có kẻ thù gì đều có người chung quanh giúp ngươi chống đỡ!

- Ta không tin đám người các ngươi, trở mặt như lật sách!

Chúc Thiên Hoa nói.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi còn không biết ngại ngùng nói ra lời này sao? Không phải ngươi cũng trở mặt như lật sách hay sao? Ta giúp ngươi có được phu nhân, ngươi báo đáp ta ra sao? Ta cứu ngươi ra, ngươi lại cảm thấy ta thiếu nợ ngươi, ài... xem ra làm người tốt không dễ.

Bị hắn nói như thế, Chúc Thiên Hoa cũng có chút ngại ngùng.

Quả thực lúc trước hắn không tốt, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói. Trái lại còn đoạt Mộ Thanh rồi chạy.

-... Ta muốn thương lượng một chút với nội tử.

Chúc Thiên Hoa trầm giọng nói.

Mộ Thanh nằm ở trên lưng hắn, thấp giọng nói:

- Tất cả đều do đại ca làm chủ.

Chúc Thiên Hoa nhìn Sở Ly, hừ lạnh nói:

- Được rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay, ta chính là hộ vệ của ngươi, ta nói rõ trước, ta chỉ là hộ vệ của ngươi, cũng không phải là người của Vương phủ, ta

thực sự không tin những người này!

Sở Ly nói:

- Ta cũng phải nói rõ trước, quy củ của ta nghiêm ngặt, nếu như ngươi làm trái với quy củ thì đừng trách thủ đoạn của ta ác độc vô tình!

- Mạng ta là do ngươi cứu, cứ tùy ý ngươi!

Chúc Thiên Hoa hừ lạnh nói.

Sở Ly thoả mãn gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, các ngươi cứ ở lại đây, tiểu viện này sẽ thuộc về các ngươi, điều dưỡng thân thể một chút đi, ngày mai sẽ bắt đầu làm việc!

Chúc Thiên Hoa ôm quyền một cái.

Sở Ly nhìn Mộ Thanh nhẹ nhàng gật đầu, xoay người đi ra khỏi tiểu viện.

Mộ Thanh từ trên lưng hắn hạ xuống, đi một vòng ở bên trong tiểu viện, có cảm giác quen thuộc.

Nàng vỗ về một gốc trúc xanh rồi thở dài một tiếng, lại nhẹ giọng nói:

- Giống như là nằm mơ vậy.

Chúc Thiên Hoa ôn nhu nói:

- Phu nhân, ta làm như vậy, ngươi sẽ không trách ta chứ?

Mộ Thanh lắc đầu một cái, cười nói:

- Như vậy cũng rất tốt.

Chúc Thiên Hoa than thở:

- Vẫn không thể nào có được cuộc sống bình yên, ta thực sự là...

- Như vậy là tốt lắm rồi.

Mộ Thanh vội vã ngắt lời hắn, ôn nhu nói:

- Làm hộ vệ của Vương phủ cũng không nguy hiểm như thế, ở trong Vương phủ cũng yên tĩnh, chỉ cần đi theo bên cạnh đại ca, nơi nào cũng tốt cả

Chúc Thiên Hoa nở một nụ cười.

Hắn sợ nhất là Mộ Thanh không hài lòng, nàng nói như thế cũng khiến cho hắn thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Cũng không biết rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

Chúc Thiên Hoa nói.

Mộ Thanh cười nói:

- Có khả năng chính là hộ vệ đi, đi theo ở bên cạnh hắn.

Chúc Thiên Hoa chậm rãi gật đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, hắn đang luyện công, Mộ Thanh đang cầm khăn, pha trà, bất cứ lúc nào cũng sẽ đưa khăn và chén trà lên cho hắn.

Hắn đang luyện rất hăng say, cảm thấy như vậy mới thật sự là cuộc sống thì ngoài tiểu viện truyền đến âm thanh của Liễu Tinh:

- Chúc huynh đệ, Đại tổng quản gọi ngươi!

- Ta lập tức tới ngay.

Chúc Thiên Hoa nói.

Liễu Tinh nói:

- Đại tổng quản gọi, phải lập tức lên đường, đi đi.

- Ta muốn đổi một bộ y phục.

Chúc Thiên Hoa nói.

- Vậy nhanh lên một chút.

Liễu Tinh nói.

Trong lúc Chúc Thiên Hoa lên tiếng thì Mộ Thanh đã đưa y phục tới.

Chúc Thiên Hoa nhanh chóng thay, lại đẩy cửa đi ra ngoài, Liễu Tinh đang ở ngoài sân chờ hắn.

Liễu Tinh đánh giá hắn một chút, nói:

- Đi nhanh đi.

Chúc Thiên Hoa gật gù, theo hắn đi tới bên ngoài Thiên Xu viện.

- Vương phi, Đại tổng quản, Chúc Thiên Hoa đã đến.

Liễu Tinh cất giọng nói.

- Vào đi.

Sở Ly nói.

Chúc Thiên Hoa bước vào Thiên Xu viện, tức thì có mấy đạo sóng mắt sáng sủa rơi xuống trên người hắn.

http://tieulun.hopto.org

Chúc Thiên Hoa cảm thấy da mặt mình nóng lên, không nhịn được muốn cúi đầu, sau đó nghĩ đến mình là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, không có gì phải sợ cả.

Hắn ngẩng đầu đón nhận những đạo sóng mắt sáng sủa này, hắn nhìn thấy Tiêu Vương phi đang ngồi ở phía chính bắc, hai bên đều có một nữ nhân xinh đẹp, sau đó là nha hoàn, Sở Ly thì lại đứng ở bên người Tiêu Vương phi, không nói một lời nhìn về phía mình.

- Xin chào Vương phi, Đại tổng quản.

Hắn ôm quyền trầm giọng nói.

Tiêu Thi đánh giá hắn một chút, che miệng cười nói:

- Đây chính là hộ vệ mà ngươi thi triển chút kế sách mời về sao?

Sở Ly cười nói:

- Võ công của hắn không dưới Trịnh thống lĩnh đâu.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Tái Hiện

Cũng hiếm thấy, khó trách ngươi lại tốn tâm tư như thế.

Tiêu Thi khẽ gật đầu, đôi mắt sáng như nước ngắm nghía Chúc Thiên Hoa từ trên xuống dưới.

Chúc Thiên Hoa không nhúc nhích.

Đối với việc Sở Ly dùng kế sách nhỏ, sau nghĩ đến làm cho hắn không khỏi hoảng sợ, quả nhiên không hổ là Sở Đại tổng quản nổi danh Thần Đô, quả thực thủ đoạn rất là cao cường.

Từng bước từng bước đều ở bên trong tính toán của hắn, càng đáng sợ hơn nữa chính là, cho dù biết rõ là hắn tính toán, thế nhưng cũng chỉ có thể dựa theo tính toán của hắn mà tiếp tục đi, không có lựa chọn nào khác.

Mình ở trước mặt của hắn chẳng khác nào một đứa nhỏ cả.

Sở Ly nói:

- Sau đó ta để hắn và đám người Liễu Tinh đồng thời bảo vệ tiểu thư, nếu như có thích khách tới đây cũng có thể ngăn chặn một chút.

- Được.

Tiêu Thi gật đầu nói:

- Ngươi cứ sắp xếp là được rồi.

Sở Ly quay đầu nhìn về phía Tống Lưu Ảnh và Tiết Ngưng Ngọc:

- Hai vị Vương phi cảm thấy thế nào?

- Rất tốt.

Nhị nữ gật đầu.

Sở Ly nhìn về phía Chúc Thiên Hoa:

- Từ hôm sau, ngươi và đám người Liễu Tinh đồng thời trực ban, bảo vệ Vương phi!

- Vâng.

Chúc Thiên Hoa trầm giọng nói.

Sở Ly nói:

- Đừng tưởng rằng bảo vệ Vương phi là việc an nhàn, thế nhưng lại là việc nguy hiểm nhất của các hộ vệ trong phủ, thân phận Vương phi đặc thù, có quá nhiều thích khách muốn ám sát, lên tinh thần cho ta. Vạn nhất có cái gì bất ngờ, vậy ngươi cũng đừng sống nữa làm gì!

- Vâng.

Chúc Thiên Hoa chậm rãi gật đầu.

Hắn ra vẻ âm trầm, thế nhưng trong lòng lại hưng phấn không thôi, nữ nhân xinh đẹp như vậy, bảo vệ ở một bên quả thực là chuyện tốt vui tai vui mắt, đây thực sự là một công việc vô cùng tốt.

Lại nói nguy hiểm cũng không phải vậy, cũng không phải chỉ có một hộ vệ như hắn.

http://tieulun.hopto.org

- Đại tổng quản, bên ngoài có người tới đưa thiệp mời.

Âm thanh của Chu tổng quản ở bên ngoài vang lên.

- Mang tới đây.

Sở Ly nói.

Liễu Nhứ nhanh chóng đi ra ngoài, rất nhanh đã trở về còn mang theo một tấm thiệp mời đưa cho Sở Ly.

Sở Ly mở ra rồi nhìn lên, có vẻ tươi cười.

- Cái gì vậy?

Tiêu Thi hỏi.

- Hàn Phi Hàn huynh.

Sở Ly cười nói:

- Rốt cuộc hắn đã đến Thần Đô rồi, ta phải đến gặp gỡ một chút, buổi tối sẽ không trở lại đâu.

- Đi đi.

Tiêu Thi lúc lắc bàn tay ngọc nói:

- Để hắn tới Vương phủ sao?

- Chuyện này cũng không cần thiết.

Sở Ly nói:

- Hắn không thích ở bên này, sẽ bị ràng buộc.

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy cứ tùy ý hắn đi.

Tiêu Thi nói:

- Đúng rồi, không phải các ngươi sẽ tới Thanh Vân lâu đó chứ?

Sở Ly cười cười.

Tiêu Thi hừ lạnh nói:

- Phong lưu háo sắc, không có ai là đồ tốt cả!

Sở Ly liếc mắt nhìn Chúc Thiên Hoa.

Thân thể khổng lồ của Chúc Thiên Hoa chậm rãi lui ra khỏi tiểu viện, Liễu Tinh thì lại tới đón hắn, dẫn hắn đi tới một gian tiểu viện bên cạnh, thấp giọng nói:

- Chung quanh Thiên Xu viện có bốn tiểu viện, nơi này là một gian, bình thường chúng ta sẽ ở đây, nhìn chằm chằm vào động tĩnh ở bên kia.

- Không trực tiếp ở tiểu viện của Vương phi sao?

- Vương phi không thích bên người có nam nhân, chướng mắt... Bình thường cũng còn tốt, đến buổi tối thì phải đề cao tinh thần lên một chút.

Liễu Tinh nói:

- Cách nhau một bức tường, có động tĩnh là có thể nghe thấy được.

Chúc Thiên Hoa có chút thất vọng, không thể luôn nhìn thấy Tiêu Thi, quả thật là đáng tiếc.

Sở Ly một thân một mình xuyên qua một con phố lớn, đi tới trước một

gian trạch viện.

Tòa nhà này từ bề ngoài nhìn vào thường thường không có gì lạ, là những tòa nhà thường thấy trong Thần Đô, do những gia đình trung đẳng ở.

Cửa viện có treo hai chuỗi đèn lồng màu đỏ, lúc này hoàng hôn vừa mới buông xuống, đèn lồng màu đỏ đã sáng lên.

Hai hộ vệ thanh niên đứng ở cửa lớn, bên hông đeo đao, khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ.

Hai người nhìn chằm chằm vào Sở Ly.

Sở Ly khẽ gật đầu, tiến lên gõ gõ cửa.

Một lão giả tóc trắng xoá mở cửa hông ra rồi hỏi:

- Công tử có chuyện gì?

Sở Ly đưa thiệp mời tới.

Lão giả nhìn thiếp mời, cung kính nói:

- Công tử, mời vào.

Hắn mở cửa viện ra rồi chỉ vào bên trong:

- Mời theo tiểu lão nhi vào trong, Bích Lan viện ở phía đông.

Sở Ly gật gù.

Ai có thể nghĩ tới đệ nhất thanh lâu của Thần Đô không phải là lầu cao sừng sững mà là một gian tiểu viện thường thường không có gì lạ như thế cơ chứ?

Sau khi tiến vào cửa viện chính là một gian phòng khách, sau khi vòng qua phòng khách này lại là một tiểu viện rộng rãi hơn.

Mỗi tiểu viện đều độc lập với nhau, đứng ở bên ngoài không nhìn thấy tình hình ở trong viện, có cửa viện che chắn, chỉ có thể nghe được tiếng sáo trúc truyền đến từ bên trong mà thôi.

Sở Ly theo hắn đi tới bên ng oài một gian tiểu viện, lão giả này lập tức gõ gõ cửa viện.

Một vị nha hoàn thanh tú mở cửa viện ra, mời bọn họ đi vào.

- Công tử muốn thay y phục trước không?

Nha hoàn thanh tú hỏi hỏi.

Sở Ly lắc đầu:

- Không cần, bằng hữu ta đã tới chưa?

- Đã tới rồi, Hàn công tử đã đợi công tử từ lâu.

Nha hoàn thanh tú trả lời.

Sở Ly nói:

- Vào đi thôi.

Nha hoàn thanh tú mang theo hắn đi vào trong, xuyên qua cửa vào ngoại viện, lại xuyên qua một cái cổng bán nguyệt, rốt cục đã đi tới nội viện.

Hàn Phi từ trong đi ra, vẫn anh tuấn bức người, tinh thần phấn chấn:

- Ha ha, Sở huynh đệ, ngươi tới chậm rồi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, nói:

- Không muộn chứ.

- Đến đây, chúng ta đi vào nói chuyện.

Hắn cười nói.

Bên cạnh hắn có một nữ tử ôn nhu đang đứng đó, mảnh mai sạch sẽ, làm người ta thương yêu tiếc hận.

Nàng cười khanh khách rồi hành lễ:

- Bích Lan bái kiến Sở Đại tổng quản.

Sở Ly vung vung tay:

- Không cần như vậy, đi vào trong ngồi đi.

Bốn người tiến vào phòng khách, trên bàn bát tiên đã được dọn mấy món ăn sáng, chén bạc đã đã mang lên, bên cạnh là bầu rượu bằng ngọc.

- Chúng ta đang chờ ngươi đó.

Hàn Phi cười ha hả nói.

Hắn và Sở Ly phân biệt ngồi xuống.

Sở Ly nói:

- Hàn huynh muộn như vậy mới tới đây, chậm mười ngày đó.

- Một đường du sơn ngọa thủy, sao có thể đến nhanh được chứ?

Hàn Phi lắc đầu cười nói:

- Các nàng yêu thích núi non, ta chỉ có thể để mặc các nàng mà thôi.

Sở Ly nở một nụ cười:

- Khương tiểu thư ra sao?

Hàn Phi vừa nghe lời này của hắn tức thì trừng mắt:

- Ngươi cố ý để cho ta không thoải mái hay sao?

Sở Ly vội vã cười uống một chén bồi tội.

- Ngày hôm nay ta mời ngươi tới là có một việc lớn.

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Hàn Phi nói:

- Ngươi biết chuyện Mãn Vân trại bị diệt chứ?

Sở Ly gật gù:

- Ta đã phái người đi thăm dò, chỉ lực cương mãnh bá đạo, cái này khó mà nói được!

Bích Lan duỗi bàn tay ra, nhẹ nhàng rót rượu thay cho hai người.

Nàng vẫn ngồi ở bên cạnh Hàn Phi, không nói một lời, ôn nhu như nước.

Hàn Phi nói:

- Ta biết một ít tin tức.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly ngẩn ra, thả chén bạc xuống rồi cười nói:

- Toàn bộ Mãn Vân trại bị diệt, không ngờ ngươi lại biết tin tức?

- Đúng thế.

Hàn Phi cười nói:

- Không muốn nghe hay sao?

- Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi.

Thân thể của Sở Ly nghiêng về phía trước.

Hàn Phi bưng chén bạc lên uống một hơi cạn sạch, sau đó cười nói:

- Vị Bích Lan cô nương này ra sao?

- Là một vị cô nương tốt.

Sở Ly không chút do dự trả lời.

Hàn Phi nói:

- Vậy ngươi chuộc thân giúp nàng đi.

Sở Ly có chút ngơ ngẩn, lại nhìn về phía Bích Lan.

Bích Lan cúi thấp đầu, khuôn mặt đỏ ửng, ngay cả cái cổ đều là một màu hồng.

- Nhìn cái gì vậy.

Hàn Phi cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sở huynh đệ ngươi có thể làm được hay không?

Sở Ly cười khổ nói:

- Nơi này là sản nghiệp của Bảo thân vương đó.

- Ngươi Sở Đại tổng quản vang danh Thần Đô, thần thông quảng đại, còn không làm được chuyện này hay sao?

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly thở dài nói:

- Ngươi không nói sớm hơn một chút, ta vừa mới giúp một vị cô nương xong, Bảo thân vương đã trả lại ân tình của ta... Được rồi, ta sẽ chú ý xem một chút!

- Được, thoải mái!

Hàn Phi cười nói:

- Vậy ta cũng nói cho ngươi một tin tức quan trọng.

Thân thể của Sở Ly nghiêng về phía trước.

Hàn Phi nói:

- Người Diệt Mãn Vân trại chính là đệ tử của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly cau mày trầm ngâm.

Hàn Phi nói:

- Không tin sao?

Sở Ly lắc đầu một cái rồi nói:

- Võ học của Đại Lôi Âm tự có uy lực mạnh mẽ, nhưng dễ dàng gặp sự cố, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ cả.

- Ta còn biết, tên này tu luyện chính là A Tu La thần công.

Hàn Phi nói.

Sắc mặt của Sở Ly khẽ thay đổi.

Hàn Phi nhìn sắc mặt của hắn thay đổi, lập tức nở nụ cười ha hả.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Cứu Viện

Sở Ly cau mày nói:

- A Tu La thần công?

- Đúng.

Hàn Phi gật đầu nói:

- A Tu La thần công!

Sở Ly nói:

- Không phải Đại Lôi Âm tự đã phong cấm sao?

- Theo ta được biết, Đại Lôi Âm tự đã phong cấm thần công kia, nhưng luôn có người có thể lợi dụng được sơ hở.

Hàn Phi lắc đầu than thở:

- A Tu La thần công, vật kia chỉ cần luyện, người luyện người chết!

Sở Ly trầm ngâm không nói.

Hàn Phi nói:

- Nếu như ngươi có thuộc hạ đi tra xét hắn thì nên căn dặn bọn họ cẩn thận một chút đi, luyện A Tu La thần công, giết người như uống nước.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Bích Lan rón rén rót rượu vào chén bạc, không nói một lời, giống như đã ẩn thân vậy.

Hàn Phi nói:

- Bên trong Bí vệ phủ thế nào?

Sở Ly cười cợt:

- Người ngoài cảm thấy rất thần bí, kỳ thực cũng không khác biệt gì phủ thành chủ, chỉ có điều một ít thủ đoạn của Bí vệ phủ càng ẩn mật hơn mà thôi... Rượu ngày hôm nay ta không thể uống được nữa, ta phải đi xem xem một chút!

- Gấp cái gì chứ?

Hàn Phi nói:

- Cũng không thiếu một chút thời gian này mà.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thuộc hạ của ta đang tra xét vị này, nếu như đụng phải hắn, sợ là sẽ lành ít dữ nhiều, ta phải nhanh chóng đi xem!

Hàn Phi nói:

- Chuyện Bích Lan ngươi để ở trong lòng, ta có thể chờ được!

Sở Ly gật gù:

- Biết rồi, nhất định ta sẽ mau chóng sai người đi làm.

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi, đi đi, không tiễn.

Hàn Phi vung vung tay.

Sở Ly nhìn Bích Lan ôm quyền một cái, xoay người rời đi.

Bích Lan che miệng cười nói:

- Không nghĩ tới công tử lại có giao tình với Đại tổng quản.

Hàn Phi cười nói:

- Chúng ta có giao tình sinh tử, hắn là một người dễ nói chuyện, yên tâm đi, chỉ cần hắn đã đáp ứng thì nhất định sẽ có thể làm được, chờ chuộc thân đi. Theo ta đi tới Giang Xuyên minh hay là ở lại Thần Đô đây?

- Ta muốn ở lại Thần Đô.

Bích Lan ôn nhu nói:

- Ta không quen đi tới nơi quá xa.

- Cũng được, một năm ta có một nửa thời gian ở lại nơi này, nàng ở chỗ này theo ta cũng rất tốt.

Hàn Phi cười nói:

- Bình thường ta không ở đây ta cũng có thể làm cho Sở Ly phối hợp với nàng.

- Đa tạ Hàn công tử.

Bích Lan dịu dàng nói.

Hàn Phi cười ha hả, đưa tay ôm lấy nàng, hít mùi thơm trên người nàng...

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lóe lên xuất hiện ở trong rừng thông mênh mông.

Hắn dùng thần thông Thông Thiên Triệt địa, đã cảm ứng được vị trí của bọn họ, sau đó bắn thẳng về phía trước.

Đại Viên Kính Trí đã nhìn thấy huynh đệ Ninh Thị và Đổng Kỳ Phi, Dương Tông Văn.

Bọn họ đang chật vật chạy trốn, phía sau một trăm thước là một trung niên mặc y sam màu vàng, tướng mạo gầy gò, có vẻ xuất trần.

Mà người khinh công cao hơn chính là huynh đệ Ninh Thị.

Bọn họ một mập mạp một mập thấp, một thân thịt mỡ, thế nhưng khi thi triển khinh công lại như bóng cao su bay lên cao, linh động mà mau lẹ, nếu không phải trên tay nhấc theo một người thì e rằng đã thoát khỏi trung niên kia truy đuổi rồi.

Trên tay bọn họ nhấc theo Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn, bọn họ đang bất đắc dĩ nhìn trung niên mặc y sam màu vàng đang càng ngày càng tới gần.

- Ninh huynh, để ta xuống đi!

Đổng Kỳ Phi kêu lên:

- Các ngươi đi trước, bảo Bách phu trưởng báo thù cho ta!

- Không thể bỏ các ngươi được!

Ninh Bá Viễn trầm giọng nói.

Hắn là một người mập, thấp bé, thế nhưng khi nhấc theo Đổng Kỳ Phi lại có thể dán vào ngọn cây đi nhanh, hai người tính gộp lại cũng hơn 400 cân,

cành cây của cây thông chỉ lắc lư động đậy, cũng không bị ép xuống, từ đó có thể thấy được khinh công trác tuyệt của hắn.

Tên mập Ninh Trọng Viễn cũng nói:

- Chúng ta bỏ các ngươi lại, chính bản thân chúng ta cũng không biết nên ăn nói với mình thế nào, đừng nói chuyện nữa, mau vận công, chờ một lúc giết hắn!

- Không giết nổi đâu!

Dương Tông Văn than thở:

- Tên sát thần này từ chỗ nào chui ra vậy chứ?

Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy trung niên kia một hơi giết mười mấy cao thủ võ lâm, nghĩ đến lời dặn dò của Bách phu trưởng, một khi không thích hợp thì xoay người chạy trốn, không nghĩ tới vẫn bị đuổi theo.

Trung niên mặc y sam màu vàng này giết sạch những cao thủ võ lâm kia rồi mới trở lại truy đuổi bọn họ, thành thạo điêu luyện, hiển nhiên là không định buông tha cho bất kỳ một ai.

Phương pháp giết người khát máu như vậy khiến cho bọn họ ngẫm lại cũng cảm thấy đau lòng, giống như giết người là một sự hưởng thụ, phải từ từ hưởng thụ, âm u và khủng bố không nói ra được thành lời. Cho dù khí chất của trung niên này xuất trần, như thần tiên bên trong loài người cũng thế.

- Không nhận ra.

Ninh Bá Viễn lớn tiếng nói:

- Thủ pháp giết người này tuyệt đối là danh môn đại phái!

- Chúng ta đều phải chết, hay là các ngươi đi trước đi.

Đổng Kỳ Phi kêu lên:

- Các ngươi mất mạng ở nơi này cũng là chết vô ích, không đáng! Mau mau đi tìm Bách phu trưởng, để hắn báo thù cho chúng ta là được rồi!

- Không được!

Ninh Viễn lắc đầu.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở trước người trung niên mặc y sam màu vàng, đánh ra Tu La chưởng.

Trung niên mặc y sam màu vàng mỉm cười, nhẹ nhàng ấn xuống một chưởng.

- Ầm!

Sở Ly cảm nhận được một luồng khí tức tinh khiết cực kỳ tiến vào thân thể, Thiên Ma châu thúc giục, lập tức nuốt chửng nội kình.

Sở Ly kinh ngạc, không nghĩ tới nội kình của tên này lại tinh khiết như thế, so sánh với được với Thiên Lôi chưởng.

Hắn không tu luyện qua A Tu La thần công, thế nhưng vẫn cho là nội kình sẽ là chí âm chí hàn, sao chưởng lực của tên này lại là chí cương chí dương cơ chứ?

Hắn suy đoán, có khả năng cấp độ A Tu La thần công của người này càng sâu hơn, âm cực dương sinh, chưởng lực chí âm đã hóa thành chí dương chí cương.

- Ngươi là người phương nào?

Sở Ly trầm giọng nói.

Trung niên mặc y sam màu vàng nở một một nụ cười:

- Ngươi không biết ta là ai mà lại muốn động thủ với ta sao?

Sở Ly nhìn chằm chằm vào hắn, không có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma nào cả, thần trí bình thường, ánh mắt trong sáng, rất khó tưởng tượng ra được là hắn giết sạch một sơn trại, người lớn trẻ nhỏ không buông tha, thậm chí ngay cả một con chó cũng không buông tha.

- Đại Lôi Âm tự sao?

Sở Ly trầm giọng nói.

Trung niên mặc y sam màu vàng gật gật đầu nói:

- Ngươi nhận ra ta?

Sở Ly nói:

- A Tu La thần công?

- Không sai!

Trung niên mặc y sam màu vàng thở dài, lắc đầu nói:

- Ngươi biết quá nhiều, cũng không thể sống được nữa, hay là chịu chết đi.

Sở Ly nói:

- A Tu La thần công sát tính ngập trời, ngươi không ép được sát tính đúng không?

- Đúng thế.

Trung niên mặc y sam màu vàng nói:

- Nói như thế, ngươi cũng biết A Tu La thần công?

Sở Ly cau mày nói:

- Không phải Đại Lôi Âm tự đã phong cấm A Tu La thần công sao? Sao ngươi lại có thể tu luyện được chứ?

- Ha ha...

Trung niên mặc y sam màu vàng lắc đầu một cái rồi nói:

- Đây là bí mật... Được rồi, để ta tiễn ngươi chầu trời!

Hắn dứt lời vỗ ra một chưởng, thế như quỷ mỵ.

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Các ngươi đi về trước!

Bốn người Ninh Bá Viễn thấy thế liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng gật gù, bọn họ tin tưởng khinh công của Sở Ly.

- Ầm ầm ầm ầm...

Hai tay của Sở Ly và trung niên mặc y sam màu vàng liên tục va chạm.

Sở Ly dùng Tu La chưởng, chợt nhanh chợt chậm, nhanh như điện quang, trung niên mặc y sam màu vàng cũng dùng Tu La chưởng, uy lực so với Sở Ly còn hơn một bậc, công lực càng thêm tinh khiết, hiển nhiên thời gian tu luyện rất dài.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là người phương nào?

Trung niên mặc y sam màu vàng một mặt đánh một mặt hỏi:

- Vì sao cũng hiểu Tu La chưởng chứ?

Sở Ly nói:

- Sở Ly.

- Hóa ra là ngươi!

Trung niên mặc y sam màu vàng nói:

- Không trách được!

- A di đà phật...

Một tiếng phật hiệu bỗng nhiên vang lên ở phía xa, khi tiếng vang vẫn còn xa xôi ở phía chân trời thì người đã đến gần, Pháp Viên và ba tăng nhân áo xám đi tới gần.

Sở Ly bất đắc dĩ nhìn về phía hắn:

- Pháp Viên, lại là ngươi!

Pháp Viên cũng muốn nói câu nói này, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Sở thí chủ, chúng ta lại gặp mặt.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi xảy ra chuyện như vậy, lần trước là chuyên ăn não người, lần này là A Tu La thần công!

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Đa tạ Sở thí chủ.

- Cảm ơn ta làm gì chứ?

Sở Ly hừ lạnh nói.

Trung niên mặc y sam màu vàng không để ý chút nào đối với sự xuất hiện của ba người bọn họ, mà chỉ chiến thành một đoàn với Sở Ly mà thôi, dường như nhất định phải giết chết Sở Ly vậy.

Nhưng Sở Ly lại càng mong chờ thế hơn, Thiên Ma châu ở dưới Tu La chưởng của hắn tẩm bổ, đã cách tầng thứ năm Thiên Ma công càng ngày càng gần

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Bí Ẩn

Sở Ly một mặt chiến đấu cùng trung niên mặc y sam màu vàng, một mặt lại nói:

- Không phải Đại Lôi Âm tự các ngươi đã phong cấm A Tu La thần công sao? Làm sao lại còn có người luyện, hơn nữa còn luyện thâm sâu như thế chứ?

- Vị Chu thí chủ này và tệ tự có chút duyên phận, không phải đệ tử của tệ tự.

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Không phải đệ tử của Đại Lôi Âm tự các ngươi sao?

- Không phải.

Pháp Viên nhẹ nhàng nói:

- Người xuất gia không nói dối.

- Vậy làm sao hắn có được A Tu La thần công?

Sở Ly cau mày nói:

- Theo ta được biết, chỉ có Đại Lôi Âm tự các ngươi và trong cung khố

của cấm cung mới có truyền thừa A Tu La thần công chứ?

- Đúng vậy.

Pháp Viên gật đầu.

Sở Ly nói:

- Pháp Viên, khi ngươi nói chuyện nên sảng khoái một chút, nói một chút đi, rốt cuộc làm sao hắn ta lại đạt được truyền thừa, có phải là trong tự có người tiết lộ ra ngoài hay không?

Pháp Viên lắc đầu một cái.

Sở Ly lườm hắn một cái nói:

- Ngươi che che giấu giấu như vậy thì đừng trách sau này ta không giúp đỡ!

- Sở thí chủ, kỳ thực ngươi cũng có thể có được.

Pháp Viên nói.

Sở Ly cau mày nói:

- Lẽ nào là do A Tu La Chi Tâm?

Từ bên trong A Tu La Chi Tâm hắn có được truyền thừa của Tu La chưởng, những người khác không hắn đã không thể có được truyền thừa của A Tu La thần công.

- Đúng vậy.

Pháp Viên thở dài một tiếng nói:

- Trong A Tu La Chi Tâm ẩn chứa truyền thừa, nếu như số trời run rủi thì có thể có được truyền thừa, thậm chí còn có thể tu luyện đến cấp độ rất cao, như vị Chu thí chủ này vậy.

- Như vậy cũng càng cách cái chết nhanh hơn mà thôi!

Sở Ly thở dài nói:

- Không có căn cơ phật pháp thâm hậu, đạt được A Tu La thần công, không khác nào tự sát, rất nhanh sẽ biến thành kẻ cuồng giết chóc, điên cuồng tàn sát thiên hạ, đây là Đại Lôi Âm tự các ngươi tạo nghiệt!

- A di đà phật...

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập niệm một tiếng phật hiệu.

Hắn không phủ nhận điểm này, bởi vì A Tu La thần công mà có người vô tội chết, không biết đã có bao nhiêu.

Đáng tiếc đến nay không thể nghiên cứu ra pháp môn trấn áp được A Tu La thần công, không thể làm cho môn tuyệt học này hóa thành thần công hộ pháp của Phật Môn, quả thực là đáng tiếc.

Sở Ly nói:

- Các ngươi chuẩn bị xử trí hắn như thế nào?

- Cảnh giới A Tu La thần công của hắn thâm hậu, chúng ta muốn giết hắn cũng không thể được, đành phải mang về trong tự, tránh cho hắn tiếp tục làm ác.

Pháp Viên than thở.

- Không giết chết được sao?

Sở Ly cau mày hỏi.

Pháp Viên nói:

- Đúng thế.

Sở Ly bật cười nói:

- Làm sao có khả năng được chứ, nào có bất tử thân, cắt đầu đi xem hắn có chết hay không!

- Sở thí chủ, cắt đầu đi, cỗ thân thể này sẽ chết.

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Hắn đã ngưng tụ thành A Tu La Chi Tâm, có thể trọng sinh ở nơi khác.

- Làm sao sinh ở nơi khác được chứ?

Sở Ly cau mày.

Trung niên mặc y sam màu vàng tiếp tục không ngừng điên cuồng tấn công, thế tiến công càng ngày càng mạnh mẽ.

Pháp Viên nói:

- Chuyện này liên quan đến huyền bí chí cao của bốn Đại tông phái, thứ cho tiểu tăng không có cách nào nhiều lời.

- Hòa thượng nhà ngươi thực sự là phiền phức.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có cái gì không thể nói cơ chứ.

http://tieulun.hopto.org

- Quá kinh thế hãi tục, không nói cho thỏa đáng thì hơn.

Pháp Viên mỉm cười nói.

- Được rồi, làm sao mới có thể giết được hắn đây?

Sở Ly trầm giọng nói:

- Chung quy vẫn có biện pháp chứ.

Pháp Viên nói:

- Chỉ có A Tu La thần công mới có thể giết được hắn.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi cũng có người luyện A Tu La thần công chứ?

Hắn không tin Đại Lôi Âm tự thực sự phong cấm A Tu La thần công, theo thời gian tiếp xúc càng lâu thì hắn phát hiện ra càng nhiều nội tình hơn của Đại Lôi Âm tự, bọn họ nhìn như cao tăng một phái, phật pháp thâm hậu, thế nhưng kỳ thực lại giống như đám nhà khoa học điên ở hậu thế vậy.

Vì nghiên cứu võ học, chuyện gì bọn họ cũng có thể làm được.

Pháp Viên trầm mặc.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng nói:

- Trực tiếp tìm vị tu luyện A Tu La thần công kia đến, giải quyết hắn là được rồi, còn muốn áp tải đi... Ồ, ta đã hiểu rồi, các ngươi muốn thử độ hóa hắn đúng không?

Pháp Viên nói:

- Sở thí chủ, cần gì phải bức tiểu tăng cơ chứ?

Sở Ly lắc đầu:

- Đúng rồi, những A Tu La Chi Tâm kia là Đại Lôi Âm tự các ngươi lưu truyền xuống đúng không?

-... Đúng.

Pháp Viên chậm rãi gật đầu.

Từ phía xa xa bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Đổng Kỳ Phi:

- Bách phu trưởng, tên kia đã giết hai người của Bí vệ phủ chúng ta.

Sắc mặt của Sở Ly tức thì biến đổi.

Pháp Viên cũng nhíu mày.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên sốt sắng.

Pháp Viên và Sở Ly đã tiếp xúc được mấy lần, hắn hiểu rõ Sở Ly, biết là đối phương là một người bao che khuyết điểm rất tốt.

Vừa nói lời này, sợ là Sở Ly sẽ không thả người.

- Pháp Viên, ngươi nghe thấy chưa?

Sở Ly lắc đầu:

- Không phải ta không dàn xếp, thực sự là tình thế ép buộc, người này ta muốn!

- Sở thí chủ, ngươi có thể bắt được Chu thí chủ hay sao?

Pháp Viên bình tĩnh nói:

- Một mình ngươi sợ là không được.

- Vậy cũng không hẳn.

Sở Ly nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi không cần quan tâm, ta có thể tự mình bắt hắn được.

- A di đà phật...

Pháp Viên niệm một tiếng phật hiệu, chậm rãi nói:

- Đây là trọng phạm tệ tự muốn bắt, không thể để hắn phạm vào sát nghiệt nữa, thứ cho tiểu tăng không thể đồng ý với Sở thí chủ.

- Được, cáo từ!

Sở Ly xoay người rời đi.

Thân pháp của hắn rất nhanh, từ từ như mây trắng bay lên, nhưng trong một cái nháy mắt đã đến xa xa, hầu như muốn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Trung niên mặc y sam màu vàng toàn tâm toàn ý muốn giết hắn, theo sát không dừng, khinh công của hắn cao tuyệt, trong chốc lát bọn họ đã biến mất ở trước mắt bốn người Pháp Viên.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập mỉm cười.

Lại sắp phải động thủ với Sở thí chủ, trái tim bình tĩnh không lay động của hắn lại có mấy phần hưng phấn.

http://tieulun.hopto.org

Mỗi lần hắn giao thủ với Sở Ly đều sẽ có thu hoạch mới, có thể cảm giác được võ công của Sở Ly đột nhiên tăng lên một đoạn, mình cũng như thế, mỗi lần hai người giao thủ xong đều sẽ có tiến bộ cực lớn.

- Ba vị sư huynh, chúng ta đi thôi.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói.

Ba hòa thượng khác giống như pho tượng, không nói một lời, chỉ hợp thành hình chữ thập thi lễ, lặng lẽ không hề có một tiếng động theo Pháp Viên rời đi.

Sở Ly chẳng khác nào một đóa mây trắng, trung niên mặc y sam màu vàng theo sát không nghỉ.

Sở Ly định dùng biện pháp cũ của mình, trước tiên dẫn trung niên mặc y sam màu vàng đi, khi đó muốn đánh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, chẳng khác nào hai cái bóng xẹt qua từng mảnh rừng cây, vượt qua đỉnh núi, lướt qua sông lớn, từ lúc chạng vạng chạy đến sáng sớm, mạnh mẽ chạy một đêm.

Dường như trung niên mặc y sam màu vàng thề phải giết hắn cho nên cũng theo sát không nghỉ.

Tu vi của hắn cũng cao thâm, đuổi một đêm lại không có cảm giác khí tức yếu ớt.

Sở Ly dừng lại ở trên một đỉnh núi, linh khí của nơi này rất là dồi dào, thích hợp để hắn bổ sung nội lực.

- Ngươi họ Chu?

Sở Ly và trung niên mặc y sam màu vàng đứng ở trên một ngọn cây tùng,

dưới chân như giẫm lên trên đất bằng, hai người đều dùng Tu La chưởng, chưởng đến chưởng đi, Sở Ly một mặt vừa đánh vừa nói, giống như bằng hữu nói chuyện phiếm vậy.

Trung niên mặc y sam màu vàng lạnh nhạt nói:

- Chu Linh Phong.

- Rõ ràng ngươi rất tỉnh táo, thế nhưng sao lại không khắc chế được giết chóc cơ chứ?

- Vì sao phải khắc chế?

Chu Linh Phong hờ hững nói:

- Sống và chết vốn là đạo của tự nhiên, những người đã chết kia chỉ là ông trời cho ta mượn tay để thu hồi mạng của bọn họ mà thôi, sống chết có số, giàu có nhờ trời!

- Ha ha...

Sở Ly cười lớn:

- Xem ra ngươi thực sự xuất thân từ Đại Lôi Âm tự!

Lời này là điển hình quan niệm rất bá đạo của Đại Lôi Âm tự.

Chu Linh Phong nói:

- Phụ thân ta là đệ tử của Đại Lôi Âm tự.

- Ồ.

Lông mày của Sở Ly giật giật, hỏi:

- Xem ra là hoàn tục?

- Đúng thế.

Chu Linh Phong nói.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Lựa Chọn

- Chuyện này rất là thú vị.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Đệ tử của Đại Lôi Âm tự cũng có thể hoàn tục.

- Đệ tử Đại Lôi Âm tự có rất nhiều người lựa chọn hoàn tục.

Chu Linh Phong lạnh nhạt nói:

- Có điều có rất ít người biết được mà thôi.

Lông mày của Sở Ly giật giật, có chút đăm chiêu.

Tâm tư của hắn thay đổi rất nhanh, lập tức nghĩ tới một việc, nếu như đệ tử của Đại Lôi Âm tự có thể hoàn tục mà người bên ngoài còn không biết, quả thực sẽ đáng sợ tới dường nào.

Những đệ tử tục gia này chính là tai mắt của bọn họ, trải rộng thiên hạ, e rằng so với Bí vệ phủ còn lợi hại hơn nữa!

Chu Linh Phong nói:

- Ngươi cũng luyện A Tu La thần công.

Sở Ly nói:

- Chỉ là Tu La chưởng mà thôi.

Chu Linh Phong nói:

- Ta có thể cảm giác được mùi của ngươi, nhất định ngươi cũng biết A Tu La thần công!

- Ngươi tính sai rồi.

Sở Ly nói.

Hắn nhìn thấy Chu Linh Phong vận chuyển tâm pháp của A Tu La thần công, khi vận chuyển Tu La chưởng không cảm thấy điều chỉnh, dùng đường lối của A Tu La thần công để vận công, đây không phải là A Tu La thần công chân chính, chỉ đạt đến hình, không đạt tới thần.

Nhưng chỉ là như vậy thì uy lực của Tu La chưởng cũng đã tăng lên rất nhiều.

Một trận chiến đấu với Chu Linh Phong, uy lực của Tu La chưởng càng ngày càng mạnh.

Chu Linh Phong nói:

- A Tu La thần công có một bí mật rất lớn, ta vẫn không nói với người ngoài.

Sở Ly nói:

- Bí mật gì.

- A Tu La thần công là dựa vào giết người để tăng lên.

Chu Linh Phong nói:

- Mỗi khi giết một người A Tu La thần công sẽ tăng lên một chút, giết

càng nhiều người, tăng lên càng nhiều. Đợi tới khi ta giết được vạn người thì sẽ có thể chân chính tu thành tầng thứ bảy A Tu La thần công, đến lúc đó, không người nào có thể khống chế ta được nữa!

Sở Ly cau mày nói:

- Ngươi không nghĩ tới những người vô tội kia hay sao?

- Bọn họ đều là khách qua đường trên thế gian này, vội vã mà đến, vội vã mà đi, không có gì đáng tiếc cả.

Chu Linh Phong lắc đầu nói:

- Thế gian vốn là một cõi mơ, luân hồi không ngớt, đưa bọn họ tiến vào luân hồi, rời khỏi thế gian đau khổ này cũng là một công đức vô lượng.

Sở Ly bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Đây quả thật là một người điên, lý trí tỉnh táo, nhưng lại có quan niệm như một người điên, hắn không cảm giác được mình tà ác, trái lại còn cảm thấy siêu thoát tục sự, từ bi như Phật Đà vậy.

- Xem ra chỉ có thể giết chết ngươi mà thôi.

Sở Ly lắc đầu than thở.

Trong nháy mắt Thiên Ma châu rơi xuống tim, lực lượng vô cùng vô tận theo máu vận chuyển khắp cả toàn thân, tất cả cảm quan đều tăng lên một tầng, lực lượng và tốc độ tăng vọt, uy lực của Tu La chưởng đột ngột tăng lên gấp đôi.

- Ầm ầm ầm ầm...

Một hơi hắn bổ ra mười mấy chưởng vào ngực của Chu Linh Phong.

Chu Linh Phong như một tấm vải rách vậy, từ trên đỉnh ngọn núi bị đánh xuống bên dưới ngọn núi, Chu Linh Phong bay tới bay lui ở trên không trung, không có cơ hội rơi xuống đất.

- A...

Chu Linh Phong bỗng nhiên gào thét.

Thân thể hắn lập tức cao thêm một đoạn, trở nên gầy gò đi mấy phần, ngũ quan gầy gò dường như chỉ xảy ra một chút biến hóa nhỏ bé, thế nhưng trở nên dữ tợn khủng bố, khiến cho người ta liếc mắt nhìn đã cảm thấy cả người phát lạnh, quanh thân như nhũn ra.

Sở Ly liều mạng, vẫn dùng Tu La chưởng để công kích.

- Ầm ầm ầm ầm!

Chu Linh Phong không để ý một chút nào đối với công kích của hắn, dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương, dùng từng chưởng bổ lên trên người hắn.

Sở Ly cảm nhận được bắp thịt của hắn đột nhiên cứng lên, chưởng lực của Tu La chưởng tiến vào bên trong càng ngày càng gian nan, nội lực của hắn mãnh liệt mà lại cuồng bạo, chí cương chí dương. Lúc vỗ vào trên người mình khó chịu không nói nên lời.

Hắn không thèm để ý, chỉ là liều mạng tấn công.

Hai người lấy thương đổi thương, từ chân núi đánh tới đỉnh núi.

Nội lực của Sở Ly vô cùng vô tận, khí lực cũng vô cùng dồi dào.

A Tu La thân của Chu Linh Phong uy lực mạnh mẽ, nhưng dù sao nội lực cũng có hạn, không thể như vô cùng vô tận giống như Sở Ly. Hai người đánh nửa canh giờ, Sở Ly cảm giác mình đã đến cực hạn.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Ma châu hóa vào trái tim không còn khả năng nuốt chửng nữa, chỉ có thể duy trì thân thể mạnh mẽ mà thôi.

Chu Linh Phong lảo đà lảo đảo, sắc mặt tái nhợt.

- Ầm!

Hắn nặng nề rơi xuống đất, A Tu La thân cũng không duy trì được nữa mà khôi phục lại nguyên trạng như trước đây.

Sở Ly tiến lên điểm vào huyệt đạo quanh thân đối phương.

Hắn thở dài ra một hơi, Thiên Ma châu ngưng luyện, thân thể giống như quả bóng cao su sắp nổ tung, lúc Thiên Ma châu lại hiện tức thì di chuyển khắp toàn thân, nuốt chửng hết sạch chưởng lực Tu La còn chưa bị hóa giải.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Sở Ly hiện lên vẻ tươi cười.

Thu hoạch lần này rất to lớn, tầng thứ năm Thiên Ma công đưa tay là có thể chạm tới được!

Hắn cúi đầu nhìn Chu Linh Phong, đáng tiếc, người giết chóc quen tay như vậy không thể giữ lại, nếu không sẽ có phiền phức vô cùng lớn. Nếu không tiếp tục đánh một trận, rất có khả năng sẽ đạt đến tầng thứ năm Thiên Ma công!

Lập tức đạt đến tầng thứ năm Thiên Ma công, thế nhưng nên lựa chọn an toàn một chút, trực tiếp giết Chu Linh Phong, chỉ là điều này làm cho hắn có chút do dự và chần chờ.

Hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định giết Chu Linh Phong trước, vạn nhất có biến cố gì đó, Chu Linh Phong không chết, như vậy thật sự sẽ vô cùng phiền phức.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nghĩ tới đây, trong đầu của hắn bắt đầu quan tưởng tới A Tu La to lớn kia.

Nếu chỉ có thể dùng A Tu La thần công giết chết hắn, như vậy thì dùng A Tu La thần công là được rồi, hắn vẫn không luyện, nhưng không phải là không biết.

- A di đà phật...

Một tiếng phật hiệu từ đằng xa vang lên, mấy tăng nhân đã tới trước mặt hắn.

Pháp Viên và ba hòa thượng trung niên khác nhẹ nhàng đi tới.

Bọn họ nhìn thấy Chu Linh Phong nằm trên đất, trên mặt hiện lên vẻ kinh dị.

Chu Linh Phong lợi hại thế nào bọn họ đã lĩnh giáo qua, cũng đánh qua hai trận, thế nhưng không nghĩ tới Sở Ly lại có thể hàng phục đối phương, đòn sát thủ ẩn giấu của Sở Ly thật là mạnh mẽ!

- A di đà phật!

Pháp Viên than thở chắp tay nói:

- Tu vi của Sở thí chủ thật là mạnh mẽ!

Sở Ly cau mày nói:

- Pháp Viên, các ngươi muốn kiếm lợi hay sao?

- Sao Sở thí chủ không giao hắn cho chúng ta, đưa đến trong tự trấn áp cơ chứ?

Pháp Viên nói.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Pháp Viên, ngươi biết khinh công của ta rồi đó, các ngươi không đuổi kịp ta được đâu!

Pháp Viên nói:

- Sở thí chủ có điều kiện gì?

Sở Ly lắc đầu:

- Hắn là hung thủ đã giết người của Bí vệ phủ chúng ta, phải bắt hắn về!

- Nhất định chúng ta sẽ ngăn cản Sở thí chủ.

Pháp Viên nói.

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Vậy thì tùy vào bản lĩnh của ngươi thôi.

- Sở thí chủ, hiện tại ngươi đã lực kiệt rồi đúng không?

Pháp Viên mỉm cười nói:

- Có thể chạy bao nhanh, bao xa đây? Chúng ta có thể cảm ứng được Chu thí chủ, không chạy được xa đâu.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ giết hắn trước.

- Ngoại trừ A Tu La thần công ra, không ai có thể giết chết được hắn.

Pháp Viên lắc đầu:

- Bộ thân thể này của hắn chết đi, rất nhanh sẽ tái sinh.

- Nào có bất thường như vậy chứ!

Sở Ly khịt mũi coi thường.

Hắn đã tin tưởng, Pháp Viên cũng không nói láo.

Thế gian này quả thực không giống thế giới trước đây của hắn, chuyện lạ tầng tầng lớp lớp, không ngừng phá vỡ quan niệm của hắn.

Pháp Viên nói:

- Sở thí chủ, bất kể ra sao tiểu tăng cũng sẽ dẫn hắn đi.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Ta cũng như thế!

- Đã như vậy, vậy thì tiểu tăng chỉ có thể đắc tội rồi!

Pháp Viên dứt lời điểm ra một chỉ.

Hắn muốn thừa dịp Sở Ly suy yếu sau khi đại chiến mà đoạt người lại.

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, bước một bước vọt tới trước mặt Chu Linh Phong, nhấc hắn lên rồi đi, thuận thế tránh ra khỏi Vấn Tâm Chỉ.

Vấn Tâm Chỉ ở trên không trung quay đầu, lần nữa đuổi theo hắn.

Thân pháp của Sở Ly như cái bóng lập lòe, xẹt qua bên người ba hòa thượng trung niên áo xám, bọn họ vừa mới muốn động thủ thì Sở Ly đã đi xa.

http://tieulun.hopto.org

Khinh công của Sở Ly quá lợi hại, bốn người Pháp Viên chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Ly nghênh ngang rời đi.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể đuổi theo ở phía sau, nhưng nhìn đối phương cách bọn họ càng ngày càng xa, cuối cùng đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Giết Chết

Sở Ly nhấc theo Chu Linh Phong nhẹ nhàng rời đi.

Hắn cảm giác rất đói bụng, ngũ tạng lục phủ như đang rất đau.

Hắn hận không thể nuốt lấy cả thiên địa này.

Cúi đầu nhìn Chu Linh Phong, đối phương đã nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khuôn mặt gầy gò có mấy phần tiều tụy, dù thế nào cũng không giống như hạng người lãnh huyết một hơi giết chết mấy trăm người.

Hắn lắc đầu thở dài, thực sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Trong đầu quan tưởng A Tu La vô cùng to lớn, đồng thời còn vận chuyển A Tu La tâm pháp, nội lực tự nhiên bắt đầu chuyển hóa, bên trong vẻ âm lãnh lộ ra một tia nóng rực, giống như băng và lửa cùng dung hợp vậy.

Hắn âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới nội lực của A Tu La thần công kỳ dị như vậy, lúc An Vương tu luyện dường như cũng không giống như vậy.

Một tia nội lực này dọc theo Tu La chưởng mà vận chuyển, nhẹ nhàng đánh về phía Chu Linh Phong.

Chu Linh Phong bỗng nhiên kịch liệt vặn vẹo, theo bản năng muốn trốn tránh, giống như sắp tỉnh lại, đáng tiếc huyệt đạo quanh thân bị phong ấn, không tránh khỏi Tu La chưởng của Sở Ly.

Một chưởng đánh vào trên ngực của Chu Linh Phong.

- Ầm!

Chu Linh Phong mạnh mẽ mở mắt ra.

Sở Ly không để ý tới nữa mà lại vỗ ra một chưởng.

- Ầm!

Chu Linh Phong đột ngột phun ra một ngụm máu, muốn đứng dậy.

Sở Ly cố nén đói bụng, tụ tập tất cả nội lực của A Tu La thần công vào trong lòng bàn tay, nặng nề đập xuống.

- A...

Chu Linh Phong bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét dài.

Thân thể hắn bắt đầu trở nên cao hơn, gầy gò, khuôn mặt gầy gò lần nữa trở nên dữ tợn.

Tiếng hú như là quỷ, kinh tâm động phách, Sở Ly lảo đà lảo đảo, có cảm giác choáng váng đầu hoa mắt.

Sở Ly vội vã vận chuyển tâm pháp của A Tu La thần công, sinh ra một tia nội lực, vận Tu La chưởng, lần nữa đập xuống dưới.

Tiếng hú im bặt đi, Chu Linh Phong chậm rãi ngã xuống, thân thể vừa dài vừa gầy, khuôn mặt dữ tợn.

Sở Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, hầu như xụi lơ ngồi xuống lòng đất, không phải là kiệt lực, mà là đói bụng.

http://tieulun.hopto.org

Linh khí vô tận không có cách nào ngăn cản sự đói bụng công kích, giống như muốn cắn nuốt hắn vậy.

Sở Ly cố nén, đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở gần đám người Ninh Trọng Viễn.

Bọn họ vui mừng khôn xiết:

- Bách phu trưởng!

Sở Ly xua tay:

- Mang hắn về, đưa cho thống lĩnh!

- Vâng!

Bốn người nhìn thấy là Chu Linh Phong lại càng thêm hưng phấn nói:

- Bách phu trưởng, ngươi không cùng đi với chúng ta hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Nếu như Đại Lôi Âm tự tới tìm các ngươi, nếu thực sự đánh không lại thì cứ đưa người cho bọn họ, đừng có ra vẻ mạnh mẽ với bọn hắn.

- Vâng.

Bốn người vội vàng gật đầu.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ cố gắng dẫn bọn họ đi, đi nhanh đi!

Bốn người đáp một tiếng, tiếp nhận Chu Linh Phong, lập tức rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đột nhiên biến mất ở tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện ở trên Linh Hạc phong.

Hai con hạc nhỏ kêu một tiếng nhào tới, Sở Ly mềm nhũn ngã xuống.

Chúng nó giật mình dừng lại, lại hiếu kỳ dùng cái miệng dài kích thích hắn.

Sở Ly chỉ chỉ vào trên một thân cây cách đó không xa, trên cây có một trái cây giống như quả đào, lại chỉ chỉ vào miệng mình.

Con hạc nhỏ bay qua hái được một trái cây, lại đặt vào trên tay hắn.

Sở Ly lập tức ăn, hận không thể nuốt cả cái hột.

Trái cây kia vừa thơm vừa ngọt, vị chẳng khác nào ăn thịt, mùi thơm giống như có thể khiến cho cả người mình tràn ngập mùi thơm, toàn bộ ngũ tạng lục phủ đều tràn ngập mùi thơm.

Từng tia từng tia khí nóng từ trên người bắt đầu bay ra, lan tràn khắp quanh thân, cảm giác như say rượu vậy, khoan khoái khôn kể, sung sướng đê mê.

Cảm giác đói bụng lập tức bị loại bỏ, tinh thần được đề cao lên gấp trăm lần, thân thể như tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận, rực rỡ hắn lên như ăn no ngủ một ngày vậy.

Hắn kinh ngạc liếc mắt nhìn cây kia, không nghĩ tới trái cây không lớn này lại có tác dụng kỳ diệu như thế.

Lúc trước hắn vẫn không chú ý tới chúng nó, cảm thấy linh quả do linh hạc đưa đến mới kỳ diệu, không nghĩ tới trái cây này không thua với trái cây mà linh hạc đưa tới một chút nào, mùi vị vừa thanh đạm vừa nồng đậm.

Hắn suy đoán, rất có khả năng trái cây này cũng không phù hợp với khẩu vị linh hạc, vì lẽ đó linh hạc mới xem thường chúng nó, vì vậy mới lấy những trái cây khác ở xa cho nó.

Vỗ vỗ vai của hai con hạc nhỏ, náo loạn một lúc theo chân chúng nó, sau đó Sở Ly lại ăn một trái cây, mùi thơm tràn ngập phủ tạng, cả người tràn ngập tinh lực, sau đó lóe lên rồi biến mất, xuất hiện ở phía sau đám người Ninh Bá Viễn.

Bọn họ đang toàn lực chạy, chỉ lo phía sau có người lần theo.

Tên tuổi của Đại Lôi Âm tự quá đáng sợ, bọn họ cảm thấy nên chạy về Thần Đô trước khi Đại Lôi Âm tự đuổi tới thì hơn, tránh cho phải đối đầu với đệ tử của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly cười mỉm, lại lóe lên rồi biến mất.

...

Trong phòng khách của Bí vệ phủ.

Mã Côn bất mãn kêu lên:

- Thống lĩnh, ngươi phân xử cho ta, đưa huynh đệ Ninh Thị cho Sở Ly, lẽ nào là của hắn hay sao? Hắn muốn dùng ra sao thì dùng thế đó, không cần phải để ý đến những người khác trong Bí vệ phủ chúng ta hay sao?

Phó Mộng Sơn cúi đầu nhìn hồ sơ, trong miệng lại nói:

- Lão Mã, nếu như đổi lại là người khác, nhất định huynh đệ Ninh Thị sẽ hỗ trợ, ai bảo ngươi đắc tội với Sở Ly chứ, đây là chuyện không có cách giải quyết được, tự mình làm hại mình, như vậy tự chịu đựng hậu quả đi!

Mã Côn nói:

- Thống lĩnh, lời này ta không đồng ý, ân oán cá nhân là ân oán cá nhân, công sự là công sự, nào có thể lấy việc công trả thù riêng được chứ?

- Ngươi thôi đi!

Phó Mộng Sơn khoát tay nói:

- Đừng có nói những lời êm tai này, ngươi không nhân việc công trả thù riêng sao? Nếu nhân việc công trả thù riêng thì ngươi cũng sẽ không đắc tội với Sở Ly, theo ta thấy, ngươi nên mềm mỏng với hắn, hắn cũng không phải là loại người lòng hạ hẹp hòi, không thể bao dung người khác.

- Không thể!

Mã Côn gân cổ, lớn tiếng nói:

- Ta không giết hắn đã rất là khoan dung rồi, chịu thua với hắn, trừ phi ta chết!

- Ha ha ha.

Phó Mộng Sơn ngẩng đầu lên nói:

- Ta đang rất bề bộn, ngươi làm gì thì đi làm đi!

- Thống lĩnh, làm như thế, huynh đệ Ninh Thị sẽ trở thành người của hắn, ai dùng cũng cần nói qua với hắn, cầu hắn, không ra thể thống gì cả!

Mã Côn nói.

- Người là của hắn, nên dùng như thế nào, các ngươi tìm hắn thương lượng, đúng rồi, chuyện Mãn Vân trại ngươi biết chưa?

http://tieulun.hopto.org

- Mãn Vân trại bị diệt trại sao?

Mã Côn nói:

- Biết, một sơn trại nhỏ, diệt thì diệt, bên ta mới là chuyện lớn, bộ đầu một phủ nha, mặt mũi của triều đình mất hết, nhất định phải bắt được hung thủ!

- Hẳn là cùng một người làm ra.

Phó Mộng Sơn cau mày, nhìn hồ sơ trên tay rồi thở dài nói:

- Suy đoán là cùng một người... Ngươi phái người tới điều tra chưa?

- Hừm, đã phái hai người ra rồi.

Mã Côn nói:

- Hiện tại còn chưa có tin tức, có lẽ sẽ không thu hoạch gì cả.

- Đây là một nhân vật rất vướng tay vướng chân.

Phó Mộng Sơn thở dài nói:

- Võ công của hai người kia ra sao, cơ linh hay không?

- Bản lĩnh thoát thân cũng không tệ lắm.

Mã Côn cười nói:

- Dầu gì cũng không đến nỗi làm mất đi cái mạng nhỏ của mình.

Phó Mộng Sơn yên tâm gật gù:

- Đừng có khinh thường, một hơi giết sạch một sơn trại, già trẻ không buông tha, người như thế quá nguy hiểm, ngươi nên phái thêm người đi, thoát

thân là yêu cầu hàng đầu!

- Vâng.

Mã Côn nghiêm nghị gật đầu:

- Nếu như huynh đệ Ninh Thị đi ta sẽ không cần phải lo lắng, khinh công của bọn họ đủ tốt.

- Đừng có dông dài ở trước mặt của ta.

Phó Mộng Sơn khoát tay nói:

- Ta không thể đổi ý, Sở Ly cũng không phải là người mềm yếu, ngươi thành thật một chút đừng có chọc vào hắn, đây là vì muốn tốt cho ngươi đó!

Mã Côn hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ ôm quyền một cái.

Đúng vào lúc này, Chu Lương bỗng nhiên đến bên trong đại sảnh, đưa một phần hồ sơ lên.

Phó Mộng Sơn mở ra xem, nhíu mày.

Mã Côn xoay người muốn đi, thế nhưng lúc này Phó Mộng Sơn lại nói:

- Lão Mã, có tin tức.

Mã Côn nghi hoặc nhìn sang.

Phó Mộng Sơn nói:

- Tên này rất càn rỡ, lại giết một tuần phủ!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Phục Sinh

Mã Côn cau mày nói:

- Giết khi nào chứ?

- Ngày hôm qua.

Phó Mộng Sơn lắc đầu than thở:

- Ngoại trừ một tuần phủ ra còn có một đám cao thủ võ lâm hành hiệp trượng nghĩa, tất cả đều bị hắn diệt, khá lắm, quả thực rất là lợi hại, phải phái cao thủ tới.

Sắc mặt của Mã Côn hơi thay đổi nói:

- Người của chúng ta đâu?

- Tạm thời không thành vấn đề.

Phó Mộng Sơn nói:

- Chỉ mong hai người mà ngươi phái đi không tìm được hắn, nếu không, trừ phi bọn họ đủ linh hoạt...

Hắn nặng nề lắc đầu một cái, bỏ qua suy nghĩ này.

Mã Côn vội nói:

- Lúc này, mau mau phái huynh đệ Ninh Thị đi thì hơn!

Phó Mộng Sơn lắc đầu nói:

- Sở Ly không ở trong Bí vệ phủ.

- Đi Vương phủ tìm hắn.

Mã Côn nói:

- Hoặc là trực tiếp tìm huynh đệ Ninh Thị... Hai người này là kẻ dối trá, vừa nghe thấy là ta mời hỗ trợ, mỗi người đều co vòi lại, mong thống lĩnh lên tiếng mới được!

Phó Mộng Sơn liếc nhìn hắn một chút:

- Ngươi câm miệng đi, đừng có gây xích mích thị phi!

- Thống lĩnh, chuyện này sao ta có thể gây xích mích được chứ, ta tuyệt không nói láo!

Mã Côn không phục nói:

- Nếu như thống lĩnh không lên tiếng, ai cũng đừng mong sai khiến được huynh đệ Ninh Thị!

Phó Mộng Sơn nói:

- Chu Lương, ngươi đi xem xem huynh đệ Ninh Thị đang làm gì.

- Vâng.

Chu Lương đáp một tiếng, liếc mắt nhìn Mã Côn, âm thầm lắc đầu.

Mã Côn này thay đổi thị phi là hảo thủ, thế nhưng tên này có tuổi, là lão nhân trong Bí vệ phủ, nếu như không phạm phải sai lầm lớn thì thống lĩnh

cũng không làm gì được hắn.

Một lát sau, Chu Lương về đến đại sảnh bẩm báo:

- Thống lĩnh, trong tiểu viện của Sở Bách phu trưởng không có ai, tất cả đều đi ra ngoài.

- Tất cả đi ra ngoài rồi sao?

Phó Mộng Sơn nói.

Chu Lương nói:

- Dường như bọn hắn đang tra vụ án Mãn Vân trại này vậy.

- Ồ, vậy cũng đúng dịp.

Phó Mộng Sơn nhìn về phía Mã Côn, cười nói:

- Người các ngươi tra là cùng một người, vậy thì tốt rồi, ngươi cũng không cần gấp, nhìn xem đám người Sở Ly tra như thế nào đi.

- Hừ, ta rất muốn xem xem có phải hắn đang lười biếng hay không!

Mã Côn không cam lòng hừ lạnh nói.

Hắn cảm thấy Sở Ly tra xét vụ án của Mãn Vân trại thuần túy là qua loa, là vì ngăn chặn miệng của mình, làm cho mình không thể mượn huynh đệ Ninh Thị!

Phó Mộng Sơn thiếu kiên nhẫn vung vung tay lên rồi nói:

- Ngươi đó, đừng có từ sáng đến tối suy tính nhỏ nhặt như vậy, Sở Ly là một nhân tài, Bí vệ phủ cần hắn, ngươi mau bỏ tâm tư kia đi, đừng có giận

dỗi với hắn, đỡ cho sau này mình sẽ phải tiến thoái lưỡng nan!

- Thống lĩnh, người cũng quá thiên vị hắn rồi!

- Hết cách rồi, ai có năng lực thì ta ủng hộ người đó!

Phó Mộng Sơn vung vung tay, ý bảo hắn đi nhanh lên.

Mã Côn không cam lòng hừ lạnh một tiếng, phẫn nộ rời khỏi phòng khách.

Chu Lương cũng lùi ra theo.

...

- Ài... sắp hết hơi rồi!

Ninh Trọng Viễn thở dài một hơi não nề, ngồi vào trên một tảng đá lớn, thân thể mập mạp chiếm hơn một nửa tảng đá, hắn lớn tiếng kêu lên:

- Mệt chết ta!

- Ninh Nhị huynh đệ, không thể tiếp tục thế này nữa.

Đổng Kỳ Phi dừng lại thúc giục nói:

- Đại Lôi Âm tự đuổi theo, chúng ta đều không phải là đối thủ của bọn họ!

- Hừ, vậy cũng không hẳn!

Ninh Trọng Viễn hừ lạnh nói:

- Bọn họ cũng không phải là vô địch, bốn người chúng ta liên thủ sợ rằng bọn họ muốn làm gì cũng không được!

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như có thể đánh được thì Bách phu trưởng cũng sẽ không nói những câu nói kia!

Dương Tông Văn nói.

Bốn người đang đứng ở bên cạnh một rừng cây.

Có một khối đá lớn giống như giường vậy, bị mài rất bóng loáng, hiển nhiên đã có rất nhiều người từng ngồi qua ở nơi này.

Đổng Kỳ Phi ném Chu Linh Phong lên trên một bãi cỏ, không để ý tới, chỉ là một bộ thi thể mà thôi, chỉ cần không làm hỏng là được.

- Theo ta thấy, trực tiếp cắt đầu mang về là được rồi, bớt việc, hà tất phải mang cả thi thể về chứ?

Đổng Kỳ Phi nói.

Dương Tông Văn nói:

- Nếu như có thể như vậy thì Bách phu trưởng sẽ nói.

- Cũng đúng.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Bách phu trưởng quả thực là một người tinh minh.

- Các ngươi ở cùng với Bách phu trưởng dài hơn ta, các ngươi có hiểu rõ về hắn không?

Ninh Trọng Viễn cười nói, cánh tay mập mạp lau trán, ngực đã bị ướt đẫm mồ hôi.

http://tieulun.hopto.org

Đổng Kỳ Phi ưỡn ngực nói:

- Không cần phải nói!

Ninh Trọng Viễn cười nói:

- Nếu như bị Đại Lôi Âm tự đuổi kịp, chúng ta làm mất tên này, Bách phu trưởng sẽ không trách tội đó chứ?

- Như vậy cũng không tới nỗi.

Đổng Kỳ Phi nói:

- Bách phu trưởng rất là rộng lượng.

- Ha ha...

Ninh Trọng Viễn và Ninh Bá Viễn đều cười lớn lên.

Bọn họ không nhìn ra được lòng dạ của Sở Ly rộng rãi tới đâu.

Đổng Kỳ Phi cười nói:

- Các ngươi đừng nhìn Mã Côn, hắn ta quá hẹp hòi, dựa vào tính khí của Bách phu trưởng, nếu hắn không phải là người của Bí vệ phủ thì đã sớm trừng trị hắn rồi, Bách phu trưởng vẫn nhẫn nhịn, chờ cơ hội đến sao có thể buông tha cho hắn được chứ.

- Đúng vậy, Mã Côn quá mức, đổi lại là ai cũng sẽ tức giận.

Dương Tông Văn gật đầu.

Ninh Bá Viễn bỗng nhiên cau mày, nhìn về phía Chu Linh Phong ở trên mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

Ba người hiếu kỳ liếc mắt nhìn hắn một cái.

- Sao vậy, đại ca?

Ninh Trọng Viễn hỏi.

Ninh Bá Viễn lắc đầu:

- Có khả năng là ta hoa mắt.

Ninh Trọng Viễn thở dài:

- Đi thôi!

- Được rồi, chúng ta cũng nên đi rồi.

Dương Tông Văn nói:

- Nếu như bị người của Đại Lôi Âm tự đuổi theo, tuy nói làm mất đi người này Bách phu trưởng sẽ không nói cái gì cả. Thế nhưng đây chính là hung thủ mà Bách phu trưởng thật vất vả mới bắt được, nếu như bị Đại Lôi Âm tự đoạt về, quả thực cũng rất là uất ức!

- Nghỉ thêm một lát đi.

Ninh Trọng Viễn khoát tay một cái rồi nói:

- Cũng không thiếu chút thời gian này.

Hắn thực sự sắp mệt chết tới nơi rồi.

Dương Tông Văn bất đắc dĩ nhìn hắn.

- Ồ, không đúng!

http://tieulun.hopto.org

Ninh Bá Viễn bỗng nhiên kêu lên, chỉ chỉ vào Chu Linh Phong nằm ở trên đất:

- Dường như hắn không chết!

- Không thể nào?

Ba người giật nảy mình.

- Đây chính là do Bách phu trưởng tự mình giết chết mà!

Đổng Kỳ Phi cười nói:

- Sao có thể không chết được chứ!

- Các ngươi xem!

Ninh Bá Viễn chỉ chỉ vào ngón tay của Chu Linh Phong:

- Thật sự không chết!

Ngón tay Chu Linh Phong đang nhè nhẹ rung động.

- Không phải là hoa mắt đó chứ?

Trong lòng bốn người đều có chút sợ hãi.

- Giết thêm một lần là được rồi!

Đổng Kỳ Phi lớn tiếng nói, đề cao tinh thần cho mình:

- Để ta đến!

Hắn nói xong vỗ ra một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

- Ầm!

Hắn bay thẳng ra ngoài.

Chu Linh Phong phù một tiếng, lập tức ngồi thẳng dậy, hai chân lập tức nhảy một cái, đứng lên, hai mắt như điện nhìn ba người.

Trên khuôn mặt gầy gò của hắn tràn ngập vẻ dữ tợn khủng bố, làm cho ba người sợ tới mức ngẩn ra.

Mắt của Chu Linh Phong sáng lên, quét qua một vòng ở trên thân thể của ba người, lập tức đánh tới.

- Không được, cẩn thận!

Ninh Bá Viễn quát lên.

Hắn nói xong vỗ ra một chưởng, chưởng lực rất là mãnh liệt.

Ninh Trọng Viễn và hắn tâm ý tương thông, cũng đánh ra một chưởng theo.

Chưởng lực của hai người hội hợp, mãnh liệt như một cơn hồng thủy xông tới.

Chu Linh Phong đạp ra một bước, thân thể tránh ra khỏi phạm vi chưởng lực của hai người, lại giẫm một bước đến trước mặt của Đổng Kỳ Phi, bàn tay phải thon dài đã in lên trên ngực của hắn.

- Phốc!

Đổng Kỳ Phi ngửa mặt lên trời bay ra ngoài, người ở trên không trung phun ra một ngụm máu.

http://tieulun.hopto.org

- Lão Đổng!

Dương Tông Văn hét lớn.

Hai mắt của Chu Linh Phong như điện, thân như quỷ mỵ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt của Dương Tông Văn, lại ấn xuống một chưởng.

- Ầm!

Bàn tay bụ bẫm của Ninh Bá Viễn ngăn cản hắn, hai chưởng tương giao phát ra tiếng vang trầm thấp.

Ninh Bá Viễn lảo đảo lùi về phía sau hai bước, thiếu một chút nữa đã ngã ngồi xuống.

Khuôn mặt béo của hắn đỏ lên, nội lực chí cương chí dương từ lòng bàn tay vọt tới như muốn thiêu đốt hắn, làm cho cả người nóng rực không chịu nổi, cảm giác ngay cả thở ra cũng là lửa.

Tay trái của Chu Linh Phong lại đánh ra.

- Ầm!

Bàn tay mập của Ninh Trọng Viễn che ở trước ngực của Ninh Bá Viễn, phát ra tiếng vang trầm.

Ninh Trọng Viễn lảo đảo lùi về phía sau hai bước, mặt đỏ lên.

Chu Linh Phong cười nhạt, bàn tay phải lại vươn ra.

Ninh Bá Viễn không quan tâm tới bản thân rất khó chịu, bàn tay mập che ở trước ngực của đệ đệ.

- Ầm.

http://tieulun.hopto.org

Ninh Bá Viễn lảo đảo lùi về phía sau hai bước, cảm thấy ngực mình như bị đè nén, trong miệng mơ hồ có mùi máu tanh, tên này so với lúc trước còn lợi hại hơn nữa, hai chưởng đã làm cho mình phun ra máu tươi!

- Đi mau!

Ninh Bá Viễn quát lên:

- Ngươi mang theo hai người bọn họ đi mau!

Hắn dứt lời đánh về phía Chu Linh Phong.

Nhưng Chu Linh Phong lại co rụt lại, tránh ra khỏi chưởng lực của hắn, đến phía sau lưng của Dương Tông Văn, lại vỗ ra một chưởng vào lưng hắn.

Dương Tông Văn phốc một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu, phi thân rơi vào bên người Đổng Kỳ Phi.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Ngưng Không

Ninh Bá Viễn phẫn nộ quát một tiếng:

- Muốn chết!

Thân thể bụ bẫm của hắn như mũi tên rời cung bắn về phía Chu Linh Phong.

Trên khuôn mặt dữ tợn của Chu Linh Phong để lộ ra một nụ cười, lần nữa tránh ra, thân thể như quỷ mỵ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ninh Trọng Viễn, vỗ xuống một chưởng.

Ninh Trọng Viễn phẫn nộ hừ một tiếng, xuất chưởng đón đánh công kích này.

Ninh Bá Viễn Cũng vỗ một chưởng ra ngoài, hai người một trước một sau giáp công.

Chu Linh Phong không thèm tránh né chưởng lực của bọn họ, người trúng một chưởng, đồng thời cũng bắn trúng người của Ninh Trọng Viễn.

- Oa!

Ninh Trọng Viễn phun ra một ngụm máu tươi, mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Hắn vốn có chút không chịu nổi được chưởng lực chí cương chí dương, lúc này lại bị đánh trúng, chưởng lực kỳ dị bạo liệt lập tức bạo phát, khiến

cho nội lực loạn tung lên, cả người mềm nhũn không còn chút khí lực nào nữa.

Ninh Bá Viễn quát lên:

- Lão nhị!

Ninh Trọng Viễn khoát tay một cái rồi nói:

- Lão đại, hôm nay chúng ta phải để mạng lại ở nơi này rồi!

Hắn quay đầu nhìn Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn ngã ở trên mặt đất, cười ha ha nói:

- Trên đường xuống hoàng tuyền có mọi người làm bạn, cũng không cô quạnh!

Ninh Bá Viễn quát lên:

- Đừng có nói hươu nói vượn, đi nhanh lên!

- Đi cũng không được!

Ninh Trọng Viễn lắc đầu một cái, trong miệng lại phun ra một ngụm máu, bất đắc dĩ nói:

- Bách phu trưởng làm cái gì vậy.

- Có phải hắn muốn ám hại Đại Lôi Âm tự, kết quả chúng ta quá nhanh hay không?

Đổng Kỳ Phi mềm nhũn nói:

- Kế sách xảy ra sự cố hay sao?

...

- Ha ha...

Ninh Trọng Viễn lớn tiếng cười.

Sở Ly ở phía xa lắc đầu một cái, bọn họ quả thực là biết suy đoán.

Chu Linh Phong lạnh nhạt bọn họ, bước từng bước từng bước về phía Ninh Bá Viễn.

Ninh Bá Viễn cắn răng, oán hận nói:

- Họ Chu, ngươi giết chúng ta cũng không trốn được đâu, Bách phu trưởng sẽ báo thù cho chúng ta!

Chu Linh Phong lạnh nhạt nói:

- Chết không đáng sợ như vậy đâu, các ngươi cứ trải qua rồi sẽ biết rồi.

- Đi chết đi!

Ninh Bá Viễn gào thét, thân thể lập tức trở nên thon thả, ngũ quan trở nên rõ ràng, tức thì trở nên anh tuấn, chẳng khác nào đổi thành một người khác.

- Lão đại!

Ninh Trọng Viễn thở dài một hơi.

Dùng chiêu này, dù là giết được Chu Linh Phong thì mình cũng phải chết, đây là Nhiên Đăng thuật, lấy máu tươi làm dầu, chờ dầu cháy hết thì mình cũng sẽ chết.

Xem ra mình cũng chỉ có thể dùng phương thức này, hai người dùng cái

này, liên thủ lại là có thể giết chết được Chu Linh Phong.

Có thể kéo được gia hỏa hai tay dính đầy máu tanh mất mạng ở đây, kỳ thực cũng là một chuyện tốt.

Hắn nghĩ tới đây, thân thể đột nhiên thon gầy, hóa thành một thanh niên anh tuấn, hầu như giống Ninh Bá Viễn như đúc.

Hắn lập tức bay lên, thân thể như điện, cùng với hai người Ninh Bá Viễn giáp công Chu Linh Phong.

Thân thể của Chu Linh Phong như quỷ mỵ, thân pháp của hai người cũng rất nhanh, Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn nhìn thấy mà hoa cả mắt, chỉ có thể nhìn thấy ba cái bóng bay tới bay lui, phập phù khó lường.

Thân pháp của Chu Linh Phong xấp xỉ với bọn họ, nhưng chưởng lực của Chu Linh Phong lại khiến cho bọn họ không để ý chút nào, chưởng lực của hắn kỳ dị làm cho bọn họ cực kỳ khó chịu.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng của Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn, phân biệt đập một chưởng vào ngực của bọn họ, một đạo nội lực thuần hậu được rót vào trong, làm ổn định thương thế của bọn họ.

- Bách phu trưởng!

Bọn họ vui mừng khôn xiết.

Sở Ly gật gù:

- Các ngươi cố gắng chữa thương, không cần phải để ý đến cái khác!

- Vâng.

Hai người vội vàng gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly xuất hiện ở phía sau lưng của Chu Linh Phong, vỗ ra một chưởng, trầm giọng nói:

- Hai người các ngươi lùi về phía sau, triệt tiêu bí pháp đi!

- Không kịp!

Ninh Trọng Viễn cười khổ nói:

- Chắc chắn chúng ta sẽ phải chết, cho nên nên thu thập hắn trước thì hơn

- Không giết chết được hắn đâu.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Các ngươi đừng có đưa mạng mình vào!

Hắn nhận một chưởng của Chu Linh Phong, cảm giác Chu Linh Phong còn lợi hại hơn so với lúc trước.

Hắn dứt lời đá Chu Linh Phong một cái, phân biệt đánh bay Ninh Trọng Viễn và Ninh Bá Viễn.

Hai người chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng kỳ dị tiến vào thân thể, máu tươi đang thiêu đốt như bị một chậu nước lạnh phủ đầu giội xuống, lập tức bị dập tắt, máu trong người cũng không còn đốt cháy nữa, cảm giác suy yếu lập tức tập kích toàn thân, làm cho bọn hắn mềm nhũn ngã xuống.

Sở Ly ở phía xa nhìn thấy bọn họ vận chuyển bí thuật thì đã biết được phương pháp phá giải, cho nên mới đứng ra ngăn cản.

Thân pháp của Sở Ly và Chu Linh Phong rất nhanh, tiếng ầm ầm vang lên thanh không dứt bên tai, hóa thành hai cái bóng phập phù.

- A di đà phật...

Một tiếng phật hiệu vang lên, bốn người Pháp Viên mặc tăng bào màu xám phiêu dật, trong chớp mắt đã đi tới trước mắt.

Bốn tăng nhân đứng ở bốn phương vị, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ.

Pháp Viên nói:

- Sở thí chủ, để chúng ta tới đi.

Sở Ly Nói:

- Tên này quả nhiên là giết không chết, ta đã giết chết hắn một lần rồi.

- Ài...

Pháp Viên thở dài nói:

- Hắn đang chờ cơ hội đột phá, giết hắn là tác thành cho hắn... Sở thí chủ, người này chỉ có thể nhốt lại, không thích hợp giết chết!

- Có thể vây chết được không?

Sở Ly một mặt đối chưởng liên miên không dứt với Chu Linh Phong, tiếng ầm ầm vang lên không dứt bên tai, một bên thong dong nói chuyện cùng Pháp Viên.

Pháp Viên than thở:

- Không thu nạp được lệ khí thì tu vi sẽ không thể tăng lên, thân thể từ từ suy yếu, chờ tử vong một cách tự nhiên, sẽ không thể sống thêm được nữa.

Sở Ly cau mày nói:

- Nếu như hắn tự sát thì sao?

- Tự sát thì lại vĩnh viễn chết đi.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói:

- Một khi A Tu La tự sát, A Tu La Chi Tâm sẽ tự phân giải, vĩnh diệt tuyệt trong thế gian, không vào luân hồi.

Tư duy của Sở Ly thay đổi rất nhanh, cười nói:

- Chuyện này rất thú vị, không thể tự chết, cần người khác giết mình mới có thể sống lại sao?

- Đúng thế.

Pháp Viên chậm rãi nói:

- Vì lẽ đó không thể vì tăng cao tu vi mà tự sát được.

- Pháp tắc trên thế gian này thật là huyền diệu.

Sở Ly thở dài:

- A Tu La cũng không dễ nhỉ.

Pháp Viên nói:

- Chu thí chủ đã đột phá, càng đáng sợ hơn nữa, cho nên để cho tệ tự trấn áp đi thì hơn.

- Ta sẽ nhốt hắn lại.

Sở Ly lạnh nhạt nói.

http://tieulun.hopto.org

- Nhọc lòng mất công sức, Sở thí chủ cần gì phải làm vậy chứ.

Pháp Viên thở dài nói:

- Nếu như thế thì tiểu tăng chỉ có thể đắc tội rồi.

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Pháp Viên, vậy thì chúng ta so xem, xem thủ đoạn của ai cao minh hơn.

- A di đà phật...

Tay của Pháp Viên hợp thành hình chữ thập niệm một tiếng phật hiệu.

Hắn còn không niệm xong phật hiệu thì Sở Ly đã đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở sau lưng hắn.

Pháp Viên vội vã điểm ra một chỉ về phía sau.

Sở Ly đã cách xa hắn mười mấy thước.

Pháp Viên chỉ một ngón tay về phía Chu Linh Phong, Chu Linh Phong không tránh không né chỉ lực của hắn mà bắn ra thẳng tắp, muốn đuổi kịp Sở Ly.

- Phốc!

Một tiếng vang nhỏ khó mà nhận ra được từ trên người Chu Linh Phong truyền đến.

Chu Linh Phong khó có thể tin được dừng lại, trừng mắt nhìn về phía Pháp Viên.

Pháp Viên lại điểm ra một chỉ.

Hắn đã sớm biết Chu Linh Phong sẽ có phản ứng như vậy, một đạo chỉ lực này đã đủ để hạn chế được Chu Linh Phong.

- Phốc!

Lại một đạo chỉ lực bắn ra.

Thân thể của Chu Linh Phong run lên, thân thể vốn muốn động thủ đã lần nữa bị cố định.

- Ngươi...

Chu Linh Phong trợn mắt lên.

Pháp Viên lại điểm một chỉ ra ngoài.

Sở Ly đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng của Chu Linh Phong, nhấc hắn rồi lóe lên, tránh ra khỏi chỉ lực của Pháp Viên, đồng thời thoát khỏi bốn người vây quanh, nhấc theo hắn nhẹ nhàng rời đi, trong chớp mắt đã biến mất.

- A di đà phật...

Pháp Viên hít sâu một hơi, chậm rãi niệm một tiếng phật hiệu.

Bốn người Ninh Bá Viễn hoàn toàn biến sắc, bị chấn động đến mức lỗ tai chấn động, một tiếng phật hiệu này ẩn chứa lực lượng rất lớn.

Sau khi một tiếng phật hiệu vang lên, Pháp Viên khôi phục lại sự yên tĩnh, quay đầu liếc mắt nhìn bốn người.

Ninh Bá Viễn nói:

- Không phải đại sư sẽ bắt chúng ta để trao đổi với Bách phu trưởng đó

chứ?

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Tiểu tăng sẽ không làm như vậy, thương thế của bốn vị thí chủ không nhẹ, nên cẩn thận một chút, tiểu tăng cáo từ!

- Đại sư tạm biệt.

Bốn người thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực bọn họ rất lo lắng Pháp Viên sẽ giam giữ bọn họ để đổi lấy tên Chu Linh Phong kia.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Vũ Tinh

Pháp Viên trầm ngâm.

Sở Ly nói:

- Nếu không đổi, như vậy thì thôi đi, ta sẽ ném Chu Linh Phong về phía Đại Ly, ta tin rằng Quang Minh Thánh giáo cũng có thể bắt được hắn, trấn áp hắn... Trước khi bị bắt hắn cũng có thể giết chết được một nhóm tinh nhuệ của Đại Ly, cũng coi như là tận dùng!

Pháp Viên lắc đầu thở dài:

- Tội lỗi!

- Tội lỗi là của Đại Lôi Âm tự các ngươi!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Nếu Đại Lôi Âm tự các ngươi thật sự phong ấn A Tu La thần công lại thì cũng sẽ không gây ra nhiều phiền toái như vậy, nhìn xem hắn đã giết bao nhiêu người vô tội đi. Bộ đầu, tuần phủ, những chuyện này chúng ta cũng không truy cứu nhiều, bằng không, Đại Lôi Âm tự các ngươi sẽ lấy cái gì để bù đắp chứ?

Sở Ly lại khoát tay chặn lại, nói:

- Đừng nói với ta hắn không phải là đệ tử của Đại Lôi Âm tự các ngươi, không có quan hệ gì với các ngươi. Thế nhưng là Đại Lôi Âm tự các ngươi

truyền võ công đi, tạo sát nghiệt cho nên đương nhiên phải tìm các ngươi để hỏi tội rồi.

Pháp Viên lắc đầu than thở:

- Nếu tính như thế, mỗi một tiền bối sáng chế ra võ công đều có nghiệp chướng nặng nề hay sao?

Sở Ly nói:

- Sao có thể nói như thế được chứ, nói chung Đại Lôi Âm tự các ngươi có muốn đổi người hay không?

-...Có thể đổi.

Pháp Viên chậm rãi nói.

Hắn cũng sợ Sở Ly làm như vậy thật.

Chu Linh Phong đã tu luyện thành thân thể A Tu La, đây là nguyên nhân của phiền phức, vạn nhất hắn lại tu luyện lại, sẽ không ngừng mạnh mẽ, khi đó nhất định Đại Lôi Âm tự sẽ đứng mũi chịu sào, không thể không quản, huống hồ phụ thân hắn lại là đệ tử tục gia của Đại Lôi Âm tự.

Sở Ly vỗ bàn một cái, nở một nụ cười nói:

- Thoải mái!

Pháp Viên thở dài.

Địa thế người ta mạnh hơn, Chu Linh Phong đang ở trên tay hắn, Đại Lôi Âm tự đã trở nên bị động.

Sở Ly nói:

- Trên tay của các ngươi có bao nhiêu Bí vệ cấm cung?

- Cái này...

Pháp Viên nói:

- Người xuất gia không nói dối, chúng ta có thể dùng hai Bí vệ để trao đổi.

Chén bạc trên tay Sở Ly lập tức ngừng lại, tức giận nói:

- Hai? Vậy thôi đi, ta cứ ném Chu Linh Phong tới Đại Ly thì hơn!

- Lấy một đổi hai, đã không ít rồi.

Pháp Viên nói.

Sở Ly tức giận:

- Lấy một đổi hai, ngươi thật là biết tính toán. Cho dù có mang mười Bí vệ cấm cung tới đây, có thể đánh lại được Chu Linh Phong hay không, có thể chống đỡ được khỏi bị hắn giết hay không? Đừng nói là mười người, cho dù là hai mươi, có thể đánh được hay sao?

Pháp Viên chậm rãi lắc đầu:

- Sợ là không được.

- Vậy Đại Lôi Âm tự các ngươi muốn một đổi hai, chẳng phải là chuyện cười hay sao?

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Như vậy thôi đi, ta cũng không làm khó dễ nhiều nữa, mang mười Bí vệ ra đây, chuyện còn lại không cần nói nhiều, theo lý thuyết, một Chu Linh

Phong cũng không bằng mười Bí vệ... Đặc biệt là đối với Đại Lôi Âm tự các ngươi mà nói, không nuôi nổi mười người, nhưng có thể đổi về một Chu Linh Phong, như vậy quả thực là có lợi tới cực điểm!

- Mười người...

Pháp Viên lắc đầu:

- Nào có nhiều người như vậy chứ?

Sở Ly chân mày cau lại:

- Chẳng lẽ đã bị các ngươi giết hết rồi sao?

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Có một vị đã qua đời.

Sắc mặt của Sở Ly tức thì âm trầm lại.

Mà lúc này tiếng đàn cũng vừa vặn cũng tiến vào đoạn trầm thấp, không khí dường như cũng đọng lại.

Nha hoàn thanh tú chỉ cảm thấy khó thở, Hàn Phi cũng cảm nhận được Sở Ly đã tức giận.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ nói:

- Chuyện này tuyệt đối không phải tệ tự gây nên, người này đã hết thọ nguyên, chết già.

- Hết thọ nguyên?

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Bao nhiêu tuổi?

- 142 tuổi.

Pháp Viên lắc đầu thở dài:

- Tệ tự còn tụng kinh siêu độ thay cho vị thí chủ này, có thể nói là đối xử bình đẳng!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Không phải các ngươi giết sao?

Pháp Viên lạnh nhạt nói:

- Tệ tự còn không đến mức làm như vậy.

Sở Ly lắc đầu:

- Coi như là chết ở trên tay của các ngươi... Chín người, cộng thêm một bình hai mươi hạt Độ Ách đan.

- Sở thí chủ giở công phu sư tử ngoạm rồi.

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Không thể.

Sở Ly nói:

- Lẽ nào Chu Linh Phong không đáng giá những thứ này hay sao? Nếu như không đáng, vậy thôi đi, những Bí vệ kia các ngươi cũng nuôi, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả. Vì vậy chúng ta cũng không vội vã, trở về cũng phải nuôi, phái ra cũng không có đất dụng võ gì cả.

http://tieulun.hopto.org

- Sở thí chủ hà tất phải đùa giỡn tiểu tăng cơ chứ?

Pháp Viên bình tĩnh nói:

- Những Bí vệ cấm cung này mỗi người đều là tinh anh, tài cán phi phàm, bằng không cũng sẽ không tới tệ tự.

- Nếu như lợi hại như vậy thì cũng sẽ không rơi vào tay của các ngươi.

- Nếu không phải tệ tự đề phòng nghiêm mật, quả thực đã để bọn họ đắc thủ.

- Vậy thì mười hạt Độ Ách đan, không thể ít hơn, bằng không, chúng ta chia tay tại đây.

Sở Ly trầm giọng nói:

- Pháp Viên, ta sẽ không nói lại lần nữa đâu!

Ánh mắt của hắn lấp lánh, nhìn thẳng vào mắt của Pháp Viên.

Pháp Viên bình tĩnh nhìn hắn.

Ánh mắt của hai người va chạm ở trên không trung, dường như hai cơn hồng thủy đang trùng kích, muốn chảy về phía đối phương, cuốn phăng tất cả.

Hàn Phi nghe tiếng đàn, lại nhìn đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Đại Lôi Âm tự và Sở Đại tổng quản danh chấn Thần Đô đang cò kè mặc cả giống như phàm phu, hắn cảm thấy cực kỳ thú vị.

Một lúc lâu sau, tay Pháp Viên chậm rãi hợp thành hình chữ thập rồi nói:

- Thôi, cứ y theo ý của Sở thí chủ vậy!

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Sở Ly không mấy cao hứng, hắn hừ lạnh nói:

- Đáng lẽ ra phải là hai mươi viên Độ Ách đan!

Trong lòng hắn rất cao hứng, Độ Ách đan là thứ tốt, hiệu quả gần như bằng Kỳ Nguyên đan, đều là linh dược vô thượng có thể cải tử hồi sinh.

Pháp Viên nói:

- Mười viên Độ Ách đan này là của chính tiểu tăng, tệ tự chỉ cho chín Bí vệ cấm cung mà thôi.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Đại Lôi Âm tự các ngươi quá hẹp hòi... Ngày mai chúng ta sẽ giao người ở cửa thành đông của Thần Đô thành.

Pháp Viên chậm rãi gật đầu.

Tiếng đàn dừng lại, Hàn Phi cười nói:

- Đến đây, hai vị cũng nên làm trơn yết hầu một chút chứ, ha ha!

- Để Hàn thí chủ cười chê rồi.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập nói.

Hàn Phi vung vung tay nói:

- Rất thú vị đó.

Bích Lan dịu dàng đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Hàn Phi rồi ngồi xuống, tao nhã uyển chuyển.

Hàn Phi cười nói:

- Đến đây, chúng ta uống rượu! Pháp Viên đại sư không kiêng rượu đó chứ?

- Vâng, tiểu tăng không sao.

Pháp Viên bưng chén bạc lên.

Hàn Phi quay đầu cười nói:

- Pháp Viên đại sư thì ta không thể giúp tìm một cô nương rồi, Sở huynh, ngươi ấy, ta sẽ giúp ngươi tìm một người.

Sở Ly bật cười.

Hàn Phi nói:

- Bích Lan, nói chuyện với Vũ Tinh cô nương đi.

- Vâng.

Bích Lan mở miệng cười nói.

Nàng gật gù với nha hoàn một cái.

Nha hoàn thanh tú rón rén đi ra ngoài.

Sở Ly không từ chối, đi tới Thanh Vân lâu này, nếu như vẫn một thân một mình thì sẽ khó tránh khỏi có chút khác lạ. Huống hồ, bên người Hàn Phi có Bích Lan, nếu như mình kiên trì không cần tìm cô nương thì mặt mũi của Hàn Phi cũng sẽ mất hết.

Sở Ly nhìn về phía Pháp Viên:

- Pháp Viên, lần trước Quang Minh Thánh giáo giết một viên ngoại thị

lang, hấp dẫn lực chú ý của Bí vệ phủ, bởi vì bọn họ đạt được nửa phần sau của Đại Quang minh kinh, Đại Lôi Âm tự có biết chuyện này hay không?

Mày kiếm của Pháp Viên nhẹ nhàng nhíu một cái, nhìn về phía hắn.

Sở Ly than thở:

- Xem ra Đại Lôi Âm tự các ngươi không biết.

Pháp Viên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nửa bộ dưới của Đại Quang minh kinh...

Khuôn mặt vẫn giữ vững vẻ bình tĩnh của hắn dần dần trở nên nghiêm nghị.

Hắn thân là người kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi, đối với bí ẩn của võ lâm hắn còn biết nhiều hơn so với người thường, cho nên cũng biết Đại Quang minh kinh.

Sở Ly nói:

- Bọn họ chỉ có nửa bộ đầu mà đã lợi hại như vậy, sau khi đạt được nửa bộ dưới, không biết sẽ ra sao, Đại Lôi Âm tự các ngươi nên đề phòng nhiều hơn.

- Đa tạ Sở thí chủ.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ, vẻ mặt trịnh trọng.

Tin tức này đối với Đại Lôi Âm tự là tin tức cực kỳ quan trọng.

Hắn thích giao thiệp với Sở Ly chính là bởi vì cái này, luôn có đi mà có lại, sẽ không để hắn tay không mà về.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly biết rõ ảo diệu của việc có đi mà có lại, muốn có được thứ gì đó thì trước tiên phải xuất ra mới được.

- Tiểu thư, Vũ Tinh cô nương đến rồi.

Nha hoàn ở bên ngoài bẩm báo.

Bích Lan dịu dàng đứng dậy, đi đến trước cửa, tự mình nghênh đón một vị mỹ nhân tuyệt sắc đang đi vào bên trong.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Lạnh Nhạt

Mọi người không khỏi bị ánh mắt của nàng hấp dẫn.

Người mặc một bộ la sam màu hồng nhạt, thân thể thon dài yêu kiều, ngũ quan ôn nhu, đôi mắt sáng giống như ẩn chứa nước mắt, long lanh như nước, là một vị mỹ nhân tuyệt sắc ôn nhu như nước.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh có hài lòng không?

Sở Ly cười gật đầu:

- Làm phiền Hàn huynh, Vũ Tinh cô nương lại đây ngồi đi.

- Đa tạ Sở tổng quản.

Tuyết Tình nhẹ nhàng thi lễ rồi đi tới gần, ngồi vào bên cạnh hắn.

Mùi thơm lạnh nhạt trên người nàng bay vào trong mũi của hắn, bầu không khí toàn bộ phòng khách như trở nên kiều diễm hơn rất nhiều.

Bàn tay trắng của nàng cầm bầu rượu, rót ra một chén rượu thay cho Sở Ly, lại dùng hai tay dâng cho hắn.

Sở Ly cười nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhìn về phía Pháp Viên:

- Quang Minh Thánh giáo và triều đình Đại Ly có liên quan tới nhau hay không?

Pháp Viên gật đầu:

- Liên quan rất sâu, đệ tử hoàng tộc Đại Ly thường thường sẽ tiến vào Quang Minh Thánh giáo để tu luyện.

Sở Ly nhíu nhíu mày, hắn còn không biết về chuyện này.

Pháp Viên thở dài xa xôi một hơi rồi nói:

- Thiên tài của hoàng tộc Đại Ly lớp lớp, mà Minh Nguyệt công chúa đời này là thánh nữ của Quang Minh Thánh giáo.

- Thánh nữ?

Sở Ly nhíu mày.

Pháp Viên nói:

- Dưới một người, bên trên vạn người, Minh Nguyệt công chúa là đệ tử của giáo chủ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Minh Nguyệt công chúa sẽ là giáo chủ đời tiếp theo.

- Xem ra là một nhân vật lợi hại.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Lẽ nào chuyện lần này chính là do vị Minh Nguyệt công chúa này hay sao?

- Vị Minh Nguyệt công chúa này quanh thân có ánh sáng vạn trượng, ép thế hệ trẻ tuổi của hoàng tộc Đại Ly xuống, mặc kệ nam hay nữ đều ép

xuống, không chỉ có tư chất võ học tuyệt đỉnh mà trí lực cũng là nhất tuyệt, có chút tương tự với Lục thí chủ của phủ Nhân Quốc Công.

Pháp Viên thở dài nói:

- Đại Ly xuất hiện nhân vật như vậy, thực sự cũng không phải là phúc của Đại Quý ta.

- Như Lục cô nương...

Sở Ly cười khổ nói:

- Xem ra chúng ta đều gặp nạn.

- Võ công của tiểu tăng không thắng nổi được nàng.

Pháp Viên thở dài nói:

- Sở thí chủ cũng phải cẩn thận.

Sở Ly chậm rãi gật đầu, than thở:

- Quang Minh Thánh giáo càng ngày càng càn rỡ, Đại Lôi Âm tự các ngươi có phương pháp gì khắc chế được chúng hay không?

Pháp Viên lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Bọn họ tới quấy rối, vì sao bốn Đại tông phái của Đại Quý chúng ta không thể phái người ra chứ?

Pháp Viên thở dài nói:

- Quang Minh Thánh giáo thế lớn, phái người ra cũng không làm nên

chuyện gì.

- Chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn họ lớn mạnh, sau đó đối phó với chúng ta hay sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Đừng để đến sau này chúng ta đều trở thành món ăn trên bàn của Quang Minh Thánh giáo, bị ăn sạch... Thủ đoạn lần này ta đã được tự mình cảm nhận qua, đều là người điên không sợ chết.

Vẻ mặt của Pháp Viên có chút âm trầm.

Sở Ly nhìn hắn như vậy cũng biết Đại Lôi Âm tự rất đau đầu đối với Quang Minh Thánh giáo, không biện pháp gì tốt.

- Đến đây, dùng bữa dùng bữa đi.

Hàn Phi cười nói:

- Các ngươi cũng thật là, chuyện như vậy tự nhiên sẽ có bề trên thúc đẩy, người làm chủ trong Đại Lôi Âm tự không phải Pháp Viên đại sư, Sở huynh ngươi chỉ cần quản phủ Quốc Công và Vương phủ là được, quản Quang Minh Thánh giáo làm gì cơ chứ?

Hắn bưng chén bạc lên, giục uống rượu dùng bữa.

Sở Ly cười khổ:

- Hàn huynh, ngươi cũng chú ý tới Quang Minh Thánh giáo một chút, cẩn thận bọn họ thẩm thấu vào trong các ngươi.

- Không đến nỗi như vậy chứ?

Hàn Phi cười nói:

- Chỗ ta núi cao hoàng đế xa, ai sẽ lo lắng cơ chứ?

- Nhưng mà Ly giang là mạch vận tải đường thủy, một khi đánh tới thì sẽ là đường nối lương thực, nếu như nắm chặt, ít nhất chỗ Sùng Minh đường sẽ gặp sự cố.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vì lẽ đó trở về tra một chút đi.

Hàn Phi chính sắc hỏi:

- Thật sự hung hiểm như thế sao?

Sở Ly nói:

- Không có khuếch đại đâu.

- Lần trước ta đã điều tra một lần.

Hàn Phi chậm rãi gật đầu:

- Ta sẽ trở về cẩn thận tra xét lại lần nữa!

Ba người vừa nói chuyện vừa uống rượu, ăn món ăn, Bích Lan ăn vài miếng, lại gảy vài khúc.

Vũ Tinh cô nương bên người Sở Ly vẫn lẳng lặng ngồi đó, không nói gì, Sở Ly uống rượu, nàng lập tức rót rượu, không có một tia động tĩnh nào cả.

Sở Ly và Hàn Phi, Pháp Viên nói chuyện với nhau, tán gẫu một ít chuyện lý thú trong võ lâm.

Tài ăn nói của Pháp Viên rất tốt, bình thường nói chuyện thường thường sẽ cân nhắc sau đó mới nói, nhìn như phản ứng chậm chạp.

Thế nhưng nói tới điển cố võ lâm hắn lại nói rất trôi chảy.

Hắn xuất thân từ danh môn, so với Sở Ly và Hàn Phi còn cao hơn một tầng, biết rất nhiều bí ẩn mà bọn họ không tiếp xúc tới được, khiến cho hai người nghe được thầm hô to đã nghiền, rất là hứng thú, quên đi mỹ nhân bên người.

Sở Ly chỉ gật đầu mỉm cười đối với Vũ Tinh cô nương, nhưng lại không nói lời nào.

Bích Lan ngồi ở bên cạnh Hàn Phi, âm thầm quan sát kỹ.

Nàng phát hiện ra Sở Ly không thích Vũ Tinh, trong lòng nàng âm thầm thở dài, Vũ Tinh muội muội cực ngưỡng mộ vị Sở tổng quản này, ngày hôm nay lại cố ý yêu cầu tới đây tiếp đón, không nghĩ tới Sở tổng quản lại không thích nàng.

Vũ Tinh muội muội xinh đẹp như vậy, thanh thuần ôn nhu, danh tiếng ở Thanh Vân lâu còn hơn xa nàng, nhưng không ngờ lại không được Sở tổng quản yêu thích, xem ra ánh mắt của Sở tổng quản không giống như là người thường.

Sở Ly và Hàn Phi uống đến trời tối, Pháp Viên cũng cảm thấy vui sướng, chờ bóng đêm ngày càng sâu, lúc này Pháp Viên mới đứng dậy cáo từ.

Từ đầu tới đuôi Sở Ly cũng không nói được mấy câu với Vũ Tinh cô nương, rất là lạnh nhạt.

Trước khi Pháp Viên rời đi, Vũ Tinh cô nương cũng biết điều cáo từ rời đi, lúc gần đi, ánh mắt dịu dàng mang theo một tia u oán nhìn về phía Sở Ly.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly mỉm cười đối mặt, không hề bị lay động.

Chờ bọn họ rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại Sở Ly và Hàn Phi cùng với Bích Lan, bầu không khí trở nên ấm áp.

Hàn Phi cười nói:

- Sở huynh không hài lòng về vị Vũ Tinh cô nương này sao?

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Cô nương này rất đẹp.

- Vậy sao huynh lại lạnh nhạt như vậy chứ?

Hàn Phi cười nói:

- Ta biết Sở huynh ngươi không phải là một người thô lỗ!

Sở Ly nói:

- Được rồi, không nói tới ta nữa, nói tới các ngươi một chút đi.

Hắn móc ra một tờ giấy nhỏ ở trong ống tay áo, nhẹ nhàng bắn ra, tờ giấy kia chậm rãi trôi về phía Hàn Phi:

- Đây là thứ Hàn huynh ngươi muốn.

- Cái gì?

Hàn Phi tiện tay nhận lấy.

Hắn cúi đầu nhìn vào, lập tức cười lên ha hả:

- Được, rốt cục đã lấy được cái này!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Cuối cùng cũng coi như ta đã hoàn thành nhờ vả!

- Sau này ta sẽ cảm ơn ngươi sau.

Hàn Phi mặt mày hớn hở đưa tờ giấy này cho Bích Lan:

- Nhìn đi, phu nhân, sau này nàng đã tự do rồi!

Bích Lan tiếp nhận tờ giấy, bờ môi đỏ nhếch lên, nước mắt ào ào rơi xuống.

- Được rồi, Sở huynh còn ở đây đó.

Hàn Phi vỗ vỗ bờ vai đẹp của nàng.

Sở Ly cười nói:

- Ta cũng không quấy rầy hai vị nữa, cáo từ.

Sở Ly đứng dậy ôm quyền một cái, trực tiếp rời đi.

Lúc sáng sớm, Mã Côn đi tới tiểu viện của Sở Ly, lại phát hiện ra tiểu viện khóa cửa, không có ai ở đây.

Hắn âm thầm mắng vài câu, đứng ở cửa viện chờ đợi.

Hắn đoán được, mình sẽ bị đối phương chơi trò uy phong. Bị Sở Ly làm khó dễ một phen, mà hắn lại chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, chờ ngày sau lập công, thăng lên Bách phu trưởng, khi đó lại tìm đối phương tính sổ sau.

Hắn chờ trái chờ phải, vẫn không có ai xuất hiện, mắt thấy đợi từ buổi sáng tới buổi trưa, khi mặt trời lên giữa đỉnh nhưng vẫn không có ai tới đây.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng hắn âm thầm cười gằn, vừa mới lập một chút công lao mà đã thất lễ như vậy, tuyệt đối không lâu dài được, hắn sẽ chống mắt lên nhìn xem họ Sở kia sẽ có kết cục gì!

Đã là buổi trưa, cũng không cần thiết phải chờ bọn họ, trước tiên ăn cơm rồi lại tới chờ tiếp vậy.

Nghĩ đến chuyện này, hắn xoay người đi tới chỗ ăn cơm trong phủ.

Vừa mới tới chỗ ăn cơm trong phủ thì hắn lập tức nhìn thấy huynh đệ Ninh Thị và Đổng Kỳ Phi cùng Dương Tông Văn ở đó, bọn họ đang ngồi ở trên cùng một cái bàn, cười cười nói nói.

Sắc mặt của Mã Côn tức thì âm trầm lại, nếu bọn họ đến đây mà hắn còn nhíu mày đứng ở cửa viện, như vậy là đám người này đang trêu đùa hắn rồi!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 538: Áp Chế

Hắn âm thầm cười lạnh một tiếng.

Tuy nói mình không phải Bách phu trưởng, nhưng vẫn là Phó Trường, vẫn là người lãnh đạo trực tiếp của bọn hắn, bọn hắn lại dám đùa cợt mình, nhất định là vì muốn nịnh bợ Bách phu trưởng mà thôi.

Bọn họ cũng đã quá coi thường mình rồi, hắn không thu thập được Sở Ly, chẳng lẽ còn không thu thập được bốn người này sao?

Hắn nghĩ tới đây, sải bước đi tới trước mặt của bốn người.

Ninh Bá Viễn nhìn thấy hắn, vội vã ôm quyền cười nói:

- Mã Phó trưởng!

Ba người còn lại ngẩng đầu nhìn hắn, vội vã ôm quyền hành lễ.

Mã Côn cười lạnh một tiếng:

- Buổi sáng các ngươi đi đâu vậy?

- Buổi sáng?

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, ngạc nhiên nói:

- Ở trong viện mà.

- Ở trong viện?

Mã Côn lạnh lùng nói:

- Cửa viện đóng chặt, các ngươi ở viện sao? Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy mắt của lão phu hỏng rồi sao?

Ninh Bá Viễn vội nói:

- Mã Phó trưởng, ngươi đi tới tiểu viện trước đó sao? Chúng ta đã đổi nơi rồi.

Khí thế của Mã Côn tức thì hơi ngưng lại, cau mày nói:

- Đổi nơi ở? Đổi đến chỗ nào vậy?

- Ở Mai Nhị viện.

Ninh Bá Viễn cười híp mắt nói:

- Thống lĩnh hào phóng, không ngờ lại đưa Mai Nhị viện cho chúng ta!

Mã Côn hừ lạnh nói:

- Sao ta không biết chứ?

Ninh Bá Viễn ngẩn ra, cười nói:

- Cái này... chúng ta cũng không tìm được Mã Phó trưởng.

Mã Côn một bụng tức giận, nhưng không thể nói mình vẫn chờ ở ngoài tiểu viện, như vậy cũng quá mất mặt, hắn lạnh lùng nói:

- Bách phu trưởng đã trở về chưa?

- Ồ, buổi sáng Bách phu trưởng có việc, không gặp, buổi chiều có thể sẽ đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Đổng Kỳ Phi nói.

- Chuyện gì vậy?

Mã Côn lạnh lùng nói.

Bốn người lắc đầu một cái.

Mã Côn hừ lạnh nói:

- Sẽ không phải là lại lười biếng đó chứ?

Bốn người sáng suốt im lặng.

Âm thanh của Sở Ly vang lên ở phía sau lưng hắn:

- Mã Phó trưởng, lại đang chấp vấn ta sao?

Sắc mặt của Mã Côn hơi thay đổi, quay đầu nhìn về phía Sở Ly.

Sở Ly chắp tay đứng phía sau hắn, không ngờ hắn lại không phát hiện ra được, hơn nữa vẻ mặt của bốn người không nhúc nhích một chút nào, hiển nhiên là cố ý như vậy, thật là đáng trách!

Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn:

- Sao buổi sáng ngươi không tới đây? Bất mãn đối với ta? Vì lẽ đó không muốn làm Phó trưởng, đúng không?

Mã Côn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Sở Ly gật đầu:

- Người có chí riêng, ta cũng không miễn cưỡng, chỗ của ta miếu nhỏ, không chứa được phật như ngươi, xin cứ tự nhiên đi cho!

http://tieulun.hopto.org

Hắn dứt lời ngồi vào bên cạnh đám người Ninh Bá Viễn, đặt cái roi ngựa sang một bên.

Mã Côn đứng ở đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vô cùng tức giận, nắm tay thỉnh thoảng run rẩy, cảm giác kích động cực kỳ mãnh liệt đang cuồn cuộn, giống như sắp thoát khỏi sự khống chế của hắn, muốn dùng một quyền đập chết Sở Ly vậy.

Nghĩ tới hậu quả, hắn gắt gao nắm chặt tay mình, không để cho mình đánh ra một quyền, lại hít sâu vài hơi áp chế lửa giận, sắc mặt chậm rãi khôi phục lại như cũ.

Bốn người Ninh Bá Viễn như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, bầu không khí rất là ngột ngạt.

Bách phu trưởng và Phó trưởng đấu với nhau, những tiểu binh như bọn họ sẽ phiền phức, Bách phu trưởng không chọc được, thế nhưng Phó trưởng như Mã Côn cũng không phải dễ trêu, già đời, giao thiệp rộng, muốn trừng trị mình cũng rất dễ dàng.

Sau khi Sở Ly ngồi xuống lại đầy hứng thú nhìn về phía Mã Côn, nhìn hắn cực lực áp chế lửa giận của mình, cảm thấy rất là thú vị.

Sau khi Mã Côn hít sâu một hơi, ôm quyền một cái, mặt không hề cảm xúc nói với Sở Ly một câu:

- Bách phu trưởng, tại hạ có việc đi trước một bước, cáo từ!

Hắn dứt lời sải bước rời khỏi nơi ăn uống.

Bốn người Ninh Bá Viễn thở một hơi dài nhẹ nhõm, cả người bình tĩnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly bật cười nói:

- Các ngươi sợ hắn như thế sao?

- Bách phu trưởng, không thể khinh thường hắn, Bách phu trưởng cũng cẩn thận, đừng bị hắn cắn ngược một cái.

Đổng Kỳ Phi nhẹ giọng nói.

Sở Ly cười nói:

- Hừm, ta biết rồi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mã Côn đi tới Mai Nhị viện, nhìn thấy Sở Ly đang uống trà ở dưới gốc mai trong viện, Đổng Kỳ Phi đứng ở bên cạnh bưng trà rót nước, ân cần hầu hạ.

Nhìn thấy hắn tới đây, Sở Ly bình tĩnh nhìn hắn.

Mã Côn hít sâu một hơi, đi tới gần, nghiêm nghị ôm quyền nói:

- Xin chào Bách phu trưởng.

Sở Ly nở một nụ cười, thả chén trà lại trên bàn đá, nói:

- Xem ra Mã Phó trưởng rất thức thời đó.

- Đúng thế.

Mã Côn trầm giọng nói.

Sở Ly gật gù:

- Lại nói, ân oán cá nhân giữa chúng ta cũng không tính là gì, chỉ là vài câu miệng lưỡi mà thôi, không phải là chuyện lớn gì cả.

http://tieulun.hopto.org

- Bách phu trưởng khoan hồng độ lượng, Mã mỗ vô cùng cảm kích!

Mã Côn trầm giọng nói.

Miệng hắn nói chuyện ma quỷ ngay cả mình cũng không tin được, bởi vì hắn muốn nhìn chằm chằm vào Sở Ly ở khoảng cách gần, nhìn xem rốt cuộc hắn sẽ có kết cục gì.

Sở Ly nói:

- Được rồi, sau này chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực làm việc, tranh thủ làm cho Mai Nhị viện chúng ta trở thành một viện tốt nhất của phủ.

- Vâng.

Mã Côn ôm quyền nói.

Sở Ly nói:

- Buổi chiều Mã Phó trưởng đi với ta tới một nơi đi.

- Nơi nào vậy?

Mã Côn không khỏi hỏi.

Sở Ly nói:

- Chu Linh Phong này sẽ giao cho Đại Lôi Âm tự, lại đổi người của chúng ta, đi tới cửa thành phía đông, ngươi là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đi cùng ta xem xem, tránh cho xảy ra chuyện gì đó.

- Vâng.

Mã Côn ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cất giọng nói:

- Dương Tông Văn, sắp xếp một chút giúp Mã Phó trưởng.

- Vâng.

Dương Tông Văn từ trong nhà đi ra.

Mã Côn theo Dương Tông Văn tiến vào một gian sương phòng ở phía đông, hắn lặng lẽ ngồi vào trước hiên án.

Hắn một mình ở trong một gian phòng, rất yên tĩnh, trên án đã được xếp vài phần hồ sơ.

Hắn đè lửa giận và sự uất ức xuống, tiến lên cầm lấy hồ sơ, là tin tức liên quan tới Chu Linh Phong, nhìn trên hồ sơ kể ra từng việc từng việc thảm án, hắn lắc đầu một cái.

Lần này quả thực hắn quá bất cẩn, nếu như biết Chu Linh Phong lợi hại như vậy, chắc chắn hắn sẽ không chỉ phái ra hai người Tiểu Chu đi, để bọn họ nộp mạng như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy ảo não và khó chịu.

Chuyện này đã trở thành tâm bệnh của hắn, Sở Ly lại lần nữa nhắc tới, bám vào không tha, là xát muối lên trên vết thương của mình, quá đáng trách!

- Mã Phó trưởng, chúng ta đi thôi.

Sở Ly ở bên ngoài nói.

Mã Côn ổn định tâm tình, lần nữa đè sự phẫn nộ xuống, ra khỏi gian nhà.

Huynh đệ Ninh Thị và Đổng Kỳ Phi, Dương Tông Văn đều ở trong viện,

nhìn Sở Ly, trong ánh mắt hiện lên vẻ chờ đợi.

Sở Ly cười nói:

- Các ngươi đừng nghĩ nhiều, chỉ ta và Mã Phó trưởng đi mà thôi!

Đổng Kỳ Phi kêu lên:

- Bách phu trưởng, cho dù chúng ta không giúp đỡ được gì, thế nhưng hỗ trợ phất cờ hò reo, tăng thanh thế cũng tốt mà.

- Càng như vậy sẽ càng chột dạ.

Sở Ly cười nói:

- Hai người là được rồi... Được rồi, không cho phép các ngươi nói nữa!

Hắn xua tay ngắt lời cầu khẩn của bọn họ.

Mã Côn đi tới gần, ôm quyền một cái.

Sở Ly chỉ chỉ vào Chu Linh Phong đang nằm ở trên đất, nói:

- Mang hắn đi, chúng ta xuất phát.

- Vâng.

Mã Côn gật đầu.

Trong lòng hắn thầm mắng, loại chuyện nhỏ này hắn là do đám người Đổng Kỳ Phi làm, mình đường đường là một Phó trưởng, nhưng phải làm chuyện của tiểu lâu la, quả thực là bắt nạt người ta quá mà.

Hai người ra khỏi Bí vệ phủ, đều cưỡi một con ngựa.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn đặt Chu Linh Phong ở trước người, tự mình ôm hắn, khó chịu không nói nên thành lời được.

Chu Linh Phong đang trong hôn mê, như chết như không khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

- Bách phu trưởng, kỳ thực không cần thiết phải đổi người.

Mã Côn một mặt cười ngựa vừa nói.

Sở Ly nói:

- Người nên cứu vẫn phải cứu, phải làm cho tất cả mọi người đều biết, Bí vệ phủ chúng ta tuyệt sẽ không bỏ qua người của mình!

- Đối với bọn họ mà nói, còn không bằng không trở lại thì hơn.

Mã Côn lạnh nhạt nói.

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Mã Côn nói:

- Bọn họ ở bên Đại Lôi Âm tự kia có lẽ có một cuộc sống rất bình tĩnh. Một khi trở về, mọi người hoan nghênh, thế nhưng cũng sẽ đề phòng đối với bọn họ, ai biết bọn họ có làm phản hay không, còn tin cậy đáng tin hay không chứ, vì lẽ đó không ai dám dùng bọn họ nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Lúng Túng

Sở Ly cau mày nói:

- Không thể dùng bọn họ nữa sao?

- Ừm.

Trong lòng Mã Côn thầm cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn hắn phí công một hồi, người mà hắn khổ cực đổi lại lại không thể dùng, nhất định hắn ta sẽ ảo não, ủ rũ một hồi.

Nhìn thấy đối phương không thoải mái là nỗi thoải mái to lớn nhất của hắn.

Sở Ly nói:

- Đám người thống lĩnh đã nói như vậy sao?

- Nhất định Thống lĩnh không thể nói rõ được, bằng không sẽ làm cho lòng người lạnh lẽo, nhưng mọi người đều hiểu.

Mã Côn lắc đầu một cái rồi nghiêm mặt nói:

- Nếu như dùng, xảy ra vấn đề thì phải làm sao bây giờ? Mọi người làm việc cũng đều cầu công không cầu quá trình!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tuy Mã Côn không có lòng tốt, thế nhưng lời hắn nói là sự thực.

Những Bí vệ được đổi lại này cũng sẽ rơi vào tình cảnh lúng túng, dùng cũng không thể dùng, chỉ có thể nuôi, kỳ thực so với lúc còn ở Đại Lôi Âm tự cũng không khác nhau gì cả, thế sự như vậy, thật là bất đắc dĩ.

Mã Côn nói:

- Bách phu trưởng, bọn họ có tâm tư phản loạn hay không thật khó nói, Đại Lôi Âm tự phật pháp tinh thâm, ngày đêm hun đúc, có mấy người có thể đỡ được cơ chứ? Nói không chừng sẽ tin vào phật pháp!

Sở Ly nói:

- Tin phật pháp cũng chưa chắc đã phản loạn Bí vệ phủ.

- Chỉ cần tin tưởng phật pháp, nhất định sẽ có hảo cảm đối với Đại Lôi Âm tự, đã như thế, rất dễ dàng bị xóa bỏ tâm tư đề phòng, thậm chí trong lúc vô tình còn tiết lộ bí mật trong phủ.

Mã Côn lắc đầu nói:

- Đại Lôi Âm tự rất lợi hại trong chuyện khống chế lòng người.

- Hừm, có đạo lý.

Sở Ly gật đầu, thúc giục vật cưỡi, đẩy nhanh tốc độ.

Mã Côn nở một nụ cười, cuối cùng cũng coi như tìm được một chút lạc thú, trừng trị ngươi còn không phải việc nhỏ như con thỏ hay sao? Võ công mạnh thì có ích lợi gì cơ chứ?

Trong lòng hắn âm thầm đắc ý, cũng thúc ngựa đuổi theo, chỉ là Chu Linh Phong trong lồng ngực hắn đã bắt đầu vặn vẹo.

http://tieulun.hopto.org

Hắn thầm kêu không ổn, Chu Linh Phong lợi hại thế nào hắn hiểu rất rõ, giết người như ngóe, Bí vệ phủ cũng không thể thống kê rõ ràng xem rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người, nếu như để hắn tỉnh lại, mình sẽ là người thứ nhất xui xẻo.

Hắn vội vã phong ấn huyệt đạo của Chu Linh Phong.

Chu Linh Phong lập tức cứng đờ, thân thể dừng lại.

Mã Côn thầm thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Sở Ly đã đi xa, trong lòng âm thầm tức giận, nhất định là Sở Ly cố ý để cho mình hưởng vị đắng, hù dọa mình!

Một lát sau, Chu Linh Phong lần nữa bắt đầu động đậy.

Hắn ôm Chu Linh Phong cưỡi ngựa cho nên rất mẫn cảm đối với việc đối phương động đậy, vừa nhìn thấy không ổn hắn đã lần nữa phong ấn huyệt đạo của Chu Linh Phong lại.

Chu Linh Phong lại ngừng lại.

Sau đó ở trên đường, qua một lát hắn sẽ phong ấn huyệt đạo, rất là bận rộn, run như cầy sấy.

Hai người ra tới cửa thành phía đông, bên ngoài là một quan đạo rất rộng rãi.

Cửa thành phía nam của Thần Đô và cửa thành phía bắc là náo nhiệt nhất, ngoài cửa thành phía đông là bãi săn hoàng gia, ngoài ra là đi về phía một ít thành nhỏ và thôn trấn, cũng không có thành lớn, vì lẽ đó người không nhiều, lúc bọn họ đi ra, trên quan đạo hầu như không có ai.

Sở Ly thúc ngựa ra đến bên ngoài một dặm, đến một mảnh rừng rậm, sau

đó cất giọng nói:

- Pháp Viên, đi ra đi.

- A di đà phật...

Pháp Viên niệm một tiếng phật hiệu, từ trên ngọn cây hạ xuống, tăng bào màu xám tung bay, tay hợp thành hình chữ thập thi lễ:

- Sở thí chủ, chúng ta đợi đã lâu.

Sở Ly nói:

- Có một số việc trì hoãn, Chu Linh Phong ở đây, người của chúng ta đâu?

- Xin mời chư vị thí chủ đi ra đi.

Pháp Viên cất giọng nói.

Trong rừng cây có mười hai con ngựa đi ra, ngoài ba tăng nhân trung niên ra còn có chín người khác.

Bốn lão giả, một trung niên, bốn vị thanh niên.

Ánh mắt của Sở Ly chậm rãi đảo qua mỗi người, dường như muốn nhìn thấy đáy lòng của bọn họ vậy.

Chờ sau khi xem qua tất cả mọi người, hắn giơ tay ôm quyền một cái nói:

- Tại hạ Bách phu trưởng Sở Ly của Bí vệ phủ, chư vị cực khổ rồi, hoan nghênh hồi phủ!

Chín người ôm quyền thi lễ, miễn cưỡng cười cười không lên tiếng.

Bọn họ đều là người thông minh, biết cho dù có trở về Bí vệ phủ thì cũng

có cuộc sống gần như bây giờ, tìm một nơi bí ẩn sống qua ngày, không có gì khác biệt như ở sơn trang của Đại Lôi Âm tự.

Mã Côn ôm quyền nói:

- Tần tiền bối, Phùng tiền bối, Trịnh tiền bối, Âu Dương tiền bối, Mã Côn bái kiến bốn vị tiền bối!

- Tiểu Mã?

Một lão giả cao lớn uy nghiêm trong đó chần chờ nói:

- Mã Côn?

- Tần tiền bối, ta chính là tiểu Mã!

Mã Côn cười nói:

- Lão nhân gia ngài còn nhớ tới ta sao?

- Ha ha, người già, trí nhớ cũng kém, vừa nãy thiếu chút nữa đã không nhớ ra được, tiểu Mã ngươi không thay đổi, có thể nhận ra được!

Tần Tấn cười ha hả nói:

- Không tồi không tồi, hiện tại ngươi cũng là Bách phu trưởng sao?

- Không, ta là Phó trưởng.

Mã Côn cười chỉ chỉ về phía Sở Ly:

- Đây mới là Bách phu trưởng.

Sở Ly ôm quyền một cái:

- Tần tiền bối đi, chúng ta về phủ rồi lại nói tiếp đi.

- Được.

Tần Tấn cười gật đầu, quay đầu nhìn về phía tám người phía sau:

- Không nghĩ tới chúng ta lại còn có ngày có thể hồi phủ.

Sở Ly mỉm cười nói:

- Trong phủ vẫn đang nghĩ biện pháp, rốt cuộc đã tìm được cơ hội, lần này bắt được một người tu luyện A Tu La thần công cho nên mới mang ra trao đổi chư vị tiền bối và đồng liêu với Đại Lôi Âm tự.

- Ài... thật không nghĩ tới.

Tần Tấn cảm khái ngàn vạn lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn Chu Linh Phong, nhíu nhíu mày.

Hắn cảm nhận được khí thế dữ tợn của Chu Linh Phong, từ đó hắn đã biết A Tu La thần công của tên này đã đạt tới cấp độ khá cao, không giết chết, cho nên mới có thể làm cho Đại Lôi Âm tự đổ máu, thả bọn hắn ra ngoài.

Sở Ly nói:

- Mã Phó trưởng, ngươi dẫn bọn họ đi về trước gặp thống lĩnh đi, ta còn có lời nói với Pháp Viên.

- Vâng.

Mã Côn ôm quyền một cái.

Sở Ly mỉm cười gật đầu với mọi người.

http://tieulun.hopto.org

Chờ bọn họ rời đi, Sở Ly xoay người lại đối mặt với Pháp Viên, sắc mặt lập tức âm trầm lại.

Tay Pháp Viên hợp thành hình chữ thập thi lễ, không chờ Sở Ly làm khó dễ, hắn nói:

- Sở thí chủ thứ lỗi, lúc trước khi bắt được bọn họ chúng ta đã phế bỏ võ công, nếu không biến thành người bình thường thì trong tự cũng không yên lòng để bọn họ sống sót.

- Hừ, hay cho Đại Lôi Âm tự!

Sở Ly lạnh lùng nói:

- Không trách vị kia lại chết già, là do các ngươi phế bỏ võ công gây nên!

Pháp Viên thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Chỉ có thể như vậy, Sở thí chủ nên hiểu rõ quan hệ lợi hại trong chuyện này.

Đương nhiên Sở Ly rất rõ, chỉ là hắn muốn kiếm cớ để làm khó dễ mà thôi, để bọn họ cảm giác bên mình tổn thất lớn hơn mà thôi.

- Vậy võ công của bọn họ thì phải làm sao bây giờ!

Sở Ly hừ lạnh nói:

- Quý tự sẽ không để cho ta đổi lại được một nhóm người bình thường đó chứ? Như vậy bao nhiêu người cũng không đủ một Chu Linh Phong!

Pháp Viên lắc đầu:

- Tiểu tăng cũng không có cách nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Không có cách nào? Pháp Viên, ngươi cũng là kẻ dối trá như vậy, trong tự các ngươi có một loại linh đan, Hồi Sinh đan, có thể khôi phục lại võ công mà.

- Bọn họ không dùng được.

Pháp Viên lắc đầu nói:

- Võ công vừa mới phế, kinh mạch chưa được định hình, dùng Hồi Sinh đan có thể khôi phục tu vi, bọn họ trải qua nhiều năm như vậy, kinh mạch đã sớm... Hồi Sinh đan cũng không có tác dụng gì cả.

- Có tác dụng hay không không cần các ngươi bận tâm, Hồi Sinh đan thì vẫn phải cho, ta sẽ tự có biện pháp để cho bọn họ khôi phục.

Sở Ly nói.

Pháp Viên cau mày nói:

- Sở thí chủ, vô dụng thật mà, đừng lãng phí đan dược.

Hắn nói xong lại móc ra một bình sứ ở trong lòng, nói:

- Chỉ có chín viên, dùng một viên thiếu một viên, loại đan dược này tệ tự cũng không có được bao nhiêu, linh dược càng ngày càng khó tìm, không lâu sau này sợ là sẽ tuyệt tích.

- Ta sẽ dùng cẩn thận.

Sở Ly nở một nụ cười, tiếp nhận bình sứ.

Pháp Viên có tâm tính phúc hậu, không có Hồi Sinh đan, muốn khôi phục

võ công của bọn họ, hắn cũng không có cách nào cả.

Pháp Viên lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn.

Hắn biết tính tình của Sở Ly, vì lẽ đó đã chuẩn bị trước Hồi Sinh đan, bằng không nhất định giao dịch sẽ gặp trở ngại, Chu Linh Phong rất quan trọng đối với Đại Lôi Âm tự, trả giá những thứ này đều là đáng giá.

Sở Ly nói:

- Phương pháp luyện đan Hồi Sinh đan của các ngươi...

Pháp Viên vội vàng lắc đầu:

- Không thể.

Sở Ly nói:

- Không có cái gì là không thể, đây cũng không phải là những phương pháp luyện đan khác, linh thảo không còn, các ngươi giữ lại cũng vô dụng.

Pháp Viên lắc đầu không ngớt.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Vô Đề

Đã như vậy thì thôi đi.

Sở Ly không miễn cưỡng nữa, cất giọng nói:

- Còn có một bình nữa mà.

Pháp Viên lại cho hắn một bình ngọc.

Hắn chậm rãi nói:

- Diệu dụng của Độ Ách đan hắn Sở thí chủ phải biết, không chỉ có thể cải tử hồi sinh mà còn có thể tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma, cũng có rất nhiều ích lợi đối với luyện công đột phá.

Sở Ly nhíu nhíu mày, tiếp nhận bình ngọc màu trắng:

- Được, ta biết rồi.

Đám người Mã Côn chậm rãi đến gần cửa thành, nhân số ở cửa thành phía đông ít ỏi, lúc này đang có bốn vị thanh niên đi ra ngoài.

Bốn vị thanh niên này bước chân nhanh nhẹn, ánh mắt lấp lánh, vừa nhìn đã biết ngay là người luyện võ.

Mã Côn cảm thấy có chút không đúng, dù sao hắn cũng là Bí vệ cấm cung nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, có trực giác nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi, quay đầu gầm lên nói:

- Cẩn thận!

Hắn bay khỏi ngựa, đáp xuống trước mặt Tần Tấn, chặn một đạo hàn quang vừa mới bắn tới.

- Ầm!

Hắn dùng một quyền đánh bay hàn quang, là một thanh phi đao.

- Đáng chết!

Mã Côn lại dùng một quyền đánh bay một thanh phi đao khác.

Bốn vị thanh niên phân biệt bắn ra phi đao, đánh úp về phía chín người này.

Mã Côn chỉ có thể đỡ được hai thanh phi đao, bảy thanh còn lại thì lại vô có cách nào cả.

Bọn họ vốn đã không còn võ công, mắt thấy phi đao bắn tới, đương nhiên không thể ra sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn phi đao tới người, không thể làm gì khác được.

- A!

Mã Côn nổi giận gầm lên một tiếng, không quản phi đao mà trực tiếp bắn về phía bốn vị thanh niên.

- Leng keng leng keng...

Trong tiếng leng keng liên tiếp vang vọng, bảy đạo hàn quang bỗng nhiên xuất hiện, đánh rơi phi đao tới gần chín người, mà Sở Ly xuất hiện ở trước

mặt của bọn hắn, khoát tay một cái nói:

- Quên đi, không cần đuổi nữa!

- Bách phu trưởng!

Mã Côn bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, thân thể dừng lại.

Sở Ly liếc mắt nhìn bốn vị thanh niên đã tiến vào trong rừng cây, biến mất không còn tăm hơi, lại lắc đầu một cái.

Mã Côn vội vã đi tới gần, ôm quyền hành lễ.

Sở Ly vung vung tay, không để ý tới hắn mà xoay người nhìn về phía chín người, ôm quyền nói:

- Tần tiền bối, làm cho tiền bối chấn kinh rồi, chúng ta mau mau hồi phủ đi!

Mã Côn âm thầm cắn răng, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy!

Hắn hận không thể bắt được bốn tên thích khách kia, thẩm vấn một phen, nhưng hắn biết không nên dây dưa nhiều, mau mau vào thành mới là chính sự.

Trước đó Mã Côn không nghĩ tới chín người này sẽ bị phế bỏ võ công, cần người bảo vệ, nếu không cũng sẽ mang thêm mấy người tới đây.

Sở Ly mang theo mọi người rất nhanh đã tiến vào thành, sau đó trở lại Bí vệ phủ.

Ở ngoài Bí vệ phủ, Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức tự mình đứng ở bên ngoài phủ, nhìn đám người Sở Ly đang tới gần.

http://tieulun.hopto.org

Phó Mộng Sơn và Hứa Hoàn Đức ra vẻ trang trọng, ôm quyền hành lễ với từng người trong chín người, mời bọn họ vào phủ.

Bốn người Tần Tấn so với Phó Mộng Sơn còn lớn hơn hai mươi mấy tuổi, khi Phó Mộng Sơn vào phủ, đám người Tần Tấn đã là Bí vệ già cả rồi.

Chờ thu xếp xong chín người, để bọn họ nghỉ ngơi, Sở Ly bị Phó Mộng Sơn gọi trong vào phòng khách.

- Ài... thật không nghĩ tới, bọn họ đã già đến độ này rồi.

Phó Mộng Sơn lắc đầu thở dài.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Chuyện này cũng không có cách nào giải quyết được, võ công bị phế, già rất nhanh.

- Lão Hứa, ngươi nói xem nên thu xếp bọn họ ra sao?

Phó Mộng Sơn cau mày nói:

- Trở về là chuyện tốt, nhưng võ công của bọn họ đã bị phế, đã không thích hợp làm việc, nhưng để bọn họ đi thủ hoàng lăng thì lại...

Hắn nói xong khẽ lắc đầu một cái.

Thu xếp chín người này ra sao đúng là một phiền toái lớn.

- Thống lĩnh, giao cho ta đi.

Sở Ly nói:

- Mai Nhị viện chúng ta vừa vặn thiếu nhân thủ, bọn họ đều là Bí vệ già

dặn, kinh nghiệm phong phú, vừa vặn mang theo đám người Đổng Kỳ Phi, cũng coi như là tận dùng.

- Giao cho ngươi tất sao?

Phó Mộng Sơn cười nói:

- Tiểu Sở, ngươi có biết được rốt cuộc bọn họ có phản hay không đây?

Sở Ly nói:

- Bọn họ không có vấn đề gì cả.

Phó Mộng Sơn nhìn về phía Hứa Hoàn Đức nói:

- Nói đi nói lại, giao cho tiểu Sở là thích hợp nhất, nếu phân biệt rõ trung và bất trung thì còn có thể cho bọn họ thêm một ít nhân thủ, đáng tiếc võ công đã bị phế bỏ.

- Lúc trước đám người Tần lão đã là Thiên Ngoại Thiên sao?

Sở Ly nói.

Phó Mộng Sơn nói:

- Tần lão, Phùng lão, Trịnh lão, Âu Dương lão đều là Thiên Ngoại Thiên, còn lại thì kém một chút, bởi vì sau bọn họ chúng ta cũng không dám phái Thiên Ngoại Thiên đi tới đó nữa!

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

- Thiên Ngoại Thiên cũng không có tác dụng gì cả.

Hứa Hoàn Đức nói:

- Ngươi muốn khôi phục võ công của bọn họ sao? Cho dù có Hồi Sinh đan của Đại Lôi Âm tự thì cũng không có tác dụng, kinh mạch đã héo rút, Hồi Sinh đan cũng không khôi phục được võ công.

Sở Ly nói:

- Ta sẽ nghĩ biện pháp, nhưng nếu khôi phục được võ công của bọn họ thật thì sẽ là người của Mai Nhị viện chúng ta, trong phủ không thể tùy ý thuyên chuyển!

- Ha ha, ngươi thật sự có biện pháp hay sao?

Phó Mộng Sơn hiếu kỳ nói:

- Được, nếu như có thể khôi phục cũng sẽ là người của ngươi, chúng ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Tuy rằng từ mặt tình cảm không thể tiếp thu, nhưng sự thực chính là sự thực, bọn họ càng vất vả thì công lao càng lớn, đáng tiếc không còn võ công, như vậy sẽ trở thành phiền toái.

Vốn là phiền toái, có chỗ thu xếp đã rất tốt rồi. Nếu như khôi phục được võ công, chuyện này cũng là một chuyện tốt, trong phủ sẽ không chiếm tiện nghi này, ngược lại chuyện Sở Ly làm cũng là chuyện của Bí vệ phủ, không cần tranh đoạt nhân thủ với hắn.

- Đạ tạ Thống lĩnh!

Sở Ly cười nói.

Sắc mặt của Hứa Hoàn Đức âm trầm lại, hừ lạnh nói:

- Nghe nói khi về thành đã gặp thích khách? Là Đại Lôi Âm tự giở trò quỷ hay sao?

Sở Ly lắc đầu nói:

- Có lẽ là muốn làm cho chúng ta và Đại Lôi Âm tự xích mích dẫn tới đấu với nhau.

- Là ai chứ?

Hứa Hoàn Đức cau mày.

Sở Ly lắc đầu:

- Không đáng để tra xét, chúng ta và Đại Lôi Âm tự đều có vô số đối thủ.

- Như vậy cũng đúng.

Phó Mộng Sơn nói:

- Có điều đây là lần đầu chúng ta giao dịch với Đại Lôi Âm tự.

Kỳ thực chuyện này nên tra một chút, bởi vì người biết được chuyện này cực ít, chỉ có mấy người như vậy, nhưng lại bị tiết lộ ra ngoài, nhưng nếu như Sở Ly không muốn tra, hắn cũng không có ý định miễn cưỡng.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Liệu có người nói chúng ta tư thông với Đại Lôi Âm tự hay không?

- Việc này là chúng ta cho phép.

Phó Mộng Sơn khoát tay một cái nói:

- Ngươi cẩn thận thu xếp chín người kia đi, ài... đều vì Bí vệ phủ chúng ta mà đã trả giá quá nhiều, nên cố gắng đối xử cho tốt!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly gật đầu.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, nhuộm đỏ đình viện.

Đình viện của đám người Sở Ly hơn xa tiểu viện lúc trước, rộng rãi đến mức có thể làm sân luyện công, trong viện đủ để chứa trăm người.

Đây là Hoa Mai Nhị viện, bọn họ trực tiếp gọi là Mai Nhị viện.

Mã Côn mang theo chín người đi tới Mai Nhị viện.

Bốn người Đổng Kỳ Phi ra khỏi phòng tiếp đón mười người.

Huynh đệ hai người Ninh Thị kích động nhìn một người trong đó.

Mã Côn cười nói:

- Lúc này huynh đệ Ninh Thị đã xem như tập hợp lại với nhau!

Đổng Kỳ Phi và Dương Tông Văn nhìn về phía một người thanh niên trẻ hơi mập bên trong chín người, miệng nở một nụ cười.

Thanh niên hơi mập kia tiến lên:

- Đại ca! Nhị ca!

Hắn có vóc người thấp, thấp hơn so với hai người, dung mạo thì tuấn lãng hơn so với hai người, đứng chung một chỗ, người khác vừa nhìn đã biết là ba huynh đệ.

Mã Côn cười ha hả nói:

- Đây chính là chuyện tốt lớn, Tần tiền bối, từ ngày mai chúng ta chính là người của Mai Nhị viện rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Sở Bách phu trưởng thì sao?

Tần Tấn có một cỗ khí thế không giận tự uy, cho dù không còn võ công, thế nhưng vẫn khiến cho Mã Côn cảm thấy thấp hơn một đầu.

Mã Côn vội vã cười nói:

- Đang nói chuyện với thống lĩnh, chư vị tiền bối là do Sở Bách phu trưởng tự mình nói với thống lĩnh, có thể nhìn ra được Bách phu trưởng rất coi trọng các vị tiền bối.

- Đám người già như chúng ta xem như là người ăn không ngồi rồi, Bách phu trưởng thật là có tâm.

Tần Tấn lắc đầu nói.

Sắc mặt tám người còn lại ảm đạm, có thể đoán ra được kết cục của mình ra sao.

Mã Côn cười nói:

- Tần tiền bối yên tâm, Bách phu trưởng đã nói với thống lĩnh, sẽ giúp mọi người khôi phục võ công!

Đổng Kỳ Phi trừng mắt nhìn Mã Côn một chút, Dương Tông Văn thì lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Mã Côn này đúng là không yên tĩnh, còn đào hố cho Bách phu trưởng chui vào.

Võ công đã bị phế bỏ lâu như vậy sao có thể khôi phục được chứ, đám người Tần Tấn nghe xong tin tức này nhất định sẽ sướng đến mức phát rồ, sau đó lại thất vọng, như vậy nhất định sẽ oán giận Bách phu trưởng.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn này quả thực là dụng tâm hiểm ác!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 541: Thu Phục

- Tiểu Mã, đừng có an ủi chúng ta.

Tần Tấn vung vung tay cười nói:

- Khôi phục võ công, ha ha, võ công của lão già ta đã bị phế bỏ hơn năm mươi năm, làm sao khôi phục được chứ? Một bộ xương già, sắp tiến vào trong đất rồi, cũng không có hi vọng kia nữa.

Mã Côn cười nói:

- Người khác không được, nhưng Sở Bách phu trưởng thì lại là thanh niên tuấn kiệt, thường có hành động kinh người, không hắn đã không được.

- Thật hay giả vậy?

Tần Tấn cau mày.

Mã Côn nói:

- Người khác nói như vậy, ta tuyệt không tin, nhưng Sở Bách phu trưởng đã nói thì ta rất tin tưởng, ngẫm lại mà xem, Sở Bách phu trưởng từ một phàm phu tục tử không thông võ công lại trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên, thời gian chỉ chừng hai năm là chuyện kinh người cỡ nào chứ!

- A, xem ra chúng ta đã gặp quý nhân rồi.

Tần Tấn cười nói.

Ngay cả như vậy hắn vẫn chưa tin.

Sống sắp cả đời rồi, đương nhiên hắn đã nhìn thấy vẻ mặt của đám người Đổng Kỳ Phi, lại nhìn dáng vẻ của Mã Côn một chút đã hiểu rõ, Mã Côn muốn làm cho vị Sở Bách phu trưởng này lúng túng.

Bọn họ mới đến, hơn nữa đều là phế nhân, cũng không muốn lẫn vào trong tranh đấu của Bách phu trưởng cùng Phó trưởng, tự mình chuốc lấy cực khổ.

- Tiểu Ninh đúng là đáng tiếc.

Hắn chỉ chỉ vào Ninh Quý Viễn, lắc đầu than thở:

- Có điều cũng không vội, chỉ cần quay về, tu luyện lại từ đầu là được!

Ninh Quý Viễn vỗ ngực một cái, cười nói:

- Tần lão gia tử, yên tâm đi, nhất định ta sẽ luyện võ công trở lại như lúc ban đầu!

- Ngươi có thể luyện lại được thì cũng coi như tâm nguyện của đám lão già như chúng ta được hoàn thành.

Tần Tấn cười nói.

Mã Côn biết mèo già hóa cáo ở trước mặt của Tần Tấn đã bị nhìn thấu, hắn cũng không thèm để ý mà cười giới thiệu bốn người Đổng Kỳ Phi cho bọn họ.

Mọi người tìm một cái bàn đá rồi ngồi xuống.

Đổng Kỳ Phi hỏi trải nghiệm của bọn họ, những năm này sinh hoạt ở trong Đại Lôi Âm tự ra sao, có phải là nhận hết khổ sở hay không.

http://tieulun.hopto.org

Tần Tấn cười ha hả nói:

- Võ công của chúng ta không còn, chính là phế nhân, Đại Lôi Âm tự cũng sẽ không làm gì chúng ta. Chỉ là đưa đến núi sâu làm ruộng, muốn chạy cũng chạy không ra được, chỉ có thể đàng hoàng sinh sống, hiện tại lão phu là một hảo thủ làm ruộng, làm những cái khác lại không được.

Đổng Kỳ Phi hiếu kỳ nói:

- Tần lão không muốn tu luyện lại từ đầu hay sao?

- Vô dụng.

Tần Tấn nói:

- Lúc mới bắt đầu ta cũng nỗ lực tu luyện, muốn chạy trốn, đáng tiếc vừa mới luyện được nội lực thì lập tức bị phát hiện ra, lại bị phế bỏ một lần nữa, cho nên ta chỉ có thể làm một người bình thường, sau đó ta cũng tuyệt vọng rồi.

- Ài... đám hòa thượng này thật là ác độc!

Đổng Kỳ Phi oán hận nói.

Tần Tấn lắc đầu nói:

- Đổi lại là ai cũng giống nhau cả, Bí vệ phủ chúng ta bắt được gián điệp bí mật sẽ trực tiếp giết, bọn họ có thể để cho chúng ta sống sót cũng coi như là nhân từ rồi, không uổng công là người xuất gia.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Sở Ly xuất hiện, cả đám liên tục đứng dậy chào.

Sở Ly mặt không hề cảm xúc quét mắt nhìn mọi người một chút, trầm

giọng nói:

- Đổng Kỳ Phi, Dương Tông Văn, hai người đại Ninh tiểu Ninh, các ngươi hỗ trợ sắp xếp nơi ở cho mọi người, Tần lão, chúng ta tâm sự một chút.

- Vâng!

Mọi người giải tán lập tức.

Mã Côn cũng rời đi theo, trở lại trong phòng của mình.

Sở Ly mang theo Tần Tấn đi tới đại sảnh, một nha hoàn nhẹ nhàng dâng chén trà lên, vô thanh vô tức thối lui.

Sở Ly nâng chén trà lên, ra hiệu cho hắn.

Tần Tấn cũng nâng chén trà lên.

Hai người khẽ nhấp trà một cái rồi chậm rãi thả xuống.

Trong phòng yên tĩnh tới mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Sở Ly mở miệng nói:

- Tần lão, ta đã nói với thống lĩnh, mang các ngươi tới đây, thế nhưng cũng không phải cho các ngươi dưỡng lão, là muốn dùng các ngươi.

Tần Tấn hơi khom người nói:

- Bách phu trưởng, lão phu đã là phế nhân vô dụng, sợ là…

- Võ công ta sẽ giúp các ngươi khôi phục, các ngươi đều là tinh anh của Bí vệ phủ, kinh nghiệm phong phú mà.

Sở Ly nói:

- Cũng đều là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, đối với Mai Nhị viện của chúng ta có trợ giúp hết sức quan trọng, không cần tự ti như thế.

Tần Tấn cười khổ:

- Vâng, Bách phu trưởng có dặn dò, lão phu sẽ toàn lực ứng phó!

Sở Ly gật gù:

- Còn có một chuyện ngươi phải hiểu, ta không chỉ là Bách phu trưởng của Bí vệ phủ mà còn là Đại tổng quản của An Vương phủ, tổng quản phủ Quốc Công, có một số việc sẽ dùng đến các ngươi.

- Vâng.

Tần Tấn nói:

- Lão phu sẽ nghe theo Bách phu trưởng dặn dò.

Hắn nói lời này cũng không sai.

Bọn họ tuy nói vì là Bí vệ phủ mà đã chịu quá nhiều đau khổ, nhưng được làm vua thua làm giặc, bọn họ không phải lập công trở về, cho nên so với những Bí vệ liều mạng làm việc kia, bọn họ có khổ nhưng cũng không có gì cả.

Mà càng quan trọng hơn chính là, mọi người cũng sẽ hoài nghi sự trung thành của bọn họ.

Đã như thế, cho dù là thống lĩnh cũng không dám dùng bọn họ, những người như bọn họ chỉ có thể lần nữa trở thành phế nhân, chẳng khác biệt gì so với lúc ở Đại Lôi Âm tự.

Chuyện này không trách được Bí vệ phủ, đổi lại là ai cũng sẽ như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nếu Sở Ly muốn dùng bọn họ, bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể trung thành với hắn.

Bọn họ bị áp chế nhiều năm như vậy, nội tâm sẽ càng kịch liệt, khát vọng đối với công danh vinh hoa phú quý không chỉ không tiêu giảm mà trái lại còn càng mãnh liệt, tuyệt không cam lòng thanh thanh thản thản chết già như thế. Cho nên dù Sở Ly lòng mang tâm tư khó lường thì bọn họ cũng sẽ đánh bạc một lần, cùng đi một đường tới cùng với hắn!

Sở Ly nở một nụ cười:

- Được, Tần lão là người thông minh... Hiện giờ ta sẽ khôi phục võ công của ngươi!

Hắn dứt lời móc ra một hộp châm ở trong tay áo.

Không chờ Tần Tấn nói chuyện, hắn đã đâm một châm vào thân thể của đối phương, cố định đối phương lại.

Thi châm xong, Sở Ly cầm lấy một quyển sách, chậm rãi lật xem.

Sau nửa canh giờ, Sở Ly thả sách xuống, móc ra một bình sứ ở trong ngực, đổ ra một viên đan dược trắng như tuyết, nhét vào trong miệng của Tần Tấn.

Tần Tấn trợn mắt lên, chỉ cảm thấy quanh thân ngứa ngáy, chẳng khác nào vạn ngàn con kiến đang bò ở trong thân thể.

Sở Ly bỗng nhiên thu tay lại, mấy chục cây châm bay trở về bên trong hộp.

- Ầm!

Y phục của Tần Tấn đột nhiên phập phồng, giống như quả bóng được thổi

phồng, theo tóc bay lượn lên.

- Ha ha…

Tần Tấn mừng như điên, không nhịn được cười to lên, tiếng cười chấn động làm cho gian nhà khẽ run, tro bụi ào ào bay xuống.

Lực lượng mà hắn nhớ thương một lần nữa trở lại trên người mình, hắn đã một lần nữa trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên, chuyện này quả thật như là một giấc mơ, nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Sở Ly ngồi vững ở trên ghế, mỉm cười nói:

- Chúc mừng.

Tần Tấn thu tiếng cười lại, ôm quyền trầm giọng nói:

- Đa tạ Bách phu trưởng!

Sở Ly vung vung tay:

- Chúng ta giao dịch công bằng, không cần phải nói cảm ơn, để người kế tiếp vào đi.

- Vâng!

Tần Tấn trầm giọng nói.

Hắn đã kính nể đối với thanh niên lãnh đạm ở trước mắt này.

Thủ đoạn như vậy không phải là chuyện mà những người khác có thể làm được, tuổi trẻ như vậy, nhưng tu vi sâu không lường được, quả thực là thiên chi kiêu tử, đáng để hắn cống hiến cho.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Tần Tấn rời đi, Sở Ly nở một nụ cười.

Có đám cao thủ kinh nghiệm phong phú này, thực lực của mình cũng xem như là sung túc hơn một chút, ngày sau làm việc cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, không cần mình tự làm tất cả mọi việc.

Sau đó mãi cho đến đêm khuya, Sở Ly mới rời khỏi Mai Nhị viện, mà lúc này chín người đã hoàn toàn khôi phục võ công.

Buổi tối hôm nay đối với những khác người rất tầm thường, thế nhưng đối với bọn họ lại như là sống lại.

Khi Sở Ly trở lại An Vương phủ, Chu tổng quản vội vã chạy ra nghênh tiếp, dùng hai tay đưa lên một tấm thiệp mời:

- Đại tổng quản, có một tấm thiệp mời của ngươi.

Sở Ly nhận lấy:

- Ngày hôm nay không vị khách nào chứ?

- Lục cô nương đến tìm Vương phi.

Chu tổng quản nói.

Động tác của Sở Ly dừng một chút, lại gật gù.

Hắn mở thiếp mời ra xem, là Hàn Phi đưa tới, muốn ăn mừng một chút, cũng là nạp thiếp, hắn muốn thu Bích Lan vào trong phòng.

Sở Ly cười lớn, thu hồi thiệp mời trở về Thiên Xu viện.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Đánh Phục

Khi Sở Ly trở về Thiên Xu viện, Tiêu Thi đang ngồi ở trong tiểu viện thưởng thức ánh trăng.

Nhìn thấy hắn đi vào, Tiêu Thi quay đầu nhìn hắn một chút, sóng mắt lưu chuyển hỏi:

- Từ sáng đến tối vội vội vàng vàng, đang làm gì đó?

- Chuyện của Bí vệ phủ mà thôi.

Sở Ly nói.

Tiêu Thi chỉ chỉ vào phía đối diện bàn đá.

Sở Ly ngồi xuống, ném thiệp mời lên trên bàn đá, Tiêu Thi tiện tay lấy ra nhìn một chút, bờ môi đỏ mê người lập tức chu lại.

Liễu Nhứ bưng ấm ngọc và chén ngọc tới đây, rót đầy chén thay cho hắn.

Sở Ly cười cảm ơn, thở dài:

- Cuối cùng cũng coi như kết thúc.

- Ngươi khẩn trương như vậy là làm gì cho Bí vệ phủ vậy?

Tiêu Thi có chút không rõ nói:

- Cũng không phải chuyện của ngươi mà.

Sở Ly lắc đầu cười cười:

- Tương lai sẽ có lúc dùng đến.

Tiêu Thi nhíu mày:

- Dường như An Vương phủ và Bí vệ phủ không có quan hệ gì thì phải?

- Người không lo xa tất có phiền gần.

Sở Ly than thở:

- Có bao giờ tiểu thư nghĩ tới vạn nhất An Vương không ở đây thì chúng ta sẽ tự xử ra sao không?

- Không ở đây thì càng tốt.

Tiêu Thi hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Sợ rằng những ngày tháng đó sẽ không dễ chịu.

Tiêu Thi khẽ nhíu mày, có chút đăm chiêu.

Nàng đã hiểu rõ ý tứ của Sở Ly, An Vương quả thực rất đáng trách, thế nhưng khi An Vương không ở đây thì An Vương phủ cũng có tiếng mà không có miếng, An Vương phủ có An Vương và An Vương phủ không có An Vương là hoàn toàn khác nhau.

Sở Ly nói:

- Chung quy vẫn phải khiến cho người ta kiêng kỵ mấy phần, tránh cho người ta bắt nạt tới cửa.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy đi Bí vệ phủ thì có ích lợi gì chứ?

Tiêu Thi nói.

Sở Ly cười nói:

- Hiện giờ ta đã làm tới Bách phu trưởng, cuối cùng cũng coi như có chút thực quyền, dù cho không thể bảo hộ được Vương phủ thì cũng có thể biết tin tức sớm hơn một chút.

Hắn nói nhiều như vậy cũng không quá thật, kỳ thực còn mơ hồ có một tầng ý tứ khác, bởi vì quá xa xôi cho nên thực sự không đủ để nói cho người ngoài nghe.

Hai con đường đi về phía Thiên Thần, hắn không thể xác định được mình có thể đi thông tới đường nào. Cho nên chỉ có đồng thời chuẩn bị đi theo hai đường mới được, vì lẽ đó phải lặng lẽ không một tiếng động bố trí, chuẩn bị, chậm rãi cố gắng đi về phía đó.

Tiêu Thi khẽ cười một tiếng:

- Ngươi nghĩ xa như vậy, không mệt sao?

Sở Ly bật cười, liếc nhìn nàng một cái.

- Được rồi, ta biết ngươi là vì muốn tốt cho ta.

Tiêu Thi vung tay ngọc lên nói:

- Có điều không cần thiết phải vội như vậy, cho dù An Vương không ở đây thì còn có đám người Lãnh Tình, Lãnh Thu, các nàng là cốt nhục của An Vương, An Vương phủ vẫn là An Vương phủ.

Sở Ly cười cợt, không nói thêm nữa.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thi quăng thiệp mời lên trên bàn:

- Lại muốn đi Thanh Vân lâu sao?

- Lần này không phải.

Sở Ly cười nói:

- Đi tới trạch viện của Hàn huynh.

Tiêu Thi hừ lạnh một tiếng lắc đầu một cái.

Sáng ngày thứ hai, khi Sở Ly đi tới Bí vệ phủ thì đã nhìn thấy ở giữa sân luyện võ của Mai Nhị viện rất là náo nhiệt.

Tổng cộng có mười bốn người đang luyện tới mức khí thế ngất trời, đám người Tần Tấn như trẻ lại hơn hai mươi mấy tuổi, ánh mắt sắc bén, tinh khí thần dâng trào.

Lão phu tán gẫu phát thiếu niên cuồng, đột nhiên khôi phục lại lực lượng mà bọn họ nhớ thương mấy chục năm, bọn họ không có cách nào tự ức chế được, một thân tinh lực không có chỗ sử dụng, cho nên mới muốn phát tiết ra.

- Ầm ầm ầm ầm…

Tần Tấn đang đánh thành một đoàn với Phùng Kinh, quyền kình phân tán, tiếng vang trầm thấp vang lên không dứt bên tai, hai người mặt đỏ lừ lừ, cực kỳ hưng phấn.

Những người còn lại cũng đều tự tìm người đối thủ để đánh, tổng cộng chia làm bảy đôi.

Mấy chục năm qua bọn họ không giao thủ với người cho nên cần luận bàn để quen thuộc cảm giác chiến đấu, tránh cho lúc động thủ thật sẽ bởi vì

ngượng tay, võ công xa lạ mà mất giá rất nhiều, thậm chí là mất mạng.

Mã Côn cũng đang giao thủ với Chu Văn Tâm, Chu Văn Tâm là một hán tử trung niên có tướng mạo đường đường, oai hùng, rất ít nói chuyện.

Võ công của hắn cương mãnh bá đạo, đánh với Mã Côn tới mức khó hoà giải.

Mã Côn bỗng nhiên kêu lên:

- Chậm đã.

Chu Văn Tâm lui về phía sau một bước, vẻ mặt rất là hưng phấn.

Một lần nữa thi triển võ công, cảm giác này thực là quá khéo, nhiệt huyết sôi trào, không có cách nào tự tin được, hận không thể tiếp tục đánh.

Mã Côn cất giọng nói:

- Bách phu trưởng, tới chơi một chút được chứ?

Sở Ly liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Ta không tham dự vào náo nhiệt như vậy.

- Đừng thế chứ.

Mã Côn vội nói:

- Mọi người đều đang chơi mà, tham gia náo nhiệt chút đi.

Tất cả mọi người đều biết Mã Côn lại đang gây hấn với hắn cho nên đều âm thầm lắc đầu.

Xem ra Bách phu trưởng và Phó trưởng còn phải đấu một quãng thời gian,

Mã Côn không phục, mà dường như Bách phu trưởng cũng không vội trấn áp hắn, nhìn cảm giác như là đang dung túng hắn vậy.

Đám người Đổng Kỳ Phi âm thầm lo lắng, làm như thế, có phải là muốn tìm một cơ hội để tiêu diệt Mã Phó trưởng hay không?

Mã Côn thấy Sở Ly bất động, cười nói:

- Bách phu trưởng, mọi người đều biết võ công của ngươi trác tuyệt, là kỳ tài ngút trời, nhưng vẫn không lĩnh giáo qua, bộc lộ tài năng cho mọi người nhìn một một chút đi, coi như là mở mang tầm mắt!

Đổng Kỳ Phi hưng phấn trợn mắt lên, hận không thể đáp ứng thay cho Sở Ly.

Hắn là hiếu kỳ đơn thuần, muốn biết rốt cuộc Bách phu trưởng lợi hại ra sao.

- Ừm…

Sở Ly chần chờ một hồi, gật gật đầu nói:

- Cũng được, thịnh tình không thể chối từ, Phó trưởng, vậy chúng ta đánh mấy chiêu nhé?

- Được.

Mã Côn vội vã đồng ý.

Sở Ly như cười mà không phải cười nói:

- Như vậy đi, chúng ta lấy mười chiêu làm hạn định, mười chiêu qua đi thì sẽ dừng tay, tránh cho người khác không để yên còn tiếp tục đánh.

http://tieulun.hopto.org

- Được, mười chiêu!

Mã Côn cười nói.

Hắn âm thầm hưng phấn, rốt cuộc hắn đã tìm được cơ hội này, nhất định phải đào hố cho họ Sở này nhảy vào, võ công không bằng Phó Trưởng còn hoành cái gì, thế giới này chung quy vẫn là lấy võ luận anh hùng!

Sở Ly chậm rãi đi tới giữa sân.

Tất cả mọi người lui về phía sau vài bước, tránh ra ngoài, nhìn hai người đang đứng đối diện với nhau.

- Bách phu trưởng, đắc tội rồi!

Mã Côn khẽ quát một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền.

Thiên Ma châu hạ xuống tim, tức thì quanh thân hắn có lực lượng mãnh liệt dâng trào, vô cùng vô tận, dường như một quyền có thể đánh nát không trung.

Sở Ly đón quyền kình của Mã Côn.

Ầm một tiếng, quyền kình đánh vào trên người hắn, thế đi của hắn không giảm, một quyền đánh trúng người của Mã Côn.

- Ầm!

Mã Côn chẳng khác nào tảng đá bị ném đi, bay ra ngoài mười mấy thước, đụng vào trên cửa viện, phát ra một tiếng vang rất lớn, cửa viện hầu như bị hắn đụng vỡ.

Áo bào trắng của Sở Ly nhẹ nhàng run lên, như không có chuyện gì xảy ra, Thiên Ma châu lần nữa trở về trên ngực.

http://tieulun.hopto.org

Mã Côn phụt một cái, phun ra một ngụm máu, bò lên, sắc mặt rất âm trầm.

- Ta ra tay nặng rồi sao?

Sở Ly mỉm cười lắc đầu:

- Nếu không lại tiếp một quyền nữa vậy.

- Không cần!

Mã Côn lau máu ở khóe miệng, hừ lạnh một tiếng nói:

- Quả nhiên võ công của Bách phu trưởng rất giỏi, ta khâm phục!

Sở Ly cười nói:

- Phó trưởng, có cơ hội chúng ta lại luận bàn một chút, không thể tận hứng là một chuyện rất đáng tiếc.

Mã Côn cắn răng, âm thầm nguyền rủa, hiển nhiên họ Sở này đang chửi mình là rác rưởi, không thể tiếp nổi một chiêu, vì lẽ đó hắn không tận hứng.

Tần Tấn thở dài nói:

- Không hổ là Bách phu trưởng, võ công rất giỏi!

Đám người còn lại cũng liên tục than thở.

Bây giờ bọn họ trung thành với Bách phu trưởng, không phải là vị Phó trưởng này, cho nên không cần xem sắc mặt của hắn.

Sở Ly cười vung vung tay lên:

- Ta thắng mà không vẻ vang gì mà thôi, Phó trưởng không có chuẩn bị,

bị ta đánh lén, không tính là gì cả.

- Ha ha…

Mã Côn miễn cưỡng cười cười.

Có thể nói chính hắn cũng muốn đánh lén, một chưởng nhìn như nhẹ nhàng nhưng đã ẩn chứa toàn bộ nội lực của hắn.

Thế nhưng một quyền này của mình rơi xuống người hắn, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như không bị thương một chút nào cả, như là gãi ngứa, thật là đáng sợ.

Trong lòng hắn có kiêng dè, không dám khiêu khích nữa, vạn nhất Sở Ly thật sự muốn tỷ thí nữa, mình lại ăn hai quyền, nói không chừng sẽ bị phế bỏ, vì vậy hắn không thể không phòng.

Sở Ly nói:

- Phó trưởng, thực sự không luận bàn nữa sao?

- Thật sự không cần.

Mã Côn cố gắng gượng cười nói.

Sở Ly gật gù:

- Được rồi, mọi người cũng đừng luyện nữa, tra vụ án mới đi, án Thu Phong trại bị diệt trại.

Vừa nghe thấy vụ án này, Dương Tông Văn nói:

- Bách phu trưởng, không phải là do Chu Linh Phong làm sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly lắc đầu:

- Vụ án này có điểm kỳ lạ, các ngươi cẩn thận tra xét, ta đi về trước.

- Vâng.

Mọi người ôm quyền.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Tuyệt Vân

Một vầng trăng xuất hiện ở phía chân trời.

Dinh thự của Hàn Phi đèn đuốc sáng trưng.

Trong đại sảnh, Sở Ly và Hàn Phi ngồi ở trên một cái bàn tròn bằng tử mộc, bàn tròn to lớn, có thể chứa mười mấy người ngồi, hai người ngồi rất là rộng rãi.

Chén bạc ở dưới ngọn đèn lập lòe tỏa ra ánh sáng, Hàn Phi cảm giác say, rất là hưng phấn.

Bích Lan mặc một bộ la sam màu xanh sẫm, che kín thân thể thướt tha, nhiều hơn mấy phần thanh lịch, ít đi mấy phần quyến rũ, chẳng khác nào đã đổi thành một người khác.

Bàn tay trắng của nàng cầm bình rượu, rót rượu thay cho hai người, chỉ ở một bên mở miệng mỉm cười, không nói chen vào.

- Ta nói này Sở huynh, ngươi không có chút ý tứ nào đối với Vũ Tinh cô nương kia sao?

Hàn Phi híp mắt cười nhìn hắn, lắc đầu bật cười:

- Ta thật không tin, phàm là nam nhân không ai có thể cự tuyệt được nàng!

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- May mà ngươi không gọi nàng đến, nếu để cho nàng đến, rất có thể ta sẽ ngồi một chút rồi đi.

- Tại sao!

Hàn Phi bất mãn nói:

- Suy nghĩ của ngươi thật là, cô nương có dung mạo đẹp như vậy, ôn nhu như nước, không ngờ ngươi lại không động tâm, trái lại còn như tránh rắn rết, lẽ nào là vì thân phận của người ta hay sao?

Sở Ly liếc mắt nhìn Bích Lan.

Bích Lan miễn cưỡng cười cười.

Sở Ly bật cười:

- Đúng là bởi vì thân phận của nàng.

- Ài...

Hàn Phi chỉ chỉ vào hắn, bưng chén bạc lên uống một hơi cạn sạch:

- Sở huynh ngươi quy củ như vậy từ lúc nào chứ, ta nhớ khi ngươi còn ở Yêu Nguyệt lâu là phong lưu giai khách, rất được các cô nương hoan nghênh kia mà!

Sở Ly xua tay cười nói:

- Ngươi biết thân phận của Vũ Tinh cô nương không?

- Thân phận gì?

Hàn Phi cười nói:

- Ngươi đừng nói cho ta biết, nàng là nội gian nhé?

Sở Ly cười nói:

- Không tính là nội gian.

Hàn Phi ngồi thẳng người lên, hai mắt có tinh mang lập lòe:

- Không thể nào? Nàng có một tầng thân phận khác sao?

Bích Lan thầm thở ra một hơi, có chút cảm kích liếc mắt nhìn Sở Ly.

Nàng vốn cho là Sở Ly hiềm Vũ Tinh muội muội có thân phận là người của Thanh Vân lâu, hóa ra là thân phận của nàng, cuối cùng cũng coi như làm cho trái tim đang nhảy lên cao của nàng hạ xuống.

Sau đó nàng lại rót đầy chén bạc thay cho Hàn Phi và Sở Ly.

Hàn Phi thuận thế bưng lên khẽ nhấp một cái.

Sở Ly nói:

- Đệ tử của Tử Vân sơn.

- Phốc!

Rượu trong miệng của Hàn Phi đột nhiên phun ra ngoài, ho khan.

Bích Lan vội vã thả bình rượu xuống, gõ nhẹ vào sau lưng của hắn.

Hàn Phi được nàng hầu hạ, nhưng ánh mắt lại trừng mắt nhìn về phía Sở Ly:

- Sở huynh, đừng đùa nữa!

http://tieulun.hopto.org

Dù có thể nào thì hắn cũng không thể tin tưởng, đường đường là đệ tử Tử Vân sơn, không ngờ lại trở thành cô nương của Thanh Vân lâu, chuyện này quả thật như công chúa đi làm ăn mày vậy, khó có thể tin được, thân phận chênh lệch quá to lớn.

Sở Ly lạnh nhạt nói:

- Nếu không, cô nương xinh đẹp như vậy, vì sao ta tránh như rắn rết cơ chứ?

- Ta còn tưởng rằng là vị đệ nhất mỹ nhân Đại Quý nhà ngươi ấy.

Hàn Phi cười nói.

Sở Ly lườm hắn một cái.

Hàn Phi nói:

- Ngươi nói ra lời này tuyệt đối không ai tin được... Đệ tử Tử Vân sơn, quả thực cao không thể với tới, làm sao có thể đi làm cô nương trong Thanh Vân lâu được chứ? Đúng không, Bích Lan?

Bích Lan nhẹ nhàng gật đầu:

- Sở tổng quản, có phải tổng quản đã tính sai rồi không, Vũ Tinh muội muội không biết võ công.

- Nếu như không gạt được các ngươi thì nàng còn ở Thanh Vân lâu làm gì chứ?

Sở Ly lắc đầu bật cười.

- Ài...

http://tieulun.hopto.org

Hàn Phi thở dài, cuối cùng cũng coi như tiếp nhận sự thực, hắn nói:

- Đúng thế, giấu giếm được chúng ta, nhưng không giấu giếm được Bí vệ cấm cung như ngươi, không hổ là người làm nghề này, có thể tra ra chuyện này, tâm của ngươi cũng rất cứng, nhìn thấy mỹ nữ như vậy mà lại còn hoài nghi nàng.

Sở Ly cười cười, hắn cũng không thể nói không phải là Bí vệ cấm cung tra ra được, là chính hắn nhìn ra?

Mình vẫn coi khinh Tử Vân sơn, đệ tử Tử Vân sơn cũng có võ học thu liễm tu vi như vậy, không kém gì Quang Minh Thánh giáo.

Kỳ thực ngẫm lại cũng đúng, võ học của Tử Vân sơn chuyên về ám sát, há có thể không có loại tuyệt học ẩn giấu tu vi cơ chứ?

- Nói như thế, nàng tới gần ngươi là không có ý tốt sao?

Hàn Phi lại uống một hớp rượu, hạ thấp giọng hỏi.

Sở Ly nói:

- Ai biết được, là địch hay là bằng hữu, có lúc khó mà nói ra được, vào lúc này là bằng hữu, sau một khắc sẽ là kẻ địch, vào lúc này là kẻ địch, nói không chừng sau một khắc lại sẽ thành bằng hữu.

Lục Ngọc Dung như vậy, Pháp Viên cũng như vậy.

- Lời này của ngươi khiến cho trong lòng ta sợ hãi, dường như chúng ta sẽ trở thành kẻ địch vậy.

Hàn Phi khoát tay một cái nói:

- Vậy ngươi định thế nào, tránh nàng sao?

- Hiện tại cứ tránh đi trước thì hơn.

Sở Ly nói:

- Nàng không biết ta nhìn ra thân phận của nàng.

- Ai biết được chứ!

Hàn Phi lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng hoàn toàn chẳng hay biết gì cả.

- Vì lẽ đó ngươi nên cẩn thận đi.

Sở Ly cười nói:

- Nước trong Thần Đô quá sâu, không biết người nào sẽ có thể cho ngươi một đòn trí mạng, số ngươi rất may vì ngươi gặp Bích Lan cô nương, nếu như là nàng ta, giết ngươi còn không phải là chơi đùa hay sao?

Hàn Phi cười ha hả nói:

- Ngươi đừng dọa ta!

Bích Lan nói:

- Thật không ngờ đó, Vũ Tinh muội muội có danh tiếng rất lớn, nhưng tầm mắt của nàng cực cao, bình thường hầu như không thèm gặp người ta.

- Ài... Tử Vân sơn...

Hàn Phi lại lắc đầu.

Tuy rằng hắn cũng là cao thủ Thiên Ngoại Thiên, nhưng vẫn phải ngước đầu nhìn Tử Vân sơn, tông phái như Tử Vân sơn không biết có bao nhiêu cao

thủ Thiên Ngoại Thiên, mình ở trước mặt của Tử Vân sơn không đáng để nhắc tới.

Sở Ly nói:

- Ta và Tử Vân sơn có thù oán không cạn, cho nên không va chạm thì tốt hơn. Nào, uống rượu đi.

- Uống!

Hàn Phi uống một hơi cạn sạch chén của mình.

Khi Sở Ly trở lại tiểu viện của mình thì đã là lúc đêm khuya, mọi người ở chung quanh đều đã đi ngủ, ánh trăng đặc biệt sáng sủa.

Bên Thiên Xu viện cũng đã đi ngủ, Tiêu Thi tiến vào giấc ngủ say.

Ở tiểu viện bên cạnh của Tiêu Thi là mấy người Chúc Thiên Hoa trông coi, thế nhưng lại không thể phát hiện ra trong tiểu viện của hắn có một người đang ngồi, áo trắng như tuyết, người như ngọc trắng, chính là Lục Ngọc Dung.

Lục Ngọc Dung lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, đăm chiêu.

Sở Ly bỗng nhiên ngồi vào phía đối diện nàng.

Lục Ngọc Dung giương mắt liếc nhìn hắn một chút, con ngươi có ánh sáng lưu chuyển, lạnh nhạt nói:

- Ta có việc muốn nói cho ngươi.

- Vô sự không lên điện tam bảo.

Sở Ly nói.

- Ngươi chưa từng nghe nói tới Tuyệt Vân lão tổ đúng không?

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nhân vật huyền thoại năm trăm năm trước... Có chút tương tự với ngươi, trong mấy năm ngắn ngủi, từ một phàm phu tục tử không thông võ công trở thành cao thủ Thiên Ngoại Thiên, tư chất của hắn tuyệt thế, nhưng người cũng mang tuyệt học.

- Ta nào có truyền kỳ như vậy chứ.

Sở Ly lắc đầu cười nói.

Lục Ngọc Dung liếc nhìn hắn một chút.

Sở Ly cười nói:

- Được rồi, sau đó thì sao?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Trước khi Tuyệt Vân lão tổ lâm chung đã để lại một quyển Tuyệt vân bảo cấp, ghi chép sở học suốt đời của hắn.

- Tuyệt vân bảo cấp...

Sở Ly lắc đầu một cái, chưa từng nghe nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Có người nói Tuyệt vân bảo cấp này chính là võ học do Tuyệt Vân lão tổ

gặp kỳ ngộ đoạt được, là một bộ kỳ học còn hơn bốn Đại tông phái, bằng không hắn cũng sẽ không có thành tựu như thế này.

- Lời này cũng tin hay sao?

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nói:

- Này không hẳn đã là giả.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Chẳng lẽ có người lại luyện thành bí kíp kia sao?

Lục Ngọc Dung chậm rãi gật đầu, than thở:

- Ba trăm năm trước, có người nhặt được quyển bí kíp này, tu thành kiếm pháp, tung hoành thiên hạ, người này chính là Tuyệt Vân kiếm khách đại danh đỉnh đỉnh, đáng tiếc cuốn bí kíp này sau khi Tuyệt Vân kiếm khách quy ẩn cũng đã biến mất.

- Tuyệt Vân kiếm khách...

Sở Ly trầm ngâm một hồi, chậm rãi gật đầu, người này thì hắn đã từng nghe nói qua.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hiện tại, bộ bí kíp này vừa tái hiện trong võ lâm.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Hoài Nghi

- Ta đã nghe nói qua về Tuyệt Vân kiếm khách này, có người nói hắn chưa từng thua một trận nào.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Tuy nói quy ẩn rất nhanh, thế nhưng quả thực kiếm pháp trác tuyệt.

- Sau khi Tuyệt Vân kiếm khách xuất đạo đã chọn khắp tông sư kiếm thuật trong thiên hạ, giẫm thanh danh của người khác mà thành danh, đắc tội với quá nhiều người.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Vì lẽ đó hắn quy ẩn ở nơi không ai biết, Tuyệt vân bảo cấp kia cũng thuận thế biến mất.

- Hiện tại lại xuất hiện sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Có người nhặt được sao?

- Ừm.

Lục Ngọc Dung gật đầu:

- Có người nhặt được Tuyệt Vân bảo cấp.

- Không thể nào chứ?

Sở Ly cười nói:

- Ai đạt được cái này mà lại để cho người khác biết chứ?

- Có lúc gặp may đúng dịp, không phải ngươi không muốn để cho người khác biết thì người khác sẽ không biết.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Nhưng rốt cuộc là ai nhận được, đến nay không ai biết được.

Sở Ly trầm ngâm nói:

- Chỉ là lời đồn đại mà thôi.

- Vâng.

Lục Ngọc Dung gật đầu:

- Chỉ là đồn đại mà thôi, nếu như có tin tức xác thực thì đã sớm náo động thiên hạ rồi. Tuyệt Vân bảo cấp là thứ có mê hoặc rất lớn, đối với người trong thiên hạ cũng là như vậy, ngẫm lại mà xem, trong mấy năm ngắn ng ủi bước vào Thiên Ngoại Thiên, hơn nữa không cần thắng cảnh, đây là chuyện kinh người cỡ nào cơ chứ? Ai có thể giữ được bình tĩnh chứ?

Sở Ly đứng lên, chắp tay trầm ngâm.

Lục Ngọc Dung nói:

- Có phải ngươi đã động tâm rồi hay không?

Sở Ly cười liếc mắt nhìn nàng một cái:

- Ngươi cũng muốn lấy được nó đúng chứ?

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Ai mà không nghĩ đến chứ, chúng ta hợp tác, được chứ?

- Hợp tác sao...

Sở Ly Nói:

- Đạt được bí kíp hai người đồng thời xem hay sao?

- Đúng thế.

Lục Ngọc Dung gật gù.

Sở Ly cười nói:

- Ngươi có tâm tư tốt thế sao?

Hắn biết Lục Ngọc Dung vẫn muốn vượt lên trên mình, Tuyệt Vân bảo cấp là một cơ hội, nếu như có thể có được thật, cho dù không thể thay đổi để luyện võ công trên Tuyệt Vân bảo cấp, thế nhưng cũng có thể tham khảo một chút, có thể làm cho võ công tăng lên một bước.

- Ta đang nghĩ, rốt cuộc chuyện này có điểm gì quái lạ hay không.

Sở Ly chắp tay đi dạo, ánh trăng như nước, bốn phía rất là mát mẻ.

Lục Ngọc Dung mở miệng cười cợt:

- Coi như ngươi không hồ đồ.

- Ngươi cũng cảm thấy có gì đó quái lạ hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly Nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Có phải là cái tròng hay không ta không biết, nhưng ta cảm giác bí kíp này vừa xuất hiện, thiên hạ chấn động, là một cơ hội tốt để gây ra sóng gió!

- Anh hùng nhìn thấy cơ hội đó.

Sở Ly nở một nụ cười.

Lục Ngọc Dung Hừ lạnh nói:

- Hiện giờ ngươi là Bí vệ cấm cung, hơn nữa còn trở thành Bách phu trưởng, đường làm quan rộng mở rồi đó!

Nàng rất hài lòng đối với phản ứng của Sở Ly, như vậy mới là đối thủ của nàng chứ.

Đổi lại là người bên ngoài, vừa nghe đến Tuyệt Vân bảo cấp này sẽ không thể chờ đợi được nữa mà muốn đoạt tới tay, cái gọi là thấy lợi tối mắt, một khi bị suy nghĩ này điều động thì sẽ rơi xuống tiểu thừa, tầm mắt quyết định kiến thức và trí tuệ, tâm tình không đủ tầm mắt không rộng, khi đó trí tuệ sẽ có hạn.

Sở Ly có thể lập tức nhảy ra, không bị bí kíp hấp dẫn, suy nghĩ khúc mắc ẩn sâu trong đó, có thể tìm ra được chỗ kỳ quặc, quả thực trí tuệ hơn người, không trách luôn có thể ép mình một đầu, mình cũng trải qua một đêm suy nghĩ mới có thể có được suy nghĩ này.

Sở Ly cười ha hả hai tiếng:

- Cái chức Bách phu trưởng này cũng có công lao của ngươi.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái hừ lạnh nói:

- Chuyện này ngươi phải cẩn thận tra một chút, có điều lại nói, một khi bí kíp này xuất thế, nhất định phải đoạt được để xem một chút.

-... Không thành vấn đề, ta đồng ý với ngươi.

Sở Ly cười nói:

- Tin tức của ngươi còn linh thông hơn so với ta, còn cần ta tra xét cái gì chứ?

Lục Ngọc Dung nói:

- Ta vô tình nhận được tin tức này, luận cơ sở ngầm, vẫn là Bí vệ cấm cung các ngươi còn hơn một bậc, ngươi không được phép giữ tin tức làm của riêng!

- Có tin tức ta sẽ thông báo cho ngươi, chúng ta hợp tác.

Sở Ly nói:

- Ta luôn cảm thấy có gì đó quái lạ, liệu có người nào đó thao túng chuyện này hay không?

- Biết rõ là cái tròng thì cũng sẽ có vô số người đi vào.

Lục Ngọc Dung nói:

- Làm việc như vậy mới có phong cách của ngươi.

Phong cách làm việc của Sở Ly thường thường là đương mưu, cho dù biết là kế hoạch của hắn thì cũng chỉ có thể nhắm mắt đi về phía trước, không có lựa chọn nào khác.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười lắc đầu.

Nếu là hắn, quả thực có thể bố trí cái bẫy như vậy.

Là có người bố trí, hay là thật sự có bí kíp xuất thế chứ?

Lục Ngọc Dung nói:

- Có người nói An Vương còn có một nhi tử đúng không?

Sở Ly cười cợt:

- Cảnh vương cũng biết sao?

- Thật không nghĩ tới, An Vương gia còn có vận may như thế.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói:

- Lại là đệ tử Kim Cương tự, vui lớn như lên trời đấy nhỉ!

Sở Ly nói:

- Hắn đang tu luyện ở Kim Cương tự, chung quy sẽ có một ngày ra tự.

Lục Ngọc Dung đánh giá hắn:

- Ngươi không lo lắng hay sao?

- Lo lắng cái gì chứ?

Sở Ly cười nói.

Lục Ngọc Dung nói:

- Hiện giờ ngươi ép cho An Vương không thở nổi, khi nào nhi tử An

Vương trở về, mang theo oai của đệ tử Kim Cương tự, khi đó ngươi sẽ không ép được như bây giờ nữa!

Sở Ly cười gật đầu.

Lục Ngọc Dung nhíu mày nhìn hắn, quả thực một chút lo lắng cũng không có, có gì đó rất quái lạ.

- Cảnh vương có ý gì?

Sở Ly cười nói:

- Có chút bất an đúng không?

- Khỏi nói là đệ tử Kim Cương tự, cho dù là thực sự có thể tu thành thần thông, tu luyện phương pháp mười đời thành Phật thì Cảnh vương cần gì phải sợ chứ?

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly cười nói:

- Nghĩ một đằng nói một nẻo!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Người này, tâm tính không tệ chứ?

Nàng thông qua việc Sở Ly bình tĩnh đã suy đoán ra tiểu hòa thượng này rất tốt, bằng không chắc chắn hắn sẽ không có phản ứng như vậy.

- Cảnh vương nghĩ quá nhiều rồi.

Sở Ly Cười nói:

- Chờ võ công của An Vương khôi phục lại rồi nói cũng không muộn.

Lục Ngọc Dung nói:

- Nếu như An Vương lên làm Hoàng thượng, ngươi không sống nổi nữa!

Sở Ly nói:

- Quả thực như vậy.

- Vậy ngươi không vội một chút nào sao?

Lục Ngọc Dung nhíu mày nói.

Sở Ly lắc đầu cười nói:

- Bây giờ nói những chuyện này không quá sớm hay sao?

- Tên nhà ngươi có cái gì đó gạt ta!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly tuyệt đối là một người suy nghĩ sâu xa, thế nhưng lúc này lại thờ ơ không động lòng như thế, hiển nhiên là có cái gì đó mà mình không biết, chắc chắc là An Vương không làm được Hoàng thượng rồi.

- Bóng đêm đã sâu, ta không tiễn xa nữa.

Sở Ly ôm quyền một cái.

Lục Ngọc Dung lườm hắn một cái, y phục màu trắng tung bay rời đi.

Sở Ly liếc mắt nhìn các hộ vệ bốn phía, lắc đầu một cái, tuy rằng khinh công của Lục Ngọc Dung tinh diệu, nhưng sự cảnh giác của bọn họ cũng quá kém.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đi tới Mai Nhị viện của Bí vệ phủ, trực tiếp gọi Tần Tấn vào trong.

Đám người Tần Tấn đang ở sân luyện võ luyện công, còn muốn tu luyện hơn đám người trẻ tuổi, chỉ có điều không thấy Mã Côn, hiển nhiên hắn đang trốn ở nhà tĩnh dưỡng.

- Tần lão đã nghe nói qua Tuyệt Vân bảo cấp chưa?

Sở Ly nói.

Tần Tấn đi vào trong phòng Sở Ly, lau hồ hôi trán, vừa muốn ngồi xuống, nghe vậy lập tức ngẩn ra:

- Tuyệt Vân kiếm khách, được xưng là đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, Bách phu trưởng cũng biết Tuyệt Vân bảo cấp sao?

Sở Ly nói:

- Ta nghe được tin tức, nói võ lâm lại xuất hiện Tuyệt Vân bảo cấp.

- Lại xuất hiện...

Tần Tấn thở dài nói:

- Xem ra lại xuất hiện một cao thủ hàng đầu rồi.

- Trong bí khố của cấm cung có quyển bí kíp này hay không?

Sở Ly hỏi.

Tần Tấn lắc đầu:

- Cấm cung không có, cho dù là bốn Đại tông phái cũng đang tìm.

- Ta hoài nghi có người phá rối.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cau mày nói.

Tần Tấn nói:

- Nếu thật sự là Tuyệt Vân bảo cấp, sợ là không có ai mà không muốn cướp, cho dù là đám người thống lĩnh cũng muốn lấy được!

Sở Ly nhíu nhíu mày.

Tần Tấn nói:

- Có người nói Tuyệt Vân bảo cấp có liên quan đến cảnh giới đại huyền bí của Thiên Thần.

Sở Ly đăm chiêu, cảnh giới Thiên Thần!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Khám Xét

Cảnh giới Thiên Thần!

Hai từ này bây giờ chính là tử huyệt của hắn, một chỉ là trúng.

Tất cả khổ cực và cố gắng của hắn đều là cảnh giới Thiên Thần.

Lúc này nghe được bản Tuyệt Vân bảo cấp này dính đến đại huyền bí của cảnh giới Thiên Thần, tim hắn tức thì đập thình thịch, nhịp tim đập tăng nhanh.

Hắn lại lập tức lắc đầu, khôi phục lý trí.

Nếu thật sự là như vậy, Tuyệt Vân lão tổ cũng trở thành cao thủ Thiên Thần, Tuyệt Vân kiếm khách cũng là cao thủ Thiên Thần rồi.

Nếu là cao thủ Thiên Thần, vậy còn ẩn cư cái gì nữ, không cần ẩn cư cũng không ai dám chọc vào hắn kia mà.

Vì lẽ đó đại huyền bí của Thiên Thần cảnh giới, cho dù thực sự là huyền bí thì e rằng cũng không có tác dụng gì đối với việc trở thành Thiên Thần, mình nên đi con đường của mình thì hơn, không nên phân tâm.

Lại nói, nếu như nó là mưu đồ của người khác, có phải là có người ở ngoài thao túng hay không hắn không quản được nhiều như vậy. Đây là chuyện mà Hoàng thượng nên quan tâm, mình chỉ cần quản tốt mình là được.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn lần nữa khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, mỉm

cười nói:

- Xem ra đúng là thứ tốt, Tần lão có động tâm hay không?

Tần Tấn xua tay cười ha hả nói:

- Ta chỉ có một bộ xương già, cho dù đạt được bí kíp thì làm sao chứ? Chẳng lẽ còn có thể ném đi tâm pháp của mình, cải luyện tâm pháp kia hay sao? Như vậy không phải là tự mình tìm khổ hay sao.

Sở Ly cười nói:

- Lời này của Tần lão không thật rồi.

Có câu nói gọi là người càng già càng không chịu nhận mình già, huống hồ chuyện liên quan đến cảnh giới Thiên Thần, nếu thực sự có thể đạt tới cảnh giới Thiên Thần, tuổi thọ tăng nhiều, Tần Tấn há có thể không động tâm cơ chứ?

Tần Tấn bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, không gạt được Bách phu trưởng... Có điều lão phu rất thỏa mãn, có thể khôi phục lại được võ công, trở lại Bí vệ phủ, đây đã là những ngày tốt đẹp nhất trong mấy chục năm trở lại đây, còn nói tới Tuyệt Vân bảo cấp, đương nhiên cũng muốn lấy được, thế nhưng ta biết phân lượng của mình, căn bản không thể hoàn thành được chuyện này!

Sở Ly nói:

- Ta đoán Tuyệt Vân bảo cấp vừa ra, thiên hạ sẽ không bình tĩnh, tìm người tra chuyện này nhiều hơn một chút, nhân mạch của ngươi còn có thể sử dụng được không?

Tần Tấn gật gù:

- Đa số lão gia hoả còn chưa chết.

Hắn bị phế bỏ võ công còn chưa chết, mà những người kia lại có võ công không kém, cho nên càng không dễ dàng chết, ngoại trừ bất ngờ bỏ mình ra, đại đa số còn rất tráng kiện.

- Chúng ta phải tạo ra một chiếc võng lớn.

Sở Ly nói.

Tần Tấn chậm rãi nói:

- Ta hiểu rõ!

Ở bên trong Bí vệ phủ, muốn lập công thì cần mạng lưới liên lạc của chính mình, tin tức linh thông, lại kết hợp lại với tin tức của Bí vệ phủ, khi đó mới có thể dẫn trước với người khác, bằng không chỉ dựa vào tin tức bên trong phủ, rất khó để nắm bắt được tiếng gió, lập được đại công.

Sở Ly trẻ tuổi như vậy đã trở thành Bách phu trưởng, đương nhiên sẽ muốn giữ vững tư thế này, nếu không sẽ bị người đến sau giẫm để leo lên, tuyệt không cam lòng, Tần Tấn hiểu rõ chuyện mà Sở Ly bức thiết cho nên hắn đã âm thầm liên hệ ở trong bóng tối.

Sở Ly nói:

- Phủ Quốc Công, Giang Xuyên minh, tin tức về bọn họ cũng đồng thời đến, hai ngày nữa ta sẽ dẫn kiến tới cho ngươi.

- Vâng.

Tần Tấn trầm giọng nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly vung vung tay:

- Nên thu thập tin tức về Tuyệt Vân bảo cấp nhiều một chút, xem có thể tham gia náo nhiệt một chút hay không.

-... Vâng.

Tần Tấn không đồng ý nhúng chân vào vũng nước đục này, nước quá sâu, rất dễ hao binh tổn tướng, nhưng hắn thấy Bách phu trưởng trẻ tuổi nóng tính, không hắn đã có thể nghe lọt, cho nên ít nói thì tốt hơn.

Hắn nhìn Tần Tấn đi ra ngoài, bên ngoài truyền đến âm thanh của Dương Tông Văn:

- Bách phu trưởng.

- Đi vào đi.

Sở Ly thả chén trà xuống.

Dương Tông Văn đi vào, ôm quyền một cái rồi nói:

- Vụ án liên quan tới Thu Phong trại, ta điều tra ra.

Sở Ly nhíu nhíu mày:

- Không phải là do Chu Linh Phong làm ra chứ?

- Không phải Chu Linh Phong.

Dương Tông Văn lắc đầu nói:

- Dường như không phải một người gây nên, là một bang phái nào đó, có khả năng là ân oán giữa các bang phái với nhau.

http://tieulun.hopto.org

- Diệt toàn bộ trại, quả thực là đáng trách.

Sở Ly lắc đầu nói:

- Thu Phong trại không phải là trại lớn gì, cho nên kẻ thù cũng không đến nỗi mạnh như vậy.

- Vâng.

Dương Tông Văn nói:

- Căn cứ vào ghi chép, vết thương trí mạng của bọn họ có đao, có kiếm, còn có chưởng kình và quyền kình, võ công của hung thủ chênh lệch không đồng đều, hẳn là bang phái.

Sở Ly cau mày nói:

- Bang phái...

- Trong chuyện này đã liên quan đến cao thủ Tiên Thiên, vì lẽ đó sẽ thuộc về phủ Quốc Công quản.

Dương Tông Văn nói:

- Là ở cảnh nội của phủ Tể Quốc Công, Bí vệ phủ chúng ta không thể nhúng tay vào được.

Sở Ly trầm ngâm:

- Phủ Tể Quốc Công... cũng thật là phiền phức.

Phủ Tể Quốc Công ở trong Tể Nhân đường, liền với phủ Nhân Quốc Công.

http://tieulun.hopto.org

Quan hệ của phủ Quốc Công và triều đình vẫn rất vi diệu, dính đến chuyện như vậy, triều đình không thể nhúng tay loạn vào, nếu không bị tổ chế quan thúc, cho dù phủ Quốc Công phế bỏ người ta thì triều đình cũng không có gì để nói.

Dương Tông Văn nói:

- Người của chúng ta không thể tới xem, bên kia đã bị phủ Quốc Công khống chế rồi.

- Ừm...

Sở Ly nói:

- Cách nơi này một ngàn dặm, đúng không?

- Vâng.

Dương Tông Văn gật đầu.

- Ta sẽ tự mình đi xem xem.

Sở Ly nói.

Dương Tông Văn nói:

- Như vậy Bách phu trưởng phải cẩn thận, bên phủ Tể Quốc Công đề phòng nghiêm ngặt, không để cho người khác tới gần, huống hồ thực lực của phủ Tể Quốc Công mạnh mẽ, bá đạo quen rồi.

- Ta qua đó một mình là được rồi, các ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm vào chuyện này cho ta.

Sở Ly nói.

- Vâng.

Dương Tông Văn nói.

Hắn rất tự tin đối với khinh công của Bách phu trưởng, tự mình đi, không ai có thể đuổi theo được với đối phương.

Một vầng trăng treo ở trên bầu trời cao cao, bóng đêm nồng nặc âm trầm, tất cả mọi thứ chung quanh trở nên yên tĩnh.

Sở Ly dừng lại ở trước một sơn trại hoang vu.

Sơn trại vừa mới bị diệt mấy ngày mà lại làm cho người ta có cảm giác như đã đổ nát thê lương được mấy trăm năm, đâu đâu cũng có dấu vết lửa thiêu, sau khi hung thủ diệt sơn trại đã ném ra một cây đuốc.

Dù sao cũng là thiêu núi, không thể đốt khô tất cả, thi thể còn đang cháy thì mới bị người ta phát hiện ra thảm án lần này, cho nên triều đình mới có thể phái người tới đây.

Vụ án lớn như vậy, sao Bí vệ phủ có thể không nhận được tin tức cơ chứ?

Bí vệ phủ phải chịu hai tầng trách nhiệm, một là khi triều đình vô lực phá án thì phải tham gia, phá tan vụ án, một cái khác là thẩm tra biểu hiện của quan lại triều đình trong lúc tra án, có hạng người tham độc thì lập tức bắt về.

Đáng tiếc một khi xác định có cao thủ Tiên Thiên, vụ án lập tức được chuyển cho phủ Quốc Công, triều đình chỉ có thể xem thêm, không quyền xử trí, Bí vệ phủ cũng không thể tham gia vào trong đó.

Bóng đêm như nước, Sở Ly dùng Đại Viên Kính Trí quan sát bên dưới, tất cả mọi thứ bên trong trăm dặm đều không có chỗ che thân.

Trong sơn trại trống rỗng, tất cả thứ có thể cung cấp manh mối đều bị lấy

đi.

Thân thể của Sở Ly lóe lên, xuất hiện ở dưới một khối đá lớn, tìm được một đoạn đao gãy dài nửa thước.

Lại nhẹ nhàng ấn một cái, chưởng lực làm cho đoản kiếm chém sắt như chém bùn run run.

Sau đó, thân thể hắn không ngừng lập lòe, đông một cái, tây một cái, tìm được một đống đồ vật.

Những thứ này đều là ẩn sâu trong đất, hoặc là trên thân cây, hoặc là góc tường, rất dễ phát hiện, lại rất dễ bị quên đi.

Chung quanh có người của phủ Quốc Công trông coi, nhưng bọn họ cũng không để ở trong lòng, dù sao một chỗ hung địa như thế, hầu như không thể có người tới đây xem xét.

Sở Ly cầm một đống đồ vật, xuất hiện ở trong một rừng cây phía xa, bắt đầu thi triển thần thông Thông Thiên Triệt địa.

Từng đồ vật bị hắn cầm lấy, lại thả xuống.

Cố gắng duy trì thần thông Thông Thiên Triệt địa, hắn có chút uể oải thở ra một hơi.

Hai mươi mấy kiện đồ vật vụn vặt, thứ cuối cùng ở lại trên tay của hắn chỉ có một kiện, là nửa đạo kiếm trước đó.

Hắn đăm chiêu, mỉm cười, chủ nhân đoạn đao này vẫn còn sống sót, rất có khả năng chính là một trong các hung thủ!

Sờ thanh đoản kiếm chém sắt như chém bùn này, hắn âm thầm thở dài, chủ nhân đoản kiếm đã chết rồi, hiển nhiên thần binh lợi khí không có tác

dụng, rốt cuộc vẫn là võ công quan trọng nhất.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Được Sách

Sở Ly nhìn những thứ còn lại, trong lòng có chút phiền muộn, sinh mệnh hèn mọn yếu đuối như vậy, sống không dễ, chết lại rất dễ.

Chủ nhân của những vật nhỏ này, mấy ngày trước vẫn còn là người sinh long hoạt hổ, mỗi người đều có giấc mộng của mình, có khả năng cũng dự đoán được khắp thiên hạ, hôm nay lại trở thành một cỗ thi thể.

Hắn lắc đầu buông đoản kiếm xuống, lần nữa cầm lấy một đoạn đao gãy.

Cây đao này chắc là bị đoản kiếm kia làm cho gãy làm đôi, mà chủ nhân của đoạn đao khi còn sống rất có thể là hung thủ, hoặc là may mắn sống sót?

Mà khả năng lớn nhất là hung thủ, như vậy rốt cuộc là một phái nào chứ?

Hắn lần nữa vận thần thông Thông Thiên Triệt địa, đồng thời chuẩn bị thôi động Thần Túc thông, muốn tìm được tên kia.

- Ồ?

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra.

Không ngờ lại bỗng nhiên cắt đứt liên lạc, chủ nhân của đoạn đao đã chết, ngay khi hắn vừa đờ người ra vừa rồi, thật là kỳ quái.

Nghĩ tới đây, Thiên Ma châu trên ngực hạ xuống, thân thể tức thì phát ra lực lượng vô cùng sung mãn, ngũ quan được đề thăng, tinh thần càng ngày càng mạnh mẽ nhạy cảm, sau khi lại dùng thần thông Thông Thiên Triệt địa,

hắn lập tức lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở bên trong một tòa thành, tiếng kêu vang vọng khắp nơi.

Ở dưới ánh trăng có hai đám người chém giết thành một đoàn, thỉnh thoảng có người ngã xuống, thảm liệt mà lại rất tàn khốc.

Trong mấy hô hấp khi hắn xuất hiện đã có hơn hai mươi người ngã xuống, hơn một trăm người còn lại vẫn còn đang chém giết, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, tiếng quát mắng vang lên không dứt bên tai, trong tiếng mắng để lộ ra sự tuyệt vọng và điên cuồng.

Sở Ly liếc mắt nhìn một nam tử trung niên ở góc tường, người này chính là chủ nhân của thanh đao này, đã bỏ mình.

Hắn đứng ở trong bóng tối quan sát chung quanh.

Bốn cao thủ Tiên Thiên, còn lại đều là cao thủ Hậu Thiên, ở trong mắt hắn thực sự không đáng giá nhắc tới, nhưng dùng võ công của bọn họ giết người cũng thành thạo, từng người từng người ngã xuống.

Một bên có mười người, bên kia là một trăm mười hai người.

Mười người giống ác lang, một trăm mười hai người lại như cừu non, hầu như không có sức phản kháng, chỉ có thể liều mạng phí công, không ngừng có từng người ngã xuống.

Bọn họ đã mù quáng, cho dù không địch lại cũng muốn liều mạng đồng quy vu tận, đáng tiếc tất cả đều là cao thủ Hậu Thiên, kém đối thủ quá xa, đồng quy vu tận cũng không làm được, chỉ có thể vô công bị giết mà thôi.

Sở Ly không vội vã nhúng tay vào mà đứng ở một bên tìm người làm chủ.

Hai nam tử trung niên đều là cao thủ Tiên Thiên, đang chiến thành một đoàn, khó phân cao thấp.

- Họ Lăng, ngươi đừng có đắc ý!

Một cao thủ trung niên trầm giọng nói:

- Cho dù ngươi có giết chúng ta thì cũng vô dụng!

Người trung niên tuấn dật cười lạnh nói:

- Ngươi không có cái mạng kia thì cũng đừng có làm loạn!

- Ngươi cho là ngươi có thể lấy được sao?

Trung niên béo ục ịch kia cười ha hả, nói:

- Nói thật với ngươi, sau khi ta xem đã hủy đi, cho dù ngươi có giết ta thì cũng không chiếm được bí kíp, ha ha…

Trung niên tuấn dật lạnh lùng nói:

- Ta không tin ngươi bỏ được nó!

- Có cái gì mà không bỏ được chứ, ta không chiếm được, người khác cũng đừng mong có được nó!

Trung niên béo ục ịch cười ha hả nói:

- Ta biết không giấu được mãi, cũng không giữ được, nó ở trong đầu của ta, ai trong các ngươi dám giết ta chứ?

- Hừ, không giết được ngươi, thế nhưng người bên cạnh ngươi thì đừng mong muốn sống!

Trung niên tuấn dật kia cười lạnh nói:

- Từng bước từng bước giết sạch bọn họ, nhìn xem ngươi còn có thể nhịn được nữa hay không!

- Giết đi giết đi, ngày nhận được bí kíp ta đã biết ai cũng không sống được quá lâu!

Trung niên béo ục ịch có chút điên cuồng cười to:

- Giết ta, ai cũng đừng nghĩ tới việc có nó, bí kíp chó má, từ nay về sau nó sẽ biến mất ở trên đời cõi này!

- Võ Chí, nếu như ngươi giao ra bí kíp thì ta có thể tha các ngươi một mạng!

Trung niên tuấn dật trầm giọng nói:

- Lăng Hải Nhai ta nói giữ lời!

- Hừ, ta không tin được ngươi!

Võ Chí cười nhạt.

Lăng Hải Nhai nói:

- Nếu sớm muộn gì cũng đều phải chết, vì sao không đánh cuộc một lần, nói không chừng ta có thể tuân thủ ước định!

- Ngươi nghĩ rất hay!

Võ Chí bĩu môi nói:

- Ta chỉ trêu đùa ngươi một phen mà thôi, từ ngày ta có được bí kíp thì ta

đã biết sớm muộn gì cũng sẽ phải chết, nhưng ta không cam lòng, vì vậy ta mới mang theo bí kíp đi cùng ta, ha ha! Ha ha!

- Nếu biết, vậy thì ngươi hà tất phải chém giết cơ chứ?

Lăng Hải Nhai lắc lắc đầu nói:

- Không có cái mạng kia mà dám động tới thì sẽ mất mạng!

- Họ Lăng, ngươi đừng có khuyên ta, ngươi cũng giống vậy thôi!

Võ Chí bỗng nhiên lóe lên, nhảy lên trên nóc nhà, nói:

- Ngươi cho là ngươi có cái mạng kia sao? Mọi người đều biết rồi, Lăng Hải Nhai của Hạo Nhiên tông cướp được Tuyệt Vân bảo cấp! Lăng Hải Nhai Hạo Nhiên tông cướp được Tuyệt Vân bảo cấp rồi!

Hắn là cao thủ Tiên Thiên, cố sức hô lớn cho nên thanh âm truyền ra rất xa, ước chừng hai dặm.

- Ngươi muốn chết!

Sắc mặt của Lăng Hải Nhai lập tức trở nên lạnh lẽo, gắt gao trừng mắt nhìn Võ Chí:

- Được, họ Võ kia, ta rất muốn nhìn xem cái miệng của ngươi cứng được bao nhiêu!

Hắn quay đầu nhìn lại, mười người đệ tử của hắn sao đám người Cao Cương bang có thể sánh bằng được chứ? Nếu không phải Cao Cương bang còn có một cao thủ Tiên Thiên thì đã sớm kết thúc rồi.

Tiếng quát này của Võ Chí rất phiền phức, hắn sẽ có không ít người biết, phải phí một phen tay chân.

Võ Chí cười ha hả nói:

- Họ Lăng, ta không sống tốt thì ngươi cũng đừng mong được sống khá giả!

- Muốn chết!

Lăng Hải Nhai giận dữ mà cười, thân thể xoay nhanh hơn, giống lau một vệt khói nhẹ bắn về phía Võ Chí.

Võ Chí muốn tránh nhưng lại bất lực, mắt mở trừng trừng nhìn một chưởng bắn trúng ngực của mình, thân thể không kiềm được mà bay đi.

- Phanh!

Võ Chí rơi xuống đất, quanh thân chấn động.

- Oa.

Hắn phun ra một búng máu, trái lại còn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lăng Hải Nhai đáp xuống bên cạnh hắn, ngón chân nhanh chóng điểm mấy chỗ huyệt đạo của hắn, lại vỗ vỗ tay, sắc mặt tái nhợt.

Lần này hắn đã dùng bí thuật, khí huyết cả người cuồn cuộn, không thể dễ chịu hơn so với Võ Chí.

Hắn điểm huyệt đạo của Võ Chí rồi bắn về phía bên kia, cùng đồng bạn đối phó với vị cao thủ Tiên Thiên còn lại.

Vị cao thủ Tiên Thiên kia là một lão giả, thấy thế không ổn, hắn xoay người bỏ chạy.

Lăng Hải Nhai ý bảo đồng bạn đuổi theo, hắn nhấc Võ Chí vào phòng,

chuẩn bị dụng hình để khiến cho đối phương mở miệng, bất kể như thế nào cũng phải lấy được Tuyệt Vân bảo cấp.

Sở Ly ở một bên thấy vậy lắc đầu thở dài.

Lòng tham của con người là như thế, thường thường sẽ làm mất đi tính mạng của mình, Võ Chí như vậy, đám người dưới tay hắn cũng như vậy, bọn họ diệt Thu Phong trại, kết quả lại bị Hạo Nhiên tông diệt, sinh tử tuần hoàn, quả nhiên là báo ứng khó lường.

Hắn có thể tưởng tượng ra được, Hạo Nhiên tông cũng sẽ gặp xui xẻo!

Hắn nhẹ nhàng đi tới một căn phòng, dọn giường ngủ, rút ra một cục gạch ở góc tường, thấy một tập giấy mỏng được cất giấu ở bên trong.

Hắn không nghĩ tới mình lại có được Tuyệt Vân bảo cấp này dễ như vậy.

Theo như lời của Võ Chí nó đã bị hủy, chỉ là hắn nói vậy là vì tự bảo vệ mình, quả thực hắn rất tiếc khi hủy diệt nó.

Sở Ly mở lớp giấy dầu ra, bên trong là một quyển sách ố vàng, chỉ có hơn mười trang, bốn chữ lớn Tuyệt Vân bảo cấp như rồng bay phượng múa, khí thế sắc bén.

Hắn chậm rãi mở ra, nhìn vào từng trang từng trang.

Ba trang đầu là một bộ tâm pháp cổ quái kỳ dị, mười hai trang sau là một bộ kiếm pháp, trừ hai thứ này ra không có thứ khác nữa, làm cho hắn rất khó tin tưởng đây là Tuyệt Vân bảo cấp đại danh đỉnh đỉnh.

Bộ tâm pháp này có chút kỳ dị, hắn không dự đoán được chính xác, về phần một bộ kiếm pháp phía sau kia cũng có chút cổ quái.

Sở Ly nhíu mày trầm ngâm, cuối cùng lắc đầu, thu bí kíp vào trong ngực,

lại bỏ cục gạch vào, chuyển giường về chỗ cũ, tất cả khôi phục lại nguyên trạng, sau đó hắn lóe lên rồi biến mất, không có ai biết sự xuất hiện của hắn.

Hắn chợt lách người về tới An Vương phủ.

Bên trong An Vương phủ đã ngủ say, hắn ngồi ở trong tiểu viện, ánh trăng như nước chiếu rọi tiểu viện.

Hắn cúi đầu lần nữa mở quyển Tuyệt Vân bảo cấp kia ra, lại bắt đầu cau mày.

Bộ tâm pháp này rất kỳ quái, kiếm pháp cũng kỳ quái, hắn thử khoa tay múa chân vài cái, kiếm pháp rất kỳ quái, dù có xuất kiếm như thế nào thì cũng không được tự nhiên, điều này làm cho hắn không có biện pháp nào phán đoán ra trình độ tinh diệu của bộ kiếm pháp này.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Thật Hiả

Hắn luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cũng không phải là vì nguyên nhân hắn có được nó quá dễ dàng, mà là bộ võ học này tạo ra cho hắn vài phần cảm giác cổ quái, cũng không có được loại cảm giác tinh vi ảo diệu, cảm giác đường hoàng to lớn mà lại để lộ ra một cỗ khí tức kỳ dị, rất là khó nói.

Hắn rất tin tưởng cảm giác của mình, bởi vì Đại Viên Kính Trí cho nên trực giác của hắn nhạy cảm hơn xa người bình thường.

Hắn không tùy tiện tu luyện quyển bí kíp này mà nhìn chằm chằm vào trong quyển bí kíp này, muốn tìm tòi nghiên cứu ra hư thực.

Dưới Đại Viên Kính Trí, hắn đã thấy rõ mỗi một chỗ rất nhỏ trên quyển sách, thậm chí còn nhìn thấu trong ngoài, mỗi một sợi tơ cũng đều thấy rõ.

Hắn có thể nhìn ra được thật giả, quyển sách lụa này quả thực có tuổi tác rất lâu, cũng không phải là hậu nhân nhuộm dần mà thành, cũng không phải là ngụy tạo cũ kỹ.

Một lát sau, hắn đã kết luận, quyển sách lụa này đã có mấy trăm năm lịch sử.

Nhưng mà quyển sách cổ có mấy trăm năm này, quả thực võ công rất là cổ quái.

Nghiên cứu một lúc lâu, cuối cùng hắn chỉ có thể thử tu luyện một lần.

Nội lực dọc theo tâm pháp của nó mà thôi động, lại không có động tĩnh gì cả, trải qua một chu thiên, không có chút phản ứng nào, không tìm được đường vào, đây là chuyện lần đầu hắn gặp phải.

Từ sau khi hắn tự học thành Đại Viên Kính Trí tới nay, ngộ tính kinh người, phàm là võ học, đa phần là vừa học đã biết, nước chảy thành sông, liếc mắt là có thể khám phá được chỗ ảo diệu.

Bộ tâm pháp này cũng không tệ, kỳ quái, nếu nói không cao minh thì lại có chút kỳ diệu ẩn ở trong đó, nếu nói cao minh thì lại có cái gì đó không đúng, hình như có một tầng sương mù che khuất, dù làm như thế nào cũng không nhìn thấu được, khiến cho trong lòng Sở Ly ngứa ngáy lại có thêm chút cảnh giác.

Hắn đột nhiên biến mất ở bên trong tiểu viện.

Sau một khắc hắn đã xuất hiện ở trong một gian tiểu viện của Cảnh Vương phủ, ho nhẹ một tiếng.

Lục Ngọc Dung đẩy cửa sổ ra, để lộ ra khuôn mặt ngọc trong suốt trong sáng.

Nàng đang luyện công, giống như một pho tượng ngọc, đôi mắt sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại đen bóng bức người, giống như có khả năng nhìn thấu tâm tư của người ta vậy.

- Chuyện gì?

Nàng khẽ nhíu mày, có chút bất mãn nhìn về phía Sở Ly.

Đã là lúc nào rồi chứ, đã là nửa đêm về sáng, Sở Ly lại tùy tiện tới chơi,

người khác còn tưởng rằng hai người có gian tình gì, khi đó sẽ rước tới lời đàm tiếu.

Sở Ly nói:

- Vào nhà rồi nói đi.

Lục Ngọc Dung nhíu mày liếc mắt nhìn hắn, vẫy tay:

- Vào đi.

Nàng xem sắc mặt của Sở Ly đã biết có chuyện quan trọng.

Sở Ly đẩy cửa phòng ra rồi đi vào.

Vừa bước vào trong nhà, mùi thơm lạnh nhạt bay vào trong mũi, thấm vào ruột gan, trong phòng bố trí thanh lịch, hòa hợp với khí chất của nàng.

Nàng mặc áo ngủ rộng thùng thình, mái tóc xõa ra, vừa đen vừa sáng, như được một tầng khói bao phủ, gương mặt trong suốt trong sáng của nàng tản ra ánh sáng ôn hòa, không giống như là ngọc trắng.

Nàng ăn mặc y phục tùy ý như vậy lại đột nhiên sinh ra vài phần quyến rũ, thiếu đi vài phần lạnh lẽo, khí chất phong tình vạn chủng như tràn ngập trong căn phòng này vậy.

Lục Ngọc Dung ngồi vào ghế bành, lạnh nhạt nhìn về phía hắn:

- Hơn nửa đêm tới đây, có chuyện gì không thể để ngày mai rồi hãy nói sao?

Sở Ly móc ra Tuyệt Vân bảo cấp từ trong tay áo, đưa cho nàng rồi nói:

- Không đợi được tới ngày mai.

Lục Ngọc Dung duỗi bàn tay ngọc tiếp nhận, thờ ơ liếc mắt qua.

Đôi mắt sáng lập tức ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn hắn một chút.

Sở Ly nói:

- Ta mới vừa có được, đưa cho ngươi xem một chút, cũng coi như tuân thủ hứa hẹn chứ?

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn hắn.

Hắn là người một lời tín như vàng, lại hay dùng một chút thủ đoạn nhỏ, nhân cơ hội nói điều kiện, dễ dàng hết lòng tuân thủ hứa hẹn như vậy rất là kỳ lạ, nhất định đã có chuyện không giống tầm thường xảy ra, bằng không cũng sẽ không muộn như thế mà lại tới tìm nàng.

Nàng cúi đầu lật xem một lần, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Sở Ly nói:

- Lần này cũng là chó ngáp phải ruồi mà thôi, ta tự mình qua Thu Phong trại điều tra, men theo hung thủ tìm được Cao Cương bang, Cao Cương bang diệt Thu Phong trại cũng là bởi vì quyển bí kíp này, mà lúc ta đi, Cao Cương bang đang bị Hạo Nhiên tông tiêu diệt, ta nhân cơ hội cầm quyển bí kíp này về.

- Hạo Nhiên tông…

Lục Ngọc Dung nói:

- Coi như là môn phái nhị lưu, tin tức của bọn họ rất linh thông, chỉ là cuối cùng cũng chỉ may áo cho người khác!

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly cười nói:

- Có khe hở, may mắn có được bí kíp này mà thôi.

- Tuyệt Vân bảo cấp, không ngờ lại không đáng giá như thế?

Lục Ngọc Dung lắc đầu thở dài nói:

- Chung quy ta vẫn có cảm giác có vài phần không chân thật.

- Ta cũng có cảm giác như vậy.

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung nhíu mày suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Ta nghĩ quyển bí kíp này là giả.

-... Ngươi cũng có cảm giác như vậy sao?

Lục Ngọc Dung nhìn về phía hắn:

- Chẳng lẽ ngươi cầm một quyển bí kíp giả tới lừa gạt ta?

- Ta không rảnh rỗi như vậy!

Sở Ly tức giận:

- Nếu như ta không muốn để cho ngươi xem, nói thẳng là không có là được, cầm quyển bí kíp này tới lừa ngươi làm gì chứ?

Lục Ngọc Dung che miệng cười khẽ.

http://tieulun.hopto.org

Nàng chậm rãi thu hồi nụ cười, than thở:

- Xem ra Tuyệt Vân bảo cấp này quả nhiên có chỗ cổ quái!

Sở Ly nói:

- Thực sự là một âm mưu? Cái tròng hay sao?

Lục Ngọc Dung cúi đầu lật một lần, than thở:

- Chỉ tốt ở bề ngoài, rất khó kết luận là thật hay là giả, thường thường người có được bí kíp nhất định sẽ thử tu luyện, không luyện được thì sẽ hoài nghi mình thiếu tư chất, thiếu ngộ tính.

Sở Ly nói:

- Người sáng chế ra tâm pháp này cũng không phải là người bình thường, hơn nữa đã thử bí kíp cũng được mấy trăm năm, quả nhiên là nhọc công!

- Đúng thế, đây đúng là bản thật.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Ngươi nói xem liệu nó có thể thực sự là một quyển tâm pháp cao thâm hay không, hai người chúng ta cũng không nhìn ra được, cho nên mới bỏ lỡ như thế!

Sở Ly cười nói:

- Vậy ngươi thử luyện một chút xem xem.

Lục Ngọc Dung khẽ cười một tiếng:

- Vạn nhất thực sự luyện được cái gì đó, vạn nhất người cầm quyển bí kíp

này ra lừa mọi người cũng không nghĩ tới đây là một quyển tâm pháp cao thâm thì sao? Liệu sẽ có khả năng này hay không?

- Rất có thể.

Sở Ly cười rộ lên ha hả.

Như vậy cần vận khí kinh thiên động địa tới cỡ nào thì mới có thể gặp được loại chuyện này, suy nghĩ của Lục Ngọc Dung cũng thật là kỳ lạ.

- Được rồi, ta sẽ luyện một chút thử xem.

Lục Ngọc Dung cười nói:

- Dù sao cũng nhàn rỗi, gần đây ta cũng không có gì chuyện làm.

- Giải quyết nhanh một chút! Mãi mới yên tĩnh được một chút, hôm nay xem ra lại có sóng gió nổi lên, không có được một chút thời gian yên tĩnh nào cả.

Sở Ly nói:

- Thực lực của phủ Tể Quốc Công ra làm sao?

- Thu Phong trại là thế lực trong cảnh nội của phủ Tể Quốc Công sao?

Lục Ngọc Dung nói:

- Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, rất ít có xung đột gì cả.

- Như vậy xem ra, thực lực không tầm thường.

Sở Ly gật đầu.

Lục Ngọc Dung liếc mắt nhìn hắn, cũng không phủ nhận.

http://tieulun.hopto.org

Thực lực của phủ Tể Quốc Công hơn xa phủ Dật Quốc công trước đây, mặc dù kém phủ Nhân Quốc Công một bậc, thế nhưng lại không nhiều lắm, sở dĩ hai bên sợ ném chuột vỡ đồ, cho nên mới khắc chế như vậy.

Trong các phủ Quốc công cũng như nước với lửa vậy, hầu như không thể nào hòa bình ở chung được, chung quy vẫn sẽ có một chút tranh chấp và ma sát, đánh một chút cũng rất bình thường.

Lục Ngọc Dung nói:

- Các ngươi phải chuyển án cho phủ Tể Quốc Công sao? Có cao thủ Tiên Thiên đúng không?

Y theo kinh nghiệm của nàng, chỉ cần là án dính đến diệt phái, thường thường sẽ có cao thủ Tiên Thiên.

- Có cao thủ Tiên Thiên.

Sở Ly gật đầu.

Khuôn mặt của Lục Ngọc Dung trầm xuống:

- Có cao thủ Tiên Thiên sẽ là án của phủ Quốc Công, Bí vệ phủ các ngươi muốn làm gì?

Sở Ly nói:

- Chỉ sợ phủ Quốc Công bất chính, muốn lấy bí kíp.

- Ngươi cũng đã quá coi thường phủ Quốc Công rồi!

Lục Ngọc Dung cười lạnh nói:

- Dầu gì cũng phải bẩm lên trên, về phần bí kíp, nhiều lắm chỉ chép một

bản mà thôi, sẽ không độc chiếm!

Sở Ly bật cười:

- Như vậy còn chưa đủ sao?

- Sở Ly, ngươi nên hiểu rõ, một ngày Bí vệ phủ nhúng tay loạn vào thì phủ Quốc Công tuyệt đối sẽ không khách khí với Bí vệ phủ.

Lục Ngọc Dung lạnh lùng nói:

- Đừng nói là ngươi, cho dù là Phó Mộng Sơn tự mình nhúng tay vào thì phủ Tể Quốc Công cũng sẽ lột xuống một lớp da của hắn!

Sở Ly nói:

- Ta không phái người qua đó.

- Như vậy là tốt nhất.

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung hơi hòa hoãn.

- Nhưng ta chuẩn bị phái người qua đó.

Sở Ly nói.

Sắc mặt của Lục Ngọc Dung lại trở nên âm trầm, có chút bất thiện nhìn chằm chằm vào hắn.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Bí Ẩn

Sở Ly nói:

- Chuyện này không phải là chuyện đùa, nếu như phủ Quốc Công không giữ được mình, sợ là sẽ chọc cho cảnh nội náo động, tiền tài động nhân tâm, huống hồ là Tuyệt Vân bảo cấp này chứ? Võ lâm các phái trong cảnh nội sẽ thừa cơ làm loạn.

- Loại chuyện này cứ giao cho phủ Quốc Công thì tốt hơn, triều đình không nên nhúng tay vào là hay nhất, nhất là Bí vệ phủ các ngươi, càng động vào thì càng loạn.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly chậm rãi nói:

- Nếu như ở Sùng Minh đường thì ta sẽ không nhúng tay vào, Đại công tử công chính, nhưng phủ Tể Quốc Công nha, cũng khó mà nói được.

Hắn biết danh tiếng của phủ Tể Quốc Công, Tể Quốc Công không phải là người chính trực, trái lại còn rất trọng tiền tài, hành sự có chút không chút kiêng kỵ. Chính là bởi vì hắn là một trong các Quốc Công cho nên mới làm cho các triều thần suốt ngày nghị luận triệt tiêu phủ Quốc Công.

Lục Ngọc Dung thản nhiên nói:

- Ta nói với ngươi một tiếng, phủ Tể Quốc Công và Hạo Nhiên tông có

quan hệ rất thân cận.

- Sao?

Sở Ly cau mày nói:

- Nói như thế, bọn họ sẽ bao che cho Hạo Nhiên tông hay sao?

- Đó là đương nhiên!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Hạo Nhiên tông không đánh được, lúc đó bang chủ Cao Cương bang hô to một tiếng, nói Tuyệt Vân bảo cấp ở trên tay của Lăng Hải Nhai Hạo Nhiên tông, người của toàn thành đều nghe được, có lẽ đến ngày mai, tất cả mọi người đều biết được chuyện này!

- Hạo Nhiên tông gặp nạn thật rồi!

Lục Ngọc Dung cau mày nói:

- Sợ là sẽ bị diệt tông.

Hạo Nhiên tông là tông môn nhị lưu, nếu là những tông phái nhất lưu như Thanh Mãng sơn, Phượng Hoàng sơn, cho dù có được bí kíp thì người bên ngoài cũng có kiêng kỵ.

Muốn cướp được bí kíp thì phải liên thủ, liên thủ là chuyện rất phiền phức, nhất là người trong võ lâm huyết khí phương cương, hành sự tự do, sẽ không nhân nhượng người khác. Nếu như muốn làm cho người khác nhân nhượng mình, trừ phi có người có uy vọng rất lớn thì mới có khả năng làm cho mọi người liên thủ lại với nhau.

http://tieulun.hopto.org

Hạo Nhiên tông không có lực uy hiếp như vậy, một khi người bên ngoài nhận được tin tức sẽ không hề cố kỵ nhào tới, vì Tuyệt Vân bảo cấp bọn họ sẽ liều lĩnh, chim chết vì miếng ăn, người chết vì tài.

- Người người đều muốn có phần.

Sở Ly lắc đầu.

Hắn không đồng tình với Lăng Hải Nhai, cũng như Võ Chí vậy, bọn họ chết thì mặc cho bọn hắn chết, cũng không oan uổng.

Nhưng vì vậy mà gây ra nhiều ân oán, chọc cho võ lâm đại loạn thì lại có chút lo lắng, một khi xảy ra náo động, như vậy sẽ không phải là lan đến một đường, sợ rằng sẽ khuếch tán ra, Sùng Minh đường cũng khó may mắn tránh khỏi.

Nếu không vì phủ Dật Quốc công, hắn sẽ không quan tâm những chuyện mà Hoàng thượng nên quan tâm.

Lục Ngọc Dung nói:

- Quan trọng là Hạo Nhiên tông không có bí kíp, cho dù Hạo Nhiên tông thức thời giao bí kíp ra thì cũng không làm được, sợ rằng cuối cùng sẽ bị diệt phái.

Sở Ly nhíu mày một cái.

- Nếu như muốn tránh, chỉ có thể liên thủ cùng phủ Quốc Công mà thôi.

Lục Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Đây chính là chuyện phạm vào tối kỵ, không chỉ có triều đình không đồng ý, võ lâm các phái cũng sẽ càng căm thù hơn nữa đối với Hạo Nhiên tông.

Sở Ly nói:

- Nói tới nói lui, Hạo Nhiên tông sẽ chết chắc.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt chậm rãi gật đầu, không thèm để ý một chút nào.

Sở Ly đứng dậy chắp tay tản bộ.

Đạp lên trên tấm thảm êm dày, hít mùi thơm thấm đẫm ruột gan, ở trong phòng này đúng là một loại hưởng thụ rất lớn lao.

Sở Ly cũng không hưởng thụ những thứ này mà trầm ngâm nói:

- Muốn tháo gỡ tình thế nguy hiểm của Hạo Nhiên tông thì chỉ có thể liên hợp với những phái khác, đáng tiếc bọn họ không cầm ra được bí kíp... Hay là... đưa bí kíp về được không?

- Ngươi thật là tốt đấy.

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu:

- Phong ba đã bắt đầu khởi động rồi!

Lục Ngọc Dung hừ lạnh nói:

- Việc này không tới phiên ngươi quan tâm, ngươi cũng không phải là Hoàng thượng.

Sở Ly tự cười, lắc đầu.

Lục Ngọc Dung nói:

- Sẽ lại có một trận gió tanh mưa máu, sẽ có rất nhiều người nằm xuống, có rất nhiều người nhảy lên, trở thành cao thủ nổi danh trong thiên hạ, mưa gió như vậy qua vài chục năm lại có một trận, ngươi mặc kệ là được rồi... Nếu không thể suy yếu võ lâm các phái, Đại Quý lại náo động thì phủ Quốc Công cũng sẽ rất phiền phức.

Đối với võ lâm các phái, phủ Quốc Công rất đề phòng, hơn nữa cũng sẽ âm thầm dùng thủ đoạn để gây xích mích, để cho bọn họ có ân oán gút mắt, không ngừng tự giết lẫn nhau, do đó suy yếu thực lực của bọn họ, sẽ không cấu thành uy hiếp đối với phủ Quốc Công.

Một ngày võ lâm trong cảnh nội cường đại hơn so với phủ Quốc Công thì uy nghiêm của phủ Quốc Công sẽ tổn hao đi nhiều, đó mới là tai nạn. Khi đó võ lâm các phái sẽ nhân cơ hội làm mưa làm gió, tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội này, sẽ nhân cơ hội mở rộng địa bàn, thu nạp đệ tử, có cướp đoạt giết chóc.

Sở Ly thở dài nói:

- Kỳ thực muốn dẹp trận phong ba này cũng dễ, phủ Tể Quốc Công đứng ra, nói bọn họ đã có được bí kíp là được.

Lục Ngọc Dung lạnh nhạt nở nụ cười một chút rồi nói:

- Sao phủ Quốc Công có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế chứ, bọn họ đang ước gì như vậy đó.

Sở Ly nhíu:

- Chuyện lần này có chút cổ quái, ta nghĩ không thích hợp cho lắm.

- Ài... để ta nói thật với ngươi đi.

Lục Ngọc Dung nói:

- Chuyện này vị tất đã không phải là phủ Tể Quốc Công làm ra cơ chứ?

- Sao?

Sở Ly nhíu mày nhìn nàng.

Lục Ngọc Dung trầm ngâm một chút, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Ly nói:

- Có ẩn tình gì ta không biết hay sao?

- Mà thôi, nói cho ngươi biết cũng không sao.

Lục Ngọc Dung than thở:

- Những chuyện này là chuyện các phủ Quốc Công thường dùng, hơn nữa cũng là phương pháp triều đình thường dùng, suy yếu thực lực của võ lâm các phái, tránh cho triều đình không đè ép được, thiên hạ không yên.

- Không sợ như vậy sẽ làm tổn hại thực lực của một nước sao?

Sở Ly nói.

Lục Ngọc Dung cười cười:

- Tổn hại thực lực của một nước cũng không sao cả, chỉ cần Đại Ly không tấn công tới, thủ vững giang sơn mới là quan trọng.

Hai người đang ở bên trong mật thất cho nên khi nàng nói cũng lớn mật hơn rất nhiều, nói những thủ đoạn làm cho lòng người lạnh lẽo cho hắn nghe,

để hắn đừng có làm loạn, tránh cho làm rối loạn chuyện tốt của người khác, kết làm đại thù.

Nếu thật sự là do phủ Tể Quốc Công làm ra, nhất định đã được Hoàng thượng cho phép, Sở Ly có mạnh mẽ tới đâu cũng không chịu được oai một kích của Hoàng thượng.

- Ngươi nói xem bí kíp này có thể là do phủ Tể Quốc Công giở trò quỷ hay không?

Sở Ly nhíu mày nói.

- Rất có khả năng, không nên coi khinh người tài của phủ Quốc Công.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly ngồi vào trên ghế bành, thở dài một tiếng:

- Ta còn tưởng rằng là âm mưu của Đại Ly, suy yếu thực lực của Đại Quý, kết quả là chính Đại Quý làm ra, ài...

Hắn lắc đầu bật cười.

Lục Ngọc Dung cười dài nhìn hắn:

- Ta nghĩ ngươi thông minh như vậy, đã sớm đoán ra được, cũng đã ám chỉ ngươi, thế nhưng ngươi luôn nghĩ về bên Đại Ly kia, khiến cho ta chỉ có thể nói cho ngươi biết những thứ này mà thôi!

Sở Ly tức giận:

- Đây quả thực là đùa với lửa!

- Chuyện không có cách nào khác.

Lục Ngọc Dung nói:

- Không chỉ có Đại Quý, cho dù là Đại Ly, Đại Trịnh, Đại Phó và Đại Thu đều là như vậy.

Sở Ly than thở:

- Rồi, ta đã hiểu.

Đây cũng là hiện thực lạnh như băng, không có cảm tình, chỉ có lợi ích, môn phái võ lâm sẽ bị triều đình và phủ Quốc Công dùng mọi cách để tính toán, sở dĩ quyền thế và võ công quan trọng như vậy là bởi vì con đường tạo ra nó.

- Cho nên chuyện này ngươi không nên nhúng tay, cứ để phủ Tể Quốc Công tự mình làm việc.

Lục Ngọc Dung nói.

Sở Ly cười cười:

- Đa tạ ngươi.

Những lời này không phải là lời mà người bình thường có thể nói ra được, Lục Ngọc Dung cũng không có khả năng nói ra những lời này với người bình thường, rốt cuộc vẫn phải thành thật với nhau, là nàng có ý tốt.

Lục Ngọc Dung hừ một tiếng nói:

- Ngươi đừng giả vờ ngớ ngẩn là được rồi, về phần quyển bí kíp này, ta sẽ tu luyện thử xem.

- Cho ngươi đó.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly đứng lên:

- Đã muộn rồi, cáo từ.

- Đi nhanh lên!

Lục Ngọc Dung lắc bàn tay ngọc, cầm Tuyệt Vân bảo cấp lên lần nữa quan sát.

Sở Ly lóe lên rồi biến mất.

Sau đó hắn lại trở về những ngày thanh nhàn rảnh rỗi, không nhúng tay vào án Thu Phong trại nữa mà chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhìn võ lâm trong cảnh nội của phủ Tể Quốc Công tranh đấu với hau.

Ngày thứ ba, hắn đã nhận được tin tức, trong một buổi tối Hạo Nhiên tông bị mười mấy cao thủ vọt vào trắng trợn giết chóc, nguyên khí đại thương, đã chết hơn nửa đệ tử, bị thương hơn nửa, hầu như không thể đứng vững được nữa.

Mấy cao thủ Thiên Ngoại Thiên của Hạo Nhiên tông thì không biết tung tích đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Hiểm Ác Đáng Sợ

Vào buổi trưa Sở Ly đi tới Bí vệ phủ.

Trong Mai Nhị viện rất là náo nhiệt, bốn người Thiên Ngoại Thiên như Tần Tấn đang luận bàn ở trong luyện võ trường, thanh thế kinh người, quyền kình chưởng lực cuộn trào mãnh liệt.

Đám người Đổng Kỳ Phi nhìn thấy vậy hai mắt tỏa sáng, cao thủ Thiên Ngoại Thiên luận bàn cũng rất không thông thường, quan sát cao thủ Thiên Ngoại Thiên so chiêu sẽ có lợi ích cực lớn đối với bản thân.

Sở Ly nhìn lướt qua, không làm bọn họ kinh động mà đi tới phòng mình.

Dương Tông Văn từ trong một gian sương phòng phía tây đi ra, gõ cửa rồi tiến vào.

Sở Ly ngồi vào trên ghế bành rồi hỏi:

- Có tin tức gì không?

- Đúng là đã có một tin tức.

Dương Tông Văn cầm một phần trục đưa qua:

- Hiện nay đã có tin đồn, Tuyệt Vân bảo cấp từ sau khi Hạo Nhiên tông mất tích đã rơi xuống trên tay của Thái Hoa cốc.

Sở Ly lập tức ngồi thẳng lên:

- Thái Hoa cốc?

- Vâng.

Dương Tông Văn chỉ chỉ vào hồ sơ nói:

- Hình như Thái Hoa cốc ở trong cảnh nội của phủ Dật Quốc công, sáng sớm hôm nay mới vừa có được tin tức, ta biết Bách phu trưởng quan tâm tới chuyện này cho nên đặc biệt tới bẩm báo.

Gần đây bọn họ nhìn võ lâm các phái chém giết với nhau, gió tanh mưa máu, Bí vệ cấm cung không nhúc nhích, chỉ đứng ở một bên xem náo nhiệt mà thôi.

Phủ Tể Quốc Công cũng giống như vậy, thờ ơ lạnh nhạt, thờ ơ đối với việc Hạo Nhiên tông bị đột kích, hình như không biết vậy.

Nếu như phủ Tể Quốc Công giúp đỡ Hạo Nhiên tông, võ lâm các phái tất sẽ tức giận, mà phủ Tể Quốc Công thờ ơ như vậy, võ lâm các phái sẽ càng cảm thấy lòng lạnh lẽo, Hạo Nhiên tông thân cận như vậy với phủ Tể Quốc Công mà lại nhận được kết quả như thế này, quả nhiên phủ Quốc Công không thể tin được.

Sở Ly âm thầm lắc đầu thở dài, chiêu này của phủ Tể Quốc Công rất tốt, rốt cuộc Hạo Nhiên tông đã triệt để xong đời, uy tín của phủ Tể Quốc Công cũng không còn sót lại một chút gì.

Dương Tông Văn biết thái độ của Bách phu trưởng là thuần túy xem náo nhiệt cho nên cũng không quá coi trọng những tin tức này.

Nhưng lần này có Thái Hoa cốc thì lại khác, bởi vì đây là thế lực ở trong cảnh nội của phủ Dật Quốc công, là địa bàn của Bách phu trưởng.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nhìn qua hồ sơ, liếc mấy cái, cười lạnh hai tiếng.

Không nghĩ tới lại có người muốn đối phó với Thái Hoa cốc, thật đúng là người hiền bị người bắt nạt.

Thái Hoa cốc cũng là môn phái nhị lưu, không sai biệt lắm với Hạo Nhiên tông, nhưng Thái Hoa cốc đều là nữ tử, ở trong mắt mọi người dễ ức hiếp hơn, lần này chẳng lẽ là phủ Tể Quốc Công tung tin ra? Quản cũng quá rộng rồi đó, đây chính là địa bàn của phủ Dật Quốc công, đã vươn tay ra quá giới hạn rồi!

- Bách phu trưởng?

Dương Tông Văn thận trọng nói:

- Có cần hành động không?

Sở Ly khoát tay một cái nói:

- Ngươi đi ra ngoài đi, ta phải suy nghĩ một chút.

- Vâng.

Dương Tông Văn đáp một tiếng, lui ra khỏi phòng.

Sở Ly đứng dậy chắp tay tản bộ, đang suy nghĩ phương pháp giải quyết.

Thái Hoa cốc không dễ dàng bị tìm ra như vậy, nhưng đám người này dụng tâm hiểm ác, đã cho thấy bọn chúng có ý mơ ước đối với Thái Hoa cốc, nếu không thể hung hăng đánh một trận, bọn họ sẽ không chết tâm tư.

Làm sao hung hăng giáo huấn được bọn họ một chầu mới là chuyện cần phải suy nghĩ.

http://tieulun.hopto.org

...

Sở Ly xuất hiện ở tiểu đảo của mình, sau đó đạp thuyền đi tới Thiết Ưng đảo.

Hắn vừa tới gần phòng thì Lâm Toàn ra nghênh đón, mỉm cười nói:

- Tổng quản, Đại công tử cho mời.

Sở Ly gật đầu, quan sát liếc mắt nhìn Lâm Toàn rồi hỏi:

- Gần đây tâm tình của Đại công tử ra sao?

Lâm Toàn vẫn hạc phát đồng nhan như cũ, khuôn mặt hồng nhuận, không thấy trạng thái già một chút nào nào cả.

Hắn thấp giọng nói:

- Gần đây tâm tình của Đại công tử rất tốt, bên ngoài không có chuyện phiền lòng gì cả, võ lâm các phái đều rất đàng hoàng.

- Chuyện Tuyệt Vân bảo cấp Đại công tử đã nghe nói qua chưa?

Sở Ly nói.

- Chuyện Tuyệt Vân bảo cấp Đại công tử nghĩ là hồ đồ.

Lâm Toàn lắc đầu.

Sở Ly nói:

- Thái Hoa cốc thì sao?

Lâm Toàn có chút nghi ngờ nhìn hắn, lắc đầu nói.

http://tieulun.hopto.org

Sở Ly nói:

- Xem ra Đại công tử còn chưa nhận được tin tức, có người phóng tin tức nói Thái Hoa cốc nhận được Tuyệt Vân bảo cấp.

- Đây không phải là chuyện hồ đồ hay sao.

Lâm Toàn kinh ngạc.

Đương nhiên hắn biết chuyện Thái Hoa cốc.

Đệ tử Thái Hoa cốc ít khi xuất hiện ở trong võ lâm, đều cắm đầu luyện công, không tranh với đời, không nghĩ tới vẫn bị người ra ghi nhớ, muốn mượn đao giết người, dụng tâm rất là ác độc!

Mà càng quan trọng hơn là, những nữ tử mà Sở Ly coi trọng nhất đều bái nhập vào làm môn hạ Thái Hoa cốc, phủ Quốc Công luôn âm thầm nghĩ biện pháp bảo hộ, tránh cho có người quấy rối Thái Hoa cốc, làm bị thương những nữ nhân kia của Sở Ly.

Hai người vừa nói, vừa đi vào trong phòng khách.

Tiêu Thiết Ưng đứng ở cửa đại sảnh đón hắn, lại cười nói:

- Sở Ly, bây giờ ngươi là đại nhân vật, tâm phúc trong Bí vệ phủ, Bách phu trưởng rồi đó!

Sở Ly khoát khoát tay, nói:

- Đại công tử, đã xảy ra chuyện rồi.

Lâm Toàn vội vàng nói chuyện đã xảy ra một lần.

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trở nên âm trầm:

-...Dụng tâm hiểm ác đáng sợ!

Sở Ly nói:

- Đáng tiếc không có cách nào tìm được người đã rải lời đồn đãi.

- Không cần tìm nữa.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Bọn họ không có khả năng tìm được vị trí của Thái Hoa cốc!

Sở Ly lắc đầu nói:

- Vậy cũng chưa chắc, vẫn nên cẩn thận là hơn.

Tiêu Thiết Ưng đi vài câu, hừ lạnh nói:

- Ta sẽ phát ra Quốc Công lệnh, trong cảnh nội không cho phép cao thủ võ lâm tham dự việc tranh đoạt Tuyệt Vân bảo cấp!

Sở Ly nở nụ cười, lắc đầu.

Theo phủ Dật Quốc công quật khởi, Tiêu Thiết Ưng cũng trở nên cường thế, không cẩn thận từng li từng tí một như trước nữa, phải lo lắng cái này lo lắng cái kia, đều phải cân nhắc thái độ của mỗi một phe rồi mới lại đưa ra quyết định.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Hiện tại bằng vào uy vọng của phủ Quốc Công chúng ta, bọn họ không dám không nghe theo.

Sở Ly nói:

- Đại công tử, làm như vậy phiền toái của Thái Hoa cốc sẽ lớn hơn nữa.

-... Đúng vậy, ngươi nói cũng đúng.

Tiêu Thiết Ưng gật đầu.

Môn phái võ lâm tối kỵ có liên quan tới phủ Quốc Công, sẽ biến thành ngoại tộc, sẽ bị võ lâm các phái cô lập.

- Sở Ly ngươi có ý gì tốt hay không?

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Chi bằng âm thầm phái một số cao thủ qua đó được không?

Sở Ly lắc đầu.

- Chung quy cũng không tới mức nhìn không chứ?

Tiêu Thiết Ưng nhíu.

Sở Ly nói:

- Ta trở về là ý bảo Đại công tử không cần lo lắng về chuyện này.

Hiểu biết của hắn về Thái Hoa cốc so với người bên ngoài còn sâu sắc hơn.

Thái Hoa cốc hắn là một môn phái nhất lưu, có thắng cảnh tồn tại, còn có trận pháp bảo hộ.

Chỉ là bởi vì trận pháp và bí mật môn phái cho nên cực hiếm khi lui tới với những tông phái khác, bởi vì không ai hiểu rõ thực lực của bọn họ cho nên mới bị coi thường như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Thái Hoa cốc vẫn thiếu Thái Hoa kim đan, làm cho thực lực đề thăng rất chậm, hôm nay bọn họ không thiếu Thái Hoa kim đan, thực lực sẽ bạo phát thức tăng lên, không biết hiện tại đã có bao nhiêu cao thủ Thiên Ngoại Thiên rồi.

Tiêu Thiết Ưng ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Không cần lo cho bên đó sao?

Sở Ly nói:

- Cứ làm bộ không biết, đừng động vào chuyện của Thái Hoa cốc.

- Vì sao lại thế chứ?

Tiêu Thiết Ưng khó có thể tin được.

Hắn biết cảm tình của Sở Ly đối đám người Trần Nhân, thận trọng bảo vệ như là người nhà vậy.

Sở Ly nói:

- Thái Hoa cốc cũng nên lập uy, thuận tiện nhìn xem có thể tra ra người giật dây hay không.

-... Được rồi, ta nghe lời ngươi.

Tiêu Thiết Ưng rất tin tưởng mưu kế của Sở Ly, hắn cười nói:

- Ngươi muốn đích thân xuất thủ sao?

Sở Ly cười nói:

- Lần này chưa chắc ta đã phải xuất thủ, Đại công tử phải chú ý động tĩnh

trong cảnh nội của chúng ta, chẳng lẽ Tuyệt Vân bảo cấp không phải là do phủ Tể Quốc Công làm ra hay sao?

Tiêu Thiết Ưng nhíu mày:

- Nhìn thủ đoạn này, như là thủ bút của Tể Quốc Công vậy.

Sở Ly nói:

- Nếu đi vào cảnh nội của chúng ta mà nói...

- Hiện tại rất tốt, ta không muốn loạn lên nữa.

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói.

Sở Ly chậm rãi gật đầu.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Hiện tại võ lâm các phái đều rất thành thật, một khi Tuyệt Vân bảo cấp lan tràn tới đây, sợ rằng bọn họ sẽ không an phận, nhân cơ hội làm loạn, mà người xui xẻo vẫn là bình dân bách tính.

- Nên xử trí như thế nào đây?

Tiêu Thiết Ưng suy nghĩ một chút, lúc trước Sở Ly đã hủy bỏ chuyện Quốc Công lệnh, như vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi.

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng nói:

- Nếu thực sự không được, ta sẽ tuyên bố, phủ Quốc Công đã lấy được bí kíp!

http://tieulun.hopto.org

BẠCH BÀO TỔNG QUẢN

Tiêu Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 550: Phục Ngưu

Sở Ly cười vung vung tay lên.

Tiêu Thiết Ưng nói:

- Sở Ly ngươi có nhiều ý kiến quỷ quái, ngươi cảm thấy thế nào?

Sở Ly nói:

- Bọn họ có thể nói, chúng ta cũng có thể nói, để cơ sở ngầm của phủ Quốc Công nôn tin tức ra, nói Tuyệt Vân bảo cấp không phải ở trong Thái Hoa cốc, mà là ở trên Thông Linh tông.

- Thông Linh tông.

Tiêu Thiết Ưng suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Là một tông phái trong cảnh nội của phủ Tể Quốc Công đúng không?

Sở Ly cười gật đầu:

- Tông phái nhị lưu gần đây rất là thịnh vượng, làm việc cực đoan, đã gây ra không ít nhiễu loạn, có lẽ phủ Tể Quốc Công cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn, tùy ý để nó bị diệt.

- Chủ ý này rất được, cho dù mọi người không tin thì cũng sẽ hoài nghi chuyện Thái Hoa cốc có bí kíp là thật hay là giả.

Tiêu Thiết Ưng nở một nụ cười, nói:

- Có điều ta lại không thoải mái, sợ rằng sẽ không ra được là ai tản tin tức này, muốn hại Thái Hoa cốc!

Sở Ly nói:

- Không nằm ngoài kẻ thù của Thái Hoa cốc.

- Phải mau chóng tìm ra mới được.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói:

- Thái Hoa cốc không tranh với đời mà vẫn còn có người mơ ước, lẽ nào có lí đó!

Sở Ly nói:

- Phủ Quốc Công chúng ta có kẻ thù khắp thiên hạ, môn phái nào mà không có kẻ thù cơ chứ? Dù Thái Hoa cốc không tranh với đời, thế nhưng bản thân đã là nơi mỹ nữ thành đàn, nhất định sẽ chọc cho người ta chảy nước miếng.

- Ài...

Tiêu Thiết Ưng lắc đầu nói:

- Con người ấy mà...!

Sở Ly nói:

- Nhìn thấy mỹ nữ đã nghĩ chiếm làm của bản thân, loại nam nhân này rất nhiều, không giết hết được.

- Người như thế nên giáo huấn một phen.

Tiêu Thiết Ưng hừ lạnh nói.

Sở Ly lắc đầu một cái rồi nói:

- Đây là bản tính của nam nhân... Chuyện này phủ Quốc Công không nên dính vào, cứ thờ ơ lạnh nhạt là được rồi, tránh cho cõng oan ức, cứ như phủ Tể Quốc Công, chỉ là người ra thủ đoạn biến thành phủ Quốc Công chúng ta mà thôi.

- Không lộ ra thủ đoạn!

Tiêu Thiết Ưng bĩu môi khinh thường.

Sở Ly cười nói:

- Hiện giờ ta chỉ lo lắng đây không phải là thủ đoạn của phủ Quốc Công...

Khi hắn nói chuyện lại lắc đầu một cái, những chuyện sầu lo này không thích hợp nói với Đại công tử, nhiễu loạn tâm tư của Đại công tử.

Tiêu Thiết Ưng ngẩn ra, vội hỏi:

- Lẽ nào là Hoàng thượng hay sao?

- Ai biết được.

Sở Ly than thở.

Hắn vẫn lo lắng là thủ đoạn của bên Đại Ly.

Nhưng hắn có bản lĩnh thông thiên tới mấy, chuyện đến trình độ này cũng không tra ra được, nhân lực có lúc cũng có hạn. Ở trước mặt nhân tính tham

lam, sức mạnh của mình trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Sắc mặt Tiêu Thiết Ưng trở nên âm trầm lại.

Phục Ngưu sơn ở trong một ngọn núi thẳm rậm rạp, thuộc về địa bàn quản lý của phủ Tể Quốc Công.

Xung quanh có vô số cổ thụ um tùm trải rộng, cổ thụ che trời, che kín bầu trời.

Giữa sườn núi có một mảnh cung điện, ngói lưu ly dưới ánh mặt trời lập lòe tỏa ánh sáng, nơi này chính là Phục Ngưu sơn, võ lâm tông phái nhất lưu.

Lúc này bên trong một tòa tiểu viện phía sau núi có tiếng nữ tử gào thét và tiếng kêu thê lương im bặt đi.

Một thanh niên phong trần tuấn lãng khoác xiêm y từ trong nhà chậm rãi đi ra, đứng ở giữa khu nhà nhỏ.

Dưới bậc thang có một lão giả có mái tóc hoa râm đứng đó, hơi khom người, khoát tay áo một cái.

Hai người thị nữ sợ hãi rụt rè vào phòng, rất nhanh đã mang ra một cỗ thi thể của một thiếu nữ đi ra ngoài, thân thể vẫn còn mềm mại, để lại một tầng nhiệt khí.

Hai nha hoàn lấy ga trải giường bọc lấy thi thể, lúc đi ra một góc của ga trải giường bỗng nhiên buông xuống, để lộ ra khuôn mặt tràn ngập vết máu của thiếu nữ, đã không thấy rõ dung mạo vốn có của nàng nữa.

Lão giả lạnh nhạt quét mắt nhìn hai người thị nữ kia một chút.

Hai thị nữ này sợ đến run lên, hô hấp lập tức ngừng lại, vội vã dùng bàn tay nhỏ kéo ga trải giường lên, lại bước nhanh rời khỏi tiểu viện.

Thanh niên này ra vẻ tinh thần thoải mái, hắn duỗi eo về phía mặt trời, thân thể thon dài tràn trề lực lượng.

Hắn ngửa đầu nhìn về phía mặt trời thở dài:

- Lại là một ngày tốt đẹp nhỉ!

Âm thanh của hắn ấm áp, để lộ ra từ tính.

- Thiếu chủ.

Lão giả này khom người, dùng thanh âm nhu hòa nói:

- Tin tức đã tung ra ngoài, đang chờ xem náo nhiệt từ phía Thái Hoa cốc.

Thanh niên anh tuấn này lười biếng nói:

- Rất tốt!

Lão giả khom người không tiếp tục nói nữa.

Thanh niên anh tuấn đi tới bên cạnh vườn hoa, thân thể nghiêng về phía trước, dán sát người vào một đóa hoa tươi, nhắm mắt lại khẽ hít hà, vẻ mặt có vẻ say sưa:

- Có lẽ Mai Ngạo Sương cũng đã nhận được tin tức rồi?

- Các nàng không điếc, có lẽ đã biết rồi.

Lão giả này mỉm cười nói.

Thanh niên anh tuấn mở mắt ra, đánh giá đóa hoa tươi này, lại cười lên ha hả nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phần đại lễ của ta không biết nàng có thích hay không.

- Có lẽ muốn yêu thích cũng không nổi.

Lão giả này cười nói.

Thanh niên anh tuấn cười ha hả nói:

- Không thích cũng phải thích!

- Đúng, ý tốt của thiếu chủ, nàng không thích cũng phải thích.

Lão giả khom người cười nói.

Thanh niên anh tuấn đưa tay ra, nhẹ nhàng ngắt lấy đóa hoa tươi kia, đặt ở trước mũi khẽ hít:

- Lần này có thể lôi nàng ra chứ?

- Kế này của thiếu chủ này cực kỳ tinh diệu, mượn những gia hỏa đã điên kia, nhất định có thể phá hủy Thái Hoa cốc dễ như ăn cháo!

Lão giả cười nói:

- Không hổ là thần cơ diệu toán!

- Ha ha...

Thanh niên anh tuấn kia nở nụ cười, khoát tay nói:

- Bản lĩnh nịnh hót người của Kiều Tam ngươi càng ngày càng thuận miệng hơn rồi đấy!

Lão giả Kiều Tam cười ha hả nói:

- Thiếu chủ thứ lỗi, miệng ta thực sự rất vụng, nghĩ gì nói đó, không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Thanh niên anh tuấn cười khẽ:

- Ta rất thích cái miệng này của ngươi!

Hắn nhẹ nhàng nắm đóa hoa tươi vào trong lòng bàn tay, chậm rãi nắm chặt, lại chậm rãi mở bàn tay thon dài ra, cánh hoa đã bị ép thành một đoàn, nhụy hoa dính vào trong tay hắn.

Hắn buông tay ra, nhìn cánh hoa đã bị phá nát, miệng tươi cười.

Kiều Tam đưa khăn lụa lên, cười nói:

- Thiếu chủ, lúc nào chúng ta bắt đầu hành động?

- Không vội.

Thanh niên anh tuấn lau tay, vứt khăn lụa cho hắn:

- Ta đoán đám ngu xuẩn này không tìm được vị trí của Thái Hoa cốc ở đâu.

- Vâng.

Kiều Tam tiếp lấy khăn lụa rồi thu vào trong tay áo:

- Thái Hoa cốc quá bí ẩn, sợ là sẽ không tìm ra được.

- Vì lẽ đó ta phải giúp bọn họ một tay.

Thanh niên anh tuấn lại tiến về phía một đóa hoa khác, nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngửi, vẻ mặt có vẻ say sưa:

- Tìm ra vị trí của Thái Hoa cốc cho ta!

- Thiếu chủ, chuyện này cũng không dễ dàng.

Kiều Tam bất đắc dĩ nói:

- Ta đã phái người tìm, dù làm thế nào cũng không tìm ra được.

- Nếu như biện pháp đần độn này của ngươi mà tìm được thì Thái Hoa cốc đã sớm bại lộ rồi!

Thanh niên anh tuấn nhắm mắt lại nói, vẻ mặt say sưa, lại hừ lạnh nói:

- Ngươi làm việc quá thẳng cho nên mới không hoàn thành được việc.

- Xin thiếu chủ chỉ điểm cho ta.

Kiều Tam vội nói.

Thanh niên anh tuấn mở mắt ra, thoả mãn nhìn đóa hoa tươi này, đưa tay ngắt, lại đặt ở trước mũi ngửi:

- Nghĩ từ chỗ khác đi.

Vẻ mặt Kiều Tam có vẻ lúng túng, tha thiết mong chờ nhìn hắn.

Thanh niên anh tuấn lạnh nhạt quét mắt nhìn hắn một chút.

Vẻ mặt lúng túng của Kiều Tam càng đậm hơn, nói:

- Kính xin thiếu chủ chỉ điểm.

- Nơi tin tức linh thông nhất trong Đại Quý chúng ta là nơi nào chứ?

Thanh niên anh tuấn ngửi hoa tươi, lười biếng hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Kiều Tam suy nghĩ một chút nói:

- Phủ Quốc Công sao?

- Quốc Công phủ không phải là nơi có tin tức linh thông nhất.

Thanh niên anh tuấn lạnh nhạt nói.

Kiều Tam cau mày chăm chú suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên, vội hỏi:

- Lẽ nào là triều đình?

- Bí vệ phủ.

Thanh niên anh tuấn lạnh nhạt nói.

Kiều Tam mạnh mẽ vỗ bắp đùi mình một cái, nói:

- Đúng vậy!

Thanh niên anh tuấn đặt hoa tươi vào trong lòng bàn tay, chậm rãi thu tay về, nắm chặt, nhìn nhụy hoa dính vào lòng bàn tay, khóe miệng nở một nụ cười nói:

- Ta nhớ phụ thân ta có một vị bằng hữu tốt ở bên trong Bí vệ phủ đúng không? Còn là một Bách phu trưởng nữa?

Kiều Tam vội vàng gật đầu:

- Vâng, quả thật sơn chủ có một vị bằng hữu tốt trong Bí vệ phủ.

- Lấy danh nghĩa của phụ thân đi gặp hắn một chút, hỏi vị trí của Thái Hoa cốc một chút.

http://tieulun.hopto.org

Thanh niên anh tuấn buông tay ra, đóa hoa đã tan nát rơi xuống mặt đất.

- Vâng!

Kiều Tam dùng sức gật đầu, vội vã dâng khăn lụa lên.

Thanh niên anh tuấn lau lau tay, vứt khăn lụa cho hắn rồi nói:

- Trong vòng hai ngày mang tin tức tới cho ta!

- Vâng!

Kiều Tam vội nói.

http://tieulun.hopto.org